

ΣΑΡΔΑΝΑ ΚΥΠΠΑΡΙΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΟΜΟΣ Β

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΑΟΛΩΝΗ - ΑΘΗΝΑ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ Ο.Σ. Μ. ΛΑΖΑΡΟΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

600

Zonaria clavigera (γενεράτριας) οε. 896-941
(Cuvier)

ΜΕΓΑΛΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΥΠΟ
ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤ. ΡΑΦΑΗΛ ΚΥΝΝΕΡΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΙΑΣΚΕΤΑΣΘΕΙΣΑ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΝΥΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Γ. ΣΤΑΘΑΚΗ,
ΚΑΘΗΡΗΤΟΥ ΤΟΥ Ε. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟΝ «ΔΩΔΩΝΗ»
ΕΤΑΓΓ. Κ. ΛΑΖΟΣ-ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 17-ΑΘΗΝΑ

Apr. 18256

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΕΜΠΤΟΝ		§	II. Μετοχή. Σελ.
Περὶ τῶν μετοχικῶν ἡσοὶ τῆς ἀπαρεμφ. καὶ μετοχῆς.		480.	Παρατήρ. καθολική. 737
§.	Σελ.	481.	A. Μετοχὴ ὡς συμ- πλήρωμα ἐγροίας ἢ ματικῆς. 738
471. "Εννοια τῆς ἀπαρεμ- φάτου καὶ μετοχῆς. 693		482.	Συνέχεια περὶ τ. συμ- πληρωτ. μετοχῆς. 742
I. Ἀπαρέμφατος.		483.	Παράλειψις τῆς με- τοχῆς ὥρ. 759
A. Ἀπαρέμφ. ἀνευ ἄρθρου.		484.	Παρατηρήσεις ἐπὶ τ. ἐναλλαγῆς τῆς συμ- πληρωτικῆς μετοχ. καὶ τοῦ συμπληρωτ. ἀπαρεμφάτ. 761
472. a) Ἀπαρέμφ. ἀναρθ. ὡς ὑποκείμ. ἢ κατη- γορούμενον. 695		485.	B'. Μετοχὴ ὡς ἔκφρ. ἐπιρρηματικ. σχέσ. τοῦ χρόνου, τῆς αἰ- τίας, τοῦ εἰδόντος καὶ ¹ τρόπου. 772
473. b) Ἀπαρέμφ. ἀναρθ. ὡς ἀντικείμεν. 696		486.	'Ακριβέστερος διορί- σμ. τῆς χρήσ. τῆς ἀναφορικ καὶ ἀπολ. μετοχ. (τῆς συνημμ. καὶ τῆς γεν. ἀπολ., participii conjun- cti et genitivi absol.) 774
474. Ἐλλειπτικὴ χρῆσ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐν τοῖς τύποις τῆς προσταγ. καὶ εὐχῆς. 710		487.	Αἴτιατικὴ ἀπόλυτ. κ. γεν. ἀπόλυτος 783
475. Γενική, δοτ. καὶ αἵτ. (ἐνομαστ.) μετ' ἀ- παρεμφ. 714		488.	'Ως μετὰ μετοχ. 185
476. Παρατηρήσεις ἐπὶ τ. συντάξ. τῆς αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. 720		489.	'Ωστε, ἄτε, οἷα, οἷοι ώσπερ μετὰ μετοχ. 791
477. Χρῆσ. τῆς προσωπ. συντάξ. ἐπὶ τοῦ ἀ- παρεμφ. ἀντὶ τῆς ἀπροσώπ. 723		490.	Παρατηρήσ. περὶ τῆς χρῆσ. τῶν μετοχῶν. 490. Συγχνοτέρα ἡ χρῆσ. τῶν μετοχ. ἐν τῇ 'Ελλ. ἢ ἐν ἀλληγλ.- μετοχὴ ἀντὶ ῥήμ.
478. B. Ἀπαρέμφ. μετὰ τοῦ ἄρθρ. τδ. 727			
479. Παρατηρήσ. περὶ τ. ἰδιωμάτων ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ συ- νάρθρ. ἀπαρεφ. 733			

παρεμφατικ. (κατηγορικοῦ). — Σύνδεσις ρήμ παρεμφατ. κ. μετοχῆς ρήματ. τῆς αὐτῆς φίλης. — Μετάθεσις. τῆς μετοχ. συντάξεi, εἰς τὴν τοῦ κατηγορικ. (παρεμφατικ.) ρήμ. — Σύνταξεi τῆς μετοχῆς μετ' ἀντωνυμιῶν, ἀναφορικ. ἡ ἐρωταμ. 793	499. "Ηδη. 816 500. Βεβχιωτικὸν δῆ. 820 501. Δήπου, δήπουθερ, δήθερ, δῆτα, δαλ, θήρ. 829 502. Βεβχιωτικ. μὴν(μᾶν). 833 503. Βεβχιωτικά, μέρ, μὲρ δῆ, μέρτοι, μὲρ οὐρ. 837 Βεβχιωτικά καὶ ἐρωτηματικά, ἥ, ἥτοι. 843 505. Βεβχιωτικά, τῇ, rai, μά. 846 506. Βεβχιωτικ. τέ. 848 507. Βεβχιωτικ. τοι. 852 508. Βεβχιωτικὸν οὖρ(ῷρ). 857 509. Βεβχιωτικ. ἄρα. 873 510. Πέρ. 885 511. Γέ. 888 512. Οὐ καὶ μὴ μετὰ τῶν. συνθέτων αὐτῶν. 896
491. Παράλειψις(ἔλλειψ.). τῆς μετοχῆς ἀν. 797	513. Παρατηρήσ. εἰς τὴν ἡ. 512. Κατ' ἐπίρ. ἐναλλαγὴ τοῦ οὐ καὶ μή. 904
492. Ασύνδετος καὶ συνδετική σύνταξεi τῶν μετοχικῶν. 799	514. Οὐ καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ ἀνάρθρο. ἀπαρεμφάτ. μὴ ἐπὶ τοῦ συνάρθρο. οὐ καὶ μὴ ἐπὶ ἀρροημέν. οὐσιαστικ. ἡ ἐπιθετ. ἀντὶ οὐσιαστ. 909
493. a. Όρομαστική τῆς μετοχῆς ἀντὶ κατ' ἄλλην πτῶσ. 801	515. Οὐ καὶ μὴ ἐπὶ μετοχῶν καὶ ἐπιθέτων. 914
494. b Γενική ἀπόλυτ. ἀντὶ τῆς ἀναφορικ. (συνημμένης) μετοχ. κατ' ὄρομαστικ., αιτιατικ. ἡ δοτικ. 805	516. Συστάρευσις ἀρνήσεων —Αργής. περιτταλ. 918
495. c. Αιτιατ. μετοχῆς ἀντὶ κατ' ἄλλην πτῶσιν. 807	ΣΥΝΤΑΞΙΣ τοῦ συνθέτου λόγ. ἥτοι Περὶ συμπλοχ. τ. πρατάσ.
496. d. Αιτιακή μετοχ. ἀντὶ κατ' ἄλλ. πτῶσ. 809	ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.	517. A. Παράταξις 941
497. Διδασκαλία περὶ τ. ἐπιρρημάτ. ἥτοι περὶ ἐπιρρημάτων. 810	518. Παρατακτικὴτῶν προτάσ. συμπλοκὴ(παράταξις) ἀντὶ τῆς ὑποτακτικῆς συμπλοκῆς αὐτῶν (ὑπόταξ.) 943
Παρατηρήσ. ἐπὶ τῆς σημασ. καὶ χρήσεως ἐπιφρημάτ. τι ὡρ. 498. Νῦν, νυντ., νῦν, ἄρτι, ἀρτίως 812	

<i>Διάφοροι τύποι τῆς παρατάξης.</i>	537.	<i>Οὐδέτε, μηδέ.</i>	1007
A'. <i>Συνδετική παράταξη.</i> 951	538.	C. <i>Διαλεκτική παράταξη.</i>	
a. <i>Συμπλοκή (συνειρμός).</i>	539.	<i>Διαλεκτικὸν καὶ συγχριτικὸν ἥ.</i>	1010
519. <i>Té.</i> 952	540.	a) <i>Διαλεκτικὸν ἥ, ἥ, ἥ.. ἥ=εῖτε.. ἥ.</i>	1011
520. <i>Té.. τέ.</i> 954	541.	b) <i>Eἴτε.. εἴτε· ēar (ῆr, ēr) τε.. ēar (ῆr) τε.</i>	1011
521. <i>Kal.</i> 957	542.	<i>Συγχριτικὸν ἥ = παρά, quam</i>	1015
522. <i>Kal.. καί.. τέ.. καί..</i> 960	543.	<i>Παρατηρήσεις περὶ τῆς χρήσης τοῦ συγχριτικοῦ καὶ τῆς γενικῆς ἐπὶ τ. συγχρ.</i>	1017
523. <i>Παρατηρήση. ἐπί τινων ἰδιωματικ. γρήσεων τοῦ καί.</i> 964	544.	<i>Δ'. Αἰτιολογικὴ παράταξη.</i>	1022
524. <i>Kai=προσέτι, ὡς ἐπίρρημα.</i> 965	545.	a) <i>Αἰτιολ. Γάρ.</i>	1032
525. <i>'Erlχουσις, ἐπίτασις (χλίψις).</i> 969	b)	<i>Ακολουθία ἥ συνέπεια. "Ἄρα, οὖτι, τοτερού, τοτέρο, τοιγάρον.</i>	1037
B'. <i>Παράταξις ēar-τιωματική.</i> 973	546.	<i>Παρατηρήσεις περὶ τῆς ἀσυνδέτου συντάξης. τῶν προτάσ.</i>	1041
526. <i>Ἐναντιωματικὸς δέ.</i> 971		ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.	
527. <i>Mér.. δέ.</i> 976		B'. <i>Τητάξις.</i>	
528. <i>Θέσις τοῦ μὲν καὶ δέ</i> 980	547.	<i>Κυίξ καὶ δευτερεύουσα πρότασ.</i>	1049
529. <i>Mér.. μέρ.—Δέ.. δέ.—Mér.. μέρ.. δέ.: δέ.</i> 981		<i>Παρατηρήσεις.</i>	
530. <i>Mér.. ἀλλ.. κ.τ.λ.</i> — <i>Mér.. τέ ἥ καλ..</i> 984	548.	<i>Ἐναλλαγὴ τῶν προτάσ.</i> — <i>Συντομὴ αὐτῶν.—Παρενθήσεις.</i>	1052
531. <i>Mér. ἄνευ ἐπομένου ἐναντιωματικ. συνδέσμου.—Δέ ἄνευ προηγουμένου μέρ.</i> 984	549.	<i>I. Προτάσ. οὐσιαστ.</i>	1057
532. <i>Συνδετικόν δέ.</i> 987	550.	<i>A. Προτάσ. οὐσιαστικ.</i>	
533. <i>Δέ ἐν τῇ ἀποδόσει (τῷ ἐπομένῳ τῇ προτάσ.)</i> 988	548.	<i>μετὰ τῶν, ὅτι, ὡς κ.τ.λ.,</i>	1057
534. <i>Αὐτοί, αἵτε, αὕθις (αἴτι), αὐθάρ, αἴθάρ, ὄμως, ὄμοιως, εἰτα, ἔπειτα.</i> 991	551.	<i>Παρατηρήσεις</i>	1066
535. <i>Σχέσις τοῦπεριορισμ. (κολκσμοῦ) καὶ τῆς ἐπιτάξεως. Α.Ι.λά.</i> 995	552.	<i>B. Προτάσ. οὐσιαστικ. τοῦ ἔνεκά τινος, τοῦ τέλους μετὰ τῶν δπως, ὡς.</i>	1076
Συμπλοκή (συνειρμός) καὶ ἀκτίθεσις ἀργητικ. προτάσεων.	553.	<i>Προτάσ. τελικαὶ</i>	
536. a <i>Oὔτε.. οὔτε.. μήτε.. μήτε..</i> 1002			

- μετά τῶν ἵγα, ὡς,
δπως, ὅγρα, ἔως 1082
- μετ' ἐπιθετικής.—
Τὰς ἀναφορικὰ δι,
οἷος κατ' ἐπίφρασιν
ἀντιτίθεται τῶν ἀναφορικῶν την.
τιν., στοιχ., στοῖος
κ.τ.λ. 1137
554. Π.Προτάσ. ἐπιθετ.
εἰσηγούμεναι διὰ τ.
ἀναφορικὰ ἀντωνυμ.
διξ, οἶος, ὅσος, στοιχ.
κ.τ.λ. 1094
563. Ἐνεχλλαγὴ δευτερ.
προτάσ. μετ' ἐπιθ. 1141
555. Πτῶσ. τῶν ἀναφορ.
— "Ελξις; η ἀφομ.
τῶν πτῶσ. 1103
564. Η.Προτάσ. ἐπιφ-
ρασικαλ. 1145
556. "Ελξις ἐν τῇ θέσ.
τοῦ ἀναφορικοῦ. 1114
565. Δ. Ἐπιφρηματικαὶ
προτάσ. τοῦ τόπου. 1145
557. Ἐλκτικὴ ἐπιστολ.
ἐπιθετικ. προτάσ.
μετά προτάσ. δευ-
τερευούσ. εἰς αὐτὸν
ὑποκειμένης. 1119
566. Β. Ἐπιφρηματικαὶ
προτάσ. τοῦ χρόνου. 1146
558. Ὁριστικὴ μετά η
ἄνευ τοῦ ἄρ. 1120
567. Χρήσις τῶν ἐγκέλλων. 1148
559. Τποτακτικὴ μετά
η ἄνευ τοῦ ἄρ. 1124
568. Περικτήρησις περὶ
τῆς συντάξ. τῶν
συνδέσ. πρέληψ., πγίρ. 1156
560. Εύκτικὴ μετά η
ἄνευ τοῦ ἄρ. 1126
- C. Αιτιολογικαὶ ἐπιφρημα-
τικαὶ προτάσεις.
561. Συμπλοκὴ δύο η
πλειόνων ἐπιθετικ.
προτάσ. — Μετά-
βασις τῆς ἀναφορ.
συντάξ. εἰς δεικτικ.
κλη. — Αναφορικὸν
ἄντι δεικτικοῦ. 1131
562. Ιδιώματά τινα ὡς
πρὸς τὴν χρῆσ. τοῦ
ἀναφορικ.; οἶον Ἀ-
ναφορικ. μετ' ἐπι-
ναλήψ. τοῦ ἐν τῇ
κυρ. προτάσ. ἥρμ.
Ἀναφορικ. μετ' ἐπε-
ζηγηματικ. ἀπο-
ρεμφ. η δλοκλήρ.
προτάσ. Συναίρεσις
δευτερ. προτάσ.
569. a) Αιτιολογικαὶ ἐ-
πιφρηματ. προτάσ. 1164
570. b) Υποθετικαὶ ἐπιφ-
ρηματ. προτάσ. 1167
571. Διάφοροι τύποι τ.
ἡγουμένου τ. προ-
τάσεων. 1168
572. Διάφοροι τύποι τοῦ
ἐπομένου (ἀποδότ.) 1169
- Διάφοροι τύποι τοῦ ἡγο-
μένου καὶ ἐπομένου τοῦ
ἐποθετικοῦ ἀγον.
573. I. Εἰ μεθ' ὅλων τ.
χρόνων τ. διαστικ. 1170
574. II. Εἰ μετά τῶν
ἰστοσικ. χρόνων τ.
διαστικῆς. 1173
575. III. Εἰ μεθ' ο-
ποτακτικῆς. 1179
576. IV. Εἰ μετ' εὐκτικ. 1181
577. Σημειώσεις ἐπὶ τι-
νῶν ιδιωτισμῶν τ.
ὑποθετικ. περιόδ. 1181
578. e) Ἐνδοτικαὶ ἐπιφ-

- ρηματική προτάσσ. 1187
579. D) Ἐπιρρηματικαὶ προτάσσ. τ. εἰδους καὶ τρόπου ἢ τῆς παρομοίσεως. 1195 590. σημασ. καὶ συντάξ. τοῦ ἐρωτηματ. μὴ ἐν ταῖς ἔξηρτημέν. ἐρωτήσ. 1253
580. I. Ὁμοιωματικαὶ ἐπιρρηματ. προτάσσ ποιότητος ἢ ιδιότητ. 1197
581. Παρατηρήσεις. 1200 591. Περὶ τῶν ἀποχρόσ. 1260
582. II. Ὁμοιωματικαὶ ἐπιρρ. προτάσ. τῆς ποσθητος ἢ ἐγτάσ. (ἢ ἐπιτάσεως) τοῦ μεγεθους, βαθμοῦ καὶ μέτρου. 1205
583. III. Ὁμοιωματικαὶ ἐπιρρ. προτάσ. τοῦ πρός τι ἢ ἀποτελέσματος μετὰ τ. ὥστε (ώς). 1209
384. a) "Ωστε (ώς) μετ' ἀπαρεμφάτου 1211
585. Παρατηρήσεις. Μετάθεσις τ. συντάξ. τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. εἰς τύπον λόγου δρθοῦ.—"Ωστε (ώς) σ. ἀπαρεμφ. κ. ζν.—"Ως (ώστε) σ. ἀπαρεμφ. ἐν παρενθετικ. προτάσ. —Οἰος, δόσις σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. 1217
586. b) "Ωστε (ώς) μετὰ δήμ. παρεμφατικοῦ (κατηγορικοῦ). 1223
- ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ.**
587. Περὶ τῶν ἐρωτηματικ. λόγων. 1227
588. Ἐγκλησίς ἐν τῷ ἐρωτηματ. λόγῳ. 1252
589. Παρατηρήσ. περὶ τ.
- σημασ. τῶν ἐρωτηματ. μὴ ἐν ταῖς ἔξηρτημέν. ἐρωτήσ. 1253
- διαφόρων συντάξ. τῶν ἐκρράσεων τ. φύσου. 1260
- ἐν ταῖς ἐρωτήσ. 1264
- ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.**
592. Περὶ τοῦ τύπου τοῦ πλαγίου ἢ ἔξηρτημένου λόγου. 1267
593. Τύπος τῶν κυρ. προτάσ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ. 1267
594. Ἐγκλιτικοὶ τύποι τῶν δευτερευουσ. προτάσ. ώς πρὸς τ. τῶν κυρίων. 1269
595. Ὁριστικ. καὶ ὑποτακτ. ἐν τῇ ἀντικειμενικῇ παραστάσει. 1278
- ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.**
- 'Αράπτικ. τοῦ περὶ σχημάτων ἦτοι ιδιωτισμῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ τῶν λέξεων καὶ λόγων (προτάσ.).
596. I. "Εἴλειψις ἢ παράλειψις 1285
597. II. Βραχυλογία. 1287
598. III. Ἀποσώπησις 1300
599. IV. Συναλέρεσις 1301
600. V. Ἐπαλλαγὴ ἢ Σύζενθις τῶν λέξεων καὶ προτάσεων. 1303
601. VI. Πλεονασμός 1312
602. VII. Ἀραχθεύθων 1317

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

603. *Tόρος* (τόνωσις, ἐπί-
τασις) τοῦ λόγου.
—*Τοπικὴ* (θέσις)
τῶν λέξεων καὶ προτ-
- A. Τονικόν. 1321
- B. *Τοπικὸν* (θέσις)
τῶν λέξεων καὶ
προτάσσεων. 1324
- I. Θέσις συνήθης. 1324
- II. Θέσις ἀνεστράχ-
μένη, ἀντίστροφος
ἢ ἀνέστροφος. 1325
607. *Παρατηρήσεις* ἐπὶ¹
ἰδίων τινῶν ἰδιω-
τισμῶν ὡς πρὸς τ.
θέσιν. 1329

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

608. *Περιοδος.* 1333
- I. *Πλαῆται* τῶν ἐν τῷ
συντακτικῷ μέρει
περιεχομένη. προχ-
μάτων. 1337
- II. *Λεξιλόγιον* τοῦ
συντακτικοῦ μέρους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

*Διδασκαλία περὶ τῶν μετοχικῶν, τοῦ ἀπαρεμφάτου
δηλ. καὶ τῆς μετοχῆς.*

§. 471. "Εννοια τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ τῆς μετοχῆς.

1. Τὸ μετοχικά τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ μετοχὴ εἶνε οἱ ἁγιματικοὶ ἔκεινοι τύποι, οἵτινες ἐκφράζουσι τὴν ἁγιματικὴν ἔννοιαν, ἀπογωρισθεῖσαν τῶν ἐγκλιτικῶν καὶ προσωπικῶν σχέσεων, ἐν τύπῳ καὶ σημασίᾳ οὐσιαστικοῦ κατέπιθετον. Τὸ ἀπαρέμφατον δηλ. δηλοῖ τὴν ἁγιματικήν ἔννοιαν ὡς ἔρροιαν ἀγηρημένου οὐσιαστικοῦ, ἡ δὲ μετοχὴ ὡς ἔρροιαν ἐπιθέτουν διὸ τὸ μὲν ἀπαρέμφατον ἁγιματικὸν οὐσιαστικὸν δύναται νὰ κληθῇ, ἡ δὲ μετοχὴ ἁγιματικὸν ἐπιθέτο. Η οὐσιαστικὴ φύσις τοῦ ἀπαρεμφάτου φύνεται καὶ ἐκ τοῦ δὲ δύναται νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς καὶ τὸ οὐσιαστικόν. Τὰ μετοχικὰ ὅμως διαφέρουσι τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου κατὰ τοῦτο, διτι, καθ' ὃσον φέρουσιν ἐν ἔκυτοῖς καὶ τὴν ἁγιματικὴν φωὴν καὶ οὐσίαν, δηλοῦσι διὰ διαφέρων τύπων τὸ μὲν τὴν διάχορον ἴδιότητα τῆς ἁγιματικῆς ἐνεργείας (τοὺς χρόνους), τὸ ἀτέλεστον δηλ. (τὸ ἑρεστό), τὸ τετελεσμένον, τὸ μέλλον, καὶ τὸ ἀπλῶς συμβάντον ἢ ἀπλῶς συμβαῖνον (§. 389), ὥσκαὶ τοὺς τύπους τοῦ ἐκφραγματικοῦ, μέσον καὶ παθητικοῦ (τὰς διαθέσεις), τὸ δὲ διαρρυλάτουσι τὴν σύνταξιν τοῦ ἁγιματος, ὡς ἔχοντα τὴν σύνταξιν τῶν ἔκυτῶν ἁγιμάτων· οἷον γράφειν (γράψων) ἐπιστολήν· ἐπιθυμεῖν (ἐπιθυμῶν) τῆς ἀρετῆς· μάχεσθαι (μαχόμενος) τοῖς πολεμίοις, καὶ δύνανται νὰ συνδεθῶσι μετὰ τοῦ τροπολογικοῦ ἐπιφέρομ. Ήτοι τοῦ μορίου ἀν (§. 398, 3 καὶ 4). τὸ δὲ ἀπαρέμφατον ἔνεκα τοῦ ἐν αὐτῷ ὅντος ἁγιματικοῦ στοιχείου δέχεται τὸν ἐπιθετικὸν προσδιορ. οὐχί, ὡς τὸ κυρίως οὐσιαστικὸν, ὥπερ τὸν τύπον ἐπιθετικ. ἐπιθέτου ἡ γενικής, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τύπον. ἐπιφήμιατ. ἡ αἰτιατικῆς οἷον καλῶς ἀποθαεῖν (τούναντίον δὲ τὸ οὐσιαστ., καλὸς θάρατος) ἀρχεῖν βασιλέα (τούναντίον δὲ, ἀρχὴ βασιλέως).

2. Η ἐπιθετικὴ δύναμις τῆς μετοχῆς κατάδηλος γίγνεται τὸσῳ ἐκ τοῦ τύπου, συμφωνοῦντος πρὸς τὸν τύπον. τοῦ ἐπιθέτου, ὃσῳ καὶ ἐκ τῆς χρήσεως, καθ' διτι ἀναρρέεται πρὸς οὐσιαστικὸν ὡς ἐπιθετικ. προσδιορ. Ἐν τῷ τύπῳ δὲ τοῦ ἀπαρεμφάτου φύνεται μὲν βεβαίως ὁ τύπος τοῦ οὐσιαστικ. ἡτον σαρῆς, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀρκτικῷ αὐτῆς τύπῳ τῷ μεραι δὲν πρέπει νὰ παρανοηθῇ ἡ συγγένεια τοῦτον πρὸς τὸν μέσον τύπον τῆς μετοχῆς μερος. ἡ δὲ κατάληξις αἱ ἐν ταῖς μεραι, rati, σ-αι, σθ-αι πρέπει ἀναμφιβολώσ νὰ

ἐκληρθῆ ὡς κατέληξει πτωτικὴ, ὥστε τὸ ἀπαρέμφατον φάίνεται προελθόν ἐκ τῆς οὐσιαστικοποιηθείσης μετοχῆς¹⁾, ὡς ἐν τῇ λατιν. κεὶ πλέγμα: πτώσεις τοῦ ἔργατικοῦ οὐδετέρο. ἐπιθέτ., τοῦ εἰς dum λέγ., λαμβάνουσι σημασίαν οὐσιαστικοῦ· οἷον scribendi =τοῦ γράφειν· κατηρχίνεται ὅμως σχῆδις· καὶ οὐσιαστικὴ τοῦ ἀπαρέμφ. ϕύσις ἔκ τε τῆς γράφειν αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δύναται νὰ συνδέσῃ μετά τοῦ ἔργου, ὅπερ ἡ γλῶσσα ὄντως δὲν ἤθελεν ἐπιτρέψῃ, δὲν ἔκειτο ἐν τῷ ἀπαρέμφ. ἀρτικῶς δύναμις οὐσιαστικοῦ. Καὶ ἐν τῇ *caro-skriftikή* τὸ ἀπαρέμφατ., ἔχον, ὡς καὶ τὸ λατιν. σουπῖνον, παραπλήρωμα *tum*, εἰνε δῆλον ὅτι εἶνε ἡ αἰτιατικὴ ἀργητημένου οὐσιαστικ., ὅπερ δικρούλαττει ἐπ' ἵπης, ὡς καὶ ἐν τῇ ἑλλην., τὴν σύνταξιν τοῦ ἔργου ἡρμ. Καὶ τὸ γερμαν. ἀπαρέμφ. εἰ; en (γο-θικ. ap) ληγον φαίνεται ὃν κατιστική, συγκριτισθεῖσα ἐκ τοῦ σκνυσκροτ. οὐδετέρου ἀργητημένου παραπληρώματος ana· olov bandhana=δένειν γο-θ. bindan, γερμ. binden²⁾. ἐν τῇ ἀρχαίῃ καὶ μέσῃ ἁνω γερμ. ἔχει ἐνιστε τοῦτο τὴν σύνταξ. τοῦ ἔργου, ἐνῷ ἡ νότιος ἁνω γερμ. συντάξσει αὐτὸ μετά γενικῆς ὡς προγραμματὸν οὐσιαστικ.: οἶον daz ir mich unde Hagenen vil swachez grüezen getuot, Nibel. 2300, 43³⁾.

3. Τὸ ἄραφθρον ὅμως ἀπαρέμφατον διαφέρει τοῦ οὐσιαστικοῦ οὐ μόνον καθ' ὅτι διατηρεῖ τὴν σύνταξην, τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅτι εἴνε ἐν τῇ σχέσει τῆς ἔξαρτησεως ἀπὸ ἔργατικ. ἐννοίας (ἔξαρτησις δῆλο. ἀπὸ ἔργου. ἡ ἐπιθέτου ἡ οὐσιαστικοῦ μετά τοῦ ἔστι), καὶ οὕτο παριστάται ὡς συντακτικὸν αριτκελέμενον, διὸ καὶ ἔλαττη τὸν τύπον πλαγίας πτώσεως· οἶον ἐλπίζω rixijseur=spero victoriam· πείθομαι ἀραχωρεῖν (θδ. Θουκ. 2, 15 «πεισθῆναι τὴν ἀναγκάρησιν» §. 410, A. 6). ἔτειται θηραῖ (πεθλ. ire venatum).

ΣΗΜ. Καὶ ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον παριστήται ὡς γραμματικὸν ὄποκείμενον πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ἐν τῇ Ἑλλ. καὶ τῇ λατιν. ὡς λογικὸν ἀντικείμενον δῆλο. τῆς νοήσεως. Διότι, ἐὰν τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἀπλοῦ ἡρμ. ἀναλογῆς τὰ ἔστοις συστατικά, τὸ κατηγορούμενον τίθεται κατ' αἰτιατικήν· οἶον βασιλεὺς εἰν γ = βασιλεὺς εἰν γα·, regnare = regem esse, ἐνῷ ἐν τῇ γερμ. τίθεται κατ' ὄνομαστικ.: οἶον ein könig εἰν διὸ ὄποκείμενα τὰ, βασιλεὺς εἰν γ = βασιλεὺς εἰν γα· εἰν γα· κατ' ὄν τις εἰν γα· Η αὐτὴ ἀντίληψης συμβαίνεται ἐπὶ τοισινάρθρου ἀπαρέμφ., ὅτε τὸ

1) 'Ο Bopp (γθ. Accentuationssystem σ. 140. Θεωρεῖ τὴν ἀπαρέμφατικ. κανάλην. μενα: ω; τὴν ἑνα. δοτικ. τοῦ σανακρ. οὐδετέρου ἀργητημένου παραπληρώματικοῦ man. Καὶ δὲ A. Hoefer (Vom Infinitiv, besonders im Sanscrit. Berl. 1810, σ. 48) τιλαρμάνει τὴν αἱ δῶς. γέν. θηλ., ω; καὶ δὲ L. Meyer (Der Infinitiv der Homer. Spr. σ. 9).-2) γθ. Meyerεν τῇ ἔργῳ. συγγρ. σ. 9).-3) 'Ιδ. Grimm IV. σ. 716.

μὲν ἄρθρ. δύναται βεβαίως νὰ κηται κατ' ὀνομαστ., τὸ ἀπαρέμφ. ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ηνταχθά ὡς; τὸ ἀντικείμενον τῆς νοήσεως οἶον τὸ βασιλεὺς εἴναι ἢ τὸ βασιλεῖον εἰναῖς οὐν κακόν ἐστιν, οὗτον καὶ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις οἶον τὸ οὕτως βασιλεῖον εἰναῖς κτλ. ιδ. §. 478, 1. 3.

4. Τὸ ἄναρθρον ἀπαρέμφατον ἀνεπτύχθη μεταχειρέστερον [ἐν τῇ μεθομηρικῇ γλωσσικῇ περιόδῳ, ίδ. §. 457, 6, α)]. Διὸ τοῦ ἄρθρ. ἡ ἔννοια τοῦ ἀπαρέμφ. ὡς οὐσιαστικοῦ δηλοῦται ἀκριβέστερον. Διαφέρει δὲ τοῦ ἀνηματικοῦ οὐσιαστικοῦ κυρίως κατά τοῦτο, ὅτι ἔκφραζει τὴν ἀργημένην ἔννοιαν γενικωτέρων καὶ διατηρεῖ τὴν σύνταξιν τοῦ ὅρου, ἣν καὶ καὶ τὰ ἀνηματικά οὐσιαστικά. οὐχὶ σπανίως, ὡς εἰδόμεν εἰν § 409, 5, καὶ ίδίᾳ εἰν §. 424, 1, δέχονται τὴν σύνταξιν τῶν ἀνημάτων αὐτῶν· καθ' ὅλη δὲ τὰ ἄλλα συμφωνεῖ τὸ τοιοῦτο. ἀπαρέμφ. πρὸς τὸ οὐσιαστικόν, καὶ διὸ τοῦτο τὸ ἄναρθρον. ἀπαρέμφ. δύναται νὰ δηλώσῃ τὰς αὐτὰς ἀναρρικὰς σχέσεις, αἵτινες ἔκφραζονται καὶ διὰ τῶν πτώσεων τοῦ οὐσιαστικοῦ.

I. Ἀπαρέμφατον.

A. "Ἄναρθρον ἀπαρέμφατον.

§. 472. a) "Άναρθρον ἀπαρέμφατον ὡς ὑποκείμενον
ἢ κατηγορούμενον.

1. Τὸ ἄναρθρον ἀπαρέμφατον τίθεται·

a) ὡς γραμματικὸν ὑποκείμενον (ιδ. §. 471, 3). Κ, 173 «πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀνημός ἢ μάκλι λυγρὸς ὄλεθρος Ἀγκιος ἢ ἡ βιωραι». α, 392 «οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμενον. Αἰσχυλ. Ἀγ. 570 «ἀλι γάρ οὐδὲ τοῖς γέρουσιν εὖ γαθεῖν». Σοφ. Οἰδ. κ. 766 «ἥν μοιτέρηψις ἐκπευσεῖν χθονός». Ἀντ. 233 «ἐνίκησεν μολεῖν». 753 «τίς δ' ἔστι ἀπειλὴ πρὸς κενάς γνώμας λέγειν»; 1030 «τίς ἀλλὴ τὸν θυνόντα ἐπικτατεῖν»; Εὑρ. Μήδ. χορ. «μόρθων δ' οὐκ ἀλλος ὑπερθεν ἢ γῆς πατείνες στέρεσθαι». Ἡρδ. 3, 81 «δ' οὐν, εἴ τι ποιέει, γινώσκων ποιέει, τῷ δ' οὐ γινώσκειν (= intelligentia) ἔνι». Θουκ. 1, 5 «οἱς κόσμος (ἔστι) κακῶς τοῦτο δρᾶν». 2, 54 «ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰκότως λοιμὸν εἰρῆσθαι». μ. σ. Popp. Ξεν. πολ. Λακ. 9, 1 «ἔπειτα τῇ ἀρετῇ σωλησθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον μαλλὸν ἢ τῇ κακοίᾳ». Πλ. Μενέξ. 247, b «εἴηται τιμῆς γονέων ἐκγόνοις κακὸς θητευόδες» = τὸ ἔχειν ἐνδόξους γονεῖς εἴνε τοῖς ἔγκ. κακ. Θητ. Λυκοῦργ. 61 «πόλεως ἔστι θέλατος ἀνάστατον γερέσθαι». μ. σ. Maetzner. Οὔτω Πλ. πολ. 493, d «δ τὴν τῶν ποιλλῶν.. ἀργὴν καὶ ἡδονὰς καταρενοκέραι σοφίαν ἡγούμενος» (Ἀν δὲν ἐξηρτῆτο ἐκ τοῦ ἡγούμενος, θὰ ἦτο «τὴν τῶν ποιλλῶν ὀργ. καὶ ἡδον. καταρενοκέραι ἔστι σοφία»).

b) ὡς κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ἐστι ἐπὶ δηλώσεως μόνον ὁ-

μισμοῦ, ἦτοι προσδιορίστηκε. ἐννοίεις. Ἀρρ. Πλ. 552 «πτωχοῦ .. βίος.. ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα». Πλ. Γοργ. 476 «τὸ δίκην διδόναι πότερον πάσχειν τί ἔστιν ἡ ποιεῖν;» Κρατ. 408, α «τὸ δὲ λέγειν δὴ ἔστιν εἰδεῖν» «Θεσάρ. 163, δ «ἄρχει τὸ δρᾶν οὐκ αἰσθάνεσθαι λέγεις;» (ἔνεις τοῦ λέγεις οὐκ ἔτοι «τὸ δρᾶν ἔστιν αἰσθάνεσθαι.») 176, Β «ὅμοιωτις δὲ (δηλ. θεῷ) δίκαιον καὶ διοιν μετὰ φρονήσεως γερέσθαι» δηλ. ἔστιν. ίδ. Κρατ. 385, b).

ε) ὡς ἐπεξηγηματικὴ προσθήκη ἢ ὡς προσθετικὸς προσδιορ. προηγουμένου οὐσιαστικοῦ. ἡ ξντωνυμ. Ν. 367 «ὑπέσχετο δὲ μέρα ἕργον, ἐκ Τροίης δέκοντας ἀπωσύμενος νίκης Ἀχαιῶν.» Κ. 41. Μ. 243 «εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.» Ἡρδ. 1, 32 «εἰ μὴ οἱ τύχῃ ἐπίσποιτο, πάντα κακὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὗ τὸν βίον». Πλ. πολ. 566, β «τὸ δὴ τηραρρώντων αἴτημα..., αἰτεῖται τὸν δῆμον φυλακές τινας τῶν σώματος». Ἰσοκρ. 4, 38 «ἀρχὴ μὲν ταύτην ἐποιήσατο τῶν εὐεργεσιῶν, τροφὴν τοὺς δεομένους εὐρέτην». μ. σ. Bremi.—χ. 370 «ἐπει τὸ γε κακὸν ἀκονέμενος ἔστιν ἀνιδοῦν». δ, 197. Ἡρδ. 6, 23 «μισθίος δὲ οἱ ἡνὶ εἰρημένοι; οὐδὲ δὴ τῶν Σκυμίων, πάτιτων τῶν ἐπίπλων τὰς ἡγίσεις λαβεῖν.» Ξεν. ἁν. 1. 1, 7 «ὁ Τισσαρέρνης προκατέθμενος τὰ αὐτὰ ταῦτα βουλευομένους, ἀποστῆναι πρὸς Κύρον.» Κύρ. 2. 2, 8 «εἰπον (=jussi) τοῦτο μένον δρᾶν πάντας, τῷ πράσσειν ἐποιθαι». 8, 7, 10 «καὶ δημός δὲ οὔτως ἐξ ἀρχῆς ἐπακίδευσον, τοὺς μὲν γερκιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι». Πλ. Φιλδ. 70, ε «εἰ τοῦτο οὐτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι ἐκ τῶν ἀποθνάντων τοὺς ζῶντας». Μενέζ. 235, β μ. σ. Stallb. ίδ. Σ. 469, 3.—Θουκ. 4, 13 «οὕτε ἢ διενοήθησκεν γράξαι τοὺς ἔσπλους, ἔτυχον ποιήσαντες.» 125 «ἀπέρ φίλει, μεγάλη στρατόπεδη ἀστράψας ἐκτήγηρυσθαι» = ὅπερ φίλετο γίγνεσθαι, δῆλο δὴ ἐκτήγην. κτλ. Popp. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 15 «μὴ πάθωμεν, ἀπέρ πολλοὺς μὲν λέγουσιν ἐν θελάζτη πεπονθέντι, δίκι τὸ εὐτυχεῖται οὐκ ἔθελοντας παύσασθαι πλέοντας, ἀπολέσθαι».

§. 473. b) "Αναρθρον ἀπαρέμφατον ὡς ἀντικείμενον.

Τὸ ἀναρθρον ἀπαρέμφατον κεῖται τρίτον ὡς ἀντικείμενον καὶ ἀντιστοιχεῖτ πρὸς τὴν συμπληρωματικὴν αἰτιατικὴν οὐσιαστικοῦ τόσῳ δημάρτ. μετατράπτ., ὅσῳ καὶ ἀμετατράπτ. Εἶνε δὲ αἱ ἐπόμεναι ἐκφράσεις, ἐν αἷς κεῖται τὸ ἀπαρέμφατ. ὡς συμπληρωματικὸν ἀντικείμενον.

1. Αἱ ἐκφράσεις τῆς νοήσεως ἢ δηλώσεως τὰ νοητικὰ δηλ. δοξαστικά, ἐλπιστικά καὶ τὰ τούτοις ἐνχωντίχ τὰ λεπτικά, δηλωτικά, ἀποφαρτικά, ὀμοτικά, ὑποσχετικά καὶ τὰ ἐνχωντίχ τούτ. οίον λογίζεσθαι, δοκεῖν, νομίζειν, ἐλπίζειν, ὑποπτεύειν, ὑποπτο-

1) ίδ. Schmalfeld Synt. des Cr. verbs σ. 388.

εῖται, ποιεῖται=παραδέχεσθαι, ἡγεῖσθαι, οἰεσθαι, κινδυνείειν, φαι-
νεσθαι κ. τ. λ.¹⁾ λέγειν, φάγαι μημονεύειν, δημύραι, ἐπισχρε-
σθαι, αιτιασθαι, ἀργεῖσθαι, ἀπιστεῖν κ. τ. λ. Ξεν. ἀν. 2. 2, 13
«λογιζόμενοι ἥξειν ζυγὸν ἡλίῳ δύνονται εἰς κώμας». Δημ. 18, 184
«οἱ Ἀθηναῖοι περὶ πλείονος ἐποιοῦντο τὴν τῶν Ἑλλήνων ἔλευ-
θερίκην δικτηρεῖν ἢ τὴν ἰδίαν πατρίδα». Ξεν. ἀν. 5. 7, 9 «ποιῶ
(=παραδέχομαι, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει) ὅμης; ἐξαποκτηθέντας ὅπ' ἐμοῦ
ἥκειν εἰς Φεσιν». 1. 3. 1 «ὑπώπτευον ἥδη ἐπὶ βραστέα λένκαι».
Τέρ. 1, 15 «τοὺς ἐπικινοῦντας τί δοκεῖς εὐρεῖσθαιν, ὅταν ὑποπτοι
ῶσιν ἔνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπικίνους ποιεῖσθαι;» Ἐλπίζω
εὐτυχήσειν. ζ. 314 «ἐλπαρή τοι (δηλ. ἐστίν) ἐπειτα φίλους
ἰδεῖσιν». Θουκ. 3, 74 «ἡ πόλις ἐκπλήρενε πᾶσα διαρθρητική».
Τὸ καταρροῶ σ. ἀπαρεμφ. περιεκτικῶς ἀντὶ διὰ καταρρο-
ηστειρ ἥγοῦμαι=μεθί ^{τι} ὑπερηρχωνείς νομίζω Πρδ. 1, 66 «κακτι-
φρονήσαντες Ἀρχάδων κρέσσονες είναι». Θουκ. 3, 83 «οἱ δὲ
κακτρονοῦντες ἡλιν προκινέσθαι». Ξεν. ἐλλ. 4. 5, 12 «κακ-
ερόνουν διὰ τὰς ἔμπροσθεν τύχεις μηδένα ἐπιγειρῆσαι σοίσιν».
5. 4, 45 «κακεῖνοι, μάλκι πρόσθεν μέγα γρονθοῦντες μὴ ὑπείξειν
τοῖς Θηρεύοις, ἔφυγον». Πλείονα προβειγμ. ίδ. §. 475, 4.

Σημ. 1. «Οἱ δὲ μετὰ τὰ λεκτικά, σπανιώτατα ὅμως τὰ δοξαστικά,
καὶ τὸ φάναι, τίτεται καὶ τὸ ὅτι ἡ ᾧς, ὁψύμεθα § 550, Λ. 1. Σοφ. Οἰδ. χ.
970 + διαχον., εἴτε οὐ σφατὸν πατεῖ γρηγοροῖσιν ἴκνειθ', ὅστε πρὸς παι-
δῶν οὐ νεῖν, ἐνθα κείται ἡ ἔνοια, διὰ διέρατον τι ἡτο τοιοῦτον, ὅστε νὰ
φονευθῇ ὅποι τῶν οὐσιῶν τοῦ. Εὔρ. Όρ. 52 ἐλλ πιδ αδὲ δῆτιν' ἐγι μεν,
ὅστε μὴ θανίνεταιο. τοιαύτην τινὰν ἐλπίδα, ὕστενται μὴ διπολένωμεν. [Ὅμως
τὸ ἐλλ πικειν, ὃς σ. αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. παρὰ Ξεν. ἐλλ. 6. 5, 42
ἀνηκει εἰς τὴν § 550. Λ. 3. b.] Τινὰ τῶν δηθέντων δημάτ. συντάσσονται καὶ
μετοχῆ, μετὰ διαρρόου ὅμως σημασίας, ίδ. §. 484. Περὶ τῶν μή, μὴ οὕ-
σιν ἀπαρεμφ. μετὰ τὰ ἀρετοῦσι, ἀπιστεῖν καὶ τὰ τούτ. ὅμοια ίδ.
§. 516, 2. 3. 4.

Σημ. 2. Άλιτα δὲ τοῦ δῆτι μετὰ δῆμα δοξαστικόν, νοητικόν, γνω-
στικόν σ. ἀπαρεμφ. φίνεται παραλειπόμενον τὸ δε τὸν εἶνε, δῆτι οἱ Ἑλλήνες
ὑπελάμβανον τὰ δῆματα ταῦτα ἐν πληρεστέρῃ οἰοντεί λέννοίχ, ήτοι οὐ εωρῶ, ἡ-
γοῦμαί, ἐκλαμδάνων 1) δρόσην, δίκια τον, δέον, ἀναγκαῖον.
Πλ. Φιλ. 59, αἱεὶ περὶ φύσεως; ἡγεῖται (aequum judicat) τις ζητεῖν». Πρωτ.
346. b «Σιμωνίδης ἡγεῖτο (aequum judicavit) καὶ αὐτός; τύραννον ἐπιανέσαι»
=ἰθεώρει δρόσην νὰ ἐπικνέσῃ καὶ αὐτός τύραννον, ἐνδύμεν, δῆτι πρέπει κ. αἰτ. κτλ.

2. Τὰ βούλητικά καὶ μὴ βούλητικά· οἷον βούλομαι, ἐθέλω, μελῶ,
ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὐχομαι (=ἐπιθυμῶ, παρακλήω), ἀξιῶ, σπουδάζω
=studeo, σπεύδω, ἐπείγομαι, γίγνομαι, ὀρέγομαι, δικαιῶ, ζητῶ,
προθυμοῦμαι, πρόθυμός είμι, ἐπιχειρῶ, πειρῶμαι, μελετῶ, βου-
λεύομαι, ἐπιβούλευω, διαρροῦμαι, προαιροῦμαι, ἐπέχω (=έχω εἰς
in animo habeo) Πρδ., ψηφίζομαι, δοκεῖ, δέδοκται (=εἰνε δεδογ·

1) "Ιδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 1.

μένον, ἀπερχσιμένον) placet, μίλει μοι, παρασκενάζομαι, μηχανῶμαι, τολμῶ, θορόφω (=τολγῶ), ἐπομέω, εἰσθα κ.τ.λ. αἰτῶ, αἰτοῦμαι, λίσσομαι ποιητ., δέομαι (=παρωκαλῶ), ἵκετείω, παραγράψω, ἐπάιρω, παρεῖνω, προτρέπω, ἐπαίρω, πειθώ, καὶ τὸ νεο. Ἰων. ἀραγγιγόσκω = καταπείθω, παρασκενάζω=πείθω Θουκ. 7. 35, 1, συμβούλειω, τονθετῶ, κελείω, ἐπικ-, προστάττω, διατ-, παρακελεύομαι, παραγγέλλω· τὰ λεκτικὰ ἐν τῇ σημασ. τοῦ κελείω· οἶον λέγω, εἴποτ, φωνᾶ κτλ.: ἐῶ, συγχωρῶ, ἀφίημι, ἐπιτρέπω, δίδωμι = ἐπιτρέπω, ἀμελῶ κ.τ.λ.: δέδοκα, φοβούμαι, δέος, φόβος ἔστι, εὐλαβοῦμαι, γεύω, ἀραβάλλομαι, ὄχρω, αἰσχύρομαι κ.τ.λ.: ποιητ. ἐλεάρω υ., 202, οἰκτίσω Σορ. Αἱ. 653 μ. σ. Schneidew., στυγέω Α., 186, μισέω Ρ., 272, ἀπαγορεύω, ἔχω = ἀπειργω, κατέρχω, κωλέω, εἰργω, ἐμποδώρ εἰμι κ.τ.λ.: ἡσυχήστατ, πράγματα, ἀσχολταρ, ὅχλος παρέχω τιν, ἔξονταρ δίδωμι καὶ τὰ τούτ. δμοικ. Λυσ. 16, 20 «νεώτερος ὃν ἐπεχείρησα λέγειν ἐν τῷ δῆμῳ». Ἰσοκρ 4, 87 «ἡπειχθυσαρ μεταχειρεύει τὸν κινδύνων». Δημ. 18, 207 «τῆς τιμῆς ἐμὲ ἀποστερήσατι γλίχεται». Ξεν. ἀπομν. 4. 5, 11 «τὴν ἥδιστα ἐν παντὶς τρόπῳ ζητεῖ ποιεῖν». Ἀνάθ. 3. 4, 33. 3. 2, 8 «βευλενόμεθα (statuimus) αὐτοὺς διὰ τούτης λένται». 3. 4, 17 «ἔμελετωρ τοξεύειν». ἀπολ. 3 «ἀποιογείσθηκι μελετῶν». ἀπομν. 3. 9, 14. οἰκ. 11, 22. 23. Λ., 783 «Πηλεὺς μὲν δι παιδὶ γερῶν ἐπέτελλ' Ἀγιλῆτη σὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἐμμενκι ἀλλων». Ἡρδ. 6, 75 «τὴν Πυθίην ἀρέγωσε τὰ περὶ Δημάρχοτον γενόμενη λέγειν». 83. Ἄρρ. νερ. 42 «ἥτις με γῆμι ἐπῆρε τὴν σὴν μητέραν». Λυσ. 16, 21 «τίς οὖν ἐν ἀπαρθεὶ πράττειν καὶ λέγειν ὑπὲρ τῆς πόλεως». Πλ. Ἰππ. 2. 373, a. πολ. 416, c. Σορ. Αἱ. 1089 «καί σοι προσωρῶ τόνδε μὴ θάπτειν». Θουκ. 6, 29 σοὶ ἐλεγορ (jubebant) νῦν μὲν πλεῖν καὶ μὴ κατατεχεῖν τὴν ἁγωγήν». 3, 15 «τοῖς ξυμμάχοις κατὰ τέχος ἔργασον ιένται ἐξ τὸν Ἰσμήνων». 7, 29 «εἰπότες τοὺς πολεμίους βλάχψι» μ. σ. Popp. ἐκδ. μεγ. 8, 86 «ἀποκτείνειν ἔθωρ τοὺς τὸν δῆμον καταλύσαντας»=vociferantes jubebant. Οἵτος Α., 23 «ἐπεργήμασαρ (acclamaramunt) Ἀγκιοὶ αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆς καὶ ἀγλακὸν δέρχου ἀποινασ. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 6 «οὐδέ γε ἀθροίζεσθαι εἰς βασιλικὴν στρατείν θαρρόσσαι». Θουκ. 3, 110 «παρεσκενάζετο βοηθεῖν ἐπ' αὐτούς». 5, 58. 8, 87. Ἡρδ. 5, 49 «ἀραβάλλοματ τοι (=σοι) ἀποκρίνεσθαι». 7, 11 «τοῦτό με ἔρσεται (=βοηθήσειν) μηδένας ἀξίους μισθὸν λαβεῖν». Εὔρ. Ἀλκ. 14 «διν θυνεῖν ἔργουσάμην». Ἡρδ. 6, 96 «ἐπὶ ταύτην πρώτην ἐπεῖχος στρατεύεσθαι=προροῦντο. 1, 80. 153. Ἡρδ. 6, 137 «ἐπισουλεύοντες ἐπιχειρήσειν (σφίσι). Θουκ. 3, 20 «ἐπιθυνείσθαι.. ἔξελθεῖν» μ. σ. Popp. Λυσ. 13. 12. Ξεν. ἀν. 5. 6, 29. συμπ. 6, 62. Σ., 178 «σέλιας (=ρόδος) δέ σε θυμὸν ικέσθω Πέτροντον Τρώησι καὶ μέλτηθρα γενέσθαι». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 «δός μοι τρεῖς ἡ-

μέρες ἄρξαι αύτοῦ». Εὐρ. 768 «πατήρ νιν ἔξεπεμψεν δρῦωδῶν θυνεῖν». Πλ. Γοργ. 457, ε «ροβοῦμαι διελέγχειν σε». Ξεν. ἀν. 2, 4, 3 «ἴνα καὶ τοῦς ἄλλους Ἑλλησι φόβος εἰη ἐπὶ βασιλέων μέγχν στρατεύειν». Πλ. Λυσ. 207, ε «διακωλύουσι τοῦτο ποιεῖν». Δημ. 1, 23 «τίς ἂν αὐτὸν ἔτι κωλύσει δεῦρο βαδίζειν». Ισοχρ. 4, 90. Ξεν. Κύρ. 7, 2, 17 «ἀμελήσας ἐρωτᾶν τὸν θεόν». Πλ. Φαίδ. 98, δ. Ισακ. 10, 5. Ξεν. οἰκ. 1, 22 «ἀπολείπουσι τούτους κακῶς γράφουσιν» περιεκτικῶς ἀντὶ ἀπολείποντες ἔδσι. Εὐρ. Μ. 373 «τάνδ’ ἀρῆκεν ἡμέραν μετηνάσι με». Ισακ. 6, 40 «οὐδὲ τότε ἡγίουν εἰσιέναι» μ. σ. Schoenm. Θουκ. 5, 91 «καὶ περὶ μὲν τούτου τὴν ἡμέραν ἀγρείσθω κινδυνεύεσθαι». Ν. 280 «οὐδὲ οἱ ἀτρέμαχοι ἡσθιαὶ ἐρητέετ’ ἐν φρεσὶ θυμὸς» = δὲν ἔδυνατο νὰ κρατηθῇ νὰ καθησηγοῦνται. 1, 462. Ξεν. Κύρ. 4, 5, 46 «(οἱ ἵπποι) πράγματα παρέχουσι ἐπιμέλεσθαι». Αγ. 1, 7 «Ἀγησίλαος ὑπέστη ἀσχολλαρά αὐτῷ παρέχειν στρατεύειν ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας», ἀν. 3, 2, 27 Κύρ. 4, 5, 46. Πλ. Φαίδ. 115, α. Δημ. 8, 53 «ἴσουχταρ ποιούσιν ἔκεινω πράττειν, ὅτι βούλεται».

Σημ. 3. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ μὲν εἰν, ὡς καὶ τὰ ἔξαντοῦ σύνθετα μετ’ ἀπαρεμφ. συντάστας = ἀναμένω, περιμένω, ἔνοικεται ἡ ἔννοια τῆς ἐπιθυμίας. Ο. 599 «τὸ (quapropter) γάρ μένει μητέται Ζεὺς νηὸς κατοικήντας σέλας δρυθαλμοῖσιν ἴδεν». α, 410. Αἰσχ. γ. 446 χορ. «μένεις δ’ ἀκοῦσαι τί μου μέριμνα νυκτηρεφές». Πλ. Θεατ. 173, σ «ἔκαστος αὐτῶν (τῶν λόγων) περιμένει ἀποτελεσθῆναι». Συχνότερον δῆμος σὺν αἴτ. μετ’ ἀπαρεμφ., οὕτω σχεδὸν πάντοτε ἐν τῷ πεζῷ Δ, 247 «ἡ μένετε Τρώως σχεδὸν ἐλλέμενον»; α, 422. ζ, 98. Θουκ. 3, 2 «νεῶν ποιήσιν ἐπέμενον τελεσθῆναι». 4, 135 «οὐκ ἀνέμεινεν ἡμέραν γενέσθαι». Ξεν. ἀν. 3, 1, 14 «ποίαν ἥλικισιν ἱματοῦ ἐλθεῖν ἀναμένων»; ιδ. 24. Πλ. πολ. 375, σ οὐδὲ περιμενοῦσιν ἄλλους, σφές; διολέσαι, ἀλλ’ αἴτοι φθίσονται αὐτῷ δράσαντες..».

Σημ. 4. Τὸ ἀπαρέμφατον καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων. ἔκεινων, ἄτιγα ἔχουσι τὸ οὖσιαστικὸν αὐτῶν ἀντικείμ. κατὰ γενικὴν οἶον δρέγομαι, γλίγομαι. ἐπιθυμῶ, πρέπει νὰ ἐλληθῇ ὡς αἰτιατικὴ, ἐπειδὴ τὸ ἄναγθρ. ἀπαρέμφ. συμπληρωτικὸν μόνον ἀντικείμ. δύναται νὰ δηλώσῃ, οὐγίδεκατά τας σχέσεις τῆς γενικῆς ή δοτικ. «Οταν δῆμος αἱ σχέσεις αὕται πρέπει νὰ ἐκφρασθῶσι σαφῶς, τότε πρέπει νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ ἀπαρέμφ. τὸ ἔρθρο. τῇ γενικ. ή δοτ. τοῦ, τῷ, ω; τοῦτο κανονικῶς συμβάνει· οἶον ἔχει τοῦ μάχεσθαι, ἐν τῷ φρονεῖν.

Σημ. 5. Περὶ τῆς μετὰ μετοχῆς συντάξεi. πολλῶν ἐκ τῶν ῥηθέντων βῆμ. ιδ. 484.

Σημ. 6. Πολλὰ τῶν ῥημάτ. τῇ; τάξεως ταῦτης συντάσσονται ἐνίστε μετὰ τοῦ ὅστε σ. ἀπαρεμφ., ἵνα ἐκράσωσι τὸ ἀποτέλεσμα, ή μετὰ τῶν ὅπως, δῆμες ἵνα σ. ἀποφαντικό (κατηγορικό) βῆμ. (Ἐγχλίσ. παρεμφατική), ἵνα ἐκράσωσι τὸν σχοτόν. Τὸ ὅστε καί περ? Ομρ. I, 44+εἰδέσοις αὐτῷ θυμοῦ ἐπέσσυται, δῆστε, νέεσθαι = δῆστε νὰ πλέγη. Σοφ. Οιδ. Κ. 1350 «δῆσαι ὅν, ὥστ’ ἐμοῦ κλέψιν λάθυος» = ἔχων τοιαύτην ἐπιθυμίαν, δῆστε νὰ ἀκούσης τοὺς λόγ. μου. Εὐρ. Ιχ. 581 «οὔτοις μ’ ἐπάριστες, δῆστε θυμοῦθεας = μῆ μὲν ἐρεθίζεις εἰς τοιούτον βαθμὸν, δῆστε νὰ θυμώων. Ιππ. 1327 «Κύπρις γάρ θελελέπαλ», δῆστε γίγνεσθαι τάδεν. = ἢ Κύπρ. εἶγε τοιαύτην θέλησιν, δῆστε. Πίνδ. Ν. 5, 35. Θουκ. 1, 119 «δεη-

Θέντες ἔκάσων ἴδιᾳ, ὡς εἰς φηρίσασθαι τὸν πόλεμον=δεδηθέντ. οὕτως, ὥστε ἐψήφ. τ. πόλ. 3, 25 «εἴχον τὴν γνώμην (ita statuerant), ὥστε ξυμετίνειν πρὸς τοὺς Ἀθηναῖους». 5, 17 «Ψῆφος ασμένων, ὥστε καταλύεσθαι». 6, 88, 8, 79 «δόξαν αὐτοῖς (ἔπειδη αὐτοῖς ἔδοκεν οὕτως) ἀπὸ Συνόδου, ὥστε διαναυμαχεῖν». 86 ἐπαγγελλόμενοι τῷ δῆμῳ, ὥστε βοηθεῖν. 5, 17 «ξυνεγωρεῖτο, ὥστε.. τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι»=ita inter eos conveniebat, ut. 8, 63 «τὸν Σαρίων προσδετέρευσθαι τὸν πόλεμον, ὥστε πειρᾶσθαι μετὰ σφῶν δὲ λιγαρχοῦθενται». Σεν Κύρ. 6, 3, 19 «πάνυ μοι ἐμέλη ησεν, ὥστε εἰδέναι, διπόσον κατετέχον γωρίον». Θουκ. 1, 49 «ἀπεκέρδιμενοι, ὥστε μὴ ἐμάλλειν τινί». Συγχρότατα τὸ πείθω τινά, ὥστε =πείθω τινά οὕτως, ὥστε. Ἡρδ. 7, 6 «ἀνέπεισε Εέρεας, ὧστε ποιεῖσιν ταῦτα». 6, 5. Θουκ. 2, 101 «ἀναπειθεῖται ὅποι Σεύθους, ὥστε» ἐν ταχεῖ ἀπελθεῖν. 3, 31 «πεισεῖν Πισσούθην, ὧστε ξυμπολεμεῖν». Ἀντιφ. 5, 96. Οὕτω καὶ τὸ παρασκευάζειν πειθεῖν Θουκ. 36, 5. Ξεν. ἐλλ. 7, 2, 13 «ὦστε τὴν αύτομον.. ἀγκείθει, ἢ πρὸ τοῦ τείχους φάραγξ εἰργει». ἀνάδ. 3, 3, 16 μ. σ. Κύπρ. 3, 5, 11. Λυσ. 18, 22 «οἵ τοις ἡ τύχη παρέδωκεν, ὧστ' εἴτις ἡμᾶς πατέρες ὄντας.. βοηθοῦσι τῷ πλήθει». Περὶ τῶν φοιβεῖθαι, δεδίεναι, φυλάττεσθαι, ὥστε γ. 590, g).—θ. 344 «λίσσετο δὲ αἱ Μαριατον., ὅπως λύσειν «Ἀρηα». Ὁρδ. 9, 117 «εἰδένοντο τῶν στρατηγῶν, ὅκως ἀπάγοντες σφέας ὀπίσων». Περὶ τοῦ ὅκως ἀν σ. εἰντικεῖται παρ' Ἡρδ. 10. §. 552. Α. 3 α. Ε. Ἀντιφ. 1, 12 «ὑμᾶς ζητοῦσιν αἱ τεῖσθαι, ὅπως, αὐτῶν μὴ καταψήσησθε». Δημ. 18, 155, «εἰσιοῦν, ἵνα βοηθήσῃ». 6, 316 «πειρήσω, ὃς κ' ὑμιν κακάς ἔπι κηράς Ιηλώ». Ξεν. ἀν. 3, 2, 3 «πειράσθαι, ὅπως, ἦν δυνάμεια, καλῶς νικῶντες σωζόμεθα». Ηλ. Φαιδ. 59, ε «οἱ ἐνδεκταί παραγγέλλουσιν (Σωκράτει) ὅπως ἀν τὴν τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ». πολ. 339, α «ἴμοιγες ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινόμην». Οὕτω τὸν παρασκευάζοματ, διανοοῦματ, μηχανῶματ, γλίχοματ, διακελεύματι, παρακελεύοματ, δέοματι, ὅπως σ. μέλλοντι ὄριστο. Ἡρδ. 6, 133 «οἱ Πάροι, ὅκως μὲν τὶ δύσσουσι Μιλτιάδη ἀρρυρίου, οὐδὲν διενοῦντο, οἱ δὲ, ὅκως διαφυλάξουσι τὴν πόλιν, τοῦτο ἐμηγγινῶντο». 7, 161 «ῶς στρατηγήσεις τῇ Ἐλλάδος, γλίχεσι». 8, 15 «οἱ μὲν δὴ παρακελεύονται, ὅκως μὴ παρήσουσι; ή τὴν Ἐλλάδας τούς βαρδέρους, οἱ δὲ, ὅκως κρατήσουσι». Θουκ. 2, 99 «παρεσκευάζονται, ὅπως ἰσοβαλοῦσιν; ή τὴν κάτω Μακεδονίαν μ. σ. Ροππ. γ. 8, 10. Ξεν. ἀν. 3, 1, 14. Θουκ. 5, 36 «εἰδένοντο, ὅπως παραδῶσουσι». Λυσ. 31, 17 «οὖτος οὐδὲ ὅπως ὁφελήσει τὴν πόλιν, διενοήθη, δὲλλ», ὅπως τὶ περδανεῖ, παρεσκευάσασθαι». Ηλ. πολ. 549, ε «διακελεύονται, ὅπως, ἐπειδὲν ἀντὶ γένηται, τιμωρήσεται πάντας τοὺς τοιούτους». 1) Περὶ τῶν σπειρίδειν, σπουδάζειν, ὅπως γ. §. 552. Περιέργος εἶναι ἡ ἐναλλαγὴ τῆς συντάξης μετὰ τὸ βούλευσθαι παρὰ Θουκ. 3, 51 «ἐνούλετο δὲ Νικίτης τὴν φυλακήν.. εἰναι, τοὺς δὲ Ηελοτονησίους ὅπως μὴ ποιῶντας ἔπικλουσι.., τοῖς τε Μεγαρεῦσιν ἀμπα μηδὲν ἐσπλαστήν (nihil importari).

Σημ. 7. Τὸ δῆμον πείθειν ἐν τῇ σημεσσ. τοῦ καταπείθειν θεῖν λαμβάνει κανονικῶς ἀντικείμενον αὐτοῦ πρότασιν οὐδιαστικὴν μετὰ τοῦ ως; (οὗτοι) εἰσαγομένην, σπουδώς δὲ λιτιστικ. σ. ἀπαρεμφ. Ηλ. πολ. 327, ε «ἡν πείσων μὲν δῆμος, μὲν χρὴ δῆμος δρεῖναι». 384. b. Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 1. Ηλ. νόμ.

1) γ. Μαρθ. II. §. 531, A. 2. Popp. εἰς Θουκ. Τομ. I, σ. 146. 5, 96. σ. 246 Μaezner εἰς Ἀντιφ. 1, 12, σ. 136.

801, b. Ἄλλος ἐν Πλ. πολ. 368, α· εἰ μὴ πέπεισθε ὅτι καὶ αὐτὸν δικαιοσύνης ἔμεινον εἴναι τούτη. Ιδ. Δημ. 4. 51. Ἀπαντᾶ δὲ τὸ ὡς καὶ μετὰ μετοχῆς. Πλ. πολ. 560, δ· μετριότατης ὡς ἀγροικίαν οὗ σαν περίθοντες οἱ θεοὶ τεῖχος οὐτε οἱ περιορίζουσι· δηλ. πείθουντες τοὺς ἀνθρώπους λέγοντες; αὐτὴν εἶναι ἀγροικίαν. Φαιδρ. 245, α· πειστοῦ σε τοῖς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἴκανος ποιητής; οὐσός με· νοῦς. Περὶ τοῦ θεοῦ γένετο. §. 488.

Σημ. 8. Περὶ τῶν μῆνων, μῆνα τοῦ σ. ἀπαρεμφ. μετὰ τὰ ὅτι ποτρεπτικά καὶ ωλυτικά, ὅπερ γορευτικά καὶ τὰ τούτοις ὁμοία. δήματα ιδ. §. 516, 2, 3, 4.

3. Τὰ σημαίνοντα δύναμιν, ἀξίαν, ἐρέργειαν, ικαρότητα, ἐπιτηδειότητα πρός τι βῆμα. καὶ τὰ τούτοις ἐναντίαν οἷον δύναμαι, δυνατός εἶμι, οὖς εἶμι, συχνότερ. οὖς τ' εἰμι (=εἰμι εἰς κατάστασιν, εἰμι κακός, δύναμαι), ἔχω (=δύναμαι), δίκαιος εἶμι (=ἔχω τὸ δικαίωμα). ἔστιν, πάρ—, ἔξ—, ἔρεστιν=licet, ἐρδέχεται=εἰνε ἐνδεχόμενον, δυνατόν, πιθανόν, δεινός (=ἰκανός, ἐπιτήδειος), ικαρός, ἐπιτήδειος, ἀγαθός, κακός, ησσων, οὕτω παρ· 'Ομήρως καὶ τὰ, τοισθε, τοιοῦτος, ποῖος, τηλίκος εἰμι' αἰτίος εἶμι = auctor sum κ.τ.λ. ποιητ. σώζω Εὔρ. Φ. 600· δύνομαι=serve. Εὔρ. Ἡρ. μαν. 197. "Ἀλκ. 11. Τὰ ποιητικά, ἀποτελεστικά· οἷον ποιῶ, πράττω, διαπράττομαι, κατεργάζομαι, κατασκευάζω, καθίστημι, καθίζω κατλ. τὰ προαιρετικά, προχριτικά, κλητικά, ἀραγορευτικά, παιδευτικά, διδακτικά τὰ βῆμα. εἰμι, πάρεμι καὶ πέρυκα, διταν σημαίνωσιν, εἰμι διά τι, εἰμι ἰκανός, ἐπιτήδειος, ἔχω φύσει, τὴν ἴδιότητα ἢ ἴκανότητα, ἐν οἷς κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ δύνασθαι. Πλ. συμ. 201, ε· «σοὶ οὐκ ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν». Ξεν. ἀν. 2. 2, 11 «ἐκ τῆς χώρας οὐδὲν εἰχόμενος λαμβάνειν». Ιδ. 3. 2, 12. 7. 6, 39. οἱ 411 «γοῦσσόν γ' οὕπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι». Ιδ. α, 261 ι, 248. Ν, 483 «καρτερός ἔστι μάχη ἐνι φῶταις ἐναίρειν». Ο, 570 «ἀλκημιος.. μάχεσθαι». Θ, 123 «θεῖεν ἀριστος». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18 «δεινότερος διδάσκειν». ἀπομν. 2. 6, 36. Ἡρδ. 1. 136 «μάχεσθαι εἰναι ἀγαθόν». 193 «χώρη ἀγαθὴ ἐκφέρειν καρπόν». 6, 108 «ἀνδράται τιμωρέειν ἔοστι οὐ κακοῖς». [Τὸ ἀγαθός πρέπει νὰ νοηθῇ εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ἐκ τῆς συναφείς τοῦ λόγου. Εὔρ. Ὁρ. 718 «ὦ πλὴν γυναικός οὐνεκκο στρατηλατεῖν (δηλ. ἀγαθός), ταῦλαν οὐδέν». Ρητ. 105 «εἴποι ήσθι ἀνὴρ εὐένυλος, ὃς δρᾶσαι χερὶ (δηλ. ἀγαθός)». 1] Θουκ. 1, 70 «ἐπινοεῖσαι ὅξεις καὶ ἐπιτελεσαι ἔργω, 8 ἀν γνῶσιν». 2, 60 «οὐδὲνος ησσων οἶμαι εἰναι γνῶναι τε τὰ δέοντα καὶ ἐρμηνεῦσαι ταῦτα». Ξεν. ἀν. 2. 3, 4 «ἰκαροι ἔσονται.. ἀπαγγεῖλαι», ίδει Κύρ. 1. 4, 12. ἀν. 5. 2, 12 «ἐπιτηδείους τούτων ἐπιμελήθηναι». Ἡρδ. 1, 31 «οὗτος τὸ οὐνοματο δίκαιος ἔστι φέρεσθαι». 6, 272 «οῖος ἐκεῖνος ἔηρ τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε». Μημηθὲν παρὰ Θεοχρ. 17, 13 «οῖος μὲν

1) ιδ. Ματθ. II. §. 533.

ἔηρ τελέσαι μέγχ εργον». Ἰδ. ξ. 491. «Η, οἵδε τε. τ., 160 ἀδ-
νήρ οἴδε τε μάλιστα οἷους κήδεσθαι». Πολλάκις καὶ ἐν τῷ πεζῷ.
Ἐσν. Ἐλλ. 2. 3, 45 ἐγώ εἰμι οἶος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι».
Ἄγ. 8, 2 «(Αγησίλαος) ἕκιστα ὧν οἶος μεγαληγορεῖν ὅμως; τῶν
ἔπαινοντων αὐτούς οὐ βαρέως ἥκουσεν», Πλ. Φαίδρ. 256, α «οἴδες
ἔστι μὴ θν ἀπαρνηθῆναι». Ἰππ. 1, 283, ε «πότερον ἡ σοφία ἡ σὴ
οὐχ οἴα τοὺς συνόντας αἰτῇ εἰς ἀρετὴν βελτίους ποιεῖν»; Ἰδ. §.
585, 4. 6, 60 «ἥμετες δ' οὕ νῦ τι τοῖος (=ίκανοι, ἐπιτίθεσι) ἀ-
μυνέμεν». Ζ. 463 «χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν νηλεῖς ἡμαρ».
η, 309 «οὗ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρυ μακιδίως κε-
χολωσθεῖ». ω, 254 «τοιούτῳ δ' ἔσικας.. εὑδέμεναι μαλλαχῶς». φ,
195 «ποιοι κ' εἴτε 'Οδυσσῆς ἀμυνέμεν»; γ, 205 «ἄν γάρ ἐμοὶ
τόσσοιρ δύναμιν θεοὶ παραθεῖεν τίσασθαι μνηστῆρας». ρ, 20 «οὐ
γάρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί»=δὲν εἰμαι πλέον ἡλι-
κίκις τοικύτης, ὥστε νὰ μένω κτλ. Ω, 369 «γέρων δέ τοι οὗτος
δηπηδεῖ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι» = πολὺ ἀδίνατος, ὥστε νὰ κ.τ.λ. Ἰδ.
§. 584. Α, 1. Εὑρ. Ἡράκλ. 744 «κακὸς μένειν δόρυ» = πολὺ δει-
λὸς εἰς τὸ νὰ ὑπομένῃ τὴν μάχην. Ἡρδ. 6. 109 «ἀλίγους εἰναι
στρατηῇ τῇ Μήδων συμβαλέειν» = εἰναι πολὺ δλίγοι εἰς τὸ νὰ
κ.τ.λ. Ἰδ. 7, 207. Θουκ. 1, 50 «ἀλίγαι (νῆσες ήσαν) ἀμύνειν».
2, 61 «ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκυρτεῖν, ἢ ἔγγωτε» = ἡ
διάν. υμ. εἰναι πολὺ μικρὸς εἰς τὸ νὰ κ.τ.λ. Ξεν. Ἀγ. 7, 1 «ὦς
γε μὴν φιλόπολις ἦν, καθ' ἐν μὲν ἔκαστον μαχρὸν ἀν εἰη γρά-
φειν» (μ. σ. Breitenb.) = πολὺ μαχρὸν θὰ ἡτο νὰ κ.τ.λ. οἰκ.
16, 11 «σκηληρά.. ἡ γῆ ἔσται κινεῖν τῷ ζεύγει» = πολὺ σκληρά
εἰς τὸ νὰ κ.τ.λ. Πλ. Μενές. 239, b «ὁ γρόνος βραχὺς ἀξίως δι-
γηγήσασθαι» = πολὺ βραχὺς εἰς τὸ νὰ κ.τ.λ. μ. σ. Stallb. πολ.
556, b «μαλακοὺς καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας». Κριτί.
119, b «ἄν μαχρὸν ἀν χρόνος εἰη λέγειν». Ξεν. Ἐλλ. 7. 4. 19
«αἴτιος ἐδόκει εἰναι συνάψαι τὴν μάχην». Λυσ. 13, 82 «Ἀνυ-
τος αὐτῷ ἐγίνετο αἴτιος μὴ ἀποθνεῖν». 19, 51. Ἡρδ. 7, 129
«ἄνωνύμους τοὺς ἀλλούς εἰναι ποιεῖν». Ξεν. Κύρ. 6. 2, 29 «ἡ
κατὰ μικρὸν παράλλαξις πλάσων ποιεῖ φύσιν ὑποφέρειν τὰς μετα-
βολάς». Ἡρδ. 5, 25 «καταστήσας (efficiens) τὸν ἀδελφὸν ὑπ-
αρχον εἰναι». Ἰδ. 94. Θουκ. 6, 16 «Ακαδεμιονίους κατέστησα
ἐν Μαντινείᾳ περὶ τῶν βραχιέως ἐπραττε θυγατέρων» = efficere
studebat. Ἰδ. Ἐλλ. 6. 5, 6. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 14 «τοῦ κλαίειν
καθίσοτος τοὺς φίλους», Ἡρδ. 5, 97 «στρατηγὸν ἀποδέξατες
αὐτῶν εἰναι Μελάνθιον». 7, 154 «ἀπέδεχθη εἰναι ιππαρχος».
Ξεν. κυρ. 12, 14 «παίδευτις καλὴ διδάσκει χρῆσις νόμοις καὶ
λέγειν περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀκούειν». Ἡρδ. 2, 44 «τὰς ὄνομά-
ζουσι Δήλιοι εἰναι· Γπερόχην τε καὶ Ακοδίκην». Πλ. Ηρωτ. 311,
ο. πολ. 428, ε. Ξεν. ἀπολ. 13 «οἰνωνός τε καὶ φήμας καὶ μάν-

τεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι», μ. σ. Born. Ισχλ 2, 41 «προδοῦναι τὸν πτερέρα, οὗ εἶναι ὠνομάσθηγ», μ. σ. Schoemann. Ισοχρ. 16, 11 «οἱ καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκειν τέχνην ἔχοντας». Ν. 312 «νησὶ μὲν ἐν μέσογησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι» = καὶ ἄλλοι ὑπέρχουσιν ἵκανοι, καὶ ἄλλοι δύνανται νὰ ἀποκρούσωσι. I, 688. Ω, 489. α, 261 «φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη λόγος γρίεσθαι». χ, 106 «εἴως μοι ἀμύνεσθαι πάρι (=πάρεισιν) διπτοῖ». Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1478 «πλόκαμος ὅδε (ἐστι) καταστέφειν χεριάδων γε παγατῖς» = ἐδῶ εἰνε ὁ πλόκαμός μου διὲ νὰ τὸν καταβρέχω μετέιριδον σῦδωρ, ἐνταῦθα κατατάξαι ἡ ἔννοια τοῦ δύναμος, φυλάσσεσθαι δὲ τὸ ἐπίδιν» (id, quod adversatur). Δῆμ. 8, 42 «ἔστε μηδεὶς οὐκ αὐτοὶ πλεονεκτήσαι καὶ καταχρεῖν ἀρχὴν εὖ περικότες». Σοφ. Φ. 80 «ἔξαιδκ καὶ φύσει σε μὴ περικότα τοικῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνήσθαι κακά». 88 «ἔστη γάρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῶν».

Σημ. 9. Ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀπαρεμφ. εὑρίσκεται ἐνίστε ἐν τισι τῶν ἀημάτ. τῆς τάξεως ταῦτης πρότασις ουνεπίστας, ἀποτελέσματος εἰσαγομένη διὰ τοῦ ὕστε σ. ἀπαρεμφ. Πλ. Φιλ. 269, δ «τὸ μὲν δύνασθαι, ὕστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι». μ. σ. Stallb. = νὰ ἔη τοι αὐτὴν ἐπιτιθεότητα, ὕστε νὰ γείνῃ τέλος ἀγωνοῦ. Πρωτ. 338, ο «ἀδύνατον ὅμιν, ὕστε Πρωταγόρου τοῦ δε σοφώτερόν τινα ἐλέσθαι». = ἀδύνατον θάξῃ ὅμιν νὰ ἔλθῃτε εἰς τοι αὐτὴν θέσιν, ὕστε νὰ δυνηθῇτε νὰ προτιμήσητε ἄλλον τινὰ σοφώτερον τοῦ Πρωτ. Ποργ. 479, α «δέ; ἂν διαπρέξηται, ὕστε μήτε νοοθετεῖσθαι μήτε κολάζεσθαι = δύσται θά κατορθώσῃ, ὕστε μήτε νὰ κ.τ.λ. (διλίγον ὅμινος μετά ταῦτα «διαπράξαιτο μὴ διδόναι»). νόμ. 709, ε «τί σοι δώμενος, δ λαβὼν ἔξεις, ὕστε.. τὴν πόλιν ἴκανῶς διοικεσσαῖς» μ. σ. Stallb. Πολιτικ. 205, α «πῶς γάρ ἂν τις ἴκανὸς γένοιτο ἀν ποτε, ὕστε δὲ προστάττειν τὸ προστήκον;» = πῶς θὰ δύναται τις νὰ διποτήσῃ τοιαύτην ἴκανότητα, ὕστε νὰ κ.τ.λ. Φιλ. 258, β, νόμ. 875, α. Σεν. ἀν. ι 6, 6 «ἐποίησα, ὕστε δέξια: τούτῳ τοῦ πρὸς ἡμέτερον παύσασθαι» = effecti, ut.. ἀλλ. 6, 1, 10, Ἀγ. 1. 37. Κύρ. 3, 2, 29. Σοφ. Φ. 656 «ἄριτστιν, ὕστε καγγύθεν θάνον λαβεῖν» μ. σ. Schneidew.= fierine potest, ut.. (τὸ δὲ, ἔστι.. λαβεῖν ἀπλῶν licet. σ. ἀπαρεμφ.). Κθ. Δημ. 19, 114. Θουκ. 8, 45 «τοὺς στρατηγοὺς ἐδίδασκεν, ὕστε.. αὐτὸν πεισαὶ, ὕστε ἐνγγωρήσαι ταῦτα ἔστω» = ita docebat, ut. 1, 120 «οὐχὶ διδαχῆς δίεστας, ὕστε φυλάξασθαι αὐτούς». = δέν ἔχουσιν ἀνάγκην διδαχῆς τοιαύτης, ὕστε νὰ κ.τ.λ. Μετὰ τὸ ποιεῖν ἐπειταί ἐνίστε τὸ δικαστ. μέλλ. δριστ., διταν περιέχη τὴν ἔννοιαν τῆς φροντίδος, Υδ. §. 552, 1· παρ' Ηρδ. ὅμινος 2, 160 «οὐδεμίαν γάρ εἶναι μηχανήν, δύκας οὐ τῷ διστῷ ἀγωνιζομένῳ προσθήσονται, διδικόντες τὸν ξείνον τὸ δύκας κείται: ἀντί τοῦ δύκας = ὅτις = nullo pacto fieri posse, quin; Υδ. σημ. 11. Σποραδικὸν εἶνε τὸ πέρικα, ὕστε Ισοχρ. 15, 175 «εὶ δὲ τοιναντίον πέρικεν (ἡ φιλοσοφία), ὕστε ἀφίεται τοὺς πλησιάζοντας», θήλον ὅτι ἐτέθη συμμετρία; ἔνεκεν, ἐπειδὴ προηγεῖται: «εἰ μὲν ἡ φιλοσοφία

τοιαύτην ἔχει δύναμιν, ὡστε διαρθέσειν τοὺς νεωτέρους». (μετὰ μετοχῆς δὲ «τίνα δύναμιν τὸ ἀπλοῦν πέρυς ἔχον»; τὸ Πλ. Φαιδρ. 270, δ, σημαῖνει δὲ = ποίαν σημασίαν ἔχει τὸ ἀπλοῦν τῇ; φύσεως; τὸ Stallb.)

Σημ. 10. Ἐκτός τῆς ῥήσισης συντάξ. τοῦ αἵτιος σ. ἀπαρ. εὑρίσκονται καὶ αἱ ἔξη; 1). α) αἴτιος τοῦ ποιεῖν (Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 10. 5, 18 κ.τ.λ.)· β) αἴτιός σοι εἰμι· τοῦ ποιεῖν τι (Ξεν. ἀπομν. 4. 4, 15. Πλ. Κρατ. 369, α κ.τ.λ.)· δύοιος παρὰ Πλ. Φίδ. 97, α «αἴτη αἵτιος αὐτοῖς ὕγεντο δυοῖν γενέσθαι». c) παραλείψει τῆς δοτικ. (Ηρδ. 3, 12. 4, 43. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 8 κ.τ.λ.)· d) αἴτιός εἰμι σε ποιεῖν τι (Ηρδ. 2, 20. 26. Λυσ. 26, 13 κ.τ.λ.)· e) αἴτιός εἰμι ποιεῖν τι, ἀντὶ αἴτιός σοι εἰμι ποιεῖν τι (Θουκ. 1, 74 «ὅ; αἰτιώτας; (δηλ. αἴτιος) ἐν τῷ στενῷ ναυμαχήσαι ἐγένεσο». Ξεν. Ἑλλ. 7 4, 19. Σοφ. Ἀντ. 1173)· f) αἴτιός εἰμι τό σε ποιεῖν τι, σποραδικόν, τὸ 8. 478, c.

4. Αἱ ἔκφράσεις· γίγνεται = συμβαίνει· γίγνεται μοι=obtin-git mihi· συμφέρει, συμφέρεται = συμβαίνει, τυχάλνει· συμπίπτει=contingit· κ.τ.λ. κι ἀπρόσωποι ἔκφράσεις ὀφελλειν καὶ πρέπειν· οἷον χρή, δεῖ, προσήκει, πρέπει, δικαιόρ ἐστιν, ἀραγκάζειν, ἀ-τύχη, ἀραγκάζειν ἐστιν καὶ τὰ παρόμ. Σοφ. Αἴ. 378 «οὐ γάρ γέροιτ' ἐν ταῦτῃ ὄπως οὐχ ὅδ' ἔχειν, οὐχ ἐν γένοιτο ἐν οὐδαμῶς ταῦτα οὐχ ὁδε ἔχειν» (περὶ τοῦ οὐχ ὄπως οὐ λδ. 554, A. 9). Φιλ. 324 «θυμὸν γέροιτο χειρὶ πληρώσκι ποτε». Ξεν. Κύρ. 5. 2, 12 «εὔχονται πᾶσι θοοῖς γερέσθαι ποτὲ ἐπιδείξασθαι, ὡς πι-στοί εἰσιν». 6. 3, 11 «λαβεῖν μοι γέροιτο ἀντόν». Ηρδ. 6, 117 «συνέργεικε δ' αὐτῷθι θωδυμα γενέσθαι τοιόνδε». λδ. 6, 23 κ.τ.λ. 1, 19 «συνεργίθη τοιόδης γενέσθαι πρᾶγμα». Θουκ. 1, 23 «παθήματα ἐντηρίχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ (τῷ πολέμῳ) τῇ Ἐλ-λάδῃ, οἷς οὐχ ἔτερα ἐν ἵσῳ χρόνῳ». 2, 61 «ἐπειδὴ ἐνέργη δυ-μῆν πεισθήναι». Δημ. 18. 46 «συμβέβηκε τοῖς πλήθεσιν ἀντὶ τῆς ἀκείρους ῥᾳθυμίκας τὴν ἐλευθερίαν ἀπολαμβενέναι». Πλρ² Ηρδ. καταλαμβάνει με=μοὶ συμβαίνει. 3, 118 «Ινταφέρεν κατέ-λαβε ἀποθανεῖν κύτικα». 6, 38 «Στησαγόρεα κατέλιπε ἀποθα-νεῖν ἀπαιδία». 6, 103. Ομοίως Ηρδ. 1, 61 «τὸν δὲ δεινόν τι ἔχει ἀτιμάξεσθαι πρὸς Πεισιστράτου» = ἡ ιδέα δὲ νὰ ἀτι-μάξῃ. ὑπὸ τοῦ Ηεισ. ἡτο αὐτῷ φρικτή. Ἐνταῦθι ἀνήκουσι καὶ αἱ φράσεις, παρὰ μικρόν, παρ' ἐλάχιστον ἔρχομαι σ. ἀπαρεμφ. Ισοχρ. 7, 6 «παρὰ μικρὸν ηλθομεγ ἐξανδρποδισθῆναι». 8, 78. Λουκ. κατάπλ. 425 «παρὰ τοσούτον ηλθε διαφυγεῖν». πλείονα πρᾶγμ. § 440. III. 3.) b) κτλ.· αἱ φράσεις προσέτι, πολλοῦ, με-μροῦ, τοσούτον δέω σ. ἀπαρεμφ. λδ. §. 477, e). Ξεν. Κύρ. 7. 5, 84 «τῷ ἀρετῇ; ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει». Σημ. 11. Ω; ἐν τῇ λατιν. μετὰ τὰ sit, accidit, even t, contingit ἐπειτα¹ πάντοτε πρότερα. συνεπειας, διποτελέσματος μετὰ τοῦ ut, οὐτωξιότεκα¹

4 λδ. Madwig Brückgen über einige Punkte der Griech. Wortfag. σ. 851.

Ἐν τῇ ἡλην. ἐπὶ τῶν γίγνεταις κ.τ.λ. τίθεται τὸ ὅστε σ. ἀπαρεμφ., καὶ τὰ ὅμως τότε ἐν αὐτοῖς ἡ ἔννοια=συμβάνει τοιούτον τι, ὃστε γά. Εἰν. Ἑλλ. 5. 3¹ 10 = οὐδὲ ἀν γενέσθαι, ὃστε ἀμφὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχιλαξέξω Σπάρτης γενέσθαι». Ἰσοκρ. 6, 124 «πολλάκις γέγονεν, ὃστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατήθηνται κτλ.» [Σπανίως ὅμως ἔπειται μετὰ τὸ γίγνεσθαι τό, ὡς; ἡ ὅπ. ως; = διτ., σ. παρεμφ. Ἐγκλίσ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1058 οὐκῶν ἀν γίνοντο τοῦτο, διπλας.. οὐ φανῶ τοιμὸν γένος». Τρ. 455 «διπλας δὲ λήστες, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται». Ἐν τοῖς πρόγραμμα τούτοις ἡ δευτερεύουσα πρότασ. περιέχει τὴν ἔξηγησιν τοῦ τοῦτο, ὡς; τίθεται καὶ τὸ διτ., Ἑλ. 3² 550, 1. Οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἔξηγεν νοητέου τοῦτο. Δημ. 6, 37 «ταῦτ’ οὖν, ὡς μὲν ὑπομνήσαι, νῦν ἵκανως εἴρηταις ὡς; δ’ ἀν ἔξετασθείη μάλιστ’ ἀκριδῶς, μὴ γένοιτο, ὃ πάντες θεοί=. διτ. δὲ τοῦτο (δηλ. ἡ πρόξενης μου) ἐπρεπεν ἡ ἡδύνατο νὰ γνωσθῇ ἀκριδίσσατε, τοῦτο εἴθε μὴ συμδῆ 1]】 Ἡρδ. 1, 74 «συνήνεκε, ὃστε τὴν ἡμέρην ἴσταντες νύκτα γενέσθαις» Ἑλ. 3, 71. Συμπίπτειν ὁστε σ. αἰτ. μετ’ ἀπαρεμφ. Ἡρδ. 5, 36. 8, 141. Σοφ. Τρ. 1152 «Τίρουνθι συμεέδηκεν, ὃστε ἔχειν ἔδραν». Θουκ. 5, 14 «ξυνέδη.., ὃστε πολέμου μηδὲν ἔτι ἀπόσθαι μηδετέρους». Οὕτω καὶ Πλ. Φιλίδ. 103, ε «ἔστιν ἢρ’ ὃστε.. ἀξιούσθαις=συμβάνει, ὃστε νὰ κτλ., ὡς; ἐν τῇ λατιν. est, ut. Σποραδικὸν τὸ περὶ Ἀντιφ. 5, 66 «εἰ μὴ προσήκει μοι μηδέν, ὃστε ἀποκτεῖναι αὐτόν».

5. Τὰ ἐπίθετα ράδος, χαλεπός, ηδύς, ἀξιος, δεινός κτλ. μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ εἶναι τὰ ἀφηρημένα οὐσιαστικά, ἰδίᾳ μετὰ τοῦ ἐστίν οἷον ὥρα, καιρός, σχολή, ἀσχολία, κτερδυνος, ἀνάγκη ἐστιν κ.τ.λ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1169 «πρὸς αὐτῷ γ’ εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν» = in eo ipso sum, quod horribile dictu est. K, 403 «(ἴπποι) ἀλεγευοὶ ἀνδράσι.. δαμάσηναι ἡδ’ ὀχέεσθαι». difficiles domitu et rectu. Ψ, 658 «(ἥμιονος) ἀλγίστη δαμάσασθαι». Περὶ τοῦ ἐνεργητ. (ἢ μέσ.) ἀπαρεμφ. Ἑλ. σημ. 14. Εἰν. οἰκ. 6, 9 «αὔτη ἡ ἐργαζίκιν μαθεῖν τε ἥστη ἐδόκει εἰναι καὶ ἡδίστη ἐργάζεσθαι». Περὶ τοῦ ἐνεργ. (ἢ μέσ.) ἀπαρεμφ. Ἑλ. σημ. 14. Πλ. ποδ. 331, ε «Σιμωνίδης γε οὐ ράδιον ἀπιστεῖν». Γοργ. 470, ε «χαλεπόν γέ σε ἐλέγχαι». Μενέξ. 237, ε «ἔστι δὲ ἄκτα ἡ χώρα ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐπικινεῖσθαι». Θουκ. 1, 138 «ἄξιος θυμυάσι». Ἡρδ. 4, 53 «Βορυσθένης πίνεσθαι ἡδίστοράς εστι». Εἰν. ἀπομν. 3. 13, 3 «πότερον τὸ περὸς σοὶ ὅδωρ θερμότερον πιεῖν ἐστιν ἢ τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ; Πότερον δὲ λούσασθαι ψυχρότερον τὸ περὸς σοὶ ἢ τὸ ἐν Ἀμφικρέουν» = εἰνες θερμότερον εἰς τὸν τὸ πίει τις.. ψυχρότερον δὲ εἰς τὸν λούσασθαι κτλ. Θουκ. 3, 40 «ξυγγράμην ἀμαρτεῖν λήψονται». 1, 16 «ἐπεγένετο δὲ ἄλλοις ἄλλοιθι καλέματα μὴ αὐξῆθηναι», μ. σ. Popp. Εἰν. ἀν. 1. 3, 11 «έμοι δοκεῖ οὐχ ὥρα εἰναι ἡμῖν καθεύδειν». Ἑλ. 12. 3. 2, 32. Πλ. σοφ. 241, δ «ἄλλ’ ὥρα δὴ βουλεύσασθαι». Ἑλ. Φίλ. 62, ε μ. σ. Stallb. Αρρ. Πλ. 255 «ώς δ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν». Ἰσατ. 9, 28 «ἄρα,

1) Ἰδ. Aken Gründzüge §. 153.

είλογον παιδεύεσθαι». 8, 8 «συνοικεῖν εἰχειρ ἡλικιῶν». μ. σ. Schoemann. 4, 22 «κατορθώσκει μὲν τὰς ἀλλότριας ἔχειν, διαμαρτυροῦσι δὲ μικρὸς ὁ κίνδυνος», ἔνθα ἐν τῷ πρώτῳ τῆς προτάσσει νοητέον ἐκ τοῦ κίνδυνος ἀντίθετόν τι οὐσιαστικὸν ἢ ἐξουσία π. χ. ἢ τοιοῦτόν τι. Ν. 98 «γάν δὴ εἶδεται ἡμαρ ὅπο Τρώεσσι δαμάσκην». Ξεν. οἰκ. 4, 3 «καὶ ἀσχολίας δὲ μάλιστα ἔχοντος καὶ φίλων καὶ πόλεων συνεπιμελεῖσθαι αἱ βικνυσικὴ καλόύμεναι». (Οὔτως ἐπὶ τῆς λέγεται καὶ ἀσχολάζειν σ. ἀπαρεμφ. Ιδ. Ξεν. ἀπομν. 3, 9, 9. Κύρ. 8, 1, 18.) Κύρ. 4, 3, 12 «σχολή γε μανθάνειν». ἀν. 1, 6, 9. ἄλλ. 3, 5, 5 «ἔλεκτρον πρόσθισται στρατεύειν ἐπὶ τοὺς Θηραίους». (Ἀλλά, πρόγασις ἢ τοῦ σ. ἀπαρ. ἀν. 1, 1, 7. εὑρίσκειν προφάσεις τοῦ σ. ἀπαρ. οἰκ. 20, 19. πολ. Ἀθ. 2, 17.) Πλ. Φαίδ. 229, b «ἐκεῖ σκιά τ' ἔστι καὶ πνεῦμα μέτριον καὶ πόχον καθίζεσθαι» = νὺν καθίσῃ τίς.

Σημ. Μνείας; Ιδίᾳ δέξια εἴνε τῇ γενήσις τοῦ ἀπαρεμφ. ὥρητά. συντεθειμένων μετὰ τῇ προθέσ. ἐν, δὲ¹ οὐ ἐκρέπεται πρᾶξις τις ἐκτελουμένη ἐν τῷ ὑποκειμένῳ ἢ ἐπὶ τοῦ ὑποκειμ. 1) Ἡρόδ. 9, 2 «γάρως ἐπιτηδεώτερος ἐνατραποπροθεύσθαι» = γάρως, ὅστις εἴνε ἐπιτηδεότ., ἵνα τεθῇ ἐν αὐτῷ στρατόπεδον, ιδ. 7, 59, 9, 7. Θουκ. 2, 20. Ξεν. ἀπομν. 3, 8, 8 «οἰκία ἡδίστη ἐνδιετάσθαι». Εἱρ. Βαχ. 508 «ἐνδυστυχήσαι τούνομ' ἐπιτηδείος εἰς = κατὰ τὸ ὄνομά σου (Πενθέν); εἴσαι ἐπιτηδείος; νὰ ἔσαι ἐν αὐτῷ ἢ μετ' αὐτοῦ δυστυχής». Φοι. 727 «ἐνδυστυχήσαι δεινὸν ἐνθρόνης κνέφας» = τὸ αὐτός τῆς νυκτὸς εἶνε τόσον ἐπιτηδεύμανον, ὅστις δύναται τις νὰ δυστυχήσῃ ἐν αὐτῇ. μ. σ. Kloltz. Θουκ. 2, 44 «οἰδένευσθαι μονήσαι τε ὁ βίος, δομῶς καὶ ἐντελευτήσαι εἰς τῇσι αἱ ξυνεμετρήθησαν = οἵς δὲ βίος; προωρίσθη, ὥστε ἐν αὐτῷ καὶ εἰστυχεῖς νὰ δοῖς καὶ καλὸς τέλος νὰ εὑρωστι. 74· παρέσχετε αὐτήν (τὴν γῆν) εἰδενῆ ἐν αγωνίσσασθαι τοῖς; "Ἐλλήσιν" = παρέσχετε τοῖς; "Ἐλλήσι: γάραντας ἐπιτηδείαν ἵνα ἀγωνισθῶσιν ἐν αὐτῇ. Πλ. Φαίδ. 228, e «ἐμβαύτον σοι ἐμμελετῶν παρέχειν οὐ πάντα δίδοχται» = me tibi paebere, i n qu o te exerceas, Stallb. Δημ. 18, 198 «ὅτε τὰ τῶν Ἐλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκεῖμε τὸν ἀπίκειτο» = cui Graecorum res adversae erant, in quibus gloriam assequetur.

6. Ἐν τῇ ποιήσει, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἐπικῇ συγνότατα, σπανίως δὲ μόνον ἐν τῷ πεζῷ, τὸ ἀπαρεμφάτον συνάπτεται μετὰ ὥρημ. ἀμεταβάτων, ὡς ἡ κίτικτικη. οὐσιαστικοῦ κατὰ τὸν ἐν §. 410, 6 ῥηθέντα τρόπον² τὸ αὐτὸν συμβιβίνει καὶ μετ' ἐπιθέτων ἐν τῇ ποιήσει, ίδιῃ δὲ τῇ ἐπικῇ, πολὺ συνηθέστερον ἢ ἐν τῷ πεζῷ· τέλος δὲ καὶ μετὰ οὐσιαστικῶν, ίδιῃ δὲ τοῦ θαῦμα, ἔντε τῇ ποιήσει καὶ τῷ πεζῷ²).

α) Π. 195 «πάτει μετέπερπε Μυρμιδόνεσσιν ἔγχει μάργαροθαιν». Λ. 746 «ἀριστεύεσσε μάργαροθαι». Πίνδ. "Ισ. 7, 25 «ἀριστεύον

1) "Ιδ. Ματθ. II. §. 533, A. 2.-2.) "Ιδ. Ματθ. II. §§. 533. 535. Pflugk εἰς Εἱρ. Ἡρόδ. 1002. Stallb. εἰς Πλ. Φίλ. 60, c. Φαίδ. 84, c. Börnemann εἰς Σεν. συμπ. I, 10. Sauppe. εἰς Σεν. π. πόρ. 5, 1.

υίες.. ἀνορέφα.. στονόσεντ' ἀμφέπειρ ὅμαδον» (*regere pugnam*) μ. σ. Dissen. 6, 158 «ὅμιληκίην ἐκέκαστο ὅρνιθκς γγῶραι». Β, 258 «οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δὲ ἐστὲ μάχεσθαι». Ήσδ. θεογ. 701 «εἰσαγατὸς δὲ ἄντα δρθαλμοῖσιν ἰδεῖν οὐδὲ μᾶλισταν δύσσαν ἀκοῦσαι αὐτῶς ὡς, ὅτε» = τὸ χάρος εἶχε τὴν ὅψιν ὡς πρὸς τὸ νὰ ἔδη τις μὲ τοὺς δρθαλμούς του τὴν ὅψιν του καὶ ὡς πρὸς τὸ νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν του μετὰ τὰ ὅτα του (περὶ τοῦ ἐνεργητικ. ἀπαρεμφ. ἴδ. σημ. 14), ἥποι τὸ χάρος εἶχε τὴν ὅψιν, ἐάν τις ἔβλεπεν αὐτὸν καὶ ἐάν τις τὴν φωνὴν του ἤκουεν, ὡς, ὅτε κτλ. Αἰσχλ. ἵκετ 700 «πρέποντος δὲ ἄνδρες νήσοι μελαχγίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν» = ἕντες κατάλληλοι νὰ φύγωνται, δμοιάζουσι τὴν ὅψιν. Πρ. 243 «τοῦτο γάρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν» = τὸ τρέξιμον τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἰνες οὔτως εὐδιάκριτον, ὡστε νὰ γνωρίζεται ὡς Περσικόν. Σοφ. Ἠλ. 664 «πρέπει γάρ ὡς τύραννος εἰσοράτης» = διάτι φύλεται κατὰ τὴν ὅψιν ὡς νὰ ἦνε ἡγεμονίδικ. Θεογν. 216 «τοῖος ἰδεῖν ἐφάρη». Εὑρ. Ἡρ. μακ. 1002 «ἄλλον ἤλθεν εἰκόνων, ὡς ὄραν ἐφαίτετο». Καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Πλ. Φαίδ. 84, ε «πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν διωκάτης, ὡς ἰδεῖν ἐφαίτετο». Ξεν. Κύρ. 5. 4, 11 «σε ἐπαναθεασόμενος ἦκ, ὅποιος τις φαλῆρη ἰδεῖν δ τοικύτην ψυχὴν ἔχων». Δημητ. 19, 47 «ἀκοῦσαι μὲν γάρ οὕτωσι παγκάλως ἔχει». Πλ. πολ. 495, ε «δοκεῖς οὖν τι διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκέως;» = διτι διαφέρουσιν αὐτοὶ κατὰ τὸ ἰδεῖν. Πρωτ. 328, α «ὅστις διαφέρει ήμῶν προσθέσαι εἰς ἀρετὴν».

b) K, 4 7 «θείειν δὲ ἀνέμοισιν δμοῖσι (ἴπποι)». Σοφ. Οἰδ. τ. 792 «(γένος) ἀτλητον ἀνθρώποισι.. ὄραστη» *intolerabile visu.* Ἀντ. 206 «(δέμας) πρὸς κιρῶν ἐδεστὸν αἰκισθεῖτ' ἰδεῖν» = *adspectu.* Ἀρρ. νεφ. 1172 «νῦν μέν γ' ἰδεῖν (adspicunt) εἰ πρῶτον (demum) ἐξαρητικὸς κάρτιλογικός». Ξεν. συμπ. 1, 10 «γοργότεροι ὄρασθαι» = *truculenti adspectu.* κυν. 3, 3 «(κύνες) ἄμορφοι καὶ αἰσχραὶ ὄρασθαι». Κύρ. 4. 4, 3 «μειζούς φαίνεσθε καὶ καλλίονς καὶ γοργότεροι η πρόσθεν ἰδεῖν». τέχν. ίππ. 10, 17 «ἡδύτε καὶ ἄμα γοργὸν ἰδεῖν». π. πόρ. 3, 1 «ἐμπορεύεσθαι ἡδύστη τε καὶ κερδαλεωτάτη πόλις». Κύρ. 7. 5, 46 «τοὺς δὲ σπαριόντας ἰδεῖν σρχτηγούνς» = οἵτινες σπανίως παρουσιάζονται. 2. 3, 5 «ἀνὴρ οὗτος μέγας οὗτος ισχυρὸς ἰδεῖν». Πλ. Πλ Φαίδρ. 253, δ *αλευκὸς ἰδεῖν*. Πλ. Φαίδ. 110, b «λέγεται εἰναι τοιαύτη η γῆ αὕτη ἰδεῖν».

Σημ. 13. Οὕτω βεβαίως ἐξηγήθεον τὸ ἀπαρέμφ. εἰνας: ἐν τῇ φράσει ἐκῶν εἰνας = ἔκουσίως κατὰ τὸ εἰναι, τὴν οὐδίναν, τὴν οὐπρέσιν, ητοι διφ. ἔξαρταται ἐκ τῆς θυμῆς βουλήσεως. Κανονικῶς μετὰ προηγουμένην ἀρνησιν, σπανίως πρὸ τοιαύτης. Ἡρδ. 7, 104, ἐκῶν τε εἰναι οὖδ' ἀν μυսνομαχίοιμι». 8, 30 οὐ (ἔφασας) οὐκέτισθαι ἐκδύντες εἰναι προδόται τῆς Ἐλλάδος». 116 «οὐκέτι

τῷ Σέρεῃ ἔκδων εἶναι δουλεύειν». 9. 7, 2 «οὐδὲ ὅμολογήσομεν ἔκδυτες εἶναι». Υδ. Θουκ. 2. 89, 8. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15 «οὐδὲ ἔνοις ἔκδων εἶναι γλωττα παράγεις». Πλ. Γοργ. 499, σ «οὐκ» ὡμην γε κατ' ἀρχὰς ὑπὸ σοῦ ἔκντος εἶναι ἔκπατηθήσεσθαι». Φαιδρ. 252, α «ὅτεν δὲ ἔκδυσα εἶναι οὐκ ἀπολείπεται ἡ ψυχή». «Ἄνεῳ ἀρνήσεως» Ηρδ. 7, 164. [ἐν τῷ Πλ. νόμ. 646, ἡ παραλείπεται τὸ εἶναι ἐν τοῖς πλείστ. κώδ. 1]].

с) Μετὰ οὐσιαστικῶν, σπανίως. Ε. 725 «θαῦμα ἰδέοθαι» = θαῦμα κατὰ τὸ ἴδει, θαῦμα νὰ ἴδεθῇ. ίδ. ζ, 306. ὅμ. Ἄφρ. 206 «θαῦμα ἰδεῖν». Πίνδ. Π. I, 26 «θαῦμα.. ἀκοῦσαι». Εὔρ. Ι. 1142 «θαῦματ' ἀνθρώποις δρᾶται». Πλ. νόμ. 656, δ «θαῦμα καὶ ἀκοῦσαι». Ηρδ. 6, 112 «τέως δὲ ἡν τοῖς: Ἔλλησι καὶ τὸ οὖνομα τὸ Μήδων φθόνος ἀκοῦσαι». Πλ. Κριτ. 115, δ «εἰς ἐκπληξίν μεγέθεσι καλλεσί τι ἔργων ἰδεῖν τὴν οἰκησιν ἀπειργάσαντο» = ἔκχριμον τὸ οἰκημα διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ὡραιότητος τῶν ἔργων νὰ φάνηται καὶ ξένον ἐκπληξεως.

Σημ. 14. Ἰδιωτισμὸς είνει τῆς ἐλληνικ. ὡς καὶ τῆς γερμ. γλώσσης τὸ νὰ μεταχειρίζεται ἐν ταῖς ἥρησίσαις ἐκτεράσσειν ἀντὶ τοῦ παθητικ. ἀπαρέμφ. ὡς ζεῖ τὸ πολὺ τὸ ἐνεργή τικὸν (ἡ μέσον). οἷον ταῦτα ῥάδια ἢ ἐστι μαθετεῖν = εὔχολον εἶνε τεῦτα νὰ μαθευθῶσι. θαῦμα ἢ δεῖται (ἰδέεσθαι) = εἶνε θαῦμα νὰ ἴδεθῇ. Τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμ. τοῦ ἀπαραμφ. ἐν ἀπαστοτισι πρόγμ. τούτοις ἔκδόλων; ἔνωσταις οἷον καλός ἐστιν ἴδειν, δηλ. ἡμῖν ἡ τινὶ = εἶνε καλός δι' ἡμᾶς; δι' ἡδιὲ τινὰ νὰ τὸν ὕδωραν ἢ τὸν ἵδη τις. Σ. 256 «τόφρος δὲ ἥρητερος πολεμίζειν ἡσαν Ἀχαιοί» δηλ. ἡμῖν. Πλ. Φαιδρ. 92, δ «ὑπόθεσις ἀδίκη ἀποδίκεσθαις=digna, quam quis accipiat. Θουκ. 1, 138 «ἄξιος θαυμάσιος=dignus, quem admiremur. Εὔρ. Μ. 316 «λέγεις ἀκοῦσαι μαθακάς» δηλ. τῷ ἀκούοντι. «Ἀναριξὶς ἐνεργητ. καὶ παθητ. ἀπαρέμφ.» Πίσορχ. 12, 156 «ποιητόμειται τὴν ἀρχὴν τῶν λεχθησμένων ἀκοῦσαι: μὲν Κώσις τοῖναι ἀηδῆ, ἥρητον: δ' οὐκ ἀσύμφορον». Ἔνιοτε παράκειται τοιαύτη τις δοτικὴ ὡς ἐν τῷ ἥρητον ἐσχάτως; πρόγμ. Εὔρ. Ὁρ. 1153 «πάσσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖσται ἡ Τυνδαρίς; πατεῖ. Πλ. πολ. 599, α «φέδια ποιεῖται μὴ εἰδότει τὴν ἀληθείαν». Πρότυ. ἄλλα ίδ. ἐπ.θ. 7.

7. Αντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀντικειμενικοῦ ἀπαρεμφ., εἰς δ πρέπει νὰ προσέχωμεν οὕτως ὡς εἰς τὴν συμπληρωτικὴν ἀντικειμενικὴν αιτιατικὴν, κλλακι γλῶσσαι μεταχειρίζονται πολλάκις ἄλλους τρόπους: ἐκφράσεως, δι' ὧν δηλοῦνται αἱ κατηγορίαι: τοῦ ἀποτελέσματος, τοῦ τέλους ἢ σκοποῦ, ὡς ἡ γερμ. τὸ ἀπαρέμφατος μετὰ τοῦ zu, ἡ λατιν. τὸ γερουσιῶν μετὰ τοῦ ad, ἡ δευτερεύοντα πρότατος. μετὰ τοῦ ut, dass, damit· οἷον πιέθω σε μέρειν = persuadeo tibi, ut maneas, ich überraede dich zu bleibein· ποιῶ σε γελᾶν = efficio, ut rideas· οὐρέη θαῦμα γεγέσθαι = accidit, ut miraculum fieret, es ereignete sich, dñss ein Wunder geschah κ.τ.λ. «Οτι δὲ καὶ η ἐλλ. γλῶσσα

1) ίδ. Ματθ. ΙΙ. §. 545, 3. Hermann ad Vig. σ. 888. Opusc. 1. σ. 227, Lobeck. εἰς Φρύνχ. 274. W. v. Humboldt in B. W. Schlegel's indisch Bibl. B. Η. Η. 1. σ. 119.

μεταχειρίζεται ἐνίστε πρὸς ἔκφρασιν τῶν ῥήθεισῶν κατηγοριῶν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀπαρεμφ. δευτερεύουσαν πρότοις. μετὰ τοῦ ὧστε σ. ἀπαρεμφ., ἡ σύνδεσμον τελικὸν μετὰ πάρεμφατικ. ἐγκλίσ., ἐγνώσθη ἐν πολλοῖς χωρίοις¹⁾, κανονικῶς ὅμως ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἡρέσκετο εἰς τὸ ἀπλοῦν ἀπαρεμφ. διὸ οὐδὲν ἔτερον τὸ ἀπαρέμφ. ἐδήλου ἡ ἀπλοῦν συμπλήρωμα, ὃς καὶ ἡ αἰτιατική. Οὕτω πως ἔκληπτέον τὸ ἀπαρεμφ. τὸ συναπτόμενον μετὰ τῶν ῥημ. τῆς δόσεως, πίστεως, ἀλήγεως, ἐκλογῆς, προτιμήσεως, ἀποτιμήσεως, ἐκτιμήσεως, καταβολῆς, ἀπελεύσεως, ἐλεύσεως, ἀποπομπῆς, ὅπερ ἡ μὲν γερμ. διὰ τοῦ ἀπαρεμφ. μετὰ τοῦ ζυντηκτοῦ, ἡ δὲ λχτιν. διὰ τοῦ γερουνδίου μετὰ τοῦ ad ἡ τοῦ γερουνδίου ἡ τοῦ σουπίνου τοῦεις ψηλήγ., ἡ διὰ δευτερευούσ. προτάσ. μετὰ ut ἡ qui σ. ὑποτακτ., τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ιδίωμα, ὃς γνωστόν, διὰ τῶν ἵτα, ἡ διὰ γὰ, εἰς τὸ γὰ κτλ. καὶ ὑποτακτ. πρὸς ἔκφρασιν τοῦσκοποῦ, πρὸς τι, ἀρρογῆς ἡ τέλους Δ, 299 «πεζοὺς δ' ἔξιπιθε στῆσεν.. ἔρκασέμεν πολέμοιο». Η, 251 «Ἐλένην δώμεν 'Ατρεΐδησιν ἄγειν». Λ, 20 «τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δώκε ξεινήιον εἰναι». Ψ, 619 «τῇ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω Πτερόκλοιο τάφουμνημ' ἔμμεναι». α, 138 «χέρινθα δ' ἀμφιπόλοις προχόρῳ ἐπέχειε φέρουσαν νίψασθαι». Ἡρδ. 6, 23 «τοὺς καρυφάκίους ἐδωκετοῖς Σχιμίοιςι κατκαρτάξαι». Θουκ. 2, 27 «τοῖς Αἰγινήταις οἱ Ακαεδαιμόνιοι ἐδοσαρ Θυρέαν οἰκεῖν καὶ τὴν γῆν νέμεσθαι». Εὔρ. Κύν. 561. «ἀπομυκτέσον δὲ σοὶ γ', δύως λίγην ποιεῖν». Ξεν. ἀν. 5. 2, 1 «τὸ δὲ ἡμίσυ (τοῦ στρατεύματος Ξενοφῶν) κατέλιπε ψυλάττειν τὸ στρατόπεδον». Ἰσοχρ. 7, 37 «τὴν ἐξ Ἄρειου Πάγου βουλὴν ἐπέστησαρ ἐπιμελεῖσθαι τῆςεύκοσμίας». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 54 «αὐτοὶ αὐτῶν δυνχάζει τοῦτο τοῖς ιατροῖς παρέχουσι καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάλειν»=καὶ διὰ νὰ τὰ ἀποκόπτωσι καὶ κτλ. Περὶ τοῦ ἐνεργητ. ἀπαρεμφ. ἤδ. σημ. 14. Ξεν. ἀν. 6, 18 «εἴγω ἐμκυτὸν παρασχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ, διτι ἀν βούληται, ποιησαί». Πλ. ἀπολ. 33, b «δομοίς καὶ πλουσίω καὶ πένητι παρέχω ἐμκυτὸν ἐρωτᾶν». (Σπανιώτερον πολὺ εἶνε τὸ παθ. ἀπαρεμφ. ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξῃ· οἷον Πλ. Χαρμ. 157. b «δεὶς ἀν μὴ τὴν ψυχὴν παράσχῃ τὴν ἐπιφαδῆ ἱπὸ σοῦ θεραπευθῆται». ἀντὶ τοῦ συνήθ. παράσχῃ σοι θεραπεῖσαι, ἵσως νὰ ἐγένετο οὕτως ἔνεκκα τῆς κειμέν. δοτ. ἐπωφῆ). Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9 «τὰς γυναῖκας ποιεῖν φερούσας». ἤδ. Κύρ. 1. 2, 8. 7. 1, 1 «τῷ Κύρῳ προσήργεγκατ οἱ θεράποντες ἐμπιεῖν καὶ φριγεῖν». Οὕτως ἐπὶ τῶν ἐλεύσεως πέμψεως, πορεύσεως, ἀποστολῆς σημαντικ. ῥημ. πολλάκις μὲν ἐν τῇ ποιήσει, σπανιώτατα ὅμως ἐν τῷ πεζῷ, χρωμένῳ συνήθως ἀντὶ τούτου τῇ με-

1) Σημ. μεταχραστοῦ. Τὸ καὶ ἡμᾶς ιδίωμα ἀπολέσνων δι; γνωστὸν καὶ τὸ ἀπαρέμφ. σχεδὸν παντελῶς μεταχειρίζεται. ὡστε νὰ, μα ἡ ἀπλῶς ὡστε, νὰ ἡ διὰ νὰ σ. παρεμφ. ἐγκλίσει.

τοχῇ χρ. μέλλ. Δ, 199 «βῆ δ' ίεναι»=εκίνησε δὲ νὰ ὑπάγῃ. I, 442 «τοῦνεκά με προέκει διδασκέμεναι τάδε πάντα». P, 709. i, 88. Σοφ. Οἰδ. κ. 12 «μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ζένοι πρὸς ἀστῶν». Θουκ. 6, 50 «(οἱ Ἀθηναῖοι) δέκα τῶν νεῶν προύπεμψαν ἐς τὸν μέγιν λιμένα πλεῦσαι». 3, 23 «ἔρβιλασσον μηδένας ἐπικοηθεῖν»=ἴνα μηδεὶς ἔλθῃ κατ' αὐτῶν βοσθός. 5, 100 «εἰ τοσκύτην γε διμεῖς τε μὴ παυθῆται ἀρχῆς καὶ οἱ δουλεύοντες ἡδη ἀπαλλαγῆται (δηλ. αὐτῆς) τὴν παρακινδύνευσιν ποιοῦνται»=ἐὰν τοσοῦτον κινδύνουν ἀναδέχωνται; ὥστε καὶ διμεῖς νὰ μὴ χάσητε τὴν ἀρχὴν καὶ οἱ δρ' ὅμας διτετειχίσθαι τῇδε τῇ γάρ πρόσθιον εἰνι: τοῦ πολέμου». Ἀγ. 2, 16 «ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι»=διὰ νὰ τοὺς θάψωσιν. Ἑλλ. 5, 1, 14 «ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέῳκτο.. εἰσιέται τῷ δεομένῳ τῷ ἐμοῦ»=ἡ θύρα μου ἔμενεν ἡ νεωργμένη.. διὰ νὰ εἰσέρχηται πρός με, παζ; διστις εἰλέν ἀπὸ ἐμὲ ἀνάγκην τινός. Ἡρδ. 6, 76 «οὐ γὰρ οὐδαμῶς ἐκαλλιέρει δικαιάνειν μιν»=δὲν ἔθιε καθόλου καλῶς, δὲν ἐρχίνοντο τὰ σημεῖα καθόλου καλῶς διὰ νὰ δικαιήνῃ τὸν ποταμόν. (Μετὰ τοῦ ὕστε 9, 38 «οὐκ ἐκαλλιέρει, ὕστε μάχεσθαι».) Ξεν. ἀν. 2, 2, 3 «θυσιανῷ ιέναι ἐπὶ βασιλέως οὐκ ἐγίγνετο τὸ iερᾶ»=sacrificanti e x a non erant la eta ad suscipiendo m contra regem expeditionem μ. σ. Kühn. ίδ. 6, 6, 36. 7, 2, 17. Ἡρδ. 1, 176 «ἀπῆγαν τὴν ἀκρόπολιν πᾶσαν καίσθαι»=«accenderunt, ita ut tota arx flammis absumeretur» Baehr. 2, 79 «Λίνος, ὅτεπερ ἐν Φοινίκῃ χοίδιμός ἐστι, συμφέρεται ὡυτὸς εἰναι, τὸν οἱ Ἑλλήνες Λίνον ὄνομάζοντες θείδουσι»=L. congruit ita, ut idem sit, quem cett., ίδ. Baehr. Οὕτως ἐξηγητέον μετὰ τοῦ Dissen τὸ παρὰ Ἡρδ. II, 4, 146 «Μοῖραι δ' ἀπίσταντ', εἰ τις ἔχειρι πέλει διμογόνοις, αἰδὼ καλέψαι»=Parcae secedunt, si qua simultas intercedit cognatis, ad pudorem sunm occultandum.

§. 474. Ἐλλειπτικὴ χρῆσις τοῦ ἀπαρεμφάτου ἐν τύπῳ προσταγῆς ἢ εὔχης

‘Ως τὸ ἀπαρέμφ. προστίθεται ὡς συμπληρωτικὸν ἀντικείμ. εἰς τὰ ἐφετικὰ ἥρη.. εἰὸν βοσύλομχι, θέλω, ἐφίεμαι, ἵκετεύω, παρακαλῶ, παροτρύνω, ἀπιτῶ, καθίως καὶ εἰς τὰ ἥρη. δεῖ, χρή, οὐτῶς ἐνίστετίθεται τοῦτο ταιουτοτρόπως, ὥστε ἡ μὲν ἔννοια (τὸ ἥρη..), ἡς ἀντικείμ. εἶνε τὸ ἀπαρέμφ., νὰ μὴ ἐκφέρηται, ἐκφράζεται διμως

ἀπλῶς, ἀνευ ἀκριθεστέρως; δηλώσεως, ἡ ποθουμένη πρᾶξις, πῶς δηλ. αὐτῇ ἐν τῷ νῷ ἀντελήθη. Ἡ παρὸς τοῖς γερμανοῖς χρῆσις τοῦ ἀπαρεμφ. ὑπὸ τῶν πατίδων ἀντὶ προσταχτικῆς¹⁾ οἶον Brod geben ἀντὶ gib· nicht veggeheben ἀντὶ gēhe nicht veg, δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ δροκούντως πρὸς τὴν ἑλλην. χρῆσιν τοῦ ἀπαρεμφ., διότι οἱ πατίδες οὗτοι μεταχειρίζονται τὸ ἀπαρέμφ. γενικῶς ἀντὶ δλων τῶν ἔγκλισεων. Ἡ χρῆσις ὅμως αὐτῇ τοῦ ἑλλ. ἀπαρεμφ. δὲν εἰναι ξένη εἰς τὰς ῥωμανικὰς γλώσσας¹⁾, π. χ. εἰς τὴν ἀρχ. γχαλικ. ne te movoir! ne me celer! ne ferir, ἐν τῇ ιταλικ. non far questo! non andar via! Πρέπει δὲ νὰ διακρίνωμεν τὰς ἑπομένας περιπτώσεις.

α) Τὸ ἀπαρέμφ. τίθεται παρὸς τοῖς ἐπικοινωνίαις συχνότατα μὲν ἀντὶ τοῦ β'. προσώπου τῆς προσταχτικ., σπανίως δὲ ἀντὶ τοῦ γ'. προσ. αὐτῆς ἀντὶ τοῦ β'. ὅμως προσώπ. τῆς προσταχτ. τίθεται οὖχι σπανί, καὶ παρ' ἄλλοις ποιει ταῖς, παρ' Ἡρδ. καὶ αὐτῷ τῷ ἀττικῷ πεζῷ. Τὸ προσφωνούμενον πρόσωπ. λογίζεται ως ὑποκείμ. τοῦ ἀπαρεμφ. Ὁ ἱκφραστικὸς οὗτος τρόπος προηλθεν ἐν τοῦ δι: τὸ ἀπαρέμφ. φ. εἰναι ἀντικείμενον νοούμενος μὲν, μὴ ἐκφερομένης ὅμως προσταχτικ. δρματ. βούλητικον π. χ. τοῦ ζθελε εἰς οἶον Α, 277 «μῆτε σύ, Πηλείδη, ζθελ» ἐρζέμεναι βασιλῆς. Διὸ, ἐνν προστεθῶν τῷ ἀπαρεμφ. καὶ τῇ γορικοὶ προσδοσμοῖ, τίθενται οὗτοι κατ' ὅνυμαστικήν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὑποκείμ. Ἡ ἐκπραφασμένον ἢ ἐν τῇ παραπομένῃ προσταχτ. κείμενον (σύν, δυτικ.). Β, 75 «ὑμεῖς δ' ἀλλοδεν ἄλλοις ἐρητόειν ἐπέσσαν». Ε, 124 «θαρσίων νῦν, Διόμεδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι». Ρ, 501 «Ἀλκιμεδον, μὴ δῆ μοι ἀπόπροθν γιγάντευν ἐπουν». α, 290. Α, 582. Κ, 347. Σοφ. Ἡλ. 9 «οἱ δ' ἵκάνομεν, φάσκειν (crede) Μυκήνας.. δρᾶν». ΟΙΔ. τ. 462. Φ.λ. 57 «ὅταν οἱ ἔρωτες, λέγειν, Ἀγιλλίως παῖ». 1080 «νῦν μὲν οὖν ὅρμωμέθην, ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὅρμωματα ταχεῖς». 1411 «φάσκειν». Ηρ. 1, 32 «πρὶν δ' ἀν τελευτήσῃ, ἐπισχεῖν μηδὲ καλέειν κωνσταλίον, ἀλλ' εἰτογέα = ἀπεγε νῦ ἐκφέρ. κρίσιν μηδὲ κάλει κτλ. Προσταχτικὴ καὶ ἀπαρεμφ.» π, 150 «ἀλλὰ σύγ' ἀγγείλας ὅπισα καὶ μηδὲ κατ' ἀγρούς πλάκεσθαι.., ἀτάρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν κτλ». Άρρ. Άχ. 1001 «ἄκοντετε λεών κατὰ τὰ πάτρια τοὺς γόρας πίνειν». Ήρδ. 6, 86, 1, «οἱ δῆ μοι: καὶ τὰ χρήματα δέξαι: καὶ τάδε τὰ σύμβολα σῶζε λαεών· δ; δ' ἀν ἔχων ταῦτα ἀπαιτήν, τούτων ἀποδούνται = εἰ redde». 7, 159 «εἰ μὲν βούλεται βοηθέειν τῇ Ἐλλαδί, οὐδὲ ἀρξόμενος ὑπὸ Δακεδαιμονίων· εἰ δ' ἄρχα μὴ δικαιοῖς ἄργεσθαι, οὐδὲ μὴ βοηθέειν». Ἀντὶ γ'. προσώπ. 92 «Ἐκτορ, ἀτάρ σὺ πόλινδε μετέρχεσθαι, ή δεξινάγουσα γεραιάς.., οὔξασα κλεῖδη θύρας.. πέπλον.. οετν ναιτ' Ἀθηναῖς ἵπι γούνασιν = αἵτη δὲ θέτω, θελέτω θεται κτλ. Η, 79 «τεύχες συλήσας; φερέτω κοίλας ἵπι νῆας, σῶμα δὲ οὐκαδὲ θυμὸν δέ μεν αἰ πάλιν». Θεόκρ. 24, 93 «συλλέξασα κόνιν.. ἀμφιπόλων τις διψάτως.. ή δέ πέτρας.., ἄψ δὲ νέεσσα θαλασσητος». Πρηγμ. διττικά. Θουκ. 5, 9 «εὺ δὲ, Κλεαρχίδης, αἰφνιδίως τὰς πόλας ἀνοίξας ἐπειθετεν κατέπειγεσθαι ως τάχιστα συμμετίσαι». Πλ. Χρρον. 166, ε «κα-

1) Grimm IV. σ. 87.

χάρισιν..., δλλ' αὐτῷ προσέκων τὸν νοῦν τῷ λόγῳ σ κ ο πει την, δημη ποτε ἐκδήσεται θλεγχόμενος». σφ. 218, a. 262, θ. πολ. 473, a μ. σ. Stallb. 508, b. 580, b «καὶ σὺ οὗτος, τίς πρώτος κατὰ τὴν σὴν δόξαν εὐδαιμονίᾳ (θηλ. ἐστι!),.., καὶ τὸν αἰτιανόν». Κρητ. 426, b «σὺ δὲ ἔν τι ξυλοῖς βίλτιόν ποθεὶς λαβεῖν, πειρᾶσθαι καὶ θύμοις με ταῦτα δόν αἰτιανόν». Ξεν. οἰκ. 3, 12 «πάντως δὲ, ξυλοῖς, ὡς Κριτόδουλε, ἀ π αληθεῖσι σαὶ πρόδεις ήμαξε». Δημ. 8, 39 «πρώτων μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθ., τοῦτο παρ' ὑπεριώντας βεβαίως γνῶνται, διτε τῇ πόλει Φιλιπποῖς πολεμεῖν» μ. σ. Bremer.

b) Ἐν τὸ ἀπερέμφρ. ἀναρρέρηται εἰς τρίτον πρόσωπον. τὸ ὑποκείμ. καὶ οἱ προστεθειμένοι κατηγορικοὶ αὐτοῦ προσδιορ. τίθενται κατ' αἰτιατικήν. Ὁ ἐκφραστικὸς οὗτος τρόπος ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτοῦ ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ ἀπερέμφατον ἡ ἡ αἰτιατικὴ μετὰ τοῦ ἀπερέμφρ. εἶναι ἀντικείμ. νοούμενον μὲν, μὴ ἐκπεράξειμένου ὅμως εὐγενεικοῦ ἕντος· οἷον εἴγομαι, ἡ προστακτικῆς· οἷον δέ, δύπως καὶ ὄντως ἐνίστητε προστίθεται, π. χ. Γ., 351 «Ζεῦ.., δός τίσκοσθι». 322. Ε., 118 «δός δὲ τέ μ' ἄνδρας ἐλεῖν». Κ., 281. i, 530 μ. σ. Nitzsch. Αἰσχυλ. χονρ. 16 «ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον πατρὸς», ἡ εἰναὶ ἀντικείμενον τῶν ἕημον δρείλειν ἡ πρόπειν· οἷον χρῆται, δει. Τίθεται δὲ τὸ τοιούτον ἀπερέμφρ. ἐπὶ ἐρέσεων καὶ προσευχῶν, παραγγελμάτων, νόμων, συντηκῶν. Β., 413 «Ζεῦ κύδιστε,,.. μὴ πρὶν ἐπ' ηὔλιον δύραι καὶ ἐπὶ κρέας ἐλθεῖν πρὶν με κατὰ πρηνὲς; βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον». Η., 179 «ὦδε δέ τις εἰπεστεν ιδίων εἰς οὐρανὸν εὐρύν· Ζεῦ πάτερ, ἡ Αἰαρτα λαζαχεῖν ἡ Τυδέος οὐδὲν ἡ αὐτὸν βασιλίη πολυχρύσοιο Μυκήνης». ρ, 354 «Ζεῦ ζυν, Τελέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν δίλιον εἴραιν». Β., 413. Καὶ ἐν συνδέσει μετὰ τοῦ γ'. προσώπ. τῆς προστακτ. Γ., 285 «Ζεῦ πάτερ.. Ήέλιός δέ.. ὑμετες μάρτυροι ἔστε, φυλάξσεστε δ' ὄρκια πιστά· εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη, αὐτὸς ἔπειθ' Ἐλένην ἔχετωα,,.. ήμετες δέ.. νεώμεθα..» εἰ δέ κ' Ἀξιούδρον κτείνῃ ζυνθός Μενέλαος, Τρῶας ἔπειθ' Ἐλένηη ἀποδοῦραι». ρ, 354. Αἰσχυλ. ἐπτ. 235 «Θεοὶ πολεῖται μὴ με δουλείας τυχεῖν». (Ηεδ. ἔργ. 502, ἔνθισ ὁ λόγος μεταπίπτει ἀπὸ τοῦ ἀπερέμφρ. (κατικτικ. σ. ἀπερέμφρ.) εἰς τὸ καλεόντα σ. ἀπερέμφρ. ἐν 391 ὅμως; «γυμνὸν σπείρειν» πιθανὸν τὸ ἀπερέμφρ. νάζειαρτηται ἀπὸ τῶν προηγουμένων «οὖτες τοι πεδίων πέλεται νόμοις».) Εὑρ. ίν. 3 «Δάμητερ.., εὐδαιμονεῖν μὲ Θησέα τε παῖδι ἐμόρ». Αρρ. Αγ. 250 «ὦ Διόνυσε δέσποτα, κεχαρισμένως σοι τὴνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ πέμψκατα.. ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια». 816 «Ἐρμῆς.., τὴν γυναικαν τὴν ἐμάκνούτω μ' ἀποδέσθαι», ἔνθισ ὑποκείμ. εἰνε τὸ μέδ. δρ. 448. Ἡρδ. 5, 105 «ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοις Ἀθηναίοις τίσκοσθι» = ποίει ἐκγεν. 9, 48 «ἐνότεροι δέ ἂν ἡμέων νικήσωσι, τούτους τῷ ἀπαντι στρατοπέδῳ νικῆσῃ» = οὗτοι ἔττωσκν νικηταί. «Ἐν τινι συνθήκῃ περὶ Θουκ. 5. 18, 5. 6. 8, 10, ἔνθισ καλέσσει τὸ γ'. πρόσωπ. τῆς προστακτ. πρὸς τὸ

ἀπαρέμφ. Σεν. κυν. 5, 11 «τὸν κυνηγέτην ἔχοντα ἐξέραι αἴλα-
ροὺς ἐσθῆτα ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, τὸν δὲ ἀρκωρὸν ἐπεσθαι». Ἡδ.
12. 13. 14. 18. Πλ. νόμ. 753, b. c «πάντες μὲν κοινωνούν-
των τῆς τῶν ἀρχόντων αἰρέσεως.. ποιεῖσθαι δὲ τὴν αἵρεσιν ἐν
ἰερῷ, φέρειν δὲ ἐπὶ τὸν τοῦ θεοῦ βωμὸν ἔκαστον». μ. σ. Stallb.,
ἥδ. 755, e. 756, e. 760, a. b. 873. ε κτλ.

c. Τὸ ἀπαρέμφατον τίθεται ἐνίστε εἰς ἀγαφωρήσεις πλήρεις
πάθους, ως ἡ κίτικτ. οὐσιαστικοῦ, Ἡδ. §. 412. Ἡ χρῆσις αὐτῇ εἶνε
πάντως φυσική. Τὸ διεγερθὲν αἰσθημα προκαλεῖ τὴν ἀναφώνη-
σιν ἀδιαφοροῦν πρὸς τὴν γραμματικὴν συμπλήρωσιν τῆς προτάξης.
Οὐδὲν ἡτον ὅμως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προτάσσεται κανονι-
κῶς τοῦ ἀπαρεμφ. τὸ ἄρθρ. τὸ. Ἡδ. §. 479, 3. Αἰσχυλ. Εὔμ. 801
χορ. «ἔμε παθεῖν τάδε, φεῦ, ἐμὲ παλαιόρρονα κατὰ γὰν οἰκεῖν,
ἀτίστον, φεῦ, μύσος» = ἔγω νὰ πάθω ταῦτα!.. ἔγω νὰ κατοικῶ!..
"Ανευ πάθους λεγόμενον ηθελε ῥηθῆ δεινότερον ἐστιν ἐμὲ παθ. τάδε
κτλ. Ἀγ. 1647 «ἄλλα τούσδε μοι ματαίκιν γλώσσαν ὃδ' ἀπαρ-
θίσαι» κτλ. Σοφ. Αἰ. 410 «ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄρδρα χρή-
σιμορ φωρεῖν». Ἀρρ. σφ. 835 «τοιουτορι τρέφειν κύνα». Δημ. 21, 209 «οὐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν. Τὸν δὲ βάσκαρον, τὸν δὲ δλε-
θρον, τοῦτον δὲ ὑβρίζειν, ἀραπτεῖν δέ;» Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατ.
Cic. Fam. 14. 2, 2 «te nunc, mea Terentia, sic v e x a r i,
sic j a c e r e in lacrimis ac sordibus!»¹⁾

d. Τίθεται δὲ τὸ ἀπαρέμφ. καὶ ἐν ἐρωτήσεσι μετ' ἀγαρακή-
σεως ἐκφερ., σποραδικῶς ὅμως, ἐπειδὴ δὲ μετὰ πάθους ὅμιλῶν περὶ
αὐτοῦ μόνον τοῦ ἀντικειμένου φροντίζει. Οὕτω καὶ ἐν τῇ γερμαν.
Was thun? ἀντὶ was soll man thun? ἐν τῇ γχλλ. Que faire?
ἐν τῇ λατιν. oīon H u n c i n e h o m i n e m tantis d e l e-
c t a t u m e s s e n u g i s? Cic. Div. 2 §. 30* καὶ ἐν τῷ καθ'
ἡμᾶς ἰδίωματι πλὴν ἀναλειλυμένον· τί νὰ κάμω; τί πρέπει νὰ κά-
μη τινάς; Εἶνε πιθανὸν, διτι τίθεται a) ἐπὶ ς πρόσωπ. Ἡρδ. 1,
88 «ὦ βιτσλεῦ, κότερον λέγειν πρὸς σὲ, τὰ νοέων τυγχάνω, η
σιγᾶτεν τῷ παρεόντι;» ἔνθι ἀληθεῖς εἰνε, διτι οἱ πλειστοι κώδ. ἔ-
χουσι μετὰ τὸ παρεόντι τὸ χρῆ, ὅπερ βεβίως εἰνε γλώσσα. b)
ἐπὶ β'. προσώπ. x, 431 «Ἄδετλοι, πόσ' ἔμειν; τί κακῶν ἴμει-
ρετε τούτων?» = εἰς ποῖον μέρος νὰ πηγαίνητε; ἡτοι εἰς ποῖον
μέρος θέλετε νὰ πηγαίνητε; "Ισως ὅμως τὸ ἴμειν νὰ ἔηνε καὶ δρι-
στικ.=εἰς ποῖον μέρος πορευόμεθα; ἐπειδὴ δὲ Εὐρύλοχος δύναται νὰ
συμπεριλαμβάνῃ καὶ ἔκυτόν Ἡδ. §. 447 f.

1) "Ιδε Kühner L.Cr. §. 129, 16.-Παρατήρ. μεταφρ. Τό τοιουτον ἀπαρέμφ.,
πλὴν ἀναλειλυμένον, ἔχει, ως γνωστὸν, καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς; ίδίωμα καθῶς καὶ τὸ
εὐχετικὸν καὶ προστακτικ. οīon αὐτὸς, σὺ, ἔγω νὰ τὸ κάμω! ω νὰ μὲ πάρη δ
διάκνολος! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σημ. 1. «Η γραπτικής δημοσίευσης του ή πάρεμφ. μετά τών αὐτῶν της έξιηρης μέρης. Έρωτηματική. προτάσεις. ἀντίτης; ή ποτε απαντήσεις. ἀνήκει τῷ μεταγ. ἐλληνισμῷ οἷον Ἰώσηπ. άρχαιότ. 1. 15, 45 «ἡξίου βουλεύεσθαι, τί ποιεῖται;»¹⁾).

Σημ. 2. «Τῇ ιδέᾳ, στις τὸ ἀπαρέμφ. μετά τῶν αὐτῶν της έξιηρης, εἴθεται ὡς ἔκφρασις τῆς εὐχῆς ἀντὶ τῆς εὐκτικῆς, στηρίζεται ἐπὶ οὐδίᾳ ὀρθῆς ἐρμηνείας. Π. 99 γραπτών μετά Ηὔγειας «νῶν ὁ ἐκδῆμεν» ἀντὶ «νῶν ὁ ἐκδῆμεν ὀλεθρον», ζηντα τὸ ἐκδῆμον εἰς τὸν ὄλεθρον 2). πρόσθεις, στικαλίδος στίχος οὗτος καὶ ὁ ἐπόμενος, ως καὶ οἱ δύο προγονόμενοι εἶνε φανερόν διτι εἰνε νόθοι: τίδε Spitzner. η, 311 «εἰ γάρ.. τοῖς ζῶν.. ἔχεμεν καὶ.. καλέεσθαι» καὶ ω, 375 «αὐτὸν γάρ.. τοῖς ζῶν.. ἔφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν», τὸ ἀπαρέμφ. ταῦτα ἔξαρτωνται, καθὼς δρεθεῖς πάνω περατηρεῖ δὲ Ὁρμαν. ἐν τοῖς opus. I. σ. 172, ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ σύνταξις τῆς προτάσεις. εἶναι ἀνακόλουθος, διότι ἐπρεπε κυρίως νὰ δηθῇ νεὶ γάρ.. τοῖς ζῶν.. ἔχοις κτλ. καὶ «αὐτὸν γάρ.. τοῖς ζῶν.. ἔφεστάίνῃ» ὡς ἐν δ, 341 «εἰ γάρ.. τοῖς ζῶν.. μηνοθήσαις ὀμιλήσαις» Ὁδυσσείν. ίδ. Nitsch εἰς η, 311. «Ἐν Εὐρ. Ἐλ. 263 γραπτών μετά Nauck «εἴ.. λάδον» ἀντὶ λαδεῖν περὶ τοῦ τόπου τούτου ίδ. §. 210. 1. Παρότι τοις μετγν. δὲ ποιητ. ἀπαντᾷ τὸ εὐτός σ. ἀπαρέμφ. οἷον Ἀντίτης. Θεσσ. ἐπιγρ. 35. Κρινάγ. ἵπ. 20 3).

§. 475. Γενικὴ, δοτικὴ ἢ αἰτιατικὴ (δύνομαστ.) σ. ἀπαρεμφάτω.

1. Πλεῖστη δότική τῶν σὸν ἀπαρέμφ. συντατσομένων πρὸς τῷ ἀντικειμένῳ τούτῳ ἀπαρέμφ. δέχονται καὶ δεύτερον προσέτει προσωπικὸν ἀντικείμενον, ὅπερ τίθεται κατὰ τὴν πτώσιν, μεθ' ἧς συντάσσεται τὸ δῆμαρχος δέομαι σου ἐλλείπειν· συμβουλένω σοι σωρφορεῖν· ἐποτρύνω σε μάχεσθαι· καλεόω σε γράφειν = jubeo te scribere· καλέω (εἴργω) σε ἀπιέναι· ποιῶ σε γελάν· διδάσκω σε γράψειν.

2. Ἐν τὸ ἀπαρέμφ. ἔχει ἐπιθετικὸν ἢ οὐσιαστικὸν κατηγορικὸν προσδιορ. τίθενται οὗτοι ἢ οὐσιοτετάτως τῷ προσωπικῷ ἀντικείμενοι, ἐλέγει τινί, ἢ παρχρμελουμένης τῆς ἐφέλξεως κατ' αἰτιατ.

α) Γενικὴ σ. ἀπαρεμφ. Δέομαι σου προθύμου εἶναι ἢ γερέσθαι. Αὕτη εἶναι ἡ συνάθηκη σύνταξις, ὅπου κατηγορούμενον ἔνει ἐπιθετορ μετὰ τοῦ εἶναι ἡ γερέσθαι. ίδ. Ξεν. ἐλλ. 1. 5, 2. «Οταν δύμας κατηγορούμην. ἔνει οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ εἶναι ἡ γερέσθαι, τότε τὸ οὐσιαστικὸν καὶ οἱ ἀκριβέστεροι αὐτότ. προσδιορ. τίθενται ουκονικῶς κατ' αἰτιατικήν. Ήδ. 6, 100 «Ἐρετρίες Ἀθηναίων ἐδέήθησκαν σφίσις βοηθόδις γενέσθαι». Ξεν. Κύρ. 7. 2, 23 «ὑπὸ τῶν δεομένων μου προστάτηρ γενέσθαι». Ἀντρ. 2, 13 «δέομαι δὲ δύμῶν.. δελεήσαντας τὴν ἀτυχίαν μου ἰατρὸύς γενέσθαι αὐτῆς». Μεθ' ἐλ-

1) ίδ. Lobeck εἰς Φρέν. σ. 772.-2) ίδ. Buttmann Lexilog. 1. σ. 56.-

3) ίδ. Ματθ. II. §. 516, a.

ξεως δημαρχος; Ἡρδ. 5, 80 «δοκέω δημιν Αἰγινητέων δέσσιθι πόνον θεὸν γρῆσαι τημωρητήρων γενέσθιαι» = credo deum nobis oraculo edixisse, ut Aeginetas rogaremus, ut nobis opem ferrent. Οὔτω πως κατ' αἰτιατικ. οὐθεται δὲ ἀκριβέστερο. προσδ., ὅταν τὸ κατηγοροῦν. ἐκφέρηται δὲ ἀπερεμφ. τελετῶν ἔμματ. Ξεν. ἀν. 6. 6, 33 «δέσσονται δέ σου κατίστοτο, παραγενόμενορ καὶ ἄρχατα ἐκυτῶν πεῖραι λαζεῖν». Λυτ. 10, 31 «ἐγώ δημῶν δέσσομι κατακηρύσσεσθι. Θεομνήστου, ἐρθυμομένοντος, οὗτοι δὲ γένοιτο πούτους μείζων ἀγάρι μοι». Πισκρ. 19, 51 «δέσσομι. δημῶν μεμηρημένοντος τῶν εἰρημένων τὰ δίκαιαν ψηφίσκεσθιαι καὶ τοιούτους μοι γενέσθιαι δικαστᾶς, οἵσιν κατλ.». Θουκ. 1, 120 «ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔστιν ἀθικουμένος δὲ εἰρήνης πολεμεῖν. Δημ. 4, 47 ανακούργους μὲν γάρ ἔστι κριθέντ' ἀποθανεῖν, στρατηγοῦ δὲ μαχόμενορ τοῖς πολεμίοις».

b) Δοτικὴ σ. ἀπαρεμφ. Συμβούλευσαὶ προθύμωφ εἴται δὲ πρόθυμοι εἶναι. Ἡρδ. 6, 11 «εἴτε ξυροῦ ἀμάρης ἔχεται δημιν τὰ πράγματα ἢ εἰναι ἐλευθέροισι ἢ δούλουσι». Θουκ. 2, 87 «οὐκ ἐνδώσουμεν πρόρκτοιν οὐδὲν κακῷ γενέσθιαι». Ξεν. Κύρ. 6, 9 «Ἄντα μέριστε, δός μοι φρονήσαι ἀξιῷ μὲν Πανθείς ἀνδρὶ, ἀξιῷ δὲ καὶ Κόρυν γύλῳ». ἀν. 3, 1, 6 «Ἄνθρωποι συμβούλευει τῷ Ξενοφῶντι ἀλλότρα εἰς δελφοὺς ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας». 2, 1, 2 «ἔδοξε τοῖς πῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς συσκευασμένοις ἢ εἰχοι καὶ ἐξοπλισμένοις προσέναι». 3, 2, 1. "Ιππορχ. 7, 1 «παντὶ προσήκει θερόντοι γραπίῳ εἰναι». ἀν. 7, 1, 21 «αὖτις δοι εἴσεστιν ἀνδρὶ γενέσθιαι». = virum te praestare. Δημ. 3, 23 «οὐκ ἀλλοτρίοις υἱοῖς γραμμένοις παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις εἰδαμένοις εἴσεστι γενέσθιαι». Ξεν. Κύρ. 2, 1, 15 «εἴσεστιν δημιν, εἰ βούλεσθε, λαβέσθας ὅπλα εἰς κίνδυνον ἐμβάνειν. Απομν. 2, 6, 26, ἀν. 1, 2, 1 «παραγγέλλει τῷ Κλεόρχῳ λαβέσθι ἡ-κειν, έσον ἦν αὐτῷ στράτευμα, καὶ Ξενίχ.. ἥκειν παραγγέλλει λαβέσθα τοὺς ἄνδρας».

c) Διτιατικὴ σ. ἀπαρεμφ. Πλ. Εὐθύδ. 272, σ. «έπειτα ζῆλους πέπεικα συμμιθήτοις μοι φοιτῶν πρεσβύτας». - Ὁρομαστ. σ. ἀ- παρεμφ. συμβάνει, ὅταν τὸ ἐνεργητ. τοῦ μεταβλητικοῦ μετατρέπηται εἰς παθητικόν οἷον πειθομαι πρθύμος εἶναι. Περίεργον, ὅτι ἐν τῷ περιπτώσει ταύτῃ ἀμελεῖται ἢ ἔρελξις παρὸν Θουκ. 4, 84 «πεισθὲν τὸ πλῆθος ὅπλα τοῦ Βοικούδου δέσσεσθαι τε κατόν μόνον καὶ ἀκούσαστας βουλεύσασθιαι δέγεται» ἀντὶ ἀκούσατες ἡ ἀκούσσας, πολὺωρίσ τοῦτο εἶναι ἀσφαλέστερον λαζεὶς καταπεισθεὶς ὅπλος τοῦ Βρ. καὶ νάδεγθη κατόν μόνον καὶ νά δεσθεῖται τὸν ἀκούσση..

Σημ. 1. Ἔνιοτε εὐθίσκονται ἀμφότεραι αἱ συντάξεις ἡνωμέναι. X, 100 «Ἐ- μοὶ δὲ τότε ἀν πολὺ κίρδοιν εἴη.. ἢ Ἀγιλῆα κατακτεῖν αν τὰ νέασθαι.. ἢ καὶ αὐτῷ διλέσθαι». Σοφ. Ηλ. 900 «ἢ πάρεστι μὲν στένειν.. θετεργάνειν, μάρεστι δὲ ἀλγεῖν.. γηράσκειν σαν». Εὐρ. Μ, 1237 «δέσσονται τοῖραν

δῶς τάχιστοι μοι παῖδες καὶ τανόση τῆς δ' ἀφορμάσθαι χθονὸς; καὶ μή σηγολὴν
ἄγοντα σε αὐτὸν διδοῦντα τένναν. Πλ. Ποργ. 402, δ. «οἵς εἰς ἀρχῆς θητῆρεν ή
βιστιλεύων οἵσι τοι εἶναι: ή αὐτοὶ δὲ τῇ φύσει ίκανοι; ξυπορίσασθαι ἀρ-
χῆν τινα» μ. σ. Stallb. Ελεύθερ. 5, α· «Ἄρ' οὖν μοι: κράτιστόν εστι μαθητὴ σῆσθ
γενέσθαι: καὶ προσκαλεῖσθαι: αὐτὸν λέγον τοι οὐ πατέτων.. έπει τὸ βῆμα
παρελθόντι τοι βέλτιστα τῇ πόλει: συμβουλεύειν, δεύτερον δ' ἥδη καὶ τῶν
ἄλλων πολιτῶν τὸν βουλόμενον γνώμην ἀπαρχίνεσθαι».

Σημ. 2. Ή αἱ τιαὶ τικὴ ἔξηγεται ἐν τούτῳ τῷ ἀντικείμ., τοῦ συντακτι-
κοῦ δῆμοι· οἷον δὲ ομάδαις ὅμοι ὄν νοητέον καὶ ὡς ὑποκείμ. τοῦ ἀπαρεμφ.,
τὸ ὑποκείμ. δημος: τοῦ ἀπαρεμφ. κατ' αἰτιαν· μόνοι δύνανται νὰ τεῦχ.
π. γ. δέσμοι αἱ δημῶν προθύμους εἰναι· κυρίων ἔπειρε = δέο-
μαι δημῶν δημᾶς προθύμους εἰναι. Έθ. δροῦ. 3. Οὐγῆ επανίως δὲ τίθε-
ται: ἡ αἴτια τοι αὐτὸν παρεμφ. ἀντὶ τῆς γενεικ. ἡ δοτ. σ. ἀπαρεμφ.,
ἔπειδη ἡ μορφή τορα τὰ δυτικά εἰμι. ἐκεῖνα ἐκλαμβάνονται: δημος ὡς ἐν
δηλον ἀντικείμενος, Έθ. δροῦ. 3. Σεν. ἀπορυ. 4. 7, 1 · «Σωματίτης
αὐταρκεῖς εἰναι: προσηκόσας πράξεις αὐτοὺς εἰναι: ἐπειρελεῖται
τοι». μ. σ. Κήλην. Θουκ. 6, 54 «δέι τινα ἐπει μέλοντο σφόδρα αὐτῶν ἐν
ταῖς δημαρχίαις εἰναι». Σεν. Ἐλλ. 4, 5, 12 «καὶ τε φρέσκον ουν δέι τὰς ἐμπρο-
σθεν τύχας μηδένα ἐπιχειρήσαι: σφίσεν», Έθ. Ζ. 473, 1. Αυτ. ἀποστ. 5,
2. σ. 144 «δέσμοις δημᾶς συγγράμμην ἔχειν». ἐκεῖ ἀποστ. 45, 3. σ. 400 «δέσ-
μοις ἔχειν αὐτόν». γ. 60 «δέδειται Τηλέμαχος αὐτοὺς εἰναι: ἐπειρελεῖται
νίσσοις». Θουκ. 4, 97 «προσχρυσεῖς αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀπιέν-
τας ἀποφέρειν τὰ σφέτερα δῶνα». 4, 34 «τούσιοι: οιμένοι μαλλονμητέοι δει-
νούν: αὐτοὺς δημοίων: σφίσι φαίνεσθαι». Σεν. ἀν. 2, 2, 21 «παράγγεις εἰλε
τὰ δημοκρατίας τοι: «Ἐλλήνες ταῦτα». Εὑρ. Ἐλλ. 890 «δημος προστάτης
σε: τάδε εἰπεῖν». Δημ. 43, 59 «ταῦτα πάνθ», δέσκοι νόμοι προστάται το-
τουσι τοὺς προστάτους ποιεῖν, δημιν προστάτουσι καὶ ἀναγκάζουσι
ποιεῖν. Θεόφρ. 25, 203 «κτείνεις δέ μ' ἐφειτο (διέταττε) θηρίον αἰνέννα. Οὕτως: αἱ τιαὶ τικὴ σ. ἀπαρεμφ. συντάσσονται παρὰ τοὺς δημίους ποιητ.
Ἐνέργεια δὲ καὶ τῷ πατέρῳ τὸ λεκτικά δημος. εἰπεῖν, λέγεις ν, φρά-
ζεις ν, φωνεῖν ὃντεν τὸν τὴν σηματ. τοῦ κελεύεις ν jubere, τὸ δὲ παυσάδην
= vetare, τὸ δὲ παρεμφ. σ. αἴτιος αὐτοῖς καὶ δημαρχός. ἐν τῷ πεζῷ. Σοφ. Φάλ. 101 «λέγεις ως ἁγένειος δέλφινος Φιλοσοφήτην λαβεῖν». ΑΥ. 1047 «τὸ φωνεῖν
τὸν δὲ τὸν νεκρὸν γεροντὸν μὴ συγχορίειν». (Ἀλλ' ἐν 1089 «καὶ σοι προ-
φωνεῖν δέλφινον μὴ θάψειν».) Οἰδ. τ. 350 «ἴν γε πιστὸν σὲ τὸ κηρύγματα.
θημένειν». Εὑρ. Ιφ. τ. 85 «δέειται πατέρων Ταυρικῆς μηδέρους χθονές».·
· Οφ. 200 «οἴοις (τόξοις) μετείπειν Απόλλωνας ιξαρύνεσθαι: θεάζειν». Σεν. Κήρ. 2, 2,
8 «ἴπον μηδένα τῶν δημοτῶν κινεῖσθαι». Σοφ. ΑΥ. 741 «τὸν δὲ τὸν δημο-
τὸν δηματαράς Τετύρος.. μηδὲ ἔω παρήκεν». Σεν. 1, 4, 14 «δημητρεῖον
μηδένα βάλλειν» δηλ. τὰ θηρία. Διότι γαίρειν λέγειται τινὰ (κυ-
ρίων: aliquem valere jubere) ἐν τῇ σηματ. aliquem missum facere, non curare
= λέγειν τινὰ να λέγηται, τι οική. άδιαφοροῦ. Εὑρ. Ιππ. 113 «τὴν σήν δὲ Κύπρουν
πόλλαλι λέγων χαίρειν λέγων». 1050. «Αφρ. ΑΥ. 200. (παρὰ Πλ. δημος
Φιλόδ. 273, α· «πολλὰ εἰπόντας χαίρειν τῷ δὲ ληθεῖται». Φιλ. 30, δ.) 6, 235 «δὲλλ' ήτοι μηδηστήρας δημοτὸς οὐρανοῖς οὔτις με γαίρων έρθειν
έργα βίσια». (Ἐν γ δημος 55 «μηδὲ μεγάληρης ήμιν.. τελευτήσαι τάδε ἔργα».)
α, 346 «τὸν δέλλα φονέας έργαν δοι δὲ γ τέρπειν;» σ. 16.

Β. 296 «οὐ νεμεσίζομ¹» Αχάιοὺς δοχαλίαν. Οὗτω καὶ τὸ προσήκει, ἀρμόδιει, πρέπει, ξοιχεῖν, ἔξεστι, ξύμφορον ἐστι καὶ τὸ δῦ, συμβαίνει με προσέντι, καὶ, μοι ποιεῖν τι. Ισοχρ. 4, 33 «προσήκει τιμῆς τυγχάνειν τοὺς τηλικύδτων ἀγαθῶν αἰτίους». Ἀρρ. Πλ. 911 «οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμφυτοῦ μοι πόλιν εὑργετεῖν;» Καθὼς τὸ μοι δὲν ἔξαρταιται ἀπὸ τοῦ προσήκειν, ἀλλὰ συναπέσθιν μετὰ τοῦ τὴν ἐμπόλιν ἔχει τὴν ἐμμονὴν πρόλιν. Σοφ. Τρ. 731 «σιγᾶν ἀνάρρηστοι σε τὸν πλεῖν λόγον». Πλ. Φαΐδρ. 61, δ «πρέπει μέλλοντα ἔνεστις ἀποδημεῖν διασκορπεῖν». συμπ. 196. ε. Φαΐδρ. 279, β μ. σ. Stallb. Nόμ. 869, α «ἔοικε τὰ μέγιστα, ἀπεργάζεσθαι φύσιν». Θουκ. 5, 47 «ὅπλα δὲ μηδὲν ἐξεστι τῷ μοι πημονῇ μήτε Ἀργείους.. μήτε Ἀθηναίους». Πλ. Μενέξ. 91, α μ. σ. Stallb. Θουκ. 2, 36 «νομίζων τὸν πάντα διμιούρον δεστῶν ἔνεις αδετῶν ἐπακούσαι». Πλ. Μενέξ. 236, α νούτω μὲν οὖν τρεφόμενον ἀνδρασσόδεν θαυμαστὸν (δηλ. ἐστι) δεινὸνειναι λέγειν. (Lv235, ε δῶμα: «καὶ ἐμοὶ μὲν γεοδὲν θαυμαστὸνοῦ τὸν εἶναι εἰπεῖν.») Ηρδ. 7, 166 «συνέθη τῆς αὐτῆς ἡμέρας; Καὶ τε Σικελίζ Γέλωνα νικᾶν Ἀμίλχαν τὸν Καρχηδόνιον καὶ ἐν Σαλαμῖνι τούς; Ἐλληνας τὸν Πέρσην». Πλ. Φαΐδ. 74, α «ἀρέσκοντες κατὰ πάντα ταῦτα ξυμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἄφεδροι, εἶναι δὲ καὶ ἀπόδοντες». Ή αἰτία τοιχοῦ ὅμως εἶναι διαγκύλια, διτονή πρότασ. ἐκφρηταὶ οὐδὲν περὶ ώρισμένου προσώπου, ἀλλὰ πάντως γενικήν. Πλ. Ι. 539, ε «οὐδὲν ἀν πρέπει γε ἐπιλήσσοντα εἶναι ραφώδον ἄνδρα». Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 9 «ἄξεστιν ἀριθμήσαντας εἰδέναι». μ. σ. Kühn. 3. 12, 8 «ταῦτα οὐκ ἐστιν ιδεῖν ἀμελοῖντα». Οὗτω καὶ ἐν τῇ λατ. ἐπὶ τοῦ licet. Cic. Tusc. 5. 14, 44 «non sunt ea bona dicenda, quibus a bundante licet esse misserrimum»).

3. Τῇς ἑρθείτης συντάξεως τῆς αἰτίατ. μετ' ἀπαρεμφ. καθ' ἥν ἡ μὲν αἰτίατ. ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμ. ἕρμ. μεταθατικ., τὸ δὲ ἀπαρέμφ. προσίθεται ὡς συμπληρωτικὸν ἀντικείμ. οἷον ἐποτρύνω σε μιάχεσθαι, ἐποτρύνω σε πρέμημονεῖται, τῇς ἑρθείσ., λέγω, ταύτης συντάξ. διάφορος εἶναι ἡ σύνταξις ἡ ἐπικαλούμενη κυρίως αἰτιατικὴ σὺν ἀπαρεμφάτῳ Accusativi cum infinitivo, καθ' ἥν τὸ τε οὐσιαστικὸν ἀντικείμ. καὶ τὸ δι' ἀπαρεμφ. ἐκπερρασμένορ ἀντικείμ. ἀποτελοῦσιν ἐν τῷ συντακτικῷ ἕρμ. ἐνθέτηται, δι' ἔλον αρτικειμένους τινός· οἷον νομίκωτὸν ἀγαθοῦ ἀνδραεύδαιμονεῖται· = δι' ὁ ἀγαθ. ἐν. εὐδαιμονεῖ, νομίζω τὴν εὐδαιμονίκην τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός. Ή τοικύτη αἰτίατ. σ. ἀπαρεμφ. προσήλθειν ἐκ τοῦ ὅτι ἀντικείμ. τοῦ ἡμετέρου νοῦς ἡ τῇς βουλήσεως ἐγένετο τελείκη πρότκσις· οἷον διάγαθος ἀντηρεύδαιμονεῖται. Τὸ κατ' ὄνομ. λοιπὸν ὑποκείμ. γίγνεται ἀντικείμ. κατ' αἴτι., τὸ δὲ κατηγοριον. ὁ ἔμμαχοντικ. ἐπίσης δινομετακόπιται εἰς ἀπαρέμφ. Εἶναι τὸ κατηγορούμ. ἐκφέρηται δι' ἐπιθέτου, μετοχῆς ἡ οὐσιαστικοῦ μετὰ τούτου, γίγνεσθαι κατ. (§. 355), τίθενται καὶ ταῦτα κατ' αἰτίατ. οἷον νομίκω τὸν ἀγαθὸν ἀνδραεύδαι-

1) Πολλὰ πρᾶγμ. τῇς συντάξ. τοῦ προσήκει τοις αἰτ. μ. αἰτιατ. μ. ἀπαρεμφ. ἔχει συλλέξει ὁ Bremer εἰς 6, 3.-2) τοις Kühner L. Gr. §. 129, 12 καὶ εἰς Kuz. Tusc. 1. 38, 91.

μορα είκαι. Τὴν σύνταξιν ταῦτην τῆς κίτικτ. σ. ἀπεκεμφ. ἔχει, ὡς γνωστὸν, καὶ ἡ λατιν. γλωσσα, πολλόν; δὲ καὶ ἡ γράφη, καὶ ἡ ἀρχήν, ἡνω γεγρ. οὐν quid thesé steinā zi brôte werdan¹⁾ σπουνέτερ. ἡ νέαν ἡνω γεγρ.²⁾, καὶ σπουνώς ἡ συντακτική³⁾.

4. Η αιτιατική σ. ἀπαρεμφ. Ήστει: ἐπὶ τῶν ἔξης; τέλεσσω, ἔργαντ. καὶ ἔκρηκτο. α) ἐπὶ τῶν γοντικῶν, δοξαστικῶν, λεκτικῶν (§. 473, 1). β) τῶν ἔργων τῆς ἔννοιας τοῦ ποιεῖτο, κατορθοῦτο. αἰτιατικόν εἶται, διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτικοῦ εἶμι. ε) τῶν ἔργων, φύλεσσαι, εὖτος, συγγραφεῖτο. δ) τῶν ἀπροσώπων, ἔργαντο, καὶ ἔκρηστεσσων γρῆτο, δεῖτο, πρέπειτο, ὄρετειτο καὶ τῶν τοστούς ἔναντιών, τοῦ πιθαρίτος εἶται, λακε, προσήκει, πρέπει, λέσται, ἔργεται, λετατοί, ἀβίτατος εἶται τοῦ συγγραφεῖτος εἰποτοί τοις παρόντοι. ε) ἐπὶ τῶν τοῦ τερψτοῦ, τοῦ συγγραφεῖτος δηλούντων τοῦ συγγραφεῖτος. (§. 473, 1). Ξεν. κύρ. 3, 4 «Ἄστολογές μανιόνετο τὸν παῖδαν ὡς ἀδιστοὶ δειπνεῖτο προσήγγειον κατέπιπτο παντοδαπά τριώντατον. Ἀπορν. 4, 2, 5 εἰδοῦ ἔζητοι διδάσκαλοι ἐμπιστῷ γνέσθινα». Πλ. πολ. 375, ε. Ηρδ. 1, 74 «εἰποτεσσαράς ἀμείστους εἰδίκους ἐνωτοτοῖ γνέσθινα». Ξεν. ἀν. 1, 3, 6 «κομιώ δύεις; ἐροὶ εἴποι καὶ πατεῖδα καὶ φίλους καὶ συμμάχους». Κύρ. 2, 4, 15 «εἰλτοῦσα ἐξείνον; ἐθέτει πρᾶς σὲ μαλλοῖς η πρᾶς ἐλέω». ἀν. 7, 5, 9 «τὴν μασθίνην λιπαρεῖτο κατόπι; ἐλίγων ἡμερῶν ἐπικεφαλῶν παχέστεσσιν». Ηλ. Ιων. 324, β «τοικότην δικιονοὶ ἔργον διανεῖται παιδεύτην εἴτε ἀρτενίαν». Ροργ. 470, ε «τὴν γεινήν κακοῦσιν ἡδονὴν εὐδάκρονα εἰναι γραπτὸν δὲ ἡδονὴν καὶ πονηρὴν Ἀθηνα. 503, α «γραπτὸν δὲ τοῦ ποροῦ καὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς τὴν κοινωνίαν συνέγειν καὶ φιλίχειν=et coelum et terram communione et amicitia contineri. Θεον. 4, 15 «κακιδιεῖται οὐκ ἐθελεῖται διὰ τοῦ λαροῦ τοι παθεῖν κατόπιν δηλ. οὐκ εἰδοῦσιν; καὶ δ. παθεῖται τοι διὰ τοῦ λ. Ηλ. Ροργ. 493, δ «πρέπει τοι μετατίθεσαι εἰδικηρονταστέρους; εἴποι τοὺς κοινούς τῶν ἀνθράκων η οὐδὲν τοῦ=mutata sententia statuis? Stallb. Ηερ. τῆς συντάξης τοῦ πότερος τ. κλιτ. καὶ ἀπεκεμφ. Ηλ. §. 473, Λ. 3. Ηλ. Αιγ. 1, 105, δ «τούτων τοι ἀπάντων τῶν δικιονομάτων τέλος ἐπιτεθῆναι: ξειν ἐμοῦ ἀδιάτοτον». Ξεν. Αγ. 1, 36 «ηλίδερ (=nuntius venit) αἰτῷ ἀπὸ τοῦ εἰκονίθεν τῇ πατεῖδι» = νὰ βοηθῇ κατέπι. τ. πατεῖ. Ηλ. Breitenb. Ηερεκτικῶς. Ηρδ. 2,

1) Dr. Grimm IV. σ. 115. K. F. Becker ausf. D. Gz.H. §. 247 σ. 172, Heyse ausf. Lehrb. d. D. Spr. II. σ. 606.-2) Dr. Teipel im Lpz. Archiv. 1842. σ. 203.-3) Dr. Hafer in τῇ ἡγ. συγγ. σ. 122.

174 «ὅσοι μὲν αὐτὸν τῶν θεῶν ἀπέδεσαρ μὴ φῶρος εἶναι»=ἀπολύτουντες ἐδήλωσαν, δτὶ δὲν εἶνε κτλ., ὀλίγῳ δὲ μετὰ ποῦτο τούνκηντον «ὅσοι δὲ μὲν κατέδεσαρ φῶρος εἶναι»=καταδέσκυντες ἀπέδειξαν, δτὶ κτλ., ίδ. Walcken. 4, 68 «ἢν μὲν καὶ οὗτοι.. καταδίκουσι (δῆλ. αὐτὸν) ἐπιφράζουσι. η, 159 «οὐδὲ ἔστιν ζεῦνον μὲν χρυσὸν ἡσθιεῖ ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίσιν». Ν, 226 «μέλιτες δὴ γίλοις εἶναι διερευνέτι Κρονίωνι γνωνόμους ἀπολέσθαι ἢ π' Ἀργεος ἐνδέδοτο Αγκισοῦ». Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 17 «μυχθμενοι αἰτιοι ἐγέροντο τὰς ἔξω πάντας σωθῆνται τοῖς Μαντινεῦσιν». Ήρδ. 2, 20 Ξεν. ἀν. 5. 1, 6 «καίριδνος οὖν (δῆλ. ἐστι) πολλοὺς ἀπόλλησθι». Πλ. Φιλ. 86, α «οὐδεμία μηχανὴ ἂν εἴη τὴν λύσκν ἔτι εἶναι διεξέωγμιῶν τῶν χρυσῶν». 72, δ. (Καὶ μετὰ τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. οὖν Πλ. ἀπολ. 978, α.) Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 23 «πῶς οὖν οὐκ ἐρέξεται σωραρινάσκυντας παρέσθεντες μὲν τοὺς οὐκ οὐκοῦντας ἔχειν ή μόνον διειπλωμένον τὰ τῶν ποιητῶν ἐπικανδύνως πάντας κεντηθῆσθαι». Ήρδ. 1, 13 «οντιθησαρ ἐς τὰυτὸν οἵτε τοῦ Γύγεω στατισθαι καὶ οἱ λοιποὶ Αυδοί, ἢν μὲν τὸ χρηστήριον ἀνέληγε μην βαπτιλέως εἶναι, τὸν δὲ βασιλέεσσι, ἢν δὲ μὴ, ἀποδεῖται δπίσω ἐς Ἡρκυλεῖδας τὴν ἀρχήν».

Σημ. 3. Ἐπὶ τῶν ἥρητίντων ἡ προσώπων ἡ αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ἐκληπτέα μὲν ὡς γραμματικὸν ὅ ποκειμ. τῇ προτίσα, λογικῶς ὅμως, ἤτοι ὡς πρότερην ἐν νοιαν, πρέπει τις νὰ ἐκλάδῃ καὶ ἐν τῇ περιττώσει ταύτη τὴν μὲν αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. δις ἀντικείμενον, τὰς δὲ ἀπροσώπους, ἐκφράσεις ὡς ἕρματα μεταβατικά οἷον δοκεῖται (=νομικῶς) Καρον σ. οφώτατον γενέσθαι λέγεται λέγεται (=λέγουσι) Καρον σ. οφώτατον γενέσθαι λέγοντες φράσιν τινα π. γ. εὐδαίμονα εἴναι felicem esse, βασιλέα εἶναι, regem esse, μεταχειρίζονται τὴν σύνταξιν ταύτην, ίδ. §. 471, Α.

5. "Οταν ὅμως τὸ ὄποκειμ. τοῦ συντακτικ. βίβημ. ἦτε ὄποκειμ. καὶ τοῦ ἀπαρεμφ., τὸ ὄποκειμ. τοῦ ἀπαρεμφ. ἐν τῇ ἐλλην. γλώσσῃ δὲν τίθεται, ὡς ἐν τῇ λατινικῇ, κατ' αἰτιατ. ἀντωνυμ. προσωπικῇ, ἀλλὰ πάντως παραλείπεται, οἱ δὲ ἐπιθετικοὶ ἡ οὐσιαστικοὶ κατηγορηματ. προσδ. τοῦ ἀπαρεμφ., ἐάν τοιοῦτοι ὄπλοργωσι, τίθενται κατ' ὀνομαστικὴν ἔνεκκ ἐλέως τινος. ι, 180 α Μέρτης Ἀγγιζόλοι διατρόφονος εὐχομένη εἶναι νίσση». 418. 187 «ξεῖροι δι' ἀλλήλων πατρῷσι εὐχόμεθεν εἶναι». Πλ. Ηρωτ. 312, ο «οἰμοὶ γ', ἔφη εἰδέναι»=credo me scire. Ξεν. ἀν. 7. 6, 43 «Σεύθης ὄπισχνεῖται αὐτῷ (Ξενοσῶντι) ἀποδώσειν τὰ γωρίκα τὰ ἐπὶ θαλάσσης». Θουκ. 1, 117 «ξυνέθησαν Βυζάντιοι ὄπικοι εἶναι». 2, 4 «ξυνέθησαν τοῖς Πλαταιεῦσι παρεχόσκυνται σῆκες κατούσ». Οὐδὲν ἦττον εἰς παρενθετικὰς ἐν τῷ μέσῳ κειμένης προτέκτης παραμελεῖται ἐνίστεται ἡ ἔφελξις. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 20 «ἔρχασκνοι

Χαλδαῖοι πολλὰ γέρεν ὥρελειτεθκι οὐδὲν ποροῦτας» ἀντὶ πονοῦντες.

6. Ἐν τὸ συντακτικὸν ἔργον ἡνε κατὰ μετοχὴν, οἱ κατηγορικοὶ τοῦ ἀπαρεμφ. προσδιορισμοὶ σύνεται διά τινος εἰλέως ὅρμοις τῶντας τὴν μετοχὴν. Ἡρόδ. 1, 176 «τῶν Λακίων ὄχημάνων Σαρθίων εἰναι» = se esse Xanthios. 3, 75. Ξεν. Ιέρ. 3, 8 «εὑρήσεις πολλοὺς τυράννους διερήχρημένους ὥπλοις ἐπί τινας γε τῶν μάλιστα δοκούντων γύλων εἰναι». Πλ. Ἀπολ. 21, b «ἥλιον ἐπὶ τινας τῶν δοκούντων σοφῶν εἰναι». Θουκ. 7, 51 «(τῶν Συρρακοσίων) κατεγγραχότων ἥδη μηκέτι κρεισσότερων εἰναι». 1, 71 «βουλομένων δὲ ὅμων προθύμων εἰναι μενοῦμεν». Πτολεμ. 9, 75 «ἀρδιόν ἔστι τεκμαρίζεσθαι τοῖς μη ἕρθομενι κίρουμένοις, ἀλλὰ γρηγοροὶς εἰναι βουλομέροις». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 34 «ἄντηγελάσκεις ἐπὶ τῷ κρείττονι τοῦ ἔρωτος γάσκοντι εἰναι!».

Σημ. 4. Οὐδὲν ἡτον ἔπειται τῇ τοιωτῇ μετοχῇ, τεθειμένῃ κατὰ πλαγεῖαν πτώσιν ἵνα ταῦτοπροσωπίας, δὲ νομος α τική μ. ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 4, 137 «Ισταῖον ἐνετίη (ἥ γνωμῆ) λέγει ο ν τοις, ὡς νῦν μὲν διὰ Δαρεῖον ἔκποστος; αὐτῶν τυραννεῖς πόλιοι, τῆς Δαρεῖου δὲ δυνάμιος καταιρεθείσης οὔτε αὐτὸς; Μλήσιον οἱ δέ τε έσεσθαι ἄρχειν, οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν», διατὶ προηγετο τὸ Ισταῖον ἐνετίη γνωμῆν εἴλετο. Θουκ. 5, 41 «οὐκέτιντων Λακεδαιμονίων μεμνήσθαι περὶ αὐτοῖς, ἀλλά, εἰ βούλονται σπένδεσθαι, ὅσπερ πρότερον, ἐτοιμοι εἰναι· ἔνθα ἐκ τοῦ οὐκ εἰών των νετερῶν μετὰ τὸ ἀλλά καὶ νοητέον ἡ μετοχὴ λέγεται ν των νετερῶν προϋπήρχεν «εἴπει οὐκ εἰναι Λακεδαιμονίοις, ἀλλὰ (Ἐλέγον).» 7, 3 «οὐδὲ κήρυκα προπέμπει αὐτοῖς λέγοντας, εἰ βούλονται ἐξ τῆς Σικελίας, ἐτοιμοι εἰναι σπένδεσθαι»=κήρυκα προπέμπων λέγει. Ἀμειλίστας οὐμως τὸ τοιοῦτον ἐν πλαγίῳ λόγῳ. Ἡρόδ. 4, 15 «φάναι γέρσος (δηλ. Ἀριστένην Μεταποντίνοι φασι) τὸν Ἀπόλλωνα.. ἀπικέσθαι ἐς τὴν γάρην» καὶ αὐτὸς οἱ Επιστολικοὶ νῦν ἐν τῷ Αριστενίᾳ τέτοιοι εἰπεῖτο τῷ θεῷ, εἰναι καὶ δέ τοι μ. σ. Bachr. 2)

§. 476· Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς συντάξεως τῆς αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφάτω.

1. «Οταν ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας τοῦ συντακτικοῦ ἔργου, καὶ τοῦ ἀπαρεμφ. τὸ ὑποκείμ., τοῦ ἀπαρεμφ. πρέπη νῦν ἐξαρθῆ σαργεττερον, ὡς τοῦτο συμβάνει ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων, τότε τίθεται, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. ἡ αἰτ. σ. ἀπαρεμφ.³⁾ 9, 221 «τῷδε δὲ λαλῶν ἐμέ γρηγοροὶς πολὺ προσερέστερον εἰναι». Η. 198 «ἐπει οὐδὲ ἐμέ νητίδει γ' οὕτως ἔλπομαι ἐν Σκληραῖν γενέσθαι» (οιδέ ἐμέ, κατὰ ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμ., οὐ γάρ τις κτλ.). Ν, 269 «οὐδὲ ἐμέ

1) Ἰδ. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΥ. 1006.

2) Ἰδ. Wentzel absol. Particinalkonstr. Glogau, 1857. σ. 40.—3) Ιδ. G. T. A. Krüger gramm. Unters. III. §. 147. Stallbaum εἰς Πλ. σωμ. 175, c.

φημι: λελαχμένον ἔμμεναι: ἀλλοής» (κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς ληγούς του Ἰδομενέως). Ἡρδ. 2, 2 «οἱ Αὐγύπτιοι ἐνόμιζον ἐωτοὺς πρώτους γενέσθι: πάρτωρ ἀρθρῶπωρ»=se, non alios homines. 1, 34 «Κροῖσος ἐνόμιζε ἐωτὸς εἶναι πάρτωρ ὁλιγώτατον». Ξεν. ἀν. 7. 1, 30 «ἔγὼ μὲν τοῖνυν εὔχομαι, πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν δρ' ὑμῶν γενόμενα, μυρίζεις ἐμέ γε κατὰ γῆς δργυίας γενέσθιν». Ηλ. Ἰππ. 1, 282, ε «οἰκυκι έμε πλείω κρήματα εἰργάσθαι η ἄλλους». Δημ. 24, 8 «θυσοὶ μην δ' ἂν ἐμέ τε τυχεῖν ὅν θυσόμενοι, τοῦτο τε παθεῖν διν ἀξιόδεστοι» (ἀντίθεσις). Ἐπὶ ἀντιπαραθέσεως προσώπων τίθεται δικ τῆς ἐλέως ἀντὶ ἀντὸν καὶ αὐτός, ὡς τὸ λατιν. ipsum ἀντὶ se ipsum.¹⁾ Ἡρδ. 7, 136 «Ξέρξης οὐκ ἔρη διοίσεις ἔσεσθι: Λακεδαιμονίοισι: κείρους μὲν γάρ συγγέναι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμακ ἀποκτείναντας κήρυκας, αὐτὸς (=ipsum ἀντὶ se ipsum) δὲ ταῦτα οὐ ποιήσειν». 8, 63. Θουκ. 4, 28 «Κλέων οὐκ ἔρη αὐτός, ἀλλ' ἐκείνος (Νικίζην) στρατηγεῖν». Ἀντὶ αὐτοὶ κείται: σφεῖς Θουκ. 4, 114 «τὰ δὲ πρότερα οὐ σφεῖς ἀδικεῖσθαι: ἀλλ' ἐκείνον». 5, 55. 8, 76 «πόλιν τε γάρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον οὐκ ἀσθενῆ (δηλ. ἔρησται οἱ ἐν Σάμῳ).. καὶ δυνατώτεροι εἶναι σφεῖς ἔχοντες τὰς νοῦς, πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῶν ἐπί πόλεις». Ἐνίστε παραχωρουμένης τῆς ἔλξεως τίθεται ἐν ταῖς ἀρτιθέσεσιν η αἰτιατ. αὐτόρ. Θουκ. 8, 63 «ἐσκέψαντο Αἰκιεύαδην μέν.. ἔχην.., δὲ αὐτοὺς ἐπὶ σφῶν κύτων δράν, ὅταφ τρόπῳ κτλ». Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 26 «οἱ στρατηγοὶ ἀπιεναι αὐτὸν ἐκέλευσαν· αὐτοὺς γάρ γάν στρατηγεῖν, οὐκ εκεῖνοι», μ. σ. Breinteb. Ηλ. Λυσ. 209, δ «ὅταν σε ἡγήσηται βέλτιον περὶ οἰκονομίας ἐκυτοῦ φρονεῖν η αὐτόρ. ἐπιστατήσειν». Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτιατ. τῆς προσωπ. ἀντων. κείται, εἰ καὶ σπανίως, ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν μετὰ προηγουμένην αἰτιατικ. σ. ἀπαριεφ., ὄνομαστικὴ ἔνεκκ ἐλέως. Δημ. 9, 74 «εἰ δ' οἵσθε Χαλκιδέας τὴν Ἑλλάδα σώσειν η Μεγαρέας, ὑμεῖς δ' ἀποδράσεσθι τὰ πράγματα, οὐκ δρθῶς οἰεσθε». 21, 203 «ἔμει οἴσθε» ὑμῶν εἰσοίσειν, ὑμεῖς δὲ νεμεῖσθοι; ἔμει οἴσθε πριηραρχήσειν, ὑμεῖς δ' οὐκ ἐμβῆσεσθι;» 580 «νομίζεις ἡμᾶς μεν ἀνεξέσθι σου, αὐτὸς δὲ τυπήσειν; καὶ ἡμᾶς μεν ἀποψήρηεισθι σου, σὺ δὲ οὐ παύσεσθι;» (Ομοίως καὶ Τ, 261 «ἴστω νῦν Ζεύς,.. μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδη γεῖρη ἐπενεῖται, οὔτ' εὐνῆς πρόφροντας κεχρημένος οὕτε τευ ἀλλού», ἔνθι ἐκ τοῦ ίστω Ζεὺς νοητόν τὸ δύμριμε, ὡς καὶ ἐν ε, 187 μετὰ τὸ ίστω Γαῖα κτλ. κείται τὸ ἀπαριεφ.). Ἐνίστε τίθεται η αἰτιατικὴ γέρων μεγαλειτέρκς σαρηνείς η καὶ ἐκ λόγων περιοδολικῶν καὶ δηγορικῶν. Ξεν. Κύρ. 8, 2, 26 «ταῦτα μεν δὴ καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἐμηγκυνάτο πρὸς τὸ πρωτεύειν παρ' οἷς ἐξούλετο

1) "I. Fritzsche Quaest. Lucian. 401,

έσυτει τιλεῖσθιν». Ο. 1, 21. μ. σ. Born. "Άνευ ἐμφάνεως τινος τίθενται ἔνσταται εἰς ἀγκαλιτικήν ἀντων. Ήσδ. ἔχγ. 656 πενθε
μέρι φρημί θαντοφυλακήν τέρπειν πρίποδε». Ηλ. πολ. 400, b
«οἴμακι δέ με ἀκηκοενκι» μ. σ. Stallb. συμπ. 175, e. Χρημ.
173, a.

2. "Οταν τὸ συντακτικ. ἕχηται ἀντικείμενόν τι, τοῦτο δὲ
ζῆν καὶ ὑποκείμ. τοῦ ἀπαρέμφ., τότε τὸ ἀπαρέμφ. προστίθεται
μάνον (ἄνευ κίτικτ.), οἱ δὲ κατηγορικοὶ αὐτοῦ προσδιορ. τίθενται
διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν πτῶσων τοῦ ἀντικειμ. τούτου. Θουκ.
3, 45 «καὶ οὐδεὶς πω, κατηγορίας ἔκυποθ, μηδὲ περιέσσεσθαι τῷ ἀπι-
θεούλεμπτῳ ἥλιθεν εἰς τὸ δεινόν=καὶ οὐδεὶς πουθενά ἥλιθεν εἰς
τὸν αἰνιδυνόν· ἐκεῖ ἔχοντα περὶ ἑπτατοῦ, ὅτι δέν θέλει ὑπομείνη, ἐκ-
τελέστη τὴν ἔκυποθ ἐπιγείρησιν. Ξεν. οἰκ. 2, 1 «κατέγγωνται ἡμῶν ἴ-
κινῶν πλοιαστὴν=ἔκεινας περὶ ἥμαν, ὅτι εἰμεθικ ἀρκετά πλοι-
σιοι; Κύρ. 6, 1, 36. (Ἐνδε τῷ Ηλ. Τιμ. 19, d, «ταῦτα οὖν ἐμκυ-
τοῦ μὲν κατόπιν κατέγρων μήποτε» ἢν διητατὸς γενέσθαι τοὺς ἄν-
δρες ἵκινῶς ἐγκωμιάσκοι) συμβάνει ἡ ἀναρροφή εἰς τὸ ὑποκείμ.
τῆς προτάστη. Θουκ. 3, 4 «οἱ γῆρ. ἐπίστευον τοὺς ἀπὸ τῶν Ἀθη-
νιών προγωρίζοντα» ἀντὶ «οἱ γῆρ. ἐπίστη τοὺς ἀπὸ τ. Ἀθ. ταῦτα
προγωρίζοντα»=δέν ἐπίστευον εἰς ταῦτα, ἀπερὶ ἀλέμενον παρὰ τῶν
Ἀθην., ὅτι οἱ ἀποβεβαιοῦνται εἰς αὐλόν. 4, 92 «πιστεύσαντες τῷ θεῷ
πρὸς ἡμῶν ἔσεσθι». Ξεν. Κύρ. 3, 3, 35 «οὐδὲ ἀν τούτοις ἐπί-
στευον ἔμπινοι; ἔπειθικι». Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 6 μ. σ. Kuhn.
4, 8, 6 «οὐδὲν οὕτιμην ἢν ἥδιον ἔμενος βεβίωκέντι». "Οταν τὸ
ἀντικείμ. τοῦ συντακτικοῦ ἕκαμ. εἶναι καὶ τοῦ ἀπαρέμφ. ἀντι-
κείμ., τότε ἐπὶ τίσης ἀπεκτ. μάνον τίθεται αὐτό, ἐν τῷ πρώτῃ
δηλ. θέσει, ἐν δέ τῷ δευτέρῳ παρακλείστεκι. Ξεν. ἀπομν. 1, 2,
40 «ἄλλαξ Σωτῆράς της γ', ἔρη δὲ κατήγορος, τοὺς πατέρες προ-
πηλακίζειν ἐδίδυσκε, πειθών μεν τοὺς σύντακτος αὐτῷ σορωτέ-
ρους ποιεῖν τὸν πατέρων»=persuadens discipulis suis se eos
sapientiores reddere patribus.

3. "Ἐν ταῖς συντάξεσι τῶν ἡγεμοναὶ, σύμμα, φρημὶ δεῖται, ἀράγεται
εἶναι, δὲ κατηγορικὸς τοῦ ἀπαρέμφ. προσδιορ. ἀναρρέεται συνήθως
διὰ τὴν ἀλλαγὴν εἰς τὸ ὑποκείμ. τοῦ συντακτ. ἕκαμ. καὶ τίθεται
κατ' ὄρομαστική¹). Ξεν. ἀν. 2, 6, 26 «πεκρὸς οἵς ἐπεγέίρει πρω-
τεῖσιν φίλικ, διαβάλλων τοὺς πρώτους τούτους; φέτο δεῖται κτά-
σισθι». Ηλ. Ηρωτ. 316, e «σκόπει, πότερον περὶ αὐτῶν μόρος
οἷς δεῖται διαλέγεσθαι πρὸς μάνους». Λυκοῦργ. 137 «οὐδὲ ἡγεμονη-
τεῖται περὶ προδοτίκις τοῦτον κρίτων ὄνομα Διὸς Σωτῆρος ἐπιγράψαι
πρὸς τὴν εἰσαγγελίκην». Δημ. 19, 235 «ἡγεμόνη.. αὐτὸς περὶ-

1) "B. Lobeck εἰς Φρέν. σ. 754. Stallb. εἰς Ηλ. Κρίτ. 50, e. Fritzsche
Qnaest. Lucian. σ. 102. Maetzner εἰς Λυκοῦργ. 137 σ. 308.

εῖναι δεῖην αὐτῶν καὶ μεγαλούγχτερος ράλνεσθαι». Ξεν. Ίερ. 2, 8 «αἴτοι τε γῆς ἀπίσχεται εἰσται ἀράγκην εἶναι διάχειν καὶ ἄλλους ὅπλοφέρους ἀεὶ συμπεριήγεσθαι» (αὕτοι, ἔνεκκ τῆς ἀντιθέσεως).

Σημ. 1. Σπάνιόν τοι εἶδος ἔλλειψας εἶναι τοῦτο, διτο το κατηγορικὸν δύναρον καὶ συμβαντὸν ἔνιοτε πρᾶ; τοῦ διποντοῦ μὲν παρενθετικὴν; προτάσια. Θουκ. 5, 50 «αὖθις τὰς ἡδίους (οἱ Ἰλλεῖς) Λίπρεον μὲν μὴ ἀποδούντας (τοὺς Λακεδαιμονίους), εἰ μὴ βούλονται ταῦτα ἀναδέξαντες; δὲ ἵνα τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὄλυμπου, ἐπιδῆ μπροσθεῖ μοστν ταῦτα γρήγορας τῷ λεπφῷ, ἀπομόσας: κατλ.» 7, 48 «(Νικίας οὐκέτι εἰσιόλετο) ἐμφανῶς οφεῖς φρεζορένους» μετὰ πολλῶν τῆν ἀναγέρσιν τοῖν πολεμίοις καταγγέλτους γίγνεσθαι λαβεῖται γάρ ἂν, ὅποτε βούλοιτο τοι, τοῦτο ποιεῦντες πολλῷ γέσσον». Λουκ. Τόξαρ. σ. 227 «ἵστω τοῖνον ὁ Ζεὺς ὁ Φίδιος, ἢ μήν, ὅποσα ἀν λέγω πρός σε, ἢ αὐτὸς εἰδὼς ἡ παρὰ ἄλλων, ὅποσον οἶδεν τε ἥν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος ἔρειν, μηδὲν παρ' ἴμαυτοῦ ἴπιτραγῳδῶν.»¹⁾

Σημ. 2. Επὶ τῇ τόσῳ μεγάλῃ γρήγοροι τοῦ ἀπαρίφφ. παρ' Ἱλληστη δὲν πρέπει τις νὰ θαυμάσῃ, διτο καὶ αὐτοῖς εῖται οἱ προστικτικῶτας τῶν συγγραφίων μόδοις ἀναντικαὶ νὰ ἀποφαίμωσι τῆν σύγχρονοιν πολλῶν ἀπάρεμα. Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 15 «νομίζεις δυνήσομαι ποιῆσαι ποιήσειμι μοι». μ. σ. Κόκη. 4, 6, 6 «οὐτε τίνας οἰδεῖν μὴ ποιεῖ ταῖτον». Διν. 2, 3, 18 «εἴποις δυνάμενην παρὰ βασιλίως αὐτῆς συσθεταῖς δυναταῖς μοι ἀποσθέσαι δυρχαῖς». Δὲν ἀνήκουσιν δύως; Ἰνταζοῦ τὰ τοιαῦτα πρόδημοι, ἵνα οὖτε κατέταιρον πολλὰ ἀπαρίφφ. ἀλληπαλλήλως, οὔτως δύως, διστοιχοὶ ἐπὶ τίνος ἀπαρίφφ. συμβαίνει τομῇ τοι τῇ ἰννοιᾳ. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 6 «οὐδενὸν δοκεῖ τοι τὸν μῆλλοντα ἀργεῖν ἀσκεῖν δὲν καὶ ταῦτα εἰπεῖσθαι; φέρετον, ἐνθα τὸ ἀρχεῖν ἐξαρτᾶται: ἀπὸ τοῦ μέλλοντα καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ δοκεῖν διτν. Κύρ. 1, 6, 6 «μὴ ἐπισταμένους κυνερνάν σωζεῖν εὔχεσθαι ναῦς κυνερνόντας», ἐνθα τὸ κυνερνάν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐπισταματοῦ.

§. 477. Χρῆσις τῆς προσωπικ. συντάξ. τοῦ ἀπαρεμφ. ἀντὶ τῆς ἀπροσώπου.

Ἔδιώμεν τῇς ἄλλ. γῆλώστης εἶνε, διτο ἐν τῇσι συντάξεις τοῦ ἀπαρεμφ., καθιδὼς καὶ ἐν ἄλλαις περιπτώσεσιν, ὡς δύσμεθα, προτιμῷ τῶν προσωπικήρ σύνταξ. τῆς ἀπροσώπ., ἐπειδῆ τὸ ἀντιτεκέμπ. τοῦ συντακτικοῦ ἥκημ. ἀνυψότερος εἰς τὸ ὑποκείμ., τοὺς δέκαντηγορικοὺς προσδιορ. ἀνυψέρει εἰς τὸ ὑποκείμ. καὶ ποιεῖ αὐτοὺς συμμερόντους πρὸς τὸν τόπον αὐτοῦ. Διὰ τῆς συντάξ. ταῦτης προέρχεται ζωηρά τις ἐνότητες τῆς προσάσ. Συμβαίνει: δὲ αὕτη ἐν ταῦς ἔξης περιπτώσεσιν

- α) Ἐπὶ τῶν λέγεται, ἀγγέλλεται, ἐμολογεῖται κ. τ. δημοίων.
- β) Ἀπροσώπ. Ηρ. 3, 26 «ές τοῦτον τὸν γέφρον λέγεται ἀπικέ-

1) Β. G. T. A. Krüger Unter a. d. Gebiete der Lat. Spr. § 150.

σθιτοὶ τὸν στρατόν». 3, 9. Θουκ. 2, 20. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 30. 40. Κύρ. 1, 4, 26. Ισοχρ. 4, 23 «ὑμελογεῖται τὴν πόλιν ἡμῶν ἀρχαιοτάτην εἰναῖ». Πλ. Φαίδρ. 72, α. Νερόμισται ἐν τῇ σηματίζῃ, συνειδήσεται, usu receptum est. Ήρδ. 6, 138 «νενέμισται ἐντὸν τὴν Ἑλλάδα τὰ σχετικὰ πάντα ἔργα Λήμνων καλέσθαι». — δ) Προσωπικῶς. Νομίζομαι ἐν τῇ σημ. existimor, κανονικῶς. Ἡρδ. 2, 51 «ὅθεν περ (οἱ Ἀθηναῖοι) καὶ Ἐλληρες ἥρξαντο νομισθῆναι». Ξεν. Κύρ. 5, 5, 8. 1, 2, 1 «πεπτὸς μὲν δὴ δὲ Κέρος λέγεται γενέσθαι Καμβύσεω». 5, 3, 30 «ὁ Ἀσσυρίος εἰς τὴν χώραν ἐμβέλλειν ἀγγέλλεται». Θουκ. 2, 47 «οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἐνθρώπων οὐδαμοῦ ἐμημονεύετο γενέσθαι». 4, 62 «τὴν δὲ ὑπὸ πάντων ὑμελογουμένην ἄριστον εἶναι εἰρήνη πᾶς; οὐ γρὴ ποιήσασθαι;» Ξεν. ἀν. 1, 9, 20 «(Κύρος) δυμελογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέσθαι θεραπευειν (τοὺς φίλους)». Οὕτω καὶ τὸ ἀκούω=existimor, ἡγοῦμαι. Ἡρδ. 3, 133 «Ἀργεῖοι ἔκονος μαστικὴν εἶναι Ἑλλήνων πράτοι». Πλ. Λυσ. 207, α «οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἔξιος ἀκούσαι» δηλ. οὐ μόνον ἔξιος ἀκούσαι τὸ καλὸς εἶναι. Ἀρρέτεροι καὶ συντάξῃ. Ξεν. Κύρ. 7, 2, 15 «τοὶ λέγεται πάντα γε τεθεραπεῦσθαι δὲ Ἀπόλλωρ, καὶ σε πάντα ἐπεινῷ πειθόμενος πράττειν». Πλ. Χρυ. 153, β «ἄγγειται γε δεῦρο ἢ τε μάχη πάντα ἴσχυρὰ γεγονέναι, καὶ ἐν αὐτῷ πολλαδὲ τῶν γνωρίμων τεθνάναι». Ἔνιοτε δὲ μεταπίπτει καὶ ἡ ἐνεργητικὴ σύντάξῃ; εἰς παθητικ. προσωπική Ξεν. Κύρ. 1, 4, 26 «πολλὰ δὲ δῆρας διαδοῦναι γαστρὶ κατέβεν τοῖς ἡλικιώτατοις..» τέλος δὲ καὶ ἣν εἶχε στολὴν ἐκδύναντα δοῦναι τινι, δηλῶρ, ὅτι τοῦτον μάλιστα καταπλέζετο».

b) Ἐπει τοῦ δοκεῖ σ. δοτ. α) Ἡρδ. 3, 124 «εὖδοκεε οἱ τὸν πατέρα ἐν τῷ ἡέρι μετέωρον ἐντικτοὶ λοισθι: μὲν ὑπὸ τοῦ Διὸς, γέρεσθαι: δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου». Θουκ. 4, 3 «τῷ δὲ διάρρορόν [existimium] τι ἐδύκει εἶναι τοῦτο τὸ γαρίσον.. καὶ τοὺς Μεσσηνίους οἰκεῖους δύντας κατέφερ (τῷ γαρίσῳ). πλεῖστον δὲ βλάπτειν». Ξεν. ἀν. 1, 4, 18 «εὖδοκεε θύειν εἶναι καὶ συρῆς; οὐ ποιγωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βαπτιλεύσονται». Οὕτω καὶ ἐν τῇ σημασ. consenteam mihi videtur. Ξεν. Κύρ. 4, 5, 16 «δοκεῖ οὖν μοι ὡς τάχιστα λέγοι τινὰ εἰς Πέρσας». μ. σ Born. (ἐν τῇ λατιν. σπανιωτάτη. C. Tusc. 5, 5, 12 non mihi videtur ad beatē vivendum satis posse virūtem μ. σ. Kühn.)— δ) συγχρότερον πολὺ. Ξεν. ἀν. 3, 1, 21 «λελόσθικί μοι δοκεῖ καὶ ἡ ἐκείνων ὕψης καὶ ἡ ἡμετέρα ἐποψία». Πλ. πολ. 36, β «δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι». Πολλάκις; καὶ ἐν τῇ σημασ. placet mihi. Πλ. Φαίδρ. 230, ε «αὐτὸν δεῦρο ἀριστεύειν; ἐγὼ μέν μοι δοκῶ κατακεκριθεῖναι». μ. σ. Stallb. Θεσκίτ. 183, d. Εὐθύδ. 288, c. "Ἄνευ τοῦ μοι Πλ. σοφ. 221, α «δοκῶ μὲν τοῦτο κατέναντι ἀποτετελέσθαι». Ἀρρέτεροι καὶ συντάξῃ. Ξεν. ἀν. 3, 1, 11 «ἐδύκεε κατέφερ σκηνητὸς

πεσεῖν εἰς τὴν πατρῷαν οἰκίαν καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν». Εἶν τὸ μὲν δοκεῖ δῆλον decretum est, τὸ δὲ δοκεῖ μοι ἡ τινὶ decerno, ἐπειταὶ τὸ ἀπαρέμφ. Η̄ ή κίτικτ. σ. ἀπαρέμφ. 4, 118 «περὶ τοῦ ἵεροῦ δοκεῖ ἡμῖν χρῆσθαι τὸν βουλόμενον κατὰ τοὺς πατρίους νόμους». 6, 29 «ἐδίεσε πλεῖστην τὸν Ἀλκιβίαδην». Όταν δημιώς τὸ δοκεῖ δῆλον ἡρεσθαι, νομίζειτ, συντάσσεται ὡς καὶ ὅλα τὰ ἡμέρα. τῆς σημασίας ταῦτης.

Σημ. 1. Ἡ προσωπικὴ σύνταξ. τῶν, δυοικεῖν, διοικέναι, λέγεσθαι καὶ τῶν δημοίων ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς παραθολίκας ἢ δημοιωματικὰς, μετὰ τοῦ ἡς προτάσεις, δις τοῦτο συμβίνει καὶ εἰς τὰ λατίν. ut video, ut videris κτλ., ἀντὶ τῶν ut videtur κτλ. 1) Ξεν. ἀν. 1. 4, 7 «ἀπέπλευσαν, δις μὲν τοῖς πλεύσιοις ἐδόκουσαν, φιλοτιμηθέντες, δις τοῦτον». 6. 3, 25. οἰκ. 7, 11 «οἱ σοὶ γονεῖς, δις ἔστιν τὸν ἡμέραν (δηλ. ἐξελέξαντο). ξεν. 1. 10, 18. ἦσαν δ' αὖται τετραχόσιαι, δις ἐλέγοντα, ζωμέναι. Πλ. πολ. 426, b «οὐκ ἐπινέντης εἰ, δις ἔστιν, τῶν τοιούτων ἁδρῶν».

ε) Ἐπὶ τοῦ συμβαίνει accidit, α) μ. αἰτικτ. σ. ἀπαρέμφ. Πλ. πολ. 375, d «καὶ οὕτω δὴ ἐγενέθησε ἀγαθὸν φύλακος ἀδύνατον γενέσθιν». Φειδ. 74, a.—δ) προσωπική διὸ οὐνονικῶς τὸ δημοκείμ. προηγεῖται τοῦ ἡμέρα. συμβαίνειτ, ἐνῷ ἐν τῇ μετὰ τῆς αἰτικτ. σ. ἀπαρέμφ. συντάξ. ἐπειταὶ. Ηλ. Φίλ. 55, a «πολλὴ τις ἀλογία ἐγενέθησε γίγνεσθαι». Φειδ. 67, c «καίθιμσις δὲ εἰναι οὐ τοῦτο ζυμβάνει κτλ.», μ. σ. Stallb. πολ. 438, e «ἐπιστήμην ποιὰ δὴ τις συνέθη καὶ αὐτὴ γενέσθιν». Πατρ. 134, a. Εἴστε δημιώς καὶ προηγεῖται τὸ συμβαίνειτ. Ηλ. Κρκτ. 396, b «συμβαίνειτ οὖν ἐρήθης δις νομοθετηγε οὗτος δις θεός εἰναι, δι' ὃν ζην.. θηράρχη». Φειδ. 80, a. b. Οὔτως ἐπρεπε νὰ ἐξηγηθῇ μετὰ τοῦ Μητίκην σ. 758 τὸ ἀρχιρίστον ἐκεῖνον χωρίον ἐν Εἴρ. Ιρ. τ. 452 χρο. «καὶ γάρ ἐνείρκειτ συμβαίνειτ δύοις πόλεις τε πατρῷος τερπνῶν δημιων ἀπολκόμενον κοινὴν χάριν ὅληρον ἔχει τοῦ συμβαίνειτ ἐμὲ ἀπολκόμενον=εἴπεις δεῖς ἐντως νὰ συνέδικινεν, ὅτε ἐγὼ καὶ δινειρευόμενος μόνον τερπνῶν δημιους νὰ ἀπελέγμενον τὴν χαρὰν κοινῆν εἰς τοὺς πλουσιούς». Ἐπὶ τῶν πρέπει, προσήμενοι ποιητ. Συρ. Ηλ. 1254 «δις πάξ διν πρέπει παρὰν ἐννέπειν τάδε δίεις χρόνος»=ἐν διλοι παράντι χρόνῳ θὲ κέτο πρέπον διπάκιας νὰ λέγω τάδε». Εύρ. Ιρ. 771 «οὐδὲ προσήκουμεν κολάζειν τοῖσδε, Φωτίων δὲ γῆ» ἀντὶ «οὐδὲ τοῖσδε (τοῖς Ἀργείοις) προσήκει τίμης κολάζειν».

δ) Τὰ ἐπίθετα δίκαιος, ἀξιος, ἐπίδοξος, διορατός, ἀμήχαρος, χαλεπός, σύμφορος, βέλαιος, ικαρός, ἀραγκαῖος κτλ. μετὰ τοῦ εἰδίαι συντάσσονται πολλάκις (τὸ ἐπίδοξος πάντοτε) προσωπικῶς, ἐνῷ ἐν ἀλλαξις γλώσσα. οἷον τῇ γερμαν. καὶ ἀλλαξις ἀνέμενε τις τὴν ἀπρόσωπ. σύνταξ. Α, 107 «καὶ τοι τὰ κάκη ἔστι φίλα φρε-

1) Ηδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 1. 4, 7 καὶ λατίν. γραμμ. §. 120, σημ. 16.

οι μακτεύεσθικι»=ἔστι τοι φίλον» es istdir lieb. 589 *αργαλέος γάρ* 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθικι»=χρήματά σου ἔστι ἀντιφ. 'Ολυμπ. N. 726 αὐτοῖς, ψηφίζεις ἐστι παραβοητικοῦ πιθέσθικι»=δυσχερές ἔστι σοι. Φ. 482 *αγαλεπή* τοι ἔρω μένος ἀντιφέρεσθικι»=χρήστόν τοι μόι ἔστιν ἀντιφέρεις. τὴν λεγῆν (κατὰ τὴν δύναμιν). Πίνδ. N. 10, 72 «*γαλεπά* δ' ἔρις ἀνθρώποις δημιεῖν κρεισόνων»=χρήστόν δημιεῖν ἔριδι κρεισόνων=χρήστόν ἔστι τοῖς ἀνθρώποις. εἰδίζειν κρεισόστοιν. Ήρδ. 6, 12 «*έπιλοις* τωδέ τοῦτο πεινασθεῖν εἰσιν=επιδοξῶν ἔστιν κώτοις πεινά. τεύτη τοῦτο. Ξεν. Κύρ. 5, 4, 20 «*ἄξιοι* γέ ἔσπειρ τοῦ γεγενημένου πράγματος τούτου ἀπολαύσαι τι ἀγαθόν». Ήρδ. 9, 60 «*αδίκαιοι* ἔστε υμεῖς πόροις τὴν πιεζούμενην μάλιστα τῶν ποιηέων ἀκούεστες; λένεν. Θουκ. 4, 17 «οἵ πλειστα μεταβολὴν ἐπ' ἀμφότερος ξυμβεβήκασιν, δίκαιοι εἰσιν καὶ ἀπιστάτατοι εἰναι τοις εὐπρόκειστοι. Ηλ. τομ. π. 214, σ «τὸ δὲ ἐπειδή οὐκ εἴρηκες, δίκαιος εἰ εἰπεῖν». (Ἀπροσώπ. Ξεν. ἀν. 2, 5, 41 «*ἀδικαιοις* ἀπέλλησθις τοὺς ἐπιορκεύοντες», βδ. Ήρδ. 1, 39.) Θουκ. 8, 96 «*λακεδαιμόνοις* Αθηναῖοις πάντων δὴ ἐμφοράσατο ποστοπολεμῆσαι ἐγένοντο». =συρρούστατον δὴ πάντα. ἐγέν. τοῖς Αθην. προτιποὶ. Λακεδαιμονίοις. 3, 11 αριθμαύτεροι θεοὶ ἡμεῖς ήσαν (οἱ Αθηναῖοι) μηδὲν νεωτερεῖσθιν. Ιθᾶ ἡμεθικ ἐν μεγαλειτέροις βεβηθτητι, ὅτι κατὰ Ξεν. ἀν. 1, 2, 21 «ἡ δὲ εἰπεῖνη ἡν δόδες ἀμύγανος εἰπεῖθεν στοκτεύεται, εἰ τις ἐπάλισην». 4, 1, 24 «*ἔρη* ἡγρήσεσθικι δονατήρ καὶ ὑποζηρίοις ποιεῖσθικι διδόν». Ηλ. πολ. 471, σ «*δονατήρ* (δηλ. ἔστιν) κατηγή πολιτείκ γενέσθικι». =δυνατόν, ίνας ἡ πολιτ. κατηγή γενηταί. βδ. Stallb. 330, σ «(οἱ γρηγοριστήρεινοι) χρήστοι ξυγγενεσθικι εἰτίναι»=χρήστόν, ίνας οἱ γρηγοριστήρεινοι. Λασ. 204, σ «*καρδίς* (δηλ. ἔστι) καὶ ἀπὸ μόνου τούτου γηγνώσκεσθικι»=sufficit eum vel ex hoc uno cognosci, Stallb. Γοργ. 449, b, σ «εἰς μὲν ἔνικι τῶν ἀποκρίτεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθικι»=ἀναγκαῖν δέστιν, ίνας ἔνικι τῶν ἀποκρίσ. διὰ μακρ. τ. λόγ. ποιῶνταί.

ε) 'Ἐν ταῖς ῥάξεστιν τοσοῖτον (σπανιώτερ. τοσοῦτον) δέωσ. ἀπαρεμφ. καὶ ἐπομένῳ ὕστε (σπανιώτ. ὧς) μεθ' ὑποστ.=tantum abest., ut πολλοῦ, μικροῦ, ὀλίγον, δέωσ σ. ἀπαρεμφ. μικροῦ, ἐρδεής εἰμι, ὀλίγος, βραχὺ ἀπολείπω σ. ἀπαρεμφ. Πισσ. 4, 134 «ἡμεῖς τοσούτου δέομερ συγκρούειν τι τῶν ἐκείνου πράγμάτων, ὕστε καὶ τὰς διὰ τούτην κατῷ γεγενημένας ταρκχάς συνδιελύειν ἐπιγειροῦμεν» μ. σ. Bremi. 168 «τοσούτου δέονται ἐλεσεῖν, ὕστε μακλλον χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἔλλαγάλων κακοῖς η τοῖς αὐτῶν ιδίοις ἀγκαθοῖς». 5, 100 «οἰνοῖς τοσούτου μεῖτ τῶν ἔλλων ἔργειν, ὕστε' οἰδεῖ τῶν ἐλαδίθετῶν αὐτῷ πόλισιν ἔγκρατής ἔστιν». 9, 21 «τοσούτου δέωσ κατλ.». 11, 5 «τοσούτου δέεις κατλ.». 14, 5 «τοσούτου δέομεν κατλ.». Εύρ. Τρ. 797 «*τίρος* ἐνδέομεν μὴ οἱ πανσυδίκι χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός» Ίρ. καλ. 41 «καὶ τῶν ἀπόρων

οὐδεὶς ἐνδέος γὰρ οὐ μακίνεσθαι». Ηλ. Μενέξ. 71, α «έγώ τοι σοῦτοι δέω.. εἰδέναι, ὡς οὐδὲ κατή, οὐτε ποτε» ἐστὶ τὸ πιστόντον ἀρετὴ, τυγχάνω εἰδώς». Θουκ. 2, 77 «τοῦτο δέ (θηλ. τὸ ποτὲ) μέργι τε ἦν καὶ τοὺς Πλαταιέκους ἔλαχίστους ἐνέησε δικρήθενται». μ. σ. Ρορ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 11 «μικρῷ δέεσθαι δέηται εν κερπὶ τῶν Λακεδαιμονίων ὅπλιτῶν εἶναι»=δῆλον ἔλειπε πλεον, ἵνα ἔλινωσιν εἰς γεῖρας πρὸς τοὺς ὄπλα. τ. Ακρ. Ηλ. ἀπολ. 30, δ «πολλοῦ δέω ἔγω οὐπέρα ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι». Λυτ. 204, ε «πολλοῦ δεῖται κατη». νόμ. 660, β «ἡδονῶν πολλοῦ θεονοσθρ τῶν αὐτῶν εἶναι καὶ κατὰ ταῦτα». Ηρωτ. 329, β «σμικροῦ τικος ἐνδέης εἴη παντ' ἔχειν». Ήρδ. 7. 9, 1 «καὶ μηδέ μέχρι Μακεδονίης ἐλέσσωνται καὶ δῆλοι ἀπολεπόνται εἰς αὐτὰς Ἀθήνας ἀπικέσθαι οὐδεὶς ἡντιθέντη». Θουκ. 7, 70 «βροχῇ ἀπέλιπτον ξυναρρότεραι (νῆες) διακόσικι γενέσθαι».

§) Στηνιώτερη εἶναι τὰ πρόγματα, οἷς Ξεν. ζην. 1. 5, 9 αποκλινι-
δεῖται δ' ἡγε τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἡ βασιλέως ἀργή. Ισχυρὰ
οὖσαν ἔντι «ἥν συνιδεῖν τὴν βασιλέα, ἥρη, Ισχυρὰν οὖσαν». Εὔρ.
"Αλκ. 278 αὲροι δ' ἐσφρένται ζῆν καὶ μὴν» ἀντὶ «ἐν σοι δ' ἐ-
στι καὶ ζῆν ἡμές, καὶ μηδὲ ζῆν». (Περδ. Σοφ. Φ. 963 «ἐν σοι καὶ
τὸ πλεῖν ἡμές, ἄντε, ἥρη τοτε καὶ τοῦς τοῦδε προσχωρεῖν λό-
γους».) Ήρδ. 7, 52 «επὶ τοῖσι τοῖσι καὶ πᾶσα Ηερσικὴ στρατιὴ ἐγένετο
δικρήθειαι καὶ περιποιεῖσαν», ἔντι «ἐπὶ τούτοις ἐγένετο τὴν
πάτερα Ηερσικὴν στρατιὴν δ. κ. περ».

§. 478. Β. "Εναρθρον ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ τό.

1. Τὸ ζηνερέον ἀπαρέμφρ. δηλοῦται γενικώτερα ἀργητημένην
μάνιον ἔννοιαν οὐσιαστικοῦ, τὸ δὲ μετά τοῦ τὸ ἄζθρ. ἀπαρέμφρ.,
οὗτον; ὅμως ἡ τὸ πάντως ἀγνωστος τῇ ἀρχαιοτέρῃ
γλώσσῃ (§. 471, 4), καθίστηται τὴν γενικὴν ταύτην ἔννοιαν ἐρι-
στικωτέραν, μαζίλον περιωρισμένην καὶ συγγενῆ πρὸς τὰ κυρίως
ἀργητημ. οὐσιαστικά. Διὸ τοῦ ἄρθρου δὲ δύναται τοῦτο νῦν κλιθῆ,
ῶς καὶ τὸ οὐσιαστικό, καὶ ἀποδίνειν ἐπιτήθειον πρὸς ἔκροταν
σχετικῶν ἀναρρόπων, καθίνεις δηλοῦνται διὸ τῶν πτώσ. τοῦ οὐσια-
στικοῦ. Η γερμ. γλώσσα καθίστηται τὸ ζηνερό. ἀπαρέμφρ. τέ-
λειον οὐσιαστικὸν ἐν τῇ Ἑλλ. ὅμως; γλώσση τὸ ζηνερό. ἀπαρέμφρ
δὲν ἀπόλυτοι καὶ τὴν ἡρμητικὴν κύτοις φύσιν, ἐπειδή, ὃς καὶ τὸ ἄ-
ναρθρ., διατηρεῖ τὴν σύνταξιν καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἥρμ., κα-
θὼς ἐπ' ἕστης καὶ τοὺς διαρρόους τύπους τῶν διαρρόων τοῦ ἥρμ.
γενιθν (δικρήθει); καὶ τοὺς τύπ. τὰς διαρρόους ιδιότ. τὰς ἡρματ.
ἐνεργείες (τοὺς χράμνους). "Id. §. 471. Τὸ γράφειν, τὸ γραψάναι, τὸ
γεγραφέται, τὸ γράψειν, τὸ τῆς ἀρετῆς ἐπιθεμεῖν, τὸ τῆς πελεπίους
μάχεσθαι. Τὸ καλῶς γράφειν, τὸ καλῶς ἀποθανεῖν. Καὶ ἀντω-

τρομίαι πάλιν γέν. οὐδετέρους ἔρθ. ἐνικοῦ συντάσσονται ως ἐπιθετικά διπλήτα μετὰ ἐνάρθρ. ἀπαρέμφ. Ηλ. Γοργ. 496, ε «αὐτὸς λέγω τὸ πεινῆν». 512, ε «αὐτὸς ἀποιηνόσκειν». ίδ. Κιν. de or. 2. 6, 24 «me hoc ipsum nihil agere delectat!» Ως; τοῦ ἀπλοῦ ἀπαρέμφ., οὗτος καὶ τοῦ ἐνάρθρ. τὸ ὑποκείμ. τίθεται κατ' αἰτιατ. οἶνον τὸ βασιλέα εἶραι, ίδ. ἔρθ. 3 καὶ §. 471; A. (Ἐν. ἀν. 7. 7, 24 «γιγνώσκω τὰς τούτων ἀπειλὰς οὐχ ἡττον σωρόσινούστας η ἀλλω τὸ ἥδη κολάζειν» ἕνθα κεῖται τὸ ἀλλω ἀντὶ ἀλλούς χάριν συμμετέριξε καὶ σεργεῖται, ίδ. σ. Kühn.)

2. Οἱ εἰς τὸ ἀπαρ. τοῦτο ἀνήκοντες ἀκριβέστατ. προσδιορισμοὺς τίθενται συνήθως μεταξὺ τοῦ ἔρθρ. καὶ τοῦ ἀπαρέμφ., ἀπαράδυται οἷονεὶ ἀπὸ μιᾶς δέσμης καὶ παριστάνουσι τὸ ἀπαρέμφ. μεθ' ὅλων τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔρθρ. κειμένων λέξεων ως ὅλοι τι ἐνδιῆς μεγάλους καὶ ἀκτεταχμένους οἰστικοῦσι. Πολλάκις μάλιστα παρεντίλενται καὶ διλόγληροι προτάσσει. Εν. οἰκ. 13, 6 «τὰ μὲν ἄλλα ζῷα ἐν δυσὶ τούτοις τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἐκ τε τοῦ, ὅταν ἀπειθεῖται ἐπιχειρῶσι, καλάζεσθαι καὶ ἐκ τοῦ, ὅταν προθύμως ὑπηρετῶσιν, εἴ πάσχειν. Οἱ τε γοῦν πῶλοι κατακυνθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμνυσι τῷ, ὅταν μὲν πείθωνται, τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίγνεσθαι, ὅταν δὲ ἀπειθῶσι, πράγματα ἔχειν» μ. σ. Breitenb. ίδ. ἀπομν. 2. 1, 8. 4. 4, 5. Αγ. 4, 3. Οὐδὲν ἡττον ἡ θέσις τῶν λέξεων τούτων εἰνεὶ ἐνίστηται ἐλευθέρως μάλιστα εἰς τοὺς ποιητὰς, οὐγὶ δὲ σπανίως καὶ ἐλευθεριωτάτη. Σοφ. Τρ. 66 «σὲ πατρὸς οὕτω δικρόνη ἐξενωμένου τὸ μὴ πυλεσθεῖ: ποῦ ὅστιν αἰσχύνην φέρει». δηλ. «τὸ σὲ μὴ πυλεσθεῖ πατρὸς ποῦ ἔστιν» ίδ. Schneidew. 'Αντ. 710 «ἄλλος ἔνδρος, καὶ τις ἡ σορός, τὸ μανθάνειν πόλλα αἰσχύρων οὐδὲν» δηλ. «αἰσχύρων οὐδὲν τὸ ἔνδρος πολλὰ μανθάνειν». 723 «καὶ τῶν λεγόντων εἴ καλὸν τὸ μανθάνειν» δηλ. αικήλων καὶ τὸ τῶν εἴ λεγόντων μανθάνειν (ἀκούειν)η.

3. "Οταν τὸ ἀπαρέμφ., είτε ὑποκείμ. εἰνε τοῦτο, είτε ἀντικέμ., ἔχει τὸ ὑποκείμ. καὶ κατηγορίαν. προσδιορισμούς, τίθενται, ως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνάρθρ. ἀπαρέμφ., τότῳ ἐκεῖνο ως καὶ ταῦτα κατ' αἰτιατικ. ἐπειδὴ τὸ ἀπαρέμφ., καὶ ὅταν ὑποκείμ. ἔτι ἡνε, θεωρεῖται ἐν ἐξιρτήσει (ὡς ἀντικ. δηλ. κατ' αἰτιατ.). ίδ. §. 471, A. "Οτε δημως τὸ ὑποκείμ. τοῦ ἀπαρέμφ. εἰνε τὸ αὐτὸς τῷ ὑποκείμ. τῆς προτάσ., τότε αὐτὸς μὲν δὲν ἐκράζεται, οἱ κατηγορ. δημως προστ. τίθενται διὰ τῆς ἐλέξεως κατ' ὄνοματικήν (§. 475, 5). Τὸ ἔνδρος. ἀπαρέμφ. μεταρράξεις ἡ γερμαν. γλῶσσας ως καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς, ως γνωστὸν, ιδίωμα διὰ δευτερευούσ. προτάσ. μετὰ συνδέσμ. οἷον ὅτι, ἐπειδὴ, εἴτε, στατ., τὸν νὰ κτλ., dass, weil, wenn κ.τ.λ.

1) ίδ. Kühner L. Gr. §. 127, σημ. 1.

4. Ή γρῆσις τοῦ ἐνάρθρου. ἀπαρεμφ. συμφωνεῖ καθ' ὅλου πρὸς τὴν τοῦ ἀνάρθρου. οὐδὲν ἡττον ὄμως διάρρηξις διαχρονία τις μεταξὺ αὐτῶν, καθότι τὸ μὲν ἀγαρθρος ἀπαρέμφ. ἐκφράζει μόνον πρᾶξιν παρερχομένην, τὸ δὲ ἀγαρθρο. μόνιμος κατάστασις· οἷον ἀμαρτάτειρ ἀνθρωπον=ὅτιν, ἐκνός ἀνθρώπων. ἀμαρτάνη· τὸ ἀμαρτάτειρ ἀνθρωπον=ἡ ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῇ ποιήσει οὐχ ἡττον κεῖται πολλάκις καὶ τὸ ἀποδῦν ἀπαρέμφ., ἐνθικ ἀνέμενε τις τὸ ἔναρθρο. ἐν τῇ ὄμηρικῃ μάλιστα γλώσσῃ ἡ χρῆσις τοῦ ἀνάρθρου. ἀπαρεμφ. εἶναι παντελῶς ἄγνωστος. "Ιδ. §. 471, 4.

a) Ορομαστική, ὡς ὑποκείμενον. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 19 «τὸ ἀμαρτάτειρ ἀνθρώπους ὄντας οὐδὲν, εἰμαι, θαυμαστόν». 7. 5, 82 «οὐ τὸ μὴ λατεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω γε γαλεπόν, ὕσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν». 7. 5, 76 «μέγαν ἔργον (ἔστι) καὶ τὸ ἀρχὴν καταπράξαι (=sibi parare), πολὺ δὲ τοι μετένον τὸ λαβόντα διασώσασθαι». Πλ. Γοργ. 497, α «οὐκ ἔρχεται τὸ χαίρειν ἔστιν εὖ πράττειν, οὐδὲ τὸ ἀνιπτῆσαι κακῶς» δηλ. πράττειν.

b) Αἰτιατική, ὡς ἀντικείμ. μεταβατ. ἥμ. Ξεν. 1. 4, 21 «ὁ Κῦρος ἐρέστο, μόνον ὄφων τὸ παίειν τὸν ἀλισκόμενον». Πλ. Γοργ. 512, ε «κύττα τὸ ἀποθρήσκειν οὐδεὶς γοθεῖται». ἀπὸλ. 28, δ «δείσις τὸ ζῆν». Γοργ. 509, ε «μετένον μέν φαμεν κακὸν τὸ ἀδικεῖν, ἔλαττον δὲ τὸ ἀδικεῖσθαι». Ξεν. οἰκ. 13, 4 «καὶ πῶς δὴ (τοὺς ἐπιτρόπους) τὸ ὁργικὸν εἴναι ὄνθρωπων παιδεύεις;» ὡς παιδεύω τί τινας §. 411, 6. Κατὰ τὸ ἄγαραί τι τιρος (§. 417, Α. 9 σημ.) Ἡρδ. 9, 79 «τὸ μὲν εὐνόειν τε καὶ προορίζειν ἀγρυπνίας σεῦν». Ιδε 58.—Μετὰ τῶν προθέσ. διὰ (=ἐπειδὴ, διὰ τοῦτο), ἐπὶ, πρὸς, εἰς, (=εἰς τὸ νἀ, πρὸς τὸ νἀ, διὰ τὸ νἀ, ίνα) κατὰ καὶ εἰς (=κατὰ τὸ νἀ, εἰς τὸ νἀ), πυρά (=ώς πρὸς τὸ νἀ, παρὰ νἀ). Ξεν. κυν. 12, 21 «ἢ δὲ (ἀρετὴ) πανταχοῦ πάρεστι διὰ τὸ εἴται ἀθάνατος». Κύρ. 1. 4, 3 «ὁ Κῦρος διὰ τὸ φιλομαθήτης εἴται πολλὰ τοὺς παρόντας ἀνηρώτας καὶ, ὅτα κύττας ὑπ' ἀλλῶν (δηλ. ἀνηρωτήτο) διὰ τὸ ἀγγίνους εἴται ταχὺ ἀπεκρίνετο». 1. 3, 1 «Κῦρος πάντων τῶν ἡλίκιων διαχρέων ἐφρίνετο καὶ εἰς τὸ ταχὺ μαρθάτειρ, ἢ δέοις, καὶ εἰς τὸ καλῶς καὶ ἀνδρείως ἔκαστα ποιεῖν». Πλ. πολ. 526, β «εἰς γε τὸ δέσμευτο.. γέγνεσθαι πάντες ἐπιδέσμευτιν». Ξεν. 8. 1, 3 «μέγιστον ἀγαθὸν τὸ πειθαρχεῖν φάνεται εἰς τὸ καταπράττειρ τὰ ἀγαθά». ἀπομν. 1. 2, 1 «πρὸς τὸ μετρίων δεῖσθαι πεπιθεμένος». Δημη. 1, 4 «τὸ γάρ εἴναι πάντων ἐκεῖνον ἔνα δύτη κύριον.. πρὸς τὸ τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ καὶ κατὰ καιρὸν πράττεοθα πολλῷ προέχει». Πολλάκις ἡ κατικτική. εἶναι κατὰ τὰ ἐν §. 412, 3 ἀπόλυτος. Λυκούργ. 91 «ἐπει γε τὸ ἐλθεῖν τοῦτο οἷμαι θέον τινας αὐτὸν ἐπ' αὐτὴν ἀγχιγεῖν τὴν τιμωρίαν» ἐπειδὴ βεβίως, διότι βεβ. οὗτος ἡλίθιος, καθότι τὸ νἀ ἔλθη οὗτ. κτλ.

c) Γενική, ὡς ἀχριθέστερος προσδιορ. ἥμ. καὶ ἐπιθέτ., ἢ ὡς ἐπιθετ. προσδιορισμός οὐσιαστικοῦ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 55 «(Σωκρά-

της) παρεκάλει ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ὡς ὁρονυμώτατον εἶναι καὶ ὀρελιμωτατον». Ἀν. 1, 4, 15 πάρκατες τοῦ διαβάτεσσον. Θουκ. 2, 65 «ἀρεγόμενος τοῦ πρῶτος ἔκστος γῆρασθαι ἐπέκποντον». Ξεν. Κύρ. 3, 1, 9 «τὸν φευδόμενον φάνεσθαι εὖ λοι, ὅτι καὶ τοῦ συγγνώμης των τεγχάρεντος ἐπικοδών μάζιστος ἀθίψποις γῆρασται». Ισορ. 4, 28 «(Δέκατρος δόστης) τοὺς καρποὺς, οἱ τοῦ μη θηριώδεις ζὴν ἡμές αἵτιοι γενόνται». Οἴστω σ. ἀπαρεμφ. αἰτιώτερον, αἰτιώτατον εἶναι, γῆρασθαι τοῦ. Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 8, 4, 4, 15. Δημ. 20, 42. Καὶ τὸ, ὃ αἴτιος Ξεν. ἀν. 7, 7, 48 «ὅ Σεβύης ακτηριότατο τῷ αἴτῳ τοῦ μη πάλαι ἀποθεᾶσθαι τὸν μισθὸν». Ἡρ. 1, 86 «εἰ τίς μην δικιρέων φύεσται τοῦ μη ζῶνται κατακλυθῆναι». Ξεν. ἀν. 1, 3, 2 «Κλέαρχος μικρὸν ἔξεργυτε τοῦ μη καταπετρωθῆναι». ἀπομν. 2, 1, 16 «τοῦ δρκπτεῖν (οἱ δεσπόται τοὺς οἰκέτας) δεσμοῖς; ἀπέγρασσον». Ἀν. 3, 5, 11 «πᾶς ἄστος; δύο ἄνδρες; ἔσει τοῦ μη καταδίναι». Δημ. 21, 134 «ἐκ τῶν ἀλλων δῶν ἐγγένης ἀντίος αὐτοῖς ἐδέσκει; εἴτι: τοῦ ποικῆτος ἀκούειν». Ἐπί συγχριτικ. Ξεν. Κύρ. 1, 5, 13 «εἰ οὖν ἔστιν ἡ τοῦ ἀλέξανδρου δικαιούτερος ἢ τοῦ τῆς φίλους ἀρχήγειν καλλιτοροῦ» Ηλ. συμπ. 218, d «ἔφοι μὲν οὐδέν ἔστι πρεσβύτερος τοῦ ὡς ὃ, τι βέλτιστον ἔμε γίγνεσθαι». Δημ. 1, 23 «δοκεῖ τὸ φύλακει τέλγαθον τοῦ κτήσασθαι κατεπάτερον εἶναι». Μετά ἐπικτωτ. Θουκ. 2, 56 «πρὸς τὴν πόλιν προστελλόντες; ἐς ἐπιτίθα τῇθιν τοῦ ἐλεῖν». Ξεν. Κύρ. 1, 4, 4 «ώς προσῆγεν ὁ χρόνος αὐτῶν σὺν τῷ μεγέθει εἰς ὕψος τοῦ πρόστιχον γενέσθαι». Δημ. 1, 23 «τὸ εὖ πράξτεν παρὰ τὴν ἀλίκινη ἀρρεφή τοῦ οὐκοῦ; φρονεῖν τοὺς θιούτους γῆρασται». Πλ. Φιλ. 78, d «αὐτὴν ἡ οὐδείς ἡς λόγος διδόμεν τοῦ εἶναι=essentia illa, cuius hanc redditum rationem, ut dicamus illam esse id, quod sit» Stallb., ἀντ' οὗ ἄδινατο καὶ νῦν ἔχει «περὶ τῆς λ. διδ. τοῦ εἶναι». 14, 7 «τοκεπτόν, ὅπως μήτ' ἡμετέντεν τῷ πολέμῳ γενητήμεθον οὐδὲ ἵτοι, μάτε ἔσενος. τὴν τοῦ φίλοις αὐτοῖς δοκεῖν εἶναι πλεοτε λάθεται». Ἡ γεννή προσέτι ὡς ἐπεξηγησιασθαικαὶ, ιδ. § 402, d) Συγχριτικά τίθεται τὸ, τοῦ, τοῦ μη σ. ἀπορ. οὐδὲ ἀρεμφίστερος προσδιηρ. ἀλοκήρων πρετάσ. πρὸς δάκλωσιν σκοπεῖ, τιλλενε=ίνα, ἴνα κρή. Θουκ. 1, 4 «Μίλως τὸ λαγκτικὸν οὐκθήσει ἐκ τῆς θελάσσης τοῦ τῆς προσέδους μάζησιν λέναι αὐτῷ» =ίνα αἱ πρέσοδαι, τὰ εἰσαδείμπτα τῷ προσέρχωνται καλλιον. 2, 22, 32, 75, 93. ἐπ τῷ 5, 72 τὸ «τοῦ μη γῆρασται τὴν ἐγκατάληψιν» σενκτάσον, ὃς ἐθῆς ὁ Hofmann νομίζει, μετὰ τοῦ ειδής ἐρδότας=εύθης ὅποιοιρούντες, ίνα μη ἡθάρη καὶ τοὺς προκαταλάθῃ ἡ κληματιώσι, τὰ δὲ «καὶ ξετίρ εἰδεὶ καὶ καταπατηθέτας» θεωρητέος παρενθετική πράξενθεσις. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 9 «οἱ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι εἰς τὴν ἀριστερὴν (οἶνον) ἐγγεέμενοι: κατερρέορθοι τοῦδη, εἰ φάρμακα ἐγγέοιεν, μη λυσιτελεῖν αὐτοῖς». 1, 6, 40 «τοῦ δὲ μηδὲ ἐντεῦθεν (τὸν λαγώ) δικρεύγειν σκοτοπούς

καθίστηκε». Πλ. Γοργ. 457, ε «μή με ὑπολάβῃς οὐ.. λέγειν τοῦ κακταρχνές γενέσθαι». 509, δ. Λυκοῦργ. 142 μ. Maetzner. Δημ. 18, 107. «Οὐοιον καὶ ἐν τῇ λατιν. π. χ. Σαλλαύστ. Κατ. 6, 7 regium imperium, quod initio conseruanda liberatis atque augendae re i publicae fuerat, in superbiam convertit»¹⁾. (Ἐπὶ ἀποτελέσματος δὲν τίθεται ἡ γενικὴ αὔτη. Τὸ ἐν Θουκ. 2, 4, 2 «τοῦ μὴ ἐκείνειν» συναπτέον μετὰ τοῦ, τοὺς διώκοντας, ίδ. Popp., καὶ τὸ τοῦ Λυτ. 20, 36 «μηδέν.. τοῦ σωθῆναι» κατὰ τοὺς κώδ., ὅπερ ἔσθιτος διορθοῦται ὑπὸ τῶν ἐκδότων εἰς, μηδέ.. τὸ σωθῆναι). - Μετὰ τῶν προθέσεων ἀρτὶ = ἄντὶ τοῦ νῦν, ἡ τοσοῦτον ἀπέγειτοῦ νῦν, tantum abest, ut.. ut, ἐξ, ἀπ., πρὸ, ἀπέρ=ἴνα, ἀντὶ νῦν, διὰ νῦν διὰ (διὰ τὸ νῦν, ἐπειδὴ), μετὰ, περὶ=de, περὶ τινος καὶ τῶν καταχρ. προθ. ἐνεκα καὶ μῆ=ίνα μὴ, διὰ νῦν μὴ, γάρ=μετρον, διὰ νῦν, ἀρε=έκτης τοῦ ὅτι (τὸ, καὶ ἀρεν τοῦ = καὶ ἂν ὅχι), χωρὶς = ἐκτὸς τοῦ ὅχι, μέρη = μέρης οὗ, ὅτου καὶ μετὰ τῶν ἐπιφύγαμτων ἔξω, πάρηστα. τοῖς εἶται, γίγνεσθαι καὶ τοῖς ὅμ. Θουκυδ. 7, 28 «(ἡ πόλις) ἀντὶ τοῦ πόλις εἶται φρούριον κατέστη». 1, 68 «ἄρτὶ τοῦ ἐπελθεῖν(invadere) κατὸι ἀμύνεσθαι βούλεσθε μῆλον ἐπιόντας». Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 12 «ὅς Ἀγησίλαος ἀρτὶ τοῦ ἐπὶ Καρίου λέναι εὗοι; τὴν καντίν ἀποτρέψκεις ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύεται». Θουκ. 1, 138 «(Θεμιστοκλῆς) γίγνεται παρ' αὐτῷ (τῷ βασιλεῖ) μέγας ἀπὸ τοῦ πεῖρκν διδοὺς ζυνεῖτος φαίνεται». Ξεν. οἰλ. 13, 6. §. 478, 2. Θουκ. 7, 68 «κινδύνων οὕτοι σπανιώτατοι, οἵ ἂν ελάχιστα ἐκ τοῦ σφαλήναι (post cladem acceptam) βλέποντες πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὥφελοντα». Δημ. 18, 26 «ἔ δὲ τοῦτο ἐπραγματεύετο, νομίμων, ὅταν τὰς πόλεως προλάθοι πρὸ τοῦ τοὺς ἔρκους ἀποδοῦναι, πάντα ταῦτα βεβίως ἔξειν». Πλ. Φειδ. 99, α «δικισθέρον φύην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν ὑπέγειν τῇ πόλει δίκην». Σορ. Ἀντ. 882 «ἀοιδὰς καὶ γόρους (δηλ. λέγων) πρὸ τοῦ θανεῖν.. οὐδὲ ἂν εἰς παύσις τ' ἔη»= ἄντὶ νῦν ἀποθάνῃ. Ξεν. Ηρ. 4, 13 «δορυφόροις δι' ἐπὶ τοὺς κακούργους ὑπέρ τοῦ μηδέναν τῶν πολιτῶν βιαζόντων φαίνεται ἀποθνήσκειν». Δημ. 18, 204 «ὑπέρ τοῦ μῆ.. ποιῆσαι». 8, 45 «κάκεντα ὑπέρ τοῦ τούτων γενέσθαι κάριος καὶ τέλλεται πάντα πραγματεύεται». 5, 5 «μετὰ τοῦ προσοῦλειν αἰσχύνην.. πάντας ὑμεῖς ἔγνωτε.. τὰς βέλτιστα εἰρηκότες ἐμέ». Θουκ. 4, 84 «οἱ δὲ περὶ τοῦδέγεεσθαι αὐτὸν κατ' ἀλλήλους ἐστασίζον»=περὶ, ὑπέρ τῆς ὑποδοχῆς αὐτοῦ. 1, 45 «προεπον ταῦτα τοῦ μῆλον ἐνεκα τὰς σπονδάς». Πλ. Θεσίπ. 173, ε «οὐδὲ γάρ αὐτῶν ἀπέγεται τοῦ εὐδοκιμεῖν γάρ». Φειδ. 99, α «εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι ἀρεν τοῦ

1) ίδ. Kühner L, Gr. §. 131, σημ. 14.

τὰ τοιωτα ἔχειν.. οὐκ ἂν οἶδες τ' ἡν ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθῆ ἢν λέγοι». Ξεν. ἀπομν. 4. 3, 1 «ἄρευ τοῦ σωρόρονεν». = χωρὶς νὰ ἔναι σώρων, ἄνευ φρονήσεως. Δημ. 18, 89 «ὅ τοτε ἐνστάξ πόλεμος ἄρευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀρθρωντέροις.. διήγαγεν ὑμᾶς»=praeterquam quod. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 28 «οἱ κίνδυνοι οἱ κύτοι καὶ ἄρευ τοῦ λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια»=καὶ ἢν δὲν λαμβάνῃ τις τὰ ἐπιτήδειου.. Πλ. Κρίτ. 44, b «χωρὶς μὲν τοῦ ἐστερῆσθαι τοιούτου ἐπιτήδειου.. ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω.. ἀμελῆσαι» μ. σ. Stalib. συμπ. 184, b «οὐδὲν δοκεῖ τούτων οὕτε βέβαιον οὕτε μόνιμον εἰναι, χωρὶς τοῦ μηδὲ περικέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν φιλίαν» = πρόσθες ὅτι καὶ δὲν προέρχεται ἀπ' αὐτ. οὐδὲ γενναία φιλία. Ξεν. ἀπομν. 4. 7, 5- «μέχρι τοῦ.. γγῶναι». Πλ. νόμ. 670, d «μέχρι τοῦ δυνατῶν εἰναι». Δημ. 4, 34 «τοῦ πάσχειν αὐτοῦ κακῶς ἔξω γεγήσεσθαι». Πλ. Φειδ. 96, e «πάρισι που ἔμε εἰναι τοῦ οἰεσθαι περὶ τούτου τοῦ τὴν αἰτίαν εἰδέναι».

d. Λοτική ἐπὶ τῶν ἥημ. πιστεών, ἀπιστῶ, ἔνικα, καὶ τῶν ἐπιθέτ. ὅμοιος, ἐραρτίος, ἵδιξ δὲ ἐν ἐργανικῇ σημαστ. τοῦ μέσου, τῆς κιτίνας. Ξεν. ἀπολ. 14 «ἀπιστοδοῖς τῷ ἔμε τετιμῆσθαι ὑπὸ δικιμόνων». Ισον. 15, 24. Πλ. Φειδ. 71, e «τῷ ζῆν ἐστί τι ἐναντίον, ὅπερ τῷ ἐγρηγορέντι τὸ κακεύδειν». Δημ. 18, 269 «τὸ τὰς ἴδικες εὐεργεσίας ὑπομιμήσκειν μικροῦ δεῖν ὅμοιός ἐστι τῷ διενιδίζειν». Θουκ. 2, 42 «παθεῖν μαλλόν ἡγησάμενοι ή τῷ ἐνδόντες σώζεσθαι». Ξεν. Κύρ. 4. 5, 9 «ἐδριμοῦτό τε τῷ Κυρφ καὶ τοῖς Μάδοις τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἰχεσθαι». Δημ. 8, 11 «οὐδὲν τῶν πάντων πλέον κεκράτηκε τῆς πόλεως Φίλιππος; ή τῷ πρότερος πρὸς τοῖς πορχύμασι γίγνεσθαι». Πλ. Ιππ. 1, 209, d «ἐρώτω, εἴ τις (ἡδονή) αὐτῷ τούτῳ δικρέρει τῷ ή μὲν ἡδονή εἰναι, ή δὲ μὴ ἡδονή εἰναι τῶν ἡδονῶν». Μετὰ τῶν προθέσεων, ἐπί ἐνεκκ., διὰ νὰ, διέτι, διὰ τοῦτο, μὲ τὸ νὰ, ἔξν, πρὸς=ἐκτὸς τοῦ, διότι, ἐπειδὴ. Σορ. Αἰ. 554 «ἐρ τῷ φρονεῖν γάρ μηδὲν ἡδοντος βίος». Οἰκ. Σ. 115. Θουκ. 1, 34 «οὐ γάρ ἐπὶ τῷ δοῦλοι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ ὅμοιοι τοῖς λειπομένοις εἰναι ἐκπέμπονται». 71 «ἐπὶ τῷ μὴ λυπεῖν τε τοὺς ἄλλους καὶ αὐτοῖς ἀμυνόμενοι μὴ βιάζετεσθαι τὸ ἵτον νέμετε»=judicatis. Πλ. Γοργ. 456, e «(οἱ γονεῖς τοὺς πατέρας τοῖς πατιδοτρίσις) παρέδοσαν ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι τούτοις (τοῖς ὄπλοις) πρὸς τοὺς πολεμίους». Ξεν. ἀπομν. 4. 8, 2 «(Σωκράτης) ἐθυμυάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμῳ; τε καὶ εὐκλήσις ζῆν». Δημ. 19, 229 «οὐ μὲν πρὸς τῷ μηδὲν ἐκ τῆς πρεσβείας λαζεῖν τοὺς αἰγυκλώτους ἐκ τῶν ἴδιων ἐλύσατο». 5. Ως τίθεται τὸ ἄνακρι. ἀπαρέμ. (§. 472, σημ. 6.) ως προσθετικ. προσδιαιρ. η ἐπεξήγησις προηγούμενης λέξεως, οὕτω καὶ τὸ ἄνακρι, ἵδιξ δὲ δειπτικοῦ τινος. Θουκ. 1, 41 «καὶ ή εὐεργεσίας αὕτη τε καὶ ή ἐς Σχιμίους, τὸ δι' ὑμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βο-

ηθῆσαι, παρέσχεν δικτυον ἐπικράτησαν»=καὶ ἡ εὐεργ. αὐτη κτλ., ὅτι δὴλ. ἐξ αἰτίας ἡμῶν δὲν ἔσωθησαν αὐτοὺς οἱ Πελοπον. Ηλ. πολ. 590, ε «ἡ τῶν πατέρων ἀργὴ, τὸ μὴ ἔσν ἐλευθέρους εἶναι; ἔως δὲν κτλ.». Γοργ. 483, ε «τοῦτό ἐστι τὸ ἀδικεῖν, τὸ πλέον τῶν ἀλλων ζητεῖν ἔχειν». Ξεν. Ἀγ. 7, 1 ἀβασιλέως ἀγαθοῦ τοῦτο ἔργον ἐνόμιζε, τὸ τοὺς ἀρχομένους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν». 8, 3 «τοῦτο ἐπανιών Ἀγηστίλαζου, τὸ πρὸς τὸ ἀρέσκειν τοῖς; Ἐλλήσιν διεριδεῖν τὴν βασιλέως ζενίαν». μ. σ. Breitenb. 9, 6 «ἐκεῖνο πᾶς οὐ καλὸν, τὸ αὐτὸν ἀνδρὸς ἔργοις καὶ απτήμασι κοσμεῖν τὸν ἄσυτον οἰκον»; Κύρ. 5. 1, 28 «ἔγω μὲν, εἰ νῦν ἀπέλθοιτε, δάιμονος δὲν φρίκην τὴν ἐπιθουλὴν εἶναι, τὸ μὴ ἔσσαι ὑπῆς μέγχειν ἐνδικύροντας γενέσθαι». Πλ. συμπ. 173, d «ὅποθεν ποτὲ ταῦτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες, τὸ μανικὸς καλεῖσθαι, οὐκ οἴδα». πολ. 578, d «(οἱ πλούσιοι) τοῦτό γε προσδομοιον ἔχουσι τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἔργειν». Ξεν. Κύρ. 8. 7, 25 «πί τούτου μακαριώτερον, τοῦ γῆραι μιχθῆναι;» Ιερ. 7, 3 «δοκεῖ τούτῳ διαφέρειν ἡνῆρ τῶν ἀλλων ζώων, τῷ τιμῆς δρέγεσθαι». οἰκ. 14, 10. ἀπομν. 4. 7, 5 «τὸ μέγιο τούτου ἀστρονομίαν μανύζειν, μέγρι τοῦ. γνῶναι». μ. σ. Kühn. Ηλ. Ηρωτ. 356, b «ἐν τούτῳ ἡμῖν ἦν τὸ εὖ πράττειν, ἐν τῷ πράττειν».

§. 479. Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ιδιωτισμῶν ὡς πρὸς τὴν γρῆσιν τοῦ ἐνάρθρ. ἀπαρεμφ.

1. Πολλὰ ἥττα. καὶ ἡμικτικαὶ ἐκφράσ. κανονικῶς; σὺν ἀπλῷ ἀπαρεμφ. συντασσόμενα, συντάσσονται ἐνίστε καὶ σὺν ἀπαρεμφ. μετὰ τοῦ τὸ κατ' αἰτικτ., καὶ τότε ἐτι, ὅτι ἡθελον συνταχθῆ μετ' ἀντικειμένου οὐσιαστικοῦ κατὰ γενικήν. Διὸ τὸ ἀντικείμ. τότε δὲν δηλοῖ τὴν ἀπλῆν ἐνέργειν, ἀλλὰ μόνιμοι τιτα καταστασιν, ἰδ. §. 478, 4. «Ἡ γρῆσις αὕτη εἶνε συνήθης ἴδιῃ τοῖς τρχικοῖς, οὐδὲν ἡττον ὄμως οὐχὶ ζέντι καὶ τῷ πεζῷ¹⁾). Περὶ τῶν, τὸ μὴ σ. ἀπαρεμφ. καὶ, τὸ μὴ οὐ σ. ἀπαρεμφ. ἰδ. §. 516, σημ. 9. Αἰσχλ. Ἀγ. 15 «γρόθις γάρ ἀνθ' ὅπνου παραστατεῖ τὸ μὴ βεβίως βλέψας συμβολεῖν ὅπνῳ». 1263 «τλήσομαι τὸ κατθανατῖν». Σοφ. Οἰδ. κ. 442 «οἱ δὲ ἐπωρειλεῖν.. τῷ πατρὶ δυνάμενοι τὸ δράγον οὐκ ἡθελοσαρ» = ἡρνάθησαν νά πράξωσι τὴν βοήθειαν. Ηλ. 467 «τὸ γάρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπειδεῖν τὸ δρῦσιν»=τὸ δίκαιον δὲν ἔχει λόγον νά ἐρίζῃ περὶ δύο, ἔχει ὄμως λόγ. νά ἐπισπειδῇ τὴν πρᾶξιν. 1079 χρ. «τὸ δὲ μη, διέπειν

1) "Id. Matr. II, §. 543. Rost. Cr. Gr. §. 125, 3. Bernhardy σ. 356. Schmalfeld Synt. des Griech. Verbs §. 199. Poppo εἰς Θουκ. Τόμ. I. σ. 113. Schneider εἰς; Ηλ. πολ. T. I. σ. 97. Madvig Bemerkungen über einige Punkte der Griech. Wortläng. σ. 60.

έτοιμα»=ἴνε ἔτοιμος πρὸς θάνατον. Φιλ. 620 «τὸ σπεύδειν δὲ σου.. παραιρῶ» = πρὸς σπουδὴν. Οἰδ. ρ. 48 «ἀλλ' οὐδὲ ἐμοὶ τοι τοῦκανιστάραι πόλεως δίγ' ἔστι θάρσος»=δὲν ἔχω τὸ θάρσος διὰ τὸν διώγυνον σου. Τρ. 545 «τὸ δὲ αὖτονοւεν τῆρδ' ἀμοῦ τίς θν γυνὴ δίγαιατο»; Αντ. 27 «τὸν.. νέκυν ἀστοῖσι φασιν ἐκκενηρῆ-χθαι τὸ μὴ τάχρῳ κατλάψαι». 78 «τὸ δὲ βίκ πολιτῶν δρᾶν ἔρυν ἀμήχανος»=δὲν εἶμαι ίκανός νὰ πράξω κατὰ τῆς πόλεως; 236 «τῆς ἐλπίδος γάρ ἔργουμι δεδηραγμένος (=Ξλπίζων) τὸ μὴ πα-θεῖν θι, ἀλλο πλὴν τὸ μόρσιμον». 266 «ἡμεν δὲ ἔτοιμοι.. θεοὺς ἴρωματειν τὸ μήτε δράσαι μήτε τῷ ζυνειδένκαι»=νὰ δρκισθῶμεν διὰ τὴν μήτε συμμετογὴν ἐν τῷ πράξει μήτε τὴν μετά τινος συνεί-δησιν. 535 «ἢ ἔφει τὸ μὴ εἰδένκαι». 545 «μήτοι κατιγνάτη, μ' ἀτιγάσης τὸ μὴ οὐ θεατεῖν.. σὺν σοί». Οἰδ. τ. 283 «μὴ παρῆσται τὸ μὴ οὐ δράσαι». 1232 «λείπει μὲν οὐδὲ οὐ πρόσθεν γέρεμεν τὸ μὴ οὐ βραχύστον εἰναι». =*nihil abest quin luctuosa sint* Τρ. 88. 1106 «μέλις μὲν, καρδίας δὲ ἔξισταραι τὸ δοξῶν»=ἄκων μὲν, ἀπορτίζω δύως τὸν πράξιν, ἐπτέλεσιν. 1253 «ἀλλ' οὐδὲ τοι σῇ γειρὶ πειθομαι τὸ δοξῶν»=ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σῇ γειρὸς δὲν πειθαρχι εἰς τὴν πράξιν. 118 «μετὰν γάρ οὐκ θν ἀρροληγῆται δρᾶν»=δὲν θὰ ἀδυνάμην νὰ ἀρροηθῶ τὴν πράξιν. Αἰ. 728 «ἐνείδεσιν ἡροεσσον,,.. ώς οὐκ ἀρκέσαι τὸ μὴ οὐ.. κατκεκυθεῖσι θεατεῖν», Φιλ. 1241 «ἐ-στιν τις, ἔστιν, δὲ σε καθίσαι τὸ δρᾶν». Ηλ. 1030 «μακρὸς τὸ κρέναι τεῦται γάλωπος γρόνος». Εὔρ. Πρ. αὐλ. 452 «τὸ μὴ δρ-ακρῆσαι δὲ αὐτοῖς αἰδεῖσαι τάλας». Ηλ. δ. 5, 101 «τὸ μὴ λεπλα-τῆσκι σρεκες ἐργε τίδε». Θεοκ. 2, 53 «τὸ προστάλκι πωρεῖν τῷ δόξαντι.. καλέρ οὐδεὶς πρέθυμος ξῆν». 87 «ἢ γενομένη νυνυμχίζει οὐχὶ δικιάνιν ἔχει τέκμαρατ τὸ ἐνροθέζαι» δηλ. θυεζ.; 3, 1 «τὸν πλειστὸν δημιούρων τῶν θύλων ἐλργοτ τὸ μὴ τὰ ἐγγύς τῆς πόλεως κακουργεῖν». Λυκοῦργ. 100 «πρὸς ξές (πράξεις) ἀποθέσοντας αιτηθεῖσθαι ταῦς θύγατρ; τὸ τὴν πατερίδας φιλεῖν»=συνειδήζον ἐν ταῖς θύγατρις καττῶνεις τὴν πρὸς τὴν πατερίδας ἀγάπην. Ξεν. ἀπολ. 13 αὐτὸ πρεσειδεῖν τὸν θεὸν τὸ μέλλον πάντες λέγονται». Αρρ. βάτ. 68 «κούδεις; γέ μὲν πείσειν θύρωπων τὸ μὴ οὐκ ἔθιεν ἐπ' ἔκενον». ἐλλ. 5. 2, 36 «οὐ μέν τοι ἐπειθέ γε τὸ μὴ οὐ μεγκ-λοπράχημω τε καὶ ιανοπράχημωνεῖν». οἰκ. 9, 12 «καὶ τὸ προθυ-μεῖσθαι δὲ συνκέδειν τὴν οἰκίαν ἐπαιδεύομεν αὐτήν». ἀπομν. 3. 6, 6 «τὸ πλουτωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖνανταλούμεθα». Οὕτω τὸ ἀρατί-θεματι 1. 2, 44. 4. 3, 1 «τὸ λεκτικούς.. γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἐσπενδεῖν». 3. 14, 1 «ηγρύνωτο τὸ μὴ κοινωνεῖν». συμπ. 3, 3 «οὐδεῖς σοι ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν». Κύρ. 5. 1, 25 «τίς Μήδων σοῦ ἀπελεύθη τὸ μὴ σοι ακαλουθεῖν»; ἀν. 1. 3, 2 «Κλέ-αρχος μαρρὸν ἐξέργυε τὸ μὴ κατκεπτρωθῆναι». 4. 8, 14 «οὗτοι εἰσιν ήμεν ἐμποδὼν τὸ μὴ ἥδη εἰναι, ἔνθα πάλαι σπεύδομεν». Κύρ. 1. 6, 32 «οὐκ ἀπειγοτο οὐδὲ οὐπὸ τῶν φίλων τὸ μὴ οὐχὶ

πλεονεκτεῖν παρ' αὐτῶν πειρᾶσθαι». ἀπομν. 1, 3, 7 μ. σ. Kühn. πολ. Λξ. 5, 7 «ἀνχυγκάζονται τὸ ὑπὸ οἴνου μὴ σφάλλεσθαι ἐπιμελεῖσθαι», ρ. σ. Sauppe. Πλ. Σοφ. 247, ε «αισχύροται τὸ τολμᾶν δύσιογενῆν». νόμ. 943, δ «χρὴ γοῦσθαι τὸ μὴ ἐπενεγκεῖται φευδῆ τιμωίσιν». Φιλ. 117, ε «τέως μὲν οἵ τε ἡσκη κατέχειται τὸ μὴ δικρούειν». πολ. 354, δ «οὐκ ἀπεσχέμον τὸ μὴ οὐκ ἔπι τοῦτο ἔλθειν ἀπ' ἔκεινον». ρ. σ. Stallb καὶ Sehneider. Κρίτ. 43, ε «οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἢ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγκυνακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ». ἀπ. 29, ε «δεῖ ἐφτ. οὐχὶ μέτρα τε εἶναι τὸ μὴ ἀποκτεῖναι με». Σπορχιδίου τὸ Πλ. Λάζ. 190, ε «τοσοὶ ἔγω αἰτίοις τὸ σὲ ἀποκρίνασθαι μὴ τοῦτο, θ δικαιοσύμενος ἡρόμην, ἀλλὰ ἔτερον»=τοσοὶ ἔγω ακτορίθωσα, ὅστε νὰ μοὶ ἀποκρίθησι οὐχὶ εἰς τοῦτο κτλ.¹⁾ Περίεργος ἢ μετὰ τῆς ἐπικναληπτικῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. κατὰ γερεκ. σύνταξ. αὐτοῦ. Ξεν.. Κύρ. 1, 6, 16 «τὸ ἀρχήν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν», μ. σ. Popp. 20 «τὸ γε μὴν πειθομένους παρέχεσθαι τοὺς στρατιώτας, οὐκ ἀπείρως μοι δοκεῖ αἵτοῦ ἔχειν».

2. Ἐὰν τὸ ἀπαρέμφ. σύναπτηται μετὰ προθέσεως, τὸ ἄρθρο πρέπει νὰ τεθῇ, ἵνα δὴλωθῇ διὰ αὐτοῦ ἢ σύνταξις τῆς προθέσεως. 'Ο Ήρδ. μόνον παρακλείπει τὸ ἄρθρο, ἐπὶ τῆς προθέσεως. ἀρτι. 1, 210 «δεῖς αὖτὶ μὲν δούλων ἐπιόντας ἐλευθέρους Πέρσους εἰναι, ἀρτὶ δὲ ἄρχεσθαι ὑπὸ ἄλλων ἀρχειν ἀπόκτων» (ἄνευ ποικιλ. γραφ.), πιθανὸν ἔνεκκ τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὸ ἀντὶ μὲρος δούλων. Οὕτω καὶ 7, 170 «(Κρηταῖς) μεταβαλόντας (έκυτοις, μεταβαλόντες δηλ.). τὰ ἔνταῦθα ὄντος πατρὸς) ἀντὶ μὲν Κρητῶν γενέσθαι Ἰάπτυγχας Μεσσαπίους, ἀρτὶ δὲ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας» (ποικιλ. ἡ γρ., ἀρτὶ δὲ τοῦ). Ἀλλὰ καὶ ἔνευ τοῦ λόγου τούτου 6, 32 «πατεῖδες τοὺς εὐειδεστάτους ἔξετηκανον καὶ ἐποίειν ἀρτὶ εἶναι ἐνόρχικας εὐνούχους» (ὁ κώδ. Ald. ἔχει, ἀρτὶ ἐνόρχων εἶναι). Τὸ πλήρ., ὅπερ σ. γενικὴ συντακτόν. δύναται νὰ ἀκληθῇ καὶ ὡς πρόθεσ., ἀπαντῷ πολλάκις ὡς ἐπίρρ. μεθ' ἀπλοῦ ἀπαρέμφ. συντακτόν. Σοφ. Οἰδ. κ. 954 «θυμοῦ (irae) γάρ οὐδέν ἔστι γῆρας; (γῆρας=τέρμα, τέλος) ἄλλο πλήρ. θαυμάτων». Εὐρ. Όρ. 718. Φιλ. 503.

3. Ως τὸ ἀναρθρ. ἀπαρέμφ. (§. 474, ε) τίθεται πρὸς ἔκφραστιν ἀραρωήσεωρ ἐμπλέωρ πάθους, οὕτω καὶ τὸ ἐναρθρόν καὶ δὴ συγχύτερον. Σοφ. Φιλ. 234 «὾ φίλητον φώνημα, φεῦ τὸ (δηλ.).

1) "Ἐνεκα τῇς σπανίας ταύτης συντάξῃ. (Πδ. §. 473, 3) δ Madvig ἐν τῷ βρ. θ. ουγγρ. σ. 65 τὸ τὸ δὲ ήτοις τὸ οὐ δίλει: νὰ μεταβληθῇ ἢ νὰ ἀπαλειψθῇ, πλὴν οὐχὶ δρθῶς. 'Ο ίδιος δὲ λν Θουκ. 6, 11 «τὸ μὲν λύειν τοῦς νόμους.. αἰτίαν σχεῖν» ἔξηγετ λίαν δρθῶς ἐκλαμβάνων τὸ λόγον εἰν τῷς ὑποκείμ., τὸ δὲ αἰτίαν σχεῖν γε criminis, fraudi esse, εἰς ἕγκλημα περιποιεῖν.

έμει) καὶ λαβεῖτ πρόσθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν γρόνῳ μακρῷ». Άρφ. νερ. 268 «τὸ δὲ μῆδε κυνῆν οἰκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα» μ. σ. Kock. 819 «τᾶς μωρίας, τὸ Δίκυρομίσειρ διητα τηλικουτονί»=τὸ νὰ πιστεύῃ τις εἰς Δίκυρον τὸν τέσσαρα μεγάλος. βράτ. 741 «τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἔξελεγγεύεντ' ἀντικρούς, ὅτι δοῦλος ὁν ἔρχονται εἶναι δεσπότης». Πλ. 593 «τὸ γάρ ἀντιλέγειν τολμάν μῆδη». Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3 «ἐκεῖνος πάνυ ἀνικεῖται εἴπει πρὸς ἔκυτόν. Τῇ τούχης, τὸ ἐμὲ νῦν κλημέντα δεῦρο τυχεῖν»,

4. Ως ἔκρρατεις ἐπιφρήματικαὶ ἀπαντῶσι πολλαὶ φράσεις, ἐν αἷς κεῖται τὸ τὸ πρὸ τοῦ ἀπαρεμφ. εἶναι μετ' ἐπιφρ. ή προθετοπτῶτου συνταξσομ. Τρύτε; πρέπει νὰ ὑσωρήσῃ τις ὡς αἰτιατ., ἐπειδὴ ἡ αἰτιατ., ὡς ἔθιμεν εἰπόντες ἐν §§. 408, 2 καὶ 410, A. 15. 16, εἶναι ἡ πτῶσις; ή μαζίλλον ἐπιτηδείκ πρὸς ἔκρρατιν ἐπιφρήματικ. προσδιορισμού, ἀτε δηλοῦσι γενικῶς τὸ ἀντικείμ., ὅπερ συμπληροῦνται γενιγορούμενόν τι (ἔπημα). τὸ εἶναι δηλοῦ τὴν ὑπερέξιν, τὸ εἶναι, τὴν οὐδίσκην, τὴν κατάστασιν π. γ. τὸ νῦν εἶναι=τὴν παροῦσαν κατάστασιν, τὸ παρόν, ὡς ἐπιφρ. δὲ ἔκρρατεις=κατὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν ὄντων, ὡς πρὸς τὸ παρόν, κατὰ τὸ παρόν pro praesenti temporis conditione¹⁾, τὸ τῆμερον εἶναι =pro hodierni diei conditione¹⁾, διὸ τὸ τώρα, διὸ τὸσήμερον. Ηλ. Κρατ. 396, d «δοκεῖ οὖν μοι γρῆναι οὐτωσιν ἡμᾶς ποιῆσαι, τὸ μὲν τῆμερον εἶναι γρήταπικι: κατῆ». Ξεν. ἀν. 3. 2, 37 «ἐπισθορουλκαῦμεν ἡμεῖς οἱ νεώτεροι τὸ νῦν εἶναι». Κύρ. 5. 3, 42. 5, 35. Θουκ. 4, 48 «ἐκέλευσεν ἡγεμονία βούλεται δύναμιν λαζόντα τὸ ἐπί σφαῖς εἶναι. ἐπιχείρειν». Ξεν. ἐλλ. 3. 5, 9 «τὸ ἐπ' ἐκείνης εἶναι ἀπολώλατει» =ὅσῳ ἔξαρτηται ἀπ' ἐκείνην. Λυσ. 13, 58 «καὶ τὸ γε ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἐσώθησε». ἀν. 1. 6, 9 «τὸ κατὰ τοῦτο εἶναι»=ὅσῳ ἀριστᾷ εἰς τοῦτον. (Καὶ ἂνευ τοῦ τὸ, ὡς, ἐκὼν εἶναι §. 473, A. 13. Ηλ. Ηρώτ. 317, a «ἔγω δὲ τούτοις ἔπειται κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ καυματέρωμα»=ego vero cum his omnis-gus, quantum quidem ad hoc attinet, non consentio. πολιτ. 300, c «τὰ παρὰ τῶν εἰδότων εἰς δίγαμον εἶναι γεγραμμένα»=quae a scientibus quoad possunt praecripta sunt, id. Stallb Ιτετ. 2, 32 «ἄγνοτακεν εὗ ποιεῖν ἀλλήλους ἐκ τοῦ ἐπιλοίπου χρόνου κατὰ δέραγμα εἶναι». Λέγεται ἄμως καὶ ἂνευ τοῦ εἶναι τὸ νῦν κτλ. §. 410, A. 11 καὶ 16) [Δὲν ἀνήκουσιν δὲ ἐνταῦθα τὰ ἔξης παρὰ τῶν γραμματικῶν ἀναρρέμενα χωρία] Ηρδ. 1, 153 «καὶ τοὺς "Ιωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι», ἐπειδὴ τὸ εἶναι ἐνταῦθα εἶναι κατηγορούμ. (ἔπημα) τοῦ "Ιωνας καὶ προστεθή οἵσοις ὡς ἐκ περισσοῦ ὡς καὶ μετὰ τὸ ὄντο-

1) Ήδε Hermann ad. Vig. σ. 888 z. Ορπε. Τόμ. I. σ. 228.

μάλειν. καὶ ἀλλὰ δέρμα. Ιδ. §. 355, A. 2. 7, 143 «Αθηναῖοι ταῦτά σφι ἔγνωσκεν κίρετώπερ εἶναι μᾶλλον ἢ τὰ τῶν χρησμολόγων, οἱ οὐκ ἔων ναυμαχήναν ἀρτέεσθαι, τὸ δὲ σύμπτατο εἶναι, οὐδὲ χειροκείντας εἰς τὴν ἀνταείσεσθαι, ἀλλὰ ἐκλιπόντας χώρην τὴν Ἀττικὴν ἀλλην τινὰ οἰκίζειν» δηλ. censuerunt Athenienses potiorem esse rationem, quam illam, quae erat ab oraculorum interpretibus proposita, qui, apparatum navalis pugnae dissuadentes, summam rei in eo verti ajebant, ut ne manus quidem tollerent etc. 6, 137, ἔνθε τὸ ἀπαρέμφ. ιδεῖν ἐν πλαγῇ. λόγῳ κεῖται ἡντὶ τῆς εὐκτικ., ὡς τοῦτο πολλάκις. "Ιδ. κατωτέρω. Σοφ. Οἰδ. x. 1191 «ἔρματας αὐτὸν, ὥστε μή γε διρῶντά σε τὰ τῶν αὐτισταὶ δυσσεβεστάτων, πάτερ, θέμις σέ γ' εἴραι κεῖνον ἡντιδρῶν αὐτοῦ». σύνταξον οὗτων ὥστε θέμις εἴραι. καὶ οὐχί, ὥστε ἀτιεδρᾶτο τὸ θέμις εἴραι εἶνε γραμματικὸν κατηγοροῦμ. τῆς προτατ. σὲ κείρον ἀτιεδρᾶτο, τὸ δὲ θέμις εἶνε ἔκλιτον]¹⁾.

II. Μετοχή.

§. 480. Παρατήρησις γενική.

1. Ηγράφεις τῆς μετοχῆς εἶνε πολὺ εὐρυτέρων τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου. Ἐπειδὴ, ἐξαν τὸ ἄνυπθρ. ἀπαρέμφ.-περὶ τοῦ ἐνάρθ. ἀπαρέμφ. δὲν δύναται ὅδε νὰ γείνη λόγος, ἐπειδὴ τοῦτο ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν ἔγει τὴν δύναμιν οὐσιαστικοῦ-κατητικοῦ μόνον ὡς ὑποκείμενον, ὡς κατηγορούμενον ἢ καὶ ὡς συμπληγρωτικὴ αἰτιατ., τότε πλέονται ή μετοχὴ κατὰ τοὺς ἐπομένους τρόπους, εἰ καὶ πάντοτε ἐν συντάξει μετ' οὐσιαστικ. ἢ ἐν ἀναρροφῇ πρός τι τοιοῦτον.

α) ὡς καὶ ἐν τῇ γερμαν., πρὸς δήλωσιν ἀμέσου ἐπιθετικ. προσδιορ. ἐρρολας οὐσιαστικοδ· οἷον ὁ γράφων παῖς ἢ ὁ παῖς ὁ γράφων.

β) ἐν συντάξει ἐπίσης μετὰ τοῦ συνδετικ. εἴραι, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμαν. πρὸς δήλωσιν τοῦ κατηγορούμενου (§. 353, A. 3). οἷον τὸ βόδερ ἀτθούρ ἔστι.

γ) πρὸς δήλωσιν τοιούτου ἐμμέσου ἐπιθετικ. προσδιορ., οἷον οἱ γερμανοὶ ἐκρέρρουσιν ἢ ἐπὶ τῆς δικὸς μετοχῆς, ἀλλὰ μετὰ τὸ οὐσιαστικ. καὶ μέντης· οἷον ἵπποι ἀττίθεσσιν ἐσικύτες ἡέλοια=Rosse, gleichend den Strahlen der Sonne, ἢ δικὸς ἐπιθετικ. δευτερευούσα. προτάσ. μετὰ τῶν ἀντωνυμ. welcher ἢ der, ὅπερ οὕτως πάντοτε ἐκρέρει καὶ τὸ καθ' ήμας ιδίωμα, ἢ δὲ ἀρχ. ἐλλ. ἐνίστε· ἢ τοιαύτη μετοχὴ εἶνε κατηγορηματική· οἷον «γυνή τις ὅρνιν

1) "Id. Eichhoff über den Iusfin. Krefeld 1831. σ. 52.

είχε καθ' έκάστην ήμέραν ώδη αύτη τίκτουσκν»=eine Henne, die.. legte. δριν, ή ἔτικτεν αύτη. ώδη. Θουκ. 7, 25 «μίx (ναῦς) ής Πελοπόννησον ὅχετο πρέσβεις ἄγουσσα».

δ) πρὸς συγπληρωσιν ἐρροτας ἀρματικῆς, διὸ καὶ ἐνταῦθι ἡ μετοχὴ κατηγορηματική¹ οἰον «ὅρῳ τὸν παῖδες τρέχοντα», διάφορος οὖμας τῆς «ὅρῳ τὸν τρέχοντας παῖδες» (§. 463, 3, A.).

ε) πρὸς δῆλωσιν ἐπιγρήματικ. δευτερεύοντος προσδιορισμ. τῆς κυρίας πράξεως πρὸς ἑκάρουν τῶν σχέσεων τοῦ γράφον, τῆς αἰτίας, τοῦ σκοποῦ, τῆς ἀποθέσεως, τοῦ εἰδούς, τοῦ τρόπου, ὡς καὶ τοῦ μέσου οἰον ὁ ἀνήρ γε λόγω εἰπε=μετὰ γέλωτος εἰπε: τοῦ ἀνδρὸς γε λόγωτος=viro ridente, θετὸς ὁ ἀνήρ ἐγέλκω² καὶ ἡ μετοχὴ εἶναι μετοχὴ κατηγορηματική, καὶ διάφορος τοῦ ὁ γε λόγω ἀνήρ, τοῦ γε λόγωτος ἀνδρὸς (§. 463, 3, A.).

2. Κυρία σημασία τῆς μετοχῆς εἶναι ἡ ἐπιθετικὴ καὶ μᾶλιστα ἡ ἀμεσος ἐπιθετικὴ³ οἰον ὁ γράφων παῖς=ὁ γραφεὺς παῖς, η ἐμμεσος μάνον, ὅταν ἔχῃ σημασ. κατηγορημ. οἰον ὁ γράφων παῖς=ὁ παῖς θ; οὐτο. γράψει. Ἐν ἀπάσιν; δε ταῦς ποικίλιαις αύτης ἀναρροφαῖς δικτητεῖς ἀπορίες; ἡ μετοχὴ πάντοτε τὴν ἐπιθετικὴν αύτης φύσιν. Διὸ οὐδέποτε περιουσιάζεται αύτοτελής, ἀλλὰ πάντοτε ἐρείπεται ἐπὶ οὐσικοῦ ή οὐσικτικ. ἀντωνυμ., καὶ ἐπομένως δικρέφει τοῦ ἀπκρεμφ., ως τὸ ἐπίθετον τοῦ οὐσικοτικ. Εἴνε ἀληθὲς, ὅτι δύναται να τεθῇ ἡ μετοχὴ καὶ ἀνευ οὐσικιοῦ, ως καὶ τὸ ἐπίθετον, ὅταν κύτη οὐσικτικοποιηθῆται⁴ οἰον ε, 400 «τόσσον ἀπῆναι, ὅταν τα γέγονα βοήσουσαι»=βόνται τις (βδ. §. 462, 1, σ. 641), τότε οὖμας πρέπει νὰ συμπληρωθῇ διάτινος γενικῆς ἐνοίας οὐσικικοῦ, οἰον τοῦ ἀνθρώπου η τίς συνήθως προστίθεται τότε τὸ ἄρθρο.⁵ οἰον εἰ ἔχοντες, βδ. §. 461, 4.

3. Η μετοχὴ περιττησιν ἐνέργειαν τινα προσκεκολλημένην ἐπὶ τινος ἀντικειμένου καὶ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένην, καὶ δὴ η ἡ ἐστιλεστον, ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς οὖσαν (παροῦσαν), η ως τετελεσμένην η ως ἐπικειμένην (μέλλουσαν), καὶ η ως ἐρεγροῦσαν η ως πάροντας. βδ. §. 471, 1.

Σημ. Ἐπειδὴ αἱ ἐν τῷ 1, α) καὶ β) μνημονεύσιται περιπτώσεις ἀνεπιτύθησαν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν ἐπίθετων προσδιορ. (§. 401) καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ κατηγορουμένου (§. 353), ἡ δὲ τρίτη οὐδεμίαν δυσχίεραν παρέχει, οὐ πλείστηται γά τις τάσσωμεν μάνον ταῦς ὅποι τελευταῖς τῇ d) δηλ. καὶ e).

§. 481. Α. Μετοχὴ ως συμπλήρωμα ύπνοιάς ἀρματικῆς (βήματος).

1. Ἐπειδὴ η μετοχὴ εἶναι ἐπιθετικ. προσδιορ. καὶ ἐπομένως ἐκράζει: ἐνέργειαν προσκεκολλημένην ἐπὶ τινος ἀντικειμ., ἐπεται: a) ὅτι η μετοχὴ οὐδέποτε, ως τὸ ἀπκρεμφ. π. χ. μαρδάρω

ἐπιπεύειν, ἐπιθυμῶ γράφειν, φοβοῦμαι μὴ θαρεῖν, δύναται νὰ τεθῇ μόνη ἔνευ οὐσιαστικοῦ, εἰς δὲ κύτη νὰ ἀναρέρηται, ἀλλὰ πάντοτε ἀποτελεῖται κοινῶς μετὰ οὐσιαστικοῦ συμπλήρωμα, καὶ δὴ οὕτως, ὅστε, ἐπειδὴ ἡ μετοχὴ ἔχει τὸν τύπον ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου, τὸ δὲ ἐπιθετικ. ἔχει δομοίκην πτώσιν τῷ οὐσιαστικῷ αὐτοῦ, τίθενται ἀμφότεροι δμοιοπτώτως· οἷον χαίρω ἐλθότι τῷ πατρὶ.—b) ἐξετάζεον ὄποιαν σημαῖα. πρέπει νὰ ἔχωσι τὰ ἕκατα. ἐκείνα, ἔτινα λαμβάνουσι τὸ συμπλήρωμά των οὐχὶ κατ’ ἀπορέωρ, ἀλλὰ κατὰ μετοχήν. Δὲν δύναται δῆλον. νὰ ὅτι ἕκατα. τοικύτη, ὅν τὸ συμπλήρωμα τότε πρᾶτον νὰ ἐξέργηται εἴς αὐτῶν η νὰ ἐπειληπται ἔνεκκα κύτων, δὲν πρέπει δῆλον. νὰ ἐκράξωσι παραβολὴν δυνάμεως, τοιούτου ἐνέργειαν πρός τι, η καὶ συστὸν τῆς ἐνέργειας· οἷον νομίζω, λέγω σε εὐδαίμονα εἴται· δίταν γράφειν· διմάσκω γράφειν· ἐπιθυμῶ γράφειν· ἕκατον μαρτάρειν· βῆ δ’ εἴται, ἀλλὰ τοικύτη, ἔτινα ἀπαιτοῦσι· ὡς συμπλήρωμα ἐνέργειαν προσκεκολλημένην ἐπὶ τοὺς ἀντικείμ. ὃς κατηγόρημα, ὅσε τὸ συμπλήρ. τοικύτη νὰ φύγοται· διὸ ἐν οἰκδήποτέ τινι ἐνέργειᾳ η καταστάσει, ὃς ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τὸν ἀρθρωτον τρέχοντα· χαίρω τῷ φίλῳ ἐλθότι· οἶδα ἀρθρωτον θυγεῖον δύτα· ἀκούω αὐτοῦ λέγοντος· παῖδα αὐτὸν γράφοντα. Ἐπὶ τὸ σκρέστητον καταρχινέται η δικρούρη τοῦ συμπλήρωτικοῦ ἀπορεύμ. καὶ τῆς συμπλήρ. μετοχῆς ἐν τοῖς ἕκμασιν, ἔτινα ἀμφοτέρους μὲν τῆς συντάξεις ἔχουσι, δικρόνους δύοις σημασίαις· οἷον γυγρώσκω τὸν ἀγῶνας τὸν στρατιώτας ἀγαθοῦς εἴται, καὶ, ὄρταις νομίζω, ὅτι οἱ ἀγῶνες εἰτιν (εἴται) ὠφέλαιμοι, πιστεύω νὰ ἔνει οἱ ἄγ. ὁρ. κτλ. καὶ, εἰςεύξω, ἐπίσταμαι ὅτι οἱ ἄγ. εἰτ. ὁρ. κτλ. Ἔνθη τὸ ἀπορέωρ. ἐκράξει τι, ὅπερ ἔδη τὸ πρᾶτον παρουσιάζεται μετὰ τοῦ συντακτικοῦ ἕκατ., η μετοχὴ δῆλον τι, ὅπερ συνυπάρχει τῷ συντάκτη. ἕκατ. Ἡ γράψις τῆς συμπλήρ. μετοχῆς ἦτο ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γερμ. γλωσσῃ συνηθεστέρα η ἐν τῇ σημερινῇ καὶ συμφωνεῖ ἐν πολλαῖς περιπτώσεσι πρός την ἑλληνική¹⁾.

2. Ἡ σύνταξις εἶνε φυνέρχ ἀρχ ἐκποτῆς· Ἡ μετοχὴ κεῖται δμοιοπτώτως τῷ οὐσιαστικῷ ἀντικείμ. τοῦ κυρίου ἕκατ., τὸ δὲ ἀντικείμ. τοῦτο κεῖται φυσικῶς κατὰ τὴν πτώσιν, ην καὶ ἀλλως ἀπαιτεῖ τὸ κύριον ἕκμα· οἷον ἀκούω Σωκράτους, καὶ, ηκούσι ποτε αὐτοῦ περὶ φίλων διαλεγεμένον. Χαίρω σοι ἐλθότι. Ὁρῶ ἀρθρωτον, καὶ, ἴψω ἀρθρωτον τρέχοντα.

3. Ἀν δύως τὸ ὑποκείμ. τοῦ κυρίου ἕκατ. ἔνε ἔμπι τε καὶ ἀντικείμεν. αὐτοῦ οἷον οἶδα (έγὼ) ἔμαντρον θυγεῖον δύτα, η αἰτιατικῇ τῆς προσωπ. ἀντωργμ. παραχλείπεται, η δὲ μετοχὴ διὰ τῆς ἐλξεως κεῖται δμοιοπτώτως· τῷ ὑποκείμ. τοῦ κυρίου ἕκατ.

1) Grimm IV.σ. 125—129.

δηλ. κατ' ὄνομαστικ. (βδ. §. 475, 5)· οἶνον οὐδὲ θρητὸς ἦν. Θουκ. 7, 47 «έώρων οὐ κατοφθοῦντες (se rem non prospere gerere) καὶ τοὺς στρατιώτας αἰχθομέρους». 4, 27 «(οἱ Ἀθηναῖοι ἡπόρουν) ὁρῶντες τῶν τε ἐπιτηδείων τὴν περὶ τὴν Πελοπόννησον κομιδὴν ἀδύνατον ἐστρέψηται ξυκέντι γωνίᾳ ἔσχατῳ, καὶ οὐδὲ ἐν θέρει οὐδὲ τε ὅπερ εἰκανά προπέμψει, τότε τε ἐφορμούσι· οὐκέτι ἐσδιμερούσι». Οἱ λατεῖνοι ποιηταὶ ἐμμιμήθησαν τὴν ἔφελξιν ταῦτην π. χ. Virg. Aen 2, 377 «sensit medios de lap sus in hostes». Ἐπ' ἵστης κατ' ὄνομαστικ. πρέπει νὰ τεθῇ ἡ μετοχὴ, ἐὰν ἀναρέσηται εἰς τὸ ὑποκείμ. ἕρμ. παθητικοῦ ἢ αὐτοπαθοῦ· οἶνον ὁρῶμαι, γαιρομαι, φαγερός είμι, δῆλος εἰμι, ἥμας εῖ ποιήσας. Ἐπανόρτωσις αἰδίκουντες.

Σημ. 1. Ἐπὶ ἀπροσώπῳ πων ἕρμ. ἡ φράσεων κείται ἀπλῶς κατ' αἴτιατ. ἡ μετοχὴ τοῦ ἀπροσώπ. ἕρμ. ἡ τὸ ἐπίθετον μετὰ τοῦ ὄντος. Πίσταρ. 4, 48 «ὁρῶσα περὶ μὲν τὰς ἄλλας πράξεις ταραχώδεις οὔσας; τὰς τύχας; τῶν δὲ λόγων τῶν καλῶν; ἔγνωτων οὖν μετὰ τοὺς φύσιοις». Σεν. ἀπομν. 2, 6, 29 «ὅρῶ καὶ σοι τούτων δεὶς σον». Θουκ. 4, 15 «εἰδὼν ἐδύνατον ὅν τι πιμωρεῖν τοῖς ἀνθράξι».

Σημ. 2. Παραλείπεται ἐνίστε ἡ ἔφελξις τῆς εἰς τὸ ὑποκείμ. ἀναφερομένης μετοχ., ἡ δὲ αἴτιατ. τῆς προσωπ. ἀντον. καὶ τῆς μετοχ. τίθεται ἥτηταις ἡς; ἀντικείμ. τοῦ κυρίου ἕρμ., ἐάν τὸ ὑποκείμ. πρέπη γά τι ἔξαρθῇ ἐμφαντικῶς; ὡς; ἀντικείμ. «Ιδ. §. 476, 1. Σεν. Κύρ. 1, 4, 4 «οὐδὲ ἡ κρίτων ἔδει δῶν, ταῦτα προσκαλεῖσθαι τοὺς συνόντας, δῆλλος ἀπερ εῦ ἔδει ἡ αυτὸν ἥππονα σῆν ταῖς ταῦτα ἔξαρχεν ἔνθα τὸ πρῶτον ἔξαρτεται· ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει τῆς προτάσ. 1, 5, 10 «περιεῖδον αὐτὸν τὸν γέρρηρο ἀδυνατούς οὐνομένον οὐρανόν». Ιδ. 5, 8. Πίσταρ. 15, 321 «οὐδεις γάρ εἰ μαυτὸν ὑδαίων; καὶ δικαιώμας; καὶ γρηγόρον αὐτοτάξιον. 12, 230 «εἰδὼς; δὲ σαυτὸν τὸν ἐπιγνεύσατο τὴν Σπαρτιατῶν διοίκησιν.. μηδέδηπος εἰναι τοῖς λίγουσιν, διά τινας τούχωσιν. 4, 100 «περιείδομεν ἡ μάς εἰς αὐτὸν διπορωτέως; ζῶντας δημητρ. 27, 14 «ἀπέγραψε ταῦτα ἔχον ταέκατόνν».

Σημ. 3. Ἐπὶ τῶν σύνοισι δακτυλίου γιγνώσκω (τὸ τελευταῖον τοῦτο διέξ παρ' Ἡρᾶ). ἐμπαυτῷ conscienti nisi sum, ἔχω συνιέδητην ἔμαυτοῦ, ἡ μετοχὴ δύναται νὰ διανεγκῆται εἰς τὸ ἐν τῷ ἕρμ. καίμενον ὑποκείμ. ἡ εἰς τὴν προσκεκριμένην αὐτοπαθῆ δυτικούν. διὸ καὶ κείται ἐν μὲν τῷ πρῶτῳ περιπτώσει κατ' ὄνομαστικ., ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κατὰ δοτικ. οἶνον σύνοισι δα (σε γγιγνώσκω) ἐμπαυτῷ φεῦ ποιεῖσθαις, ἡ, σύνοισι δα ἐμπαυτῷ εἰς ποιεῖσθαις. Σεν. Κύρ. 1, 5, 11 «εὐνοεμένοις ἡμῖν αὐτοῖς; δὲ σεκταῖς ὄντες; τῶν καλῶν καὶ γενναῖον ἔργων». Πλ. ἀπολ. 21 ή τέλοις ἔννοια δα ἐμπαυτῷ σοφός; ὥν τοι. 773, ή τοῦ αὐτῆς ἔννοια δα πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον (=δειπτὸν ἔννοια.. φερόμενος) ἀπολ. 22, δα ἐμπαυτῷ ἔννοιαν οὐδεῖται, ἐπιπλέοντας σε καὶ γνωμα. Αυτ. 9, 11 «συνίγνωσαν αὐτοῖς σφίσιν δις; ἡδικητός τε εἰς τοι». Ηρδ. 5, 91 «συγγιγνώσκομεν αὐτοῖς ἡμῖν οὖν ποιεῖσθαις διόρθωσις..». Οταν διμος; τὸ ὑποκείμ. διὸ ἔμας τε καὶ ἀντικείμ., δῆλα διάφορον τοῦ ἀντικείμ., τὸ δὲ σύνοισι δα δηλοῖς γνωμέσι καὶ μετά τις εἰσιν, εἰμας συγγιγνώστης, ὥστε δίμαψαι γά τηματις μέρτους πράγ-

ματός τινος (=conscis sum), ἔνιοτε δὲ καὶ γενικώς εἰξεύρω ἀκρι-
θῶσι¹⁾ διὸ τὸ ἀντίκειμ. μετὰ τῆς μετοχῆς αὐτοῦ ἡ τίθεται κατὰ δοτικ.
οἶον σύνοιδα δάσοις εἰς ποιήσαντι, ἢ, ὅπερκαὶ σπανιώτερ., ἀμφότερα
κατ' αἴτια τ. οἶον σύνοιδα δάσοις εἰς ποιήσαντα, ἢ τὸ οὖσαστικ. μὲν
κατὰ δοτικ., ἡ μετοχὴ δύως; κατ' αἴτια τ. οἶον σύνοιδα δάσοις εἰς
ποιήσαντα, ὅπερ καὶ σπανιώτατον. α) Ἡρδ. 9, 60 «συνοίδημεν δι μὲν
γοῦσι προθυμοτάτοις». Σεν. συμπ. 4, 62 «τί μοι ούνοιδες
τοιοῦτον εἰργασμένων; =quid me tale commississe sis? Πλ. συμπ. 193,
εἰ «κυνῆδειν Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι δεῖνον; οὖσι περ τὰ ἐρωτικά».
μ. σ. Stallb. Φαίδ. 92, δ «ἐγὼ τοις διὰ τῶν εἰκότων τάς ἀποδεῖξεις ποιου-
μένοις λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσια». Ισοχρ. 7, 50 «ούνοιδα τοις
πλείστοις αὐτῶν ηκίστα χαίρουσι ταῦτη τῇ καταστάσει». — b) Αἰσχλ. χορ. 215 «ούνοιδες» Ορέστην πολλὰ δὲ παγκούμενην. Σοφ. Οἰδ. x. 948 «ἐγὼ
κυνῆδη χθόνιον ὄντο», δ; οὖν ἐπικτλ. Ισοχρ. 8, 113 «ουνίσασι τοὺς τε-
τυραννευκότας. ἀνηρημένους». Ψιευδ. Δημ. 49, 58 «συνεδῶς; με ἀ-
ληθῆ ἐγκαλούντας». 61, 23 «ουνεδῶς; τῶν δόλημάτων καὶ δούλους καὶ
ξένους; μετέχοντας». — c) Ερεν. οἰκ. 3, 7 «ἐγὼ σοι ούνοιδα ἐπὶ μὲν κω-
μῳδῶν θέαν καὶ πάνω πρῷ ἀνιστάμενον καὶ πάνω μικράν δέδον βαδίζοντα
καὶ ἐμὲ ἀναπείθοντα προθύμως συνθεάσοι». Ἀμφότεραι αἱ συντάξεις δόμοι,
η τε πρώτη καὶ η τελευταῖς. Ισοχρ. 15, 48 «ουνίσασι τοὺς μὲν διὰ πολυπραγ-
μούνην ἐμπείροις; τῶν ἀγάνων γεγενημένοις; τοὺς δὲ ἐκ φιλοσοφίας.
τὴν δύναμιν εἰληφότας», μετὰ τῆς ποικιλ. δύμας γραψ. «τοὺς μὲν ἐμπείρους
γεγενημένους». — Οὕτω καὶ λανθάνω ἐμαυτὸν ποιῶντας (οὐχὶ δὲ καὶ
ποιοῦντα). Σεν. ἀν. 6. 3, 22 «εἰλανθάνοντας αὐτοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ γενόμε-
νοι». τίχ. ἵππ. 9, 3 «ώς ἀπάλιστα λανθάνοντας τὸν διππον.. διφικνούμε-
νο». ἀπομν. 2. 3, 11 «οὐ ἐγὼ εἰδὼς; λέληθα ἐμαυτόν». Πλ. Κρίτ. 49, δ
«εἰλάθομεν ἡμᾶς; αὐτοὺς παῖδαν οὐδὲν διαφέροντες». — Καὶ ἐν τῷ, ἵστοικαι=φίλοισθε, δόμοις εἰναι, δόμοις εἰναι, η μετοχὴ ἀναφέρεται ἔνιοτε εἰς τὸ ἀπα-
ριθμ. συγνότερον διώκει τὸ ἀντίκειμ. Πλ. Κράτ. 419, σ «δέδυνη ἀπὸ τῆς ἐν-
δύσεως τῆς λύπης κεκλημένην ζοτικεν. Σεν. Ἑλλ. 6. 3, 8 «ἴοικατε τυραν-
νίσαι μαζλον ἡ πολιτείας ἡδομένοις». ἀπομν. 4. 3, 8 «ταῦτα παντάπαιον ἔ-
οικεν ἀνθρώπων ἔνεκα γιγνόμεναν?». Ψι. 379 «αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιθη-
σομένοισιν ἔκτηνε=δραΐνοντο πάντ. δ; θέλοντες νὰ πηδήσωσι ἐπὶ τοῦ διέρ. Σεν. συμπ. 2, 15 «ἴπαντιοντι ἔοικας τὸν δρυγηστοδιδάσκαλον. ἀπομν. 1.
6, 10. πολ. 414, σ «ἔοικας ὁνοῦντι λέγεν» μ. σ. Stallb. ἀπολ. 27, α
ἔοικε γὰρ ὥστε πειρατεῖγμα ξυντιθέντι». Κράτ. 416, α «καὶ ἔοικάς γε ὅρ-
θω; λέγοντες». μ. σ. Ηδιφ. πολ. 527, δ Ἀλκ. 1, 124, b. (Ψιευδ. Πλ. Ἱπποτ.
7. 226, ε «ταῦτα διανοούμενος εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, οῶς μὲν κατὰ
τύχην, έοικε μὴν τότε μηχανωμένω τινὶ τῶν κρειττόνων ἀργήνι βαλίσθαι»,
ένθα ἔοικε ἀναγνωστέον ἀντὶ ἔοικε). Μετὰ παραλείψ. τῆς μετοχ. Πλ. Φαίδ. 62,
σ «οὐ θέγεις.. ἔοικε τοῦτο ἀπό πω». (δηλ. ὄντι) Ηδ. §. 483. Τὸ δύοισιν
ἔνιαι φίλοινται συντασσόμενον μόνον μετὰ τῆς δοτικ. τῆς μετοχ. οἶον Πλ.

1) "18. Straube im Archive f. Philolog. v. Seebode, Jahrb. u. Klotz 1839. III.
Heft. σ. 475. Κύριον εἰς Σεν. ἀπομν. 2. 7, 1.

2) "18. Ματθ. II. §. 555, A, 2. Heindorf εἰς Πλ. Φαίδ. 104, σ.

Μενέβ. 80, δι «ούμοιος εί τοι οὐδέποτε». 97, α. Τὸ Ξεν. ὅμως ἀν. 3. 5, 13 ἀναγνωστίον μετά τῶν πλείστ. καὶ ἀρίστ. κωδ. Ουμάζειν, ἀντὶ ὅμοιοι θάση
θευμάζοντες, μ. σ. Kühner.

Σημ. 4. "Οταν προηγήσαι μὲν ἔδικτα σ. δοτ., οἷον δοκώ μοι, ἐξαρτᾶται ὅμως
διπ' αὐτοῦ ἀπορίᾳ. ἔχον τὸν συμπλήρωμα αὐτοῦ κατὰ μετοχὴν, τότε ἡ μετοχὴ¹
συμφωνεῖ προτίτην προηγήσεισαν δοτοι. Δημ. 18, 40 συμβέσοντες τοῖς προστικάσι
(τῆς πόλεως) καὶ ταῦλαν ἔσυτος; οἰομένας πωλεῖν, πρώτους ἔσυτος πε-
πρακότιν αἰτίοισι; (=οἱ προστικάσι τρώτους ἔσυτος πεπρακότες γέμηνται).
Σημ. 5. Περὶ τῆς παραλειψ. τῆς μετοχῆς τοῦ εἰν αἰτ. §. 483.

§. 482. Συνέγεια περὶ τῆς συμπληρωτικῆς μετοχῆς.

Τρίμυτον καὶ ἑκατόστεις θέλοντες τὸ συμπλήρωμα αὐτῶν κατὰ
μετοχὴν εἰτὶ τὰ ἐπόμενα.

1. Τὰ αἰσθητικά, ἦτοι τὰ δικλοῦντα αἰσθητικήν περιουματι-
κήν ἀττιληγύτις ἔχει. οἷον ἕραρ, ἀκούειν, ἀκροσθεῖν, κλίνειν ποιητ..
νοεῖν, ἔρρεειν, ἄγροειν, εἰδέραι, ἐπίστασθαι μαρθάρειν, γιγνώ-
σκειν τυρειδέραι καὶ συγγιγνώσκειν (§. 481, Α. 3) γροειρ,
ἐθυμεῖσθαι πυρθάρεσθαι, αἰσθάρεσθαι μαργήσκεσθαι, ἀτταρθά-
ρεσθαι εἴροκειν, λαγκάρειν καὶ καταλαμβάρειν = ἐπιτυγχάνειν,
αἰρεῖν=deprehendere, ἀλισκεσθαι, κιχάρειν ποιητ. κτλ. Θουκ.
1, 32 «ἥψες ἀδύνατο ὅμηρος ὄντες περιγενέσθαι». Ἀκοειν σ.
γενικῇ μὲν ἐπὶ ἀμέσων ἀντιτιθέωσα, σ. αἰτιατ. δὲ ἐπὶ ἐμμέσου μὲν,
βεβαίας; ὅμως καὶ δεσπολοῦ. Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 4 «ἔκκονσα δέ ποτε
αἴτοις καὶ περὶ σίλων διαλεγομένου». ἀν. 1. 4, 5 «ἔκκους Κέ-
σσος ἐν Κιλικίᾳ ὄντα». 5, 5, 7 «ἔκκουν διγραμμένην» δηλ. τὴν
χώραν. 7. 2, 10. ἄλλ. 4. 8, 29 «ἔκκονσα τὸν Θρασιβούλον προ-
σώπωντα». Κύρ. 1. 4, 25. (Σοφ. Φιλ. 615 «καὶ ταῦθι ὅπως; (=τε)
ἔκκουσ ὁ Ακέρτους τόκος τὸν μάντιν εἰπότε» ἀντὶ τῆς συνήθ. εὐ-
χρήστου γενικ.) Σοφ. Ηλ. 293 «ἔταν κατὰ τινὸς ἥκοτ τ' Ὁρέ-
στην». Μετὰ γενικ. Δ. 505 «τοῦ δὲ Ποσειδόνων μεγάλη ἔκλισ
αὐδήσαντος». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 18 «οὐδα Σωκράτην δεικνύεται
τοῖς ξυνοῦσιν ἔκυτὸν καλέστην καγαθὸν ὄντα». (Ξεν. ἀπομν.
1. 1, 11 «οὐδεῖς πώποτε Σωκράτονς οὐδὲν ἀστέξεις οὔτε πρά-
τος εἶδεις οὔτε λέγοτος ἥκουσεν», ἔθικ τὸ ἕραρ σ. γεν. συμ-
πτίκες μόνον ἔνεκεν, ίδ. σ. Kühn. Ἀρρ. βάτ. 815 «ἥνικ' ἂν ὁ
ξινιλάνων περὶ ἤη θήγοτος ὁδόντας ἀντιτέγνουν», καὶ Ἀρρ. 430
«μέγχι βροήσος ἀπαστράγατος ὁδηγεῖ, τὸν ὁδόθαι ἔνταῦθι σ. γε-
νικ. δηλοῦς ὅ, το τὸ περὶ ἄλλων αἰσθητοῖς σ. γεν.) Κύρ. 7. 2, 17
«Ἄθωποι καλοὶ κακγάθοι, ἐπειδὴν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φι-
λοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας». Θουκ. 1, 120 «ὅ ἐν πολέμῳ εὐτυ-
χίᾳ πλεονάζων οὐκ ἐτεθίμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος».
Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 14 «ῆδεντας Σωκράτην ἀπ' ἔλαχίστων μὲν

χρημάτων αὐταρκέστατα τῶντα, τῶν ἡδονῶν δὲ πεπᾶν ἐγκρατεστάτων ὅτα». Ἡρδ. 3, 1 «ὦ βασιλεῦ, διαθεβ. Ιηγέρος οὐδὲ Ἀμάξιος οὐ μαρτύρεις» μ. σ. Walek, 40 «ἥδι πινθάρεσθαι ἄρδα γίλορ καὶ ξεῖνος εὖ πρήσσοντα». 6, 23 «οἱ Σαγκλαῖνοι ὡς ἐπέθορτο ἔχομένης τὴν πόλιν ἑωυτῶν ἐδούθεον κατῆ». 6, 100. 9, 58. Θουκ. 4, 50. Σπανιώτερ. σ. γεν. P, 426 «κλατὸν, ἐπειδὴ πρῶτη πινθέσθητο ηγρόχοιο ἐν κοινίστοις πεσόντοι». Αἰσχυλ. χορό. 752 «τεθηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεῖθομαι». Θουκ. 4, 6 «ὡς ἐπέθορτο τῆς Πέλου κατειλημένης». Εὔρ. M. 26 «πρὸς ἀνδρὸς ησθετ' ἥδικημένη». Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 1 «αισθίμερος δέ ποτε λαμπροκλέα πρὸς τὰν μητέραν γαλεπαίροτα». Κύρ. 1, 1, 2. Θουκ. 1, 61. Μετὰ γεν. Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 11 «ἡσθησαι οὖν πάποτέ μοι ηγενδομαρτυροῦτος ηγενδομαρτυροῦτος». Κύρ. 7, 1, 22 καὶ ἀλλαχ. πολλάκις. Ηλ. Χρυσ. 156, α «μέρηνημαι Κριτίκης τῷδε ἔννοτα σε». Κριτί. 121, β «(Ζεὺς) ἔννοήσας γέρος ἐπιεικές ἀθλίως διατίθεμενον». Ιππ. 2, 369, ε «ἐννενόηκά σου λέγοντος, ὅτι κατέλη=ἔννοήσας σου λέγη, ὅτι, ήδ. ἀνωτέρω περὶ τοῦ, ἀκοίω. A, 330 «τὸν δ' εἴρον.. ἥμερον». Θουκ. 2, 6 «ἢ καρυῖδας ἀριστόμενος εἶρε τοῖς ἄνδρας διερθαμένον». Ηλ. πολ. 389, δ «ἄν τινα λαμπάρη γενδόμενον». 609, ε «στονι ληζθῆ ἀδικῶν». μ. σ. Stallb. Θουκ. 1, 59 «κακταλαμπάροντι τὴν τε Ποτιδαταν καὶ τὰλλα ἀγεστηκότα». 61. Ξεν. Κύρ. 3, 1, 16 «πῶς δ' ἂν τότε πλείστου ἔξιοι γίγνονται; ἂν οἱ ἀνθρώποι, ὅπότε ἀδικοῦντες ἀλισκούντο;» Ηλ. Φιλ. 60, α. ἀπολ. 29, ε «ἔχει ἀλῷς ἔτι τοῦτο πράττωτ, ἀποθνεῖν». Εὔρ. M. 84.

Σημ. 1. Περὶ τῆς συντάξης. τῶν, σύνοιδα, συγγιγνώσκων. §. 481, Α. 3¹ περὶ τῆς συντάξης. τῶν, ἥδηέντων ἥδημ. μετὰ τῶν, δὲτι, ως §. 50. §. 550, τινά δ' αὐτῶν καὶ μετὰ τῶν δὲ τοῦ §. 551, 7¹ περὶ τῆς συντάξεως τινον ἐκ τούτων μετ' ἀπαρεμφ. §. 484. Τὰ πιστεως σημαντικά ἥδημ. συντάσσονται μετ' ἀπαρεμφ. ή αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ως §. 475, 3. 4¹ περὶ τοῦ νομίζειν = εἰδίνειν, σ. μετοχῇ §. 484, 8.

2. Τὸν δηλωτικὰ, ἦτοι τὰ δήμη. ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν δημίων προέρχεται κίτιθητική η πνευματική ἀντίληψις οἷον δεικνύεται, δηλοῦν, δῆλος ποιεῖν, γαίρειν, γαρερός ποιεῖν, γαίρεσθαι=απαρεμφ., ἰδάλλεσθαι=ρχίνεσθαι, P, 213, δῆλος καὶ γαρερός εἶναι, ἐπάιστοργίρεσθαι=γίγνεσθαι: γνωσάν. Ηρδ. 2, 119. 6, 74. 8, 128 ἐοικέραι (§. 481, Α. 3)=ρχίνεσθαι, δημοιζεῖν· δημονεῖνειραι (§. 481, Α. 3), ἐνοτεκνή τὸ δόμοιο λογεῖν=συμμαρτυεῖν· ἀγγέλλειν· μημονεύειν σπανίως ἐλέγχειν, ἐξελέγχειν· ποιεῖν, ως τὸ facere ἐν τῇ σημερᾷ. ἀποδείνυνται, ἀποφάνω, παριστάνω (ιδ. §. 484, 19) κατλ. Ηρδ. 7, 18 «Ἀρτέλενος, θεος πρήτερον ἀποσπεύδων μαῖνος ἐφαντετο, τότε ἐπισπεύδων φαρερὸς ἥρ». 6, 21 «Ἀθηναῖνοι δῆλοι ἐποίησαν ἐπεραγθεσθέντες τῇ Μιλήτου ἀλώσει». Θουκ. 3, 84 «ἢ ἀνθρωπεία φύσις

ἀσμένην ἐδήλωσεν ἀκριτής μὲν ὁργῆς οὖσα, πρέσσων δὲ τοῦ δικαίου, πολεμία δὲ τοῦ προύχοντος». 64 «δῆλος ἐποιήσατε οὐδὲ τότε.. μηδίσατε» ρ. σ. Popp. Οὕτω καὶ 40 «τοῖς ἄλλοις ἔνυμάρχοις παρίδειγμα σαρές καταστήσατε (=σκηνᾶς δηλώσατε), θεῖς ἢν ἀριστήται, (τοῦτον) ἡγινέτω λημασίμερον». 67 «ποιήσατε τοῖς Ἐλληνι παράδειγμα οὐ λόγω τοὺς ἀγῶνας προθήσατες, ἀλλ' ἔργων». Σοφ. Ἡλ. 24 «σαρῆ σημεῖα γαίεις (=σκηνᾶς φύλεις) ἐσθλὸς εἰς ἥρας γεράσω». Ἀντ. 20 «δηλοῖς γάρ τι κατέχαρος» ἔπος; Θουκ. 1, 21 «οἱ πάλευοις ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι δηλῶσι γεῖσιν γεγενημένος (τῶν ἀρχήσιων)». Ἡρδ. 4, 42 «Ἄτενός δηλοῖς ἑνωτήρ ἑσσα πειθόντος» ἀντὶ τοῦ συνήθ., ἑνωαρ περιήψατο ἢ δηλοῖται (δηλοῖ) περιήψατο οὖσα. Ισοκρ. 9, 9 «πλησιάζοντας τοὺς θεούς τοῖς ἀνθρώποις οἶν τ' αὐτοῖς (τοῖς ποιηταῖς ἔστι) ποιῆσαι καὶ διαλεγομένοντας καὶ συραγωτούμενον, οἷς θεὶ βουληθέσι». Ἡλ. Κρίτ. 50, α «ἔμμένουεν οἵς ὀμολογοῦσαι μίασίους οὐσια». Ισοκρ. 6, 40 «ἡ τοῦτων μῆτερ ὀμιλογούμενη οὖσα δεῦλη καὶ.. αἰσχρῶς βιοσα». Ηδ. καὶ 56 ρ. σ. Shoemann. Ισοκρ. 4, 33 «τοὺς ὅπλα πάντων ὀμολογούμενοντας καὶ πρώτους γενεμένους καὶ πρός τας πέργας εὐφρεστάτους ὅτας καὶ πρός τὰς τῶν θεῶν εὐτελέστατα διακειμένουν». 22. (Σπουδαῖον τὸ κατηγορεῖν Αἰσχλ. Ἀγ. 262 «εἴ γάρ γραοῦντος ὅμηρος σεν κατηγορεῖν» δῆλο. ὅμηρος κατηγορεῖσαν εἴρησαντος, ἀντὶ τοῦ συνήθ., δηλοῖσε εἴρησαντα). Δημ. 29, 5 «ἐπιδεῖξω τοῦτον οὐ μόνον ὀμολογηθότα εἴναι τὸν Μίλικον ἐλεύθερον, ἀλλὰ καὶ φυνεὸν τοῦτον ἔργῳ πετοκήστα, καὶ πρός τούτους ἐν βασινοῦ περὶ αὐτῶν περιενήσατο τοῦτον τοὺς ἀκριβεστάτους ἐλέγχους, καὶ οὖν ἐθελήσατ' ἐκ τούτων ἐπιδεῖξαι τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀεὶ πανευργοῦστα καὶ μάχτυρας κευθεῖται παγεχθμένοις καὶ διακλέπτα τοῖς κύτοις λέγοις τὴν ἀλήθειαν τῶν πεποκχυμένων». 27, 16 «γαρήσεται τοῦτον ἀμολογηθών. 20 «ἄρχδιος ἀλεγχθήσεται γενεδόμενος». Ἡλ. Φιλ. 107, ε «ἡ ψυχὴ ἀθάρατος γαίεται οὖσα». Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 60 «(Σωκράτης) φαρερὸς ἦν καὶ δημοτικὸς καὶ γελάθρωπος ὄντος». 1, 7, 2 «εἰδός εἰλεγχθήσεται γελάθρωπος ὄντος». Ἡρδ. 2, 121, 5 «ώς αὐτῷ ἀπηγγέλθη τοῦ ὡρᾶς ὁ νέκυς ἐκκελεύμενος». Θουκ. 3, 16 «ἀγγέλοτο καὶ αἱ περὶ τὴν Πελοπόννησον τριάκοτα εῆτες τῶν Ἀθηναίων τὴν περιοχίαν κατῶν πορθοῦσαι». Δημ. 3, 4 «ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὅμηρος τρίτου ἡ τέταρτον ἔτος πουτὶ Ήρακλεῖος πολιορκῶν». Ηδ. §. 5. ἑλ. 7, 5, 10 «εἰδήγειτε τῷ Αγρινίῳ ἀράρα προσώπων τὸ στρίτεγμα». Κέρ. 1, 2, 2 «ὅτι τὰς μορφὰς καὶ τὰς ψυχὰς τοικύτην ἔχων διαμηρησενται».

Σημ. 2 Αντὶ τῶν ἀπροσώπων ἐκράξεων· δηλόν ἐστι, φανερόν ἔσται, φαίνεται, διτι, μεταχειρίζεται ἡ Ἑλλην. γλώσσα κανονικῶς τὰς προσωπικὰς (θ. §. 477) οἷον δηλός εἰμι, φανερός εἰμι, φαίνομαι τὴν πατρίδα εἴν ποιήσας. Σοφ. Αι.

326 «δῆλος ἔστιν ὁ τοιούτος δραστήρων κακόν». Ἡρδ. 3, 26 «ἐπικιβδύμενοι φανεροί εἴσι
ἔστιν οὐασιν πόλιν» Θουκ. 1, 140 «λαχεδαιμόνιοι δῆλοι ἡσάντες πειθούλευντες ἡ-
μῖν». Ξεν. ἀν. 2, 6, 23 «στέργων δὲ τρυνερὸς μὲν ἦν οὐδένα, ὅτε δὲ φειληφίλος
εἶναι, τούτῳ ἐνδηλος ἐγίγνετο ἐπιθουλεύνων». Υδ. 1, 2, 11, 5, 9, 10, 5, 2, 4,
2 καὶ Πλ. ἀπολ. 23, d «κατάδηλοι γίγνονται προσποιούμενοι μὲν εἰδίναι, εἰ-
δέτες δὲ οὐδέν».

Σημ. 3. Περὶ τῆς μετογῆς εἰς τὰ λευκτικά, καὶ ἀπαγόρευ-
τικά δέρμα. Διντὶς τῆς ἀπαρεμφ. Ὡδ. §. 484 18, σημ. 2.

Σημ. 4. Περὶ τῆς συντάξης. Ἑνίαν τῆς τάξης τῶν δέρμ. τούτων μετ' ἀπαρεμφ.
Ὕδ. §. 484' περὶ δὲ τῆς συντάξεως αὐτῶν μετὰ τῶν ὅτι, ὁ; §. 550.

3. Τὰ πάθοντα σημαντικά, ἦτοι τὰ διάθεσιν τῆς ψυχῆς δηλοῦν-
τα δέρματα λογχαίειν, ἥδεσθαι, γῆθεται, γῆγηθέναι ποιητ., ἀγάλ-
λεσθαι· ἀγαπᾶται, φιλεῖται=ποιεῖται τι μετ' εὐχριστήσ. σπορχδ. Ἄρρ.
Πλ. 645 «φιλεῖται δὲ δρῶστας κύτος σρόδρομος». λυπεῖσθαι, βαρύεσθαι,
ἀλγεῖται, ἀρκεῖσθαι, ἄρθρεσθαι, ἀγαπαχτεῖται, ἀσχαλάται Ὅμηρ., περιη-
μεκτέτειν. Ἡρδ. ὀργιζεσθαι αἰδεῖσθαι ποιητ., αἰσχύνεσθαι, θθεσθαι
Ε., 403 «οὐκ ἔθεται αἰσυλιχ ἕξων». μέλειται ε., 6 «μέλεις γάρ οἱ
(Οδυσσεὺς) ἔών ἐν δώμασι νύμφης», μεταμελεῖται, μεταμελεούσθαι
χαλεπῶς, φάδιας φέρειται θαυμαζεῖται σπορχδ. Σορ. Οἰδ. τ. 289
«πάλκι δὲ μὴ περὸν θυμόπλεξεται». κτλ. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 47
«ὑπὲρ δύνημάτων ἐλεγχόμενοι ἥχθοντο». 2, 1, 33. Σὺν με-
τοχῇ καὶ αἰτιατ. Ν., 352 «ἥχθετο.. δαμαγμένους (τοὺς Ἀγκιούς)».
Ἐνίστε δὲ καὶ σ. γενικὴ προσωπική. Ἡρδ. 9, 98 «ἥχθοντο ἐκ-
περευγόστων». Θουκ. 1, 95 «ἥδη δὲ βιαίον ὄντος αὐτοῦ οἱ Ἑλλήνες
ἥχθοντο». Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 8. Καὶ περ. Ἡρδ. 8, 109 «οὗτοι μά-
λιστα ἐκπερευγόστωρ περιημεκτέονται». Β., 292 «ἔνικ μάνη μέρων
ἀπὸ τῆς ἀλόγοιος ἀσχαλάτης». Ω., 403. Ἡρδ. 7, 54 «μετεγέλησε
οἱ τὸν Ἑλλήσποντον μαστιγώσαται». Θουκ. 4, 27 αἱ Ἀθηναῖοι
μετεμέλειτο τὰς σπουδάζεις οὐ δειμάγετοι». 5, 35. Εὔρ. Μ. 244
«ἀνάρ δ' ὅτεν τοῖς ἔνδον ἥχθηται ξενών, ἔξω μολὼν ἔπικυτες καρ-
δίκιν ἀποτελούσθαι». Ἰππ. 8 «τιμώμενοι χαίρονται (οἱ θεοί) ἀνθρώπων
ὕπο». Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 23 «ὅ θεος πολλάκις χαίρει τοὺς μὲν μι-
κροὺς μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς». Πλ. πολ.
328, e «χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σρόδροις πρεσβύταις». ἀπολ.
33, b. e «διὰ τούτοις μετ' ἔμοις χαίρονται τινες πολὺν γρένον διατρί-
βοτες... οὗτοι ἀκούοντες χαίρονται ἐξεταζομένοις τοῖς οἰομένοις
μὲν εἰναι σοροῦς, οὖτι δὲ οὐ». Συγχρ. οὕτω περ. Ὅμρ. τ., 463
«τῷ μὲν δέρμα πεπτήρι καὶ πήτην μάτηρ χαίρονται πρεσβύταις». Πολ-
λάκις περὶ ποιητ., καὶ σὺν αἰτιατ. Εὔρ. Ἰππ. 1340 «τοὺς γάρ
εύσεβεις θεοὶ θρίσκευταις οὐ χαίρονται». Ροτ. 390. Σορ. Αἰ. 136
«σὲ μὲν εὖ πράσσονται ἐπιχαίρω». μ. σ. Lobeck. Πλ. Πρωτ.
3, 15, b «τοῦτον τὸν χορὸν μάλιστα ἔγωγε ιδώτες ἥσθηται». Ποιητ.
καὶ σ. αἰτιατ. Σορ. Φ. 1314 «ἥσθηται σε εὐλογοῦσται πεπτέρα τὸν
ἔμον». Πλ. πολ. 475, b «ἄνπερ σμικροτέρων καὶ φυλοτέρων τι-

μώμενοι ἀγαπῶσιν». Φχδ. 62, ε «τοῦς μὲν γροτίμονες ἄγαρακτεῖν ἀποθήσκοντας πρέπει, τοὺς δὲ ςχόρους χάρειν». Θουκ. 4, 95 «πόλεως, ἣν ἔκστος πατρίδις ἐξω πρότην ἐν τοῖς; Ἑλλησιν ἀγάλλεται». Ξεν. Τέρ. 8, 5. Θουκ. 1, 77 «ἀδικούμενοι οἱ Ἀνθεωποι μεῖλλον ὄργησται ἢ βιαζόμενοι». 2, 16 «ἐλαφρότο καὶ χαλεπὸς ἔργον οὐκίς, τε καταβιότες καὶ ἵστη». Ηλ. Φίλ. 47, ε «ἔλπικοι μὲν χαίρει κερούμενος δ' ἀλγεῖν». Σορ. Φ. 86 «χλυδαλών». 1021 «σὺ μὲν γέρνθας ζάρ, ἐγὼ δ' ἀλγέρομαι». Τὸ γῆθεῖν σ. αἰτικτ., ποιητ. Θ. 378 «ὅσσαν θάρυκι, εἰ νῷ Πριάροιο πάξις.. γηθίσει προφρεντεῖ». μ. σ. Shitzn. Θουκ. 2, 65 «εἰλυπόντο οἱ δυνατοὶ καλὴ πτηνάτα ἀπολωλεκτεῖν». Ξεν. Κύρ. 5, 1, 21 «καὶ τοῦτο μὲν οὖν αἰερέντοις λέγων». Σορ. ΑΓ. 506 «ἄλλ' αἴθεσαι μὲν πατέρέρ τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γάρει προειπων».

Σημ. 5. Περὶ τῆς σ. ἀπαριμφ. συντάξ. ἵνιαν ἔργ. τῇ; τάξις; τάξης; Ηδ. §. 484.

4. Τὰ πλησμογήρ, κόροι, τέφύεως, ἀπολαύσεως, τοῖσικνοῦ, ἐπιρχοῦ σημαντ. ἔργ. οἷος τέρπεσθαι, ἐρπίτιλασθαι, μετέρ, πληγεῖν, ἀδηρ ἔχειν (Ηεδ. 9, 39 «Ἄδηρον εἶχον κτείνοντες», ἀρχεῖν, iκαρὲρ εἶναι, ἄλι; εἶναι ποιητ. α, 369 «νῦν μὲν δικιόμενοι τερπαμέθα». Ω, 633 «ἐπει τάρπησαν ἐξ ἀλικίνους ὁρέωντες». Διὸ τὸ Εὔρ. Ανδρ. 1029 γρο. ἀγαλλίζασα φόνον θυντήρ πρὸς τέκνων ἀπηγίραν=ἀπέκαυστεν=ἐκνέρδισεν, ὅτι ἀντικλικῆς τῶν φόνον τῷ ἔκυττῃ; θυντήρ ὑπὲρ τῶν τέκνων, ὃτι ἔξιλέωσε. Σορ. Οἰδ. κ, 768 «μετέδει ὡς θυμούμενος». Εὔρ. ΙΠ. 925 «οὗ τοι σὸν βλέπων ἐμπλαγματικόν πρέσωπον» (δ Nauk. γράφ. ἐκ διορθ. οὐκτού ἀντὶ οὐ τοι). Ηεδ. 7, 146 «ἐπεὶκαν ταῦτα θυμέμενοι ἐδοι πλήμεες». Σορ. ΑΓ. 76 «ἔνδον ἀρκεῖτα μένων»=ζ, τῷ ἡτοι ἀρκετὸν γάλ μένη ἐντός; (Ηεδ. τῆς προσωπ. συντάξ. ἀντὶ τῆς ἀπροσώπ. Ηδ. σημ. 2). Αντ. 547 «ἀρκεστα θυμάσιους ἐγώ». Σορ. Οἰδ. κ. 498. Εὔρ. Ιη. αὐλ. 1418. Ελ. 1274 μ. σ. Pflugk. Ξεν. οἰκ. 12, 4 «οστις μέλλει ἀρκέσιν, ὅτῳ ἐγώ ἔπι, ἀντὶ ἐμοῦ ἐπιμελούμενος». Θουκ. 5, 9 «ἀρκεῖτα βρυχέως δειμηλωμένερ» sufficiat breviter rem demonstratam esse. Οἴτω καὶ τὸ, καταρκεῖν Ηεδ. 1, 32. Ηλ. πολ. 465, b «iκαρώ τῷ ὄβλικος καλέστε, δέος τε καὶ αἰδώς». Ιστη. 2, 7 «iκαρός ἐρη κατές ἀτομῆν εἰναιν=εἰνε ἰκανόν, ἐξαν αὐτὸς διδοις ἀτομῆ, ίδ. Schoemann. Κρύστος παρ' Αθην. 435, d. «ἔλεγε (Φίλιππος)· γάρ πίνειν· Ἀντιπατρὸς γάρ iκαρός ἐστιν νήρων». Σορ. Οἰδ. τ. 1061 «ἄλις νοσοῦς» ἐγώ. μ. σ. Schneidew.

5. Τὰ δράστ. σημ. ἔργ., τὰ ἐπιτρεπτικά, ἀπεκτικά, ἀλγωρικά, καρτερικά κ. τ. τούτ. ἐναντ., ὥκαι τὰ ἐμμορήρ, ἐπιμορήρ καὶ κατωτὸν σημαντ. ἔργ. οἷον περιοράρ (κυρίως παρεκβλέψειν), (ποιητ. ὄφαρ), ἐφ-, εισεράρ, προεισθαι=άμελειστ, παρκατεῖν, ἐρ οὐλ-

γωρία ποιεῖσθαι, οὐ γροτίζειν, ἐπιτρέπειν σπαν.» ἀνέχεσθαι, καρτερεῖν, ὑπομέρειν, τλῆται καὶ τοι. λιγάρ (χρόνερχ ποιητικὴ, τὸ πρῶτον σπάν). λιπαρεῖν, perseverare, κάμψειν, ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειγκέραι=ἀπαγορεύειν ἡτοι ἀποκάμψειν, λυπεῖσθαι, ἀπελπίζεσθαι. ε, 362 «τ. λισσομαι ἀλγει πάσχων». ω, 311 «τάδε μὲν καὶ τετλάμεν εἰσορώντες». ω, 162 «ἔτολμα ἔνι μεγάροισιν ἔοτειν βαλλόμενος καὶ ἐρισσόμενος». Εὐρ. Ἰππ. 476 «τολμα δ' ἔρωσαν». Σοφ. Ηλ. 943 «τλῆται σε δῆσσαν ἢν ἐγὼ παρανέσω». Λισγχ. ἐπτ. 736. Ἀγ. 1011. Ηρδ. 7, 101 «εἰ Ἑλλῆνες ὑπομείουσι χεῖρας ἡμοὶ ἀντανείρουμενοι». Σοφ. Οἰδ. τ. 1324 «ἐπομένεις με τὸν τυρῆλον κηδεώσων». Ξεν. Κύρ. 4, 5, 22 «ὑπόμενειν προστάξας τοῖς ἡγεμόνισι». Πλ. Γοργ. 505, ε «οὗτος δὲ ἀνήρ οὐκ ὑπομένει ὁρεούμενος». Ηρδ. 9, 45 «λιπαρέεται μέροτες». 3, 51, 3, 63 «(ὑπὸ ἐπισκάπτω) μὴ περιδιδῆτεν ἡγεμονίην αὐτοῖς ἐει Μάδους περιελθοῦσαν». 7, 168 «οὐ περιπτέν ἐστι οὐκ Ἑλλές ἀπολλυμένη». 9, 58 «νῦν δὲ ἐκείνοισι ταῦτα ποιεῖσι οὐκ ἐπιτρέπειν ἐστίν». Ιτοκρ. 12, 170 «ἡ πόλις αὐτοῖς εὐκ ἐπιτρέψει παραβαίνοντες τὸν νόμον». [Διὸς τοῦτο καὶ ἐνάρθρ. Αἰσχυν. 3, 5 «εἰ ταῦτα καταλύσετε η τοὺς καταλύουσαν ἐπιτρέψετε» διντί, «η τοῖς καταλύουσιν ἐπιτρέψετε καταλύουσαν», η (κατὰ τὸ ἐν §. 484, 25) καταλύειν]. Ηλ. Εὐθύφρ. 5, ε «ἐπιτρέπειν τῷ θεοῦ οὖσαν». Θουκ. 1, 86 «τοὺς ξυμάχους οὐ περιωδεῖσθαί ἀδικονμένους». Δημ. 9, 29 «μεῖζω γιγνόμενος τὸν ἄλφωπον περιοράμενος». Ιτοκρ. 4, 96 «ετόλμησκαν ἐπιδειρ ἐψήμην μὲν τὸν πόλιν γεοργεῖν, τὴν δὲ χώραν περιθούμενην». Εὐρ. Μ. 712 εκεὶ μὴ μ' ἔργοι μον ἐπεισοῦσαν εἰσίδης». Θουκ. 2, 73 «Ἀθηναῖοι φροντὶν ἐν οὐδενὶ ἡμῖν προσέσθαι ἀδικονμένοντο». 4, 5 «(οἱ Ακαδημιῶνι) πυρθαράμενοι ἐν ἀλιγωρᾳ ἐποιεῦστο». Ξεν. Κύρ. 5, 1, 26 εὐρῶντες σε ἀτεκμέιθα καὶ καρτερῆσμενος ὅπερεσον εὐεργετούμενος. Εὐρ. Θρ. 746 εμὴ μ' ἰδεῖν θαύματ' ὅπ' ἀστῶν». Τελ. 256 «τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε». Ἰππ. 354 «οὐκ ἀνέχειται ζῶσα». Μ. 74 «Ιάσιν παῖδας ἔξαρεῖται πάσχοντας» υ. σ. Pflugk Ηρδ. 8, 26 «νῦντες ἡρέσχετο συγών». Πολλάκις υ. γενικ. πιστέ ποιητ. καὶ πεζ. Ξεν. Αν. 2, 2, 1 «οὓς οὐκ ἢν ἀρασγίσθαι αὐτοῖς βασιλεύοντος». Ηλ. ἀπολ. 31, β «Ἀνέχεσθαι τὸν οἰκείων ἀμελούμενων»=χνέχονται γά ἀμελῶνται κι οἰκειωνται ὅποιέστεις, ἴδ. Stallb. πολ. 613, ε «χνέχει λέγοντος ἐμοῦ», υ. σ. Stallb. Δημ. 9, 6 «ἀνέχεσθαι τινων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις λεγόντων πολλάκις, ὡς». Ξεν. Κύρ. 3, 2, δ «τῶν πόνων οὐδεὶς ἔχων ἐστι τοῦ νῦν καρτερῆσαι στειδοτας». ἀπομν. 2, 6, 35 «οὐκ ἀποκάμψεις μηχανώμενος». Πλ. Γοργ. 470, ε «μὴ κάμψεις φίλων ἀνδρῶν εὐεργεῖται». Ξεν. Ζη. 5, 1, 2 «ἀπείρηντης ηδη συστεναζόμενος καὶ βαδίζων καὶ τρέχων καὶ τὰ ὅπλα φέρων καὶ ἐν τάξει ἴωτ καὶ φυλακής γυλάττων καὶ μαχέμενος». Ιτοκρ. 6, 47 «ἀπείτουμεν

Ἄντι ἀκονοτέρες τε καὶ λέγοτες, εἰ πάσους τὰς τοικύτας πράξεις
ἐξετάζομενοι.

Σηγ. 6. Ήρθι τῆς μ. διπλεμφ. συντάξ. τινων ἡρμ. τῇ; τάξις; ταῦτα. Ιδ. §.
484.

6. Τὰ ἑρμ. τὰ σηματινά. ἔργον, ἄλκη, (μέσ. καὶ ἐνεργή),
παράλειψις, ἀγέλεια τινος καὶ λ. οἷον ἀρχεῖον ποιητ., ἀρχεῖον,
ἴπτ., κατάρχειν· παίειν, παίεσθαι (ἔχειν=παῖειν καὶ ἐπέχειν=παῖεσθαι, ἀπαγεῖται=παῖεσθαι ποιητ.), (ἐνιστεῖ καὶ τὸ καλέσει), λόγειν,
ἔλεγον=παῖεσθαι. Ηρδ., διαλλάττειν=ποιεῖν, παῖεσθαι, συμβούλουν,
ἀπαλλάττεσθαι=ἐλευθεροῦσθαι, ἀποστερεῖσθαι τινος, ἀπαλλάξτε-
σθαι τινος· μεθίσθαι, μεθίειν ποιητ., ἀνέραι, ἀτανάται, λε-
πεσθαι, ἀπο-, ἐκλείπειν, ἐπιλείπειν. Β, 378 «ἄρχειν χαλεπα-
ρων». Ιδ. Γ, 417. (Περὶ Σορ. ὅμως Ηλ. 522 τὸ ὄγκων δηλοῦ-
ειν ἔργων, ἔξουσιῶν, ιδ. Wunder.) Λ, 191 «έπιστελλεῖσθαι
δεῖδων». 506 «Ἀλέξανδρος.. παῖσσος ἀμυντεῖσθαι Μαχάνων». Χ,
502 «παῖσσατο τε νηπιαρχεῖσθαι». Ω, 84 «λλάτης; γενέρεις»=ζ-
πηκοτε τῷ δικαίῳ, γὰλλάτης. Ηρδ. 6, 75 «Κλεομένης; παρακλαδῶν
τὸν αὐδητὸν ἀρχεῖον τῶν κτημάτων ἐνστὸν λοιπόντος» 7, 8, 2
«ἔγει καὶ πατέρων τῶν ἔμπολον ἀπέργειαν ἥδικην ποιεῖστες». 9, 78.
Ηλ. συμπ. 186, b «ἄρχειον ἥπο τῆς ἱκτηριᾶς λέγων». Μενέζ.
237, a «πόλεν ἢν ὁρίως ἀρχαιμεθα ἄνδρες ἄγαλμας ἐπιτοῦστες»; Σεν.
ἀν. 5. 5, 9 «οὐδὲ ἡμεῖς οὐδὲς οὐδὲν πώποτε ἀπῆργαμεν
οὐκῶς; ποιεῖστες». 2. 3, 23. Κόρ. 1. 4, 4 «καὶ κατῆργεν ἥδη
ἀραπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους, ηδὶ δικτοζευσόμενος ηδὶ δικλοτούμενος
ἥπο τῶν ἵππων». 4. 5, 58 «καὶ κύτος οὕτω ποιῶν κατῆργεν». Εὐρ.
Ἴππ. 706 «παῖσσαι λέγοντας». Σεν. ἀπογν. 3. 6, 1 «Γλαύ-
κωνος οὐδεὶς ἐδύνκτο παῖσσαι ἐλέγειν τε ἥπο τοῦ βράκτου καὶ
κατηγέλκαστον ὅταν», μ. σ. Kühner. ἀν. 3. 1, 19 «οὗποτε ἐ-
πανέηται γάρ τις οἰκτεῖσθαι». Κόρ. 1. 2, 2. Ηλ. Μενέζ. 241, b
«οἱ περὶ Σχήματιν καὶ ἐπὶ Ἀρτεμίσιον ναυμαχήσαντες τοὺς Ἐλ-
ληνας» ἐπανεῖν γενερέοντες πλήθος; νεῦν τε καὶ ἀνδρῶν». νόμ.
662, e «καὶ διακελευόμενος οὐδὲν ἐταῖον ζῆν με ὃς δικαιότετο». Οὕτω
καὶ Σεν. ἀν. 6. 5, 31 «προσαπετράποτο διώκοτες»=προ-
σπάσσαντο. Ηρδ. 1, 67 «τοὺς δεῖ.. διαπεριπομένους μὴ ἐλέγειν
ἄλλους ἄλληρος». 8, 71 «καὶ ἐλέγειν οὐδένας γρόνον οἱ βοσιθήσαν-
τες ἐργαζόμενοι». Σεν. οἰκ. 1, 23 «(καὶ ἐπιθυμίκι) αἰκιζόμεναι τὰ
σώματά τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἰκους οὕποτε
λίγοντας, ἔστι ἦν ἔργων τοῦτον». 6, 1 «ἔνθεν λέγων περὶ τῆς
οἰκουμένης ἀπέλιπες, πειρῶ τὰ τούτων ἐχόμενα διεπερκίνειν».
ἀπομν. 2. 4, 7 «τούτων φίλοις εὐεργετῶν οὐδενὸς λείπεται». 6,
5, «μὴ ἐλέγεσθαι εὖ παιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας κατέν». Ηρδ.
4, 28 «τὸ θέρος ἔωρ (δηλ. δ θερός) οὐκ ἀρτεῖ». 125 «οὐ γάρ ἀ-
ρτεῖ ἐπιώρ (instare) ἁ Δρεστοῖς». 3, 109. Ηλ. Φήλ. 26, b «καὶ
ἄλλη γε δὴ μορίκεπτελπω λέγων». =παρακλείπω ἐγτῷ λόγῳ, γὰλέγω

Μενέζ. 249, b «τοὺς τελευτήσαντας; τιμῶσσα οὐδέποτε ἔκλείπει (ἢ πόλις)». **Φαίδρ.** 266, a «τοῦτο τέμνωτα οὐκ ἐπανῆκε»=δὲν ἐπάνεσε νὰ τέμνῃ τοῦτο. 60, c «ὅς θεὸς βουλόμενος αὐτὰ (τὸ ήδη καὶ τὸ λυπηρὸν) διαλλάκαι πολεμούτα, ἐπειδὴ οὐκ ἥδυνατο, ξυνῆψεν εἰς ταῦταν αὐτοῖς; τὰς κορυφὰς». **Γοργ.** 491, c «εἰπώτε παλλάγηθε» κυρίως παῖσσον τοῦ λόγου, τελείωσον τὸν λόγον, tandem dic, νόμ. 800, e «ίνας ὅτι τάχιστα περὶ αὐτῶν λέγων ἀπαλλάττωμα». ἀπολ. 39, d. **Πλ.** Θεολ. 183, c. Πίνδ. "Ισ. 3, 72 «ἥλος ἀνήρ, προνοίας ὄφρως (=ίνα) ξένων υπὸν Ποσειδάνιος ἐρέσορτα σχέθοι» (=παῖσσειν). **Εὔρ.** Φεζίν. 449 «Ἄμφοι τείχη καὶ ξυνωρίδες; λόγων τίσσων ἐπίσχον πόλιν», δηλ. ξυνωρ. λόγ. Ἀμφοι τείχη καὶ πόλιν τίσσων ἐπικυρώμην. 1733 «ἄπαγε τὰ πάροις εὐτυχήματ' αὐδῶν=παῖσσαι αὐδῶν. Σοφ. Ηλ. 1312 «οὐποτε ἐκλίξω κχρᾶς; δικρυδόοιστα»=συνεγώς; κχρήσω δικρύουσα, Hermann. (Οἱ νεώτεροι ἐκδόται γράφουσι κατὰ τὴν διόρθωσ. τοῦ Schaefer γραφ, ἔνει λόγου, ἐπειδὴ τὸ οὐ χαρᾶς ἐκλίγειν ἀποτελεῖσθαι εἴναιον μίαν δὲν ἀνήκει ὅμως ἐνταῦθι τὸ τοῦ Εὐρ. M. 457 «σὺ δὲ οὐκ ἀνίστις μωρίκες, λέγουσις ἀεὶ κακῶς τυράννους.») Θουκ. 1, 26 «μὴ καλέσται ὑπὲρ αὐτῶν κατὰ θάλασσαν περιπομέρου. Ιστορ. 14, 44 καὶ Οὐκετίους μὴ διακαλέσετε περιβαλλοντας τοὺς ὄρκους». Διονύσ. Ἀλεξ. ἡρῷ. θρ. 7, 25 «εἰμὶ καλέσαις αὐτὸν οἱ πικτρίκιοι πόλεμον ἐμφύλιον εἰς τὴν πόλιν εἰσάγοταν.

Σημ. 7. Περὶ τῆς μ. ἀπαρεμφ. συντάξ. τῶν ἄρχεσθαι (χργεῖν) παῖσσειν, παῖσσεσθαι, μεθείνειν; 30. §. 481.

7. Τὰ ἔμματα τὰ σημαντικὰ εὐτεχίαρ. ἐπεργήτηρ, τικτυρ, ἡτταρ, εἰεργεστιαρ, ἀδικιαρ, χάριτηρ, ἀμαρτητηρ, ἀπτηρ. κόπωστηρ καὶ τὰ ὄπ.: οἵοι εὐτεχεῖται τικτυρ, κρυτεῖρ, περιγίγνεσθαι, ἡσαΐσθαι, λείπεσθαι· εἰς ποιεῖρ, ἀμαρτατεῖρ, ἀδικιεῖρ, χαριτεῖσθαι, χάριτηρ εἰδέραι ἢ ἔχειν· πράγματα ἔχειν, ποτεῖσθαι. πωρός Ομρ., περιφράξεσθαι, ὡς καὶ τὸ καταπρεπέομαι=imbune faciam, μετὰ προτυγουμένης ὅμως πάντοτε ἔχειν. Εὐρ. Όρ. 1212 «εὐπεριεύτυχήσομεν.. ἐλότερος». —έξιν θὰ εὐτυχήσωμεν.. νὰ κυριεύσωμεν. Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 11. Ηεδ. 5, 24 «εὖ ἐπίπλους ἀριθμενοῖς». 5, 156 «οὐ γέρεμέ γε ἔδει λαθησάμενος καταπροτείσαι». 5, 105 «οὗτοι οἱ καταπροτείσαιται πάστατες». 7, 17. Ἀρρ. ἵππ. 435 «οὐ.. καταπροτεῖσαι τάλαντα πολλὰ κλείσαι». σφῆκ. 1366. Θεσμ. 566. Θουκ. 1, 53 «ἀδικεῖτε πολέμου ἀρχοτες καὶ σπονδὰς λίοντες». 2, 71 «οἱ δίκαιαι ποιεῖτε ἐς γῆν τὴν Πλαταίεων στρατεύοντες». Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 1 «ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἢ πόλις νομίζει θεούς, οὓς τρεῖς ἔτεροι δὲ κακῶν δικιάνων εἰσφέρων». Κύρ. 3. 3, 56 «ὁ Κυραζῆς ἔθεγεν, ὅτι (ὁ Κύρος) ἔκαμαστάραι διατριβῶν καὶ οὐκ ἄγων ὡς τάχιστα ἐπὶ τοὺς πολεμίους». Ηλ. Φεζίδ. 90

ε «εὖ γ' ἐποιησας ἀταμυῆσας με» ρ. σ. Stallb., Ιδ. Εὐθ.δ. 282, σ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13. Ιέρ. 11, 14 «πάντας (τοὺς φίλους) πειρῶ γικᾶν εὖ ποιῶν» ἐξὶ γὰρ τοὺς φίλους κρατήσει εὖ ποιῶν, οὐ μὴ τοι δύνωνται ἀντέχειν οἱ πολέμιοι». ἀν. 1. 9, 11. 24. 2. 3, 23 «οὐδὲ ἡττησθεία εὖ ποιοῦντες». 2. 6, 17. ἀπομν. 2. 4, 7 «εὐεργετῶν οὐδενὸς λείπεται», οὗτοι καὶ ἐλελεποθαί: 2. 6, 5. 2. 3, 17 «ὅπως περιγέρηται τοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ εὖ ποιῶν». Ἀρρ. ἑκκλ. 1043 «κεχάρισαι γέ μοι... τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου». Ἡρδ. 9, 79 «χάρις ἦσθι ἡμῖν ἀπαθής». Θουκ. 1, 77 «οὐ τοῦ πλέονος μὴ στερισκόμενοι χάρις ἔχοντες, ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς (=τοῦ ἐλέκτσονος) γκλεπώτερον φέρουσιν». Κ. 117 «νῦν ὅρετεν.. ποτέεσθαι λισσίμερος». Ηλ. Ἰππ. 1. 285, ε «πράγματ' ἂν εἰχεις ἐκμαρθίων». Ηρδ. 2, 15 «τί πειρεψαλότο δοκεότες πρῶτοι ἄνθρωποι γεγονέντες;» =τί ἐκοπίζουν νά φάνωνται, ὅτι κατλ. Πλ. ἀπολ. 19, b «Σωκράτης ἀδικεῖ καὶ πειρεψάεται ἤτων τά τε ὅποι γῆς καὶ τὰ ἐπουρέκνικα καὶ τὸν οὗτον λόγον κρείτω ποιῶν καὶ ἀλλούς ταῦτα ταῦτα διδάσκων». Διηρ. 18, 72.

8. Τὸ πειράσθαι=πειράσθαι τίνος, δοκιμάζω νά κάμω τι, συγγόνιδίκ περ³ Ήρδ., ἐνίστε ὅμως καὶ παρὰ τοὺς ἀττικούς καὶ αἱ Ἰωνικὲς ὁρκοῦσι, πολλοῖς εἴμι, ἔγκειμαι, γιγνομαι, παρτοῖς γίγρομαι, καὶ τὰ ἀττικά, πολλοῖς ἔγκειμαι, καὶ ἔνει τοῦ πολλοῦ, πάντα ποιῶ, σποράδικα, τὸ ἐπείγεσθαι(Ηρδ. 8, 68, 2 «ἢν μὴ ἐπειχθῆσι ποιεύμενος» (θηλ. νυκτοφράγον)=ἐξάνθετοςθήσις, δὲν σπεύσῃς εἰς νυκτοφράγον), σπάνιον ἐπὶ ἵσης καὶ τὸ σποράδιον=κακτοφράγομαι, σπεύδω νά μοὶ συμβέῃ τι, π. χ. παρτοῖς εἴμι ποιῶ τι, ἔμικ κεῖται ἡ ἔνοικος τοῦ πειράσθεντος, δοκιμάζω νά κάμω τι· οὕτως ἐπὶ ἵσης καὶ τὸ παρασκενάεσθαι, μετὰ τούτων ὅμως κακτοφράγεσθαι, οὐδὲπὶ τὸ πολλοῦμέλλω. Ζέρων Ηρδ. 7, 158 «εἰ Γέλων πολλοῖς ἐρέκειτο λέγων». Θουκ. 4, 22 «τολέος ἐρέκειτο λέγων γιγράσκειν». 2, 81 «ἐρέκειτο πειροτες οἱ βαρύκοροι=κακτεγίνοντο νά φεροσιν, ἐσπευσον εἰς φράγμα». Ηρδ. 9, 90 «πολλοῖς ἡρι λισσίμερος ὁ ζεῦνος». 1, 98 «ὁ Δημόκρις ἡρι πολλοῖς ἡρι πατοῦς ἀνδρεῖς καὶ προθαλλίμερος καὶ αἰρεψίμερος». 9, 109 «πατοῦς ἐρέκειτο οἱ βανδίμερος δοῦνοι» nihil non tentavit, quo efficeret, ut non daret. 7. 10, 3 «πατοῦσι ἐρέκειτο Σαῦλοι δεύτεροι Τίτων λισταὶ τοι πόρον». Ξεν. Κύρ. 5, 4, 26 «πάντα ἐτοίμεν πειροτες τὸν βασιλέκην συγχωρῆσαι ταῦτα». Ηλ. Εὐθ.δ. 8, ε «πάντα ποιοῦσι καὶ λέγουσι γεύμοτες τὴν δίκην». Ξεν. οἰκου. 9, 1 «ἡ γυνὴ ἐδόκει τοι διπάνειν ἣν σὺ ἐσποιέασες διδάσκων». Ηλ. ποιητικ. 310, b «τὰ πλούτου διώγυντα τι καὶ τι ἡν ἔς ξένια λόγου σπουδάλιοι μεμφέμερος»=serio reprehendat, Stallb. Ηρδ. 7. 9, 1 «ἐπειρθῆητο ἐπειλαέρωτ ἐπὶ τοὺς ἄνδρες; τοῖτον». 139 «οὐδεμίοι ἂν ἐπειρθῆτο ἀντιεμέρεος βασιλέι». 6. 5, 9. Ἀντιρ. 3, 1 «ώς οὐκ ὅρθις ἔπειλογθῆται, νῦν πειρασθεῖται ἐλέγχοντες». Ηλ. Θεοπ. 190,

ε «οὐκ ἔρω σοι, πρὸν ἂν πανταχῇ πειραθῶ σκοπῶ». Θουκ. 2, 18 «προσθολὲς παρεσκενάζορτο τῷ τείχει πουησμένοι», μ. σ. Popp. Ιδ. 2, 91. 5, 8. 7, 17. Ξεν. Ἐλλ. 4. 1, 41. Πλ. Μενέζ. 247, a. Συχνότερον μετὰ τοῦ ὡς π. γ. Θουκ. 2, 7 «οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκενάζορτο ὡς πολεμήσοντες». Πλ. Φειδ. 98, a.

Σημ. 8. Περὶ τῆς μετ' ἀπαρεμφ. συντάξεως ἐνίων τῶν ἔγμ. τούτων ίδ. §. 484.

9. Ἀπρόσωποί τινες ὡς τὸ πολὺ ἐκφράσεσσιν οἶνον πρέπει, προσήκει, δοκεῖ, λιποτελεῖ, συμφέρει, βλάπτει, καλὸς, ἀγαθὸς, φλεγεῖται, καταισχύει, θάγγος, φύλος, ἔστι. μοι κ. τὰ τούτα. ὅμ., σπουδώτερον καὶ τοικῦνται εἰνες προσωπικά. Ξεν. αἰκ. 4, 1 «αἱ δοκοῦσι κάλλισται τῶν ἐπιστημῶν καὶ (δηλ. ὥν) ἐμοὶ πρέπει ἂν μάλιστα ἐπιμελομένῳ». Πλ. Φειδ. 114, d «τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ. οἰομέρω οὔτως ἔχειν». (Οὕτως ἐξηγητέον οὔτως καὶ τὸ ἐν ζ. 193 «οὗτος οὗτος ἐσθῆτος δευτέρει, οὔτε τευ ἀλλού, ὃν ἐπειχεὶς ικέτην ταλαπείριον ἀττάσαντα»=ῶν νὰ συμβετάχῃ ἀρμόζει ταλαιπώρῳ ικέτῃ, περὶ τῆς αἰτιατ. ίδ. §. 495, 1, δ Nietzsche δημως συμπληρωτὶς αὐτὸς διὰ τοῦ προβόηθη μὴ δείνεσθαι.) Αἰσχλ. Ἀγ. 156 «εἰ τόδι αὐτῷ γίλλος κεκλημένῳ». Λυσ. 25, 27 «οἵς οὐδὲ ἀπαξὲς ἐλευστέλησε πειθομένους». Σορ. Οἰδ. τ. 316 «ρρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθι μὴ τέλη λόγο γρονθεῖν» (=λιποτελῆ). Θουκ. 1, 118 «ἐπηρώτων τὸν Θεὸν, εἰ (δηλ. κατόπι) πολεμοῦσιν ἀμεινορ ἐσται». Ξεν. πολ. Λαζ. 8, 5 «ἐπήρετο τὸν Θεόν, εἰ λόγος καὶ ἀμεινορ εἴη τῇ Σπάρτῃ πειθομένη οἵς κατόπις ἔθικε νόμοις». π. πόρ. 6, 2 «ἐπερέσθικε τοὺς Θεοὺς, εἰ λόγος καὶ ἀμεινορ εἴη ἂν τῇ πόλει οὔτω κατασκεναζομένη». Πλ. Ἀπολ. 41, b «ἀντιπαρθέλλοντι (δηλ. μοι, conferenti) τὸ ἐμκυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων οὖν ἄν τι ἀμέδει εἴην». Σορ. Ηλ. 480 χορ. «ἄπεστι μοι θράσσας ἀδύπνάων κλίενταις ἀρτίως ὀνειράζτων» (περὶ τῆς αἰτιατ. ίδ. §. 495, 1). Οἰδ. τ. 296 «ῷρά στι δρῶστι τάρθος, οὐδὲ ἔπος φοβεῖται». 864 χορ. «εἰ (=utinam) μοι ἔντελη γέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνείνων ληγωτα». Αἰσχλ. γονρ. 404 «πεπαλεῖαι δι' αὐτές μοι φίλοι κέχρι πόνδες κλέονται οἰκτον». Πρ. 877 «λέλοται ἔμοις γούιων φύμη τάνδις ἀλικίνης εἰσιδόντων». Σορ. Οἰδ. τ. 648 «εἰ σοι γ' ἀπερρήγης ἐμμένει τελοῦτι μοι¹⁾». Προσωπικά: Θουκ. 1, 100 «οἵς πολέμουν γη τὸ χωρίον κτιζόμενορ»=ἐθεώρουν ὡς ἐναρξάντινον ἐχθροπαχειῶν, διτι κατίσται τὸ χωρ. κατλ. 5, 52 «οἵς γη ἐν βαλῆη τειχισθέντες»=quibus detimento erat locum muniri. Πλ. πολ. 458, b «(ταῦτα) ἐισηγεῖσθατ' ἀν εἴη πραχθέντα τῇ πόλειν». Ηρδ. 1, 82 «τοῖτο κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν γρόνον συρε-

1) ίδ. Matthiae II. §. 555, Λ. 2. Heindorf εἰ; Πλ. Φειδ. 114, d. G. T. A. Kruger Untersuchungen aus d. Gebiete der Lat. Sprachlehre III. σ. 409. Schneidewin εἰ; Σορ. Ηλ. 479. Οἰδ. τ. 648. Haase εἰ; Ξεν. πολ. Λαζ. σ. 165.

πεπτώκεε ἔρις ἐνδοσα» 5, 36 «Ἄριστηγόρη συνέπιπτε τοῦ αὐτοῦ χρόνου πάντα ταῦτα συρεθότα». 9, 101 «γεγονέναι νίκην.. ὄρθως; σοὶ ἡ ὅρμη συνέβαινε εἰλθόσα». Ηλ. Μενέζ. 237, εἰς οὕτω συρθατεῖ θύσις καὶ ἡ τῶνδε εὐγένεια κομμογένη. Φίλ. 42, δ ἡ πάντη δύσις τοιαῦτα ὀνόματα ἔχει, ἔνυθιναι γιγνημένα». Εὐθύδ. 281, εἰς «τί οὖν συρθατεῖ ἐκ τῶν εἰρημένων; ἔλλοι τι τῶν μὲν ἀλλων οὐδὲν ἔντοτε ἀγάθην οὔτε κακάν;» Φίλ. 47, δ ἡγίζεις μία λόγης τε καὶ ἀδοκός; ἔνυπτεται γενομένη». πολ. 402 δ «ὅταν ἂν ἔνυπτεται ἐν τε φύρᾳ καὶ ἡδη ἐνόρτων». Ἀλκ. 1, 113, δ «σκοποῦσιν, διοτέρκη συρθατεῖ πρᾶξασιν». Θουκ. 5, 34 «ῶστε μάτες ἀρχειν μάτες πριαμένεος τι ἡ πωλεῖτας κυρίες εἶται». = ὡστε μάτες ἔξουσίαι τινὰ εἰχον, μάτες τοῦ δίκαιου νὰ ἀγοράζωσιν ἢ πωλῶσι τι. 8, 51 «εἰστριχθῆσι καὶ κίριος ἢ τοῦτος πράσσων ταῦτα» Σοφ. Οἰδ. τ. 76 «τονικαῖσται ἐνώ κακὸς μηδεὶς ἔντειχον πάντη ὅστε ἂν δηλωσεῖται». Τρ. 414 «μέρος δὲ ἡμῶν πολλαῖς κατίων σεθεντεῖ = ζητην δὲ ἐνόρτος νὰ σὲ ἀλλιώ πρὸ πολλοῦ. Οὕτω συγκαὶ τὰ, βελτίων, ἀγαθῶν, κρείσσων εἴτε ποιῶν τι). Ξτιναὶ ἡ τε γεράκωνικὴ καὶ τὸ καθ' ἑμῖντον ἀπροσώπ. ἐκρέπεται οἷον εἰνες οὐκλίτερον νὰ κάψῃ τις τι, es ist besser, dass, Σοφ. Οἰδ. τ. 1308 «κρείσσων θεσμὰ μηκέτ' ὅτι ἡ ζωὴ συρθόσῃ». Αἰ. 635 χρο. Ιπποκρ. ἀποσπ. 3. σ. 133 «κρείσσων ἡτο εἴη μη παρεῖσσαι». Ηρδ. 1, 37 «ἀνάπτεισον, οὐασ μοι ἀμείνω ἐστὶ ταῦτα οὕτω ποιεύμενα». Θουκ. 8, 92 «τὸν Θερμαϊκὸν ἥρωτων, εἰ δικεῖται τῷ ἐπὶ ἀγκυρῇ τὸ τεῖχος οἰκοδομεῖσθαι, καὶ εἰ (δοκεῖ) ἀμείνον εἶται κακίαις ένεσται». Ξεν Κύρ. 8, 4, 11. Λυτ. 26, 4 «κρείσσων ἡρός πράτηρ κατοῦ μηδετοργήσας ἢ ποσαῦτα τῶν ἐκυτοῦ ἀταλώσας». Δημ. 3. 34 «οῖκοι μερῶν εἰς βελτίων». Ηλιδ. Οἰκ. 9, 103 «ἄνευ δὲ θεοῦ σεσυγμένος οὐ σκινότερος χρῆμα ἔκκατον»=πᾶσι ἐπιχειρούμενην πράξις ἄνευ θεοῦ δὲν εἰνες γειρότερον νὰ μένῃ σεσυγμένη, δηλ. δὲν εἰνες βλαβερούν, δὲν βλάπτει, ἐκνα μένη σιωπηλεύνει, δηλ. Dissen Νέμ. 5, 16 «οὕτως ἀπεκτα κερδίων γραιοῖσα ποστωπον ἀλέθει ἀτρεκής». =τῷ δηντὶ δὲν εἰνες ὁρείλυμον νὰ δεικνύῃ πάντας ἀληθινὸν συμβέβη τὸ πρόσωπο. αὐτοῦ, δηλ. νὰ ἀποκαλύπτηται.

Σημ. 9. Ἐίν τι μετοχῇ δὲν ἀναφέροται εἰς ώρασμίνον ὀποκείμ., τότε τίθεται εἰς καὶ σπανίως, ἀντὶ ἀνάρθ. ἐνάρθρῳ ως. Πλ. νόμ. 656, αἱ μάνι οὖν τι βλάπτηστον ἔντι τινας φέρει τῷ χαροποντικού πονηρίας; ή συγκέκτων ἡ μίλεσιν ἡ τιν' ὀφέλειαν αἱ τοτε τάνατοί τὰς ἡδονάς; ἀ ποδειγμάτων εἰνοι εἰς; = βλάπτει, ἐάν τις χρέη, ἡ ὀφέλεια, ἐάν τις ἀποδέηται;

Σημ. 10. Περὶ τῆς μετ' ἀπαρεμφ. συντάξ. τῶν δημ. τούτων καὶ ἐκφράσ. §. 484, 31.

1) "B. Lobeck εἰς Σοφ. Αἰ. 634.

10. Τὰ δέκατα τὰ σημαντικά πορεύεσθαι καὶ ἔρχεσθαι οἷον ἔρχεσθαι, ἵκεται ποιητ., ιέραι, βαίνειρ ποιητ., πέτεσθαι ποιητ., ίδικ δὲ τὸ ἥκειρ, συντάσσονται πολλάκις σ. μετογή, ἵνα εξάρωται τὴν διὰ τῆς μετογῆς δηλουμένην ἔννοιαν· οἶον ἥκω ἔχω = ἔρχομαι μετά τινος, ἔγω τι μὲ τὸν ἔλευσίν μου, ἥκω ἀγγέλλω = ἀγγέλλω. B. 167 «βῆδε καὶ Οὐλόμποιο καρήνων αἴτησαν = κατέβη ἐπευημένως, 302 «οὖς μὴ οὐρέες ἔβαρ θανάτοιο γέφονται» = καπέρερον. 665 «βῆρεύγων». O. 150 «τῶδ' ἀλέκαρτε πετέσθητε = ἐπέταξαν ταχέως. κ. 117. Σορ. Φ. 1199 «(οὐδέποτε βάστοι) οὐδὲ εἰ πυρῷόρος ἀστεροπητής βροντῆς αὐγάκτης μὲ εἰσι γλογίων». Εὐρ. Φρ. 1628 «ιν' εἰδῆς, οὓς γέρων ἥκω λόγους». Πίνδ. Ν. 7, 69 «μυζίων δέ τις ἂν ἔρεται, εἰ πᾶρ μέλος ἔρχομαι ψύχριον ὄχρον ἐρρέπων» = incedamne malignum cantum fundens. Ήρδ. 1, 122 «ητέ τε ταύτην (τὴν γυναικῶν) αἱρέων» μ. σ. Baehr. Ηλ. Φιλίδ. 100, b «ἔρχομαι γάρ δὴ ἐπιχειρῶσι οἱ ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εῖδος». Ξεν. Αγ. 1, 2, 6 «ἥκει Μένων ὀπήτεταις ἔχω γιλίους» = εῆγε μεθ' ἑαυτοῦ. Πλ. Θεούλ. 23, a «ὦσπερ νόσημα ἥκει γερόμενον αὐτοὺς ἥδην πονούσιον» = tanquam morbus in eos irruit. συμπ. 188, a «ἐπειδὴν τὰς τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ καὶ υγρὰ καὶ ἀργονίκην καὶ κράσιν λάθη σώφρονα, ἥκει γέφορτα εὐετηρίαν τε καὶ υγείαν». Γοργ. 491, c «νῦν δὲ τοῦ ἔπερόν τι ἥκεις ἔχων», μ. σ. Stallb. πολ. 456, b «ἥκαμεν εἰς τὰ πρότερα περιγερόμενα», μ. σ. Stallb. Οὕτω καὶ τὰ, βαίνω ποιητ., ἔρχομαι, ἥκω, εἶμι σ. μετογή. μέλλ. Λ. 101 «αὔτερό δὲ ἔπειρον». Αντιφ. οὐδεραφίκων». Ε. 24 «βῆ δὲ λιμενὸς ἀγγελέων». Εὐρ. Τελ. 216 «Οδυσσεὺς ἔρχεται.. νέον τι πρὸς σὲ σηματῶν ἔπος». Φ. 1075. «τί γατοὶ ποιῶντες κακὸν ἀγγελῶν ἔπος;» Ανδρ. 1071. Ήρ. Τ. 237. Ήρδ. 1, 5 «ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων οὐκ ἔρχομαι ἔρεων», μ. σ. Baehr. 1, 94 «ἔρχομαι γράστων». 4, 82 «ἀνακρήσομαι δὲ εἰς τὸν κατ' ἀργῆς; ἥπα λέξων λόγον» δηλ. εἰς τὸν λόγον, διὸ κατ' ἀργῆς. ἐπῆγκα νὰ εἴπω. Ξεν. Αγ. 2, 7 «τοῦτο λεξων ἔρχομαι». Ηλ. πολ. 449, a «καὶ ἔγω μὲν ἥπα τὰς ἐφεξῆς ἔρων». 562, c Θεούλ. 198. e¹⁾. Ιδ. §. 486, 5. Ηερὶ τῆς μ. ἀπαρεμψ. συντάξει. τῶν δέκα. τούτων ίδ. §. 473, 7.

11. Τὸ ἔχω μετά μετογή. (χορίστ. μὲν ακνονικῶς, παρακειμ. δὲ σπαχίως, καὶ ἔτι σπακνιωτ. ἐνεστ.) ἀποτελεῖ φαινομενικὴν τῆς ἀπλῆς παρεμψ. ἔγκλισ. Τοιούτοις κατηγορούμενοι. περιόρκασιν, ἐπειδὴ τὸ ἔχω μὲν δέποτε ἐπέχει τὴν θέσιν τούπου τινὸς τοῦ κατηγορούμενος, ἔνεργειάς, ὡς ἐν τῇ λατ. τὸ habere μετά τῆς μετογῆς παρακειμ. Η σύνταξις αὐτηράθινεται συμβολίζουσα ἀρκτικῶς ἐν τοῖς μεταβοτ.

1) "Id. Matthiae II. §. 560, c. Valcken. εἰς Εὐρ. Φοίν. 257. 1082.

τῶν ὅημ. καὶ, ὅτι προῖθεν ἐκ τῆς συγγενεύσεως; δύο συντάξ., π. γ. τὸ, ἔχω τι λαβὼν, προῖθεν ἐκ τοῦ, λαβόντι καὶ ληφθὲν ἔχω. Ταχέως ὅμως ἀπώλετο ἡ ἀρκτικὴ αὐτοῦ καταγγελίη, καὶ συνάπτετο τὸ ἔχω καὶ μετάμετοχ. ὅημ. ἀμετάξ. ὁτε τὸ ἔχω δὲν ἔξεληρθάνετο πλέον ὡς μεταθ. οἷον ἔχω τι, ἀλλὰ ὡς ἀμετάξ. οἰονεἴρισκομαι, διατελῶ,¹⁾ πάντως ὡς τὸ εἰμὶ μ. μετοχ., Ὡδ. ἀρθ. 12. Πιρ. Όμρ. οὕτω παντάχος δὲν ἐκρρκτικ. οὗτος πέρπος, ἀναρρινεται ὅμως ἀπὸ Πιστόδου οἶον ἔργ. 42 «κρύψατες γάρ ἔχοντι θεοῖ βίον ἀνθεποιεῖ». Σορ. Αλ. 22 «ἥμας πρήγας ζευκοπον ἔχει περάσας». Φ. 1362 «καὶ τοῦ δ' ἔγως θαυμάσας ἔχω τόδε». Οὔτως Ηλ. Φαλίδρ. 257, ο. Σορ. Οἰδ. η. 577 «ἀδελφὸν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις»; 817 «ποιῶ τὸν ἔργῳ τοῦτο ἀπειλήσας ἔχεις»; Αντ. 22 «τὸν μὲν προτίσας, τὸν δὲ ἀτιμάσσεις ἔχει». 32 «τοιαῦτά ἔχει τὸν ἀγαθὸν Κρέοντας τοι καλού. κτηνήκατ' ἔχειν». 77. 180. 192. Καὶ ἐν τῷ χορῷ 794 «σὺ καὶ τόδε νεκρος.. ἔχεις ταράξας». Εὔρ. Μ. 33 «ἀρίστετο μετ' ἄνδρας, δι; στο (δῆλ. κατέν) νῦν ἀτιμάσσας ἔχει», μ. σ. Pflugk. Βέζ. 302 «Ἄρεώς τε μοῖσαν μεταβαλὼν ἔχει τινά». Έξ. 1013 «πέπλων ἐντὸς ή κρύψας ἔχεις;» Μηδ. 90 «σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχειν». Ήρδ. 3, 65 «ἄδελφος ἔχοντι αὐτὴν (τὴν ἡγεμονίην) κτηνάρεσσιν». 6, 12 «ἄδελφος Φωκαῖος ἀλλαζόντι ἐπιτρέψατες ἀμέκας αὐτοὺς ἔχομεν»; μ. σ. Valek. Θουκ. 1, 68 «οὐ γάρ ξι Κέρκυρην ἴπολαβότες θίξῃ ἡμῶν εἶχον». Ξεν. ἀν. 7. 7, 27 «ὡς νῦν καταστρεψάμενος ἔχειν». Δημ. 27, 17 «τὴν προῖνην ἔχει λαβὼν». 9, 12 «Φερῆς περόνη ὡς φίλος εἰς Θετταλίαν ἀλιών ἔχει καταλαβάνη», μ. σ. Bremi. Μετοχὴ γρόνι παρακ. Σορ. Οἰδ. 2. 701 «οὐτέ μοι βελον.λευκῶς ἔχειν». Φίλ. 600 «εἴν γ' εἰχοι τέλη γρόνον ἐκβεβληκότες». Ξεν. ἀν. 1. 3, 14 «πολλὰ γρόνιατε ἔχομεν ἀνηπακότεσσιν». 4. 7, 1 «τὰ ἐπιτήδειαν πάντας εἰχοντας ἀνακενεμογένειν». Μετοχὴ ἐνεστ. Εὔρ. Τρ. 317 «τὸν θυντὸν πατέρες.. καταστέρεσθ' ἔχεις». Αριστοχέτως; Σορ. Οἰδ. π. 731 «ηὐδόχοτο γάρ ταῦτα οὐδέποτε ληκάντις ἔχειν». Τρ. 37 «ἐνταῦθι δὲ μάλιστα ταρθίσασθ' ἔχων». Άρρ. Θεσπ. 236 «εγκένθας ἔχεις=μένε κατέταξων». Ηλ. Ηλ. Κρητ. 404, εἰλέγεται ὁ Ζεὺς; αὐτῆς; (Ἴηρος) ἐμαστεῖς ἔχειν=οὐ μάνον ἡράτην τῆς; Ήρ., ἀλλὰ καὶ διετέλει ἐραστής. (Τὸ ἔχω μετ' ἀπορεύηση). δηλοτοί δίγαμαι Ωδ. §. 473, 3).

12. Ηρεὶ τῶν ειμὶ, γίγνομαι, ικάρηγ, Ωδ. §. 353, A.

13. Τρίμιστά τινακαὶ ίδικ τὰ ληγεῖν, σκώπτειν, ὄχειν, μέλ-

1) Ο "Ἐργαννος; εἰς; Viz. §. 183, η. 753. ληγεῖν ἔγινε παρίνει; significat proprie: sum in ea conditione, quae est ejus, qui perfect aliquid. Ωδ. Elaut L. S.T. I. η. 731. Rieckher Progr. Heilbronn 1853. η. 9.

λειρ σημαίνονται συντάξεσσονται σ. τῇ μετ. ἔχων. 'Ως τὸ ἔχω μετὰ τῆς μετογ. τῶν ἡγμ. ἐκείνων (χρι. 11) ἐλαυνόντο ἀκούτικῶς μὲν, καθὼς φαίνεται, ὡς μεταβατικ., εἰτα δὲ ὡς ἀμεταβ., οὕτω καὶ ἡ μετογὴ ἔχων μετὰ τῶν ὥδε ἠριθέντ. ἠριθάτ. φαίνεται ἀρκτικ. μὲν ἐκλαυθινομένη ὡς μεταβατικὴ (ἔχων τι), μεταγενεστέρως δὲ ἀμεταβ. πρὸς δὲ λατ. ωσιν καταστάσεως, διατελῶν, ἔχων, διακείμενος, προσποιούμενος' διὸ καὶ ἀργῆς ἐλέγετο τὸ ἀηρεῖν ἔχων; τί ἔχων, τί πανθών φλυκρεῖς οὕτω; 'Ἐν τούτῳ κεῖται ἡ ἔννοια, πῶς ὑποκρίνεσαι, φέρεσαι, προσποιεῖσαι, ἐξακολουθεῖς νῦν φλυκρεῖς οὕτω; φλυκρεῖς θυμυάσια. Εἰτα ἐπικρατητάσσεις τῆς ἀμεταβ. ταῦτης ἔννοιας ἐλέγετο μεταγενεστέρως καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας.' οἰον ἀηρεῖς ἔχων=φλυκρεῖς θυμυάσια. 'Ἡ φράσις αὕτη τίθεται πάντοτε σκωπτικῶς, διὸ ἀναντιέρχητως φαίνεται προσέκλισσα ἐκ τῆς δημιώδους γλώσσης. Ἀρρ. νερ. 131 «τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύσουμενος»=διὸ τί ἀκόμη βραδύνω; διὸ τίξεροςτρέψομενος; 'Ιδ. Κορκ. 509 «γάρει; τί κυπτάζεις ἔχων παρὰ τὴν θύραν» = τί ἔχεις καὶ παραμονεύεις ἐκεῖ εἰς τὴν θύραν; Θεσμοφ. 473 «τί ταῦτ' ἔχουσαι καίνον αἰτιώμεθα;» ἐνκλ. 1151 «τί δῆτα διατρέψεις ἔχων;» Πλ. Φιλίδ. 236, ε «τί δῆτα ἔχων στρεφόμενος»=tergiversari? Πλ. Γοργ. 490, ε «ποτεῖς ὑποδήμακτο φλυκρεῖς ἔχων»=διὰ ποτεῖς ὑποδήμα. πάντοτε φλυκρεῖς; τί ἔχεις καὶ φλυκρεῖς; ἔτι πάντοτε περὶ ὑποδημάτ.; 'Αρρ. δρ. 341 «τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων» = ποτὲ καὶ λατ. φλυκρεῖς; διὸ τοῦτο. βάτ. 202 «οὐ μὴ φλυκρησεῖς ἔχων;» 524, 512 «ληρεῖς ἔχων». Θεόκρ. 14, 8 «παιστεῖς, ὅ γαρ ἔχων».

14. Πολλάκις ἡ μετογὴ κεῖται ὡς συμπλήρωμα ἔνθι, προηγουμένου μὲν, συνδεδεμένου ὅμως μετὰ δεικτικοῦ. Πλ. Μενέδ. 248, Σ «οἵτως ἀγάριστοι εἰσὶν μὲν μάλιστα, ἐκυπόρους τε κακούντες καὶ βιρέως γέροντες τὰς συμφοράζεις». Φιλίδ. 59, α «πάντεςοι παρόντες σχεδόντι οἵτω διεκείμεθα, διὸ μὲν γελῶτες, ἐνίστε δὲ μακρύοτες» μ. σ. Ηρόδ. Ξεν. ἀν. 4. 1, 4 «τὴν ἐμβολήν ἀδει ποιοῦται, ἥπκ μὲν ληθεῖν πειράμενοι, ἥπκ δὲ φύάσαιν». Ιδ. 7. 7, 30. Ζερομ. 2. 1, 30. Ἐλλ. 3. 4, 18 «επεγγάσθη δ' ἂν τις καὶ ἐκεῖρο ίδιων, Ἀγησίλακον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας ἐστρεψάντων ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἀπιόντας». Ανδροκ. 3, 13 «διὸ τάδε δεῖν πολεμεῖν, η ἀδικιουμένοις η βοηθεῖστας ἡδικημένοις». Λατιν. 6, 48. Οὕτω Σορ. Οἰδ. τ, 10 «τότε τρέπω καθέστατες; δείσαστες η στέρξατες¹⁾

15. Εἶναι δὲ τέλος ἡ μετογὴ συμπλήρωμα τῶν ἔξις; ἠριθάτ.
α) τυγχάρω καὶ ποιητ. κυρώ=εἰνε τυχηρὸν ὅτι, συμβαίνει ὅστε,

1) "Ιδ. Stallb. εἰ; Πλ. Μενέδ. 248, ε Maetzner εἰ; Λατιφ. 5, 36.

τυχίνεις νά, ἐν τῇ κύτῃ σημασίᾳ τοῦ συγκυρέω σποραδικ. π.
 Ἡρδ. b) *λαρθάρω* (λήθω ποιητ.), σπουδώτερον ἀποκρύπτομαι
 =ἀποκρύπθομαι: c) *διατελῶ*, διαγέγραμαι, διάγω=διατελῶ, διαχέ-
 νω, διατένω ποιητ., =φέρω εἰς πέρας, ἔχομαι εἰς τὸ πέρα, τε-
 λειώνω, *θαυμίω=frequens sum.* d) *φθάρω* ἡ φθάρω *τινα=ἔχο-*
μαι, προλαχθένω, προκάμψαι: e) *αἴγαμαι* =ἔρυγκ, ἐπῆγκ. Ἡ
 γεράκινον γλύπτα. παρίσταται τὴν σήξιν τῶν ἄνδρων τούτων πάντων
 ἀντίστροφον, ἐλλαχθένουστα τὴν μὲν διὰ τῆς μετοχ. δηλούμενην
 ἔννοιαν ὡς τὴν κυρίαν, τὴν δὲ διὰ τῶν ἄνδρων ὡς δευτε-
 ρεύον τουπλάκωμα, διὸ ἐκρέει κύτην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δι' ἐπιβ-
 ἥρημ. ἢ δι' ἐπιβήηματιν. φράσεωι, ἐπερ ἀπογῆς πράξιτοιν καὶ
 ἡμεῖς οἱ νέοι «Ἐλλ. εἰς τὸ καὶ ἡμῖς ἤδημα πολλάκις Ο, 581
 «(νεόρον) εἰς εὐνήρη: θορόντα θηρητήρος ἐπάγησε βαλάνε=ἔβαψεν ἐ-
 πιτογῆς. ξ, 334 «τιγρῆς γάρ ἐργαγένη νηῆς»=ἐπιγῆς νά ἔργηται.
 II. 314 «Φολειδῆς» ἐγθη φρεζάμενος πρωτὸν σκέλος»=ἐπέρρθητο
 καὶ ἐξέτεινε Λ, 451 Ψ, 805 συγχρότ. 9, 451 «οὕτι καριδάμενός
 γε θάριζεν»=δὲ ἐπινείζει νά συγκάζει: B, 71 «ἄγεται ἀποττά-
 μενος»=ἐξεπετάξει δρυμάκις Z, 346 «ὦς μ' ὅρελ' ἔματι τῷ..
 οἴλεοθαι προρέσουσα κυκῆ ἀνέμοιο θελλάκη»=εἶης νά μ' ἔπικινε
 καὶ μ' ἔρερον. K, 279 «οὐδέποτε λήθω κατέμενος»=οὐδὲ νά κινδυκι-
 ἀπεκτήηπτος θπό σέ. N, 273. 9, 93 «πάντως εἰλάτθανε δάκρυν
 λεῖθωρ». φ, 517 «χλλ' οὕτω κακλήτητα διήρεσεν τὴν ἀγρούνων»
 =χλλάδεν ἐτελείωσεν ἀνόμην ὧδε: τώρας νά διηγήται τὴν δυσ-
 τυχίαν του. Ἡρδ. 8, 87 «εἰς συνεκήρησεν τὸν Κακιανδέων κατὰ
 τυχην παραπεσοῦσα νηῆς»=ἢ τούχει νά προσπλεύσῃ. 1, 44 «δ
 Κροῖτος φρενέτοις πατίδης εἰλάτθαρε βάσικων»=διετέλει εἰνάγνοικοι γω-
 ρίς νά γνωρίζει ἐπέρερη. 3, 83 «καὶ νῦν κατέτη ἡ οἰκίη διατέλεις μούνη
 ἐλευθέρη ἔσσου Περσέων»=ἐξκαλλούσεις νά ἔνε..» 1, 157 «ῳδετο
 φεύγων»=δρυμάκις, ἔρυγκες, ἐπῆγκες νά ὄργη. Ηλ. Φαίδ. 108. b
 «οἴγεται ἀγοράνην»=ταχέως ἀπήγετο. Ἡρδ. 4, 136 «ἔθησαν
 πολλῷ οἱ Σκύθαι τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὴν γέρουρκην ἀπικάμενον»=έ-
 πρόρθην νά ἔληθωτιν οἱ Σκ. πολὺ πρὸ τῶν Περσ. 6, 115 «βρουλόμενοι
 γθῆραι τοὺς Ἀθηναῖς ἀπικάμενοι ἐς τὸ ζῆτον» Ξέν. Απομν. 4.
 8, 4 «οὐδὲν ἄλλο ποστον διαγεγένηται ἢ διασκοπῶν τά τε δί-
 καιων καὶ τὰ ἀδίκων». ἔντι καὶ «οὐδὲν δοκῶ σοι τοῦτο μελετῶ δια-
 βεβιωκέται»=ὅτι ἔχω διέλθη τὸν βίον μου νά μελετῶ. Εὔρ. "Ορ.
 1663 «ἥ σε μαρτίου πόνοις διδόσα δέξῃς σὲ διήρυνσε»=ξηκο-
 λούσσης πάντοτε ἔως ἐδῶ νά δίδῃ. Ξέν. Κύρ. 1. 5, 8 «χτυπού-
 τες διετέλεσται». 5. 2, 11 «ἔτυχον σπανούντες». ἀν. 2. 4, 24
 «ῷχετο ἀπελκύνων». Θουκ. 2, 2 «ἔλκθον εἰτελθόντες». 4, 133
 «εἰλαθερ ἀγθέρτα πάντα καὶ καταγλεγθέντα». 7, 38 «πρασκευ-
 αῖσθμενοι ταῦτα ὅλην τὴν ἡμέραν διετέλεον οἱ Ἀθηναῖοι». Ηλ.
 Φαίδ. 21, d «εἰλαθορ ἐμκυτὸν οὐδὲν εἰπών=δὲν εἰπον τίποτε
 κρυφάς ἀπὸ τὸν ἔκυτόν μου μ. σ. Stallb. Ξέν. ἀν. 1. 3, 17

«βουλοίμην ἐν λαθεῖτι καύτον ἀπελθών» = νὰ ἔπειλθω κρυφὸς ἀπ' αὐτόν. Κύρ. 5, 3, 3 «ὅπως λάθη φίλος ὁν ἄγνων». 8, 1, 31 «λαθεῖται ποτοτιθεμένους», μ. σ. Born. ἀπομν. 3, 5, 23 «ὅπως μὴ λάθης σεκυτὸν ἀγνοῶν τι», μ. σ. Kühn. Πλ. Φιλ. 30, ε «κακίτοι με ἀποκριάμενος ἔλαθες», μ. σ. Stallb. Φιλ. 30, Κρίτ. 49, β «ἔλαθομεν ἄμμος καύτοις παίδων οὐδὲν διασέρετες». πολ. 457, ε «οὐκ ἔλαθες ἀποδιδράτων». Ισορ. 6, 87 «πάντα τὸν βίον ἐν κινδύνοις διατελέσσομεν οὐτες, ὅτεοι οἱ περὶ ἀσφαλείας δικλεγόμενοι λελίθασιν αὐτοὺς.. τὸν πόλεμον εἰς ἀπαντά τὸν χρόνον κατασκευάζοτες». Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 14 «τὰ ἐν ἀνθρώποις φίλτρο ἐπιστάμενος πάλιξι ἀπεκρίπτου». συμπ. 1, θ «ἀπεκριπτόμην ὑπὸ ἔχων πολλὰ καὶ σοφὴ λέγειν». Πλ. Φιλ. 271, ε «ἀποκρέπτονται εἰδότες». Θουκ. 4, 113 «ἔτυχον ὅπλαται ἐν τῇ ἡγορῷ καθεύδοντες ὡς πεντήκοντας»=ἔτυχες νὰ κοιμῶνται. Πλ., Φιλ. 72, ε «ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάρει οὖσα»=συμβάνει νὰ ἔνε τὸ τυγχάρω τίθεται πάντοτε, ὅπου πρᾶξις ἢ συμβάν δὲν προέρχεται ἐκ τῆς γνώμης ἡμῶν, ἀλλὰ ἐκ τυγχηρῆς συμπτώσεως περιστάσεων ἔξωτεριῶν ἢ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἥσυ ρῶν ὄντων, ὅπερ ἢ μὲν γερμαν. πολλάκις δὲν δύναται νὰ μεταρρίσῃ, τὸ δὲ καθ' ὑμᾶς ιδίωμα διερύλαξε πως διὰ τοῦ τρυπανεῖ ὡς συμβάνει. Σοφ. Αἴ. 87 «μέν, ὡς κυρεῖς ἔχων»=ώς συμβάνει νὰ εὑρίσκησται. 347. Οἰδ. η. 119 χρο. «ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συμβίζει» 414 «καὶ ταῦτα ἐρ' ἄγαν, Φοῖβος εἰρηκὼν κυρεῖ». 572 1159 «περ' ὁ θύμον» 1308 «τί δῆτα κῦν ἀφεγγέρεος κυρῶν» Εὔρ. "Αλκ. 954 «ὅστις ἐχθρὸς ὡς κυρεῖ». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 12 «γκλεπὸν ἦν ἄλλον γείσατο ποῦτο ποιήσαι τα» = νὰ προφύτηῃ ἄλλος νὰ κάμη τοῦτο. ἂν. 3, 4, 49 «ρθάρονται ἐπὶ τῷ ἀκρῷ γειόμενοι τοὺς πολεμίους». ἀπομν. 2, 3, 14 «ἡ ὀκνεῖς ἀρέσκει, μὴ αἰτηγός φανῇ; ἐὰν πρότερος τὸν ἀδελχὸν εὗ ποιῆς; καὶ μήν πλείστου γε δοκεῖ ἀνὴρ ἐπάδινον ἔξιος; εἰναὶ, δεὶς ἐν γείρῃ τοὺς μὲν ποιεύμενος κακῶς; ποιῶν, τοὺς δὲ φίλους εἰεργετῶν», ἔνθι ἡδύνατο δ Ξεν. νὰ εἴπῃ ἀντὶ «ἐκεὶν πρότερος. εὗ ποιῆς» «ἐκεὶν φίλους εὗ ποιῶν».

Σημ. 11. Ἐπειδὴ ἐν τῷ φθίνω περιέχεται ἔννοια συγκρίσεως, δινανταὶ νὰ ἐπωνται εἰς αὐτὸν καὶ τὸ, πρὶν, πρὶν ἡ, πρότερον, σπανιώτερ. τὸ ἡ ἀπλοῦν, μετ' ἀπαρεμφ., ἡ αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. Καὶ περ' αὐτῷ ἐτι τῷ 'Ομρ. διθιεῖς μετὰ τοῦτο τὸν ἡ καὶ ἔνει ἀπαρεμφ., μάλιστα δὲ καὶ αὐτὴν ἀπλῶς; τὴν γενικ. Π., 322 «ἔφθη ὁρόβαμενος, πρὶν οὐτέ τίσας», Υ., 414 «φθίσονται τοῦτοις πόδες καὶ γούνα χαρόνται ἡ ὄμηλος λ., 58 «ἔψθη; πεζός, ἔναν ἡ ἔγιός εὖν νηὶ μελαίνη». Α., 51 «φθίνει δὲ μάγ' ἵππηντινοι τάχεων κοσμηθίντες, ἴππης δ' ὀλίγον μετεκίλθονται παρετάχθησαν πολὺ πρὶν ἡ παρετάχθη. οἱ ίππ. Υδ. Spitzner. Ηρδ. 6, 116 «ἔψθησαν ἀποκύμενοι, πρὶν ἡ τοὺς βαρύσταρους ἤκεινα. Οἱ «ἔψθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἵν τῇς νήσου, ἡ σφις θλεων γενέσθαι τὸν θεόν». (Ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς πρότερον. Θ., 7, 25 «ἥν φθίσωσιν αλ-

τοι πρότερον διαφθίζοντες; τὸ στράτευμα αὐτῶν. Δημ. 6, 18 ἐὰν μὴ φθίσῃ ποιῆσαι πρότερον;) Θουκ. 4, 67 «οἱ Ἀθηναῖοι ἔπειν δρόμῳ ἐν τῇ εἰ-νίδρᾳ, βουλόμενοι φέύξας, πολὺ ξυγκληθήναι πάλιν τὰς πολέμους. 6, 97, 2, 7, 38, 1. Σεν. Κύρ. 3, 2, 4 ἡνὶ φθίσασιν, πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγήναι, ἀνεβάντες.» 4, 1, 3. 5, 4, 38, 7, 5, 39. Ἀντρ. 1, 29 «ἴκεν φθίσασι, πρὶν ἀποθανεῖν, καὶ φίλους καὶ ἀναγκαῖους τοὺς σφετέρους κα- λοῦσιν, ἔνθα πρέπει τις ἐκ τῆς συναρπέας τοῦ λόγου νὰ νοήσῃ μετο- χῆν τινα εἰς τὸ φθίσαν.» 10. Maetner. Ἡρόδ. 6, 108 «φθίσητε ἀν πολλάκις ἐ- ξανθρωποδισθέντες, ἢ τινας ποθεόθετοι ἄνθρωποι, μ. σ. Baehr. Σεν. Κύρ. 1, 6, 40 «κακάκεις φθίσαν θλών (εὐλόγις τὰς πάγας), ἢ τὰ πτηνὰ φεύγεινε= έγεις δικαιηγούσαντὸν εἰς τὸ νὰ ποστεύηνται νὰ θληται τὰς παγιδ. πρὶν ἡ φύγωσι τὰ πτ. Οὐ φθίσαντο μεθ' ἑπούντος καὶ ἡ κατ εἰδούς, ὅπερ οἱ μὲν γερροί μετα- φράζουσι: διὰ τοῦ Kaum, als, ἢ nicht subaldi.. als, ἡμέτερος δὲ διὰ τῶν μόλις προ- φίσαω νὰ κάμω τι καὶ δμίσω; ποιῶ ξερόν τι, μόλις ποιῶ τι καὶ δμίσως πράττω ἔτερον, μετὰ τὸ ἐν δμίσιως καὶ τὸ ἔτερον, ἥπας συμβῆται καὶ δμίσως μετ' αὐτὸν συμβ. καὶ ἔτερον. Ισοχρ. 4, 86 «οἱ Λακεδαιμόνιοι: οὐδὲν ἔργοντας πυ- θούμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον καὶ πάντων τῶν ἔλλων ἀμελήσαν- τες ἄνθρωποι μάνυσσοντες.» 5, 53. οὐδὲν ἔργοντας τὸν ἐγκρίθων κρατήσαν- τες; καὶ πάντων ἀμελήσαντες; θυράλκους ταῖς πόλεσι ταῖς ἢ Πελοποννήσῳ.» 8, 98 «οὐδὲν ἔργα ταῖς πόλεσι ταῖς πόλεσι ταῖς; οὐδὲν τοῖς ἔργοις ἐπε- στολεῖσαν.» 19, 22 «οὐδὲν ἔργη μεν εἰς Τροΐζην ἐλθόντες; καὶ τοιαύτας νόσοις; Ελαγχόμεν.» 9, 53. Δημ. 48, 60 «οὐδὲν ἔργον θιόπορους τὴν ἐπιδο- κιμασίαν ποιησάμενος... καὶ εἰδούς ἐνεδείξατο, διὰ κτλ.» Προστίθηται δὲ καὶ πρετ τῶν, τις... καὶ! Σεν. π. τίγν. Ιππ. 5, 6, «οὐδὲντες τε ἔξαγόμενος διπ- πος καὶ εἰδούς θρούς ἔστι τοις ἀκαθάρτοις», μ. σ. Sauppe.

Σημ. 12. Η φρίσας οὐδὲ ἀν φθίνοντας λέγων Σεν. ἀπομν. 2, 3, 11 αγανίνουσα λίγης ταχίως, ἔγνωσται: ἐκ τοῦ διτιοῦ εἰδιλλαμβάνεται ἀρκτικῶς ἀς ἐρυθράς: Κροι, διν Ἐπρεπε ἄρα γε νὰ σπεύσῃς νὰ λέγης; δὲν Ἐπρεπε ἄρα γε ταχίως νὰ λέγης; «Ἐνεκα δὲ τῇσι συγκῆνος γρεψίων τῆς φρίσεως ταῦτης συνέδη- μεται, παραχριλήσθηση; της ἀρκτικῆς σημεας, νὰ τίθηται καὶ ἔνευ ἐρωτήσεις. καὶ τὸ οὐ νίκαντα πλησιόνταν τοῦτο δὲ ἐνε φινωμένον τοιούτου, σίον ὁρώμενον καὶ ἐπὶ τοῦ οὐκοῦσσενογο (Θε. Ζ 508, 5, e). Ἡρόδ. 7, 102 «πειτε ἔγειν τὸ πᾶν οὐδετέρε, οὐκέτι ἀν φθίνοντα τὴν ταχίστην δόπισα ἀπαλλασσόμενον=ερ- γετες ἐνεδείξαν τίχιστα. Σεν. ἀπομν. 3, 11, 1 «οὐδὲ ἀν φθίνοντας ἀκολου- θοῦντες». Πλ. ομηρ. 185, e. Φιλίδ. 100, e. Σπανιώτερον ἐπὶ τοῦ ἀ. καὶ γ'. προσώπων. Πλ. ομηρ. 211, ενοικιαζόμενοι δηλ. λέγων=λέγω ἀμίσως, τάχιστα. Δημ. 21, 143 «εἰ μὴ τιμωρήσεις τούτους, οὐδὲ ἀν φθίσαν: τὸ πλήθος τού- τους τοῦ θηρίους δουλειεσσιν πλήθη, ημέλει δουλειὴ ταχίως.. Ψευδ. Δημ. 25, 40 «τούς γεννομένους, καὶ τῶν προσέπιτον κατακόπτειν φασὶ δεῖν, θωτ' οὐδὲ ἀν φθίνοντας κατακόπτεινος=θωτες (ἢ βήτωρ, ὁ κύων δήμου) ταχίως Ἐπρεπε νὰ κατακόπτειν.

Σημ. 13. Περὶ τῶν διτῶν, διτανούντων τὸ λανθάνειν διτιοῦ διδασκαλίαν περὶ τῶν δευτερεύουσαν προτίθησι.

Σημ. 14. «Ἐν τοῖς λανθάνειν, φθίνεταιν καὶ τοῖς παρὰ ποιητ. σποραδικ., κυρετιν., τογγάνειν, ἡ σέτεις; ἐνιστει ἐντιστρίψεται διτιοῦ τρέποντας ταῦτα εἰς μετοχήν καὶ φθίνονταις: ὡς συμπλήγωμεν τοῦ κυρίου ιῆμ. Μ, 300. ἐπὶ δι- ποὺ τείχεος; Ἀλτο λαθόνγια» Σοφ. Ἀντ. 532 «εἰ δ', ή.. δι; Εὔδηνα.. λάθου-

σά μ' ἔξεπινες;». Θουκ. 1, 65 «ἕκπλουν ποιεῖται λαθών τὴν φυλακήν». 2, 80. 3, 4, 25 «διαλαζόντων εἰσέρχεται οἱ τὴν Μυτιλήνην». 3, 51 «ὅπως μὴ ποιῶνται ἕκπλους αὐτότειν λανθάνοντες». Ξεν. Κύρ. 6, 4, 10. Ε, 119 «οἵς μ' ἔ-
επλεῖ φθάμενοι». Η, 144 «πρὶν γάρ Λυκόδοργος ὑποφέρεις δουρὶ μέσον περό-
νησιν». Ψ, 779, δ, 547 «πετενῶν διοφθάμενος». Ἡρόδ. 3, 71 «οὐκ ἄλλος
φθάςῃ μεσοῦ κατήγορος; Εἰστας». 7, 161, 9, 46. Θουκ. 2, 52 «φθάσαντες
τούς νήσαντας οἱ μὲν τὸν ἐντῶν νεκρὸν διφῆπτον». 2, 91, 4, 127. Ξεν.
Κύρ. 1, 5, 3, 3, 3, 18 «φθάνοντες κῆδη δροῦμεν τὴν ἐκίνων γῆν». ἀν. 4,
6, 11 1) -Σοφ. Φ, 371 «πλησίον γάρ την κυρῶν =κατὰ συγχυρίαν. Εὐρ. Ιφ.
αλλ. 958 «τις δὲ μάντις ἔστιν ἀνὴρ, οἵς διλύγει διληθή, πολλὰ δὲ ψευδῆ λέγει,
τυχόντων =έλαν, σταύ τύλην».

Σημ. 15. Περὶ τῆς μετ' ἀπαρεμψι. συντάξ. τινῶν ἢ καὶ τῶν ἡμ. τούτων ἵδε
§. 484.

§. 483. Παράλειψις τῆς μετοχῆς ὥν.

«**Η μετ'** ἐπιθέτ. ή οὐσιαστικ. συντασσομένη μετοχὴ τοῦ εἴραι
παραλείπεται ἐνίστε ἐν πολλοῖς τῶν ἡρήθεντ. ἡμ. καὶ ἐκφράστ.·
σπουδιώτερον δὲ τοῦτο συμβαίνει, ἐκνὰ τὸ εἴραι ἡντε λέξις σημαν-
τικὴ ἐννοίκης ἦτοι ἡ. ὑπαρκτικ., κατηγορικὸν καὶ κηταὶ ἀνευ
ἐπιθέτ. ή οὐσιαστ. ίδ. §. 354, A. 2.

a) Εν τοῖς αἰσθητικοῖς καὶ δηλωτικοῖς, sentiendo et declara-
randi. Ε, 702, «ώς ἐτέθυστο μετὰ Τρώεσσιν "Αργκ (δηλ. ὄντα
=διαμένοντα). Σοφ. Οἰδ. τ. 576 «οὐ γάρ δὴ φοιεὺς ἀλώσομαι». 1421 «ἔργενομαι κακός». Οἰδ. κ. 1210 «σῶν σ' ἰσθι». Εὐρ. Ιππ.
905 «τὴν δικαιοῦ ὁρῶ, πάτερ, νεκρὸν» (δηλ. οὔσαν). Δημ. 4,
18 «εἰδὼς εὐπρεπεῖς ὑμᾶς». 41 «έχων ἐν Χεριόνησφ πύθησθε
Φύλιππον» (δηλ. ὄντα =διαμένοντα). Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 1 «ὄν-
τινας διαθαρολεθαί οὔτω γκαστρίδες». ἀν. 3, 1, 36 «εκνὰ διμῆς
ὑρῶσιν καθύμους». 2, 16 «κατῶν τὸ πλῆθος ἔμετρον ὄρωντες». 3, 2,
26, 5, 8, 19. Κύρ. 3, 3, 67. Σοφ. Αντ. 471 «δηλοῖς τὸ γέν-
νημ' ὠμὸν» δηλ. ὄν. Οἰδ. κ. 783 «ὦς σε δηλώσω κακόν». Εὐρ.
Ιππ. 1077 «πὸ δὲ ἔργον οὐ λέγον σε μηγένει κακόν». Εὐκκ. 423.
«ἄγγει. I. παχῶν ἀριστέτην ἐμέ», μ. σ. Pflugk. Εὐκκ. 1215
«κακπνῷ δὲ ἐσάρμην ἀστο πολεμίων ὅποι» =δικ τοῦ οὐκ πνοῦ τὸ ἀστο
ἐδέεινυνεν ἔτι ητοκυριευμένον (δηλ.) ὑπὸ τῶν πολεμ. ητοι, οἵτι επυρ-
πολεῖτο. Ξεν. ἀπομν. 1, 7, 4 «καὶ τὸ πλούσιον καὶ τὸ ἀνδρεῖον
καὶ τὸ ισχυρὸν μὴ ὄντα δοκεῖν (δηλ. εἶναι) ἀλυσιτελές (δηλ. ὄν)
ἀπέραπτε». 2, 3, 14 «μη κισχός φαῆτο». 4, 2, 12. συμπ. 3, 8.
ἀν. 5, 6, 13 «ητοιος; ηηρηησημεθα». Ιστα. 7, 41 «καὶ ἐμέ γε
εὑρήσετε οὐ κακόν οὐδὲ ἔχρηστον». Δημ. 18, 211 «καταλαμβά-
νομεν τοὺς μὲν ἡμετέρους φίλους ἐν φύσι (δηλ. ὄντα =διατε-
λοῦντα), τοὺς δὲ ἐκείνους θροσεῖς». Πλ. Φιλ. 62, σ «ἔοικε τοῦτο
ἀτόπῳ» δηλ. ὄντι, ίδ. §. 481, A. 3.

1) "Ib. Rieckher progr. Heilbronn 1853 σ. 7. Ellendi λατ. γλ. II. σ. 11.

b) Σπανιώτατης ἐν τῷ περιορᾶν. Ἀρρ. νεφ. 124 «ἀλλ' οὐ περισθέται μὲν θεῖος Μεγαλένης ἀνίππου». Ξεν. πολ. Αλκ. 9, 5 «γυναικὸς δὲ κανὴν ἔστιν (δῆλ. οὖσαν) οὐ περιοπτέον» = «nuptiis ut sit domus vacua, non est committendum» Sauppe, στοιχ. πάντας ἀτέπως παραβάλλει κατὰ πρὸς τὰ τοῦ Σοφ. Οἰδ. τ. 1505 (1492) καὶ Ἡρ. 7, 168, ἐπειδὴ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τούτῳ προστίθεται μετοχήν. Ισοκρ. 6, 79 «ἀργόν δὲ περιοράντες δῆλ. τὴν γάρδαν». Δημ. 19, 230 «μηδὲν αὖ συμφοράς τῶν πολιτῶν διὶ ἔνδεικν περιορᾶν». - Ηισητ. ἐπὶ τοῦ ἔγεοθαι = ἀνέχεσθαι. Σοφ. Ἀντ. 466 «εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θυνόντα ἄθαπτον (δῆλ. ὄντα) ἐσχόμην νέκυν» (Διαδόξει. μετὰ Par. A. ἡρακλήμην).

c) Σπανίως μὲν ἐν τῷ συγβαίνω, συγάννιν ὅμως ἐπὶ τῶν τυγχάρω, (ποιητ. κυρῶ), διατελῶ, διαγέγνουαι. Ηλ. Γοργ. 479, c ἢ τοῦ οἴνου συγβαίνει μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία καὶ τὸ ἀδικεῖν; ν δῆλ. σν. Αλκ. 1, 130, ε «μηδὲν ἔλλο τὸν ξινωπὸν συγβαίνειν η τύχην» δῆλ. διτζ. Θ. 430 «τὸν ἔλλος μὲν ἀπορίσθιον, ἔλλος δὲ βιώτω, δὲ κα τύχη». Α. 116. Ρ. 748, καὶ 88. Σοφ. Ἡλ. 46 «δὲ γάρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξενῶν». 313. 1457. Ατ. 9 «ἔνδον γάρ ἀντὶ ἥπτει τυγχάνει». Εὔρ. Ιππ. 1421 «δέ οὐ μάλιστα φίλατος κυρῆ βρατῶν». Αρρ. ἐκαλ. 1141 «τῶν θεκτῶν εἰς εἴνους τυγχάνει». Θουκ. 1, 32 «τετύχηκε τὸ κατὸ διπτήδευμα.. ἀξύμαρον». Πλ. πολ. 369, b «τυγχάνει ἡμῶν ἔκκαστος οὐκ ἀτέχαρης, ἔλλος πολλῶν ἐνδεής» μ. σ. Stallb. Γοργ. 502, b. Φιλόδ. 263, c. Ιππ. 1, 300, a. Φιλόδ. 230, a. Αλκ. 1, 113, ε. 129, a. 133, a. Ξεν. ἑλλ. 4, 3, 3, 4, 8, 29. ἀν. 3, 1, 3. οἰκ. 20, 28. Θουκ. 1, 34 «ἀτραπλέστατος οὐκ ἔχειται διατελέσθη», μ. σ. Kühn. Αγ. 6, 2 «ἐνυπόδηπτός τε καὶ ἔχειται διατελέσθη», μ. σ. Strange Lpz. Jhrb. 1835. III. Suppl. III. Hft. σ. 448. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 3.-2)¹⁾ Ιδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 1.

Σημ. Πολλάκις ὅμως ζητοῦ τοὺς τυγχάνων ἐν δευτερευόσῃ προτίσ. νοητέα μετοχήτις εκτῇς κυρίαις προτάσ. δὲ πὸ κοινοῦ. Ξεν. ἀν. 2, 2, 17 «οἶδε οὐσεροις, οἵς ἐτύγχανον (δῆλ. αὐλιζόμενοι) ἔκστοι ηλλήζοντο». 3, 1, 3. ἀπομν. 3, 12, 1. Πλ. Κρίτ. 45, d «οὖτις οὐ τύχωσι (δῆλ. πράττοντες), τοῦτο πρέπειον τοις 2).

1) Ιδ. Lobeck εἰς Φρύν. σ. 277. Stallbaum εἰς Πλ. Φιλόδ. 230, a. Schneider εἰς Πλ. πολ. 369, b. Τόμ. I. σ. 151. Popp εἰς Θουκ. M. III. Τόμ. I. σ. 256. Strange Lpz. Jhrb. 1835. III. Suppl. III. Hft. σ. 448. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 3.-2) Ιδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 1.

§. 484. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐναλλαγῆς
τῆς συμπληρωτικῆς μετοχῆς καὶ τοῦ συμπληρωτ. ἀπαρεμφ.

Τινὰς τῶν ἥημ. καὶ ἔκρηξεων τῶν ἀνωτέρω μηνημονευθείσαν
τάξ. ἔχουσιν ὡς συμπληρωτικά αὐτῶν καὶ ἀπαρέμφτοι, ὑπὸ διάκ-
φορον ὅμως σημασίαν. ίδ. §. 481, 1.

1. Ἀκούω μετὰ γενικ. μὲν καὶ μετοχ. ἐπὶ ἀμέσου ἀντιλή-
ψεως, μετ' αἰτιατ. δὲ καὶ μετοχ. ἐπὶ ἐμμέσου μὲν βεβαίας ὅμως;
καὶ γειολογημένης μετ' ἀπαρεμφ. δὲ περὶ ἐμμέσου μόνον ἀντιλήψ. (μανθάνω τι ἐξ ἀκοῆς). Ἀκούω αἰτοῦ διαλεγομένου δηλ. ejus sermoneis auribus meis percipio, ἀκούω ιδοὺς ὃσι τοὺς λό-
γους αὐτοῦ. Καρδίσσος ἄκουσε τὸν Κύρον ἀρδός ἥδη ἔργα δια-
χειριζειν. ίδ. §. 482, 1. Ἄλλα Ξεν. Κύρ. 1. 3, 1 «ἰδεῖν
ἐπεθύμει ὁ Ἀστυάγης τὸν Κῦρον, ὅτι ἄκουε (ex aliis audire-
rat) καὶ λὸν αὐγαῖθνον αὐτὸν εἴται». ἀν. 3. 2, 24 «ἀκούω κάρμας
εἴται καλάζει». 2. 5, 13. 3. 1, 45. 3, 16. 5. 1, 13. 4, 5. 5,
23. 7. 5. 6. 6, 15. ἀπομν. 3. 1, 1. 5, 9. 4. 2, 4. Αγ. 1, 33.
Δημ. 18, 39. 19, 202.

2. Οράτ μετὰ μετοχῆς οἷον ὅρῶ τὸν πατέρα τρέχοντα· μετ'
ἀπαρεμφ. δὲ μόνον παρὰ Θουκ. 8, 60 «έώρων οὐκέτι ἀνευ
ναυμαχίας; οἴδη τε εἴται ἐξ τὴν Χίον βοηθησαν» (πιθανὸν μπὸ τὴν
σημασίαν τοῦ γιγνώσκειν=νομίζειν), καὶ τοῖς μτγν. οἷον Διονυσ.
ὅμως. ἀρχ. σ. 2195. Ιώσ. Ιστορ. Ιουδ. 3. 7, 15, ίδ. Popp. εἰς
Θουκ. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ

3. Περθάρεσθαι (ποιητ. πεύθεσθαι) μετὰ μετοχ.=ἀκούω, μανθά-
νω, πληροφορᾶμαι· μετ' ἀπαρεμφ. δε=ἄκουειν δι' ἄλλου, ὃς τὸ ἀκούειν.
Περθάρομαι σε λέγοτα. ίδ. §. 482, 1. Ἐν Θουκ. ὅμως 4, 105
«πινθανόμενος τὸν Θουκυδίδην κτηπον ἔχειν τῶν χρυσείων με-
τάλλων ἐργασίας». 29. 5, 55 «πιθόμενοι τοὺς Λακκεδαιμονίους
ἔξειταιεσθαι». Ξεν. ἀν. 7. 6, 11. ἐλλ. 1. 4, 11. Λυσ. 30,
17. Λυκοῦρ. 55 μ. σ. Maetzner. Ισοκρ. 18, 13. Δημ. 19, 201.
Αἰσχυν. 3, 54. 189.

4. Αἰσθάρεσθαι μετὰ μετοχῆς.=κινθάνομαι, ἀκούω, ἀντιλαμ-
βάνομαι, παρκτηρῶ, νοῶ, κατέλαμψάνω, μανθάνω, πληροφορᾶ-
μαι· μετ' ἀπαρεμφ.=ἥγομαι, νομίζω opinari. Αἰσθάρομαι σε
μέργα παρὰ βασιλεῖ διεράμενον». ίδ. §. 482, 1. Ἐν Θουκ. ὅ-
μως 5, 4 «οὐκέτι ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἔρχεται, αἰσθάμενος οὐκ ἀν
πειθεῖν αὐτοὺς»=opinans se eis non esse persuasurum. 6,
59 «κινθανόμενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείω δύρασθαι».
Οὕτω καὶ 3, 38 «καὶ προαισθέσθαι τε πρόθυμοι εἴται τὰ λεγό-
μενα». εἰλεῖς πρόθυμοι καὶ νὰ προεικάσωσιν (ἀνευ προηγουμέν. πεί-
ρας), ὅτι τὰ μπό τινος πρὸς συμβουλὴν λεγόμενα ἔχουσιν οὕτως,
ἀνευ δὲ λόγου ἀπαλεῖται τὸ εἴται δ Πέππ. Πλ. Φαίδρ. 235, ε «πλη-

ρές πως τὸ στῆθος ἔχω αἰσθάνομαι παρὰ (=praeter) ταῦτα διεχειρ εἰπεῖν ἔτερη μὴ γένεσιν.

5. Γιγνώσκειν μετὰ μετογ. =ἐννοῶ, πατελημένω, βλέπω, μνήθενω, γνωρίζω, εἰδεύρω μετ' ἀπαγεμφ. =νομίζω, στοχήσομαι, ἀποφρούσω νὰ, ποιητ. δὲ σημαίνει καὶ διδάσκομαι. Γιγνώσκω αγαθόν τὸς τοὺς τρατιώτας τοὺς ἄγωνας =παρεκτηρῖ, εἰδεύρω, διεῖσθαι οἱ ἄγων. εἶναι εἰς τοὺς στρατ. ωρέλιμοι. Ἰδ. §. 482, 1. τὸ δὲ γῆγε. ἀγαθόν εἶραι τοὺς ἄγωνας δηλῶ νομίζω, διεῖσθαι οἱ ἄγ. εἶναι ωρέλι. Ἡρ. 9, 71 «ἔγνωσκεν (judicarunt, ἐνόμισπεν) Ἀριστόδημον ἔργη ἀποδέξασθαι μεγάλην». 1, 74 «Ἀλυάττες ἔγνωσκεν decreverunt, ἐπεράστασιν» δοῦραι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγειν. Θουκ. 1, 43 «γνῶντες (judicantes) τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν κατέρον». Ξεν. ἀν. 1, 9, 17 «ἔγνωσκεν κερδαλεώτερον εἶναι». Ἰδ. ἀπομν. 2, 6, 35. ἀπολ. 33 «ἔγνω (Σωκράτης) τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάνκει αὐτῷ κρεῖσσον εἶναι». Ἐλλ. 3, 1, 12, 4, 6, 9 «ὁ Ἄγνοί λικος; ἔγνω (decrevit) διώκειν τοὺς ἐκ τῶν εὑωνύμων προσκειμένους». 7, 1, 41 Κύρ. 2, 1, 22. Ισοκρ. 17, 16 «ἔγνωσκεν Ηπειρῶν ύμοι παραδιῆραι τὸν παῦδα» =ἀπεράστασιν νὰ μοι παρεδόσωσι Ηπειρ. τ. παῦδα. Ἡρ. 1, 74. Σοφ. Ἀντ. 1089 «(ἥμէς ἔπιχε, ίνα) γνῷ (discat, διδαχθῇ), τρέψειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν».

6. Συγγιγνώσκω μετὰ μετογ. =εἰδεύρω, ἔχω πεποίθησιν, γνώμην, βεβιώτητα τὸν συγγιγνώσκω ἔμαυτῷ εἰς ποιήσατο =ἔχω ἐν ἔμαυτῷ πεποίθησιν, διεῖσθαι οὐλῆς; ἔπρεξεν, Ἡρ. §. 481, Α. 3. μετ' ἀπαγεμφ. δὲ παρεῖται Ἡρ. π. τ. μητρ. =έμαλογῶ, σύμφρομ, παρεδέχομαι, συγκατατίθεμαι, ἀνηγνωστίζω. Ἡρ. 1, 89 «ἐκεῖνοι συγγνόντες ποιέειν σε δίκαιον ἐκόντες ποιήσουσι». 91 «συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἀμερτάδαν οὐκ οὐ τοῦ θεοῦ». 4, 43 «Ξέρεις οὐδὲ συγγινώσκων λέγειν ἀληθίξω» =οὐδὲ συμφωνῶν αὐτῷ, διεῖσθαι ἀλήθ. 3, 53 «ἐπειδὲ Ηερίκινδρος παρηδίκευε καὶ συνεγνώτετο ἔκυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατός τὴν πορήγματαν ἐπορθῆν» =ακεῖ ὥμολογει, παρεδέχεστο, διεῖσθαι δὲν εἶναι πλέον δύν. ιν.. 1, 45 «συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι βρευτυρροφώτατος». 6, 61, 140. Πλούτ. Πομπ. 14, 10 «συνέγνωσκεν βέλτιον αὐτῶν ἐκεῖνον λογίζεσθαι περὶ τοῦ πρέποντος».

7. Εἰδέραι οὐκ ἐπίστασθαι μετὰ μετογ. =εἰδεύρω, μετ' ἀπαρεμφ. =πατελημένω, ἐννοῶ νὰ κάπω τι, δύναμαι, εἴμαι ίκενός, δρεκετός. Οἶδα (ἐπίσταμαι) θεοὺς σεβόμενος =εἰδεύρω, διεῖσθαι σεβόμενος τ. θε. Ἡ. §. 482, 1. Εὔρ. θυμῶς Ιππ. 996 «ἐπίσταμαι .. θεοὺς σεβεῖν» =πατελημένω, ἐννοῶ νὰ σεβωμένοι τ. θε. Η. 238 «οἴδε, ἐπὶ δεξιᾷ, οἴδε ἡ θετερή ρωμαῖσσαι βασιν. Ο, 632. 679. Δ, 404 «ἐπιστάμενος σάρκαν εἰπεῖν». Ε, 60, οὐκ πολλάκις. Σοφ. Α. 666 «εἰσέμεσθαι μὲν θεοῖς εἰκεῖν». Ἀντ. 472 «εἰκεῖν δ' οὐκ ἐπίσταται οὐκοῦν». Ηλ. Φιλίδρ. 268, ε «ἐπίσταται περὶ σμικροῦ

πράγματος φίσσεις παχυμήκεις ποιεῖται». Τὸ εἰδέται καὶ ἐπίστασθαι εὑρηται ἐπίνησ. σ. ἀπαρεμφ. συντασσόμενην καὶ ὅταν σημαντικαῖς, ἔχω πεποίθησιν, βεβαιώτητα, εἴμαι βεβαίος, πεπεισμένος, νομίζω ἀδιστάκτως. Ἡ γρῆσις κύρη τοῦ μὲν εἰδέται εἶναι καθόλου σπανίκη καὶ μᾶλλον ποιητ. ἡ τοῦ πεζ., τοῦ δὲ ἐπίστασθαι συγχὴ παρ' Ἡρδ., Αἰσχλ. Πρ. 329 «πλήνους μὲν ἂν σάρξ ἦσθ' ἔκατι βαρύζοντος υκυτον κρατήσαι». Σορ. Φ. 1329 «καὶ παῦλαν ἵσθι τῆσδε μὴ ποτ' ἂν τυχεῖν». Οἰδ. τ. 690. Ἡλ. 616 «εὖνον ἐπίστω τῶνδε μ' αἰσχύνην ἔχειν». Ἀντ. 1092 «ἐπίστασθαι.. μὴ πω ποτ' αὐτὸν φεύδοις ἐς πόλιν λακεῖν». Εὐρ. Ιφ. αὐλ. 1005 «ἴσθι μὴ φεύδεις μ' ἔρειν». [Τὸ δὲ ἐν Αἰσχλ. Πρ. 169. 423. 427. Εὔρ. Μ. 590, ἔνθι μετὰ τὸ τέ δε κεῖται αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ., ἔξηγητέαν κατὰ τὰ ἐν §. 472, 1, ε]. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 44 «ὅστις ἴσχυρὸς χράματοι ἥδεται, εἰδὲν τοῦτον καὶ δικαιωνῶντας ἴσχυρὸς ἀμασθαι». 7, 12 «χάρσαρχός ἴσθι τῷ εὐφρατίνεσθι πολλὰς ἀσχολίκης παρέχειν», μ. σ. Βορν. Ἡρδ. 1, 122 «ἐπίσταμενοι αὐτὸν τότε τελευτῆσαι». 3, 66 «ἡπιστάκτο ἐπὶ δικαιολόγῳ εἰπεῖν Κρητέσσε». 134, 1. 140 «ἄδειοστῶν ἡπίστατο οἱ τοῦτο ἀπολωλέται». 7, 172 «ἐπίστασθαι ἡμέας δύο λογήσειν τῷ Ηέρσει». καὶ ἀλλοθι συγν.

Σημ. 1. Ἐνίσται ἡ μετὰ μετοχῆς = σύνταξις. τῶν αἰσθητικῶν ἡμέρα μεταπίπτει εἰς τὴν μετ' ἀπαρεμφ., ἐπειδὴ εὐδόλως ἡ ἔννοια τῶν τοιούτων ἡμέρα μεταπίπτει εἰς τὴν τῶν διοξειδιτικῶν¹⁾ οἷον Θουκ. 4, 27 «όρθιντες κορυθίην δέδυντον ἰσομένην τὸν τε ἔφορον οὐκ ἐστρέψαν, ἀλλ' ἡ σφῆν ἀνέντων τὴν φυλακήν, περιγενήσασθαι τοὺς ἄνδρας ἡ τοι; πλοιοῖς ἐκπλεύεσθαι» 1).

8. Νομίζειν μ. μετοχ. = εἰδέναι, εἰζεύρω, σπανιώτατον μετ' ἀπαρεμφ. ὅμως σύνηθες = νομίζω, ἡγοῦμαι. Ξεν. ἀν. 6. 6, 24 «νόμιζε, ἐὰν ἐμὲ νῦν ἁποκτείγης, ἀνδρὸς ἀγαθὸν ἀποκτείνωρ». πολ. Λακ. 1, 6 «τοῦτο συγγένεος τῇ εὐγονίᾳ νομίζων». Ἀπαρέμφ. καὶ μετοχή. Θουκ. 7, 68 «ανομίσωμεν ἀμπ μὲν νομιμώτατον εἶναι . . . ἀμπ δὲ ἔχηρος; ἀμνίσθαι εἴργετησθενενος ὑπὲν» = θεὶς νομίσωμεν, ὅτι ἀμπ μὲν εἰνε νυμιμώτ. . . , οἵς μικθωμέν δὲ προσέτι, ὅτι καὶ θεὶς ἐπιτραπῆται ἡμέν ν. . . ίδ. Popp. III. 4 σ. 549. [Τὸ Ηλ. ὅμως πολ. 529, b «οὐδὲν κακοῦ ἀλλο τις νομίται ἄνω ποιοῦν φυγὴν βλέπειν μάθημα» (= δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ἀλλη τις ἐπιστήμην καταρθοῖ, ἵνα ἡ φυγὴ δρᾷ πρὸς τὰ ἄνω) ἀναγγνωστέον μετὰ Hrdf. εἰς Θεσπίτ. σ. 397 ποιεῖται.]

9. Τὸ μαρθάρειν μ. μετοχ. δηλοῦ παρεκτηρῶ, βλέπω, εἰζεύρω· μ. ἀπαρεμφ. μακνήνω, διδάσκομαι. *Martháρω ἀμαρτών = παρεκτηρῶ*, ὅτι ἡμαρτον, ίδ. §. 482, 1' ἐν Ζ ὅμως 444 «ἐπεὶ μάθον ἔμεινει ἐσθλὸς αἰεὶ καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι».

1) "Ιδ. Popp. εἰς Θουκ. 4. 2, 2 ἔκδ. Γοτίγγ.

Αἰσχλ. πρ. 1070 «τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον». Ξεν. ἀν. 3. 2, 35 «ἄντις μαθώμεν ἀργοὶ ζῆν καὶ ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν κτλ.» Κύρ. 4. 1, 18.

10. Τὸ μεγιστῆσθαι σ. μετοχὴ δηλοῖ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι σ. ἀπαρεμφ. δὲ σκέπτομαι, προτίθεμαι, σκοπεύω, μελετῶ, ἐπιθυμῶ, προτίθεμαι πρός τι. Μέμημαι εὖ ποιήσας τοὺς πολίτας = ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εὐγράφητοις τοὺς πολ., ίδ. §. 482, 1· τὸ δὲ μέμημ. εὖ ποιήσαι = σκέπτομαι, μελετῶ νῦν εὐεργετήσω. Ξεν. ἀν., 3. 2, 39 «μεμνήθω ἀντὶ ἀγαθῶν εἶναι». 6. 4, 11 «ἐξν τις μνησθῇ δίγκ τὸ στράτευμα παιεῖν». Κύρ. 8. 6, 6. «(οἱ στρατόπεδοι) ὅτι ἂν ἐν τῇ γῇ ἐκάστη πελλὼν ἡ ἀγαθὸν ἡ, μεμνήσονται καὶ δεῦρο ἀποπέμψειν». συμπ. 4, 20 «μεμνήσῃ διακριθῆται περὶ τοῦ πελλῶν». = θὰ προστομάζησαι νῦν μετρηθῇς μὲν ἐμὲ περὶ τ. πελλῶν. οἰκ. 8, 21. κυνηγ. 10, 15 μ. σ. Sauppe.

11. Τὸ ἐπιλαβθῆσθαι (ποιητ. λανθάνεσθαι) σ. μετ. δηλοῖ ληπτοῦν, ὅτι εἴπει τι, ὅτι καττάγνωμαι περὶ τινα σ. ἀπαρεμφ. δὲ=ληπτοῦν γάρ, ἵτοι περικλείων, ἀμελῶ νῦν κάμω τι. Εὑρ. Βάζ. 189 «ἐπιλελήσμεθ̄ ἥδεως γέροντες ὄντες», ίδ. 482, 1. Ἐν Ἀρρ. ὅμως σρ. 853, «ἐπελεκθόμην τοὺς καδίστους ἐκφέρειν». Ηλ. πολ. 563, ἡ «διλγοῦν ἐπελεκθόμεθ̄ εἰπεῖν». Θεολ. 206, ε «τὸ προκείμενον μη ἐπιλαβθῆσθε δι' αὐτὸν μητρῶν».

12. Τὸ λογίζεσθαι σ. ἀπαρεμφ. δηλοῖ σκέπτομαι, δικλογίζομαι, ἡγοῦμαι, νομίζω, τὸ δὲ περὶ Ἡρδ. 3, 65 «Σμέρδιν τὸν Κύρου μηκέτι θυμῷ ἔντα λογίζεσθε», τὸ λογίζεσθε=ἴστε=εἰσεύρετε, μάζετε ὅτι δὲν εἴνε πλέον εἰς σᾶς, Σμ. 5 Κύρ.

13. γατεοθαί μ. μετοχ. δηλοῖ φάνημαι, δείκνυμαι, ὅτι, φανερὸς γίγνομαι, ὅτι μ. ἀπαρεμφ. δὲ=φάνημαι πῶς, προσποιοῦμαι, ὅτι, videri. Ἐγατετο κλαιωτὸς=ἔρχινετο φανερὸς, ὅτι ἔκλαισιν, ἔκλαισις κακοράχ, ἀληθῶς· τὸ δὲ ἔγατος κλαιεῖν=ἔδονει κλαίσιν, ἔρχινετο πῶς κτλ., προσποιεῖτο, ὅτι κτλ. Ξεν. συμπ. 1, 15 «καὶ ἔμικλέγων ταῦτα ἀπειράττετο τε (ὅ γελωτοποιὸς) καὶ τῇ φωνῇ σφράζεις κλαιεῖν ἔρχινετο» (εἴκους πῶς ἔκλαισις, δὲν ἔκλ. ὅμως). Ήρδ. 3, 53 «κατερχίνετο εἶναι νοθέστερος». Ηλ. Κρίτ. 52, ε «μηδὲ δίκαιοι ερχίνοντο σοι καὶ ὅμολογίαι εἶναι». Σποράδικόν είνε ἐν τῷ περὶ τῆς ἐγκρίτου ἀρχαιότητος τὸ Θουκ. 4, 47 «οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων καταδύλλοι ὄντες τοὺς ἄνδρας μὴ ἐν βούλεοθαι δύπ' ἄλλων κομισθέντες» (εἴθα ἀνεμένετο βούλευμενοί), ἦως τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συγκρούστεως δύο μετοχῶν συγχώνης ὅμως περὶ Ἀππιανῷ οἷον Μιθριδ. κερ. 13. 23, ίδ. Popp.

14. Τὸ ἐσικέραιναι μ. μετοχ. κατ' ὄφομαστ, μὲν δηλοῖ φάνημαι, ὅτι, φανερὸς γίγνομαι, ὅτι, δείκνυμαι, ὅτι, κατὰ δοτ. δὲ δημοικίζειν, σμοιον εἶναι, ὅτι (§. 481, Α. 3) σ. ἀπαρεμφ.=δοκεῖ, φανημαι πῶς, προσποιοῦμαι, ὅτι «Ἐσίκετε τορχννίτι μαζλλον ἡ πολιτείκις ηδύμεροι»=φανίνεσθε φανερὸς, ὅτι εὐχαριστεῖσθε μαζλλ. εἰς τ. τυρ.

ἢ τ. δημοκρ.· ἔσικας ὀχροῦντι λέγειν=δῆμοιάζεις πρὸς ἐκεῖνον, δοστὶς δὲν εἶ νὰ λέγη. Ἐν Ξεν. ὅμως Ἱέρ. 7, 1 «ἔσικε μέγα τι εἴται ἡ τιμὴ». Κύρ. 1. 4, 9 «ποίει ὄπως βούλει» σὺ γάρ νῦν γε ἡμῶν ἔσικας βασιλεὺς εἴται». ἀπολ. 29 «οὐκ ἔσικεν εἰδέται».

15. Τὰ δεικνύται, ἀποράτειν, δηλοῦται σ. μετοχῇ δηλοῦσι, δεικνύω, ὅτι, δηλῶ, ὅτι, ἀποδεικνύω ὅτι σ. ἀπαρεμφ. δὲ διδάσκω, ἢ καὶ ἀναφέρομενος εἴται, ἀναφέρων δηλ. τι, δεικνύω, δηλῶ, κάμνω σημεῖον, ἢ διὰ σημείου κελεύω, προστάσσω. "Ἐδειξά (ἀπέρηγά) σε ἀδικήσατα, ἰδ. §. 482, 2. "Οὐμως Ξεν. ἀν. 2. 3, 14 «ἀρίσκοντο εἰς κώμας, ὅθεν ἀπέδεικαν οἱ ἡγεμόνες λαμβάρει τὰ ἐπιτήδεια» = unde duces viae (monstrando) jusserunt milites cibaria capere. οὐκ. 9, 4 «δικιτήρια τοῖς ἀνθρώποις ἐπεδείκνυτο (docebam) αὐτῷ κεκαλλωπισμένα τοῦ μὲν θέρους ἔχειν ψυχειά, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά». Δημ. 18, 135 «(ἡ βουλὴ Αἰγυπτίνην) καὶ προδότην εἴται καὶ κακόνουν ὑπὲν ἀπέγαιτον» (docebat). Ἀργ. 1, 33 «καράργυροι εἰδῆλοις τούς ἐλευθερίκας δεομένους πρὸς σύμμαχον αὐτὸν παρεῖται» = edixit, ut adessent. Ἐνίστε ὅμως συντάσσονται τὰ ἔρμα. ταῦτα μ. ἀπαρεμφ. ἐξὸν ἔχωσι τὴν σηματ. τοῦ ὑπὸ ἀλλῶν τιθεμένου λέγειν, ἢ ἐξὸν τὸ ἀντικείμ. τοῦ δειξεως δὲν πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τι αἰσθητόν, ἀντιληπτόν, ἀλλ' ὡς τι δινατόν, πιθαρόν. Ἡρό. Ηλ. 269 «δηλοῦται γάρ κυτὸν σωρὸν ἥκειν γρηγόρων ἔργωντα». Θουκ. 4, 38 «δηλοῖτε προσέσθαι τὰ κεκηρυγμένα» = dicentes se non admittere. 5, 65 «δηλῶ τὰς ἔξ "Ἀργους ἐπαιτίου ἀναγράφεσσες τὴν παροῦσαν ἀκαριὸν προθυμίᾳν ἀνάληκυν βουλομένην εἴται» = ἐπειδὴ ἡθελε διὰ τούτου νὰ λέγη, ὅτι ἡ παροῦσα ἀκαριὸς προθυμία του ἡδύκτο ἵσως νὰ ἐπικνοῦθῇ (ἢ ἐπικνόθῃ ἵσως) τὴν ἔνοχον εξ "Ἀργ. ἀναγράφοντος του. Ἡρό. 3, 65 «ὅ μάργος τόν μοι ὁ δάκινων προσέργαιε (prae significabat) ἐν τῇ ὅρῃ ἐπαραστήσασθαι». Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 17 «ἢ κινδυνεύεις ἐπιδείξαι, σὺ μὲν γρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἴται, ἐκεῖνος δὲ φρεύδης τε καὶ οὐκ ἔξιος εὐεργεσίας», μ. σ. Kühn. Ἡδ. 4. 4, 18. (Ἐν Πλ. Μενεξ. 237, b. c. ἀπαντᾷ μετά τὸ ἀποργαμένη μετάθετος ἀπὸ μετοχ. εἰς ἀπωρέμα.. ὅπερ πιθανὸν ὅτι ἐγένετο πρὸς ἀπορυγήν ἐπικαλήψεως πολλῶν μετοχῶν. Δημ. 18, 250 «ἐννοητοὶ καὶ γράφειν καὶ λέγειν ἀπεδεικνύμην» τὰ ἀπρέμα. κατέται ἀντὶ γράφων κ. λέγων γάρ τινα συμμετρίας τῆς ὅλης περιόδου.)

16. Εἰρίσκειν μ. μετοχ.=εὑρίσκω, καταλαμβάνω, γιγνώσκω, εἰζεύω, ὅτι μ. ἀπαρεμφ. δὲ σπανίως=κανακλύπτω, ἐπινοῶ, κρίνω, ἡγοῦμαι. Εἰρίσκω σε ἀδικήσατα, ἰδ. §. 482, 1. Ἄλλ' Ἡρό. 1, 125 «φροντίζων δὲ εὑρίσκει ταῦτα κακιώτατα εἴται». Ηλ. νόμ. 699, b. «εἰρίσκον καταχρυγήν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἴται καὶ τοὺς θεούς». ἐν τῇ σηματ. τοῦ impetrare, δικηράζετω, κατορθῶ. Ἡρό. 9, 28 «παρὰ δέ σφ' εὑρότο παρὰ Πκυσκίνεω ἐστά-

ναὶ... τοὺς παρεόντας τριηκοσίους» = impetrarunt a P., ut.. starent. Τὸ δοκιμάζειν σ. μετοχῇ = δοκιμάζω, ἔξετάζω, πεῖρων λαρυγγόνω· σ. ἀπαρεμφ. δὲ = ἀποδεικνύω, ἀναλύω λαρυγγόν, καταδεικνύω, διδάσκω (ἰδ. τὰ δεικνύει, δηλοῦτ, ἀπογαίρει). Λυτ. 31, 34 «ὑμᾶς δεῖ τεκμηρίοις γρῆσθαι ὑμῖν αὐτοῖς, διποτοῖ τινες ὅτες αὐτοὶ περὶ τὴν πόλιν ἐδοκιμάσθησεν». Ἀλλ' ἐν Ξεν. οἰκ. 6, 8 «ἐδοκιμάσαμεν ἀνδρὶ καλῷ τε καγχθῷ ἐργασίν εἶται κρατίστην γεωγίκῳ».

17. Τὸ ἀγγέλειν σ. μετοχῇ δηλοῖτ ἀγγελίν, εἰδήσιν περὶ συμβέβητων πραγματικῶν σ. ἀπαρεμφ. δὲ ἀγγελίν περὶ πραγμάτων ἀλεβαιῶν ἔτι, καὶ ἀπλῶς ὑποτιθεμένων. Ἀπηγγέλθη Φίλιππος Ἡραίον τείχος πολυρράκτου» (περὶ πράξεως τετελεσμένης). Ξεν. Κύρ. 1. 5, 30 «ὅτι Αστύριος εἰς τὴν γώραν ἐμβάλλειται ἀγγέλλεται», χλεύσιον εἰσέπειται τὸ πρᾶγμα ἔχει οὗτο.

18. Τὸ ὄμολογεῖν = δυσλογῶ, συνκινῶ, συμρωνῶ, κανονικῶς μετ' ἀπαρεμφ. σπυν. δὲ μ. μετοχῇ, δι' ἣς ἡ πράξις δηλοῦσθαι ἔτι: μᾶλλον ὥρισμένην. Ξεν. ἀν. 1. 9, 20 «Κύρος» ὄμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέσθαι θερπτεύειν (τοὺς φίλους). Πλ. Κρίτ. 50, α «ἔμμένομεν οἵς ὄμολογήσκεμεν δικαίοις οὖσιν» = τούτοις, ἡ ὁμ. δίκαια ὄντα». Ισαϊ. 6, 49 «ἡ τούτων μήτηρ ὄμολογουμένη οὖσα δούλην». ίδ. Ισαϊκ. 4, 33. ίδ. §. 482.

Σημ. 2. Τὰ λεκτικά, μηνονοευτικά, καὶ ἀρνητικά ἔμ. συντάσσονται: κανονικῶς μετ' ἀπαρεμφ., ίδ. §. 473, 1· ἐν τῇ ποιήσει ὄμως ἔντος, σπουδικῶν; δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ, συντάσσεις καὶ μετά μετοχῇ, διαν τὸ ἀντικείμενον ἔμων. τούτων ποτέν νὰ παρασταθῇ ὡς ὄντων, πραγματικῶν; ὑπέροχον. ψ. 2 «γῆρας δὲ εἰς ὑπερφ. ἀνεβάστω .. δεσποινή ἐρεοῦσα φίλον πόσιν ἔνθεν ταν». Σοφ. Οἰδ. κ. 1580 «λέξα; Οἰδίπουν δλωλήτα». Ηλ. 676 «θανόντι» Ορέστην νῦν τε καὶ πάλι λέγων. Εἰρ. Ἱφ. αδλ. 803 «Τίς ἂν φράσειε.. τὸν Πτλέωνα; ζητοῦντά νι πατέτι ἐν πόλαις; Ἀγλλεία»; «Ἐλ. 1076 «ἀτέρθ θανόντις τοῦ μ' ἔρετος πεπομένην»; Σοφ. Οἰδ. κ. 1024 «οὖσα δημόποτε γώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεξέωντα: θεοῖς»=οἴτινες, διτε ἔμφαντι τῇ; γώρας ταυτηνά, οὐδέποτε ὄντων; θεὶς ἐλχρυστήσωτος τοὺς οὖσους. Εἰρ. Τρ. 478 «οὐδὲ βάρδαρος γυνὴ τεκοῦσα (δηλ. τοιεῦσα τίκνα) κομπάστειν ἢν ποτε». Αἰσχυλ. Ἀγ. 569 «νικώμενος λόγοισι οὐκ ἀναίνομα». Εἰρ. «Ἀλκ. 1158 «οὐδὲ γάρ εἰτο γάνη μέτεστομα». Ορ. 1581 «ἀρνητικάτας»; (Ἄλλα τὸ ἐν Σοφ. Ἀντ. 995 «ἔχω πεπονθώμα; μαρτυρεῖν δινήσιμα» δηλοῦτ, δύναμαι νὰ μαρτυρήσω, ἵνειδη διφλιματίδοντας, ὑπέστην.) Έκ τοῦ πεζοῦ Πλ. Φίλ. 22, ε. οὐτ' ἂν τῶν πρωτείων (primarum partium) οὐδὲ αὖτις δευτερείων ἡδονῆ μετὸν ἀληθῆς τοῦ λέγοιτο.» Πλ. Σοφ. 235, ε «οὔτε οὖτος οὔτε κλλο γένος; οὐδὲν μήποτε ἐκ φυγῆς ἐπεξηγηται τὴν.. μέθοδον»=πυνηγαμ certe gloriabitur se effugisse 1).

19. Τὸ ποιεῖν σ. μετοχῇ δηλοῖτ παραστάνω, ἔκτιθμι ίδ. §. 482, 2· σ. ἀπαρεμφ. δὲ α) καταρθίωνα, β) ὑποτιθεμένη, παραδέχομαι, ίδ. §. 473, 3. Ποιῶ σε γελῶντα. Ποιῶ σε γελᾶν. Πλ. συμπ. 174 c

1) ίδ. Hdrf. εἰς Πλ. σοφ. 235, c. Haage progr. Luneburg. 1841 σ. 15.

«ἔχειντον ἐποίησεν (Οὐρανὸς) ἐλθόντα τὸν Μενέλεων· ἐπὶ τὴν θούγατον» Ξεν. ἀν. 5. 7, 9 «ποιῶ οὐκέτι ἔξαπτηθέντας οὐκ' ἔμοιο
ήκειρ εἰς φῆσιν» = οὐσιότω, παραδέχουσι.

20. Τὸ καθίζειν σ. μετοχὴ δηλοῖ, φέρω εἰς θέσιν, εἰς κατάστασιν σ. ἀπαρεμφ=ποιεῖν σ. ἀπαρεμφ=εκτορθώνω Ξεν. Κύρ. 2.2, 14 «τοῦ κλατεῖν καθίζοντος τοὺς φίλους», ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «γόμοι πολίτες διὰ τοῦ κλατορτας καθίζειν ἐξ δικαιοσύνην προτρέπονται». 15 κλατορτας ἐκείνους πειράση καθίζειν» Ηλ. Ι. 535, ε «ἐκεὶ κλατορτας κύτοις καθίσων».

21. Αἰσχρέοςθαι καὶ αἰθεῖσθαι σ. μετ. = ἐντρέπομαι διὰ πρᾶξιν γού τυχε, διέτι ἐπρεξέν τι σ. ἀπαρεμφ. δὲ = ἐντρέπομαι νὰ πρᾶξω τι, ἐξ αἰτησίνης ή κιδοῦς δὲν πρέπει τι. Αἰσχρέομαι κακά ποιῶν τὸν γίλον ή κακά ποιεῖν. Ξεν. Κύρ. 5. 1, 21 «τοῦτο μὲν (τὸ ἀποδίδοντι γέρων μάτια με δύνασθαι) οὐκ αἰσχρέομαι λέγων· τὸ δέ. Ἐν μέντοι παρ' ἐμοί, ἀποδέσω, τοῦτο εἴ τίτε, αἰσχυνομένον θει εἰπεῖν». π. Λαζ. 9, 4 «ποτὲ θει τις αἰσχρεύειν τὴν κακὴν τίσαντον παρατείνειν». Ηλ. θαυμ. 22, 6 «πίσχυνομεν διτι εἰπεῖν τάληθη». Εἱρ. Έκ. 968. Ξεν. ἀν. 2. 3, 22 «ἰσχυρούθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδιδειν κύτον» βρογχολογκῶς, ἄντι «αἰσχρούθημενοι». θ. κ. ἀν. θρογγόμεν προδιδειν κύτον» μ. σ. Kühn. Σοφ. Αλ. 506 «κιλδεσκι μὲν πατέρων τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γέρσι προδελπωρ.» Ξεν. συμπ. 8, 33 «τούτους θει ἔρη οἰσθει μαλιστι κιλδεσκι αλλήλους ἀποδελπειν. 35 «κιλδοῦνται τοὺς παρόντας ἀποδελπειν.»

Σημ. 3. Οὕτως ἐπὶ τοῖς διαφέρει τὸ ἐπικ. οὐσιαὶ σ. μετ. καὶ σ. ἀπαρεμφ. Ε. 403 «οὐκ ὅδετις αἴσιοκράτειον» = δὲν ἐντρέπετο, διτι ἐπαττε κακοθείας. Εν Ο δημος; 166 «τοῦδε οὐκ ὅθεται φίλον ἡτοι ίσον ἥμοι φάσθαι» = δὲν ἐντρέπεται τι ἀγαπητὴ του καρδία να μοι εἴη. . . ». Ιθ. 182. Τὰ λοιπὰ παραγματικὰ δήμι, σπανιώτατα ἀπαντώσι σ. ἀπαρεμφ. Λισγλ. οιρ. 302 χρον. νεδουδίκαιος οὐδεμένος είναι. . . ο. 202 «οὐκ ἔχειται αἴρεις ἀδρας. . . μισογέμεναι κακότηται» ἔνθα καίτιαι ή ίννοιαι = ἀσπλαγχνοις δὲν ἐντρέπεται νὰ κτλ. (Ἄλλα Ινδ. 828 «εἰ δὲ διδυρομένην ἐλατίρια» = ἀσπλαγχνικέσται, διτι εἰ διδυρεσκι). Οὕτω καὶ Σοφ. Αλ. 653 «οἰκτείριο δέ νιν. . . λιπεται.» = έξι εἰσπλαγχνίας ἐντρέπομαι νὰ τίη δέψησω. Οἰτωπάντοτε διπλὸν Όμρ. τὸ στυγεῖν σ. ἀπαρεμφ=μισθ, ἀποστρέψομαι νὰ κάμω τι, Ιθ. λεξ. Πατσού, κ. Σακελλ. Τὸ φροντίζειν μετὰ μὲν τοῦ οὗ συντάσσεται ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαιότητι πάντοτε μετὰ μετοχ., ἔντε δὲ τοῦ οὗ, μετὰ τοῦ δις καὶ μετοχ., δις ἐν Σοφ. Ηλ. 1370, ή μετὰ δευτερευόσθης προτάσ.» οῖον Εἱρ. Έκ. 256 «οἱ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζεται». Ανδροκ. 4, 23 «γινόμενα (ταῦτα) ἐν τῇ πόλει δρῶντες οὐ φροντίζεται». Παρὰ τοὺς μηγν. δημως συντάσσεται καὶ μ. ἀπαρεμφ. ἐν τῷ σημασ. τοῦ λχτ. ευρο facere, φροντίζω νὰ κάμω τι, ἔνθα κείται ή ίννοιαι τοῦ καταγίνομαι, προσπαθῶ οῖον Πλούτ. Φ. Μάξ. 12, 25 «καὶ τὰ πραττόμενα γινώσκειν ἐργάντιζεν οὐ δι' ἀγγέλων, διλλι αὐτοῖς ἔχων κατατικοπήν». Ρ. 272 «μίσησεν δ' ἄρα μιν δημων κυρι κάρμα γενέσθαι» = ἀπεστράψῃ οὗτος (δι Πάτροκλος) νὰ γεινηληίσει. Εἱρ. Ρ. 333 «μισθ φίλοισιν δεσερον

βροηδόρουμενν.¹⁾ Ἀλλ᾽ ἐν Εὐρ. ἐκ 1108 «ῶδις πάλαιστον γῆρας, ωἱ μισῶ
σ' ἔχω νι=πόσον μίσος κατέχει με, πόσ. λυποῦμαι, δῖτι οὐ ἔχω! Τὸ θαυμά-
ζειν κατὰ τὰ ἐν § 417, Α.7, f) κ. Α. 9 συντίσσεται: πολλάκις μὲν μετὰ γε-
νικ. καὶ μετοχ., οἶον θαυμάζω σου λέγοντος (Πλ. Πρωτ. 329, c),
σποραδικῶς δὲ μ. αἰτ. κ. μετοχ. Θουσ. 1, 51 «θεύμαζοντος; Κορινθίους; πρό-
μναν κρονούμενους.» τὸ παθητικ. μ. δύνομαστ. Σοφ. Οἰδ. τ 289 «πάλαι δὲ
μὴ παρὼν θαυμάζεται:» θαῦμα θεωρεῖται, δῖτι δὲν, πῶς δὲν εἶναι παρόν πρὸ κατ-
ροῦ. σ. αἰτ. καὶ ἀπαρει μ. φ. Ε. 601 «οἶον δὲ θαυμάζομεν "Ἐκτόροι διοι αἴγι-
μητήν τ' ἔμεναι καὶ θαυμαζέον πολεμιστήν."» Υδ. Κρεοս. ἀποσ. IV. 1 (325
Διαδορφ.) «καὶ μῆτι θαυμάζῃ; με τοὺς κέρδους . . . ἀντέχεισθατε.» Εὐρ. "Αλκ.
1130. Μῆδ. 268. Ξεν. ἔλλ. 2, 3, 36. Τὸ ἀγαπᾶν σ. μετ. δηλοὶς γαρίφωμι,
εἴμαι εὐχαριστημένος, διτ. Υδ. § 482, 3° μ. ἀπαρεμφ. δὲ διώς περέχον θύ-
νοις βουλητικήν=ἀγαπῶ ιπποθυμῶ, σποραδικ. ἐν τῷ πειθῶ τῇ λγκριτ. δραχαιότ.
Δημ. 55, 19 «ταῦτα ἴγε πάσχοντα δὲ τούτων μὲν δῖτι δίκην λαβεῖν,
ἀλλὰ μὴ προσοφλεῖν ἀγαπήσακι²⁾ ἄν», πολλάκις δύως π. τ. μτγν. οἶον
Θεμίστ. 4, σ. 62. 8 σ. 126, 29. Ἡρωδίαν. 2, 15 σ. 54, 28. Δουκ. νεκρ.
διάλ. 12, 9. Πλούτ. VI. σ. 224, 35. «Ἐλλοις γωρίοις δηλοτε θέλω, ή δεί-
κνυσιν, δῖτι εὐχαριστῶς πράττει τίς τι οἶον Πλούτ. I. σ. 346, 19. III. σ. 119,
10. Θεμίστ. 21 σ. 311, 13. 27 σ. 403, 13. 1).

22. Τὸ ἀρκῶ καὶ ικαρός εἴμι ποιῶ τι προσωπικ. δηλοτε ἐπαρ-
κῶ, εἰνε ἀρκετὸν, ίκνην δῖτι κάμω τι, ίδ. §. 482, 4° μ. ἀπα-
ρεμφ. δύως ἀπροσώπ. ἀρκεῖ κτλ. δηλοὶς ἀρκεῖ νὰ γίγνηται τι,
ίκνην είνε νὰ γίγνηται τι. Πλ. πολ. 539, d «ἀρκεῖ ἐπὶ λό-
γων μεταλλήψει γείναι». Ξεν. ἔλν. 5. 8, 13 «ὅσοις σώλεοθαι προ-
κει δι' ήμεζοι. εἰρωνικ=εἰς δῖτους ἡτο ἀρκετὸν, εὐχάριστον νὰ σώ-
ζωνται δι' ήμεν. Ικαρός εἴμι ποιεῖται=εἴμη ίκνη, ἐπιτηδειος
νὰ κάμω τι, ίδ. §. 473, 3.

23. Ἀρέχεσθαι, ὑπομένειν, ταλῆαι, τολμᾶται. μετοχ.=ὑπορέ-
ω, ὑπομένω, ἐνῷ, δῖτι σ. ἀπαρεμφ. δὲ=audere τολμᾶν, in animum
inducere βέλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου νὰ, μοῦ ἐρχεται εἰς τὸν
νοῦν νὰ, θέλω νὰ, ίδ. §§. 482, 5 κ. 473, 2. Ἀνέχομαι πά-
σχων τι σ. ἀπαρεμφ. δὲ σπανίως π. τ. ἐγκρίτω ἀρχαιότ. Ηρδ. 7,
139 «καταμείναντες ἀπέχογτο τὸν ἐπίστοντες ἐπὶ τὴν γάρην δέ-
ξασθαι» μ. σ. Baehr. Εὐρ. Φ. 547 «σὺ δ' οὐκ ἀρέχῃ δωμάτων
ἔχων ίσον, καὶ τῷδ' ἀπονέμειν;» μ. σ. Ερμάν., συχνότετον δί-
μως π. τ. μτγν. οἶον Πλούτ. Ἀρέχ. Ἡρωδίαν. κ. ἔλλ. 2)²⁾ «Ὑπο-
μένω κοιλαζόμενος, παρὰ Ξεν. δύως ἀπομν. 2. 7, 11 «εὖ δέ
μοι δοκῶ εἰς ἔργων ἀρρομήν ὑπομένειν κατὰ ποιῆσαι». Πλ.
νόμ. 869, c «ὑπομένειται τὰ πάντα πάσχειν». Γοργ. 507, b
«ὑπομένορτα καρτερεῖν, διπουδεῖν». Φαίδ. 104, c «οὐδὲ γάρ σομεν τὰ

1) ίδ. Strange Lps. Jhrb. Suppl. 1836. σ. 353.—2) ίδ. Strange Lps. Jhrb.
Suppl. 1836. σ. 352.

τρία ἀλλο διτοῦν πείσεσθαι, πρὸν ὑπομεῖναι ἔτι τρία ὄντα ἄρτια γενέσθαι;» Ἐν δὲ τῇ σημετοπ. περιμένω, ἀναμένω συντάσσεται σ. αἰτιατ. κ. ἀπαρεμφ. (ἴδ. τὸ μέρειτον §. 473, Α. 3) α., 411 «οὐδὲ ἐπέμεινεν γράμματα» δηλ. τινα = οὐδὲ ὑπέμεινε, μέχρις οὗ γνωρίσῃ τις αὐτόν. Τὰ τ.λῆγαν κ. τολμᾶτον σ. ἀπαρεμφ. = τολμῶ νά, εἰνε συνηθέστατακ μετὰ δὲ μετοχ. = ὑπομένω, μόνον ποιητ., ίδ. 482, 5.

24. Περιοράτη σ. μετ. = παρκθλέπω, ἀδιαρροϊδῶ, παρκμελῶ, ἀπαθῶς βλέπω, θτι, ἐνῷ γίγνεται τι (ή. 482, 5) σ. ἀπαρεμφ. σπανί= συγγωρῶ, ἀχίνω, ἐπιτρέπω νά γίγνηται τι, κατ' ἀνκλογίκην τῶν συγχωρεῖται, ἔττορ σ. ἀπαρεμφ. Ἡρδ. 1, 2, 4 «περιμεῖται κύτον ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ ἀείσαι». 7. 16, 1 «πνεύματα ἀνέμων ἐμπίπτοντακ οὐ περιοράτη τὴν θάλασσαν φύσει τῇ ἀώστῃς χρῆσθαι». Θουκ. 1, 35 «ἀπὸ τῆς ὑμετέρκας ἀρχῆς προσλαβεῖται (δηλ. Κορινθίους) περιβλεψθε». 4, 48 «οὐδὲ εἰσιέται ἔρχασκη περιβλεψθαι οὐδένακα». 1, 36, 5, 29, 6, 38, 86. 2, 20 «τοὺς Ἀθηναίους ἀλπίζεται τὴν γῆν οὐκ ἀν περιμεῖται τμηθῆσαι». (Ἐκεῖ θμως καὶ «οἱ Ἀγρινοῖς οὐ περιβλεψθαι εἰδόντων τὰ σφέτερα διαφθαρέτα» de re facta, καὶ 2, 18 «οὐ δὲ προσδεχόμενος τοὺς Ἀθηναίους τῆς γῆς ἔτι ἀκεράκιον οὔτης ἐνδώσειν τε καὶ πατονήσειν περιμεῖται αὐτὴν τμηθεῖσαρ, ἀνεῖγε» de re nondum facta).

25. Ἐπιτρέπειται = συγγωρῶ νά, ἀχίνω νά, συντάσσεται κανονικῶς σ. ἀπαρεμφ.. ὡς τὸ ἔττορ, σπανί. δὲ σ. μετ. Ξεν. ἀν. 1. 2, 19 «ταύτην τὴν γώραν ἐπέτρεψε διαρπάσαι τοῖς Ἑλλησιν». ἀπομν. 4. 3, 14. Ηλ., Λυτ. 208, α κ. b. Μετ' αἰτ. κ. ἀπαρεμφ. 7. 7, 8 «πορευομένους ἡμέτερούς οὐδὲ κατανικούσθαι ἐπιτρέπεται». Ήσει τῆς μ. μετοχ. συντάξει. αὐτοῦ, ίδ. §. 482, 5.

26. Ἀποκάμψειται σ. μετοχ. = ἀποκάμψω πράττων τι, ίδ. §. 482, 5· σ. ἀπαρεμφ. (σπανί.) = ἀπὸ κακμάτου, κάπου παύω νά κάμω τι Εὔρ. Ιω. 134 (μελ.) «πόνους μοχθεῖται οὐκ ἀποκάμψω». Ηλ. Κρίτ. 45, b «μήτε ἀποκάμψῃς σκυτὸν σῶσκι».

27. «Ἄργεσθαι σ. μετ. = εἰμὶ ἐν τῇ ἀρχῇ πράξεώς τινος (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ τέλος η μέσον αὐτῆς), η καὶ ὅταν πρέπη δηλωθῇ τὸ εἶδος καὶ διηρθρος, ἐν οἷς συμβαινει η ἀρχὴ τῆς πράξεως σ. ἀπαρεμφ. δὲ = ἀρχομαι, ἀρχίζω (σκοπεύω) νά κάμω τι (κατ' ἀντίθεσ. πρὸς ἀλληλούντεργειν). »Ηρξατο τὰ τείχη οἰκοδομεῖτες = ἥσκαν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς οἰκοδομήσεως τῶν τείχων. Ἄλλ' ἐν Θουκ. 1, 107 «Ἀρξάντο τὰ μακρὰ τείχη Ἀθηναῖοι οἰκοδομεῖται». 5 «Ἀρξάντο περιασθαι ναυσιν ἐπ' ἀλλήλους». 103. 2, 47. 3, 18 κτλ. Ξεν. ἀπομν. 3. 1, 5 «πόθεν ἀρξάντο σε διδάσκειν τὴν στρατηγίκην» 5, 15 «ἀπὸ τῶν πατέρων ἀρχονται καταγροκεῖται τῶν γερκιτέρων» μ. σ. Kühn. 3. 5, 22. 6, 3. 4. 2, 3 «λέγεται ἀρχόμενος ὡδε προοιμίζεται». Ἄλλ' ἐν Κύρ. 8. 8, 2 «ἀρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων» = θά κάμω ἔναρξεν τῆς διδάσκαλίας ἐκ

τῶνθ. Πλ. συμπ. 186, b «ξέργωσι χπὸ τῆς; Ιεκτρικῆς; λέγων». Παρ' Ὁμ. ἀρχω σ. μετ., Ὡδ. §. 482, 6, καὶ σ. ἀπαρεμφ. B, 84 «ἥρχε νέσσθαι». Ὡδ. N, 329 κτλ. καὶ ἀρχομαι σ. ἀπαρεμφ. II, 324 κτλ.

28. Παύειν μ. μετοχ.=κάμω τινὰ νὰ παύσῃ, παύω νὰ, (§. 482, 6) μ. ἀπαρεμφ.=κωλύω, νὰ, ἐμποδίζω, νά. Λ, 442 «ἔμ' ἔπαυσες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι». Ἀρρ. Ἀγ., 635 «ῥησίν δ' εἰναι πολλῶν ἀγαλλῶν ἄξιος οὐκέντιος οὐκέντιος ποιητής, παύεις θυλῆς ζενικοῖς λόγοις μὴ λιγάνιος εἶπατασθαι». Ἡρδ. 5, 67 «ἄριψθοις ἔπαυσες ἀγωνίεσθαι». 7, 54. πολ. 416, c «τῆς (οὐσίας) μήτε τοὺς φύλακκας ὡς ἀρίστους εἴηται παύσοι αὐτούς». κτλ.

29. Μεθίεται ποιητ., μεθίεσθαι πέζ. σ. μετοχ.=παύω, καταπάυω τινος, παρκτιῶ τι, π. χ. κλιεσσας, Ὡδ. §. 482, 6. σ. ἀπαρεμφ.= παύω νὰ κάμω τι, η ἀργνω, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω νὰ γείνη τι. Σορ. Οιδ. τ. 130 «τὸ πρὸ ποσὶ σκοτειὲν μεθίενταις ήματς». Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33 «οῦτε δικ τοῦτον (τὸν ὅπνον) μεθίσαι τὰ δέσαντ πράττειν». Ἡρδ. 628 «μεθίεται μοι λέγειν=ἐπιτρέψκαται μοι νὰ λεγω». Ἀντ. 653 «μέλεις τὴν παῦδι ἐν ἥδιον τήνδες νυκρέσσεις τινί». Ἡρδ. 1, 37.

30. Πειράσθαι σ. μετ.=πειρᾶμάκι τινος, πειρῶν λαμβάνω τινός, Ὡδ. §. 482, 8* συνήθ. μ. ἀπαγερη=ποδειράζω, προσπαθῶ νὰ κάμω τι. Περὶ τοῦ παρασκενάζεσθαι σ. πέλλ. μετοχ. η σ. ἀπαγερηφ., Ὡδ. §. 482, 8. Πατιτοῖς γέρομαι ποιῶ τι=τὰ πάντα μαχανῶμαι ἐν τῇ ἐκτελέσει τινός, ἐνῷ, δηι ποιῶ τι. Ὡδ. §. 482, 8* ποιεῖν τι=προσπαθῶ παντὶ σήνει νὰ κάμω τι. Ἡρδ. 3, 124 «παντοίη ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Ησιουκράτειον». Ἐπείγεσθαι σ. μετ. (σπαν.)=σπεύδω, ἐνῷ, δηι ἐκτελῶ τι, ἐν τῇ ἐκτελέσει τινός, μετὰ σπουδῆς ἐκτελῶ τι. Ὡδ. §. 482, 8* σ. ἀπαγερηφ.=σπεύδω νὰ κάμω τι. Ἡρδ. 8, 68, 2 «ἢν μὴ ἐπειχθῆς ποιεύμενος» (δηλ. ναυμαχήνη)=ἐξὸν δὲν ναυμαχῆς ταχέως, ἐσπεύσμενως; μετὰ δὲ τοῦτο §. 3 «ἢν δὲ αὐτίκα ἐπειχθῆς ναυμαχῆσαιν=ἐξὸν δὲν σπεύσῃς νὰ ναυμαχήσῃς πάρκυτα». Ὡδ. Αἰσχυν. 1, 145. Σπουδάζειν σ. μετ. (σπαν.)=καταχίνομαι εἰς τι θερμῶς, μετὰ ζήλου, προθυμίας, Ὡδ. §. 482, 8* συνήθ. σ. ἀπαρεμφ.=προσπαθῶ, κοπιάζω νὰ κάμω τι οἷον σπουδάζω μαρθάρειν.

31. Αἱ ἐν §. 482, 9 μνημονεύσιται ἐκράκσεις συντάξσονται συγχύτερ. σ. ἀπαρεμφ., ἐπειδὴ η ἐνέργεια τοῦ ἐξηρτημένου δήμ. οποίθεται ώς τὸ πολὺ οὐχὶ ώς προσκεκολλημένη πλέον ἐν τῷ προσώπῳ, ἀλλ' ώς ἐκ τῶν ἐκράκσεων ἐκείνων προερχομένη. Πρέπει μοι τῶν ἐπιστημῶν ἐπιμελεῖσθαι=πρέπον εἰναι, ἵνα ἐπιμελῶμαι τῶν ἐπιστημῶν· τὸ δὲ πρέπει μοι τ. ἐπιστ. ἐπιμελομέρω=πρέπον μοι εἰνε, δηι, ἐνῷ ἐπιμελοῦμαι τ. ἐπιστ. Ξεν. ξν. 3, 1, 7 «ἡρώτας, πότερον λέποις κατῆπειη πορείεσθαι η μέρειν». Ὡδ. 6.2, 15 7, 6, 44. Περὶ πόρ. οὖμας 6, 2 «ἐπερέσθαι τοὺς θεοὺς, ει λέποις καὶ ἀμειγον εἴη δὲν τῇ πόλει οὕτω κατασκευαζομένη».

32. Τὸ φθάρειν συντάσσεται σ. ἀπαρεμφ. σπανιώτατα μὲν παρὰ τὴν ἐγκρ. ἀρχαιότ., συχνὸν δὲν; παρὰ τ. μηγν. (ἰδ. λεξ. Πατσού. κ. Σακελλ.), ὅπερ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ διτὶ κεῖται ἐν τῷ δέκατῳ χρόνῳ τῶν νεοτείχων τῆς ἑράκλεως, ἐπιθυμίας, τάσεως. Θουκ. 1, 44 «φθάτσι..ἢ κακῶσαι ἡμῖς ἢ σρῆς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι» γ. μ. σ. Popp. III. 1. σ. 252. 3. 82, 7 «ὅ φθάσκεις θαρσήσαι» = δοτεῖς ἐπρόλαβεν, ἐπρόθασε νὰ λαβῇ θάρ. Ἀρρ. ἵππ. 935 «δπως... φθίνεις ἔτ' εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν». νερ. 1384 «κακωκαν δ' ἂν οὐκ ἐφθῆς γράσαι». (Ἄλλον ἐν Κ, 368 «ἴνα μή τις.. φθίνῃ ἐπευξάμενος βαλλεῖν», ἐνθατὸν βαλλεῖν ἐξηρτάται ἀπὸ τοῦ ἐπαυξ. = ίνα μή τις.. δυνηθῇ καὶ προσθέσῃ νὰ κακυγίῃ, διτὶ ἐβρίψε. II, 861 «τίς δ' οἶδε, εἰς κ' Ἀγρίλευς.. φθήτῃ.. τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαι» τὸ ἀλέσ. ἀποτελεῖ συμπλήρωσιν τοῦ προηγουμένου. = μήπως καὶ δ' Ἀγριπροσθέσῃ καὶ πληγωθῇ οὕτως. ὅστε νὰ ἀπωλεσῃ τὴν ζωὴν του. Οὕτω κ. Εὔρ. Μήδ. 1170 «μαλίς; φθίνεις θρόνοισιν ἐμπεσούσα μὴ χρηματί πασσεῖν»=δοτεῖς μὴ πατεῖν.)—Τὸ τυγχάνειν σ. ἀπαρεμφ. ἀνήκει εἰς τὸν μηγν. ἐλληνισμ. Πατσ. 4. 20, 3 «ἔπιγρες οἵσιν τὸν θεόν». Γαλην. 12, σ. 178 «εἰς μαλκανόσκροις τύχειεν εἰνικιν!») —Τὸ λαρθάρειν σ. ἀπαρεμφ. οὐδεμιοῦ ἀλλοῦ: ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ἐγκρίτ. τ. συγγραφέων ἢ παρὰ Ηλ. πολ. 333, ε «ἄρο' οὖν καὶ νόσουν δοτεῖς φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν οὕτως δεινότατος ἐμποιήσαι»=quicunque morbum cavere (a se prohibere) potest, potesne is etiam morbum clam alii inferre? Αντὶ μοι λαθεῖν χρουσιν μὴ πατεῖν μόνον οἱ καθ. Μον. B. u. Flor. Β a m. sec., ὅπερ παρέλαβον δ' Βέκκερ. καὶ Στακλίσιούμιος, δὲν παρέχει δημος; τοῦτο τὴν προσήκουσαν ἔννοιαν· διὸ δ' Schneider ἀναγιγνωσκει ἐμπειρίας ἀντὶ τοῦ ἐμπιῆσαι, διότι τὸ λαρθάρειν σ. ἀπαρ. ἀνήκει τῷ μηγν. ἐλλην. π. γ. Πατσ. 9. 41, 1 (σ. 796) «καὶ σρῆς λέληθε Θεόδωρον καὶ Ροΐκον Σκυλίους εἰναι».» Αἴσωπ. 146 Fürl. (46 Κορ.) «ἔλαθεν ἐμπεισείν». 165 (23 Κορ.) «ἔλαθε διερρήξαι».

Σημ. 4. Θουκ. 6, 6 «ἐψηρίσαντο πρίσθεις πέμψαντες» (οὗτα πάντες οἱ καθ. ἐκτὸς τοῦ Η. ἔχοντος πέμψαι, διπερ φανερὸν διτὶ εἶνε γλῶσσα, καὶ ὅπερ παρέλαβον ἔνει λόγος δ' Βέκκερ. καὶ Πόππ.). Αἱ λέξεις δηλούσιν = ἐποιήσαντο φήμισμα, καθόσον ἐπεμψάν πρ., ἢ μετοχή, δρῖσις ἀναρρέστερον τὸ φήμισμα, διπολλάκις τίθεται ἡ μετοχή οὕτως περὶ τοῦ δορίστου γρ. τῆς μετ. Ιδ. 2. 308, c.) Οὗτα καὶ 6. 34, 9 «πειθεσθε οὖν μάλιστα μὲν ταῦτα τοιμῆσαντες»=πειθεσθε λοιπὸν εἰς ἐμί.., καθόσον ἐλάσσατε θάρρος; ἀπὸ ταῦτα (ατινα ἐγώ εἰπον). Υδ. Popp. ἵππ. τ. γωρ. Αἱ ἐν I. 141, 1 καθ. Γοτ. μετοχ. εγκοντες κ. ἔξοντες δὲν ἐξηρτῶνται ἀπὸ τοῦ διανογθητε, δλλ' ἢ ἐπεξηγοῦσι τὸ εἰς πολεμήσαμεν, ἢ νοητέον τὸ ἀπαρέμ. πολεμεῖν μετὰ τὸ εἰς πολεμήσα. ιδ. Popp.

1) "Ιδ. λεξ. Σακελλ. καὶ Πατσού. IV, 2005 σ. Pop. εἰς Θουκ. Μ. III. T. 1. σ. 252.

§. 485. Β. Ἡ μετοχὴ ὡς ἔκφρασ. τῶν ἐπιβόημ. σχέσεων τοῦ χρόνου, αἰτίας, εἰδούς καὶ τρόπου.

1. Ἐνίστεται ἡ μετοχὴ πρὸς δήλωσιν τοιούτου ἐπιθετικοῦ προσδιορ. οὐσιαστικοῦ τινος, δι' οὗ προσδιορίζεται ἀκριβεστερ. καὶ τὸ κατηγορούμ. ἔτι τῆς προτάξ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη ἡ μετοχὴ δηλοτὰ τὰς ἐπιβόημ. σχέσ. τοῦ χρόνου, τῆς αἰτίας, ἀφορμῆς ἢ τοῦ σκοποῦ, τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐρδοσεως, τοῦ εἴδους κ. τρόπου, τοῦ μέσου καὶ ἐν γένει παρασυμπτώματος τινος. Δικρέρει δὲ τῇ; ἀληθινῇ; ἐπιθετικ. μετοχ. ἢ τοῦ ἐπιθέτ., καθ' οὓς οὐδέποτε τίθεται μεταξὺ τοῦ ἀρθρ. καὶ οὐσιαστ., ἢ ἐνάρθρ. μετά οὐσιαστικὸν (βλ. §. 463, 3), ἀλλὰ πάντοτε κεῖται ἀνάρθρ. μετά τὴν πρὸ τοῦ οὐσιαστ., ἐπειδὴ πανταχοῦ ἀναλύεται εἰς κατηγορούμενον τι (φῆμικ) π. χ. ὁ παῖς γράφων ἢ γράφωρ ὁ παῖς=ὁ π. εἰ., ἐπει., ἐπειδή, ὅτε, ὅταν γράφει, η, οι., (ἔγραψε). τοῦ παιδὸς γράφοτος ἢ γράφοντος τοῦ παιδὸς=puro scribente, εἰ., ἐπει., ἐπειδή, ὅτε, ὅταν γράψει, η, οι., (ἔγραψε). τούςκαντίον δὲ ὁ γράφωρ παῖς ἢ ὁ παῖς ὁ γράφωρ, ἢ παῖς ὁ γράφωρ=ὅ γράφεις παῖς ἢ ὁ παῖς; ὅ γράφεις· τοῦ γράφοντος παιδὸς=τοῦ γράφεως παιδός.

2. Κεῖται τὸν τύπον δὲ δικρέρεις ἡ μετοχὴ αὕτη τῆς μέχρι τοῦδε ρηθείσης, ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἀντικρέρειται εἰς οὐσιαστικὸν καὶ συμφωνεῖ πρὸς αὐτὸν (§. 480). κεῖται τὴν σημασίαν ὅμως δικρέρεις, ὡς ἀντιστοιχοῦσσα πρὸς τὸ γερουνδιον ἄλλων γλωσσῶν, ὥπερ ἔχει διάρροον τύπον τῆς μετοχ. ¹⁾ ὡς ἐν τῇ ἀρχ. γερυκν., π. χ. die Zorn furchtent habe ich gemeinet· ἐν τῇ ἴταλ., π. χ. scrivendo· ἐν τῇ ιταπν., π. χ. viendo. Τὸ ἵνδικὸν γερουνδιον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀρκαρετ. τοῦ λατιν. γερουνδίου εἰς do (ἐν τῇ ἑρτάρῃ. tiri; διὰ tiroc.). ἔχει τὸν τύπον τοῦ ὀργάνου (instrumentalis) καὶ ἐκφράζει τὰς σχέσεις τοῦ μέσου, ὄργάρου, αἰτίας καὶ ἐν γένει παντὸς προηγουμένου πράξεώς τινος ²⁾. Ἡ λατιν. γλῶσσ. ἔχει μὲν γερουνδίου, μεταχειρίζεται ὅμως ὡς τὸ πολὺ τὴν μετοχ. πρὸς δήλωσιν τῶν ἥτιεισῶν ἐπιβόηματικ. σχέσεων. Ἡ γερυκν. ἐκφρέει τὰς σχέσεις ταύτας συγχρότερον προθετοπτώτως ἢ διάδευτερουσούν. προτάξ. παρὰ διὰ μετοχ. Τὸ δὲ καθ' ήμερς ίδιωμα ἐπιβόηματικ., προθετοπτώτ. ἢ διάδευτερουσῶν προτάξ., ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον, ὡς ἐνίστεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχαίκῃ, διότι ἀπέθετο, ὡς γνωστὸν, τὴν μετοχὴν σχεδὴν διλοτελῶς.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσ. ἔχει δύο συντάξεις διὰ τὴν γῆς ταύτην τῆς μετοχ., διὰ τῶν μὲν καλοῦμεν μέτοχην συγημμένην (participium conjunctum) ἢ ἀραφορικήν, τὴν δέ τοι

1) "Id. K. F. Becker auf. Deutsche gramm. II. §. 254. Organism. §. 94.

—2) "Id. Bopp. Konjugationssyst. s. 43.

παρεγθετικήν μετοχ. κακῶς ακλουμένην, τὴν δὲ ἔτερην γενικὴν ἀπόλυτον (genitivū absolutū). Ἐπειδὴ δ' ἡ τοιαύτη μετοχὴ ἀναλύεται εἰς δευτερεύουσαν πρότκ., ἡ δικρορὰ ἀμφοτέρων τῶν συντάξεων δύναται νὰ ἔξηγηθῇ ὡς ἀκολούθως:

a) Ἡ συνημμένη μετοχὴ κατεῖ ἡ ἀναγορεικὴ τίθεται, δταν ὑποκείμ. τῆς δευτερεύουσα. προτάσ. ἡνε τὸ ὑποκείμ. ἡ ἀρτικείη. τῆς κυρι. προτάσ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμ. ἡ ἀντικείμ. κατὰ γέρος ἀριθ. καὶ πτῶσιν. Οἱ πολέμιοι φυγόντες ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐδιώχθησαν = ὅτε οἱ πολέμ. ἔφυγον, ἐδιώχ. ὑπὸ τ. πολεμ. Τοῖς Ηέρσαις εἰς γῆν εἰσβαλοῦσιν οἱ Ἑλληνες ἡραρτιώθησαν = ὅτε οἱ Ηέρσ. εἰς γῆν εἰσέβαλον, οἱ Ἑλληνης ἡναντιώθησαν αὐτοῖς.

b) Ἡ γενικὴ ἀπόλυτος τίθεται, δταν ἡ δευτερεύουσα πρότ. ἔχῃ ἄδιον ὑποκείμ., ὅπερ δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ., καὶ τότε τὸ μὲν ὑποκείμ. τῆς δευτερεύουσα. προτάσ. τίθεται κατὰ γενικ., ἡ δὲ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς κατὸ τίθεμένη ἐπὶ τῆς κατὰ γενικ. «τῶν σωμάτων θηλυρομέρων καὶ καὶ ψυχῆι πολὺ ἀρρώστοτεροι γίγνονται» Ξεν. οἰκ. 4, 2 = ἐξαν τὰ σώματα θηλύνωνται καὶ καὶ ψυχ. πολὺ ἥρ. γίγνονται.

Σημ. 1. Οὐδέποτε τίθεται ἡ γενικὴ ἡ ἀπόλ. δταν ἡ διὰ τῆς μετοχῆς δηλουμένη πρᾶξης πρέπη νὰ ἀνανεγθῇ εἰς τὸ ὑποκείμ. τῆς κυρ. προτάσ., ἀλλὰ πίντοτε ἡ ἀναγαρικὴ μετοχὴ μεταξὺ ἄλλων ὅμως συμβαίνει ἐν τῇ λατιν. Ἐνεκα τῆς παρ' αὐτῇ ἔλλειψις; τῆς ἐνεργητικ. μετοχ. οἵον milites urbe diruta in castra se recenterunt, οἱ στρατιώται τὴν πόλιν καθελόντες εἰς τὸ στρατόπεδον ἀνεγέρτεσσαν.

Σημ. 2. Ἄντι τῆς μετοχῆς συντάξεως δύνανται ἐνίστε νὰ τεθῶσι καὶ παρ' αὐτοῖς εἴτε τοῖς Ἑλληνοι δευτερεύουσαι προτάσ. ἡ γέρων μεγαλειτέρας ἐμφάσεως; καὶ καὶ γέρων σφρηνεῖς.

Σημ. 3. Ἡ λατιν. γλώσσ. μεταγενερίζεται ἀντὶ τῆς γενικ. ἀπολύτ. τὴν ἀφαιρετικὴν ἀπόλυτ., ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀφαιρετικ. ἐκρέονται ἐν αὐτῇ αἱ διὰ τῆς Ἑλλην. γενικ. ἀπολ. δηλούμεναι σχέσι. Ἡ Ἑλλην. γλώσσ. μεταγενερίζεται τὴν γενικ. ἀπόλυτ. ἐκλαμψάνουσα τὴν γενικ. ἀπὸ σκριβότερον (ποιοτικὸν) προσδιορισμ. τῆς ὅλης προτάσ., ὡς τοῦτο καὶ ἐν τῇ γερμαν. οἵον unverrichteter Sache ging er von dannen. ¹⁾ Id. §. 413. Ἡ γοτοκὴ καὶ ἡ ἥρη. ἁνοι γερμ. ἔχουσι τὴν δοτικ. ἀπόλυτον 1). Du weist mir svigentemo waz ih leid (me tacente), ἡνίκα ἐν. γερμ. καὶ αἱ βωμανικαὶ γλώσσ. ἔχουσι τὴν αλτιατ. ἀπόλ. οἵον kaum das Wort geredet, Keinen ausgenommen. fatto, detto questo, operati gli occhj, durante la guerra, cela dit. Ἡ δυνομεῖα πτώσεις ἀπόλυτοι (casus absoluti) δὲν εἶναι κυρίως ἀληθῆς, ἐπειδὴ αὗται δὲν τίθενται καθ' ἔντοτε, ἀλλ' ἐν συνδέσει οὖτως ἀκριβεῖ, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη πτώσις· κατὰ τοσοῦτο δὲ μόνον δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ δυνομεῖα αὕτη, καθ' ὅσον αἱ τοιαῦται πτώσεις δύνανται νὰ ἐκκοπῶσιν ἀπὸ τῆς συνδέσεως τῆς ὅλης προτάσ. ἄνευ βλάβης τῆς συντάξεως αὐτῆς. ²⁾ Ενεκκ τοῦ

1) Id. Grimm IV σ. 896. Id. Becker ausf. D. Cr. §. 284, σ. 225.

αύτοῦ δὲ λόγου δύναται νῦν δικαιολογηθῆ καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νῦν χωρίζωνται αὕται τῶν λοιπῶν τῆς προτάσ. μελῶν διὰ κομμάτων.

§. 486. 'Ακριβέστερος προσδιορισμ. τῆς χρήσεως τῆς ἀναφορικ. καὶ ἀπολύτ. μετοχ. (τῆς συνημμέν. μετοχ. καὶ γενικ. ἀπολύτ. conjuncti et absoluti).

'Η τῆς ἀναφορᾶς μετοχὴ (particip. *conunctum*) καὶ ἡ γενικὴ ἀπόλυτος τίθενται, ὡς εἰδόμενον ἐν §. 485, 1, πρὸς δήλωσιν.

1. Προσδιορισμ. χρονικοῦ. Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 22 «πολλοὶ τὰ ζητήσαντα ἀραιώσαντες, ὃν πρόσθεν ἀπέλγοντο κερδῶν, αἰσχρὰ νομίζοντες εἶναι, τούτων οὐκ ἀπέλγονται» = χροῦ ἀνήλωσαν, μετὰ τὴν εκπανάλωσι. τ. χροῦ. Τοικύτην εἶναι ή μετὰ τοῦ ποιήσας συγκὴν πειράρχους ἐν τῇ σημασίᾳ ὅστε περονού, μετὰ ταῦτα. Ἡρδ. 6, 96 «ἐνέπορχεν καὶ τὰ ἵσκ καὶ τὰ πόλιν» τοῦτο δὲ ποιήσαντες ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνήγοντο» ή μετὰ τῆς ἐπινεκλήψεως τοῦ προηγηθέντος ἥρμ. κατὰ μετοχ. Ἡρδ. 6, 108 «Αθηναῖοι επεπολεκτοὶ Βοιωτοῖς ἐπισθέμενοι δὲ ἔσσωθησαν τῷ μάχῃ». 7, 60. «πάντας τούτων τῷ τρόπῳ ἔξηριζμοσαν» ἀριθμοσαντες δὲ κατὰ θύνειν διέτασσον». 1, 158. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37 «νῦν μὲν δειπνεῖτε· δειπνήσαντες δὲ ἀπελάχητε». ἂν. 7. 1, 13. Ἑλλ. 2, 3. 11. Ηλ. Φυδ. 114, α. Μετοχὴ ἐνεστῶτ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 78 «θέλπους μὲν οὖν καὶ ψύχους καὶ σίτων καὶ ποτοίν.. ἀνάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόνται μεταδιδόντας γε μέν τοι πειράσθαι δεῖ ἐν τούτοις πρῶτον βελτίνωνς αὐτῶν ρινεσθκι» = χροῦ δέ τις μεταδώσῃ ταῦτα, μετὰ δὲ τὴν μετάδοσιν τούτων, ἵδε 8. 3, 1^ο). Γενικὴ ἀπόλυτος. Α, 88 «οὕτις ἐμεῦ ζῶτος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοι τοι κοίλης περὶ νησι τι βρασίκς χεῖρας ἐποίειν». Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 9 «αγναγαγίς πρὸς την σελήνην γενομένης τέτταρες τριήρεις λημβάνεις Ποργύρων». 4, 58 «ὑποσαΐνοντος τοῦ ἥρος Ἀγηρίλικος κλινοποτής ἦν». Ο 'Ἑλλην μεταχειρίζεται τὴν γενικ. ἀπόλ., ἐνīκη κατὰ τὸν ἀντιληπτικὸν τρόπον ἄλλων γλωσσῶν ἀνέμενέ τις πρότασιν ἐπιθετικήν. Θουκ. 1, 94 «(ἐστρέπτευται) ἐς Βούζειον Μήδων ἐχόντων (quod Medi tenebant) καὶ ἐξεπολιόρχησαν». 98 «Ἡίόντας τὴν ἐπὶ Στρυμόνι Μήδων ἐχόντων πολιορκίας εἶλον». 138 «ταῦτης ἡρχε τῆς χώρας δόντος βασιλέως κατέψη» = quam rex ei dederat.

Σημ. 1. 'Ἐνταῦθα ἐνήκουεν καὶ αἱ ἐπόμεναι μετοχ., ἃς μεταφράζουσιν οἱ γερμ. καὶ αὐτὸς τὸ χαῦ' ἡμεῖς; Ιδίωμα δι' ἐπιβρέφημ. ή ἐπιβρέφηματ. ἐκφάσ. α) ἀρχόμενος=κατ' ἀρχής, τὸ πρῶτον. Θουκ. 4, 64 οὐπερ καὶ

1)) R. Haase εἰς Ξεν. πολ. Ααχ. 10, 5 σ. 185.

δρχόμενος εἶπον». Μετὰ γνωκ. Πλ. Φαίδ. 263, δ «εἰπὲ, εἰ μῶσάζμην ἔρωτις δρχόμενος τοῦ λόγου» = ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου μου, ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «ὁ Λυσίας δρχόμενος τοῦ ἐρωτικοῦ ἡγάκαστον ἥματι; κτλ.» = *initio sermonis sui amatorii.* (Τὸ δρχόμενος δρῶις ἀπὸ δὲ ἐκ τίνος τίθεται διττῶς α) δῆλοι ἀπλῶς τὸ ἐρωτικὸν σημεῖον γράφουν, τόπους δὲ γενικῶς ἀντικειμένου τινὸς; ἐξ οὐδὲ πρᾶξης δρχέται. Πλ. Αλέξ. 180, c «ἴπιομαρ γε τοῦ πράγματος ἐκ νέου δρχόμενος» = ἀπὸ τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας. δρχάμ. Οὕτω καὶ Ιούστρ. 12, 42 «νῦν δὲ ποιήσομει περὶ ἑκάστων τοὺς λόγους δρχόμενος, ἵπαιδὴ κατέσχον τές; πόλεις τέ; Ἀγαθίδας»=δρχ. ἐπ τοῦ γράφου, ἵπαιδὴ κτλ. Ηρόδ. 9, 15 «παρῆκεν αὐτοῖς τὸ στρατόπεδον δρχάμενον ἀπὸ Ἐρυθρίου». = *orrecta sunt ejus castra inde ab Erythris.* - b) ἔχει τὴν ἔννοιαν, διὰ τὸ μετὰ τῆς ἀπὸ δηλούμενον ἴντεκτίμενον, ἀπέναντι ἄλλων εἶναι τὸ πρώτον, δηλοῖ δηλ. ἔκεινο, εἰς δὲ πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἀρμάζεται κατηγοροῦμ. (βῆμα) τῇ; προτάσ., ὅπερ δυνάμειχν νὰ μετεχρήστωμεν αὐτῷ κατὰ τρόπ. γερμανικ. διὰ τοῦ πρὸ παντὸς, ἡ δὲ διάτοιχη, κατὰ τὸ ἐν οὐρανῷ. Πλ. συμπ. 173, d «δοκεῖ; μοι ἀτεγνῶθις πάντας ἀνθρώπους; ἀθλίους ἡγετεῖθαι πλὴν Σωκράτους; ἀπὸ αὐτὸς δρχόμενος» = ἀπὸ αὐτοῦ ἀρμάτως ποιηταμένος τὴν ἀρχήν, ἀπὸ αὐτοῦ δηλ. πρὸ παντὸς ἄλλου, ἀπὸ αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἑρυθρόν. Άλκ. 1. 118, d «ἔγεινεν εἰπεῖν, Πλατειλῆ; τίνα ἵπαιδης εορτῶν, ἀπὸ τοῦ οἰωνοῦ δρχόμενον; Καὶ οὗτος ἔμωτήσ. «Οὐδένα ἔχειν εἰπεῖν, ὃν τινα Ήρο. εορτὴν ἵπαιδεσσιν, ά. τ. οἱ δρχάμαι. = οὐδένα δύνασθαι νὰ ὀνομάσῃς, ὃν δὲ Ήρο. Ἕποιν εορτῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ; νιοῖς; τοῦ αὐτοῦ; οὖν ἀρχίσῃς. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 65. Κανονικῶς ὁμοιήτι μετοχήσαμενοι πρὸς τὴν λέξιν τὴν δηλούσαν τὴν ἴντεκτίμενην. Πλ. πολ. 600, e «τεθύμην ἀπὸ Ὁμήρου δρχάμενος πάντας τοὺς ποιητακούς μημάτις εἰδόθων ἀρχῆς εἰναις» = διὰ πάντας αἱ ποιητικοὶ πρὸ πάντων δὲ Ὁμήρος εἰσὶ μημάται, «Quod primum est in aliqua rerum serie, ab eo res ipsae ἀρχεσθαι, initium habere, dicuntur». Schneider ἐν τῷ χωρίῳ 306, e «πάντας τοὺς ὄμοιους, διὰ τοῦτο εἰπεῖται ρχτὲ δικαιοσύνης εἰναις ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἀρχάμενοις κτλ.» = *in primis heroes illi.* 408, c. Ξεν. περὶ πόρ. 5, 3 «τίνες οἱ πρωτόδειοντι ἀντότοις ἀρχάμενοις ἀπὸ ναυαγήρων καὶ ἐμπόρων;» = πρὸ πάντων αἱ ναυαγήρων κ. ξεν. Ηρόδ. 5, 49 «ἔστι δὲ καὶ ἀγροῦ τοῖς τὴν ἄπειρον ἔκεινην νεμομένοις, οὓς οὐδὲ τοῖς ανθίπατοις ἄλλοισι, ἀπὸ γράφων δρχάμενοισι ἀρχαροῦς καὶ γαλακτοῦ καὶ ισοθής ποικίλην καὶ ὑποζύγια τε καὶ ἀνθράποδα = πρὸ πάντων γράφων, εἰτα δὲ καὶ ἀρχαροῦς κτλ. 1) — 6) τελευτῶν = τίλος πάντων, ἐν τίθει. Ξεν. ἀν. 6, 3, 8 «τελευτῶντες καὶ ἀπὸ τοῦ θάντος; εἰργον αὐτοὺς; οἱ Θράκες». Πλ. πολ. 302, a «τελευτῶν πάντα κακὰ παθῶν ἴντεκτινδυλευθῆσται» μ. σ. Stallib. ἀπολ. 22, e «τελευτῶν οὖν ἐπὶ τοὺς χειροτεγνας ἤταν». Δημ. 9, 57 «διστοκεῖται; Ερετρεῖς τελευτῶντες ἐπειδήσαν τοὺς οὐπίρ αὐτῶν λέγοντας ἱκελεῖσθαι. — γ) διαλιπῶν γράφων = μετὶ τινα γράφον, ἡ διαλ. πολλὸν, διλίγον γρ. ἐπισχῶν πολλὸν γράφον, μικρὸν = μετὰ πολ., διλγ. γρ. Πλ. Φαίδ. 117, e «οὐδέτοις δέ δοις, τὸ φέρμακον διαλιπῶν γράφον ἐπεισάκει τοῦ πόδας» = *intermissio aliquo intervallu*, Stallib. 118 «διλίγον γράφον διελιπωνέκτινθη». 59, e «οὐ πολλὸν δὲ οὖν γράφον ἐποιογόν ζῆται», μ. σ. Stallib. Ηρόδ. 1, 132. 6, 129. 9, 49. Οὕτω καὶ μικρὸν ἐπισχῶν Αἰσχυ. 3, 10. μ. κρόνον διαλιπῶν έκει 80.—δ) ἀνέστα σετέλος πάντων,

1) Η. Ματθ. II. §. 558. Stallib. εἰς Πλ. πολ. 306, e. Bremi εἰς Δημ. φιλ. III. σ. 116, 21. Schmalfeld σύνταξ. τοῦ Ἑλλην. βῆματος §. 218, 2.

εὐθὺς ὡς τάχιστα, ἀμέσως, tandem aliquando. Ἀρρ. νεφ. 181 «ἄνοιγ³, ἄνοιγ
ἀνύσσεις; τὸ φροντιστήριον» μ. σ. Kock. Ἑπ. 71 «νῦν οὖν ἀνύσσεις φροντίσω-
μεν». Λυτιστρ. 438 «ἀνύσσεις δήμετον»=illlico colligate. Οὕτω καὶ ἀνύσσεις
τι. Ἀρρ. νεφ. 118 «αὐτὸν ἔγγεον πιεῖν ἀνύσσεις τι». Υδ. αρ. 30. νεφ. 506.
635. 1253.

Σημ. 2. Ἡμετοχήκατάγενικήν τίθεται ἐνίστεκαι ἢ νευ οὔσιαστικοῦ, ὅταν
τοῦτο εὐκόλως δύνηται νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, ἢ ὅταν
περιέχηται ἐν αὐτῇ τῇ μετοχῇ, ἔνθα συνειθίζουσι νὰ νοῶσι τὰ, ἀνθρώπων,
πραγμάτων κ. τ. δι., πλὴν ἀνευ λόγου, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῆς τῆς συναφείας τοῦ
λόγου προκύπτει, ὅτι ἡ μετοχή δύναται νὰ δηλώσῃ ἀνθρώπους μόνον ἢ φρισμέ-
να πράγματα, ἕτινας ἀνάρτεις τοῦ λόγου ἡποδηλοῦται, ἢ διαντέλος ἐπηταῖ πρότασ.
δευτερεύουσα μετὰ τοῦ διτ., καιμένη ἀντὶ τῆς γενικ. οὔσιαστικοῦ 1). a) Ἡρδ.
3, 13 «οἱ δὲ Ἀργεῖτος· ἔρευγον» κατεῖ λῃδόντων δὲ (δηλ. αὐτῶν) ἐς Μέμ-
φιν ἐπειπεὶ Καρδιόνης, (κήρυκα). Ξεν. ἀν. 1. 2, 17 «προσέδοντων» δηλ. αὐτῶν.
1. 4, 12. 6. 1. 2. 1. 3. 1. 10, 6 «προσάρντος» δηλ. αὐτοῦ. Κύρ. 3. 1, 38.
4. 2, 15. b) Ο, 190 «τοις Ἕγιον Ελαχού πολιτῶν ἔλα ναίμενον αἰτεὶ παλλα-
μίνων = ἐπειδὴ τις ἑλάχιστος. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 54 «ἴόντων εἰς μάχην =
ὅταν τις πορεύεται εἰς μάχην. 5. 3, 50 «προστάττομένων». c) ἐν τῇ φράσει
ἴσαγγελθέντων, σημανθέντων κτλ. μετὰ τοῦ διτ., ἔνθα κείται ὁ πλη-
θυντ., διότι τὸ τῆς δευτερεύουσας προτίσ. ὑποκείμ. κείται κατὰ πληθυντ., ἢ
διότι μνημονεύονται πλείους περιστάσεις. Θουκ. 1, 116 «Περικλῆς φύετο κατὰ
τίγος, ἐπὶ Καύνου καὶ Κερίας, ίσαγγελθέντων, διτ. Φοίνισσας νῆσος ἐπ'
αὐτοὺς πίσσουσι. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18 «σημανθέντων δὲ τῷ Ἀστυάργει, ὅτι πο-
λιμοὶ εἰσὶν ἐν τῇ χώρᾳ, ἔξεσθοις καὶ αὐτὸς πρὸ τὰ δρισαν». Κύρ. 6. 2, 19
«ἴσαγγελλομένων ὅμιν, διτ. Κροῖσος; μὲν ἡσηται τῶν πολεμίων στρατη-
γὸς . . . Κροῖσος; δὲ . . . φεύγων ὑγετον?» Άλλα καὶ καθ' ἔνικ. Θουκ. 1, 74
«σφρῆς δηλωθέντος, διτ. ἐν ταῖς ωντοῖς τῶν Ἐλλήνων τὰ πράγματα ἔγενε-
το». Καὶ ἀνευ δευτερεύουσας προτίσ. Θουκ. 6, 58 «ἄγγελθέντος; δὲ Ἰππίζ» = post-
quam id nuntiatum est. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. τά, cognito, edictio, petitio
κ.τ.λ. ἀντὶ postquam cognitum est etc. Ἐπὶ ἀπροσώπων φράσεων. Ξεν. ἀν.
3. 1, 40 «οἵτω γε ἔχοντων» = rebus sic comparatis. Πλ. πολ. 381, c «οὕ-
τας ἔχοντος». Ξεν. Κύρ. 5. 3, 13 «οἵτω μὲν γιγνομένων». Ἑλλ. 2. 4, 20
«οἵτω δὲ προχωρούντων». Θουκ. 4, 20 «εἰς δὲ ὅντων ἀρχίτων». Ξεν. Ἑπ.
4, 2 «ἰδήκλους ὄντος, εἰ κτλ.». Ἐν τῇ περιπτώσει δύως ταῦτη συνάρθ. εἶναι ἡ
αἰτιατ., γ. §. 487. Τῶν ἀπροσώπων δῆμοι. τῶν ἐν ἔσυτοις οἰστεῖ περιεχόντων
τὸ αὐτῶν ὑποκείμ. οἷον Σει, σαλπίζει κτλ. [§. 352, b] ἡ μετοχή τίθεται
πάντοτε κατὰ γενικ. οἷον Ἀρρ. σφ. 774 Σοντος. Ξεν. Ἑλλ. 1. 1. 16 «οὔστος
πολλῶν».

Σημ. 3. Πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμ. τοῦ χρόνου προστίθεται τῇ κατὰ
γενικ. μετοχή πολλάκις ἡ πρόθεσ. ἐπὶ, εἰ καὶ πάντοτε μόνον, ὅταν κήται ὁ
ἐνεστῶς τῆς μετοχ. οἷον ἐπὶ Κύρου βασιλεύοντος. Υδ. §. 438. «Ἡ δὲ
τοῦ παρελθόντος χρονικὴ σύγκα. προσδιορίζεται ἐνίστεις ἀκριβέστερον διὰ τῆς
προφίσ. μετὰ σ. αἰτιατ. Ἡρδ. 6, 98 «μετὰ τούτουν ἐνείστεις ἔξανθεμέντα
Δῆλος ἔκινηθη». 132 «μετὰ τὸ ἐν Μαραθόνι τρόμα γενόμενον Μιλιτάρης αὔξε-
το». Θουκ. 6, 3 «ἔτει πέμπτῳ μετά Συρακούσας οἰκισθεῖσας». Υδε §. 439, III,

1) Υδ. E. Wentzel de gen. et dat. abs. Vratislaviae (ἀγρονολόγητος) §. 14.

Σπανίως δὲ ἐκφέρεται τὸ παρόν διὰ τῆς πρὸ σ. γεν., ὡς ἐν τοῖς νόμοις. παρ' Αἰσχυν. 1, 12 «πρὸ ἡλίου δύνοντος», συνήθως ὅμως διὰ τοῦ, πρότερον ἡ σ. δριστ., δποτακτ. ἢ ἀπαρέμψ., ἢ τοῦ πρότερον, πεὶν ἡ, ιδ. Πασσοβ. λεξ. III. σ. 1242. Σχελλ. ἐν τῇ λέξ. πρότερος: «Πιστέσις τοῦ χρονικοῦ προσδιορ. τοῦ περίπου δρίσταις ἀχριθέστερον διὰ τῆς δπὸ σ. αἰτιατ.» οἷον «ὑπὸ τὴν πρώτην ἐπελθούσαν υπάτη». Ἡρδ. 6, 2. ιδ. §. 442. Πρὸς δήλωσιν τῆς χρονικῆς ἐπαλληλίας τίθεται ἡ ἐπὶ σ. δοτ. Ἡρδ. 4, 164 «μαθὼν ἐπὶ ἔξεργασμένοις τῷ μαντήιον ἐν τοῦτον =ἀμέσως μετὰ ταῦτα. 2, 22 ἐπὶ δὲ χιόνι πεσούσῃ πᾶσα ἀνάγκη λεῖται ἐν πέντε ἡμέρησι» = continuo post nivem delapsam, Baehr. id. §. 438. «Πιστέσις τοῦ συγγράνου ἐκφέρεται: διὰ τοῦ ἡματ. σ. δοτ. I, 682 = ἡμ' ἡρι φαινομένησιν». Ἡρδ. 3, 86 «ἄντι ἡμέρης διαφωτισθεῖη. 86 «ἄμα δὲ τῷ ἔποι τοῦτο ποιήσαντι ἀστραπὴ ἡξ αἰθρίης καὶ βροντὴ ἐγίνετο». Θουκ. 2, 2 «ἄμα ἡρι φαίνομένω». Σεν. ἀν. 2, 1, 3 «ἄμα ἡλιος ἀνίσχοντι ἡλίῳ Προσάλτης Σπανιώτερ. διὰ τῆς σύν. Σεν. Κύρ. 4, 5, 21 «ἡ ὥρη... σὺν τῷ φύσιῳ λήγοντι ἀπειστεῖ».

Σημ. 4. Πρὸς ἀκριθέστερον προσέιται προσδιορ. τῶν χρονικῶν σχέσ. προσειθενταὶ πολλάκις; τόσῳ εἰς τὴν ἀπόλην μετοχ., δσηρ καὶ εἰς τὴν γενικ. ἀπόλ. τὰ χρονικὰ ἐπιρρέματα αὐτίκα, εἰδοῦς (ιων. ιδεῖως), ἵξαίσινης, μεταξύ, ἡματ., χρτ.: «Ἡρδ. 1, 179 «δρύσσοντες ἡματά τὴν τάφρον ἐπλινθεούν». 2, 146 «Διάνυσον... αὐτίκα γενόμενον» (=ἄμα τῇ γεννήσει του) ἐσ τὸν μηρόν ἐπιρρέματο Ζεύς». 9, 57 «καὶ ἡματα καταλαβόντες προσεκάθιστο σφιν=εἰδοῦς; διὸ ἐπρέψαντο τοὺς πολεμ. καὶ ἀμέσως προσέβαλον αλτ. 6, 10 «ταῦτα μὲν νοοῦσιν ἡμέως; διποικόμενον ἐς τὴν Μήλητον τῶν Περσέων ἐγίνετο». Θουκ. 2, 91 «πεπιστώντες τοῦ ἡματα πλέοντες»=inter navigandum. 79 «ἄρτι τῇς μάχης γε γεννητένης; ἐπειδούσιον ἄλλοι πελταστέοι». Σεν. ἀν. 3, 1, 47 «καὶ ἡματ ταῦτα» εἰδόντων ἀλλοι πελταστέοι. simulatque haec dixit. 6, 3, 5 «καὶ τέως μὲν ἐμίζοντο ἡματ πορευόμενοι: οἱ «Ἑλληνες» =ἐν καιρῷ τοῦ βαδίσμ. Πλ. Φιλ. 60, b «καὶ τριθων ἡματ - ἔφη», μ. σ. Stallib. 77, b «ὅπως μηδ ἡματ διποιν γῆ σκοντος; τοῦ ἀνθρώπου διεσκεδαννούσαι ἡ φυγή». 70, a «μηδ εἰδοῦς; διποιλαχτούσι μένη (ἡ φυγὴ) τοῦ σώματος. διεσκεδασθεῖσα οὔγηται», μ. σ. Stallib. πολ. 328, c εἰδοῦς οὖν μειδόν τοῦ Κέραλος; ἡσπάζετο τα καὶ εἰπεῖν»=simul ut me consperxit. Διγ. 207, a «οὐ Μενέζενος ἐκ τῆς αἰλῆς μεταξύ πατέζων εἰσφρεγεται»=ἐνῷ φαίνεται. πολ. 336, b «καὶ ὁ ΘραΞύμαχος πολλάκις μὲν καὶ διποιλαχτούσι μένων ἡμῶν μεταξύ διώρα μεταξιμένοις τοῦ λόγουν. ἀπολ. 40, b «ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχοῦ δημ μετέποιη λέγονται μεταξύ» (ἴν τοι λόγω) μ. σ. Stallib. ΕΙΩΘ. 275, c Φιλ. 75, c «ἥπιστά μετειδίδει εἰδοῦς; γενόμενοι εἰδοπαντετοι τοιαῦτα». Κρητ. 396, b «τοῦτον δὲ Κρήτου οὐνοῦ εἶναι θεοτοκίδην μὲν ἐν τῷ διδούσεν εἶναι ἀκούσαντες ἐξαιρόντες». Ποργ. 523, c «(τὸν κριτήν) αὐτῇ τῇ φυγῇ αὐτήν τὴν φυγὴν θεωροῦντα ἐξαιρόντες ἀποθανόντος ἐκτίστου»=simulac quisque mortuus est.

Σημ. 5. Πρὸς σχεστέραν καὶ ἐμφαντικωτέραν δήλωσιν τῆς χρονικῆς ἀκολουθίας καὶ γεννήσ. τῆς ἀκολουθίας (συμπεράσματος) μετὰ μετοχήν προστίθενται συγχόντατα εἰς τὰ κατηγορούμενα. τῆς προτάσ. (τὸ ἔρμα) τὰ ἐπιρρέματα. ἐν ταῖς 50 α., εἰτα, ξεπειτα, τύτε, τότε, τότε ἡδη, εἰδοῦς, οὗτως (ι.), οὗτος δὲ, ἔτε. «Ἡρδ. 6, 23 «πειθομένων τῶν Σαρίων καὶ σχόντων τὴν Ζάγκλην ἐνθαῦτα οἱ Ζάγκλαιτοι έσογήθεον». (θ. Virg. Aen. 2, 391 «sic fatus deinde comitatem Anticogeī galcam . induitur.) 6, 104 «ἀ-

ποσυγών δὲ καὶ τούτους στρατηγὸς; οὗ τοι Ἀθηναῖον ἀπεδέχθη=ita demum imperator creatus est. 7, 174 «Θεσσαλοὶ δὲ ἐργωμέντες συμβάγων οὗ τοι ὁ δῆμος προθύμως». Θουκ. 2, 51 «ἰστεληκότων τὸν Πελοποννήσον ἡ γῆς; Κρήτος εἰς θύρας». Σεν. Κύρ. 1, 4, 16 «ἰκούσιον οὖν ἐν τοῖς μεθορίοις πολλὰ θηρία εἶναι . . . , εἰ νταῦθα ἀπεθύμησιν ἔξαλθεσιν». ἔνθα καὶ ἀρικέμενος δὲ, ὅπου ἦν ἡ φυλακὴ, ἐν ταῦθα ἀδιεπινομοτετον. Πλ. Γοργ. 456, δ «ἴστιν τις εἰς παλαιότεραν φοίτησαι, εἰς ἕγκων τὸ σώμα καὶ πυκτικὸς γενόμενος ἔπειτα τὸν πατέρα τύπτῃ». Σεν. ἀν. 4, 7, 13 «αἱ γυναῖκες βιττοῖσι τὰ παιδία εἰς ταῦθα ἰσταὶ ἐπικατέβιβονται. 1, 2, 25, 7, 1, 4 «ἐκέλευσεν αὐτὸν συνδιδάσκαντας ἐπειταῖς ταῦθας ἀπαλλάξτεσθαι» = tum demum. συμπ. 4, 23 ποτε; συμφοιτῶν εἰς ταῦθα διδασκαλεῖται ἵστων τότε ἐσχυρώς προσεκαυθῆ». Κύρ. 1, 5, 6, 2, 1, 1. Ἱερ. 7, 9 μ. σ. Breitenb. Ἀνδρος. 1, 9 «(ὑμῶν δέσμοι) ἀρκοχαρμένοις διὰ τέλους τοῦ; ἀπολογίας; τότε ἡδη (tum demum) ψηρίζεσθαι». Σεν. ἀπομν. 3, 10, 2 «αἱ πολλὴν συνάγουσταις τὰ ἐξ ἔκιστου καλλίστων οὔτε; διὰ τὰ σώματα καλλί ποιεῖσθαι φύνεθαι». 3, 5, 8 μ. σ. Kuhn. Κύρ. 5, 2, 6. Πλ. Φαίδ. 260, δ, μ. σ. Stallb. Φαίδ. 61, δ· καὶ καθεζόμενος οὕτως ἥδη τὰ λοιπὰ διελέγετο». Αυτ. 13, 39

2. *Aitlač.* Σορ. Φιλ. 1035 «οἰλεῖσθε δὲ ἡδη κηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε». Σεν. ἀπομν. 1, 2, 22 «πολλοὶ τὰ γράμματα ἀναλώσαντες, ὃν πρόσθεν ἀπέζηροντο κερδῶν, κισσῷς ἐρμῆστες εἶναι, τούτων οὐκ ἀτέχεονται». Πλ. Τίτη. 1, 285, δ «παρεκνομοῦσιν ἄρκ Λακεδαιμόνιοι οὐδὲ μιδάντες τοις χρυσίοις καὶ ἀπιγράπτοτες τοὺς αὔτῶν υἱεῖς». Μετ' ἀντων. δεικτικ. προπαρκτικευκτικῆς. Ήρδ. 1, 86 «τοῦδε εἴρεκεν ἀνεβίβετος (τὸν Κροῖσον) ἐπὶ τὴν πυρὴν βούλημενος εἰδέναι, εἰ τίς μιν δικιμόνιον ἔντεται», μ. σ. Baehr. Πλ. Θεσίτ. 151, δ επειταὶ δὴ τοι ἐνεκα ταῦθε ἐμάκουν υποπτεύων σε διδίνειν τι πιοντας ἔνδοντα, μ. σ. Stallb. Φαίδ. 102, δ «λέγω δὲ ταῦθεν ἐνεκα βουλήμενος (δηλ. στι βούλομεν) δέξαι τοι ὅπερ ἔμοι», μ. σ. Höffl. Συγκριτικὴ ἐφωτηματ. προτάσεων. Πλ. Φαίδ. 63, α «τί γάρ ἂν βούλημενα (=διὰ τοῦ) ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσπότες ἀγείνους αὐτῶν ρεύμοιεν;» Ηστὶ τῶν, τι γαθῶν, καὶ τι παθῶν ταῦτα ἐποίησας; eur haec fecisti? Εἰδε §. 587, A, 6. Γερυκὴ ἀπάλ. (μετ' ἀντων. δεικτ. προπαρκτικευκτικῆς). Θουκ. 7, 13 «τὸν πληρώματα διὰ τόδε ἐρθάρη τε ἡμῖν καὶ ἔτι νῦν φεύγεται, τῷρν καντάρω τῶν γένων διὰ ἥραγκνισμὸν καὶ ἀποκρήνη μακράν καὶ ὅμεισαν ὑπὸ τῶν ἴτπειν ἀπολληγέτων, οἱ δὲ θεραπεύοντες αὐτομολοῦσι». Πλ. Τίτη. 92, α «τετεράπουν τὸ γένος αὐτῶν ἐν ταῦτης ἐρθέστο τῆς προρρίσεως, θεοῖς βάζεις; υποτιθέντος τοῖς μακράλογοις τοῖς συμπεράσματος;» Πλ. Διγ. 178, δ «μάκας δὲ ἡμετέρη γηγεμόνος καὶ ἵκανον γνῶμαι καὶ γνόντας ἀπλῶς ἀγείτεται & δοκεῖ δημιν, οὕτω

Σημ. 6. Περὶ τοῦ, διὰ τὸ σ. μετογῇ παρὰ Θουκ. 13, 3, 450, γ) -Πρὸς ἀκριβεστερὸν προσθίσθοι. τῇ, αἵτις; προστίθεται ἐνίστε τῇ γεν. ἡ πρόθ. ὑπὸ. B, 334 «ἀμφὶ δὲ νηες αμερικάλον κοτίζεσσιν ἀσεάντων ὅπ' Ἀχαϊῶν». Ἀρρ. ὄρ. 296 «οὐδὲ τίστεται ἐπὶ τοῦ πατερομένων τὴν εἰσοδον». Καὶ ἐνταῦθα ἐνίστε προστίθεται τῷ κατηγορούμ. τῇ; προτίθ. τὸ οὕτω ποδὸς ἔξαρσιν τῆς ἀκολουθίας (τοῦ συμπεράσματος); Πλ. Διγ. 178, δ «μάκας δὲ ἡμετέρη γηγεμόνος καὶ ἵκανον γνῶμαι καὶ γνόντας ἀπλῶς ἀγείτεται & δοκεῖ δημιν, οὕτω

παρελάθομεν», μ. σ. Stallb. Πρὸς ἔξαρσιν ἐπὶ γῆς τῆς αἰτίας προστίθεται τῷ κατηγορούμ. τῷ, διὰ τοῦτο (ταῦτα), ἐκ τούτου. Ξεν. ἀν. 1. 7, 3 «νομίζων ἀμείνονας καὶ χρέοντας πολλῷ βαρβάρων ὑμᾶς εἶναι, διὰ τοῦτο προσέλαβον». 7. 1, 9. Κύρ. 3. 1, 39. 7. 5, 61. ἀπομ. 1. 3, 7, μ. σ. Kuhn ἀν. 5. 8. 15 «ἐν ἔμαυτῷ οὖν πειραν λαβὼν, ἐκ τούτου καὶ ἄλλον.. Κήλαυνον».

3. Ὑποθέσεως. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 28 «τοὺς φίλους εὐεργετοῦντες καὶ τοὺς ἔχθρους δυνάστεψε κολαζεῖν». Ἀγ. 10, 2 «τίς γὰρ ἂν θεοτεῖη μηδούμενος ἀνότιος γένοιτο;» Πλ. συμπ. 193, d «οὗ δὴ τὸν αἴτιον θεὸν ὑμροῦντες δικαίως ἂν ὑμνοῦμεν "Ἐρωτα". 194, c «οὐ μέντ' ἂν καλῶς ποιοίνην, δὲ Ἀγάθων, περὶ σοῦ τί ἔγω ἀγροτικὸν δοξάζω». 196, e «κρατῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν δὲ "Ἐρως διαφερόντως ἂν σωφρονοῦ". Φίλ. 43, c «καὶ μεταβολαι κατώ τε καὶ ἀνω γιγνόμεναι λύπας τε καὶ ἡδονῆς ἀπεργάζονται». Φιλίδρ. 269, d. Δημ. 9, 45 «οὐ γὰρ ἂν αὐτοῖς; ἔμελεν μὴ τοῦθ' ὑπολαμβάνονται»=εἰ μὴ τοῦθ' ὑπελαμβάνον, μ. σ. Schaefer. Ἐν ἐρωτήσει. Πλ. Γοργ. 509, b «τίνας ἂν βοήθειαν μὴ δυνάμενος ἀνθρώποις βοήθειαν ἔχεται καταγέλαστος ἂν τῇ ἀληθείᾳ εἴη;» Γερικὴ ἀπόλ. α, 390 «καὶ καὶ τοῦτο ἔθελοιμι Λιός γε διδόντος ἀρέσθιον». Αἰσχυλ. ἐπτὰ 544 «θεῶν θελόντων δὲ ἂληθεύστιμον ἔγώ». 701 «θεῶν διδόντων δὲ ἔχοντος κακά». Εὐρ. Ἰππ. 1434 «ἀνθρώποισι δὲ θεῶν διδόντων (si dili auctores sunt) εἰκὸς ἔξαμπρτάνειν». Ἰσοχρ. 4, 2 «τῶν μὲν ἀτλητῶν δις τοσαύτην ῥώμην λαβόντων οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις, ἐρὸς δὲ ἀνδρὸς εὐ γρονήσατος ἀποκτηντές ἂν ἀπολκύσειν οἱ βουλόμενοι κοινωνεῖν τῇς ἔκεινου δικαιοίξῃ». Δημ. 9, 76 «οἴομαι καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἂν τὰ πράγματα τούτων γιγνομένων». Ηλ. νόμ. 730, c «ὦστε ζώτων καὶ μὴ ἑταῖρων καὶ πατέρων συζεδὸν δομίων ὅρθων ἀντῷ γενέσθαι τὸν βίον»=ut, sive vivant sive non vivant sodales et liberi ejus, propemodum aequae orba ipsi vita existat» Stallb¹.

Σημ. 7. Καὶ ἐνταῦθα ἵνοις προστίθεται τῷ κατηγορούμ. τῇς προτίξ. ἡ οὕτως πρὸς ἔξαρσιν τῇς ἀνοικουθίαις (τοῦ συμπεράσμ.), π. γ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 5.

4. Ἐρδόσεως. Ξεν. οἰκ. 15, 3 «(ἡ γεωργίκη ποιεῖ) τοὺς μὴ ἐπισταμένους πολλὰ πονοῦντας ἀπόρως βιοτεύειν», μ. σ. Breitenb πολ. λακ. 1, 1 «ἡ Σπάρτη τῶν ὀλιγονθρωποτάτων πόλεων οὖσα δυνατωτάτη ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐφένη». Κύρ. 3. 2, 15 «ώς ὅλιγα δυνάμενοι προορίζουν ἀνθρώποι περὶ τοῦ μελλοντος πολλὰ ἐπιχει-

1) Ἀρμοδίως πάνω ὑπάγει ἐνταῦθα ὁ Ματθ. ΙΙ. §. 566, 4 τὰ Σοφ. Ἀντ. 40 «τίδε.. ἴγω λέσσος ἀν ἡ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον;» quilibet affert, sive solvam (nodum) sive nectam? Εὐρ. Ιφ. Λυλ. 1002 «πάντως δὲ μηδὲ τεύνοντες οἵτε εἰς γάστραν, εἰς τὸ δινικέτευτος; ηγί». =εἰ ἀν τε ἵκετεύτε, εἰ ἀν τε δινικέτευτος ηγί. Τό εἰ σ. διποταχτ. ἀγτὶ τοῦ ἐν τῷ πεζῷ εἰ ἀν.

ροῦμεν πρόκττειν». Πλ. Αέγ. 197, σ. «οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα
ἔγων εἰπεῖν». Ι. 541, δ. «θύ (Απολλήδωρον, τὸν Κυζικηνὸν)
Ἄθηναῖον πολλάκις ἔκυτῶν στρατηγὸν ἔργηται ξένον δῆτα».

Σημ. 8. Πολλάκις προσθέτεται εἰς τὴν τοιωτὴν μετοχὴν καὶ ἐπίβημας οἷον
πλευραῖς ἀν προσέπιται, καὶ ἀν μάτιας ἀνθέμη, καίτοι, μ' ὅλον ὅτι, παρ' Οὐρ. συνη-
θέσατο, συγχὼν παρ' Αἰσχ., πολλάκις; παρ' Εἰρ., στοραδίκας; παρὰ Σοφᾶλ. Φιλ.
1068, καὶ σπανίως παρ' Ησδ., γό. τὰ πρόδημα, καὶ επιθετικόν καὶ ταῦτα οὐδὲ
ἡ μηδέτερα, πλέον τὸ πέρι τοθετεῖ μετά τὴν λέξιν, ηὗτις πρέπει νὰ ἔχει
οὖ, παρ' Οὐρ. καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Αἰσχ., γό. τὰ πρόδημα, κανονικῶς ὅμως
τιθεται καί περ, ὅπερ ἀποντεῖ καὶ παρ' Οὐρ. γ. 221. Ησδ. θεογ. 533, παρέ
δὲ μτγν. γενικόν· οὐδὲτε.. πέρ., «Οὐρ., οὐδέπερ ἡ μηδέπερ πατέ τοι;
τραχικόν, ἔνοτε, σποραδικόν, δὲ καὶ παρ' Ἀρεν., γό. τὰ πρόδημα, καίτοι σπά-
νιον παρέ τοι; θεογοτεύει, τῶν συγγεγρένων, τινῆς; οὐσια; παρέ τοις μτγν.
Ἴνα τέλεσθη δὲ ἐπὶ μελλον ἡ ἀντίθεσις, προστίθεται πολλάκις; εἰς τὸ κατη-
γορούμενον, τέλεπιδημόν. Θεοειδ., ἔμπητ; θεοι, κ. τραγ., κατέδεις καὶ οὐδὲτε; θεοι,
εἰτα, ἔπειτα, καὶ ταῦτα, οὐθών τοις παρατηρητοῖσιν, διτι ταῦτα ἐν τῇ
ποιῆσι, συγδέονται κανονικῶς μετά τοῦ πιτοῦ, πολλάκις δὲ σερόνεαν ἐν τῇ
ποιῆσι, οὐλλά καὶ δι τοῦ πιτοῦ, καὶ προστίθενται τῷ μετογ. Α. 241 «οὐ τι
δυνήσεται ἀγνούμενός περ χαρακτησιν». 586 «ἀνάτυχος οὐδεομένη πιστα. 275 «μήτε
αὐτὸν δὲ ἀγνόθες περ τοῦ ἀποτέλεσματος τοῦ πέρι διὸν ἀνθέκει τῷ μετογῇ, οὐλλά γε σημαντικόν
πρὸς ἀπίτασιν τῆς, ἡ οὐ τετεῦθισται μετογή τοῦ») Ε. 651 «Ἐκτορά καὶ μιμα-
τικα μάχης; συγχρετικοί διοικοι. Εἰτα, θεοι, γ. 2, 3, 10 «ἰδιλλάδων φύων οὐτε καὶ
πολὺ διεστήσθαι ποιότερον ἄντα καὶ τὸν μετεπίτεχνον διδούλουν», ἀν. 6, 2, 10 «καὶ
τοὺς μὲν πόνους σφῆς ἔγειν, τὰ δὲ κέρδη οὐλλάους, καὶ ταῦτα τὴν σωτη-
ρίαν σαμνὸν κατεργαζούσινον τοτεῖ ipsi salutem paravissent. Πλ. πολ. 401, δ
«Οὐραῖος ἐν ταῖς τοῦ ὁρῶν ἐστίστειν οὐτε λύθειν αὐτοὺς ἔστιν, καὶ ταῦ-
τα ἐπὶ οὐλλάττην ἐν Ἑλλησπόντῳ δύνται». Σπανίως τίθεται μετά τὸ μετογόν. Πλ.
πολ. 341, σ. «νῦν γαδεῖ πιεύεσθαι; οὐδὲν δέν καὶ ταῦτα = quamvis nullus, impotens sis, γό. Stallb. Θ. 125 «τὸν μὲν ἔπειτα εἶλεται καὶ ἀγνούμενός περ
ἔπικρισος κείσθαται». Α. 577. Αἰσχyl. Αγ. 1170 «ρῦν καὶ θιός περ (θιλ. ὁν)
ἴμερό πεπληγμένον;; θεοι. 4, 39 «τοῦ Κλείωνος; καὶ περ μανιδῆς; οὐσα ἡ
ἐπόχεσις; ἀπέδην» = successit. Ξεν. ἀν. 1, 6, 10, 5, 5, 17, Δημ. 44, 65 «εἰ
μὲν δὲ τετελευτηκός; ιποθέστο τοις, καί περ οὐ διδόντος τοῦ νόμου, συνεγω-
ροῦμεν ἐν αὐτῷ». γ. 204 «οὐδὲ Χρῖ θεοίλλεις, οὐδὲ δὲ ἐν οὐ πέρ ίδιων γαῖῃ, λαζίσιν
ἀπατάων». Δημ. 21, 205 «ἴγε μὲν οὐδὲν πιπονθός; κακῶς; ἔγθεὸν εἴναι μοι
τοῦτον ὅμολογόν». Αἰσχyl. γορη. 497 «οὐτοὶ γάρ οὐ τίθησαν; οὐδέπερ θεο-
ύναν». ίχ. 394. Εἰρ. Φοίν. 1624. Αρεφ. Αγ. 222 «διωκτέος; δέ μη γάρ ἔγ-
γίνοντο ποτὲ μηδέπερ γέροντας δύται; ἐκουγόνον 'Αγχρεάς». Σιρων. π. Πλ.
Ποντ. 339, σ. «οὐδέτε μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκιον νέμεται, καίτοι σοφῶν παρὰ
φωτὸς εἰρημένον». Λισ. 31, 34 «ἴκανά μοι νομίζω θεοῖσθαι, καίτοι πολλά
γε παραλίπων». Συγχρότερον παρέ τ. μτγν. γό. λεξ. Πιασσοδ. κ. Σακελλ. Ξεν.
ἀν. 3, 2, 16 «οὐ πλήθος ἄμετρον ὀρῶντες ὅμως ἐτολμήσατε λέναι; εἰς αἰτούσην.
Εὐρ. Ορ. 680 «καὶ γάρ σ' ἵνα γενέσθαι καὶ γυνὴ περ οὗτον» ὅμως; Μήδ. 280 «ἴρη-

σοματική καὶ κακωδία πάσχουσα' ὅμως». Πλ. Φαίδ. 91, σ. «Σιρμίας φοβεῖται, μὴ ἡ ψυχὴ ὅμως; καὶ θεότερον καὶ κάλλιον ὃν τοῦ σώματος προσπολλήνεται», μ. σ. Hdrf. (Id. Ter. Eun. 1, 2, 90 «tamen contemptus abs te haec habui in memoria») Εἰρ. Ὁρ. 680 «ἄγρως τὸ ικνοῦμα καὶ γυνῆ περ οὐσ' ὅμως τοῖς δεσμένοισιν ὀψεύσειν». Ξεν. Κόρ. 5, 1, 26 «οὕτως ἔγουμεν, ὡς εὖσι δημως καὶ ἐν τῷ πολεμίῳ ὄντες; Θερζούμεν», 6, 4, 6. 8, 2, 21. Πλ. Αὔσ. 213, σ. μ. σ. Stallib. Λυκοῦργ. 75 «ξῖνον γάρ ὅμως δὲ καί περ πρὸς εἰδότας διελθεῖν» μ. σ. Μαετζ. Ισοχρ. 15, 272 «ὅμως δὲ καὶ περστωδιαπάνεμος ἐπιγειερήσω διαλεγόντης περὶ αὐτῶν». Εἰρ. 1 «Νίστορος δὲ οὐδὲ μέλειν λαχή πίνοντά περ ἔμπησα». Ο., 309 «οὐδέποτε τοι δύναμαι γετέοντί περ ἔμπηση ἐνθάδε παραμενέμεν». Πίνδ. Η. 5, 55 «ὸ δέ Βίτους δὲ ἔπειται παλαιός; ὅλος ἔμπαν (δωρικ. ἀντὶ ἔμπας) τὰ καὶ τὰ νίμων». Σοφ. ΑΥ. 1338 «Ἄλλος ἀλτὸν ἔμπας ὅντ' ἔγων τούτον δὲ οὐδὲ οὐδὲ ἀπιράσαιρ' ἔν». Γ. 159 «Ἄλλος καὶ ὁς τοιήν περ ἔσσα' δὲν ηγούσι νεόσιων». α. 6 «Ἄλλος οὐδὲ ὁς; ἔταιρος; ἔρρυστο λέμενός περ». Πλ. Γοργ. 519, ε. «οὐδὲ δοκεῖ σοι ἀλλογον εἶναι.. μέμφεσθαι τούτῳ, οὐδὲν δέ γαθός γεγονές τε καὶ ὃν ἔπειτα πονηρός ἔστιν» Χαρρ. 103, α «ὑπούρμανος σωφροσύνην εἶναι τὸ τὰ ξαυτοῦ πράττειν ἐπειτα οὐδέν φησι κωδίνειν καὶ τοὺς τὰ τῶν ἄλλων πράττοντας σωφρονεῖν». Πρωτ. 311, ε. μ. σ. Stallib. καὶ εἰ. Φαίδ. 70, ε. Ἀρρ. νεφ. 861 «εἴτα τῷ πατρὶ πούμενος ἐξάμαρτε» μ. σ. (857) Herm. καὶ εἰς Vig. σ. 772. Λυσιστρ. 553 «τὸν ἔρων». εἰτ' ἀναλόγωστας οὖν ἀντετρέπεται τὰς εἰσφοράς». Πλ. 1148 «Ἐπειτὴ διπολικῶν τούτων δὲ οὐδὲν ἐνθάδε μενεῖς» Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 5 «προσαγορεύων.. καὶ τὰ φευδόμενος ἐρχίντο», μ. σ. Kuhn. Πλ. Γοργ. 457, β «ἴλιαν ἥρητοικόν γεννήσαμένος δημως; εἰπειτα τῷ τίχυν ἀδηκέ», μ. σ. Stallib. Οὕτω καζπεῖται Φαίδ. 98, σ. Σοφ. Οἰδ. χ. 1005 «ἄρδον δέ τηλαινων πολλὰ τούτῳ ἐκλαγθάνῃ». (Σοφ. Ηλ. 344 «Ἐπειτὴ δέ οὐδὲν γε θάτερ', η φρονεῖν κακῶς; η τῶν φίλων.. μνήμην ἔχειν=εἴπειτα προτίμησαν, μ' ὅλα ταῦτα προτίμ., μεσεὶ προσῆκργε πατρὸς; λελησμένην»).

Σημ. 9. Πρὸς ἀκροβοτέρον προσθίορ. τῶν διθεστῶν σγέσεων τίθεται ἐντοτὴ ἡ ἐπὶ σ. διο τ. ίδ. §. 438, Η. Δημ. 4, 51 «νον δὲ ἐπ' ἀδηκλοις οὖσι τοῖς ἀπὸ τούτων ἰμαυτῷ γεννησαμένοις δημως; εἰπειτα τὸ συνοίσειν δημιν, ἐν πράξῃς, ταῦτα πεπιστήσαι λέγειν αἰρομένη, μ. σ. Voemel, ὡς καὶ Θουκ. 8, 97 «ἐπὶ δὲ οὖν τοῖς ἡ γε λαμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῖς εἰκοσιν δημως ἐπλήρουσιν».

5. Τοῦ λόγου ἡ σκοποεδ. Πρὸς δηλωσιν τῆς σχέσεως ταύτης τίθεται διητικὸν μέλλων μόνον τῆς ἐνεργ. μετοχ., ἐνίστε δὲ καὶ ὁ ἐνεργ. τῆς ἐνεργ. μετοχ. (§. 382, 6). Συχνάτετας ἀπκντῆ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡημ. τῶν σημανικότων ἐργεσθήκι, πορεύεσθήκι καὶ πέμπειν. Β, 49 «Ἔνως.. προσεβίστεο.. φύως ἔρισσαν». Ηρδ. 6, 70 «ἔς Δελφοῖς χρησθέμενος τῷ χρηστηρίῳ πορεύεσται». Ξεν. ἀπομν. 3. 7, 5 «σέ γε διδάξων ὡρμητικῶν». 3. 1, 2 «καττακεψημένους ἐπεμπε». ἀν. 1. 3, 14. Θουκ. 1, 29 «προπέμψαντες κήρυκκα πρότερον πόλεμον προερδοῦτα Κερκυραῖοις.. ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον Κερκυραῖοις ἐνκντίκια πολεμήσαστες». Πλ. ἀπ. 51, β «έδνε τε (πατρὶς) εἰς πόλεμον ἄγη τρωθησάμενον ἡ ἀποθανούμενον, ποιητέον ταῦτα». ίδ. §. 482, 10.

6. Τοῦ εἰδους καὶ τοῦ τρόπου, τοῦ μέσου καὶ ἐν γένει παρασυμ-

πτώματός τινος. Α, 596 «μειδήσασα δὲ πιθὸς ἐδέξατο γειρὶ κύπελλον». Πλ. συμπ. 202, β «καὶ ἡ γελάσασα.. ἔρη». Οὕτω τὸ φερόμενος καὶ τὸ ἀμετεκάτη. τιθέμενον φέρων= *summo studio, maximo impetu, dedita opera*, μετὰ προθυμίας, σπουδῆς μεγάλης, ἐπὶ κινήσεως σημειώντες. ὥμητ. Ἡρδ. 7, 210 «ώς ἐπέπεσον φερόμενος ἐς τὸς Ἐλληνας οἱ Μῆδοι, ἔπιπτον πολλοῖ». 8, 91. 8, 87 «(νχῦς) διωκομένη ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς φέρουσα ἐνέβηλε νηὶ φιλίη». Ξεν. Κύρ. 2, 3, 3 «τούτοις.. πᾶσιν ἄμφι πάντα ἔκει τὰ χαλεπὰ φερόμενα». Αἰσχυν. 3, 82 «εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα»=εἰς τοιχύτην κατάστασιν κατεσπευσμένως ἔσθετε τὰ πράγματα, ἔνθα καὶ 90 καὶ 146. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 25 «ληζόμενοι ζῶσιν= *raptu vivunt*. ἀπομν. 3, 5, 16 «προκιροῦνται μᾶλλον οὕτω κερδάνειν ἢ π' ἀλλήλων ἢ συνωφελοῦντες αὐτούς». Ἰσοχρ. 12, 44 «τοὺς Ἐλληνας ἐδίδαξαν, έν τρόπον διοικοῦντες τὰς κύτῳ πατέριδας καὶ πρὸς οὓς πολεμοῦντες μεγάλην ἣν τὴν Ἑλλάδα ποιήσουσιν». Ἰσοχρ. 5, 7 «ἔρθητε ποιησαμενοι τὴν εἰρήνην, πρὶν ἐξεργασθῆναι τὸν λόγον, σωφροῦντες»= *idque fecistis prudenter.*

Σημ. 10. Οὕτω πως τιθέσιν αἱ Ἐλλην. τὰς μετογ. ἔχων, ἔγων, φέρων, λαβὼν, ἐνθῇ διν καὶ ἡ γεραν. καὶ τὸ καὶ ἡμές; ίδιωμα τιθέσιν τὴν πορθίσσ. μιτ. μετὰ, σ. γεν., καὶ μᾶλλον τὴν μὲν ἔγων ἐπὶ ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ὄντων, ἀπινά τις ἔκει, τὴν ἄγων ἐπὶ ἐμψύχων ἐνίστε δὲ καὶ ἀψύχων, τὴν δὲ φέρων ἐπὶ ἀψύχων καὶ τὴν λαβὼν ἐπὶ ἀψύχων. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 1 «Ἐρχεται Μανδάνι, πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν Κύρον τὸν σὸν ἔχουσαν. 1, 6, 10 «οἱ δὲ πεζὴν δύνανται ἐθένδε ἔχων Ἐρχην. ἀν. 7, 7, 53 «ταῦτα λαβὼν καὶ τοὺς.. θηρίους προστλαβὼν.. ἀποθ.. π. 72 «Πείραιοι.. ἡλθεν ἐστον ἄγων. γ, 312 «ἡλθε. Μενέλαιος πολλὰ κτήματ' ἄγων». ο, 269 «εἴτεροις τε λαβῶν.. ἡλθεν». Η ποιητικὴ γλῶσσ. καὶ τοῖς τὸ ἔπος προστίθεσι συγνά τὰς μετογ., ἔγων, φέρων, λαβὼν, δεῖρας, ἄγων εἰς τὰ βῆμα. τὰ σημαίνοντα δὲ ἀρνεῖται, τιθέναι, καὶ τὰ τούτοις θμ., ἵνα παραστήσῃ γραφικῶς καὶ οἰοίνται πρὸ τῶν διεύθυντων τὸν ἀνροτοῦ τὴν στιγμὴν τὴν προγνηθεῖσην τῶν διεύθυντων καὶ τοῦ θεοῦ τοῖς πράξιαις. Η, 302 «δῶκε ἕρος ἀργυρόηλον σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐπέστη τελετῶν». α, 130+ αὐτὴν δὲ ορθῶν εἶσεν ἔγων. γ, 416. Σοφ. Φιλ. 431, 488. Κ, 30 «ἐπὶ στεράνην κεφαλῆριν δεῖρας θήκασθε». Α, 488 «τὸν Μενέλαιον.. ἔχει δύτιλον γειρὸς ἔχων». Μ, 452 «ποιηὴν δέξας φέρε. πόκον ψέρενος οἵος γειρὸς λαβὼν ἐτίηρων. ω, 398 «Οὐδουσεῖς; δέ τιθει: τὴν μετογ. παρὼν, ἔλαβὼν λαβὼν καὶ τὰς πασουσι, καὶ ἐν ἄλλαις ουντάξεσιν, ίδιᾳ δὲ οἱ τραγικοί. Σοφ. ΑΓ. 1131 «εἰ τοὺς θαύματας οὐδὲ λέπια παρὼν». 1156. 1384. Φιλ. 373. ΑΥ. 854 «οὖθις Θίνατε, Θίνατε, νῦν μὲν πεισθεῖτε μοι ὡν.. Φιλ. 330. Αντ. 761 «ψυχεύετο μετὸν ἢ κατ' θυρὴν ιών». ΑΥ. 304. Φιλ. 353. Εδρ. Τορ. 241. Σοφ. ΑΓ. 1098 «ηὶ τοὶ φῆς ἄγειν τὸν ἄνδρα» Ἀγαστος; δεῖρα σύμμαχον λαβὼν;. Οἰδ. κ. 475 «οἴδες νεαλούς νεοπόκρω μαλλιῶν (δηλ. ἔρεθον) λαβὼν (δηλ. αὐτόν)». Β, 774 «λασοι.. δισκοῖσιν τέρπουντο καὶ αἰγανέσιν λέντες; (δηλ. αὐτός) 1).

1) 18' Ματθ. Η. §. 558. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΓ. 57. Ellendt λατ. γλῶσσ. Ι. σ. 509. Π. σ. 134. Scholdeewin εἰς Σοφ. ΑΓ. 204. Φιλ. 1156.

§. 487. Αἰγαιατικὴ ἀπόλυτος καὶ αἰγαιατικαὶ ἀπόλυτοι.

1. Ἀντὶ τῆς ἀπολύτου γενικῆς τίθεται καὶ ἡ αἰγαιατικὴ, τότε δῆμος μόνον, δῆταν ἡ μετοχὴ καῆται ἔνευ ὥρισμένου ὑποκειμένου, καὶ λοιπὸν ἐπὶ ἀπροσώπ. ῥῆμάτ.· οἶον ἔξօρ, ἐνέρ, παρὸρ, ὑπάρχορ, quum liceat (licet), μετόρ τιρι τιρος=όταν τις μετέγγη (μετεῖχε) τινός· δέορ, χρεώρ=quum necesse sit (esest) ορογ-
τει (oporteret). πρέπορ, προσῆκορ δοκοῦρ, δοξαρ=quum vide-
retur, visum esset: μέλορ, μεταμέλορ τυχὸρ, παρατυχὸρ=έὰν
τύχη, ἐτύχασινε, συμβῆρ, συνέβαινε παρέχορ, παρασχὸρ=έὰν περί-
στασίς τις παρουσιασθῇ, ἐπαρουσιάσθῃ παρεστηκεις Θουκ. 4, 133
=ἄφος τοῦ ἀνέδην, τοῦ ἀληθεύεν τῷ νῷ· οὐτως ἔχορ· ἐπὶ τῶν παθητι-
κῶν ἀπροσώπων· οἶον δεδογμέτρος, λεγόμετρος, κυρωθέν, προσταχθέν· ἐπὶ ἀ-
προσώπων φράσεων μετ' ἐπιθέτ. γέν. οὐδετέρου καὶ τοῦ ὅρ· οἶον
δῆλορ, ἀδῆλορ, δυνατόρ, ἀδύνατορ, καλόρ, αισχρόρ ὁρ κτλ.: τέλος,
εἰ καὶ σπανίως, ἐν συνδέσει μετ' ἀντων. γέν. οὐδετέρ. ὡς, ταῦτα,
οὐδὲν, ἢ μετ' οὐσιαστικοῦ: Τὴν αἰγαιατικὴν ἀπόλυτ. γινώσκει ἡ
ἔλλ. γλῶσσα ἀπὸ τοῦ Ἡρόδοτ. καὶ τῶν ἀττικῶν.

2. Ὄτι δὲ ἐπὶ τῶν ἥρθεισῶν περιπτώσεων δὲν ἐποιεῖτο χρῆ-
σις τῆς γενικ., ἢ τούλαχιστον σπανιώτατα (§. 486, A. 2), ἀλ-
λὰ τῆς αἰγαιατ., αἰτίξ φυνερὸς τούτου εἰνε, δῆταν τῷ τύπῳ τῆς
γενικ. τοῦ οὐδετέρ. γέν. δὲν παρίστατο σαρῶς ἢ διεφορὸς τοῦ
προσωπικοῦ καὶ ἀπροσώπ. γένους, τὴν αἰγαιατικὴν δῆμος, ὡς πεῖσιν
τοῦ συμπληρώματος γενικήν, μετεχειρίζοντο πολλαπλῶς πρὸς δή-
λωσιν ἐπιφόρμωτικ. σχέσεων (§ 410, A. 5 ff.). Καὶ ἀλλαὶ ἐπ' ἵστης
γλῶσσαι ποιοῦνται χρῆσιν τῆς ἀπολύτ. αἰγαιατ. (§. 485, A. 3),
καὶ αὐτὴν ἡ γερμανικὴ ποιεῖται χρῆσιν ταύτης, οὐ μόνον ἐν ταῖς
συντάξεσι μετὰ ὥρισμένου ὑποκειμ.: οἶον keiner Menschen
ausgenommen, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀπροσώπ. παθητικ., ὡς καὶ ἐν
τῇ Ἑλληνικῇ· οἶον vorausgesetzli, angeworommen κτλ. Αἱ ἥρθε-
σαι ἀπρόσωποι ἐκφράσεις συντάξσονται κανονικῶς σὺν ἀπαρεμφ.
ἢ δευτερευούσῃ προτέρ., ἄτινα θεωρητέα ὡς ὑποκειμενα μὲν
γραμματικῶς, ἀντικείμενα δῆμος λογικῶς (§. 352, A. 3).

3. Παρακείγμ. a. *Aἰγαιατικὴ ἀπόλυτον* Ἡρδ. 1, 129 «εἰ,
παρεὸρ αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, ἀλλῷ περιέθηκε τὸ κράτος». 6,
72, 5, 49 «παρέχορ (quum liceat, δῆταν ἔξην) τῆς Ἀσίνης πάστης
ἄρχειν εὐπετέως; ἀλλο τι αἰρήσεσθε;» 50 «χρεώρ γάρ μιν μὴ
λέγειν τὸ ἔδν λέγει». 3, 65 «ἀδελφεοκτόνος, οὐδὲν δεορ (quum
fas non esset, fieri non deberet), γέγονα». Θουκ. 1, 76 «οὐ-
δεῖς πω, παρατυχόρ ισχύι τι κτήσασθαι, τοῦ μὴ πιέσον ἔχειν ἀ-
πετράπετο». 120 «ἀνδρῶν ἄγαθῶν (ἐστιν) ἀδικουμένους ἐκ μὲν
εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχόρ ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβήναι».
=δῆταν δὲ παρουσιασθῇ κατάληλος εὐκαιρίκ. 5, 14 «καλῶς

παρασχόν». 8, 79 «δόξαν αὐτοῖς». 4, 125 «δοκοῦν ἀνγκωρεῖν». Πλ. Μενέζ. 346, d «ἡμῖν ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς; αἰρόμεθα χρήστον πελευτὴν». Ξεν. ἀν. 2, 5, 22, 6, 1, 20 «τυχόν»=si acciderit=fortasse, κατὰ τύχην, ἐκ τύχης. Κύρ. 8, 1, 6 «συνδέξαν». Δημ. 27, 59 «προστάκον». 2, 24 «πολλὰ λίδια πλεονεκτῆσαι πολλάχις οὓτοις ἐξὸνσι καθελκάστε». Ισοχρ. 4, 171 «τεχόν ἂντι συνεπέρχοντα», si audisset=fortasse, κατὰ τύχην. Δημ. 18, 221. Πλ. Ἀλκ. 2, 150, c, ἐνī τὸ τεχόν δὲ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ προηγηθὲν «μῆδος ἢ οὐτε τέλη». Φειδ. 113, e «μεταμέλειρ αὐτοῖς»=quum eos poenituerit. Πολιτ. 27, e «τῷ πολιτικῷ δὲ οὐ μετόρ (δηλ. τοῦ τὰς ἀγέλας τρέφειν) ἐπηγέγκωμεν τοῦ νομοῦ». Θουκ. 1, 125 «δεινογένειον αὐτοῖς εἴθις ἀδύντος ήτοι ἐπιχειρεῖν ἀπορητικούς οὖσαν». 1, 140, 5, 30 εἰρημέροις. 56 γεγραμμέροις. 2, 47 «ἡ νόσος πρῶτον ἡρξέστο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναῖς λεγόμενοι μὲν καὶ πρότερον πολλαχότες ἐγκατεστηκέται (δηλ. κατῆκον) καὶ περὶ Λῆμαν καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις οὐ μέντοι κατλα». εἰς καὶ λέγεται. Ηλ. Φειδρ. 2, 5, d ὅμιλον postquam definitum est. Ψευδ. Λυσ. 30, 2 «προσταχθὲν αὐτῷ»=εἰς καὶ προσταχῇ ἑδόη κατῆκον.—Αἰσχύριον Ξεν. 2, 2, 20. «ἀδηλοί ἔν Θουκ. 1, 2, 7, 44 «παρεκείσοντο κρητικῆς οὐκ ἀλίγητο χρώμενοι ἀδέρατοι ἔν νοστὶ ἀλλοφ τῷ σημηναῖ». Ηλ. Κρίτ. 46, a «οἶδόν τε ὁν καὶ διατάτον». Καὶ ἔνει τοῦ ὅρου οἶον δῆλοι. Ηλ. πολ. 449, c¹⁾. §. 491.

B). *Αἰτιατικῶν* *ἀπολύτων*. Ήρδ. 2, 66 «ταῖτα δὲ γενόμενα πένθεις μεγάλις τοὺς Αἰγαίους καταλαμβάνει». 4, 50 «ἄρτιτιθέμενα δὲ ταῖτα ἀντισκλώπις γίνεται», ὃς τὸ γερμαν. diess geogeneinander gehalten, δητοι δὲ ταῦτα παραβάλλονται: πρὸς ἄλληλα, συμβούντες ἐξεισώντες. 75 «τὸ κατασωλόμενον τοῦτο παχὺ ἐν πατητικάσσονται περι τὸ σῶμα=δητοι τοῦτο πατητικόν παχὺ γένηται, ἀλείρουσιν π. τὸ σῶμα. Θουκ. 4, 125 «καγῳθεὶς δὲ οὐδεὶς (quum nihil decretum esset), ἐχώρουν ἐπὶ οἴκου». 5, 65 «οὐδὲ κατέται δοκεῖν ἐξαίρεντος πάλιν τὸ στράτευμα ἀπῆγεν». Ηλ. Τίγ. 32, a «τότε τὸ μέσον μεν πρῶτον καὶ ἐπιχειρον γεγραμμέροις, πανθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταῦτα είναι: ξυμβάστεται»=δητοι τὸ μέσον γίγνηται πρότερον τις.., ὁ Βουλόδενος ταξίσθω κατλα». 866, b «τὸ μίασμα ὃς εἰς αὐτὸν περιειληθός»=sceleris pollutione quasi ad eum recidente». Ξεν. Ἐλλ. 3, 2, 19 «δόξαντα δὲ ταῖτα καὶ περιβάθετα, τὰ

1) Ήδ. Stallbaum ἐν τῷ γωρ. τοῖται καὶ εἰς Γοργ. 495, c. Richter de anacol. Gr. I. c. II.

στρατεύματα ἀπόλυθεν». Σοφ. Οἰδ. κ. 1119 «μὴ θαύμαζες,, τέκν' εἰς γαρέτ' ἀελπτα μηκύνω λόγον». Αρρ. Ἀγ. 1182 «πτελοί.. πεσόντες, δεινὸν ἐξηρύδη μέλος».

Σημ. Ἐάν εἰς ἀπόστωπ τόλμον; ἕδης προστεθῆ ἀντωνυμ. γέν. αἰδεῖτ. ὡς ὄποκείμ., καὶ λοιπὸν ἐάνθεωρῷῃ προσωπικ., τίθενται: ὡς; τὸ πολὺ αἱ γενικαὶ ἀπόλυτοι. Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 36 «δέξιαν τοῦ τοῦ τοῦ φύετον» = hac re decreta. 7, 30 καὶ 5, 2, 24 «οἰξάντων τοῦ τοῦ ν». Κύρ. 4, 5, 53 «τούτου συνδοχού ὄντος» κατὰ τὸ ἀριστ. καὶ. 4, 5, 53 «τούτου οὗτος ἔχοντος». Ἀπαντᾶ δὲ καὶ δέξιαν ταῦτα (ἐκ τοῦ ἔδοξες ταῦτα), Ξεν. ἀν. 4, 1, 13 «δέξιαν ταῦτα ἐκήρυξαν οὐτωποισταν». Πλ. Ηρωτ. 314, σ. Ἀνδρος. 1, 81· τίθεται δὲ ἡ γενικὴ τῶν τοπίοντων ἀπόστωπ. ἕδης, ἀπίνα ἔργουσιν τὸ ὄποκείμ. οἶον ἐν ἔντοτε; οἶνον θαύτος; οὐαλπίζοντος, Υδ. §. 486, A. 2· «Ἀλλω; δὲ σπανιώτερα ἀπαντᾶ ἡ γενικὴ ἐπὶ τῶν ἀπροσώπ. φράσσωνάδ. §. 486, A. 2. Ἐνίστε δὲ ἐναλλάξσονται πρὸς ἀλλήλας ἡ γενικὴ καὶ αἰτιατ. Ξεν. ἀν. 5, 7, 3 «καὶ γειμιῶνδς γε ὄντος οἴου λέγεις, αἰτίου δὲ ἐπιλελοιπότος; οἴουν δὲ μηδὲ δισφράνεσθαι παρὸν, ὅπερ δὲ πόνων πολλάκις ἐπαγγορευόντων κτλ.» Θουκ. 3, 53 «τεκμαρίθμενοι προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης.. τό τε ἐπερθώτημα βραχὺ ὁν, ὃ τελ.» Συγχάρετο. Οταν προηγηται τὸ ὡς (§. 488.). Θουκ. 7, 25 «ὦς Ἀθηναίων προσδοκίμων ὄντων.. καὶ τὸ παρὸν στράτευμα αἰτῶν διαπολεμερη ησάρμενον» Πλ. Εὔδοξ. 4, σ. «ὦς ἀνδροσύνου ὄντος καὶ οὐδὲν δὲ πράξιμα». πολ. 401, διαλέγει που ὁ νέομος, διτε καλλίστων διτε μάλιστα ἡσυχίαν ἔγειν ἐν ταῖς ἔνυφοσι; καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, δις οὔτε δῆλος ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων (talium casuum), οὔτε εἰς τὸ πρόσθιον οὐδὲν προδοχὴν ον τῷ χαλεπῶς φέρονται, οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιον ὁν μηγάλης σπουδῆς, διτε δεῖτεν αἴτοις διτε τάχιστα παραγίγνεσθαι ἡμῖν, τούτῳ ἐμποδὼν γιγνόμενον τὸ λυπετε σθατο, μ. σ. Σταλλιβ. Δημ. 19, 304· «ὦς ἐπιθευλευσιμένης μὲν ὅπερ Φιλίππου τῇ; Ἐλλάδος, ὅμιν δὲ προσήκον προορήν ταῦτα».

§. 488. Τὸ ως μετὰ μετοχῆς.

1. Τὸ μετὰ μετοχῆς παρακθοιλικὸν ὡς=ώς, ὅπως ἐκροήζει ὡς; καὶ ἀλλοῖ: παραβολής, παρομίωσιν, ἐπειδὴ τὸ εἶδος καὶ δι τρόπος τῆς πράξεως τῆς διτε τοῦ κατηγορούμενου (έρμ.) τῆς προτάξ. δηλούμενης παρίστανται ἐκτιθέμενης ὡς παρόμοιας πρὸς τὴν ιδιότητα τὴνδικ μετοχῆς δηλούμενην, καὶ λοιπὸν ἐκ παραβολῆς, παραβολικῶς¹⁾. «Ἄν δέ ἡ ιδίτης κατηγορεί πραγματική, ἢ οποθετική, παιτομερική, διαχρηγώσκεται ἐκ τῆς συναρτίες μόνον τοῦ λόγου. Διὸ τὸ, οἱ Κερκυραῖοι τρόπαιοι ἔστησαν ὡς νερικηκότες=ώς τοιούτοις, οἵτινες ἦσαν νικηταὶ, δύναται νὰ θεωρηθῆ, ἢ διότι ὅρ-

1) Υδ. 8chmalfeld Synt des Gr. Verbs §. 214. E. Wentzel de gen. et dat. abs. Vratislav. (ἰχθυολόγητον) σ. 36. καὶ ἐν τῷ προγράμμ. Glogau 1857, σ. 10, οὕτος ἐξηγετεῖ τὸ πράξιμα οὕτως: τὸ ως πρὸς τῆς μετοχ. δηλοτε μόνον, ὅτι ἡ πράξης τῆς κυρίας προτάστ. εἰναι ἀνάλογος ἢ σύμφωνος ταῖς περιστάσεσι ταῖς διὰ τῆς μετοχ. δηλούμεναις.

τως οἱ Κερκυραῖοι ἡσαν νικηταὶ, ἢ διότι ἐρόμιζον, διε τοις νικηταῖς, ὑποθετικῶς. Ἐνῷ ἡ μετοχὴ ἔνευ τοῦ ὡς ἐκράζει τὴν ἴδιότηταν ὡς ἐξ ἀρτικειμένου πραγματικήν οἷον οἱ Κερ. τρ. ἔστησαν τερικηκότες=διότι ἐνίκησαν, ἢ μετὰ τοῦ ὡς μετοχὴ δηλοτε ταύτην ὑποκειμενικήν, ὡς ἐν τῇ ἰδέᾳ ἡ τῇ εἰκασίᾳ, ἀρατυπώσει τοῦ λέγοντος ἡ ἄλλου προσώπου ὑπάρχουσαν, ἀδιάφορον δ' ἂν κατὰ διντας ὑπάρχῃ (ὧς τερικηκότες=ἐπὶ τῷ λόγῳ, διε τοις νικηταῖς), ἢ ἡνὸς ὑποθετική (ώσει ἡσαν νικηταῖς ἢ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, τῇ εἰκασίᾳ ὅτι ἡσαν νικηταῖς ἢ διότι τάχις ἡσαν νικηταῖς). Διότι πάστα παραβολὴ, παρομοίωσις εἰνέ τι ὑπεκειμενικόν, δοξαστὸν (δόκησις, ὑπόθεσις), ἀδιάφορον δ' ἂν αὕτη ἐκφράζῃ τι πραγματικόν ἢ ὑποθετικόν. Οὐτοις δὲ διὰ τοῦ ἐκρρεστικούτου τρόπου δηλοῦται τι ὑποκειμενικόν, φάνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ σύνταξις αὕτη μεταπίπτει ἐνίστεται εἰς τὴν ἀπεριεμπρατικήν. σύνταξις. Πλ. πολ. 383, α «συγγωνεῖς τοῦτον δεύτερον τύπον εἰναι, ἐν φ' δετ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν ὡς μάτε αἴτονις γόντας ὅντας τῷ μεταβάλλειν ἔαυτοὺς μάτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν»=παραδέγματι, διτιούτε γόντες εἰναι δυνατόν, νὰ δουν κατοι, διότι μεταβάλλονται, οὔτε διτιαπατῶσιν ἡμᾶς διὰ ψευμαχτων. ιδ. Πλ. Χρυ. 164, d. ε. νόμ. 626, β. Ηρὶ τῆς Σφράγισεως ιδ. §. 515, 3.

Σημ. 1. Ήρὶ τοῦ ὁς τὶ μετὰ μετοχ. ιδ. §. 587, 5

α. *Μετοχὴ συνηγμένη, ἀραγορική.* κ) Ὄρογαστική. Σοφ. Ηλ. 1025 «ἀράσθι συνηράσσοντα νουθετεῖς τάδε». =συμβουλεύεις; ταῦτα, ὡς τοικύτη, ήτις δεν θὰ συμπράξῃ. Ή Ηλέκτραι ἐνταῦθα ἐκρέψει τὴν ἐκυτῆς γνώμην· ἔνευ δὲ τοῦ ὥρεμάτη: δεν θέλεις συμπράξῃ Αἰ. 326 «καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασεῖσθαι κακόν»=καὶ φάνεται πάντως ὡς τοιοῦτος, διε τοις εἶχει κατὰ νοῦν νὰ πράξῃ κακόν τι. Αντ. 242. Οἰ. κ. 630 μ. σ. Wunder. Ξεν. Σν. 1. 5, 9, μ. σ. Kühn. Λυσ. 12, 90. Ηρ. 2, 1. «Κακόθεης Τιθωνός καὶ Αἰολένς ὡς δούλους πατρόβιους ἔβρας ἐνόμιζε»=εἴδετος τ. Τιθων. κ. Αἰολ. ὡς τοιούτα, οἵτινες ἦδυντον νὰ φέσιν δ. πατρικού. Θουν. 1, 8 «καὶ τινες καὶ τείχη περιεβάλλοντο ὡς πλησιωτεροις γιγνήμενοι»=ώς τοιοῦτοι, οἵτινες ἔγιγνοντο πλησιωτά. ἡ τὸ πρίν, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, διε ἔγιγνοντο πλησιωτά. 10 «πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦνται οὐ πολλοὶ φάνεταις ξυνελθόντες ὡς ἀπὸ πέστης τῆς Ἑλλάδος κοινῇ πεμψμενοι»=ἐπὶ τῷ λόγῳ, τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἀπὸ π. τ. Ἑλλ. κ. πέμπονται. 4, 68 «ώς τὰ βέλτιστα βούλεσθετες ισχυρίζοντο»=ισχυρίζ. ὡς τοιοῦτοι, οἵτινες χρισταὶ σκέπτονται. 6, 32 «Ἐρμοκράτης παρελθὼν κατοῖς, ὡς σφῶς οἰόμενος εἰδένει τὰ περὶ κατῶν, ἔλεγε τοικύδε»=ώς τοιοῦτος, διτιούς ἐνόμιζεν διε γιγνώσκει.., utpote qui putaret, τὸ δὲ οἴμενος ἔνευ τοῦ ὡς=qui putabat. Οὔτως 7, 40 «ώς.. οἴμενοι». Πλ. ἀπολ. 35, α «ώς.. οἴμενοι», μ. σ. Stallb. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1 «οἱ δὲ, καὶν διποτονοῦν γράνον χρήσοντες διεγένωνται, θευ-

μάζονται, ώς σοφοί τε καὶ εύτυχες γεγενημέροι». =ώς τοιοῦτοι, οἵτινες γεγένηνται..., ἡ ἐκλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἄλλων σοφοῖ. Ἀν. 4, 4, 15 «ἐδόκει.. ἀληθεύει.. τὰ ὅντα τε ὡς ὅντα καὶ τὰ μὴ ὅντα (=σι quae non erant) ὡς οὐκ ὅντα». Πλ. πολ. 329, α «οἱ πλεῖστοι (τὰς ἐν τῇ νεότητι ἥδονάς ποθοῦντες) ἀγανκυτοῦσιν ώς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημέροι» =ώς νὰ ἔχωσι στερηθῆ μεγ. τιν., ἡ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἔχουσι στερ. μ. τ. Πολλάκις; τίθεται τὸ ώς τὴν μετοχ. χρόνου μέλλοντος τὴν ἐκφράζουσαν σκοπὸν, ἐκφερόμενον ἐκ μέρους τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου. Θουκ. 2, 7 «οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο ώς πολεμήσαντες» =ώς τοιοῦτοι, οἵτινες ἐσκόπουν νὰ πολεμήσωσι. 4, 30 «Κλέων ἐκείνῳ προπέμψας ἀγγελον ώς ἦξω ἀφικνεῖται ἐς Ηὔλον». Ξεν. ἀν. 1, 1, 3 «ὅ δε συλλαμβάνει Κῦρον ώς ἀποκτεῖν». 2, 6, 2. Μενέξ. 241, δ «ἡγγέλλετο βασιλεὺς δικαιοεῖται ώς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τούς "Ἐλληνας"» =ὅτι δικαιοεῖται, ώς τις, ὃ ὑποίει σκοπεύει νὰ προσβάλῃ πάλ. τ. Ἐλλ. Εὐθύρρ. 3, δ-ε) Γερική. Ήρδ. 8, 69 «οἱοι ξσκν εῦνοοι τῇ Ἀρτεμισίῃ συμφορὴν ἐποιεῦντο τοὺς λόγους (δηλ. αὐτῷ;) ώς κακόν τι πεισμένης ἐθεώρουν τοὺς λόγους αὐτῆς ώς λόγους τοιαύτης, ήτις ἔμελλε νὰ παθῇ κακ. τι, ἡ, ἐπειδὴ ἐνόμιζον, ὅτι θὰ πάθῃ κακ. τι. Εὐρ. Μῆδ. 1311 «ώς οὐλέτ' ὄντων τῶν τέκνων φρόντιζε δῆν»=φρόντιζε περὶ τῶν τέκνων σου ώς τοιούτων, ξτιναχ θὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν τῇ ζωῇ, ώς νὰ μὴ ὑπάρχῃ. πλέον ἐν τῇ ζωῇ. Ηλ. Κράτ. 400, ε «τῆκατ τινές φραστιν κύτῳ (τὸ σῶμα) εἰνι καὶ τῆς ψυχῆς ώς τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι»=τῆς ψυχῆς, ἡν πρέπει τις νὰ ὑπολάβῃ ώσει ἐν τῷ σῶμα. τεθαμμ. Εὐθύρρ. 273, ε «ἔγω περὶ θυμῶν διενοούμην ἔτι.. ώς δεινοῖν ὄνταιρ ἐν ὅπλοις μάχεσθαι». -γ) Δοτική. Σορ. Φ. 33 «στειπή γε φυλάκες ώς ἐνυπήκοντί τινι»=ώς διά τινα, δοτις ἐν αὐτῇ κατοικεῖ. Ηλ. σορ. 242, ο μῆδόν τινα ἔκαστος φρίνεται μοι διηγεῖται παιστιν ώς οὖσαι ἡμῖν». -δ) Αἰτική. π, 21 «Τηλέμαχον.. ὑφρόδος;, κιτσων.. ώς ει.. ἐκ θινάτοιο γρυνότα». Σορ. Φ. 1065 «μὴ μ' ἀντιφένει μηδὲν ώς στείχοντα δῆν»=ἐπειδὴ βλέπεις, ὅτι πλέον πορεύομαι. Θουκ. 2, 59 «τὸν Ηερικλέα ἐν κιτίῃ εἶχον ώς πείσατα σφεῖς πολεμεῖν»=ώς τοιοῦτον, δοτις ἐπεισεν αὐτοὺς κτλ.

Σημ. 2. Προσνοητέαν δὲ εἰς τὸ ἀναφορικ. ώς; τὴν συσχετικ. δεικτικ. οὗ τως;, ήτις δῆμας σπανιώτατα προστίθεται. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 4 •ως; πρὸς φίλους; ὅντας; μοι τοὺς θεοὺς οὗ τω διέκειμαι»=διέκειμε. πρ. τοὺς θε. οὗτ., ώς νὰ μοι ἔχων φίλοι. Ηλ. Χαρρ. 101, δ «τοῦτο οὗ τω μοι δοκεῖ τὸ γράμμα σηλ. τὸ γνῶθι σαυτόν» ἀσκεῖσθαι, ώς δὴ πρόσδηπος οὗσα τοι θεού τῶν εἰσιόντων ἀντὶ τοῦ γχτρεα =ώς νὰ ἡτο γχιρέτην. τοι θ. νόμ. 626, δ. Πολλάκις δῆμας προστίθεται τὸ οὗ τως ἐν τῇ συντάξῃ τῇ ὑπὸ τῇ δ) καταίρω διηγεομένη.

β] Γερικαλ ἀπόλεται. α) Ἔν τῇ συνήθει συντάξ. Σορ. Α. 904 «ώς ὁδε τοῦδε ἔχοντος αἰδίζειν πάρο»=ut pote illo (Ajace)

sic se habente gemere deceat· ἡ ἔννοια εἶναι, μάθε, ὅτι δὲ Αἴ. Θεό-
γρ. Ἰωάς ὄντως οὕτως, ὅτε (διὸ τοῦτο) ἔργονται κατὰ νὰ ἔννοιεν οὐκέτη,
λαπήται· τὸ μὲν διὰ τοῦτο (ὅτε) ἔκραξεται· διὰ τῶν γενικ.
ἀπολ., τὸ δὲ μέση διὰ τοῦ ὡς, ἡ κίτικ δηλοῦται ὅπουεμενική.
Ἡρ. 8, 144 «νῦν δὲ ὡς οὕτως ἐγράτων (δηλ. τῶν προχρυμάτων)
στρεκτικής τέλεσται ἐπέμπετε»=ἐπὶ τῇ ίδεσκ, ὅτι τὰ πρόγραμματα
ἔχουσιν οὕτως. Θουκ. 1. 2 «οἱ Ἀθηναῖοι» ἐς Ἰωάννην Στερεον,
ώς οὐκ ἰκανής, οὗτοι τῆς Ἀττικῆς ἀποικίας ἔξεπεμψαν»=ἐπὶ τῇ
ιδεσκ, ὅτι ἡ Ἀττ. δὲν ἦτο ἰκανή, ἢ, διότι ἡ Ἀττ. δὲν θὰ ἦτο
ἴσως ίκανή· ἡ κίτικ ἐκφέρεται ωὐδὲ μέρους τ. Ἀθηναῖ.· ἔνευ δὲ τοῦ
ώς ἔντικεινενική=διότι ἡ Ἀττ. δὲν ἦτο ἰκανή. Θουκ 7, 15 «βου-
λεύεται οὐδὲν ὥστερ γένθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν αὐταρκούντων»
=ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, τῇ γνώμῃ ὅτι. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 4 «πολλοῖς; τὸν
ζυγόντων προηγάρευε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ δαι-
μονίου προσμηαίροντος»=ἱέγον τὸ δικαιονόν προστημάτιν. ἀνάθ.
1. 3, 8 «πέμπων κατὰ ἄγγελον ἔλεγε θεόπετεν, ὡς κατασηο-
μένων τούτων εἰς τὸ δέσμον»=ἐπὶ τῇ ίδεσκ, ὅτι τεῦται θὰ κανονι-
σθωτι. 6. 4, 23. ἐλλ. 5. 4, 6 «ἐκήρυττον εἰςένειν πάντας Θεούσιον,
ώς τῷτε τεράρτων τεθρεώτων»=quia tyranni mortui essent. 7. 5,
20 «παρηγγείλεν κύτοις παρατελεύτεσθαι, ὡς μάχης ἐσμέρησον»=
νομίζων μαχηνόντεσθαι». Κύρ. 3. 1, 13, «κί γνωκέες ἔναδούσασκαι
ἐδρύποτον ὁσοιχομένου τοῦ πατρὸς καὶ ἀπολαλέστων σφῶν οὐδην»
=νομίζουσκαι, ὅτι δὲ πατήρ των οὐδενί. κτλ. Δημ. 18. 207. Μετά τοῦ
οὗτος. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 27 «ώς ἀραιερούστος καὶ οὐκ ἀποθα-
νομένου (δηλ. μοῦ), οὗτω παρασκεναῖον»=παρατελεύτου οὕτως,
ώς νὰ μὲν κανκάνης καὶ οὓς νὰ μὴ οὐδὲνται.

6) Δεύτερον τίθενται κί γενικαὶ ἀπόλουτοι μετὰ τοῦ ὡς ἐπὶ¹
τῶν γραστικῶν, νοητικῶν, δοκαστικῶν, λεκτικῶν καὶ τῶν ὅμ.
τούτ. ἡρμάτ. οἷον τῶν, εἰδεραι, ἐτίστασθαι, γιγράσκειν, νοεῖν,
ἔχειν γράμμην, διακείσθαι τὴν γράμμην, λέγειν κτλ., ἀνὴρ ὃν ἔν-
μενέ τις δευτερεύουσκαι πρέπει. μετὰ τοῦ ὅτι ἡ ὡς, ἡ ἔντικει-
μένων μετὰ μετογῆς κατ' οἰτικτ., ἡ κίτικτ. σ. ἀπαρεμφ. Ἄλλα
καὶ ἐνταῦθη ἐκληπτέον τὸ τε ὡς καὶ κί μετογ. ἀπόλ. κατὰ τὴν
συνήθη σύνταξ. τέλει γενικ. ἀπολ., ἐπειδὴ καὶ ἐνταῦθη τὸ μὲν ὡς
δηλοῖ παρομοιώσιν=ώς, ut, καὶ ἐντιστοιχεῖ συγχέτεται εἰς τοῦτο
τὸ εἰς τὸ κατηγοροῦμ. προστιθέμενον δειπτ. οὗτος, ἡ δὲ γεική,
ώς ἡ πτῶσις τοῦ ἔκριθεστέρου προσδιορισμοῦ, δηλοῖ τὴν αἰτίαν,
ἐρ̄ ἡς στηρίζεται ἡ γνώμη κτλ., ἡ αἰτία θρως κατηγοροῦ-
μένου. Τὸ ἔντικειμ. τῶν ὅμιλονται, ἡρμ. ὅτοι τῶν γνωστικ. νοη-
τικ. κτλ. πρέπει νὰ ληρθῇ ἐκ τῶν γενικ. ἀπολ. Αἰσχλ. Πρ. 762

«ώς τοίνυν ὅτε τωρ τάρδε σαι μαθεῖτε πάχος»=ώς συμβικίνει, ἐὰν τάδε ἔνε κληθῆ, οὕτως ἔξεστι τοι μακεσσεῖν, ὅτι δηλ. τάδε ἐτίν κληθῆ=ώς ὅντων τῶνδε, οὕτω σαι μακεσσεῖν πάχος, δηλ. ὅτι τάδε ἐστί. Σοφ. Αἰ. 281 «ώς δέ τέχνη τωρ τάρδε ἐπιτασθεὶς σε γράψῃ»=ώς δέ τέχνην τῶνδε, οὕτως ἐπιτασθεῖς σε γράψῃ, δηλ. ὅτι τάδε δέ τέχνη. ίδ. Lobeck κ. Schneidew. Τρ. 394 «ώς ἕρποι τοις εἰσοράζεις ἐμοῦ»=ώς ἕρποντος ἐμοῦ οὕτως εἰσοράζεις, δηλ. ἐμὲ ἕρποντας. Θουκ. 7. 15 «ώς καὶ τῷσι στρατιωτῷ καὶ τῷσι ἡγεμόνωροι οὗτοι μὴ μεπτῶν γερενημένωροι οὕτω τὴν γράμμην ἔχετε». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11 «ώς οὖν ἐμοῦ μηδέ ποτε ἀμελησοντας τοι τὸ ἐπιτήθεικ τοῖς στρατιώταις συμμαχησθεῖσι, μήτ' ἐν φύλακι μήτ' ἐν πολεμίζει, οὕτως ἔχε τὴν γράμμην». 2. 3, 15 «ώς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου οὕτως γίγνωσκεν». 8. 7, 10 «ώς ἐνοράξθηστος ἐμοῦ οὕτως ἀποδέχεσθε». ἀν. 1. 3, 6 «ώς ἐμοῦ οὖν ιόντος, οὐπη ἀντὶ καὶ ἡμεῖς, οὕτω τὴν γράμμην ἔχετε». Πλ. πολ. 327, c «ώς τοίνυν μὴ ἀκονσομένωροι (δηλ. ήμῶν) οὕτω διαρρεοῦσθε», (ζηθεὶς Stallb καὶ εἰς 470, e, ήδικός ὅμως εἰς Φιλ. 16, c). 437, a «ἱποθέμενοι ως τούτον οὕτως ἔχετο». Κρ. 439, c «ιδιαροθέντες.. ως ιόντωρ τε ἀπάντωρ ἀει καὶ φερόντωρ». Μενέτ. 95, e «οἵτινι», ως ἐν τούτοις μὲν ως διδακτοῦ οὐσης τῆς ἀρετῆς λέγεται» ὥρμ. 624, a, b «μῶν οὖν λέγεις ως τοῦ Μίρω φιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατέρος ἑκάστοτε συνουσίεν καὶ.. θέρτος τοὺς νόμους», μ. σ. Stallb. Κρ. 412, a «ὅ γε ἐπιστάμην μηδένιώς φερομένους τοῖς πράγματιν ἐπαμένης τῆς γύνης». Φιλίδρ. 234, b «τοὺς ἔρῶντας οἱ φίλοι· ρουθετοῦσιν ως ὄντος κακοῦ τοῦ ἐπιτηδεύματος».

Σημ. 3. Ἐνιστε νοητέον καὶ τὸ οὕτως ήσθι τῇ τοιοῦτόν τι. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 40. «ώς; (ιμοῦ) πορευεσσομένου οὗτον, ἔφη, ήδη νυνὶ δηλ. οὕτως ήσθι, μ. σ. Βορνεμ. Πλ. Χαρρ. 176, b «ώς; ἀκολουθοῦσσοντος, ἔφη, καὶ μὴ ἀπολειψομένου». «ώς; έισασομένου, ἔφη, ἐπειδὴ περ ὅδε γε ἐπιτάττει».

Σημ. 4. Ήπι ταῦτη προσωπίας κεῖται ὁ νορματικός. Ισαχρ. 6, 106 «ώσπερ (ἴδ. §. 489, 3) ἐν κοινῷ διάτροφ τῶν Ἑλλήνων διθόνος ἔλεγχον Εκαστοτοῖς ήμῶν τῇς αὐτοῦ φύσεως οὕτω διακείσθω τὴν γνώμην». Σοφ. Οἰδ. τ. 625 «ώς; οὐδὲ οὐποτέξιν οὐδὲν πιστεύσων λέγεις»; Αντ. 1063 «ώς; μὴ μυπολήγων ήσθι: τὴν ἐμὴν φρένα»=ώς; τινα, ὁ δοποτος ήσθι οὐδὲ ἀγοράσῃ τὴν ἐμ. σκέψιν, εἴτεορε, (εἴτεορε δηλ., ὅτι διν οὐδὲ ἀγοράσῃ τὴν φρ.). Ηρδ. 1, 91 «καὶ τοῦτο ἐπιστάσθω Κροτος; ώς; ἀλούς;=nse captum esse.

Σημ. 5. Μετὰ τὰ ἔργητα δέρμα κεῖται ἐνιστε καὶ τῇ αἰτιατ. Σοφ. Φιλ. 253 «ώς; μηδὲν εἰδότ τοιοῦ, μ. ὃν ἀνιστορεῖς εἴτεορε με ώς; περὶ τινος, οὔτεις οὐδὲν τούτων εἰσεύρει, περὶ δέντρων ἔργων, οὔτεις εἴτεορε, οὔτις οὐδὲν τούτων γνωρίζω. 415 «ώς μηκέτι ὄντα κείνον ἐν φρέσει νέσται». Οἰδ. τ. 956. «πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν, ώς; οὐκεῖτι ὄντα Πέρισσον, ἀλλὰ δλωλότερον». Εἰρ. Φοίν. 1401 «ἀνιζεῖς δ' ὀρθός λαβέεις; ἔριν λόγων, ημετ; μὲν (δηλ. ἀνιζάμενος εἰς Εριν λόγων), ώς; νικῶντα δεσπότην ἐμόν, οἱ δέ οἱ; ξενιστον». Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 30 «ώς πάνυ μοι δοκοῦν περὶ πολλοῦ ποιητῶν εἶναι τὸ ἐντόν γιγνώσκειν, οὕτως ήσθι». ἀν. 1. 3, 15 «ώς; στρατηγήσοντας ἐμὲ, μηδεῖς; ὅμῶν λεγέτων». Ισαχρ.

5, 114 «λέγω δ' οὐχί δι; διυνησόμενον διπάτας σε μιμήσαθαι τὰς Ἡρα-
κλέους πράξεις κατλ.»

c. *Aitiat. απόλυτος. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 8* «παρηγγύητε τοῖς
Πέρσαις παρετεινεύετεσθαι ώς; καύτας δεσησον ἐπιδιώκειν» = ἐπειδὴ
ἐνόμιζεν, διτι πάρεκτα ήταν πειρόληθη τις εἰς τὴν ἀνάγκην κατλ... ίδ. 6.
1, 26. ξν. 5, 2, 12 «ὅδε παρηγγείλε τοὺς τοξότας ἐπιβεβλητοῖς
ἐπὶ ταῖς νευροῖς, ὡς, ὅπότεν σημήνη, τοξεύειν δεῖπσον» = παρηγ-
γείλεν, ἵνα οἱ τοξόται διπάτην παρετεινευκτημένοι, ἐπειδὴ.. Ήταν παρε-
στῆ θέσις ἀνάγκην γὰρ τοξεύωντιν. ἐλλ. 2, 3, 21 «τούτων δὲ γε-
νουμένων, ὡς ἔξιν ἥδη ποιεῖν καύτοις, διτι βούλοιντο, πολλοὺς
ἀπόκτεινον» = διτι ἥδειλεν ἐπιτραπῆ.. Πλ. πολ. 424, ε «τοῖς
ἥμετέροις παῖσιν ἐννομωτέρους εὐθύς πατιδῆς μεθεκτέον, ὡς, πα-
ρειδουσι γιγνουμένην καύτης, ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ἀνδρας
αὐξάνεσθαι ἀδέτατος ὄν». 427, ε «τὸν γάρ οὐπέσχου ζητήσειν,
ώς οὐχ διειδεῖ τοι ὄμηρος οὐ θούθεν δικαιοιστύνη». Ἐν συνδέσει καὶ
μ. γενικ. ἀπόλ. Ισαρ. 6, 86 «ἔγω τούτους εἰρηκε τοὺς λόγους
οὐκ ὡς δέοντας ἥδη ταῦτα πρόττειν, οὐδὲ ὡς οὐδεμιᾶς ἀλλος
ἐρούσης ἐν τοῖς πράγμασι σωτηρίας, ἀλλὰ κατλ.»

d. *Aitiatikai ἀπόλ. Σιν. Οι. π. 101* «(Φοῖος ἔπωγεν ἥμας)
φόνῳ φόνον πάλιν λέοντας (ἐλαύνειν), ὡς τόδ' αἴμα χειμάλον πό-
λιν» = ἐπειδὴ (κατά δικτυώγην τοῦ Ἀπόλλ.) τὸ αἷμα τοῦτο θέσις
φέρει τῇ πόλει δυστυχήματα. ίδ. 9, 42 «ἡδεσθε τοῦδε εἰνε-
κα, ὡς περιεσφέρουν ἡμέας Ἐλλήνων» = τούτου ἐνεκκ τέρπεσθε,
νομίζοντες (ἐλπίζοντες), διτι ἥμετ; οἱ Ἐλλ. Ήταν νικήσωμεν.
Θουκ. 1, 34 «ὅ θεδες ἔγραπτε τοῖς Ακαδαιμονίοις μετενεγκεῖν
(τὸν τάφον) καὶ, ὡς ἄγος καύτοις δι τὸ πεπραγμένον, δύο σώματα
ἀνθ' ἐνδε τῇ Χαλκιούντῳ ἀποδύναι». Πλ. πολ. 345, ε «τὶ δέ;
τὰς ἀλλας ἀργῆς οὐκ ἐνοιεῖς διτι οὐδεῖς ἔθελει ἔργειν ἐκὼν, ἀλ-
λὰ μισθῶν κατοῦσιν, ὡς οὐχὶ καύτοις ὠφέλειας ἐσομέτηρ ἐκ τοῦ
ἀργειν, ἀλλὰ τοῖς ἀρχομένοις» 426, ε. 468, δ «Οὐρηρος τὸν
εὐδοκιμήσαντας ἐν τῷ πολέμῳ νότοισιν Αἴγαντας ἔρη διηνεκέσσι
γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκείαν οὖσαν τιμὴν τῷ ἥδωντι τε καὶ
ἀνδρεύω». 1) Ξεν. ἀπόμ. 1, 2, 20 «διὸ καὶ τοὺς οὐεῖς οἱ πατέρες
ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσιν, ὡς τὴν μὲν τῶν χρηστῶν
ὄμηλιαν ἕσκεταιν οὖσαν τὰς ἀρετὰς, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν κατά-
λυσιν». 1, 3, 2 ἀηγέστο πρὸς τοὺς θεοὺς ἀπλῶς τ' ἀγκυλὴ διδό-
ναι, ὡς τοὺς θεοὺς καλλιττὰς εἰδέστας». Δύναται δὲ καὶ νὰ παρκ-
λειψθῇ τὸ οὐτικτιν. (ὑπολειμ.) τῆς μετοχ., διτι εὐκόλως νοῆ-
ται ἐκ τῆς συνκρίνεις τοῦ λόγου. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 21 «οἱ πολέ-
μοι.. προύκινησαν τὸ στίρος, ὡς πανσομένους (δηλ. τοὺς ἀμ-
φὶ Κῦρον) τοῦ διωγμοῦ». ίδ. Πλ. Ηρωτ. 342, ε κατλ. Οὔτως πα-
ρεκλίπεται καὶ μετὰ τοῦ ἀσπερ ίδ. §. 489, 3.

1) ίδ. Stallib. εἰς Πλ. Φειδ. 109, δ. u. εἰς Πρωτ. 342, ε. Ἐκ τῶν βητό-
ρων συνέλλεξε πλεῖστα πρόδγμ. δ Maetzn. εἰς Δικούρ. §. 90, σ. 231.

Σημ. 6. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γρῆσις τῶν αἰτιατ. ἀπολύτ. ἄνευ μὲν τοῦ ὡς, ἐπὶ ὠρισμένους ὑποκειμέν., εἶναι σπανία, μετὰ δὲ τοῦ ὡς συχνοτάτη, δρόὸν γάρ εἰναι νὰ διπλάσῃ τις, διτὶ ἢ τῇ τελευταῖα ταῦτη περιπτώσει ἡ αἰτιατ. μετὰ τῆς ἔσυθις μετοχ. πρέπει νὰ ἵστηται ἀντιτιχείμεν. δήμ. αἰσθητικοῦ δὲ οἰγηγματικοῦ, διπερ δηλοῦται διὰ τοῦ ὡς: οἷον «οἱ πατέρες τοὺς υἱέςς ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσιν, ὡς τὴν τούτων ὅμιλίαν κατάλαυσιν οὕσαν τῇς ἀρετῇς = γνώντες τὴν τούτ. ὅμιλ. κατάλ. οὕσαν τ. ἀρ. Υδ. Ξεν. ἀν. 1. 3, 15 «ὦ; μὲν στρατηγήσοντα ἡμὲτα ταῦτην τὴν στρατηγίαν μηδεὶς ὅμων λεγέτω» = μηδεὶς ἔξι ὅμ. ἀλλά λέγη περίκουμ ὡς; περὶ τοιούτου, διτις θάστρατηγ. κτλ. μ. σ. Kühner 5. 6. 11. ἀπομν. 4. 2, 30. Πλ. νόμ. 854, ε «ὦς ἀνίστον ἤδη τοῦτον διτις ὁ δικαστὴς διανοεῖσθιν».

§. 489 "Ωστε, ἄτε, οἴα, οἴον, ὡς περ μετὰ μετοχῆς.

1. Τὸ ὕστε, ἐνισχυθὲν ὡς, συντάσσεται ὡς καὶ τοῦτο, μετὰ τῆς δικαρφορᾶς ὅμως, διτὶ τὸ ὕστε λέγεται μόνον ἐπὶ πραγματικοῦ, δ λέγων ὅμως ἐκρέεις αὐτὸ δέξι ἔκυτοῦ. Ἐκράξει δέ τοῦτο ἐπεξήγηγησι, δίλωσιν τοῦ λέγοντος ἐπὶ περιστάσεως καθ' ἔσυθιν νοούμενης καὶ πάντως ρυσικῆς, διὸ μεταρροκτέον ὡς τὸ πολὺ διὰ τοῦ, ἐπειδὴ βέβαια quippe quod, quippe quoniam. Συγχόνη δ' ἵδιξ εἰνε περφ' Ἡρόδοτῷ, σπάνιον ὅμως περὶ τοῖς ἀττικοῖς. Ἡδ. 1, 8 «ἄστε δὲ ταῦτα τομῆις . . ἔλεγε πρὸς τὸν Γύγην τοιάδε» = ἐπειδὴ βέβαιικ ἐνδιμίζει ταῦτα, ἔξενεγχθὲν ἀπὸ μέρους τοῦ Ἡρόδοτου. 73 «ἄστε δὲ περὶ πολλοῦ ποιεύμενος αὐτοὺς παῖδες σφι περιέδωκε.» 5, 83 «Ἄτε δὲ ἔντες δικαρφοὶ ἐδηλέοντο αὐτοὺς, ὄστε δὴ θαλασσοκράτορες ἔντες.» Ὡδ. 1, 73. 9, 37. 76. 5, 35 «ὅ Ἰστικῆς θουλόμενος τῷ Ἀισταγόρῃ σημῆναι ἀποτῆναι, ἀλλως μὲν οὐδεμιᾶς; εἴτε ἀστραλέως σημῆναι, ὄστε φυλασσομένων τῷ ὁδῷ» = utpote viis custoditis. 6, 44. 6, 94. 136. 7, 129. 8, 118. Θουκ. 7, 24 «ἄστε γάρ ταυτείω χρωμένων τῶν Ἀθηναίων τοῖς τείχεσι» (δέ Βένικερ μετὰ τοῦ κώδ. 1 γράφ. ἄτε)· [Περὶ τῶν περφ' Ἀνδροκ. 4, 20 «τῶν θεκτῶν σημαριλονεικούντων ἔκεινων καὶ μισοῦντων τοῦτον, ὄστε τῶν χροῶν τῶν μὲν ἐπαιρούντων, τοῦ δὲ ἀκροστασθεὶς οὖν ἐθελόντων.»] Ἰστ. 9, 16 «ἐπιδέξια Ἀστράφιλον οὕτω σφρόδρῳ καὶ διπλαίσι μισοῦντα τοῦτον, ὄστε . . διαθέμενον». Ἰστορ. 4, 64 «φύκιονται ἡμῶν οἱ πρόγονοι τοσοῦτον ἀπέκτων διενεγκόντες, ὄστε διπέρ μὲν Ἀργείων διστυγχητάντων Θηρίοντος . . ἐπιτάττοντες κτλ.» Δημ. 3, 1 «(ἔρω) τὰ πράγματα εἰς τοῦτο προήκοντα, ὄστε, ὅπως μὴ πεισθεῖν αὐτὸν πρότερον οκκώς, σκέψκασθαι δέον.» Ἀρρ. ἐκκλ. 784, Ὡδ. §. 586, Λ. 3.]

2. Ὁπως τίθεται τὸ ὕστε (χριθ. 1), οὕτω καὶ τὰ ἄτε, ἄτε δηλ., (ἀ δὴ σπαν., Ὡδ. Lobeck εἰς Σορ. Αἴ. 1043,) οἴα, οἴον. Αἱ ἐπιδέξηματικῶς τιθέμεναι αὐτοὶ πλειστικαὶ ἔχονται τὴν σηματίνην τοῦ ἀπηργχιομένου γερμανικοῦ wasmassen ἦτοι demgemäßss,

dass, inwiefern, τῶν τοῦ σημεῖος θιμώματος, ἐρ' ὅσον, οὐκὶ ὅσον, καὶ ταῦτα, διότι, ἐπειδὴ, οὐκὶ ὅτι αὐτὸν. Ἡρδ. 1, 123 «ἄλλως μὲν οὐδεκαῦς; (δηλῶσαι τὴν ἑωυτοῦ γνώμην) εἶχε, ἀτε τῶν διδῶν συλλεκτούμενων (βδ. 5, 35 ἐν τῷ ἀριθ. 1). Ἡρδ. 1, 102, 154, 171 «ἀτε δὴ Μίνω κατεστραμμένου γῆν πολλὴν, τὸ Κρητὸν ἡ θύνος λογιμώτατον». 190. 5, 83. 6, 79 «ἄτε πυκνοῦ ἔσντος τοῦ ἄλλος, οὐκ ὕστερον οἱ ἔντες τοὺς ἀκτές.» 7, 87, 138, 188. 8, 86. Θουκ. 4, 130 «οἱ Ἀθηναῖοι ἐσπεσόντες ἐς τὴν Μένδην πόλιν, ἀτε οὐκ ἀπὸ ξυμβίσσεως ἀνοιχθεῖσκον, διήρπεσσιν.» Ξεν. Κέρ. 1, 3, 3 «δὲ Κῦρος, ἀτε πεπληρωμένης τὴν ἄπολην, ἀπέστειλε τὴν στολὴν». ἀν. 4, 8, 27 «οὐκὶ, ἀτε θεωρημένων τῶν ἐπάκριων, πολλὴ φίλονεικίς ἐγένετο.» 4, 2, 13. 5, 2, 1. Ηλ. συμπ. 170, δ «μητίθετοι εἰδότες: ἀτε ὀρκιδερφάδες.» Ηρωτ. 321, β «ἄτε δὴ οὖν οὐ πάντα τι σορθὲς ὅν δὲ Ἐπικήθεις ἔλκθεν κατέναντι λόγον: τὰς δυνάμεις εἰς τὰς ἀλογὰς». Φιλ. 85, δ.—Ἡρδ. 1, 189 «ἄλλα δὲ δημίου πολλοῖς ἐργάζοντο τοῖς χρήμασι» αὐτὸν. βδ. 1, 61, 111, 189. 2, 28, 175. 3, 4, [Άνευ δὲ μετοχ. 1, 66 «ἄλλα δὲ ἐν χώρῃ ἀγκαθῇ (δηλ. ἐντεις βδ. §. 491) ἀντα τε ἐργαμον κατίκει καὶ εὐθηγήθησκον» μ. σ. Bachr.] Θουκ. 2, 5 «ἡταν ἄνθετοι κατὰ τοὺς ἀγροὺς... οὐαὶ ἀπροσδοκήτους κακοῖς ἐν εἰρήνῃ γενομένου». 8, 93 «Ἀθηναῖοι θέμαγκροτάτοις πληρώματιν ἀνηγκασθέντες γρήσασθαι, οὐαὶ πόλεως τε στρατιώσεως καὶ περὶ τοῦ μεγίστου βαυλάδουν: ἐν τάχει βοηθησαι πάμπουτι αὐτὴν». Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 39 «ἄλλα δὴ χαπιάτων πρὸς δεῖπνον.. τῶν πελεκτῶν.., ἐπελκύσσουσιν». 6, 4, 26.—Πλ. Χαρρ. 153, α «οἷς δὲ διὰ κράνου ἀργμένοις ἀστένοις ζῆται ἐπὶ ταῖς ξυνάθεις διατριβέζει». συμπ. 203, β «οἵσιν δὴ εἰσωγίκις οὔσαις».]

3. Τὸ ὁσπερ τίθεται α) ὡς τὸ ὁστε. Εὐρ. Ἰππ. 1307 «ὅ δὲ ὁσπερ ὁ ὀδίκωνος οὐκ ἐρέσπετο λόγοισιν. Ηλ. συμπ. 330, ε «αὐτὸς ὁσπερ ὥδη ἐργατέρων ὁ ὁ τῶν ἐκεῖ μαζίλλων τι καθορᾷ κατέ». β) ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὁστε, ἀτε κ.τ.λ. ἐπὶ τίνος διοθετοῦ, τὸ λεπτόν. φνασί, τὸ ταῦτα ἀπλῆς ὑστέρον. Ξεν. ἀν. 5, 4, 34 «ἀργοῦστο..., ὁσπερ ἄλλοις ἐπιδεικνύμενοι». 3, 1, 14 «κατακείμεθι, ὁσπερ ἐξὸν ἡτούχιν ἀγειν». οἰκον. 2, 7, ἀν. 5, 7, 24 «οἱ δὲ ὡς ἄκουστοι, ὁστερὴ συνές ἀγείου ἢ ἐλέκρου φρενέντος, λευτεῖ ἐπ' αὐτόν». Ἡρδ. ἀπομν. 2, 3, 3 (κατίπατ. ἀπόλυτος). 2, 6, 36 «τί οὖν ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, ὁσπερ οὐκ ἐπὶ τοῖς δύο δια τὸ βούληρ περὶ ἐμοῦ λέγειν» = quasi non in tua potestate sit. συμπ. 1, 11 μ. σ. Born. et Herbst. Ισοκρ. 4, 53. Δημ. 18, 276.

Σημ. Ή γε ἡσας τῶν ἐν τῇ δι. τελή μετοχῶν ἀνεπιτύχη ἐν τῇ μεθομηρικῇ ἐποχῇ καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ Ἡροδότου.

Παρατηρήσεις περὶ τῆς γρήγορες τῶν μετοχῶν.

§. 490. Συχνὴ παρ’ “Ελλησιν ἡ γρῆσις τῶν μετοχῶν. — Μετοχὴ δὲν τὸ
βήματος παρεμπρατικοῦ. — Σύνδεσις τοῦ παρεμπρατικοῦ (κατηγορικοῦ) δέρμα. μετὰ τὴν μετοχῆς βήματων δρμοίων διέδων. — Μετάθεσις τῆς μετοχῆς συντάξεως εἰς τὴν διὰ παρεμπρατικοῦ δέρμα. — Σύνδεσις τῆς μετοχῆς μετὰ ἀντωνυμοῦ. Συναρροϊκῶν δέρματην παρατηρήσιτε.

1. Πρὸς τὴν μεγάλην πληθὺν τῶν μετοχῶν ἐν ἡ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ ἡ γρῆσις ἐπὶ τοῖς αὐτῶν εἶναι ἐν κατῷ τῶν μεγάλων, ὥστε διαπίστωσις οἱ “Ἐλληνες ἐπειλέγοντες γαλομέτροις = participii amantes. Διὸ τῆς καταγλυκοῦ δὲ γρῆσεως τῶν μετοχῶν δὲ Ἑλληνικὸς παρεπατικὸς παρεπατικὸς τρόπος προσειλήσκετο ἐκπαθῶς τοῖς τὴν ἐνάργειαν, σαρῆνειν, ἀσρίζειν καὶ λεπτότητα τῆς ἐκράγεως. Δηλουμένης δὲ πάσης ἐπιφέρματικῆς συναρροϊκῆς παρὰ τῷ κατηγοριαλύμενῳ τῆς προτάσεως διὰ τὴν ἀπλῆς μετοχῆς δὲ τῶν γενικῶν ἀπολύτων, ἡ μὲν κυρία πρᾶξις ἐξηρετεῖται ἐπὶ τῷ σαρέστετον ἐν πλήρει ἀνεξχρηστησίᾳ, τὸ δὲ παρεπατικόν μετοχῶν πρᾶξεως διὰ τῆς μετοχῆς ἐκρεβόμενης κεῖται ὅπισθεν οἰοντεὶ τῆς εἰκόνης.

2. Εἰ καὶ κανονικῶς τὸν “Ἐλληνικὸν ὄδηγον” ἐν τῇ διακρίσει τῆς κυρίας πρᾶξεως ἀπὸ τῶν συναδεσμούσῶν αὐτὴν δευτερεύουσῶν περιτάξεων αἰσθημάτι ἴσχυρον καὶ τελεόδον, ὑπάρχουσιν δὲν τοις αὐτοῖς, ἐν οἷς τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἀποθίνειται δηλωτικά, τίον, ἃ τοι τὸ μὲν κυρίως κατηγοριαλύμενον τῆς προτάσεως, ὡς δευτερεύον τὸ ἐκληματικόν μενον, διὸ μετοχῆς ἐκφέρεται, τὸ δὲ δευτερεύον τοῦτο, ὡς κυρία πρᾶξις θεωρούμενον, ἐκδηλοῦσται διὰ παρεμπρατικοῦ δέρματος. Σηρ. Τρ. 883 χρ. «πῶς ἐμάκτυτο πρὸς θυγάτιφ θύγατρον ἀνέστου μόνον;» ἔνθι ἀνέμενε τις «πῶς μηδαμένη.. ἔνυσε;» Οἰδ. η. 1038 «γαρῶν ἀπείλει νῦν· σοὶ δὲ ζητῶ, Θείποπος, ἐκλοας αὐτοῦ μίμνε» ἀντὶ «ἀπείλων γάρει» κατ’ ἀντίθεσ. πρὸς τὸ μήμα. Εὔρ. Τελ. 984 «ἄρ (δάλω) καὶ πόσιν καθεῖτες Δῆμοσθεν κατανῶν», ἔνθι κυρίας ἔννοιας εἶναι τὸ κτείνειν. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ηλ. Φίλ. 23, εἰ τὴν δέ γε λόγῳ αὐτοῦ διευλαλεῖσθαι παιδώμεθα τιθέμενοι ἀντί, διευλαλούμενοι. τίθεσθαι = «caute conemur initium hujus rei facere» Stallb. 483, εἰ «κατὰ νόμον γε τὸν τῆς φύσεως (ταχτὰ πράττουσιν), οὐ μέντοι τίσως κατὰ τοῦτον, δην ἡμεῖς; τιθέμεθα πλάττοντες τοὺς βελτίστους ἡμῶν ἐκ νέων λαρμάνοντες (δηλαδὲ αὐτούς). καταδουλούμεθα», ἔνθι κυρίας ἔννοιας εἶναι τὸ πλάττειν, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν λέξεων, ἐκ τεωρ κτλ. «nam inde a pueris eos in disciplinam recipientes quasi in servitutem redigimus» Stallb. 484, d «ἀπειροι γίγνονται τῶν λόγων, οἵτις δεῖ λαρμάνειν ἐν τοῖς συμβολαῖσις.. τοῖς ἀνθρώποις» ἀντί, δημιούντων γρῆσθαι. 486, εἰ «τὸν δὲ τοιοῦτον.. ἔξεστιν ἐπὶ κόρην τοῦ πτερυγα μὴ διδύται δίκην» ἀν-

τι, τάπτειν μή διδύντα¹). Ἐνίστε βεβηκίω; ἐξαρτᾶται ώ; ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς βουλήσεως τοῦ γράφοντος, ὁποίκην θέλῃ οὗτος νὰ ἐκλάθῃ ώ; κυρίκην ἔννοιαν, καὶ ὁποίκην ώς δευτερεύουσαν;»¹ Ιδ. §. 482, Α. 14. «Ἐνίστε ἐπ’ ἵπης ἐκρέονται καὶ διὰ παρεμφάτικῶν ἥγηστῶν τῇ τε κυρίκη πρᾶξις καὶ ἡ δευτερεύουσα καὶ συνδέονται ἀλλήλαις, εἰ καὶ κατὰ λογικὴν ἀντίληψιν ἡ δευτερεύουσα ἔπρεπε νὰ δηλωθῇ διὰ μετοχῆς. Συγχότατος δὲ τοῦτο συμβεβίνει ἐν τῷ ἀπλῷ καὶ ἀρελεῖ παρεστατικῷ τρόπῳ τοῦ Ἡροδ., δὲν στερεῖται ὅμως τοιούτων πρᾶγμα. καὶ δὲ ἀριθμολόγος πεζὸς λόγος πῶν ἀττικ. Ξεν. ἀν. 1. 1, 9 «Κλέαρχος Λακεδαιμόνιος φυγὴς ἦν. τούτῳ συγγενόμενος δὲ Κῦρος ἤγεισθη αὐτόν». 1. 9, 14 «καὶ πρῶτον μὲν ἦν αὐτῷ πόλεμος πρᾶς Πισίδες καὶ Μισύνης στρατευμένος οὖν.. ἐποίει κατ.» ἀντὶ «πολέμου αὐτῷ ὅντος στρατεύμενος.. ἐποίει», μ. σ. Kühner. 3. 1, 26 «οἱ ἄρχηγοι.. ἤγεισθησαν ἐκέλευον πάντες πλὴν Ἀπολλωνίδης τις ἦν βοιωτικῶν τῇ φραγῇ οὗτος δὲ εἶπεν» ἀντὶ «πλὴν Ἀπ. τις βοιωτικῶν τῇ φ. εἶπεν». Ιδ. 3. 5, 16. 7. 3, 16. 6, 1. Κύρ. 1. 4, 8 «βαλλεῖ εἰς τὸ μέτωπον καὶ κατέσχε τὸν αὐτρον». Ιδ. 2. 2, 3. 4. 5, 21, μ. σ. Born. 7. 3, 14 «ἡ τροφὸς ἀνωλαρύρατό τε καὶ περιεκάλυπτεν ἀμφων». Ἐν τῇ ποιήσει, καὶ μάλιστα τῇ ἐπικῆ, παριστώσῃ γραμμικῶν τὰς μεσοικάς στριγμάς πρᾶξις· τινας, δ τοιούτος ἐκφραστικὸς τρόπος οὐδόλως πρέπει νὰ φανῇ περίεργος, τούναντίον μάλιστα είνε καὶ χρήσιμος εἰς τις τὴν λόγον καὶ τὴν ἐκφράσιν πρὸς μεῖζον τὸν ἀνάργειαν. Ιδ. §. 518, 7.

3. Ἰδιωματικὴ μὲν πλὴν γνησίας ἐλληνικὴ χρῆσις τῶν μετοχῶν είνε καὶ τοῦτο, διτι κεῖται παρὰ τῷ ικτηγορούμένῳ (τῷ ἥγματι) καὶ μετοχὴ τῆς αἵτης φίλης καὶ σημασίας· ἡ χρῆσις δὲ αὐτῇ είνε πάντως ἀνάλογος τοῖς, μάλιστα μάχεσθαι (§. 410, 2), γυγῆ φεύγειν (§. 410, Α. 4) κ.τ.λ. Ε. 81 «βέλτερον, θεούς φεύγων προφύητης κακὸν ἡὲ ἀλλόγο». Εὔρ. Φ. 1216 «ἳν μή γε φεύγων ἐκφύγηται πρᾶς αἰλέρων». Αρρ. Αγ. 177 «δεῖ γάρ με φεύγοντας ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας». Ηρόδ. 4, 23 «θεούς φεύγων καταφύγη ἐς τούτους». 7. 10, 1 «τὴν ἀμείνων (γνώμην) αἰγείμενος ἐλέσθαι». 6, 34 «ιέντες δὲ τὴν ἴσην ὁδὸν διὰ Φωκέων τε καὶ Βοιωτῶν λίσσαν». Πλ. νόμ. 693, δ «εἰσὶ πολιτειῶν οἷον μητέρες δύο τινὲς, ἐξ ὧν τὰς ἀλλας γεγονέναι λέγων ἢν τις ὅρθως λέγει». 803, δ «ἴσως μὲν τὸ ἀντί μοι τοῦτο ἐπολαβὼν δρῆσις ὑπολάθειν». Ιππ. 1. 292, α «Ἄν μη ἐκφύγων φεύγων αὐτόν». Θεολίτ. 183, δ «ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖται Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος». Εὔθεδ.

1) Ιδε Μετ. Η. §. 357, ἐνταῦθι ὅμως πλείονα πρᾶγμα. πρέπει νὰ ἐκληθεῖσι· ἀλλως πως· οἶον τὰ Ηλ. 0, 498. 1, 20. Σοφ. Οιδ. τ. 117. Οιδ. κ. 1347, Τρ. 1120. Ηρόδ. 6, 94.

285 d «τίνα ποτ’ οὖν ἂν κτησάμενοι ἐπιστήμην ὁρθῶς κτησα-
μεθα;» Ξεν. Κύρ. 5. 1, 1 «ἀκούσας . . ἥκουσα». 8. 4, 9 «ιπτα-
κούσων σχολῆς ὑπέκουσα;» ἀν. 2. 5, 7 «φεύγων ἀπορύγων». 4. 2,
27. ἀπομν. 4. 6, 6 «ὁρθῶς ἂν ποτε ἄλλον ὁρίζομενθα ὥριζόμε-
νοι κτλ.». Ἀντιφ. 6, 1 «καὶ εἰχθμενος ἂν τις ταῦτα εἴξαιτο». Οὕτω
πως ἡ μετοχὴ καὶ ἐνέρθησε, Ξεν. ἀπομν. 4. 6, 3 «οὐκοῦν
ὅ τοις νόμους τούτους εἰδὼς εἰδεῖται ἂν, ὃς δεῖ τοὺς θεοὺς τιμᾶν»;
Πλ. ἀπολ. 19, b «τί δὴ γέγοντες διέβαλλον οἱ διαβάλλον-
τες;»¹⁾.

4. Ἐνίστε μετακείνει ἡ μετοχὴ καὶ σύνταξις εἰς τύπον τινὰ ἥντι.
πηρεμρητικοῦ ἦ, ὅπερ ὅμως καὶ σπανιώτερον, συμβίνει καὶ τούτων
τίον. a) Απὸ Οὐρέου· οἶον Ε, 145 «τὸν μὲν.. βαλὼν.. τὸν δὲ ἔτε-
ρον.. τλῆσαι». Γ, 80. Θ, 347. Λ, 127. Χ, 247. χ, 162 «διστέχ
πιθετοις οὐρέοις, κείμενα ἐπ’ ἡπείρου, ἡ εἰν ἄλλῃ κυριακῇ κυλίνδειν». Ήρδ. 1, 85 «ἄλλα τε ἐπιφραζόμενα, καὶ δὴ καὶ ἐς Δελφοὺς
περὶ αὐτοῦ ἐπεπόμψες γραπομένους». Θουκ. 4, 100 «ἄλλῳ τε
τρόπῳ πειράσαστες καὶ μηχανὴν προσήγαγον», 1, 52 «τὰς μὲν
ναῦς ἔρχοντες . . ἡσύχαζον» ἀντὶ «τὰς μὲν ναῦς ἔρχον, ἡσύχαζον
δέ». 67 «Ὥκνερῶς μὲν οὐ πρεσβευμέναι.. κρίσις δὲ οὐχ ἡκιστά..
ἐρῆγον τὸν πόλεμον», μ. σ. Popp. Δημ. 57, 11 «μάρτυρες μὲν..
παρασχέμενος.. παρεκελεύετο δέ». Θουκ. 1, 57. 2, 29. Ξεν.
ἀπομν. 2. 1, 30. μ. σ. Kühner. Ηλ. σοφ. 222, b «θέει δὲ, ὅπῃ
γχίσεις, εἴτε μηδὲν τιθεῖται ἡμερον, εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερόν τι, τὸν
δὲ ἡθωπον ἔχοντον, εἴτε ἡμερον μὲν λίγεις καὶ τὸν ἡθωπον,
διηθώπων δὲ μηδὲνίκι ἡγήθηκαν». Ξεν. Κύρ. 5. 4, 29 «πα-
ρεῖν δὲ Γκατάτας ἄλλη τε διῶρον πολλὰ καὶ παντοῖς φέρων καὶ
ἄγων.. καὶ ἵππους δὲ ἡγε πολλούς». Ἑλλ. 2. 3, 19 «ἀσπερ
τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχοντα ἀνάγκην ακλονές καὶ ἀγνοοῦσες εἰναι,
καὶ.. οἶον τε εἴη» ἀντὶ, καὶ οἶδη τε ὅν ἀν. 1. 3, 15 «ὦς μὲν
στρατηγίσαστα ἐμέ.. μηδεὶς ὅμων λεγέτω πολλὰ γάρ ἐνορῶ,
δι’ ἣ ἐμοὶ τοῦτο οὐ ποιητέον ὡς δέ.. πείσομαι» ἀντὶ, ὡς δὲ
πεισόμενον. Λυκοῦργ. 100 «τὰ τε ἄλλα δὲ ἔχοντες ποιητής,
καὶ τοῦτον τὸν μηδὲν προειλετο ποιῆσαι». - b) Ήρδ. 1, 116 «καὶ
κατέβαινε εἰς λιτάς τε καὶ συγγνώμην ἐωυτῷ κελεύων ἔχειν κύ-
τον». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 1 «εἴρχεται αὐτή τε ἡ Μακεδόνη πρὸς τὸν
πατέρα καὶ τὸν Κῦρον... ἔχοντα»²⁾.

5. Η σύνταξις τῆς μετοχῆς μετ’ ἀντωνυμ. ἀραγορικῆς ἡ ἐρω-
τηματ. προξενεῖ συντομίκιν τῆς ἐκφράσεως, τὴν δποίειν ἄλλαι

1) Η. Ματθ. II. §. 558. Porson u. Klitz εἰς Εὐρ. Φοίν. 1216 (1231). Bern-
neman εἰς Ξεν. Κυροπαδ. 5. 1, 1 ἔκδ. Γοττίγγ. καὶ 5. 3, 2 ἔκδ. Λειψ. Sa-
upper u. Kuhn εἰς Ξεν. ἀπομν. 4. 2. 21.—?) Η. Ματθ. II. §. 632, 4. Bern-
hardy σύντ. σ. 473. Heindorf x. Stallb. εἰς Πλ. σοφ. 222, b. Schaefer εἰς
Δημ. 18. 39 ἐν τῇ Appar. σ. 75. Maetzner εἰς Λυκοῦργ. §. 17, σ. 108.

γλῶσσαι, οἷον ἡ γερμανικὴ, σπανίως δύνκνται ἐπὶ λέξει νὰ μεταδώσωσιν. Ως ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ οἱ γερμανοὶ καὶ οἱ καθ' ὑμᾶς Ἐλληνες ἔνιοτε κατὰ τρόπον γερμανικοὶ τὴν μὲν μετοχὴν μετατρέπουσιν εἰς ἥπημ παρεμφρτικὸν τὸ δὲ παρεμφρτ. ἥπημ εἰς δευτερεῖον οὐσαν πρότασιν. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 9 «τὰλλα, ὅτα δεῖ ἵπποις ἔχουσι χρῆσθαι»=τὰ ἄλλα, ὅτα πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ ἵπποι, ὅταν πρέπη νὰ μεταχειρισθῇ τις αὐτούς. 1. 1, 6. ἀπομν. 1. 3, 10 «καὶ τὶ δὴ ἰδὼν ποιοῦντα (κατὸν) τοιαῦτα κατέγνωκες αὐτοῦ»=καὶ τὶ εἰδεῖς αὐτὸν τῷ ὄντι ποιοῦντα, ὅτε κατέκρινας αὐτὸν οὕτω; Πλ. πολ. 474, b «ἐκνηγκαῖον διορίσκεται, τοὺς φιλοσόφους τίνες λέγοντες τολμῶμεν φάναι δεῖν ἀρχεῖν»=τίνες λέγομεν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, ὅταν τολμῶμεν νὰ νομίζωμεν, ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ ἀρχωσι. Μενέζ. 244, b «μεμνημένη, ὡς εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῆς οἵαρ χάριν ἀπέδοσαν». Θουκ. 4, 20 «πολεμοῦνται ἀπαρχῶς, διποτέρων ἀρξάτων (δηλ. πολεμοῦσται)»=γίγνονται πολεμοὶ πρὸς ἄλλήλους, εἰ καὶ δὲν εἰσέρουσι ποῖοι τῶν δύο εἶνε οἱ αἴτιοι τοῦ πολέμου, ὅτε ἔνεκα τούτου γίγνονται πρὸς ἄλλήλη, πολέμοι. Πλ. Ἀλκ. 1. 126, a «ἄμεινον δὲ διοικεῖται καὶ σώζεται (ἢ πόλις) τίνος παραριγνομένους ἢ ἀποργιγνομένους»=ἔναν δὲ ἢ πόλις διοικήται καλλίσιν καὶ σώζεται, τί πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἢ τί δὲν πρέπει; Περιέργον πολὺ, πλὴν ἐμφαντικώτατον, εἶνε τὸ παρόν Δημ. 18, 48 «ἐλαχυνομένων καὶ ὕδριζομένων καὶ τὶ κακὸν οὐχὶ πασχότων πᾶσαν ἢ οἰκουμένην (δηλ. ἢ Ἐλλὰς) μεστὴ γέγονε» ἀντὶ τοῦ συνήθους, καὶ πάγτα κακὰ παραγότων, nihil non malorum. Τὸ παρὸν Εὐρ. χωρίον ἐν Φοιν. 878 «ἴγω τι δρῶν, ὅποικ δ' οὐ λέγων ἔπη εἰς ἔχθος ἡλθον πατὶ τοῦν Οἰδίπου» εἶνε περιεργότερον ἔνεκατῆς ἐναλλαγῆς τῆς δρθῆς ἐρωτημάτων. Σύντων τις, καὶ τῆς πλαγίκης ἀποίᾳ τὸ μὲν, τίδην λέγει ὁ Τειρεσίας ἐξ ἔκυτοι, τὸ δὲ, ὅποια δ' οὐ λέγων ἐκ τῶν ἔκυτοις ἔχθον, καὶ λοιπὸν κατὰ πλαγίκην ἐρώτησιν, ἔθ. Klotz ἐν τῷ χωρ. τούτῳ κ. §. 587, A. 1. Δύο δὲ ἀπονδέτων ἀναρροικῶν ἢ ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνο μετάφρασις εἰς ἄλλης γλώσσας. συμβάνει ὡς τὸ πολὺ κατὰ ὅλως διάφορον τρόπον. Σορ. Ηλ. 751 «πτερατές.. ἀνωλόλυζε τὸν νεκνίκην οἵ ἔργα δράστες.. οἰα λαγγάνει κακά»=ἀστρο.. ἐκλαχεῖ τὸν νεκνίκην, ὅτι μετὰ τοικῆτας κατορθώσακτα τοικῆτην τύχην ὑπέστη. Τρ. 1045 «ακλόνους ἔργας τάσσεις συμφοράς, φίλαι, ἀνακτος, οἵας οἵας ὃν ἐλαχνετεῖς»=ἀκλόνουσας τάξις συμφ. ταύτη. τοῦ ἀνακτος ἔργας, ὅτι κατὰς τοιούτος ὃν τοικῆτας ὑσίτετες συμφοράς. Οἰδ. τ. 1402 μ. τ. σ. Schneidewin. Εὐρ. "Αλκ. 144 «ὦ τλημον οἵας οἵας ὃν ἀμφρτάνεις»; Πλ. συμπ. 195, a «λόγῳ διελθεῖν, οἵας οἵας αἴτιος ὃν τυγχάνει», μ. σ. Stallb. Φιλ. 271, b «διδάσκων, οἵας οἵας ὑπὸ οἵας λόγων δι- ἦν αἴτίαν.. ἢ μὲν πειθεταῖ, ἢ δὲ ἔπειθεῖ». Ηρδ. 3, 42 «γράφει ἐς βιβλίον πάντα, τὰ (=α) παιησατά μιν οἵας καταλελαθήκεε»=πάντας ὅσα ἐπράξειν

αὐτὸς, καὶ διοῖς διὰ τῆς πρᾶξης ταῦτ. εἰχον κατελάθη αὐτόν. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 29 «σκέψῃ, οἴω ὅτι μοι περὶ σὲ οἶος ὡς περὶ ἐμὲ ἔπειτά μοι μέμφη»=σκέψηται, διοῖς γνώμην ἔχεις περὶ ἐμοῦ καὶ ὅμως ἐμὲ, ὅτις σκέπτουμαι περὶ σου οὗτο (δηλ. φιλεκῶς), κατηγορεῖς.

§. 491. Παράλειψις τῆς μετοχῆς ὥν.

Όταν κατηγορικὸν οὐσιαστικὸν ἢ ἐπίθετον μετὰ τοῦ εἴμιτε μεταβληθῆναι εἰς σύνταξιν μετοχικὴν, παραλείπεται ἐνίστε νὴ μετοχὴ ὡρ. Ἐπὶ οὐσιαστικοῦ ὅμως ἢ μετοχὴ ὡρ ἐν τῷ πεζῷ τίθεται πάντοτε, ἐνῷ ἢ λατιν. γλῶσσα, στερουμένη τῆς μετοχῆς τοῦ sum, μεταχειρίζεται τὸ οὐσιαστικὸν μόνον. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3 «ὁ Κύρος, ἄτε παῖς ὧν καὶ φιλόκαλος καὶ φιλότιμος, ἦδετο τῇ στολῇ»=ut pote puer. 1. 6, 28 «πᾶς μὴν παῖδας θυτὰς ἡμῖς καὶ ἐρήμους τάναντίς τούτων ἐδιδάσκετε;»=pueros nos et adolescentes? Πλ. συμπ. 173, α «παῖδων ὅγεων ἡμῶν ἔτι»=pueris nobis. Καὶ ὅμως ἐν τῇ ποιήσει, εἰ καὶ σπανιώτατα, ἡ μετοχὴ παραλείπεται. Σοφ. Οἰδ. τ. 966 «ὅρνις, ὁν ὑρηγητῶν (quibus ducibus) ἐγὼ κτανεῖν ἔμελλον πατέρες τὸν ἐμόν». 1260 «δεινὸν δ' ἀδεσας ὡς ἐγηγητοῦ τιρος πύλαις διπλαῖς ἐνήλκτο». Οἰδ. κ. 1588 «καὶ σὺ παῖδων ἔσοισθι ὑρηγητῆρος οὐδεὶς φίλων». Ἐπὶ τῶν, ἀτε, οὐα παραλείπεται ἡ μετοχὴ πολλάκις καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 1, 66, ίδ. §. 489, 2. Πλ. πολ. 568, β «αὐτοὺς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθι ἀτε τυρχνίδος ὄμνητάς». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2 «ὁ Κύρος, οὐα δὲ παῖς φύσει φιλόστοργος, ἡσπάζετο αὐτὸν (τὸν Ἀστυκήν).» Ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ὅμως ἡ παραλειψις τοῦ ὧν εἶναι πολὺ συχνοτέρα καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ πεζῷ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1326 «γιγνώσκω σαρῶς, κατίπερ σκοτεινὸς (δηλ. ὧν), τάν γε σὸν αὐδὴν ὅμως». Οἰδ. κ. 83 «ἔζεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας (δηλ. οὔσης)». Ἀντ. 44 «ἡ γάρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον (δηλ. ὧν) πόλει;» Αἴ. 1043 «τάχις ἂν κακοῦς γελῶν, ἢ δὴ (=ἄτε §. 489, 2) κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ». Θουκ. 2, 35 «οἱ πολλοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἥδη ἐπικινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον, ὡς καλὸν (δηλ. δη=ἐπιειδὴ δύναται νὰ ἡνε καλὸν) ἐπὶ τοῖς ἐν τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν». Ξεν. ἀν. 6. 6, 9 «ὁ Κλέκνυδρος ἔρη κηρύζειν μηδεμίαν πόλιν δέγεισθαι αὐτοὺς ὡς πολεμίους» (δηλ. ὄντας). 7. 8, 11 «ἴνα μὴ μεταδοῖεν τὸ μέρος ὡς ἑτοίμων δὴ χρημάτων δηλ. ὄντων». Κύρ. 3. 2, 24 «συνετείγιζόν τε ἀμφότεροι προθύμως ὡς κοινὸν φρούριον» δηλ. φρούριον ὡς κοινὸν δν. 25 «συνδέπονους ἔλαθεν ἀμφοτέρους πρὸς ἔκυπτὸν ὡς φίλους ἥδη» δηλ. ὄντας. 5. 1, 13 «ἔρχεις, ὅτι σὺ πρῶτος, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον (δηλ. δν) τὸ κλέπτειν, αἰτιᾷ τὸν κλέπτοντα».

Πλ. πολ. 358, c. 449, c «ὅς ἡρ.. δῆλοι, ὅτι κτλ.»¹⁾ Τροχιστέρω πως είνε ἡ παράληιψις ἐν ταῖς ἔξι; συντάξεσι. Θουκ. 1, 30 «χειμῶνος ἥδη (δηλ. ὄντος) ἀνεγωγησαν ἐπ' οὐκού». 4, 32 «οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς φύλακες εὐθὺς διαρρείσουσιν ἐν ταῖς εὐναῖς ἔτι (δηλ. ὄνταις) ἀναλκυσθένονται τὰ ὅπλα=in cubilibus etiamtum (stratos) interficiunt, dum arma capiunt, Popp. 8, 101 «ἐντεῦθεν δὲ ἔτι πολλαὶ νυκτὸς (δηλ. οὔσης) παραπλεύσαντες.. ἀριστοῦνται ἐς Ρότειον ἥδη τοῦ Ἑλλησπόντου» δηλ. ἔν.²⁾ Τὰ ἐπίθετα ἐκών καὶ ἀκάρια ἐκλαμβάνονται ἡπὸν Όμηρ. ὃς μετοχή, διὸ τίθενται καὶ ἔνει τοῦ ἀν. Ιδ. K, 372, δ, 372. A, 301. Σοφ. A'. 455. Θουκ. 7, 86. Πλ. Θεοπ. 180, c.— «Οταν δὲ παρὰ τῷ μετοχῇ αἴτιοι ἐπίθετοι ἡδοσικατικὴν, προστίθεται μὲν συνήθως ἡ μετοχὴ ἀντὶ εἰς ταῦτα, οὐδὲν ἡττον δυνατόν καὶ παραλείπεται οὐχί! σπανιώτερος³⁾ ὁς συμμετακλαίνοντος σύνει καὶ εἰς τὸ ἐπίθετον ἡ οὐσιακτικὸν τοῦ ἐν τῷ μετοχῇ κειμένου συνδέσμου (ἄν). a) Ἀρρ. Πλ. 751 «οἱ γάρ δίκαιοι πρότερον ὕπτες καὶ βίον ἔχοντες ἀλλογονούστενον ἀστένον ἡσπάζονται». σφ. 508 «ξινωρίτης ἀν καὶ φρονῶν τυραννικά». Πλ. 686 αὐτεράν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ἄν». Εὐρ. Ανδρ. 499 «οὐδὲν μετέγωρ οὐδὲ αἴτιος ἢ βασιλεῦσιν». Ηρδ. 1, 35 «ἀνὴρ συμφορῇ ἔχομενος καὶ οὐ καθαρὸς ζεῖσκες ἔων». — b) K, 342 «οὐδὲ οἶδε, ἡ νάρεσιν ἐπλοκαπές (δηλ. ὄν) ἡμετέρησιν (ἔρχεται) ἡ τινα συλλιγωρ νεκύων». Σοφ. Αντ. 832 «τί με.. οὐδὲ ὀλεύεται θερμεῖς, ἀλλ' ἐπίσχιτον;» (δηλ. οὔσην). Εὐρ. Μ. 737 «ἴδης δὲ συρῆσε καὶ θεῶν ἀνθρωποσ». Όρ. 457 «μελάμπετλος κούρος τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαμμένος». Ηρδ. 1, 60 «μέγαχος ἡπὸν τεσσέρων παγκέων ἀπολεπτοντα τρεῖς δικτύους καὶ ἀλλως εἰειδῆς» (δηλ. οὔσης). 65 «ἀδειγριθέω μὲν ἐωυτοῦ, βασιλέεστος δὲ Σπαρτιντέων». Θουκ. 3, 69 «καὶ νῆσος.. πρὸς τῷ Κρήτῃ γειμασθεῖσαι καὶ ἡτούσι σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατανέγκησαν». 82 «καὶ ἐν μὲν εἰρήνῃ οὐκ ἂν ἐργάτων πρόρριτον οὐδὲ ἐτομέων». Πλ. Γοργ. 501, a, μ. σ. Stallb. πολ. 393, d. 599, a, μ. σ. Stallb. Φίλ. 21, d. Οὕτω καὶ Θουκ. 3, 112 «ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς (δηλ. οὔσης) καὶ οὐ προησθημένοις τὰ γεγενημένα». 4, 135 «χειμῶνος τελετῶντας καὶ πρᾶς ἔνει ἥδη» δηλ. ὄντος. Πλ. Ηρακ. 166, b «οὐδὲ ἀπέμειρα οὐδὲ γαργέα» (δηλ. ὄνταις). Ιδ. §. 354, A. 2, §. 483.

1) Ήδ. Stallb. εἰ; Πλ. Γοργ. 495, d. — 2) Ήδ. Krüger εἰ; Διονύσ. Ιστοριογρ. σ. 302. — 3) Ήδ. Porson εἰ; Εὐρ. Όρ. 782, οὔτος ἀρνούμενος τὴν παράληιψιν τοῦ ἐν ἀναιρεσίᾳ ὑπὸ τοῦ Schaefer ἐν τῷ αἰτῷ χωρίῳ.

§. 492. Λασύνδετος καὶ συνδετικὴ σύνταξ. τῶν μετοχῶν¹⁾.

1. Τίδες προσογγῆς ἔξιον εἶνε τὸ συγγόντικον ἀσύνδετον πολλῷ μετοχώτερον. Τὸ πραγματικῶν ἀσύνδετον συμβάνει κυρίως μόνον, ἔνθι αἱ μετοχῆς κατὰ τὴν σχέσιν τῆς τελείας παρατήσεως. Συμβάνει δὲ τοῦτο, ὅταν αἱ μετοχῆς ἀποτελῶσι πρὸς ἀλλήλας ἀττίθεσιν, η̄ ὅταν ἡ τελεύταικα πρέπη νὰ θεωρηθῇσι; ἐπίτασις, η̄ ὅταν δύο η̄ οὐκ τρία μέλη καίμενα πρὸς ἀλλήλας ἐν ὁμοίᾳ σχέσει πρέπη νὰ καταλεγθῶσιν καὶ προπαρελθωσιν ἡμῖν ἐν ζωηρῷ διηγήσει ταχέως οὐκ ἀδικιστέπτως, ὡς οὕτω συγχάν συμβάνει: ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἴδιῃ τῇ ἐπικῇ. Δικαίων ἀσύνδετον εἶνε τὸ ἐνεργητικώτατον, ἐπειδὴ ἐνταῦθι τὸ μὲν συμπέρασμα εἶνε ἀπροσδόκητον, ὃ δὲ λόγος φύνεται τείνων ἔπει προσωτέρῳ, ἐνῷ ἐν τῷ τριώλῳ ἀσύνδετω η̄ διὰ τοῦ δευτέρου κάθλου ἐξεγερθεῖσα προσδοκία ἐπιπληρῶται διὰ τοῦ τελευτικοῦ. Φ., 324 «η̄ καὶ ἐπῶρτ» Ἀγριλῆι κεκαμένος, οὐδέτε θίων μεριμνῶν ἀρρώτη καὶ αἴματι καὶ νεκρέσσιν». Χ., 414 «πάντας δὲ ἀλλιτάνεις καλεούμενος κατὰ κόπρον, ἐξονομακλήδην ὀφράζων ἀνδράς ἔκκτοτον». Θ., 231 «εὐθυτες κρέας πολλὰ βοῦν δένοντες, πλούτοντες κρητήρας ἐπιστεφέντες οἴνοιο» [Ἀντίθεσις]. μ., 256 «αὔτοῦ δὲ εἰνὶ θύρησι κατήσθιε κεκλιγότας; κεῖρες ἐμοὶ ὀφεγοταῖς» (ἐπίτασις).

2. Κατὰ τὸ φαινόμενον ὅμως συμβάνει τὸ ἀσύνδετον, ἔνθι αἱ μετοχῆς εἰνε ἑτεροεἰδεῖς, ὡς π. γ., ὅταν αἱ μετοχῆς καῆται πρὸς ἀλλήλας: ἐν οὐδεμιᾷ ἀμοιβαίκις ἀναρροφῇ, ἀλλ' εἴνε ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξήρτητοι, ὅταν διαρρόωσις ἀναλιώνται, η̄ ὅταν ἡ μίκη σημαίνη ἐπεξήγησιν η̄ ἀκριβέστερον προσδοτοῦσι μὲν τῆς ἑτέρας, η̄ ὅταν τέλος ἡ μίκη μετοχὴ ἡνὸς συγκεκρινευμένη μετὰ τοῦ κατηγορουμένου τῆς προτάσεως εἰς ἔννοιαν μίαν, ὃ δὲ ἑτέρα πρέπη νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀμφότερον. Μετοχὴ τοιούτου εἰδοῦς ἀσύνδετοι: ἀπαντᾶσιν ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. εἰς ὅλη τὰ εἰδὸν τῆς ποιήσεως, καθὼς καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Σ., 259 «γάλαρεσκον... λαβὼν, ἐλέφημενος οῆκες ἐρησέμενον» = θησαυρόν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι. Ηλ. Θεολ. 180, ε «προσιόντες λελήθημεν ἀμφοτέρων εἰς τὸ μέσον πεπτωκότες». δ., 114 «δάκρυ δὲ ἀπὸ βλεφάρων γαμέδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας (postquam audivit), γλεῖναν παρρησίην ἀντ' ὅρκηλμοιν ἀραεχάρ». ε., 374 «αὔτοῦ δὲ πρηγῆς ἀλλ' οὐ πάπτεται, γεῖνε πετάσσεις νηγέμεναι μεμαδόν» (ἡ τελευταίκα εἰνε ἀκριβέστερος προσδοτός τῆς πρώτης). Λ., 212 «πάλλων δέξεις δῶρος κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντῃ, ὀπρύνων

1) "Id. περὶ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ διουνδέτου τῶν μετοχῶν τὴν ἱμεριθῆ Excurs. XV. εἰς 'Ιλ. ἀδ. Nügelsbach' s. "Id. Schmalstfeld Synt. des Grich. Verbs. 2. 220. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 18. ἀν. 1. 1, 7.

μαχέσσεται» (τὸ, πάλλ. ὥχ. ἀποτελεῖ ἔννοιαν μίχν, εἰς ταύτην δὲ ἀναρρέπεται τὸ ὄτρύνω). Σοφ. Φιλ. 410 «εἰ παρὼν Αἴξς δ μεῖζων ταῦθ' ὄρῶν ἡνείχετο»=ἐξὸν ὁ Αἴξς.., ἐν ᾧ το παρών, ἡνείχετο νὰ βλέπῃ.. Ξεν. ἀν. 1. 1, 7 «ὁ Κῦρος ὑπολαβὼρ τοὺς φεύγοντας συλλίξας στράτευμα ἐποιήσκει Μίλητον»=ex receptis exsulibus collecto exercitu. Ἰδίζ δὲ προσφιλῆς εἶνε ἡ τοικύτη τῶν μετοχῶν παράθεσις εἰς τοὺς πεζοὺς, ἵνα συμπεριλάβωσι διὰ ταύτης ποικιλίαν μερικῶν στιγμῶν μετὰ ἐνεργητικῆς βραχυλογίας. Πλ. ἀπολ. 31, α «ὅμετος δ' ἵσως τάχ' ἂν ἀχθόμεροι, ὕσπεροι οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι, κρούσαντες ἀν με, πειθόμεροι Ἀνύτωφ, ὁρδίων ἂν ἀποκτείνετε». Φιλ. 70, α «εὖ θύς ἀταλλαττομένη τοῦ σώματος καὶ ἐκβαλνουσα ὕσπερ πρεσβυτικὴ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οὐχηται διαπτομένη καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδριοῦ ἔτι». 1)

3. «Οταν ὅμως αἱ μετοχαι ὤσιν δύμειδεῖς, ἦτοι ἡ τούτων σχέσις ἡνε μίχ καὶ ἡ κύτη καὶ ἐπομέως ὥσι παρκτεταχυμέναι ἡ παροκκείμεναι ἀλλήλαις, τότε συνδέονται πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν καὶ, τέ.. καὶ, δὲ, ὕσπερ μάλιστα συμβάνει καὶ εἰς τὴν σύνδεσιν τῶν ἀναρχορ. (συνημμένων) κατίτῶν γενιν. ἀπόλύτων μετοχῶν. Ξεν. ἀν. 2. 1, 8 «οὗτοι δὲ προσειλθόντες καὶ κατέσαντες τοὺς τῶν Ἐλλήνων ἄρχοντας λέγουσιν, ὅτι κτλ.». Ήρδ. 2, 25 «τῷρ ὅμηροι ἐπιλειπότωνται αὐτοὺς (τοὺς ποταμοὺς) καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐλκόμεροι ἀσθενεῖς εἰσίν». Θουκ. 1, 2 «τῆς ἔμπορίας οὐκ οἴσης οὐδὲ ἐπιμεγίνεται ἀδεῶς ἀλλήλαις.. οὐ γχλεπῶς ἀπονίσταντο»=sedes mutabant. 1, 65 «Ἀριστεὺς δὲ ἀποτελεισθείσης τῆς Ποριδαλας καὶ ἐλπίδης οὐδεμίαν ἔχων σωτηρίας ζυνθεύλευε κτλ.». 4, 28 «ὁ Νικίας τῶν τε Ἀθηναλων τι ἐποθηριψάντων ἐς τὸν Κλέωνα.. καὶ ἔμικρος ἄνθρωπος ἐπιτιμῶντας ἐκέλευεν ἐπιγειεσῆν». 4, 29 «καὶ πάντας διαπράξαμενος (Κλέων) ἐν τῇ ἐπικλησίᾳ καὶ ψηφησαμένων Ἀθηναλων αὐτῷ τῶν πλοῦν.. τὴν ἀγωγὴν (iter) διὰ τάχους ἐποιεῖστο». 54, 7, 67 «ὑπερβαλλόντων αὐτοῖς τῶν κακῶν καὶ βιαιόμεροι ὑπὸ τῆς παρούσης ἀπορίκης ἐς ἀπόνοιαν καθειστάκτασιν». 8, 106 «οἱ δὲ ἀριχομένης τῆς νεώς καὶ ἀνέπιστον τὴν εὐτυχίαν ἀκούσαντες πολὺ ἐπεξήγασθησαν». Ξεν. ἀν. 5. 6, 32 «διασπασθέγετες ἐν καὶ κατὰ μικρὰ γερομένης τῆς δυνάμεως οὕτ' ἐν τροφὴν δύνασθε λαμβάνειν κτλ.» ἀπομν. 1. 25 2).

Σημ. Οὐδὲν ἦταν συνδέονται πρὸς ἀλλήλας διὰ τοῦ καὶ καὶ μετοχαι ὑπο-

1) "Idee Stallb. εἰς Πλ. ἀπολ. 27, α. Φιλ. 228. 6.—2) "Idee Popp. εἰς Θουκ. Μέρ. III. τόμ. 2, σ. 834. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 18. ἀνάδ. 1. 1, 7.

τεταγμέναις ἀλλήλαις; Θουκ. 1, 1 «θεούχιδίδης . . . ξυνέγραψε τὸν πόλεμον . . . ἀρξάμενος εἰδὼς καθισταμένον καὶ ἐπίστας (= quum existimaret) μέγαν ἔσεσθαι», μ. σ. Popp. *Ib.* καὶ 1, 61. 109. 6, 93. 7, 20. 53. 8, 7. 66. 73.

Πραγματικὴ καὶ φαιρομετικὴ ἀνακολούθια ἐν τῇ μετοχικῇ συντάξει. — 'Era. ll. laγῆ τῷ πτώσεων.

§. 493. a. Ὄνομαστικὴ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ἀλλης πτώσεως.

«Ἡ ὄνομαστικὴ τῆς μετοχῆς ἀναφέρεται πολλάκις εἰς προηγούμενον οὐσιαστικὸν κατὰ δοτικὴν, η̄ αιτιατικὴν, η̄ γενικὴν κείμενον, ὅταν αἱ πτώσεις κῦται ὡσι γραμματικῶς μὲν ἀντιτινέμενον τῆς προηγούμενῆς φράσεως, λογικῶς δὲ ὑποκείμενος, τὸ λογικὸν ὅμως τοῦτο ὑποκείμενον. διὸ τῆς συντάξεως τεύτης πρέπει νὰ ἔξερθῇ ὡς ἔννοια κυρία, ὡς π. χ. ἐν τῷ, δοκεῖ μοι=ἐγὼ ἥγοομαι¹⁾ — α. Δοτικὴ. Θουκ. 3, 36 «ἔδοξεν αὐτοῖς (= ἐψηρίσαντο) οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπαντας Μιτυληναίους. ἐπικαλοῦντες κατὰ.» Ξεν. Κύρ. 6, 1, 31. 7. 5, 37 (ὧς καὶ ὁ Sall. Jug. 112 «populo romano melius visum — rati). Θουκ. 4, 108 αὐτὶ γάρ ἐγαλετεο αὐτοῖς (= ἥγοοντο) ἐγγενημένοις μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον, ὅση ὑστερον διερχόντη, τὸ δὲ πλέον βουλήσει κριτορεος ἀσκεῖται ἡ προνοίᾳ ἀσφαλεῖν». 6, 24 «καὶ ἔρως ἐρέπεσε πᾶσι (= ἐπεθύμουν πάντες) δμοίως ἐκπλεῦσαι τοῦ μὲν πρεσβυτέροις ὡς . . . καταστρεψύμενοις ἐρ' ἂ ἔπλεσον . . . τοῖς δὲ ἐν ἡλικίᾳ . . . εὐέλπιδες ὄντες τωθήσεσθαι». 7, 42 «τοῖς Δερακονίσιοις καὶ ἔνημάχοις κατάπληκτοι ἐν τῷ κύτικῳ οὐδὲ δίλιγη ἐγένετο (= ἡ Συρ. κ. ζημ. κατεπλήγθησαν). ὄρωτες κατὰ.» Ξεν. Κύρ. 8, 10 φῆρ αὐτοῖς νόμιμος (= γόμιμον ἥγοοντο) μηδὲ προχοίδεις εἰσέρχεσθαι εἰς τὰ συμπόσια, δηλοῦστι τομίζοντες τῷ μὴ ὑπερπίνεν ἡττον ἢν καὶ σώματα καὶ γύρωμα; σφέλλειν». 3, 2, 28 «δεεῖσθαι: δὲ τούτων τομίζων ὑπετέρων γῆδε μοι φείδεσθαι» = ἐπιθυμῶ. Εὐρ. Κό. 330 «δορκῖτι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἔμδον καὶ πῦρ ἀναίθωρ χίνος οὐδέν μοι μάλει» (= οὐδὲν φρεστίζω). Ηλ. νόμ. 686, δ «αταύλεγμας πρὸς τοῦτον τὸν στόλον. ἐδοξέ μοι πάγκαλος εἰναι». 769, ε «θηγηδὲς ὁρ συκρόν τινα χρόνον αὐτῷ πόνος παραμερεῖ πάγκολος» = θηγηδὲς ὁν πόνον ἔχει, ίδε. Stallb. Ηρῶτον ὄνομαστικὴ, εἰτα δύμας

1) Cf. Mz. II §. 556, A. 3. Hermann εἰ; Vig. 804. Richter de anac. Gr. spec. I. σ. 7. Lebeck εἰ; Φρέν. σ. 755. Popp. εἰ; Θουκ. M. I. τόμ. I. σ. 110. Sauppe εἰ; Ξεν. πολ. Αθ. 3, 1. Stallb. εἰ; Ηλ. ἀπ. 21, σ. Φειδ. 241, d. Bremer εἰ; Ισοχρ. σ. 63, 107, εἰ; Λαζ. Excurs. V. σ. 441. Moetzner εἰ; Αντιφ. 1, 17.

δοτική, ἐπεναληπτικῶς, Ξεν. Κύρ. 4, 2, 3 «ἐγγονθέρτεο.., ταῦτα ἐνθυμούμενοι ἔδοξεν αὐτοῖς κτλ.». Ιδ. Δημ. 41, 5.—b. Αἰτιατική, οὐδίκ δὲ ὅταν ὁ συγγραφεὺς χρηγητεῖ μὲν ἀπὸ παθητικῆς συντάξεως, ἢ ἔχη τοικύτην ἐν νῷ, μεταβάλλει δόμως εἰς ἐνεργητικήν. Ζ., 510 «ἢ δ' ἀγλάζηρι πεποιθώς βίμφρα ἐ γοῦνα φέρειν» = βίμφρα φέρεται. Εὔρ. Ἐλ. 289 «καλεῖθροις ἀνεισθούσι εἰσγούμεσθε τὴν θάλατταν» (=μ' ἀνεισθούσι). Ηρ. τ. 919 «ἔλθων δ' ἔκειτε πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξένων ἔκανεν ἔδεικτον» = ἔγως ἔδεικθην. Θουκ. 6, 21 «εἴρητο .. θεραπεύοντες» = εἰρήκεσθαι. Ἰστορ. 4, 107 «ἔχοντες .. δόμως οὐδὲν τούτων ἐπῆρεν» = οὐδὲν τούτων ἐπήρθησαν». Ή δόται ὁ συγγραφεὺς χρηγητεῖ μὲν ἀπὸ ἐνεργητικής, μεταβάλλει δόμως εἰς παθητικήν. Θουκ. 2, 53 «ἵσθιν δὲ φύσις ἡ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε, τὸ μὲν .. κριτούστε κτλ.» = ήσθιν φύσις οὐδὲν ἀπείργοντο. Ε., 135 «καὶ πρὸν περὶ θυμῷ μεμαθὼς Τρώεσσι μάχεσθαι, δη τότε μιν τρίς τόσσον ἔλε μένος» = ἔχωσατο. Εὔρ. 970 «κιδῶς μ' ἔχει» (=κιδοῦμα) ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνοντο, ιν' εἰλι νῦν», μ. σ. Pflugk. Ιππ. 23 «τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασ' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖν» = οὐ πολλοῦ πόνου δέομεν. Ἐνίστε τίθεται, ἡ μετοχὴ κατ' ὄνοματικήν. ἐν τῷ πλακάγιῳ λόγῳ μετὰ κίτικτικήν σ. ἀπαρεμφ., ὅσει προσπήργει λόγος ὁρθός. Β., 350 «ρημαὶ γάρ οὖν κατανεῦσσι .. Κροιώτα». 353 «ἀστράπτων .. γαιώτων». Ἐνίκα δ' παιητής εἶχεν ἐν νῷ τὸν τοῦ ἀρθροῦ λόγου ἐκφραστικόν. τύπον, Κροιώτα κατένευσε. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 26 «πολλὰ δὲ δῶρα διαδοῦντες φασιν αὐτόν .., τέλος δὲ καὶ.. ἐκδύνται δοῦναι τινι, δηλῶται, ὅτι κτλ.». Ηλ. Φιλίδ. 241, d «φύμην γε μεσοῦν αὐτὸν καὶ ἔρεται.. λέγων κτλ». Εὔρ. Μήδ. 595 «εῖν νῦν τόδ' ίσθι μή γυναικίς οὖνεκ γῆμαλι με λέκτραν βασιλέων.., ἀλλ' ὥσπερ εἰπον καὶ πάρος, σῶσαι θελωτὰς κτλ.»¹⁾—c. Γερεκή. Αἰτιγάλ. Εὔρ. 100 «παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πόδες τῶν φιλάττων, οὐδεὶς ἐπέρ μον δαιμόστων μηνίσται» = οὐδὲνες δαιμόνοις μηνιν ἔχω. Ηρδ. 4, 132 «Δαμείσιν η γράμμη ἔηρ (=ἐγίργωτε).. εικάζων». Θουκ. 4, 52 «ἡντιντῶν η διάροια .. κρατεράμενοι αὐτήν (τὴν "Αντανδρὸν) .. τὴν Λέσσον.. κακώσειν» = διενοοῦντο.

Σημ. 1. Έν δὲ τῷ Θουκ. 8, 104 «ἐπειγομένων δὲ τῶν Πελοποννησίων πρότερόν τε ξυμμέναι καὶ κατὰ μὲν τὸ δεῖπνον τῶν Αθηναίων, διεργάζοντες αὐτοῖς τῷρ εἰναύματο, ἀποκλήσαι τοῦ ἔξω αὐτοῖς; ἐκπλουσ», ή ὄνοματος. διεργάζοντες; αὐτοῖς κατεῖται διεῖ ἡ μετοχή ἐπειγομένων ἡτο ἀνακελυμένη, ἐπειδή πείγοντο, ἐγένετο δὲ οὕτως ίσως ίνα ἔξαρθρο ἡ διὰ τῆς μετοχῆς ἐκφράζομένη αἰτία.

2. Τοικύτη τις σχέσις, εἶνε ἐν τοῖς ποιούτοις παραδείγμασιν,

1) "I. Wentzel absol. Participialkonstr. Glogau 1857, σ. 12.

ἐν οἷς συνδέονται μετὰ τοῦ κατηγορούμενου τῆς προτάσσ. δύο ἢ καὶ πλείονα οὐσιαστικὰ ἢ χρήσιμά, καθὼς καὶ εἰς ταῦτα ἀνήκουσται κατ' ὄφομαστικὴν μετοχὴν ὑπὸ τὸν τύπον διαιρετικοῦ ἢ διαιρεμητικοῦ προσθετικ. προσδιορισμοῦ κατ' ἀνυφοροῦ μόνον πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν σημασίαν τῆς συντάξεως. Καὶ ἐν τῇ συντάξει ταῦτη καταρρίπτεται ἡ τάσις τῆς ἐλλ. γλώσσης τοῦ νὰ δηλώσῃ καὶ ἔξαρῃ καὶ κατὰ τὸν τύπον ἔπει τὸ λογικόν (τὸ ἐνεργοῦν) ὑποκείμενον¹⁾. Θουκ. 4, 23 «τὰ περὶ Ηὔλου ἵπποι ἀμφοτέρων κατὰς αράτος ἐπελεγεῖτο (=ἀνθρώποις ἐπολέμουν), Ἀθηναῖοι μὲν.. τὴν γῆσσον περιπλέοντες, Πελοποννήσοι δὲ ἐν τῇ Ἡπείρῳ στρατοπεδεύμενοι». 5, 70 «μετὰ ταῦτα ἡ ἕιροδος ἦν (=ζυνθῆκεν). Ἀργεῖοι μὲν καὶ οἱ ἔνυμαχοι ἐντὸνται καὶ ἀργῆ ἀρρωστεῖ, Λακεδαιμόνιοι δὲ βραχέων». Αἰσχλ. Ηρ. 201 «στάσις τ' ἐν ἀλλήλουσιν δροθύνετο (=στάσιν φρέσουν), οἱ μὲν θελοτες ἐκβαλλεῖν ἔδει; Κρόνον, οἱ δὲ ποιηταὶ απεθετεῖς κτλ.». Σορ. Ἀντ. 260 «λόγοι δὲ ἐν ἀλλήλουσιν ἐφθάσσουν κακοὶ (=κακοὺς λόγους ἔλεγον ἀλλήλους), γύλας ἐλέγχων ψύλλων». Εἰδρ. Ἡράκλ. 40 «διειστὶ γεράτες δὲ στρατηγεῖται φυγὴ (=δύο γέροντες στρατηγοῦντι τῆς φυγῆς), ἐγὼ μὲν ἀγριός τοῖσδε κατεχάιων τεκνοῖς, ἢ δ' αὐτὸν». Βάρ. 1132 «ἡ δὲ πασ' ὅμοιος βοή, δὲ μὲν στεράζωντες, καὶ δὲ ἀλλάξαντον». Ξεν. ἑλλ. 2, 2, 3 «οἰμωγὴ ἐν τοῦ Πειραιῶς.. εἰς ἀστοῦ διῆκεν, δὲ ἐτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγελων» (=φυμασόν).

Σημ. 2. Περὶ τῆς δινομασίας τῶν μετοχῶν ἐν τῷ διατρεπτικῷ προσθετικῷ προσδιορισμῷ Ιδ. §. 406, 7. 8 καὶ σημ. 11.

3. Ἄνακολουθίκη μότοική, διὸ τὸ ἐνεργόν καὶ ἀλλοι τινὶ ἀντιτίθεμενον ὑποκείμ. πρέπει νὰ δηλωθῇ καὶ ἔξαρῃ ὡς τὸ ἐπικρατέστερον τῆς ὅλης προτάσσ., εἰνα ἀκείνη, καθ' ἣν ὡς ὄφομαστικὴ μετά τοιος μετοχῆς τίθεται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσσ. οὐσιώς, ὥστε ἀμέσως μετὰ ταῦτα νὰ ἔποιται ἔτερόν τι ὑποκείμ. μετὰ τοῦ μὲν καὶ ἡδον. παρεμρικτικοῦ, μετὰ ταῦταν δύμας τὴν πρότασιν νὰ ἐπικυριαρχήσῃ ταῦτα μετὰ τοῦ δὲ καὶ τοῦ ἔκυτος παρεμρικτικ. ἀρχήτος τὸ πρότερον ἀκείνο ὑποκείμ. Θουκ. 3, 34 «οὐδὲ (Πάλης) προκαλεσίμενος ἐς λόγους Ἰππίνων.. δὲ μὲν (Ιππίνες) ἔχοντες παρ' αὐτῶν, δὲ δ' (Πάλης) ἀκείνον μὲν ἐν φυλακῇ ἀδέσμων εἶχεν» ἀντὶ «οὐδὲ προκαλεσίμενος ἐς λόγους Ἰππίνων.. ἔχειθόντων αὐτῶν ἐν φυλ. ἀδ. εἰχε», μ. σ. Popp. 4, 80 «καὶ προκρίνατες (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐς δισγιγλίους (δηλ. εἰλιτταῖς), οἱ μὲν (Εἴλιττες) ἔστερχαν ώστε ταῦτα καὶ τὰ ιερὰ περιθήθον, ὡς ἀλευθερωμένοι· οἱ

1) Ιδ. Popp. εἰς Θουκ. Μέρ. I. τόμ. 1. σ. 109. Μέρ. III. τόμ. 3. σ. 82. Richter ἐν τῷ γωρ. τούτῳ σ. 6. Klotz. εἰς Εἰδρ. Φοίν. 1467.

δὲ (Απκεδαιμονίοι) οὐ πολλῷ διστερών ἡράνισκν.. αὔτοὺς» ἀντὶ, προκρίνουστες ἐδισγ. κύτους στεφανωσαμένους τε καὶ τὸ ιερὸν περιελθόντας.. ἡράνισκν». "Id. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 3, μ. σ. Pop. 1)

4. Καθ' ὅλου δὲ ἡ τάξις τοῦ νὰ ἔξαρη τὸ λογικὸν (τὸ ἐνεργοῦν) ὑποκείμ. εἰναι πολλάκις ἡ αἰτία, ὅτι ἡ ὄρομαστικὴ οὐσιαστικοῦ μετά τον μετοχῆς προηγεῖται χωρὶς νὰ ληφθῇ ποὺ δημάρτων ἡ σύνταξης τῶν ἐπομένων λέξεων, ἐνῷ ἀνέμενε τις κατὰ τὴν συνήθη γραμματικ. σύνταξιν γενικάς ἀπολύτους, διὸ τῆς συντάξης ὅμως ταύτης τῆς μετοχικ. τίθενται ἐν διστέρῳ λόγῳ τὸ ὑποκείμ. μετὰ τῆς ἔκυτοῦ μετοχῆς²⁾. "Id. 7, 157 «ἀλητὸς γερομέρη πᾶσα ἡ Ἑλλὰς γειτεῖ μεγάλη συνάγεται», οὗτοις ἡ ἔννοια εἶναι αὕτη ἡ, ἡ ἔρωσις ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος προηγεῖται κατ' ὄνομαστ. μετ' ἐνεργείας ὡς ἡ κυρία ἔννοια, ὡς τὸ λογικὸν ὑποκείμ. κρίσεως ὑποθετικῆς χωρὶς νὰ ληφθῇ ἐν διστάξῃ ἡ παθητικὴ σύνταξη. τῆς προτάσεως τὸ συγάρεται, καὶ ὥστε νὰ εἴπετο γειτρὰ μεγάληρ συράγει· ἢ, ἐὰν ἐτίθετο κατὰ τὴν κοινὴν σύνταξιν, ἀλεῖος γερομέρης πάσης τῆς Ἑλλάδ., ἡ ἔννοιας ἀπάσ. τ. Ἑλλάδ. Οὐδὲ ἐδηλοῦτο ὡς ἀπλῆ διευτερόνουσκ ἔννοια. Εὐρ. Ἰρ. τ. 680 «σωθεῖς δὲ πατήντας ἔξι ἐμῆς δημοσόρου κτησάμενος» ὅνομά τε ἐμοῦ γένοιται· οὐδὲ ἔπειτα δόμος πατρώδος οὐδὲ; ἔξαλειψθείη ποτ' οὐ. "Ο ποιητὴς εἶχεν ἐν νῷ σωθεῖς καὶ πατῆ. κτησάμενος δύρασαι τὸ ἔμερον ὄρομα ụὰ διατηρήσῃς κτλ. Φοίν. 283 «μέλλων δὲ πέμπειν μ. Οἰδίπου κλειδὸς γόρος μαντεῖν σεμνὴ Λοζίου τ' ἐπ' ἐτράχεις, ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσκν Ἀρχεῖν πόλιν», δ ποιητης ἔρχεται μὲν ὁ κλειρ. γόρος τοῦ Οἰδ. σκοπῶν ụὰ μ' ἀποστείλῃ κτλ., ὥστε νὰ κῆθελεν νὰ ἔξακολουθήσῃ λέγων, δὲρ ἡμετρήθη ὅμως ụὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ἐπειδὴ ἐν τῷ στιγμῇ ἔκειται εἰς Ἀργεῖον κατελαθον τὴν πόλιν. Πλ. πολ. 455, δ «ὅμοιως διεσπαρμέται αἱ γρέσεις (δηλ. ἀνδρῶς καὶ γυναικῶς) καὶ πάντων μὲν μετέγει γυνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάντων δὲ ἐκτῆσθαι». Ξεν. Ἐλλ. 4. 1, 24 «ἐπιπειών τῇ Φαρενθίζου στροτοπεδεῖξ τῇ, μὲν προσῳδικῆς αὐτοῦ Μυσῶν ὄντων πολλοὶ ἐπεστον κτλ», ὥστε νὰ εἴπετο, πολλοὺς ἀπέκτεινε. Κύρ. 6. 3, 2 «διπισθεῖς δὲ ἡ γάλαγξ ἐγεπομέρη τῶν σκευορόσων εἰ τὸ διπλεῖποιτο, οἱ προστυγγάνοντες τῶν ἀρχότων ἐπεμέλοντο, ὡς μὴ κωλύσιντο πορεύεσθαι, ἐν τῷ νῷ εἶχεν δι συγγραφῆς, ἡ γάλαγξ, ἐπειδὴ ηκολούθει κατ' ὅπιν, ἵτο προορισμένη, δικτεταχμένη, ἵνα ἐπιμελῆτε, ὅπως μή κτλ.

1) "Id. Πόππ. εἰ; Θουκ. Μέρ. I. τόμ. 1. σ. 108. Richter ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 9.—2) "Id. Wentzel ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 21. "Ατοπον εἶνε νὰ καλῇ τις τὰς τοιάστις ὄνομαστικὲς ὄνομαστ. ἀπολύτους, ἐπειδὴ αἱ ἀπέλυται μετοχικαὶ συντάξεις ἐκρράχουσιν ἐπιβῆματικ. μόνον σχέσεις, ἐνῷ αὔταις οὐδέποτε δύνανται νὰ δηλωθῶσι δι' ὄνομαστικῶν ήτοις διὰ τῶν πτώσεων τοῦ ὑποκειμένου.

Σημ. 3. Ἐνίστε κεῖται ἡ ὀνομαστικὴ τῆς μετοχῆς ἐν τινι προτάσει μόνῃ ἔνευ παρεμφατικοῦ δήμου, ὅπερ ἡ μετοχὴ φίνεται ἀναπληροῦσσε τὸ παρεμφατικόν, ἥδης, πλὴν κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον. Τὸ παρεμφατικόν δηλ. δῆμος πρέπει τότε νὰ νοεῖται ἐκ τῆς προηγουμένης; ἢ τῆς ἐπομένης προτάσεως. Θ., 307 «μήκων δ' ὁ; ἔτερως κάρη βίλεν, η̄τ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βούθομένη· δηλ. ἔτερως κάρη βίλλει. Ψ., 546 «τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βιλάδεν ἄρματα καὶ ταχές» ἔπων, αὐτός; τ' ἵσθιλ; ἔων· δηλ. ἕλιξθη, θδ. Spitzner. Σοφ. Οἰδ. κ. 1503 «τίς.. ἡγεῖται κτύπος..; μηδὲ Διὸς κεραυνὸς; ἢ τις δημορία γάλαξις περβάξεσσι;» δηλ. ἡγεῖται. Ἡρ. 1, 82 «Ἀλεκεδαιμόνιος τὰ ἐναντία τούτων θέευτο νόμον, οὐδὲ γάρ κεμῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομψάν» (δηλ. νόμον θεύτων). Θουκ. 1, 25 «Κορινθίοις κατά τε τὸ δίκαιον ὑπεδίδεντο τὴν τιμωρίαν ἄμα δὲ καὶ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὅντες ἄποικους, οὔτε γάρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες (δηλ. παρημέλουν) γέρεα τὰ νομιζόμενα, οὔτε Κορινθίων ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἴερῶν κτλ.». Οὐσιώ πως καὶ ἐπὶ τῶν συνδέσμων· οἷον εἰ, ἔστι. Οταν κ.τ. λ. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 23 «ὅρῳ σε ἀποροῦντα, ποιαν ὅδον ἐπὶ τὸν βίον τράπη;» ἐάν οὖν ἐμὲ φίλην ποιησάμενος; δηλ. τὴν ἐπὶ τὸν βίον ὅδον τράπη. Ἐπὶ τοῦ, δσα μηδῶν εἶνε δυνατόν, ἔνευπαρεμφ. Θουκ. 1, 111 «τῆς γῆς ἱεράτουν, δσα μὴ προϊόντες πολὺ ἐπὶ τῶν ὅπλων» = δσα κράτειν ἔδύναντο μὴ προϊόντες, θδ. Ρωπό = ησαν κύριοι τῆς χώρας, δσιρ ἡτο δυνατόν, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῶσι τοῦ στρατοπέδου. 4, 16 «φυλάξαντας τὴν νῆσον Ἀθηναῖον, μηδὲν ἔτεσσον, δσα μὴ ἀποδιδοντος» = δσα δύναντο μὴ ἀποδιδοντος = οἱ Ἀθην. ὄφειλον οὐδὲν ἔτεσσον νὰ φυλάξτωσι τὴν νῆσον, ἀλλὰ μόνον ἐπ' ὅσον οὐ δύδύναντο, χωρὶς νὰ ποιῶσιν ἀπόδεσμον ἐπ' αὐτῆς. — Ἐπὶ λόγῃς ἐν διαλόγοις ἀναφορικῶν πρὸς τὸν προηγηθέντα λόγου ἄλλους τινάς. Ξεν. συμ. 4, 53 «αἰτιάνουαι γάρ τινας ἐπιδουλεύοντας διαρθερας αὐτοῖς. Καὶ ὁ Σωκράτης ἀπούστης» Ἡράκλεις, ἐφη, τὶ τοσοῦτον νομίζοντες ἔτιδιούσι;..;» δηλ. ἐπιδουλεύοντας: νὴ τὸν ληφθεὶν ἐκ τοῦ ἐπιδουλεύοντας; Πλ. Φιλ. 228, d «ἐν κερατίοις ἔκστον ἐρεῖθη διειπι, ἀρέψινον; ἀπὸ τοῦ πρώτου. Σωκρ. δεῖξις; γε πρώτον, ὡ φιλότης, τὶ ἄρξεν τῇ ἀριστερὴ ἔχειν», δηλ. δεῖξις, διπερ ληπτοντὸν ἐπὶ τοῦ διειπι. Φιλ. 71, b «ἢ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτοῖς, οὐταν; Πίνω γε, η̄ δ' οἵ; Πόθεν λαζάροντες αὐτοῖς τὴν ἐπιστήμην;» δηλ. ἐπιστάμεθα οὐ. Φιλ. 39, a «τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα δῆρος οὐ φυλήν φέρουμεν ἔχειν. Πρωτ. Δῆλον, δτι φέρουμεν. Σωκρ. Πόθεν λαζάρον;» δηλ. ἔχειν. Σοφ. Ἀντ. 404 «ἢ καὶ ἔστιντες καὶ λέγεις; δῆρος; ἢ φέρεις; Φίλα; ταῦτην γι τίδιών δύάποτουσαν», δηλ. ἔστιντες καὶ λέγεις. Οὐτω καὶ ἐν 321 «Κρίων οἴμι, διὰλλα μαδηλον ἐπερψκων; εἰ. Φιλ. οὔκουν τὸ γέργον τοῦτο ποιήσας ποτὲ δηλ. οὔκουν ἐπερψκων; εἰπο τὸ γέργον τοῦτο ποιήσας». Ιδ. Εὐρ. Μ. 606 f). Ἐν πλειστοῖς δημοις χωρίοις ἡ μετοχὴ ἔξιγγεται; διὰ συμπληρώσεως τοῦ εἰρι. Ιδ. §. 354, b καὶ Α. 1. καὶ 2.

§. 494. b. Γενικαὶ ἀπόλυτοι ἀντί της κατ' ὀνομαστικήν, αἰτιατικήν ἢ δοτικήν ἀναφορικής μετοχῆς.

Αἱ Γενικαὶ ἀπόλυτοι τίθενται ἐνίστε καὶ ὅτεν τὸ ὑποκείμ. αὐ-

1) θδ. Ματθ. II. §. 556, Α. 1. 2. 3. §. 560, A. Hermann ad Vig. σ. 770, 215, σ. 776, 227. Wannowshi de casib. abs. σ. 213. Ρορο εἰς Θουκ. Μ. I. τόμ. 1. σ. 147. Μ. III. τ. 1. σ. 216 τ. 2. σ. 351. Stallb. εἰ; Πλ. Ἀλκ. 1. 110, σ. Kūchneer εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 42.

τῶν ἦν τὸ κύριον τῷ ὑποκειμένῳ ἡ ἀπτικειμένων τοῦ κατηγορουμένου (ἔργατ.). Στηριζόμενον ὅμως, ὅτι ἐπὶ τῆς μετοχῆς τὸ ὑποκείμενον πολλάκις παρακλείπεται, ὡς εὐκόλως δυνάμενον νὰ νοηθῇ (§ 486, A. 2). Η αἰτία δὲ τῆς ἐξκιρετικῆς ταύτης συντάξεως κατέται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ ἐπιμήματι καὶ τάξει τοῦ λέγοντος εἰς τὸ νὰ ἔξαρῃ τὸ καθόλιον τῆς προτάσεως μετὰ μεγάλειτέρους ἐμφέρεταις καὶ ἀντιπαρακλέσης κύριον πρὸς τὰς λοιπὰς λέξεις πολλάκις ὅμως προτιμᾶται ἢ σύνταξη; αὐτὴ, ἐπειδὴ διὰ ταύτης ἡ πρὸς τὸ κατηγορούμενον τῆς προτάστης ἐπιρρηματικὴ σχέσις δηλούται σαρέστερος ἢ διὰ τῆς ἀναρριφικῆς μετοχῆς, ητίς δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἀντὶ ἐπιθετικῆς προτάστης.¹⁾

a. Γερικαὶ ἀπόλετοι ζητεῖ τῆς διομαστικῆς. Ήρδ. I, 178 «πολλοὶ κέεται ἐν πεδίῳ μεγάλῳ μέγεθος ἐσύστα μέτωπον ἔκατον εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίων ἐσώσης τετραγάρον». 208 «Κύρος προηγόρευε Τολμέῳ ἐξκινηθεσίν κύριον διαβησομένου ἐπ’ ἐκείνην». 2, 111 «τοῦ ποταμοῦ κατελθήντος μέγιστη δὴ τότε ἐπ’ ὄκτωκατεκαὶ δεκαν πάχεσι.. κρυπτίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο». Θουκ. 2, 83 «περὶ γῆν σφῶν κομιζομένων καὶ πρὸς τὴν ἀντιπέρχης ἥπειρον διακεκλόνων.. κατεδόν (δηλ. κύροι) τοὺς Ἀθηναίους». 3, 13 «βοστηθούσι τῷ οὐρών προθύμως πόλιν προσλήσεσθε». 70 «ἐς λόγους καταστίρτων (Κερκυρίων) ἐψηρίστητο Κέρενηραῖον». Ξεν. Κύρ. 1, 4, 20 «ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ ἐδοξέ τι (δηλ. κύρος) λέγειν τῷ Ἀστούζει». 6, 1, 37 «μή τι πάθω ὅποιος ἐς ἡμικήτος ἐμοῦ μεγάλων». Ηλ. Μενεάς. 237, b «ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἔπιλυς οὐσα.., ἔλλοθεν σφῶν ἡκόντων», χάριν συρρηνεῖς ἀντὶ αὐτὴν ἡκοντα, ἐπειδὴ ἐτέθη ἡ τῶν προγ. γέρ., ἀντὶ οἱ πρόγοροι. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. Ovid, amor 2, 12, 13. «Me duce ad hanc voti finem, m' e milite veni».

b. Γερικαὶ ἀπόλετοι ζητεῖ τῆς αιτιατικ. Ήρδ. 9, 99 «οἱ Σέρμοις ἀπικομένων Ἀθηναῖοι αἰχμαλώτων.. τούτους λυτέμενοι πάντας ἀποπέμπουσι ἐς τὰς Ἀθήνας». Θουκ. 2, 8 αὲς τοὺς Αακεδαιμονίους ἔλλως τε καὶ προειπόντων (Αακεδαιμονίων), ὅτι τὴν Ἑλλάδαν ἐλευθεροῦσιν». 3, 22 «προσέμηξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων λαζόντες τοὺς φύλακας, ἵνα τὸ σκοτεινὸν μὲν οὐ προσδέντων κατέστη, φύρω δὲ.. οὐ κατακονσάρτων». 4, 18 «σρεῖς δὲ ἐκπολιορκήσαιν τὸ χωρίον κατὰ τὸ εἰκότι, σίτου τε οὐκ ἐνότος καὶ δι’ διλγῆς παρατκευῆς κατειλημμένου (δηλ. αὐτοῦ)».

1) "I. Richter ἐν τῷ γωρ. τούτ. σ. 2. κ. §. 16. Wannowski ἐν τῷ γωρ. τούτῳ σ. 61. 210. Pop. εἰς Θουκ. M. I. τ. 1. σ. 118. Dissen εἰς Δημ. de cor. §. 135. Stallib. εἰς Ηλ. Φιλόδ. 251, d. συμπ. 183, b. Φιλ. 44, c. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 1. 4, 12, 16, διὰ Fr. Gu. Hefmanno ἐν τῷ προγράμματι Budissae 1836, Observata quaedam de casib. abs. ap. Gr. et Lat. σ. 18.

5, 31 «ἔπειτα πανταρέω.. οἱ Ἄλεῖοι ἐπηγάγγελον(αὐτοὺς)». 33 «λακεδαιμόνιοι δὲ ἐστρέψανται τῆς Ἀρκαδίας ἐς Παρρασίους.. κατὰ στάσιν ἐπικαλεσαμένων σφές.» 56 «ἡλθον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαυρον ὡς ἐρήμους οὐσης». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2 «ἀσθενήσαντος αὐτοῦ (τοῦ πάππου) οὐδέποτε ἀπέλιπε τὸν πάππον». Ξν. 2. 6, 3 «οἱ ἔρωτοι οὐδητέων ὅντος αὐτοῦ ἀποστρέψειν κύτον ἐπειρῶντο». Μετὰ τοῦ ὁρ. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9 «ἔρωτας οὗτος βούλει, ὡς ταλλήθη ἐροῦντος (δηλ. μοῦ)», ἀντὶ ὡς ἐροῦντά με. ἀπομν. 2. 6, 32 «ὡς οὐ προσίστοτος (δηλ. μοῦ) τὰς γεέρας.. δίδασκε».

c. Γερικαὶ ἀπόλετοι ἀντὶ τῆς δοτικῆς. Ήρδ. 3, 65 «τὸν μὲν νῦν μάζιστα χρῆν, ἐμεῦ αἰτεῖχρε πρὸς τῶν Μάγων πεπονθότες, τιμωρέειν ἔμοι». 6, 85 «μελλόντων ἄγειν τῶν Αἰγυπτῶν τὸν Λευτυγίδεα, εἰπέ σφι Θεατίδης». 7, 235 «μὴ τῆς ἀλλῆς Ἐλλάδος ἀλισκομένης ὅπο τοῦ πεζοῦ βοηθέωσι ταῖτη (δηλ. Ἐλλάδι)». 9, 58 «καὶ ὑμῖν μὲν ἕσσοι Περιέων ἀπέιρουσι πολλὴ ἔκ γε ἐμεῦ ἐγίνετο συγγνώμη, ἐπαιρεότων τούτους, τοῖσι τι καὶ συνηδέκτε». Θουκ. 1, 114 «καὶ ἐς κύτον διαβεβηκότος οὐδὴ Περικλέους.. ἡγγέλθη αὐτῷ (Περικλεῖ).» Ξεν. ἀπομν. 4. 8, 5 οὐδὴ μον οὐ πειραρχότος φροντίσκι τῆς πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπολογίκες ἡννυτιώθη τὸ δικιμόνιον». Ιδε ἀν. 1. 4, 12. 2. 4, 24 «διαβαυρότων.. δι Γλοῦς κύτος ἐπεράνην». 5. 2, 24 «μαργομένων δ' αὐτῶν καὶ ἀπορομένων θεῶν τις αὐτοῖς μηρυκήν σωτηρίας δίδωσιν». Εὐρ. Μ. 910 «εἰκὼν γάρ ἐργάς θηλοῦ ποιεῖσθαι γένος, γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους, πότειν, μ. σ. Pflugk.

Σημ. Τῶν παραδειγμάτων τούτων πρέπει τις νὰ διαχρίνῃ ὡς διάφορα τὰ δύνηρικά πρᾶγμα, ἵνα οἵ τις κατὰ γενικήν μετοχή κεῖται μετὰ δοτικήν ἀντωνυμίας; τινός; οἷον Ε., 26 «λίκες δὲ σφι πρὸς γραῦγελκος ἀτερῆς νοσομένων ξέρισσαν. 1, 257 «ἥμετν δ' αὖτε κατεκλίσθη φίλον ἦτορ δεισάντων φθόγγον τε βρύνειν τε πλήρων», μ. σ. Nitzsch. 458 «τῷ κε οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπένδεις ἀλλοιοῦ; Άλλη θεινομένος διέστι πρὸς οὐδεῖς». Εν τοῖς γωρίοις τούτοις ἡ κατὰ γενικήν μετοχή τίθεται, διότι δὲ ὁ Ὁμηρ. γρεῖσιν ποιεῖται πολλάκις τῶν δοτικῶν. ἀντωνυμίαν δέται τῶν γενικῶν (§. 424, Α. 2), ὥστε τὸ δικινούχοτελεῖον φίλον ἥτορ εἶναι τὸ αὐτὸν τῷ δικινούχῳ φίλον ἥτορ. «Οὐτε τίθεται καὶ μετοχή κατὰ δοτικήν οὐτε πατετικοῦ ἢ ἀντωνυμίας. (§. 400, Α.) — Διὸ δύνανται ἐπὶ γένος νὰ διπλαθύσουν ἀνταρτῶν πρᾶγμα. τοιάτα, ἵνα οἵ μὲν γενικαὶ ἀπόλυτοι συνδίονται μετά βήματ. σ. δοτικῇ συντάξεω μένου, τὸ δὲ ἔργον τίθεται ἀπόλυτος οἶον Δημ. 6, 20 • ἢ λέγοντος ἂν τινος πατετικής οὐσίας (τὸν Φίλιππον);», ἀνδ' οὖς οὐδένυτο νὰ κεῖται καὶ, ἢ λέγοντι ἂν τινι πατετικῇ οὐσίᾳ;

§. 495. c. Μετοχὴ κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ κατ' ἀλληγορικὴν πτῶσιν.

1. Ενίστε κατέται ἡ μετοχὴ κατ' αἰτιατικ., εἰ καὶ πρὸς ἀλληγορικήν πτῶσιν. Αἰτία τῆς ἐξιρέσεως ταύτης εἶναι, ὅτι ἡ μετοχὴ συντάξεται κατὰ τὴν σύγενον (τὴν ἔννοιαν) μετ' ἀλληλούς τι-

νος φράσεως, ήτις ἀπικετεῖ μὲν ἄλλην τινὰ πτῶσιν, κατὰ τὴν σημασίν ὅμως εἶνε ἡ κύτη τῇ ὄντως ἐκρεόμενῃ. (¹Id. §. 493). Αἰσχλ. χορ. 405 «πέπαλται δὲ κύτε μοι φίλον κέχρ (=πρόμος ἔχει με) τόνδε κλίνουσαρ οἴκτον». Πέρσ. 878 «λελιται γάρ ἐμῶν γυίων ῥώμη τήνδ' ἡλικίνη ἐσιδόρτε' λεττῶν» = λέλυκέ με ῥώμη. Σοφ. Ἡλ. 480 «ὑπεστὶ μοι θράσος ἀδυπνόων κλίνουσαρ ἀρτίως δνειράτων» = ὑπέρχεται με θράσος. Πλ. Φαίδρ. 27δ, α «τοῦτο τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχῇς παρέξει..., ἂτε διὰ πίστιν γραφῆς... ἀραμμιγομένους», ὃσει προηγεῖτο, τοῦτο τοὺς μαθόντας ἐπίλαχθανομένους, ¹Id. Stallb. Οὕτω τὸ δοκεῖ σ. δοτικ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ σ. αἰτιατικ. συντάξεσται. Πλ. Ἀλκ. 2. 148, d. ε «τοὺς ὅντες Ἀθηναίους ἀγαρακτοῦτας τῷ πρέγυμχτι.. βουλευομένοις αὐτοῖς δοκεῖν κρήτιστον εἰναι» ἀντὶ, τοῖς Ἀθ. ἀγανκάτοῦτι.. βουλευομένοις δοκ. κρ. εἰναι, ἐν ὅρῳ δὲ λόγῳ τὸ δοκεῖ μοι τοῦτο σ. δινομαστικῇ συντάξεσται (§. 493). Οὕτω καὶ ἐν P, 489 «οὐκ ἂν ἐφορμηθέρτε γε νῷ τηλεῖν ἐναντίοιν στάντες μαχέσαται οἱ αἰτιατικ. φίνεται κειμένη κατὰ σύνεσιν, ἐπειδὴ ἐν τῷ, ἐραρτίβιοι στῆραι μαχ. οἱ, κεῖται η ἔννοια τοῦ δέχεσθαι=εξιπερε, sustinere, ὡς καὶ ὁ Ματθ. II. §. 563, 3 περὶ τούτου ὅρθως ἀπορφίνεται. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 4 «καὶ δὲ θεός, οὗτοι πως ἐποίησε τοὺς μὴ θέλοντας ἔχυτοις προστάττειν ἐκπονεῖν τάχαθι ἄλλους αὐτοῖς ἐπιτακτήρκς διδώσι» δηλ. δὲ θεός ἀντὶ, τοῖς γη τὸ θέλοντα.. ἄλλους ἔτιτ. διδ., ἐπειδὴ δὲ Ξεν., ἔνεκα τοῦ προηγηθέντος ἀποίστερ, εἰχεν ἐν νῷ νὰ γράψῃ «τοὺς μὴ θέλοντας. ποιεῖ δὲ ἄλλους ἐπιτακτήρας ἐκπονεῖν τάχαθι». Περίεργον δόμως εἶνε τὸ ἐν Ξεν. πολ. Λακ. 5, 7 «περιπατεῖν ἀναγκάζονται. καὶ μὴν τὸ ὑπὸ οἴνου μὴ σφάλλεσθαι ἐπιμελεῖσθαι, εἰδότας, ὅτι οὐκ, ἐνθαπέρ ἐδείπνουν, κατκινενοῦσι», ἐνθα η αἰτιατικὴ εἰδότας ἐτέθη ὃσει ἔκειτο δεὶ ἀντὶ τοῦ ἀραγκάζοται, καθ' οἷον τρόπον ἔπειται η αἰτιατ. μετὰ τὰ ἕρματικὰ ἐπίθετα (§. 427). ¹Id. Sauppe ἐν τῷ χωρ. τούτῳ.

2. Ἐνίστε τίθεται η μετοχὴ κατ' αἰτιατ. καὶ ἐρ τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσ., εἰ καὶ τὸ ῥῆμα αὐτῆς ἐτέρων τινὰ πτῶσιν ἀπήτετ. Η αἰτιατικὴ λοιπὸν προεκλήθη ἐκ τῆς συντάξεως τῆς προηγηθείστης προτάσ. εἴτε ἐξ ἀμελείας, εἴτε ἐκ λόγων ἑτορικῶν. Ήρδ. 5, 103 «ἐκπλάστωντές τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον, Καρίης τὴν πολλὴν προσεκτήσαστο σφίσιν σύμμαχον εἰναι· καὶ γάρ τὴν Καῦνορ πρότερον οὐ βουλομένηρ σύμμαχέειν, ώς ἐνέπρησκαν τὰς Σάρδις, τότε σφι καὶ αὐτὴ προσεγενετο» ὃσει ἐξηκολούθει η σύνταξις οὕτως, καὶ τὴν Καῦνορ. προσεκτήσαστο. Πλ. Φαίδρ. 233, b «τοιαῦτας γάρ ἔρως ἐπιδείκνυται· δυστυχοῦντας μὲν, ἀ μὴ λύπην τοῖς ἄλλοις; παρέχει, ἀνικρέ ποιεῖ νομίζειν· εὐτυχοῦντας δὲ καὶ τὰ μὴ ἥδονῆς ἀξια παρ' ἐκείνωρ ἐπαίνου ἀναγκάζει τυγχνειν» ἀντὶ, παρ' εὐτυχοῦντας δὲ, ἐνθα δ Heindorf λέγει

«quum sic procedere deberet structura· καὶ τὰ μὴ ἡδονῆς
ἀξιῶν ἐπαινῶν ἀναγκάζει, quo rotundior exeat periodus, subito
convertitnr oratio». Ὁ λόγος τούτου ἐνταῦθι φανεῖν εἶνε,
ὅτι εἶναι γητορικὸς, ἢ αἰτιατ. δηλ. κεῖται χάριν τῆς πρὸς τὸ
δυστυχοῦντας ἀντιθέσεως.

3. Ἐν ἄλλοις τέλοις προκθείγμ. προηγεῖται ἡ αἰτιατ. μετὰ
τῆς μετοχῆς ὡς ψιλόν τι ἀντικείμενον, οἵτοι ὁ; τι, ἐφ' οὐ δὲ λόγος
πρέπει νὰ ἐπεκτεῖθῃ γωρίς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅπει ἡ γραμματικὴ τῆς
ὅλης προτάσσει ὑφή. Πλ. νόμ. 819, δ «περὶ ἀπαντα ταῦτα
ἔρεσάρ τινα φύει γελοιαρ τε καὶ αἰσχρὰρ ἄροιαρ ἐν τοῖς ἀν-
θρώποις πᾶσι, ταῦτης ἀπαλλάξτουσι». 761, ε «καὶ δὴ καὶ τοὺς
ἄγροιρόμους.. διείδη φερέσθωσαν».¹)

§. 496. d. Ἡ μετοχὴ κατὰ δοτικὴν ἀντὶ κατ' ἄλλην πτῶσιν.

‘Ως ἡ ὄνομακτ. καὶ αἰτιατ. τῆς μετοχ. ἀναφέρονται ἐνίστε
εἰς ἄλλην πτῶσιν μὴ λαχθνομένης ἐν ὅψει τῆς γραμματικῆς
συντάξεi, ἀλλὰ τῆς ἀρροτας τοῦ κυρίου ὅμη., σύτω συμβίνει καὶ
ἐπὶ τῆς δοτικ., εἰ καὶ πολὺν σπανιάτερον.²) Θουκ. 1, 62 «ἡγ
γράμμη τοῦ Ἀριστέω (=ἔδοξεν αὐτῷ) τὸ μὲν μεθ' ἔχυτοῦ στρα-
τόπεδον ἔχοιτι ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐπιτηρεῖν τοὺς Ἀθηναίους». Οὕτω
καὶ παρ' Εὐρ. Ιδ. αὐ. 487 «Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώ-
ρου κόρης ἐστήλθε συγγένειαν ἐπρονομέρῳ». Μήδ. 57 «ὦσθι ἴ-
μερος μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρονθλ λέξιν μοιονόη δεῦρο δεσποινῆς
τύχεις». Ὅμοιοι καὶ παρ' Ομρ. β, 555 «μεταλλήσαι τί ἐθυ-
μὸς ἀμφὶ πόσιν κέλεται καὶ κήδεά περ πεπαθιή», ἔνθι τὸ κέ-
λεσθαι συντάσσεται καὶ δοτ. Σοφ. Οἰδ. τ. 353 «ἐννέπω σε τῷ
κηρύγματι... ἐμμένειν καρ' ἡμέρας τῆς νῦν προσκυδῶν μήτε
τούσδε μήτ' ἐμέ, ὡς ὅτι γῆς τῆσδ' ἀροσι φιάστορι», δύτι δύνα-
ται τις νὰ εἴπῃ καὶ, ἐγρέτω σοι σὺν ἀποκρεμῷ, καὶ διότι ἡ αἰ-
τιατ. ἐνταῦθι καὶ δύναται εὐκόλως νὰ προκαλέσῃ δισήμαντον ἔν-
οικεν, ιδ. Wunder κ. Schneidew.

Σημ. Περὶ τῶν διηπρεκῶν χωρίων οἶον Κ, 188 «ἀπό τέ σφισιν ὅπνος;
ὅλωλεν· ὡς τῶν νήδυμος; ὅπνος βλεφάροιν ὀλάκωις νύκτα φυλασσομένοισι
κακήν». Ξ, 141 «Ἄτρεψίδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος διοδὸν κῆρ γῆθε ἐνὶ στή-
θεσσι φόνον καὶ φύεν Ἀγαθῶν δερκομένων» ιδ. §. 494, A.

1) Richter ἐν τ. χωρ. τούτ. §. 11. Klotz εἰς Εὐρ. Ιδ. αὐ. 487.—2)
Richter §. 20.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

§. 497. Περὶ τῶν ἐπιρρήματων.

1. Ὡς τὸ ἐπιθετικὸν ἐπίθετον ἔκφράζεται ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν ἐννοίας οὐσιαστικοῦ, οὗτον καὶ διάρκτικὸν τοῦ ἐπιφύματος σκοπὸς είναι νὰ προσδιοισθῇ ἀκριβέστερον ἔργοντα φραστικὴν, δηλουμένην ἢ δὲ ἀπλοῦ ἡδη, ἢ δὲ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ συνδετικοῦ εἴραι διὸ δρῖθες παρατηρεῖ δὲ Ἀπολλώνιος περὶ ἐπιφύ. εἰς Βεκκ. ἀνέκδ. II. σ. 535, ὅτι τὸ ἐπιφύματα δύνανται νὰ τοὺς δινάμει ἐπιθετικὰ τῷ φραστῷ. Μετά την περιτέρῳ δὲ ἀνάπτυξιν τῶν σχέσεων τῆς προτάσ., ἐπίθετο τὸ ἐπίβοημα ὡς ἀκριβέστερος προσδιορ. καὶ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου καὶ ἄλλου προσέτι ἐπιφύτημ.

2. Τὸ ἐπιφύματα δηλοῦσι τὰς σχέσεις τοῦ εἰδοντος καὶ τρέποντος, τοῦ τόπου, χρόνου, τοῦ θαμή, τοῦ πολλάκις ἢ τῆς ἐπαραλήψεως, καθὼς καὶ τῆς ἐτάσεως ἢ τοις ἐπιτάσεως, ίδ. §. 94, 6. Υπὸ εὐρυτέρων δὲ σηματικούς καλεῖταις ἐπιφύματα γενικώτερα, πᾶσαν ἐπιφύματικὴν ἔκφραστην δημιουρῶν ἢ οὐσιαστικῶν τύπων, ἢ συνδέσεως λέξεων· οἷον προθέτεων μετὰ τῶν ἔκυτῶν οὐσιαστικ., ὅπου καὶ γρηγορεύων πρὸς ἔκφραστην τῶν ἡγεμειῶν σχέσεων· οἷον γελῶν εἶτε, αποιεῦτη, διὰ τάχυνος.

3. Εκτὸς τῶν ἡγεμειῶν ἐπιφύηματ. ἔχει ἡ γλῶσσα καὶ ἄλλα ἔπιφύτημ., χτίνων δὲν είναι ὡς τὸ προδημένιον εἰς χρεσον σχέσιν πρὸς τὸ κατηγορούμενον (βῆμα), οὐδὲ προσδιοιζόμενον κατὸς ἀκριβέστερον, ἀλλὰ ἀναρρέονται εἰς κατὸς τὸ κατηγόρημα ἢ τοις τὴν ἔργοντα, τὸν σύνθεσιν δηλ. ἢ τοις τὴν σχέσιν τοῦ κατηγορούμενον πρὸς τὸ ὑποκείμενον, καὶ προσδιοιζόμενον κατὸς ἀκριβέστερον, ὡς δηλοῦντα τὴν σχέσιν τῆς ἔργου πρὸς τὴν πεποιησιν τοῦ λέγοντος. Καλοῦμεν δὲ ταῦτα ἐπιφύματα τροπολογικά ἢ τοις μόρια. Τὰ μόρια δηλοῦσι κατάγασιν (ταῦ, τὴ, γέ, ὁ, δῆτα κτλ.), ἢ ἀπόφρασιν ἢ τοις ἀγρησιν (οὐ, μή, οὐδαμῶς, μηδαμῶς, οὔτοι, μήτοι κτλ.), βεβαιότητα, πίστιν ἢ πεποιησιν (ἢ, μήτ, τοι, πάτως, ἀληθῶς κτλ.), ἢ ἀβεβαιότητα, ἀποφλαρ, ἀμηθολίας (ἀρ, πού, ἵσως, τάχα, σχεδὸν κτλ.), ἢ ἐρώτησιν (ἢ, ὅρα, μάτ κτλ.).

4. Ὁ δὲ ἐπιφύματος ἔκφρασμενος ἀκριβέστερος προσδιορ. τοῦ κατηγορούμενον (βῆμ.) δύνανται πολλάκις νὰ ἀποδίδωται ἐμμέσως εἰς τὸ ὑποκείμ. ἢ ἀντικείμ. τῆς προτάσ., ὥστε ἀντὶ τοῦ ἐπιφύτημ. ἀδύνατο νὰ τεθῇ καὶ ἐπιθέτ. ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ ἀντικείμενον· οἷον Λιτσγλ. 'Αγ. 775 «κάρτ' ἀπομοιώσως θεῖα γεγορικαμένος» = ἀπόμοισος, ὡς ἀνευ λόγου δ Elmsl. Θέλει νὰ γράψῃ εἰς Εὐρ. M. 102. Ηλ. νόμ. 752, b «εὐκόλως καὶ

ἀργόθως ἀπείροις; ἀνδράτης νομοθετοῦμεν»=εὔκολοις καὶ ἄρροθοις ὅντες. Ξεν. ἀπομν. 4. 8, 2 «(Σωκράτης) ἐθυμητέστο ἐπὶ τῷ εὐθύμῳ τε καὶ εὐκρίως ζῆν». Θουκ. 6, 27 «τὸ πρᾶγμα μετέρως ἐλάχισθνον»=εἰςελάχισθνον εἶναι τὸ πρᾶγμα μετέρως ἐλάχισθνον τοῖς εἰρήνην ποιήσασθαι». Ἰσοχρ. 11, 24 «ῶσε. ὑπολαμβάνεσθαι μετέρως ἡ κατὰ τὴν ἀξίαν». Ἡρ. 3, 155 «φάσι. σεωπτὸν ἀγηκέστωρ δικθεῖναι». Ξεν. ἀν. 1. 4, 17 «Μένων ὅφρος ἐλέγετο πέμψκι μεγαλοπρεπῶς»=μεγαλοπρεπῆς, ὡς ἔχουσιν οἱ χώδη. Κ. κ. ἡ Aldin. Κύρ. 6. 2, 6 «Ἄθλη τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου». Λύσ. 13, 11 «νομίζων, εἰ δικθεῖη δημός ἀπόρως.., ἐθελῆσαι ἢν εἰρήνην ποιήσασθαι». Δημ. 20, 22 «τοι; ζπαντας; ἀπίστως πρὸς δημός αὐτοὺς δικθῶμεν;»¹⁾ «Οτι δημως οι Ἐλληνες τὰς τοικύτας ἐπιφέρηματ. συγέσσεις συγνότητας ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἐπιθετικ. προσθ. καὶ δι' ἐπιθέτων ἐκφέρουσιν κύτας εἴδομεν ἐν §. 405, 2.

5. Οὐχὶ σπανίως καὶ συνέπειαι πρόξενῶς τίνος ἐκφέρονται μετὰ ἐνεργητικῆς συντομίας ὡς γνώρισμα (κατηγρόημά τι, ἐπιθετικὸς δῆλος προσδιοριστ.) τῆς πρόξεως; δι' ἐπιφέρηματος ἀντὶ διὰ δευτερευούστης συμπεροσματικῆς προτάσ. Ως δὲ τὸ ἐπιθετού ἀναρροφικῶς πρὸς τὸ οὐσιαστικὸν εἶνε δικιντὸν νὰ τεθῇ προληπτικῶς [§. 405, c.) 3], οὕτω τίθεται καὶ τὸ ἐπιφέρημα ὡς πρὸς τὸ ῥῆμα. Θουκ. 1, 21 «τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου κύτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μηδὲμις ἐκνεικηκότω»=ita ut nulla eis fides habeatur. 1, 140 «ἐνδέχεται γάρ τὰς ξυμφορὰς τῶν προγόμπτων οὐχ ἡσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς δικνοίας τοῦ ἀνθρώπου»= ita ut sciri (provideri) non possint. 2, 33 αὐτὶ βιαιιστεροφ ἀναγγαγόμενοι ἐκομίζησθαι ἐπ' οἶκου»=it, ut acrius urgerentur, Popp. 3, 23 «ῶστε φθάνουσι... δικθέντες; τὴν τάχρον, χλεπῶν; δὲ καὶ βιαιών»=sed aegre atque ita, ut (ab his ibus) urgerentur. 4, 19 «νομίζομέν τε τὰς μεγάλας ἔγχορας μάλιστ' ἢν δικινέσθαι βεβαιών»=ita ut id (τὸ δικινέσθαι) firmum sit. Οὕτω πως τὸ ἐπιφέρημα δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἀτικολυγικῆς, τελικῆς ἢ καὶ ἀλληλού δευτερευούσας. προτάσ. Θουκ. 2, 64 «φέρειν τε χρὴ τὰς δαιμόνικas ἀραγκαίως»=quia necesse est. 3, 40 «παρὰ τὴν εἰκός τοι καὶ τούσδε ἐνγυγόρως δεῖ καλέσθηκι»=quia utilitas id postulat. 4, 62 «τιμωρίας οὖν εἰτούχετ δικαιώς ζει καὶ ἀδικεῖται»=uti justum est, ως καὶ 7. t 3, 4 μ. σ. Popp.²⁾

1) "Id. Bernhardy Synt. σ. 337. Schaefer εἰς Δημ. πρ. Λεπτ. 8. 22. Lubcker gramm. Studien I. σ. 89, διμότεροι δημως οὖσι: οὐχὶ δηθῶς ξενγοῦσι: τὸ IIλ. συμπ. 221, αὐτὸς ἀλλιανον ἰστεστιμην Σωκράτης ξενγοῦσις αἰτεῖται λαμπροτέρω φωτι, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸν οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ τι καλλιτερον, ως ἐν τῶν κατωτέρω κατατρινεται.—?) "Id. Popp. εἰς Θουκ. M. I. τ. 1. σ. 292. Lubcker ἐν τῷ Ἑρθ. συγγρ. σ. 91.

Οὕτω πας συχνά τὸ πολλάκις καὶ λίδημετὰ τὰ, εἰ, ἐάρ, μὴ, ἵνα μὴ, ώς τὸ λατιν. saepe ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ περίπου, ἵσως, προελθὼν ἐκ τοῦ, διὰ πολλάκις γίγνεται. Πλ. Λέξ. 179, b «εἰ δὲ ἔρχεται πολλάκις μὴ προτεσχήκετε τὸν νοῦν τῷ τοιούτῳ». Φαίδρ. 238, d «ῶστε, ἐὰν ἔρχεται πολλάκις νυμφόληπτος προειόντος τοῦ λόγου γέννωμα, μὴ θαυμάσῃς», μ. σ. Stallb. Φαίδ. 60, e. 61, a «εἰ ἔρχεται πολλάκις τολμή». Πρωτ. 361, e. πολ. 224, c «μὴ πολλάκις». Περὶ τοῦ μάλιστα=ὅπερ θὰ μοι ἥτο ἔρεστότατον, τὸ ἔρεστότατον ἐμοὶ, τὸ. §. 577, 5. Καὶ διλόκληροι ἐπίτσης ἔννοιαι, κίτινες ἔπρεπε νὰ ἔξενεχθῶσι διὰ κυρίκας προτάξ., δηλοῦνται: ἐνίστε, ὡς πολλάκις καὶ ἐν τῇ λατιν. κ. γερμν., μετὰ συντομίας ἐνεργητικῆς δι' ἀπλοῦ ἐπιβάθμιας, οὕτως ἴδιχ τὰ, εἰκότως, δικαίως, ἐπιεικῶς, εἰ, οὐτως. Θοοκ. 1, 77 «ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ γαλεπὴ δοκεῖ εἶναι εἰκότως». 2, 8 «ἔργωντο ἐς τὸν πόλεμον· οὐκ ἀπεικότως». Δημ. 1, 10 «καὶ ἔμοιγε δοκεῖ τις ἂν.. μεγάλην ἀνέγειν αὐτοῖς γέρων εἰκότως». Πλ. Λέξ. 181, a «εὖ γε νὴ τὴν Ἡρακλ., ὃ Σώκρατες, διὰ ὄρθος τὸν πατέρον»=ἔξαρτετον εἶναι βεβαίως; τοῦτο μὲ τ. "Πρ., ὅτι κατλ.

Σημ. Περὶ τῆς συντάξεως ἐπιβρήμημα. μετὰ τοῦ εἶναι αἱ καλγίγνεσθαι τὸ. §. 353, 4 καὶ σημ. 2.

Παρατηρησεις περὶ τῆς σημασίας καὶ γρήσεως διλίγων τινῶν ἐπιβάθμιατων

Γρηγορικῶς σημαντικά εἶναι τὰ τροπολογικά ἐπιβάθμια. Ήτοι τὰ μόρια, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν ἐπιβάθμιατων διλίγα μόνον γρονικά ἐπιβάθμιατα. Διὸ εἰς ταῦτα καὶ μόνον θέλομεν περιμορθῆναι, ἀφιέμενοι τὴν ἔνθηγησιν τῶν λοιπῶν εἰς τὰ λεξικά.¹⁾

§. 498. Νῦν, νῦν, νῦν, νῦν· ἄρτι, ἄρτιάς.

1. Τὸ νῦν [προελθὼν ἐκ τοῦ νέον, τὸ λατιν. nūm ἐν τῷ elia-

1) Τὴν περὶ τῶν καλουμένων μορίων διδασκαλίαν, ἐν οἷς συγκαταθομοῦσται; συνδέσμους, τὰ προθίσταις καὶ λίδιοις τὰ τροπολογικά ἐπιβρήμημα τὰ κυρίως δηλ. μόρια (§. 497, 3), ἐνίπτοις κατὰ πρώτου καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν λεξίνην (1769) τὰ μάλιστα ἐμβριθῶ; καὶ πάνω σοφῶς; δὲ Ολλανδὸς Heinr. Hoogeween. Σοσσάρα ὁμως καὶ πεισμανοκήρευσυνπίπτοντα τούτους ἐγένετο ἡ μέρης; κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν, λίδια μάλιστα ἐν πέσσωρι: συγγραφεῖς ήτο: "Lehre von den Partikeln der Griechischen Sprache". δηλὸς J. A. Hartung I. M. Erlangen 1832, M. II. 1833 ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ Πατσούδην λεξικοῦ δηλὸς Rost. καὶ ἐν τῇ νέωτερᾳ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ Ιδίουντος Ματθίου. Devarius de Graecae linguae particulis διὰ τοῦ Relahold Klotz. Lips. Tόμ. I. 1840 Τόμ. II. 1842, καὶ ἐν W. Bäumlein's Untersuchungen über Griechisch, Partikeln. Stuttgart. 1861.

mnūm, προκύψων ἐκ τοῦ πονūm, συσκρ. nū, nū, μι-ναμ τώρα, τὸ γερμαν. nun, nū, προελθόν ἐκ τοῦ nūwa, neu, (睇. Hartung ἐν τῇ ἑθῇ. συγγ. II. σ. 23. Curt. Et. σ. 285)] θεωρητέον αἰτιτικὴ =. rē For χρόνον, καὶ ἐχράζει κυρίως τὸ παρόν, τὸ τώρα, δύναται οὐδὲν ἡττον υἱόν συνδεῖται μετὰ τοῦ παρελθόντος καὶ μέλλοντος, ὅταν δὲ λαλῶν συνδέει πρός τὸ ἔχοντο παρόν τὸ παρελθόν ἢ μέλλον, ὥδ. Bekker ἀνένδ. II. σ. 937. Γ. 439 «rūr μὲν γάρ Μενέλαος ἐρίκησεν». Εὐρ. 'Εκ. 1144 «γέιτοσιν δὲ εἴη κακὸν Τρώων, ἐν φπερ rūr, ἀναξ, ἐκάμρομεν». Δημ. 29, 9 «rūr.. αὐτὸν καὶ αὐτὸν διδάξειν ἐμέλλομεν». —Ε. 279 «rūr αὐτὸν ἐγχείη πειρήσουμαι, αἷς κε τόχωμα». Πλ. Φιλ. 60, α «ζστατον δῆ σὲ προσερῦσαι rūr οἱ ἐπιτήδειοι». Ξεν. Κύρ. 4, 1, 23 «rūr δὴ σὺ δηλύσεις, εἰ δὲ ληθῇ λέγεις». 1) "Ιδ. Θωμ. Μάτστρ. σ. 248.

2. Δεύτερον ἡ χρονικὴ σημασία μεταφέρεται εἰς τὴν αἰτιολογίαν καὶ λοιπὸν τὸ rūr δηλοῖ μάλιστα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσσ. rūr δὲ = ἀλλ’ ὅμως, τὸ γερμαν. nun aber, ὡς καὶ τὸ λατιν. nunc, nunc vero, nunc autem (rebus sic comparatis ἢ ut nunc est)²⁾. Α. 417 «αὐτὸν ὅρελες παρὰ νησιῶν ἀδάκρυτος.. ησθκι.. rūr δὲ ἄντα τὸ ὀκύμωρος.. ἔπλεον». [Ἐλλειπτικ. ἐν Σ. 88 «τὰ μὲν Πηλαῖς θεοὶ δόσκων ἀγίκας δῶρα κάκτι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβολίον εὑνη.. rūr δὲ (δηλ. σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἐμβολ. εὐνη), ἵνα κτλ.]. Εὐρ. Ηλ. 975 «μητροκότονος rūr φεύξομαι, τόθον ἀγνὸς ὅν». Β. 82 «rūr δὲ ἵδεν». Ζ. 166 «rūr δὲ δὲ μὲν ὡς ἀπόλωλε», μ. σ. Nitzsch. Σορ. Οἰδ. κ. 273. Θουκ. 1, 68 «εἰ μὲν ἀρχαντεῖς που ὄντες ἡδίκουν τὴν Ἑλλάδα, διδασκαλίας ἀν.. προσέδει: rūr δὲ τί δεῖ μαχηρηγορεῖν»; Λυκοῦργ. 3 «έθουλόμην δὲ ἀν.. rūr δὲ κτλ., μ. σ. Maetzner. "Ιδ. Ισοχρ. 6, 2, 8, 36, 15, 114. Ισαϊ. 8, 24, μ. σ. Schoemann. Οὕτω καὶ τὸ καὶ rūr = καὶ ὅμως, καὶ ἔν, καὶ ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας. Ξεν. ἀν. 7. 4, 24 «ιεκκῆν νοοῦζω καὶ rūr δίκην ἔχειν». 7. 7, 17. Πολλάκις δὲ μετὰ προστατικῆς ἢ χρητικῆς ὑποτακτικῆς, μετὰ προτρεπτικῆς, ὑποτακτικῆς. Σορ. Φιλ. 1452 «φέρε νῦν στείχων χωρὶν καλέσω» = ἔλκ λοιπὸν ἀρες με νὰ προσφωνήσω. Ξεν. ἀν. 7. 2, 26 «ἔθε rūr νο=ἔλκ λοιπὸν, ἔλκ τώρα agedum. "Ιδ. Κύρ. 5. 3, 21. ἐλλ. 4. 1, 39 «μέρμησο νῦν». 5. 1, 32 «ἴτε νῦν». Ο. 115 «μὴ rūr μοι νεμεσήσεται».

3. Τὸ rūri ἐκ τοῦ rūr καὶ τοῦ δεικτικοῦ ἵ, ὡς τὸ λατιν. nunc ἐκ τοῦ nūm ce, ἐπειδὴ ἔνεκα τῆς δεικτικῆς αὐτοῦ σημασ. ἀναφέρεται εἰς τὸ πραγματικῶς παρόν, ἐντονώτερον δὲ τοῦ rūr συγτάσσεται συνήθως μετὰ τῶν ἀρκτικῶν μόνον γρόν. τοῦ ἐνεστ.

1) "Ιδ. λεξικ. Πατσούσιου III. σ. 371. Σακελλ. ἐν τῷ νῦν. Β· Π. Βοζίκη περὶ τῆς σημασ. καὶ συντάξ. τῶν μορίων τ. ἐλλ. γλώσσης, ἐν Τριπόλει: 1880.

—2) "Ιδ. Kühner εἰς Κικ. Tusc. 3. 1, 2.

δηλ. τοῦ παρρηκειμ. καὶ μέλλ., ἐνίστε οὐδὲν ἡττον καὶ μετὰ παρωγῆμένου, ὡς καὶ τὸ *rur*. Πλ. Θεοίτ. 151, ε «καὶ, ὡς γε *rur* φαινεται, οὐκ ἄλλο τί ἔστιν ἐπιστήμη η καῦθησις». Ισοχρ. 6, 7 «περὶ ὅσων *rur* βουλευεσθέντων συνεληγέθαμεν». Πλ. Θεοίτ. 158, ε «ἄντα *rur* διελέγημεθαν». Ισοχρ. 18, 35 «εἰ τότε μὲν.. φυγεῖν ἡναγκάσθην, *rur* δι, ἐνῷ χρόνῳ προσῆκεν αὐτὸν δίκην λαζεῖν. ἔτιμος γενήσεται». Ἀρρ. ἴππ. 483 «*rur* διδάξεις, εἰπερ ἔτεκρυψώ τότε.. τὸ κρέας». Δημ. 16, 7. 22, 3. Ισοτ. 1, 20 «τότε μὲν.., *rur* δὲ.. ἐθουλήθη». Δημ. 18, 14 «ῶν *rur* διέβαλλε καὶ διεῖχε». Πλ. συμπ. 193, α «πρὸ τοῦ ἐν ἡμενὶ *rur* δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διφέρειν δικαιούμενος τὸ τοῦ θεοῦ, ἐνθυμεταρέει εἰν τῷ ἑκυτοῦ παρόντι ὁ λαζῶν προσγάμος τοι εἰς τὸ παρελθόν κείμενον¹⁾. Σπουδῶνον δὲ πολὺ τοῦ *rur* δὲ τίθεται τὸ *rur* δὲ ἐν σημασ. αἰτιολογικῇ καὶ τότε μετὰ μεζίζονος ἐμφάτειως (ἴδ. ἀρ. 9. 2). Λυτ. 25, 5 «*rur* δὲ νομίζουσι τὴν πρὸς εκείνους ὀργὴν ἵκανην εἰναῖν». Ισοτ. 1, 30 «εἰ μὲν.. ἐτελεύτησεν.., εἰκότως οὖν τις δημῶν πιστεύσων τοὺς λόγους τοὺς πουτωνὶ *rur* δὲ πάν τούναντίον εἴρηστε». Λυκοῦργ. ἀποσπ. 41 ἔκδ. Bait et S. «εἰ μὲν ὑπέρ λόιου τινὸς ήν δὲ ἄγων..» *rur* δὲ κτλ.». Δημ. 21, 128²⁾.

4. Τὸ ἐν τῇ μεταφορικῇ σημασίᾳ τιθέμενον *rur* μετέπεισεν εἰς ἐν τῶν ἐγκλητικῶν *rur*³⁾, τοῦτο δημος περιώρεσθη (ἀπὸ τοῦ Ὁμέρ.). ἐν τῇ ποιήσει μόνον, ἐν δὲ τῇ συνδέσει μέρι *rur* μετηνόχθη οὐχ ἡττον καὶ ἐν τῇ ἰωνικῇ ποιήσει, ητις μεταχειρίζεται τοῦτο ἐν ταῖς διηγηματικαῖς μεταβίσεσσι (ἴδ. Ἡρδ. 1. 18, 1. 5. 85, 1 καὶ πολλαχοῦ). (Διάρροα τούτων εἶναι τὰ χωρίκια ἐν οἷς τὸ μέρι δὲν ἀνήκει εἰς τὸ *rur* οἷον 1, 85 «Κροῖτος μέρι *rur* παρηγμελήκεις.., δὲ παξι.. ἐξόητε φωνήν». 3, 154. 5, 44. 87· συγχότητα δὲ μεταχειρίζεται δὲ Ἡρδ. το μέρι *rur* καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς διηγήσεως, ὡς τὸ δὲ ἀρ., καὶ τότε τὸ μὲν *rur* ἔχει σημασ. συμπερχοματικήν, τὸ δὲ μέρι ἐξάριστος τὴν λέξιν, η ἐπετει· οἷον 1, 20 «Μιλήσιοι μέρι *rur* οὕτω λέγουσι γενέσθαι». 24 «ταῦτα μέρι *rur* Κορίνθιοι τε καὶ Λέσβιοι λέγουσι». 5, 44 «ταῦτα δὲ ὡς οὕτοι λέγουσι..) Ἡ σύνθετις τοῦ *toirur* ἀναρρίνεται τὸ πρῶτον μετὰ τὸν Ὅμηρ. καὶ Ἡρδ., καὶ εἰτα κατέστη γενικῶς συνηθεστάτη (§. 542, 3). Τὸ *rur* ἀντιτιτοιχεῖ πρὸς τὸ γερμαν. nun, διπερ ση-

1) "Id. Lobeck. εἰς Φρύν. σ. 19 Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 4, 18 σ. 118. Schneemann εἰς Ισα. σ. 187. Bremi εἰς Ισοχρ. Ἀρχ. δ. 117, 7. —

2) "Id. Maetzner εἰς Λυτ. σ. 122.—3) Τὸ νῦν δὲ ικλαμβάνεται ἐνίστε μαρχῶν νομίζουσσι δὲ Mook εἰς Εὔρ. "Αλκ. 1096, δὲ Blomfield εἰς Αἰσχ. ἴππ. 228, καὶ δὲ Wunder εἰς Σοφ. "Ἀντ. 699 (705). Τούτων δὲ φρονεῖ δὲ Ellcueldt λατ. γλωσ. II. σ. 183.

μαίνεις τόσω τὸν χρόνον τὸ τάρα, δισφ, καὶ μάλιστα συγνότερον, ἔχει καὶ τὴν μεταφορικὴν σημασίαν ἡτοι τὸν αἰτίαν¹⁾ ἡ χρονικὴ τοῦ νῦν σημασία εἶναι σπανία, συγχρήσιμη ἡ παρὰ Πινδάρῳ, οὐδέποτε δῆμως παρὰ τοῖς ἀττικοῖς²⁾). Κ. 105 «οὗθην Ἐκτορος πάντα νοήματα μητίεται Ζεὺς ἐκτελεῖει, θσα πού νυν ἐξέπεται» μ. σ. Spitzn. Πίνδ. Ο. 3, 34 «καὶ νῦν ἐς ταύταν ἑορτὴν.. νίσσεται». 11, 78 «ἀργεῖς δὲ προτέρωντις ἐπόμενοι καὶ νῦν.. κελκηδησμεθικοὶ βροντὴν κτλ.». Π. 3, 66. 9, 71. 11, 7. 44. Ν. 6, 9. Κανονικῶς δῆμως λαμβάνει τὴν σημασίαν. Φιλοῦ τινος συλλογιστικοῦ συνδέσται, ὡς πολλάκις τίθεται τὸ λατιν. *Igitur. Συγνότατα τίθεται μετὰ τῆς προσωπικῆς, ἢ προτρεπτικῆς ὑποτακτικῆς, ὡς καὶ τὸ νῦν, έθ. ἀρ. 0. 2. Ψ. 485 «δεδοῦσα νυν περιδώμεθον».* Σοφ. Οἰδ. η. 21 «καθύιζε νύν με». Τρ. 92. Φελ. 576 «μή νυν μ' ἔρῃ τὰ πλείστα». Οὕτω καὶ μετὰ τοῦ λαρή Τρ. 1193 «ἐνταῦθα νυν γενὴ τούμπην ἐξάρχεται σε σωμα.. ἐμβαλεῖν». Ἔν τῷ πεζῷ ιωνικῶν, Ηεδ. 1, 18 «τὰ μέν νυν ἔσται.. ἥργε». 24 «ταῦτα μέν νυν. λέγουσι». 5.

'Ασθενέστερος τοῦ ἀρκτικοῦ τύπου νῦν εἶναι δὲ ἐγκλιτικὸς νῦν', δοτις ἀπαντᾷ παρ' Οὐο. Ήσιόδῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ. 'Ρέδ. 2)³⁾ "Ιδ. Ἀπολλών. περὶ συνδέσμου. ἐν Βερρέᾳ. ἀνεκδ. ΙΙ. 513. Καὶ τοῦτο ἀντιστοιχεῖ κατὰ μὲν τὸν τύπον ἐντελῶς πρὸς τὸ γερυκν. χρονικ. ἐπιφύημ. νυ, ὅπερ μεταχειρίζονται συγνάκις εἰς λόγον πλήρη πλήνους οἷον νυ, lasst uns das Werk beginnen! nu, was gibt, es?, κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τοτέ μεν πρὸς τὸ νυ τοῦτο, τοτὲ δὲ πρὸς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν τοῦ ἐγκλιτικ. νῦν. Τὸ γερυκν. δῆμως νυ ἔχει σημασίαν, λογοροτέρουν τοῦ ἐλλ. ἐγκλιτ. νῦν διὰ καὶ προηγεῖται τὸ νυ τοῦτο πάντοτε τῆς ἐννοίας ἐμράτηκτικῶς. Οὕτω πολλάκις τίθεται εἰς ἐρωτήσ. παθητικῆς' Ρ. 469 «τίς τοιροθεῶν νηκερδέων βουλὴν ἐν στήθεστιν θύμης; =τίς λοιπὸν τῶν θεῶν σοι ἐνέδηλε δοτῶς εἰς τὰ στήθη τὸν ἀνωρευτὴν σκέψιν; Α. 414. Δ. 31. Ο. 440. ζ. 50 «οὐδέ το νοσοὶ περ ἐντρέπεται φίλον ἡτορ, Όλύμπιος οὖ νο τ' Οδυσσεὺς. γκρίζετο οερὴ δέζων.; τί νο οἱ τότον ὀδύστηκο, Ζεῦ; κτλ.». Ἐκτὸς ἐν ταῖς ἐρωτήσ. ἀντιστοιχεῖ τὸ νῦ τοῦτο πρὸς τὸ ἐγκλιτ. νῦν, τὸ γερυκν. νυν μετὰ τῆς διερροής, ὅτι τὸ νῦ μεταχειρίζεται δὲ λακῶν μόνον ἐν ἐξεγειγερμένῳ πλήνει, ἐν μεγάλῳ θυμῷ, ὥστε πρέπει νὰ μεταρράγῃ τις αὐτὸν ἀναλόγως τῆς ἐννοίας τοῦ περιεχομένου οἷον λοιπὸν νυ, πλέον νυ, ἀληθινὸν λοιπὸν, δῆλον ὅτι, δηλαδὴ, δηθεν, δὲ, δήποτι, ὀμέλει κτλ. λατιν. *videlicet, scilicet, nimili-*

4) "Ιδ. Ellendt λατ. γλώσσ. ΙΙ. σ. 183. — 2) 'Ο Hartung ἐν τῇ ἀνωτ. συγγρ. ΙΙ. σ. 95 ἀπορούποτει ἐντελῶς τὴν τάσσην πολλὰ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι καὶ δῆλον τῶν νεωτέρων γραμματικῶν παραγωγὴν τοῦ νού ἐν τοῦ νοῦ (νῦν), παρα-εύλλογον αἰτία πρὸς τὸ λατιν. πεπρε, καὶ παράγων ἐν τῇ δέζῃ τοῦ λατιν., οὐχὶ δῆμως δρεῖν;

rum, ἔνθι παρκτηρητέον ὅτι ἀπεκται αἱ μεταρράστεις αὗται τοῦ λεπτοῦ πνευματοειδοῦς καὶ εἶναι τραχεῖαι πολὺ, καὶ δυσγερεῖς. 6, 320 «εἴμι μὲν.. ἔμπορος» οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδὲ ἐρέτων γίγνουμαι· ὡς τὸ που ὑμῖν ἐείσατο κέρδιον εἰναι»=οὕτω δὲ πλέον, «sic nimisrum, opinor (πού) vobis satius videbatur»¹⁾. Σ. 392 «Ἔρχεστε, πούμολ’ ὄδε. Θέτεις νέν τι σεῖο χατίζει»= ἀληθῶς πλέον ἡ Θέτ. ἔχει τὴν ἀνάγκην σου. Α. 28 «μήν νέν τοι οὐ χράσμη σκηπτρον καὶ στέμψι θεοῦ»=μήπως δυτως. α. 347 «οὐ νέν τ’ ἀνιδοὶ αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος» = βεβλιώς οἱ ἀνιδ. Δὲν εἶναι. Α. 416 «αἴνι» ὄφελες.. ἀπόμων ἡσθικι, ἐπει τὸν τοι αἴτια μίνυνθά περ»=quandoquidem, ἐπειδὴ δυτως βέβλιοι. Γ. 182 «ἢ ἦν τοι πολλοὶ δεδημάκτο κοῦροι Ἀχαιῶν»=δυτως λοιπόν. Ζ. 215. Πολλάκις τὸ καὶ νέν κε μετ’ εὐκτικ. ἡ παρῳχημη. τῆς ἀριστικ. συντάξσεται μεθ’ ἐπομένον εἰ μὴ σὺν παρῳχημη. χρ. τῆς ὀριστ. Ε. 311 «καὶ νέν κεν ἔνθι ἀπόλοιτο ἀναδρῶν Αἰνείκις, εἰ μὴ ἔρι ἔξιν νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀρροδίτη»=καὶ λοιπὸν δυτως. Ιδ. 388. 679 «καὶ νέν κ’ ἔτι πλέονται Λυκίων κτάνε δῖος Ὄδυσσεος, εἰ μὴ ἔρι ἔξιν νόησε.. Ἔκτωρ».

6. Τὰ ἄρτι καὶ ἀρτίως ἔν τῆς ἓι. ἀρ. (Ἀρ-ω) παραγγόμενα δηλοῦσι ρήγορος στενά συνημμένος²⁾, τίθενται δύμως ἔν τῇ δοκίμῳ γλώσσῃ περὶ τοῦ παρόντος μόνον καὶ παρεθύρτος (ἰδ. Φρύν. 18). Ἡ ἀρκτικὴ σημασία. τῆς ἐσωτερικῆς συνδέσεως κατάδηλος γίγνεται ἐν Εὔρ. Φοίν. 1160 «καὶ ἔρχεται ἔργηταις δυτέων, ἄρτι δ’ οἰνωπὸν γένουν καθημάτωσαν»=σύνκριτα, συγχρόνως. Συνήθως σημαίνουσι ταῦτα νέρ, ἥδη, τώρα τὰ, ταύτην τὴν στιγμὴν, πρὸ διλίγον τὰ, modo nunc ipsum. Ξεν. ἀπολ. 27 «ἢ ἄρτι δακρύετε; οὐ γὰρ πάλι κάτε, ὅτι κτλ.» Πλ. Κρίτ. 43, α «ἄρτι δὲ τίκεις ἢ πάλι;» Γοργ. 454, β «ώσπερ καὶ ἄρτι ἔλεγον». Φίλ. 15, α «καθάπερ ἄρτίως ἡμεῖς εἴπομεν». Παρὰ τοὺς μεταγενεστέρους μόνον συντάξσονται καὶ μετὰ μέλλοντος=εὖθης, παρευθῆς θάξ. Ἀπικιν. ἐν Μιθρ. 69 «ώς ἄρτι δὴ καθισόμενος.»

§. 499. "Ηδη"

1. Τὸ ἥδη ἵσοδυνυχεῖτ κατὰ τὴν χρῆσιν πάντως τῷ λακτινικ. jam³⁾ καὶ τίθεται μάλιστα συνηθέστατα πρῶτον μὲν περὶ τούτου, ὅπερ ἔχει πλέον συμβῆ πρὸ δὲ ληγος πράξεως, ἡ ὡς πρὸς τὸ παρόν φαίνεται ὡς τὸ πλέον συμβάρ, δεύτερον περὶ τούτου, ὅπερ συμβαίνει πλέον ἡ δύναται νῦν συμβαίνῃ, χωρὶς θηλ. τὰ προσδοκᾶται, ἐπὶ τοῦ

1) Κατὰ Naegelsbach εἰς Πλ. 6, 258. — 2) Ιδ. Lobeck εἰς Φρύνικ. σ. 18. — 3) Τὸ ἔτυμον τῆς λέξεως δέξιαν. Ἡ τοῦ Hartung's (ἐν τῇ μνησθ. πράγμ. I. σ. 223) παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἴνδικος a-diva =ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ἀπορρίπτεται νῦν ὥπο τοῦ Curtius Et. σ. 561, στις παράγει:

ἀπροσδοκήτου, καὶ τρίτον περὶ τούτου, διπερ πλέον ἡτοι ὅσον οὐπώ
ταχέως μέλειεια συμβῆ ἢ δύραταινά συμβῆ. A, 250 «τῷ δ' ἥδη δύο
μὲν γενεὰι μερόπων ἀνθρώπων ἐφίειθ». Ξεν. Κύρ. 7. 1, 5 «ἐπει
δὲ ἥδη προεληλύθεσαν ὧς εἴκοσι σταδίους, ἤρχοντα ἥδη τὸ τῶν
πολεμίων στράτευμα ἀντιποτοῖσιν παρορχεῖν». Περὶ τοῦ ἀπροσδοκή-
του. T, 122 «ἥδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, θεὸς Ἀργείοισιν ἀνάξει»,
ἔχει πλέον γεννηθῆ πρὸ τοῦ συνίθους χρόνου (ἡλιτρόμηνος). Νῦν
ἥδη = τώρα πλέον. Ξεν. ἀν. 6. 1, 32 «καὶ νῦν Δέξιππος ἥδη διέ-
βηλην αὐτὸν πρὸς Ἀναξίειον». Ιδ. συμπ. 4, 24. Τὸ ἥδη μετὰ
ἐκεστῶτος σημαίνει a) πρᾶξιν μετεκίνουσαν ἀπὸ τοῦ παρελθόν-
τος εἰς τὸ ἐνεστῶ; ἡτοι τὸ παρόν. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17 «τάχις δί-
καια παντάπαιον ἥδη ἀχριθῶ» = εἰζεύρω (τώρα) πλέον· διὸ καὶ
νῦν ἥδη. Ξεν. ἀν. 7. 1, 8 «καὶ νῦν τινες ἥδη σε κίτιωνται» b)
πρᾶξιν συμβάνευσαν μὲν πλέον ἐν τῷ παρόντι, ἀντίθετον ὅμως
πρὸς ς λίγην μέλλουσαν. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 2 «ἔγω δε ξύμπαντας
μὲν ὑπερ ἥδη ἐπαιρῶ· ὃν δ' ἔκαστος ἀξιος,.. τὴν ἀξίαν ἐκάστῳ
περάσομαι ἀποδιδόνκι». 4. ἀν. 1. 4, 16· c) πρᾶξιν, ἡτις συμ-
βάνει εἰν τῷ παρόντι παρὰ προσδοκίν. Ξεν. Κύρ. 7. 2, 26 «ἀπο-
δίδωμι ἥδη γυναῖκαν ἔχειν, ἦν ἔχεις». Οὕτω πολλάκις ἥδη νῦν =
τώρα πλέον· d) πρᾶξιν, ἡτις πλέον ἡτοι τώρα νῦν, ἀμέσως, εὐθὺς,
παρευθὺς, πάρκυτα συμβάνει ἢ μέλλει νῦν συμβῆ. Ξεν. ἀν. 2. 2,
1 «εἰ βούλετε συναπίέναι, ἥκειτο ἥδη κελεύει τῆς νυκτός». 3.
1, 46 «καὶ νῦν μὴ μέλλωμεν, ἀλλ' ἀπειλόντες ἥδη αἰρεῖσθε..
ἄρχοντας». Πλ. Πρωτ. 316, ε «τοῦτ' οὖν ἥδη σκόπει». Δημ. 18,
10 «ἀναστάντες καταγγήρισασθε ἥδην». Οὕτω καὶ τὰ, ἥδη νῦν ἢ
νῦν ἥδη = τώρα πλέον, τώρα δὲ, ἀμέσως τώρα. π, 168 «ἥδη νῦν
σῷ παιδὶ ἔπος ρύσον». Πλ. Ηρωτ. 361, ε «νῦν δ' ὡραὶ ἥδη καὶ
ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι». Τὴν τελευτάκινην σημαῖα τοῦ πάραντα,
παρευθὺς, ἀμέσως ἔχει συνήθως τὸ ἥδη ἐπὶ πράξεως μελλούσης.
Ξεν. ἀν. 7. 1, 8 «ἥσπάζετο αὐτὸν ὡς ἀποπλευσούμενος ἥδην».
Οὕτω πως καὶ τὸ, νῦν ἥδη. Ξεν. Αγ. 1, 6 «ὅσκω.. διεπράξατο,
νῦν ἥδη διηγήσομαι». Δύναται ὅμως νῦν, τεθῇ καὶ ἐπὶ πρᾶξι, ἡτις

αὐτὸν ἐν τοῦ ἢ καὶ δὴ = jam, δ Rost (ἐν τῷ λεξ. Παττούδ. II. σ. 1326) λέγει
ὅτι τὸ ἥδη δηλοτε βεβαίωται (ἢ), στηριζομένην εἰς καταχρηματικήν, γνῶσιν
(ἢ). Μόλις δέξια μνεῖα εἶναι ἡ τοῦ Klotz εἰς Devar. σ. 598 ἐκ τοῦ εἰδέντος
παραγωγή τοῦ ἥδη. Ής δρκτικήν τοῦ ἥδη σημαῖα. Θεωρεῖ δ Bäumlein ἐν τῇ ἑρ. 0.
συγγ. σ. 139 τὸ τώρα ἀναφορικῶς πρὸς ἄλλον χρόνον· πῶς; ὅμως; δύναται νῦν
ἴζηγηθεῖ τετοι εἰς σύνταξις νῦν ἥδη = jam munc; δρθεῖσιν πάντων φαίνεται λέ-
γων δ H. Heller εἰς τὸν Φιλάδελφ. 1853. σ. 260 «non simpliciter ἥδη tempus
praeSENTI conjunctum sive praeteritum sive futurum iudicat, sed ejus particu-
lae propria vis est ea, ut significet factum esse aliquit aut fieri aut futurum
esse, antequam quis putet vel putaverit».

ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τοῦ νῦν φθάρει εἰς τὸ μέλλον =ἀπὸ τώρα λοιπὸν πλέον, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξτι, οὕτω παλλάχεις τίθεται τὸ, τὸ λοιπόν ἥδη¹⁾, ως ἐν τῇ λατεῖν. τὸ posthac jam. Σοφ. Φιλ. 454 «τὸ λοιπόν ἥδη... φυλάξομαι». Ιδ. Οἰδ. κ. 1619. Τρ. 81. 168. Εὐρ. Ἀνδρ. 1258. Τούναντίον εἰνικιόταν πρᾶξις τις ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φθάρη εἰς τὸ ἐρεστόν, ὅτε τὰ ἥδη καὶ jam δυνάμεθν γὰ μεταρράσωμεν διὰ τοῦ ἄχρι τοῦδε, ἄχρι τοῦ νῦν. Σοφ. Οἰδ., τ. 1290 «Ἄδεινότατον πάντων, ὅτι ἐγὼ προσέκυρτος ἥδη»=quae jam (=adhuc, μέχρι τοῦ νῦν) expertus sum. Διὸ τὸ ἥδη οὐ, jam non, non jam, δύναται γὰ μεταρράσθη διὰ τοῦ ἄχρι πλέον, οὐκέτι, ἢ διὰ τοῦ οὕτω, ὅχι ἀκίνη. Τὸ ἥδη ποτὲ τίθεται ἐπὶ πράξιν, παρεκθίσης καὶ σημάνει πάλαι ποτὲ, ἐνίστε πλέον. Α, 260 «ἥδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείστιν ἡέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὠμίλησα». Πλ. συμπ. 216, ε «ἥδη ποτ' εἰδον», ἢ ἐπὶ πράξιν, ἐν τῷ μέλλοντι προσδοκῶμενης, ποθητῆς=τέλος πάντων πλέον. Πλούτ. Φλαχ. 20 «Ἀναπτυξιώμεν ἥδη ποτὲ τὴν πολλήν φροντίδα Ρωμαίων»=tantem aliquando. Καὶ τὸ ἀπλοῦν ἥδη τίθεται οὕτω. Σοφ. Οἰδ. κ. 103 «Ἄλλαξ μοι, θεάτρῳ, βίου.. δότε πέρκεσιν ἥδη καὶ καταστροφήν τινα».

2. "Ἐν τισι γεώμοις; ἡ ἔννοια τῷρα πλέον ἐπὶ πράξηματος ἀπροσδοκήτων εἶναι μᾶλλον κεκλυμένη. Ξεν. συμ. 5, 5 «οἰστίκ οὖν, ὁρθαλμῶν τίνος ἔννοια δεόμεθα; Δῆλον, ἔσθι, ὅτι τοῦ ὄρχην. Οὕτω μὲν τάίνυν ἥδη οἱ ἐμοὶ ὁρθαλμοὶ κακλίσινες ἢν τῶν σῶν εἴησαν»=οὕτω μὲν λοιπὸν τέλος πάντων (ἀπροσδοκήτως) οἱ δῆθοι. μ. θέλητης οὐσίας κακλ. κτλ.²⁾ Εὐρ. Τρ. 234 χορ. «τί φέσεις (ἢ κακοῦξ); τί λέγεις; δοῦσλαι γάρ δὴ Δωρίδος ἐσμὲν χθονὸς ἥδη»=εἴμεθα πλέον, εἴμ.τέλος; (γωρί; νὰ τὸ ὑποπτεύωμεν, ἀνελπίστως) δοῦσλ. κτλ. Ξεν. ἔλλ. 7. 1, 12 «ἥδη γάρ ἥγῆσεσθε κατὰ θάλατταν»=διότι (ἐάν πείθησθε μοι) θή γείνητε πλέον, τέλος (δῆλ. ἀναμμαριβόλως) ἡγεμόνες κατὰ θάλατ. ἀπομν. 3. 5, 1 «βούλει οὖν.. ἐπισκοπῶμεν, ὅπου ἥδη τὸ δυνατόν ἔστιν;»=ποῦ πλέον, ποῦ τέλος κατεται τὸν δυνατὸν; λέγεις δὲ Σωκρ. ἀναρροφικ. πρὸς τὰς προηγηθείσ. λέξεις τοῦ Ηερικλ. «ὅπως δὲ ταῦτα γένηται ἢν οὐ δύναμις γνῶναι», λοιπὸν πλέον, ἐπειδὴ δὲ Ηερικλ. οὕτω ἐγκνωσκε. (Ἐν Ἰππάρχ. ὅμως 3, 4 «καὶ οὕτως ὅτι ἔστιν ἥδη ἐν τοῖς πρώτοις ἀνακενθεῖκαν, πάντας ἐπιδειγμένας ἔσται» τὸ ἥδη φάνεται ἀνηκον εἰς τὴν κυρίκην πρότασ. =καὶ λοιπὸν θέλητης πλέον ἀποδειγμένον πάντα, τι ἀνηκει εἰς κακηππασμένον ἵππο.) Ἐν σκην. μεταρργεική κεῖται πολλάκις τὸ ἥδη ἀναρροφικῶς πρὸς ἡγουμένην ἢ καὶ ἐπομένην πρότασ., ἵνα ἐκρράξῃ συρέπειαρ ἀμεσον, πάραντα

1) "Ιδ. Elmsl εἰς Εὐρ. M. 1096.— 2) "Ιδ. Heller ἐν τῇ βιθ. συγγρ. σ. 273 κατὰ τοῦ Ηορτιουγ ἐν τῇ βιθ. συγγρ. σ. 239.

καὶ ἄνευ ἀλλού τινὸς προεργομένην. Ἡρδ. 2, 15 «εἰ ὅν βουλόμεθα γνῶμησι τῇσι Πίνων χρῆσθαι τὰ περὶ Αἴγυπτον.. ἀποδεικνύμεν ἀντούτῳ τῷ λόγῳ γρεώμενοι Αἴγυπτοισι οὐκ ἔοσσαν πρότερον χωρῆσιν» ἥδη γάρ τῷ τότε Δέλτᾳ ἐστὶ κατέβηστόν τε καὶ νεωτέρῃ ἀναπεφρηνός=διέστι δοντως πλέον, ὁρθαλμοφράνως φαίνεται, διτιθδ. αὐτλ. 144 «ἡδη ὦν, τῶν οἱ εἰκόνες ἡσαν, τοιούτους ἀπεδείκνυσάν σφεας πάντας ἐόντας» =ἀμέσως λοιπὸν ἀπεδείκνυντον κ.τ.λ. 7, 184 «ἥδη ὡν ἄνδρες οὐν εἰεν ἐν κύτοις (δηλ. τοῖς πλοίοις) τέσσερες μυριάδες καὶ εἰκοσι»=ἐκ τῆς προγηθείστης λοιπὸν διηγήσεως ἐξήγεται πάρεχοτα, διτιθδ. θά τοι τοιούτων στρατιῶται αὐτλ. Ἡρ. Ξεν. ἀν. 4, 7, 6. Ηλ. πολ. 569, b. Θουκ. 1, 18 «καὶ τῶν ἀλλων Ἑλλήνων εἰ τινές που δικαστατεν, πρὸς τούτους ἥδη ἔχωσον»=κατὰ τούτων λοιπὸν ἀμέσως ἔχ. οἰκ. 9, 6 «Ἐπειδὲ ταῦτα διγέλθομεν, οὗτω δὴ ἥδη κατὰ φύλάς διεκρίνομεν τὰ ἔπιπλα». ἀπολ. 18 «εἰ γε μὴν ὅσα εἴηντα περὶ ἐμαυτοῦ μηδεὶς δύναται» οὐν ἐξελέγχει με, ως ψεύδομαι, πῶς οὐκ οὖν ἥδη δικίως ἐπικινούμεν; Οὕτω καὶ μετὰ μετοχήν. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 58 «ποιήσας δὲ τοῦτο τὰ ἄλλα ἥδη ἔρχετο διοικεῖν». Πολλάκις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ λατιν. etiam (ἥτοι ετ jam) ἡ καὶ πρὸς τὸ ἀπλοῦν jam, ἐπειδὴ ἐκρράζει ἀπανθησιν, προσθήκην ἥ ἐπιτασιν=προσέτει, πρὸς τούτους, καὶ μάλιστα. Ἡρδ. 2, 175 «ἥδη δὲ τινες λέγουσι, ως ἀνθρώπος διερθάρη»=προσέτει δέ. 4, 77 «καὶ τοι τινὲς ἥδη ἤκουσαν λόγον ἄλλον». 7, 35 «ἥδη δὲ ἤκουστα ως αὐτλ.». Ἡρ. 55. Οὕτω λέγεται καὶ οὐ μόρον. ἀλλ. ἥδη. Ξεν. Κύρ. 8, 8, 16, ἐνθυ ἥδύνατο νὰ ἔνε καὶ, ἀλλὰ καὶ. Σημαίνει δὲ, ως καὶ τὸ λατιν. jam, μετάθεσιν ἀπὸ ἔννοιας εἰς ἔννοιαν=εἴτα, επειτα, πρὸς τούτου. Εὐρ. Ἐλ. 914 «ἥδη τὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὰ τοῦ πατρὸς σκόπει», ὅπερ ὀρθῶς ἀνέγνωσεν ὁ Barnes ἀντὶ τοῦ ἥ δή. Ἡράκλ. 214. Ἡρδ. 2, 148 «τὸν (λαζήνιον) ἐγὼ ἥδη ἴδων λόγου μέζων»=majorem etiam fama. 8, 105 «Ἐρυθρόμος ήν, τῷ μεγίστη τίσις ἥδη ἀδικηθέντι ἐγίνετο». 106 «Ὄ πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα ἀπ' ἔργων ἀνοικιώτατων τὸν βίον κατησάψεν», μ. σ. Baehr. Ξεν. ἀλλ. 3, 5, 14, μ. σ. Breitenb. 5, 1, 4. Ἀρρ. Ἀγ. 312 «ταῦτα δὴ τοιμῆς λέγειν ἐμρχνώς, ἥδη πρὸς ήμέντος;»=τυνερά, καὶ μάλιστα. Σορ. Ηλ. 92 «τὰ δὲ πανυγίδων ἥδη στυγερά ξυνίσασται εὐναι πονερῶν οἰκιών, διτιθδ. τὸν δύστηκον ἐμὸν θρηνῶ πατέρα» *cumque vigilias demum si commemorem* Ellendt λατ. γλ. I. σ. 761=πανυγ. μάλιστα. Ξεν. Ιερ. 7, 3 «οἵς οὐν ἐμρυζη τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως, οὗτοι εἰτον ἥδη οἱ πλειστον τῶν βοσκημάτων διακρέοντες»=οὗτοι μάλιστα εἰνε, οἵτινες αὐτλ. ἀπομν. 2, 1, 14 «τοῦτο μέν τοι ἥδη λέγεις δεινὸν πάλκισμα»=τοῦτο ἀληθινός, τοῦτο μάλιστα μοι εἰνε δεινὸν πάλκισ., μ. σ. Kühner. Ηλ. Φαίδρ. 260, c «παγγέλαιον γ' ἥδη γείην=οὐκ ἥτο τῷ δοντιτὰ μάλιστα παγγελ. συμμ. 204, b «δηλογον δὴ τούτῳ γε ἥδη καὶ πατέσθιν=καὶ εἰς πατιδίον μάλιστα.» Άσρ. ερ.

426 «τοῦτο μέντοι δεινὸν ἥδη νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα=τοῦτο ὅμως ἀληθῶς; μὰ τὸν θεὸν εἶνε δεινότατον κτλ. ἴδ. Ἀγ. 315. Ἐν ἐρωτήσεσι. Ξεν. Κύρ. 2. 1. 5 «ἄρ' οὐκ ἥδη τοῦτο κακοδικιο-νῶντός ἔστιν;» =δὲν εἶνε χρὴ γε τοῦτο τελείκ (μεγίστη) ἀνοη-σίς; Ἐρταῦθ' ἥδη, τότε ἥδη=tum demum, τότε δὲ, τότε μά-λιστα, τότε τέλος πάντων, τότε πλέον, οὗτως ἥδη=ita demum οὗτο τέλος πάντων, οὗτο μάλιστα. Δημ. 18, 193 «τότε' ἥδη κατηγόρει μου». ἴδ. Ἀνδροκ. 1, 9. Αἰσχυν. 1, 23· σπανιώτερον τὸ ἥδη τότε, ὡς Ξεν. ἀπομν. 2. 9, 7, μ. σ. Kühners. Θουκ. 4, 35 «ὅς δὲ ἐνέδοσκεν (eesserunt), ἐρταῦθα ἥδη πολλῷ ἔτι πλείσιν βοῆτεθρηκότες; οἱ φίλοι ἐνέκειντο». 5, 76 «ἔθούλοντο δὲ πρῶ-τον σπουδὰς ποιήσαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, αἵδις οὐτε-ρον καὶ ἔμμαχίλαν, καὶ οὗτοι ἥδη τῷ δήμῳ ἐπιτίθεσθαι». ἴδ. 6, 48· Πλ. συμπ. 199, c. Σπανίως τὸ χρονικὸν ἥδη=τώρχ μεταπί-πτει εἰς τοπικὸν πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀμέσου πλησίον. Ἡρδ. 3, 5 «ἀπὸ ταύτης (τῆς λίμνης) ἥδη Αἴγυπτος» =χαρέσως μετὰ ταύτην Αἴγ. 7, 176 αὲκ δὲ τοῦ στεινοῦ τῆς Εὐβοίης ἥδη τὸ Ἀρτεμί-σιον δέκεται: αἰγαλόδη». Θουκ. 3, 95 «καὶ Φωκεῖσιν ἥδη ὅμορος ἡ Βοιωτία ἐστίν».

§ 500. Τὸ βεβαιωτικὸν δῆ.

1. Τὸ δῆ τῆς κατῆς, ἥζης τῇ τοῦ λαττιν. jam, τοῦ χρι. ζηνω γερμαν. juv=νῦν, τώρα, πλέον, τοῦ λιθ. jaū=νῦν, πλέον, τοῦ γερμ. ja¹), τὸ τοῦ σημ. ἄλλα. ίδιωμ. δὰ εἰς; τὸ ἔλα δὰ, καὶ ὅπερ ἔχει τὴν αὐτὴν ἐν πολλοῖς σημασ., εἰγενέρχεται πᾶς σημ. χρονικήρ=τωρχ, νῦν, δά· ἐκ ταύτης, δ' ἀνεπτύχθη τροπική, καὶ ἡνίκαντερετκαίεις γραστὸν πλεον, εἰς δῆλον καὶ καταγαρές, ὡς πολλάκις δύνεται νὰ ἔξηγη-θῇ διὰ τῶν βέλαια, φαρεφόρ, δῆλον. Οὐδέποτε κεῖται τοῦτο ἐν κερατίδι τῆς προτάσ., ἐκτὸς μόνον ἐν τῷ ἔπει καὶ τῇ λυρικῇ ποι-ήσει ἐν τισι συντάξεσιν. δηλ. δῆ τότε συχνὸν παρὰ τοῖς ἐπικ. καὶ ίδίζις ἐν προτάσ. δευτερ. (ἐνίστεται ἀπίτιθεται καὶ εἰς προη-γούμ. μέρ' οἷον ν. 92 «πρὶν μὲν δῆ.., τότε γε». ο. 228), σπο-ραδικὸν δὲ παρὰ τοῖς λυρικ. οἷον Πίνδ. Όλ. 3, 25. Αἰσχυλ. ἐπτ. 196, καὶ, δῆ τόθερ Πίνδ. N. 9, 17· δῆ γάρ συγγένην παρὰ τοῖς ἐπικ.: δῆ πάμπταρ T, 342 (ἰδ. ρωμ. 2). κανονικῶς ὅμως τὸ δῆ προσερείδεται ἡτοι: τίθεται μετὰ τὴν λέξιν τῆς προτάσ. ἐκείνην, ἐφ' ἧς ἐνκατεῖται τὴν μεγίστην δύναμιν· ἔξαίρεσιν τοῦ κανόνος τούτου

1) Ιδ. Curtius Et. σ. 560 κ. Kvicla in d. Ztschr. f. d. Oester. Cymn. 1863. σ. 313. Ο Hartung ὅμως Partik. I. σ. 223 παραδίλλει τὸ δῆ πρὸς τὸ συκρ. Υ div, div-jami=λάμπω, φωτίζω κτλ., πρὸς τὴν γνώμην ταύτην συμφωνεῖ ὁ Baumleiu ἐν τῇ δηθ. συγγρ. σ. 98, καὶ ὅμως δικαίως πάνυ διπορρί-πτεται ἡ γνώμη αὐτῆ, ιδ. Curt. δικαίωρω.

ποιοῦσι τὰ ἐγκλητικὰ, πρὸ τῶν διοίων συνήθως τίθεται τὸ δῆμον δὴ που (δήπου), δὴ ποθερ (δήποθεν), δὴ ποτε (δήποτε), δὴ πονθερ δὴ τις πολλάκις τίθεται πρὸ αὐτοῦ καὶ προθέσεις καὶ ἄρθρ. οἶν πρὸς δὴ τοῦτο Ηλ. Φιλ. 87, b. «ἄπει δὴ θρυψαστῆς ἐλπίδος» 98, b. «μετὰ δὴ ταῦτα» πολ. 459, d, c. Schneider. Οὕτω λοιπὸν ἀπώλεσε τρόπον τινὰς τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιβρέχοντος. καὶ ἔλαβε τὴν φύσιν παραπληρώματος, ἐπειδὴ δὲν ἀναρρέεται εἰς τὸ κατηγορούμενον (ἔχοντος) ἀμέσως ὡς τὰ κυρίως ἐπιβρέχοντα, καὶ δὴ τοις ἀνθελέσειδητοι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγορούμενου οἶν Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12 «νῦν δὲ ἀράτε δῆμον ἐν αὐτῷ ἐστέ», ἀλλὰ ἀναρρέεται ὡς παραπληρώματα ἐμφατῶς μάνον τοῖς δικαῖοις λέξεως, μεθ' ἣς ἔχει συνδεθῆ. Ἐν ταῖς δευτερευόμενας δὲ προτάτη. τίθεται τοῦτο, ὅταν πρέπη γὰρ ἀποδοῦνται εἰς ὀλόκληρον τὴν ἔννοιαν, μετὰ τὴν εἰστηγωγικὸν σύνδεσμον ἢ τὸ ἀναρροφανόν. Ἐντεῦθεν δὲ, διότι συνδέεται ὡς επὶ τὸ πολὺ μετὰ μηδὲ ἐκκατέταις λέξεως χωριτὸν, ἀνεπτύχθη ἢ ὑπὸ σηματορίτην καθίστηκεν τοῦτο, ἐπειδὴ πολλάκις χρησιμεύει καὶ εἰς τὸ γὰρ ἔξαρχον σκρότων ἔννοιαν τινῶν διὸ συνέδη ἐν τοῖς δειπνικοῖς ὅδε, ἥτε, τόδε, τοισθε, τασσόμενος, τηλευτόδε, ὑπὸ τὴν ἀσθενέστερον αὐτοῦ τύπον, νὴ ἐπέσθη καὶ καταστῇ ἀπλοῦν ἐγκλητικόν.

2. Η χρονικὴ σημειώσις αὐτοῦ σκρότων καταφανεῖται, ἔνθι καὶ πρότετοις ἀρχεται: ἀπὸ τοῦ δῆμον οἴνοι Ο, 437 «Τεῦκος πέπον, δὴ νῶν ἀπέκτατο πιστός, ἐπιζήσος». Ιδ. T, 342 ἐν ταῖς συνδέσεσι, δὴ τότε, δὴ πάμπατα, καὶ, δὴ γάρ, ἐν αἷς τὸ δῆμον προτάττεται παρὸ τὴν ἔκυτον συνήθειαν (ἰδ. ἀριθ. 1). A, 475 «ἡμος δὲ γέλιος κατέδυ.., δὴ τότε κοιμήσαντο». M, 17. T, 342 «δὴ πάμπαν». N, 122 «δὴ γάρ»=δέστι ὡς δράπετονερά, ὡς γάρ διενιδηλον. Ιδ. P, 546 κτλ. Ἐν τῇ συνδέσει προσέτι δῆμοντε, ὥπερ δ Hartung I. σ. 323 μεταφράζει τάρα πάλιν, (χωρὶς οὐδὲν Bultmann γράφει) ἐν τῷ Lexilog. II. σ. 231 δεῦτε, καὶ ὥπερ πάλιν δὲν ἔξηγετῶς συνήθως ἐλατε ἐδῶ, ἀλλὰ προσέγετε ἀρθρωποι, η ἔμετε δά), πρόσθες δὲ δέ τι ποικιλλούσιν καὶ γραχρά, δὲ αὐτε, μηδετε, δὲ ητε. A. 340 «εἰποτε δὴ αὐτε γρασιώ ἐμετο γεννηται» ὡς δρῦῶς ἀναγιγνώσκει δέ Βέκκερος ἀντὶ δὲ αὐτε τὸ δῆμοντε ἐκτιγνωστέον πατέται συνίζησιν, ὡς καὶ ἐν A. 540 δέ Βέκκ. γράφει τίς δῆμοντε ἀδ ἔντι τίς δὲ αὐτε δικαῖος τοῦ δῆμοντε τοῦ ποτε οἴνοι 304 «εἰποτε δὴ τι.. ἔνησκε», ίδε καὶ 503. II, 448 «οὐδὲ γάρ», οὐτι δὴ αὐτε.. Ἀγκιστι τεῦχος ἐτείχισσαντο», οὕτως δέ Βέκκ. ἀντὶ τοῦ δὲ αὐτε τὸ δημοτε προσήλθεν ἐκ κοκτεως. Ιδ. Απολόλων. π. συνδέσ. σ. 495. Ανακρ. ἀποσπ. 15 Bergk. (παρ' Αθην. 599, c) «σαρκίρη δημοτέ με πορροφέρη βάλλων.. Ἐρωτι συμπικίζειν προκλεῖται». ἀποσπ. 45 (παρ' Ηρκιστ. σ. 68) «μεγάλῳ δημοτέ μ'» Ερωτις ἔνοικεν». ἀποσ. 60 (παρ' Ηρκιστ. 70) «παρῷ δημοτε Πιλθούμανδρον κατέδυνη» ἀντὶ παρὼν Πιλθ. δὴ αὐτε, ίδ. ἀριθ. 1. Ιδ. ἀποσπ. 91 (παρὼ Στράβ. 14, σ. 661). ἀποσπ. 17 (Ηρκιστ. σ. 130) «ἀρθεὶς δημοτ' ἀπὸ Λευκάδος

πέτρης». Οὕτως ἀποσπ. 67 (Ἡρακλ. σ. 39) «μνῆται δηῦτε φραγμὸς "Αλεξίου". Αλλοι παρ' Ἀθην. 600 «Ἐρώ; με δ' αἴτε (δῆλ. δὴ αὖτε) .. ικίνει». Συπρ. 1, 15 κατὰ τὸν Ahren's «ἥρε, δέτε δηῦτε πέπονθι καῦται δηῦτε κάλημι». τίνα δηῦτε Πείθων λαῖς ἄγην εἰς σὰν φιλότετα». Συχνὸν προσέτι τὸ, καὶ δὴ=καὶ δηῦ=καὶ προσέτι πλέον, ἢ καὶ μάλιστα πλέον, ιδίᾳ δὲ, δέται τὸ, καὶ δὴ καῆται ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσ., ἢ ἡνὸς εἰσχωγικὸν δευτερευούσ. προτάσ. Πλὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συντάξει ταῦτη μεταπίπτει ἡ χρονικὴ αὐτοῦ σημασ. εἰς τὴν τροπικὴν=τέλος πάντων, βέβαιος, μάλιστα κ.τ.λ. Ο. 251 «καὶ δὴ ἔγωγ' ἐρχόμην.. δῶμα» Αἰδηκον κατατῷδις δέκασθαι». Ε. 135 «καὶ δὴ δοῦρα σέσηπεν. Ε. 175 «ὅστις δέδε κρατεῖς καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔσρην». Καὶ ἀναφροδιτῶν πρὸς τὰ ἡγούμενα (ἰδ. ἀριθ. 1). Πλ. Ἰππ. 1. 289, c «τοῦτο ἔγωγες καὶ δὴ .. ἀληθῆ ἔρεται». ἀπολ. 41, b «καὶ δὴ τὸ μέγιστον». Ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσ. Ἡρ. 9, 66 «προτερεών δὲ τῆς ὅδος ὥρα καὶ δὴ σεύγοντας τοὺς Πέρσας». Κύρ. 2, 4, 17 αἱρότε θυρώνες καὶ δὴ δύο ἡμέρας=εκτίμησι δύο ἡμέρ. 3, 1, 2 «λέγοντες, ὅτι καὶ δὴ κατός δροῦ»=εκτίμησι τὸ περιπλόκον. 3. 3, 43 «οἱ δὲ Ἄσσοις καὶ δὴ ἡριστηκότες ἐζήσαντάν τε θρησκίας; καὶ παρετάσσοντο ἐξωμένως» ἔνθι τὰ, καὶ .. καὶ, εἰ .. εἰ ἀντιπτοιχοῦσιν ἀλλήλοις, τὸ δὲ δὴ ἀναφρέστηκε πρὸς τὸ προτυγχήνειν ἀγαστήσαντες. 4, 4, 11. 6, 3, 14. Ἑλλ. 4, 2, 13. Ἐν τῷ ἀρχῇ τῆς ἐπομένων προτάσ. Ξεν. ἀν. 1, 10, 10 «ἐν, δὲ ταῦτα ἐδουλεύοντο, καὶ δὴ βασιλεύειν.. οὐκέτιστησεν ἀντίν τὴν φράκτηγκα». Ἡρ. 9, 7, 2 «ἔπει το ἐξεμάθετε τὸ ἡμέτερον φράνημακ., καὶ δὴ λόγον οὐδένας τῶν Ἀθηναίων ποιέσθεν», ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη τὸ καὶ=πρὸς τούτοις, προσέτι, etiam, δηλοῦ, ὅτι δὲ πρᾶξις τῆς ἐπομένων προτάσ. συμβίνει συγχρόνως τῇ τῆς ἡγούμενης, ὡς τὸ καὶ τίθεται ἀπὸ Ὁμήρ. ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσ. διὸ τὸ μὲν καὶ τοῦτο δύναται νῦν μεταρρυθμίδικά τοι παραντίκα, σύνταγμα, συγχρόνως, continuo, τὸ δὲ δὴ ἐπίτεινει τὴν ἔννοιαν ταῦτην. Τὸ καὶ δὴ ἐν ταῖς ἀποκτήσεσιν=ναι, μάλιστα, βέβαιος. Σοφ. Αἰ. 49 Ὁδ. «ἡ καὶ παρέστητο.. Μίν. xxii δὴ πὲ δισσοῦς; ἦν στρατηγίτιν πόλεις». Ἀντ. 245. Οὕτω καὶ μετὰ προστακτικήν. Σοφ. Οἰδ. x. 173. Οἰδ. «πρόσθιγέ νῦν μου. Ἀντ. ψύχω καὶ δήν». Ἡλ. 317. Ἀρρ. ὅρ. 175.—Τὸ δὴ δικτυρεῖ τὴν ἀρκτικὴν αὐτοῦ σημασίν, ὅταν τὸ, καὶ δὴ τίθηται καὶ περὶ τονος παραδοχῆς ἢ ὑποθέσεως, ὅτι συμβίνει τι, ἐπειδὴ τὸ ἀπλῶς διποτιθέμενον ἐκλαυθίνεται ὡς συμβίνειν πλέον διὸ κακονοκῶ; τίθεται δὲ διατική, ίδ. 391, 1.—Η σύνταξις τέ. καὶ δὴ καὶ συμβίνει, ὅταν εἰς γενικὸν τι προστίθηται τι μερικὸν, σημαντικὸν καὶ ισχυρότερον, ὡς ἐν τῇ λατιν. τὰ quum.. tum vero etiam, ιδίᾳ δὲ ἐν τῇ συντάξει ἄλλος τε.. καὶ δὴ κατ. Πλ. "I. 530, b «ἐν τῃ ἀλλοις πινηται; διατρίβειν πολλοῖς καλγυθοῖς; καὶ δὴ καὶ μάλιστα ἐν Ὁμήρῳ, μ. σ. Stallb.

Φαίδ. 112, ε. Λέγεται δὲ προσέπι καὶ.. καὶ δὴ καὶ οἶον Πλ. Γοργ. 526, ε. πολ. 352, α. μ. σ. Stalib. Ἡρδ. 6, 137. "Ανεύ δὲ προηγουμένου τε ἥ καὶ, σποραδικῶς, Αυχοῦργ. 95 «ἐπὶ τὴν ἄλλην χώραν καὶ δὴ καὶ πρὸς πόλιν τινὰ» μ. σ. Maetzner, ὅπερ ἵσως ἀναγραστέον εἰπεὶ τῷρ τ' ἀλληρ. Μετὰ τοὺς προηγηθέντας; τὲ καὶ. Πλ. Αἴσ. 218, ε «ἔρχεται τε καὶ συνεχωρεῖται οὕτω τοῦτ' ἔχειν, καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐγὼ πάνυ ἔχωρον». — Εν πολλοῖς γωρίοις ἡδύνετο νὰ τεθῇ τὸ δῆδη ἀντὶ τοῦ δῆ. Β, 117 εἰς δὴ πολλάκινων πολίων κατέλυσε κάρηνα δῆδ' ἔτι καὶ λύσει». 134 «ἐννέα δὴ βεβίκειται διὸς μεγάλου ἐνικυτοῦ, καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῖν». 272 «ἡ δὴ μαρτίου Οδυσσεοῦ ἐσθλήτης ἔσρηγεν..., νῦν δὲ τόδε μέγις ἀποστον.. ἔρεζεν». Α, 388 «ἡ πείλησεν μύθον, ή δὴ τετελεσμένος ἐστίν». Πλ. Φαίδ. 60, ε «ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει πρήτερον τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν δὴ φύλεται ἐπικολουθοῦσαν τὸ δῆδυ». Διὸ συγγένιν ἐν ταῖς συνδέσεσιν· οἶον νῦν δὴ, τέλος δὴ, ὁμέδη δὴ, γεωστὶ δὴ, ὑστερον δὴ κτλ.

3. Παραδείγματα τοῦ δῆ ἐν τῷ τροπικῷ σημασ. Γ, 457 «νίκη μὲν δὴ φύλεται Ἀρκτίδίου Μενελάου»=δῆλος δὴ, φυλέρξ. Ἡρδ. 1, 4 «τὸ δὲ ἀπὸ τούτου Ἐλληνας δὴ μεγάλως αἰτίους γενέσθαι.. δῆλος γάρ δὴ, ὅτι, εἰ μὴ καταὶ ἔσουλεκτο, οὐκ ἂν ἡρπάζοντο» σρέας μὲν δὴ.. λέγουσι. Ηέρτη οἱρπαζομενέων τῶν γυναικῶν λόγον οὐδένα ποιήσασθαι». (Περὶ τοῦ δῆλα δὴ ίδ. Πλ. Κρίτ. 48, δ «δῆλα δὴ καὶ ταῦτα». πολ. 387, ε. Πρωτ. 309, α) Ξεν. ἀν. 1. 1, 4 «Παράστητις μὲν δῆ ἡ μάτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ». 1. 2, 3. 5. 1, 5. Πλ. ἀπολ. 21, α «καὶ ἤτε δὴ, οἷος ἦν Χαριερῶν, ὃς σφραδίδει, ἐρ' ὅτι ἔρμηντεις· καὶ δῆ ποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι». 27, ε «οὐχ οὕτω; ἔχει; δὴ»=μάλιστα, ναὶ, βέβηλα. Οὕτω πολλάκις ἐν ταῖς ἀταπτήσεις. Πλ. Ηρωτ. 359, ε «πότερον..; Λέγεται δή». Γοργ. 448, δ. Πλο. «Ἐρώτηκε Χαρί. Τρώωται δή». Πρωτ. 311, ε «σοφιστὴν δῆ τοι ὀνομάζουσί γε τὸν ἔνδρον εἶναι»=ὅς δῆλον ἐστιν. Ήρδ. 1, 34 «ἔσκει τῷ Κροίσῳ δέος παῖδες τῶν οὔτερος μὲν διέφθιρτο· ἦν γάρ δὴ κωρός». =δέται ὡς γνωστὸν ἦτο κωρ. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 21 «ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ηρακλέους, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδεικνυται»=quod, uti constat inter omnes, recitat. Ιδ. 2. 2, 3. 3. 5, 11. ἀν. 6. 5, 23 «ὅτας δὴ». Ιέρ. 11, 8. 1, 1 «ὁποῖος δὴ»=ὅποις δῆλος δὴ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ, τὸ δὴ ἀναρέσται εἰς τὰ προηγούμενα. Πλ. πολ. 467, δ «οῖος δὴ»=ὅποις δῆλον ὅτι. Φαίδρ. 242, α «σγεδὸν δῆδη μεσημέριον ἴσταται ἡ τὸ κυλούμενη στιθερά». Ιδ. Ξεν. ἀν. 1. 8, 10. Πολλάκις τίοις .. εἰς λόγους πλήρεις πάθους¹⁾. Ρ, 34

1) Ιδ. Heller ἐν τῷ ἡρδ. 6, σ. 293.

ανγίν μὲν δὴ. ἡ μάλικ τίσεις γνῶτον ἐμὸν, τὸν ἔπερηνες»=τωρανὸν μὲν θὰ ιῆται, θὰ μαθῇ; πῶς βεβαίως κτλ. "Id. 556. N. 446 «Δηΐοδος», ἡ ς ς δή τι εἰσκομεν αξίου εἰναι τρεῖς; ἐνὸς καντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σὺ περ εῦχεσαι οὕτως»=θεωροῦμεν αὐτότι, ὡς ομιλεῖει, Ικανὴν ἡμεν ἀνταμοιβήν τὸ νὰ κτλ. Καὶ ἐν ταῖς εἰρωνείαις (κατ' ἀντίφρασιν), ἐπειδὴ πᾶν, ὅ, τι δὲν ὑπάρχει ἢ δὲν εἶναι δύνατὸν ἢ πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ, λέγεται ὥστε ήτο τι τετελεσμένον. A, 110 «καὶ νῦν ἐν Δακνοῖσι ζηγορεύεις, ὡς δὴ τοῦδε ἐνεκά σρν 'Εκκένθολος ἀλγεκ τεύχει, οὔνεκ' ἐγώ καύρης Χρυσῆδος ἀγλάζ' ἀποιναούν ἔθελον δέξασθαι». Ιδίῳ δὲ ἐν τῇ φράσει. εἰ ἐτοι δῆμοί οἶν N, 375. M, 233. Θουκ. 3, 10 «ἡμετές δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες καὶ ἐλεύθεροι τῷ δημόρατι ξυνεστρατεύσκεμεν» μ. σ. Popp. 6, 80 «καλλιον... τοὺς Ἀθηναῖούς φίλους δὴ ὄντας μὴ ἐποκαὶ ἐμπρετεῖν»=ἐκὼν οὕτοι πράγματι ἡνε φίλοι: ὑμῶν. Ξεν. ἐλλ. 5, 4, 6 «εἰσάγγεις τὰς ἔταιρας δὴ»=eos, qui scilicet erant meretricum loco, id. Breitenb. Πλ. Πρωτ. 342, c «ριλογυμναστοῦντι καὶ βραχείκις ἀναθοιλάζεις (tunicas) προρροῦσιν, ὡς δὴ τούτοις κρατοῦνται τῶν Ἐλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους»=scilicet credentes his rebus Lacedaemonios superiores esse ceteris Graecis. Πλ. ἀπολ. 27, a «ἄρχοντεσται Σωκράτης δοσοῦς δὴ»=sapiens scilicet ille, δοσοῦς δῆλος δὴ ἐκεῖνος.

4. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ δὴ πανταχοῦ δῆλοι γνωστόν τι πλέον καὶ φρανερὸν, τίθεται συγκρότεται οὕτως, ὥστε αναφέρεται εἰς προδρόμην ἢ χρηγηθὲν τι. Διὸ πολλάκις χρῶνται τούτῳ οἱ ίστορικοί, ὅταν θέλωσι μετὰ τὸ πέρης τῆς διηγήσεως νὰ ἀνακεράλαιώσωσι περιληπτικῶς τὸ χρονέλεσμαν αὐτῆς. "Id. 1, 13 «τὴν μὲν δὴ τυρκνίδα οὕτως ἔσχον οἱ Μερμναδαι τοὺς Ἡρκαλείδας ἀπελόμενοι». Θουκ. 2, 4 «οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλακταίκῃ οὕτως ἐπεπορχγεσκον». Ξεν. Κύρ. 1, 5, 5. Σὺν τῇ περιλήψει δὲ καὶ τὴν μετάδοσιν εἰς ἔλληνην ἔννοιαν ἐκρέβει τὸ, μέν δὴ.. δέ. "Id. 1, 32 «Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖχενε τούτοισι Κροῖσος δὲ σπεργήθεις εἰπεν. Κροῖσος δὲ πολλάκις τίθεται, ὡς τὸ λατ. *igitur*, εἰς τάς μεταβάσεις ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἔννοιαν· οἷον Ξεν. ἀν. 2, 5, 10¹⁾). Πολλάκις προσέτι τίθεται τὸ δὴ πρὸς ἔννοιαν προδρόμηντος τινός, διακοπέντος ὅμως διὰ μακρῶν παρεντεθεισῶν προτάσ. Θουκ. 1, 126 «τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλκόνειν ἐκέλευσον», ἀροῦ ἐκτενῶς; πρότερον δ Θουκ. ἀρηγήθη τὸ πρᾶγμα. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 2. ἀπομν. 1, 2, 56. Σπανίως ἀναφέρεται χωριστά εἰς μίνην ἐκάστην προδρόμεσσαν λέξιν· οἷον "Id. 1, 43 «δοξεῖνος, οὕτος δὴ δοκιμασθεῖς τὸν φόνον». Μετὰ τῆς σημασ. ταύτης συνδέεται στενά ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν συλλογιστικῶν (συμπεραγματικῶν) προτάσ.

1) "Id. πλείσια παραδείγμ. παρὰ Schneider εἰς Πλ. πολ. 308, a.

=igitur, ergo, λοιπὸν, διὸ, θίεν. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 4 «οὗτω δὴ λαζόντες ἔκεινοι, ὅσαι ἔδει, τὰλλα ἔδοσκεν τῷ Γωθούχῳ». ἀπομν. 1. 3, 14. Πλ. Φαίδρ. 248, d. πολ. 494, a «ἔκ δὴ τούτων». Μετὰ προσταχτικὴν ἡ παρακινετικὴν (προτρεπτικὴν) υποταχτικήν. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 41 «δίδαξον δὴ»=δίδ. λοιπόν. 3. 6, 5. Ἀρρ. Λυσ. 311 «θώμασθε δὴ τὸ φορτίον». Συγνά παρὰ Ηλάτων τὰ φέρει δὴ, οὐδὲ δῆ, ἔχει δὴ κτλ., ὅταν προβληθῆν τι ἐγένετο ἀποδεκτὸν, ὁ λόγος ὅμως γωρῇ περιχτέρω ἡ ἔρθησεν εἰς ἀποτέλεσμα τι. Ἄρ. Γοργ. 450, a. 460, a. 501, a. Οὗτω καὶ ἐν ἑρωτήσει. Ἡρδ. 1, 115 «οὐ δὴ.. ἐτόλμησκες τὸν τοῦδε παῖδες κεικεῖ τοιζῆς περιπτεῖται»; =οὐ λοιπὸν ἐτόλμησες..; καὶ ἀναρροφὰν πρὸς τὴν προβληθῆσαν. ἀργήγησιν. Ξεν. πολ. Ἀθ. 3, 2, «ἄρει δὴ τι θυμαστόν ἔστιν, εἰ κτλ.»; =πρέπει τις λοιπὸν τώρει νὰ θυμάσῃ κτλ.; Πχρ. Ὁμέρωφ ἡ ἄρα δὴ N, 447. Σ, 429.

5. Ἐπειδὴ τὸ δὴ δηλοῖ γνωστὸν πλέον καὶ προσχρητίται τῷ λέξει, ητις εἴνε κατὸ δὴ σημαντικωτάτη, λαμβάνει τότε συνάριξ καὶ τὴν δύναμιν οἵονει περιγραφῆς ἡ παραπληρώματος (suffixes), δι' οὗ ἐννοιά τις ἔξαρτεται τῶν λοιπῶν καὶ ὑπερέχει, ὥπερ δὲ Ἀπολλών. π. συνδ. παρὰ Βεκκ. II, 521 ἐκφράζει οὕτως «δὲ μὲν δὴ περιγραφήν τινα ἐδηλουσί». Θουκ. 1, 1 «κίνησις αὔτη μεγίστη δὴ τοις Ἑλλησιν ἐγένετο». 1, 50, 2, 64. Ξεν. ἐν. 1. 9, 20 «ὅμολογεῖται πρὸς πάνταν κράτιστος δὴ γενέσθαι». 1. 9, 12. 18. 22. 3. 1, 2 «ἐν πολλῇ δὴ ἀπορίᾳ ζεῖσαν οἱ Ἑλληνες». 7. 6, 36. Κύρ. 1. 4, 27. ἀπολ. 13. Θουκ. 1, 33 «ὁλίγοις δὴ». Ξεν. ἀν. 3. 1, 38 «ἄνευ ἀρχόντων οὐδὲν θνοῦτε καλὸν οὔτε ἀγκθόν γένοιτο, ὡς μὲν συνελόντι εἰπεῖται, οὐδαμοῦ, ἐν δὲ δὴ τοῖς παλευτικοῖς παντάπαισιν»=ἐν τοῖς πολεμικοῖς δὴ. Κύρ. 4. 1, 23 «τὸν δὴ σὺ δηλώλωτοις, εἰ δηληθῆ ἔλεγες»=τώρει δὴ, τώρει πλέον, nunc demum Ηλ. συμπ. 198, a. Θουκ. 2, 62 «πολλάκις δὴ». Ξεν. ἀπομν. 3. 7, 2 «ἀκνούν δὴ» μ. σ. Kühn. Ἐπὶ καταλέξεως πολλῶν λέξεων προστίθεται ἐνίστε τὸ δὴ εἰς τὴν τελευταίνην, ἵνα ταῦτην ιδίως ἔξαρῃ. Πλ. πολ. 367, d «οἷον δρῦν, ἀκούειν, φρονεῖν καὶ ὑγιαίνειν δὴ»=καὶ ιδίκ, καὶ μάλιστα τὸ νὰ ὑγιαίνῃ· ἐπὶ λέξει=καὶ δηλοῦν, καὶ ἀνυψηριθέλως, καὶ φυσικὰ τὸ νὰ ὑγιαίνῃ. 493, d «εἴτ' ἐν γορκηῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ» ἀντὶ εἴτε ἐν πολιτ. δὴ. Συγνὸν ιδίκι μετ' ἀπτανημάτων. Ἡρδ. 3, 155 «οὐ τῷ (=ῷ) ἔστι δύναμις τοσαύτη ἐμὲ δὴ ὡδε διαθεῖναι»=me quidem, ἐμένα δὲ, κυρίως, ἐκὲ, οἵστις, ὡς πάντες γιγινώσκουσιν, εἴμαι παρὰ τοι δὲ δοκιμώτατος. 1, 114 «τοῦτον δὴ»=τοῦτον δὲ (τὸν γνωστὸν δηλ.). ἐκ τῆς ὁμοίεστος διηγήσεως. Πλ. Φαίδρ. 227, c «ἄλλος αὐτὸς δὴ τοῦτο καὶ κεκόμιθενται» λέγει γάρ, ὡς γκριτέον μὴ ἐρῶντες μᾶλλον ἢ ἐρῶντες»=ἄλλος δὲ τοῦτο τὸ ἐπόμενον (ώς κατέστω; οὐ πεισθῆσαι) καὶ κακῶς ἔχει αὐτὸς ἐπινοήση. Συγνά τὰ, ἐνθα δὴ, ἐταῦθα δὴ, οὐτω δὴ, τότε δὴ, ιδίκι ἐν δευτερεύουσῃ προτάσσει. Ξεν. ἀν. 1

10, 1 «ἐέταῦθα δὴ Κύρου χροτέμενται ἡ κερκλὴ»=tum vero
τότε δὲ, κυρ., ἐκεῖ δῆλον ὅτι χροτ. κτλ. 4, 5, 4 «ἔνθα δή». 5, 5, 3 «ἐντεῦθεν δή». 2, 4, 22 «τότε δή». 1, 10, 5 «ἐνταῦ-
θα δή». 5, 4, 25. Πλ. συμπ. 184, d. e «τότε δή», μ. σ.
Stillb. (Πρῷ Ὀμήρῳ καὶ τότε δή. A, 92. 6, 108). Αλλὰ καὶ
ἄλλως ἔξχρεται πολλάκις ἡ δευτερεύουσα πρότασ. τιθεμένης
μετὰ τοῦ δὴ ἐν κερκλίδι αὐτῆς λέξεως, κατις πρέπει νὰ ἔξχρθῇ.
Ξεν. ἀν. 4, 5, 34 «ἐπεὶ δὴ ἀλλήλους; ἐφιλορρονήσαντο.., καιρῆ
δὴ ἀνηρώτων τὸν κωμάρχην, τίς εἴη ἡ γώρα». 1, 3, 5, 8, 8.
10, 13. 3, 1, 2, 4, 2, 20. 3, 27. 5, 2, 5. Οὕτω καὶ μετὰ
μετοχῆν. Ξεν. ἄλλ. 4, 3, 2 «ἔργημένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου.., α-
πεκρίνατο δὴ δὲ Δερκυλίδες». Συχνάτα τα μετὰ ἀντων. ἐρωτημα-
τικήν. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 10 «καὶ τί δὴ ἵδων ποιοῦντας τοικῦντας
κατέγνωκες αὐτοῦ?» quid tandem? καὶ τί δέ; καὶ τί δῆλα
δή; Καὶ ἐνταῦθα τὸ δὴ διατηρεῖ τὴν ἀρκτικὴν αὐτοῦ σηματ.,
ώς ὁρᾶτις τοῦτο, ἐξαν ἀλλήλῃ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐρωτημάτ. προ-
τάσ. ώς μὴ ἐρωτημάτ.=δῆλον ὅτι κατέγνω. αὐτοῦ δὲν καὶ δὲν τὸν
εἰδες ποιοῦντα τοικῦντά τινα. Καὶ μόνον τὸ δή=quid tandem?
τί λοιπόν; μετὰ θυμωματοῦ, τί πρᾶξ θεοῦ;=δῆλον εἶναι, δὲν τοῦτο
δὲν είνει δύνατόν. Ξεν. ἀπομ. 4, 4, 20. 3, 13, 6 «καὶ πῶς δὴ
ἀπέλλαχεν ἐν τῇς ὁδοῖς?»=καὶ πῶς λοιπὸν ἀπέβη αὐτῷ τὸ τα-
ξεδίον;=καὶ δῆλον, ὅτι ἀπέβη αὐτῷ τὸ ταξείδ. οκλῶς. 4, 4, 10
«καὶ ποῖος δὴ σὺν αὐτοῖς ὁ λόγιος ἐστίν?»=καὶ δῆλον, δὲν ὁ λόγιος
σου οὔτε δὲν σημαίνει τίποτε. Τὸ οὐ δὴ ἐν τῇ ἐρωτήσει=καὶ λοιπὸν
ὅχι ἀληθινὸν δὲ σχῆμα ἐπι-ἐρωτάντ., μεθ' ἧν ἀναμένει τις ἀπάντη-
σιν ἐπιθεβαιοῦσαν τὴν ἀργηταν. τῆς ἐρωτήσ. Σορ. Φ. 900 «οὐ δή
σε δυσχέεια τοῦ νοσήματος ἐπεισει, ὥστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην
ἔτι;» Ἡλ. 1202 «οὐδὲ ποτ' ἡμεῖν ἔνγγενης ἕκεις ποθέν;» δὲ.
1108 καὶ τὰ, οὐ δήποτε ἐν §. 501, 1, οὐ πον, οὔτι πον ἐν §.
587, 10. Μετὰ ἐρωτηματικὴν ὅμως λέξιν οἶον ἅρα κτλ.,
τὸ δὴ ἐκρέρεις συμπεραγμα, δὲ. ἀριθ. 4. Ἐν δὲ ταῖς συνδέσειν
αὐτοῦ μετ' ἀριθμ. οἷον δήτις, ἢ τίς δὴ, δὴ ποτε
(περὶ τῆς θεός. δὲ. ἀριθ. 1), ποιές τις, στοις δὴ, στοις δήποτε, ο-
ποῖος δὴ, ὀποῖος δήποτε (δηποτοῦ), ὀπόσσος δήποτε, ἄλλοι δὴ=
aliij, quicunque sunt, τὸ δὴ γραπταὶ εἰς; τὸ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν
ἀριθματικήν, ώς ἐν πολλοῖ δὴ ἐπιτείνει τὴν πλειονάτητα,
ἐν δὲ τῷ ὀλίγοι δὴ τὴν διληγότητα. Σορ. Ἀντ. 158 «χωρεῖ τι-
γα δὴ μάτιν ἐρέσσων»=ακόποιάν τινα ἵδεχν, ἀγνωστόν μοις ὅμως
ὄποιχν. Εὐρ. Τρ. T. 946 «ἔκ του δὴ γερῶν μιάσματος». Πλ.
Φειδ. 107, d «ζηγεῖς ἐπιγειρεῖ εἰς δή τινα τόπον» μ. σ. Hdrf.
σ. 220. 108, c. Ξεν. ἀν. 1, 5, 7 «καὶ δὴ ποτε.. πηλοῦ φα-
νέντος»=καὶ δὲν κάποτε ποτέ. Κύρ. 3, 2, 26 «ἐγὼ δώσω, ὅσον
τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δὴ ποτε ἔδωκε»=κάποτε ποτέ. (Ἐν ἀλ-
λοις χωρίους τὸ δὴ δύναται νὰ ἀναρέρηται εἰς τὴν προηγουμέ-

νην λέξιν οίον Ἡρδ 1, 116 «μόγις δὲ δή κατε.. εἰπε»=μόγις δὴ, τὸ δὲ κατε ἡ ποτὲ σημαίνει πολλάκις τέλος πάντων. Οὕτως παρ' Εὐρ. Ἰππ. 1181.)

6. Έκ τῶν συνδέσσων τοῦ δὴ μετὰ τροπολογικῶν ἐπιφέρουμάτ. (μορίων) ἡ συνδέσμωρ ἔξικι μνεῖσας ἴδιως εἶναι κὶ ἐπόμεναι· καὶ δὴ (A, 286), ίδ. ἀριθ. 2, ἡ δὴ (A, 518. Αἰτγλ. Χο. 731), ἡ μάλα δὴ (z, 384), μὲν δὴ ἡ μερδῆ (I, 309 «χρὴ μὲν δὴ τὸν μᾶθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν»=profecto, διντως. Μετὰ προστακτικῆς. A, 514 «νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεσο»=ὑπόσχου μοι διντως, χληψινά. Ω, 650. Αἰτγλ. Ἀγ. 1186 «ἥπερ γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖ». Σοφ. Ἡλ. 103 «οὐ μὲν δή». Ξεν. Τέρ. 7, 11 «οὗτε σὺ οὔτε ἄλλος μὲν δὴ οὐδεὶς»=οὗτε ἄλλος, τῷ διντὶ οὐδεῖς. 2, 12. 18. Ηλ. Εὐθύρρ. 10, d «ἄλλος μὲν δὴ διότι γε φίλειται ὑπὸ θεῶν, φιλούμενόν ἐστι· καὶ θεοφιλές τὸ θεοφιλές». Ἰππ. 1, 290, a μ. σ. Stallb. Τοῦ βεβαιωτικοῦ τούτου μὲν δὴ διάρροον τὸ μὲν δὴ, εἰς δὲ ἀντιτίθεται ἐπομένη τις πρότασ. μετὰ τοῦ δὲ, ἡ τούλαχιστον ὑπονοεῖται τοικετη, ίδ. ἀριθ. 4. Διὰ τοῦ δὴ (=δῆλον, φανερὸν) ἐπιτείνεται ἡ βεβαιότης, ἡ πεποιθησίς, ὡς ἐπιτείνεται ἡ ἀρνητική ἐν τῷ οὐργῷ) δὴ=δῆλον οὖ, ὅγι βέβαιοις. Δημ. 18, 11 «οὐ δή». Σ, 44 «δεῖδω, μὴ δὴ»=μήπως διντως ὅγι. Ηλ. πολ. 335, d «οὐ θερμότητος..., οὐδὲ ἔρητητος.. οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ»=neque vero, οὐδὲ τ. ἀγαθ. βέβαιοις· μὴ δὴ μετὰ προστακτικῆς ἡ προστακτικῆς ὑποτακτικῆς δῆλοις γῇ βέβαια, μὴ πρὸς θεοῦ. K, 447. Θουρ. 2, 89 «μὴ δὴ. δεῖσατε». — Ή τοῦ δὴ σημασ. ἐπιτείνεται διὰ τοῦ γέ· δὴ γε=ἐντελεῖς δῆλον, κακτάδηλον, καὶ ὄμως ἡ σύνδεσις αὐτῆς εἶναι σπουδίς καὶ κριτικῶς παρὰ τοῖς μηγγ. μόνον τῶν συγγραφ. ἀσφαλής, (ιδ. L Dindorfεις Θησαυρ. Στερ. 2. 1049). οίον Μάσχ. 4, 71 «ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστι»=quandoquidem. Ἐν δὲ τῇ συνδέσει γὲ δὴ ἔξαίρεται ἐπὶ μάλιον ἡ διὰ τοῦ γέ ἐπιτεινομένη λέξις. Θουρ. 4, 78 «τὴν Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὕπερον ἦν διένειται ἔνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ διπλῶν γε δὴ»=καὶ ἴδιως, καὶ μάλιτε μετὰ διπλ. (κυρ. δῆλον δῆτι). 1, 11. Ξεν. οἰκ. 13, 4 «ἡ οἵ, καὶ σὺ ἄρχειν ικανοὺς εἶναι παιδεύεις τούς ἐπιτρέπους; Πειρῶμαί γε δὴ»=δοκιμάζω τούλαχιστον βέβαιοις τοῦτο, ὅσῳ δύναμικοις κτλ. Ηλ. Φαίδρ. 242, d «λέγεται γε δὴ»=λέγεται τούλαχιστον βέβαιως, dicitur quidem certe. Ἐν τῇ ἀπαριθμήσει πλειόνων ἀντικειμένων τίθεται τὸ γέ δὴ, ἵνα ἔξαρη ἐκ πάντων τῶν λοιπῶν τὸ ἔν. Ξεν. οἰκ. 5, 20 «καὶ βοῶν καὶ προβάτων καὶ ὑπὲρ πάντων γε δὴ τῷ ατημάτων». Ηλ. Θεσσά. 156, b. «Ἐπι δέ ἐμφαντικώτερον τὸ γέ τοι δὴ, ίδ. Ηλ. Φαίδρ. 264, b· μή τι γε δὴ=ἐκτὸς δῆτι, πλὴν δῆτι, πλὴν, πολὺ δ' διλιγώτερον. Δημ. 2, 23 «οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντας οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάχτειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι πονεῖν, μή τι γε δὴ τοῖς θεοῖς;. — Τὸ γάρ δὴ=διότι εἶναι δῆλον, δῆλος δή. Ἡρδ. 1, 34. Ξεν. ἀν. 2.

6, 2. συμπ. 2, 4. Κύρ. 4, 4, 7.—Ἐν ταῖς συνδέσεσι, δὲ δὴ, ἀλλὰ δὴ ἐπιτείνεται διὸ τοῦ δῆλον ληροῦ; ἥ ἔννοια (κυρίως=ὅμως δῆλα δὴ, ἀλλ' εἶτε δῆλον), τὸ ἀλλὰ δὴ τίθεται πολλάκις ἐπὶ ἀντιλογίας, ὑποφορᾶς. Πλ. Φιλίδ. 238, α «ἐπιθυμίας δὲ. ἀρξάστης ἐν ἡμεν τῇ ἀρχῇ ὅραις ἐπωνομάσθητο» ὅραις δὲ δὴ πολυώνυμον=ώς γνωστὸν εἶναι κτλ.· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ ἔννοιας εἰς ἔνν.· οἶον Πλ. Φιλίδ. 238, δ «βλέποντες δὲ δὴ πρὸς αὐτὸν τὰ λοιπὰ λέγωμεν»=βλέποντες λοιπὸν, *igitur*. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 11 «ἀρχοντος γάρ ἐστιν οὐχ ἔκυτὸν μόνον ἀρχθὸν παρέχειν, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἀρχομένων ἐπικελεύεται, ὅπως ως βέλτιστοι ἔσονται»=ἄλλα ἄνευ ἀμφισσολίκις, ἀλλὰ βεβεκίως καί. ἀν. 6, 3, 16 «ἀλλὰ δὴ ἐκεῖ μὲν οὕτε πλοτὸν ἐστιν»=ἄλλα ἀληθῶς, at *profecto*, ἀλλὰ βέβεκιον εἶναι, ὅτι κτλ. Πλ. πολ. 365, δ μ. σ. Stallb. Φιλίδ. 269, c. "Ἐτι ἵσχυρότερον εἶναι τὸ ἀλλά γε δὴ. Πλ. Φιλίδ. 262, a.—Ἐν τῷ οὐρὶ δὴ τὸ δὴ ἐπιτείνει τὸ συμπέρχομεν. Πλ. Φιλίδ. 237, d. Συγχρότερον τὸ τί οὐρὶ δὴ; =τί λοιπὸν δέ; Φιλίδ. 59, c. Γοργ. 515, ε μ. σ. Stallb. πολ. 459, a «πῶς οὖν δή;» (ὅταν ὅμως κητεῖς δὴ οὐρὶ μετὰ τὴν ἐρωτηματικὴν, τότε τὸ δὴ ἐπιτείνει τὴν ἐρωτηματικὴν οἶον Πλ. Φιλίδ. 265, c «πῶς δὴ οὖν κατὸ δέργεις;») πολ. 526, d «Ἄλλα οὖν δὴ πρὸς μὲν τὰ τουατά τροχού τι ἂν ἐξερχοτεν γεωμετρίκις μάρμοιον»=ἄλλα λοιπὸν (χρῶν ὁ λόγος ἐρθεται εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο) τῷ σητεῖ (=δῆλον), μ. σ. Schneider, ιδ. Φιλίδ. 100, a.—Ἐπὶ ἵτης ἐν τῷ ὡς δὴ τὸ δὴ καρπούμενες πρὸς ἐπιτεκτιν τοῦ ὡς=ὅτι ως δῆλον, ὅτι δῆλος δὴ, π. γ. A, 110· ὡς δὴ, ὀσπερ δὴ, οἷα δὴ=ως εἶναι δῆλοι, φυτικέν οἶον Ξεν. Κύρ. 5, 4, 4. 3, 1, 29. 1. 3, 2. 4, 2, 32· τὸ ὡς δὴ πολλάκις εἰρηνικῶς=ώς τάχα, ώς νά, ώς δῆλος δη, quasi vero, scilicet. Σωρ. Οἰδ. κ. 809 χρο. «χωρὶς τοτὲ εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ κατίτικα Οἰδ. ώς δὴ τὸ βροχέν, ταῦτα δὲ ἐν κακῷ λέγεις;»=quasi vero το pauca, illa pauca autem apte dicas, Herm. Ιδ. Εἰδ. Ανδρ. 235. Ηρδ. 9, 59 «ώς δὴ ἀποδημητικῶν». Πλ. Φιλίδ. 228, c «ἔθεστο ώς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν». Ξεν. συμπ. 8, 4 μ. σ. Herbstium. Προσέτει δὲ τὰ, ἵνα δὴ, ώς δὴ, ἀπως δῆλος=ἐπὶ τῷ σκοπῷ δῆλος δὴ ὅτι, ἵνα· ώς δῆλον ὅτι, ὅπως δῆλον ὅτι. II, 26. Ηρδ. 1, 22. 24. 29. 32. Ξεν. συμπ. 1, 14. Πλ. πολ. 420, ε· ὅτε δὴ, ὅποτε δὴ, ἐπειδὴ η γενοντα; ὅτε δῆλος δὴ, ἀροῦ μάλιστα, βέλαια, ἀληθινά, λοιπὸν ὅτε, ἀροῦ λοιπόν, η κίτιολογικῶς ἐπειδὴ βέλαια, ἐπειδὴ δηλαδή, ἐπ. μάλιστα, ἐπ. λοιπὸν, τὸ λκτιν. quaniam (ἐν τοῦ quum jam), τὸ γερμ. *sintental* (ἐν τοῦ seit einmal), τὸ γκλλ. *puisque*, ἀγγλ. since η sith. Ηρδ. 1, 114 οὐκαὶ ὅτε δὴ ἦν δεκαστής δ πατεῖ. Θουκ. 2, 102. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 1 «ἐπειδὴ δὲ διέθησαν»=ἀροῦ δὲ λοιπὸν (ἀναρριζωντας πρὸς τὸ προηγηθὲν «οὗτα διέθεινον τὰ οὗτα»). 1. 5, 13 ἐπειδὴ=ἀροῦ

βέβαιως, ἀφ' οὗ δῆλα δὴ, ἀφ' οὗ μάλιστα.—ὅτι δὴ=δέστι βέβαιως, δῆλαδὴ (ώς εἰνε γνωστὸν), ιδ. Πλ. Εὐθύρ. 3, b. οὐνεκαδὴ Γ, 403, —εἰ (έαρ) δὴ=ἄν, ἐὰν σητως, ἀληθινά, ιδ. A, 61. M, 79. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 1. 6, 9. 2. 6, 20. 6, 270. i, 455 μ. σ. Nitzsch, δὴ=ἄν, ἐὰν λοιπὸν, κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὰ προηγούμενα· οἶον Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 20.

Σημ. Καὶ δύο δὴ δύνανται νὰ δῶνται ἐν μιᾷ καὶ τῇ αἰτή προτίσει. Θουκ. 5, 74 «ἡ μὲν μάχη.. ἔγενετο, πλείστου δὴ γενένυ μεγίστη δὴ τῶν Ἑλληνικῶν». Ξεν. ἀν. 5. 4, 25 «πει δὲ ἄντας ήσαν.. ἐταῦθα δὴ οἱ πολέμιοι ἐμάχοντο». Ιδ. ἀριθ. 5. Κύρ. 1. 3, 9 «λαβόντα δὴ τὸ Κύρον οἵτινα μέν δὴ εὖ κλέσαι τὸ ἔκπαμψ». Σοφ. Φιλ. 877 «πειδὴ.. διδεῖται λγθη τις εἶναι κανάπαυλα δὴ=δροῦ μάλιστα.., ἀφοῦ δῆλον διτι.

· §. 501. Δήπου. Δήπουθεν. Δήθεν. Δήτα. Δαι. Θήν.

1. Τὸ δήπου=ἀληθῖαι, ἀναμφιβόλως, βέβαιως, συνενοῖ ἐν ἔκυτῷ δύο τρόπον τινα ἀλλήλοις ἀντικείμενων μέρη βεβαίωσιν δῆλ. καὶ ἀμφιβολίας, παρίστησιν δῆλ. συλληρθεῖται τινας ιδέαν μετά τίνος ἀμφιβολίας, καὶ διὰ τοῦτο εἰναι ιδίᾳ ἀρμόδιον νὰ παράσχῃ εἰς τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἔννοιαν καὶ χροιάν τινας εἰρωνικήν, ὡς τὸ λατ. scilicet, vedelicet, nimirum, δῆλον ὅτι, δῆλα δὴ, δῆθεν, τάχα τι. Ξεν. ἀν. 3. 2, 15 «νῦν δ', διπότε περὶ τῆς ὑμετέρκης σωτηρίας δ' ἀγώνις ἔστιν, πολὺ δήπους ὑμᾶς προσόρκει προθύμουτερούς εἶναι». 5. 7, 6 «ἴστε δήπου, διθεν ἥλιος ἀνίσχει καὶ ὅπου δύεται»=εἰξέρετε βέβαια καλά. 9. 7. 6, 13. 16. Οὐ δήποι=σχι: βέβαιως. Ισοχρ. 4, 63 «οὐ δήπου πάτριόν ἔστι ἡγετήσαι τοὺς ἐπήλυδες τῶν αὐτοχθόνων». Τὸ οὐ δήπου ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι=μή σητως σχι; μήπως σχι; ἀλλ' σχι; τίθεται: ὅταν ἀναμένῃ τις ἀπάντησιν, ἐπιθεβαιοῦσταν τὴν ἀρνησιν τῆς ἐρωτήσεως. Πλ. συμπ. 194, b «οὐ δήπου με οὔτω θεάτρου μεστὸν ἡγετη, ὥστε κτλ»; μ. σ. Stallb., ιδ. Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 1. Ἐν εἰρωνικαῖς ἐρωτήσ. 4. 2, 11 «οὐ δήπου ταύτης τῆς ἀρετῆς ἐρίεσσαι, δι' ἣν ἀνθρώποι πολιτικοὶ γίγνονται»; ἐρωτᾶ ὁ Σωκρ., εἰ καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι δ' ἔτερος εἰς τοῦτο ἀποκλείειν, μ. σ. Kühner's, ιδ. 2. 3, 1. Ἐν ταῖς ἀπαγγησεσι. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 41 Ἀλκ. «εἰπέ μοι, ἔχοις ἄν με διδάσκαι, τί ἔστι νόμος; Η. πάντως δήπου=βέβαιότατα, βέβαιως, μάλιστα. Συχνὸν τὸ γάρ δήπου=δέστι βέβαιως, ἀναμφιβόλως, ιδ. Ξεν. Κύ., 1. 2, 10 μ. σ. Born. ἐν τῷ ἐκδόσ. Λειψ. σ. 22. «Οταν προηγηται τὸ γέ τοῦ δήπου, ἐξαίρεται διὰ τούτου ἡ προηγούμενη λέξις Ηλ. Εὐθύρ. 8, d «ἐκεῖνό γε δήπου ψ θυμάσιε, οὐδεὶς οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων τολμᾶ λέγειν» (εἰρωνικῶς). «Αγωστος τῷ Όμῳ. εἰνε ἡ γρῆσις, τοῦ δήπου τούτου, ὅπου δ' ἀπαντᾶ τοῦτο παρ' αὐτῷ, τὸ δὴ ἀνήκει εἰς ἀλητην λέξιν.

2. Τὸ δήπουθεν (μεθομηρικὸν προσέτι), σύνθετον ἐκ τοῦ δήπου καὶ τοῦ θήρ (ἰδ. ἀρ. 6), προειλόντος ἐκ τοῦ βραχυγυνθέντος παραπληρώματος (τῆς περιγραφῆς) θέρ, ἔχει τὴν αὐτὴν τοῦ δήπου σημασίαν, πλὴν ἔτι λισχυροτέραν. Ἀρρ. Πλ. 140 «οὐκ ἔσθι, ὅπως φυνήσεται δήπουθεν»=ἀσφαλέστερη, βεβαιώτερα. Ὁρ. 187 «ἔν μέσῳ δήπουθεν ἡγέρ ἐστι γῆσ». Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20 «ὅταν ἐπὶ τοῦ ἴππου γένωμαι, τὰ τοῦ ἴπποκενταύρου δήπουθεν διαπράξομαιν=δῆλαδη. videlicet ἰδ. Πλ. 1. 534, a. Φίλ. 62, e. Δημ. 14, 34 «ἐκεῖνό γε δήπουθεν ἥπαντες ἐπίσταθεν». 18, 127 «ταῦτα γάρ δήπουθεν ἡκούστε αὐτοῦ λέγοντος».

3. Τὸ δῆθεν (ἄχροντον περὶ Ὀμρ. καὶ Ἡτδ.), δῆθε μόνον περὶ Εὔρ. Πλ. 268, ἦτοι δὴ μετὰ τοῦ ἐν τῷ ἡρῷ. 2 δήθεντος παραπληρωματικοῦ θέρ, δηλοῦτο μὲν, ὡς καὶ τὸ δὴ, δῆλορ τι, κανονικῶς ὅμως τίθεται, ἐὰν πρέπη νὰ δηλωθῇ τὸ κατὰ τὸ γαιρόμενον δῆλορ, προσποίησίς τις δῆλο. (πάνι ἀρθρῶς λέγεται δὲ Σοῦθιδ. «δῆθεν προσποίησιν ἔχει, δύναμιν δὲ φεύδουσι»). διὸ πολλάκις τίθεται εἰρωνικῶς¹⁾. Ἐν τῷ λατ. scilicet, vedelicet, nimirum, δῆθεν τάχα μου. Συνήθως κετταῖ, ὡς καὶ τὸ δὴ, μετὰ τὴν πρὸς ἔξαρσιν λεξίν, ἐνίστε ὅμως καὶ ἐν τῷ ἡρῷ δημότησιν μετοχημῆσις τὸ ἀπλῶς δῆλον. Αἰσχλ. Ηρ. 202 «οἱ μὲν θέλοντες ἐκβιλεῖν ἔδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἄναστος δῆθεν», 988. Σορ. Τρ. 382. Εὔρ. Ὁρ. 1119 «εἰσιμεν ἐς οἴκους, δῆθεν ὡς θανούμενοι»=φανόμενοι τοιοῦτοι, οἵτινες μέλλουσιν ὑπὸθέναισι. 1320. Πλ. 268. Ἡτδ. 6, 138 «κατέσριτο διουλευομένους δεινόν τι ἐπέδυνε.., τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν (οἱ πειδεῖς παικτούσι)=ἢ δῆλας δὴ οὐ πρέξασιν(οἱ πειδεῖς), ὅταν τάχα θὰ ὥστιν ἄνδρες, scilicet viri facti, οἱ πειδεῖ, ὡς ἄνδ. φανόμενοι.—b) τὸ προστεπονημένον δῆλον. Πλ. 6, 1 «(Ιστικός) ἔθωμψκε τὸ γεγονός, ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν πραγμάτων ἐπιστάμενον». 1, 59 «(Πειστέρχος) τρωματίσας ἐσυτόν τε καὶ ήμιόνους; ηλκασεν εἰς τὴν ἀγροὴν τὸ ζεῦγος, ὡς ἐκπεριφευγῶς τοὺς ἐγθύσους, οἵ μιν ἐλαύνοντας ἐς ἀγρὸν ἡθέλησαν ἀπολέσαι δῆθεν ποιήτας ηθέλησαν νὰ φανεύστωσιν τάχα τούτ. Α.τ.λ. μ. σ. Bachr-Θουκ. 1, 92 «Ἄκακεδαιμόνιοι ὅργην μὲν φανεράν οὐκ ἐποιοῦντο τοὺς Ἀθηναίους· οὐδὲ γάρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παρακινέσται δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο» = sed ut consilio monerent scilicet in commune. 127. 3. 111, 1—c) Εἰρωνικῶς. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 3 «ἔγω μὲν ἀπεπεμψάμην (τὸν οἶνον), μέγα φρονῶν, ὅτι δῆθεν τοῦ; βασιλέως θυγατρὸς ὁψίμην τὸν ἐμὸν οἶνον γαμέτην», μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας, ἐνεκα τοῦ λυπηροῦ θανάτου τοῦ οἴνου τοῦ.

1) Hartung I. σ. 317. Baumlein ἐν τῇ ἡρῷ. συγγρ. σ. 110. Klotz ἐν τῇ ἡρῷ. συγγρ. II. σ. 434.

4. Τὸ δῆτα προειλθὸν ἐκ τοῦ δὴ καὶ τοῦ παραπληρῷ ωμυκτικοῦ δεικτικοῦ τα, ὃς τὰ ἐνθαῦτα ἐκ τοῦ ἔρθα, τηριαῖτα ἐκ τοῦ τητρίκα, καὶ τὰ δωρικὰ ἐπιβέβημ. πότα, ὅτα, ἀλλάτα κτλ.¹⁾. εἰνεἰσχυρότερός τις δευτερεύων τύπος τοῦ δὴ, πρὸς δὲ συμφωνεῖκατέ την σημασίαν. καὶ τὴν γρῆσιν μετὰ τῆς διαφορᾶς, διτὶ ἐισχυρότερος τύπος προσεκτήσατο καὶ σημασίαν ισχυροτέραν. Ως τὸ δὴ, οὕτω καὶ τοῦτο δὲν τίθεται ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσεως, ἀλλὰ κατέται μετὰ λέξιν καὶ μάλιστα κανονικῶς μετ' ἑκείνην, ἵτις εἰνεὶ καὶ ἡ σημαντικωτέρα. "Ἄγνωστον ἔτι τοῦτο εἴνει τῇ ὁμηρικῇ γλώσσῃ, τῷ Ἡσιόδῳ καὶ τῇ δωρικῇ διαλέκτῳ, καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Ἡρό. εἰνει σπάνιον, συγχόνη δύως παρὰ τοὺς ἀττικοὺς. Αἰσχύλ. ἐπτ. 652 εἴδετο ἐν εἴη πανδίκιως φευδόνυμος δίκην». Πρ. 347 «ἐγὼ γάρ οὐκ.. τοῦδε εἴνεκε θέλουμ' ξεν.. πημανάς τυχεῖν». Οὐδὲ δῆτα =δῆτι βέβαιον, τῷ ὄντι δῆτι. Συγχόνη ἐν ἀπαρτήσεσι. Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 9 Σωκρ. «ἢ νομίζεις οὐκόνον τὴν μητέρας σοι εἰναι; Λ. Οὐ δῆτα». 2. 6, 1. 16. 3. 10, 4. Πλ. Ιππ. 1. 283, d. πολ. 333, a. Περὶ τοῦ μὲν δῆτα ἰδ.. §. 503, 2. Ἐν ἐρωτήσει μετὰ ἐρωτηματικὰς λέξεις τῆς προτάσεως· οἷον τὰς ί, ἀρι, χρησιμεύει πρὸς ἔκφρων τῆς ὅλης προτάσεως, μετὰ δὲ τὰς ἐρωτηματικὰς δηνομαστικάς· οἷον τὰς κτλ., ἐπιτείνει αὐτὰς ταῦτας. Αἰσχύλ. ἐπ. 91 «πότερον δῆτ' ἐγὼ ποτιπέστω βρέτη δικιμόνων» Πρ. 630 «πίδῆται μέλλεις» Σοφ. Οἰδ. κ. 258 «πίδῆται δέξηται.. ὀρέλημα γίγνεται»; Εὔρ. Ἀνδρ. 84. συμπ. 211, d. «Οταν δύως δέν δύπτέρχη ἐρωτηματικὴ λέξις, τότε πρέπει νὰ ἀνανεγθῇ εἰς τὴν λέξιν, γάρ ἔπειται. Σοφ. Τρ. 1219 «τὴν Ἐλρυτείαν οἰσθικ δῆτα πάρθενον»; εἰδένεις βέβαιον; Τὸ μὴ δῆται τίθεται ἐπὶ προσταγῆς, εὐχῆς καὶ παρορμήσεως; μὴ βέβαιον, εἴθε μὴ, οὐδὲ μή. Εὔρ. Μ. 1056 «μὴ δῆται, θυμέ,.. ἐργάζηται τάδε». 644 χορ. «μὴ δῆτ', ἀπολις γενούμαν». Δημ. 18, 324 «μὴ δῆτ', ὅ πάντες θεοί, μηδεὶς ταῦτη δύων ἐπινεύσειν». Άλλα δῆται =ἀλλὰ (δύωας) δῆλον, βέβαιον δύως. Αἰσχ. Πλ. 1697 «τίς ἔσθι δὲ κόρπων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν; οὐδεὶς ἔστιν, ἀλλὰ δῆται τὸ θύριον φευγγόμενον ὀλλωμένον κλαυσιζῆ» =δῆλον δύως, διτι. Ἐν ἐρωτήσ. τὸ ἀλλὰ δῆται =ἀλλὰ βέβαιον; ἀλλὰ δῆλον; πολλάκις εἰρωνικῶς. Πλ. Ιππ. 1. 283, c «ἀλλὰ δῆται Σικελιώται μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἀμείνους γίγνεσθαι, Λακεδαιμόνιοι δ' οὖν»; 285, d. Γάρ δῆται=δίτι δῆλον, διτι βέβαιον. Εὔρ. Ηλ. 929 «ἡδεισθε γάρ δῆτ' ἀνάσιον γάρμας γαμον». Καὶ δῆται=καὶ τῷ ὄντι, ἀλλὰ =καὶ τούλαχιστον, ac profecto, καὶ et quidem. Αἰσχ. ζων. 511 «τούτι τοῖνυ οὐκ ἥδη γάρ, καὶ δῆται μ' ἐλάμβανε θαῦμα, διπάτ' ἐξέλθοι κτλ.» Εξαλ. 385. Ξεν. Κέρ. 5. 1, 4. Πλ. Ηρωτ. 310, c. «Ος δῆται=qui profecto, aperte,

1) "B. Hartung I. c. 300. Bäumlein c. 108.

manifesto, δόποντος τῷ ὄντι, ἀληθινά, φανερά. Αἰσχλ. ἐπτ. 811 «οἱ δῆται δρῦῶς... ὥλοντο». Οὗτοι δῆται = λοιπὸν ἀληθινά. Πλ. Θεολ. 164, ἡ τέοι οὖν δῆται ἔτη ἐπισήμη;» τίθεται δὲ καὶ ἀληθινώς αὐτὸς ἐπὶ συμπεράσματος ἐκ τῶν προηγουμένων η καὶ γενικῶς ἐπὶ ἀναφορᾶς πρὸς προηγούμενόν τι, ὡς τὸ δῆ (ἴδ. §. 500, 4). Ηρδ. 4, 69 «δέδοκται.. (αὐτοὺς) ἀπόλλυσθαι. Ἀπολλύεις δῆται αὐτοὺς τρόπῳ τοιῷδε»=κατατρέφουσι λοιπὸν αὐτοὺς τῷ ὄντι κτλ. Μετὰ προστακτικῆς. Πλ. Γοργ. 452, ε «σκόπει δῆται.. ἐξισούσι πλούτου φραγῇ τι μετέζοντο»=σκόπεις δὲ λοιπὸν κτλ. Πολλάκις δὲ καὶ ἐν ἔρωτικοις. Πλ. σοφ. 218, δ «βιούσι δῆται.. πειραθῶμεν;» =θέλεις λοιπὸν τῷ ὄντι..; «Οτε δῆται = ὅταν λοιπὸν τῷ ὄντι. Ἀρρ. σρ. 121 «ὅτε δῆται ταύτης ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει, διέπλευσεν εἰς Αἴγυνην».

5. Τὸ δαῖ¹⁾ ἔκτετραμένος τύπος τοῦ δῆ, ὡς τὸ καὶ τοῦ γῆ, εἶναι ιδίᾳ θέμιον τῇ κοινῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, διὸ καὶ σπανιώτατα ἀπαντᾶ ἐν τῇ εὐγενετῇ γλώσσῃ τῶν τραχικῶν²⁾ παρ' Όμορ.³⁾ δὲ καὶ Ηρδ. οὐδέλωτς. Ή χρῆσις αὐτοῦ περιορίζεται μόνον ἐν ταῖς ἔξτης συνδέσεσι: τί δαῖ; καὶ, πῶς δαῖ; Χρησιμεύεις δὲ καὶ εἰς τὸ νῦν ἐκφράσῃ ἐρώτησιν μετὰ θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, καὶ ἐν λόγῳ μετὰ πάθους τινὸς, ἐν τῇ σημασίᾳ πολλάκις τοῦ λαττιν. aīn tu? αἴ τι λέσ; ἔτσι; αἴ σληθινά;⁴⁾ Ἀρρ. Ἀγ. 764 «τί δαῖ φέρεις;»=αἴ, τί λοιπὸν, τί δὲ φέρεις; ὅρ. 136 «τί δαῖ σύ;»=αἴ τί λοιπὸν σύ; 1615 «τί δαῖ σὺ φέρεις;»=τί δὲ λοιπὸν σὺ λέγεις; Συνήθως κεῖται πρὸ διαστίξεως τινος, οὕτω π. χ. παρὰ Ηλάτ. πάντοτε⁵⁾. Σοφ. Ἀντ. 318 «τί δαῖ; βούβιζεις τὴν ἐμηνὶ λιπηγὸν ὄπουν;» Ηλ. Φωκίδ. 61, ε «τί δαῖ; ή δὲ οἵ οὐ φιλόσοφος Εὔηνος;» Ἐπὶ μεταβάσεων ὄμως ἀπὸ προσώπου η πράγματος εἰς ἔτερον τοιοῦτον τίθεται τὸ τί δὲ, εἰ καὶ οἱ κώδ. ταλαντεύονται ἐνίστε μεταξὺ τῆς γραφ. τί δαῖ; καὶ τί δέ; π. χ. Ηλ. Φωκίδ. 71, α.

6. Τὸ θῆται συμβανεῖ μὲν κατὰ τὴν σημασίαν. καὶ χρῆσις πρὸς τὸ δομστικὸν δῆ, δὲν περάγεται ὄμως ἐξ αὐτοῦ, ὡς φρονεῖ δ Hartung I. σ. 312, ἀλλ᾽ ὑπάρχει καθ'⁶⁾ ἔκυτό. Απαντᾶ μὲν καὶ παρ' Όμ. ὡς ἐγγλιτικὸν, ιδίᾳ ὄμως; εὑρίσκεται ἐν τῇ σικελικῇ δικλειστῷ⁶⁾ παρὰ Σωρρονίῳ, Ἐπιγάρμῳ καὶ Θεοκρίτῳ, ἐκ δὲ τῶν κτ.

1) Ίδ. Hartung I. σ. 320.—2) Ίδ. Hermann ad Vig. σ. 848. Porson εἰς Edd. M. 1008 κ. ἄλλους π. χ. τὸν Wunder εἰς Σοφ. Ἀντ. 318, οὗτοι ίντελῶς ἀρνοῦνται τὸ δαῖ παρὰ τοῖς τραγικ., οὐχὶ ὄμως δὲδῶς. — 3) Ίδ. Nietzsche εἰς Όδησ. Μίρ. I. σ. 40. Spitzner εἰς Ηλ. κ. 108—4) Ίδ. Kübler εἰς Κικ. Tusc. 5. 12, 35. — 5) Ίδ. Schneider εἰς Πλ. πολ. 468, 2. — 6) Ίδ. Abrens περὶ δαῖλ. II. σ. 384.

τικῶν ὁ Αἰσχύλος μόνον μεταχειρίζεται αὐτὸν (Πρ. 930 «σύ θην ἀγρότεις ταῦτ’ ἐπιγλωσσάζεις Διός»). Περὶ Οὔρου τίθεται ως ἐπὶ τὸ πολὺν ως τὸ ἀττικόν δήποτε, μπὸ σημασία. εἰρωνικὴν ἡ σκωπτικήν. Ν, 620 «λείψετέ θην οὕτω γε νέκις Δανκῶν ταχυπώλων, Τρῶες ὑπερφί-αλοι». Ἡδ. I, 394. Ηροσέτι δὲ ὡς θηρ = ως βέβαια, ἔτσι βέ-βαια P, 29· ἡ θηρ Α, 365 κ.τ.λ.* οὐθηρ B, 276 κ.τ.λ.: οὐ μέρ θηρ Θ, 448 κ.τ.λ.¹⁾· γάρ θηρ Φ, 568· ἐπει θηρ π, 91. Ἐπιγέρ. ἀποσπ. 18 (1) Ahr. «νῦν γάρ θηρ εὖωνον κίνεῖ σῖτον». Σωρρον. ἀποσπ. 10 (72) Ahr. 54 (12). 92 (126). Θεόρ. 15, 15 «πρώχν (λέγομες δὲ πρώχν θην πάντα)»=ὑπὸ τὸ νεωστὶ, τὸ πρὸ διλίγου δῆλος δὴ νοοῦμεν πᾶν, πάντα καὶ πόνον. 63 «πείραξ θην πάντα τελεῖται»=tentando scilicet, nimirum, διὰ τῆς πείραξ τῷ ὄντι τελοῦνται πάντα. «Αλλως συνδέεται συνήθως μετ’ ἀν-τωνυμ. 1, 97 «τύ θην» (μετὰ γλεύης). 7, 83. 2, 114 «εἴγω θην». 5, 111 «χύμες θην».

Σημ. Τὸ θὴν τούτο εἶδομεν ὥπὸ τὸν ἀσθενέστερον αὐτοῦ τύπον ως ἀπλοῦν παραπλήρωμα τοις; Σήπου θεν, δῆθεν, καὶ ὥπὸ τὸν ἔτι ἀσθενέστερον ἐν τῷ δῆθε, ἀπαντᾷ δὲ ἵκτος τούτων καὶ ἐν τῷ εἴθοε ως μόριον εὐχετικὸν, ἀμποτε.

§. 502. Τὸ βεβαιωτικὸν μὴν (μάν) ²⁾.

1. Τὸ μὴν (δωρικ. καὶ ἐπικ. μάρ) δηλοῖ βεβαιώσιν, ἐπιβεβαι-ωσιν = τῷ ὄντι, ἀληθῶς, καὶ ἀντιστοιχεῖ κατὰ τὴν γραπτοῦ πρὸς τὸ λατιν. vero. Οὐδέποτε τίθεται ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσεως, ἀλλὰ πάντοτε κείται μετ’ ἀλλογενοῦ λέξιν καὶ μάλιστα τὴν σημαν-τικωτάτην ἐν τῇ προτάσει, ιδίᾳ δὲ μετὰ ἔγκλησ. προστακτικὴν, μετὰ λέξιν ἐρωτηματικὴν ἢ, ὅταν πρέπη νὸν κανονεγμῆσι εἰς δληγον τὴν πρότασιν, μετά τινα τροπολογικὰ ἐπιβήνημ. καὶ μετὰ συνδέσμους (ἱδ. ἀριθ. 4). ὅτε λαχυρίζει μετὰ τούτων τὴν πρώτην τῆς προ-τάσης. Ήδέν, ὅτι τὸ μὲν μὴν δηλοῖ βεβαιώσιν ὑποκειμενι-κὴν, τὸ δὲ δὴ ἀντικειμενικ., φάνεται ἀδικαιολόγητος.

2. Η τοῦ μὴν γραπτοῖς καὶ σημασίᾳ εἰνες διπλῆ. «Η ἐκρράζεις ἀ.π.λῆγρ βεβαιώσιν τοῦ λόγου, ἡ παρίστησι τὴν βεβαιώσιν αὐτοῦ κακίαῶς καὶ σφρῶς ἐν ἀρτιθέσει πρὸς τὰ προειρημέρα. α) Ἀπλῆγρ βεβαιώ-σιν» Πίνδ. Ισ. 3, 53 «ἴστε μάν Αἴγαντος ἀλυκὸν φρόνιμον» = εἰ-ξείρετε τῷ ὄντι, βέβαια. Ἀναφορικῶς πρὸς προηγηθεῖσα, πρόταση. δηλοῖ τὸ μὴν πολλάκις πρὸς τῇ βεβαιώσει καὶ ἐπίτασιν προσέτι-

1) Ἡδ. Spitzner ἐν τῇ ἑρθ. συγγρ. καὶ Nägelebach Exkurs. I. σ. 161.—2) Ἡδ. Hartung II. σ. 373. Nägelebach Exk. I. εἰς Ἰλιάδα. Bäumelein ἐν τῇ ἑρθ. συγγρ. σ. 153. Rost εἰς λεξικ. Πασσοβ. III. σ. 236. Σασελλ. λεξ. ἐν μὴν. Fr. Thiersch Disquisit. de analo. Gracc. capitibus minus cognitis. Monachii 1851 Μέρ. I. σ. 440· Μέρ. II. σ. 5. Φ. Βοζίκη π. τ. σημασία. καὶ συν-τάξ. τῶν μορ. τῆς ἐλλ. γλωσσῆς κτλ. ἐν τῷ μὴν.

τοῦ προφίηνθέντος, ὡς τὸ vero, ἐρτελῶς, παρτελῶς, μάλιστα. Πλ. πολ. 520, ε «ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν οἱ τρόφιμοι...; Ἀδύνατον ἔφη· δίκαια γάρ δὴ δικαίους ἐπιτέλξουμεν» παντὸς μὴρ μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτὸν ἔκαστος εἰτὶ τὸ ἄρχειν» = ἔκαστ. μάλιστα αὐτ. Θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν σῆμενέστερον παντὸς ἄλλου, ὡς τι ἀναγκαῖον καθῆκον. — b) ἀρτίθεσιν πρὸς τὸ προειρημέρον. Θ, 372 «νῦν δὲ ἐμὲ μὲν στυγέει.., ἔσται μάτι, ὅταν αὕτε φίλην γλαυκώπιδα εἰπή» = θὰ ἦν σμως (κακός), ὅταν, erit vero (tembus), quum. Π, 14. Πλ. νόμ. 663, ε «καλὸν μὲν ἡ ἀλήθεια καὶ μόνιμον, ἔοικε μῆτρα οὐ κέρδιον είναι πείθειν». σορ. 216, Ιε «καὶ μις δοκεῖ θεός μὲν ἀνὴρ οὐδεμίας είναι, θεῖος μῆτρα». Ανανι προηγουμένου μὲρος Ψευδ. Πλ. ἐπινομ. 981, d «τὸ γάρ πλεῖστον πυρὸς ἔχει, ἔχει μῆτρα γῆς τε καὶ ἀέρος». Σπανιώτερα δηλοῦται μῆτρα ἀρτίθεσιν πρὸς τὰ ἐπόμενα, ότε ἡ βεβαίωσις ἀποτελεῖται τὴν παραδοχὴν (συναίνεσιν) τῆς ἐπομ. προτάσ., ἐπειδὴ ἐν τῷ περιπτώσει ταύτῃ τίλεται κανονικῶς ὁ ἀσθενέστερος τύπος τὸ μῆτρα, (ιδ. ἀρθ. 4, a).

3. Ἐν συνδέσει μετὰ τῆς προστακτικ. τὸ μῆτρα, ἐκρράζει ὡς καὶ τὸ λαττιν. vero, ἔρεσιν καὶ πόθον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ποθουμένου. Α, 302 «εἰ δὲ ἄγε μῆτρα, πείρησκε»=ἔλκει δὲ, ἔλκει λοιπόν! Οὕτω ἄγεται μῆτρα Ε, 765. Η, 459. Σορ. Οἰδ. κ. 178 «ἄπειρος μῆτρα» = ἀπολούθει λοιπόν. 587 «ὅρα γε μῆτρα» = πρόστεχε λοιπόν. Ιδ. Αρρ. Λυτ. 183. Terent. Ad. 2. 4, 3 «in tuto est omnis res; omittit vero tristitiam tuam. — Ηολλάντις κατέται μετὰ ἐρωτηματ. Ιδέον, θει ταύτην ἐπὶ μᾶλλον ἐξάρῃ. Ξεν. συμπ. 4, 55 «ἄλλαξ μὲν Δι!, ἔση, οὐκ ἐπὶ τούτῳ μέγας ζροῦδ. Ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ μῆτρᾳ» = ἀλλάξ διὰ ποτὸν ἄλλο δὲ πλεον; Κύρ. 1. 6, 28 «πῶς μῆτρα ἡμᾶς; τὸναντίκα τούτων ἐδιδάσκετε;» (Αλλ᾽ ἐν Ιερ. 1, 31 «πῶς μάνι..;» qui vero, πῶς σμως; ὡς ἀντίθεσις. συμπ. 4, 23 «ἄλλαξ πότε μῆτρα;)» Πλ. Λυτ. 208, ε «ἄλλαξ ἀντὶ σίνος μῆτρα τε δεινῶς διακωλύουσιν οὐδεμίους είναι;» Φιλίδρ. 229, α «Φ. δράζει οὖν ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον; Σ. τι μῆτρα. = τί λοιπὸν είνει; τί λοιπὸν σημαίνει τοῦτο; αὐτὸν καλέσω, τὴν βλέπω, μάλιστα. Ιδ. 261, d. πολ. 410, b. Φίλ. 17, b, συγχέν, ιδ. Stallb. εἰς τὸ χωρ. τοῦτο. 39, ε «Σ. δίκαιοις ἀνὴρ καὶ εὐσεβης.. ἀρ' οὐ θεοφίλης ἔστιν; Η. τι μῆτρα;» Ήνιοτε σμως σημαίνει καὶ τι δέ; πῶς ἄλλως; quid vero, ὅταν τις ἦν ἀερίσιος, ἢν θὲ συμφωνήσῃ πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ ἄλλου, ὡς ἐν 44, b. πολιτικ. 263, b.

4. Αἱ τοῦ μῆτρα συνδέσεις μετὰ τροπολογικ. ἐπιβήημ. ητοι μορφῶν καὶ μετὰ συνδέσμων εἰσὶν αἱ ἐπόμεναι.

a). Η μῆτρα, βεβαίωσις ισχυράτῳ ὅτι, βεβαίωτεται, μάλιστα. α) ἀπλῶς. Η, 393 «ἡ μῆτρα Τρῶες γε κέλονται». Η μῆτρα Ν, 354 Ρ, 429. Η δὴ μάτη Ρ, 538. Διὸ ιδίᾳ ἐπὶ σφράγει τόσῳ ἐν δρυῖῳ,

ὅσῳ καὶ ἐν πλαγίῳ λόγῳ. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 12 «σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω. Ή μὴν ἐμοὶ δοκεῖ Κύρος, οὔτενας ἢν ὁρᾷ ἀγαθοὺς, φιλεῖν οὐδὲν ἡπτον ἔσυτος» μ.. σ. Born. et Poppo. ἀν. 6. 1, 31. Πλ. ἀπολ. 22, α «νὴ τὸν κύνα.. ἢ μὴν ἐγὼ ἐπαθόν τι τοιοῦτον». Ξεν. Κύρ. 4. 2, 8 «τὰ πιστά δίδωσιν αὐτοῖς, ἢ μὴν ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς». 6. 2, 39. Ἑλλ. 3. 4, 5. 6. ἀν. 2. 3, 26. 7. 8. 2. 2. 3, 27 «δύμόσαι ή μὴν πορεύεσθαι». 6. 6, 17. Πλ. Κρίτ. 51, ε «δύμολογήσας ἢ μὴν (οὕτως ὁρθῶς γράπτ. ὁ Stallb.. ἐκ κωδ.) πείθεσθαι οὕτε πείθεται οὕτε πείθει ἥμας;»—*β)* κατ' ἀρτίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμ. 1, 57 «ἀτάρξ' οὐ τέλος ἵκειο μύθων· ἢ μὴν καὶ νέος ἐστι, ἐμὸς δέ κε καὶ πάξις εἰης» = ἀλλ' ὅμως εἰσαι ἔτι τῷ ὄντι νέος.—*γ)* κατ' ἀρτίθεσιν πρὸς τὰ ἐπάρμενα (πανιώτατον ἴδ. ἀριθ. 2). Ν, 354 «ἢ μάχη ἀμφοτέροισιν ὅμὸν γένος ἥδ' ἵκε πάτρη, ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα τῇδε».

β) Οὐδὲ μῆρ, μὴ μῆρ=οντως ὅχι, ἀληθῶς ὅχι· α) ἀπ.λῶς Μ, 318 «οὐ μάχη ἀληθεῖς Λυκίην κάτια κοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλῆες». Ρ, 41. 448. Μὴ μᾶρ, ἐπὶ εὐχῆς Θ, 512. Ο, 476. Χ, 304. Οὐ μῆρ οὐδὲν=καὶ ἀληθινὰ προσέτι ὅχι. Πλ. Ἀλκ. 1, 135, ε. "Αὐτοὶ τε καὶ μετ' ἐπιτάσσω, οὕτως ἰδίᾳ οὕτε μῆρ, κ. οὐδὲ μῆρ=neque vero, καὶ οὐδόλως ἀληθινά, καὶ οὐδόλως βέβαια.—*β)* κατ' ἀρτίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμ. Ο, 18 «οὐδὲ δόλος, Ἡρη, Ἐκτορα δῖον ἐπαυσσε μάχης, ἐφέθησε δὲ λαούς· οὐ μῆρ οἰδ', εἰ αὗτε κακορρήφιης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπιμύρηκε» = ἀληθινὰ ὅμως δὲν εἰζεύρω. Ιποκρ. 4, 68 «ἐπιφανεστάτος μὲν οὖν τῶν πολέμων δ' Περσικὸς γεγονεν, οὐ μῆρ ἐλέκτω τεκμηρίως τὰ πελκικὰ τῶν ἔργων ἐστὶ τοῖς περὶ τῶν πατέρων ἀμφισθητοῦσιν». Πλ. Λυσ. 207, c. "Ἐπὶ ἐρωτήσεως. Εὔρ. "Αλκ. 518 «οὐ μῆρ γυνὴ γ' ὅλωλεν "Αλκηστις σέθεν;" = ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπέθανε ὄντως κ.τ.λ. Οὕτω τά· ἀλλ' οὐ μῆρ Ε, 895. ἀλλ' οὐ μῆρ οὐδ' ᾧ=ἄλλη ὅμως τῷ ὄντι οὐδὲ οὕτως ὅχι. Ψ, 441. Θουκ. 1, 5 «Δανκοὺς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι καὶ Ἀργείους καὶ Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ ("Ομηρος") οὐ μῆρ οὐδὲ βαρθάρους εἰρηκε» ἀλλ' οὐδὲ βαρθάρους τῷ ὄντι ἔχει εἴπη. Ξεν. Ἀγ. 2, 12 «καὶ κραυγὴ μὲν οὐδεμίκια παρῆν, οὐ μῆρ οὐδὲ σιγὴ» = ἀλλ' ὅμως τῷ ὄντι οὐδὲ σιγὴ.

γ) Καὶ μῆρ, α) ἀπ.λῶς, καὶ μάλιστα α) οὕτως, ὥστε τὸ καὶ εἶνε σύνδεσμος συνδετικός. = καὶ ὄντως, καὶ ἀληθῶς (οἱ Ἀττικ. μεταχειρίζονται συνήθως ἀντὶ τούτου τὸ καὶ μέρτοι). Ψ, 410 «ῶδε γάρ εἰσερέω, καὶ μῆρ τετελεσμένον ἔσται». Πολλάκις ἐπὶ ἀπαριθμήσεως πολλῶν πραγμάτων τίθεται μετ' ἐπιτάσσως=καὶ μάλιστα, μάλιστα βέβαια. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 12 «ἀνθρώπῳ δὲ καὶ γεῖρῃ προσέθεσαν.., καὶ μῆρ γλωττάν γε κτλ». 1. 6, 3. Ἑλλ. 4. 2, 16. συμπ. 4, 15. Πλ. Λυσ. 207, c. 'Ἐν ἐπομένῃ προτάσ. Τ, 45 «καὶ δέ οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένε-

σκον.., καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἵσαν» = καὶ μάλιστα
οὗτοι—^{—66} οὔτως ὥστε τὸ καὶ ἀναφέρεται εἰς ἔννοιαν συμπληγ-
ρωτέκνη ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναρτίκης οἶν τὰ, ὥσπερ καὶ λέγεις,
ώσπερ καὶ δοκεῖ, καὶ τὰ τούτ. ὅμ.=νχι, μάλιστα, καὶ τῷδεντι. Ἀρρ.
Πλ. 414 «Βλ. μή νυν διάτριψι, ἀλλ' ἄνυς πράττων ἐν γέ τι.
χρο. καὶ μὴν βρεδίζω»=μάλιστα (ώς θέλεις) καὶ νά με πορεύομαι,
(κυρί. καὶ διντας πορεύομαι). Μετ' ἐπιτάσσεως. Πλ. πολ. 328, d
«δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτας ὡς παρὰ φίλους. Καὶ μὴν, ἦν δὲ ἐγὼ,
χαίρω γε δικλεγόμενος τοὺς σφόδρα πρεσβύτοις»=νχι, καὶ χαίρω
μάλιστα.—γγ.) Πολλάκις ἐπὶ μεταβάσεως, ἐν τινι διηγήσει. Πλ.
Φιλ. 58, d «Ἄλλα πειρῶ. ἀκριβέστατα διελθεῖν πάντα. Φ.
Καὶ μὴν ἔγωγε θυματίσκει πεπάθον παραχεινόμενος· οὕτε γάρ κτλ».
=καὶ τῷ διντι· ἔπαθον θυματίσκει.—^{—6} καὶ τὸτε προηγούμενον.
=et vero, καὶ σμας, "Id." Απολλ. π. συνδ. ἐν Βενη άνεκδ.
II. 518. Σοφ. Ἡλ. 321 «χρο. φιλεῖτ γάρ ὀνεῖν πρᾶγμα² ἀνήρ
πράττων μέγα. Ἡλ. καὶ μὴν ἔγωγή ἔσωστε καὶ οὐκ ὄντων». Οἰδ.
τ. 987. Εὔρ. Ἱρ. αὐλ. 20. Ξεν. Άπομν. 2, 3, 10 «δέδοικα, μὴ
οὐκ ἔχω ἐγώ τοσαύτην σορτίκην. Καὶ μὴν οὐδέν γε ποικίλον, ἐφη
δ Σωκράτης... δεῖ ἐπὶ αὐτὸν μηγκναῖσθαι». "Id. 2, 3, 14. 19.
8, 4. 5 καὶ πολλαχοῦ. Τὸ καὶ μὴν τίθεται πολλάκις, διτον ἐ-
πιθέρηται νέος λόγος, νέντις ἀπόδειξις; ἔτι μελλον ἐπιθεσθιατική.
λ., 582 «καὶ μὴν Τάνταλον εἰτεῖδον». 593. Εὔρ. Ινέτ. 925. Οἱ
δραματικοὶ μετακειρίζονται τὸ καὶ μὴν, διτον θέλωσι νά προσκα-
λέσωσι τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῇ προσελεύσει νέου τινος προσώπου.
Σοφ. Ἀντ. 526 «καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ήδη Ισμήνη». 1180 «καὶ μὴν
ὅρῳ τάλαινον Εὐρυδίκην ὁμοῦ» (=ἔγγυς). Προσέπι δὲ τὰ, καὶ μὴν
καὶ=et vero etiam, καὶ προσέπι βέβαιοις, ἀρνητικ. δὲ καὶ μὴν οὐδέ.
Πλ. Πρωτ., 310, a «Σωκρ. καὶ χάριν γε εἰτομαχι, ἐκντὸν άκούντε.
Ἐτ. καὶ μὴν καὶ ἡμεῖς σοὶ, ἐκντὸν λέγης». Θουκ. 1, 142 «καὶ μὴν
οὐδὲ ήπιτείχης; οὐδὲ τὸ υκυτικὸν χειρὸν φιδηθῆναι» = et vero
ne.. quidem, καὶ προσέπι βέβαιοις οὐδὲ ήπιτείχ. κτλ.

d. *Alla μὴν=ἄλλ' διντας, ἄλλα τῷ διντι. at vero, sed vero.*
Πλ. Φιλ. 63, a «καὶ δ Σιμψίκης; Ἄλλα μὴν, ἔφη, νῦν γε δοκεῖ τι
μοι: καὶ κύρῳ λέγειν Κέρθης». Ενίστε τοιούτης καὶ διτὸν λέξεως,
ήτις πρέπει νά ἔξερθη³ οἶνον Ρ, 418 «Ἄλλ' οὐ μὴν θυην γε καὶ
άρματα διαδικλέοισιν» Εκταρ. Ηρικμίδης ἐπογήτεται· οὐ γάρ ἔκ-
σω». Σοφ. Πλ. 817 «Ἄλλας οὐ τι μὴν = ἄλλας οὐδὲ ἄληθινά,
ἄλλα οὐδόλως; βέβαιοις. Εὔρ. 401 «ώς τητὸν ἄλλας οὐδὲ
μεθίσομαι. Ἄλλας οὐδὲ ἐγώ μὴν τάνδι⁴ ἀπειμ⁵ καὶ τοσι λαπάνω =
ἄλλας οὐδὲ ἐγώ βέβαιοις. Εἰς ἐπιτείρουσιν προσθετικήν πράτσασι.
οἶνον Ξεν. Κύρ. 5, 3, 31 «καὶ ξύκι δίκαιος ποιοῦντας θντον χάριν
ἀποδιδόντες» ἄλλας μὴν καὶ ξύμφορος γ' θντον πράξιμους ήμεις αὐ-
τοῖς» = ἄλλας τῷ διντι· μάλιστα καὶ εἰς ήμ. κύτ. συμρ. Πολλά-
κις τίθεται ἐπὶ μεταβάσεως; ἄτον ἔννοιας; εἰς ἔννοιαν, ίδικ

μάλιστα, ὅταν κύτη περιέχῃ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προηγούμενον· Εἰν. ἀπομν. 1 1, 6 «πιστεύων δὲ θεοὺς πῶς οὐκ εἶναι θεοὺς ἐνόμιζεν; Ἀλλὰ μὴν ἐποίεις καὶ τάξεις» μ. σ. Kühn. Οὕτω καὶ ὅταν δὲ εἰς παραδέχηται τὸν λόγον ἀλλου. Εἰν. ἀπομν. 2. 7, 2 «ἀλλὰ μὴν, ἔρη, ἐν πολλῇ γέ εἴμι ἀποσίχη» = ἀλλὰ τῷ ὄντι, ἀληθῶς, εἴπει κτλ. 3. 3, 1 κτλ. Συγγάνεις τοὺς συλλογισμούς, ὡς Λουκ. διάλ. Ζεὺς δὲ τραγ. 51 «εἰ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν (atqui) εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρχ θεοί». Εἰν. ἀπομν. 3. 8, 3. Πλ. Γοργ. 477, e.

ε. "Οὐας μὴν = ὅμως τῷ ὄντι, ἀληθηνὰ ὅμως" οἷον Πλ. πολιτ. 297, d.

f. Τὸ γέ μὴν μεταχειρίζονται ὡς τὸ ἀπλοῦν μήν, μετὰ τῆς διαφροῦς; Ὅμως; ὅτι διὸ τοῦ γέ ἡ πρὸς αὐτοῦ λέξις ἐξαίρεται ἐμφαντικώτερον. Πίνδ. "Ισ. 3, 18 «Ἄτρωτοί γε μὴν πατήδες θεῶν». Οὕτως μετ' ἐπιτάσσεως ἐπὶ τῷ ἀπεριθυμήσει πολλῶν ἀντικειμένων. Εἰν. ἀπομν. 1. 4, 5 μετὰ τὴν κατάλεξιν τῶν δρθικληρῶν καὶ ὄτων ἐπιφέρει: «ὅσμῶν γε μὴν, εἰ μὴ ἔνεις προστέθησαν, τί ἂν ἡγεῖν ὄφελος ἦν;» μ. σ. Kühn: διὸ καὶ εἰς τὰς μεταβάσεις ἀπὸ ἔννοιας εἰς ἔννοιαν, ηὗτις πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ἐμφαντικῶς: πολλάκις προσέτι, ίδίᾳ μάλιστα παρὸς Ξενοφ., σύμεται ὡς τὸ λατιν. *jam vero*=εἰτα, ἔπειτα, πρὸς τούτοις, προσέτι. Εἰν. ἀν. 1. 9, 16 «εἰς γε μὴν δικαιοσύνην εἰ τις αὐτῷ ἀφερεῖς γένοιτο ἐπιδίκνυσθαι βιουλόμενος, περὶ παντὸς ἐποιεῖτο τούτους πλουσιωτέρους; ποιεῖν» μ. σ. Kühn. Ιδ. Εἰν. Ἀγ. 1. 4, 6 μ. σ. Breitenb. Ἐν ἐμφαντικῇ ἀπτιθέσει μετὰ τὴν ἔνειν προηγούμενου μέρου μέρ. Εἰν. Κύρ. 6. 1, 7 «ὅτε δὲ χωρὶς ἡμεν ἀλλήλων, ἐκεῖνοι (οἱ πολέμοι) ἡμῖν ἐχρῶντο, ὡς ἐκείνοις ἦν ἥδιστον ἡμῖν γε μὴν ὡς γχλεπώτατον». Ὅταν τὸ γέ μὴν κατέκι μετὰ σύνδεσμον, ἀναρρέεται εἰς ἀλλόκτονον τὴν ἔννοιαν. Εἰν. ἀπολ. 13 «ὦς γε μὴν οὐ φύεδομει κατὰ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦτο ἔγω τεκμήριον». 18 ἦει γε μήν». Ιέρ. 10, 8 «ὅταν γέ μην». Ἀγ. 1, 5 «ὦς γε μήν». 9 «ἐπει γε μήν».¹⁾

§. 503. Τὸ βεβαιωτικὸν μέν. — Μὲν δὴ μέντοι μὲν οὖν.²⁾

1. Τὸ μὴν, ὡς ἀσθενής τύπος τοῦ μὴν, ἐκροήζον ὡς καὶ τὸ μὴν, πλὴν ἀσθενέστερὸν πως, βεβαιωσιν, ἐπιβεβαιώσιν, ἀπαντῆσιν γάρ τοι μὲν παρὸς Οὐκέτῳ, συγγάνεις μὲν παρὸς Οὐκέτῳ, καὶ τοῦτο ἔγω τεκμήριον.

1) Σημ. μεταφρ. τὸ γέ μὴν τοῦτο διεσώθη εἰς τὴν διάλεκτον Ζακυνθίων οἷον γιὰ μὲν, καὶ ἐν Πελοποννήσῳ γέ μου.—2) Hartung ἐν τῇ βιβλ. συγγρ. σ. 390. Naegelsbach ἐν τῇ μνησθ. συγγρ. σ. Baumlein ἐν τῇ ἑρθ. συγγρ. σ. 159. Rost. ἐν τῇ μνησθ. συγγρ. σ. 175. Thiersch ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ. Spitzner excurs. VIII ad Iliad.

ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ἡ χρῆσις τοῦ βεβαιωτικοῦ τούτου μὲν αὐτοῦ καθ' ἑκατοῦ ἔνευ ἐπομένης ἀντίθεσται. οὐδόλως εἶναι ζέγη. Οὐδέποτε καὶ τοῦτο κείται ἐν κεφαλίδι: τῆς προτάσ., ἀλλὰ συνδέεται στενά μετὰ τῆς σημαντικωτάτης ἐν τῇ προτάσ. λέξεως ἡ ἐν ταῖς δευτερούσιαις προτάσ., μετὰ τῶν συνδέσμων, οὗται ἀναφέρονται εἰς δόλικηρον τὴν ἔννοιαν.

2. Ἡ χρῆσις καὶ σημασία τοῦ μὲν συμφωνεῖ σχεδὸν καθ' ὅλου πρὸς τὴν τοῦ μήτραν. Δικλοῖς πρῶτον ἀπλήρωται. Α. 234 «ναὶ μά τοδε σκηπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλον καὶ δέσμος φύσει» = ὅπερ ὄντως ποτὲ δὲν κτλ. 267 «καρτιστοι μὲν ἔσαν». Αἰσχύλ. Ηρ. 541 «νῦν δὴ πρόπτασσι μὲν στένει γάρ; Ἀσίς ἐπικενομένη». Θουκ. 1, 10 «καὶ ὅτι μὲν Μυκηναὶ μικρὸν (δηλ. πόλισμα) ἦν . . ., οὐκ ἀκριβεῖ ξὺν τις σημειών, χρώμενος ἀπιστοίη μὴ γενέσθαι τὸν στόλον τοσοῦτον» = καὶ διότι ἀληθῆς, τῷ ὄντι. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 2 «Ἄ πατε, ὅτι οἱ θεοὶ σὲ ἴλιον πέμπουσι, καὶ ἐν ἵεροῖς δῆλον καὶ ἐν οὐρανίοις σημειώνεις» = ὅτι τῷ ὄντι. Οὕτως ἀρχεται τοῦ πρώτου λόγου αὐτοῦ δὲ Ιστορ. 1, 1 «Πολλὴ μὲν ἡ μεταβολὴ μων γέγονεν.. ἐκεῖνος γάρ εκτλ.», μ. σ. Schoemann. Προσέτι μὴ μέργυετ ἀποκρεμφ. = ὅτι ἀληθῆς, τῷ ὄντι ἔχει. Ηρδ. 3, 66 «δεινῶς δὲ Ηρηζόσπιτος ἔξχρονος θν μὴ μὲν ἀπεκτενει λιμέριδαν». 3, 99. Ἐν τῇ ἔρωτήσει δυνάμενον νῦν μεταρρυθμῆ ἀληθινά; εἰνε βέβαιος ὅτι; Πλ. Χρημ. 153, C «πνεγένου μὲν τῇ μάχῃ» = ὅτις ἀληθινὰ πνεύματα ἐν τῇ μάχῃ; Αρρ. δρ. 1214 «ὑριανέις μάνει» = εἰνε βέβαιον, ὅτι εἰσὶ δικῆς; ἔχεις ἀληθινὰ τὸν νοῦν σου; Εὐρ. Μ. 676 «θέμις μὲν ἡμᾶς χρηστὸν εἰδέναι θεοῦ» = εἰνε εἰς ἡμᾶς ἀληθινὰ θευτὸν εκτλ.; Ιππ. 316. Πλ. Πλ. Μεν. 82, b. Τίθεται εἰς τὰς ἀποχρίσεις, καὶ ἀπαγγησει. Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 4 «πότερος τόκης καὶ πότερα γνώμης ἔργη κρίνεις; Ηρόπεις μὲν τὰ ἐπὶ ὁφελεῖς γιγνόμενα γνώματα ἔργη εἰναι». Εὐρ. Ηλ. 631. Αρρ. δρ. 358. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ δῆτα (§. 501, 4). Σαφ. Ἀντ. 551 «Ιορ. τί ταῦτ' ἀνιψις μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; Ἀντ. ἀλγοσσα μὲν δῆτ' εἰ γελῶτ' ἐν σοὶ γελῶ» = λυπομένη βέβαια πολὺ, λυπομέναι πολλῷ μαλλόν, ἐάν πρέπη γελῶσῃ νῦν γελῶ μὲν σέ. Δεύτερον πκρίστηκαν, ὡς καὶ τὸ μήτρα, τὴν βεβαιώτων τοῦ λόγου ἀντίθετον τοῦ ἑριθέντος (σηματία ἀττιθετικη). Πλ. Αλύ. 182, d «ἄλλος ἔστι μὲν.. χαλεπὸν» = ἄλλος εἰνε τῷ ὄντι.. χαλ. Συγχότετα κεῖται μετὰ ἀρνητῶν ἀλλά.. μέτρ. Πλ. ιορ. 240, b «οὐδέκαμος ἀληθινόν γε, ἀλλ' ἔσικος μέτρ» = at. certe, ἀλλά.. βεβαιώς; Πρωτ. 344, a. Θεσάτ. 201, b. Φαίδ. 242, c, μ. σ. Stallb. Διὸ πολλάκις τὸ μέτρον μετὰ κλητικὴν ἐκφράζει ἀντίθεσιν. ρ, 344 «μηδόμεναι τε καὶ ἀρνητασθεῖαι» = τούνχντίον μάλιστα τόξι, immo vero arcum. ρ, 154 «Ὥ πέπον, ὃς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἰναι: ἀριστα» = immo vero sic.

Σημ. 1. Ὡς βεβαιωτικὸν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὸ μὲν καὶ ἔκει, ὅπου μετ' ἀντωνυμίᾳ ἀναφέρεσται ἀνακινητικῶς εἰς προμηνοῦν πρόσωπον, ἐπειδὴ βεβαιοῦν δῆλοι τὴν ταῦτην τοῦ φημίντος προσώπου ἐν νίζ τινι ἐννοίᾳ. ζ, 13 «Ἀλκίνοος δὲ τότε ἡρχε... τοῦ μὲν ἐδη πρὸς δῆμα». Ἀθηνᾶ. ιδ. λ, 51. κ. 55. μ, 131 κ. 134 καὶ ἀλλαχοῦ σύνηθες. Καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν λέξιν ρ, 533 «οὗτος καὶ μέθι ἡδὺ τὰ μὲν οἰκήσεις ἔδουσιν». ιδ. χ, 300. 338 κ. πολλαχοῦ. Οὕτω καὶ τὰ, ἐν οὐκέτι δ, 87 κτλ., ὃς μὲν Κ, 487. Ἐπαναλαμβίνεται δὲ πολλάκις εἰς ἀλλεπαλλήλως ἐπομένας προτάσεις¹⁾, 310 «[βόσκατον] τὸ μὲν ἔκταμεν, τὸ μὲν ἄπειρος; ἔποκομεν, τοῦ μὲν δισεν τὸ ἔργονταν ἐγὼν ἀπέκοπα παρεστάμενος». τ, 459. 462. Ἐν ἄλλοις δημοσίοις τὸ μετ' ἀντωνυμίᾳ βεβαιωτικὸν μὲν ἔχει σημαῖαν ἐναντιωματικήν. Β, 324 «τίποτε ἄνιον ἐγίνεσθε». ἡμέν μὲν μὲν τὸ τόδε ἔσθητε τέρας.. Ζεῦς = ἡμέν δημοσίως, ατ vero nobis. Δ, 286. 341. Ε, 230 π.τ.λ. Ἐνίσται μετὰ τὸ ἐν μὲν καὶ ἔτερον, διστε τὸ μὲν ἐν δῆλοι βεβαιωτικῶς τὴν ταῦτην τοῦ προσώπου, τὸ δὲ ἔτερον ἀντιστοιχῶς ἐνδυτοκῶς πρὸς διτίθεσιν. Ιδ. Β, 101. 102. Σ, 432. 434 «ἴκμεν μ' ἀλλάδαν ἐνδρὶ δάμασσεν.. ὃ μὲν δὴ γάρδα λυγρῷ κεῖται ἐνι μυγάροις δρυμένος, ἀλλὰ δέ μοι νῦν (δηλ. ἔλεγε ἔδωεν)». Ιδε μ, 73. 1).

3. Συγδέσεις τοῦ μὲν μετὰ μορίων εἰσὶν καὶ ἐπόμεναι:

a. Τὸ δὲ μὲν μεταχειρίζεται δὲ «Οὐρο. πάντως, ὡς τὸ δὲ μὲν (§. 502, 4, a) διὸ ἐπὶ δρκῶν καὶ ἐπιμχρτυρῶν, α) ἀπλῶς ξ, 160 «ἡ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεσται, ὡς ἀγορεύω». Ηρδ. 4, 154 «ἔδορκον, ἡ μὲν αἱ διπλονήσειν, διτε ἐν δεκάρῃ». 5, 93. 6, 74. 9, 91.—β) κατ' ἀρτίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα. λ, 447 «ιδίην γάρ πινυτή τε καὶ εἴδης μάθειν οἶδεν.. Πηγελόπεια» ἡ μὲν μιν νύσσον γε νένην κατελείπομεν ἡμετεῖς ἐργάζενοι πόλεμονδεσι = λίκαν συνετή, καὶ δημοσίη τὸ τότε ἔτι ὄντως πολὺ νέα. — γ) κατ' ἀρτίθεσιν πρὸς τὰ ἐπόμενα: Ω, 416 «ἡ μὲν μιν.. ἔκει, οὐδέ μιν κισγύνει».

b. Οὐδὲ μὲν, μὴ μὲν (= οὐδὲ μὴν, μὴ μὴν §. 502, 4, b). α) ἀπλῶς Β, 233 «οὐδὲ μὲν ἔσικεν ἀργὴν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμενον οὔτες Αγκιῶν». Ξ, 472. Ηρδ. 2, 118 «ακαὶ δημόντας καὶ ἀνωμοτήμην μὲν ἔχειν [Ἐλένην]». 3, 99. Οὕτω καὶ τὰ, οὐδὲ μὲν γάρ, ἐπειδὲ μὲν = διότι, ἐπειδὴ ὄντως ὅχι, οὐδὲ μὲν τοι = ἀληθινὸν, ἐντελῆς ὅχι: — δ) κατ' ἀρτίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα. Ο, 735 «ἥ τινάς φυμεν εἰναι χωστατήρας ἐπίστω, ἡδὲ τι τετήρος ἔσειν, δὲ καὶ ἀνδράσι λοιγὸν ἀμῦνει; Οὐδὲ μὲν τι σχεδόν ἔστι πόλις» = ἀλλ' ὄντως δὲν ὑπάρχει παντάποτον πόλις τις πλησίον. Ηρδ. 9, 7 «κακίπερος ἀδικεόμενοι οὐπέ [Ἐλένην]ων.. οὐδὲ μὲν οὐδὲ διαδογήσαμεν» = βεβεκίως ὅχι, δημοσίη θὲτο κλείστωμεν εἰρήνην (πρὸς τοὺς Ήρέσ). Οὕτω καὶ, οὐδὲ μὲν ἀντὶ ἀλλ' οὐ μήτ.

c. Καὶ μὲν (= καὶ μὴν §. 502, 4, c), α) ἀπλῶς Ω, 488 «καὶ μὲν που κεῖνον περινακεῖται ἀμφὶς ἐόντες τείρουσι» = καὶ τῷ ὄντι ἐκεῖνον κάποιον κτλ. Σ, 362.— β) κατ' ἀρτίθεσιν πρὸς

1) Ιδ. Nagelsbach ἐν τῇ ἑρθ. πραγματ. σ. 168.

τὰ προηγούμ. ἐπὶ νέας τινὸς δηλώσεως, ὡς καὶ τὸ, καὶ μὴν εἰτα δὲ καὶ εἰς ἴσχυράς ἀντιθέσεις 1, 499 δυνατοῖ εἰσὶν οἱ θεοὶ «καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι.. παρατρωπῶσται» = ἀλλ' ὅμως καὶ τούτους ἀκόμη κτλ.

d. Τὸ γέ μὲν ἀρχ. καὶ νέον ἰωνικ. (= γέ μὴν §. 502, 4, f., ὅμως ἀσθενεστερὸν πως) ἔχει σημασ. ἐναντιωματικήν. B, 703 «πάθεόν γε μὲν ἀρχὸν» = καὶ ὅμως ἐπίθ. τὸν ἀρχηγόν. Λ, 813. Ηερδ. θεογ. 363. Ήερδ. 7, 234 «ἔστι ἐν τῇ Αἰκαδέλφῳ Σπάρτῃ, πόλις ἀνδρῶν ἐκτακισκῆλων μάκιστη κηροῦστοι πάντες εἰσὶν ὅμοιοι· τοὺς ἐνθάδε μεγεστημένοις· οὐ γε μὲν ἄλλοι Αἰκαδέλφοις τούτοισι μὲν οὐκ ὅμοιοι, ἀγαθοὶ δέ». 7, 152. Τούτου διάρροον εἶνε τὸ μὲν γέ, ὅτε τὸ γέ ἐπενεργεῖ, πρῶτον μὲν ἐπὶ τοῦ μὲν, εἴτα δὲ καὶ ἐπὶ τῆς προηγούμενῆς λέξεως, ὅτε ἐμρχαντικῶς ἔξιρομένης; δι' ἀμφοτέρων τούτων. Θουκ. 1, 40 «Καριθίοις μὲν γε ἔνσπονδοί ἔστε, Κερκυρίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνακωγῆς πώποτε ἐγένεσθε». Ξεν. Κύρ. 2, 2 «πρῶτη μὲν γε Κυζίκωντος ἐπεμψέν ιερεῖς» = πρὸ διάλιγου τοῦδε λέγεταιν. 2, 1, 2, 2, 1, 16. Ηέρ. 8, 9, μ. σ. Frotscher. Ηλ. συμπ. 180, d, μ. σ. Stallb. Θουκ. 1, 40. Δημ. 18, 93. Οὕτω πως ἔχει τὸ πολύτην καὶ ἐν τῷ, δέ γε. Ξεν. Ἀν. 3, 1, 35 «ἥμην δέ γ' οὐδεὶς πάντα ποιητέα». 3, 3, 17. Κύρ. 4, 1, 8. Ἀπορη. 2, 6, 31 «τὰς δέ γε Σαιρῆνας» μ. σ. Kühn.

e. Ἀπᾶρ μὲν, ἀλλὰ μέρ· α) ἀπλῶς = τῷ ὄντι βέβαιοις, ἀληθῶς βέβαιοις, μ. 156 «ἀλλ' ἔρεω μὲν ἔγω; — α) κατ' ἀρτίθεσ. πρὸς τὰ προηγούμ. = ἀλλ' ὄντως, καὶ ὅμως ἀληθῶς. ο, 405 «νῆσος.. οὖτι περιπληθῆς; λένιν τόσον, ἀλλ' ἀγριοῦ μέν». Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 21 «ἀλλ' ἔχει μὲν, ἔρη ὁ Σ., ποιίλως πως ταῦτα». 1, 2, 2, μ. σ. Kühn. Ηερδ. τοῦ ἀλλὰ μὲν δὴ τοῦ. παρακατικῶν. — Ηερδ. καὶ τὸ ἀλλὰ μὲν ἐν §. 502, 4, d,

f. Τὸ μὲν δὴ (γράφεται δὲ καὶ μερδὶ) δηλοῦ τὴν βεβαίωσιν (μὲν) ὡς τετελεσμένην, ἀραιγότελον, γαρεράρ (δι). Σορ. Φ. 1308 «τὰ μὲν δὴ τόξοι ἔχεις» = ἔχεις ιοιπὸν πλέον βεβαίως τὰ τόξα. Τρ. 627 «ἄλλοι εἰσθα μὲν δὴ τὰ τῆς ξένης» = ἄλλοι εἰσένερεις πλέον τῷ ὄντι βέβαιοις κτλ. Συγχρὸν ἐν τῷ εὐρπερχοματικῷ φράστει ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα = atque haec quidem hactenus, ταῦτα λοιπῶν εἴνε πλέον ταῦτα. Αἰτιχ. Ηρ. 498 «τοιωστα μὲν δὴ ταῦτα». Οὕτω πως ἐπὶ συμπεράσματος. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 62 «ἐμοὶ μὲν δὴ Σωκρ. τοιωστο; ὃν ἐδόκει πιμῆς; ἀξιος εἶναι», μ. σ. Kühn. Ηλ. Γορ. 470, b «τοιωτο μὲν δὴ, ὡς ἔστιν, καὶ παρὰ σοῦ καὶ παρὰ ἔμοις ὄμοιογεῖται» ἔνθι τὸ δὴ ἀναρέστει εἰς τὰ προηγούμ., οἷς §. 504, 4. Μετὰ προστακτικῆς μεταχειρίζεται δὲ Ομρ. τὸ μὲν δὴ, ὡς τὸ μὴρ μόνον (§. 502, 3). Α, 514 «νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεσο», μ. σ. Naegelsb. Ιδε Ω, 650. Τὸ νῦν μὲν δὴ μετὰ μέλλ. γρ. ἐν τῇ ἀρχῇ λόγου, ἐν δὲ λέγεται, ὅτι

τῷ ὅντι πλέον πρέπει νὰ ἔλθῃ τι εἰς πέρας, ὅτι τέλος πάντων πρέπει νὰ τελειώσῃ, τ. 253 «νῦν μὲν δὴ μοι, ζεῖνε, πάρος περ ἐών ἐλευνδε, ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔτη κιδοῦνός τε». Ἐπ' ἵσης ἐν ἀρχῇ λόγου τὸ εἰ μὲν δὴ συγχόταταν περὶ 'Ομρ. = ἐκν λοιπόν, τέλος πάντων τὸ πρᾶγμα ὄντως οὕτως ἔχη: α., 82, δ., 831. Σορ. Οἰδ. τ. 294 «Ἄλλη εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος, τὰς οὓς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδε ἀράξε» = ἐκν λοιπόν, ἐκν πλέον (δῆ), ἀληθινά (μὲν) ἔχη ἔγνος φόβου.—Ἐν τῷ, καὶ μὲν δῆ=ac prefecto, καὶ βεβαιότατα, τὸ δὴ ἐπιτείνει τὴν βεβαιότητα. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 3 «καὶ μὲν δῆ δικτελέσω ἐπιμελούμενος. 6. 2, 23. 8. 4, 8 ακαὶ μὲν δῆ κακί». Συγχόν καὶ ἐπὶ μεταβάτεως ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἔννοιαν, ἀλιξ δὲ, ἵνα εἰταράγῃ νέκι τινα ἀπόδειξιν, νέον ἐπιχειρημά, διὸ τὸ δὴ ἐκράζει συμπέρασμα, συνέπειαν. Ηλ. πολ. 287, δ «καὶ μὲν δὴ χαλεπὸν ἐπιγειροῦμεν δρῶν». συμπ. 197, α. μ. σ. Stallb. Φχίδρ. 231, δ. 232, b. e. 233, a. d. Σπανίως ἔχει ἔννοιαν ἐννοιώνια ψυχαντικήν at vero, ἀλλ' ὄντως, οὐμας ἀληθινά. οἰον Θουκ. 3, 113 «καὶ μὲν δὴ τούτοις γ' ἡμεῖς... ἐργάχομεθ», μ. σ. Popp. Τὸ ἐν τοῖς καδ. ἐνίστεται ἀποντῶν καὶ μὲν δὴ οὐδημοῦ κοιτικῶς βεβαιοῦται. — Τὸ δὲ μὲν δὴ εἶνε ἐνισχυθὲν μὲν=βεβαιότατα ὅγι. Ξεν. συμπ. 4, 3 «μὴ τὸν Δι', ἔφη, οὐ μὲν δῆ=μ. σ. Herbst. Ιέρ. 1, 21. Κύρ. 5. 5, 18. 6. 3, 10. Ιέρ 7, 11 «οὗτε σὺ οὔτε ἄλλος, μὲν δὴ οὐδεῖς»=neque vero alias quisquam. Συγχόν ἐν ἐννοίᾳ ἐρατιωματικῇ. Ηλ. Φχίδρ. 266, ε «βεβαιώσι μὲν ἔνδρες, οὐ μὲν δὴ ἐπιστήμονές γε ὃν ἐρωτᾷς»=οὐμας βεβαιότατα δὲν εἶνε τούλαχιστον ἐπιστ. Ξεν. ἀν. 1. 9, 13 μ. σ. Kühn. 2. 2, 3 «οὐδὲ μὲν δὴ αὐτοῦ γε μένει οὔντε»=βεβαιότατα οὐμας αὐτοῦ τούλαχιστον δὲν εἶνε δύνκτ. νὰ μένῃ. 2. 4, 6. 3. 2, 14. Κύρ. 6. 3. 10. — Τὸ ἀλλὰ μὲν δὴ εἶνε ἐνισχυθὲν ἀλλὰ μὲν = ἀλλὰ βεβαιότατα. Ηλ. Κύτ. 48, α «ἄλλα μὲν δὴ, φάν γ' ἔντες, οἷοι τ' εἰσιν ἡμῖν; οἱ πολλοὶ ἀποκτινύνται». Φχίδ. 75, α.—Τὸ γε μὲν δὴ εἶνε ἐνισχυθὲν γέ μέν. Αἰσχλ. ιζ. 20 «μακράν γε μὲν δὴ ῥῆται οὐ στέργει πόλις». Σορ. Τρ. 484. Εὐρ. 'Ελ. 1259.

Σημ. 2. Τῇ; συνέσιως τάσης τοῦ μὲν δὴ διέφορος ἔστιν ἐκείνη, ἐν ᾧ τὸ μὲν ὅγι σηματ. ἐνδοτικήν καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἐπομένην ἀντίθεσιν. "Ιδε §. 527. Περὶ τοῦ ἐπικ. μὲν τε ιδ. §. 506, 2.

g. Τὸ μέρτοι [περὶ 'Ομρ. κ. Ησδ. οὕτω συγγνωμένον εἰς μίχν λέξιν, καὶ λοιπὸν μὲν τοι¹] ἔστι βεβαιωτικ. μὲν ἐνισχυθὲν διὰ τοῦ τοι (ιδ. §. 507) καὶ τίθεται ἡ ἵνα ἐκράζεται ἡ πόλις; βε-

1) Οὐχὶ δὲθε; ὁ Spitzner Erc. VIII εἰ: Ηλ. §. 3 ἀρνεῖται τὴν γρῆσιν τοῦ μέν τοι (μέντοι) περὶ 'Ομρ. καὶ Ησδ.

βαίωσιν, ἐπιβεβαιώσιν, ἐπίτασιν, ἐρισχνοῖς (= ἀληθῖος, βεβαιῶς, τῷ ὄντι, vero, profecto) ἢ ἵσχυρὰς ἀρτίθεσιν, ἐραρτίωσιν (= ὅμως, vero, tamen). Ήπρ' Ὁμέρ. ἀπαντῷ γραφόμενον ποὺς τῷ μέρῃ τοι (π. χ. Θ., 294 «οὐ μὲν τα.. παχύμαξι». σ., 233) πολλάκις καὶ μέρῃ τῷ ὄντι μέρτοι¹⁾ Δ., 341 «σφῶν μέρῃ τῷ ἐπέοικε μετὰ πρώτους ἔόντας ἐστάχειν = ὑμῖν τῷ ὄντι πρέπει, νος vero deceat. ε., 447. Ο τέλειος ὅμως τύπος τῆς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ Σημ. 1. χρήσεως τοῦ μέρη μετὰ ἀντωνυμ. ἀναχεραλκιωτικὴν (ἐπικαληπτικὴν) ἐν δ., 157 «κείνου μέν τοι ὁδὸς ὑδός» ἀναρροικ. πρὸς τὰ ἐν 143, σημαίνει ὁ, τι τὸ μέρτοι ἐν τῇ ἀπτικῇ Ηλ. Θεσίτ. 187, δ «οὕτῳ μέρτοι χρὴ λέγειν», ἀναρροικ. πρὸς τὰ προηγούμ. Η χρῆσις ὅμως τοῦ μέρτοι ἐστὶ συγνοτάτη. Ξεν. ἀπομν. 3. 1, 2 «κιτηγρὸν μέρτοι, ὃ νεανίκ, τὸν βουλόμενον ἐν τῇ πόλει στρατηγεῖν, ἔσθν τοῦτο μαθεῖν, ἀμελῆσαι αὐτοῦ». Ηλ. Φαίδρ. 214, α «τὰ μέρηστα τῶν ἀγαθῶν ὥμην γίγνεται διὰ μανίκ, θείᾳ μέρτοι δόσει διδομένης». Φαίδ. 87, ε. Πολὺς εὐχρηστον εἶνε τὸ ἀνανταπόδοτον μέρτοι ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι. Ξεν. συμπ. 4, 33 «οὐκοῦν τοῖς ἀποτροπίοις θυεῖς; Μὴ δέκ, τοῦτο μέρτοι, ἔρη, οὐ ποιῶ». Ηδ. ἀπομν. 2. 6, 2. 4. 2, 12. 14. Κύρ. 1. 4, 19. Ηλ. Φαίδ. 65, δ μ. σ. Stallb. 68, δ. 73, d. Αρνητικ. οὐ μέρτοι, 82, ε. ἀπολ. 26, ε. Άλλα καὶ εἰς μὴ ἀπαντήσεις οὐ μέρτοι, μὴ μέρτοι. Απὸ Ὁμέρ. Θ., 294. Φ., 370. Ξεν. συμπ. 4, 17 «Ἄλλος δὲ μέρτοι ταῦτη γε ἀπικυστέον τὸ καλλος». ἀπολ. 26. ἀνάλ. 3. 2, 17 «μηδὲ μέρτοι τοῦτο μεῖνον δόξητο ἔχειν». Συγγνότατον ἐστι τὸ οὐ.. μέρτοι, καὶ ἐν ἀρωτήσεσιν, μεθ' ἡς προσδοκοῦ τις μετὰ βεβιάστητος ἀπάντητον καταρκτικάν. Ηλ. πολ. 338, δ «αἱ γοι εἰπεῖν Οὐ καὶ πείθεσθαι μέρται τοῖς ζηρούσι τίκτοντο φῆς εἰναι, «Ἐγγέγε» = δὲν νομίζεις τῷ ὄντι, ὅτι δὲν κτλ., Φαίδρ. 230, δ. 261 ε²⁾. Μέρτοι .. δὲ = μάλιστα. ξῆλοι, πάντως.. ξῆλοι, βέβαιοι... άλλα. Ξεν. ἀπομν. 2. 10, 4 «οἱ μέρτοι ἀγαθοὶ σίκονόμοι.. φρούριοι δεῖν ὀνειδίαι: νῦν δὲ κτλ.» - Καὶ .. μέρτοι = καὶ .. ἀλληλικ., τῷ ὄντι, ετ.. profecto, ἢ = καὶ .. μάλιστα, ετ.. quidem. Ξεν. ἀν. 1. 9, 6 «φιλοθηράτατος ἥν καὶ πρὸς τὰ θηρία μέρτοι φιλοκινδυνότατος». 1. 9, 29. 4. 6, 16. 7. 7, 17. ἀπομν. 4. 7, 4. Σημαίνει δὲ καὶ καὶ .. μόλαταῦτα, καὶ ὅμως. Ξεν. ἀν. 1. 8, 20 «καὶ οὐδὲν μέρτοι οὐδὲ τοῦτον παθεῖν ἔρασσαν» μ. σ. Kühn. Μετὰ προστακτ. Ξεν. συμπ. 4, 5 «καὶ ἀράσορ μέρτοι, ὃ σοφιστὴ, ἐλεγχόμενος» = et patere vero te redargui. - Άλλα .. μέρτοιν, ὅτε τὸ μέρτοι ἀποδίδοται: εἰς τὴν πρὸς κύτον τεθειμένην λέξιν· τὸ δὲ ἀλλὰ μέρτοι = ἀλλ' ὅμως, ναὶ, ὅμως, at vero, εἴνε συγχρόνη ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι. Ξεν. ἀν. 7. 6, 39 «ἄλλ' ἐμοὶ μέρτοι

1) Ηδ. Nägelsbach εἰς Ηλ. 6, 145, σ. 243, III Aufl. — 2) Ηδ. Stallb. εἰς Ηλ. ἐν τῷ χωρ. τοῦτ. Φαίδρ. 229, δ. Bornemann εἰς Ξεν. ἀπ. §. 3 σ. 34.

οὐ δικαίως δοκεῖτε τῷ ἀνδρὶ τούτῳ χαλεπαίνειν». Κύρ. 5. 5, 36. Πλ. πολ. 331, ε «ἀλλὰ μέρτοι, ἦν δὲ ἐγώ, Σιμωνίδη γε οὐ ἔχ-
διν ἀπιστεῖν.» 430, ε «εἰ ἔμοιγε βούλει χαρίζεσθαι, σκόπει πρό-
τερον τοῦτο ἔκείνου. Άλλι μέρτοι, ἦν δὲ ἐγώ, βούλομεν γε, εἰ
μὴ ἔχειν.» Πρωτ. 331, δ. Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 14. Ἐν τῷ ἡγου-
μένῳ τῆς προτάσεως (τῇ προτάσει) εἰ μέρτοι=ἐὰν ὄντως, τῇ ἀληθείᾳ
Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 10 «ἄλλοι μέρτοι, ἔφη δὲ Ξεν., τοιοῦτον ἔστιν τὸ
ἔργον, κανένας δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομετ-
ναι.» 2. 1, 12. Κύρ. 5. 1, 9. Πλ. ἀπ. 31, b. Ἐν τῇ ἀποδόσει. Πλ.
Φαῖδ. 87, ε «εἰ γάρ ἔρεις τὸ σῶμα . . . , χωρίαν μέντοι» ἂν εἴη
κατλ. = ἀναγκαῖον τῷ ὄντι ἥθελεν εἰπεῖν. - Τὸ ἔργον των μέρτων
μέρτοι ἔπιτείνεται πολλάκις διὰ τοῦ γένεος οἶνον Ξεν. Κύρ. 1. 6,
8 «ὅταν . . . , ὅταν μέρτοι γε». 3. 3, 18. 5. 5, 11. 24. Ὅταν
ὅμως προηγήθηται τὸ γένος, ἀναρρέψεται τὸ γένος τοῦτο εἰς τὴν προη-
γουμένην κύτον λέξιν. Ξεν. ἀν. 2. 3, 9 «οἷον γέ μέρτοι» = νο-
μίζω τούλαχιστον ὅμως; μόλις ταῦτα νομίζω. 1. 9, 14 μ. σ. Kühn.
Σορ. Πλ. 398 «αὐλόν γε μέρτοι μὴ τοῦτον ἔχειν λίγες πεσεῖν». Συ-
γχωνὴ τὸ μέρος . . . , μέρτοι. Ξεν. ἀν. 2. 3, 10 «καὶ οἱ μὲν ἡ-
γοῦντο, Κλέοχρος μέρτοι ἐπαρεύετο.» 2. 4, 14. 24. Τὸ οὐ μέρ-
τοι ἐνισχύεται διὰ τοῦ γένεος, οὐ μέρτοι γε=ἄλλοι ὅμως ὅγι βέβαιοι. Πρ.δ.
2, 98 «εἴπῃ δὲ οὐ καὶ ἄλλος τις Ἀργυρόδρος, οὐ μέρτοι γε Αἰγύ-
πτιον τὸ οὔνομα». Ξεν. Κύρ. 5. 5, 24 «ἄκοστοι μέρτοι γε οὐδὲν
κωλύειν». Θουκ. 1, 3 «οὐ μέρτοι πολλοῦ γε χρέον ἥδησατο καὶ
ἀπασιν ἔκνικτοσι». Τὸ ἐναντιωματικὸν μέρτοι δύνεται νὰ κατέται
καὶ ἐν τῷ ἡγουμένῳ τῇ προτάσει. (τῇ προτάσει) Ξεν. ἀπομν. 1. 4,
18 «ἦν μέρτοι» = ἂν ὅμως, sī vero.

h. Μέρος οὖν, μεροδρ. ίδ. §. 733, 2, c).

§. 504. Τὸ βεβαιωτικὸν καὶ ἔρωτηματικὸν ἥ. - "Ητοι. 1")

1. Καὶ τὸ ἥ, ὃς καὶ τὰ μήρ., μήρ., δή, ἐκφράζει ἐρίσχυαν καὶ
ἐπιθετικάσιν ("Πολύχ. ἥ=ἄληθης, ὄντως) = ἄληθινά, τῷ ὄντι,
μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι τοῦτο εἶναι ἐμρχντικώτερον, διὸ καὶ τί-
θεται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσ. δικτυρεῖ ὅμως πάντοτε τὴν ἐναντιω-
ματικὴν κύτον σηματ., καὶ δέν καταπίπτει εἰς ἄπλοῦν σύνδεσμον.

1) "Id. Bäumlein ἐν τ. ἥρθ. συγγρ. σ. 119. 243. Hoogeveen doctr. partic. Gr. σ. 332 ἔκδ. Schutz. Klotz ad Devar II. σ. 503. 608. Nagelsbach ἐν τ.
ἥρθ. συγγρ. σ. 182. Ο Kvistala (Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1863, σ. 311)
παράγει τὸ ἥ τοῦτο ἐκ τῆς αὐτῆς ἥτις, ἐξ τοῦ διαζευκτικὸν ἥ καὶ τὸ συγ-
χριτικ. ἥ=quam. Ἀρχικὴ αὐτοῦ σημασ. εἶναι ἡ τροπικὴ δεκτικὴ=Οὗτον, ταῦ-
τα. ἐν ταῦτῃς ἀνεπούληθή ἥ βεβαιωτικὴ, ὡς τὸ λατιν. illa ἐν ταῖς ἀπαντή-
σεσι καὶ ἐν τοῖς ὅροις τὸ δὲ διαζευκτικὸν ἥ . . . ἥ ἐκ τῆς σημασ. οὕτως . . . οὕ-
τως, διὸ ἡμὲν . . . ἥ δὲ καὶ τὸ συγχριτικ. τίλος ἥ, quam. ὡς τοῦ διαζευκτικ.
ἐπιρρήματος ἐκ τοῦ διεκτικ. προγένθινος.

Ζ. 441 «ἡ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει». Πλ. Γοργ. 447, σ «ἡ κακλῶς λέγεις». Φιλετ δὲ νὰ συνδέηται μετ' ἄλλων βεβαιωτικ. ρούσων (μὴν, μὲν §§. 502, 4. 503· δὴ §. 500, 6· δῆτα §. 501, 4), καὶ ἐπιφέρουσά· των τοῦ βαθμοῦ (ἐπιτατικῶν)· οἶνον μάλα, μάλα δὴ (§. 500, 6), κάρτα, 6, 328 «ἡ μάλις Τηλέμαχος φόνον ἔμην μερμηρίζει». Αἰσχλ. Ἀγ. 578 «ἡ κάρτα κτλ.»

2. Αξιοὶ δὲ προσογῆς εἰσὶ καὶ αἱ ἐπόμεναι συνδέσεις αὐτοῦ· ἡ ἀρα συγγ. παρ' Ὁμ.· οἷον ω, 193 «ἡ ἀρα σὸν μεγάλη ἥρετη ἐκτήσω ἔκοιτον» Ἰδ. §. 509. — Η γάρ = ὄντως νὴ, τῷ ὅντι βεβαιώς, Ἰδ. §. 509, 8, α), συνήθως ὅμως δηλοῖ, διάτι ἀληθινά, διάτι τῷ ὅντι, εἴνε τῷ ὅντι οὕτως. Ἰδ. Α. 78. Β, 242. Πλ. Φιλίδρ. 227, δ «ὦ γενναῖος, εἴθε γράψειεν, ὡς γεὴ κτλ.» ἡ γάρ δια ἀστεῖον εἰεν οἱ λόγοι». Τὸ δὲ που = ὄσως; βεβαιώς, ἐκρράξει βεβαιώσιν ἐκφερομένην μετά τινος; ὡρισμένης ἀμειβολίκης, ὅταν δ λαχλῶν θέλῃ νῦν ἐμβέλην εἰς τὴν ἔκυτοῦ σταθερὴν πεποίθησιν τὸν γεωμετρισμὸν τῆς ἀμειβολίκης· πολλάκις δὲ ἔγκειται ἐν αὐτῷ καὶ εἰσινείς, ὅταν ὁ λόγος περὶ πραγμάτων καταφρανεστάτων. Γ, 43 «ἡ που καργαλλωσι.. Ἀγκιστ.» Πλ. Λυσ. 207, δ «ἡ που δ' ἐγὼ, σρόδρα ριλεῖ σε δ πντήρ» μ. σ. Stallb. Εἰρωνικῶς. Λυκοῦργ. 71 «ἡ που ταχέως ἂν ἡνέσχετο τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον» μ. σ. Maetzner. Οὕτω τίθεται τὸ δὲ που καὶ ἐπὶ συμπερασμάτωρ, ὅταν ἡ συνέπεικ εξάγηται ἀρχ' ἔκυτης, καὶ τότε σημαίνει κυρίως διὸ τῷδε τι οὕτως, σαργέστατα, πάτηγσαρφᾶς, δὲ, πολὺ μᾶλλον, καθ' ὅσον μάλιστα. Θουκ. 1, 42 «τὴν μὲν (ἐπιτείχισιν) γχρο γχλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ .. παρακτευεύστασθις, ἡ που δὴ ἐν πολεμίῃ δηλ. γχλεπόν ἐστιν = ἐκν τὸ μὲν παρασκ. τὴν ἐπιτείχ. κτλ. εἴνε γχλεπήν, τὸ ἄλλο βεβαιώς εἴναι πολὺ γχλεπώτερον, ἐπετεῖ δὲ τὸ ἄλλο. εἴνε πολὺ γχλεπώτ. 6, 37 «ἄστε μόδις ἂν μοι δοκοῦσιν .. οὐκ ξι παντάπατοι διαχθεῖσιν, ἡ πούς γε δὴ ἐν πάτηγ πολεμίῃ Σικελίῃ .. εξιόντες» = πολὺ δὲ μᾶλλον, ἡ ἀροῦ μάλιστας εξηλθοῦ κτλ. "Ανδρ. 1, 24. Ισοκρ. 4, 138. 8, 24. — 'Α.λ.' ἡ = ἄλλη ὄντως, τῷ ὅντι at profecto. Εἰρ. "Αλκ. 816 «ἀ.λ.' ἡ πέπονθι, δεῖν' ὑπὸ ζένων ἐμῶν», ενθα εἰς τὰς νεωτέρ. ἐλδίσ. παραδέχονται ἐρώτησιν, γράφεται δὲ πολλάκις καὶ ἀ.λ.'η, πλὴν οὐρὶ ἐρήθει, ἀντὶ ἀ.λ.'η = at profecto, ἐπειδὴ ἐνδιμιτεκν, δὲ τὸ ἀ.λ.'η τίθεται μάνον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι¹⁾.

Σημ. 1. Έν τοῖς ἐπειδὴ (ἐπικ.), τὴν (πικ.), καὶ τοῖς ἀτακ. ἐν τῇ κωμῳδ. δτι: ἡ (δτικ. ἐν τῇ κωμῳδ.) τὸ δικτήντας τὸ δικτήντας παραπληρωματικ. μόριον, καὶ ἀπλέσεις ἔνεκα τοῖς πολὺ τοῖς λογοτρ. αἵτοι βεβαιωτικ. σημασ. διὸ δρατικῶς ἐπιμιτινεν τὸ μὲν ἐπειδὴ = ἐπειδὴ ὄντως, τῷ ὅντι, δὲ; τὸ ἐπειδὴ, δὲ δὲ τοῖς διὰ τὸ τῷ ὅντι, διὰ τοῖς κυρίως, διὰ τοῖς δὲ, δὲ περίπου καὶ τὸ, τὸ δὲ.

1) "Id. G. T. A. Kruger Comment. de ἄλλῃ ἡ §. 31. σ. 46.—2) "Id. Lehrs quaest. ep. 62. "Id. Spitzner εἰ; Πλ. α, 156.

τὸ δὲ ὅτι ἡ = διάστη τῷ δόντι, δις: ἀλληθῶς; ἐν δὲ τῇ πλαγίᾳ ἰρωτήσο. = διὰ τὶ κυρίως. Κατὰ τὴν θέσαν δὲ τῶν ἀρίστων καὶ πλείστων Ἑλλήνων γεωμετριῶν 2) τὸμεν ἐπειδὴ δύναται νῦν γράψηται καὶ ἐπειδὴ ἡ, τὰ δὲ ἄλλα ὅμως τῇ ἡ(κατὰ Τριγώνων ὅμως τίη), δὲ τῇ ἡ. 'Ο Εὐστάθιος θεωρεῖ τὴν γραφὴν τιὴν κ. ὅτι ἡ ὡς ἀττική. Επειδὴ ὅμως καὶ ἐν ταῖς τρισὶ ταῦταις λέξεσι πρέπει νὰ παραδιγμάτωμεν τὸ αὐτὸ διεθνῆ τικὸν ἡ, ἔπειτα νὰ συμβαίνῃ καὶ ἡ αὐτὴ γραφὴ, καὶ ἐπειδὴ προσέτι καὶ ἄλλως τὸ ἡ πανταχοῦ καὶ πάντοτε προηγεῖται τῆς προτάσης, ητοις πρέπει: νὰ ἴπιεσθαι δημήτριον, ἐν ταῦταις δὲ ταῖς συνδέσεσιν ἔπειται τοῦτο, γίγνεται κατάδηλον, διτὶ ἐν ταῦταις ἡ ἀρχαικὴ σημασία, τοῦ ἡ ἑγεμονήσας πολὺ, διὸ καὶ παρίσταται ὑπὸ τῶν διοικετῶν πολὺν αἰτιοῦ τύπον. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ· ἐν τοῖς καθ. καὶ ἐκδόσεσι: συνήθης γραφὴ ἐπειδὴ, τιὴν, ὅτικὴ φαίνεται: ἡ φυσικωτάτη καὶ ὁροτάτη. 'Η διπὸν τοῦ Βενιζέλου δὲ ἄντεν λόγους ἵσχυσον εἰσαγγελεῖσαν 'Ομήρωφ γραφὴ τῇ ἡ εἶναι βεβαίως: ἀποδημίει.

3. 'Ἐκ τοῦ βεβαιωτικοῦ μορίου ἡ ἀνεπτύχητη τὸ ἐρωτηματικὸν ἡ, ὡς ἐκ τοῦ ἀρι. τὸ ἐρωτηματικ. ἀρι. 'Αλλὰ καὶ ὡς ἐρωτηματικ. τὸ ἡ περιεχεῖ ἀναντιδρήσηταις ἐν ἐκυτῷ ἀρκτικῶς βεβαιώσι, ἰδ. §. 587, 6.

4. Τὸ ἡτοι σύνθετον ἐκ τοῦ βεβαιωτικ. ἡ καὶ τοῦ ἐπὶ ἴσης βεβαιωτικοῦ τοῦ (ἰδ. §. 507) ἀναρρέζει, ὡς καὶ τὸ ἡ, βεβαιώσι, ἡτοις ὅμως ἐπιτείνεται διὰ τοῦ προστιθεμένου τοῦ. 'Η γρῆσις αὐτοῦ εἶναι συνθετικὴ παρὰ τοῖς ἐπικ., παρ' οἷς δὲτε μὲν τίθεται ἐν κερκίδῃ: τῆς προτάσης, δὲτε δὲ μετὰ συνδέσμους: οἷον ὡς ἡτοις ε, 23, ὅρη ἡτοι γ, 418, ἀλλ' ἡτοι Α, 140. 211. κ, 267, καὶ ἄλλοτε μετὰ δεικτικ. ἡ ἀναρροφικ. ἀντωνυμ. (π. γ. κ, 155 «τοῦδ' ἡτοι κλέος ἔστω»): ἀπαντῷ δὲτε πολλάκις παρὰ Πινδάρῳ (γράφεται δὲ ἐν τῷ ἑκάτῳ. Βοική. ἡτοι), καὶ μάλιστα πάντοτε ἐν κερκίδῃ: τῆς προτάσης. ('Ολ. 2, 3. 30. 12, 13. 13, 84. Η, 12, 13. Ν. 5, 43) παρὰ δὲ τοῦς τραχικ. σπανίως καὶ πάντοτε μάλιστα ἐν συνδέσει μετ' ἄλλων μορίων: οἷον ἡταρ' = ἡτοι ἀρι. Εὐρ. Πράκλ. 651. "Αλ. 642. Ιππ. 1028· ἡτάρ (= ἡτοι ἀρ) ἐν τῷ ἀποδόσει Αἰσχυλ. ἐπτ. 534 μ. σ. Wellauer. Σοφ. Οἰδ. κ. 1366 μ. σ. Wunder. ἡταρ' ἀρ Εὐρ. Ιππ. 480, ἐνταῦθι ὅμως προηγεῖται τῆς προτάσεως ἡ ἀπόδοσις, ιδ. Valeken, οὕτω καὶ "Αλ. 732. Ηὐρ. 'Ομο. εὐέστατη πολλάκις ἐν συνδέσει μετὰ τοῦ βεβαιωτικ. ἐπ' ἴσης μὲν (= μῆν) καὶ ποτὲ μὲν ἄνευ, ποτὲ δὲ μετὰ ἐπιφερουμένου ἀναντιωρικοῦ δὲ, ἀλλὰ κ.τ.λ. 'Ἐὰν τὸ μὲν τοῦτο αὐτοῖς ἀμέσως μετὰ τὸ ἡτοι οἷον ἡτοι μὲν, γρηγορεῖσι μόνον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἡτοι καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀναρέσεται εἰς ἐπόμενόν των σύνδεσμον. ἀναντιωρικικ., ἐδὲ ὅμως συνκάπτηται μετ' ἄλλους τινὰς ἀντίθεσιν, καὶ δὲν πρέπει τότε νῦν συνδέσθη μετὰ τοῦ ἡτοι. Καὶ ὅμως Α, 140 «ἄλληντοι μὲν ταῦτα μεταχριστόμεσθιν καὶ αὗτις, νῦν δέχεται νῆσον μελαινὴν ερύτερον εἰς ζῆκα δίσκων» ἐνθα τὸ μὲν δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὸ ἐπιφερουμένον δὲ, ιδ. ε, 259 κ. 261. Τούσυντον δὲ ἐν Ζ, 404 «ἡτοι ὁ μὲν μείδησεν ιδὼν ἐς παῦσι σιωπῇ. 'Αγ-

δρομάχη δὲ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα». Καὶ μόνον τὸ ήτοι κείμενον εἶναι ἐνίστεται εἰςαγωγικὸν προτάσ. ἀναφερομένης μὲν εἰς τὰ προηγούμενα, ἔχούσης ὅμως πρότασ. μετὰ τοῦ δὲ ἐπομένην καὶ πρὸς αὐτὴν ἀντιτιθεμένην· οἷον «ἡτοι ὅγ' ὁις εἰπὼν κατ' ἄρεζον τοτοὶ δ' ἀνέστη Κάλχας» Α, 68. 101. Πολλάχις τίθεται τὸ ήτοι ἐπὶ ἔργωντιώσεως ἐπενεργούστης ἐν τῷ συναισθήματι τῶν ἀκροατῶν, καὶ μάλιστα ἡ παρίστησι βεβαίωσιν κατὰ τῆς ἐναντιώσας οἰον Θ, 323 «ἡτοι (βεβαίως) ὁ μὲν (Τεῦκρος) φρέστης ἔξειλετο πικρὸν δίστην, οὐκέτε δὲ πεπίνευσται», ἡ εἶναι εἰςαγωγικὸν τῆς ἐναντιώσας οἰον φ, 98 «τῷ δ' ἄρετον θυμός.. ἐώλπει νευρῆι· τὸν δ' αὖ κορυθαίσιος». Ἑκταρο.. έάλεν λίθῳ ἀκριόνεντι», ἡ εἶναι εἰςαγωγικὸν τῆς ἐναντιώσας οἰον φ, 98 «τῷ δ' ἄρετον θυμός.. ἐώλπει νευρῆι ἐντανύσσει, διστοεύσει τε σιδήρου» ἡτοι (=ὅμως) δίστοι γε πρώτος γενέσεσθι: ἔμελλεν ἐκ γειρῶν Ὁδονσήσος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτέμικ.

5. Η' βεβαιωτικὴ σηματ., ἡνὶ ἔχει τὸ ήτοι κοινὴν μετὰ τοῦ μὲν (μὴν), ἐπενηργησεν ὥστε τὸ ήτοι, ὡς καὶ τὸ μὲν, νὴ συντελῇ προσέστι καὶ εἰς τὸ νὴ διατηρῆ πρότασιν ἡ λόγον τινὰ (ακτηγόρημά τι) ἀπέναντι ἐπομένης ἀντιθέσεως, μετὰ τὴν διεκροφῆς ὅμως, ὅτι τὸ ήτοι εἶναι ἐμφαντικώτερον πολὺ καὶ ἰσχυρότερον τοῦ μὲν· ο, 6 «εὗρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νεστορος ἀγλαὸν υἱόν.. ητοι Νεστορίδηρος μαλακῷ δεδημημένον ὅπνιν· Τηλέμαχον δ' οὐχ ὅπνος ἔχε γλυκύν». ω, 154 αὔκοντα προτὶ ἀστο περικλυτόν· ητοι Ὁδυσσεὺς ὕστερος, αὔταρ Τηλέμαχος προσθ' ἡγεμόνευσεν.» Ή; τὸ μὴν οὖτω καὶ τὸ ήτοι δύναται να τεθῇ, ἵνα διατηρήσῃ οἵονει βεβαιωτικῶς λόγον τινὰ ἀπέναντι προηγουμένης τινὸς προτάσ. (=ὅμως; § 502, 2): διὸ συχνὸν τὸ ἀλλ' ητοι = ἀλλ' ὅμως ο, 486 «Εὔποι», η μάλιστα δὴ μην ἐν οὓσαι θυμὸν ὅρινας, ταῦτα ἔκαστα λέγω, οσσα δὴ πάλιν ἀλγεα θυμῷ ἀλλ' ητοι σοι μὲν παρὰ καὶ πακτῷ ἐσθίλον ἔθηκεν Ζεύς.» Ενοῦται προσέστι τὸ ητοι, ὡς καὶ τὸ μὲν, μετὰ προσταχτ., ἵνα παραστήσῃ τὴν προσταγὴν ἐντονωτέρω δ, 238 «ητοι νῦν δάνυσθε.. καὶ μάθοις τέρπεσθε».

Σημ. 2. Περὶ τοῦ διαζευκτικοῦ ητοι = ἡ, αὐτὶδε § 538, 4.

§ 505. Τὰ βεβαιωτικὰ νὴ, ναι, μά.

1. Τὸ νὴ, θῶιον μόνον τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, τὸ λατ. nō, ne, ἐκρράζει, βεβαίωσιν καὶ συντάσσεται κανονικῶς μετ' αἰτιτικῆς τοῦ προσώπου πρὸς δὲ δύνει τις, καὶ συχνότατα μὲν μετὰ τοῦ Διατὴ τὴν Δία, ἀλλὰ καὶ, τὴν τὸν Δία προσέστι δὲ, τὴν τὴν Ἡρα, τὴν τοὺς θεοὺς, τὴν τὸν κύρα, τὸπος ὅρκου θῶιος τῷ Σωκράτε!¹⁾. Παρότι τῷ λουκιανῷ δὲ μόνον ἀπαντᾷ ἐν τισι γωρίοις τὸ τὴν μόνον, ἐν τῷ φραστει, τὴν καὶ σύ γε. Τίμ. 46. Νεαρ. διάλ. 20, 3. Θεῶν διάλ. 20, 7. 22, 1²⁾, ἔνθι ἀτέρπως πάνυ ἡθέλησαν νὰ γράψωσι rai ἀντὶ νὴ, ἡ

1) Ιβ. Stallb. εἰ; Πλ. ἀπολ. 22, α.—2) Ιδ. Lehmann εἰ; Λουκ. τόμ. I. σ. 455. Η. σ. 360.

νὴ Δίας τίθεται δὲ ἐν προτάσ. καταφατικής, καὶ μάλιστα ἐπὶ ὄρκων, τὸ *νὴ Δίας*, γενεκῶς δὲ καὶ ὡς βεβαιώσεις τις· διὸ συχνὸν ἐν ταῖς ἀποχρίσεσιν. Ἐντούτοις φάίνεται ἔχων σημασ. ἀργητικήν, πλὴν μετ' ἀκριβεστέρων ἔξετασιν ἀνευρίσκει τίς τὴν πλέοντα π. χ. Ξενοφ. ἀπομνημ. 2. 7, 4 τὸ *νὴ Δίας* δὲν ἀναφέρεται εἰς δόλονταρον τὴν προηγουμένην πρότασ., ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς λέξ. «τὸν μὲν.. εὔπορεν, σὲ δὲ.. ἐν ἀπορίαις εἶναι» μ. σ. Kühn.

2. Τὸ *ναὶ* ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ *νὴ*, οἷαν τὸ δαι πρὸς τὸ *δῆ*, ἔχει δὲ τὴν κύτην σημασ. τοῦ *νὴ* καὶ εἴνε εὐχρηστὸν περὶ Όμρ., τῇ ποιήσει καὶ πεζῷ A, 286 «ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖχαν ἔσιπες» καὶ πολλαχοῦ. Ἐπὶ ὄρκων μετὰ τοῦ *ναὶ* καὶ αἰτιατικῆς A, 234 «ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον». Ήδυδ. N. 11, 24 «ναὶ μὰ γάρ ὄρχον». Συγχόντατ. τὸ *ναὶ* γεὰ *Δία*. (Συγχόντατα ταῦτα καὶ ἐν τῷ καθήκματι ἰδιωματικοῦ γε τὸ Θεόν, κτλ.). «Ανευ τοῦ μὰ εἴνε μεθομηρικ. κ. σπάνιον. Ἀρρ. σφ. 1438 «εἰ ναὶ τὴν Κόρεν.. ἐπίσια, νοῦν ἐν εἰχεις πλείονα.» Ιδίον τοῖς Ἀττικοῖς εἴνε νὰ μεταχειρίζωνται τὸ *ναὶ* ἐν ταῖς ἀπαντήσεσιν (ώς ἀπαραλλάξκτως καὶ εἰς τὸ καθήκματι *ἰδίωματος*) = ναὶ, καθὼς ἐπίτσης καὶ ἐν βεβαιώσει προηγηθείστης ἐννούεις, εἰς ταύτην ὅμως τὴν βεβαίώσιν ἔπειται ἀντίθεσίς τις = ναὶ, ἀλλά. Ηλ. Θεσίτ. 193, α «λέγω τι η οὐδέν. Ναὶ, ἀληθῆ γε». Συγχόν. τὸ *ναὶ* μὰ *Δία*. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 4 «ἡ μάτην ἐφέθηνται, οἱ δὲ πολέμιοι οὐκ ἔχονται; Ναὶ μὰ Δί, ἔση, καὶ πολλοὶ γε». 6. 3, 10. Αἰτηγ. 3, 84 «καὶ τὸ τελευταῖον.. τὴν μὲν εἰρήνην διέλυσε, τὴν δὲ συμφορὰν καὶ τὸν πόλεμον παρεσκεύασεν. Ναὶ, ἀλλὰ ἀδημαρντίνοις τείχεσιν, ώς αὐτές οἵσι, τὴν γάρων ἥμων ἐτέλγησε» = ναὶ, πολὺ καλά, ἀλλὰ κτλ. Οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸ *ναὶ* καὶ ἐπὶ ὅμοσιων καὶ ἴκεσιῶν. Εὔρ. Ηρ. αἰλ. 1249 «Ἀλλὰ καὶ δεσμοί με καὶ κατοίκτειρον βίου, ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα.» Φοίν. 1665, μ. σ. Valeken. Ἀρρ. Ηλ. 1113.

3. Τὸ *μὰ* ἐπίρρῃ. ἐπίτσης ὁμοιαὶ δὲ βεβαιωτικ. συνδέεται μετ' αἰτιατικ. προσώπω. ἢ πρόχυματος, εἰς ἢ δράκισταί τις, καὶ τίθεται ἐν τε καταφατικ. καὶ ἀργητικ. προτάσ., καὶ ἐν μὲν ταῖς καταφατικ. συνδέεται μετὰ τοῦ *ναὶ* (ναὶ μὰ Δίκια κτλ. ίδε ἀριθ. 2), ἐν δὲ ταῖς ἀργητικ. μετὰ τοῦ οὐ (οὐ μὰ Δίκι). A, 86 «οὐ μὰ γάρ Ἀπόλλωνα». Ψ. 43. «Οπου δ' εὑρέθη μὰ Δία ἀνευ τοῦ οὐ, τότε η προηγεῖται ἀρνητικὴ πρότασ., ἢν πρέπει τις νὰ συνυπονοήσῃ εἰς τὸ μὰ Δία, η ἔπειται κατόπιν ἀρνητικής, καὶ τότε τὸ μὰ Δία δὲν πρέπει νὰ ἐκληροῦῃ ὡς ἀρνητικὸν, ἀλλὰ γρηγοριεύει μόνον νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἐπομένην ἀρνητικήν. πρότασ.= ἀληθήνια ὅχι, τῷ ὄντι ὅχι. α) Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 8 «Ἀλλοι δὲ οὐδαμοῦ οὐδέποτε οἴει φρόνιμον εἶναι...; Μὰ Δι! οὐ γάρ ὄρω κτλ.» μ. σ. Kuhn. 4. 6, 10 «γοράσιμον ὄρχον πρὸς τὰ ἐλάχιστα νομίζεις τὴν ἀνδρίζαν; Μὰ Δι!, ἔση, πρὸς τὰ μέγιστα μὲν οὖν=non per Jovem ad minima, immo ad maxi-

τα. Οἰκ. 12, 1 «ἀλλὰ γάρ, ἔρην ἐγώ, μή σε κατακωλύω ἀπίσταις; ἡδη βουλόμενον; Μὴ Δι', ἔρη» (δηλ. οὐ μὲν κατακωλύεις). — b) Εὔρ. Μ. 1059 «μὴ τὸν περὶ” Αἰδηνοῦ νερτέρους ἀλλέστορκς οὕτοι ποτέσταις: κατ. οὐδὲντως οὐδέποτε, τῷ δέντι κατ’ οὐδένεν τρέπων. Αἱρ. βάτ. 508 «μὴ τὸν Ἀπόλλωνα οὐ μή σ’ ἐγώ περιθύου· ἀπελθόντε». Πολλάκις προηγεῖται τῆς ἀρνήσεως ὁ ἐνκνητιώμαχτ. σύνδεσ. ἀλλά. Ξεν. ἀπομ. 3. 4, 3 «οὐδὲ δέξαι, δέ τι πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκης; Μὴ Δι', ἔρη δὲ Ν., ἀλλ’ οὐδὲν δύσιν ἔστι χροῦς τε καὶ στρατεύματος προεστάνκις» = καὶ, βεβαίως..; ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ αὐτὸν κατ. Κύρ. 8. 3, 45. «Ἐν πολλαῖς γωρίοις, ἔνικα οὖτε ἐρωτηματικὴ πρότασ. μετ’ ἄρνησ. προηγεῖται, οὗτε ἀρνητικὴ ἔπειται, φάνεται τὸ μὲν *Δια* ἔργον σηματο. ἀρνητικὴν (χπωμασίκην), συμβίνει δηλ. τούτο, δέκαν ἐκ τῆς συναρχείκης τοῦ λόγου καταχράντεται, δέ τι ἡ προηγηθεῖται ἐρωτητικ. πρέπει οὐδὲ ἐκληροῦθεν ἀρνητικὴ, καὶ δέ τούτο ὑποδηλοῦται: ὃς τὸ πολὺ ἀρεούντως καὶ δὲ πειρερομένου ἀλλά. Ξεν. ἀπομ. 3. 13, 3 «Ἄρτι οὖν.. ἀγθίονται..; Μα τὸν Δι', ἔρη· ἀλλὰ καὶ πολλάκις τεθρύμψας, ὃς ἡδέως αὐτῷ.. γρῶνται». Κύρ. 1. 4, 28¹).

§ 506. Τὸ βεβαιωτ. ἐπίδρ. τὲ, καὶ τὸ ἀρριστον παραπλήρωμα τέ (2).

1. Ήμεῖς διακρίνομεν δύο διάρροος τέ: a) τὸ βεβαιωτικ. ἐπίδρ., ὅπερ θεωροῦμεν ὃς ἐπιδέρμηματικ. τύπον τῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. τὸ, καὶ ὃς δηλοῦσιν ἐπιβεβαιώσιν τὸ βεβαιωτικ. καὶ b) τὸ ἀρριστον παραπλήρωμα, ἐν ὧ διορθωμεν τὸν ἐπίδρ. τύπ. τῆς ἀρριστ. ἀντων. τί, ὃς ἐν τῷ τῆς λκτιν. que τὸν ἐπίδρ. τύπ. τῆς ἀρριστ. ἀντων. quid μετὰ τοῦ τέ δὲ τούτου καὶ τοῦ λκτιν. que συμπίπτει πάντως ὃ ἐλληνικ. σύνδεσμ. τέ (= καὶ) κατά τε τὴν παραχωρήν καὶ τὸν τύπον. Ει τίνις ὅμως συναρχείκη εὑρίσκεται ἢ σηματο. τοῦ ἀρ-

1) *Id. Rost* ἐν λεξ. Παττον. III σ. 101. λεξ. Σακελλ. ἐν μ.ά. Bornemann εἰς Ξεν. απομ. 4, 7. Reisig Aristoph. conjectan. σ. 106. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. σ. 36 § 72. Γοργ. 480, εἰς Beiermann dissert. de Gr. verb. tim. struct. Berol. 1833, σ. 21. Sauppei καὶ Kühner εἰς Ξεν. ἀπομ. 1. 4, 9. — 2) Ήπει τοῦ τέ τούτου πολλαῖς καὶ διάρροοι εἰσὶν αἱ γνῶμαι τῶν λογίων (*Id. Baumlein* ἐν τῇ δρ. συγγρ. σ. 227). «Ἐν τούτῳ ὅμως συμφωνοῦσι πάντες, διό τόσον τὸ βεβαιωτικ. ἐπίδρ. ὅμως καὶ τὸ ἀρριστον παραπλήρωμα καὶ ὃ οὐνδεστρος τέ εἶναι τῆς αὐτῆς ἐξίζη. Καὶ ὁ Κνιλαλεὺς τῷ Zischr. f. Oesterr. Gymn. 1861, σ. 394, εἶναι τῆς αὐτῆς γνῶμης, καὶ παράγει τὸ τέ ἐκ τῆς δοριότερος ἀντωνυμικῆς διζηνῆς, καὶ συνακ, σ’ α’, λκτ. que τέ. Άλι σημασίαι ὅμως τοῦ τέ τούτου εἶναι τόσῳ διάρροοι, ὥστε τεχνικῶς πως μάνοις δύναται τις νὰ δύσῃ εἰς ταῦτα; συνίσταντα πρός διλλήγματα ἐπωτερεύκην. Διὸ περιθήσου ἐγώ εἰς τὴν παραχωρήν καὶ σημασίαν.

ρίστου παραπληρώματος καὶ ἡ τοῦ συνδέσμου. τὸ = καὶ, ὁμολογοῦμεν εἰλικρινῶς; ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἔξηγήσωμεν.

2. Τὸ βεβαιωτ. ἐπίγρ. τὸ εἶναι ἕδιον τῷ ἐπικῆ γλώσσῃ. καὶ γίγνεται χρῆσις κατοῦ ἐν ταῖς ἔξις περιπτώσεσι. α) Μετὰ συνδέσμων καὶ μορίων συγνότατα πρὸς ἐπίτεσιν αὐτῶν. α) καὶ τε = καὶ ὄντως, καὶ ἀληθινά, et vero, et quidem A, 521 «νεκεῖ καὶ τέ μέ φησι μάχη τρόπεσσιν ἀράγειν». Γ, 235, I, 509. Ησδ. ἔργ. 360. 371 κτλ. θεογν. 139, συγνὸν παρὰ τοῖς μτγν. ἐπικ. καὶ τέ.. καὶ τε Ησδ. ἔργ. 515.—β) δέ τε, ἐνισχυθεὶς δέ, εἴτε ἐνκυτιωματικ. εἶναι οὗτος, εἴτε συνδετικός. Α 403 «θν Βειάρεων καλέγουσι θεοί, ἀνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα». Β, 456. Γ, 25 καὶ πανταχοῦ συγνότατ., καθὼς καὶ παρ’ Ησδ. Καὶ οὐκ’ ἐπανάληψίν P, 392 «Ἄρχρ δέ τε ἵκμας ἔστι, δύνει δέ τ’ ἀλοιφήν.» Θ, 559. Προσέτει δὲ τὰ, μέν.. δέ τε. I, 593 «Ἀνδροκομέτεινοι, πόλιν δέ τε πᾶρα ἀμφίστηνει, τένυν δέ τ’ ἀλλοι: ἔγουσι.» —γ) μέρ τε, τὸ βεβαιωτικ. μὲν ἐνισχυθὲν. Ο, 203 «ἥ τι μεταστρέψεις; στρεπτική μέρ τε φρενες ἐπιθῶν». Β, 145. Δ, 341. 485. 487. Ν, 47. ε, 447. Ησδ. ἔρ. 552.—δ) μέρ τε.. δέ I, 508. Η, 28. Φ, 463. 465. Ω, 530. Ησδ. ἔργ. 231 «Ἄρχρη μέρ τε φρει βιλάνους, μέσση δὲ μελίσσας.» Όμοιος καὶ: μέρ τε. αἰτάρ. Ε, 142. Λ, 476. 478. 481* μέρ τε.. δ’ αἰτε. δ, 102 «Ἄλλοτε μέν τε.. ἄλλοτε δ’ αὖτε». Λ, 64 «ἄτε μέν τε.. ἄλλοτε δέ». μέρ τε.. δέ τε. Ζ, 147 «Ἄρχλακ τὰ μέρ τ’ ἄνευρος, γχμάδις γέει, ἄλλακ δὲ οὐδη τηλείνωσιν φύει». Β, 90. Ε, 139. Ν, 706. Ο, 273. 275. Φ, 260. μέρ τε.. ἀλλά τε μ, 62. 64* μέρ τε.. οὐδ E, 138.—ε) οὐδέ τε = οὐδὲ βέβαιος, neque vero. Α, 406 «τὸν οὐδὲ ὑπέδειπνον μάκρας θεοί οὐδὲ τ’ ἔδησαν» συγνότατον.—ζ) ἀτάρ τε = ἄλλα βέβαια, at vero. Δ, 484* ἀλλά τε. Α, 81. Κ, 226. Τ, 165. Φ, 577. Χ, 192. Ησδ. θεογ. 797.—η) γάρ τε=διότι βέβαιος. Α, 63. Β, 481. Γ, 25 καὶ πολλάχι. Ησδ. ἔρ. 30.—η) ἢ τε, τὸ βέβαιωτ. ἢ ἐνισχυθὲν, ὄντως, τῷ ὄντι βέβαιος, βέβαιότατος. Γ, 366. Ε, 201. 350 πολλαχοῦ συγν. συγνὸν ἐπὶ ἵστης καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ τῇς προτάσεως (τῷ ἀποδόσει) K, 449. Η, 686. Χ, 49. Χρῆσις τοῦ βέβαιωτικοῦ τούτου ἢ τε ποιεῖται καὶ ὅταν ἡ πρότασ. ἀποτελῇ ἄντιθεσιν πρὸς τὴν προηγούμ. ἢ ἀντίθεσις ὅμως κεῖται μόνον ἐν τῷ πρὸς ἀλλήλας σχέσει τῶν προτάσ. Σ, 12 «Ἄρχλακ δὲ τὸ θέθηκες Μενοιτίους ἀλκιμος οὐδε, σχέτλιος· ἢ τ’ ἐκέλευσον.. ἀλλ’ ἐπὶ νῆκος ὥμεν» = at vero (= ἄλλ’ ὅμως) jubebam eum.. redire, κυριολεκτικῶς = τῷ ὄντι βέβαιος. —ι) ἢ τε μετὰ συγκριτικὸν μόνον ἐν π, 216 «ἀλκινοι.. ἀδινώτερον ἢ τ’ οἰωνοί». ὡς σύνδεσμος διαχειριτικ. Τ, 147 «δῶρος μὲν.. παρασχέμεν ἢ τ’ ἐχέμεν». 148. Οὔτω καὶ τὰ ἢ τε.. ἢ τε = ἢ.. ἢ, aut.. aut, Α, 410. Ρ, 41. — b) Σπανίως μετ’ ἄλλων ἐπιγράψη. Α, 218 «ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ’ ἐκλυον αὐτοῖς». Η, 688 «ἄλλ’ αἰσι τε Διός κρείσσων νόος ἢέ περ ἀνδρῶν».

βδ. P, 176. α, 60 «οὐ νῦ τὸ ὄδυσσεον.. χαρίζετο ἵερά ῥέζων;» 347.—c) Τὸ τὲ προσκολλάται εἰς τὸ δεικτικόν. τὸ ὃς παραπλήσιων, ὅταν ἔχῃ σημασίαν γρανικὴν *tum=tότε*, τὸ δὲ γρανικόν. τοῦτο τύπες διετηρήθη ἡρ' Ὁμρ. μέχρι τῶν καθ' ήμες γράνων.—d) Τὸ βεβαιωτικόν. τοῦτο τὸ συνδέεται τέλος ἐπική. καὶ μετὰ ἐρωτηματικῆς λέξης. (τὸ πότε ὅμως εὑρηκότον γενικῶς καὶ ἀπὸ Ὁμέρου.), ἵνα καταστήσῃ τὴν ἑρώτησον. ζωγραφέρχει. A, 8 «τίς τὸ ἡρ' σρωε θεῶν δυνέντος μάχεσθαι;» πτίς τέλος τάντων; quis tandem? B, 761. Γ, 226 κτλ. v, 417 «τίπτε τὸ ἡρ';..» Λ, 838 «πῶς τὸ ἡρ';..» N, 307 «πῇ τὸ ἡρ' μέμοντος; Σ, 188 «πῶς τὸ ἡρ' νῶ;»

3. Τὸ δόριον παρατλήρωμα τῷ, ἀντιστοιχοῦν τελέως τῷ λατ. que, ἀπαντᾷ πρῶτον μὲν ἐν τῷ ἐπικῷ τίς τε, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ τῷ λατ. quisque=εἰς τις, καὶ ποιός τις. B, 292. Γ, 12. Ξ, 90 κτλ. Ηρδ. ἔρ. 21, καὶ εἰς τὸ ἡρὸν Ὁμέρο. γενικῶς εὑρηστα ἐπιφέρει ποτὲ, καὶ ἀλλετε = πάλκαι ποτὲ, εἰς ἄλλον τινὰ καὶ ὅρον δὲ ἐνοῦται μεταγραφικῶν. αἰτωρ. καὶ ἀραροτικ. συρθέσμων πρὸς γενικεύσιν τῶν ἐννοιῶν τούτων. Η γρῆσις τοῦ τὲ τούτου εἶναι συγνοτάτη μὲν ἐν τῷ ἔπει τοῦ λαρυκῆ ποιῆσι, συγκή ὅμως καὶ περὶ Ηρδ., τοῖς τραγικ. καὶ κύτῳ ἔπι τῷ ἀττικῷ πεζῷ ἐν τοῖς συνδέσεσιν¹⁾. a) Η ἀντιτοιχίας δρακτικῶν τὴν σημασίαν τοῦ quicunque=ὅποιος καὶ ὅποιοσδήποτε, ὡς τοῦτο συχνὸν περὶ Ὁμρ. π. γ. Λ, 779 «ξείνικον τὸν παρέθικεν, ἄτε ξείνιος θέμις ἐστιν=ὅποιοί τινας εἶναι ἐπιτετραχμενὸν νά παραθέτῃ τις εἰς φίλους, θδ. ζ, 89, θδίξ αὐλιστικόν, ὅταν ἐπητακτικήν» οἷον Ο, 411 «τέκτονος.., θεός τε τε πάτης εἴς εἰδῆ σορίνει». Η, 54. δ, 207 κτλ. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τῷ δοτε τὸ πῆρε καὶ τὸ ἀριστον ὁστις, δι' οὐ ἐδηλοῦτο σκέστερ. ή γενικευμένη σημασία, συνέβη, ὥστε καὶ κύτῳ ἔπι τὸ Ὀμ. νῦ μεταχειρίζεται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου τὸ δοτε ἀντὶ τοῦ δε, εἰ καὶ ἀντιτωνοῦ. ἀνερέστο εἰς δραμενὸν ἀντικείμ. οἷον Α, 86. Ε, 332. Ν, 625. Τ, 224. ὥρη. Συν. Δήμ. 218. Η γρῆσις τοῦ δοτε τούτου διετηρήθη καὶ περὶ τ. λαρυκ., ἐν τοῖς λαρυκ. γωρ. τῶν τραγικ., σπανίως ὅμως εἰς τὸ τρίμετρον (πλήν περὶ Αἰσχλ. μόνον)²⁾. [Τὸ δὲ περὶ Ηρδ. 1, 74 «ἄρκιν δὲ ποιέεται ταῦτα τὰ ἔθνες, τὰ περ τε Ἔλληνες, καὶ πρὸς τούτους.. τὸ ἀρκα ἀνακλεῖχουσι ἀλλήλων», τὲ ἀποδίδοται εἰς τὸ ἐπόμ. καὶ]. — b) Όσος τε = δοσοδήποτε καὶ ἄν ηνε. Ηρδ. ἔρ. 346 «ὅσοι τε = οἵσοι πολλοί καὶ ἄν ηνε. Χ, 115 αὐτήμεντα.. πάντα μάλισσα τὸ Ἀλεξανδρός.. ἡγάγετο Τροίηνδ'» P, 446· συγχάτεται τὸ οὗσορ τε ἐπὶ μετρικῶν προσδιορ. τοῦ περίπου οἷον Γ, 12. Κ, 351. Χ, 115 κτλ. Ηρδ. ἔρ. 681 καὶ περὶ Ηρδ. 1, 126. 2, 96. 99. 3. δ κτλ.—c) οἵσος τε = δοποιοσδή-

1) Πίει Kvinckal. Ιν τῷ ἡρῷ. συγγρ. 396, 1. 398.

2) Ήδ. Ellendt λατ. γλ. Η. σ. 380. Wellauer εἰ; Αἰσχλ. Εὐρ. 25.

ποτε, οίσοδήν ποτε καὶ ἀν ἡνε, qualiscunque. II, 208. P, 157.
 η, 106. θ, 160. ξ, 62 κτλ. Ήσδ. θεογ. 93. ἀσπ. 8. δημρ. θμν.
 Ἐρ. 343. οἵδε τε μετ' ἀπαρεμφ. παρ' Ὀμρ. π. χ. τ, 160. θ,
 117. 173. = εἰμι καὶ ικανός, ἐπιτήδειος, εἰς κατάστασιν νὰ κάμω
 τι, εὐχρηστότατον γενικ. μετὰ τὸν Ὀμρ. οἵδε τέ εἴμι ποιεῖται
 εἰμι καὶ εἰς κατάστασιν, δύναμικον νὰ πρᾶξω τι.—d) τὸ ἄτε ὡς ἐπίζη.
 τιθέμενον ἐν τῇ σημασ. τοῦ ὅντος, ἀρκτικ. δε=ὅς ποτε, ὡς καὶ πάντοτε,
 ὡς συνήθως; ὅθεν = πάντως οὔτως, ἐντελῶς οὔτως, καθὼς,
 εἶναι μεθομηρικ., καὶ τὰ μάλιστα εὐχρηστον καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἀπερ
 τε Αἰσχ. χορο. 375. τὸ εἴλα τε ὥρως ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. καὶ
 παρ' Ὀμρ. γ, 73. καὶ παρ' Ἡρ. 2, 175.—e) ὅτε ἀρκτικ. = ὅπου
 ποτε, ὅτε ποτε, ὅποτεν quandoque, ὡς π. χ. Ζ, 506. καὶ ὥρως
 καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῇ ὁμορφών κανονικῶν σημαντικεῖται = ὅτε, quum.
 διὸ πρὸς ἀρχιθεστέρας δήλωσιν τῆς γενικευομένης σημασ. ἐπικ-
 νελχόμενον τὸ ἀξιοτόνον παραπλήσιωμον τεί οἷον ἵτε τέ οἷον B,
 472. 782. ε, 500. θ, 556. καὶ καχωρισμένον Γ, 33 «ὣς δ' ὅτε
 τίς τε» ἐκ τῆς ἀρ. δὲ ταύτης σημασ. προσήλθεν ἡ σημασ. τοῦ
 καθόλου, τοῦ γενικοῦ οἷον μ, 22 «δισθνίεσσι, ἵτε τ' ἔλλοις ἀπαξ
 θητόκουσιν ἀνθρώπου» ἐνῷ ἀλλως πάντοτε, καθὼς ἐπίστης καὶ ὅταν
 δ λόγος ἢ περι μιᾶς ἐκαστικῆς ἡτοι περὶ ίδιαιτέρας ὠρισμένης πρά-
 ζεως, λαμβάνει τὴν σημασ. τοῦ ὅτε πιτέ=ὅτε πάλαι ποτέ, ὅτε καμ-
 μίκην φρεν, καθὼς καὶ τοῦ ὅποτε. Γ, 189 «ἴμικτι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀ-
 μακάνες ἀντιάνειραι». η, 323. Συνώνυμον τῷ ὅτε εἶναι τὸ εὗτε, ὅπερ
 εἶναι εὐχρηστον ἀρ' Ὀμρ. εἰς δλα τὰ εἰδή τῇ ποιήσ. καὶ ἐν αὐτῷ
 ἔτι τῇ ίων. πεζῷ π. χ. Ἡρ. 2, 63. 6, 27 κτλ. — f) τὸ ἀπειτε ἔχει
 τὴν τελευτικῶν σημασ. τοῦ ὅτε τε = ὅτε πάλαι ποτέ, ὅτε καμμίκην
 φρενὸν παρ' Ὀμρ. μόνον ἐνΔ. 87. 562. Μ, 393, συγγότ. ὥρως παρ'
 Ἡρδ. οἷον 1, 34.35. 54. 58 κτλ.—g) τὸ ἀπως τε=ὅπως ποτέ, ἀ-
 νάκει εἰς τὸν νέον ίων. πεζ. Ἡρ. 2, 108.—h) ὥστε α) εἰς τὰς πα-
 ρομοιώσεις=ὡς ποτέ, εἰτα=οὔτως, ὡς πάντοτε ἀπαράλλακτα οὔ-
 τως, ὡς ἐντελῶς οὔτως, ὡς οὔτων καὶ μόνον, ἐπικ., λυτικ. τραγικ.
 καὶ παρ' Ἡρδ., ἐν τῷ ἀττικῷ ὥρως πεζῷ σπανιώτατον, εἰκαὶ κατά
 τι ἀμφιθεάτρον, ίδ. Popp. εἰς Θεού. 7. 24, 2 ἔκδ. Goth.: Ε) ἐπὶ
 σημφωνίας καὶ ὀμιλητητος ἡτοι ὡς τις, τι, παρ' Ὀμρ. Γ, 380
 «τὸ δ' ἐξηρπάκει! Λρεδίτη πέτη μάζα ὥστε θεδες» = ὡς θείς τις,
 ἀπαράλλακτη υπως θεός τις ἐξηρπάζει, ὅπερ γοητέον ἐκ τῶν
 ἀνωτέρω. ίδ. Σ, 510. ι, 422. ι, 282, καὶ παρ' Ἡρδ., πλὴν ἐν
 συνδέσει μετὰ μετογ. I, 73. 127 κτλ. γ) ὡς σύνθεση συμπε-
 γασματικός ἀρ' Ὀμρ. (I, 42. ρ, 21) γενικ. εὐχρηστον καὶ τὸ
 ὥστε δὲ τοῦτο, ὅπερ παρ' Ὀμρ. συντάσσεται μόνην, σ. ἀπαρεμφ.,
 ἔχει τὴν ἀρκτικὴν σημασ.=οὔτως, οὔτως καὶ μόρος, παρτελῶς, ἐτε-
 λῶς, οὔτως ἐπιτελῶς.—i) τὸ ὅτε εἶναι μεθομηρικὸν καὶ ίδικ ἀττικ.
 θεήματος δ' ἀρκτ.=ἔως ἐνκ κακιῶν, ἔως οτου, εφ' οτον, ἐπὶ τοσούτον
 ὥστε.—k) τὸ εἴ τε=ἐάν τι, ἐν τάχικ, ὡς καὶ τὸ, ὡς εἴτε

Β, 780 κτλ., καὶ παρὸν Πινδ. Π. 1, 44, 4, 112. Σοφ. Ἀντ. 653· εἴτε.. εἴτε=sive.. sive, εὐχαριστον ἡρ'Ομρ.: εἴπερ τε α, 188. 204. ἢ καὶ κεγωρισμένον εἴπερ γάρ τε Α, 81 κτλ.—Ι) τὰ ἐπικά
ἀναρροφ. ἐπίφρ. ὅθι τε Θ. 83. Σ, 521 κτλ.: ἔθα τε Β, 594. Ε,
305· ὥρα τε Γ, 478· ὅθεν τε γ, 321. δ, 358. φ, 142, ἀναρρέ-
ρονται πάντοτε μόνον εἰ; ἐν ἔπικτον ἰδιαίτερως τῶν ἀντικειμένων
καὶ οκτινοτε: ἔχοντες τὴν κακτηγωγὴν κατέβαν ἀπὸ τῆς περιόδου,
ὅτε ἐγίγνετο χρήσις τῶν δεικτών καὶ ὡς ἀναρροφικ. (Θ. § 518,
2)· οὕτως ἀπαντᾷς τὸ ὥρα τε=ἐντεῦθικ, καὶ παρὸν Εὔρ. Φοίν. 645
χρον. Υπ. αὐλ. 1490 χρον., καὶ παρὸν τοῖς μετρ. ἐπικ. ὅθι τε Ἀπολ.
Πόδ. 4, 761 τύθε τε ἡντι: ὅθι τε Μικνέρ. ἀποσ. 11(10), 5 Bergk.
τύθε πέρ τε Ἀπολ. Πόδ. 4, 772.

Σημ. Περὶ τῶν συνδετικῶν τέ=καὶ Θ. § 519.

§. 507. Τὸ βεβαιωτικὸν τοῦ!).

1. Τὸ ἐγκλητικὸν μόριον τοὺς ὀρίνεται: ὅτι εἴνε δ τοπικὸς τύ-
πος; τῆς ἀσούστου ἀντιτον. τί, καὶ ἐκράξει, ὃς τὸ ἀμφιβολίκον
μόριον ποὺ ἢ τὸ ὄρκυτον ὄμαι, opinor, credo, βεβαιωτητα μετ'
εὑκρίσιμον ἀμφιβολίας; καὶ ὡρισμένης τινὸς εὐλαβείας. Ἐνῷ λοιπὸν
ἄλλαξ βεβαιωτικὰ ἐπίφράμ: οἷον τὸ δή, θ, μή, μήρ, ἐκροκέουσιν ἀπλῶς
βεβαιότητης, τὸ τοῦτο δηλοῦται βεβαιότητης ἀποκειμενικήρ, ἐπειδὴ
δ λέγων θέλει νῦν ἔξενέγκητ ταῦτην ἢ ὡς ιδίκυν ἐκυτοῦ γνώμην
(=οἶκι, στοχεῖομαι, credo, opinor), ἢ νῦν ὑπαγέγρητον εἰς τὴν
τὴν ιδίκυν ἄλλου τινὸς (=πίστευσόν μοι, εἰδένεσός εκλῶς, δύνασθαι
νῦν μοι πιστεύσῃς, mihi credere). Α, 425. «Ζεὺς γάρ.. γηζός
ἔθη κατὰ δικῆται.. δωδεκάτη δέ τοι κατέται: ἐλεύσεται Οὐλούμπον-
δε (=τὴν δεδεκάτην δὲ νορίζω θὲ ἐπικαλέθη = τὴν δωδεκάτην
τισσῶς θὲ ἐπικαλ.), καὶ τὸ τέπειται τοι εἴμι Διός ποτε γαλακτεύστερός δῶ»
= καὶ τότε πίστευσόν μοι, εἰδένεσός εκλῶς θὲ ὑπάρχει κτλ. Εὔρ.
Τιππ. 1043 «εἰ γάρ σού μὲν παῖς ήσθι, ἔγω δὲ τοὺς πατέρας, ἔστεινά
τοι σ' θύν» =ἡδελον, πίστευσόν μοι, σε φονεύσην. Ξεν. ἀν. 6.6, 34

1) 'Ο Hartung ἐν τῷ ἑρθ. συγγρ. μέρ. II. σ. 310 θεωρεῖ τὸ τοι ὁ; τὸ αἰτεῖ
τῷ γατῷ. thaub ἢ thaub (χιω γεγμ. doh, doch = δύωμα), δηπερ περιλαμβάνει ἐν
τεστιφ πτωσιν τῆς ἀπλῆς διεκτ. ἀντον. ἢ τοῦ ἡρθ. καὶ τὸ διατεսτικὸν πα-
ραπλήσιωμα μη. 'Ο Naegelsbach ἐν τῇ II Exeuse zur ihade θεωρεῖ τὸ τοι ὁς
δοτικ. τοῦ δ'. προσωπ. τῆς προσωπικ. ἀντων. =σοι, καὶ πανταχοῦ τῆς προχρ-
ματίσιας αἰτοῦ ταῦτης ἀναρρέει καθ' ὅμως; ίδον τρόπον τὴν παραγωγὴν ταῦτην.
Πρός αἰτοῦ ράντεται συμμάνων ὁ Baumlein ἐν τῷ ἑρθ. συγγρ. σ. 235. "Ἄλλοι
πάλιν ἐκλαμβάνουσι τὸ τοι ὁ; τῷ = διὰ τοῦτο, ἀπατηθέντες ἀναντικρήτων; ἐκ
τοῦ τοίνυν, τοι γαρ. 'Ο Klotz. ad Devar. II σ. 735 θεωρεῖ τὸ τοι τῷ αἰτῷ
τῷ ἐγκλιτ. τῷ = τινί = τρόπον τινα aliquo modo· ἢ ίδει αὕτη ϕάνεται μοι
ἢ ἀρθοτάτῃ ὀδισταρικαι δύως μόνον καθ' θει: θεωρῶ τὸ τοι ὁ; τοπικ. τόπον
τῆς ἀντιτον. τί.

«χλλάκ υκι τώ σιώ (= θεώ), ἔρη, ταχύ τοι ὄμδν ἀποκρίνοσμαι.» Οὔτω συγχά ἐν τῷ ἑτομένῳ τῇς προτάσ. μέλει δηλ. τῇ ἀποδύσει. Θουκ. 3,40 «εὶ δὲ δὴ ὄμως ἀξιοῦτε τοῦτο δρῶν, παρὰ τὸ εἰκός τοι καὶ τοῖσθε ἔνυμρέως δεῖται κολάζεσθαι.» Ηλ. νόμ. 859, ε μ. σ. Stallb. σορ 261, c. Συγχότατον ἐν ἀπαρτήσεσ. Ξεν. ἀπομν. 1,2,46 μάλα τοι=τῷ ὅντι μάλιστα, τῷ ὅντι βέβαιον. «Ως ἐγκλιτικὸν δὲ τὸ τοιούδεποτε τίθεται ἐν κεροχλίδι τῇς προτάσ., ἀλλά πάντοτε μετ' ἄλλην τινὰ λέγειν. «Οταν ὄμως ἀναρρέηται εἰς ὄλην τὴν πρόστασ., κείται ἐν τῇ ἀρχῇ που ταύτην, ὅταν δὲ πάλιν ἀναρρέηται μᾶλλον εἰς μίκην ἐκστάτην ἴδιακτέρω; λέγειν, τότε ἐνοῦται μετ' ἐκείνης, γάτις ἴδικ πρέπει: νη ἐξαρθῆ, δις ἐν τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμ. εἰδόμεν. Πλ. Γοργ. 447, Ι «τί δε, ὃ Χριστερῶν; ἐπιμνυμεῖ Σωκράτης ἀκοῦσαι: Γοργίου; Χρι. ἐπ' αὐτὸν γέ ται τοῦτο πάρεστιν». Ψ, 572, «τοὺς σους (ἴππους) πρόσθις βελών, οἵ τοι πολὺ γείρονες ἡσκν» = qui quidem, οἵτινες τῷ ὅντι τὸ κατ' ἔμφ.

2. Εκ τῆς ἀποκειμενικῆς σημασ. κατοῦ ἐξηγεῖται, διτι συγχά γίνεται κρῆτις κατοῦ, ὅταν ὁ λακλῶν ἀπέναντι ἄλλου προσώπου ἐκρέητην ἐκτοτοῦ πεποιθήσιν μετὰ ζωηρότητος, συγκινήσεως, μετὰ ἐξεγγογερμένου συναισθήματος, ἐνι δὲ λόγῳ μετά τινος πάθους. Ἐκρέει μὲν ὁ λακλῶν τὴν βεβηκιστητὰ μετά τινας ἀγριδολίας, δὲν θέλεις ὄμως αὐτὴν καὶ νη ἀκριτερητῆρη παρ' ἄλλου τινός. Οὕτος εἶναι ὁ λόγος, δι' οὐ διελκήθητο ὅποι τινῶν λαγίων τὸ τοι ὡς δοτ. τοῦ τὸ = σή, καὶ ἀπειδίθη κατῷ τὸ σηματ. βεβηκιστεως μετὰ πεποιθήσεως. Διὸ μετά λόγης πολλῆς ἀπαντῆται οἱ Τεῦκροις τῷ Ἀγριμένον παρατρέναντι κατὸν πρὸς ἐξηκολούθησιν τῆς μάχης Θ, 294 «Ἄτρειδην κειδίστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν δέρύνεις; οὐ μέν τοι, ὅτι δύνακρίς γε πάρεστιν, παύουμι, ἀλλ' ἐξ οὗ κατλ.» = ὅχε βεβηκικ (μέν), νομίζω (τοι), δέν εἰμι καὶ δικηρός. Κ, 250 «Τούδειδην, μήτ' ἂρ με μάλιστας μήτε τι νείκαιτι εἰδόται γάρ τοι ταῦτα.. ἀγορεύεις» = διέτι πάνι οὐ, πι λέγεις τὸ λέγεις, νομίζω (πίστευσόν μοι), εἰς εἰδότα. Οὕτω πως καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ηλ. Φιλ. 63, α «ὦσε τοι, ἔρη, ὁ Κέθης λόγους τινάς ἀνερευνήῃ» μ. σ. Stallb. εἰρωνικῶς καὶ μετά τινος δυσκαρεστείξ; = πάντοτε, νομίζω, ὁ Κ. ἀνευρίσκει προσθολής τινας, semper, opinor, συμπ. 219, α «χλλά», ὃ μακάρις, ἀμεινον σκάπει.. ἢ τοι τῆς δικιοίς οὐκις ὥστις ὥστεται δέξιο βλέπειν, ὅταν ἢ τῶν ὅμματων τῆς ἀκρῆς λόγειν ἐπιγειεῖρη=mentis, credo, aries. Εὐθύρρ. 5, c «Σωτ. καὶ ἐγώ ται, ὃ φίλε ἔτακε, ταῦτα γιγνώσκων μαθητῆς ἐπιθυμῶ γενέσθαι σὺς»=καὶ ἐγώ, πίστευσόν μοι, ἐπιθυμῶ κατλ.

3. Οὔτω προσέτι εἰς ζωηρᾶς καὶ μετὰ πλήρους πάθους προσφωρήσεις σύ ται .., σέται. Σορ. Ηλ. 582 «εὶ γάρ απενοῦμεν ἄλλον ὅντ' ἄλλου, σύ τοι πρώτη θύνος ἡν» = σὺ πρώτη, νομίζω, ἐπρεπεν θώας νη ἀποθύνης. 624, 1445 «σέ ται, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖκν». Αι. 1228. Πρ. 1,41

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛΑ. ΓΑΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 54

«πρὸς δὲ τοῦτο καὶ σέ τοι χρεών ἔστι λέναι, ἵνακ λαμπρύνεις τοῖσι ἔργοισι». "Οταν δὲ λόγος ἡνε ἄγει πάθους τὸ τοι εἰνε ἀπλῶς δριστικὸν θέ. πρκτ. ἀριθ. 6.

4. Συγγνὸν δ' ιδίᾳ εἶνε τὸ τοι εἰς τὴν ἀράγησιν τόπων κοινῶν, γραμμῶν. Μ. 412 «πλεόνων δέ τοι ἔργον ἀμεινον». θ, 276 «οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπκ τελευτήσειν ἢ μενονῆς παῦροι γάρ τοι πατέδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται». = διότι δὲ λίγοι, νομίζω, πίστευσόν μοι, κτλ. Θεογν. 74 «παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον». Σοφ. Αἰ. 580 «κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή». Φ. 475 «τοῖσι γενναίοισι τοι τὸ τ' αἰσχρὸν ἐγέρθων καὶ τὸ γρηστὸν εὐκλέες» 637 «ἢ τοι καίριος σπουδὴ πάνου λήξαντος ὅπον κανάπανταν ἥγαγεν». Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14. ἀν. 6. 5, 24. Πλ. πολ. 595, εμ. σ, Stallb. συμπ. 219. α «ἢ τοι τῇς δικνοίκες δῆμοις ἀρχεται δέξι βλέπειν, ὅταν ἡ τῶν δημάρτων τῆς ἀκμῆς λήγειν ἐπικειμῆν μ. σ. Stallb.

5. Ενίστε φάνεται τὸ τοι ἐκρούζον συμπέρασμά τι, αυτέπειαν προηγουμένης προτάσ., καὶ ἔκυτὸ δῆμος οὐδέποτε ἔχει τὴν σημασία. ταῦτην, ἀλλὰ ἡ συνέπ. κατέται ἐν τῷ συναρρείκ τοῦ λόγου, τὸ δὲ τοῦ γρησιμεύει μόνον εἰς τὸ νῦν ἐπιτείνη ἐπομένην πρότασ. ὡς πρὸς ἀλληλην προηγουμένην. Ζ. 211 δ Γλακῶν. μετὰ τὴν ἀράγησιν τῆς ἔκυτος γενεᾶς τελευτὴ τὸν λόγον οὕτω «ταῦτης τοι γενεᾶς τε καὶ αἴματος εὔχομαι εἰναῖ», ὅπερ δυνάμεθα μὲν νὰ μεταφράσωμεν = ταῦτης λοιπὸν τῆς γεν. κτλ., κυρίως δῆμος ἐκράζει ἐνίσχυσιν τοῦ προηγηθέντος λόγου. Πλ. πολ. 547, α «ταῦτης τοι (τῆς;) γενεᾶς κρή φάναι εἰναι στάσιν». Επὶ τοῖς τὸ τοι δὲν ἐκρέει ἐνκατιωμένην. ἀναρροφὴν (δὲν εἶνε ἐνκατιωμένην), ὅπου δὲ τοῦτο φάνεται συμβάντον, τὸ τοι καὶ τότε βεβαιωτικὴν ἐπ' ἵπης σημαστ. ἔχει π. γ. Πλ. πολ. 499, ε «μή πάνυ οὕτω τῶν πολλῶν κατηγόρειν ἀλλοίκην ται δόξαν ἔξουσιν, ἐξν . . ἐνδεικνύῃ» = ἀλληλην τινὰ βεβίωσίς γνώμην θέ ἔχωσιν.

6. Ἐπειδὴ τὸ τοι συμβάλλει νῦν προσαναλληται τῷ σημαντικωτάτῃ λέξει, ἡνεπτύχηκε δὲ τοι δὲ περιφρεστικούχειτοῦ σηματο, καθότι γρησιμεύει πρὸς ἴσχυρὸν ἐπίτασιν λέξεως τινος, ὅπερ εἰδομεν δὲν τοι συμβάλλει καὶ ἐν τῷ βεβαιωτικῷ ἐπιφρ. δῆ (S. 500, 1. 4. 5). Ψ. 315 «μῆτην ἐμβάλλει θυμῷ . . μῆτεις δρυτόμος μέγ' ἀμεινῶν ἡὲ βίηρον» μῆτη δὲν αὖτε καθερνήτης . . νῦν θοὴν θύει . . , μῆτη δὲν ἀνισχος περιγέγνεται ἡνιόχοιο» κυρίως = διὸ συνέσεως, νομίζω. Συνηθέστετο μετ' ἀντωνυμιῶν τι, 259 «ἡμεῖς τοι» Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 11 «ἐγώ τοι»=ἐγώ τὸ κατ' ἐμὲ, ἐγώ τοι λέγοντον. 3. 5, 1. Κύρ. 5. 2, 23. 7. 5, 53. Εἰ τοι; ἀπαντήσεσι συγγνὸν, α.λ. ἐγώ τοι=ἀλλ' ἐγώ τοι δέξητον, ατ ego quidem. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 11. 13. Σοφ. Ἀντ. 278 «ἔμοι τοι». Πλ. Πρωτ. 316, b μ. σ. Stallb. K. 477 «οὐτόστοι, οὗτοι δέ τοι». Πλ. συμπ. 207, ε «ταῦτά τοι» = διὸ αὐτήν ταῦτην τὴν κατίκυν, ob han.

ipsam causam· οἷον Λύσ. 241, b. Ἀρφ. Θεσμ. 899 «ὅπόσατο:». Ηλ. πολ. 330, b «οὗτοι ἔνεκκ». ¹⁾

7. Συνδέσεις τοῦ ἑτέρου τοῦ μετ' ἄλλων μορίων καὶ συνδέσμων.

α) Τὸ καίτοι¹⁾ (μεθομῷο, διότι τὸ ἐν N, 267 καὶ ἀνήκει εἰς τὸ ἔμοι, οὕτε περὶ Ἡσδ.) δηλοῦν κυρίως, καὶ βεβαῖως, καὶ ὅτεως, καὶ τῷ ὅτε, τίθεται, ὅταν δὲ λαλῶν προγωρῶν εἰς νέκν τινὰ λέσχην (καὶ = προσέτει) καὶ βεβαιῶν τάχτην (τοι) ἀντιτάσσει αὐτὴν εἰς τὸ προγούσμ. (=καὶ ὅμως τῷ ὅτε). Θουκ. 1. 10 «Ἀκεδκιμονίων εἰ ἡ πόλις; ἐρημωθεῖν, ληφθεῖν δὲ τὰ τε ιερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς (domiciliorum) τὰ ἐδάχρη, πολλὴν ἂν οἴμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως.. εἰναὶ καίτιν Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται». 1. 69, 5. 2. 64, 4. Ηλ. Φαίδ. 65, b. Δημ. 20, 141. Τίθεται προσέτει τὸ καίτοι πολλάκις, ὅταν δὲ λαλῶν ἐπανορθοῦ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὅντεν, ὅτε δὲ λατ. μεταχειρίζεται τὸ quanquam, etsi, ἢν καὶ. Αἰσχλ. Πρ. 101 «καίτοι τί φημι;» = ἂν καὶ τί λέγω; quanquam quid loquor? Σορ. Οἰδ. x. 1132. Πολλάκις ἐνισχύεται διὰ τοῦ γέ καίτοι γε τὸ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 3. 4. 2, 7. 7. 41. 3. 1, 38· ἐν δὲ τῷ συνδέσει καίτοι .. γέ, τὸ γέ ἀνήκει εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ καὶ μέν. λέξ. οἶον Εὔρ. Ὁρ. 75 «καὶ τοι στένω γε». Ξεν. ἀπομν. 3. 12, 7. Εἰναὶ προσέτει τὸ καίτοι συλλογιστικόν, καὶ κυρίως ψήλιστα εἰς πρότασιν ὑποκειμένην, δευτερεύουσα., ὡς τὸ λατ. atqui, καὶ λοιπόν. Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 5 ἀπολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν .. Καίτοι τί; οὐκ ἀν δυσλογήσεις εἰν κύτῳ βούλεσθαι μήτ' ἡλίθιον μήτ' ἀλκζόνα φύνεσθαι τοὺς συνοντούς; ἀδόκει δὲ ἂν ἀμφότερον ταῦτα, εἰ .. φευδόμενος ἐρκάνετο. Δῆλον οὖν, ὅτι οὐκ ἂν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν=δ Σωκρ. ἔλεγε κατλ., καὶ λοιπόν (atqui) τίς δὲν ἥθελε συμφωνήσῃ ὅτι κύτος ἥθελε κατ. Συνάθως ὅμως δὲν τίθεται ἡ συλλογιστικὴ πρότασ., ἀλλὰ πρέπει νῦν νοηθῆ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ καίτοι ὑποκειμένης προτάσ. Οὕτω π. γ. Ισοκρ. 4, 25, ἀριθ. ὡρίληστος περὶ τῆς ἀρχαίας καταγωγῆς καὶ δόξης τῆς πόλης τῶν Ἀθηναίων, ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ κυριαρχία τῆς Ἐλλάδος ἀνήκει ταῦτῃ, προγωρῶν ποιόφωτερον λέγει «καίτοι γέ τοὺς εὐλόγως φρονοῦντας καὶ περὶ τῆς ἡγεμονίας δικαιώμας ἀμφισβητοῦντας τοικύτην τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους ἔχοντας φύνεσθαι»=καὶ λοιπόν ἡ κυριαρχία τῆς Ἐλλ. ἀρμόδει τοῖς Ἀθηναίοις, ίδ. §. 37. Ηλ. ἀπολ. 27, a. Οὐχὶ σπουδώς ἀντιτίθεται τῷ μετά τοῦ καίτοι προτάσ. ἑτέρος τις μετά τοῦ, ἀλλὰ, ἀλλ' ὅμως. Ἀρρ. βάτ. 43 «οὗτοι .. δύναμαι μὴ γελᾶν· καίτοι δάκνων γ' ἐμαυτῶν· ἀλλ' ὅμως γελῶ». Ηλ. Παρρ. 128, c «τὸ δ' οὖν τὴν ἀληθεύειν τοῦ γράμματος οὐ πανταχοῦ ἥ-

1) "Id. Hermann ad Vig. σ. 840, 333. Hartung II. σ. 362. 366. Hoogeve. σ. 416 ἔκδ. Seb. Devarius I. σ. 108 καὶ Klotz II. 653. Baumelein ἐν τῇ ἥθ. συγγρ. σ. 245.

σθησαι· καίτοι ὥσπερ γε κί Λάκκιναι σκύλους...· ἵχενεις τὰ λεχθέντα, ἀλλὰ πρῶτον μὲν σε τοῦτο λαυράνει, δτι αὐτό.» μ. σ. Stallb. Φιλ. 68, ε «καίτοι...· ἀλλ' ὅμως» αὐτό. μ. σ. Stallb. συμπ. 177. ε. Εἰθίσσ. 3, ε. Σπανίως; τίθεται τὸ καίτοι οὕτως, ὥστε ἡνευ ἀντιθέσεως νὰ σημανή μετάβοσιν ἀπὸ ἐννέας εἰς ἑννέαν, δτις ἔξκυψται ἐκ τῶν ποσογουμένων = καὶ οὕτω λοιπόν. Ήρδ. 8. 68, 1 «καίτοι τάδε λέγω» = καὶ οὕτω λοιπόν λέγω τάδε. Ηλ. Γοργ. 452, ε «καίτοι ἐν ταῦτῃ τῇ δυνάμει δοῦλον μὲν ἔξεις τὸν ἴκτρον, δοῦλον δὲ τὸν παιδοτείσην» = καὶ οὕτω λοιπὸν διὰ τῆς λεκτικῆς ταῦτ. δυνάμ. Ωτὲ ἔχεις αὐτό. Ηδ. Σεν. Κύρ. 3. 3, 10. 5. 4, 25.

Σημ. 1. Περὶ τῶν μετὰ μετογ. καίτοι Ηδ. §. 486, Α. 8. «Οταν μεταξὺ τοῦ καὶ καὶ τοῦ παρεμβληθῆ λέγεται, δὲν ἀναφέσσονται ἀμετόπις ταῦτα πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ τὸ τοῦ παρεμβληθεῖται εἰς τὴν ποσογουμένην αὐτῷ λέξιν. Σεν. Κύρ. 7. 3, 10 «καὶ ταῦτα τοι σύτοι; ἔχει». Περὶ τῶν βεβαώσιται. Καίτοι Ηδ. §. 504, 4' περὶ δὲ τῶν διαζευκτικῶν. Καίτοι ἡ, Ηδ. §. 510, 5.

b) Αὐτάρ τοι (ἐπικ.), αὐτάρ τοι, ἀλλά τοι, δέ τοι = ἀλλὰ τῷ δηντὶ, ἀλλὰ βεβαίως. Ο. 45 «αὐτάρ τοι καὶ καίνῳ ἐγὼ παρκαθηταίμην τῇ ἔμεν, ἔκει δὲν σύ.. . ἡγεμονεύει». - Ηρδ. 3, 29 «αὐτάρ τοι δημεῖς; γε οὐ χάριστας γέλωται ἐμὲς θύσεσθε». Εὐρ. Βάζ. 516. - Το, ἀλλά τοι ἐν χρήσταις γενικῷ ἀρ' Όμρ. σ. 230 «ἀλλά τοι οὐ διγνωμικό.. . πάντας νοησαί». Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 36. 2. 2, 7. 3. 6, 10. Κύρ. 1. 6, 9. «Οταν δὲ δημότερον γεωργίωνται διὰ μαζῆς ἡ καὶ πολλῶν λέξ. τὸ τοῦ ἀναγρέσσεται εἰς την πρὸς κύτος λέξ. Σεν. Κύρ. 1. 5, 13 «ἀλλά πιστεύω τοι» = ἀλλὰ πιστεύω τῷ δηντὶ, at confido certe. Ἐλλ. 2. 4, 13. - Ηερδ. Ἀπ. 353 «ἀλλὰ παρεξέ^εγε δίρρον.. . Τρηγήνα δέ τοι παρεκλίνων». Σεν. Κύρ. 3. 3, 54 «εἰ δέ τοι.. . δινήστεται τις.. . ποιῆσαι» = ἔχει δέ τῷ δηντὶ. Μέρ. . δέ τοι. Αἰτζήλ. Αγ. 1419 «εἰ μὲν γάρ οὕτως, ἡ δέ τοι κύρινον δέκαν τὸν διστατὸν μέλικους θυνάσιους γέρου κείται».

c) Τὸ γάρ τοι = διάτι βέβαιον, διάτι διὰ τοῦτο, διάτι ἀληθινός, εὔχρηστός, ἀρ' Όμρ. Ο. 222 «ἔργειον νῦν.. . ἡδη μὲν γάρ τοι.. . Ἐνοστίγματος αὐγετονί». Σεν. Ἀπομν. 2. 5, 4. 2. 3, 6 «διὰ τοῦτο γάρ τοι = διάτι ἀκριβῶς (τίτι, τίτι) διὰ τοῦτο τὸν λόγ. Ηδ. 3. 5, 19. Ηλ. Ἀπολ. 29, α.

d) Ἐπει το = ἐπειδὴ βέβαιον, quandoquidem. Εὐρ. Ανδρ. 89 «ἀλλ' εἴμι», ἐπει τοι κοῦ περιθλεπτος βίος δούλης γνωσικός. Ηλ. Ιππ. 4. 288, ε μ. σ. Stallb. Θεοκτ. 142, Β. Χαρμ. 154, ε αὐτό. Σπανίως ἐντηρέσται διὰ τοῦ γέ, ἐπει τοι γε. Εὐρ. ινέπ. 879 «ἐπει τοι γ' οὐδὲν αἰτίας πόλις» = certe quidem, ἐπειδὴ διὰ τοῦτο βέβαιον, διὰ τοῦτο τούτηλιστον. Αντιρ. 6, 9 «ἐπει τοίγε καὶ δεινόν» συχνὸν παρέ τ. μαγν. οἷον Λορκ. καὶ ἀλλ. 1).

1) Maetzner εἰς Αντιρ. ἐν τῷ γαρ. τοιτ. σ. 252. «Ἄνεον λόγου δι Πόρθων εἰς Εὐρ. Μ. 675 ἀνεντεῖται τὴν οὖν διετον ταῦτην εἰς τοὺς ἀττικ., ἐνῷ μεταχειρίζονται μέντοι γε, καίτοι γε.

ε) Γέ τοι = τούλαχιστον βέβαιια, διὸ τοῦτο βέβ. quidem certe, καὶ ἔτι λεγούστερο. γέ τοι δή. Ξεν. ἀπομν. 3. 4, 10 «ἀλλ' ἐγθεοὶ γέ τοι ἀμφοτέροις γίγνονται» = ἀλλ' ἐγθεοὶ τούλαχιστον βέβαιώς κτλ. μ. σ. Kühn. ίδ. 3. 6, 13. 4. 2, 18. 33 κτλ. Πλ. πολ. 545, ε «κατὰ λόγον γέ τοι οὗτο γίγνοντο η τε θέα καὶ η κρίσις» = ἐσκεμμένως, λογικῶς τούλαχιστον βέβαια. Φαίδρ. 264, δ «ἔστι γέ τοι δὴ τελευτὴ, περὶ οὖ τὸν λόγον ποιεῖται» = εἶνε τούλαχιστον βέβαιον (=γέ τοι), ως φαίνεται φανερόν (=δὴ). πολ. 504, ε «πρέπει γέ τοι δή». - Γέ τοι παν. Πλ. νέμ. 888, ε «εἰκός γέ τοι που σοφοὺς ἄνδρας ὅρθως λέγειν» = εἶνε τούλαχιστον τῷ δητι (=τοι) αἴποις (=πον) φυσικὸν, σοφοὶ ἄνδρες. νὰ λέγωσιν ὅρθ.

f) Δή τοι = δῆλον βέβαιια, πιστεύω (τῷ δητι), εἶνε κατάδηλον, φανερώτατον. Θουκ. 2, 41 «μετὰ μεγάλων δὲ σημείων καὶ οὐ δή τοι ἀμέτρητον γε τὴν δύναμιν παρακγόμενοι θυμοκατησθμεῖσι» = καὶ ἡρῷος ὡς γνωστὸν, ώς νομίζω (τῷ δητι) οὐκὶ ἀμέτρητον τούλαχιστον βέβαιώς παρέσχυμεν τὴν ἡμετέρον δύν. ΗΠ. πολ. 366, ε. Φαίδρ. 242, ε. Καὶ παρ' Όμρ. μετ' ἀναφορικὴν ἀντων.· οἷον Κ, 316 «οὓς δή τοι εἰδος, μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκησ». Χ, 12. Ω, 731.

g) Οὖ ται (οἵται), μή ται = δῆλοι βέβαιίως, ξληθῆσις ὅγι. ι, 27 «οἵται ἔγωγε οἵς γαίνες δύναμικι γλυκορέωτερον ἔλλοι ιδέσθαι». Αἰσχυλ. Ἀγ. 914. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 10, - Τὸ μήται μετ' ἀπερρημ., μετὰ προστακτ. καὶ ὑποτακτικ. προστακτικ. τίθεται, διταν αὐτητῷδι, πρέπη τι νὰ ἀποτρεπτῇ, πρέπη τι νὰ μη γείνῃ. ΗΠ. πολ. 388, δ. ε «πολὺ δὲ ἔτι πούτων μελλοντον δεκτόμενα μήται θεούς γε ποιεῖσθαι ἀδυρομένους...», εἰ δὲ οὖν θεούς, μήται τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν κτλ.» 352, ε. Αἰσχυλ. Ηρ. 628 «μήται μὲν κρύψῃς τοῦδι, ὅπερ μελλὼν πικθεῖν». Σορ. Ἀντ. 544.

Σημ. 2. Διάφορον βιβλίων εἶνε τὸ τοῦ τοῦτο τὸ μετὰ τῶν συλλογιστικ. συνδέσμων τοῦ οἴον τοῖνυν, τοιγάρι, τοιγαρούν, τοιγάρτοι, τῶν διποίων τὴν γῆσιν καὶ σηματ. ὅμηροι έν. §. 515. Τὸ τελευταῖον τοῦτο τοὶ θεωρητίον ἀναμφιδίλων οἱ τοπικ. τοῖοι; τῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. τὸ, οὖ τοῖο; ή σηματ. συμφωνεῖ πάντως; πρὸς τὴν τοῦ συγγρ. παρ' Όμρ. τῷ, σπανίσιος δηλώσις. διὸ τῷ = διὸ τοῦτο, τοῖον ἔνεκα, ἔπειτα, ἐν περιπτώσει, δῆμον, λοιπὸν, εἰ καὶ εἶναι δῆμον λεγούσον!). ΙΙΙ. Β, 250. 354. 373. Δ, 200. Ε, 120. 181. α, 239. γ, 224. 258 (Ιδ. Nietzsche σ. 186) κ.τ.λ. Σορ. ΟΙδ. τ. 510 γαρ. Καλλίρ. ζη. 46, 5 «τῷ καὶ νῦν δεῖδοικαν». Θεοφρ. 17, 28, 25, 180. ΗΠ. Θεοτ. 170, δ «τῷ τοι μελλὸν σκεπτίσον» = idcirco sancit, διὰ τοῦτο βέβαια μ. σ. Stallb. 'Ἐν τῷ τοι γάρ τοι ἀμέτέρτερα τὸ τοῖον εἶναι συνηνωμένα, ὅν τὸ μὲν πρώτον εἶναι τὸ δεικτικ. βιβλιωτικόν (διὰ τοῦτο), τὸ δὲ δεῖτερον τὸ ἐγκλητικ. βιβλιωτικ., καὶ λοιπὸν = διὰ τοῦτο λοιπὸν τῷ δητι.

§. 508. Τὸ βέβαιωτικὸν εὖρ [Λέσσειον, δωρικ. κ. νέ. λων ἄρ] 2).

1) Συνήθως ἐλαχισθένονται τὸ τοῖον τοῖνυν κ.τ.λ. τὸ αἰτὸν τῷ βιβλιωτ. τοῖο (γέ. §. 507), εὗτοι καὶ ὁ Kvialala ἐν Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1863, σ. 317. — 2) Ο Hartung Η. σ. 2 θεωρεῖ τὸ οὖν (ἄρ) ὃς αἰτεῖται, τοῦ αὗτοῦ

1. Τὸ οὖρ ἀφριτικ. ἡτο βεβαιωτικ. ἐπίζημα, ὅπερ ἔκπεσὸν κανονικῶς εἰς ἀπλοῦν παραπλήρωμαν συνδέσμων ἡ ἀντωνυμί, ἡ τούλαχιστον ἐπ' αὐτῶν ἐρειδόμενον· εἰσὶ γ' οὖρ, γρῦν, μὲν οὖρ, μᾶρ (δῆλ. μὴ οὖν), οὔκοντ, δ' οὖρ, ἀλλ' οὖρ, εἰτ' οὖρ, γὰρ οὖρ· οὗτος οὖρ, ὃςπερ οὖρ κτλ., ὅχίνεται σπανιώτατα αὐτοτελεῖς (ἰδ. σημ.).
 2.). Δηλοὶ δὲ βεβαιώσιν, ὅτι δηλ. τὸ ἑηθὲν συμβάνει πάρτως, ἐγ πάσῃ περιτάσσει, ἐπαρδήποτε· διὸ ἀληθεύτα (profecto), τῷ ὄντι.
 Σημειωτέον δὲ ὅτι, τὸ οὖρ τοῦτο οὐδέποτε τίθεται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάξ. οὐ τὸ ἦ, μῆρ, ἀλλὰ πάντοτε ἀναρρέεται εἰς τι πρὸ αὐτοῦ. Κυρίως ἀναρρέεται εἰς ὀλόκληρον τὴν ἔννοιαν τῆς προτάξ., ἐνοῦται ὅμως, ως καὶ ἄλλα βεβικωτ. ἐπίζη, μετὰ μᾶς ἔκχαστης χωριστὰ λέξ., ἡτοις εἶνε ἡ μελλον σημαντικωτέρᾳ τῆς ὅλης ἔννοιάς. Ἡ συλλογιστικὴ τοῦ οὐρ σημαστ. = λοιπὸν, διὸ, δοθεν, igitur, ergo itaque, ἀνεπτύχθη ἀργότερον καὶ ἐν τῇ βεβαιωτικ. ίδ. §. 545, 2. 'Ο'Ουρ. δέν γινώσκει ὅτι τὸ συλλογιστικ. οὖρ ἐν ἀμφοτέραις δὲ ταῦτα συνδέσεσιν ἐπει οὖρ, ὁς οὖν περίσταται ἡ συλλογ. σημαστ. μόνον κατὰ τὸ σκινόμενον ίδ. ἀριθ. 2. παρ' Ἰερ. παραδέξως πως ἀπαντᾷ τὸ οὖρ ἀπακέ μόνον, καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνδέσει ἐπει οὖρ θεού. 853. Καὶ τῷ Ηγαδέρῳ τὸ οὖρ εἶνε καθ' ὅλου ξένον· πανταχοῦ δὲ συνδέει οὗτος τὸ ἀρ τοῦτο μετὰ μορίων ἡ συνδέσμου· μόνον ἐν Ὀδ. 1, 86 λέγει «ὧς ἔνεπεν οὐδὲ ἀκριντοις ἀράκικατ' ἀρ ἔπεσε» ἐνταῦθι ὅμως τὸ ἀρ δηλον εἶνε, ὅτι ἀναρρέεται εἰς τὸ οὖρ καὶ γρυπιμένει πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσ. ώς καὶ ἐν Σορ. Οιδ. κ. 1135 οὐδὲ οὖν ἔντων. Τὸ καύτο σχεδόν συμβάνει καὶ παρ' Αἰσχύλ., εἰ καὶ ἀπαντᾷ παρ'

(κρητικ. κ. λακων. ἀντὶ τοῦ αὐτὸς κατὰ τινα τοῦ Πτουγ. γλωσσαν), ἡ τοῦ ἀς κ. αἴς διωρικ. = εἰς (ἢ μελλον τοῦ ἦς, ίδ. Ahrens dial II. σ. 278) καὶ παραβίλλει τὴν μεταβολὴν τοῦ φωνήντος πρὸς τὰ οὖς, δις, αὖ; ἢ τὸ λατ. auris. Ἡ γλωσσα ὅμως τοῦ Πτουγ. ὀλίγην ἔχει πίστιν, ίδ. Ahrens lv τῷ ἥρ. συγγρ. σ. 272. Κατ' οὐδὲν ἔπι Μοης; ἀφελεῖ τὴν σημασ. ἡ ἐπιστρατείαν αὐτὴ παραγωγή, διότι δις, τι αὐτὸς ἐκλαμψάνεις ὡς ἀρκτικ. σημασ. τὸ ινιαστονδηλ. καὶ τὴν ταῦτα τητα ἀποδεικνύεται ταγματικόν μόνον. 'Ο Baumlein lv τῷ ἥρ. συγγρ. σ. 174 συμφωνῶν καθ' ὅλου πρὸς τὴν Ιερίν τοῦ Hartung παραπλήσταί ὡς καρκίνοντας τὴν συμφωνίαν. 'Ο Kloitz ad Devar. II. σ. 717 παράγει τὸ οὖν τῆς πετογ. τοῦ εἰνας ὁν, καὶ θεωρεῖ δις ἡ ἀρκτικ. τοῦ οὖν σημασ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν τοῦ λατ. igitur. Δύσκολον ὅμως εἶναι νὰ νοήσῃ τις πῶς ἡ σημασ. αὕτη προσήλθεν ἐκ τοῦ ὄν, ἡ δὲ σημασ. τοῦ igitur = λοιπὸν, εἶναι παραγωγική καὶ οὐδὲ ἀρκτική. Καὶ ὁ Rost (lv τῷ ἐν Γερττιγα Schulprogr. über Ableit., Bedeut. κ. Cebri. der Partik οὖν Götting. 1859) παράγει τὸ οὖν ἐκ τῆς μετογ. ὁν καὶ θεωρεῖ τὸ οὖν διώτην. ἐναντίλλακτικ. τοῦ ὄντως μετατῆς κυρίας σημασ. τῷ ὄντι, ὄντως, ἐπ' ἀληθεύει. 'Η σημασία ὅμως αὕτη εἶναι πλέον παραγμένη ἐκ τῆς ἀνωτέρως ἥρθεσ. ἀρκτικῆς αὐτοῦ σημασ. ἡ παραγωγή προσέτι αὐτὸς ἐκ τοῦ ὄν εἶνε δυσπαράδεκτος. 'Ἐδεν ἀρκτική αὐτοῦ σημασ. Θά ἡτο ἡ τοῦ ὄντως, ἀληθῶς, θά ἐπιθέτο τὸ οὖν δις τὸ ἦ, μήν καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἔννοιᾳ ἡτοιθεσι, ἐνῷ πανταχοῦ ἀναρρέεται, ως δρθῶς ὁ Baumlein παρατηρεῖ, εἰς τι προηγούμενον.

αὐτῷ, καὶ τοι σπορεδίκ., καὶ ἡ συλλογιστικὴ σημασία. αὐτοῦ, (ἱδ. ἀριθ. 4, ε). Ἀριστοῦν ἐν τοῖς ῥήθεσι συγγραφεῖσι καταφύγεται ἐπὶ τὸ σκρέστατον ἡ ἐπιφύγηματικὴ τοῦ οὐρῶν (ὤρ) φύσις, θάξ ἐξετάσωμεν ἐν πρώτοις τὴν γρῆσιν αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς καὶ εἰτα θάξ ἐξηγήσωμεν πᾶς οἱ λοιποὶ τῶν συγγραφέων συμφωνοῦσι πρὸς τὴν γρῆσιν ταύτην.

2. Παρ' Όμηρον ἀπαντῶσιν αἱ ἑξῆς συνδέσεις· γ' οὖρ· γάρ οὖρ· μὲν οὖρ· οὔτ' (μήτ') οὖρ.. οὔτε (μήτε) η οὔτε .. οὔτ' οὖρ· ἐμπηκτῆς οὖρ· ἐπει οὖρ· ως οὖρ. Ἐν ἀπάνταις ταύταις ταῖς περιπτώσεσι τὸ οὖρ παρίσταται ως ἐπίρρη. βεβαιωτικόρ, ἐπιτατικόρ, ἐπικυρωτικόρ, καὶ μάλιστα, ως ἐν τῷ ἀριθ. 1 εἰδομεν, ἀναρρορικῶς πρός τι προηγούμενον.

α) γ' οὖρ δις μένον. Ε. 258 «τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὗτις ἀποίστετον ὧνες; ἵπποι ἀμφω ἄρ' ἡμέων, εἰ γ' οὖν ἔτερός γε φύγησιν» (οὗτῳ γράψει ἀριθ. 6 Bekk., Spitzn. κ. ἄλλ. μετὰ τ. κώδ. Βενετ. ἀντὶ τοῦ γοῦν)=ἐάν τούλάχιστον τῷ ὄντι ἀλλοις τις II, 30 αὐτῇ ἡμές γ' οὖρ οὗτος γε λάθοις χόλος» (κατὰ τὸν κώδ. ἐπὶ ίστης Βενετ. ἀντὶ γοῦν)=ἐμε τούλάχιστον τῷ ὄντι, ἡμὲ διπλασιάτοτε. Λίτζη. Εἰρ. 248 «ὅδις αὕτε γε οὖν ἀλλακτὸν ἔχων»=rursus quidem certe praesidium naclus. Καὶ παρ' ἄλλοις πολλάκις συγγραφεῖσιν εἰς ἐμφραντικάς καταρατικάς ἀπαντήσεις. Εἰρ. Ηλ. 350. Μου. «τί φρέσιν; Ανήρ ἔστι· καὶ λεύσσει φρός; Ηλ. ἔστιν λόγῳ γ' οὖν»=βεβίλως ναὶ, τούλάχιστον ως λέγει τις. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 1 «βούλεις σκοπῶμεν ἀρέξαμενοι ἀπὸ τῆς τροφῆς, ὥσπερ ἀπὸ τῶν στοιχείων; Καὶ δ' Α'. ἔρη· Δοκεῖ γ' οὖν μοι· η τροφὴ δέργη εἰναι»=ναὶ τούλάχιστον φύνεται μοι διπλασιάποτε κτλ. Πολλάκις ὅμως τίθεται καὶ οὕτως, ὅστε τὸ οὖρον φύνεται σημαντικὸν συμπέρασμα, λοιπόν. Ηλ. ἀρ. 21, δ «κινδύνευεν ἡμῶν οὐδέτερος οὐδὲν κακὸν κακγαθὸν εἰδέναι, ἀλλ' οὗτος μὲν οἰεται τι εἰδέναι οὐκ εἰδὼς, ἐγὼ δὲ, ὥσπερ οὖν οὐκ οἴδα, οὐδὲ οἴομαι· ἔοικα γ' οὖρ τούτου γε σμικρῷ τινι αὐτῷ τούτῳ τοσούτερος εἶναι, οὐτι δὲ μὴ οἴδα, οὐδὲ οἴομαι εἰδέναι»=λοιπὸν (οὖν) φάνομαι τούλάχιστον. — Η εἰς μίκην λέξιν τὴν γοῦν κρήσις τῶν γ' καὶ οὖν εἶναι μεθομηρική. «Ἔχει δὲ τὸ γοῦν τοῦτο τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιτατικοῦ γέ = βεβαιοτικότον, ἐπειδὴ βεβίλως, τῷ ὄντι βεβίλως, πάντως ναὶ, certe, περιέχει ὅμως τὴν σημασίαν. τοῦ γέ = τούλάχιστον, ἐπειδὴ quidem, καὶ τὴν τοῦ βεβαιωτικοῦ. οὖρ = πάντως, ἐν πάσῃ περιπτώσει, διπλασιάποτε, καὶ τίθεται ἰδίᾳ πορὸς ἐκρόκωσιν λογορῆς ἐπιβεβιώσεως προηγθείσις. ἐννοίεις, δέ τοι δηλοῦν αἰτίειν, ητίς πρέπει νὰ θεωρηθῇ διπλασιάποτε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ως πορὸς πάσας τὰς ἀλλακτὰς αἰτίες ἢ μαλλον δόλιμος καὶ πιθανή. Διαφέρει δὲ τοῦ γάρ (=διέτι enim, nam), καθ' οὓς, τοῦ μὲν γάρ γρῆσιν ποιεῖται τις, ὅταν προσπορίζηται διπλασιέιν τινα ἐξ ἐρδὸς ἐκάστου γωνιατὰ τῶν φαινομένων, πραγμάτων ἢ παραδειγμάτων, τούτου δὲ τοῦ γοῦν, ὅταν θέλη-

νὰ δηλώσῃ αἰτίαν τινὰ γενικῶς.¹⁾ Τίθεται δὲ προσέτι τὸ γοῦν=τοῦ-λέχιστον, ὡς τὸ γέ, πλὴν ἐμφαντικώτερον, ἀναφορικῶς πρὸς μέλαν
ἐκάστην χωριστὰ ἔκροια. Οὐδέποτε τίθεται τὸ γοῦν ἐν κεφαλίδι
τῆς προτάσσ. ὡς καὶ τὸ γέ, ἀλλὰ μετὰ λέξιν, πολλάκις, μάλιστα
μετὰ τὴν σημαντικώτεραν. Αἰσχυλ. Ἀγ. 1399 «έξιν δὲ τοῦ-
πλανικρινή θεός γνώσῃ διδούχθεις δψέ γοῦν τὸ σωρό-
νεῖν» = διδούχθεις θάμβης, εἰ καὶ ἀργά, ὄπωσδήποτε τὴν σω-
ροσ. 421. Οὕτω πως τὸ μεταχειρίζονται καὶ ἄλλοι, ἵδ. Σορ.
Αἴ. 527. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 2 «σὺ δέ μου δοκεῖς τάνακτίς τῆς
φιλοσοφίας ἀπολελκυέναι· ζῆς γοῦν οὔτως, ὡς οὐδὲ ἂν εἰς δοῦ-
λος ὑπὸ δεσπότη δικιτώμενος μείνεις» = εἰ κακίστην βέβαιον ὅτι ζῆς
κτλ. μ. σ. Kühn. Ἡ. Θουκ. 1. 2, 2. Ξεν. συμπ. 2, 5. Κύρ. 1. 3,
10. 5, 8. Λυκοῦρ. 71, 86 κτλ. Ξεν. ἀν. 7. 1, 30. Κύρ. 1. 1,
4. μ. σ. Born. Νέον ἴων. γάρ. ἵδ. Ηρδ. 1, 31. 7, 104. Καὶ εἰ;
ἀπαρτήσεις δὲ καὶ ἀπεργίσεις τίθεται τὸ γοῦν=βέβαιος, μάλιστα,
νυν' ἵδ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 14. ἀπομν. 1. 4, 8 μ. σ. Kühn. Πλ.
Φιλίδρ. 262, c. πολ. 334, a. Ἡ δικρορὴ τοῦ γοῦν καὶ γ' οὐρ
κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ καὶ ἔννοιᾳ τοῦ γε καὶ οὖν
συνεγωνεύθησαν εἰς μίκην=βέβαιων, βέβαιότατα, ἀν καὶ, certe, ἐν
δὲ τῷ γ' οὗν ἀμφίστεροι αἱ ἔννοιαι παρέστηνται κεχωριτμέναι.

b) Γαρ οὖν²⁾ καὶ γάρ οὖν = διότι ὄπωσδήποτε, διότι τῇ ἀλη-
θεῖᾳ, βέβαιως. Α. 754 «ἔνθι Ζεὺς Πυλίσιοι μέγα κράτος ἐγγυά-
λιξεν· τόρρος γάρ οὖν ἐπόμεσθο κτλ.» B, 350. 6, 123. Πίνδ.
"Ισ. 2, 12. Αἰσχυλ. Ἀγ. 510 «ἄλλοι εὖν ἀσπάσασθε· καὶ γάρ
οὗν πρέπει». Εθ. 2. Εὑμ. 346. Πλ. ἀπολ. 30, e «δύνασθε ἀκού-
οντες· μέλιλα γάρ οὖν ἀτταὶ ὑμῖν ἔρεται καὶ ἀλλὰ κτλ. Πολλάκις
τίθεται εἰς ἐμφαντικὲς καταρκτικ. ἡ ἀρνητικ. ἀπαντήσεις, ὡς καὶ
τὸ γ' οὖν, πλὴν ἐντονώτερον. Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 12 «εἰς γε μῆν,
ἔφη, τεργιγύριαν οὐδὲ τούτην ἀρέται· κτλ. Οὐ γάρ οὖν, ἐλάχιστο, ἔφη=
ζει; διότι τῇ ἀληθείᾳ παντάπειρον δὲν εἰμαι πηγαιμένος, μ. σ. Kühn.
3. 14, 2 κ.τ.λ. Πλ. Σοφ. 245, a «Ξ. ἀμφερες; δήπου δεῖ παντε-
λῶς τό γε ἀληθῶς; ἔν.. εἰρήσθαι.. Θ. δεῖ γάρ οὖν» = ναὶ εἰνε
ὄπωσδήποτε (ἐντελῶς) πρέπον, ἀναγράφων. Λύσ. 215, b «οὐ γάρ
οὗν» = minime vero οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον. Συλλογιστικ. Ξεν.
ἀν. 1. 9, 11 «οχνερής δ' ἦν καὶ, εἰ τίς τι ἀγαθὸν η κακὸν ποιή-
σειν κατόν, κακὸν παιρώμενος..· καὶ γάρ οὖν πλεῖστοι δὴ αὐ-
τῷ.. ἐπεθέμησαν καὶ γράμματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἔκυπτων σώ-
ματα προέσθισι» = καὶ λοιπὸν ὄντως, καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν, itaque
profecto. 1. 9, 8 μ. σ. Kühn. Πλ. Φιλ. 104, c.

c) Τὸ μὲν οὖν τίθεται καὶ παρ' Ομήρῳ, ὡς καὶ παρὰ τοὺς
μ.τγν. συγγραφ., οὕτως, ὥστε ἀντιτίθεται πρὸς αὐτὸν ἐπόμενον δὲ
ἢ ἀ.λ.λὰ (παρὰ τοὺς ἀττικ. δὲ καὶ οὐ μήτ' οἷον Ισοκ. 4, 68· ἢ

1) "Id. Maetzner εἰς Λυκοῦρ. σ. 203.

οὐ μὴρ ἀλλὰ = veruntamen· οἶον Ἰσαᾶ. 8, 5· ἡ ὅμως δέ οἶον Δημ. 27, 2), τίθεται δὲ προσέτι καὶ ὅταν ἔννοια προβοήθεσσα πρέπη νὰ ἀρηγηθῇ ἀκριβέστερον ἢ ἐκτενέστερον ἀναπτυχθῇ, ὅτε τὸ οὖν ἀναρρέπεται εἰς τι προηγούμενον, χρησιμεύει δὲ προσέτι καὶ πρὸς ἐπίτασιν τοῦ μέρεων. Τὸ μὲρος τοῦ συνήθως μὲν κεῖται περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσσ. ἢ μέλους αὐτῆς, μετὰ μίκην ὅμως λέξιν, σπανίως δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσσ. ἵδη τὰ πρόδγμ. δ, 780 «βάν δ' ιέναι ἐπὶ νῆσκ θοὴν καὶ οὖν θαλάσσης». Νῆσκ μὲρος πάρα πρωτὸν ἀλλὰς βένθοςδε ἕρμασσαν, ἐν δὲ ιστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ιστίκ νηὶ μελαίνη». ν, 122. ο, 361. χ, 448. ψ, 142. Ι, 550 (ὅρρα μὲρον.. τόφρα δέ). Πίνδ. Όλ. 1, 111. Η. 3, 47. Ἰσ. 3, 25. Ν. 6, 11 (τόκα μὲν ἄν.. τόκα δ' αὐτεῖ). Αἰσχ. Πρ. 829. ἐπτ. 597. Αγ. 1061. Σοφ. Οἰδ. τ. 843 (εἰ μὲρος .., εἰ δέ). Ηλ. 549 (ἐγὼ μὲν οὖν .. εἰ δέ). Θουκ. 4, 104 «καὶ ἐθούλετο φύξαι μάλιστα μὲρος οὗτος τὴν Ἀμφίπολιν .., εἰ δὲ μὴ, τὴν Ἡίδινα προκαταλκθῶν». Σεν. ἀπομν. 1. 1, 2. 2, 4. Πλ. ἀπ. 18, b κ.τ.λ. Δύναται δὲ νὰ τεθῇ τὸ μέρος ἀπλῶς καὶ ἀνευ ἐπομένης ἀντιθέσης. Σοφ. Οἰδ. τ. 587 «ἐγὼ μὲρος .. ἔρων» = ἐγὼ τούλαχιστον.. ἐγεννήθην. Δύναται προσέτι νὰ ἀντιτεθῇ τῷ μέρος οὗτοῦ δ' οὗτοῦ. Πλ. Λάζ. 184, α «ἴτιος μὲρος οὗτος εἴη ἀν τι ταῦτα, ὥσπερ Νικίνας λέγει· οἵ δὲ οὗτοι ἐγὼ ἐντεύχηκα, τοιαῦτα ἀπτα ἔστιν», ἐνθα ἀμφότερος τὰ μέλη ἐπιτείνονται ἐξ ίσου. Ἔνεκα δὲ τῆς συγγένεις χρήσ. τῆς συγδέσεως μὲρος οὗτος κατὰ τὸν ῥηθέντα τρόπο. ἐξησθέντες ἡ σημασ. αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε κατήντησαν συγγόντατακ νὰ ἴνε ἀπλῶς μεταβατικὴ φράσις, ἐπομένη ἀνάπτυξις ἢ διήγησις (χρῆσ. μεθομηρ.). Εὔρ. Ηλ. 1284 «Πυλάδης μὲρος ..οὐκαδὲ εἰσπορευέτω .., σὺ δέ Ισθμίας γῆς αὐχέν' ἐμβαίνων .. χώρει πρὸς οἶκον Κεκροπίκης», συγγόνον καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Μεθομηρικαὶ δὲ εἰσι καὶ αἱ ἐπόμεναι περιπτώσεις ὡς πρὸς τὴν χρῆσ. τῆς συγδέσ. μὲρος οὗτοῦ. «Οταν δὲ λόγος θέλῃ νὰ μεταβῇ ἀπὸ ἔννοιας εἰς ἔννοιαν, ἡ σύνδεσ. μὲρος οὗτος χρησιμεύει πρὸς τούτους καὶ εἰς τὸ ν' ἀποκλείση τὴν προηγούμεναν. Θουκ. 1, 15 «τὰ μέροις οὓς νυκτικὰ τῶν Ἐλλήνων τοιαῦτα ἦν .. ισχὺν δὲ περιεποιήσαντο κτλ.» Σεν. ἀπομν. 1. 1, 16. 2, 23. 38. Χρησιμεύει δὲ ἐνίστε προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ ἀπτιθέσῃ βεβαιωτικῶς πρὸς προηγούμεναν ἔννοιαν ἀλλην τινά. Πίνδ. Η. 3, 82 «ἐν παρ' ἐσλόν πήματα σύνδυο δίκιονται βροτοῦς ἀθάνατοι· τὰ μέρη δὲ οὐ δύνανται νήπιοι κόσμωφ φέρειν, ἀλλ' ἀγριθοὶ» = ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ τὰ διπλὰ ταῦτα δυστυχήματα οἱ μωροὶ δὲν δύνανται φρονέμως νὰ ποφέρωσι. Χρησιμεύει προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ ἔνισχύσῃ ἢ ἐπιτείην καὶ λίζις ἐπανορθώσῃ προηγούμενόν τι, ὡς τὸ λατιν. immo, τούναντίον μάλιστα. Αἰσχ. Εὔρ. 38 «δείσασκ γάρ γραῦς, οὐδὲν, ἀντίπαιος μὲρος» = γραῖα γυνὴ, τούναντίον μάλιστα ὅμοια παιδὶ = (quin immo)· χονφ. 991. Εὔρ. Ἰππ. 1012. Πλ. Κρίτ. 44, b

«Κρ. ώς ἀποπον τὸ ἐνύπνιον, ὅ Σώκ. Σ. ἐναργὲς μὲρ οὖν»=καὶ ὅμως ἐναργές, *immo vero, μ. σ.* Stallb. Συγνότατα εἰνε εὐχρηστον ἐν ταῖς ἀπαρτίσεσι καὶ δὴ ἡ καταγατική ἡ ἐπανορθωτική (=immo, μάλιστα, τούνχντιον μάλιστα). Αἰσχλ. Ἀγ. 1061 «χορ. πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν (στέγην ἥγκαγόν τε). Κατ. μισθίσον μὲρ οὖν»=καὶ τῷ ὄντι εἰ; μισθίσον μάλιστα στέγη. Πρ. 989 «χορ. παππᾶτ παππᾶτ. Ξ. καὶ πλέον ἡ παππᾶτ μὲρ οὖν»=καὶ τῷ ὄντι καὶ πλέον μάλιστα ἡ παππᾶτ. Πλ. σοφ. 228, b. Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 5 «ἔπειτα, ἔρη, οἱ παρὰ τοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; Ηὔντα μὲν οὖν»=τούνχντιον μάλιστα πάντα, immo vero omnia μ. σ. Kühn. ίδ. Κύρ. 5. 3, 8. 8. 3, 37. 4, 11. Ιέρ. 10, 2. Εἰ; τὰς καταρατικ. ἀπαντήσ. προστίθενται συγγότατα τῇ φράσει ταῦτη καὶ ἐπιρρήματα· οἷον τὰ, πάρρ., πατάπασι, κομιδῆ, καὶ δῆ. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 9 «πάντα μὲν οὖν». 2. 1, 2. Πλ. πολ. 469, εκτ.λ., πατάπασι μὲν οὖν Πλ. πολ. 332, ικτ.λ., κομιδῆ μὲν οὖν Πλ. Θεατί. 155, ακτ.λ. Λέρ. Πλ. 833. Σοφ. Οἰδ. κ. 31 «Οἰδ. ἡ δεῦρο προστείχοντα κατέρρημάμενον; Ἀντ. καὶ δὴ μὲν οὖν παράντα»=καὶ μάλιστα παρόντα, immo praesentem. Ἀπάντησ. ἀργητική¹⁾ οὐ μὲρ οὖν. Πλ. συμπ. 201, ε «εἴσοι οὐκ ἂν δύναμένην ἀντιλέγειν.. Οὐ μὲρ οὖν τῇ ἀληθείᾳ, φάναι, δύναται ἀντιλέγειν», μ. σ. Stallb. ίδ. Ξεν. Ιέρ. 1. 21.

d) Οὕτ' (μήτ²⁾) οὖν . . οὔτε (μήτε), ἢ οὔτε (μήτε) . . οὕτ' (μήτ²⁾) οὖν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσῃ ἐξάρισται διὰ τοῦ οὗν τὸ περιεχόμενον τοῦ πρώτου μέλους, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ τοῦ δευτέρου. Ρ. 20 «οὐ μὲν ἀκαλέψαν ὑπέρβοιον εὐχετάχασθαι· οὕτ' οὖν παρδάκιος τόσον μένος οὔτε λέοντος οὔτε σούς κάπρου». Θ. 7. Π. 98. Γ. 7. α. 414. Ε. 200. Ζ. 192. π. 302. β. 401. Οὕτω καὶ οἱ μεθόμρ. συγγρ. ίδ. Πίνδ. Ο. 6, 52. (Ν. 11, 39 «οὕτ' ὁν.. τ' οὖν.») Η. 4, 295 «μήτ²⁾ ὁν.. δέ.») Εὔρ. Ιέρ. αζ. 1438. Ανδρ. 329. 731.-λ., 200 «οὕτ' ἐμέ γ' .. κατέπεσθεν, οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν». Μεθόμρ. Πίνδ. Ο. 6, 19. ἀποσπ. 241. Αἰσχλ. Ἀγ. 350. 460. Εὑμ. 390. Σοφ. Οἰδ. τ. 90 Εὔρ. Ξεν. 1244.

e) «Ἐμπηγη οὖν = μ' ὅλη ταῦτα βέβαια, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, σπωσθήποτε ἐπ' ἵπας, ἀλλ' ὅμως. 1) λ. 351 «ζεῖνος δὲ τλήτω, μάλια περ νόστοιο χριτῶν, ἐμπηγη οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον», ὡς τὸ ὅμως δ' οὖν Ψευδ. Πλ. ἐπιν. σ. 317.

f) Τὰ, ἐπει οὐκ οὐδὲ οὖν μεταχειρίζεται δ' Ομρ. πρῶτον μὲν οὗτως, ὥστε τὸ οὖν κρητημένει προστέτι καὶ εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἔννοιαν τῆς δευτερεμούσας προτάξι. τὸ ἐπει οὖν τίθεται ὡς καὶ τὸ ἐπειδή §. 500. 6, ὡς τὸ ἐπει τοι §. 507, 7, d), ὡς τὸ ἐπει τε §. 566, 1, τὸ ἐπει περ §. 510, 5, τὸ ἐπει γε §. 511. B, 661 «Τληπόλεμος δ', ἐπει

1) Σημ. μεταφρ. ίδε λεξ. Σακελλ. ἐμπαξ· καὶ B. Βουζίκη μόρ. ίδια. γλώσσ. ἐμπαξ.

οὐρ τράφη . . , αὐτίκα . . μήτρων κατέκτα». Γ, 4. Δ, 244. 382. Ε, 573. Κ, 272. Ν, 1. Ο, 363. Π, 394. Χ, 475. Σ, 333 «ινδ
δ', ἐπεὶ οὖρ . . σεῦ θυτερος εἰμι⁷ ὑπὸ γυναιν, οὗ σε πρὶν κτεριῶ,
πρὶν κτλ.» = δτε πλέον ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶμαι: σοῦ κατέωτ.
κτλ. ρ, 226 «ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακά⁸ ἔμυκθεν, οὐκ ἔθελκει
ἔργον ἐποίησθαι» = ἀλλ' ἀρσοῦ πλέον, ἀρσοῦ ἐπαξ δῆλον (δὴ) δτε
ἔμυκθ. κτλ. Ιδ. σ, 362. Εἴτε δὲ μεταχειρίζεται αὐτὰ, δταν δ
λόγιος περὶ προδόξησίν, πράξ., δτε αὐτη συνετελέσθη πλέον ὄντως. Α, 54 «τῇ δεκάτῃ δ'⁹ ἀγοράνδε καλέσσετο λαὸν Ἀγιλεύς . . 57 «οἱ δ'¹⁰ ἐπεὶ οὖρ ἔγερθεν.» Γ, 340. Λ, 642. ξ, 467. ρ,
88. φ, 273. Καὶ τέλος μεταχειρίζεται αὐτὰ μετὰ τοσοῦτον
δισθενοῦς κατκατάσης σηματ., ὅπερε κατέπεσκεν εἰς γράσιν δηλοῦσσαν
μετάβασιν ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἔννοιαν. π, 478 «ἄρεράτο, μείδησεν δ'
ἰερὴ ής Τηλεμάχου . . Οἱ δ'¹¹ ἐπεὶ οὖρ παύσαντο πόνου κτλ.»
π, 213. 251. φ, 57. Ησδ. θεογ. 853. Β, 321 «Ἄμετος δ'¹² ἐσταύτες
Οκυράζουσεν οἷον ἐπάγθη¹³ ὡς οὖρ δεινὰ πέλωρος θεῶν εἰσῆλθε
ἐκπατέρως». Γ, 21. 30. 154. 396. Ε, 95. 711. Ἐν τῷ μαγν.
ὅμως ἐπογῇ τίθεται: τὸ οὖρ μετὰ τῶν ἐπεὶ, ἐπειδή, δτε, δτα,
ἔως κ.τ.λ. ὡς τὸ πολὺ νός συλλογιστικότ., η μεταβατικ. ἀπὸ ἐννοίας
εἰς ἔννοιαν, ὡς τὸ λατ. igitur. π. γ. Ξεν. ἀπομν. 3. 9, 5
ἐπεὶ οὖρ δτε οὖρ Σοφ. Ἀντ. 170¹⁴ συγκλητὸς δ'¹⁵ ιδίᾳ νός μεταβατικ.
Ιδ. Σοφ. Ηλ. 38. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 17. 1. 2, 17. 19. 52 σύνη-
θες. Πλ. ἀπ. 19, a. b. 20, c κ.τ.λ.

3. 'Ο Πίνδαρος μεταχειρίζεται ἐκτὸς τῶν ἡγίεισ. συνίέσ. γάρ
οὖρ, μὲν οὖρ, οὔτ' (μήτ) ἀτ . . οὔτε η οὔτε (μήτε) . . οὔτ' (μήτ)
ἀτ καὶ τὰς ἔξης;

a) αἵτ' ἀτ=εἴτ' οὖν. Η, 4, 78 «ξεῖνος αἵτ' ὅν διατὸς», πρὸς
ἔξηστιν τοῦ δευτέρου καθόλου. Ή σύνδετις εἴτ' οὖρ . . εἴτε, η εἴτε
. . εἴτ' οὖρ τίθεται ἀναλόγως τοῦ μέλους, ὅπερ πρέπει νός ἔξαρθρ,
εύρσεται δὲ ἔκποτε γενικῶς εὐχρηστον. Αἰσχ. Ἀγ. 477 «εἴτ'¹⁶
οὖρ ἀληθέται; εἴτ' ὀνειρικῶν δίκην». 817. Σοφ. Οἰδ. τ. 1049.
Πλ. ἀπ. 27, c. νόμ. 639, b «ἄντ' οὖν . . ἀντει μή». - Αἰσχ. Ἀγ.
350 «μήτε μέγνη μήτ' οὖν νεαρῶν τινων». 480. Εὑμ. 390.
Σοφ. Φ. 345. Εὑμ. "Αλεκ. 140. Τίθεται: δὲ καὶ εἴτ' οὖρ . . εἴτ'
οὖρ, δταν ἀμρότερα τὰ μέλη πρέπη νός ἔξαρθωσιν. Αἰσχ. γροφ.
672 «εἴτ' οὖρ κομίζειν δέξιν νικήσει φύλων, εἴτ' οὖρ μέτουκον».
Πλ. ἀπ 34, e «εἴτ' οὖρ ἀληθέται, εἴτ' οὖρ ψευδός». «Ἐάν τ' οὖν . .
ἐάντ' οὖν» Πλ. νόμ. 934, d.

b) δ'¹⁷ δν = ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ (ἀλη-
θῶς δὲ, βεβαίως δὲ, τῷ ὄντι δὲ, πραγματικῶς δὲ), δταν πρέπη
νός ἔξαρθρ η ἀντίθεσις. Πίνδ. Ολ. 3, 38 «ἔμε δ' ἀτ παρ' θυμὸς
ἐτρύνει φάμεν Ἐμμενίδας . . ἐλθεῖν κύδος». Π. 9, 103. Η συν-
θεσ. αὕτη εἴνε πανταχοῦ εὐχρηστος. Ιδ. Αἰσχ. Ἀγ. 34. Σοφ.
Ἀντ. 890. Ιδίᾳ δὲ συγκλητὸς εἴνε, δταν η λαλῶν τὴν μὲν προηγου-

μένην ἔννοιαν παρακιτῇ μὴ θέλων νὰ ἐρευνήσῃ, τὴν ἑπομένην δ-
μως θέλῃ νὰ δηλώσῃ ὡς συμβαίνουσαν τῷ ὅρτι, βεβαίως, ἐν πάσῃ
περιπτώσει, ἐν γένει. Σοφ. Ἀντ. 769 «δράτω, φρονεῖτω μετόν
ἢ κατ' ἄνδρ' ίών· τὲ δ' οὐρ κόρκ τάδε οὐκ ἀπαλλάξει μόρου». Εὔρ.
Ἀλκ. 74. Μετὰ προηγούμενον μέρ. Ἡρδ. 3, 80 «καὶ ἐλέ-
χθησαν λόγοι ἀπιστοι μὲρ ἐνίοις Ἐλλήνων, ἐλέχθησαν δ' ὁρ =
ὄπωσδήποτε δῆμως, ἐν γένει δῆμως ἐλέχθ. Ξεν. ἀν. 1. 3, 5 «εἰ
μὲρ δὴ δίκαιων ποιήσω, οὐκ οἰδας αἰρήσομαι δ' οὐρ ὑπᾶς». 2. 4,
6, καὶ σ. Kühn. εἰς 1. 2, 12. Πλ. ἀπολ. 34, ε. Οὕτω καὶ τὸ εἰ
δ' οὐρ = ἔξι δὲ τῷ ὅντι, πραγματικῶς. Πλ. πολ. 337, ε «οὐδέν
γε κωλύει, ἢν δ' ἔγώ· εἰ δ' οὐρ καὶ μὴ ἔστιν δύοιον κτλ.» = ἔξι
δὲ τῷ ὅντι. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐλλειπτικ. Εὔρ. Ἰππ. 507 «εἰ τοι
δοκεῖτοι, χρῆν μὲν οὗ σ' ἀμαρτάνειν· εἰ δ' οὐρ (δηλ. ἡμικρτες),
πιθοῦ μοι». Σοφ. Ἀντ. 722 «ὅμημ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ φῦναι:
τὸν ἄνδρα πάντας ἐπιτάχμης πλέων· εἰ δ' οὐρ, φιλεῖ γάρ τοῦτο μὴ
ταύτη ἔπειν, καὶ τὸν λεγόντων εἴ ταλὸν τὸ μακράνειν» = ἔξι
δὲ τοῦτο τῷ ὅντι δὲν ἔχει οὕτως. Τῆς συνέσ. δὲ ταύτης χρῆ-
σιν ποιεῦνται πολλάκις καὶ ὅταν τὸ θέμα γρηγορεύῃ ἐν ἀποθενεῖ ση-
ματο. μᾶλλον πρὸς σύνδεσιν προτάστ. τινος. Αἰσχυλ. Πρ. 226 «δ' οὐν
ἔρωτατζετ.. τοῦτο δὴ σαρηγονῶ». Ἐρδοτικὸν εἶναι μετὰ προστα-
κτικῆς = τούλαχιστον, ἔστω Αἰσχυλ. Πρ. 937 «δ' οὐν (κοινῶς δὴ
οὐρ) ποιεῖτω». Εὔρ. 217 «σὺ δ' οὐν δίωκε». Σοφ. Αἰ. 961 «οῖδ'
οῦν γελώντων». Οἰδ. κ. 1205. Ἀρρ. Θεσμ. 612, μ. σ. Fritzsche.
Ἀγ. 186 «οῖδ' οὖν βιούντων» = per me vociferentur licet. Λυτ.
491. σρ. 6. 765.

c) οὐδ' ὁρ = καὶ ἐν γένει δὲν, ἢ ἀλλὰ ἐν γένει ὅχι· καὶ τῷ ὅντι
δὲν, ἢ τῇ ἀληθείᾳ δῆμως ὅχι, πρὸς πάντων δὲ ὅχι. Πινδ. Ὁλ. 1,
86, ιδ. ἀριθ. 1. Ἀττικῶς· οὐδὲ οὐρ Σοφ. Οἰδ. κ. 1135 «οὐκ ἔ-
γωγέ σε (δηλ. θελήσκαμ' ἢν θιγεῖν ἐμοῦ), οὐδὲ οὐρ ἔκσω» (δηλ.
εἰ καὶ καύτος θέλοις θιγεῖν).

4. Πχρ' Αἰσχύλῳ φάπαντωσιν ἐκτὸς τῶν, ἐπεὶ οὐρ, ὡς οὐρ, οὐδὲ
οὐρ καὶ ὄλων τῶν ἄχρι τοῦτο μνημονευθεῖσῶν συνδέεσθαι καὶ
ἔξιται.

a) «μάτι ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποκείμοις» Αἰσχυλ. Ιά. 387, ἔνθα
τὸ οὐρ ἐπιτέλεις· τὸ ποτέ.

b) ἀλλ' οὐρ = ἀλλὰ ἐν γένει, ἀλλὰ τῷ ὅντι, ἀλλὰ ἐν πάσῃ
περιπτώσει, ὡς τὸ δ' οὐρ (ιδ. ἀριθ. 3, d), πλὴν ἵσχυοτέρον [πολ-
λάκις, μεθ' ἑπομένου γένει¹⁾]. Πρ. 1060 «ἀλλ' οὐρ δῆμος γ' αἱ πη-
μοσύνιαι συγκέμνουσαι ταῦτα τοῦτο, τόπων μετά που γωρεῖται ἐν
τῶνδε θοῶσι». 1073· ἐπετ. 199. Οὕτω καὶ ἀλλοι· οἷον Σοφ.
Ἀντ. 84. Ξεν. ἀπομν. 4. 4, 21 «καὶ γάρ ἀλλὰ πολλὰ παρανο-

1) Οὐχὶ δρθῶς φρονεῖ δὲ Fritzsche εἰς Ἀρρ. Θεσμ. 755 ἦν οὖν τό γ' αἴρει
τοι τέκνου τοῦ μοῦ λάθιστα, διτ. τὸ οὖν... γένει ἵστηθε καὶ τημήσιν ἀντὶ τοῦ γενεν.

μοῦσιν' ἀλλ' οὐρ δίκην γέ τοι διδόξουσιν οἱ παραθείνοντες τοὺς
ὑπὸ τῶν θεῶν κειμένους νόμους», μ. σ. Kühn. Κύρ. 1. 4, 19
μ. σ. Born. Μετὰ πρότατος. ὑποθετικήν. Πλ. Φειδ. 91, ή εἰ δὲ
μηδέν ἔστι τελευτήσκντι, ἀλλ' οὐρ τοῦτον γε τὸν χρόνον αὐτὸν
τὸν πρὸ τοῦ θανάτου ἡττον τοῖς παροῦσιν ἀγδῆς ἔσομαι ὀδυρό-
μενος». Ἰσοχρ. 4, 171 «εἰ δὲ καὶ προεπον, ἀλλ' οὐρ τούς γε
λόγους ὄσπερ εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον κατέλιπον». Ἐπιτείνεται
καὶ διὰ τοῦ γέ. Δυσκοῦρ. 141 «ἀλλ' οὐρ γε περὶ προδοσίας κρί-
νοντας κτλ.» Ἐν τῇ κυρτῇ δὲ σημαῖσ. τὸ, ἀτάρ οὐρ Πλ. πολ.
367, ε, ἐπιτείνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ δής οἷον ἀτάρ οὐρ δή Πλ.
Χαρμ. 154, c.

c) Όνκος οὐρ = ὅχι βέβαια, οὐδέλως, οὐδενὶ τρόπῳ,
haudquaque. Αἰσχυλ. Πρ. 518 «τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο».
«Οπου δὲ σύνταξ. ἀπαιτετ μὴ ἀντὶ οὐ, κετεῖαι μὴ οὐρ. Θουκ. 8, 91
«ἔξειργόμενοι δὲ καὶ τούτου μὴ οὐρ ὑπὸ τοῦ δήμου γε .. δια-
φραγμάτων» = μηδενὶ τρόπῳ, μηδέμως, μηδέλως, nullo modo.
(Ο Ήρόδ. μεταχειρίζεται τὸ οὐκ ἀντὶ ἐν τῇ σημαῖσ. ὅχι λοιπὸν,
διὸ ὅχι, πλὴν οὐτώς, ὅστε τὴν μὲν μετὰ τοῦ οὐκ ἀντὶ ἀρνητικ.
βεβαιωτικ., πρότατος. προτάσσει, ἐπιτέσσει δὲ τὴν συμπερασματικ.,
εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ἀν 1, 11 «μετὰ δὲ ἵκετευς μὴ μιν ἀναγκαίη
ἐνδεῖν διακρίναι τοιαύτην αἴρεσιν· οὐκ ἀντὶ δής ἐπειδής, ἀλλ' ὅρι
ἀναγκαίην ἀλλιθέως προκειμενην ἢ τὸν δεσπότην ἀπολλύναι ἢ
αὐτὸν δῆς ἀλλων ἀπόλληνος»; κίρεσται καῦτος περιεικις» = δὲν τὴν
κατέπειθε βέβαια, ως δηλων (δή), ἀλλὰ .. ὅνει (όν) προτιμήν τὰ
σωθῆι καῦτος. "Ιδ. τὰς ἐκεῖ σημειώσ. Μνήσικ καὶ Abicht. 1, 59
«οὐκ ἀντὶ ταῦτα παρκνίνεσκντος Νίλωνος πειθεσθαι ἔθελεν τὸν
Ἴπποκράτεκ, γενέσθαι οἱ μετὰ ταῦτα τὸν Ηεισίστροκτον τοῦ-
τον, ή; κτλ.» δηλ. οὐ ταῦτα..., γενέσθαι δνοιεικτλ. Ιδ. §. 518, 9.
Καὶ μετά τινος συνδέσμου ἐν τῇ λογικῶνταρίᾳ προτάσσ. 1. 11 «οὐκ
δής πείθειν καῦτον τούτοισι, ἀλλὰ καλεῖσιν τοὺς πορθμέας
κτλ.» = δὲν ἀδύνατο δηλαδὴ καῦτος νὰ πείσῃ τούτ., διὸ, διὰ
τοῦτο οὗτοι ἐκέλευνον καῦτον κτλ. Οὔτω 3, 137, ἔνθι δημωτὸν οὐκ
ἄντεται ἐν τῷ μέσφ τῆς προτάσσ., ως καὶ ἐν 138 μεθ' ἐπομέν. δέ
1, 206 «οὐκ ἀντὶ ἔθελησεις δημοθήκησι, τηγίδες γεησθαι . . , σὺ
δε.. φέρε» = οὐκ ἔθελησεις, φέρε (όν). 209 «οὐκ ἀντὶ ἔστι μη-
γανή.. σὺ τοῖνον .. παρείσθο». Ηιωρένον οᾶκοντι Αἰσχυλ. Πρ.
516 «οῦκον ἂν ἐκρύγοι γε τὴν πεπρωμένην». 322. ἐπει. 199.
Οὔτω καὶ παρ' ἀλλοις, Ιδ. ἀρθ. 5, e) b). Περὶ τῆς διαφορῆς τῶν
οᾶκοντι καὶ οὐκοῦν ιδ. ἀρθ. 5, e).

d) Τὸ οὐρ μετὰ λέξεως ἐρωτηρικιν.: οἷον τίς οὐρ, πῶς οὐρ
κ.τ.λ. τίθεται, a) ἐν δικιλόγοις, ὅταν δὲ ἐρωτῶν ἀναγρεψόμενος εἰς
ἥθετάν τινα ὑδένι ἀλλου ἀπειτῇ σρόδρυα διασκρήνισιν καῦτης.
Αἰσχυλ. Πρ. 513 «Πρ. τέχνην δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρων μηκρῷ.
χορ. τίς οὐρ ἀνάγκης ἔστιν οἰκοστρέφος;» = quis tandem ne-

cessitatis est gubernator? 773 Πρ. «οὐδὲ ταχές (ἔσται αὐτῷ ἀποστροφὴ τύχης), πρὶν ἔγωγъ οὐκ ἐκ δεσμῶν λυθεῖ.» Ι. τὸς οὐρὸς κάστων σ' ἑστίν ἔκοντος Διός;» ίν. 309. 313. χορη. 112. Εὔρ. 802. χορη. 160. «Πλ. εὐξύμβολον τόδον ἔστι παντὶ δοξάσαι. γρ. πῶς οὖν παλαιά παρὰ νεωτέρας μάθω; Σοφ. Φ. 100. 110. 568. 121 «ἡ μημανεύεις οὐκ, καὶ τοι παρήνεσται;» Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 15 «έκνη γε νῆ Δι!, ἔρη, πείθης με σύ. Πᾶς οὐρὸς οὐκ, ἔρη, πείσκαμι σε; Πλ. Ηρ. 322, ε «ἔρωτάς οὖν Ἐρυκτῆς Δίκη, τίνας οὖν τρόπου δίκαιον καὶ αἰδῶν ἀνθρώποις» = quo tandem modo. Φαίδ. 57, a. Καὶ ἄνευ ἐρωτηματικ. λέξ. Σοφ. Οἰδ. τ. 655. 1128. 1520. «Ἐπι τῆς καὶ ὅταν δὲ λαλῶν ἔρωτάς αὐτός ἔχεται. Αἰσχύλ. ἔπει. 190 «τί οὖν; κ.τ.λ.» Σοφ. Αἴ. 1215 «τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται;» - δι) συλλογιστικῶς. Αἰσχύλ. Εὔρ. 367 «τίς οὖν τάδε οὐκ ζεσται;» = τίς λοιπόν; κτλ., quis igitur? ἔπει. 686 «τί οὖν ἔτ? οὐκ σκίνονται διλέθριον μόρον;» Ξεν. ἀν. 7. 7, 30: «ποτέρως οὐρὸν συγγόν. Ήστι τοῦ μῶρος (= μὴ οὖν) οὐδε τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν ἐρωτηματικ. προτάσεως. §. 587, 12.

ε) Η τόση φοργή παρὰ τοῖς μαγν. χρῆσταις οὖν ὡς συλλογιστικοῦ, διπνετά παρ' Αἰσχύλ. ἐκτὸς ἐν τῷ ἐρωτήσει σποραδικῶς μόνον. Εὔρ. 210 «εἰ τοιτούς οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλκῆς».

ƒ) Τὸ οὐρὸν μετὰ τὰ ἀραροτικὰ χρησιμεύει καὶ πρὸς ἐπίτεται τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν. Οὕτω παρ' Αἰσχύλ. τὰ, οἶος περὶ οὐρ. Αγ. 394 «γυναικεῖς πιστῆν δὲ ἐνδόμοις εὗροι μοιῶν, σίαρ περὶ οὐρὸν ἔλλειπτε» = τοικάτην, οἷκαν ἀπεκριθάκτως, ἀκριβῶς τῷ διητι τὴν ἔρεινε. 1444 «ἄκοις δὲ οὐδὲν ἐπήρκεσκεν τὸ μῆτραν πόλιν μὲν, ὀσπερ οὐρὸν ἔχει, παθεῖν» = οὕτως, ὡς ἀπεκριθάκτως ἔχει. χορη. 94. 875 «οὐδόις; ἀλούμεθ, ὀσπερ οὖν ἐκτείνεμεν» = ἀκριβῶς οὕτως, οὕτω Σοφ. Αἴ. 901 «τοῦδε σοι μέλλειν ἔριειν ἀνήρ κενίος, ὄσπερ οὖν μέλλειν δηλ. σοι. Πλ. Φαίδρ. 242, ε «εἰ δὲ ἐστιν, ὄσπερ οὖν ἔστι, θεός» = ut certe est. ἀπολ. 21, d. Χαρη. 155, b «ἄλλος οὐκέτε, ἔρη. «Ο οὖν καὶ ἔγένετο» = τὸ διπόδιον τῷ διητι καὶ ἔγένετο. «Ἄγνωστος εἶτι τῷ Αἰσχύλ. ή τόσῳ, συνάθηθες, ἐν τῷ πεζῷ ιδίᾳ, γρῆσται οὐρὸν μετ' ἀραροτικὰ καὶ πλαγίας ἐρωτηματικ. ἀτρωτικ. πρὸς γερίκευσιν τῆς ἐννοίας. Αρρ. Πλ. 385 «κούδιοις διοίσονται... τὸν Ἡρακλειδῶν οὐδὲ ἐτιοῦρ» = προσέπτι δὲ οὐδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον βέβαιον, ne minimum quidem. Ξεν. ἀν. 7. 6, 27 «εἰ οὖν .. μηδὲ διτύρα οὐρὸν μισθῶν προσκιτήσκες; Σειθηναὶ σύμμαχον ὑπὲν παρέλαβον». Θουκ. 4, 37 «καὶ ἐποστοτοῦν. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10 «ἀποιστισοῦν». Συγγόν τὸ καὶ η οὐδὲ διπωτιοῦν κ.τ.λ.

5. Σημειώτερα δὲ εἰτὶ καὶ ἔξῆς συνδέσεις.

α) δη οὐρ = δῆλον, ρχνερὸν λοιπόν. Πλ. συμπ. 191, ε «ἔστι δὴ οὐρ ἐκ τόσου δὲρως ἔμρυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις». Μετὰ ἐρωτηματικὰς ὅμως λέξ. δύναται τοῦτο γὰρ χρησιμεύσῃ ἀπλῶς

καὶ πρὸς ζωηροτέρων ἔκρυξιν τῆς ἐρωτήσ. Πλ. συμπ. 206, ε «τί δὴ οὖν τῆς γεννήσεως;» Φιλίδ. 265, ε «πῶς δὴ οὖν κατὰ λέγεις;» Καὶ τούςκαντιόν τὸ οὖν δύναται νῦν ἐξερθῇ δἰκ τοῦ δὴ. Πλ. Φιλίδ. 59, ε «τί οὖν δή; τίνες, φῆς, ἡσαν οἱ λόγοι;» Δύναται θμως τὸ οὖν ἐν τῇ συνδέσει ταύτῃ νῦν ἡνε καὶ συλλογιστικόν. "Id. Πλ. Τίμ. 24, ε «ταύτην οὖν δὴ» = ταύτην λοιπὸν φανεσά. πολ. 340, ε.

b) τὰ, τὰ οὖτ (βδ. §. 508, d), οἵτινες, σπορεδικά. Σοφ. ΑΙ. 34 «πάντας γάρ τὰ τὰ οὖν πάρος τὰ τὰ εἰσέπειται σῇ κυθερώματι χερίν.

c) καὶ . . . καὶ οὖτ σπορεδικάν ἐπ' ἵτης. Πλ. Ηρ. 309, ή «καὶ γάρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἴπε... , καὶ οὖτ καὶ ἄρτι ἀπ' ἐκείνου ἐρχομένοι» = διότι καὶ πολλὰ ὑπὲρ ἐμ. εἴπε..., καὶ ἵτης ἵτε τῷ ὄντι καὶ τῷρις ἔργομεν ἀπ' ἐκείνου.

d) τὸ ἥγουν=ἢ τοὐλάχιστον, φάνεται ἀνηκον εἰς τὸν ματγ. ἐλληνισμόν. ΑΙ Ξεν. οἰκ. 19, 11 λέξεις, ἥγουν ραντότητα τῆς γῆς μετὰ τὰς, διὰ ἔργοτητα, δικτίως, ἀπολέτρωνται. Οἱ γραμματικοὶ μεταχειρίζονται τὸ ἥγουν ὡς τὸ ἥτοι, συγνότητας ὡς ἐπεξηγηματικὸν λέξεως, ἐν τῇ σηματ. δῆλα δὴ ἥγουν (κυρί.=ἢ ἀκριβῶς λαμβανόμενον).

e) Οὐκοῦν. Τοῦτο διεκρίτεσσον τοῦ ἐν τῷ ἥτοι. 4, ε) μνημονεύθετος οἴκουν¹⁾. Ή διαφορὰ τούτων ἀναγνωρίζεται ἥδη καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν (Φρυν. εἰς Βεκκέρ. ἀν. I. σ. 57. Ἀπολλων. περὶ συνδ. εἰς Βεκκ. ἀν. II. σ. 525. Χαράκ. εἰς Βεκκ. ἀν. III. σ. 115. Ἀρμων. π. διαρρ. συγγ. φων. σ. 105 κ. ἀλλων.). Καὶ τὰ γειρόγραμμα κατὰ συμφωνοῦσιν ὡς τὸ πολὺ πρὸς τὴν περὶ τούτων διδάσκαλίν, ὅστε ἀποδίδηπτέον πάντως ἡ ὕδεν πολλῶν νεωτέρ. γραμματικῶν θελόντων νῦν γράφωσι πάντοτε οὐκοῦν.

α) Τὸ οὐκοῦν ἐπίθετο κατὰ πρῶτον καὶ ἀρκτικᾶς ἐν τῇ ἐρωτήσει, καὶ δηλοῖ=λοιπὸν ὅχι; καὶ λοιπὸν ὅχι; μὴ λοιπὸν ὅχι; δὲν εἶνε λοιπὸν οὔτω; εἰτα δήθεν, λοιπόν. nonne igitur, nonne ergo. Ἐν τῇ τοικύτῃ ἐρωτήσει ὅλη ἡ βρεύτης καὶ ἡζίκη τῇς ἐννοίκης πίπτει ἐπὶ τοῦ συλλογιστικ. οὖτ. Ἔξ αὐτοῦ δὲ τούτου τοῦ συμπεράσματος γίγνεται πλέον κατάδηλου ἐξ ἔκυτο, ὅτι ἡ ἐρωτηματικῶν ἐξενεργήτηκαν ἐννοίκη πρόπτει νῦν γείνη παραδεκτή, ητοι νῦν ἡνε καταρκτική, ἡ δὲ προστιθεμένη ἀρνησις ἐτέθη τούτου μόνον ἐνεκκ, ἵνα ἡ καταρκτική τοῦ ἀλλού ἀπάντησις λερθῆ ἀνακριθείσιος, βεβλίκ, καὶ ἵνα δηλωθῇ ὡς ἐξιτῆς προεργαμένη. Τὸ οὐκοῦν τοῦτο ἀντιστοιχεῖ κατὰ τὰ τονισμούς καὶ τὰς σηματ. πρὸς τὸ γερρ. nicht wahr, διερ ἐπὶ ἵσης διζυτονεῖται, καὶ τοῦ διποίου χρῆσις ἐπίσης γίγνεται τοικύτῃ, ὅστε νῦν περιμένη τις ἀπάντησιν καταρκτικήν. Ἐν τῇ τοικύτῃ ἐρωτήσει κατέται ἡ ἐννοία=δὲν εἶνε λοιπὸν ἀληθίες τοῦτο, δτι . . ; δὲν εἰσκι λοιπὸν τῇς κατῆς γνώμης, δτι . . ; Η συλλογι-

1) "Id. Kuhn. Excurs. II εἰς Ξεν. ἀπομν. σ. 513—523 ἐκδ. II.

στική δὲ σημασία ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐρωτήσει εἶναι τόσῳ ὑπερβάλλουσα καὶ ἵσχυρά, ὅστε καὶ τὸ ἀπλοῦν οὐγέδυναται νὰ τεθῆ ἀντὶ τοῦ συνθέτου οὐκοῦν ἔνευ μεταβολῆς; τῆς ἔννοίας τῆς; ἐρωτήσ. *Ἄς παραβάλῃ τις τὸ Ξεν. 1. 6, 7 «Πάλιν δὲ ὁ Κῦρος ἡρώτα. Οὐκοῦν μετερον, ὡς αὐτὸς σὺ δύμοιογεῖς, οὐδὲν ὑπὲρ ἀδικούμενος... κακῶς ἐποίεις τὴν ἐμὴν χώραν; »Ἐρη δὲ ὁ Ὁρόντης», πρὸς τὸ §. 8 «ἡρώτησεν δὲ Κῦρος αὐτόν. Ὄμοιογεῖς οὖρ περὶ ἐμὲ ἀδικος γεγενησθεῖς; »Η γάρ ἀνάγκη, ἐρη δὲ ὁ Ὁρόντης». Ἡ διαφορὰ τῶν δύο τούτων ἐκφράζεσσαν κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ μὲν οὐκ δηλοῖ τὸ συμπέρασμα ἀπλοῦν, τὸ δὲ οὐκοῦν, ὅτι δὲ παρὰ τοῦ ἀλλοῦ κατάρρατις προσδοκᾶται ὡς πλέον ἀρ' ἔχυτῆς προερχομένη. Ἰδ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 37. 4, 5. 2. 1, 2. 4. 5. 6. 7. κτλ. Πλ. Πρωτ. 332, b καὶ πανταχοῦ συχν. Πλ. Γορ. 440, a «οὐκοῦν καὶ ἄλλους σε φύμεν δυνατὸν ποιεῖ, (δηλ. ἔγινος ἀγαθούς;)»=καὶ λοιπὸν δὲν θὰ εἴπωμεν...; nonne ergo dicamus...? Ὅταν μετὰ τὸ οὐκοῦν προσδοκᾶται ἀπάντησις ἀργητική, τίθεται μετὰ τοῦτο ἡ ἔρηνης. οὐ. Πλ. Φίλ. 43, d «οὐκοῦν οὐκέπειν εἴη τὸ μὴ λυπεῖσθαι ποτε ταῦτα τῷ χαίρειν» Δημ. 16, 4 «οὐκοῦν οὐδὲπέιν εἰς ἀντείπει...» ἔνθι κακῶς ἐτέθη ἡ τελεία ἀντὶ τοῦ ἐρωτημ. σημείου. Ἐκ τῆς ἐρωτηματικ. ταῦτης χρῆσ. τοῦ οὐκοῦν προσήλθεν ἡ χρήσις αὐτοῦ, ὅστε νὰ σημαίνῃ ἡ νὰ φάνηται τούλαχιστον ὅτι σημαίνεις ἀπλῶς λοιπόρ, οὔτε, igitur ergo, ἀκεν ἐρωτήσ. Τὸ πρῶτον οἱ ἀττικ. συγγραφεῖς; (ἢ πρὸ τῆς ἀττικ. γραμματολογίκης ἐποχὴ ἡγνοεῖν καὶ τὸ οὐκοῦν, καὶ τὸ οὐκοῦν) μετεχειρίζοντο ἀναντιρρήτως τὸ οὐκοῦν μόνον εἰς τὰς ἐρωτηματ. προτάσ. Ἀργύτερον δῆμας ἐπενήργησεν, ὡς φάνεται, ἡ τόσῳ συνήθης χρῆσ. αὐτοῦ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, τοιοῦτον, ὅστε τὸ μὲν οὐκοῦν νὰ προηγήται ἐννοίας τινὸς μετὰ τοῦ ἐρωτηματικ. σημείου, ὡς καὶ τὸ γερμ. nicht. Wahre δηλοῖπεν; ἡ δὲ ἔννοιας αὐτὴ νὰ ἐκφέρηται ἔνευ τόνου ἐρωτηματικ. διὸ συνέζη, ὅστε, ἀρδού κατὰ μικρὸν ἔνεκκ τῆς κακθημερινῆς χρῆσ. ἡ ἀληθῆς αὐτοῦ σημεῖτο. ἐπὶ μετάλλων καὶ μετάλλων παρωρίστο καὶ τέλος κατέπεσεν εἰς τελείαν λήθην, νὰ μὴ λαμβάνηται ὑπ' ὅπεις ἡ ἀρκτικὴ αὐτοῦ σημαῖτο, ἀλλὰ νὰ δίδωται προσοχὴ μόνον εἰς τὴν κατακρατικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν, τὴν ἐν τῇ ἀρνητικῇ ταῦτῃ ἐρωτήσεις κειμένην. οὗτο τὸ οὐκοῦν ἐπροφέρετο ἔνευ ἐρωτηματικ. τ. νοῦ καὶ ἄρξετο νὰ ἐνοῦται μετὰ τῆς ἐπομένης ἔννοίας, ὅστε ἔλαχε τὴν σημασίαν τοῦ λοιπόρ, οὔτε, igitur, ergo. Ἰδ. Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 6. 8. ἥν. 6. 6, 14. Πλ. Φιλ. 81, a καὶ πανταχοῦ. Προσφέντατα δύναται τις νὰ περιβάλῃ τὸ οὐκοῦν τοῦτο πρὸς τὴν λέξ. πάμαλα, ἣν μετεχειρίζοντο τὸ πρῶτον οἱ Δωριεῖς ἐρωτηματικῶς (ἀντὶ τοῦ πᾶς μάλα;) μὲ τὴν σημαῖτο, quo tandem modo? τινὲς ἀλλωρ τρέπω; πῶς ἀλλως; ἀργύτερον πῶς μετάλλων ἀλλως; ὅμως οἱ ἀττικ. μετεχειρίζοντο (Ἀρρ. Πλ. 66. Δημ. 19, 51) αὐτὸν ἔνευ ἐρωτήσ. ἔντι τοῦ οὐδα-

μᾶς, λαμβάνονται οὐκοῦνται μόνον τῆς ἐν αὐτῷ οὔσης ἐννοίας¹⁾. Ἐν τοῖς πλείστοις δὲ χωρίοις, ἐνθα διαγιγνώσκεται ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἡμῶν οὐκοῦν ἀνευ ἔρωτηματικοῦ μὲτα τὴν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ λοιπόρ, δύναται γὰρ ἐκληροθῆναι μετά τοῦ οὐκοῦν πρόταστος. καὶ ὡς ἔρωτηματικήν ἐν τῇ σημασίᾳ δῆτι λοιπόρ; nonne igitur? π. χ. Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 10 «οὐκοῦν, ἔρη, καὶ περὶ πολέμου συμβουλεύειν τὴν γε πρώτην ἐπισχήσομεν» λέσσως γάρ οὕπω . . ἐξήταξας. = δὲν θὰ ἀναβάλλωμεν λοιπὸν, εἰπε, νὰ συμβουλεύωμεν κατὰ πρῶτον τούλαχίστον καὶ περὶ πολέμου; διέτι λέσσως τὸ πρᾶγμα ἔως τώρα δὲν ἔχεις καλῶς ἐξετάσθη. ἰδ. 3. 4, 5. 5, 8. 6, 6 κ.τ.λ. Πλ. Λάζ. 195, α «οὐκοῦν διδάσκωμεν αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ λοιδορῶμέν». = δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ διδάσκεις. αὐτ. καὶ νὰ μὴ τ. λοιδορ.; Υπάρχουσιν δόμως καὶ χωρία, ἀτιναὶ η πάντως ἀποκρούουσι τὴν τοικύτην ἐκδοχὴν η τούλαχίστον δὲν τὴν ἀποδέχονται ὡς ἀρθήν. Σοφ. Ἀντ. 91 «οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι». Οὐδόλως ἐκλαμβάνονται αἱ λέξεις καῦται ἔρωτηματικῶς; δηλ.=δὲν θὰ παύσω λοιπὸν, ὅταν δὲν ἔχω πλέον δύναμιν; ἀλλὰ=καλὰ λοιπὸν, θὰ πκύσω, ὅταν κτλ. ἰδ. 817. Φ. 639. Οἰδ. τ. 342. Ἡλ. 789. Ἀπομακρύνεται δὲ τὸ οὐκοῦν τῆς ἀρκτικ. αὐτοῦ σημασίας τὰ μέγιστα, ὅταν προηγήθαι προστακτικής. Ηλ. Φείδρ. 274, b «οὐκοῦν τὸ μὲν τέχνης τε καὶ ἀτεχνίκης λόγων πέρι οἰκανῶς ἐχέτω». 278, b. Λουκ. Θε. πρ. 23. 3, 6 «οὐκοῦν ἀπάγγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον». Ἀργητικ. Αἰσχυν. 1, 159 «οὐκοῦν μὴ κατα-

1) Οὗτας καὶ ἐν τῇ νέᾳ ἐλλήνη, τὸ τίποτες=τίποτες οἷον «οὐδὲν πολλήν ἐνόγλησιν» ἀπόρ. τίποτες, κύριος (=ἀρκτικ. τί ποτές; τίνα ἐνόχλ.). νὰ μοὶ διδάσκεις οὐδεμίαν). Καὶ εἰς τὰς Νεῖλους γε, jemand, immer μετὰ τὸ βῆμα wahren ἐν σημασίᾳ. ἀρνητικὴ ἀντὶ nie, niemand, nimmer· οἶον ich waene, εζ jemen tuou=νομίζω, οὐδεὶς τὸ πράττεις (=ἀρκτικ. νομίζω κάρναις τις ὄντως; τοῦτο). Οὗτως; iħt (=τι, καζπούν τι) ἀντὶ nicht (=nicht, οὐ); οἶον daz wirs iħt haben Schande=dass wir nicht Schande davon haben=δεν εἰσιγνόμεθά που δ' αὐτῷ (=ἀρκτικ. dass wir, haben wir etwa Schande davon?=νὰ εἰσιγνόμεθα δ' αὐτότ.); 'Ἐν ταῖς Σουηδίαις λέξ. verkligen (virklich=ὄντως) κ. sannerlichen (=ἀληθῶς, ὄντως) ἐν τῇ ἀργὴ τῆς προτάστης μὲτα τὴν σημασίαν, wirklich, wahrlich nicht=ὄντως; οὐχι· οἶον verkligen jag kännner honom ēnī λέξει: wirklich ich kenne ihn=τῷ ὄντι εἰξέρω αὐτὸν, ἀντὶ wirklich ich kenne ihn nicht=ὄντως δὲν εἰξέρω αὐτὸν (ἀρκτ. wirklich? ich kenne ihn? ich sollte ihn kennen?=ἀληθῶς; εἰξέρω αὐτὸν; ἐπερτεῖ νὰ τὸν μάθω); καὶ τοὺν αὐτὸν verkligen künñer jag honom icke, ἐπὶ λέξει: wirklich ich kenne ibn nicht ἀντὶ wirklich ich kenne ihn. (ἀρκτ. wirklich? kenne ich ihn nicht?=wirklich ich kenne ihn)=ἀληθῶνά δὲν τὸν γνωρίζω, ἀντὶ τῷ ὄντι τὸν γνωρίζω (ἀρκτ. ἀληθινά; μὴ δὲν τὸν γνωρίζω; =ἀληθινά τὸν γνωρίζω). 'Ἐν τῇ γαλλικῇ π. χ. plus de spectacles=δὲν υπάρχει περιεργάτερόν τι (=ἀρκτ. ἀδύνατο νὰ ἴης περιεργάτερόν τι); du tout ἐν ταῖς ἀπαντήσεις=point du tout=ἐντελῶς οὔχι, παντάπασιν τὰ περιεργάτερά τις, aucune, jamais ἐν ἀπαντήσει. ἐπ' ἕσσης=οὐδεὶς, οὐδέποτε. "Id. Brandes ἐν τῇ βηθ. συγγρ. σ. 18.

λιπών τὴν εἶλου συμμορίκην αὐτομολήσῃς εἰς τὰς τῶν ἐλευθέρων διατριβές».

6) Οὐκούν (περὶ τοῦ οὐκ ὡρ περ' Ἡρδ.=ὅγι λοιπόν, ἦδ. ἀριθ. 4, c). 'Ως ἐν τῷ οὐκούν ὑπερισχύει τὸ ἐπόμενον οὐκ καὶ δικτηρεῖ τὸν ἔχυτον τόνον, οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐκούν ὑπερισχύει τὸ οὐκ, καὶ δὴ, εἰ καὶ καθ' ἔχυτὸν τὸ οὐκ εἴναι ἀτονον, ἐν τῇ μετά τοῦ οὐκ ὄμοις συνθέσει τὸ μὲν οὐκ λαμβάνει τόνον, τὸ δὲ οὖν ἀποβάλλει τὸν αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἔξηγεται, διὸ τὶ ἐν τῷ οὐκούν καταρχίνεται πανταχοῦ ἐπὶ τὸ συρέστατον ἡ ἀρνητικὴ σημασία, τὸ δὲ οὐρὴ δικτηρεῖ τὴν ἀρκτικὴν αὐτοῦ σημασίαν πάντως, ἐντελῶς, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τῷ ὅρτι, βεβαίως, ὃς ἐν τοῖς γρῦν, μὲν οὖρ, δὲ οὖρ, ἀλλὰ οὖρ, γάρ οὖρ κ.τ.λ., ἢ ἔχει τὴν συλλογιστικὴν σημασίαν, πλὴν ἐν ἀσθενεστέρῳ πολὺ βεβληφῆ ἢ ἐν τῷ οὐκούν. Τὸ νῦ πάσχει δὲ τὸ οὖν ἐν τῷ οὐκούν τὴν ἔγκλισιν τοῦ τόνου, ἐνῷ ἐν ταῖς ἀλλαξισι συνδέσει. οἷον δὲ οὖρ, ἀλλὰ οὖρ κτλ. δικτηρεῖ τὸν ἔχυτον τόνον, ἔχει λόγον, διὸ τὸ μὲν οὐκ εἴνε τῶν ἀτόνων, τὰ δὲ μὲν, δὲ, ἀλλὰ κτλ. τὸν ἀριθμοτονούμενων. Ἀριθμοῦ λοιπὸν διὸ τῆς προσθήκης τοῦ οὐρ (βεβλιώς, ἐν πάσῃ περιπτώσει) ἡ ἀρνητικὴ ἐγένετο ἀπὸ ἀπλῆς σημαντικωτέσσον πολὺ καὶ ἴσχυροτέρᾳ, ἔπειται φυσικὴ, διὸ ἡ ἀρνητικὴ οὐκ δὲν ἡδύνατο πλέον νῦ ἀπαγγελθῆ ἀτένως, ὃς καὶ ὄντως δὲν δύναται, ἐλὸν ἡνε συμπερακσματικὸν πρότερον, ἢ ἐλὸν δηλοῦ ἀρνητικ. ἀπάντησιν (ὅχι, οὐχί). Πρῶτον τὸ οὐκούν τοῦτο τίθεται ἐκτὸς τῶν ἔρωτήσ, καὶ μάλιστα πρῶτον μὲν εἰς τὰς ισχυρὰς ἀργητικ. ἀπαρτήσ, ἢ ἀποκρήσ., ἀδικρόρον δὲν ἡ προσηγούμενη. ἔννοιαν ἡνε καταρκτικὴ ἡ ἀρνητικὴ = ἐντελῶς, παντελῶς ὅχι, οὐδὲλως ὅχι, ὅχι οὐδέλου, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, δημιτήποτε ὅχι, ὃς τὰ λατ. non utique, neutriquam (δηλ. ne utriquam = δημισθήποτε ὅχι), nequaquam haudquaqueam. Ξεν. ἀπομν. 4. 2. 10 «ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; Οὐκούν ἔργῳ', ἔργῳ» = ἐντελῶς ὅχι, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. 4. 5, 7. Κύρ. 4. 1, 23. 7. 5, 73. 76. οἰκ. 1, 9. ἀν. 3. 5, 6. Πλ. Φιλίδ. 258, c μ. σ. Stallb. Λάζ. 192, d. sop 235, e κτλ. Σορ. Ἀντ. 321. 993. Φ. 908. 1388. "Οταν τὸ οὐκούν χωρίζεται διὸ τῆς λέξης γάρ, τότε τὸ μὲν οὐ μένει ἀτονον, τὸ δὲ οὖρ ἀναλαμβάνει τὸν ἔχυτον τόνον" οἷον οὐ γάρ οὖρ. ἦδ. Ξεν. χαπομν. 4. 4, 23 μ. σ. Kuhn. 4. 6, 3. Πλ. Φιλίδ. 93, e. 104, c κ.τ.λ. Εἰτε δὲ τὸ οὐκούν τοῦτο τίθεται ἐν λόγῳ συνεγετ, δτε μεταπίπτει ἐνίστηε εἰς τὴν σημασία τοῦ συλλογιστικοῦ = non igitur, ὅχι λοιπόν, ὅπερ συμπέρατυν κεῖται μᾶλλον ἐν τῇ συναφείᾳ τοῦ λόγου Πλ. πολ. 398, c «ἔγω τοῖνυν, ω̄ Σώκ., κινδυνεύω ἐκτὸς τῶν πάντων εἰναῖς οὐκούν ίσχνῶς γε ἔγω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι, ποτὲ ἀττα δετὴ ἡμῖς λέγειν, οὐποτενῶ μέντοι» = videor de hac re nihil scire; non igitur satis quidem possum etc. νόμ. 807, a. 810, e «ὅδος ἔχθιδοποιού γεγονυίς

πολλοῖς, ἕσως δὲ οὐκ ἐλάχτι τοιν ἑτέροις προσφείοις, εἰ δὲ ἐλάχτι τοιν, οὐκούν γείροσί γε» = παντελῶς ὅμως ὅγι γείρ., βεβίλιας ὅγι. Σορ. Φ. 872. Θουκ. 2, 43 «καὶ ὅπότε καὶ πείρη τοῦ σφαλείσαν, οὐκούν καὶ τὴν πόλιν γε τῆς σφετέρης ἀρετῆς ἀξιοῦντες στεφίσκειν» = καὶ ὅπότε καὶ ἐν ἐπιγειερήσεις τινὶ ἥθελον ἀποτύχη, δὲν ἔθεώρουν μ' ὅλα ταῦτα καλὸν νὰ στερήσωσι καὶ τὴν πόλιν τῆς γενναίας αὐτῶν ὑπηρεσ-. - Δεύτερον τίθεται τὸ οὐκούν ἐν τῇ ἐρωτήσ., κατὰ πάντως ὅμως διέρροον τρόπον τοῦ οὐκούν. Διότι ἐν μὲν τὸ οὐκούν τὸ βάρος τῆς ἐννοίας πίπτει ἐπὶ τοῦ οὐκ ἥτοι ἐπὶ τοῦ συμπεράσυντος, ὕστε, ὡς εἰδούμεν, καὶ τὸ ἀπλοῦν οὐκ δύναται νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ οὐκούν, ἐν τῷ οὐκούν ὅμως ὑπερισχύει ἡ ἐννοία τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ, ὕστε ἀντὶ τοῦ οὐκούν δύναται νὰ τεθῇ καὶ τὸ οὐ μὲ την αὐτὴν σχεδὸν σηματ., ἐνῷ διὰ τῆς παρακλείψεως τοῦ ἀρνητ. οὐκ ἐννοιαὶ δηλοῦται ἢ πάντως ἀντίθετος ἢ τούλαχιστον ἀνάρρημαστος. Η μετά τοῦ οὐκούν ἐρώτησ. ἀρμόζει εἰς τὸν ἄρεμον, ἤπιον καὶ μέτριον λόγον, ἵδικ δὲ εἰς τοὺς Σωκρατικ. δικαλόγ. παρὰ Ξενοφ. καὶ Πλάτων, ἐν οἷς ἔξαγονται συμπεράσυντα ἐν παραδειγμάτων προτάσ. Η δὲ μετά τοῦ οὐκούν ἐρώτ. ἀρμόζει εἰς τὸν ἔξεγεις φρέμενον καὶ παθητικὸν λόγον, ὅστις προσέρχεται ἐν σφράδοι συναισθήματος δυσαρεσκείας, ὅργης, ἐκπλήξεως καὶ ἀνυπομονησίας, καὶ οἷς ἀρμόζει ἵδικ ἐν τῇ τραχυφοῖκ. Διὰ τῆς μετά τοῦ οὐκούν ἐρώτησ. δὲν συμπεράσνεται τι, ὅπερ, ὡς διὰ τῆς μετά τοῦ οὐκούν, προσέρχεται ἐξ ἀλλήλης ἐννοίας ἀρ̄ ἔνυτης, ἀλλὰ ἐκφράζεται μετὰ πατητικοῦ σοθικρότητος; ὑπὸ τὸν τύπ. ἐρώτησεως δριστική τις καὶ σταθερὴ ἀπόρρετος ἀνθρώπου, οὗ τινος τὸ συναίσθημα ἔξηγέρθη σρόδορ. Περδ. Αρρ. ΙΙλ. 257, δοῦλος λέγει τῷ ἐκ γερόντων συνιστακμένῳ χορῷ «ἴτι, ἐγκρονεῖτε, σπεύδετε!», ὃς δικαιόρος οὐχὶ μέλλειν», δὲν χορ. μετ' ἀγκυρακτήσεως ἀπαντᾷ εἰς τὰς λέξ. τοῦ δούλου ἀπατοῦντος παρ' αὐτοῦ σπουδὴν μεγίστην «οὐκούν ὁρῇς ὅμωμένους ἡμῖς; πάλιοι προθύμως, ω, εἰκός ἔστιν ἀσθενεῖς γεροντας ἀνδρεῖς ἡδῖ; Σὺ δὲ ἀξιοῖς ἵστας με θεῖν, πρὶν (δῆλ. σὲ) ταῦτα καὶ φράσαι μοι, ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης δὶς κέκληκεν ἡμᾶς» = καὶ δὲν βλέπεις λοιπὸν τώρα, ζτι...; ἐνῷ δὲν ἡ ἐρώτ. ἔγινετο διὰ τοῦ οὐκούν ὅρας; Ή καὶ ἐσήμανε = λοιπὸν βλέπεις; δὲν εἶναι λοιπὸν ἀλλήλες...; ὅπερ θὰ ἡτο πάντως σφαλερόν. Σορ. Αἴ. 79, ἡ Ἀθηναὶ καλεῖ τὸν Αἴγαντο ἔξω τῆς σκηνῆς· δὲν δ' Οδυσσεὺς ἐκθυμός ἐπὶ τούτῳ γενέμενος παρακεκλεῖ τὴν θεῖν γὰρ μὴ πράξῃ τοῦτο· αὕτη δὲ ὁργισθεῖσα ἐπὶ τῇ δειλίᾳ αὐτοῦ λέγει «οὐκούν γέλως ἥδιστος εἰς ἐγήραντος γελάνην»; ἐνθα διὰ τοῦ οὐκούν ἡ ἐρώτησ. θὰ ἡτο λίκην γχλωρὸν καὶ ἀνάρρημαστος. Οἰδ. τ. 973 «οὐκούν ἐγώ σοι ταῦτα προβλέγον πάλιοι»; Σορ. Φ. 628. Αἰσχύλ. Ηρ. 377. εύμ. 695 κτλ. Εὔρ. Τρ. τ. 1190. 1196. "Ανευ δὲ λόγου πολλοῖς ἀποδιδοῦσιν εἰς τὸ παραπλήσιων οὖν ἐν ταῖς τοικυταῖς ἐρώτησ. σηματ. ἐναντιωματικ. Συγγάνεις τίθεται:

τὸ οὕκουν τοῦτο ἐν ἔρωτήσ. μετὰ τοῦ δ'. προσώπ. τοῦ μέλλ., δι' οὐ προκαλεῖται τι μετὰ τραχύτητος, πολλάκις δὲ καὶ μετ' ἀγκυρατήσεως (ἰδ. §. 387, 6). Αἰτγλ. Πρ. 52 «οὕκουν ἐπείξῃ δεσμὸν τῷδε περιβάλειν;» = καὶ δὲν θὰ σπεύσῃς λοιπὸν πλέον...; = σπεῦσον λοιπὸν πλέον. Σοφ. Οἰδ. τ. 676 «οὕκουν μ' ἐάστεις κακτὸς εἶ;» Ἀντ. 244 «οὕκουν ἔρεις ποτ', εἰτ' ἀπαλλαχθεῖς ἀπει;» Ἀρρ. Πλ. 71. «Ἀντὶ τοῦ δ'. προσώπ. δύναται νὰ τεθῇ καὶ τὸ γ', πλὴν μετὰ τοῦ τίς οἶον Σοφ. Οἰδ. κ. 897 «οὕκουν τις... προσπόλων... πάντ' ἀνγκυάσει λεών. σπεύδειν...;» Ὑπὸ ἡπιώτερον δὲ τύπ. τίθεται καὶ ἡ εὔπτ. μετὰ τοῦ ἄν. Σοφ. Αἴ. 1051 «οὕκουν ἀν εἴποις...;» καὶ δὲν ἥθελες λοιπὸν εἴπη; ἢ καὶ δὲν θὰ ἡτο λοιπὸν δύνατον νὰ εἴπῃς; Μετ' ἐπαναλήψεως; τῆς ἀρνήσ. Σοφ. Ἡλ. 630 «οὕκουν ἐάστεις οὐδ' ὑπ' εὐθήμου βοῆς θύσικιμε;» = καὶ δὲν οὐ μὲν ἡρήσῃς λοιπὸν πλέον οὐδέπου εὔσεβη λόγον νὰ θυσιάσω; Ἐν τῷ περὶ Ἡρ. 4, 118 «οὕκων ποιήστε ταῦτα;» Ηλ. συμπ. 175, α. Τὸ οὕκουν τοῦτο ἐν τῇ ἔρωτ. ἀντιστοιχεῖ ἐν μὲν τῇ λατ. πρὸς τὸ non, ἐν δὲ τῷ καθ' ἥμερος ίδιῳ. πρὸς τὸ καὶ λοιπὸν δὲρ; καὶ μὴ δὲν; ὡς τὸ οὕκουν πρὸς τὸ λατ. nonne? = μὴ λοιπόν; καὶ λοιπόν; ¹⁾

Σημ. 1. Τὰ περὶ τοῦ οὕκουν καὶ οὕκουν δηθίντα συνοψίζονται εἰς ταῦτα τὸ οὕκουν σημαίνει: 1) nonne igitur? nonne ergo? = καὶ λοιπόν; μὴ λοιπόν; πᾶς λοιπόν; μήνας λοιπόν; - 2) ergo, igitur = δὲ, θύειν, λοιπόν· τὸ δὲ οὕκουν 1) nullo modo, nequitnam nequaquam haudquaqueam, οὐδέλως, παντάπασιν ὅγις, βεβαίωτέρως ὅγις, ὅγις ὅγις, έντελῶς ὅγις, κατ' οὐδένα τρόπον, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει. - 2) ἐν ἀρνητικῇ συμπεράσματι non ergo, non igitur = ὅγις λοιπόν, διὰ τοῦτο ὅγις - 3) εἰς ἔρωτήσ. πλήρεις πάθους non? ἢ non igitur? = ὅγις; λοιπόν ὅγις; καὶ λοιπόν δὲν;

Σημ. 2. Ἀλλὰ καὶ ἔνοισι συνδέει. μετ' ἄλλης λέξ. τίθεται ἐνίστεται τὸ οὖν καὶ ἐν αἰτῷ ἔτι τῷ ξττ., πεζῷ οἵτις, διστάνεις ἐπίτασιν, ἐνίσχυσιν προηγουμένης ἴννοις; 2). Ἡρ. 1, 141 «κατάπερ οἱ... Δωρῖδες... φυλάσσονται διὰ μηδαμούς; ισάδεις ισάδει...; τὸ Τριποτίκον ἱρόν» = καλώς; οἱ Δωρῖδες πάρα πολὺ, καθύλου προσίχουσι κτλ. Θουκ. 3, 45, 1 ὁ Διόδοτος λέγει, ἀφοῦ ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ παραρρόγη τῇ θαυματικ. ποιήῃ; ἔστεται τῇ πόλεις βλαδερά μαλλονήδειλμος ἐν οὖν ταῖς πόλεσι πολλῶν (ἀμαρτημάτων) θανάτου ζημία πρόσκειται... ὅμως δὲ τῇ ἐπιζήνιοι επιζηρεύοντο κινδυνεύουσι κτλ. = βεβαία διτατα, εἴναι ἀληθεύς (ἐναντιρρήσιος); εἰς τὰς πόλεις τίθεται ἡ θαυματική ποιηὴ ἐπὶ πολλῶν ἀμαρτ...., ἐκτίθενται όμως οἱ ἔνθρωποι εἰς τὸν κίνδυνον τοῦτον. (Ἐνταῦθα ἀνάρρηστον οὐκ ἦτο ἀν τὸ οὖν ἐσήμανεν εργο, δὲ, λοιπόν). Οὕτωποις καὶ ἐν Ηλ. ἀπ. 22, b «μναλαρμάνων οὖν αἰτῶν τὰ ποιήματα... διηρώτων ἀν αἰτοῦς, τί λέγοιεν, ἵνα ἔμα τι μανθάνοιμι παρ' αἰτῶν» αἰσχύνομοις οὖν οὐριν εἰπεῖν... τὰληθή, ὅμως δὲ δητέον = αἰσχύνομαι πάντως, βεβαίως (ἀληθῶς); νὰ εἴπω κτλ. Χαρρ. 154, d «οὗτος μέντοι, Ἕρα, εἰ ἔθέλοις ἀποδίνεις, δόξεις τοι ἀπρόσωπος εἴναι» οὕτως τὸ εἶδος πάγκαλος; ήστιν. Συνέφεσσον οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ταῦτα τῷ Χαριερφῶντι = συνεφάνησσαν τῷ ὄντι, κτλ.

1) "Id. Kuhner εἰς Rix. Tusc. 1, 8, 17 κ. λατ. γραμμ. §. 158, σημ. 10.
— 2) "Id. Rost ἐν τῷ μνησθ. συγγρ. σ. 4.

Σημ. 3. Τῆς συλλογιστικ. τοῦ οὗν χρήσεως, ἣν θὰ ἔξετάσωμεν ἀκριβέστερον ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ παρατάξ. τῶν προτάσ. §. 545, εὐρίσκομεν παρ' Ὁμηρ. Ἀλλαγέντινα τοὺς λάχιστον ἔναρξιν· διότι οὗτος μεταχειρίζεται τὸ οὗν ἐν ταῖς συνδέσ. ἐπεὶ οὕν, ὡς οὗν ὡς τύπ. μεταβατικὸν ἀπὸ ἔννοίας εἰς ἔννοιαν, τὸ. §. 508. ἀρ.θ. 1. κ. §. 508, ἀρ.θ. 2. f).

§. 509. Τὸ βεβαιωτικὸν ἄρα.

1. Τὸ ἄρα [καὶ ἄρ] πρὸ συμφών. ἐπικ., ἐγκλιτικ. ἢ (μεταξὺ δὲ δύο φωνηνέντ. ἥ), καὶ παρὰ Πινδ. ἢ, σπανίως ὅμως παρὰ τοῖς ἀττ. ποιητ. Ἡδ. λεξ. Πασσού. καὶ Σακελλαρ. καὶ οἱ τρεῖς δ' οὗτοι τύπ. οὐδέποτε τίθενται ἐν κεφαλίδι: τῆς προτάσ. 1), ἀλλὰ περὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, ἐνίστε ὅμως καὶ μακρὰν αὐτῆς 2). ἡ θέσις μάλιστα τοῦ ἄρα ὡς ἐπιρρήμ. εἶνε σχεδὸν ἐλευθέρα, σταύρῳδιδωται εἰς δλόκληρ. τὴν πρότασ. ἐν συνδέσει ὅμως μετά τινων λέξ. λαμβάνει τὸν χαρακτῆρα προσδιοριστικοῦ ἐπιτατικοῦ παραπληρώματος, καὶ ἐπομένως ἔπειται εῇ πρὸς ἔξαρσιν λέξειν ὡς σύνδεσμ. δὲ συλλογιστικὸς = λοιπὸν, *igitur* τίθεται κανονικῶς περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσ.] Ἡτο ἀρκτικῶς ὡς καὶ τὸ οὖν ἐπίρρημα βεβαιωτικ., ἡ δὲ συλλογιστικὴ αὐτοῦ σημασ. = λοιπὸν, *igitur* ἀνεπτύχθη ἀργότερον, ὡς καὶ ἡ τοῦ οὗν, ἐκ τῆς βεβαιωτικ. σημασ. Ὁρθῶς πάνυ ὑπελάρηθη, ὅτι ἡ μέση ἀρ σημαίνει συνειρμὸν, συνάρθειαν, ὡς παραγομένην ἀπὸ τοῦ ἀρ-αρ-ί-σκω=συνάπτω, συνέιρω 3). Τὸ ΑΡω (ἀρ-αρ-ί-σκω) δηλοῦ ὡς μεταβεκτικ. = συνέιρω, συνάπτω, προσαρμόζω, ὡς ἀμετέλ. δὲ = εἴμι προσηγορισμένος, προσκεκολλημένος (Ζωστὴρ ἀρηρῶς Δ, 134. Τρέας ἀρηρότες N, 800=πυκνὸν παρατεταγμένοι; ἵδε τὰ λεξικά, κεῖματι ἀσφαλῶς. Διὸ τὸ ἄρα δηλοῦ βεβαιώσιν ἡ ἐργασία, ἐπίτισται καὶ φάνεται ἀντιστοιχοῦν τὰ μάλιστα μεταξὺ τῶν γερμαν. βεβαιωτικ. ἐπιρρήμ. πρὸς τὸ ἐν τῇ νοτιώ γερμανίκῃ εὐγρηστον ἐπιρρήμ. *halt*, διπερ ἐπὶ ἵσης παράγεται ἐκ τοῦ ἑρμ. *halten*, μετὰ μόνης τῆς διαφορῆς ὅτι τοῦτο, ὡς καὶ ἀπαντα τὰ-γερμαν. βεβαιωτ. ἐπιρρήμ., ἔχει τροχιώτερόν πως τύπ. καὶ μάλιστα ὡς πρὸς τοὺς εξηγήσεισμένους τύπ. ἄρ, ἢ, ἥ, οἵτινες προσῆλθον ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν ἔξασθενήσεως τῆς ἀρκτικ. σημασ.

1) "Id. Hermann opusc. T. 4, σ. 358. — 2) "Id. Stallb. εἰς Πλ. πολ 517, b. Περιτ. 355, b. Λύσιδ. 313, a. Maetzner, Λυκοτρ. 78 σ. 215. — 3) "Id. Κορυτίου Ἐτεμ. σ. 306. Nägelsbach III Excurs. zur Iliade σ. 191. Bäumlein Ἑλλ. μέρ. σ. 38. Reisig enarr. Soph. Oed. col. CCVII. Η ἴδεια τοῦ Hartungs Ἑλλ. μέρ. I. σ. 418 παραβάλλοντος τὴν ἑτού. τοῦ ἄρα πρὸς τὴν τοῦ ἀρπάζω, *rapio*, *repente*=αἰφνιδίως, καὶ νομίζοντος, ὅτι τὸ ἄρα δηλοῦ τὸ ἀπροσδέκητον καὶ θαυμαστὸν, τὴν ἔκπληξιν, ἡ ἴδεια αὐτῇ εἶνε πάντως ἀπορρίπτει. Ο Rost ἐν τῷ λεξ. Πασσού. I. σ. 377 κ. Σακελλ. ἐν τῇ λεξ. παράγει αὐτὸν ἐκ τοῦ αἴρω καὶ συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν ἔκπληξιν. αὐτοῦ ἔντελως πρὸς τὴν τοῦ Hartungs, καὶ ἡ παραγωγὴ ὅμως αὐτῇ εἶνε δυσπαράδεκτος.

Σημ. 1. Οἱ λυρικ. τραγικ. καὶ κωμικ. μεταγενέζονται ἐνίστι κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μήτρου καὶ τὸν μαρχόν τόπον· οἷον ἄρα ἀντὶ τοῦ βραχίων ἄρα (υο) 1). Τὸ ἄρα τοῦτο προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπικ. ἥξα (= ἄρα), ὅπερ, ὡς τὸ ἀττικ. ἄρα, τίθεται τόσον ὡς ἑρωτικματικόν, σύνῳ καὶ ὡς βεβαυτικόν· τὸ ἥξα δῆμως; τίθεται πάντοτε ἐν κεσταλίδι τῆς προτάσι., ἐνῷ τὸ ἄρα μόνον· ὡς ἑρωτικ., ὡς βεβαυτικ., δὲ ἐπίδη. διὸ τίθεται ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσι., παρὰ τοὺς λυρικ. κ. τραγικ., ἀλλὰ μετὰ μίαν ἡ καὶ πολλὰς λέξεις, παρὰ τοὺς ποιητ. δημιους τῆς γεωτέρες κωμῳδ.· οἶον Μενάνδρου, Φιλόκρον, Διηγήλ., τίθεται καὶ ἐν κεφαλίδι αὐτῆς. Πινδ. Η. 4, 78 «ὅ δὲ ἄρα γρόνιον Κετό». Σοφ. Φ. 111 «οὐχ ἄρα ὁ πέρων . . εἴμι ἴγως» Εἰρ. Φ. 1675 «νῦν δὲ ἄρα ἔστινην . . μ' ἔστιν». Ιφ. τ. 457 «τίς ἄρα μήτηρ ἡ τεκοῦσσι θρᾶς; ποτε;» Λαρ. νεφ. 1301 «φεύγεις; εμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγών». Μενάνδρ. ἐν ἀποσπ. κωμικ. Meinecke 4, σ. 194 «ἄρ» (=δημως, ἀληθῶς, prefecto) ἵστιν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος ἐλευθέρου τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγρότες». Ιδ. ἱκετ σ. 198. 341. 458. Φιλήμ. σ. 42 «ἄρ ἵστιν τοῖς νοσοῦσι γρήσιμο; λόγος». Διηγήλ. σ. 421 «ἄρ ἵστιν ἀνοητάτον αἰσχροκερδίαν».

2. Η ἀρκτικὴ αὐτοῦ σημασ., ἐν ᾧ παρίσταται τὸ βεβαιωτικ. ἐπίδη. ὡς ἔκρροσις; ἀκριβῶς²⁾) γηιαλογημένης βεβαιώσεως, φάννεται ἐπὶ τὸ ἐμρανέστατον ἐν τοῖς δύνηριν. ἔπεισιν ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς μεθ' Οὐρ. συγγραφεῦσιν ἀπαντῶσιν ἔτι πολλὰ ἔγρην αὐτῆς. Η ἔννοια καθαρισμένης, ἀγαγισθέλων βεβαιώσητος φάννεται ἐν 'Ουρήφ καταρκνεστάτη ἐνετ, ἔνικ τὸ ἄρα τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀμεταθλήτου, ἀμετατρέπτου π.γ. ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου· ἐπὶ τῶν θείων βουλευμάτων, ὡς ἐν τῇ συνήθει φράστειον (οἰδ') ἄρ' ἐμελλει, ἢ τῷ δὲ ἄρ' ἐμελλει μετ' ἀπεκρεμῷ = δὲν (οὐδὲ) ητο τῷ δὲ οὐτι γεγραμμένον, προωρισμένον. Κ, 336 «οὐδὲ ἄρ' ἐμελλει ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄλι "Εκτορι μῆθον ἀποίσειν». Ε, 205. Μ, 3. Ρ, 497. τ, 230. κ, 26. δ, 408 «τῷ δὲ ἄρ' ἐμελλειν αὐτῷ καὶδέ ἔστεσθι». Οὕτω καὶ ἐπὶ προσφωρήσεως· οὐκ ἄρ' ἐμελλεις τ, 475 «Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλεις οὐάλκιδος ἀνδρὸς ἐταίρους ἔδμεναι» = δὲν σοῦ ἐμελλει, δὲν ἔπεισε σὺ τῇ ἀγηθείᾳ. λ, 553. ν, 293. Προτέτι δέ· Ε, 674 «οὐδὲ ἄρ' Οδυστῆς μεγαλήτοις μέρσιμον ήεν ἔθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν». λ, 139 «Τειρεσίν, τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοῖ.» Β, 419 κ.τ.λ. Μετά ἀναρρώνησιν· ν, 172 «ὦ πόποι, οὐκ ἄρκ πάντας νοάμονες οὐδὲ δίκαιοι ήταν Φικίνων ἡγάπτορες» = τῷ δὲ οὐτι δὲν ἔστιν κτλ.

3. Καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Οὐρ. συγγραφεῦσι τίθεται ἐπίστης οὐχ;

1) Ο 'Ερμανν. (praef. εἰς Σοφ. Οἰδ. κ. σ. XVI.) παραδέγγεται, διτι τὸ ἄρα τοῦτο τίθεται μόνον ἐν προτάσσειν, αἵτινες περιέχουσιν ἡ ἀρετῆσιν ἡ ἀναγέμνησιν. Κατὰ τῆς ίδεας ὅμως ταῦτης ἐπιτίθενται δικαίως ἡ Hactung Partik. I. σ. 455 κ. Ahrens de crasi Stolberg. 1845. σ. 7.—2) "Id. Baumlein ἐν τ. ἑρθ. συγγρ. τ. 21. 'Ο Κνιέλα (Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1863. σ. 309) παραδεχεται ὡς ἀρκτικ. σημασ. τὴν δήλωσιν τοῦ φανεροῦ συμπεράσματος κ. συνειρμοῦ, τῇσι συνεπειας, πλὴν ἡ ἔννοια αὐτη φάννεται μοι οὐσα πάλι δέριστος.

σπανίως περὶ τοῦ ἀστραλοῦ, τοῦ καθαρισμένου, ἀναμφιθόλου. Αἰσχλ. Η. 897 «οὐδὲ ἐγών, οὐδὲ αἱκήτες μέλεος γέννα τε πατρῷ φέντεν ἄρ' ἐγενόμεν». Σοφ. Τρ. 1172 «καλόκουν πράξειν καλῶς· τὸ δὲ ἦν ἄρ' οὐδὲν ἀλλο πλὴν θυνεῖν ἐμέ» = τοῦτο ὅμως ἡτο ἀναμφιθόλως; (ἀκριβῶς) οὐδὲν ἀλλο κτλ. Ἡλ. 936 «ἐγὼ δὲ σὺν χρῆ λόγους τοιούσδε' ἔχουσ' ἐσπεύδον, οὐκ εἰδούς ἄρα, οὐ νημεν ἀττῆς» = ἐπειδὴ φυσικὲ, τῷ διντὶ δὲν εἰκένερον. Εὔρ. Ἱρ. τ. 351 «καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθὲς, ἥσθιμον, φίλαι» = καὶ τοῦτο ἡτο ἀκριβῶς (ἀναμφιθόλως) ἀληθὲς κτλ. Ἐπὶ ἀναρρωνήσεως. Ἀρρ. Ἀχ. 990 «ὦ.. Διεκλλαγή, ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάζνθανες» = ὦ.. συμφιλίωσις, πάσον μοι ἡτο τῷ διντὶ, πραγματικῶς κεκρυμμένον, ὅτι ἔχεις τὸ πρόσωπον ὁραῖν! ἴππ. 1170 «ὦς μέγχν ἄρ' εἰχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον¹⁾. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10 «ὦ Ζεῦ.., οἵους ἄρα τῆς εἴκουσεν ἀνδρες ἑταίρους». Ανευ τοῦ ὧς, ἐλλ. 7. 1, 32. Προσέτι καὶ δ' Ἡρᾶ. 3, 64 «ἔ μὲν δὴ ἐν τοῖς Μηδικοῖς: Ἀγρετάνοις: ἐδόκει τελευτήσειν γηραιός.., τὸ δὲ χρηστήριον.. ἔλεγε ἄρχη» = καὶ τὸ μαντεῖον.. ἀνήγγελλε τοῦτο φανερὸς, διοφράγματος. 6, 62 «τὸν δὲ Ἀρίστων ἔκνιζε ἄρχη τῆς γυναικὸς ταῦτης ὁ ἔρως» = τὸν δὲ Ἀρίστ. ἐγχράλιζε τῷ διντὶ (ἀναμφιθόλως) ὁ ἔρως. 7, 35 «σοι δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει» = φυσικὲ, φανερὸς φανερός. 8, 7 «οὗτος.. ἐν νέῳ μὲν εἶχε ἄρα καὶ πρότερον κύτουμολήσειν ἐς τοὺς "Ἐλληνας" (=ἀναμφιθόλως), μ. σ. Baehr. 111 «λέγοντες, ὡς κατὰ λόγιον ἡσαν ἄρα καὶ Ἀθηναὶ μεγάλαι τε καὶ εὐδαιμονες» = ὅτι συγχριτικ. πρὸς αὐτ. καὶ Ἀθ'. ἡσ. τῷ διντὶ, ἀναμφιθόλως κτλ. 136. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8. ἀν. 2. 2, 3. Ηλ. συμπ. 177, ε «ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρχη ξυνέρχεσσαν» = φανερός, τῷ διντὶ μ. σ. Stallb. 198, d. Πολὺ ἡις μετὰ εἰρωταζεῖται δῆλος δῆ, scilicet, τῷ. Ηλ. πολ. 600, c. Θουκ. 1, 121. 123. Ξεν. ἀν. 4. 6, 15. 5. 6, 29²⁾. Οὕτω πολλάκις περὶ Ηλέατ. ἐπὶ συλλογισμῷ αὐτὸν ἐλάσσονος προτάσ. εἰς μετὰ φρα a minore ad majus μὲν.. δὲ.. ἄρα. ἀπολ. 34, ε «τέλχη δὲ ἂν τις οὐδὲν ἀγανακτήσειν, εἰ δὲ μὲν καὶ ἐλέαττω τουτοιν τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνας ἀγωνίζομενος.. οἰκέτευσε τοὺς δικαστὰς μετὰ πολλῶν δικρίων.., ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω» = ἐγὼ δὲ φυσικῷ τῷ λόγῳ οὐδὲν κτλ., δ Stallb. «quo indicatur contrarium fieri praeter expectationem pro ratione eorum, quae ex prioribus colligere liceat.» τῷ. 37, d. Κρίτ. 46, d. 50, e. 51, a. Φιλ. 30, b. πολ. 600, d.

4. Σαρῶς φαίνεται ἡ ἀρκτικὴ αὔτη τοῦ ἄρα σημασ. καὶ ἐν ταῖς προτάσ., ἐν αἷς ὑπάρχει ἀράγημψις, ἀραγγώρισις τῆς ἀπάτης περὶ τινὸς, ὅπερ πρότερον δὲν εἶχε τις σκεψίη, προσ-

1) Πλείονα προδγ. τῆς συνέσεως. ὡς ἄρα ἐπὶ ἀναρρωνήσεως; Υδε Reisig Conjectan. I. σ. 274. — 2) Ιδ. Kratz in Ztschr. f. d. Gymnassialwes. 1866. σ. 598.

δοκήση, ὑποπτευθῆ. Ἡ γρῆσ. κύτη παρατείνεται ἀρ' Ὁμρ. μέγρι τῶν ὑστάτων συγγραφέων. II, 33 «νηλέες, οὐκ ἄρα σοί γε (δηλ. Ἀχιλλεῖ) πατήρ ἢν ἴπποτε Πηλεὺς οὐδὲ Θέτις μήτηρ» γλυκυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα» = δέν σοι ἡτο τῷ ὅντι (τοῦτο δὲ εἰνε πλέον διλοφάνερον) πατήρ ὁ Ηηλ. κτλ. π., 420. ρ, 454. Εὔρ. Ὁρ. 1667. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11 «ὦ πατέρες, ως ἄρα ἐρλυκροῦμεν, ὅτε τὰ ἐν τῷ παρεδίσφ θηρίξ θήκρωμεν» = πόσον τῷ ὅντι ἐρλυκρ. 8. 3, 25. Ηλ. πολ. 375, d, μ. σ. Stallb. Φρίδ. 68, β «οὐκοῦν ἵκανον σοι τεκμήρουν τοῦτο ἀνδρὸς, ὃν ἂν θῆγες ἀγνωκατοῦντα μέλλονταν ἀποθνεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἔν τοι φιλόσοφος, ἀλλά τις φιλοσόφωτος» = ὅτι τῷ ὅντι δέν ἡτο φιλ. κτλ. μ. σ. Stallb.

5. Συγχέτατο μεταχειρίζονται τῷ ἄρα οἱ ἀττικ. ἐπὶ ἐπειδηγηγματικ. προτάσ. Καὶ ἐνταῦθι δρμώς δείκνυται φυνερὴ ἡ ἀρκτ. αὐτοῦ σηματ., ἐπειδὴ ἡ ἐπειδηγματικὴ πρότασ. περιέχει τι ὥρισμάν, ἀπράκτης, βέβαιον, γνωστόν. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 8 «Σάνκχ δὲ, φάντι τὸν Ἀστυάχην τῷ οἰνοχόῳ, θν ἐγὼ μάλιστα τιμῶ, οὐδὲν διδως; Ὁ δὲ Σάνκχ ἄρα καλός τε θν ἐτύγχανε κτλ.» = S. seilicet pulcher erat, ὁ Σ. δῆλος δὴ ἡτο ὅντως φιλ. κτλ. 1. 3, 9. 1. 6, 31. Διὸ συγχέν μετὰ τὴν, ἀσ., ὅτι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 «τότε γάρ δὴ ἐγώγε καὶ πρώτον κατέραθον, ὅτι τοῦτ' ἄρ' ἔν τοι ισηγορίη, δὲ οὐδετέ τότε ἐποιεῖτε», εἰρωνεκ.=ὅτι δηλούται δὴ, ὅτι τάχας ἰδ. ἀν. 5. 7, 5. Δημ. 18, 22. 54. 73. Διὸ τὸ γάρ (= γε κ. ἄρ) σηματίνει διάτι, ἐπειδὴ, παμ, enim, ἐπιτυχέν δὲ γίγνεται γάρ ἄρα, θέσιο. 8.

6. Καὶ ἐν ταῖς ἐρωτηματ. προτάσ. ἀναγνωρίζεται ἡ ἀρκτικὴ τοῦ ἄρα σηματ. = εἰνε βέβαιον; εἰνε ἀλκιθές; διὸ = ἔχει οὐτως; εἰνε τῷ ὅντι ἔτεσι; Πολλάκις προστίθεται ἀπλῶς εἰς τὴν ἐρωτηματ. λέξη, ἵνα ζωηροτέρων τὴν ἐρώτησιν κατκατάσῃ. Ἐν τῇ δημορ. συνδέεται ἡ ἄρα γρηγορεύει πρὸς ἔξηρτον τοῦ ἄρ. II, 446 «ἡ γά τις ἔστι βροτῶν . . . , ὅστις κτλ.» Θ., 236. ρ. 166 «ξενός, ἡ ἄρ τε τοι μαλλάνοντις εἰσαρθρωσι τὸ σ' ἀπιμάζουσι» Ηηλ. Ιη. 6. 3· καὶ παρὰ τ. ἀττικ. ποιητ. Αἰσχλ. Η., 625 γρος. Ἡ δὲ ἀλειμου . . . ;» Σωρ. Αἴ. 172 γρο. Μετὰ τοῦτον ἡ γά τον (θ. §. 498, 5). Γ., 93. Η., 48. Αἰσχλ. ἐπ. 90 «τίς ἄρα ὁύσεται, τίς ἄρα ἐπικρέσει;» Εὔρ. Ὁρ. 1269. Ξεν. ἐλλ. 2. 4, 40 «τοιέψασθε εἰ ἀρχ ἐπ' ἀνθεῖσι διηδύνειν μέγχε φρονητέον» = ἐν τῷ ὅντι, ἐν ίσως, ἀν. 3. 2, 22. ἀπομν. 4. 3, 9. Ηλ. Φρίδ. 228, d. [«Οταν ἡ ἐρωτηματ. πρότ. ἡνε ἐρθή καὶ κηται ὡς πρήρης τὸ προηγούμ. ἐν σχέσει συνεπείνεις, τὸ ἄρα ἐκληπτεόν ὡς σύνδεσμ. συλλογιστικός=λοιπόν, igitur. Ηλ. πολ. 505, c δ Γλυκῦνος λέγει μετά θυματημοῦ, ἀκούσκες τοῦ Σωκρ., ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ, τί σημαίνει μίμησις «ἢ που ἄρ' ἐγὼ ξυννοήσω;» = πρέπει λοιπὸν τῷ ὅντι ἐγὼ κακπως νὰ τὸ νοησω μετὰ σοῦ; » Ας παρακάλῃ τις τέλος αὐτὸς πρὸς τὸ γάρ, οὗ τίνος γίγνεται γρῆσ. ἐπὶ ίσης ἐν τῇ ἐρωτήσ. πλὴν ἐμραντικώ-

τερον, ἵδι. §. 509 περὶ τὸ τέλος τοῦ α.)] Ἐν τῇ ἐπικῆ συνδέσει τίς τ' ἄρα...; (A, 8. B, 761. Γ, 226 κ.τ.λ.) συμβαίνει διπλῆ ἐπίταξις τοῦ ἐρωτηματικοῦ. τίς, πρῶτον μὲν ἡ ἀμεσος, ἡ διὰ τοῦ τέ (ἰδι. §. 506, 2), καὶ εἶτα ἡ ἔμμεσος, ἡ διὰ τοῦ ἄρα, ὅπερ κατὰ πρῶτον ἔχειρε τὸ πρὸ αὐτοῦ τέ = τίς δὰ λοιπόν; Περὶ τῆς φυεδούς γραφ. τάρδον Spitzner εἰς A, 8.

7. Συγχόνερον δὲ πολὺν ἡ ἐν τοῖς ἄγρι τοῦδε καταλεγθεῖσις περιπτώσ. ἀπαντᾷ τὸ ἄρα παρ' Όμορ., ἐνίστε δὲ καὶ τοῖς ἀττικ., ἐν σηματ. ἐξησθεντισμένη, καὶ ἴδια ἐν τοῖς συνεσταλμένοις τύποις ἥδι, ῥ', ὡς ἐπίγρ. μεταβατικόν, ὅπερ, καθ' ὅσον συνάπτει ἔννοιαν τινα μετὰ τῆς προηγουμένης καὶ παρίστησιν αὐτὴν οἷοντελ ἐξ ἐκείνης προερχομένην, λαμβάνει γραμματήρων συνδετικόν, = καὶ λοιπὸν πλέον, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. τὸ βεβαιιώτ. ἐπίγρ. halt συγχόν τίθεται ἐν τῇ κοινῇ διειλέκτῳ τῆς νοτίου Γερμαν. Διὸ διὰ τοῦ halt, καὶ λοιπὸν πλέον, τῷ ὄντι πλέον, δύναται νὰ μεταφράσθῃ τὸ ἐν A, 458 «ὦς ἔρατ' εὐγέμενος, τοῦδ' ἐκλυε Φοῖδρος Ἀπόλλων» αὐτὸρ ἐπει τὸ εὐέκυντο πλὴν τὸ μὲν γερμαν. εἰνε τραχὺ καὶ βραχὺ, τὸ δὲ ἑλλην. ἀπαλόν, λεπτὸν καὶ φέον. Συγχόντατον εἴνε ἐπίτοιμης ἐν ἀποδοτικῇ κυρίᾳ προτάσ. θ, 2 «ἥμοις δ' ἡριγένεια ϕάνη δροδάκτυλος Ἡώς; ὥρνυτ' ἄρο τὸ εὐέκυντο Οδυσσεῖος φίλοις υἱοῖς» = τότε δὲ πλέον ὥγερθη ἐκ τ. κλίν. κτλ. Οὕτω πως καὶ μετὰ μετοχήν. A, 68 «Ἔτοι δγ' ὡς εἰπών κατ' ἄρο τέστο». Ξεν. Κύρ. 1. 3. 2 «ἐρωτῶσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν, πότερος κακλῶν αὐτῷ δοκεῖ εἰναι . . . , ἀπεκρίνατο ἄρο δι Κύρος». 7. 3, 6 «ταῦτα ἀκούσας δι Κύρος ἐπείσατο ἄρο τὸν μηρόν». "Ἐν τε τῇ κυρίᾳ καὶ τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. θ, 10. Διὸ πολλάκις, δ' ἄρα, καὶ ἵα. B, 16 «ὦς φάτο· βηδ' ἄρο "Ονειρος». 18. 20. A, 360 «καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιτικοὶ ἀλός . . . καὶ ἥξε πάροιδι αὐτοῦ καθεζέτο». Ιδ. E, 592. II, 403. K, 349 κ.τ.λ.

8. Ως τὰ λοιπὰ βεβαιιώτ. ἐπιγένημ, οὕτω καὶ τὸ ἄρα λαμβάνει πολλάκις ἐν συνδέσ. μετ' ἀντωνυμιῶν καὶ συνδέσμ. τὸν γραμματήρων προσδιοριστικοῦ παραπληρώματος καὶ χρησιμεύει προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ ἐξάρῃ, κατασημάνῃ ἡ ἐπιτείνη τὴν λέξιν, μετ' ἥς ἐνοῦται. Ἐνταῦθι ἀνάκουσιν αἱ ἑξῆς ἴδια περιπτώσεις.

9) Τὸ γάρ¹⁾ ἐκ τῆς κράσεως τῶν γὲ καὶ ἄρα προελθόν, καὶ ἐπομένως τὴν ἔννοιαν τοῦ γέ καὶ ἄρα περιέχον, ἢ το ἀρκτικῶς βεβαιωτικ. ἐπίγρ., δηλοῦν ἀραιγίτοδος βεβαιώτητα = ἀληθιῶς τῷ ὄντι, βεβαιώς. Ἡ συνδεσμικὴ σηματ. τοῦ γάρ=διότι, ἐπειδὴ, enim, nam, ἀνεπτύχη, ὡς ἀκριβέστερον δύσμεθικ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ παρατάξεως (§. 541), ἐκ τῆς ἐπιβήηματικῆς. Τὸ γάρ, ὡς ἐκ τοῦ γέ

1) Ιδ. Hartung I. σ. 457. Klotz ad Devar II. σ. 231. Bäumlein ἐν τῇ ἡθ. συγγρ. σ. 68.

καὶ ἄρα συνιστάμενον, δέν δύνεται φυσικὴ νὰ τεθῇ ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσης, ἀλλὰ κανονικῶς, τίθεται μετά τὴν πρώτην λέξη. τῆς προτάσης, ίδια μάλιστα, ὅταν σημαίνῃ διάτει, ἐπειδὴ, enim, nam· ως βεβαιωτικ. ὅμως ἐπίσης, τίθεται ἐλευθέρως, εἰ καὶ ἀλλως κείται ἐνίστε καὶ μακρὸν τῆς ἀρχῆς τῆς προτάσης.¹⁾ οὐν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25 «ώς ἐν κώμῳ δοκεῖ γάρ», μ. σ. Born. Ηττον δὲ περίεργον εἶναι τὸ ἐν 8. 8, 21 «κατὰ τὴν χώραν γάρ». Ἐν τῷ ποιῆσει ἡ θέσις τοῦ γάρ εἶναι οὐγὶ σπανίως ἐλευθεριώτερη π. χ. Σορ. Φ. 1451 «κακιόδες καὶ πλοῦς ὅδος» ἐπείγει γάρ κατὰ πρύμνην», ἐν τῇ ἔκτῃ θέσει, ίδια δὲ παρὰ τοῖς κωμικ. π. χ. Σορφίλ. παρ' Αθην. 640, d «κωμάτσαι πρὸς τὴν Γαναχρικὴν δεῖ γάρ», καὶ Αθηνίκη παρ' Αθην. 660, e «τοῦ θηριώδους καὶ παρκασπόνδου βίου ἡμᾶς γάρ απολύσασα»¹⁾. Ως τὸ γένος γρηγορίου προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ ἐπιθεθείστη καὶ οἰονεὶ ἐπιτείνῃ τὴν ἔννοιαν μιᾶς ἐκάστης χωριστά πρὸ αὐτοῦ κειμένης λέξη. (§. 511), οὕτω γρηγορίου προσέτι καὶ τὸ ἐπίσης γάρ εἰς τὸ νὰ παρκατήσῃ ἀλόχηρον ἔργοντας ὡς πάντη βεβαῖαν καὶ ἀραιγύριοις (ἐπικύρωσις ἡ ἐπιθεθείσας)=βεβαῖως, ἀναντιρρήτως, τῷ ὄντι κ.τ.λ. Α. 293 «τὸν δ' ἄρδενον ἀποβλήθην ἡγείσετο δῖος Ἀγαλλιεὺς». Ή γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανός αὐλεοίμην, εἰ .. ὑποεἰζομεῖ: =ἀναντιρρήτως, τῷ ὄντι ἡθελον αὐληθῆ κτλ. ψ. 248. Εὐρ. Ηλ. 82. Πλ. συμπ. 194, a «τὸν οὖν Σωκράτη εἰπεῖν. Καλῶς γάρ αὐτὸς ἡγώνισαι, ὁ Ε'» =ακλῶς τῷ ὄντι κτλ. Εὐθύρρ. 13. c «Σωκρ. καὶ σὺ τοῦτο ξυγγωρήσαις; Ζην.. Εὐ. μὰ Δῖ, οὐκ ἔγωγε Σ. οὐδὲ γάρ ἔγω, ὁ Εὐθ.» =οὐδὲ ἔγω βεβαῖως κτλ. Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 6. Πολλάκις εἰς τὰς ἀπαρτήσις καὶ ἀποκρίσις =ἀληθινά ναὶ, τῷ ὄντι ναὶ, μάλιστα, ναὶ. Σορ. Φ. 756 «Ν. δεινόν γε τούπισκαμ τοῦ νοσηροτος. Φ. δεινὸν γάρ οὐδὲ ἔητὸν», μ. σ. Butt. Αντ. 630. Εὐρ. Πτπ. 281 χρ. Ξεν. ἀν. 1. 6, 8 «ὅμοιογενεῖς οὖν περὶ ἐμὲ ἀδίκους γεγενῆσθαι; Ή γαρ ἀνάγκη, ἔργον δ' Ορέστης». 2. 5, 40. ἀπομν. 1. 4, 9. 2. 1, 2. 15. 3, 6. 6, 7. 15. 3. 5, 2. 10. 11. 16. 6, 2. 7, 8. 10. 2. 4. 4, 23. 5, 8. 6, 3. 14. Ηλ. Μενές 235, e. Φωκίδ. 268, a συγνόν. Ως τίθεται τὸ οὐδέ γάρ=οὐδὲ τῷ ὄντι, οὐδὲ ἀληθῶς, οὐδέλως, ἀληθῶς, δηλ., (οἶον Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 9) ἐν ἀρνητικ. ἀπαντήσεσιν, οὕτω τὸ, καὶ γάρ=ακλι τῷ ὄντι, καὶ ἀληθινά ναὶ, ἐν καταρχητικαῖς. Αἰσχυλ. Αγ. 1228 «Κατ. καὶ ρὴν ἄγνων γ' Ἑλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. χρ. Καὶ γάρ τὰ ποιήσαντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως»=καὶ ἀληθινά, καὶ τῷ ὄντι, καὶ ἀληθινάς ναὶ. Εὐρ. Φ. 607 «Πολλ. ἐξελαυνόμεσθα πατερίδος. Ετ. καὶ γάρ ἡλίθες; ἐξελῶν»=καὶ τῷ ὄντι ἡλίθ. κτλ. Ιρ. αὐ. 637. Ξεν. ἀν. 5. 8, 11. Πλ. Εὐθύρρ. 14, a.-Καὶ ἐν τῇ συνδέσ. ἀλλὰ γάρ=at enim, sed enim = ἀλλως ἔχει βεβαῖως; τὸ πρόχειρ, ἀλλὰ βεβαῖως, ἀλλὰ τῷ ὄντι, τὸ γάρ ἐκ-

1) "Id. Meinecke Menandri et Philem. Νπολειπόδι. σ. 7.

φράζει βεβαιότητα, ἐπειδὴ παρίστησι τὴν ἀντίθεσιν ὡς βεβαίαν, ὡς ἀσφαλῆς· ἀλλὰ τῷ ὅντι, ἀλλὰ καὶ μέλιστα. Ξεν. ἀν. 3, 2, 25 «καὶ ἡμῖν γ' ἂν οἰδ' ὅτι τρισάσμενος ταῦτ' ἐποίει, εἰ ἐώρα τίμις μένειν παρασκευαζομένους. Ἀλλὰ γάρ δέδοικα, μή.. ἐπιλαθόμεθα τῆς οἰκαδε δόδοον.» Ιδ. 26, 32. 5, 7, 8, 11. 8, 25. 7, 3, 47. 7, 35. 43. οἰκ. 8, 2. Πλ. ἀπολ. 19, c. Πολλάκις ὄμως παρενθέται μεταξὺ τοῦ ἀλλὰ καὶ γάρ λέξις μίχ, κατίς ιδίᾳ πρέπει νὰ ἔξερθῃ, ἢ καὶ πλειόνες. Ήρδ. 9, 27 «ἀλλ' οὐ γάρ τι προέγει τούτων ἐπιμεμνησθεικι» = ἀλλ' οὐδὲν τῷ ὅντι ὥρετετε κτλ. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 13 «ἀλλὰ γιγνώσκω γάρ». Πλ. ἀπολ. 20, c. Καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ 'Ομρ.: οἰον Η, 242. Ο, 739. Οὕτω τίθεται, ιδίᾳ παρὰ Πλάτ., ἐν τῷ αὐτῷ σημασ. τὸν δὲ.. γάρ, ἐπειδὴ τὸν δὲ εἶναι τὸ παρ' ἄλλοις ἀλλὰ, ὡς τὸ nunc autem=atqui. Πλ. συμπ. 180, c «εἰ μὲν γάρ εἰς ἦν ὁ Ἔρως, κακῶς οὐ εἰλέσθη δὲ οὐ γάρ ἔστιν εἰς» = ἀλλὰ δὲν εἶναι βεβαίως εἰς. Ιδ. Χρον. 175, a. b. Αὔγ. 184, d. 200, e. ἀπ. 38, b. Εὐθύρρ. 11, c. 'Αντιφ. 1, 11¹). Ἄντι τοῦ νῦν δὲ κεῖται παρὰ Πλ. Πχρωμ. 137, a «ὅμως δὲ δεῖ γάρ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει» = attamen oportet sine dubio gratificari. ²) (Πολλάκις ὄμως τὸ γάρ ἐν τῇ συνδέσ. ταῦτη ἔχει σημασ. αἰτιολογικ., ἐπειδὴ ἡ αἰτία προλημβάνεται τῆς πράξεως ἐνταῦθι δὲ συμβάνει ἐπαλλαγὴ τις τῶν προτάσ., ἢν ἀργότερον θὰ ἀναπτύξωμεν ἐν τῇ διδασκαλ. περὶ τοῦ αἰτιολογ. γάρ (§. 541) Σοφ. 'Αντ. 148 «χορ. ἀλλὰ γάρ ἀ μεγαλώνυμος ἡλθε Νίκη, .. ἐκ μὲν δὴ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσόνυν» = ἀλλὰ τῶν νῦν θέσθε ληστ. ἀ γάρ Νίκη ἡλθεν. Εὐρ. Φοίν. 1308 «ἀλλὰ γάρ Κρέοντας λεύσσω.. στείχοντας, παύσω τοὺς παρεστῶτας λόγους» = ἀλλὰ παύσω τ. παρ. λ. λεύσσω γάρ κτλ. Έκεν ὄμως τὸ ἀλλὰ χωρίζηται ἀπὸ τοῦ γάρ διὸ μιᾶς, ἢ καὶ πολλῶν παρενθειμένην. λέξι. καὶ δὲν ἀνήκητε εἰς τὸ μετὰ τοῦ γάρ ῥῆμα τῆς προτάσ., ἀλλ' εἰς τὸ ἐπόμενον, δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ἐπαλλαγὴν, ἀλλὰ παρενθεικὴν πρότασ.: ἡ ἔκφρασις αὐτὴ εἶναι γενικῶς εὑρεγηστος ἀπὸ 'Ομρ. ξ, 355 «ἀλλ'-οὐ γάρ σοιν ἔρχινετο κέρδιον εἴναι μαίεσθαι προτέρω - τοι μὲν πάλιν αὐτις ἔχαινον». Σοφ. Φ. 81 «ἀλλ'- τίδυν γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν - τόλμα» = ἀλλὰ τόλμας· τίδυν γάρ..

1) 'Ο Stallib ἐν τοῖς χωρ. τοῖς. καὶ δ Macizner ἐν τῷ χωρ. αὐτῷ παραδέχονται, ἀλλ' οὐχὶ ὅρθι; Ελλείψιν τινας ἐν τῇ συνδέσει ταῦτη. — 2) Καὶ ίνταῦθι δ Stallib. παραδίχεται Ελλείψιν. Τὰ πρόγρ. οὖμας τὰ δέ αὐτοῦ προσαγόμενα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ιδίας αὗτοῦ εἶναι ἀνάρμοστα: διότι: τὸ τοῦ Πινδ. Π. 1, 85 «ἀλλ' οὖμας, κρέσσων γάρ οἰκτιρμοῦ φύσοντος, μή παρείται καλέσαι» ἡ μετὰ τὸ ἀλλ' οὖμας παρεμβελημένη πρότασ. δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ ἀλλ' οὖμας ἐν οὐδεμιᾷ συνδέσ., εἰς δὲ τὰ ἐν Μ, 325, «νῦν δέ - έμπορη γάρ κήρες ἔφεσταις .. Υμενικ. 'Αρρ. Λυσ. 144 «οὖμας γε μάν' δεῖ γάρ κτλ.» συμβαίνει δύοσι ὀπησίσις τις.

λαβεῖν». Ἀντ. 392. Ἡρδ. 1, 14 «ἀλλ' - οὐδὲν γάρ μέγχε ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο - τοῦτον μὲν παρέρθουμεν». Ξεν. ἀν. 3. 1, 24 «ἀλλ' - ἵσως γάρ καὶ ἄλλοι ταῦτ' ἐνθυμοῦνται - .. μὴ ἀναμένωμεν ἄλλους ἑρ' ἡμᾶς ἐλθεῖν». Ὁμοιόν τι συμβαίνει καὶ ἐν τῷ, καὶ.. γάρ. Ἡρδ. 1, 27 «κάρτα τε ἡσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ καὶ οἱ - προσφύσως γάρ δόξαι λέγειν - πειθόμενον παύσασθαι τῆς νυκτοπηγίης». Θουκ. 1, 137 «καὶ - ἦν γάρ ἀγώνως τοῖς ἐν τῇ νῇ - δέσις φράζει τῷ νυκτικῷ, ὅστις ἐστίν.» — Καὶ ἐν ταῖς εὐχετικαῖς προτάσεσ. συρφῶς φύνεται ἡ ἀρκτ. τοῦ γάρ σηματο = εἰθε δὲ νὰ ἥτο βέβαιον, ὅτι εἰθε δὲ τῷ ὄντι. Εὔρ. Κύρ. 261 «κακῶς γάρ ἔξολοιο». Συγνότεται: αἱ φράσ. αἱ γάρ (ἀρχ. κ. νέ. ιων.), εἱ γάρ κτλ.=εἰθε, utinam. Η, 132 «αἱ γάρ.. ἡθῶμιν». Ἡρδ. 1, 27 «αἱ γάρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειν». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 38 «εἱ γάρ γένοιτο». Εὔρ. Ἀλκ. 1072 «εἱ γάρ τοσαύτην δύναμιν εἰλον». Ἐπιτείνεται καὶ διὰ τοῦ δῆ; αἱ γάρ δῆ; οἶον Δ, 189. Οὕτω πως καὶ μετὰ προστακτικ. Ἀρρ. βάτ. 1162 «πῶς δῆ; δίδαξον γάρ με, καθ' ὅ, τι δὴ λέγεις» = δίδαξόν με δὲ τῷ ὄντι, κτλ.-Ἐν ταῖς ἐρωτηματ. προτάσ. τὸ γάρ ἢ ἔχει τὴν ἀρκτικ. αὐτοῦ σηματ. τὴν βέβαιωτικ. = εἰνε βέβαιον ὅτι; εἰνε ἀληθινὸν ὅτι; διὸ καὶ πολλάκις τίθεται ἐπὶ τῶν ζωηρῶν ἐρωτήσ.=εἰνε τῷ ὄντι οὕτως; ἢ ἔχει τὴν παρηγμένην ἡτοι: τὴν συλλογιστικὴν ἢ αἰτιολογικ. = λοιπὸν, igitur, ἢ διάτι, ἐπειδὴ, enim, nam. α) Σ, 182 «Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἀγγελον ἤκεν;» διάτι· τίς; τίς λοιπὸν τῶν θεῶν; quinam? Συγνόν τὸ πῶς γάρ..; Ἰδ. Α, 123. Κ, 61. 424. Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 16 «πῶς; οὐ γάρ νομίζεται;» 3, 4, 1. ἀν. 1, 7, 9 «Κλέαρχος ὁδέ πως ἔρετο τὸν Κύρον. Οἵτινες γάρ σοι μαχεῖται τὸν ἀδελφόν; = νομίζεις τῷ ὄντι, ὅτι..; Σοφ. Φ. 248 «Ν. ἢ γάρ μετέσχεις καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Φ. ὁ τέκνον, οὐ γάρ οἰσθά μ', ὄντιν' εἰσοράς; Ν. πῶς γάρ κατόιδ', δηγ' εἰδον οὐδεπώποτε;» Πλ. 1221 «ἢ ζηγάρ γάρ ἀνήρ;» Πλ. πολ. 607, ε αἱ γάρ οὐ κηληὴ ὑπ' αὐτῆς; καὶ σύ;» μ. σ. Schneider. Ἰππ. 2, 363, ε. Συγνόν τὸ ἢ γάρ ἀνευ δήμου = εἰνε τῷ ὄντι οὕτως; δὲν εἰνε ἀληθέας; Ἰδ. Πλ. Εὐθύρρ. 10, ε. 13, α, Φαίδρ. 263, α. 265, α. 266, ε. Ἰππ. 366, ε. Γοργ. 468, ε κτλ. τὸ, πῶς γάρ; = πῶς λοιπόν; πῶς ζεῖς γε; τίθεται ως ἀργησ. ἐμφαντικὴ εἰς τὰς ἀποκρίσεις=ἐντελῶς ὅχι, παντάπατιν ὅχι, οὐδόλως, (σπανίως δηλοῦται τάραχσιν. Σοφ. Αβ. 279 «δέδοικε, μὴ ἢ θεοῦ πληγή τις ἥκη· πῶς γάρ; εἰ(=ἐπει) πεπαυμένος μηδέν τι μαζλὸν ἢ νοσῶν εὐθραύνεται). Ἰσαχ. 8, 30, μ. σ. Schoemann. Ἰσαχρ. 4, 150 κ.τ.λ. [τυνώνυμον τούτου τὸ πόθεν γάρ; ἢ καὶ ἀπλῶς πόθεν; Ἰδ. Stallb. εἰς Πλ. Μενέξ. 235, δ. Λύτ. 298, β. συμπ. 172, ε. Bremi εἰς Δημ. 18, 47 κ. Πτεροσοβί. λεξ. 3, σ. 972, α, καὶ Σκυελλ. ἐν τῇ λέξ. πόθεν]. Πῶς γάρ οὖ; = πῶς λοιπόν ὅχι; καὶ πῶς βεβαίως ὅχι; μετὰ σημασίας καταφατικῆς ἐν τῇ ἀπαντήσει = unique, sane,

μάλιστα, ναί. Ξεν. ἀπομν. 4. 4. 13. Πλ. Γοργ. 487, α, μ. σ. Hdrf. Εὐθύρρ. 9, b. Λυκοῦρ. 57 μ. σ. Maetzner κ.τ.λ. - b) Σορ. Οιδ. κ. 1583 λέγει δὲ χωρ. μετὰ τὴν εἰδησιν τοῦ ἀγγέλου περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Οἰδίπ. «ὅλωλε γάρ δύστηνος;» = ἀπώλετο λοιπὸν δὲ δύστυχός; ergo periit? Οὐ γάρ; = nonne igitur? λοιπὸν δέ; δὲν εἶναι ἄρξε γε οὔτως; δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι.; Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 14 «οὐ γάρ πάνυ σοι κατάδηλον, ὅτι...;» 'Αλλ' ὅμως τίθεται καὶ οὕτως, ὥστε νὰ προσδοκᾶταις ἀπάντησιν, ητίς νὰ ἐπιβεβιοῖ τὴν ἄρνησ. τῆς ἔρωτής. Ξεν. οἰκ. 19, 2 «οὐ γάρ σὺ.. ἐπίστηκας;» = δὲν εἰζεύεταις λοιπὸν σὺ τοῦτο; Προσέτε τίθεταις καὶ μετὰ ἐκφρασθεῖσαν δοξασίνη, γνώμην = δὲν εἶναι λοιπὸν οὔτως; δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθές; Πλ. Γοργ. 480, α «δεῖται.. ἐκ τῶν νῦν ὀμολογημένων αὐτὸν ἔχυτὸν μάλιστα φυλάττειν, ὅπως μὴ ἀδικήσῃ, ὡς ἵκανὸν κακὸν ἔξονται οὐ γάρ;» Ή καὶ παρενθετικῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσ. Δημ. 18, 136 «ἴνι μὲν τοῖνυν τοῦτο τοιοῦτο πολίτευμα τοῦ νεκρίου τούτου ὅμοιόν γε (οὐ γάρ;) οἵς ἐμοῦ κατηγορεῖ». ίδ. 22, 73, 23, 161. Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 6 «οὐκοῦν τὸ μὲν πλουσιωτέρων τὴν πόλιν ποιεῖν ἀναβάλλομεθα; πῶς γάρ οἱόν τε μὴ εἰδόται γε τὰ ἀντιλόγικα.. ἐπιμεληθῆναι τούτων;» = διότι τίνι τρόπῳ..; quomodo enim..? Ξεν. ἀν. 1. 7, 9 «οἵει γάρ σοι μακρεῖσθι τὸν ἀδελφόν;» Δημ. 4, 10 «ἡ βούλεσθε.. περιμόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι, λέγεται τι κακιόν; γένοιτο γάρ ἂν τι κακινότερον ἢ Μακεδῶν ἢ νῆσος Αθηναίους καταπολεμῶν;» = δύναται λοιπὸν τῇ ἀληθείᾳ νὰ ὑπάρξῃ κακινότερ. τι ὅτι κτλ.; 27 «οὐ γάρ ἔχρην.. ταξιάρχους παρ' ὑμῶν.. εἰναι;» = δὲν ἐπρεπε λοιπόν..; Συγγένην τὸ, τι γάρ; = τι λοιπόν; quid ergo? = καὶ λοιπὸν; ἐπὶ ζωηρῆς μεταβάσεως ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἔννοιαν. Ιδ. Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 2. 3. 10, 3, ἡ μετάθυμη μασμοῦ = quid enim? καὶ τί λοιπὸν ἀλλο; καὶ τί δύναται τις ἀλλο νὰ εἰπῃ; = τῷ ὅντι, εἰναι πολὺ φυσικόν. Σορ. Οιδ. κ. 542 «δύστανε, τι γάρ;» = δυστυχής, τῷ ὅντι (ώς πρὸς τὸ δύστανε). Εὐρ. Όρ. 482 «Τ. Μενέλαε προσφύγη γη νιν ἀνάσιον κάρκ; Μ. τι γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔνγονος».

b) Γάρ ἄρα (= γάρ ὁ, γάρ ὁ, ἐπικ.). Ἐν τῇ συνδέσ. ταύτῃ τὸ ἄρα ἐπιτείνει προσέτε τὸ αἰτιολογικ. γάρ (= διότι, ἐπειδὴ, enim, nam), ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τῆς βεβιότητος ἐνδηλοῦται ητον φυνερῷ διέτοι αἰτιολογικῶν γάρ. διότε = ἐπειδὴ τῷ ὅντι. N. 352 «Ἀργείους δὲ Ποσειδάρων ἐρόύνε..» ἦγετο γάρ φα Τρωσὶν δοκιμασμένους κτλ.» A, 113. 236 κ.τ.λ. Πλ. πολ. 438, α «οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ.. πάντες γάρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσι». συμπ. 205, b. Πρωτ. 315. d. Δύναται δὲ καὶ νὰ γωνισθῇ τὸ ἄρα τοῦ γάρ, ὅταν καὶ λέξις τις ἐν τῇ προτάσ. πρέπει ὁμοίως νὰ ἔξερθῇ. Πλ. πολ. 358, c «πολὺ γάρ ἀμείνων ἄρξε ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν» =

multo enim melior scilicet, = διότι πολὺ καλλίτερος δῆλα δὴ, τῷ δητὶ κτλ.

c) Τὰ ἐπεὶ ρά, ἐπεὶ ἄρ, δητὶ φά, οὐρεκ' ἄρα (ἐπιχ.) = ἐπειδὴ μάλιστα, ἀφοῦ τῷ δητὶ, ἐπειδὴ δῆλα δὴ, δητὶ τῷ δητὶ κτλ. τίθενται, οὐα ἔξαρσι τὴν αἰτίαν ὡς βεβούειν, καθὼς καὶ διὰ τοῦ γάρ ἄρα. Ω, 283. α, 263. Α, 56. Η, 140. Λ, 79. Μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων ἐπεὶ καὶ ὅτε τὸ ἄρα δηλοῖ, δητὶ δητῶς ἢ πρᾶξ. ἔγεντο, συρέθη, π. γ. Α, 458 «ἀντάρ ἐπεὶ δὲ εὑσχντο». Θ, 251 αἱ δὲ ὡς οὖν εἰδονθ, δητὶ ἄρ ἐκ Διός ἥλιουθεν ὅρνις». Ιδ. ἀριθ. 7.

d) Άη ἄρα. Α, 493 «ἄλλος ὅτε δὴ δὲ ἐκ τοῦ δυωδεκάτη γένεται ὥστι», ἔνθα τὸ μὲν ὅτε ἐπιτείνεται διὰ τοῦ δὴ, τὸ δὲ δὴ πάλιν διὰ τοῦ ἄρα. Μέρ δὴ ἄρα. Ξεν. οἰκ. 18, 9 «οὐ μὲν δὴ ἄρα, ἔρη, . . καὶ ἄλλοι δύνκιο διδέσκειν». Ενταῦθα τὰ βεβούειται μόρια μὲν δὴ (§. 503, 3, f) ἐπιτείνονται διὰ τοῦ ἄρα.

e) Τὸ ἀ.λ.ℓ. ἄρα = ἄλλος ὅτεις, ἄλλας πραγματικῶς, φυσικά, δῆλον δητὶ, sed nimirum, scilicet, πολλάκις δὲ καὶ εἰρωτικῶς, ἐκρράζει ἀντίθεσιν, ἵνα μετὰ βεβαιώθητος πρέπει νὰ προσδοκῇ τις κατὰ τὴν τοῦ λόγου συνάρτειν. Ζ, 418 «οὐδέ μιν ἔξενάριζε, σεβόσσοντο γάρ τόγε θυμῷ, ἀ.λ.ℓ. ἄρα μιν κατέκηνε» = ἄλλας τῷ δητὶ, ἄλλος ὡς εἰκός. Μ, 320. γ, 259 «τῷ κέ οἱ (δηλ. Αιγύσθῳ) οὐδὲ θυνόντι γυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχειν, ἀ.λ.ℓ. ἄρα τὸν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδακψιν» = ἄλλας τῷ δητὶ οὐδὲ εἰχον καταφάγη αὐτὸν κτλ. Κ, 214 «οὐδὲ οἴγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδρόσιν, ἀ.λ.ℓ. ἄρα τοίγε οὐρησιν μακρηστοὶ περιστάνοντες ἀνέσταν» = ἄλλας κατ' ἀνάγκην, φυσικά, ἄλλας τῷ δητὶ κτλ. ι, 554. δημ. ὅμν. Αρρ. 10. Ξεν. Ιέρ. 1. 13 «εἴποις οὖν ίσως σύ. Ἀ.λ.ℓ. ἄρα ἔρχεται κύτοις (τοις τυράννοις) τὸ τοικυττα (ἀξιοθέατα) καὶ οἴκοι μένουσι» = ἄλλας τῷ δητὶ (ἄλλοι εἰνε βεβούειν, δητὶ) συμβαίνονται εἰς αὐτοὺς τὰ τοικυττα, καὶ ἐκν ἐν τῇ οἰκίᾳ των μένουσι. Ηλ. πολ. 374, Β. Οὕτω καὶ ἐν ἐρωτήσει. Ξεν. Απομν. 3. 11, 4 «εἰπέ μοι ἔστι σοι ἀγρός; Οὐδὲ ἔμοισιγ' ἔρη. Ἀ.λ.ℓ. ἄρα οἰκία προσόδους ἔχουσικ;» = ἄλλος οἶμως βεβούίως . . 4. 2, 22. Ηλ. Πρ. 312, a. ἀπ. 25, a. Εὔθοδ. 290, e. Δύνανται δὲ νὰ περιντεθῶσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ λέξεις ἔχουσικ σημαντικότητά τινα. Ξεν. Αγ. 7, 5 «ἐκενοῖς . . οὐδὲ ἐφησίεις φανερὸς ἐγένετο, ἄλλοι εἰπεν ἄρα· Φεῦ, ὃ Ελλάζ» = ἄλλοι ἀνεργώνησε φυσικά, τῷ δητὶ κτλ. Ηλ. Κρίτ. 47, e «ἀ.λ.λὰ μετ' ἐκείνου ἄρα ἡμῖν βιωτὸν κτλ.» = ἄλλος οἶμως μετ' ἐκν. φυσικ., τῷ δητὶ . . Οὕτω πως τίθεται ἐπ' ίσης τὸ, δὲ ἄρα, μετὰ τῆς διατορῆς, οἶμως, δητὶ τὸ δὲ οἱ μάρνοι εἰνε ἐνκαντιμακτικόν, ἄλλα καὶ συνδετικόν (§. 526). Ιδ. Α, 46. 148 κ.τ.λ. Διάρροον τούτου εἰνε τὸ παρ' ἀττικ. κεχωρισμένον δὲ . . ἄρα, περὶ οὗ ίδ. ἀριθ. 3. - Τὸ ἀ.λ.ℓ. ἄρα ποέπει τις νὰ πραγκέλῃ πρὸς τὸ προελθόν ἐκ τῆς αρχεσεως, τοῦ αὐτει καὶ ἄρ, τὸ αὐτάρ (ἔξ οὗ τὸ ἀτάρ).

f) Τὸ οὐδὲ ἄρα = οὐδὲ τῷ δητὶ, καὶ δητῶς οἷς, οἷς. ἀγτιστοιχεῖ

ἀρνητικῶς πρὸς τὸ καταρχεῖν. *d.l.l'* ἄρα. A, 330 «τὸν δὲ εὔον
· ημενον· οὐδὲ ἄρχ τῷ γέ τι οὐδὲν γῆθησαν Αχιλλεύς». E, 621. 674.

g) Τὸ ἄρα μετ' ἀπαροπικὰ κ. δεικτικὰ χρησιμέναι προσέτι καὶ πρὸς ἔξαρσιν αὐτῶν = ὁ ὄποιος κτλ. οὐσία οὐσία, ὁ ὄπ. ἀκριβῶς, ὁ δπ. δῆλα δή· οὗτος οὐσία, οὐσία, οὗτος ἀκριβῶς, οὗτος δῆλα δή. A, 430 «χωρόμενον .. γυναικὶς, τὴν δὲ βίᾳ ἀκοντος ἀπηγόρων». B, 210. E, 650. Z, 131. H, 182. N, 594. α, 30. u, 106 «πληγίοις, ἔνθ' ἄρα οἱ μάλισται εἰπατο» = ὅπου ἀκριβῶς κτλ. Θουκ. 1, 69 «καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς; (cauti) εἰναί, ὡρ ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτεις» = τῶν ὄποιών οὐσία οὐσία, ἀκριβῶς ή φήμη διέψευδε αὐτὸν τὸ πρᾶγμα, ή φήμη περὶ μάλισταν ὑπερέβαντε τῷ δηντὶ τὴν ἀλήθειαν, *quorum videlicet fama rem ipsam superabat*. Σεν. Κύρ. 2. 2, 10 «ὦ Ζεῦ, οἵους ἄρα ημεῖς; ἔχομεν ἄνδρας ἑταίρους» = ὄποιοις δῆλα δή, τῷ δηντὶ, ὄποιοις τάχα ἡμ. ἔγ. ἔνδ. ἑταίρ., ἐνταῦθι εἰρωνικοῖς, *quales scilicet habemus socios*. [”Οταν ὅμως τὸ ἀναρροικικόν. κατέται δηντὶ τοῦ δεικτικοῦ, τὸ ἄρα δύνκται νὰ ἀναρροικηται εἰς τὸ προηγούμενον. καὶ νὰ ἐκροάξῃ μετάβασιν ἀπ' ἔννοιάς εἰς ἔννοιαν (*ἰδ. ἀριθ. 7*). οἴον A, 405 «οἵ δὲ πατέρες Κρονίωνι καθέζετο κάθετοι γαλιών» = οὗτος δὲ, οὗτος λοιπὸν ἐκάθητο κτλ.] - A, 149 «ὅ δ', οὐδὲ πλεῖσται αἰλονέοντο φάλαγγες, τῇ δέ, ἐνόρουστε». Ω, 788 «ἡμοις δὲ ἡριγένεις φάνη ἐοδοδάκτυλος Ἡώς, τῆμος ἄρ' ἀγρῷ πορῆην αἰλυτοῦ Ἔκτορος ἔγρετο λαβέν». A, 196 «τούνεκ' ἄρχ». H, 405 «καὶ τέτ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέρηπτον ἀγαμέμνων» Πλ. συμπ. 198, c «καὶ ἐνενόησα τότε ἄρα καταγέλαστος ὅν, ἡνίκα κτλ.». Φαιδρ. 259, b «οὕτως ἄρχ». Άλλα καὶ ἀνευ δεικτικοῦ. τὸ ἄρα κεῖται ἐν ἐπομένῃ ἀταποδοτικῇ (κυρίᾳ) προτάσει. πρὸς ἔξαρσιν αὐτῆς, 0, 73 «καὶ τέλει ἐπει πόσιος καὶ ἐδητήσις ἐξ ἔρων ἔντο, Μοῦσ' ἄρ' ἀσιδὸν ἀνηκεν ἀειδέμεναι καλέα ἀνδρῶν». A, 465. B, 433. H, 360. Άλλα καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἀπαγνῆ τὸ ἄρα οὐγῇ σπανίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου τῆς προτάξης. ήτοι τῆς ἀποδέσεως, ή μετὰ σύνταξης, μετοχικῆς, διε τὸ ἄρα δὲν πρέπει νὰ ἐκληρθῇ ὡς συλλογιστικόν. Σεν. Κύρ. 1. 3, 2 «ἐρωτώσῃς δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν, πότερος καλλίων αὐτῷ δοκεῖ εἶναι, ἀπεκρίνατο ἄρα δὲ Κῦρος» = τότε (ώς εἰκας, ὡς ἡτο ἐπόμενον) ἀκριβῶς ἀπεκρίθη δὲ Κ. 7. 3, 6 «ταῦτα ἀκούσας δὲ Κῦρος ἐπαίστηκε ἄρχ τὸν μηρόν». Εἰς τὸ δεικτικόν προστίθεται τὸ ἄρα συγχάκικαι τότε ἔτι, διε ἐναῦτῳ πραγαλαγάρεται μὲν προδόξην τι καὶ περιγραφὴν ἀντικείμενον, ἀρχεται δὲ ἀπ' αὐτοῦ καὶ νέα τις ἔννοια, ὥστε τὸ ἄρα τότε δὲν χρησιμέναι μόνον πρὸς ἔξαρσιν, ἀλλὰ δηλοῦ προσέτι καὶ τὴν μετάβασιν εἰς ἀλληλην ἔννοιαν (*ἀριθ. 7*). N, 170 «Τεῦκρος δὲ πρῶτος . κατέκτη Ιμερίον αἰγαλητήν». 177 «τόν δέ οὐδὲ Τελχαμῶνος ὡς ποιατος ἔγγει μακρῷ νυξε». B, 477 «μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ..» 482 «τοῖος ἄρ' Ατρείδην θηκε Ζεὺς ηματι κείνῳ». Γ, 146. 153 «τοῖος ἄρα κτλ.»

Συχνά οὗτω τὰ, ὃς ἄρ' ἔφη, ὃς ἄρα φωνήσας κ.τ. δι. Πολλάκις παρεντίθεται μεταξύ τοῦ δεικτικ. καὶ τοῦ ἄρα τὸ βεβαιωτικ. μὲν (§. 503). B, 867 «Νέστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο.. 870 τὰρ μὲν ἄρ. Ἀ. καὶ N. ἡγησάσθην».

h) *Eἰ* (έαρ) ἄρα = ἐξ ἴσως, ἢν ἴσως, ἢν συνταξι, ἢν ἀληθῶς, ἢν βεβαίως. Θουκ. 1, 136 «καὶ οὐκ ἀξιοῦ (Θεμιστοκλῆς), εἰ τι ἄρα αὐτὸς ἀντεῖπεν αὐτῷ Ἀθηναῖσιν δεομένῳ, φεύγοντας τιμωρεῖσθαι». Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 6. Θουκ. 1, 93 «ἡρ ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βιασθῶσιν». Ξεν. ἀν. 5, 1, 13. Πλ. Φαίδρ. 238, d. - *Eἰ* μὴ ἄρα παρ'. Οὐρ. = ἢν ἴσως δὲν, ἢν τῷ συντι σχι, ἐξ ἴσης ἴσης σχι, ἢν ἀκριβῶς δὲν, παρ' Οὐρ. E, 680 «καὶ νύ κ' ἔτι πλέοντας Λυκίων κτάνε δῆτος Οδυσσεὺς, εἰ μὴ ἄρ' οὕτος νόητος μέγας κορυθαίολος "Εκτωρ". Z, 75. Οἱ ἀπτικ. μεταχειρίζονται τὸ εἰ μὴ ἄρα, εἰρωτικ.=ἐξ ἴσης τάχα, ἢν ἴσως, συνήνε, ἀκτός ἢν ἡνε, λατιν. nisi forte. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 8 «πῶς ἢν οὖν ὁ τοιοῦτος ἀνήρ διαχθείροι τοὺς νέους; εἰ μὴ ἄρα ἢ τῆς ἀρετῆς ἐπιμελεῖς διαφύορος ἐστιν».

i) *Eἰτ'* ἄρα .. εἰτε, ἢ εἰτε .. εἰτ' ἄρα
οὐτ' ἄρα .. οὐτε, ἢ οὐτε .. οὐτ' ἄρα
μὲν ἄρα .. δὲ, ἢ μὲν .. δὲ ἄρα.

Αἱ συνδέσ. αὕται ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰς ἐν §. 508, 3, a) μνημονευθείσις εἰτ' οὐτ .. εἰτε, ἢ εἰτε .. εἰτ' οὐτ κ.τ.λ. ἢ καὶ ταῖς ἐν §. 538, 5 ητοι .. ἢ, ἢ .. ητοι. Διὸ τοῦ ἄρα, ὡς καὶ διὰ τοῦ οὐτ ἢ τοῦ τοι, ἐξαίρεται τὸ πρώτον ἢ τὸ δεύτερον μέλος, ἐνίστιο μάλιστα προστίθεται τὸ ἄρα καὶ εἰς τὰ δύο, ἵνα ἐξάρῃ ἀμφότερον. A, 65 «εἰτ' ἄρ' ὅτι εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἐκπατόνεης». Πλ. Φαίδ. 70, c «τοκεψύμεθι .. εἰτε ἄρα ἐν "Αἰδου εἰσὶν οἱ ψυγκι τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων εἰτε καὶ οὕ». Ιδ. Θουκ. 6, 60. Ξεν. Κύρ. 7, 2, 29. Οὕτω πως καὶ τὰ, ἢ ρ' (ἢ γ') .. ἢέ K, 445. i, 175. Σορ. Φ. 345 «λέγοντες εἰτ' ἀληθὲς, εἰτ' ἄρ' οὐτ μάτην», ἔνθι προστεθόη τὸ οὐτ πρὸς ἔτι μείζονας ἐπίταξιν. Αρρ. νεφ. 271 «εἰτε .. εἰτε .. εἰτ' ἄρχον». - A, 115 «οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, οὐτ' ἄρ φρένκας οὔτε τι ἔργον». E, 333. 532. M, 53. N, 513. Ψ, 632. Ω, 40. Οὕτω καὶ, μήτ' ἄρα .. μήτε οὖν H, 400. (Πλ. πολ. 538, e «οὐτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἢν τις ποιῇ, ἀποδεκτέον, πολὺ δὲ ἡττοί, ἐὰν θεοὺς» ἀντί «οὐτε ἄρχον ἀνθρ. .. οὐτε θεοὺς», πρὸς ἐξαρσιν δὲ τῆς ἀντιθέσ. ἐτέθη τὸ πολὺ δὲ ἡττοί, υ. σ. Stallb.) Z, 352 «Τούτῳ δ' οὐτ' ἄρι νῦν φένες ἔμπεδοι οὐτ' ἄρι διπέσω ἔσσονται». E, 89. Ω, 337, «ώς ψυγκι, ὡς μήτ' ἄρ τις ήδη μάτ' ἄρ τε νοήσῃ». - B, 1 «ἄλλοι μήτ' ήσοι τε .. εὔδον .. , Δίκ δ' οὐκ ἔχει νήδυμος ὑπνοῖς». Z, 312. Θ, 119 κ.τ.λ. συγκ. δὲ παρ'. Οὐρ. καὶ τὸ, μὲν ήσα .. , αὐτάρ, ἢ αὐτάλ, ιδ. Ε, 148. Πλ. Φαίδρ. 263, b «ἐν μὲν ἄρα τοῖς συμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὖ», υ. σ. Stallb. πολ. 467, d «εἰς μὲν ἄρα τὰς ἀξίουσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται».

Πρωτ. 325, b. c. «τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοὺς υἱεῖς διδάσκονται. ταῦτα δ' ἄρχονται διδάσκονται;» μ. σ. Stallb. Συχν. οὕτω παρὰ Πλάτωνι οἶον Κρίτ. 50, ε «ἢ πρὸς μὲν ἄρα τοι πατέρα οὐκ ἔξι ἵσου ἦν τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὸν δεσπότην . . . , πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἄρα καὶ τοὺς νόμους ἔχεσται σοι, ὡςτε κτλ.» πολ. 600, d. "H, μὲν . . δ' ἄρα. Κρίτ. 46, d «ἢ, πρὸν γὲν ἐμὲ δεῖν ἀποινῆσκεν, (ό λόγος) κακῶς; ἐλέγετο, νῦν δὲ κατέδηλος ἄρα ἐγένετο, ὅτι ἄλλως (temere, μάτην) ἔνεκα λόγου (dicas causa) ἐλέγετο;» ἀπ. 34, c, μ. σ. Stallb. Μενέζ. 91, d. Φιλ. 68, a, μ. σ. Hdrf. νύμ. 931, c.

Σημ. 2. Παρὶ μὲν τοῦ συμπερασματικοῦ ἄρα ίδ. § 545, περὶ δὲ τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἄρα §. 587, 14.

§. 510. Πέρ ¹).

Τὸ πέρι εἰνε ὁ ἐγκλιτικός καὶ συγκεκομμένος. δευτερεύων τύπος τοῦ ἐπιδίδημού πέρι, καθὼς καὶ τὸ λατινόν. ἐπίρ. per, ὅπερ ὡς πρόθεσις, μὲν δηλοῖ διὰ μέσου, πέρα πέρα, ἐν συνθέσει δὲ ἐρτελῶς, παρτελῶς, ὀλως διόλου, πάρα πολὺ, λίκν (per mihi gratum accidit, per enim magni aestimo, per fore accommodatum tibi, per gratus - perque jucundus, μ. σ. Kühner εἰς Κικ. Tusc. 4. 16, 36· προσέτι δὲ τὰ pertinere, pertinax, permanere κ.τ.λ.· perquam, semper, paullisper, parumper, nuper κ.τ.λ.) Εἰς τὴν βέβην, ἐξ ἦς κατάγονται τὰ πέρι, πέρ, per, ἀνήκουσι καὶ τὰ πέρα, πέραρ, πέρας, περάω, περαίνω, περώ. Ἡ ἀρκτικὴ τοῦ πέρι σημαστή εἰνε πέρα πέρα, παρτελῶς, ἐρτελῶς πέρα, πάρα πολὺ, οὐχὶ ὅμως ὡς πρὸς τὸν τόπον, ἄλλ' ὡς πρὸς τὸν βαθύμον (= ἐντελῶς, λίκν, ἥγκν), σημαίνει δὲ καὶ τὰς περιστάσεις (= πάντως, ἀκοιθῶς, σωστά, ἐν πάσῃ περιπτώσει). Τὸ πέρι συμφωνεῖ πρὸς τὸ γέ κατὰ τοῦτο μάνον, καθ' ὅσον καὶ τοῦτο δηλοῖ ἐπαύξησις, διαχρέει: ὅμως τοῦ γέ, καθ' ὅτι τὸ μὲν πέρι δηλοῖ τὴν ἐπικύρησιν κατὰ πλάτος, ἐξωτερικῶς (διὸ τὸ μέτρον, μέγεθος, τὴν περιοχὴν, τὸ πλάτος τῆς ἐννοίας), τὸ δὲ γέ τὴν ἐπικύρησιν κατὰ βάθος, ἐσωτερικῶς (διὸ τὸν βαθύμον, τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ἐννοίας; λιχνόν, τὸ πόσον αὔτη εἰνε λιχνόρᾳ). Τὸ πέρι λοιπὸν χρήσιμον κυρίων εἴνε καὶ εἰς τὸ νὰ ἐξάρῃ τὴν ἐννοιαν κατὰ τὸ πλάτος κατέτης, διὸ καὶ γενικῶς εἰς τὸ νὰ ἐξάρῃ ἐννοιάν τινα. Τὴν ἐπιρήματην. ὅμως φύσιν αὐτοῦ ἀπέσχεται ἐνωρῆς καὶ κατέπεσεν εἰς ἐγκλιτικὸν παραπλήρωμακ. Ως ἐγκλιτικὸν δὲ ἐνοῦται πάντοτε μετά τινος, λέξης. ἢ κανονικῶς μάλιστα μετ' ἐκείνης, ἢν θέλει νὰ ἐξάρῃ. Ηγήν αὐτοῦ εἴνε ἡ ὅμηρική γλώσσα καὶ κατὰ τὸ παρά-

1) Ήδ. Hartung I. σ. 327. Παράδειλ. μετὰ τούτου καὶ τὸν Hoogeveen ἐν τῇ βρθ. συγγρ. σ. 688. Sch. Devar. I. σ. 187. κ. Klotz ad Dev. II. σ. 722. Rosst. εἰς λέξ. Πασσ. III. σ. 813. Bäumlein ἐν τῇ δηθ. συγγρ. σ. 198. Σακελλ. λεξ. ἐν τῷ πέρ, καὶ Βαυκίκη έλλ. γλώσσα. μόρ. πέρ.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 56

δειγμα αὐτῆς γενικῶς ἡ ἐπικηνή εἰτα ἀπαντῷ καὶ παρὰ τῇ λυ-
ρικῇ, σχεδὸν δὲ συχνά παρ' Αἰσχλ., σποραδικ. ὅμως παρ' ἄλλοις·
ἐν τῷ ἀττικ. δὲ πεζῷ μόνον ἐν συνδέσει μετ' ἀναρροφιῶν καὶ
συνδέσμων, ἀλλώς τε καὶ σποραδικ. καὶ μονον παρ' Ἰστι. 9, 11
«ὅτῳ ἐπὶ βραχύ περ ἔδει Ἀστύριδον γράμμενον» καὶ ἐν τῇ νέᾳ
δὲ ἰων. τοῦ Ἡρ. μόνον ἐπὶ μετοχῆς (ιδ. §. 486, A. 9) καὶ
μετὰ ἀναρροφιῶν καὶ συνδέσμους.

2. Συγχότετα φέρεται τὸ πέρ μετ' ἐπίθετα καὶ ἐπιφήματα. Γ,
201 «ἢ τεχνὴ ἐν δάκρυῳ Ἰούκνης χραγαῆς περ ἐούστη» = ἡτις
εἶνε πάντως πετρώδ., λίκν πετρώδ. Α, 131 «μὴ δ' οὕτως ἀ-
γαθός περ ἐών . . . κλέπτε νόφω» = εἰ καὶ εἰται λίκν εἴσοχος ίδ. Nagelsbach. Αἰσχλ. Αγ. 1054 «μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν
φρεσνί». 1552 «τάδε μὲν στέργειν δύσπλητα περ ἔντα». Ικ. 54.
Σορ. Φ. 1068 «γὴ πρόσκευσσε γενναῖς περ ὄν» = ὅσον πολὺ¹
γεννακτὸς καὶ ἂν ἔσται. Μετὰ φίμ. παρεμφατικοῦ. Α, 211 «ἄλλο
ἥτοι ἐπεστιν μὲν διεῖδισσεν, ὡς ἔστεται περ» = ὡς ἔξ ἀπαντος θά-
ντες. φ, 212. Μετ' ἀντωνυμιῶν. Ζ, 477 «ῶς καὶ ἔγω περ» = ὡς
καὶ ἔγω ἔξ ἀπαντος. Α, 508 «οὐ πέρ μιν τέσσον» = σὺ πρὸ πάν-
των, σὺ τούλαχιστον τίμησον αὐτόν. Θ, 242 «τάδε περ». Κ,
70 «καὶ κύτοι περ». Μετὰ οὐσιοτικοῦ. Η, 204 «εἰ δέ καὶ Ἐ-
κτορῷ περ φιλέσιεν. Υ, 65 «θεῖοι περ» = θεοί μάλιστα. γ, 236.
Αἰσχλ. Αγ. 176. ἐπτ. 1029 «γυνὴ περ οὖσκ». Μετ' ἐπιφήμη.
Β, 236 «οἴκαδε περ . . . νεφελούχον» = εἰς τὴν πυτείδα πάντως, τούλα-
χιστον. Σ, 295 «πρότατόν περ». Θ, 353 «υτάκτιον περ». ι, 7
«πάνοντι περ» = διπλασίηποτε πρότερον, τούλαχιστον πρότερον.
Πίνδ. Ν, 3, 80 «δέψε περ» = λίκν ἀργά. 7, 101 «τὸ περ νῦν
(ἀντὶ γερή περ)» = τούλαχιστον πρὸς τὸ παρόν. Μετὰ μετοχῆς. Ψ,
79 «γεννάμενόν περ» = ἀμέσως; μετὰ τὴν γέννησιν. φ, 14 «ἔχοντά
περ ἀλγεκ θυμῷ» = ὅστις; ἔχω τούλαχιστον, ἔχω πάντως κτλ. 47
«μηδέ μοι ἄτοι . . . ὅμινες φυγόντι περ κατέν τολεθον» = ὅστις ἀ-
πέρυγον τούλαχιστον κτλ.

3). Ενίστεται γραπτικένει πρὸς ἔξαρσιν καὶ ἀντιθέσεων· διὸ σημαί-
νει τὸ πέρ τότε = ἄλλ' ἐντελῶς, λίκν πολὺ, ἀλλὰ τούλαχιστον,
μὲν ἀλλαγήσθει ακρότι μάλιστα . . ., σὺ δὲ ἀλλον περ Πινακηκούς
τειροφενούς ἐλέκτηρ». Ιδίκ δὲ συγχάνει συνδέσεις ἡ μετὰ τοῦ πέρ,
ὅταν κατέτη δηλοτε τὸ ἀντιτομένον πρὸς τὸ κακτηγορούμ. (βῆμα) τῆς προτάσ. = εἰ καὶ, καὶ τοι. Α, 241 «οὕτι δύνησεν
ἀχνύμενός περ γραπτικέν». 586. Ζ, 85 κ.τ.λ. Πολλάκις ὅμως
ἔπεται ἡ μετοχή, ιδίκ δὲ τὸ ἐώρ, τὸ δὲ πέρ προσκολλεῖται εἰς

τὴν λέξην, ἥτις πρέπει νὰ ἔξεχθῇ. Ε, 94 «οὐδὲ ἄρα μίμονον, πολέες περ ἐόντες». Α, 546. 587 κ.τ.λ. Β, 249 «οῦ κέν οἱ κεγάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα». Ἰδ. τὰ ἐν ἀριθ. 2. ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. εἰλημένα χωρίκ.

4. Πρὸς ἐπίτασιν τοῦ πέρι, καὶ μάλιστα κανονικῶς ἐν τῷ σηματο. τῇ ἐν τῷ ἀριθ. 3 ἡθεῖσῃ, προστίθενται αὐτῷ καὶ ἄλλα ἐπιφρέμματα, ίδια δὲ τὸ καὶ = etiam, καὶ μάλιστα πρῶτον μὲν κεχωρισμένως· καὶ . πέρι περ² Οὐρ., ἀργότερον δὲ πάντοτε ἐνωτικῶς καίπερ ἐν συνδέσ. μετὰ μετοχῆς ἐν τῷ σηματ., τῇ ἐν τῷ ἀριθ. 3 μηνηθεῖσῃ = εἰ καὶ, θν καὶ τοι, quamvis, ιδ. §. 486, Α. 9. Ἀνευ μετοχῆς Ρ, 104 «Ἄλιμοι καὶ κῆτες ίδιντες ἐπιμνησάμενα γέρμην καὶ πρὸς δάκιμονά περ» = εἰ καὶ γωροῦμεν εἰκαντίον θεοῦ τινος. Ι, 247 «καὶ δύε περ» = καὶ τοι ἀργά, εἰ καὶ ἀργά. Περὶ τῶν καίπερ, αὐδέπερ, μηδέπερ, καὶ . περ . ὅμως μετὰ μετοχῆς ιδ. §. 486, Α. 9.

5. Ἐὰν τὸ πέρι συνδέηται μετὰ συνδέσμ. κ. ἀγαροπικῶν, καὶ ἐπομένως ἀνήκῃ εἰς τὴν δευτερεύουσαν. πρότατ., ἐπενεργεῖ προσέτι καὶ ἐπὶ τῆς κυρίας προτάσ. Ἡ ἐπὶ μέλους αὐτῆς, καὶ ἀντιστοιχεῖτε ἐντελῶς πρὸς τὸ παλκινὸν γερμαν. all (= ganz = ἐντελῶς) ποὺ συνδέσμ. κ. ἀναρροφικ. οἷον ἐπει περ=alldieweil, ἐπειδὴ ἀκριβῶς, ίσιαν ίσιαν, ἐπειδὴ πάντως, δλως διάλου, δπον περ=allwo=ὅπου ἐντελῶς, ὅπου ίσιαν ίσιαν, ὅπου ἀκριβῶς. Τοῦ εἰδόντος δὲ τούτου ἀπαντῶντιν κι ἔτις συνδέσεις, διπερ=ἀκριβῶς οὗτος, δστις, ίσιαν ίσιαν οὗτος, δστις· δστοπερ=τόσος ποὺλος γεγάλος, δστος, ἀκριβῶς τόσος, δστος· οἵδε περ = τοιούτος ἀκριβῶς, οἵδε-ὅπου περ, δθι περ, ήτα περ, ἔνθα περ, =ἐκεῖτε ἀκριβῶς, δπον, κυρίως ἔκειτε, δπον, ἀκριβῶς, τελείως κτλ., δθει περ=ἀκριβῶς ἔκειθεν, δπόθεν, οἱ περ κ.τ.λ.· δσπερ = οἵτως ἀκριβῶς, ἐντελῶς, οἵ· ἀλλά περ ἐπικ. Μ, 362 «εἰ δὲ καὶ εἰθύδε περ πόλεμος . . δρωρεν, ἀλλά περ οἵος ήτω Τελχυώνιος» = ἀλλά ἀκριβῶς τοιούτος, οἵος, 349· ἐτε περ, ήτίκα περ, ἐξ δτον περ, πρίν περ, ἔως περ, ἐτε περ=ἔως τότε ἀκριβῶς, ίσιαν ίσιαν ἔως τότε, δτεκτλ., ἔτις ἔκεινου ἀκριβῶς τοῦ χρόνου, ἔως δτον, ἔως δτον ἀκριβῶς κτλ. - ἐπει περ = ἐπει ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ίσιαν ίσιαν, ἐπειδὴπερ=ἐπειδὴ βεβκίως, ἀκριβῶς, ἐντελῶς, διδτι περ κτλ.-εἴ περ, ἔπτερο(κυρ.). ἔκειν βεβκίως=ἐκεῖν ίσιαν ίσιαν, ἔκειν ἀκριβῶς, θν ἀλλως, ἔκει δηλω δή. Ή γρῆσις αὔτη τοῦ πέρι ἀπαντᾷ συγχρήτεσφ παρὰ τοῦ; ἀττικ., δσφ καὶ τοις ἐπικ. Δύναται δημως νὰ έχῃ καὶ τὴν ἐν τῷ ἀριθ. 3 ἡθεῖσαν σηματ. = θν καὶ, καὶ ἔκει μάλιστα, ἀλλά δημως (ἐπικ. οἵ τὸ πολύ). Γ, 25 «μάλικ γάρ τε κατεσθίει (δηλ. λέων αἰγάκ), εἴ περ θν αὐτὸν σεύωνται . . κύνες» = θν καὶ κινηγῶσιν αὐτὸν οἱ κυν. Ζ, 167 «οὐδέτε τι ήμιν θελπωρή, εἰτερ τις ἐπιχθονιών ἀνθρώπων φρεσὶν ἐλεύσεσθαι (Οδυσσῆα)». Β, 286 «οὐδέ τοι ἐκτελέσουσιν διόσχεσιν, ην περ διόστεκν» = διόσκη, ην δημως, ην μ' ὅλη ταῦτα ἔδωκαν. Ω, 603 «καὶ γάρ τ' ἡδοκομος

Νιόβη ἐμνήσατο σίτου, τῆπερ δώδεκα πατέδες ἐνὶ μεγάροις εἰς Ὀλοντο» = εἰ καὶ τῇ εἰχον φονευθῇ δώδ. πατέδες κτλ. Αἰσχύλ. Π. 415 «ρυγῆ δ' ἀκόσμως πᾶσα νκῦς ἡρέσσετο, θσαι περ ἥσαν βρυρέρου στρατεύματος» = ὅσαι πολλαὶ τούτων καὶ ἐν ἥσαν.

§. 511. Γ ἐ (δωρ. κ. αἰσθ. γά) ¹⁾.

1) Τὴν ἀρκτικ. τοῦ γὲ σημασ. εἰδόμεν εἰς §. 510, 1. Δηλοῦ δῆλη. ἔγτασιν, βάθος, ἐσωτερική δηλ. ἴσχυρ., στερεότητα, ἐνίσχυσιν, ἐπιβεβαίωσιν, ἐπίτασιν, χρησιμεύει δὲ προσέπι καὶ εἰς τὸ νὰ δείξῃ τὴν ἔννοιαν ὡς τὴν σηματικωτέραν, ἐμγατικωτέραν· ἐκ τῆς σημασ. δὲ ταύτης ἀνεπτυχθῆ ἡ σημασ. τῆς διακρίσεως, τοῦ χωρισμοῦ, περιορισμοῦ, κολασμοῦ. Συμφωνοῦσι δὲ τὸ γὲ καὶ πέρι ἐντελῶς κατὰ τὴν χρῆσιν μόνον, καθ' ὅτι ἀμφότεροι χρησιμεύουσιν πρὸς ἔξαρσιν, ἐπίτασιν ἔννοιας, κατὰ πόσον ὅμως διεκφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασ. ἀνεπτυχθῆ εἰς §. 510, 1. Καὶ κατὰ τοῦτο προσέπι συμφωνοῦσι ταῦτα πρὸς ἄλληλα, καθ' ὅτι ἀπώλεσαν ἀμφότεροι τὴν ἀρκτικ. αὐτῶν ἐπιζήγματικ. φύσιν καὶ κατέπεσαν εἰς ἐγκλιτικ. παρακλητῷματα. Ής ἐγκλιτικ. τὸ γὲ προστίθεται πάντοτε εἰς τὴν λέξιν, ἣν θέλη νὰ ἐξάρῃ. Εἰς ἔννοιαν δὲ οὐσιαστικὴν καὶ προσθετόπτωτα τὸ γὲ κατὰ σχεδὸν πάντοτε εἰς τῷ μέσῳ, ἐπειδὴ ἀμφότεροι τὰ μέλη ταῦτα ἀποτελοῦσιν εἰς ὅλον· οἷον δ' γ' ἀνθρώπος, ἐν τῷ χρόνῳ. Σημίας τέ γε ὁ Θυλαῖος, ἢ οὐ τέ γε μεγαθηκότες κ.τ.λ. Ὅταν δὲ δύο ή καὶ πλειόνες λέξ. ἀποτελῶσιν οἰονεῖν εἰς ὅλον, τὸ γὲ ἡ τίθεται μετὰ ταύτας, ἢ ἐν τῷ μέσῳ· οἷον βίος ἀνθρώπιος γε.-βίος γε ἀνθρώπιος. Οἱ παρατακτικοὶ σύνδεσμοι μὲρ, δὲ, τέ τίθενται πρὸ τοῦ γέ· οἷον δ' μέργε, ἐκεῖνος δέ γε, οὗτός τέ γε, ὅταν ὅμως τὸ γὲ λινοχρεόηται εἰς ὀλόκληρον τὴν πρότατον. τίθεται μετά τοὺς εἰσιχγωγικοὺς συνδέσμους· οἷον ἀράγε, εἴ γε, ἐπει γε. Ὁ Όμηρ. ὅμως φίλετ πολὺ νὰ παρεμβάλῃ μεταξὺ τῶν εἰσιχγωγικ. τὰς ἔντασιν. δ, ἡ, τό· οἷον εἴ τό γ' ἀμεινον.

1) Τὸ ἄλλην. γέ, γὰς ἀντιστοιχεῖ κατὰ τὴν σημασ. καὶ χρῆσ. πρὸς τὸ βεδικ. γρά· οἷον sa - gha = ὁ γε (γά), πρὸς τὸ λιθοσαν.. gl (tas - gl = ὅγε) καὶ τὸ ἐκκλησιαστικ. σλαβ. ze, το. Curtius ἐπειρ. σ. 460. Ὁ Hartung I. σ. 344 θεωρεῖ τοῦτο ὡς τὸ αἰτόν πρὸς τὸ ἀκάριστον ἐπιβῆ. ζα, δηρ εἰνε δευτερεύων τύπος τοῦ ἔχεται (ἔχεν), πρὸς τὸ γερμαν. ja (δερ ja) καὶ πρὸς τὸ λατ. qui εἰς τῷ quidem = γέ δή. Ὡς πρὸς τοῦτο ὅμως· ὑπάρχει ἀμφισβολία τις, καὶ ιδίᾳ ὡς πρὸς τὴν ταῦτα· τητα πρὸς τὸ ζα καὶ qui εἰς τῷ quidem. Μόλις ξέλια μνείας είνε καὶ η ιδέα τοῦ Klötzel ad Devar II. σ. 273, θεωρεῖτος τὸ γέ ὡς τύπον προστακτικῆς· τοῦ βρέμ. Γένος ήτοι Ελω (θεῖν), ἡ ὡς ἀποκοπὴ τοῦ ἔχεται. Ιδεῖ ὅμως προσέτι Rost εἰς τῷ λεξ. Πατσ. I. σ. 537, Σαχελλαρ. ἐν γέ. Nügelsbach IV. Exk. zur Iliade. Kvīčala in d. Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. σ. 311. καὶ Bäumlein ἐν τῇ ἑτο. συγγρ. σ. 53.-Σημ. μεταφρ. Τὸ γέ τοῦτο διετηρήθη ἔχει τοῦ νῦν καὶ παρ' ἡμῖν ὡς αἰτιολογικ. γίλ = διά· οἷον γίλ τοῦτο· ω; προτρεπτ. γίλ ιδέ τον = ιδού, νὰ ιδέ τον, καὶ ὡς πολυσημαντον ήτοι ἵπιτατικ. βεβαιωτικ. θαυμαστικὸν κτλ. εἰς τὰ τῶν Ζακκυν. γίλ μᾶ = γὰ μῆν.

2) Ως τὸ πέρι, οὕτω καὶ τὸ γέ δύναται νὰ τεθῇ κατόπιν πάντος εἰδους λέξη, ίνα ἐξάρη αὐτάς. Τ. 334 «ἡδη γάρ Πηλῆγ' δίομαι . . . τεθνάμεν». Ξεν. οἰκ. 4, 8 «οὓς μὲν ἀν αἰσθάνται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένηρ γε τὴν χώραν παρεχομένους, τούτοις μὲν χώραν τε ἀλλην προστίθησι καὶ δώροις κοσμεῖν. Συχνὰ δὲ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀραγωνίσεων, ὄρκων, ἴκεσιών, παρακλήσεων, προσταγῶν. Εὐρ. Ἐκ. 826 «δεινόν γε θυητοῖς; ὡς ἀπαντα συμπίτνεις» = δεινὸν τῇ ἀληθείᾳ εἰνεκτλ. Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 5 «νὴ τὴν Ἡραν, ἔφη, ὅθ., καλὸν γε τὸ κτῆμα», μ. σ. Kühn. Πλ. Φείδρ. 230, α. Ἀρρ. Ἀχ. 94 ἐκκόψει γε κόραξ τὸν γε σόν». Πλ. κωμ. ἀποσπ. 2, 673 «παίτειε γέ σου τὸν πρωκτόν». Σοφ. Οἰδ. κ. 587 «ὅρχ γε μὴν» = πρόσεχε γιὰ μᾶ, ἔλα δὲ πρόσεχε. Αἴ. 483. Οἰδ. κ. 1409 «μὴν μ' ἀτιμάστητέ γε.» Ἐπὶ τῶν δρκῶν δὲ πολὺ σπανίως προστίθεται τὸ γέ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, εἰς δὲ δρκίζεται τις Ἀρρ. ἐκκ. 748 «μὴν τὸν Ποσειδῶ γ', οὐδέποτε» ἵππ. 1350 «καὶ νὴ Δίκ γ'. Ξεν. ἀπολ. 20 «καὶ νὴ μὴ Δίκ γε», μ. σ. Born. 1) παρὸ τοῖς μηγν. ὅμως¹⁾ οἶον τῷ Ἰουλίκνῳ, Λιθαν. καὶ Θεμιστιώφ συγχόντερον²⁾. Προσέσι δὲ ἐπὶ ἐτόρων ἐρωτήσεων, ἐν αἷς θέλεις τις νὰ ἐπιφέρῃ φρ πᾶσαν τὴν ἔμφασιν ἢ ἐπὶ μιᾶς ἐκάστης χωριστὰ ἔννοιας, καὶ τότε τὸ γέ τίθεται ὅπισθεν ταύτης, ἢ ἐφ' ὅλης τῆς προτάσεως, καὶ τότε τὸ γέ τίθεται μετὰ τὸ ἐρωτηματικοῦ. ἄρα οἶον ἔρχ γε. Ἀρρ. σρ. 4 «ἔρχ' οἰστά γ', οἶος κνωμάλων φυλάττομεν» = ἔρχεις εἰζέργεις τῷ ὄντι κτλ.; Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 4 «ἔρχ γε οὐ χρὴ πάντα ἀνδρὸς τὴν ἐγκράτειαν ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσσομαι;» = ἔρχεις δὲν πρέπει; 3. 2, 1. 2. 8, 3. 8. Ηλ. Κρίτ. 44, ε «ἔρχεις γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ;» = ἔρχεις γε καθόλου δὲν φροντίζεις περὶ εμοῦ; συμπ. 192, d. Δημ. 18, 107. Ηολλάκις τίθεται τὸ γέ ἐν εἰρωνικαῖς προτάσεσ. Αυκοῦρ. 133 «θες γάρ οὐπέρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος οὐκέ ἐσονθησε, ταχὺ γε ἀν οὐπέρ τῆς ἀλλοτρίκης κινδύνων τινας ὑπομείνεις», μ. σ. Maetzner. Δημ., 45, 56 «ἔρμοιός γε ὁ Δεινίξις τούτῳ, οἵ . . . οὐδὲ τάληθη μαρτυρεῖν ἐθέλει κατὰ τούτου». 21, 209 «ταχὺ γ' ἀν γχρίστωντο, οὐ γάρ;» Ηλ. Γοργ. 470, ε «γχλεπόνγε σέ ἐλέγχει, ὥ.Σ. ἀλλ' οὐχὶ καὶ παῖς τε ἐλέγχειεν, οὗτοι οὐκέ ἀληθῆ λέγεις;» μ. σ. Stallb. Τὸ γέ που=βεβηλώς, τῷ ὄντι, ἀληθινά, τίθεται πάντως ὡς τὸ γέ δήπον Η. 500, 1. Ἀρρ. Ἀχ. 896 «ταύτην γέ που δώσεις» = ταύτη. βεβηλώς, τῷ ὄντι θὲ μοι δώστ. Πλ. πολ. 607, d «δοῖμεν δὲ γέ που ἂν» = εὐχρέστως δὲ τῷ ὄντι ἡθέλωμεν δώστη. Ὅτιχρότερον εἰνε τὸ μὲρ γέ που Πλ. πολ. 478, α «ἐπιστήμη μὲρ γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, τῷ ὄντι γνῶναι ὡς ἔχει;» = ἐπιστήμη δύμως εἰνε δύντως βεβηλώτατα . . .

1) Ο Πόρσων Adversar. σ. 35 (σ. 30 Εκδ. Λειψ.) καὶ ο 'Ραϊσίγιος Conject. in Aristoph. I. σ. 253 θέλουσι νὰ μεταβάλωσι πανταχοῦ τὰ τοιεῦτα χωρία, πλὴν ἄνευ λόγου — 2) Η. Meineke quaesti. Menandr. σ. 51,

3. Ἐπὶ ἀντιθέσεως δύο ἀντικειμένων ἡτοι δύο προσώπων. Ἡ πρόχυγάτ. δύνανται ἡ ἀμφότερον νὰ ἔξερθωσιν διὰ τοῦ γέ, ἢ, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ σύνθησι, μόνον τὸ ἐν. Ο, 48 «εἰ μὲν δὴ σὺ γ' ἔπειτα βοῶπις πόλιν τῆς Ἱρην, ἵσσον ἐμοὶ φρονέουσα ρεῖτ' ἀθανάτουπι καθίζοις, τῷ καὶ Ποσειδάωρ γε, καὶ εἰ μάλιστας ἀλλήρ, καίπει μεταστρέψεις νόσον». Ξεν. Κύρ. 8, 1, 30 «ὅταν ὁράσων φέματας ταῖς ἔξεστιν ἑρζίσαι τοῦτον σωρθρονοῦντα, οὕτω μάλλον οὐ γε αὐθεντεροὶ ἐθέλουσιν οὐδὲν ὑδριστικὸν ποιοῦντες φανεροὶ εἶναι». Ἡ ἀντίθεσις πολλάκις πρέπεινά συμπληρωθῆ ἐκ τῆς συναρπάσας τοῦ λόγου. Ἰδίᾳ δὲ συχνά ἐπιτείνονται οὕτω πως καὶ προσωπ. καὶ δειπν. ἀντωνυμ. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιθετικ. προτάσ. Πολ. 4, 120 «εἰ δὲ μὴ ἔκστατος γε ὑπέδυσαν τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἀέκοντας ἐκπολεμῶσι (δηλ. ἔθουλεύοντο)». Εὐρ. Ανδρ. 239 «οὐ δέ γειτεις γε (δηλ. κισσῆρ), δράσις δέ μ', εἰς δύον δύνη». Ἡ ἀντίθεσις πολλάκις πρέπει νὰ συμπληρωθῇ οἷον ἔγωγε ταῦτα ποιήσω = θνάτοις δὲν θὰ πράξωσι τ., ἐγὼ δύως βεβαίως θὰ τὰ πρ. Ξεν. Σπον. 1, 2, 27 «ἀλλ' οὐ γε πατέρες καὶ τοι συνόντες τοῖς νέοις τῶν παίδων πληρημελούντων οὐκ κιτίκι, ἔχουσιν, ἐκεῖνοις τοῖς νέοις μ. μάλλον ἡσί διδάσκαν τ. μαθηταῖς» ίδ. σ. Kühn. Οὕτω πως καὶ ἐπὶ τῶν διατευκτικ. ἥ . . ἥ, ἥτοι . . ἥ, εἴτε . . εἴτε, τὸ γέ πλεται εἰς τὸ μέλος, ὅπερ πρέπει νὰ δηλωθῇ ὡς τὸ ἐπικρατέστερον. Πολ. 1, 11 «ἡτοι κεῖτόν γε, τὸν ταῦτα βουλεύσαντα, δεῖται πλέλλωσθι, ἢ σί, τὸν ἐμὲ γυμνὴ θητούμενον». Πλ. Ιππ. 1, 301, a «εἰ γεννᾶσται ἡ σοφαὶ ἡ τάπιοι ἡ γέροντές γε ἡ νέοι τόχοιμεν ὄντες». ίδ. Θουκ. 6, 34. Ξεν. ἐλλ. 4, 8, 12. Άρρ. Θεσ. 428 μ. σ. Fritsch. Οὕτω πως τὸ γέ προστίθεται ἐπὶ διπλῆς ἀρατήσ. εἰς τὸ μέλος, ὅπερ ἴδιας ἀναγκην ἔχει κατατείξεως πολλά τὸν ἀντιθέσων, εἴς τὸν ἡ μίαν ἴδιαν πρέπει νὰ ἔξερθῇ. Ξεν. Τέρ. 2, 1 «καὶ αἵτινα καὶ ποτῶν καὶ ὄψων καὶ ἀγροδιαιών γε ἀπεγκαμένους». Ζ. 8. Κύρ. 2, 1, 15. πολ. Λακ. 8, 4 μ. σ. Haase. Πλ. Κρίτ. 47, b. ἀπολ. 34, d μ. σ. Stallb. Αργητικῶς. Πλ. πολ. 499, b «οὐτε πόλις οὔτε πολιτείας οὐδὲ γ' ἀνήρ».

4. Ἡ τάσφ συχνὴ παρὰ τοὺς ἀττικ. σύνδεσ., καὶ . . γέ, et (ac) . . quidem = καὶ μάλιστα, καὶ πρὸ πάντων, πλεται, ἐπι μετὰ προβλέψθεν τι ἐπιρρήηται ἔτερόν τι ὃς ἐμρκντικὸν συμπληρωμακ. Πλ. Φιλ. 58, d «ἀλλὰ παρῆσάν τινες καὶ πολλοὶ γε» = ac multi quidem, καὶ πολλοὶ μάλιστα. 65, d. Συγνότατα τίθεται τὸ γέ ἐν τοῖς ἀττικήσαι, ἵνα ἐνταχθῆσῃ τὸν ἔννοιαν τῆς ἀρωτήσ. ἢ καὶ ἐπιτείνῃ ἡ ἐπιδιορθώσῃ αὐτὴν, πολλάκις δὲ

καὶ ἵνα συμπληρώσῃ ἡ ἀναπτύξῃ αὐτὴν ἐπὶ μᾶλλον (οὗτως
ἰδίκι τίθεται καὶ . . γέ). Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 8 «ἡδη ποτ' ἐσκέψω,
εἰς ποτέρους τῶν τάξεων τούτων σκυτὸν δικαίως ἢν τάττοις; »Ε-
γωγέρ· ἔφη». =μάλιστα, βεβίως, τῷ ὄντι, εἰπε. Ηλ. ἀπ. 27, d «φῆς ή
οὖ; Πάντα γε». 20, b, 25, c. Οὔτω συγχά τὰ εὖ γε, καὶ λόγιον;
ἔρθως γε κ. τ. θμ. ¹⁾ Εὔρ. Ιππ. 95. «Ἐκ. 246 «Ἐκ. ἦψω δὲ
γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὅν; »Οδ. ὕστετος ἐνθυνεῖν γε σοῖς πέ-
πλοισι χεῖρ· ἐμήν» = τῷ ὄντι καὶ μάλιστα οὔτως, ὕστε . . Ιφ.
τ. 498 «Ἴρ. πότερον ἀδελφῷ μητρός ἐστον ἐκ μιᾶς; »Ορ. φίλο-
τητί γ' ἐσμέν δὲ οὐκ οἰκτιγνήτω, γύναι». = διὸ φίλοις μὲν τῷ ὄντι
ἐσμέν ἀδελφοὶ κατ. Ηλ. πολ. 556, a «πῶς γάρ, ἔφη, οὐ πολύν;
Οὕτε γ' ἑκείνη, ἣν δὲ ἔγω, ταιοῦτον κακὸν ἐκκαρόμενον ἐθέλου-
σιν ἀποσθεννύναι . . , οὕτε τῇδε, ἥ κατ.» μ. σ. Schneider.
Γοργ. 470, e. Ἀλλὰ καὶ τότε ἔτι τίθεται τὸ γέ ἐν ταῖς ἀπαν-
τήσεσιν, δταν τις δὲν παρδέχηται τὸ ὑπὸ τοῦ ἀλλού ῥῆθὲν,
ἄλλῃ ἐπιτείνῃ τὸ εὐαρτίτορ. Αρρ. ιππ. 186 «Δῆμ. μῶν ἐκκαλῶν
εἰ καλγάθων; »Αλ. μὴ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἡ πονηρῶν γε». νεφ. 84
«Στρ. εἰπέ μοι, φίλες; ἐμέ; Φιλ. ἢν τὸν Ποτειδῶ τουτον τὸν
ἴππιον. Στρ. μὴ μοι γε τοῦτον μηδέμω; τὸν ἴππιον» = ἔλαξ στὸ
θέον σου μὴ ἀνάρρεψε μοι, σὲ περικυλλῷ πολὺ, τοῦτον τὸν προστά-
την τῶν ίππων. Μετὰ συμπληρωτέας ἀρνήσ. Εὔρ. Ἀνδρ. 1063
«Πελ. ποικιλοπότειναν ἐπίδικα; ἥ γῆμακι θέλων; χορ. καὶ σοῦ γε
παιδὸς παιδὶ πορσύνων μέρον». ²⁾

5. Ἐπειδὴ διὰ τοῦ γε δηλοῦσται ἀντικείμενόν τι ὑπέρτερον
τῶν ἀλλων καὶ ἔξαρτεται, ἔπειται ἡρῷ ἐκτιῆς ἡ περιοριστικὴ καὶ
κοιλαστικὴ σημασ. αὐτοῦ, ὡς δικαρίοντος ἀντικείμενόν τι πάν-
των τῶν λοιπῶν = τούλαχιστον, quidem. Α, 60 «νῦν ἔμμε . .
διώ ἂλλο ἀπονοστήσειν, εἰ κεν θάνατόν γε ρύγοιμιν» = ἐκ τῶν ἀλ-
λων δυστυχημάτων τὸν θάνατον τούλαχιστον ἀν δυνηθῶμεν νὰ
ἀποφύγ. Ηλ. Ηρωτ. 309, c «οὐδὲν δέπου τινὶ καλλίονι ἐνέτυχες
ἄλλῳ ἐν γε τῇδε τῇδε πόλει». d «σορωτάτῳ τῶν γε νῦν.» ἀπολ. 28,
c «ρεῦσθοις γάρ ἢν τῷ γε σῷ λόγῳ εἰεν τῶν ἥματεων, ὅσοι ἐν
Τροίᾳ τετελευτήκαστον».

6. Περὶ τῆς γρήσ. τοῦ γέ ἐν συνδέσ. μετ' ἀρτωριμιῶν, πρόπεις
νὰ προσθέσωμεν ἔτι διλύγεις τινὰς παρκτηρήσεις τὰς ἔξης:

a. Ἐκν ἐν ταῖς διακέψεις. προτάξ. ἥ ἀντωνυμ. ἀντιτάσ-
σηται αὐτὴ πρὸς ἔκνυτὴν, προστίθεται τ. ἀντωνυμ. τὸ γέ ἐν τῇ ἐπικῇ
γῆώσῃ ἔνιστε εἰς τὸ δειπέρον καλον. γ, 214 «εἰπέ μοι, τὴς ἐκὼν
ὑποδάμνασται, ἥ σὲ γε λαοὶ ἐγγένεος» = ἥ σὺ τῷ ὄντι εἰσαι
τοιοῦτος, δη ἐγγένεονται οἱ ἄνθρ. φ, 399 «ἥ ἡρά νύ που τοι-

1) "Id. Stallb. εἰς Ηλ. συμπ. 174, e. εἰς Γοργ. 451, d. — 2) "Id. Fri-
tzsche quaestt. Luc. σ. 110.

αὐταὶ καὶ αὐτῷ οἶκοι κεῖται, ἢ δὴ ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὡς
αὐτλ. ¹⁾ Ιδ. §. 469, 2.

β. Οὕτω πως προστίθεται ἐπὶ ἵτης τὸ γέ εἰς τὰς ἀντωνυμ.,
ἐκάνεν ἐν αὐταῖς πρέπει νὰ ἀρακεφαλαιωθῇ ἔννοιά τις. Συμβαίνει δὲ
τοῦτο ἐν ταῖς ἑξής περιπτώσ. α) ἐκάνει γίγνηται ἐπαναφορὰ εἰς τὸ
ἐν τῷ πρώτῳ μέλει τῆς; διαζευκτικ. προτάσ. κείμενον ὑποκείμ.,
εἰς ἄλλας γλώσσ., ὡς εἰς τὴν γερμ., ἢ ἀντωνυμ. φαίνεται πλεο-
νασμός. β. 131 «πατήρ δ' ἐμὸς ἄλλοιον γαίης, ζώει ὅγε» ἢ τεθνη-
κεν». Κ, 504 «αὐτάρ δ' ἐμερυμάριζε...» ἢ δὴ γε δίρροι... ἑξερύοι,
ἢ ἔτι τῶν πλειστῶν θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο; - β) ἐν ἀγνιθε-
τικῇ προτάσ. Χ, 33 «ἄψυχεν δ' δ' γέρων, κεραλὴν δ' ὅγε κό-
ψκτο χερσὸν» (Ιδ. §. 469, 2). - γ) ἄλλα καὶ ἄλλως συγχόνειν ἐν
τῇ ἀνακεφαλκιώσει: οὕτως ίδικτος ἀρά ὅγε, σύγε, τούρη κ.τ.λ. Η,
169, «πάντες ἄρ' οἵ γ' ἐιλον πολεμίζειν» = πάντες ὅσοι τώρα
νὰ, πρόμικροι ἐμνημονεύθησκν. Ι, 511 Ν, 15 κ.τ.λ. τὸ δύγε προσέτει
τίθεται μετ' ἀνακεφαλκιώσικόν εἶπ' ἵτης δεικτικ. Ν, 88 «Τρῆπες...
τοὺς δύγε εἰσορόωντες... δάκρυα λεῖθον». 94. 538 κ.τ.λ. Φ, 6 «τῇ
ἢ σύγε προχέοντα» Ξ, 169 «ἔνθι ἢ γε». Λ, 136 «ὦς τώ γε». Μ,
171. 1)

7. Πολλάκις προστίθεται τὸ γέ ἐν λέξει, ητίς εὑρίσκεται ἐν
σχέσι. αἰτιολογικῇ πρὸς πρότασ., ὡς τὸ πολὺ προηγουμένην, ἢ
πρὸς μέλος αὐτῆς, καθ' ὅτι τὸ γέ δηλοῖται αἰτιολογίαν. Σορ. Φ. 93
«πευθείεις γε μέν τοι σοὶ ξυνεργάτης ὄντων προδέτης καλεσθεῖκι» =
ἐπειδὴ ὅμως (μέντοι) τῷ ὄντι (γέ) ἐπέμεμθην συνεργ. σοὶ κτλ. 106
«οὐκέτι ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμάτῃ θρασύν» = δὲν προεπει λοιπὸν ἐκεί-
νον, ἐπειδὴ εἴνε τῷ ὄντι ὁ πλησιέστερος μὲ βέλη μὴ δύναμεν κ' ἀπο-
κρυπτθῶσιν, οὐδὲ καὶ νὰ τὸν πλησιάσῃ τις; Εὔρ. Πρ. αὐλ.
85 «κάμε στρατηγεῖν κάρτος Μενέλων γάριν εἴλοντο, σύγ-
γονόν γε» = ἐπειδὴ τῷ ὄντι τῷ εἴλουι αἰδελφός. 1394 «οὐ δεῖ
τόνδε δικὰ μάχην μαλεῖν πάσιν Ἀργείοις γυναικαῖς οὕνεκ' οὐδὲ
κατθανεῖν» εἰς γ' ἀνὴρ κρείτων γυναικῶν μαρίων δράσην =
διότι ἐνὸς ἀνδρὸς δικίου εἴνε τῷ ὄντι κρείτω. τοῦ δικίου μαρίον γυ-
ναικ. Διὸ πολλάκις τίθεται τὸ γέ, ὡς τὸ λαχτιν. quidem (Ιδ. σ.
Kühn. εἰς Κικ. Tusc. 1. 48, 116), ἐκάνει προφέρηται απόθεεῖσις,
αἰτιολογία ίδεις προτιθείστης, ὅπερ κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπ' ἵτης
τρόπον, πλὴν ἐντονώτερον, συμβαίνει καὶ δικὰ τοῦ γάρ = γέ ἄρα.
Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 54 «ἔλεγε δὲ, ὅτι ἔκαστος... τοῦ σώματος
ὅτι ἐν ἀγριεστοῖς, αὐτός τε ἀρχιερεῖ καὶ ἄλλῳ παρέχει» αὐτοῖς τε
γε αὐτῶν ὄνυχάς τε καὶ τρίχας καὶ τύλους ἀρχιροῦσι; μ. σ.
Kühn. ²⁾ Ιδ. 3. 14, 5. Κύρ. 2. 2, 2. Η σημασ. αὕτη τοῦ γέ
είνει συγχοτέρω, ὅταν συνδέηται τοῦτο μετ' ἀναφορικῶν ἢ συνδέ-
σμ. Ιδ. ἀρθ. 9.

1) Ρ. Nägelsbach ἐν τῇ βηθ. συγγρ. σ. 217.

8. Ἐκ τῶν συνδέσσεων τοῦ γὲ μετ' ἄλλων μορίων πρέπει νὰ ἀποκλείσωμεν ἔκεινας, ἐν αἷς τὸ γὲ προηγεῖται αὐτῶν, ἐπειδὴ τὸ γὲ τότε ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ κειμένην λέξ., ἢ δὲ σημασ. τοῦ ἐπομένου. αὐτῷ μορίου μένει ἀμετάβλητος· οἶον γὲ δὴ, γέ τοι δὴ, μὴ τέ γε δὴ, ἵδ. §. 500· γὲ δήπου §. 501, 1· γέ που, κ. μὲρ γέ που, ἵδ. ἀριθ. 2· γὲ μῆρ §. 502, 4, f· γὲ μὲρ §. 503, 3, d· γὲ μὲρ δὴ §. 503, 3, f· γὲ μέρ τοι §. 503, 3, g· γέ τοι, γέ τοι δὴ, γέ τοι που §. 507, 7, e). ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν τὸ γὲ κατέται μετὰ τὰ ῥηθέντα ταῦτα μόρια, διότι τότε τὸ γὲ χρησιμεύει καὶ εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ ἡ ἔξαρη τὴν ἔννοιαν αὐτῶν· οἶον ἐν τοῖς, δὴ γε ἵδ. §. 500, 5· μέρ γε κ. μέρ γε §. 503, 3, d· μέρτοις γε §. 503, 3, g· τοι γε §. 507, 6, d).

9. Μετὰ τῶν ἀραροπίκ. ἡ συρθέσμων τὸ γὲ ἔχει σημασ. αἰτιολογικήν (ἱδ. ἀριθ. 7), διότι τὸ γὲ δηλοῖ, ὅτι ἡ δευτερεύουσα πρότατος. περιέχει αἰτιολογίαν, ἀκριβέστερον προσδιορ., ἐπεὶ ήγησιν ἡ συγιπλήρωσις τῆς κυρ. προτάσ. διὸ οἱ γρανικοὶ σύνδεσμοι μετὰ τοῦ γὲ λαχθάνουσι σημασίαν αἰτιολογικήν. Ἡ ἐνέργεια δὲ τοῦ γὲ ἐπεκτείνεται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη καὶ ἐπὶ τῆς κυρίκης προτάσ., ἐπειδὴ μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς δευτερεύουσας συγιθάνει ἀμοιβαίκις τις ἐπενέργεια, ητίς καὶ ὄντως περὶ Ὁμρ. σκηδῶς ἐκφράζεται ἐν ταῖς συνδέσ. πρίν γε . . πρίν γε διὰ τῆς προσθήκης τοῦ γε ἐν τε τῇ κυρίκῃ καὶ τῇ δευτερεύουσῃ προτάσ. E, 288 «οὐ μὲν σφῶν γ' διὼ πρίν γ' ἀποπάνεσθει, πρίν γ' ἡ ἔτερη γε πεσόντας ἀψικτος ἀπει "Ἄρην".» 6, 127. Τὸ γὲ τοῦτο πολλάκις μεταρράζεται διὰ τοῦ rai, μάλιστα, βίσαια, τῷ ὄντι, τούλαχιστον· οἶον ἐπει γε = ἐπειδὴ τῷ ὄντι, μάλιστα, τούλαχιστον· ὃς γε = δ δοποῖς βέβαια, μάλιστα, τούλαχιστον.

a) Ἀραροπίκα μετὰ τοῦ γέ. Θουκ. 1, 11 «ἔχδιας ἂν μάχη κρατοῦντες εἴλον, οὐ γε καὶ οὐκ ὀθρόοι.. ἀντεῖον» = qui quidem, ἐπειδὴ μάλιστα, ἐπειδὴ τῷ ὄντι. Σεν. ἀν. 1. 6, 5 διγε = qui quidem, ὅστις βεβαίως, ὅστις μάλιστα, = ἐπειδὴ τῷ ὄντι, μάλι., ἐπ. βεβαί. μ. σ. Kühn, ἀπομν. 4. 4, 14. Πλ. Φιλόδ. 257, ε μ. σ. Stallb. Λυκοῦρ. 88 μ. σ. Maetzen. Σορ. Φ. 1283 ὅστις γε. Δημ. 43, 68. Πλ. πολ. 374, ε «οὐδὲ ἄρχ φαῦλον πρᾶγμα ἡράμεθα, ὅμως δὲ οὐδὲ ἀποδειλικέον, ὅσον γ' ἂν δύναμις παρέειν» = quantum quidem vires concedunt, ὅσον τούλαχιστον. 329, α «ἔγώ σοι ἔρω, οἰών γέ μοι φάνεται» = διποῖν τούλαχιστον εἰς ἐμὲ φαίν. Σορ. Τρ. 444 («Ἐρως» ἄρχει καὶ θεῶν, διποις θελει, αὐλημοῦ γε· πῶς δὲ οὐ χάτερα, οἵας γ' ἔμοι;») = πῶς δὲν ἐπρεπε νὰ ἡράνῃ καὶ ἑτέρας, ητίς εἶνε τῷ ὄντι τοιαύτη, οὕτα καὶ ἐγώ; = ἐπειδὴ τῷ ὄντι εἶνε τοιαύτη, οὕτα καὶ ἐγώ. Πλ. πολ. 352, d «ἄς γέ μοι δοκεῖ» = ὃς τούλαχιστον φαίν. εἰς ἐμέ. (Αλλὰ καὶ, ὃς ἐμοί γε δοκεῖ = ὃς εἰς ἐμὲ τούλαχιστον φαίν. ut mihi quidem videtur.) Σεν

συμπ. 4, 17 ὥσπερ γε = καθὼς; τῷ ὄντι, μ. σ. Herbst. Πλ. Φύδ. 73, d. συμπ. 187, b.

β) Σύνθεσις παρατακτικοῦ. Τὸ καὶ γε = καὶ δύως, καὶ μάλιστα, καὶ μόλις ταῦτα (Ἴσογ. καὶ γε, καὶ τοι) ἀπαντᾷ ἐν τῷ μητρῷ. ἐλληνιστικῶς, ὡδίζῃ δὲ συχνότετες ἐν τῷ παρόντι καὶ κανήδιαθήκη, σπουδώτεται δύως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις. συγγρ. 1) Ἰπποκρ. 258, 11 «ἀρθέλουνοι γάρ οἱ δυνάμεις ἐν ταῖς μάζησι καὶ γε ὁ θάνατος διὸ τὴν ψοιφήν ἔλαχεν» = καὶ μάλιστα. Ψευδ. Λυτ. 11, 7 «ἔγω γοῦν δεξιάμην ἂν πατεῖ; (ἀσπίδας) ἀποθετηκένται; ἢ τοικότην γνώμην περὶ τὸν πατέρα ἔχειν» καὶ γε τοῦτον μὲν ἑώρακε ποιεῦται, ὡς καὶ δύεται; Λύτε, αὐτός, δὲ ἔστωται τὴν ἀσπίδαν = et quidem, καὶ μάλιστα. Λουκ. εἰκόν. 11 «καὶ γε οἱ τοικόται δύοικι μοι δοκοῦσι τοῖς Αἴγυπτοις λερεῖν» = καὶ μάλιστα, καὶ δύνται, et quidem, et sane. Τραχγωποδάγρα 251 «καὶ γάρ ἡρώων ἐγὼ ἐδάκνοντας πλείστους· καὶ γ' ἐπίτετανται σοροί». Ήπειρ. τοῦ καὶ . . . γε ἴδ. ἀριθ. 4: τοῦ καὶ τοι γε ἴδ. §. 507, 6, a) ἐν τῷ κύτῳ δὲ σχεδὸν σπάντο. τὸ ἀ.λ.λά γε. Ηλ. Ἰππ. 1. 287, b «ρεῦ ὃς εἰ λέγεις; ἀ.λ.λά γε, ἐπειδὴ καὶ σὺ κελεύεις, ρέεις, τιμάζεις; ἐκεῖνος γενέμενος πειθῶμά σε ἔστωται» = ἀλλὰ δύως, Ηλ. πολ. 331, b μ. σ. Schneider. 543, c. Φύδιρ. 262, a. Ἀρέτικν. κυνηγ. 15, 1 μ. σ. Sauppe. Πολύθ. 12. 4, 10 «οὖ δόντανται ταῦτα κατὰ γένη ταρεῖν, ἀ.λ.λά γε συμπίπτει . . ἀλλήλους». Πολυάριτος δύως τὸ ἀ.λ.λά γε γωρίζεται διὸ τοῦ παρενυπίπτοντος κατηγορουμένου. (ὕπομ.) ἀ.λ.λ. ἐγὼ γε, ἀ.λ.λ. εἰσθά γε ἴδ. σ. Kühn. εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 12. Θεόρ. 5, 22 «ἀλλά οὖν, καὶκαὶ λαζαρέρον θέμεν, ἐντὶ μὲν οὐδὲν λερεῖν, ἀ.λ.λά γε τοι δικείσομεν» = εἰ καὶ μὲν τοῦτο δένται λέγει: τι τὸ ἐνδικρέειν, ἀλλὰ δύως θὰ λγωνισθῶ πρὸς σὲ περὶ τῆς νίκης (Ο Brunck γράφ. μ. τ. Βαττικ. καδ. ἀλλ' ἀγε.). Ήπειρ. τῶν μὲν γε καὶ δέ γε, ἴδ. §. 503, 3, d.

γ) Σύνθεσις ἀπατακτικοῦ. *Oτι γε = ὅτι* τοὐλάχιστον, ὅτι βεβίως, Ξεν. Κύρ. 8, 8, 13 «καὶ ὅτι γε οἱ παιδεῖς . . εδέκουν μακριθένειν δικαιότητα, καὶ τοῦτο παντάπτον ἀνέστρωπται». Ηλ. πολ. 433, a. 505, a. b 543, b μ. σ. Schneider. Δημ. 18, 229. - *Oὐ . . πρίγρε=non prius quidem, quam, ὅτι* τοὐλάχιστον πρότερον, πρὶν ἦ. Ο. 557 «οὖ γάρ ἔτι ἔστιν ἀποστελλὸν Ἀργείουσι μάρτυρας, πρὶν γ' ἡδὲ κατακτάμεν ἡδὲ . . "Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλεῖται» = ὅτι τοὐλάχιστον πρότερο, πρὶν ἦ. Ξεν. ἀπομν. 4. 4, 9 «οὖ δικούσῃ πρὶν γ' ἡδὲ κατακτάμεν, οὐ, τι νομίζεις; τὸ δίκαιον εἰναι» = non audies prius quidem, quam ipse declaraveris. - *Ἐστε γε, ἵως γε = ἔως* ὅτου βεβίως, ἔως; οὖ τοὐλάχιστον. Ξεν. Κύρ. 4, 1, 23 «οὖ-

1) Διὸ δ W. Dindorf (Θησαυρ. Στεφ. 2, 539) θεωρεῖ τὸ, καὶ γε παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις. συγγραφ. πανταχοῦ δ; παρισθημένον, ταῦτην του δύως τὴν ἰδέαν δρθῶς πάνυ ἀποκρύψει: δ Klotz ad Devar II. σ. 318.

καὶ ἄλλους, ἔρη, προθύμως ἐξάξεις; Κάκενος ἐπομέσος; Νὴ τὸν Δὲ, ἔρη, ἔστε γ' ἂν ποιήσω, καὶ σὲ ἡδέως ἐμὲ θεάσθαι. ἀν. 1. 3, 11 ἔως γε. - Ἐπει γε, ἐπειδὴ γε, ἐπειδὴ πέρ γε, ὅτι γε, ἐᾶτε γε (ποιητ.), ὀπότε γε, ὅπου γε=quandoquidem, quoniam, quidem, ἐπειδὴ βεβαίως, ἐπειδὴ μάλιστα, τῷ δητι, διπότε, ὅπου βεβαίως, τούλαχιστον ἐπειδὴ γε καρ. ἐπει δέ γα γνωστὸν (δὴ=δῆλον) τῷ δητι (=γε) ἐπειδὴ πέρ γε =ἐπειδὴ τῷ δητι, καρ.=ἐπει δέ γνωστὸν (δὴ) ἀκριβῶς; (περ) τῷ δητι (γε). Ξεν. ἀν. 6. 6, 26 «κιτιῶμεν δὲ οὕτε τὴν στρατιὰν οὕτε ἄλλον οὐδένα ἔτι, ἐπει γε οὗτος αὐτὸς δρομολογεῖ ἀρελέσθαι». 1. 3, 9. 7. 7, 22. Πλ. Γοργ. 292, b. Ξεν. ἀν. 1. 9, 24 «καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα οὐκάν τοὺς φίλους εὗ ποιοῦντα οὐδὲν θυμοκατένην, ἐπειδὴ γε καὶ δυνατώτερος ἦν». Πλ. πολ. 348, c. Φαίδ. 77, d. 87, a. Εὔθ. 296, e «ἔσικα (ἐπίστασθαι), ἐπειδήπερ γε οὐδεμίνιον ἔχει δύναμιν τὸ ἀπίστακτον, πάντα δέ ἐπίστακτον». ἀπολ. 27, d. Φαίδ. 84, e «ὅτε γε». Ξεν. ἀν. 7. 6, 11 ὀπότε γε. Κύρ. 2. 2, 13. 6. 1, 8. 8. 3, 7. Σοφ. Αλ. 715 χρ. «εἰδέτε γε», Φιλ. 1099 χρ. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11 ὅποιον γε. 8. 4, 31. - *Eī γε, δέρ γε=si quidem, ἐὰν, ἂν τῷ δητι, ἀν τούλαχιστον, ἀν θείαν λέιπων, ἀν ἄλλως, ἔρη ὅτον τῷ δητι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, καὶ ἐὰν καὶ ἐπιτετκμένην οἶον εἴπερ γε, δέρ περ γε* ἐπειδάρ γε, μετὰ τῆς δευτερευούσης. σηματ. τοῦ χρόνου=ἐὰν τῷτε τῷ δητι, τούλαχιστον, δικαίων τῷ δητι, τούλαχιστον. Ξεν. ἀπορη. 2. 1, 17 «τί δικρέψουσι τῶν ἐξ ἀνάγκης οὐκοπαθούντων, εἴ γε πεινήσουσι καὶ διψήσουσι». =δικαίων τῷ δητι, ἐν περιπτώσει καθ' ἓν δητῶς, δικαίων βεβαίως. 3. 4, 2. Τὸ εἴ γε τίθεται περὶ τοῦ ἀττικ. μετά τινος εὐγενοῦς γάριτος καὶ ἐπὶ λόγων ἀνημριδόνων, ἔνικ καὶ τὸ ἐπειδή, quoniam νὰ τεθῇ ἡδύνατο. Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 3 «οὐδούν, εἴ γε οὕτως ἔχει τοῦτο, εἰλειρινής τις ἂν εἴη ἀδικίας ἡ ἀγγριστίνα»; Πλ. Φαίδ. 253, e «προθύμως τῶν ὡς ἀληθῶς ἐφόντων, δέρ γε δικπρεξώνται, θ προθύμωνται, οὕτω κακὴν... γέγνεται»=si quidem, ἂν τῷ δητι. Ξεν. ἀν. 1. 7, 9 «οἵτε γάρ τοι μαρτυρεῖσθαι, δὲ Κύρε, τὸν ἀδελφόν; Νὴ Δὲ, ἔρη δὲ Κύρος, εἴπερ γε Δαρέιον καὶ Ηραίονταί ἔστι παῖς, οὐδὲ ἀμφιχεί τεστη ἔγω λάλησομεν». ἀπομν. 1. 4, 4 μ. σ. Kühn. Πλ. Λύσ. 216, b. Ξεν. π. τέχ. ιππ. 10, 11 «ἄνπερ γε». Κύρ. 1. 4, 8 «καὶ, ἦν βούληται, μαστιγωθάτω, ἐπειδάρ γε ἐγώ δῶ αὐτῷ»=τότε τούλαχιστον, διπότεν ἔγω θὲ τῷ δέστω τὸ λευκόρά μου. - *Ira γε, ὑπάρχει*. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29 «ἴρα γε... μὴ οὐκουνγοίτε τοὺς φίλους»=ἴρα μὴ δηλα δέ. 5. 4, 21 «καὶ διπωρ γε μηδὲ τὸ χωρίον ἡδέως; ἐρεστῶν»=καὶ διπωρ τῷ δητι μηδὲ τὸ χωρ. ἡδ. νὰ βλέπωσι, δὲ Bornemāan. - *Ωστε (ῶς)* γε=οὕτω τούλαχιστον, ὥστε τούλ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1131 «οὐλγ ὥστε γ' εἰπειν ἐν τάχει». Πλ. Φαίδ. 230, h, μ. σ. Stallb. Αρρ. νερ. 465.

Σημ. "Οτι δὲ πολλάκις τὸ γέ ἴπαναλαμβάνεται ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσ. δῆ; οὐδέλλω; πρέπει νὰ φανῇ ἡμῖν παράδοξον, διότι ἐν τῇ αὐτῇ προτάσ. δύνανται νὰ ἔχειθωσι καὶ δύο λέξεις. Σεν. Κύρ. 2. 2, 3 νεῦ γε ἀφ' ἡμῶν γε τῶν ἐν μέσῳ οὐδεὶς οὐδέποτε ἄρχεται». 2. 3, 24 «μήτοι γε ἐν μιᾷ γε ἡμέρᾳ». Πλ. πολ. 335, δ «καὶ πάνυ γε, ἔφη, τούς γε πονηρούς τε καὶ ἔχθρους; δεῖ βλάπτειν». Γοργ. 502, α «δῆλον δῆ τούτο γε, ὁ Σ., Κινησίου γε πέρι 1).

§. 512. Τὰ ἀρνητικὰ τροπολογικὰ ἐπιέργημα. ήτοι μόρια οὕ καὶ μὴ²⁾.

1. Τὸ οὕ (οὐ πρὸ συμφών., οὐκ πρὸ φωνήνεντ. ψιλουμ., οὐχ πρὸ φωνή. δασυνομ., ἐπικ. κ. ἀττικ., οὐχὶ δὲ μετὰ τοῦ παραπληρωματικ. χι, ὡς *rall'*, ἥχη, πιθανῶς μετὰ σημασ. ἐπιτατικῆς) ποιεῖ *ἀρνητικὸν ἀρτικευμενικήν*, τὸ δὲ μὴ ὑποκευμενικήν, τίτοι τὸ μὲν οὐ ἀρέται ἀπλῶς τὸ κυρός τινος, δηλοτὸς δηλ. τι ὡς μὴ ὅτι αὐτὸς καθ' ἑαυτόν τὸ δὲ μὴ ἀποθετεῖται ἢ αἴρει τι ἀπὸ μερούς τοῦ *λέγοτος*, δηλοτὸς δηλ. τι μόνον ὡς μὴ ὅτι ἐτῇ βουλήσει *ἢ τῇ ιδέᾳ τοῦ λέγοτος*³⁾. Διὸ μὲν τοῦ οὕ αἰρεται τὸ ἔξωτερον, τὸ ἀρτικευμενικὸν ὅτι, διὸ δὲ τοῦ μὴ τούναντίον ἐκρέρεται ἐνέργειά τις τῆς δοξούσις ἢ βουλήσεως τοῦ λέγοντος. Πάν δ' ὅτι ἐξήρθη περὶ τοῦ οὕ καὶ μὴ, ἵσχει τοῦ περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν συνθέτων· οἷον οὐδὲ, μηδὲ, οὐδεὶς, μηδεὶς κ.τ.λ. *εἰτε μήτε μηδὲ μηδὲ*

1) Πλείσια πρᾶγμα. Υδ. Klotz ad Devar. II. σ. 320. Lobeck εἰ; Σοφ. Αγ. 534. Heindorf εἰ; Ηλ. Εὐ93δ. 277, a. Stallb. εἰ; Πλ. Φίληδ. 62, ε. — 2) 'Ανακτησαλίων τινα τῶν διαφόρων γνωμῶν τῶν γραμματικῶν περὶ τῆς σημασ. τῶν οὕ κ. μὴ διδωσιν ὁ Gayler de negat. partic. Graec. σ. 3 «qui cogitans rem simpliciter non esse pronunciat, negatione οὕ utitur; qui cogitans de re, i. e. cogitans, probabilis an improbabilis ea sit, facienda an non facienda, iudicat, negatione μὴ — 3) 'Ο Hermann ἐκφέρεται εἰ; Vig. 804 περὶ τούτου οὕτω πως: «οὐ negat rem ipsam, μὴ, cogitationem reis». Ή λέπε αὖτη ἐγένετο ἀποδεκτὴ παρ' ὅλων σχεδὸν τῶν Γραμματικῶν, εἰ καὶ παρὶ πολλῶν μετά τινων τροποποιήσασιν π. γ. ὅπο τοῦ Gayler ἐν τῷ ἀριθμ. τούτῳ, τοῦ Κ. E. Chr. Schneider (Academ. Vorles. über Griech. Gr. σ. 224), καὶ τίλος ὅπο τοῦ Baumlein ἐν τῇ βρθ. συγγρ. σ. 257 (τὸ οὕ τίθεται δους ἢ ἔργησις; προσκολλάται αὐτῷ τῷ ἀντικειμένῳ δίδοται δηλ. μετ' αὐτοῖς, τὸ δὲ μὴ, δους ἢ ἔργησις ἐκτελεῖται δηλὸς μέρους τοῦ υποκειμένου ἐν τῇ βουλήσει δηλ. ἢ δοξασίᾳ αὐτοῦ). 'Ο δὲ Joh. Kričala Ztschr f. d. Oesterr. Gymn. 1850, σ. 745 λέγει αὖτω πως «τὸ οὕ εἶναι τὸ μόριον, ὅπερ χωρίους καὶ ἀρτικά. περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρτεως, ἀρνήσεως» τὸ δὲ μὴ, ἐν λίθινων ὅπῃ ὅρμῃ τὴν ἀρχαιοτάτην αἰτοῦ γρήσιν, οὐδέλλως ἰσχύουν τὸ κατ' ἀρχής ἔργησιν, ἀλλ' θίο μόριον μόνον ἀποκρούστεικὸν, ἀποθετικόν· τὸ οὕ ἐργίζεται ἐπὶ τῇ γνωστικῇ; ἀρνήσεως; τὸ δὲ μὴ ἐπὶ τῇ βουλητικῇ; ἀποκρύπτειν». Ως πρὸς τὸν διάφορον γνώμην ἔχει δ Hartung Partik. II. σ. 105, λέγει δὲ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Tgiersc Cr. σ. 300, 3 αὖτω πως: «τὸ μὴ ἀρνούμενον περικλεῖται ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν ἀναρροπὴν πρὸς ἔξωθεν εἰσαγθεῖσαν ἀντιτίθεται, δοξασίαν».

Σημ. 1. Περὶ τῆς θέσεως; τοῦ οὐ καίμη παρατηρήσα τὰ ἔξης. Φυσικὴ αἰτῶν θέσις εἶναι νὰ προτάσσωνται τῆς λίξ, ἢν διποφάσουσι. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει τις νὰ θαυμάσῃ, ἀν̄ εἴ τῇ μεγάλῃ ἐλεύθερᾳ τῶν Ἑλλήνων. ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῶν λέξιων διπάρχωσιν πολλαὶ ἔξιρσεις; τοῦ κανόνος τούτου καὶ μάλιστα ἐν τῇ ποίησi, ἐν ᾧ τὸ μέτρον καὶ ὁ ρυθμὸς ἐπηρεάζουσι πολλάκις πολὺ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1391 «τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς;» ἀντὶ «τί με λαβὼν οὐκ ἔκτεινας εὐθ.;» Φιλ. 12 «ἄκμη γάρ οὐ μαρκῶν ἡμῖν λόγων» διντὶ «οὐδὲ γάρ στιν ἀκμῇ». Συχνότατα δὲ ἐπὶ τῇ ἴδιᾳ τοῦ νὰ ἔξαρχη σαφῶς λέξ. τινὰ ἡ ἄρνησις τίθεται μετὰ ταῦτην. 1) Σοφ. Ἡλ. 905 «καὶ χεροὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὔ». Φιλ. 67 «εἰ δὲ ἐργάσης μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖται». 250 «πῶς γάρ κατοιδί, ὃν γ' εἶδον οὐδεπώτερε;» Διὸ τίθεται ἔνιστα μετ' εὐκτικήν, προσταχτικήν ἡ καὶ προσταχτική οὐτοταχικήν. Σοφ. Φ. 961 «ὅλοιο μήπω, πρὶν μάδιοιμ' κτλ.» Εὐρ. Μ. 82 «ὅλοιο μὲν μήδε δειπνητῆς γάρ ἔστι ἐμός;» Σοφ. Οἰδ. x. 1522 «τοῦτο δὲ φράζει μήποτε ἀνθρώπων τινί». 1737. Φιλ. 332. Αντ. 84. Ἡλ. 432. Τούτο δὲ ἴδια συμβαίνει ἐν ταῖς ἀντιθέσεσι. Σοφ. Φ. 70 «εστιν ἐμοὶ μὲν οὐχί, οὐδὲ δὲ ὅμιλία πρὸς τὸνδέ». 545. Ξεν. ἀν. 4. 4, 3 «οὗτος δὲ ἡν̄ καλὸς μὲν, μέγας δὲ οὐ», μ. σ. Κύθη. 4. 8, 2. 6. 4, 20, 4. 6, 2. Πλ. ἀπολ. 21, c «ἴξοις μοις ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἰναι σορὸς . . . εἶναι δὲ οὐ». Θουκ. 3, 13 «νομίσῃς δὲ μηδείς». 4, 95 «παραστῇ δὲ μηδενί». 6, 84 «ὑπολάβῃ δὲ μηδείς». Σοφ. Τρ. 383 «ὅλοιντο μήτι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ λαθροῖς δὲ; δοκεῖ . . . κακάν», ἐνταῦθα ἡ θέσις εἶναι ἀναγκαῖα ἔνεκα τῆς ἀντιθέσεως = οὐχὶ πάντες . . . ἀλλ' οἵτις κτλ. (Ἐν τῷ ἔστι τὸ δὲ οὐ εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσ. ἡ κατόπιν θέσις τοῦ οὐ εἶναι ἀναγκαῖα, διότι ἀν ἐλαγεῖν οὐδὲ ἔστιν ἡ θελεῖν ἔχει διάφορον σημασ.» οἷον Ἰσοχρ. 4, 130 «ἔστι δὲ οὐχὶ οὖν τὸ ἀποτρέπειν.)

Σημ. 2. "Οταν δῶμας; ἡ ἄρνησις προηγήτας τοῦ ἄρθρου, ἡ ἀναφορικοῦ, ἡ συνδέσμους ἡ προέσεως; δὲν πρέπει νὰ ἔχειησθεν τοῦτο ὡς μετάθεσις, ἀλλ' ὅτι ἡ ἄρνησ. προηγεῖται, διότι πρέπει νὰ συμπληρωθῇ νοερῶς ἀντιθέσεις τις. Θουκ. 1, 78 «βούλευεσθε οὖν βραδίως ὡς οὐ περὶ βραχέων» = ut de rebus non exiguis, sed magni momenti. 1. 141 «πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς δύοιαν ἀντιπαρασκευὴν δέδυνατο» = non adversus parēm apparatūm, sed adversus disparem, 3, 57 «εἰ δὲ περὶ ήμῶν γνῶσεσθε μὴ τὰ εἰκότα». Ξεν. ἀπομν. 3. 9, 6 «τὸ δὲ ἀγνοεῖν ἔστιν ταῦτα καὶ μὴ ἡ οἵδε δοξάζειν = καὶ μὴ ἡ οἵδεν, ἀλλ' ἡ μὴ οἵδεν, μ. σ. Κύθη. ἀντ. 7. 2, 33. Πλ. Κρίτ. 47, d «πειθόμενοι μὴ τῇ τῶν ἐπαιδίων δέδη» μ. σ. Stallb. Φαίδ. 77, e «μᾶλλον δὲ μὴ ὡς ἡμῖν δειδότων» (κατ' ἀντιθέσ. πρὸς τὸ προηγηθ. ὡς δειδότων). Λυσ. 1, 28 2).

Σημ. 3. Γενικῶς δὲ ἡ ἄρνησις λαμβάνει θέσιν οὐχὶ οῖσαν καθ' ἔσυτὴν ἐπρεπε νὰ λάθη, ἀλλὰ πρὸ τῆς λέξ., ητὶς ἀποτελεῖ ἀντιθέσ. πρὸς ἀλλην λέξ. τεθειμένην ἡ νοομένην, ἵνα σαφῶς ἡ ἀντιθέσ. ἔξαρθρη. Εὐρ. Τρ. 928 «τρέψειν δὲ σ' οὐ βροτεῖταιν ἐς χέρα Στρυμῶν δίδωσιν, ἀλλὰ πηγαίνεις κόραις»; Ἰππ. 1264 «ἔμοις δὲ γρώμενος βουλεύεμασιν οὐκέτις μέμονεις εἰς σὸν παιδία δυστυχοῦντ' ἔσηπ (ἀντὶ οὐκ ἔστη ὥμος, ἔτεθη δῶμας; ὥμος ἔνεκα τῆς ὑποτιθέμενής ἀντι-

1) Ἡδ. Ellend λ. Γλ. II. σ. 110. 408. Bäumle οἱν τῇ δηθ. πραγμ. σ. 308. Popp. εἰς Θουκ. 3, 13, 5. Wunder εἰς Σοφ. Οἰδ. x. 1360. Ἀντ. 84 — 2) Ὁ Hartung II. σ. 173 ἔξηγετ τὴν ἄρνησ. διὰ συμπληρώσ. τοῦ περὶ αἰτίης ἀμέσως καμένου δῆμον. οἷον φθέγγεσθε μὴ (δηλ. φθεγγόμενον) τὰ καίρια = ἐνῷ λέγεις νὰ μὴ λέγῃς τὰ καίρια.

Θίσ. ἀλλ' εὐμενῆς.) Οὕτω πάντοτε οὐ πάνυ (ἴπια. οὐ πάρηγχο), καρ. = ὅχι πολὺ, ὅχι πάντως, ὅχι παντελῶς, ἔνθι προσοντήτια ἡ ἀντίθ. ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ ὀλίγον διὸ οὐδεμίως, παντάπασιν, ἔντελῶς ὅχι, πάντως ὅχι· οὕτω καὶ τέ, οὐ μάλιστα, οὐ πρὸ πολλοῦ κ. τ. τούτ. δη. Ισα. 4, 12 οὐ πάνυ γαλεπόν = οὐ π. γαλ., ἀλλὰ πάνυ ἔξιδιον. Πλ. Λάχ. 180, σ. «οὐ πάνυ μέμνημαι» = οὐ π. μέμν., ἀλλὰ πάνη ἐπιλίησμα; Ξεν. ἀπομν. 2, 8, 5. ἀν. 6, 15 ἔρχεσθαι δὲ ἵπο ἀλλών οὐ μάλιστα ἴθειν ἐλέγετον. 1) Διό οὐ καλός; = turpis, αἰσχρός, τέλειον δὲ θά τοι = οὐ καλός, ἀλλ' αἰσχρός· οὐ φρεμι = neuge, τέλειον οὐ φρεμι, ἀλλὰ λέγων, καὶ ὅτανέπηται έτι ἀπαρέμφ. ἡ πρότασ. διευτερόνουσαί οἶον Ξεν. ἀν. 1, 3, 8 «οὐκ ἔφη λίναν = neagavit scire, οὐκ ἔφη, ἀλλ' ἔλεξεν λίναν». Τὴν φρέσιν ταῦτην μεταρρίζει ἐνίστι τὸ καλὸν ἡμᾶς; Ιδίωμα, ὡς καὶ ἡ γερμανική, μεταρρίζον τὴν ἄρνησ. εἰς τὸ ἀπαρέμφ. ἡ τὴν διευτερόνους. πρότασ. = εἶπεν, διτὶ δὲν πηγαίνεις ἡ δρούότερον = δὲν εἶπεν, διτὶ πηγαίνεις. Τὸ αὐτὸν πάντως συμβαίνει κανονικῶς; καὶ ἐν τοῖς οἰοματι, νομίζω, ἀξιῶ, δικαιώ. Ξεν. ἀλλ. 2, 4, 30 «ἔλεγον, διτὶ οὐ νομίζοτεν εὐορκεῖν ξαν». Αἰσχυν. 1, 28 «τίνας; δ' οὐκ ψέτο δειν λάγειν»; Ήρδ. 6, 13 «οὐκ ἰδικαίουν». 82. Θουκ. 1, 136 «οὐκ ἔξιοι... φέργοντα τιμωρεῖσθαι», ἐντὶ ἔξιοι μὴ τιμ. (οἶον 3, 66 «ἔξιοις μὴ ἐντιθέσναι = δίκην»). Πλ. Κρατ. 401, a. Λυσ. 10, 45.

Σημ. 4. Σπανίως δὲ μόνον γωρίζονται: ἀπ' ἀλλήλων τὰ μέρη τῶν ἐν τοῖς οὐ καλούσιν οὔτετοι ταῦται διεντεραρμένη, πάντοτε θμῶς, οὐδέποτε συμβοτ., μετὰ μεγάλης ἁμαρτίας. Σοφ. Οἰδ. τ. 24 «ἔτι οὐδὲ ταῦτα διντὶ οὐδέποτε». Τρ. 161. Φίλ. 1217 «ἔτι οὐδέν εἰμι» ἀντὶ οὐδέποτε οὐδέν εἰμι. Εἰργ. «Ἀλκ. 198 «οὐ ποτὲ οὐ λελήσσεται» (τὸ Nauck ἐν διορθώσ. γράψει ἀνευ λόγου οὐ ποτὲ οὐ). Ήρδ. 8, 119 «μίλιοι οὐκ... πολὺ λειχυρότεροι τοῦ οὐδεμίαν» (Πιερίηγον τὸ ἱν 8, 57 «ποτὲ οὐδεμίη; ἔτι πατρίδος; ναυμαχήσεις» ἀντὶ οὐδέποτε περὶ οὐδεμίης); ὁ Βίκκεφος; καὶ ἄλλοι γράψ. μετὰ Ηλεοτάρχ. οὐδὲ περὶ μιθῆς, ήδ. Bachr.) Διάφορον τοῦ οὐδετοῦ (μηδετοῦ) εἶναι τὸ οὐδὲν (μηδὲ) εἰς = ne unus quidem. 2)

2) Τὸ οὐ τίθεται ἐν παντὶ λόγῳ, ἐν ἀπόκλισις δηλ. ποτὲς ἀπορριτικαῖς, βεβαιωτικαῖς; προτάσις, εἰς τὰ ἀνεξήρτητοι η ἔξηρτοι μέντοι αὐτοῖς εἰσιν, εἰτὲ ωρισμένως διὰ τῆς δριστικ. ἐκρρήξονται η ἀσφατῶς διὰ τῆς εὐπτικ. μὲν μετὰ τοῦ ἀν διὰ τὸ παρόν η μέλλον (§. 396), διὰ τῶν ἴστορικ. δὲ τῆς δριστικ. μετὰ τοῦ ἀν (§. 392, a, 4, 5, 6) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Καὶ καταγατικῇ δὲ ἀπόρριπτος ἡτοι λόγος δύναται νὰ ἔξενεγχθῇ διὰ τοῦ οὐ μὴ τὸν τύπ. ἐρωτήσ.

a) Ἀπόρριπτος ἐρ κυριαία προτάσις: οἶον τοῦτο οὐ γίγνεται, οὐκ ἔγεντο, οὐ γενήσεται. Τοῦτο οὐκ ἀν γίγνεται = τοῦτο ίσως δὲν θὰ γείνη. Πλ. ἀπολ. 30, σ. «ἐμὲ μὲν οὐδὲν θν βλάψειεν οὐτε Μέλητος οὐτε Ἀνυτος». Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 5, 2, 3, 16. ἀλλ. 4, 4, 12 «πῶς οὐκ ἔν τις θεῖον ἥγεσκιτο»; Ἀντιρ. 5, 26 «οὐτε γάρ αὐτοῦ κρατεῖν ίσως ἀν εὐέρατο, οὔτε τῷ ἀπέξιοντι νόκτωρ η πρόρρησις ἀν εἰκότως ἐγένετο». Οὕτω παρ' Όμοι. ἐν συνδέσει καὶ μεθ' ὑποτακτικ. μετὰ η ἀνευ τοῦ ἀν (καν), ἐκν αὐτη

1) "Id. Hartung ἐν τῇ ἡγθ. συγγρ. σ. 87, Schoemann εἰς Ισα. 4, 12. Pass. λεξ. III. σ. 662 Σακελλαρ. ἐν τῷ οὐ. — 2) "Id. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 506, a. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 2.

καὶ τοις μὲν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. τῆς δοιστ. (§. 394, 2 κ. 3). Α, 262 «οὐ γάρ πω τοῖους ἔδον ἀνέρας οὐδὲ θεῶν». Γ, 54 «οὐκ ἀντοιχίσμηται οὐθερις».

Σημ. 5. Περὶ τοῦ μὴ ἐν ταῖς ἱρωτήσεσιν, αἵτινες ἐκφράζουσιν ἀπόφανσιν Ιδ. §. 513, 2.

b) Ἀπόργανος ἐρ δευτερευούσος. προτάσ. α) μετὰ τὸ ἄτι, ὡς. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 «λέγοιμον» ἂν, διτι οὕτω δυνατὸν τῷ ἀρίστῳ ἐντυγχεῖν». Θουκ. 1, 40 «ώς δ' εὖθαν δικαίως αὐτοὺς δέχοισθε, μηδετέν γράψῃ». Ηλ. πολ. 330, a. Καὶ ὅταν ἐξαγγέλληται δικά τῆς εὐκτικ. ἔδει τις (ἀπόργανος) ἥπιο μέρους ἄλλου πινος, καὶ τότε ἔτι τίθεται τὸ οὐ. Θουκ. 1, 38 «λέγοντες, ὡς οὐκ ἐπὶ τῷ κακῶς πάσχειν ἐκπεμφθείσαν» (ἐν λόγῳ θνετορ. = οὐκ ἐξεπέμθημε). - β) ἐν ταῖς ἀναρρογικ. προτάσ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 «ἢ οὐκ ἔτε νημᾶς τοὺς πυκνάς ποιεῖν, ταῦτα κύτοι ἐποιεῖτε». ἀν. 2. 2. 3 «ἐν μέσῳ νημῶν καὶ βρατιλέως δι Τίγρης ποταμοῦ; ἔστι ναυσίπορος, διτι οὐκ ἂν δυνακέμη ἔνει πλοιών διαβαθμαν» (λόγ. δρθ. = τοῦτον δὲ οὐκ ἂν δυνακέμ. ἂν. πλ. δι.). ἐλλ. 4.-4, 12 «ἔδωκε τότε γε δι θεός αὐτοῖς ἔργον, οἷον οὐδὲν εὑρέκντο ποτέ ἄν.». "Οτι δέ ἐν τισι τούτων περιπτώσεσι δύναται νά τεθῇ καὶ μὴ διέρμεθη ἐν §. 513, 3. ἀναγκαῖον δημως εἶνε τὸ οὐ πρώτων, ὅταν ἐκρράζηται ἀρτιθεσις οἴον Θουκ. 1, 11 «ἔφεδίως ἂν μάχη πρωτοῦντες εἶλον, οἱ γε καὶ οὐκ ἀθέροι, ἀλλὰ μέρει. . ἀντετρύχον», καὶ δεύτερον, ὅταν προηγήται ἀρνητική κυρία πρότασ. Η ἐρωτηματική, ἔχουσα τὴν σημασ. ἀρνητικ. κυρίας προτάσ. Ισοκρ. 15, 210 «εἰ τῶν μὲν σωμάτων μηδὲν οὔτως ἂν ϕήσειν εἴναι φρεσλον, διτι γυμνακούσθεν οὐκ ἂν εἴη βέλτιστον» (ἐν λόγῳ δρθ. = οὐδὲν οὔτως ἂν εἴη φρεσλ., δ. τι. . οὐκ ἂν εἴη βέλ.). Ηλ. πολ. 416, d. 453, b «ἔστιν οὖν, διποις οὐ πάχυπολοι διακρέεις γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν;» λ. δρθ. = οὐκ ἔστιν, διποις οὐ διακρέεις τολ. Διὸ καὶ ἐν ταῖς ἐκρράζησ. οὐκ ἔστιν, διποις οὐδεὶς (ἔστιν), διποις οὐδὲν (οὐδὲν) ἔστι, διποισι οὐδὲν ἔστιν, διποις οὐδεὶς οὐδαμάραι, διποις οὐδ. (Ηλ. πολ. 376, b.) "Ιδ. §. 554, Α. 9. 555, Α. 4. Περὶ τῶν δι μὴ, διτοι μὴ ταῦτα πρότασιν ὑποθετικ. Ιδ. §. 513, 3. - γ) ἐν ταῖς ἀναρρογικ. ἐπιφήματικαῖς προτάσ., ταῖς μετὰ τῶν διτοι ἔτε, ὡς (= ὄτε), επειδή κ.τ.λ. μεθ' δριστικῆς ἐκφρομέναις. Ηλ. Ηρωτ. 320, c «ἢν γάρ ποτε γρόνος, διτοι οὐκέντη δὲ γένη οὐκ ἔνη = διηγητὰ γένη οὐκ ἔν ποτε. - δ) ἐν ταῖς αἰτιολογικ. ἐπιφήματ. προτάσ. ταῖς μετὰ τῶν διτοι, ἐπει, κ.τ.λ. Ηλ. πολ. 341, e «διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἔστιν ἡ ἀντρικὴ γυν εὐρημένη, διτοι σῶμά ἔστι πονηρὸν καὶ οὐκ ἐξηρεῖται τοιούτῳ εἴναι» = οὐ γάρ ἐξαρκ. Περὶ τοῦ μὴ παρὰ τοὺς μτγν. Ιδ. §. 513, 3. - ε) ἐν ταῖς ἀποτελεσματικ. ἐπιφήμη. πρότασ. μετὰ τοῦ ὀστε σ. δριστικ., σ. ιστορικ. γρον. δριστικῆς μετὰ τοῦ ἄν, σ. εὐκτικῆ μετὰ ἄλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5 «ταχὺ τὰ θηρία ἀνηλώκει (Κύρος), ὀστε ὁ Ἀστυάγης οὐκέτ' εἰχειρ αὐτῷ συλλέγειν

Θηρίζ» δρθ. = οὐκέτ' οὖν ὁ Ἀστ. εἶχε κτλ. Θουκ. 5, 6 «καὶ κατεφαίνετο πάντα κύτόθεν, ὥστε οὐκ ἄρ τις ἔλαθερ δρμώμενος ὁ Κλέων τῷ στρατῷ λόγῳ. δρ.=οὐκ ἀν οὐν ἔλαθεν κτλ. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 4 «τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων, ὥσθ' ὃ μὲν Σκύθης, καίπερ πακιπόλιτον ὅντων Σκυθῶν, ἄλλου μὲν οὐδενὸς δύναται ἄρ θένους; ἐπάρξαι». Περὶ τοῦ ὥστε μὴ σ. ἡρήμ. παρεμφρτικῷ ίδ. §. 513, 3. - ζ) ἐν ἐξηρτημέν. ἐρωτηματικ. προτάσ. Πλ. πολ. 353, α «ἄξμενον ἀν μάχοις, διὰ τοις ἡρώτων πυνθανόμενος, εἰ οὐ τοῦτο ἐκάστου εἴη ἔργον, διὰν.. ἀπεργάζηται»; § 354, ε ακι (εἰσομ.χ.), πότερον ὃ ἔχων αὐτὸν οὐκ εὐδαίμων ἔστιν η εὐδαίμων». Πρωτ. 341, β «Πρωταγόρας ἐρωτᾷ, εἰ οὐκ αἰσχύνομαξι τὰ γενή δεινά (=κακά) καλῶν;» Περὶ τοῦ μὴ ίδ. §. 513, 3.

3. Τὸ οὖ τίθεται, ὅταν πρέπη ἀπλῶ; νὰ ἀρηθῇ, νὰ ἄρῃ μιαρ ἐκάστηρ χωριστὰ λέξ. τῆς προτάσ.· οἷον οὐκ ἀγαθός, οὐ κακῶς· τὸ οὖ δὲ τοῦτο, τὸ εἰς μίκην ἐκάστη χωριστὰ λέξ. ἀνχρερόμενον, τίθεται κανονικῶς καὶ ὅπου η σύνταξη, τῆς προτάσ. ἀπήγει τὸ μὴ, ίδ. §. 513, 4· τίθεται προσέτι τὸ οὖ καὶ ὅταν η ἔννοια τῆς λέξ. αἰρηται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μεταπίπτει εἰ; τὸ ἀντίθετον οὖν, τὰ οὖ καλά = τὰ κισχρὰ in honesta· οὐ καλῶς = κιτηρῶς, turpiter· οὐχ εἰς η οὐκ ὀλίγοι = πολλοί· οὐχ ἥκιστα = μάκιστα· οὐκ ἀφαίης = ἔνδοξοι;. Ξεν. ἑλλ. 6. 4, 18 «οἱ οὐκ εἰλάχιστοι δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει» = οἱ ισχυρότατοι, vel potentissimi, ἀπομν. 1, 2, 32 «πολλοὺς μὲν τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς χειρίστοντες καπέτειναν». Προσέτι δὲ τὰ οὖ φημι = ἀρνοῦμαι, nego· οὐχ ἵπαγοῦμαι = recuso, ἀπαρνοῦμαι, ἀπονείω· οὐκ ἐῶ = κωλύω, prohibeo· οὐ κελεύω = ἀπεγορεύω, veto· οὐ στέργω = φισῶ, odi· οὐκ ἰθέλω = ἀπέχω, abhorreo· οὐ συρβούλεω = ἀποτρέπω, dissuadeo· οἷον Ἡρδ. 7, 46 «ὅ πάτρως, θεοῖς τὸ πρότον γνώμην ἀπεδέξατο ἐλευθέρως, οὐ συμβούλευων. Ξάρξῃ στρατευεσθίαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα». Αἱ ἐκρρήσεις κατατιθούνται τοῦ πάτρου πολὺ ἀγαπητοῦ τοῖς: «Ἐλλῆσι σχάματος, ὅπερ λιτώνται καλεῖται, δι' οὗ θέλει τις νὰ φάνηται λεγών ὀλιγώτερον τῶν ὅσκ εἰξέρει. Ηεριέχουσι δ' ἐν ἑαυταῖς πάντοτε ἀντίθεσιν· εἴον οὖ στέργω = δὲν ἀγαπῶ, στήλας μαζίλον μισῶ, οὓς καὶ ὅντως πολλάκις ἀπαντᾷ πικρό· Ήρδ. τὸ, οὐχ ἥκιστα, α. λα μάλιστα, π. γ. 2, 43. 4, 170.

4. Τὸ μὴ δὲ τούναντίον τίθεται·

a) Ἔτι κυρίας πρατάσ. α) μετὰ προστακτικῆς η προστακτικ. ὑποτακτικ., ώς ἐν τῇ λατιν. τὸ πε· οἷον μὴ γράψε, μὴ γράψῃ, ne scripseris (§. 397, 3)-ε) ἐπὶ προτροπῶν, παρακελεύσεων διὰ τοῦ ἀ. προσώπ. τῆς ὑποτακτ. ἐκρερόμεν.· οἷον μὴ ἴωμεν=ἀς μὴ ὑπάγωμεν, ne eamus (§. 394, 4)-γ) ἐν ταῖς ἐρωτηματικ. προτάσ. κατινες; ἐκρρήσιοις γέλοις, μέσηματα τοῦ ἐρωτῶντος μήπως συμβῇ τι· διὸ καὶ ἀρητικήν ἀπάντησιν προσδοκῶσιν· οἷον μὴ, η ἀρα μὴ, η μῶν (=μὴ οὖν) ο φίλος τέθηκε; »=μὴ,

μήπως δ φίλ. ἀπέθνε; **num amicus mortuus est?** =δὲν πρέπει
ἀρά γε νὰ φοβηθῶ, ὅτι δ φίλ. ἀπέθ.; Ιθ. §. 587, 11. 12. 14. Καὶ
ἐπὶ ἀγριεύσιων ἐρωτήσ. διὰ τοῦ ς. προσώπ. τῆς ὑποτακτικ. ἐκφε-
ρομέν.: οἴον «πᾶς λέγεις; μὴ ἀποχρίωματι»=ότι μὴ ἀποκρίνωμαι;
(§394, 5)-δ) ἐπὶ μερίμνης μὲρ, μήπως συμβῇ τι, τίθεται τὸ μὴ
σ. ὑποτακτ., ἐπὶ μερίμνης δὲ, μήπως δὲν συμβῇ τι τὸ μὴ οὐ σ.
ὑποτακτ.· ὅτον μὴ ἀγριεύσιωρος ἢ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν=φοβοῦμαι μήπως
τὸ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθ. Θὰ ἡνε ἀγριοκότ.=φοβοῦμαι, ὅτι ἵσως θὰ ἡνε
χωριατικώρον, μὴ οὐ ἀγριεύ. ἢ τὸ ἀλ. εἰπ.=φοβοῦμαι μήπως τὸ
νὰ εἴπω ἀλήθ. δὲν θὰ ἡνε ἀγριεύ. (§.394, 6')-ε) ἐπὶ εὐχῆς, δι' εὐ-
χτικ. ἐκφερομένης; διὰ τῶν ἴστορ. τῆς δριστ.· οἴον μὴ τοῦτο γέροιτο,
εἴθε μὴ τοῦτο γέροιτο, εἴθε σε μήποτ' εἶδος, οὔτω τὸ μὴ καὶ ἐν τῷ,
ώς μὴ ὥρελορ (§. 395, 6 κ. Α. 4)-ζ) ἐπὶ ὄρκων, καὶ δὴ οὐ μόνον
ἐπ' ἔκεινων, ἐν οἷς δρκίζεται τις, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συμβῇ τι, ἀλλὰ
καὶ ἐν οἷς δρκίζεται, διὰ τὸ δέραται νὰ συμβαίνῃ ἢ συνέληη. 'Ἐν
μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἡ χρῆσις τοῦ μὴ εἰνε καταληπτὴ ἀρ'
ἔκατης; Κ, 330 «ἴστω νῦν Ζεὺς . . . μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ
ἐποχήσεται ἄλλος» ε, 187. Ἀρρ. ἔκκλ. 1000 «μὰ τὴν Ἀφροδίτην . . .
μὴ γὰρ σ' ἀφήσων.» Οὔτω τὸ δύμρυμ μὴ σ. ἀπαρεμφ.· οἴον Φ, 373
Ἀνδοκ. 1, 90. 'Ἐν τῇ δευτέρῳ δύμως περιπτ. προσεδόκα τις οὐ καὶ
οὐχὶ μὴ, ἐπειδὴ φύκινεται ἐκφράζομένη γνώμη, ἀπόρχνεις. 'Ο "Ελλην
δύμως ἐκλαχμέζει καὶ τοὺς τοιούτους ὄρκους ὑποκειμενικῶς, ἐπει-
δὴ δὲ δρκιζόμενος ἐκφράζει διὰ τοῦ μὴ τὸ αἰτιθημα τῆς ἀποκλί-
σεως ἀποστροφῆς; μεβ' ἡς ἀποσείρεται τῆς πράξεως; τὸ καθ' ἡμᾶς
ἰδίωμα, κατὰ τρόπον γερμ., ἐκφέρει τοῦτο καὶ ὡς πρὸς τὸ πράγματι-
κὸν διὰ τῶν=εἴναι τῶν ἀδυράτων; δ θεὸς οὐκ ρυλάζῃ, οὐδέποτε, τὰ
γερμ. bewahre! behüte! nimmermehr! ¹⁾ Ο, 41 «τὸ μὲν οὐκ ἔν
ἔγω ποτε μάκρη ὀμέσαιμι μὴ δ! ἐμὴν ἴστηται Πορειδάζων ἐνοσί-
χθων πημαίτει Τρῶας». Ἀρρ. δρν. 195 «μάκρη γῆν . . . μὴ γὰρ νόημα
κομψότερον ἡλιούτα πω», ἔνθα δὲ τράσις ἐρήθητη ἀστείως. Συγγέ-
τερον μεθ' ἐπομένου ἀπαρέμφ. Τ, 261. Ψ. 585. Ἀνδοκ. 1, 126
«ἄλμασσεν δὲ μὴ εἰναὶ οἱ οὐρανοὶ ἀλλον μηδὲν γενέσθαι πώποτε.»
Ξεν. ἀν. 7. 6, 18 κ. 19.

Σημ. 6. Πιστ. τοῦ Πλ. Φιλ. 106, δ. «εὐλογὴ ἐν τι ἄλλο φθορὴν μὴ δε-
κοτει», Ιθ. §. 516, 9.

b) ἐν δευτερευόντι. προτάσ.· ς) ἐν ταῖς τελικαῖς προτάσ. μετὰ
τοῦ ἥτα, ὁς, βπως, καὶ ταῖς μετὰ τοῦ ὄπως τὸ ἀποτέλεσμα δηλούταις·
οἴον λέγω, ἥτα μὴ ποιῇ οἱ νόμοι ἐπιμέλοται, οὐτως μὴ οἱ πο-
λιται κακοὶ ἔσονται (§.§. 552 f). Παρὰ τῷ μτγν. δύμως ἐλληνι·
σμῷ παρὰ Πλουτάρχῳ φ. ς. ἀπαντᾷ πολλάκις δύως οὐ ἀτὶ δύως

1) "Id. Bäumlein ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 286. Hartung II. σ. 136 im Archive
f. Phil. κ. Pädag. 1839, σ. 301. Καὶ δ Nitzsch εἰ; Ήδισ. Μέρ. II. σ. 31 πα-
ρατηρεῖ δρθῶς, ὅτι τὸ μὴ ἐκφράζει ισχυρὸν ἀποτροπὴν τῆς νοήσεως.

μὴ¹⁾). - ἔτι ἐν ταῖς ὑποθετ. προτάσ., καὶ δὴ οὐ μόνον ταῖς; διὰ τοῦ εἰ ἡ ἐαρ εἰστηρυψέναις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπιθετικαῖς προτάσ. (δε μῆδοστες μὴ, ὃς ἄρ τοι μὴ κ.τ.λ.), ἐν ταῖς τοπικαῖς ἐπιφήμη. προτάσ. (οὐ, ὅπος μὴ κτλ.), ἐν ταῖς χρον. ἐπιφήμη. προτάσ. (ὅτε, ὅπερ μῆτες, ὅταν, ἐπειδή, ὁπός ἀρ μὲν μὲν ὑποτ.), καὶ ταῖς τὸ εἶδος καὶ τὸν τρόπον δηλούσ. (ώς, ὅπως μὴ, ὡς ἄρ, ὅπως ἄρ μη), ὅταν περιέχοται ἐν αὐταῖς ὑπόθεσ. τις, οὐ. §§. 570 ff. σύνειν εἰ μὴ λέγεις, εἴρ μὴ λέγεις, ὅταν ταῦτα μὴ γένηται κτλ. Δημ. 20. 24 «εἰ δέ.. φύουσιν.., εἰσὶν νόμοι.. : ὅτε δὲ τοῦτο μὴ ποιοῦσιν, οὐδὲ τὸν λόγον αὐτοὺς τοῦτον λεκτέον», ἔνθι τὸ ὑπερβολικόν μετεπένθιτον πρὸς τὸ προνηγούσιν εἰ. Πλ. Φιλ. 84, εἰ «ἡ που γαλεπᾶς ἀν τοὺς ἀλλούς πείσαι μὴθεώπους.. . , ὅτε γε μὴν μῆτες, μέντοι μητέρες πείθειν» τὸ ὅτε γε μὴεῖ γε μη, si quidem non. Πλ. Γοργ. 522, εἰ «αὐτὴ τὸ ἀποθηκάκουον οὐδεὶς ριθεῖται, οὐδεὶς μὴ.. ἀνανθρές ἔστιν». Πλεονακ πρᾶγμα. Οὐδὲν ἐν τῇ περὶ δευτερ. προτάσ. διδοκτηλικό. Οὕτω καὶ ὅτι μὴ = ἔκτος ξν, nisi (προεκβολή ἐκ τοῦ αὐτέρ, έτι μη). εἰτα δὲ τίθεται γενικά. ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ = διπλοῦ μὴ = ἔκτος τέσσαρις οὖσαι. Ηρδ. 1, 18 «τοῖς δὲ Μιλησίοισισι οὐδαμοῦ Κάνων τὸν πολεμον τοῦτον συνεπιλάρρυνον, οὐτι μὴ Χῖος μαῦρος = ἔκτος τῶν Χίων μάραν». Ιδ. 1, 143. Θουκ. 4, 26. Πλ. Φιλ. 67, α πολ. 405, ε. 110, b. Κρίτ. 52, b. Φιλ. 274, ε. Οὕτω καὶ τοις μὴ. Πλ. Φιλ. 83, α. Σοφ. Οἰδ. π. 347. Ξεν. ἀν. 5. 3, 1 εἰς τὰ πλοῖα τούς τε θεούς οὐδεινοῦντας ἐνεθίζεσσαν.. καὶ παῖδας καὶ γυναικες καὶ τῶν σκευῶν οὖσα μὴ θνάτην ἢν ἔχειν». Ο "Οὐδεις θρυστεῖ τὸ διτι μὴ, γυγνώσκεις θύως; τὸ ὅτε μὴ = nisi quum²⁾. (Περὶ τοῦ εἰ οὐ, ὅτε γε οὐ, οὐ. §. 513, 4.) «Ἐτι δέ καὶ ἐν ταῖς δευτερούσ. προτάσ. ταῖς ἐπαράληψιν δηλούσται, εἴτε διὰ γρονικ. συνδέσμ. αἴται εἰστηρυψένται· οἷον ἔταρ σ. οὐτοτκτ. ὅτε σ. εὐλατ. κ. τ. λ., εἴτε διὰ τοῦ ἔαρ σ. οὐτοτκτ., εἰ σ. εὐλατ. οἷον καὶ ἔαρ (ἔταρ) μὴ ἄλλο τι σπουδαιότερον πρέπεισι, ταῦτη τῇ παιδιᾷ γρῦπταις ἢ εἰ (ἔτε). πρέπεισιν.. . ἔχρηστον» ιδ. §. 507. συγχρότεται ἐν ταῖς ἐπιθετικ. προτάσ. μετὰ δὲ ἄρ σ. οὐτοτκτ., ἥμετρη τοῦ δε σ. εἰκτ. ιδ. §. §. 550 f. - γ) ἐν ταῖς συμπεραγματικαῖς προτάσ. ταῖς διὰ τοῦ ὡς ἢ θάσει σ. ἀπαρεμφ. ἐνεργομένην, ἐν ἀλλ. τὸ συμπέρεξον θετιθέται μόνον. Πλ. Φιλ. 66, d «τὸ σῶμα τὸ μέρη ἔκπλητται, ὅστε τοῦ δύναται δύπλιον καθορῆσαι τὸ ληγήσαι, ιδ. §. 584. (περὶ δὲ τοῦ θάσει οὐ σ. ἀπαρεμφ. ιδ. §. 513, 4) - δ) ἐν ταῖς πλαγίαις ἔρωτηματ. προτάσ., ταῖς δηλούσ. φόβοι, ἕπτοισι καὶ ὑποβλαστ, μὴ στρῆγε τι, ὡς καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ ἀρθ. 4, α) μυημονευθ. ἔρθιξε ἔρωτηματικ. Δημ. 1, 18 «ἐκνῶ, μὴ μέτασις οὐδὲν ἢ στρεπτεῖς γένηται» = φοβοῦμαι μὴ μάτην ἐκστρεπτέσθε μετεῖς, ε. 300 «δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέως εἰπεν = μὴ ἢ θεὰ πάντα ἀληθῶς, ιδ. §. 589· ἐπὶ θησης καὶ ἐν ταῖς πλα-

¹⁾ Id. Aken Grundzüge § 171.-2) Id. Spitz. Excurs. XXVII εἰ; Ηλιάδ. π. 227.

γίας ἀπορημάτων. ἐφωτημάτ. προτάσ. καθ' ὑποτακτικ. ἐκφερομέν., ώς καὶ ἐν ταῖς δὲ θ. [ἀριθ. 4, α)]· οἶον Εὔρ. Ἡρ. κύλ. 639 «οὐκ οἷδι, θπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ ὅδι»· ίδι. προσέτι §. 513, 2.-ε) ἐν ταῖς μετ' ἀναρροφικῶν ἀντανυμ. ἐν δευτερευούσι. προτάσ. οἶον δις, δύστις κ.τ.λ., ὅταν αὗται περιέχωσιν ὑπόθεσιν [ιδ. d), ε], ἢ σκοπόν· οἶον Σοφ. Ἡλ. 380 «μελλούσι γάρ σε . . . ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθι μὴ ποθῇ ἡλίου φέγγος προσέλθει» (κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν γερόντων), ίδι. Αἰ. 659. Οἰδ. τ. 1412. Τρ. 903 «κρύψασ' ἔκυτὴν, ἔνθι μὴ τις εἰτίδοι». Γενικῶς δὲ ἐν πάσῃ δευτερευούσῃ προτ. περιεργούσῃ προσδιορισμὸν ὑπάρχοντα ἐν τῷ γῆ, τῇ δικρολᾳ· διὸ διατάξις δευτερεύουσα. πρότατ. περιέχῃ διάλλωσιν περὶ προσώπ. ἢ πράγμ. γενικήρ, ἀδριστορ, ἐπὶ ἐρρολές δηλ. γενικῆς (οὐχὶ συγκεκριμένης), ἢ ἐπὶ περιπτώσεων πολλάκις ἐπικαλυπταρομέτρων, καὶ ἐπομένως ἀναλύηται διὰ τῶν οὐτοῖς, διὰ μὴ στιγμῆς, ἢ τις μὴ, τῶν λαχτιν. *is qui σ. ἀποτακτ.* (=ita comparatus, ut) διὸ τοιδεῖς, διὸ μὴ, τοιωτοῖς, οἷος μὴ, τοσοῦτος, δύσσομος. Τὸ δὲ μὴ δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς ὀρισμένους ἀντικείμ., ὅταν δὲ ἐπιθετικ. προσδιορ. δὲν πρέπη νὰ ἀκληρθῇ ὡς συγκεκριμένος, πρκγματικός, ἀλλ' ὡς προελίθων ἐκ τῆς οὐσίας ἢ τῶν σχέσεων τοῦ κατικειμένου, ἢ ὡς ἐν τούτοις ὑπάρχων. Εὔρ. Ἡλ. 1358 «χαρίστε· χαρίσει δ' οὗτοις δύναται καὶ ξυντυχίᾳ μὴ τινά κάμενι ὄντας εἰδοκίμουν πράσσειν» (διήλωσις ἀδριστ.). Ιππ. 79, 694. Οὕτω πως καὶ ἐν τῷ ἀπλῷ ἀναρροφικῷ ὡς. Σοφ. Φ.178 «Ἄδεσταν γένη βροτῶν, οἵς μὴ μετροῦ; αἰών.» Οἰδ. τ.817. Ξεν. ἀπομ.4.4,11 «οὐ γάρ ἡ πράττουσιν οἱ δίκαιοι, ἀλλ' ἡ μὴ πράττουσι, ταῦτα λέγεις». Ἡρό. 1,32 «ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ πολλάκι μὲν ἔστι· ἰδέειν τὰ (= ἀ) μὴ τις ἔθελει»=multa, quae ita comparata sunt, ut. Ηλ. πολ. 605, ο «ἡ καλῶς οὖτος δέπικτος ἔχει, τὸ δρῶντα τοιοῦτον ἀνδρα, οἷον ἐστιν τις μὴ ἀξιοτελεῖν· . . . χαρίσειν τε καὶ ἐπικινεῖν;» Ισοκρ. 15, 12 «διελθεῖν . . . τοσοῦτον μέρους (δηλ. τοῦ λόγου), οἷον μὴ λυπήσει τοὺς παρόντας». Ἀνδροκ. 3, 41 «κύριτσαθε τοιωτα, ἐξ ὧν μηδέποτε ὅμην μετακελήσει». Ισοκρ. 4, 89 «τοιοῦτον . . . δὲ μὴ κ.τ.λ.» Δημη. 18, 225 «ἀλλ' οὐκ ἡν τότε, δὲ νοῦ τοιεῖ, ἐκ παλκιῶν χρόνων καὶ ψηροτυπάτων πολλῶν ἐκλέκτικ, ἀ μητε προσήδει μηδεὶς μητ' ἀν φήσει τῆμερον ῥηθῆναι, δικτύλλειν=τὰ διοῖς εἴνε τοικῦτα, ὅτε μήτε τὰ προεγγάρωσε κανεῖς κ. τ. λ. 12, 85 «περὶ ὅν μηδεὶς κτλ.»; Μ; πολλάκις τίθεται εἰ γαρ διτ' ὅτι οὐ, ὅταν ἡ κίτικ ἐκλαμβάνηται γενικωτέρῳ (§. 551, 8 κ. §. 577), οὕτω πολλάκις τίθεται διε μὴ =ει μὴ ἀντὶ ὅτι οὐ¹⁾. Σοφ. Οἰδ. τ. 1335 «τί γάρ ἔδει μ' δρῦν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἡν ἔστιν γλυκόν;»=τί λοιπὸν ἐπρεπε νὰ βλέπω, ἐκν τῷ ὅτι δὲν ἡτο ἐπιτετρκμένον εἰς ἐμὲ βλέποντας ἔτι νὰ ὕστε γλυκόν τι; 1427. Φιλ. 255 «Ἄ πολις ἔγω

1) Ήδ. Aken Grundzüge § 244

μογχθηρὸς, ὡς πικρὸς θεοῖς, οὐδὲ μηδὲ κληδῶν ὥδ' ἔχοντος οἰκαδες μηδὲ Ἐλλάζος γῆς μηδαμοῦ διηλθέ που;» 715. Ἀντ. 697. Οἰδ. η. 1680. Ἡρδ. 1,71 «εἰ νικήσεις, τί σφέας ἀποιρήσει, τοῖσι γε μὴ ἔστι μηδέν». Θουκ. 4. 126, 2. Πλ. Εὔθυδ. 302, ε «ταλαιπωρος ἄρχ τις σύγε ἀνθρωπος εἰ καὶ οὐδὲ Ἀθηναῖς, ω μήτε θεοι πατρῷοι εἰσι μήτε ιερχ μήτε ἄλλο μηδὲν καλὸν καὶ ἀγαθόν». Ἀντιφ. 5, 66 «μὴ τοίνυν ἐμοὶ νείμητε τὸ ἀπορον τοῦτο, ἐν ω μηδὲ ἀν αὐτοι ἐπορειτε» μ. σ. Maetzner. Οὕτω καὶ, που μὴ = εἰ μὴ = ὅτι οὐ. Δημ. 49, 38· ὅπότε μὴ 33, 30. 55, 26. Ψευδ. Δημ. 46, 3. 19.

§ 513. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐν τῇ § 512 φανομενικῆς ἑναλλαγῆς τοῦ οὗ κ. μ. ἡ.

1. Ἐνίστε φάνονται ἑναλλασσόμενα πρὸς ἄλληλα τὰ ἀρνητικὰ οὐ καὶ μὴ. Εἰναι ἀληθέες, ὅτι πολλαὶ περιπτώσεις ἀπαντῶσιν, ἐν αἷς τίθεται τὸ οὕτω, ἐνῷ ἀνέμενέ τις τὸ μὴ, καθὼς ἐπὶ τοῖς καὶ πολλαῖ, ἐν αἷς τίθεται μὴ ἀντὶ τοῦ οὗ. Μετ' ἀκριβεστέρων ὅμως ἔρευναν ἀνευρίσκει τις, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀρνητικ. δὲν εἶναι αὐθικέστος, ἀλλ' ἡτοι λογιγμένην.

2. Διὸ φάνεται κείμενον τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ οὗ ἐν κεφάλᾳ προτάσ. ἐπὶ ἀποφάσεως, γνώμης. Πλ. Φιλ. 106, δ «σχολῆ γὰρ ἐν ἄλλῳ φύσει τὸ μὴ δέχοντο, εἰ τό γε ἀθίνατον ἀδίδιον ὃν φύσει δέξεται» ἔνθι ἀνέμενέ τις οὐκ ἀν δέχονται ἡ ἀρνητικής ὅμως μὴ δὲν ἀρνεῖται τὴν γνώμην, ἀπόρασιν, ἀλλὰ τὴν ἀπαρεμφάτικὴν τοῦ δέξεσθαι ἔννοιαν. Οὐδός ἐκφραστικὸς οὗτος τρόπος τῆς προτάσ. στηρίζεται ἐπὶ τινος βροχυλογίας, ἣτις δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ οὕτως «σχολῆ γάρ ἄν τι ἀλλο λέγοιτο φύσειν μὴ δέχεσθαι, εἰ . . δέξεται» = διότι δυσκόλως δύναται τις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς φύσειν ἀλλο τι, ἐκὼν παραδεχθῇ, ὅτι τὸ ὄντως ἀθίνατον . . δύσκειται εἰς φύσειν. 1) Πλ. Κρατ. 429, δ «πῶς γάρ ἀν λέγουν τις τοῦτο, θ λέγει, μὴ τὸ δὲν λέγουν»; Ἐγενθή εἰς ηγεθή μὲν ἀπόφασις τις ὑπὸ τὸν τύπον ἐρωτήσ. (§ 512, 2), δὲν ἀνήκει ὅμως τὸ μὴ εἰς δλόκληρον τὴν πρότασ., ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ, τὸ δὲν, ὡς βλέπει τις τοῦτο ἐκ τῶν ἐπομένων, «ἢ οὐ τοῦτο ἔστι τὸ φευδῆ λέγειν τὸ μὴ τὰ ὄντα λέγειν»; Εἰναι ἀληθέες ὅτι ὑπάρχουσι χωρίς μετά τῶν ἐρωτημ. τις, πῶς μὴ, ἐν οἷς ἡ γνώμη, ἡ ἀπόρα. τίθεται ὑπὸ ἀμφιθολίων· τότε ὅμως διὰ τοῦ μὴ ἐκφερεται ἔγειρας τις, ἐπιτιμία, τάσσεις πρὸς τη²). Δημ. 19, 320 «πῶς οὖν μήτε φεύσομει φανερῶς μήτε ἐπιορκεῖν δόξας πάντῃ, ἡ βούλομει, διαπράξομει;» Συγχόνετον ἐν τῷ β.¹ κώλων. Ἡρδ. 3, 127 «τίς ἂν μοι τοῦτο ἐπιτελέστεις σοφίη καὶ μὴ (= καὶ οὐκ; βέβαιως) βίη τε καὶ ὅμιλων»; Θουκ. 6, 18

1) "Iδ. Aken Grundzuge der Lehre Temp. x. Modi §. 60 σημ. 2) "Iδ. Aken ἐν τῇ αὐτῇ συγγρ. § §. 286 x. 296.

«τι δν λέγοντες εἰκός ή αὐτοὶ ἀποκνοῦμεν η μὴ βοηθοῖμεν;» Πλ. Γοργ. 510, d. Εἰς τὰς πλαγίας ἐρωτήσ. μετὰ τὰ ῥῆματ. ὅρας σκοπεῖ, ἐρθυμεῖσθαι οὐδόλως πρέπει νὰ θεωρηθῇ παράδοξον τὸ μῆ, ἐπειδὴ η πρᾶξις ὁρείλει νὰ δηλωθῇ ὡς ἐγριεμένη, σκοπουμένη· ἐνίστε δὲ καὶ μετ' ἄλλα ῥῆμ., δταν ἡ πρᾶξις ὁρείλη νὰ δηλωθῇ ὡς τοικύτη. Θουκ. 6, 33 «ὅρπτε, δτφ τρόπῳ μήτε . . ληρθήσεσθε μήτε . . ἀμελήσετε». Ξεν. ἀπομν. 3, 1, 10 «τι οὖν οὐ σκοποῦμεν, πῶς ξὺν αὐτῶν μὴ διαμαρτύνομεν?» Ἰσοκρ. 5, 8, 15, 6. Δημ. 21, 135. Σορ. Ἀντ. 685. Εἰς τὰς μετὰ τοῦ εἰ πλαγίας ἐρωτήσ. δύναται νὰ τεθῇ τόσῳ τὸ οὐ, δσω καὶ τὸ μῆ. Ιδ. Ηρδ. 1, 90. Πλ. Πρωτ. 341, b. πολ. 353, a. 412, e. Ἀρρ. σφ. 965. Δημ. 18, 44.-Ἐν ἄλλοις ὅμως χωρίοις, ἐν οἷς μετὰ ἀποφαντικήν, γνωμολογικήν μετὰ τοῦ οὐ πρότασ. ἐπιφέρεται ἐπέρχεται μετὰ τοῦ μῆ, ἐκφέρεται ἐν τῇ δευτέρᾳ προτ. εὐχή. Σορ. Ἀντ. 686 «οὐτ' ἂν δυναίμην μῆτ' ἐπιστάμην λέγειν» (ὅτι ταῦτα δὲν λέγεις ἔσως ἔρθαις) οὔτε νὰ ἀπορριθῶ, νὰ λέγω θὰ ἡμῶνάμην, μήτε θὰ ηγούμην νὰ εἰξευρον νὰ λέγω=εἴθε μήτε νὰ εἰξευρον κτλ. ὡς ἐν 500 «ἔμοι τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέρι μῆδ' ἀρεσθείη ποτέ.» Δημ. 19, 149 «οὐτεὶς δὲ τοιοῦτο μὲν οὐδέρι οὐτ' ην μήτε γένοιτο τοῦ λοιποῦ»=εἴθε δὲ καὶ νὰ μὴ γένηται κτλ. Προσέτι δέ: Ηἱδ. Ο. 1, 7 «μῆδ' Ολυμπίας ἡγῶν φέρτερον αὐδάσομεν» = μηδὲ νὰ ὡρείσουμεν κτλ., κατὰ τὰ §. 394, 6, αὐδάσομεν ἀντὶ αὐδάσωμεν κατὰ τὰ §. 214, 9.-Αἰσχλ. ἑπτ. 232 «οὐ σῆμα; μῆδέ. . . ἔρεται» ἐξηγήθη τοῦτο ἐν §. 387, 6 a. Ε. -Σορ. Αἴ. 572 «καὶ τάμα τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θῆσσαις Ἀγχιοῖς μῆδ' ὁ λυμεῖον ἐμδέ», δπερ ἐξηρτῆται ἐκ τοῦ ἐν 567 προηγηθέντος ὅπως, η δὲ ὑποστιγμὴ ἐν 571 μετὰ τὸ θεοῦ μετεβλητέσεις κόμμα: Αερ. Πλ. 488 «ἄλλοντὸν γρῆν τις λέγειν ὑμᾶς σορὸν, φη νικήσετε τηνδὶ ἐν τοῖς λόγοις ἐντιλεγοντες, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέρι», ἔνθι κακῶς; τίθεται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι μετὰ τὸ ἀντιλεγοτες κῶλον, ἐπειδὴ καὶ ἐπόμεναι λέξ. συναποδίδονται εἰς τὴν ἀναρροικ. πρότασ., η δὲ ἀρνητις μηδέν κεῖται ὀρθῶς κατὰ τὰ ἐν §. 512, 4, b) περὶ τὸ τέλος. Περὶ δὲ τοῦ πῶς γάρ ἀν σ. εὐκτ. κ. μῆδ. §. 512, A. 1.

3. Προτάσεις δευτερεύονται. a) μὴ μετὰ τὸ ως == ὅτι. Ξεν. Ἐλλ. 2, 1, 22 «προεῖπεν, ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως» ὡς προσταγὴ = ὅτι κακεῖς δὲν ὁρείλει: νὰ κινηθῇ κτλ., διάφορον πάντως τοῦ ὡς οὐδεὶς καν.: = ὅτι κακεῖς δὲν θὰ κινηθῇ κτλ. Τὸ ἐν' Αἰτιρ. ὅμως 5, 21 «ταῦτα σκοπεῖτε διτι μὴ προνοίξι μηδὲλον ἐγένετο η τύχῃ» (οὕτω γράφ. οἱ κωδ., ο δὲ Mätzner ἐκ διορθώσ. δτι οὐ προν.) εἶναι δυτεξήγητον, κατίσι δὲ τῆς περιέργου ταύτης συντάξ. ἐγένετο ἔσως ἡ συγχὴ γρῆσις τοῦ σκοπεῖν, σκοτεῖσθαι, πῶς η δπως μῆ (ιδ. ἀριθ. 2.) Σορ. Ἀντ. 685 «ἐγὼ δ' ὅπως (= ως, ὅτι) σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, οὐτ' ἂν δύναίμην μήτ' ἐπιστάμην λέγειν.» Ενταῦθι η κατίσι κεῖται εἰς τὸν ἀναποράσιστον καὶ ἀμφιβόλοπον

λόγον τοῦ Αἴματος=οὔτε θάνατον καὶ λέγω, οὔτε θάνατον καὶ θύγαμην καὶ εἰζευρὸν καὶ λέγω, διτὶ σὺ ταῦτα δὲν λέγεις ἵσσως ὅρθῶς· προστίθητι δ' δ' Αἴματον «γένοιτο μέντ' ἦν γχτέσφ καλῶς ἔχον»=εἴτε θύμως νὰ ὀρθεῖται καὶ ἄλλον τινὰ σκέψις ὅρθη· - «Ως λέγεται εἰ μὴ, οὔτεκαὶ μετὰ διποθετικ. πρότατο. ημετοχ. διποθετικ. εἰ., ὀστε (ῷ) μὴ σ. ἡρῆμ. παρεμρητικό, εἰ . . , δὲ μὴ, ὅπου μὴ κτλ.).¹⁾ Ψευδ. Δημ. ἐπιστ. 3, 15 «εἰ γ' οὔτως εἶτε, ὁστ' οἱ μὲν ἀχθεσθέντες τι . . μηδὲ πρὸς τελευτήσαντας δικλληγήσονται.» Πλ. Ἀλκ. 1, 135, α «οἰδὼν νοσοῦντι ἔξουσίκς οὐστος δρῶν διαβάλεται, νοῦν ικτρικὸν μὴ ἔχοντι, τυρκονοῦντι δὲ ήσημηδὲ ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ, τὸ συμβόσαμενον;» Δημ. 21, 109 «εἰ . . γρῦπτο τῷ πλούτεν μὴ ἐπὶ τεῖχοι, ἐν οἷς μηδέπου βλάπτων κατέβη ἀμεινόν τι τὸν ίδιων θήσεται.» Πλ. πολ. 578, ε «εἰ τις θεῶν ἀνδρος ἔνεκ. θεῖν εἰς ἐρημίαν . . ὅπου αὐτῷ μηδείς . . μέλλοι βοηθήσειν.» Η μετὰ τοῦ μὴ δὲ σύνδεσ. τὸν αἰτιαλογ. συρρεσμ. διτὶ μὴ, διότε μὴ τὴ ἐπει μὴ ἀνήκει εἰς τὸν μητρι. ἐλληνισμὸν, διτὶς δὲν εἶχε κατεκράν συνείδησιν τῆς διαφορῆς τοῦ οὐκ καὶ μὴ, καὶ προστίμα κατὰ τὸν συνήθη τῆς γλώσσας. φύεται τὴν ισχυροτέραν ἀρνησ. Ιδ. Ἀρρ. χωνηγ. 35, 2, μ. σ. Sauppe. Πλούτ. Θεμιστ. 28. Λουκ. θεοὶ ἐνάλ. 5. π. δ. ἴστορ. συγγρ. 26. 29.

4. Τὸ οὐ κατέται ἐν ἐπάξ. ταῖς δευτερεούσι. προτάτοις, αἵτινες καθ' ἔκυτος ἀπήτουν μὴ, ὅταν ἡ ἄρνητ. δὲν ἀποδίδωται εἰς διλοχληρον τὴν πρότατο., ἀλλ' εἰς μᾶλις ἔκάστητο γωριστά λέξ., συγχάρεν ἐπὶ τῶν ἀντιθέσ., οὐκὶ θύμως καὶ κατ' ἀνάγκην, ίδ. §. 512, 3²⁾). Ἀρρ. ἱππ. 474 «καὶ ταῦτα μ' οὖτ' ἀργύριον οὔτε γρυπίον διδοὺς ἀνκεπέστεις . . ἀπωλ ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις γράφω,» ἐπως ἀποκρύψω ἐγὼ ταῦτ' ἀπὸ τ. Ἀθην. Θουκ. 1, 28 «καὶ αὐτοὶ ἀναγκασθήσεούκι ἔρχοσκν . . φίλους ποιεῖσθαι, οὐδὲ οὐ βούλορται»=quos sibi facere nollent. Πλ. ἀπολ. 26, δ «ἔστε οὐκ εἰδένεται» =ἀγνοεῖν, μ.σ. Stallb. Λυκοῦρ. 3 «νῦν δὲ περιέστηκεν εἰς τοῦτο, ὥστε τὸν ίδιον κινδυνεύοντα οὐ φιλόπολιν, ἀλλὰ γιλοπράγμορα δοκεῖ εἶναι.» Λυσ. 10, 15 «τοῦτον δὲ οὕτω συκιὸν εἶναι, ὥστε οὐ δύρασθαι μαθεῖν τὰ λεγόμενα»=ἀδυνατεῖν. Εὑρ. Φ. 1358. Ἐλ. 108. Δημ. 18, 283 «ώστε οὐ μεμυῆσθαι» =ἐπιλελῆσθαι, oblivisci. 9, 48 «οὕτω δ' ἀρχήνας εἰχον, ὥστε οὐδὲ κρημάτωρ ὀνειρούαι περὶ οὐδενὸς οὐδὲν»=ώστε καὶ ἀνεύ γρημ., δωρεάν κτλ. ("Ἐν τισιν θύμως γωρίοις φαίνεται τεθεμένον τὸ ὥστε οὐ, ἀντὶ ὥστε μὴ ἐπὶ τῷ λόγῳ, διτὶ ἐν τῷ πλακγίῳ λόγῳ παρέμεινεν ἢ τοῦ ὅρθοῦ λόγου ἄρνητ. οὐ 3)» οἶον Θουκ. 5. 40, 2. 8. 76, 6. Λυσ. 21, 18.

1) Ιδ. Aken ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. § 175. - 2) Ο Ακεν καρ. 31 άποδίδωσι πνευματικό τὸ εἰ (τὸν) οὐ εἰ; πρότασιν ἀπορρινήν, διπερ ἐγὼ ἀποδοκιμάζω. - 3) ίδ. Bäumlein ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 208 κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Πόππ. εἰς Θουκ. 5. 40, 2.

Ισατ. 11, 27. Ἰσοχρ. 12, 255.) Ω, 296 «εἰ δέ τοι οὐ δώσει» (=recusabit, ἀρνήσεται); ρ, 382 «εἰ δέ μοιού τίσουσι». Δ, 160 «εἴπερ αὐτίκις οὐδέμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, εἴτε καὶ ὅψε πελεῖ», ἀντιθέτως, τῶν αὐτίκα καὶ ὅψε, ἔτη; Ο, 162, 6, 274. Ἐπὶ μὲν τῶν εἰ (έαρ) μὴ ὄμως ἡ ἔρηνης. ἀνήκει εἰς τὴν ὑποθετικόν πρότασιν, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση. εἶνε ἀπορητική, ἐπὶ δὲ τῶν εἰ (έαρ) οὐδεὶς μιστὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση. εἶνε καταρρατική, καὶ τὸ οὐ ἀρνεῖται, αἵρει μίχη ἐκάστην χωριστὰ ἔνοιαν. Διὸ διαρέρουσι π. γ. τὰ εἰ μη τίς γησιν, έαρ μῆτις φῆ = ἔξι τις δὲν λέγῃ, δὲν εἴπῃ. Ψευδ. Δημ. 34, 46, 47, 37, 20, 119, 21, 205 «ἄν τέ γάρ φῶ, ἔν τε μὴ φῶ», τῶν εἰ τιοῦ φησι, έαρ τις οὐ φῆ = si quis negat, si quis negabit, ἔάν τις ἀρνήται, ζεν τις οὐκ ἀρνηθῇ Δ, 55 «εἴπερ .. οὐκ εἰώ διαπέρσαι» = prohideo, καλέσω. Σορ. Ατ. 1131 «εἰ τοὺς θανότας .. οὐκ ἔτις θέπτειν». (Τούτωντίν 1184 «καὶ μηδεὶς ἔτη» = καὶ ἔστι δὲν δὲν ἀρίνη κανείς. Δημ. 16, 12 «ἔστι μὴ ποιεῖν δ., τι βούλονται πάλιν κύτους; ἔτεται» = δὲν δὲν ἀρίνητε αὐτ. κτλ.) Λυσ. 13, 62 «εἰ μὲν οὐ πολ. λοι (= διλύοι) ξέσνη, καθ' ἔκκαστον δι τερπεῖν ηκούστε.» 76 «ἔστι δι οὐ φάσκει» = negabit δὲν δὲν οὐκ ἀρνηθῇ. Πλ. ἀπ. 25, b «ἔάν τε.. οὐ φῆτε, ἔάν τε φῆτε». Γ, 289 «εἰ δι ἔα .. τίνειν οὐκ ἀθέλωτιν» = recusabunt. Ισατ. 3, 47 «οὕτε γάρ ἐπιτίμιον .. ἔπεστιν, οὐδὲ ἔάν οὐδὲ μιλαρ τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλλέωτιν.» Θουκ. 3, 55 «εἰ δι ἀποστῆναι Ἀθηναίων οὐκ ηθελήσαμεν». 6, 89 «εἰ τις .. οὐκ εἰκότως ὀργίζετο». Ξεν. Ἀγητ. 1, 1 «οὐ γάρ ἔν καλῶς ἔχοι, εἰ, δι τελέως; ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔγνετο, διὰ τοῦτο οὐδὲ μειώτως ἀν τυγχάνοι ἐπαίνων» = πολλῶν ἐπαίνων.

5. Εκτὸς τῶν ἥγιεισῶν περιπτώσεων. τίθεται πολλάκις εἰ οὐ καὶ ὅταν τὸ εἰ κητηται ἀντὶ τοῦ διτι= δι τι εἰδικ. η τοῦ αἰτολογικ.=διότι, ἐπει· διὸ θαυμάζω, εἰ οὐ Πλ. Φιλ. 97, a. Ψευδ. Ισοχρ. 1, 44 «μὴ θυμάζῃς, εἰ πολλὴ τῶν εἰρημένων οὐ πρέπει σοι». Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 9 αἰθανατά γε λέγεις, εἰ κύνχ μέν .. ἐπειρῶ πρεμένειν, τὸν δὲ ἀδελφόν. οὐκ ἐπιχειρεῖς; κτλ.» δειπόν ἀρ εἴη, εἰ οὐ Ηρδ. 7, 9. Θουκ. 1, 121. Λυσ. 30, 32. Δημ. 38, 18 καὶ ἐρωτηματικ. οὐκ αἰχθόρ, εἰ οὐ; Δημ. 15, 23 ἀγαρακτῶ, εἰ .. οὐ. Ισατ. 6, 2 «ἄτοπεν δὴ, εἰ .. οὖ.» Αἰσχ. 3, 242. Πλ. Μενέζ. 91, d «τέρας λίγεις, εἰ .. οὐκ δὲν δύνκιντο λαζίεν.» "Οτι δὲ μετὰ τὰς ἥγιεισας ἐκρρέσται. δύνκινται νὰ κητηται καὶ εἰ μὴ, ἐννοεῖται ἀρ ἔκυτοι π.γ. Ξεν. ἀπομν. 1.1, 13 «έθανάμεις δ, εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἔστιν». 1.1, 17. Ισατ. 3, 28, 31. Δημ. 4, 43, 19, 267 «καὶ γάρ ἔα καὶ δι περιφυὲς εἴη, εἰ .. μή. Πλ. Αἴχ. 194, b «ἀγαρακτῶ, εἰ .. μή.» - Ξεν. ἀν. 7. 1, 29 «καὶ δικαίως, εἰ βάρβαρον μὲν πόλιν οὐδεμίατε ηθελήσκειν, κατατσχεῖν, εἰ» = ἐπειδὴ η διτι. Κύρ. 2, 2, 3 «τῶνδε μὲν οὐδὲν ἵστον ἔστιν, εἰ γε ἀρ ἡμῶν γε τῶν ἐν μέσῳ οὐδεὶς οὐδέποτε ςρέται» = ἐπειδὴ τῷ διτι. Ηρδ. 7, 46, 2.-Καὶ ἀντ' ποῦ δέστις οὐ τὸ εἰ τις οὐ. Ψευδ. Δημ. 47, 63 «τὰς διπλοὺς πικ σκεύη, εἰ τις .. ἐν τῷ πέργῳ

Ἴην καὶ οὐκ ἔτυχεν ἔξω ὅντα». Περὶ τοῦ μὴ ἐν ταῖς ἔξηρτημ. ἐρωτημάτων. προτάτ. Μδ. ἀριθ. 2.

Σημ. 1. Ἐν τῷ διετέρῳ καλῷ ἐξηρτητικοῦ ἐρωτηματοῦ λόγους κείται τόσῳ οὕ, θερ καὶ μή. Σφ. Αἰ. 7 «ὅπως θέρις, εἰ τ' ἔνδον εἴ τ' οὐκ ἔνδον». Πλ. πολ. 387, d «τούτοις δῆλοι, εἰ δῆλοι; ἔξηρτορεν η οὕ» 391, d, 451, d, 452, e. Φιλ. 70, d «ταῦτα λόγια εἰ τ' θέρις ἐν τοῖς εἰσιν αἱ φυγὴ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων εἰτε καὶ οὕ». Κριτ. 46, c, 48, b «οκεπτίον, πότερον δίκαιος ἐριθεὶς παρέκσθι: ἔσινται μὴ ἔριεντον Ἀθηναῖον οἶνον ηριθεῖν». Ξεν. Κύρ. 2, 1, 7 «εἰ μὲν ὑπὸριν προσδεῖ ἡμῖν εἴτε καὶ μή, αὐτοῖς συμβούλευσθεῖται». Πλ. ἐπολ. 18, a «μέντοι διέρισται... τούτῳ σκοπεται, εἰ δίκαια λέγων η μή». πολ. 339, a «εἰ δίληπις; (ἢ λέγεται) η μὴ πειράσματα μαθεῖν». Φιλ. 21, b «τοῦτο εὔτοι, εἰ η γαῖας εἰ μη γαῖας, ἐντάκτη δίκαιος εἰ δίγνοτε, κενόν γε ὄντα πάτητος φρονήσεις». Λαζαρ. 1, 7 «εἰ μέν γάρ δεννάκι τηγόρθηται η μή, οἶνος ταῦτας εἰς τὸν τοῦ κατηγόρου λόγουν». Λαζαρ. 5, 14 «εἰ δεῖ δῆλοι; εἰς τὸν τοῦ κατηγόρου λόγουν τοὺς νόμους κατατελθίσαντας, εἰ καὶ λαζ; Ήμῖν κείται η μή, δὲλλος εἰς τὸν νόμον τοὺς τοῦ κατηγόρου λόγους, εἰ δέρθις οὐδὲ; διδέσσονται τὸ πράγμα η οὕ». μ. σ. Mautzner ἡ αὐτὴ διαλλαγὴ 6, 2. Ηερ. 8, 9. Δηρ. 20, 83. «Καὶ ταῦτα πλαγίατα; Οὐδεις ἐρωτημάτων προτάτος, ἐν αἷς συμβινεῖται μεταξὺ μεταξύ τοῦ άντος; καὶ μὴ ὄντος; τίθεται πλὴν μή, οὖτε τὸ κατηγόρον. (ἴημεν) τοῦ πρότοις καθόλου διὸ ἐπιναγκαρισθεῖνται, πρέπει οὐδεις νῦν συμπληρωθῆναι, τίθεται δὲ τόσοις οὕ, θερ καὶ μή, οὖτε ἐπιναγκαρισθεῖνται. Εἰσ. 1027 «ἄρτιον δὲ βοστοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον σαρές; τι κείσθε καὶ δέλλοντας φρίναν, δέστι; τὸ δηληθῆ δέστιν δε τοῦ μὴ ψίλος». Ξεν. ἀπορην 3, 6, 10 «οἰτούς, οὐδέσται τε φυλακὴν ἴστικαιοι εἰσι καὶ οὐδέσται μή, καὶ οὐδέσται τε φρουροὶ ικανοὶ εἰσι καὶ οὐδέσται μή εἰσιν 4, 2, 26. Δηρ. 20 163 «λογίασθε πρᾶξις οὐδεῖς, τι ταῦτα πειράσται καταβρήσασθεν; οὐδεν τοῦ νόμου καὶ τοῦ μή». Αἰσχ. 1, 27 ἢ οὐδεμίτερος διεβάζειν διπλίσειν, οὐδὲ γαῖα δημογορεῖται καὶ οὐδὲ δεῖ λέγειν εἰ τῷ δημόρῳ. - Καὶ τὸ οὐλλογόνον διευτάξειν θετεῖ τὸν ἐρωτημάτος λόγον. τοῦτο εἰν τῇ πρώτῃ πειράσται, τόσοις οὕ, θερ καὶ μή. Πλ. Μενίξ. 237, οἱ γυναικεῖς τοῦ δηληθῆ; καὶ μή; μ. σ. Stalib. πολ. 480, b «ψυχήν συστῆναι φιλάσσονται καὶ μή». Κριτ. 46, c «οὐδέγετο, δεῖ ταῦτα πέντε δεῖ τῶν διοῖσιν προσέργειν τὸν νόμον, ταῦτα δὲ οὕ, d «οὐδέγετο, δεῖ τῶν διοῖσιν... δεῖσι ταῦτα μὲν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, ταῦτα δὲ μή». 47, a «οὐδὲ ικανῶς δοκεῖ τοι λέγεσθαι, δητοῖς πάντας γε τὰς διδόμενας τῶν διοῖσιν τοι λέγειν, δὲλλα ταῦτα μή, ταῦτα δὲ οὕ, οὐ δὲ πάνταν, δὲλλα τὸν μίν, ταῦτα δὲ οὕ». Οὐλλογόνον (καὶ διὸ οὐλλογόνον, διό γε) τίς μὲν γρητατές τιμέν, τὰ δὲ πονηράτες μή; Άστ. 218, 6 «ἰειργύχαρεν δέστι τὸ φίλον καὶ οὕ = ξέμεν τοστο, δὲ κτλ.

Σημ. 2. Ἐν ταῖς μετά τῆς ἐντασσούσας προτάσεις, ταῖς πειραγόμενοις οὐσιώδῃ προσδιορισμοῖς. ἐν νοικιαστικοῖς, γένουσι, διδό καὶ τὸ μή ἀπαιτούσας; κατὰ τὸ έν 2,512, 3, d) περὶ τὸ οὐλλογόνον διεύθεται παρ' Όμηρον, οὕτοις οὐδεὶς ἔηγητον, ἐν τοῖς διη τοῖς παρ' αὐτῷ η τα κορία πρότασι. καὶ η δευτερεύουσα συμδίσονται πρὸς δὲλλα/λας γχ λαρῶν; πως, δέσται η δευτερεύουσα πρότασι. παριστάται δια τοις προστιθέμενον παραστομητήμαρτα 1) οὗτον γρ.

1) Ηδ. Baumlein ἐν τῇ ἑρθ. συγγρ. σ. 201. Madlung Σύντ. τὴς δὲλλ. γλ. 203, οὗτοι: ἔνθε λόγου διάρχει διετάζου τὸ τοῦ θερού 3,81 «οὐ δὲ πολλοὶ τῶν λειτῶν, δέσται οὐκ ἔπειρτοσαν... διεθέμενοι... δὲλλα/λουσι», διότι τὸ οὔσιον οὐ πεισθεῖται πρὸς τὰ προσηγορία. «τῶν λειτῶν δια πεντάκοντα ἄνδρας; δικηγορούσιν πρὸς τὰ προσηγορία». «τῶν λειτῶν δια πεντάκοντα

349 «Γάρ τε ταὶ ἡ παρὰ πάμπαν ἀνέιμον; ἢ πενιχροῦ, φῶστος γλαυκῶν καὶ δρύγεων πόλλῃ ἐν σκηνῇ, οὐτὸς αἰτιῷ φαλακρῷ; τίτος διενοστιν ἔνεδειν καὶ 383. Οἱ μήνιν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς ἀπαντώσιν ἔνιστε πρόδρυμοι, ἐν οἷς κεῖται τὸ οὖς, ἐνῷ ἀνέμενι τὸ τόμην. Πλ. πολ. 330, d «πειθάν τις ἴγγος; ἢ τοῦ οἰεσθεῖτο λειτουργίαν, εἰσίρχεται; αἰτιῷ δίος καὶ φροντίς περὶ τῶν ἔμπροσθεν οὐδὲ εἰσῆγεν; ἔνθι νοοῦνται ἀντικείμενα οὐδὲ ὁρισμένα, ἀλλὰ πάντας ἀδρεστά τα. "Οταν δὲ ἄρνησις τις προηγήται τῆς συνδίσιας τοιοῦτος, ὁ [θ. §. 512, 4, d], τίθεται πάντοτε τὸ οὖς κατὰ τὸ §. 512, 2, d) περὶ τὸ τέλος, καὶ λοιπὸν οὐδὲτε; (μηδὲ εἰς) τοιοῦτος, θάσις (οὗ) οὔ. Πλ. πολ. 416, d «οἴκησιν καὶ τιμέσιν μηδὲν εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εὐσεβεῖ». Ισακρ. 15, 210 «εἰ τῶν μὲν σωμάτων μηδὲν οὕτως ἡ φήσεις εἶναι φυλάκον, διτὶ γυμνασίουν καὶ ποιήσαν οὐκ ἀνεῖδε βίλλιον». Ἄλλα καὶ ἔνευ προηγουμένου ἀρνητικοῦ ἀπαντήσι πολλάκις; τοιοῦτος οὐ, διτὶ οὔ, θάσην ἡ δευτερεύουσα πρότατα. πρέπην νὰ ἔχειν φῦθι δῶς γνώμη, ἀπόστασις δὲ μέτρα πλούτους ἐπιθετική. προσδιορίστι. Ισακρ. 4, 12 «Σητήσοντας δέ τοιοῦτον ἐν τοῖς ἔμποιοιον παρὰ τοῖς ἄλλοις οὐδὲ ἐμβρήκουσαν». 15, 35 «συγγραφεῖς . . τοιοῦτος, οἶος οὐδεὶς ἄλλος γέγονεν». 51, 108, 107 «τοσαῦτας . . θάσας οὐδὲτες πάντοτεν. 14, 2 «ἐπὶ δὲ τοιοῦτων καὶ τοιάδε δειπνόμενοι πάρεσσεν, ἐν οἷς κίνδυνος μὲν οὐδεὶς ξεστεῖ». - Ξεν. Σπολιμ. 2, 7, 13 «θαυμαστῶν ποιεῖς, δι; ήμεν; . . οὐ δὲν ἐδίωμεν», τοῦτο ἐξαρθρητικό οὕτως δῶς τὸ θάυμα ἡ ζω, εἰσὶ δὲ § 513, 5.

§. 514. Οὐ καὶ μὴ μετ' ἀνάρθρου ἀπαρεμφ.· μή μετ' ἐνάρθρο. ἀπαρεμφ.· οὐ καὶ μὴ μετ' ἀρρηρημέν. οὐσιαστ. ἦ οὐσιαστικοποιουμέν. ἐπιμέτων.

1. Ἡ χρῆσις ἀμφοτέρων τῶν ἀρνητικῶν. οὐ καὶ μὴ μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. ἐξηγεῖται ἐκ τῶν ἀνιωτέρων δεδομένων ουκένων. Ἐξετάσωμεν δὲ ἐν πρώτοις τὸ ἀραρθρό. ἀπαρεμφ., ὅπερ θεωρητέον ὡς τὸ ἀντικείμενον. συντακτικοῦ δόμη. Ἐκτενῆς δύναται νὰ συμβῇ διττὸς διττιληπτικὸς τρόπος· ἢ δηλ. νὰ ἐνρράξηται τὸ ἀντικείμενον. τοῦτο δὲ ἀρεξάργετον ἀπὸ τοῦ ιπτοκειμένου. τοῦ συντακτικοῦ δόμη. Ὁς γνώμη τοῦ συγγραφέως, η δῶς ἐξηγημένον απὸ αὐτοῦ, ὡς δοξασία δηλῶ καὶ ἀπατόπωσις τοῦ ιπτοκειμένου τοῦ δόμη. Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, τίθεται τὸ οὖς, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ μῆτρα. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται διὸ τὶ μετὰ καὶ τὸ αὐτὸν δρῦμον τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ δύναται νὰ κίρηται τόσως διὸ τοῦ οὖς, ὅπερ καὶ διὸ τοῦ μῆτρα οἶον. Λέγω τοῦτο οὐχ οὕτως ἔχειν, καὶ λέγω τοῦτο μὴ οὕτως ἔχειν· γενικῶς δρῦμος η γλωσσικὴ χρῆσις ὥμιτεν ἵνα, μετάτικα μὲν δόμη. τὸ ἀντικείμενον τίθεται διὸ τοῦ οὖς δῶς γνώμη, ἀπόγαροις τοῦ συγγραφέως, μετ' ἄλλων διὸ τοῦ μῆτρα, ὡς δοξασία τοῦ ιπτοκειμένου.

2. Διὸ σχεδὸν πάντοτε τίθεται τὸ οὖς μετὰ τὸ γάραι, σπανίως δὲ τὸ μῆτρα, καὶ τότε δέ τις πολὺ προέρχεται ἐκ τῆς συντάξεως τῆς προτάτατος, τούνακτίον δὲ συγγνότερον τὸ μῆτρα ἢ τὸ οὖς μετὰ τὸ λέγειν· μετὰ δὲ τὸ δοξαστικά δρῦμο: οἶον οἰεσθαι, ηγείσθαι, τρομῆσθαι, δοκεῖν, ἐουκέται, ἐπολαμβάνειν, ὑποτοπεῖν, κινδυνεύειν, ἐπαλλέσθαι κ.τ.λ., τίθεται συγκίνως; μὲν τὸ οὖς, σπανίως δὲ τὸ μῆτρα,

καὶ τότε πάλιν προέργεται ὡς τὸ πολὺ ἐκ τῆς συντάξης. τῆς προτάξης· κανονικῶς δὲ πάλιν τίθεται· τὸ οὖ (σπαχιώτατα δὲ τὸ μή) τότε μετὰ τὰ λεκτικὰ, ὅπως καὶ τὰ δοξαστικὰ ἐν τῇ συντάξῃ. αὐτῶν γετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., δι-αν κατηξέαρταται ἀπὸ τῶν ῥημάτ. τούτων οὐγῇ ἀμέσως. - Τὸ μή δὲ τούτωντίν κανονικῶς μετὰ τὰ βουλητικά, τὰ πιθαρ τητος, ἐπιτηδειώτητος καὶ ἀράγκης σημαντικά, καθὼς γενικῶς καὶ μεθ' ὅλη ἑκατένα, ὃν τὸ ἀντικείμ. πρέπει νὰ ἔλεγχθῇ ὡς τις δοξαστα (χνττίπωσις), εικαστα τοῦ ὑποκειμέν. τοῦ συντακτικοῦ ὁμ. οἷοι βούλευθαι, ἔθελειν, μέλλειν, ἐπιθυμεῖν, προθυμεῖνθαι, αἱρεῖνθαι (=πορτιμῆν), ύπηριζεσθαι, δοκεῖν, μεμνήσθαι (=σχολεῖν, μελετᾶν, προσέχειν τὸν νοῦν), πειράθαι, τολμᾶν, ἀξιων, δικαιοεῖν, ἔαρ, ὄγολογεῖν, συγγωνεῖν, διδόθαι (=ἐπιτρέπειν, ὑπήκειν), συντίθεσθαι (=συμρωνεῖν), ἔγρυνάσθαι, μαρτυρεῖν, δεῖσθαι (=παραχαλεῦν), συγβούλευειν, πειθεῖν, πειθεσθαι, πεπειθθαι, πιστεῖν, ἀπιστεῖν, εἰδέραι = εἴμιτι πεπειθμένος, παρὰ τ. τρχγικ. οἶον Αἰσχυλ. Πλ. 424. Σοφ. Φ. 1329. Οἰδ. τ. 1455. Εὔρ. Μ. 594, μαρτείεσθαι, ὄμρεται, ἀράσθαι, ἀγρισθητεῖν, καταρρεῖσθαι, κελεύειν, προστάττειν τὰ λεκτικὰ ὁμ. ἐν τῇ σηματ. καλεῖσθαι, ἐρωμέτεσθαι οἷοι λέγειν, εἰπεῖν κτλ. τὰ ἀπαγορευτικὰ, κωλυτικὰ καὶ τὰ τούτ. ἐνχτίκιοιοι ἀπαγορεύειν κτλ., κωλεύειν, παρακελεύεσθαι, προτρέπειν, παραιτεῖν, τιθέται (=παραδέχεσθαι), προέγευσθαι (=προτράπεζεσθαι), μαρτάρειν, διδάσκειν, δημοῦν (=διδάσκειν), επίστασθαι (=ἐννοεῖν, δύναται), ποιεῖν, ἔστι = ἔξεστι, λί-
-στε, ἔξεστι, οἶον τ' ἔστι, ἔγγιγνεται, ἔρδεχεται, συμβαίνει, δεῖ, χρῆ, ἀράγκη ἔστι, ὄρειλειν, εἰκός ἔστιν veri simile est, καλόρ, αἰσχρόρ, δικαιόρ ἔστιν κτλ. ¹⁾

α) Κανονικῶς μὲν οὖ, σπαχιώς δὲ μή. Πλ. ἀπ. 37 «ὅ φημι οὐκ εἰδέναι οἵτινες εἰ λόγιοι οἵτινες εἰ κακοί ἔστιν». (Μετὰ μεγάλης δὲ λεπτότητος λέγεται παρὰ Σεν. ἀπομν. 1. 2, 39 ἀρχίν θὲν ἔγωγε μηδεὶρ μηδεμιαν εἰνι καὶ παίδευσιν παρὰ τοῦ μή ἀρέσκοντος», ἐπειδὴ οἱ Σενορῶν θέλει: νὰ ἔκφερῃ τὴν ἔχυτος ιδέαν οὐχὶ ὡς γενικῶς παχαδεδεγμένην γνώμην, ἀπόρχν-
-σιν, ἀλλὰ μετά τινος μετριορροστύνης, ὡς ἀπλῶς ιδίαν ἔχυτου ει-
-κασίαν καὶ δοξάσιν. Παρὰ Σοφακλ. ὅμως Οἰδ. τ. 461 τὸ μή κετ-
-ται γέρων τοῦ ἀντί προστακτικ. τεθειμένου ἀπαρέμφ. Πλ. πολ.
419 ἔνεκκ τοῦ ἔαρ. Ἀντιρ. 3 γ, 6 ἔνεκκ τοῦ ὄσ, ἔχοντος ἐν-
-τρύθικ εἰνα σηματ. τοῦ εἰ = ἔαρ οὗτος νομίζη. Ισοκρ. 15, 210,
ἔνεκκ τοῦ εἰ). Θουλ. 1, 67 «λέγοντες οὐκ εἰνι καὶ θνονομοι». (Ἐν
Πλ. ὅμως πολ. 346, ε «ἔλεγον μηδένικ. . ἔχειν.») Σεν. ἀπομν. 2.
2, 10 «ἔγὼ μὲν οἶμαι, εἰ τοικατην μή δύνασκι φέρειν μητέρω,
τὴγχθάτε οὐ δύνασθαι φέρειν». (Τὸ ἐν Πλ. ὅμως πολ. 435, ε,

1) "Ils. Gayler de partic' negat. Gr. σ. 362 κ. Baumhl. ἐν τῇ ἑθῇ. οὐγγρ. σ. 262 κ. 299.

ένεκκ τοῦ εἰ. Περίεργον τὸ τοῦ Σοφοχλ. Φ. 1058 «οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κριτύνειν μῆδ' ἐπιθύνειν χερὶ», διπέρ *ἴσως* ἔξηγητέον, ὅτι τὸ μὲν οὐδὲν ἀνυφέρεται ἀπλῶς εἰς τὸ κάκιον, τὸ δὲ μηδὲν ἐκληπτέον ὡς χρήσις τοῦ ὄλου ἀπαρεμφατικ. ἀντικειμένου, ἐκρεμένου ἡποὺ μέρους τοῦ ὑποκειμ. ὁ Sehneidwin προσηκόντως παραχώλει αὐτὸ πρὸς τὸ Εὔρ. Ἀνδρ. 73 «δρῖψεν εὖ, κακῶς δ' οὖ, μῆδ' ἐπιθύνειν βίᾳ», ίδ. Πλ. Πρωτ. 319, b «ἷγουμαι οὖ . . μηδέ.» Θουκ. 1, 39 «ἷγοσαιτο ἡμῖς; οὐ περιόψεσθι». (Καὶ ὅμως Πλ. ἀπολ. 27, d «ἷγοτο μῆδ.») Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 5 «πιστεύων δὲ θεοῖς πᾶς οὐκεὶ εἰναι θεοὺς ἐνόμιζεν;» (Καὶ ὅμως μὴ Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 42 ἔνεκκ τῆς προστακτικ. Ἀνδρ. 1, 70 ἔνεκκ τοῦ εἰ. Ἰσοκρ. 15, 234 ἔνεκκ τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. ἐν τῇ συνδέστ. μὴ ἀρ Θουκ. 1, 139, 1, 5, 49, 5, 6, 102, μετὰ τὸ πιστεύειν Ξεν. ἀν. 1.9,8, καὶ ὅμως οὐκάλι, μετὰ τὸ νομίζειν Θουκ. 4, 99.) Πλ. πολ. 329, b «έμοι δὲ δοκοῦσιν οὗτοι οὐ τὸ καίτιον αἰτιζούσι.» Καὶ ὅμως Ξεν. Κύρ. 5, 1, 7 «μήπω μηδέ». ίδ. Πλ. Εὐθύν. 12, b. Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 39 «κινδυνεύω ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι.» Πλ. πολ. 334, e. Τυπαλμήνειτο εἰ. Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 3. (Ἐν Ἰσοκρ. ὅμως 5, 137 μὴ ἔνεκκ τοῦ ἦν.) Τυποπειν οὐ Θουκ. 1, 51,1. Εἰλτίζειν οὖ. Ξεν. ἀν.4.6,18. (Καὶ ὅμως μὴ Κύρ. 2, 4, 23.) Ηρδ. 1, 24 «γαμέρων δὲ ἐλείνων, ὡς εἴη τε σῶς περὶ Ἰταλίην καὶ γινεῖται εἰς πρήστασοντα λίποντεν ἐν Τάρκοντι, ἐπιφραγμάτι τῷ τὸν Ἀρίονα, ὥσπερ ἔχων ἐξεπιδητες' καὶ τοὺς ἐκπλαγέντας οὐκ ἔχειν ἔτι ἐλεγγομένους ἡρνέεσθαι». Θουκ. 1, 91, 4. Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 13, 14. (Σπανιώτατα τὸν περιπτώτες ταύτη τὸ μῆ. Θουκ. 1, 20 «ποιήλιδὲ καὶ σίλικ.. καὶ οἱ ἄλλοι Ἑλλήνες οὐκ ἔθιδες οἰνοτακι, ὥσπερ τοὺς Λακεδαιμονίων ριζιτέκτες μὴ μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθι, ἐκάτερον, ἀλλὰ δύοτιν»).

b) Μῆ. Θουκ. 1, 44 «τὴν Κέρκυραν ἔβαλοτο μῆ προσέσθαι, Κορινθίους.» (Περίεργον τὸ Εὔρ. Μ. 73 «ὅ μέν τοι μῆδος; εἰ συρῆς οὖν οὐδὲν βούτιμον δὲ θνάσιον εἰναι τόδε» πιθανόντων ἐπικυναλέθῃ μέτ' ἐμράσσεις τὸ προσηγόριον οὐκ.) Σοφ. Πλ. 346 «έλοῦ γε θάτερ' η φρονεῖν κακῶς; η τῶν φίλων φρονοῦσα μῆμνάμων ἔγειν.» Θουκ. 1,125 «ἐκπορτίζεσθαι δὲ εδόκει ἐκάστοις, ο πρόσφορος ἦν, καὶ μῆ εἴναι μέλικοιν.» Ξεν. Κύρ. 1, 6, 10 «μέμνησο μηδεπετε θυκεύειν.» Πλ. ἀπολ. 27, b. Θουκ. 1, 43 «νῦν παρ' θυῶν τὸ κύτον αἰσιόδημεν κομιζεῖσθαι καὶ μῆ (θηλ. ὅμοι;) τῷ ἡμετέρῳ ψήφῳ ὠρελιημέντας τῷ θυστέρῳ ἡμῖς βλαψθεῖ.» (Ομοις ἐν 1, 39 «οὐκος νῦν αἴσιωτες εἰς φυραγχεῖν, ἀλλὰ ξυναδικεῖν τὸ οὐ θυάκει εἰς τὸ αἴσιωτες οὕτι ποιεῦντες νῦν νὲ συμμαχήτε, ἀλλὰς κατ. Περίεργον τὸ Ξεν.έλλ. 2,4,42 «οὐδὲν τοι γε θυμάς αἰδοῦ ἐγὼ θνάτωμάκτο πικαλήναι: οὐδέτερ, ἀλλὰ καὶ τοδιτὸ πόθες τοῖς ἀλλοῖς καλοῖς; ἐπιδεῖξαι, ήτι καὶ εὐερκωταὶ θυσοὶ ἔστεν, ισθες ἵνα ἔξαρῃ ἐπὶ μηδηλον τὴν ἀντίθεσ.») Πλ. Κρατ. 432, d «έκ καὶ ἔνους

τὸ μὲν εὗ κεῖθαι, τὸ δὲ μῆ» (Περίεργον τὸ Δημ. 43, 63 «οὐκ ἔχει (δηλ. ἐν νόμος) εἰπέναι, οὐ καὶ ὃ τετέλεστηκάς, οὐδεποτε γρυνχεῖν ἀλλὰν ἢ τὰς προσηκούστας», ἀντὶ τοῦ μηδεπίατ, ίδ. §. 516, 1, ἵως, ἵνα ἔξαρῃ τὴν ἀντίθεστ. μεταξὺ τοῦ αὐτεπίατ ἀλληληρ καὶ τὰς προσῆκη) Πλ. Φαίδ. 88, α «δαὸς αὐτῷ μὴ μόνον ἐν τῷ πρώτῳ καὶ γενέσθαι ἡμῖς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν τὴν φυγὴν, ἀλλὰ μηδὲν καὶ διαβαίνειν οὐτοῦ» 94, ε «ώμοιογένεσμεν μή» (Ἐν Πλ. Θηρ. τολ. 479, d «πρωταριαγένεσμεν δέ γε, εἴτι τοιοῦτον φανεῖται, διέκαστον αὐτῷ, ἀλλὰ εὖ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι», πρέπει νῦν ἐπαληθερῆ μετὰ τὸ ἀλλ. οὐ τὸ συντακτικ. ἔργον. ἀπολ. 17, d «φιλολογεῖν ἣν ἔγωγε εὐ κατὰ τούτους εἶναι ἥτιον», ἵως ἵνα ἔξαρῃ τὴν ἀντίθεστ. = me ora treem esse istorum dissimilem quum ego vera dicam, non falsa Stalla.) Πλ. πολ. 359, a «ἔννθεσθαι ἀλλάζοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι» Πρετ. 336, d «ἔγγραψμα μή». Κράτ. 397, α «ἐπιγρατρύσσει μή». ἀπολ. 37, α «πέπεισμα μηδένα ἀδικεῖν». Ξεν. Κύρ. 1, 5, 13 «πιττεῖν . . μή». Θουκ. 1, 10 «οὐκ ἣν τις ἀπιστοίη μή». Πλ. πολ. 506, α «μαντείσαται μηδέν». Δημ. 21, 119 «Ὥμοιος . . μηδέν.» (Πλ. ἀπολ. 35, ακαὶ δημόσιοι εὐ γραμμεῖσθαι, οὐ; ἂν δοκῇ αὐτῷ, ἀλλὰ δικάζειν κατὰ τοὺς νόμους» τὸ οὐ ἀνήκει εἰς τὸ ἀριθμοκερ, κατέται δὲ μετὰ, ἵνα ἔξαρῃ τὴν ἀντίθεστ. μεταξύ οὐ κ. ἀλλ.). Ιστορ. 4, 145 «τίθηται σταυρίζειν αὐτοῖς καὶ μὴ βαύλεσθαι . . δικαιοδούνεσθαι». (Ἐν Πλ. Θηρ. πολ. 60), ε «οὐκοῦ τετλάμεν πάντας τοὺς ποιητικοὺς μηγῆτές εἰδώλων ἀστεῖς εἶναι οὐκὶ τῶν ἄλλων, περὶ δὲ ποιησοι, τὰς δὲ ἀληθεῖες οὐγρά πάπτεσθαι», τὸ οὐγρά ἀνετεῖται μόνον τὴν ἡξέδ. ἀπεισθαι, οὐχ ἀπτ. = ἀμελεῖν, διληφεῖν.) Ξεν. Κύρ. 1, 6, 31 «έδιδοσκεν μή». Θουκ. 1, 36 «τῷ δὲ ἣν μὴ προσέσθιτο ἡμῖς μάθοιτε». Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 12 «ἔξεστι μή». Θουκ. 1, 142 «τὸ ναυτικόν. . . οὐκ ἐρδέγεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μάλλον μηδὲν ἐκείνῳ πάρεργον ἀλλοι γίγνεσθαι». (Ἐν 1 διως 140 «εἰρδέχεται γάρ τὰς ἔμμορφάς τῶν περιγράπτων οὐγρά ἡττον ἀκριβῆς γωρῆσαι· οὐ καὶ τὰς δικνούτις τοῦ ἀνθρώπου», τὸ οὐγρά ἀνήκει εἰς τὸ ἡσσον· διὸ οὐγρά ἡσσον = ἔξι ἵστοι). Ξεν. Κύρ. 1, 6, 17 «οὐδὲ στρατιών . . μηδῆποτε πιθεῖσθαι· η τοις πολεμίοις οὐκαν πορτέρνουσσανη ἔκυτη ἀγαθή». (Ομοιως ἐν Ιστορ. 15, 117 «οὐδεὶς οὐγρά ἀπλῶς εἰπεῖν», τὸ οὐγρά ἀνήκει τῷ ἀπλῶς). Θουκ. 1, 81 «οὐτως εἰκὼν Ἀθηναίους οὔσονάματι μήτε τῷ γῆρᾳ δουλεύειν, μήτε, ὅπερ ἀπείρους, καταπληγῆσαι τῷ πολέμῳ». (δ Πλ. Θηρ. σοφ. 254, b «καὶ ταῦτα εἰκὼν οὐγρά ἡττον ἐκείνων οὐτως ἔγειν», τὸ οὐγρά ἀνήκει τῷ ἡττον· διὸ οὐγρά ἡττον = ἐπ' ἴστοι). Ιστορ. 4, 160 «αἰσχύλερ παρέβηται μὲν (τῷ οὐκιώφ) μὴ γρηθῆσαι, παρελθόντος δὲ κατόπιν μεμνησθαι».

Σημ. «Οτι δὲ οἱ δύναται· νῦν κατα μήτ' ἀπαρεμφ., ἵνηδ ἀνέμεν τις τὸ μήτιγται ἀφ' ἴστοι, ἐκ τῶν ἐν §. 512, 3. Εἰρ. Ἀνθρ. 586. «Μεν. οὐκονν ἔχεινος τάκη τάκινον τ' ἡμῖς; Π. δράσαντ, οὐκώδ; δι' οὐ, μηδὲ ἀποκτείνειν βίᾳ».

3. Τὸ ἔραρθρον ἀπαρέμφ. αἰρεται πάντοτε διὰ τοῦ μὴ καὶ πότε ἔτι, ὅτε τίθεται: ἐπὶ πραγμάτων, ἄτινα ὄντως δὲν συνέθησαν, ἐπειδὴ τὸ ἀπαρέμφ. τοῦτο ἐκλαμβάνεται πάντοτε ὡς ἔννοια ἀργητημένη. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 3 «τὸ μὴ φεύγειν». Ἀγκα. 4, 2 «Ἀγησίλαος οὐ μόνον τὸ μὴ ἀποδιδόναι γέριτας ἀδικον ἔχρινεν, ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ πολὺ μεῖζους τὸν μεῖζω δυνάμενον». Πλ. πολ. 382, d «διὰ τὸ μὴ εἰδέναι». Θουκ. 1, 41 «τὸ δι' ἡμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βοηθήσας παρέσχεν ὑμῖν Αἰγαίηντῶν ἐπικράτησιν» = τὸ νὴ μὴ βοηθήσασιν αὐτοῖς οἱ Πελοπῖον. ἐξ αἰτίας ἡμῶν σᾶς ἐκρήσε νὰ νικήσητε τοὺς Αἰγιν. (περὶ συμβέβητος πραγματικοῦ).

4) Ἀγρυπνιέρος δὲ οἰσιαστικάρ. ἡ οἰσιαστικοποιηθὲρ ἐπίθετον αἰρεται διὰ τοῦ οὐ ἡ τοῦ μὴ, ἀντιλόγως τῇ ἔννοιᾳ, ἢν θέλει νὰ ἐκρέστῃ, ἢν δηλ. πρέπη νὰ ἀντιληφθῇ ὡς πρότασ. ἀπογαρτικήρ (κατηγοριακή), ἡ νὰ ἐκτινθῇ ὡς ἀπλῆθεσσα, ὑπίθεσις. Θουκ. 1, 137 «γράψας τὴν τῶν γυρεφῶν . . τότε δι' αὐτῶν οὐ διάλετοι» = γράψκες, ὅτι αἱ γέροντες οὐ διελέθησαν. 3, 95 «οὐ προτεδέξαντο . . τὴν οὐ περτερεῖσιν». 5, 35 «κατὰ τὴν τῶν χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπέδοσαν» = ὅτι (= διέτι) . . οὐκ ἀπέδοσαν». 50 «κατὰ τὴν οὐκ ἐξενοταρ τῇ; ἀγωγίσεως» = ὅτι (= διέτι) οὐκ εἴδην ἀγωνίζεσθαι. 7, 34 «διὰ τὰ τῷ Κορινθίων οὐκέτι ἐπαναγωγήν». Εὔρ. Ιτπ. 196. Λόρ. ἀνκλ. 115 «δεινὸν δ' ἔστιν ή μὴ γραπτία» = δεινόν ἔστιν, εἰ μη ἐμπειρίκη ἔστι, ἢ, εἰ μὴ τις ἐμπειρίς ἔστιν.» Θουκ. 1, 22 «ἔ; μὲν ἀκρόστους ἵτως τὸ μὴ γυθῶμες αὐτῶν (δηλ. τῶν οὐ πέμπον γραφέντων) ἀπερπέστερον ρωνεῖται». = auditori fortasse scripta mea, quia nullae in eis existent fabulae η si nullae in eis reperiuntur fabulae, minus jucunda videbuntur (ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνηγγήστου λεγόμενον ήτ' ἔτιθετο, τὸ οὐ γυθῶμες, προγραμτικόν, quia nullae in eis exstant.) Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀγρυπνεύν ἔκρηστις τὸ μηδὲν = τὸ τίποτε¹⁾ = τὸ τοιοῦτον εἶναι, οἷον μηδὲν εἶναι. Σοφ. Αἰ. 1231 «οὐδὲν δὲν διν(χνευ μορφῆς διν) τοῦ μηδὲν ἀντέστης πέρος» διὰ τὸν Αἴγυτην, οὕτις (νεκρὸς τώρχ διν) πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς τίποτε, ὡς μηδὲν. Πλ. 116b «δέξαι μὲ τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδὲν» = δέξαι με (λέγει ή Ήλέκτρων ἀναρρεφομένη εἰς τὴν οὐδέποτε) ἐν τῷ μηδὲν τὴν μηδὲν καταστάτεν. (Ἐν Εὔρ. ομμως Φοίν. 598 «κατὰ σὺν πολλοῖσιν ἀλλίες πόδες τὸν οὐδὲν εἰς μάχην» = κατὰ τινος, οὕτις δὲν εἶναι τίποτε). Ηρ. I, 32 «Ἄ δὲ ἀμετέρη εὐδαιμονίη οὕτω τοι ἀπέδρη πτει ἐις τὸ μηδὲν, ὥστε οὐδὲ ίδιωτεών ἀνθρώπων ἀλλίους ἀλλίους ήμένες ἐποίησας». (Τούναντίον τὸ οὐδὲν ἐν τῇ ἀριθμητικῇ ή νούλλα, τὸ μηδενικόν = καὶ λοιπὸν ὡς δεδομένον ἀντικειμενικό).

1) Ήδ. Hartung II σ. 130. λεξ. Πλατων. III. σ. 231. Ellent λ. γλ. II. σ. 117.

§. 515. Οὐ καὶ μὴ μετὰ μετοχῶν καὶ ἐπιθέτων.

1. Ὡς τίθενται τὰ οὐ καὶ μὴ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτ., οὗτοι καὶ μετὰ τῶν μετοχῶν καὶ ἐπιθέτων. Τὸν δὲ δηλ. μεταχειρίζονται, ὅταν ταῦτα ἀναλύωνται εἰς πρότασ. ἀπογαρτικήν (κατηγορικήν) (§. 512, 2), ἡ ὅταν ἡ ἔνοια κατῶν διὰ τῆς ἀρνήσ. μεταβάληται εἰς τὸ ἀρτελ (§. 512, 3); τὸ δὲ μὴ, ὅταν ταῦτα ἀναλύωνται εἰς δευτερέουσ. πρότασ. ἀπαίτουσαν τὸ μὴ (§. 512, 4, b).

2. Διὸ τὸ οὐ πιστεῖων σημαίνει is, qui non credit ὅστις δὲν πιστεύει, ἢ quia non credit, ἐπειδὴ δὲν κτλ. η καὶ ἀπιστῶν τὰ οὐ καλὰ βουλεύματα=consilia, quae non sunt pulchra ἢ turpia consilia τούτων δὲ καὶ ὁ μὴ πιστεῖων=si quis non credit, εἰ μὴ τις πιστεύει τὰ μὴ καλὰ βουλεύματα =εἰ μὴ τὰ βουλεύμ. κακά ἔστι. Πλ. Φιλ. 63, ή «εἰ μὴ φρενοῦ ἔξειν παρὰ θεούς, ἀδίκουν ἂν οὐκ ἀγαρακτῶν τῷ θεούτῳ»=ἐπειδὲ οὐκ ἄγαρακτῶν δὲ καὶ ὁ μὴ πιστεῖων. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 27 «οὐδὲ ἄγεμένως ἔχοντων πλανῆ ἀνὰ τὴν ὥρην»=ἐπειδὲ ἄγεμ. οὐκ ἔχεις. Πλ. Γοργ. 519, c «οἱ σορῆται» κατηγοροῦσι τῶν μαθητῶν, ὡς ἀδικοῦσι σφᾶς αἴτους; τοὺς τε μισθίους ἀποστεροῦντες καὶ ἀλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες=ἐπειδὲ καὶ τ. μισθ. ἀποστεροῦσι καὶ εὐγνωμοσύνην οὐκ ἀποδιδοῦσι. Πλ. πολ. 376, a «θεὶ μὲν ἀντὶ τοῦ (ἢ κύνων) ἀγνῶτα, γκλεπτίνεις οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθεῖς ἢ διὰ θηγνώματον, ἀπάζεται, καὶ μηδὲν πάθοτε οὐτοῦ ἀγκυλὸν πεπόνθη»=ἐκεῖνος, δέστις οὐδὲν ὄντως κακ. παρὰ οὐτοῦ πρότερ. εἰχε πάλιν, ἀδίκωτο ὄμως νὰ ἔνει καὶ μηδὲν, ὡς καὶ παρεκκλιτικά καὶ μηδὲν, πλὴν οὐκ ἐστήμανεν, εἰ καὶ οὐδὲν κακ. π. αὐτ. πρεσπ. Σοφ. Τρ. 725 «οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ κακοῖς; βουλεύματα οὐδὲν ἐλπίς»=εἰμι τὰ βουλεύμ. κακά ἔστιν. Εὐρ. Ηρόκλ. 283 «μάτην γάρ οἶδεν οὐδέ γ' ἀν κεκτήμεθα πολλάν τὸν Ἀργεῖον μὴ σε τιμωρούμενον»=ἔχω μὴ ἐτιμωρούμενό σε. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 16 «τί γάρ οὐ, ἔφη, γείτουιτ' ἀν τις ἴσχυρῷ η ἀνδρεύιο μὴ σώρθουν»=εἰ μὴ σώρθων ἔστι. Ισοκρ. 15, 1.

Σημ. 1. Ἐν τῇ μετοχῇ συνάπτεται μετὰ δῆμο. κατηγορικοῦ (ἀπορητικοῦ), ἀμφότερα δὲ πρέπει νὰ ἐξενεγγύωσιν ἀρνητικός, οἱ "Ἐλληνοι, τιθέσις συνήθως ἀπαξ μόνον τὴν ἀρνητικήν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἀργῆι καὶ λοιπὸν οὕτως, ὅπεις ἡ ἀρνητική ἀναρρέεται εἰς διάλληρον τὴν πρότασ. καὶ οὐχὶ εἰς μίαν ἑκάστην κωματικὴ λίξ. Θουκ. 1, 12 «μετὰ τὰ Τροικά η Ἐλλὰς ἐτι μετανίστατο τα καταπλάκιστο, ὅπεις μὴ ἡσυγέσσουσα αλεξιθηναι»=ῶστε μὴ ἡσυγέσσαι μηδὲ οὐδὲν θῆναι 4, 120 «οὔτε τάξιν ἔχοντες; αἰσχυνθεῖν ἀν λιπετε τινα γάρδαν βαζόμενοι»=οὔτε τάξι. ἔχοντες οὐδὲ αἰσχυν. κτλ. 1. 141, 6, μ. σ. Popp. 3, 33 «κέρδος; δὲ οὐδέμασιν, οὐδὲ οὐδεμοῦ ἔγκαταληψθεῖσαι ἡναγκάσθησαν στρατόπεδον ποιεῖσθαι. Ξεν. Ελλ. 1. 7, 24 «καὶ οὐκ ἀδικοῦται; ἀπολοῦνται»=καὶ ἔπει οὐκ ἀδίκουν οὐκ ἀπολοῦνται, μ. σ. Breitenbach. 3. 5, 18 «οὐκέτι ἡσυγέσσων ἔχων ἀνέμενε». Οὕτως ἔξηγητίον καὶ τὸ πᾶν τοῦ

Stallb. ὑπερασπιοθὲν χωρίον Πλ. Μενέ. 243, ε «οὐκ ἀναφεύετες ἐκ τῆς θαλάττης καὶ νται ἐνθάδε» = e mari non sublati hic non jacent. Οὗτοι καὶ μετὰ μετοχῶν ἀπολύτ. Θ. 165 ἔργε., ἐπειδὴ οὐκ εἰσάντος ἁμέτο πύργων ἡμετέρων ἐπιθέσεις = ἐπει., ἐπειδὴ οὐκ εἰσά ἔγκω, σὺ οὖν ἐπιθήσῃ τῶν ἡμ. πύρ. Δύνεται προσέτι: νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἐντῇ ἀρχῇ προτάσ. τίνος τεθειμένη δύρησις καὶ τῆς ἐπομένην συνάντ., πλὴν διὰ τοῦ καὶ ουνδειμένην πρότοσ., εἰ καὶ τότε μόνον, ὅταν ἡ ἔννοια τῆς δευτέρ. ταύτ. προτάσ. φαίνεται καθ' ἐστίν, ὅτι ἐξέγεται ἐκ τῆς πρώτης καὶ παρίσταται οὐσιὲ ὡς ἀποτέλεσμα ἐκείνης, τ. 16 «μή τις Φαινόν... κερτομοὶ τὸ ἐπίσσος καὶ ἐπερθούθ, δις εἶη». Θουκ. 2, 3 ὅπως μὴ (οἱ Πλαταΐτ.) κατὰ τῶν; θατασαλευτέροις οὖσι προστέρωνται καὶ (οἱ θεραῖτοι) αφίσιον ἐκ τοῦ ίσου γίγνωνται. 1)

3. Εἴκαν ἡ μετοχὴ συνάπτηται μετὰ τῶν, ὡς (§. 488), ὥστε, ἄτε, οὐα, οὐο, ὥσπερ (§. 489), καὶ περ (§. 486, Α. 8), τίθεται τὸ οὖ, καὶ ὅταν ἔτι ἡ σύνταξ. τῆς προτάσ. ἀπήγεται τὸ γιῆ, ἐκτὸς ἐκ τὸ συντακτικ. ῥῆμας ἡνε ἐγκλίσ. προσταχτικ. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ὥστε, ἄτε, οὐα, οὐο, ὥσπερ, ζτιν τὸν ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς μόνον, τοῦ πραγματικοῦ τίθεται, ἡ χρῆσις τοῦ οὖ εἰνε εὐνόητος· καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ περ = εἰ καὶ, ἢν καὶ, κυρίως ὅμως = καὶ ὅμως, καίτοι ἐντελῶς, καίτοι παντελῶς, καίτοι ὅντως οἷον καὶ περ οὐκ ἀνήγειρος ὅν = καίτοι οὐκ ἔστιν ἀνήρετος παντελῶς = κακίπροστετι ὡς εἰς, διτις δὲν εἰνε παντελῶς ἀνδρεῖος· οὔτως καὶ, αὐδὲ ἀγρότεος ὥν = ne si fortis quidem est = οὐδὲ ὡς εἰς προσέτι, διτις εἰνε ἀνδρεῖος. Ηερίεργος ὅμως εἰνε ἡ χρῆσις τοῦ οὖ μετὰ τοῦ ὡς, ἐπειδὴ τοῦτο τίθεται οὐχί μόνον ἐπὶ πραγματικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀπλῶς ὑποθετικοῦ, φαινομενικοῦ ὁ "Ἐλλην ὅμως μεταχειρίζεται τὸ οὖ μὴ λαμβάνων ἐν ὅψει τὸ πραγματικὸν ἢ τὸ ἀπλῶς ὑποθετικὸν, ἀλλὰ μεταχειρίζεται αὐτὸς ὡς ἐν τῇ ἀπλῇ ὅμοιωματικῇ προτάσ. π.χ. ἀσείρετηκαν, καὶ ὡς οὖ ενείκηκεν."¹⁾ Ιδ. τὰ πρόδγμ. ἐν §. 488. Παρότοι; μτγν. ὅμως ἀπαντῷ πολλάκις τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ οὖ²⁾, παρότοι; ἐγκρίτους ὅμως τῶν συγγραφ. σπανίως τοῦτο. Σοφ. Οἰδ. π. 1157 «δίδασκε με, ὡς μὴ εἰδότε αὐτὸν μηδέν». Φιλ. 253 «ὡς μηδέρειεδότε ήσθι μ' ὅν ἀνιστορεῖς». Θουκ. 1, 120 «καὶ (γρή) τῶν νῦν λεγομένων μὴ κακοὺς κριτὰς ὡς μὴ προσκόντων εἶναι». 7, 15 «βουλεύεσθε, ὡς τῶν γ' ἐνθάδε μηδε τοῖς προσοῦσιν ἀνταρκούντων». Ψευδ. Δημ. 26, 21 «τὸν αὐτὸν τοῦτον, ὡς πρέπτοντα καὶ λέγοντα μὴ τὸ ἀριστα τῷ δῆμῳ, πάλιν ἐκολάσσατε». Ηλ. πολ. 383, α. "Οταν ὅμως τὸ ὡς μὴ συντάσσονται μετὰ μετοχ. μέλλ. δηλούστης τὸν σκοπὸν, τὸ πρός τι, καὶ μέλισσα ὅταν ἐν τῇ προτάσ. ἡνε προσταχτική, τότε τὸ μὴ εἰνε φυσικώτατον. Σοφ. Ἀντ. 1063 «ὡς μὴ ὑπολήσων ἵσθι τὴν ἐμὴν φρένα» = εἰζευρε, ὅτι δὲν δρείλεις νὰ ἐμπορεύησαι. Φιλ. 935.

1) "Id. Hertlein observatt. critic. 1836, σ. 10. Haacke εἰς Θουκ. 1, 141. Goeller εἰς Θουκ. 1, 12 σ. 107. Mehlhorn de schem. ἀπὸ κοινοῦ σ. 13. - 2)

"Id. Gailer de partic. negat. Graec. σ. 280.

Πλ. πολ. 327, ε «ώς τοίνυν μὴ ἀκουσομέρωκ, οὕτω δικυνεῖσθε». Σεν. Κύρ. 1, 6, 11. Ψευδ. Ἰσοχρ. 1, 17. Σπανιώτερον μετόχ. ἐνεστ., ως Αἰσχυν. 3, 247 «ώς οὖν μὴ μόνον κρίνοντες, ἀλλὰ καὶ θεωρούμενοι, οὕτω τὴν φύσιον φέρετε».

Σημ. 2. «Ως οὐγῆν τίθεται ἐν ταῖς διευτερεύουσι. προτάσ. τὸ μὴ ἔνεκκ τῆς συντάξης τῆς προτάσ., ἐνῷ καὶ ἔστι τὸ πρότερον νὰ τιθῇ τὸ οὗ, οὗτοι καὶ ἐπὶ τῶν μετόχ. Αἰσχυλ. Πρ. 826 «ὅπως δὲ ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλίουσά μου» ἔνεκκ τῆς τελικῆς προτάσ. ἐπτ. 3 «κρήτη λένεν τὰ καίρια, δοτες φυλάσσεις πράγματος ἐν πρόμην πόλεως οἵσσα νομιμόν, βλέψαρα μὴ κομιμόν οὔπω», ἔνταῦθα ἡ μετόχη ἀποτελεῖ μέλος εἰς προσδιορισμὸν τοῦ περιεκτικοῦ, ὅπτις φυλάσσεις 1). Σεν. Κύρ. 3, 1, 37 «ἰπάγου τὴν γυναῖκαν καὶ τοὺς παιδεῖς; πηδεῖς; πηδεῖν αὐτῶν καταθεῖς;» ἔνεκκ τῆς προσταχτικ., πλήν, ἀπίγομεντοι.. οὐδὲν καταθεῖται. Τούλυντιον δὲ πάλιν ἀπεντωσι καὶ πρᾶγμα. ἐν οἷς κείται τὸ οὗ, ἔνθα ἀνέμενε τις κατὰ τὴν σύνταξης τῆς προτάσ. τὸ μὴ, ἐπειδὴ τὸ μετόχικ. τῆς προτάσ. μέλον; Ἑκλαρυδίνεται τειχωρισμένον καὶ ἔστι τὸ μετόχικ. ὅπερ συμβάνειν λίθι γένειν σφραγίες; Θουκ. 3, 66 «εἰς ἄρα καὶ ἰδοκοῦμέν τι ἀνεπικιστερὸν πρᾶξι οὐ μετὰ πληθυνούσιν εἰς τοις εἰσαγόντες» = εἰπειδὴ οὐκ εἰσαγόμεν εἰς τὴν πόλ. ὅμ. τῇ συναντίνεται τοῦ θυετέρου πλάθου. ἐάν δὲ ήτο μὴ εἰσελθο., θάξισματιν, ὅταν δὲν εἰσελθομεν εἰς τὴν πόλ. τὴν δέ πλά. κτλ. 4, 111 «κατὰ τὴν πολιθατίν; .. ἐπεκόμισαν, ὅπως τοὺς ἐν τῇ πόλει, οὐδὲν εἰδότας; Εἰπανήν; φοβήσανται».

Σημ. 3. «Οὐτοις ἡ μετόχη ἔνει αἰτιολογική, συνήθως ψήν λαρυζάνει τὸ οὗ, ἐντοτε δὲ καὶ μὴ, ὅπερ συχνὸν παρὰ τοῖς μαγν., οἵτινες Ἕγουσιν ιδιάζουσάν τινα κλίσιν πρὸς τὸ μὴ, ιδ. §. 513, 3, 2) Σοφ. Φ. 170 χορ. κατέτερων τινῶν ζηγωγ', ὅπως (=quod, διτ.) μή τους κηδομένους βροτῶν, μηδὲ σύντροφον ὅμη ζηγῶν, δύστανος, μόνος δὲν νοσεῖ = εἰπειδὴ πατέτων, διότι, ἐπειδὴ κανεῖς τῶν βροτ. δὲν φραντίζει περὶ αὐτοῦ, δὲν ξεγει καὶ κανίνα συρταζόν τίλον. ., διστ. μόνος πάντοτε κείται ζεύσιν;. » Ιδ. Θουκ. 1, 77, 3, 86, 3 118, * μ. σ. Popp. Σεν. Κύρ. 3, 1, 37, 6, 3, 15 «οὐδὲ δὲν ἔλλοι, μηδὲν εἰδότες; ἐπεπληρωμένοι ήσαν, τῷ πράγματι». Αἰσχυλ. 2, 1, 4 20, λα πάσχοι μὴ ἀπολογισθεῖται μόνον βιζυζόμενος, ἔλλοι καὶ κτλ.». 5, 65 μ. σ. Mastzner. - «Ως λέγεται θεορεῖται μεταμή (§. 513, 5), οὗτοι παρὰ Σοφ. ΟΙδ. τ. 280 πάλιξ δὲ μὴ παρὸν θεομάρκεται». - Περίεργον δομως εἶναι τὸ παρόν Σοφ. Φιλ. 1006 «οὐ μηδὲν οὔγεις μηδὲ διελθομένον φρονῶν, οἴον μὲν ὅπλοις, ἔνθα δὲ ποιεῖ θέλεις τούς; διό τοι μὴ καὶ ἐκράξῃς τὴν ἀποστροφὴν τοῦ Θεοκτ. πρὸς τὸν Οδυσσ.»

Σημ. 4. Ήταν τὸ ἔναρχον ἴπποτον φ. ἡ ίπποτες. ἀποδιδόται εἰς ἀντικείμενον δριτιμένον, τότε τίθεται τὸ οὐδὲν Λατ. 6, 26 «οὐ δὲ αἰτιώμενοι καὶ φίσκοντες ἀδικεῖσθαι αὐτοῖς ήσαν οἱ οὖσαι Βούλοντις Ιλίγγειν, εἰ τοις ἀδικοῦντο». Ήταν δομως ἐκράξη γένος προσώπ. ἡ πράγματ. τίθεται πὲν δι' τὸ πολὺ κατὰ τὰ § 512 περὶ τὰ τέλη τοῦ δι' μὴ, οὐδὲ τότε μόνον, διατα αἴρεται μία ἔκάστη χωριστὰ λίξ., ἡ οἵτινας ἔλεος πρίπτεν κλίσηθληῇ εἰς τὸ ἔναρχον οὐδὲπι θέλει; τίθεται καὶ διατα ἐν τοῖς γένοντας μηδημονεύωνται πρόσωπα ἡ πράγματα ἀδρόστα. Θουκ. 1, 71 «λέσσους, σπουδῆς; οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἔλλοι; προσιόντες, ἀλλ' οἱ μὴ βοήθοις ταῖς οἰς ἀν ζυνθούσισιν». Πλ. πολ. 330, α «καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, γχαλεπῶς; οὐδὲ τὸ γῆρας φέρουσιν εἰς ξεγει ὁ αὐτὸς; λό-

3) Ήδ. Baumlein ἐν τῷ βιβ. συγγρ. σ. 295. - 1) Ήδ. Caiet d. partic. neg. Graec. σ. 279.

γος; Ξεν. ἀν. 2.6,26 «(Μένων) τὸν μὴ πανούργον τῶν ἀπαιδεύτων δὲ ζνόμενον εἶναι.» (Τίθεται δὲ μὴ ἐπὶ ωρισμένων προσώπῳ. ἡ πραγμάτ. τότε μόνον, διατάξη μετοχῆς ἡ τὸ ἐπίθετ. ἀναλύωντας εἰς πρότασ. ὑποθετικήν οὗτον Ξεν. ἀν. 4.5, 11» τῶν δὲ ἄλλων στρατιωτῶν οἱ μὴ δυνάμενοι διατελέσαι τὴν δόδον ἔνυκτέρευσαν ξεστοῖς, ἡ διταν λέγηται τι περὶ ὠρισμένου προσώπου. ἀπὸ μέρους ἄλλους τινὸς ὅς μη δην διό το Σοφ. λέγει. Οἰδ. τ. 397 πρὸ τὸν Ταιρισίαν διν ἔλυσας τὸ αἰνίγμα «ἄλλος ἐγὼ μολὼν, ἢ μὴ δὲν εἰδὼς; Οἰδίποους, ἔπαισσον νιν, γνώμη κυρήσας οὐδὲ ἀπὸ οἰωνῶν μαθώνει ἐγὼ, περὶ οὐκ οὐ νομίζεις, διτι (οὗτος ὁ Οἰδίπ.) δὲν εἰσέρει τίποτε». Πλ. Ποργ. 457, αἱ οὔσους οἱ διδάξαντες πονηροί, ἄλλοι οἱ μὴ χρώμενοι (τὴ τέχνην), οἷμαι, δρθῶσι. «ἴκετος ὅμως πάλιν ἐν τοῦ οὖν οὐκε δρθῶσι χρώμενον (τὴ δητορικὴν) μισεῖν δίκαιον, ἀλλὰ οἱ τὸν διδάξαντα, διότι τὸ οὐκε ξεταῖθα ἔνοδοι μετὰ τοῦ δρθῶσι, διπερ καὶ αἴρεται, ἐνών ἐν τῷ πρότερον κείται τὸ δρθῶσι πολὺ μετὰ ταῦτα. Λυκοῦρ. 43 «τὸν μὴ τε οὐκα θύμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος μήτε εἰ τὸ οὐκε παραχρήντα τάξιν τοῖς στρατηγοῖς», τὸν ξνθρωπὸν δηλ. διτις (δις γένος), ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα «τὸν οὐ δὲ οὐκπενθήσαι.. τολμήσαντα, οὐδὲ δι συμβεβλημένον κτλ.». ἐπειδὴ δὲ δητωρ μετεπάνει εἰς αὐτοὺς τοὺς κατηγορούμενους; (ὁ Μαετζουρ ἐκλαχμάνει τὸ γχρίσιον ἄλλως). Ισοκρ. 8.13 «νομίζετε δημοτικωτέρους εἶναι τοὺς μεθύσαντας τῶν νηφόντων καὶ τοὺς νοῦν οὐκε γένοντας (=τοὺς ξννους) τῶν εὑ φρονούντων». Ξεν. ἀν. 2. 5, 5 «οἶδα ζνθρώπους, τοὺς μὲν ἐκ διαθολῆς, τοὺς δὲ καὶ ἐξ δυοψίας, οἵ δοθηθέντες ἀλλήλους, φύσισι: δουλόμενοι, πρὶν παθεῖν, ἐποίησαν ἀνήκεστα κακά τοὺς οὐτε μέλλοντας οὕτ' αὐδουλομένους τοιούτον οὐδὲν=ἐποίησα. ζνήκ. κακά εἰς ζνθρώπους, οἵ τε τοιούτας οὔτε ἐν νῷ εἶχον, οὔτε ήδούλοντοι) Ό οὐκε δὲ εἰς τὸν =εἰκενος, διτις οὖτως δὲν εἶνε τις, τὸ δὲ, δὲ καὶ ἡ μηδεὶς τὸν, ξκενεῖνος, δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ, διτι εἶνε, ξκενος, διν θεωρῶ δι; μηδὲν, ως ἐν τίποτε. Σοφ. Ἀντ. 1325 «ἔγετε μὲν ἐκποδῶν τὸν οὐκε οὐτα μαζλλον ἡ μηδένα (οὖτα) =ἔγετε με μαράνδις τινα, διτις οὖτως μαζλλον δὲν οπάρχω τις, ηδῶς τινα, διτις πρέπει νὰθεωρθῶ δι; ἐν μηδενικόν. Οἰ δ. τ. 1015 « καὶ πως δὲ ζύσας ξεδου τῷ μηδένι» =δυοις ζνθρώπων οὐτα μηδενικό, διτι. ζνθρώπωφ, διτις λογιστοῖς ως μηδέν.

4. Ἐὰν δὲ μετοχὴ ἐν συνδέσει μετὰ οὐσιαστικοῦ ηνε ἀντικείμενορ ρήμα. αἰτιητικοῦ, δηλωτικοῦ, γύμνηκης παθήσεως σημαντ. κτλ. (§. 482), λαζμένει κανονικῶς μὲν τὴν οὐ, ἐπειδὴ δὲ τοικύτη μετοχὴ ἀναλύεται εἰς κυρίαν πρότασ. μετὰ τοῦ διτι, ὡς (=διτι), τὴν μὴ δέ, ἐὰν σύνταξι. τῆς προτάσ. ἀπαιτητὴ κατήν. Θουκ. 1, 140 «εἰδῶς τοὺς ζνθρώπους οὐδὲ ζνχαπειθούμενους πολεμεῖν». Καὶ μετὰ προστακτικὴν ἔτι 122 «καὶ τὴν ησσαν.. ίστω οὐκε ἄλλο τι φέρουσταν η ἀντικείμενος δουλειαν.» (Συνήθως οὖμας μετὰ τὴν προστακτικ. ίσθι τίθεται η μηδὲν. Αἰσχ. Αγ. 906. Σοφ. Ἀντ. 1064. Εἰρ. Ανδρ. 726. Ισοκρ. 5,133. Αἰσχ. Πρ. 826 «ὅπως δὲ ἀνειδῆ μηδέ την κλύσουσά μου», ἔνεκκ τοῦ διτως. ίδε οὐδὲ ηττον τὴν σημ. 5. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 4 «συνειδένει κακτῷ δοκεῖς οὐ πώποτε ξμελήσας αὐτῶν». Θουκ. 1, 73 «κιτιθόμενοι κακταθοὶν οὐκε διλίγην οὖσαν ημῶν».

1) ίδ. Bäumlein ἐν τῇ δημ. ουγγρ. σ. 296. Madvig ἐν τῇ δημ. ουγγρ. §. 207, οὗτος οὖμας ξνευλόγου παραδέχεται, διτι η οὐ διθεται ησσα καὶ διταν ξκερέται γένος.

('Αλλ' ἐν Ξεν. ἀπομ. 3. 5, 23 «έξν τις τοιοῦτον αἰσθη σεαυτὸν μὴ εἰδότω», ἔνεκα τοῦ ἑάρ.) Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8 «οἱ παιδες δρῶσι τοὺς πρεσβυτέρους οὐ πρότεν ἀπιόντας, πρὶν ἂν ἀρθωσιν οἱ ἄρχοντες». Θουκ. 4, 27 «οἱ Ἀθηναῖοι μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐδὲ θεάμενοι». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15 «Κύρῳ ἥδετο οὐδὲναμένω σιγῇ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς». ἀπομν. 4. 1, 2. Ἰσοχρ. 5, 9 «εὑρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως αὐτὴν (τὴν πόλιν) ἡσυχίαν ἔγουσσαν.» (Ἐν Ψευδ. Ἀνδροκ. ὅμως 4, 37 «οὐκουν τοὺς τοιούτους δίκαιοιν ἐκβάλλειν, οὓς πολλάκις ἐλέγχοντες εὑρίσκετε μηδὲν ἀδικοῦντας, ἀλλὰ τοὺς μὴ θέλοντας ὑποσχεῖν τῇ πόλει περὶ τοῦ βίου λόγον», ἔνεκα τῶν, τοιούτους, οὓς, κατὰ τὰ ἐν §. 513, 1, ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει, ἐν οἷς, τοὺς μὴ θέλοντας.) Θουκ. 1, 25 «γνόντες οἱ Ἐπιδαύριοι οὐδεμίαν σφίσιν ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίαν οὐταν». (Αλλ' ἐν Ξεν. ὅμως Κύρ. 1. 2, 7 «θν ἔν γνῶσι δυνάμενον μὲν χάριν ἀποδιδόντας, μὴ ἀποδιδόντα δέ, κολάζουσι τοῦτον ἴτυχοῦς;» =έξν τις γνῶσι μὴ ἀποδ.).

Σημ. 5. Μετὰ τά, εἰδέναι καὶ ἐπίστασσα: τίθεται ἐν τοις χωρίοις, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ψρῷ. 5 ἡμειώσιν περιπτώσεων, ἡ μετοχὴ μετὰ τῆς μή, ἐνῷ διέμενε τις τάχι, οὗ 1). Σοφ. Οἰδ. χ. 656 «οἴδα ἔγως σε μή τινα ιθύνδε πάρεστον» ἄνδρα πρὸς βίαν ἔμοι». 794 «οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πειθών». 1121¹⁾ «ἐπίσταμαι γάρ τὴν δέ την ἐς τάδε μοι τέρψιν παρ' ἄλλου μὴ δενὸς περασμάνην». Φιλ. 79 «ξειδία καὶ φύσις σε μὴ περικόπτα τοιαῦτα φωνεῖν.» Θουκ. 1, 76 εἰ λίστει μηδὲν ἔμεινεν μηδὲν ἔμεινεν δυνάς λυπηρούς γενομένους τοις ξυμμάχοις» μ. α. Popp. "Iō. 2. 17, 2. "Ἐν τοις χωρίοις τούτοις ἐξέθη γεως· μηδὲν ξέρει τὴν περὶ τοῦ μὴ ὄντος πιπόθησιν τοῦ λέγοντος ως· διποσεις μενικήν. "Ἀντιφ. 6, 1. (=εὔχεται ἐν τις) τοῦτο γοῦν ὑπάρχειν..., αὐτὸν ἔστω συνειδέναι μηδὲν ξημερητηράτο·, διπερ πιθανὸν ἔνεκα τῆς εὐχῆς. Ξεν. ἐλλ.. 2. 3, 12 «οἵτε Ἑλλοι, σέοις συνηθεσσαν ἔστοτε μηδὲντες τοιοῦτοι, οὐδὲν ἡλθοντο», ἔνεκα τοῦ ὅσοις (§. 512, 4, b).

§. 516. Ἀρνήσεις πολλαῖ.—Ἀρνησίς περιττή.

1. Αἱ ἀδρίστοις ἀντωνυμ. καὶ τὰ ἐπιρρήματα· οἷον τίς, πώς, ποιήσεις, ποτὲ κτλ. ἐκφέρονται ἐν τῇ Ἑλλην. πᾶσαι ἀργητικῶς, ἐὰν ὁπινέν ἐν προτάσσει ἀρνητικῇ. Αἱ ἀρνητικαὶ δὲ αὖται ἐκφράσσεις οὕτε ἀναρροῦσιν, οὕτε ἐπιτείνουσιν ἀλλήλας, ὡς μὴ οὖσι ἐν ἀμοιβαῖσι τὸν ἀναρροφῆ, ἀλλὰ ἐκλαχμάζενται: ἐκάστη τούτων καθ' ἔστητήν· "Ομοιόν τι συμβάνει καὶ ἐν ταῖς καταρχικαῖς προτάσεις." οἷον Πλ. Μενέζ. 247, α «διὸ παντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν.» 249, «πᾶσαν πάντων παρὸ πάντας τὸν γρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένην.» Η ἐπαναληπτικὴ αὕτη γρῆσσας τῶν ἀρνήσεων ὑπῆρχε συνηθεστάτη καὶ ἐν τῇ ἀρχικούρᾳ τῶν Γερμαν. γλώσσῃ²⁾, κακίας καὶ ἐν τῇ Ἑλλην. παρέμεινεν ἐπ' ἵστης αὕτη ἀπὸ Ομήρ. μέχρι καὶ τοῦ

1) "Iō. Bäumlein ἐν τῇ βηθ. συγγρ. σ. 268. 2) H. K. Brandes Progr. Lemgo 1859, σ. 5.

καθ' ἡμᾶς πολλάκις ίδιώματος. Αἱ ἀρνήσεις δὲ πάλιν πρέπει νὰ ὕστιν ὄμυειδεῖς ἦτοι πᾶσαι νὰ ὅσι σύνθετοι ἢ μετὰ οὐκ ἢ μετὰ τοῦ μη. Εἴτε προηγεῖται ἡ ἀπλῆ οὐκ ἢ μῆ, εἴτε σύνθετός τις· οἶον οὐδέ, μηδέ, οὐδέτες, μηδεῖς κτλ. Ρ, 641 «οὐ μιν σῖομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγείνες»=δχι, οὐδὲ αὐτός, νομίζω, στὶς ἔχει ἀκούσηται. θ, 280. λ, 553. Σοφ. Οιδ. κ. 278 «καὶ μὴ θεοὺς ('Εριννύας) τιμῶντες εἰτα τοὺς θεοὺς (Δίξ καὶ 'Απόλλ.) μακρούς ποιεῖσθε μηδαμῶς» = καὶ ἐνῷ τιμῆτε τὰς Ἐριννύας μὴ περιφρονεῖτε κακόλου τοὺς θεοὺς (Δίξ καὶ 'Απόλλ.). Θουκ. 1, 3 «οὐ μὴν οὐδὲ βρέχους εἴρηκε» μ. σ. Popp. = δὲν εἴπε δὲ τῷ ὅντι αὐτοὺς οὐδὲ βαρβ. neque vero ne barbaros quidem eos appellavit. 82 «οὐ μὴν οὐδὲ ἀναισθήτως» = οὐχ' ἥττον ὅμως δχι καὶ μετ' ἀδιαφορίας. 2. 97, 6 «οὐ μὴν οὐδὲ εἰς τὴν ἄλλην εὑέσουλίαν.. ἄλλοις ὅμοιοινται» = neque tamen ne in reliqua quidem solertia cum aliis nationibus similes sunt. = δχι: θεούσια; οὐδὲ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην εὑέσουλ. δὲν εἶναι δύοισι πρὸς ἄλλα ψήνη. Ιδ. Popp. Περ' Όμρ. συγχρά τά, οὐ.. οὐδέ, μὴ. μηδέ, οὐδέ μέρ.. οὐδέ, οὐδέ γάρ.. οὐδέ, Ρ, 24 «οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη». Τ, 295. λ, 613 «μή.. μηδέν. Ζ, 130 «οὐδὲ γάρ Δρύσντος υἱός.. δὴν ήν». Ε, 22 Ν, 269. Σ, 117 κτλ. Καὶ Ἡρδ. 4, 16 καὶ Ξεν. Κύρ. 7. 2, 20 «οὐδὲ γάρ οὐδὲ τοῦτο ἐψεύσατο», εἰ καὶ ἡ γραφὴ διαφέρει. Ἡρδ. 2, 120. 4, 205 «οὐ μὲν οὐδέν». Πλ. Φιλόρ. 278, ε. Ηρωτ. 331, ε «οὐ μέντοι οὐδέν». Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20 «οὐδέ γε.. οὐδέν». Πλ. Αλκ. 1. 107, α «οὐδὲ μὴν οὐδέν». Ιστ. 3, 50. Ξεν. ἀν. 2. 4, 23. Ἡρδ. 2, 134 κ. δ, 98 «οὐδὲ ὅνούδε» μ. σ. Baehr. Δημ. 14, 6. Ξεν. ἀν. 1, 8, 20 «καὶ οὐδὲν μέντοι οὐδὲ τοῦτον παθεῖν ἔρχασθαι, οὐδὲ ἄλλος δέ.. ἔπαθεν οὐδέσις οὐδέν». Πλ. Περμ. 160, δ «οὐδέτες οὐδαμῆ οὐδαμῶς οὐδέμιαν κοινωνίχν εἶχει». Φαιδρ. 236, ε «(ὅμνυμι) μηδέποτε σοι ἔτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτ' ἐπιδείξειν μήτ' ἐξαγγελεῖν.» Ιππ. 1, 291, δ «(τὸ καλόν) 8 μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαχροῦμηδενὶ φρνεῖται». πολ. 495, δ «σημειράχ φύσις οὐδὲν μέγχ οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ίδιώτην οὔτε πόλιν διέρχεται». Λύσ. 214, δ. Προσέτι δὲ καὶ οὐδέ.. οὐ, ίδικ μετὰ παρεμπίπτουσαν πρότατ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 8 «οὐδὲ εἰ πάντες ἔλθοιεν Πέρσαι πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλλούμεθε! ἀν τοὺς πολεμίους». Πλ. σύμπ. 204, α «οὐδὲ εἰ τις ἄλλος σοφός (δῆλ. ἐστι). οὐ φιλοσοφεῖ»=οὐδὲ ἐκν ἄλλος τις ἡνε σοφός οὐδὲ οὗτος φιλοσοφεῖ. πολ. 426, δ. Δημ. 22, 32 καὶ γάρ ταῖς διλγαρχίξις, οὐδὲ ἀν ὕστιν ἔτι 'Ανδροτίλωντις τινες αἰσχιον βεβιωκότες, οὐκ ἔστι λέγειν κακῶς τοὺς ἀργοντας.» 23, 191. Θουκ. 2, 97. μ. σ. Popp. Αἰσχυν. 3, 78 «οὐδέ γε ὁ ίδικ πονηρὸς οὐκ ἂν ποτε γένοιτο δημοσίχ χρηστός μ. σ. Bremi. Δημ. 15, 21 κατὰ τοὺς κώδ., οὗτω καὶ 21, 57, ἐνθα δέ Βέκκερ. μετέβηλε τὸ γωρίον ἔνευ λόγου. 'Ενιστες ἡ ἀρνητική. τῆς κυρ. προτάσ. ἐπιδράχ ἐπὶ τῆς δευτερευούσης. Σοφ. 'Αντ. 1156 «οὐκ ἔσθι ὅποιον στάντ' ἀν ἀνθρώπου βίον

οὗτ' ἀλέσσαιμι· οὐδὲ μεμψάμην ποτε», ἐνταῦθι ἀμφότεραι αἱ προτάσεις εἰτίν συνειρμέναι· ἀλλήλαις τοσοῦτον, ὡς τε ἀποτελοῦσιν οἵοντα μίκην καὶ μόνην· κατὰ τὴν συνήθη δὲ σύνταξις. ἔπειτε νὰ τεθῇ «οὐκ ἔστιν ἁνθρώπου βίος, ὅποιος; Αὐτὸν, ὅντινα η ἀνέσται· οὐδὲ η μεμψύ.»

Σημ. 1. "Οταν δώρος κήπει αυτό... αυτό, ή μηδέ.. μηδί, τότε συμβαίνει" ¹¹ ή ρητορική ή άνωαδιπλωσίας γ. 27 «ο διάγραμμα ούσης θεοῦ δίκαιος γενέθλιος». [ο Nitsch δώρος φρονεῖ ἄλλως ητοι -ότι πατή] 'Ομήρως ή πρώτη δέσμησις εἶναι δέσμην; τις μάνον δι' αυτού λόγη (ή προσανάρχουσα) πρός την δευτέρην, ήν δέρησαν τῷ δόντι ἀκριβῶς εὑρίσκουμεν πρὸ τῶν λίξεων, πρὸς δὲ καθόλου καὶ ἀμέσως ἀποδίδοται», διαφέρουσα δώματα εἴδους εἶναι τὰ δύο αὐτοῖς ἐκ τοῦ Ὁμηρ. προσαγόμενα πρηγδόμ.]"¹² ο.δ. ω. 251. Σοφ. Οἰδ. τ. 587 «ο δέ σμικρός, οὐκ, γάρ τον δέσμον. ΑΓ. 970. «Θεοῖς τέλοντες οὗτοι, οἱ κείνοτον, οὐσ;. Ηλ. 1208 «μὴ πρὸς γενέσιον, μηδὲ ἔξιλη τὰ φίλαττα». Άρρ. βίτ. 28 «ο δέ δῆδος ὁ γ' ἔγκω γ' καὶ φέρω, μα τὸν διτί οὐσ;. 1308. Σεν. σομπ. 2, 4 μ. σ. Herbst. Ηλ. πολ. 390, σ. Ἰππ. 1. 292, δι «ο δέ μοι δοκεῖ, ω̄ Ιππίς, οὐχ, εἰ ταῦτα γε ἀποκριναίμενον, ἀλλὰ δικαιίως, ἡρῷοι γε δοκεῖ μ. σ. Stallbl. Διό συγχρήτα, οὐσ;. οὐ, δὲ λαί. Πλ. πολ. 406, ε «τὸν μὴ εἰδότα, ότι Ἀσκληπίος οὐχ εἴγνοιο» οὐ δὲ διπλάσιο τούτου τοῦ εἰδους τῇ, λατρείης τοῖς ἐγγόνοις οὐ κατέτειχεν αὐτό, δὲ λαί εἰδώς, διτι κτλ.» Αντιφ. 35, δι «οὗτοι ο διά το μὴ δοκοῦνταν αὐτόν, ἀλλαζόνταν, ἀλλαζόνταν διά το μηδένα οὐτό τὸ δικτύονταν οὐτείσιν». Ψευδ. Δημ. 10, 62. Δημ. 19, 186 «ο δέ γράμμος διηγέρειν οὗτος, οὐσ;, δὲ λαί τὰ πράγματα ἀπλοῦς διηγέρεται» 232. 255 κτλ. Η διατηρούσιν ἀμφότερα αι δραγήσεις τὴν δύναμανιν αὐτῶν καὶ αὔρουσιν ἀλλαζότες, διπερ οὐδέ τοι συγνόν, ιδίᾳ δὲ κατ' ἀρχάς παρά τοις βάτοσσα. Δημ. 18, 13 «ο διάγραμμον Κτησιοφθοντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἕκατην, ἥπερ δὲ, επειδεὶς λέγεται εἰναιτίκην, αὐτὸν οὐχ ἀντιρέσιτος = διότι τὸν Κτησ. μὲν δύναται γάριν ἐμοῖν κα κατηγορήσῃ, ἵμερ δώμας αὐτὸν τῷ δόντι ὅγι δὲν οὐδὲ ξειτηγόρεις, έπειν ένδιμίζειν, διτι οὐδὲ λέληγην, τὸ οὐδὲ ἀποδίδοται εἰς ἀμφοτέρας τὰς προτάξεις μὲρος δώμας αὐτὸν τῷ δόντι οὐδὲ ξειτηγόρεις, έπειν ένδιμίζει, διτι οὐδὲ λέληγει. 19, 77 «μὴ οὖν... ὁν δυτις; οὗτος ξειτηγάτης μὴ δάστω δίκην» = διό μη μίην λαπτὸν ἀπιμάρτητος διά τὴν πρὸς δύμας ἀπάτην τοῦ = λαπτὸν δια τημορθῆ. Η δέρηται αὐτή τῶν δραγήσεων συμβαίνει πάντοτε, έπειν μετά σύνθετον δέρησιν τιθέται δι αὐτοῖς (αὐτοῖς οὐδὲν πεπον οὐδέται διτι οὐδέποτε). Ηδ. 5, 56 μαντίς «οὐδέται διθεόποιαν διδιάθων τίσιν οὐδὲ ἀποτελεῖ». Σεν. σομπ. 1, 9 «τῶν δρώντων οὐδέταις οὐδὲ κτησιοφθοντος τὴν φυγὴν οὐδὲν εἶναι». Σοφ. ἀποσπ. ἀγν. 673 Δ «γλωσσας κρυπτανούσιδεν οὐ διηγείται», διλλ' δώμας συνήθως τιθέται διτι αὐτοῖς, οὐδέται διτις οὐδὲ = πεπον πον, Τι. 8, 555, 4. «Ἐπει τοι οὐδὲν οὐ δώμας οὐδὲ τὸ πολὺ δὲν συμβιβίνει δέρηται, δια τημορθῆ, οὐδὲ πολλούν ειν τῷ δρόποι, 1, οὐδέται διτον δώματα καὶ νέα συμβιβίνει οὐδέται, οὐδὲ πολλούν ειν τὸν Φορρηπόν έκεινο; οὐδὲ δρόποι = πεπον.. πον, οὐδέται τ. Φορη. έκατημει πον; διτι βλέπεται καὶ τὸν Φορη. βλέπεται. Σπανιώτατα δὲ μάνον διπαντὶ κα μη συμβαίνει δέρης μετ' ἄλλας; συνήθους; δραγήσεις. Τ. 209 «πρίν δι αὐτοῖς.. οδ πόσις; οὐδέται διθεόποιος; Δημ. 21, 143 οὐδέται οὐδὲ τίτιν οὐδὲ τίσται... διτι τοις πολλοῖς δώματος.. προσάρκει φέρεται.. Πλούτ. Τιδ. Γράχ. 9, 3 «οὐδέται γάρ δέσμον οδ βιωμός; πατεόδος; οὐδὲ θεόν παρογνωμόν..】¹³ (Εγγ.

1) "Die Aken Grundzüge §. 322 x. Hauptd. d. Gr. Temp. x. Modus. § 151.

Σοφ. δύως Φιλ. 1300 «*π*, μηδαμῶς; μὴ πρὸς θεῶν μεθῆς βέλος», αἱ λέξ., μὴ πρὸς θε. ἀποτελοῦσι παρεμπίποντον μέλος. Θεόρ. 21, 15 «οὐδεὶς δ' οὐ γύτραν εἶχ·, οὐ κάνω εἶνε παρεψθαμένον, δ' Ἀρενς ἀνέγνω οὐδὲδ; δ' οὐ κλήθραν εἶχ·, οὐ κάνω.»

Σημ. 2. Τῶν μνησθέντων παραδειγμάτων τῇς ἐπαναληπτικής ἀρνήσεως διάφορα εἰναι ἔκεινα, ἵνα οἱ; ἡ ἔκρηνος ἐπαναλαμβάνεται: ἥ δι' ἀμέλειαν ἢ χάριν σαρηνέας; ἰδίᾳ μάλιστα, διὰν αὖτη γωρίζεται διὰ πολλῶν λέξεων ἢ καὶ δι' ὀλοκλήρου προτίσ. ἀπὸ τῆς λέξεως, εἰς ἣν ἔκνηται. Σοφ. Ἀντ. 6 «οὕτις» αἰσχρὸν οὗτος ἔτιμον ξεῖθ', δοπίον οὐ τῶν σῶν τε καθημῶν οὐκεὶ ὅπωπ' ἴγδι κακῶν». Αἰσχλ. Ἀγ. 1618 «δ; οὐχ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐθούλευσας μόρον, δρᾶσσε τόδ' ἄργον οὐκ εἴλης αὐτοκτόνως». Ηρδ. 7, 101 «οὐ γάρ, ὡς ἔγω δοκεώ, οὐδὲ» εἰ πάντες «Ἐλληνες συλλαγθεῖσαν, οὐκ εἶδομάχοι εἰσι ἐμὲ ἐπιδόντα δυομεῖναι». Σοφ. Οἰδ. x. 1407 κ. 1409 «μή.. μὴ μὲν ἀπιμάσθητε με..» Σεν. ἀν. 3. 2, 25 «δέδοικα, μή, ἂν διπαξ μάζωμεν ἀργοὶ ζην.. μή.. ἐπιλαθώμεθα τῇς οὐκαδὲ ὁδοῦ». Οὕτω καὶ ἐν λόγῳ πλήρεις πάθους οίον Σοφ. Τρ. 1014 «καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοοῦντι οὐ πῦρ, οὐκ ἔγγος; τις ὁνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;»

Σημ. 3. «Ἐν τοῖς δύως γωρίοις εὑρονται τεθειμένα μή.. μὴ σ. δῆμ. παρεμφαντικό (κατηγορικό) ἀντὶ τῶν μή.. οὔ, ἐπειδὴ τὸ δεύτερον μὴ ἀνήκει εἰς μίαν ἔκάστην γωρίσται λέξ. τῇς προτίσ. Ὁ συνδετικός οὔτος τρόπος φαίνεται ἐρειδόμενος; ἐπὶ ἐλέξεως τίνος; ἡ ἀρχομένης γωρίσεως, καθότι ἡ τό πρώτον μὴ προεκάλεσε τὸ δεύτερον, ἡ τὸ δεύτερον ἀρχωμούμηνη πρὸς τὸ πρώτον. Ξεν. ἀπορ. 1. 2, 7 «φοβούστο, μὴ ὁ γεννόμενος; καλλί; κακίαθος; τῷ τὰ μέγιστα εἰεργετήσαντι μὴ τὴν μεγίστην γάρον Εἴσοιτε τιμετεροντε.., non maximam gratiam habiturus esset μ. σ. Kühner). Θουκ. 2, 13 «Περικλῆς.., ὡς ἔγνω τὴν ἑστολὴν ἐσομένην, ὑποτοπήσας.., μὴ (Ἀρχίδαμος;) τούς ἀγρούς; αὐτοῦ (Περικλές.) παραλίην καὶ μὴ δημόσην.., προηγέρευε = metueens ne.., non devastaret. Ἐγ διμοτέραιοις τοῖς γωρίοις τούτοις ἐτέθη θῶσι τὸ δεύτερον μὴ καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκδηλωθῇ ἀπὸ μέρους τῶν περὶ οὐδὲ λόγος προσώπων οὐδὲ μόνον ἡ ὄλη ἔννοια, δὲλλὰ προσέτι καὶ τὰ μέλη αὐτῆς γωρισται. Θουκ. 8. 40 «καὶ οὐκ εἰκὸς εἶναι Ακεδαιμονίους ἀπὸ μὲν σφῶν τῶν Ἐλλήνων ἐλευθερούν νῦν τούς; Ἐλληνας, ἀπὸ δὲ ἔκεινων τῶν βαρβάρων, καὶ μή ποτε αὐτούς; (τούς Αθηναίους) μὴ ἐξέλωσι, μὴ ἐλευθεροῦσι τὴν δῆλη, nisi si quando eos non evertissent, τῷ Ηασκέ κ. Popp. Αυκορ. 140 «εἰ μὴ νὴ Δία μὴ ταῦτα τὴν πατρίδον καὶ τούτοις ἐστὶ συμφέροντα» = nisi.., non eadem (=nisi diversa) et patriae et his utilia sunt. Πλ. Ερρ. 304, α «ἄν γ' οὐδούσι, εἰλευθερούσι μὴ πολλῶν ἔναντιον λέγειν, οὐ μὴ ταῦτα ἐκμαθόντες θετὸν μὴ εἰδῆσι γίρνειν = ut ne.., non habeant gratiam (=ut ne ingrati sint).

Σημ. 4. Ἐνιστάται μετὰ τό, οὐ (μή), οὐδεὶς (μηδεῖς) αἱ δόριστοι ἀντανακτοι τίς, πόλις, πόλεις, πολός, ποτεῖ κ.τ.λ. Σεν. ἀν. 1. 2, 26 «οὐ δὲ οὕτε πρότερον οὐδεὶν πόλιν κρίτοντι ξαυτοῦ εἰς κατέρα; Ιλλήσις ἔτη» 6. 5, 14. 7. 5, 16. Πλ. Γοργ. 148, α. Σοφ. Αἴ. 481 «οὐδεὶς ἔρει ποτε..» Ἀντ. 204 «τοῦτον πόλεις τῇδ' ἐκεκῆρυκται τάχος φυγῆς κτερίζειν μήτε κωκυσάι τινα..»

Σημ. 5. Σημειώσεως ἀξία λίθις εἰναι ἡ πολλάκις ἀπαντῶσα παρὰ Δημοσθένει σύνδεσις τῶν λέξ., οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, καὶ οὐδὲ δλίγος δεῖ μετὰ ἔκρηνος ἐν τῇ σημασίᾳ καὶ οὐδὲ τὸ παράπον αἰχόμ, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἀχόμη, οὐδὲλωσι, κυρίως; οὐδιας=οὐδὲ πολή, οὐδὲ δλίγον τούτου ἐλλείπει.., ο., 24 «οὐδιας οὐδ' θετὸν οὕτε Θῆραίοις οὔτε Ακεδαιμονίοις.., συνεγωρήθη τούτῳ» οὐδὲ

τῶν Ἑλλήνων ποιεῖν, ὃς τι βούλοισθε, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, ἀλλὰ κτλ. 1) Σημ. 6. Ἐνίστα μάλιστα ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάξῃ δείκνυσιν ἡ ἄρνησις τῆς χωρ. προτάσ. τὴν ἑαυτῆς δύναμιν. Πλ. ἀπολ. 31, ε =οδ γέρε ἔστιν, δύτις ἀνθρώπων σωθήσεται οὕτε διμέν ξέλλω πλήθει οὐδενὶ γνησίᾳ: ἐναντιούμενος =nemo est, qui se servare possit vel nobis vel alii plebi libere adversans. "Iδε ἀριθ. 1 περὶ τὸ τέλος.

2. Χρῆσίς τις τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἀρνήσ. Ισοδυναμοῦσα πρὸς τὴν ἐν τῷ ἀριθ. 1 μνημονεύθεταν εἶναι ἡ ἔξης. Κανονικῶς τίθεται ἀπαρέμφατος μετὰ τοῦ μὴ ἀντὶ ἀνευ τοῦ μή, μετὰ τὰς ἐκφράσεις τῶν, φόβου, ὑπορολας, μεριμνης, ἀθεβαιστητος, ἀμφιβολίας, δυσποτιας ἀργήσεως, συγκαλύψεως κωλύσεως, ἀποτροπῆς, ἀπαγορεύσεως, ἀποχῆς, ἀκτιλογίας προσφιλάκεως, εὐθλαβείας κτλ., καθότι ὁ Ἑλλην ἐπαραλαμβάνει τὴν ἐν τοῖς ἥρμ. τούτοις ἐνυπάρχουσαν ἀρνησιν. Ο λαζῶν συμπεριλαμβάνει σύνχυτον καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐνεργείας (τοῦ συκοποῦ) τῶν τοιούτων ἐκρράγεων προερχόμενον ἀποτέλεσμα: οἷον κωλίω σὲ μὴ γράψει=ἐμποδίζω σε νὰ μὴ γράφῃς, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κωλύσ. εἶναι τὸ νὰ μὴ γράφῃς, γῆτοι κωλύων σε κατορθῶ, ὅπτε νὰ μὴ γράφῃς; =τὸ κωλύω τοῦ νὰ γράφῃς: ἀρνοῦμαι τοῦτο οὗτο μὴ ἔχει=χρονοῦμαι, ὅτι τοῦτο ἔχει οὔτω, διὰ τῆς ἀρνήσεως μου δῆλο. λέγω, ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν ἔχει οὔτως. Καὶ ὅταν μετὰ τὰ ἀμφιβολίας, ἐρατιώσεως καὶ ἀργήσεως σημαντικὰ ἥρμ. καθηται ἀντὶ ἐπανεμφάτου δευτερεύουσα πρότασ. μετὰ τοῦ οὗτο ἡ ὥρα καὶ ἥρμ. πρεσβυτατικοῦ (κατηγορικοῦ), καὶ τότε ἔτι ἐπαναλαμβάνεται ἐνίστε ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάξῃ ἐν τοῖς ἥρμ. τούτοις οὖσα ἀρνησις, πλὴν ἡ οὖ. "Η χρῆσις δ' αὕτη εἶναι τόσῳ φυσική, ώστε εὑρίσκουμεν κύτην ἐπαντῶσαν καὶ ἐν ξέλλαις γλώσσ., οὔτω π. χ. ἐν τῇ λατ. ne, quominus, quin μετὰ τὰς ἥρησίς. ἐκφράσ., ἐν τῇ γχλλ. empêcher que ne' prendre garde que ne' ne douter pas que ne' ne' nier pas que ne' ne' disconvenir pas que ne' ne' désesperer pas que ne' craindre que ne.' Εν τῷ λατ. guardarsi di non credere alle favole: io temo che Lidia questo non faccia κτ. ὅμ. έν μὲν τῇ ἀρχαιοτέρῃ γερμ. πάντως συνήθης, ἐν δὲ τῇ κοινῇ τῶν γερμ. δικλεκτω καὶ ἥδη ἔτι συγνή: οἷον ich verbiute in daz ir nicht sprechet mer (Νικέλλαχ): ich verbiete dir nicht zu sprechen· er leugnet, dass er es nicht gethan habe 2) Τοῦτο τῷ καθ' ἡμᾶς ίδιωματι συγνοτάτη.

1) O Schaefer ad or. de Chers. σ. 100, 42 λέγει: «haec formula πολλοῦ δεῖ, si subjicitur enuntiationi neganti, solet ei οὐδὲ sic praeponi, non ut tollatur vis formulae affirmans, sed ut augeatur negans enuntiationis». =ἡ φράσις πολλοῦ δεῖ, ἵνα συνάπτηται μετ' ἀρνητικῇ ἐποφάνσεως (λόγου ἀρνητικοῦ), πρέπει νὰ προτίθεται ταῦτα τὸ οὐδὲ, οὐχὶ ἵνα αἰρηται ἡ δύναμις τῆς φράσεως καταρράσουσα, ἀλλ' ἵνα ἡ τῇ ἀποφάνσεως (γνώμης) δύν. ἐποφάνσουσα ἐπιτενηται. Λεπτομερέστερον δι Fugenhänel in Archiv f. Phil. x. Paedag. I. σ. 357.-2) "Iδε Brandes ἐν τῇ βηθ. συγγρ. σ. 9. Kerchhof Franz. Gr. §. 170. F.

3. a) Τὸ μὴ σ. ἀπαρέμφ. τίθεται μετὰ τὰς ἐκρόξις. τῆς ἀρνήσεως, ἀμφισθητίσεως, ἀποκρύψεως οἰον τῶν, ἀρροῦμαι, ἔκαρπος, ἀπαρόσειμ, ἀμφισθητῶ, ἀποκρύπτομαι ἐκρατιώσεως οἶον ἐκρατοῦμαι, δικράγχουμαι ἀμφιβολίας, δεσπιστίας οἶον ἀμφιλέγω, ἀπιστῶ, ὅκρος παρέχω· καλύσεως, ἀποτροπῆς, ἀποχής, πυρῆς, ὑπεκφυγῆς οἶον ἐλργω, ἔξω, ἕσχω, ἡπέχω, κυλέω [θδ. ὄμως σημ. 9, a)], (ἐρύκω ποιητ.), ἐμποδὼρ εἴμι, ἀπέχομαι, ὑφίεμαι, φεύγω, ὑπεκτρέχω (Εὐρ. Ἀνδρ. 338) ἀπαγορεύσεως οἶον ἀπαγορεύω, ἀπειπεῖν· μετὰ τὰ ἀπογνήζομαι, παύω ποιητ. καὶ τοῦ μετργν. πεζοῦ ἀπελπισίας ἡ μεταβολῆς ιδέας οἶον ἀπογιγνώσκω, ἀποδοκεῖ, μεταγιγνώσκω, μεταβολεύομαι, μεταδοκεῖ μοι, μεταδοκεῖται μοι, ἀνατίθεμαι· τὰ προφράξεως, εὐλαβείας, φύσου οἶον γυλάττομαι, εὐλαβοῦμαι, δέδοικα (Εὐρ. ἀποσπ. Ἀντιγ. 8 δ. «μηδὲν ἔχακρτάνειν», φοβοῦμαι (Ψευδ. Δημ. 59, 77 «μηδὲν ἔχακρτάνειν»), κ. τὰ τούτ. ὄμ. Ξεν. ἐλλ. 7, 3, 7 «ἀγροῦτο μὴ αὐτόχθειρες εἶναι». Σοφ. Ἀντ. 441 «ὅτις οὐ καταρργή μὴ δεδρακέναι· ταῦθε;» Ἀνδροκ. 1, 125 «ἔξαρνος οὐκ εἶναι ἔξι αὐτοῦ τὸ πατέσιν.» Ήρδ. 3, 66. 3, 99 «οὐδὲ ἀπαρός ἐστι μὴ νοσέειν.» Θουκ. 2, 53 «ἀπρότερον ἀπεκρίπτετο μὴ καὶ ἡδονὴν ποιεῖν.» Ηλ. ἀπολ. 32, b «τότε ἔγω μάνος τῶν πρωτάνεων ἡγαντιάθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους.» Ξεν. ἀν. 5, 8, 23 «διεμάχετο ὁ σπίλος μὴ φέρειν=recusabat ferre.» (Εὐρ. ὄμως; "Ἄλλ. 694 «ἄναιδῶς; διεμάχου τὸ μὴ θυντεῖν=contendebas ne morerere.) Ξεν. χπ. 12 «θροντές ἀμεριλέει τις οὐ μὴ φωνεῖν οὐ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἰναι;» Θουκ. 2, 101 «οἱ Αθηναῖοι οὐ παρῆσαν ταῖς ναυσὶν ἀπιστοῦντες; αὐτὸν μὴ ξένειν.» 1, 10. 4, 40. Ήρδ. 1, 68 «ὑπὸ δὲ ἀπιστήλης μὴ μὲν γενέσθαι μηδαμούς μεῖζονας ἀνθρώπους· τῶν νῦν ἀνθρᾶς αὐτῶν» (τῶν αἰούν), ἐν 3 ὄμως 66 ἔνει τοῦ γο. Θουκ. 3, 39 «παρέσχετο ὅκρος μὴ ἐλθεῖν εἰς τὰ δεινά.» Ήρδ. 1, 158 «Ἀριστόδηνος ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυριάκους.» Θουκ. 3, 6 «τῆς θυλάσσους εἴγορ μὴ γρῆσθι: τοὺς Μιτυληνάσιους.» 1, 16 «κωλύματα μὴ αὐτοῦ θῆναι.» 5, 25 «ἀπέτριχοτο μὴ ἐπὶ τὴν ἐκκτέρων γῆν στρατεῦσαι.» Οὕτω καὶ 7, 6 «(Ὥστε ἐκείνους) παντάπασιν ἀπετερηκέται, εἰ καὶ κροτοῖνεν, μὴ ἐν ἔτι σῆρις ἀποτελέσται=ώστε ἐμπόδισκον ἐκείνους ἐντελῶς.» ἀπὸ τοῦ νῦν περικυκλώσωσιν αὐτοὺς ἐπὶ μελλον. Ξεν. ἀν. 7, 6, 29 «κωλύοντες μηδαμῇ πορίζεσθαι.» 6, 4, 24. οἰκ. 12, 14 «ὑγρεῖαι οὖν καὶ οὓς ἐν τοιούτοις γνῶ ὅντας μηδὲ ἐπιχειρεῖν ἐπιμελητὰς τούτων τινὰς καθιστάναι.» Δημ. 27, 1 «ἔργυρε μηδὲν διαγράναι περὶ αὐτῶν.» Αἰσχυλ. ἐπτὰ 1067 «οὐδὲ Κεδρείων μῆρης πόλιν μὴ ἵνατραπηνται.» Ηρ. 248 «θυνητούς ἐπανού μὴ προσδέρκεσθαι μόρον.» Αρρ.

Άρχ. 634. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 33 «καλέσαντες.. τὸν Σωκράτην τοῖς νέοις ἀπειπέτηρ μὴ διαλέγεσθαι.» 4. 4, 3 «ἀπαγορευόντων αὐτῶν μὴ διαλέγεσθαι.» Ἡρδ. 3, 128. Ξεν. πολ. Αξ. 9, 2. ἀν. 7. 2, 12. ἐλλ. 3. 5, 8 «ἡ πόλις ἀπεψήφισατο μὴ συστρατεῖν αὐτοῖς.» 7. 4, 33. Δημ. 15, 9 «τῷ μὲν ἀπέγρω μὴ βοηθεῖν». Ἡρδ. 1, 152 «ἀπένοιξε σφι μὴ τιμωρέειν "Ιωαν." 7, 12 «μετὰ δὴ βουλεύεαι (δῆλ. μεταβούλ. δὴ) στράτευμα μὴ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἑλλαδά.» Δημ. 52, 20 «μετασόδαρ αὐτῷ μὴ ἔκειται πλειν μηδὲ κινδυνεύειν.» Θουκ. 1, 44 «(Αθηναῖοι) μετέγρωσαν Κερκυραίους ξυμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι.» Πτ. Πρωτ. 315, b «καλῶς εὐλαβοῦτο μηδέποτε ἐμποδὼν ἐν τῷ ἔμπροσθεν εἶναι: Πρωταγόρου»= ne impedimento essent a fronte, Stallb. Ιδ. Εἰθύδ. 304, a Χαρμ. 155, d.

Σημ. 7. Οὐχὶ δέθις καταλέγονται ἐν τούτοις καὶ τὰ ἡγέ. ἀπολύων, ἀφίημι, σώζω ποιητ., τάξ, δύομας ποιητ. κ. παρ' Ἡρδ., φυλάττω, ἀφειρεῖσθαι; διότι ταῦτα ἐκφράζουσιν ἔννοιαν καταφατικήν, οἵτις δὲ καὶ ὅπο τῶν Ἑλλήν. ἐκλαμβάνονται, ὅταν μετ' αὐτὰ τιθῆται: ἡ ἀπαρέμφ. μετὰ τοῦ μη. Θουκ. 1, 95 «ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν»=ἀπολύεται, καὶ τοῦτο διότι εὐρέθη, διότι δὲν ἡδίκησε. 1. 128, 3. Ἡρδ. 7, 11 «τοῦτο σε βύσεται μηδὲνα τάξιον μισθόν λαβεῖν»=τοῦτο θά σε σώσῃ, διότι δὲν ἔλαθες τάξ. μισθ. Εἰρ. Όρ. 599. Σοφ. Οἰδ. κ. 667 «τοῦμόν φυλάξεις α' ὄνομα μὴ πάρειν κακῶν.» Ἡρδ. 5, 92. Εἰρ. Ἡράχλ. 577 «πειρῶ δὲ τὰ σαρι (τοὺς παιδεῖς) μὴ θανεῖν»=προσπλάθησον νὰ σώσῃς τοὺς παιδ., ὥστε νὰ μη ἀποθ. Σοφ. Φ. 1303 «τι μ' ἄνδρα πολέμιον ἰχθύον τ' ἀρείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;»=διὰ τοῦ μοῦ ἀρήρεσας ἄνδρα πολέμ., ὥστε νὰ μη δυνηθῶ νὰ τὸν φονεύσω κτλ.; Ιδ. Εἰρ. Τρ. 1146.

b) Τίθεται τό, ὅτι οὖ, συνήθιως ὅμως, ὡς οὕ, μετὰ πχρεμρχτικοῦ ἡγήμ. μετὰ ἀμφιβολίας, ἀτιρρήσεως, ἀρρήσεως σημαντικὴ ἡγήμ. Πλ. Μέν. 89, d «ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, σκέψι, ἐξν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν.» πολ. 457, d «οὐκ οἴμι: περὶ γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισθῆσθαι ἔν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν (δῆλ. ἔστι) κοινὰς μὲν τὰς γυναικεις εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς πχιδας.» Ισοκρ. 5, 57. 6, 48 «οὐδεὶς ἔν τολμήσειν ἀτειπεῖν, ὡς οὐ τὴν μεν ἐμπειρίαν μᾶλλον τῶν ἀλλων ἔχομεν.» Θουκ. 1, 86. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 16. συμπ. 2, 12. Θουκ. 3, 46 «οὔτε ἀρέλτιστον κατκατῆσαι τοῖς ἀποστάσιν, ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι»=οὔτε ἀρέλπιστον ποιῆσαι τὸ μεταγνῶνι, μ. σ. Ρορ. Δημ. 16, 4 «οὐδ' ἐν εἰς ἀγτείποι, ὡς οὐ κτλ.» 9, 54 «οὐκ ἔν ἀρρηθείεν ἔνιοι, ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι» μ. σ. Bremi. Ιδ. 30, 27. (Ἐν Ισαί. ὅμως 9, 5 «ὅτι μὲν οὐκ ἔθαψε Κλέων Ἀστύφιλον, οὐδ' αὐτὸς ἔξαφρος γένετο.»= διὰ μὲν Κλ. δὲν ἔθ. τ. Ἀστ. οὐδ' αὐτὸς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ.)

4. Καν αἱ ἐν τῷ ἀριθ. 3, a) ἥθεταισι ἐκφράστεις ἡτοι αἱ τῆς ἀρρήσεως, ἀτιρρήσεως, ἐραρτιώσεως, ἀμφιβολίας, δινσπιστας, κωλύσεως, ἀποτροπῆς, ἀποχής, παύσεως, λήξεως, μελίσσεως, αἴρωται διὰ τοῦ οὐ διὰ τύπου ἐρωτηματικοῦ, ἔπειται τότε μετὰ ταύτας τὸ μη οὐ μετ' ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ ἀγεν ἀρρήσεως ἀπα-

ρεμφ.¹⁾. "Η χρῆσις αὕτη τοῦ μὴ οὐ ὡς καὶ ή ἐν τῷ ἀριθ. 3 μηνυμονευθεῖσα φάνεται ἀναπτυχθεῖσα ἐν τῇ ἐποχῇ, διότε ἐμορφώθη ὁ πεζὸς λόγος. "Οταφ περίεργος καὶ ἀν φαίνηται ἡ χρῆσις αὕτη, τοσούτῳ εἶνε καὶ πάντως φυσικὴ εἰς τὸν ἀντιληπτικὸν τρόπον τῶν Ἑλλήνων. 'Ἐπειδὴ δ' οὗτοι τὰ ῥήματα, ὅταν δὲρ αἱρωνται, συντάσσουσι μετὰ τοῦ καλουμένου περιττοῦ μὴ καὶ ἀπαρέμφ." οἰον ἀρροῦμαι ταῦτα μὴ δειρακέναι=ἀρνοῦμαι, διτι ἔχω πρᾶξην ταῦτα, λέγω, διτι δὲν ἔχω πρᾶξην ταῦτα, καθότι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα σύνομα τῆς πρᾶξεως συνδηλοῦντες ἐλδηλοῦσιν ἀπαξ. ἔτι ἐν τῇ ἀπαρέμφ. τὴν ἐν ταῖς ἔκφράσ. ταύταις ὑποκερυμμένην ἀρνησιν, καὶ ἐπομένους ἐκλαμβάνουσι τὸ τε αἷρον ῥῆμα, καὶ τὸ αἱρόμενον ἀπαρέμφ. καθ' ἔκπτα ἀνευ ἀμοιβαίκς σχέσεως (π. χ. ἀρροῦμαι τοῦτο μὴ ποιῆσαι=ἀρνοῦμαι καὶ ἀρνούμενος λέγω, διτι δὲν ἐποίησα τοῦτο=λέγω, διτι δὲν ἐποίησα τοῦτο.), ἐπειδὴ λέγω οἱ "Ἑλλην. συντάσσουσι τὰ τοικαῦτα ῥῆμα. οὗτως, ἔπειται διτι, ἐὰν τὸ συντακτικὸν ῥῆμα, τὸ ἐν ἔκπτᾳ ἀρνησιν περιέχον, ἢτο συνδεδεμένον μετὰ τοῦ οὐ, προσετίθεσαν εἰς τὴν ἀρνητικ. ἀπαρέμφ. τὴν μετὰ τοῦ μὴ αἱρούμενην καὶ ἐν οὐδεμιᾷ σχέσει πρὸς τὸ προηγούμ. οὐ εὑρισκομένην τὴν ἀρνησιν οὐ, ἵνα ἔκφράσωσιν ἔννοιαν καταρατικήν· οἰονοίκα ἀρροῦμαι μὴ οὐ τοῦτο ποιῆσαι=δὲν ἀρνοῦμαι διτι δὲν ἔκχυμα τοῦτο.=δὲν ἀρνοῦμ. καὶ μὴ ἀρνούμενοι λέγω, διτι ἔχ. τ.=λέγω, διτι ἔκχυμα τοῦτο, ἀντίθετον τοῦ ἀρροῦμαι μὴ τοῦτο ποιῆσαι=λέγω,

1) Περὶ τοῦ μὴ οὐ πραγματεύεται: ἔχεντεςτατα δ Ed. Wentzel im Glögauer Progr. 1843. σ. 9. δὲν δύναμαι ὅμως ἔγω νὰ παραδεχθῶ τὰς περὶ τοῦ μὴ οὐ ἔξηγησις αὐτοῦ μετὰ δρητήκας καταρατικάς ἔκράς. 'Ἀνακεφαλαίωσιν δὲ τῶν διαφόρων γνωμῶν τῶν Γραμματικῶν περὶ τῆς γρήτης τοῦ μὴ οὐ δίδωσιν ἡμῖν δ Kayler de partic. negat. Gr. σ. 392. Τὴν ἑαυτοῦ δὲ γνώμην ἔχετες ἐν σ. 400 ὡς ἔξης · Ut alias plures negationes membratim negant, ita bas (μὴ οὐ) gradatim negare puto. Particula μὴ ordinariae obnoxia est constructioni, οὐ interposita, significans minime (Nein! Oχ!) negationis incrementum facit = 'Ως ἀποράτηκουσιν οἱ "Ἑλλ. Ἀλλας πλείονας ἀρνήσεις μεληδόν, κατὰ μέλη, οὔτω νομίζω, καὶ ταύτας (τὰς μὴ οὐ) κατὰ βαθμόν. Τὸ μὲν μόριον μὴ εἶνε ὑποτεταγμένονες; τὴν κανονικὴν σύνταξην, τὸ δὲ παρεμβαλλόμενον οὖ, ξάλγιστα, παντάπαιον δηλούν, Ιπτινένε τὴν ἀρνησιν. 'Ο Κνιταλα in den Beiträgen zur Erkl. x. Krit. des Sophocl. IV. Wiem 1869, σ. 70 πρὸς ἔξηγησιν τοῦ μὴ οὐ σ. ἀπαρέμφ. κ. σ. μετοχή ἀρχεται ἀπὸ τῆς συντάξ. τοῦ μὴ οὐ σ. δηοτακτ. π. χ. φοβοῦμαι, μὴ οὐ γένηται τοῦτος φοβοῦμαι μὴ δὲν γείνη τ., Vereor, ne non id fiat. μὴ η νύ τοι οὐ χραίσμη σκηπτρον=μὴ ὄντως δὲν σὲ ὀφελήσῃ τι σκ., καὶ νομίζει, διτι ἡ σύνθεσ. μὴ οὐ τὸ πρώτον τοιλάχιστον ἔτιθετο οὔτως ὥστε ἀμφότερα αἱ ἀρνήσ. μὴ κ. οὐ εἴχον τὴν ἀρμόζουσαν ἔκάστη δρητ. σημασ. (ne non, μὴ δέν), διτερον ὅμως τελεία γλωσσικὴ φράσις γενομένη ἐπειξετάθη καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαρέμφ. κ. μετοχ., καὶ ἀνάγει τὴν πρότασ. π. χ. οὐ καλύψω σε μὴ οὐκ ἀπιέναι εἰς τὰς ἔξης δύο ἀπλάς προτάσ. οὐ καλύψω σε μὴ οὐκ ἀπίης.

ὅτι δὲν ἔκαμψ τοῦτο. Πλ. Γοργ. 461, σε τίνος οἶσι αἴταρηνεσθαι μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν ἐπίστασθαι τὰ δίκαια καὶ ἄλλους διδάξειν; [Οὗτω καὶ ἐν Γοργ. 461, b «ἡ οἶσι, ὅτι Γοργίκας γῆσχέρθησι μὴ προσομολογῆσαι τὸν ἡρηφικὸν ἔνδρα μὴ οὐχὶ καὶ τὰ δίκαια εἰδέναι, μὴ προσομολογῆσαι»=χρηνήσῃ, ἐν τῷ γῆσχέρθη δύως ἐνυπάρχει ἔννοιας ἀρνητική, μ. σ. Stallb.] Πλ. Ιππ. 2, 369, d «Ἔγώ τοι οὐκ ἔμενος τοῦτο μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι τορώτερον ἢ ἐμέ.» Οὕτω καὶ, οὐκ ἄλλως οἴομαι μὴ οὖς Πλ. Ἀλκ. 1, 130, a. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 2 «οὐδὲν ἔδύνατο ἀντέχειν μὴ οὖς χαρίζεσθαι.» 4, 3, 8 «οὐδεὶς οὐδὲν τοιγάρωμον οἴσει μὴ οὐχὶ τὸ πάν δικρέβειν.» Ήρδ. 6, 88 «Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἀρεβέλλονται μὴ οὐ τὸ πάν μηγκανήσκεσθαι ἐπ' Αιγινήτησιν.» Ηλ. Μενέζ. 89, d «τὸ μὲν γάρ διδίκτην κατό εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἔστιν, οὐκ ἀρατίθεμαι μὴ οὐ πκλῶς λέγεσθαι.» Φαίδ. 87. a. Ιαζ. 7, 3 «οὖς διαγεγένει τὰ δίκαια μὴ οὐ κατὰ τοῦτον γηγνώσκεσθαι τὸν τρόπον.» Πλ. Φαίδ. 277, e. συρπ. 197, a «τὴν γε τῶν ζώων ποίησιν πάντων τίς ἐραντιώσεται φῆ οὐχὶ «Ἐρωτος εἶναι σορίζειν;» Οὕτω καὶ Ήρδ. 8, 119 «εἰ ταῦτα οὕτω εἰρέθη ἐκ τοῦ κυνεργήτεω πρὸς Ξέρξεκ, ἐν μαρτίσιοι γηγνώμοσι μίκιν οὐκ ἔχω ἀρτίκοος (=τὴν ἐννοιούμενην) μὴ οὐκ ἂν ποιῆσαι βαπτιλέας ταῦτα»=μετεκτῖν τῶν μυστῶν γηγνώμοναν οὐδεμίχν δὲν εὑρίσκων νὰ ἔνεκτίς εἰς τὸ νὰ μὴ πρᾶξῃ δι βασ. τὸ ἔξτη. Ξεν. Ἀν. 3, 1, 13 «εἰ δὲ γενητόμενος ἐπὶ βαπτιλέας τὶ ἐμποδὼν μὴ οὐχὶ.. οὐδρίζαμένους ἀποθίκνειν;» Δημ. 24, 24 «καὶ οὐδεὶς πάποτε ἀντεῖπε μὴ οὐ πκλῶς ἔχειν κατότους (τοὺς νόμους).» Αἰσχ. Ηλ. 630 «τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πάν;» Σορ. Α. 540. Ηλ. 104 «οὐ ληξώ.. μὴ οὐ προρωνεῖν.» 132 «οὐδὲ θήλω προλιπεῖν (=desinere, παρχαλεῖν) τοῦτο, μὴ οὐ τὸν ἔμον στονικεῖν πκτέρι θῆλιον.» Προσέτι δέ, οὐδὲν ελλείπω μὴ οὖς Σορ. Τρ. 90. οὐ γεινόμαται μὴ οὖς Ἀρρ. Ἀγ. 320 «οὐδὲ ὑπεκτέρεπομα μὴ οὖς Σορ. Οἰδ. 2, 556. Ξεν. ἑλλ. 4, 1, 36 «τίνος θνάτεος μὴ οὐχὶ σύμπαν εὐδάίμων εἶναι;»=τίνος θνήτεος; ἔχει ξανάγκην, τί πραγματικὸς τοῦ εἵλιπεν διὰ νὰ θται ἐντελῶς εὐδάίμων; =οὐδενός στερησκει ἀπὸ τοῦ νὰ θται ἐντελῶς εὐδάίμων. Εὔρ. Τρ. 792 («Ἄνευ δύως προηγουμένης χρήστη.» Πλ. Εὐθύδ. 297, b «ἡττῶν εἰμι καὶ τοῦ ἐτέρου ὑμῶν, ὥστε πολλοῦ δέω μὴ οὐ δύο γε φεύγειν»=ώστε πολὺ μακράν εἰμαι ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ φεύγω ἀπεναντι δύο. Περὶ τοῦ, τὸ μὴ οὖς σ. ἀπαρεμφ. ιδ. σημ. 9, m).

5. "Οταν ὅμως, ἡ αἱρουσαν ἔκρρχα. (ἔημα) ἔχει σηματ. θετική, καταφατική, καὶ αἱρηται διὰ τοῦ προστιθεμένου οὖς, ἡ τοῦ στερητικ. α., ἡ διὰ τύπου ἐρωτηματικοῦ, τὸ ἐκ τούτου ἔξκρτωμενον μετά τοῦ οὐ μὴ ἀπαρέμφ. ἔχει τότε σηματ. ἀρνητική. Τὸ μὴ δὲν είνε φυσικά τὸ πειριτὸν ἐκεῖνο καλούμενον μη, ἀλλὰ κρησιμέστε προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ ἀρη πραγματικῶς τὴν ἔνν. τοῦ ἀπαρέμφ. τὸ δὲ οὖς ἐπαραλαμβάνεται ἐκ τοῦ συντακτικοῦ ἀρνητικῶς καταφα-

τικοῦ ἄρνημ. (ἐκρόξισ.), ἵνα ἡ ἄρνησ. τοῦ ἀποχειρευμφ. ἐκφράσθῇ ἐπὶ μᾶλλον σαργεστέρᾳ. Ὅταν ὁ Ἑλληνος θέλῃ νὰ εἴπῃ ἀπλῶς π. χ. δὲν μοὶ εἶνε δύνατὸν νὰ μὴ σὲ ἐπιχιω, λέγει, οὐδέναμαι μὴ σε ἐπαιρεῖν, ως ὁ λχτ. non possum non te leudare. Ὁ τρόπος ὅμως τῆς ἐκρόξισ. οὕτοις εἰναὶ σπανιώτερος [ἴδ. Σημ. 9, h]], κανονικῶς ὅμως προτιμῷ ὁ Ἑλλ. τὸν ἴσχυρότερον καὶ ἀκριβεστέρον ἐκφραστικ. τρόπον, ἵτοι τόν, οὐδέναμαι μὴ οὐχ ἐπαιρεῖν σε=μοῦ εἶνα τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ σὲ ἐπιχιω. Τὸ τῶν ἀδυνάτων τοῦτο ἔπιγεται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Ἑλλ. νοεῖ ἐπιχαλκιζενόν πάλιν μετὰ τὸ μὴ τὸ οὐδέναμαι, ὑποδηλοῦ δὲ τοῦτο διὰ τῆς ἐπιχαλήψεως; τοῦ οὗ, καὶ λοιπὸν=δὲν δύναμαι δχι, παντελῶς δὲν δύναμαι νὰ μὴ καὶ λ. Ὅτι δὲ ὁ Ἑλλ. δὲν ἡδύνατο νὰ εἴπῃ οὐδέναμαι οὐ μή, αἰτίας ἀνημορθίων εἶνε, ὅτι μετεχειρίζετο τὸ οὐ μὴ πατὰ ἰδιάζοντα τινὰ τρόπουν (ἴδ. ψηφ. 9). Ἐκρράχεις, μεθ' ἡς τίθεται τὸ οὐ μή, εἰσιν καὶ ἔξις· οὐδέναμαι, ἀδέντρατος, οὐχ οὐσετ' εἰμι, οὐχ ixarός εἰμι, ἀδέντρος ἐστιν, οὐχ οὔρος τε, οὐχ ἐστιν, οὐχ ἔγχωρει=οὐ δύνατόν ἐστιν οὐδεμία μηχανή ἐστιν=οὐ δύνατόν ἐστιν πολλοῦ δέω =οὐχ οὔς τ' εἰμι, οὐ δίκαιος, οὐχ ὅσιος ἐστιν, οὐ προσήκει μοι=δέν μοι ἐρχεται, τεριάζει· οὐ προσδοκία ἐστιν, οὐχ ἔχω ἐπίθια, οὐ θαρσῶ, οὐ βεβλαιορ ἔχω, οὐχ εἰκός ἐστιν, ἀλογός ἐστιν, οὐ λόγος ἔχει, ἀρετός ἐστιν, οὐ λόγος ὑπολείπεται, οὐ πειθῶ, οὐ κείναμαι, οὐκ αἰτιῶμαι, οὐ συγχωρῶ κ. τ. τούτ. ὅμ.. τάχ, ἄρνηα, ἀρότρος ἐστιν· καὶ τέλος μετά τινας ἐκρόξεις περιεχούσας ἐν ἔχυταις ἄρνησιν, ως ἐκρράχουσας τί, ὅπερ ἐναντιοῦται εἰς τὸ αἰσθημα, εἰς τὴν θήματάν οἰον δεινός ἐστιν, αἰσχρός ἐστιν=οὐ κακός ἐστιν· αἰσχύνη ἐστιν, αἰσχύρομαι. Πλ. Γοργ. 509, α «οὐδεὶς οὐδὲ τ' ἐστιν ἄλλως λέγεν μήοὐ καταγέλλετος εἰναιο=νεμο πετεσ, non ridiculus esse. νόμ. 713, ε «ἀνθρωπείς φίσις οὐδὲ μίχ ixariή τὰ ζητηώπινα διεικοῦσα αὐτορράτωρ πάντας μὴ οὐχ οὔρεως. μεστοῦσθαι.» Ἡρδ. 3, 82 ἀδήμους ζρυοντος ἀδέντρα μὴ οὐ κακότητα ἐγγίνεσθαι:=δέννυχτον εἰναὶ νὰ μὴ οὐπέργυρον τῆς πόλεις φυσιλότης. 2, 181 «ἔστι τοι οὐδεμία μηχανή μή οὐκ ἀπολωλέναι κάκιστα= fieri non potest, quin miserime pereas. Οὐκ ἔγχωρει μή οὐ Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 16. Οὐδέντις ἀρετής μή οὐ Πλ. Θεοῖτ. 181, b. Οὔτω καὶ, οὐχ ἔκδοσίς τινα ἔστι μή οὐ = effugere non potest, quin. Ἡρδ. 8, 100. Πλ. πολ. 427, ε «οὐγ̄ ὅσιος σαι δην μή οὐ Βοηθεῖν δικαιούνην»=δέν σαι εἰνε δησιον νὰ μὴ προστατεύῃς τὴν δικαιοσ. Πλ. Φειδ. 88, b «οὐδενὶ προσήκει.. μὲν οὐκ ἀνοήτως θερρεῖν» Ἡρδ. 7, 5 «οὐκ οὐσετς (=εἰκός) ἔστι Αθηναίους ἐργαστα=μένους πολλὰ καὶ ηδη κακά Ηέρσας μή οὐ δοῦναι δίκαιας τῶν ἐποίησην.» Ανδρο. 3, 26 «μή βοηθούντων ὑψῶν οὐδὲ λόγος ὑπολείπεται μή οὐκ ἀδικεῖν τοὺς Ἀργείους καὶ ποιεῖν ὄποιον ἄν τι βούλωνται δικαιώναις=οὐδεμία αἰτίας παντελῶς ἐλλείπ., ὥστε νὰ μὴ ἀδικῶσιν οἱ Ἀργ. κτλ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1065 «οὐκ ἂν πιθαίμην

μὴ οὐ τάδε ἔκμαθεν σαφῶς»=δὲν ήθελον πεισθῆ χωρὶς νὰ μάθω τ. σχρ. Θουκ. 2, 93 «έπει οὕτε (δῆλ. προσδοκία οὐδεμίνα ἦν) ἀπὸ τοῦ προφρυνοῦς τολμήσαι ἀνακαθ' ἡσυχίαν (δῆλ. ἐπιπλεύσκει), οὐδέ, εἰ διενοοῦντο (δῆλ. τολμήσκει), μὴ οὐκ ἀν προκινήσθαι»=οὐδέ, ἔλαν ἐσκέπτοντο νὰ ἀποτολμήσωσι, ἵτο δυνατόν νὰ μὴ ήθελε τούσῃ τις κύτους πρότερον. Ἡρδ. 6, 11 «εἰ δὲ μαλακίῃ διαχρήσεσθε, οὐδεμίηποτέ θύμεων ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ δώσειν θύμες; δίκην τῷ βραστού τῆς ἀποτέλεσμας»=ὅτι δὲν ταράξτε πλέον αὐτούς. Σοφ. Ἀντ. 935 «θαρ-σεῖγι οὐδὲν παραμυθοῦμε, μὴ οὐ τάδε ταύτη καταχρυσθεῖται»=δὲν δύναμαι ποσῶς; νὰ σὲ παρηγορῶ νὰ ἔχης θάρρος, ἐλπίζω, ὅτι ταῦτα δὲν κατεχυρώθησαν οὕτω=οὐθραστὲν σὲ χρὴ μὴ οὐ κτλ. Θουκ. 1, 141 «τὸ μὲν (δῆλ. τὰ σώματα) πιστὸν ἔχοντες ἐκ τῶν κινδύνων κἀν περιγενέσθαι, τὸ δὲ (δῆλ. τὰ χρήματα) οὐ βέβαιοι (δῆλ. ἔχοντες) μὴ οὐ προναλάσσειν». Πλ. Λαζ. 189, c «οὐ τὰ ἡμέτερα αἰτιασύμεθα μὴ οὐχ ἔτοιμα εἰναι καὶ συμβουλεύειν καὶ συσκοπεῖν.» (Τούνχαντίον δὲ ἐν Γοργ. 518, d «οὐ τοὺς ἔστιῶντας; αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἰναι.» =ὅτι δύντοι εἴνε αἰτ. τ. νόσ.) Φαίδ. 88, a «(εἰ) ἔκεινο μηκέτι συγχωροίη μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν (δῆλ. τὴν ψυχὴν) ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι καὶ τελευτῶσιν.. ἀπόλλησθαι» Φαίδρ. 240, d «τῷ δὲ δὴ ἐρωμένῳ ποῖον παραμύθιον η τίνας ἡδονὰς διδούς ποιήσει (ἐρκατής πρεσβύτερος).. μὴ οὐχὶ ἐπὶ ἔσχατα ἐλθεῖν ἀηδίας;»=ώστε νὰ μὴ καταληρθῇ ὑπὸ τῶν ἀηδεστάτων; Πλ. συμπ. 210, b «πολλὴ ἄροια μὴ οὐχ ἐν τε καὶ ταῦτὸν ἡγεῖσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς σώμασι αἴλλοις;»=θὰ ἡτο πολλὴ ἀνοησία νὰ μὴ παραδεχθῇ τις κτλ. 218, c «πάνυ ἀρότορος ἥγοῦμαι εἰνίκι σοι μὴ οὐ καὶ τοῦτο χαρίζεσθαι.» Ξεν. Κύρ. 8. 4, 5 «τὸν δὲ πρωτεύοντα ἐν ἔδρῃ ἥσχάνετο μὴ οὐ πλεισταὶ καὶ ἡγεῖθε ἔχοντα παρ' αὐτοῦ φαίνεσθαι.» =ἐντρέπετο δέ, ίντι δ πρωτεύων μὴ φάνηται ἔχων παρ' αὐτοῦ καὶ πλεισταὶ ἡγεῖθε. ἀν. 2. 3, 11 «ώστε πᾶσιν αἰσχύρην εἰναι μὴ οὐχὶ συσταυδάζειν»=ώστε πάντες νὰ θεωρῶσιν κισχύντην, νὰ μὴ ὁσι συνεργοί. Πλ. Πρωτ. 352, d «αἰσχρόν ἐστι καὶ ἐμοὶ σορίκιν μὴ οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἰναι τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων»=γὰ νομίσω, ὅτι ἡ σοφ. δὲν εἴνε καὶ εἰς ἐμὲ κράτ. πάν. τ. ἀνθρωπ. πρ. Θεσκίτ. 151, d. Φαίδ. 85, c «τὸ τὰ λεγόμενα περὶ κατών μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν καὶ μὴ προαρίστασθαι, πρὶν ἂν πανταχῷ παντὶ τρόπῳ. τὰ λεγόμ. καὶ νὰ ἀποσείρηται, πρὶν κτλ. (Ἀνέμενέ τις ὅμως, καὶ προαρίστασθαι ἀνευ τοῦ μη, κακότι λέγεται καὶ «μακληκοῦ ἐστιν ἀνδρὸς πραχρίστασθαι», ἐπειδὴ ὅμως τὸ μὴ οὐ κανέρεται εἰς ὅλην τὴν πρότασ., Ήταν ἐσήμαχινε ἔνει τοῦ μη=κανένδρο ἦδ. είνε νὰ μὴ ἐξετά. π. τρ. τὰ λεγ. καὶ νὰ μὴ ἀποσείρ.

πρίν διὸ πρέπει νὰ τεθῇ τὸ δεύ: ερον μή, ἵνα ἀρθῇ ἡ πρώτη ἄρνησ. δῆλ.=μή οὐχ!.. ἐλέγχειν καὶ μὴ μή οὐχὶ προχρ.). Περὶ τοῦ ὕστερού συναπτό. μὴ οὐ σ. ἀπαρεμφ. ἔδ. σημ. 9, i).

Σημ. 8. Εὑρίσκεται δὲ τὸ μὴ οὐ ἔνιστε, καθόλου δύως σπανίως, συναπτό. μενον καὶ μετὸχης. Καὶ ἡ σύνδεσις δ' αὕτη συμβαίνει τότε μόνον, ὅταν τὸ κατηγορούμ. (βῆμα) τῆς προτάσ. ἡ αἴρηται διὰ τοῦ οὗ, ἡ περιέχῃ ἐν ἑαυτῷ ἄρνησιν· οἰον αἰσχρὸν=οὐ καλόν· δυσαλγήτος=οὐκ οἰκτίρμων· χαλεπός=οὐ δύσις. Οὐ αἰτός καὶ ἔνταῦθα ἀντιληπτικός; τρόπος εἶνε, οἶος; καὶ ἐν τῇ ἀπαρεμφ. Ἡ σῶτα, τεθειμένη ἡν τῇ λέξει κειμένη ἄρνησις τοῦ συντακτικοῦ δῆμου. ἐπαναλαμβάνεται ἐμφάσεως χάριν καὶ ἐν τῇ μετοχῇ μετὰ τὸ μή!). π. χ. οὐ βιώσομαι μὴ οὐ σοὶ συνάννυ=οὐ βιώσομαι=οὐ βιώσομαι μὴ σοὶ συνάννυ=δὲν θὰ ζήσω=οὐκί δὲν θὰ ζήσω=ἐν δὲν σὲ συναναστρέψωμαι=δὲν θὰ ζήσω ἄνευ τῆς μετὰ σοῦ συναναστροφῆς μου, θὰ ζήσω, ἐν δὲ συναναστρέψωμαι. Ἐνφή μετὰ τοῦ μὴ μόνον συναπτομένη μετοχήν ξεφράζεις: ἀπλῶς, δι: δὲν θὰ συμβῇ καὶ ἄλλο τι ἐν περιπτώσει, καθ' ἥν συμβῇ καὶ ἄλλο τι, ἢτοι οὐδὲν βιώσομαι μὴ σοὶ συνάννυ=δὲν θὰ ζήσω (ἀπλῶς), ἵνα δὲν συναναστρ. μετὰ σοῦ οὐδὲν βιώσ. μὴ οὐ σοὶ συν. = τότε καὶ μόνον θὰ ζήσω, ὅταν συναναστρ. μ. σοῦ. Διὸ τὸ οὐ.. μὴ οὐ μεταχρήζομεν=οὐχ!, οὐχι βεβαίως; ἐν δὲν, ἡ ἐκτὸς ἐάνν. Ἡρό. 2, 110 οὖ. χων δίκαιον εἶναι (δῆλ. Δαρείον τὸν ἐπιτοῦ ἀνδριάντα) ιστάναι ἐμπροσθ. τῶν ἔκεινον ἀναθημάτων μὴ οὐκ ὑπερβαλλόμενον τοῖοι ἔργοισι=δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν ὁ Δαρ. νὰ ἴσρύῃ τὸν ἐπιτοῦ ἀνδρ. πρὸ τῶν ἀναθημ. Ἑκ., ἀν δὲν (ἄν θεως; καὶ δὲν nisi forte) ὑπερβινύλλεν ἔκεινον κατὰ τὰ ἔργα., ἔνθα κεῖται εἰρωνεία. 6, 9 «καταρρήδωσαν μὴ οὐ δυνατοῖ γένωνται ὑπερβαλλέσθαι καὶ οὐτοῦ οὔτε τὴν Μίλητον οἵοι τ' ἔνστι ἔξελεῖν μὴ οὐκ ἔντες ναυκράτορες.» 106 «εἰνάτη δὲ (τοῦ, Λαξεδαιμονίους) οὐκ ἔξελεινεσθαις ἔφειται μὴ οὐ πλήρεος ἔόντος τοῦ κύκλου=εκτὸς; ἐὰν ἡτο πανασέληνος. Πλ. Λύσ. 212, d «οὐκ ἔριται φίλον τῷ φιλοῦντι: οὐδὲν μὴ οὐκ ἀντιφιλοῦν=εκτὸς; ἐὰν δεικνύῃ ἀμοιβαίνων φιλίαν. (Ἐν 215, b ὅμως φίλοι δέγε οὐκ ἀν εἶνεν μὴ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι: ἐπιτούς», πρέπει εἶνε πολὺ δύσθενέστερον). Ιστορ. 10, 47 «τοιαύτης τιμῆς τυχεῖν.. οὐδὲν οἰόν τε μὴ οὐ τὸν πολὺ τῇ γνώμῃ διαφέροντα». Δημ. 19, 123 «αἱ τε πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ (=οὐ δύσιδον) λαβεῖται αἱ τῶν Φωκέων μὴ οὐ χρόνως καὶ πολιορκίᾳ δηλ. ληφθεῖσαι. Ψευδ. Δημ. 58, 13 «οὐδὲν ἀν εἰς (δῆλ. ἔδουλήθη) μικρὰ κερδάναι καλ.», μὴ οὐ συνειδῶς ἐστῷ συχοφαντοῦντι.» Σοφ. Οἰδ. τ. 13 «δυσαλγήτος γάρ ἀν εἴην τοι: ἀνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἔδραν=εξάν δὲν εἰσπλαγχνίζόμην τὴν ἔδρ. 221 «οὐ γάρ ἀν μακράν ἔχνειν ον αὐτὸς; μὴ οὐκ ἔχων τι σύμεολον=οὐδέλω νὰ βοηθήσων θμᾶς λέγει ὁ Οἰδίπ., πρέπει ὅμως; ἐμὲ τὸν ἔνεν τὰ μποστήριξητε εἰς τοῦτο, διότι ἔγώ μάνος μου (=αὐτὸς); δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ εὑδοκιμήσω πολὺ ἐν τῇ ἀνιχνεύσεις ἐκτὸς ἐὰν εἰχων σημειόν τι πρὸς τοῦτο: ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θέλω ἀναγγείλη θυμιν τάδε. [Τὸ ἐν Σοφ. ὅμως Οἰδ. κ. 360 ἡχεῖς γάρ οὐ κενή γε, τοῦτο ἔγώ σαφῶς ἔχο: δε, μὴ οὐχὶ δειπνοὶ φέρουσά τι δὲν ἔνηκεις οὐδε2], ἐπειδὴ τὸ οὐ κενή

1) O Wentzel ἐν τῇ δῆμῃ. συγγρ. σ. 4 ἔξηγει τὸ οὐ μὴ ἔχ παραλείψεως τῶν μὴ ὅπολάδης; ή μὴ νομίσης, παραδίλλων τοῦτο πρὸς τὰς ἐλλείψεις ἐπὶ τῶν, μὴ διτ., μὴ διπλῶς καὶ τ. διπ. καὶ λοιπὸν μὴ νομίσης, διτ. δὲν (δῆλ. οὐ) συμβαίνει τοῦτο. Ἡ τοῦ Gayley λόει ἐμνημονεύση ἐν §. 516, ἀριθ. 4 διπ. σημ. 1-2) O Wentzel ἐν τ. δῆμ. συγ. σ. 9, πάνω δρθῶς παραδίλλει πρὸς τοῦτο τὸ Σοφ. Οἰδ. τ. 57 «ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ἔνυοικούντων έσω» ἔνθα τὸ μὴ

δὲν ἔχει σημασία. δρόνητικ., δὲλλα καταφατικ. =έργεσαι μὲν οὐ κενάς τὰς χεῖρος. Καταφατικός φέρουσά τι τὸ μὴ οὐ μετὰ τῆς μετοχής κείται: ἐνταῦθα μετὰ τὸ οὐ κενή διπαραλλάξτως, μᾶς τὸ μὴ οὐ μετ' διπαρεμφῇ μετὰ δύομ., δρόνητικήν σημασία. Εγκοντα, ξεινα αἴρονται διὰ τῆς προτάξεως τοῦ οὐ· οἰονούλης δρόνοσμας: μὴ οὐχ οὔτως τοῦτο ἔχειν πον νέο γε rem sic se habere, τὸ. ἀριθ. 4· καὶ λοιπὸν τὸ οὐ κενά· μὴ οὐ φέρουσά τι: =δὲν ἔργεσαι ἄνευ οὐδενός, τοῦτο γιγνώσκων αλλας, καθότι μοι φέρεις φοβερὸν λόγγελμα, τὸ μὴ διλήψθη ἐν τοῦ ἐπιθέτῳ κενή· λν φύπαρχει ἔννοια δρόνητική, τὸ δὲ οὐ εἶναι ἐπανάληψις τοῦ προηγηθέντος; οὐ.]

Σημ. 9. Παρὰ ταῦς μημονευθείσας δύναντάξεις τῆς διπαρεμφῆς μετ' αρνήσ. οἰον μὴ ποιεῖν καὶ οὐ· μὴ οὐ ποιεῖν, τολλαῖ τῶν δρόνητος. ἐκφέρεις λαμβάνουσας καὶ ἀλλας συντάξις μετά τῆς διπαρεμφῆς, εἰ καὶ μετά τίνος μετριώσεως τῆς σημασίας. 1) Θά δύσωμεν δ' ὅδε περίληψιν τίνα ἀπασχῶν τῶν παρουσιαζομένων συντάξεων.

α) Μετὰ δύομ. δρόνητικὸν (ἀριθ. 3) ἄνευ τοῦ οὐ τίθεται ἐνίστεις διπαρεμφῆς. διπλοῦν ἄνευ τοῦ μηδ., μὲν καὶ ἐν ἀλλαῖς γλάσσαις. οἷον τῇ γερμ. καὶ αὐτῷ τῷ καὶ? ἡμέστι διδύμωται π.χ. κωλύων σε γράψειν, ich hindere dich zuschreiben. "Η σύνταξις αὕτη εἶναι συνηθεστάτη ἐν τῷ δύομ. κωλύειν, συνήθης δύομας καὶ ἐν ἀλλαῖς δύομ. τῇς κωλύεσσις, ἀκοτροπής, ἐξώσεως, παύσεως οἷον εἰργω, διπειργω, ἔχω, κατέχω, ζεχω, ἐμπόδιός εἰμι, ἐκκλείω, ἐξωθῶ, παύω· Ἄρδ., διπέχομαι, δρόνοσμας (Σωφ. Ἀλεσδ. ἀποστ. 109 D.), εὐλαβοῦμαι. Ἐν τῇ συντάξει ταῦτη τὸ διπαρεμφατὸν φαίνεται ἀπλῶς· ὁ διντικεμφ. τοῦ δύομ. Εὔρ. Ὁρ. 263 «σχῆσων σε πηδῶν». Ηλ. Φωτ. 61, α· ἡ τοῦ θεοῦ ἑρθή διεκάλυψε μὲν διοθυνθεῖσαν. Σεν. Κύρ. 6. 2, 18. Ηλ. σοφ. 242, α· «εἰ τοῦτο τις εἰργει· δράν· ὄχνος.» πολ. 407, σ· «ἢ περιτῆτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος) δρετή δισκεῖται: πάντη ἐμπόδιος»=εἶναι ἐντελῶς; ἐμπόδιον πρὸς ἀσκητικήν τῆς δρετῆς, ἐμποδίζει τὴν ἀσκησιν· τῇς δρετῆς. Σεν. Ἀγ. 11, 7 «τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι: διπέσαστον». Ηρδ. 5. 67 «Κλεισθένης διαψύδον: ἐπενετεῖς ἐν Σκυρωνι ἀγωνίσεοισι». 7, 51. Θουκ. 7, 70 «βραχὺν γάρ ἀπέλιπον ξυναρμότεραι (νήσοι) διακόσιας γενεθεῖσαι». Πλούτ. Κύρ. 40, 3. Τιμολ. 1. Ηλ. πολ. 410, α· «οἱ νέοι· εὐλαβήσονται· σοι δικαστικής εἰς χρείαν είναι». 608, α. Σωφ. Οἰ. τ. 616. Οὕτω πως τό, οὐτι· οὐτι, ἡ δις· σ. παριμφ. δύομ. ἀντί δις; οὐ διριθ. 3. b). Πλ. συμπ. 215, b· «οὐτι δύομος εἰ ταῦτος, οὐδὲ» αὐτὸς διηπού αὖ μρισθητήσαις. Ησαερ. 18, 35. Δημ. 33, 17. (Δὲν ἀνήκουσιν δύομας ἐνταῦθα τὰ διπερισποταῖν, λύτρωσιν, διφαίρεσιν δηλοῦντα δύομ.: οἷον σώζειν, δρέσσαται, δραπετεῖσθαι, ληπτή δὲν κείται ἐν αὐτοῖς· δρῆσαται ἔννοια δρόνητική. Εὔρ. Φρ. 600 «εἰ (δηλ. σπουδαῖ) οἱ αὐτοίους θεοῖς=εἰπεῖνες αὐτούσι· οι ἀπό τοῦ θεατρού. Ἀλλ. 11 «ὸν θεοῖντεν ἐρρυσάμην». Ἐππ. 1207 δημητρίη Σκείρωνος δικτας· δύματοιδιόν εἰσοράν· Εἶναι δύομας ἀληθεῖς, ὅτι δύναται νῦ κείται καὶ μή, καθότι ἐκλαμβάνεται τὸ διποτίσεμα τῆς σωτηρίας, προστασίας, μή δὲν αυμένῃ τι (Υδ. σημ. 7.)

β) Οὕτω πως καὶ ἐάν τὸ ἀρνητικὸν δύομα αἴρηται: διὰ τοῦ οὐ· τοῦτο δ' ἰδίᾳ συμβαίνει ἐν τοῖς, οὐ κωλύω, οὐ δέκαντούντων εἰμι. Αἰσχυν. Εὔρ. 581 «δρεσσαὶ οὐκ δρόνοσμεθα»=δεις: τὸ ἐπράξαμεν δὲν δρόνομεθα· Αἰσχ. 3, 250.

περιττὸν ἐπίσης εἶναι μετὰ τὸ οὐκ δρημός δύομας ἡδύνατο νῦ τεθῆ, ἀνδρῶν μή οὐξενοιχούντων.

1) "Id. Madvig. Bemerkungen über einige Punkte der Griech. Wortfugunsl. c. 47. Wentzel ἐν τῇ Ἑρθ. συγγρ. σ. 9.

Εδρ. Ἐρ. ματιν. 608 «οὐδὲν ἀτιμάσιω θεοὺς προσειπεῖν». Πλ. Δέν. 207, εἰς οὐδὲ διακωλύουσι ποιεῖν, ὃν ἂν ἱπτυμένος·»¹ Ιδ. 209, β' Ἀρφ. νεφ. 1450. Εζεύδ. 305, διηδοτε παρὰ πάσιν εὐδοκιμεῖν ἐμποδὼν αρίστων εἶναι οὐδενὶς ἄλλος· Φαιδ. 101, εἰ τὴν σφίσιν (αλτίαν εἶναι) οὐδὲ εὐλαβοτοῦ ἀγέγειν. Οὔτω καὶ Θουκ. 1,138 «ῶν δ' ἄπειρος εἴη, κρίναι ἵκανως οὐδὲ ἀπήλλακτον=περὶ ἔκεινων, περὶ δὲν οὐδεμίων πειράν θὰ εἶχε νὰ κρίνῃ ἀρκούντων; δὲν ήτο ἀδέκης». Σοφ. Ἀντ. 377 χορ. «ἀμφίνων τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τὴν δὲ οὖν εἶναι παῖδι»² Ἀντιγόνην, τὸ οὖν εἶναι μετατεθεμένον, ἀντὶ οὐκ ἀντιλ., ὡς οὐδὲ φῆμι, ίδ. Wunder.

ο) Μετὰ τοῦ, τοῦ σ. ἀπαρεμφά ἄνευ μὴ καὶ ἄνευ ἀρνήσ. ἐν τῷ συνταχτικῷ φήμι, διαν τὸ φῆμα τοῦτο κατὰ τὴν σημασ. αὐτοῦ δύνηται νὰ συνδεθῇ μετὰ γεν. Σεν. ἀπομ. 2,1,16 «τοῦ δραπετεύειν (οἱ δεσπόται τοὺς οἰκεῖας) δεσποτοὶ ἀπειργούσινε». Τὸ κωλύων πολὺ σπανίως οἶον Σεν. Ἀν. 1, 6,2³ καὶ κωλύσει τοῦ καίειν. Ἀπομν. 1,2,34 «τι δρεκτέον εἴη τοῦ δροῦς λέγειν». Κόρ. 3,2, 9 «ἐμποδῶν γίγνεται τοῦ συγγνώμης τυγχάνειν».

δ) Μετὰ τοῦ, διηδοτε σ. ἀπαρεμφ. καὶ μὴ ἄνευ ἀρνήσεως ταχτικ. φῆμι, οὐτη εἶναι η συνήθης σύνταξι, ίδ. ἀριθ. 3.

ε) Μετὰ τοῦ, διηδοτε σ. ἀπαρεμφ. καὶ μὴ καὶ ἄνευ ἀρνήσ. ἐν τῷ συνταχτικῷ φῆμι, φ. πρότασ. σ. συνεπείζει, ἀποτελέσματος, συνεπείζεις, σπανι. Σεν. Ἐλλ. 7, 2, 13 «ὦ στε τὴν σύντομον πρὸς τοὺς Πελληνέας ἀριθέεσθαι, ή τοῦ τείχους φέρεται εἰργασία».

ε') Μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. καὶ μὴ ἄνευ ἀρνήσεως συνταχτικ. φῆμι, οὐτη εἶναι η συνήθης σύνταξι, ίδ. ἀριθ. 3.

ϛ) Μετὰ τοῦ, διηδοτε σ. ἀπαρεμφ. καὶ μὴ καὶ ἄνευ ἀρνήσ. ἐν τῷ συνταχτικῷ φῆμι, φ. πρότασ. σ. συνεπείζει, ἀποτελέσματος, σπανι. Εδρ. Ἐρ. τ. 1380 «φόδος δ' ἦν, διηδοτε μὴ τίχεια πόδα=φόδος ἦν μὴ γένοιστο, διηδοτε τίχη. Π. Θουκ. 4, 49, «ἀπειχόμενος, διηδοτε μὴ ἐμβάλλειν τινί». Σεν. ἀν. 3, 3,16 «εἰ μελλομεν τούτους εἴργειν, διηδοτε μὴ δύνασθαι βλάπτειν ἡμᾶς». 3, 5, 11 «διηδοτε μὴ δὲι σθαθεῖν, ή Ήλη καὶ ή γῆ σχηματεῖ». Σποραδικ. δὲ μόνον ἀπαγορεύω τινί, διωρισ. μὴ. Πλ. πολ. 339, α «καίτοι ἔμοιγε ἀπηγόρευει, διωρισ. μὴ τοῦτο ἀποκρινούμην».

ϛ') Μετὰ τοῦ, ἀπαρεμφ. καὶ μὴ οὐ. ἐάν τὸ συνταχτ. φῆμα αἰρηται. οὐτη εἶναι η κανονική σύνταξι, καὶ μάλιστα τόσωρ ἐάν τὸ συνταχτικ. φῆμα ἔνει ἀρνητικ., διωρισ. καὶ καταγατικόν διον οὐδὲν δέρνειν τοῦτο μὴ οὐδὲ οὕτω; ἔχειν=επονεῖν περὶ rem sic se habere. «οὐ δύναμαι μὴ οὐ γράψειν=επον possum non scribere»⁴ Ιδ. ἀριθ. 5.

ϛ) Τῆς κανονικῆς τάξης συνάπτει σπάνια εἰσιν αἱ ἔξιρσεις, ήτοι τό, μὴ ἀντὶ μὴ οὐ⁵ α) μετὰ φῆμα ἀρνητικόν Σοφ. Τρ. 226 οὐδὲ μὲν ὅμματος φρούρων παρεχθεὶς τάνδε μὴ λιθέσσιν στόλουν=οὐδὲ ἀπέσυρε τὸν ἄργυρον δρῆσλαμόν μου διηδοτε νὰ μὴ γένω τὸν στόλο, τάνδε. Φιλ. 349 «οὐ πολὺ γρόνον μὴ ἐπέσχον μὴ με ναυστολεῖν ταχύ·=δὲν μὲν ἐκράτησαν ἵππο πολ. γρόν διηδοτε νὰ μὴ πορευθῆται ταχύς; εἰς τὰ πλοῖα Δημ. 27, 15 «οὐτος δὲ ἀκούσας οὔτε ἡμιφιτερήσας μὴ ἔχειν (τὴν προτίκα) οὔτε χαλεπῶς ἔγεγκεν δις; οὐδὲ εἰληθεύει=επονεῖ περὶ οὐδὲν ταχτικά. Αἰσχλ. Πρ. 106 «ἄλλοι οὔτε σιγῶν οὔτε μὴ σιγῶν τύχασσον τέ μοι τάσδε ἔστι=επονεῖ περὶ tacere neque non tacere possum, ήσω; ἔνεκα τῆς; ἀντιθέσεως». Σεν. Ἐλλ. 5, 4, 32 «λέγειν μὴ ἀδικεῖν μὲν Σφροδέριν ἀδύνατον εἶναι» 6, 1, 1 «λέγον, διηδοτε εἰ μὴ βοηθήσοινε, οὐ δυνήσοιντο μὴ πείθεσθαι τοὺς Θηραίοις». Θουκ. 3, 32 «καὶ ἐπίδια οὐδὲ τὴν ἐλαγήστην εἶχον μήποτε Ἀθηναίων τῆς θαλάσσης κρατούντων, ναῦς; Πελοποννησίων ἐς Ίωνίαν παραβαλεῖν» (=τα-

γενερε, μεταδιδάσκει). 8, 46 «οὐκ εἰκός εἶναι .. μὴ ἐλευθερῶσαι» πλ. Γοργ. 45B, δ «αἰσχρὸν δῆ τὸ λοιπόν .. γίγνεται ἡμέρα μὴ θύειν σκωπίων;» δὲν εἶναι καλὸν τῷ δόντι .. νὰ μὴ θύει. Ισοχρ. 1, 460 «αἰσχρὸν παρόντι μὴ χρήσθαι.» Καὶ μὴ καὶ μὴ οὖ τίθενται παραλλήλως. Ξεν. Δρ. 34 «οὔτε μὴ μεμνησθεῖ δύναμαι αἴτου, οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἔπαινειν = =οὔτε δύν. νὰ μὴ ἐνθυμῶμαι αἴτου, οὔτε καὶ ἀν τὸν ἐνθυμ. νὰ μὴ τὸν ἔπαινω διύλου, ἔνθα ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει εἶναι ἔπαινεις=νὰ μὴ τὸν ἔπαινω παντελῶς, παντάπασιν. Ήρδ. 1, 87 «Δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἔδοξει εἶναι τῇπερ πόλην ταύτης μηδὲν χρέεσθαι καὶ γρημάτων κειμένων καὶ αἴτων τῶν γρημάτων έπικαλουμένων μὴ οὐ λαβεῖν αὐτά.» =τῷ Δαρ. δὲ ἐφαίνετο ὅτι εἶναι ἄποκον, ἀλλόκοτον νὰ μὴ κάμη γρῆσιν καρμίαν τῶν θησαυρ. τούτων καὶ, ἔνθα γρῆς. ἔκαντο καὶ αὐτά τὰ γρῆματα ἐπροκάλ. αὐτὸν πρὸς τοῦτο, νὰ μὴ λάβῃ αὐτὰ παντελῶς.

i) Μετὰ δῆμα ἀρνητικὸν ἢ καταφατικὸν μετὰ τοῦ οὖ τίθεται τὸ, ὥστε μὴ οὐ σ. ἀπαρεμφ. ὡς πρότασις ἀποτίλεσμάτος, συνεπείας, σπανί. a) Ήρδ. 8, 57 «οὔτε σφίς Εὔρυνθάδης κατέχειν δυνήσεται οὕτε τις ἀνθρώπων ἄλλος ὥστε μὴ οὐ διασκεδασθῆται τὴν στρατήγην=οὔτε δὲ Εὔρυν. οὔτε εἴλλος τις θὰ δυνηθῇ νὰ ἐμποδίσῃ αἴτους, ὥστε νὰ μὴ διασκορπισθῇ τὸ στράτ. Θουκ. 4, 130 «καὶ μόλις οἱ στρατηγοὶ κατέσχον, ὥστε μὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαρρέεισθαι» Πλ. Κρατ. 393, ε «οὐδὲν ἐλύπησεν, διστε μὴ οὐχὶ τὴν.. φύσιν δηλωσαν=οὐδὲν ἐλύπησεν=οὐδὲν ἐμπόδισεν αἴτους, ὥστε νὰ μὴ δηλώσῃ τὴν... φύσιν- b) Αἰσχλ. Εἰδμ. 290 «οὔτοι δὲ Ἀπόλλωνος οὐδέ» Αθηναῖς οὐδένος δέσσαιτ' ἀν ὥστε μὴ οὐ παριμελημένον ἔργειν=ώστε νὴ μὴ περιπλανᾶσαι παρημελημ. Σοφ., Ἀντ. 97 «πείσομαι γάρ οὐ τοσούτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.» Ξεν. πολ. ΑΘ. 3, 9, «πολὺ δ' οὐχ οἵδν τε μετακινεῖν, ὥστε μὴ οὐχὶ τοῖς δημοκρατίας ἀρχισεῖν τι=δὲν εἶναι δὲ δυνατῶν πολὺ νὰ κάμη τις μεταδολὴν τινα, ὥστε νὰ μὴ δραιρῇ τι ἀπὸ τῆς δημ. δὲν δύναται τις νὰ μεταδολῇ τις γωρίς νὰ δραιρῇ τι καὶ ἦ τῇ δημ., Πλ. νόμ. 880, ε «νόμοι οἱ μὲν τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων ἔνεκα γίγνονται, οἱ δὲ τῶν τὴν παιδείαν διατρυγόντων..., μηδὲν τε γγοθέντων, ὥστε μὴ οὐχ ἐπὶ πᾶσαν ἔναι κάκτην=οἵτινες κατ' οὐδὲν κάμπτονται, μαλάσσονται, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπωσιν ἔστιτοις πᾶσαν κακίαν.

k) Μετὰ δῆμα ἀρνητικὸν ἔνευ τοῦ οὖ τίθεται τό, τὸ σ. ἀπαρεμφ. ὡς ἀντικείμεν. τοῦ συντακτικ. δῆμ. Ξεν. ἀπομνημ. 1, 3, 7 «ἀποσχόμενον τὸ... ἀπτεσθαι; [ἔνεκα τῆς αἵτιας, τῷ κατωτ. τὸ το.] 4, 4, 11 «διαρρέεύειν τὸ ἀποδείκνυσθαι γνῶμην» σπανίως ὅμως ἡμέραι μετὰ δῆμα ἀρνητικ. μετὰ τοῦ οὐ, τό, τὸ σ. ἀπαρεμφατ. μόνον ἔνευ τοῦ μὴ. Σοφ. Φ. 118 «οὐδὲν ἀν δροίμην τὸ δράν.

l) Μετά δῆμα ἀρνητικὸν ἔνευ τοῦ οὖ τίθεται τό, τὸ μὴ σ. διπαρεμφ. ὡς ἀντικείμ. δὲν ιστῇ; τοῦ συντακτ. δῆμ. καὶ μάλιστα, ὅταν ἄλλω; τοῦτο συντάσσονται; σ. γανική (Υδ. 8 479). Η σύνταξις αἵτια εἶναι σχεδὸν συνήθης. Σοφ. Ἀντ. 535 «ἢ ξεμητὶ τὸ μὴ εἰδέναι; Οἰδ. x. 1740 χρ. «καὶ πάρος ἀπίφυγε.» Ἀντ. τι; χρ. τὰ σφάν τὸ μὴ πίτενται κακῶς.» Ήρδ. 5, 201 «τὸ μὴ λεηπλαθῆσαι σφίς ἔσχε τόδε.» Θουκ. 3, 1 «τὸν πλείστον ὄμιλον τῶνψιλῶν εἰργον τὸ μὴ προεξίντας... τὰ ἔγγυς τῆς πόλεως κακουργεῖν.» 7, 53 «καθέσαντες τὴν φλόγα καὶ τὸ μὴ προελθεῖν ἔγγυς τὴν δλαχάδα.» Ξεν. Ἀγ. 5, 4 «διαμάχεσθαις ἀνὰ κράτος τὸ μὴ φιληθῆναι». Ἀν. 4, 8, 14 «οὗτοι εἰσιν ἡμῖν ίμποδῶν τὸ μὴ ήδη εἶναι, ἔνθα πάλις ἐπειδομεν» (οὗτως οἱ κώδ. μ. Κυροὶ ἐν τῷ

χωρ. τούτω.) Πλ. Φαίδ. 117, σ. «τέως μὲν οἵοι τε ἡσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν. νόμ. 943, δ. φοβετοθαι τὸ μῆτε ἐπενεγκεν ψευδῆ τιμωρίαν κτλ.»

μ) Μετὰ δῆμα ἀρνητικὸν δικαστικὸν μετά τοῦ οὗ τίθεται τό, τὸ μὴ οὖσα ἀπαρέμφ. Ἡ σύνταξι. αὐτῇ εἰνεὶ ἡ συνήθεστάτη. α) Δίοχλ. Πρ. 789 «οὐδὲ ἔναντιώσομαι τὸ μὴ οὖσα γεγωνεν πᾶν». Σοφ. Οἰδ. τ. 283 μὴ παρῆις τὸ μὴ οὖσα ὄρασαι. 1232 «λέπει μὲν οὖδ' ἀ πρόσθεν ἥδεμεν τὸ μὴ οὖσα βαρύστον' εἶναι»=οὐδιλ abest, quin, quae jam novimus, sicut luctuosa. Τρ. 621 «οὐ τοι μὴ σφαλῶ.. τὸ μὴ οὖσα θεῖται» Αντ. 544 «μὴ τοι.. μ' ἀτει μάστιγος τὸ μὴ οὖσα θεντεν». Αἴ. 727 «ὦς οὐκέτις ἀρκέσοις τὸ μὴ οὖσα θανεῖν. Ἀρφ. ὄρ. 36 «οὐδὲ μισσοῦντες» ἔκεινην τὴν πόλιν τὸ μὴ οὖσα μεγάλην εἰναισταδὲν φθονῶ τοῦ νὰ μὴ γένει ἡ πόλι. ἴκ. μεγ. Πλ. 354, δ. «οὐδὲ ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὖσα ἐπι τοῦτο ἰλαθεν ἀπὸ ἔκεινου.» Φίλ. 13, α τὸ μὲν οὖν μὴ οὐχ ἥδει εἶναι τὰ ἥδει λόγοις οὐδεῖς; ἀμφισσητε=οὐδεῖς λόγοι. διαμφισθητε, ὅτι τὰ ἥδ. οὐχ έστιν ἥδ. Ξεν. σαμπ. 3, 3 «οὐδεῖς ας· ἀντιλέγεις τὸ μὴ οὖσα λέξειν, ὅτι κτλ.» Ἐλλ. 3. 3, 6 «οὐδένα δύνασθαι κρύπτειν τὸ μὴ οὐχ ἥδεις; καὶ ὡμῶν έσθίειν αὐτῶν..» π. πόρ. 3, 7 «οὐ μὲν τοι δύστελπις εἰμι τὸ μὴ οὐχι προθύμως ἀν τοὺς πολίτας εἰς τὰ τοιαῦτα εἰσφέρειν.» b) Δίοχλ. Εἰμ. 875 «οὐκέτις ἀνέξομαι τὸ μὴ οὖσα τῆνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν»=δὲν θὺ δινεχθῶ νὰ μὴ τιμῶ τ. ἔστεμπλην δίψην ταύτ. πόλ. Πρ. 920 «οὐδὲν γάρ αὐτῷ τοῦτο ἐπαρκέσαις τὸ μὴ οὖσα πεσεῖν ἀτίμως»=διότι κατ' οὐδεῖν θὰ ἀρελήσῃς αὐτῷ τοῦτο τὸ νὰ μὴ π. ἀτ. (Ἐν Σοφ. ὅμως Αἴ. 727 «λέγοντες» ως οὐκέτις ἀρκέσοις τὸ μὴ οὖσα θανεῖν ἔνθετο εἰς τὰ ἔν α), ἔπειδη ἔταιθα τὸ ἀρκεῖν δηλοῖς κωλύειν, prohibere=δὲν ἥδεντασ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποθίνῃ.) Πλ. νόμ. 891, α «οὐδὲ» δις: ον ἔμοις γε εἶναι: φαίνεται: τὸ μὴ οὖσα βοηθεῖν τούτοις λόγοις πάντα ἔνδρα=οὐδὲν δισιον, φαίνεται μοι, ὅτι εἶνε, νὰ μὴ βοήθω.. σοφ. 219, ε «τῆν γε μὲν θηρευτικὴν ἔλογον τὸ μὴ οὖσα τέμνειν δικῆρον» Δημ. 24, 69 «τοῖς δὲ (τοῖς ἐξεληλυγμένοις) οὐδὲ λόγος λείπεται τὸ μὴ οὖσα πονηροῖς εἶναι»=οὐδὲ λόγοι. ὑπολείπειν, ὅτι δὲν εἶνε πονηροὶ οἱ ἀποδεδειγμένοις. Ξεν. Ἐλλ. 5. 2, 36 «οὐ δὲ ἀπελογεῖσθαι μὲν πρὸς πάντα ταῦτα, οὐ μέντοι ἔπειθε γε τὸ μὴ οὖσα μεγαλοπράγμων εἶναι»=δὲν ἔπειθεν δύμως τῷ ὄντι, ὅτι δὲν ἔχει ἐν νῷ μεγίστα σχέδια. Ἀρφ. βάτ. 68 «κούδεις γα μ' ἀν πείσειεν ἀνθράπων τὸ μὴ οὖσα ἔλαθεν ἐπὸ ἔκεινον»=καὶ οὐδεῖς ἥδεντασ νὰ μὲ πείσῃ νὰ μὴ ἔλθω εἰς ἔκ. Πλ. Κριτ. 43, σ «οὐδὲν αὐτοὺς ἐπὸ λένεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχι ἀγανακτεῖν τῷ παρούσῃ τύχῃ»=κατ' οὐδὲν ἀπαλλάσσει αὐτοὺς ἡ προκεχωρηκυτα ἡλικι, ὅστε νὰ μὴ ἀγανακτῶσι διά τὴν παρ. τύχ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 42 «τοῖς θεοῖς οὐδὲν ἀν ἔχοιμεν μέμψασθαι τὸ μὴ οὐχι μέγρι τοῦτο πάντα, δισα εὐχόμεθα, καταπερχάναι»=κατ' οὐδὲν θὰ ἥδενάμεθα νὰ μεμφῶμεν τοῖς θεοῖς, διότι δὲν ἔχαμον μέχρι τοῦτο..

ν) Ἄντι τοῦ τὸ μὴ οὖσα τίθεται ἔνιστε, ταῖς ὁδαῖς δημοσίαις περιπτώσεσι τὸ δεσμενίστερον, τὸ μὴ οὖσα Σοφ. Ἄντ. 442 «καὶ φημὶ δρᾶσαι καὶ οὐκέτις ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ» (θηλ. δρᾶσαι) Οἰδ. τ. 1387 «οὐκέτις ἀν ἵσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τούμον ἔθλιον δέμας». Ξεν. ἀν. 1. 3, 2 «Κλέαρχος τότε μὲν μικρὸν ἔξεργε τὸ μὴ καταπετρωθῆναι», κατὰ τὰς ἄριστ. κώδ. Β. ἀντὶ τοῦ μὴ καταπ. μ. σ. Kühner. Ἐλλ. 6. 1, 16 «οὐδὲ διὰ ταῦτα ἀσχολίαιν ἔχει τὸ μὴ πράττειν διὰ τὸ διέλενον»=οὐδὲ διὰ ταῦτα ἐμποδίζεται ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ πράττει... Δημ. 19, 163 «οὐδὲ ἀρνησάς ἔστιν αὐτοῖς τὸ μὴ ταῦθι διπέρ Φιλίππου πράττειν». 20, 135 «οὐδὲ γάρ ἀμφισθῆταις καταπειπεται τὸ

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 59

μὴ ταῦτα ποιεῖν.»^b) Ἡρδ. 1, 209 «οὕκων ἐστὶ μηχανὴ ἀπὸ τῆς ὄψιος ταῦτης οὐδεμία τὸ μὴ ἔχειν ἵπιουλεύειν ἥμοις=ἀπὸ τῆς ἐνείρῳ λοιπὸν ταῦτης ὄψεως ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ ἐπιβουλεύηται ἐκτενὸς ἡμέ. Πλά. ἀπολ. 29, c «(Ἀνυτος; ξφη) οὐχ οἶόν τε εἰναι τὸ μὴ ἀποκτεῖναι με=ἀδύνατον εἰπῆρχεσαν τὸ μὴ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.» Σοφ. Τρ. 88 «οὐδὲν ἔλλειψί φω τὸ μὴ πᾶσαν πυθίσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.» Σεν. Κύρ. 5, 1, 25 «τίς... σοῦ ἀπελεῖσθη τὸ μὴ σοι ἀχολουθεῖν;»=τίς... ἀπεμαρκύνθη ἀπὸ σοῦ, ώστε νὰ μὴ σοι γενίν ἀχόλουθος; Πλ. νόμ. 781, e «οὐδὲν ἡμᾶς ἐστι τὸ κατεπεγόν τὸ μῆτ... σκοπεῖν τὰ περὶ τοὺς νόμους=οὐδὲν βιάζει ἡμᾶς νὰ μὴ ἔκταξιμεν κτλ.

Σημ. 10. Περὶ Σεν. ὅμως ἀπομν. 4, 8, 9 «ἴμοι δὲ τί αἰσχρὸν τὸ ἔτερους μὴ δύνασθαι περὶ ἱμοῦ τὸ δίκαιο μήτε γνῶναι μήτε ποιήσαι;» δὲν πρέπει νὰ τεθῇ μὴ οδ., ὁμ. ἐν τῷ, αἰσχρὸν ἐστι μὴ ο δικαιοδάξειν, διότι ἐν τῷ ἐρωτηματικῷ τύπῳ κεῖται ἀρνητισμὸς=οὐδὲν αἰσχρὸν τὸ ἔτερους μὴ δύν., μετὰ δὲ παρὰ Πλ. Παρμ. 147, αὐτὸς δὲ μήτε ἔστοιτε, ἔτερά ἐστι μήτε τῷ ἔτερῳ, οὐ πάντῃ ἐν ἡδη ἐκφύγοι τὸ μὴ ἔτερα εἶναι ἀλλήλων;» δὲν δύναται νὰ τεθῇ τό, μέντος ὁ οὐ, ἐπειδὴ δὲν τῆς ἐρωτήσεως ἡ μὲν ἀρνητισμὸς αἰρεται, ἡ ἔννοια ὅμως μένει ἔνευ ἀρνητισμός=«πάντῃ ἐν ἡδη ἐκφύγοι τὸ μὴ κτλ.» διότι καὶ ἐπειταί μετὰ τὴν ἐρωτήση, ἐκφύγοις ὡς ἀπάντησις.

ο) Ἐάν τὸ συντακτικὸν ῥῆμα μηγε ἔχ τῶν μετὰ γενικῆς συντασσομένων οἷον ἔχω τινά τινος=κωλύω τινά τινος, ἐπειτα ἐνίστε τό, τοῦ μὴ σ. ἀπαρεμφ. συγνοτέρα ὅμως εἶνε μετὰ τὸ τοιαῦτα ἔτιδι. ἡ ὥστε τὸ l) μημνούσεται σύνταξης ἡτοι, τὸ μὴ σ. ἀπαρεμφ. a) μετὰ δῆμοι. ἀρνητικά. Θουκ. 76 «οὐδεῖς...τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπειτο=οὐδεῖς ἐκωλύθη ἀπὸ τοῦ νὰ τητῇ νὰ ἔχῃ πλεονα. Σεν. ἀν. 3, 5, 11 «πᾶς δακός δύο ἀνδρῶς ἔχει τοῦ μὴ καταδύναι=ἀπὸ τοῦ νὰ καταδύθησθαι. Κύρ. 2, 4, 23 «ἀποσοδεύνεται ἀν ἐμποδών γίγνονται τοῦ μὴ ὄρεων αἰτούς; τὸ δόλοι στράτευμά σου». Οὔτω πως καὶ ἐμπόδιος γίγνονται τοῦ μὴ σ. ἀπαρεμφ. Πλ. νόμ. 832, a 932, e. Οὔτω καὶ, ἀπέκτω τοῦ μὴ ἐν τῇ σημασίᾳ=ἀπομαρκύνομαι, ἀπέκτω τινος. Δημ. 21, 41, συνήθως ὅμως ἀπλῶς, τοῦ σ. ἀπαρεμφ. Ἰσοχρ. 7, 17 «μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐρχαῖς αυμφορεῖ; περιποτεῖν». Καὶ μετὰ σοδαστικά. Θουκ. 2, 49 «καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀργυρονία ἐπέκτισται=ἔλλειψις ἡσυχίας. 3, 76 «τὴν τοῦ μὴ ἡμιτλεῖν ἀποτίξε=διδίτις δὲν εἶχον ἐμπιστοσύνην νὰ συμπλεύσωσι. Πλ. πολιτικ. 279, c «τὰ δὲ τοῦ μὴ κάσσου ἀμυντήσαστα μέτρα πρὸς ἀπόκρυψιν τοῦ νὰ πάσχωσι τι. Δημ. 19, 149, «τοῦ δὲ μὴ πάσχειν (κακῶς) ἀπότο πάσχων ἀδειῶν ἡγετεΐσοδένα φόδου εἴχεται νὰ πάθηται κακόν. 24, 9 «ινοδόν;» δὲ οὐδεμίαις; Κτί ἀποστροφῆς τοῦ μὴ τὰ χρῆματα! ἔχειν ὅμως=ἐπειδὴ δὲν ὑπήρχεν οὐδεμία ἀμφισολία διτι ἔχετε τὰ χρήματα! δῆμοι. καταχρά τικά. Λίσχη. Ἡρ. 235 «ἔξερυσσαν τὴν βρατῶν τοῦ μὴ εἰς ἔδου μολειν=βάσωσι τοῦς ἀθρόων. ἐπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὸν ἔδο. 1, 86 «βούλόμενος; εἰδέναι, εἰ τίς μιν διαιμόνων δύσεται τοῦ μὴ ζώοντα κατακυρθῆναι». Σεν. Κύρ. 3, 3, 31 «Ἐν δεσμαλεῖσι εἰσι τοῦ μὴ δὲν παθεῖν=εἶναι δέσμοι τοῦ τὸν μὴ φοβηταί=ἔλπεισαν νὰ μὴ φοβηταί, ἦχω ἐπιτίθα, ήτις δὲν μὲν δέψῃν νὰ φοβῶμαι. Νόμ. 638, c «ἄπανται δῆ τοτε τοιούτοις μία ἀπόκρισις ἀπολύτεσθαι δοκεῖ τοῦ

μὴ κακῶς ἔχειν=οmnibus igitur his (moribus et institutis) videtur una responsio liberatio (excusatio) esse, non prave, sed recte se habere videantur. Stallb.=δλα λοιπὸν τὰ τοιαῦτα (τὰ ἡθὸν καὶ οἱ τρόποι) μίαν φάνεται δι: ἔχουσι δικαιολογητικὴν ἀπόχρειαν, νὰ φάνεται δι: οὐχὶ κακῶς; ἔχουσιν δὲλλα δρθές, καλῶς.

Σημ. 11. Περιέργον δὲ πολὺ παράδειγμα καὶ διάφορον τοῦ ἀνωτέρω εἶναι τὸ Εὐρ. Ἰππ. 48 «τὸ γέροντος οὐ προτιμήσω κακὸν τοῦ!» μὴ οὐ παρασχετὸν ιδού: Ιμοὺς ἐγχρούς έμοι δίκην=διάδοτο τὸ δυστύχημα ταύτης (τῆς Φαιδρᾶς) δὲν θὰ ξετιμήσων δινὴ πλειστοῖς τῆς τιμωρίας τῶν ἐγχρών μου, τὸ διτύχημα δηλ. αὐτῆς εἶναι τιμωρία τῶν ἐγχρών μου, διξιούσαι μὲν τιμωρίαν τῶν ἐγχρών μου. Ἐνταῦθα τίθεται μετὰ ἕδημα καταρατικὸν μετὰ τοῦ οὐ τὸ ἀπαρέμψ. μετὰ τοῦ, τοῦ μὴ οὐ, καὶ μάλιστα ἐν σημασ. καταρατικῇ διὸ κείται ἀντί «οὐ προτιμήσω τοῦ παρασχετὸν ιδοὺς ἐγχρούς έμοι δίκην», διστε τά, μὴ, οὐ αγρουσιν ἄλληλα δηλοῖ δὲ προσέτι ἡ μετὰ τὸ ἕδημα προτιμήν κατά ἐν § 420, 2 ἐπηγγεία γενική τοῦ.. παρασχετὸν πάντας διάφορόν τι, παρὰ ἡ γενικὴ μετὰ τὰ κωλύσεως καὶ τ. διη. τούτ. βῆμ.

6. Τίθεται ἐνίστε τὸ οὐ (ἀμφίβολον τὸ μῆ) καὶ μετ' αὐτὰ ἔτι τὰ ἐπιφέρμ. πλήρ., χωρίς, ἔκτος, ἀλλως, μετὰ τὴν πρόθεσ. παρὰ σ. αἰτιατ.=ἐκτός, μετὰ τὸ ἄτεν, ἐνοῖς ἔπειται περιέχεται ἀρ νητικὴ ἔννοια, μετὰ τὸ πρὶν ἐν συνδέσ. μετὰ προηγουμένης ἀρνήσ., καὶ τέλος μετὰ τὸ μᾶλλον οὐ μετὰ προηγουμένην ὡς τὸ πολὺ ἀρνήσ., οὐχ ἡττον ὅμως καὶ ἔντον ταύτης, τίθεται, λέγω, ἐνίστε τὸ οὐ (ἀμφίβολον τὸ μῆ), ἐπειδὴ τὸ δεύτερον μέλος παραβήσ. τινασδίκ τοῦ συγκριτικοῦ γιγνομένης περιέχει ἔννοιαν ἀγνητικήν. Ξεν. πολ. Λαζ. 15, 6 «καὶ ἔδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεὺς πλήροις ἔροροι»=πλὴν τ. ἔρορ. Δημ. 18, 45 «καὶ τοιούτοις τι πάθος πεπονθότων ἀπέντων, πλήρης οὐκ ἔστι ἔχυτος ἔκάστων οἰομένων τὸ δεινὸν ἥζειν»=ἐπειδὴ ἔνομιζεν ἔκαστ., διτὶ πάντες οἱ ἄλλοι θὰ κινδυνεύσωσιν ἐκτῆς αὐτοῖ. 56, 23 «κανὸν δὲ φάνεται (ἡ νυξ). πλέουσα πανταχόστε πλήρης οὐκ εἰς εἰς Ἀθήνας.» Λουκ. βίων πρᾶσ. 7 «τί δὲ ἔν τις αὐτῷ γράπτειτο.., πλήρης εἰ μῆ σκαπανέντες γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον;»=διτὶ πᾶν ἄλλο ἔργον, παρὰ διτὶ τὸ ἔργον τοῦ σκαπ. καὶ ὑδροφ. Δημ. 21, 20 «εἰ τοίνυν τις ὅμων ἀλλῶς πως ἔχει τὴν ἔργην ἐπὶ Μειδίκων ἢ ὡς οὐ δέον αὐτὸν τεθνάνει.» Τό, χωρίς καὶ τά, ἔκτος εἰ μῆ, ἔνευ τοῦ μῆ εἰνε μαγν. ²⁾ οἴον Ηλούτ. ηθ. 698, ε. Κάμιλλ. 41. Ἀπολλών. π. ἀντων. 116, ε. Λουκ. ἀλ. 6 «ἔκτος εἰ μῆ κατὰ τὸ Θάμυριν.. εἴη τὴν φύσιν»=ἐκτός ἀν ἐσκέπτετο ὡς ὁ Θάμ. Ἀθήν. 1, 17, αὐτὶ δὲ τύχοι ἀτεν τοῦ μηδεμιᾶς τῶν ἄλλων ψεύσαι,

1) Δικαίως πάντα ὁ Madvig ἐν τῷ βῆμ. συγγρ. σ. 63 ὑπερασπίζει τὴν γρ. τοῦ μῆ παρασχ., κατὰ τὴς, τὸ μῆ οὐ παρ., διότι δυσκόλως συνδέεται μετὰ τοῦ βῆμ. προτιμήσω τό, τὸ μῆ οὐ. 2) "Id. Schaefer εἰς Γρηγ. Καρ. σ. 102 Hartung Partikl. II. σ. 169. Nitzech εἰς Πλ. "I. σ. 74. Lobeck εἰς Σοφ. σ. 462 x. Φρέν. 459. Pop εἰς Θουκ. III. Τόμ. 2. σ. 587.

νικᾶν.» Ἐνταῦθα ἵσως ἀνήκει καὶ τὸ Θουκ. 1. 77 «οἱ δὲ εἰθι-
σμένοι πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἵσου ὅμιλεν, ἦν τι παρὰ τὸ μὴ οἰε-
σθεῖ: χρῆνται... ἐλασσωθῶσιν, οὐ τοῦ πλέονος μὴ στερισθέμενοι χά-
ριν ἔχουσι»=δέν γνωρίζουσιν εἰς ἡμᾶς χάριν, ἀν, ἀλλως παρ' ὅ, τι
ἐνόμιζον ὡς πρέπον (ἀλλως ἢ ὅ, τι ἐνόμιζ. δηι πρέπ.), ὑποστῶσι
βλάζεν τινὰ ἔξ αἰτίας ἡμῶν, ἐνῷ δὲν στεροῦνται: μεγαλειτέρων
ἀρελειῶν. 5. 8, 3 «ἄρευ πρόδψεως τε ἀντῶν καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ
ὅντος καταφρονήσεως» μ. σ. Pop. Εὐρ. Ἐλ. 322 «πρὶν δὲ οὐ-
δὲν ὄρθως εἰδέναι, τί σοι πλέον λυπουμένη γένοιται» ἄν; (τί..:=
οὐδέν.) Ἡρδ. 4, 118 «ῆκει δέ Πέρσης οὐδέτε τι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας
ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας»=κατ' οὐδὲν μᾶλλον καθ' ἡμῶν ἢ καὶ καθ'
ὑμ., τόσῳ καθ' ἡμ. δισφ καὶ καθ' ὑμ. 5, 94 «ἀποδειχνύντες τε
λόγων οὐδέτε μᾶλλον Αἰολεῖσι μετεὸν τῆς Ἰλιέδος χώρης ἢ οὐ
καὶ σφὶ καὶ τοῖσι ἄλλοισι κτλ.» 7. 16, 3 «φρανῆναι δὲ οὐδέτε
μᾶλλον μοι ὅρεῖται ἔχοντι τὴν σὴν ἐσθῆτα ἢ οὐ καὶ τὴν ἐμήν,
οὐδέ τι μᾶλλον ἐν κοίτῃ τῇ σῇ ἀναπαυομένῳ ἢ οὐ καὶ ἐν
τῇ ἐμῇ». Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 15 «τί οὖν δεῖ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἀνα-
μενειν, ἔως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν χρείπωμεν, μᾶλλον ἢ οὐχ ὡς
τάχιστα.. τὴν εἰρήνην παιήσεσθαι». Ψευδ. Δηδ. 49, 3 «οὐ περὶ
πλείονος ἐποιήσατο ὁ πατήρ περιουσίαν γρηγορίων μᾶλλον ἢ οὐ
Τιμοθέῳ ὑπηρετήσαι;»=non maluit dives esse quam Timotheo
non succurrere. Δημ. 50, 66 «εὗδὲ οὔτε, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἐμῶν ιδίων
μᾶλλον τιμωρήσεσθε Πολυκλέας ἢ οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν.» Θουκ.
2, 62 «οὐδὲ εἰκός χαλεπῶς φέρει.. μᾶλλον ἢ οὐχ ὀλιγωρήσαι.»
«Ανευ προηγουμένης χρήσεως. Θουκ. 3, 36 «μετάνοιά τις εὐθὺς;
ἢ αὐτοῖς καὶ ἀνελογισμὸς ὥμδον τὸ βούλευμα καὶ μέγχε έγνω-
σθαι πόλιν δλῆν διερθεῖται μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους»=ὅτι εἶναι ἢ
ἀπόρρεσις ὥμη καὶ μεγάλη τὸ νὰ ἔχῃ χρείασθε νὰ καταστρέψωται
δλόκληρον τὴν πόλιν μᾶλλον παρὰ τοὺς αἰτίους. [=νὰ καταστρέψω-
σιν δλόκληρον τ. πόλ. μᾶλλον καὶ ὅχι τοὺς αἰτίους, ὡς καὶ ὅν-
τως λέγεται: π. χ. 1, 120 «τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ
μὴ ἐν πόρῳ καταψημένους.» 1, 74 «ἔδεισατε ὑπὲρ ὑμῶν καὶ οὐχ
ἡμῶν τὸ πλέον¹⁾]. Οὕτω καὶ εἰς τὰς φωμαγικ. γλώσσ. μετὰ συγ-
χριτικῶν, ἐνίστε δὲ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιοτέρ. γερμ. γλώσσ., συχνὸν
δὲ ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ κοινῇ τῶν γερμ. γλώσσ. οἷον il est plus
sage que vous ne.. pensez moins, mieux, autre que ne..
ils parlent autrement (ἀλλως;) qu'ils ne pensent. Ἰταλ. il
ribaldo tornò più presto che il suo padrone non se lo as-

1) 'Ο Fr. Weihrich de grad. compar. Gissae 1869, §. 30 παραδίλλει,
πρὸς τοῦτο τὴν ἴνδικὴν ἐκφρασιν μετὰ τῆς ἀρνήσ. η μετὰ τὸ συγχριτικ. φρέας
καὶ τοῦ ἐπιθέτ. varam μετὰ σημασ. συγχριτικῆς οἷον adab φρέας na idam-
illud malius est non hoc, ἀντι quam hoc, x. §. 32. Cic. Att. 13, 2 «mihi vi-
detur diutius absfuturus ac nolle.

petasse=ό πονηρός, ὁ διάβολος, ἐπέστρεψε ταχύτερον ἢ ὅτι ὁ κύριος του ἐπίστευεν le lingue allora assai men coltivate in Europa che non al presente = ήτον τεθρηνημένος ἢ νῦν. Γερμ. Der Pabst mengt sich mehr in weltliche Geschäfte denn kein Kaiser noch König, ὁ Λούθηρος ἐν τῇ μεταφράσει τῆς παλ. διαθήκης Jesaia 43, 13 auch bin ich ehe denn nie kein Tag war» Sirache 24, 39 sein Sinn ist reicher weder kein Meer u. sein Wort tiefer denn kein Abgrund. Καὶ αὐτὸς ὁ Γότθε im Tasso III, 4¹⁾.

7. Τοῦ μέχρι τοῦδε ἀναπτυχθέντος μὴ καὶ μὴ οὐ διάφορον εἶναι τὸ, μὴ καὶ μὴ οὐ, ὅπερ συντάσσεται μεθ' ὑποτακτικ. εὐκτικ. ἢ ὄριστα. μετὰ τὰ φύσου, μερικής, ἀλεβαιώτητος, γροτίδος, ἀμφισβολίας, δισποιστας καὶ τὰ τούτ. Ζ.μ. ἡμ., καὶ μάλιστα μὴ μὲν τίθεται, ἐὰν πρέπη νὰ δηλωθῇ, ὅτι τὸ ἀρτικείμενο τοῦ φύσου θὰ συμβῇ ἢ θὰ συνέλη, τὸ δὲ μὴ οὐ (μὴ οὐδεὶς, οὐκέτι κτλ.), ὅτι τὸ ἀρτικείμενο τοῦ φύσου ΔΕΝ θὰ συμβῇ ἢ ΔΕΝ θὰ συνέλη οἷον δέδοικα μὴ ἀποθάρη=φοβοῦμαι μήπως ἀποθάνῃ, μετο, ne moriatur· ἐδεοῖκειρ, μὴ ἀποθάρου=εἴχον φοβ. μήπως θὰ ἀπέθνε, metuebam ne moreretur· δέδοικα, μὴ τεθρηκε=εἴχω φόβον μήπως ἔχῃ ἀποθάνη, μετο, ne mortuus sit· δέδοικα, μὴ οὐκ ἀποθάρη=φοβοῦμαι μήπως δὲν θὰ ἀποθάνῃ, μετο, ne non moriatur, κτλ.

8 Τὸ μὴ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ, ώς συνήθως συμβάνει, ώς σύνδεσμος, ἀλλ᾽ εἶναι ἀναμριθόλως λέξις ἐρωματική=πυν=μήπως, ἔρχ, ἴσως θά οἷον δέδοικα, μὴ ἀποθάρη=φοβοῦμαι μήπως ἀποθάνῃ (=φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀποθάνῃ). δέδοικα μὴ οὐκ ἀποθάρη=φοβοῦμαι μήπως δὲν θὰ ἀποθάνῃ (=φοβ., ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃ). Ή διάφορὴ μεταξὺ τοῦ μὴ οὐ τούτου καὶ τοῦ πρότερον ἀνεπτυχθέντος γίγνεται κατάδηλος ἐκ τούτου, διτ., ἐνῷ τὸ τελευταῖον τοῦτο μὴ οὐ μετ' ἀποχρεμφ. συντάσσομ. δὲν χωρίζεται αὐτοῦ διά τινος παρεμπιπούμενης λέξ., ἀλλὰ πάντοτε στενῶς μετ' αὐτοῦ συνδέεται, ἐκεῖνο χωρίζεται, ἐπειδὴ τὸ οὐ ἀνήκει εἰς μίαν ἐκάστην χωριστά λέξιν τῆς προτάσ. οἷον Πλ. Φαίδ. 70, α «τὰ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπιστίαν παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, μὴ, ἐπειδὴν ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος, οὐδαμοῦ ἔτι ἥ». Πολλάκις δὲ τὸ μὴ τοῦτο καὶ μὴ οὐ, ώς εἰδομεν ἐν §. 394, 6, κείνται ἐλλειπτικῶς, καθότι ἀνχρέορται εἰς ἥπικ ρροντίδ. σημαντικὸν, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ νῷ τοῦ λέγοντος. Τὴν ἀκριβεστέραν ἀνάπτυξιν τῆς χρήσ. ταύτης τοῦ μὴ καὶ μὴ οὐ, καθὼς καὶ τὴν σύνταξ. τῶν δι' αὐτῶν εἰσηγουμένων προτάσ. ίδ. §. 589.

9. Καὶ ἐν ταῖς ἐλλειπτικαῖς ἔτι ἐκρρέσ. ταῖς διὰ τοῦ οὐ μὴ

1) "I. Brandes ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 13. Kirchhof Franz. Gr. §. 170. Fr. Collin Dambly de l'usage des expressions négatives dans la langue française. Paris 1823, σ. 53 Wahrlich ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. §. 32.

σ. μέλ. l. δριστ. ή σ. ὑποταχτ. ἐκρεφομένης ποέπει τὸ μὴ νὰ ὑπολάβῃ τις ὡς λέξ. ἐρωτηματ.=ἀράχγε, ἵσως, μῆπως, ἢν, δτι, δπερ ἐπὶ ἵστης ἀνυφέρεται εἰς ἐνυπάρχουσκν ἐν τῷ νῷ τοῦ λέγοντος ἔκρρχος. φροντίδος, φθίου, ἀθεβαύτητος, αμυγιθαλίας, δυσπιστίας σημαντικόν¹⁾ οἷον οὐ μὴ γεγήσεται (γέργηται) τοῦτο=δὲν (οὐ) εἶνε φόβος μῆπως (μὴ) τοῦτο θὰ συμβῇ, καὶ τοι δὲν ὑπάρχει φόβος, ὅτι τοῦτο θὰ συμβῇ η συμβάνη 1). Ο "Ἐλλην διὰ τῆς ἐκρρχέσεως ταῦτης θέλει νὰ δηλώσῃ, διὰ τοῦτο γλῶσσαι ἐκρέρουσιν οὕτως=πετοῦτο βεβαίως δὲν θὰ συμβῇ. Οὐχὶ δὲ σπανίως προστίθεται καὶ ἡ ἔκρρχος τοῦ φόβου, τῆς μερίμνης²⁾ οἷον φόβος, δεινότη, δέος. Ἡρδ. 1, 84 «οὐ γάρ ἦν δεινότη κατὰ τοῦτο, μὴ ἀλλὰ κοτε». 7, 157. Ηλ. 2π. 28. b. Γοργ. 520, d. Φαίδ. 84, b. πολ. 465, b. μ. σ. Stallb. Ξεν. ἁπομν. 2, 1, 25 «οἱ φόβοι, μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ ταῦτα πορίζεσθαι.» Μετὰ συντάξεως προσωπικῆς. Ἡρδ. 7, 235 «οὐδὲν δεινοὶ ἔσοταν τοι, μὴ. Βοηθώσας ταῦτη» Τὴν θέσιν τοῦ οὐ σκαπληροῦ τὸ σχολῆ=vix=μέλις, οὐχὶ, ἐλάχιστα, δυσκόλως. Πλ. Φαίδ. 106, d. «σχολῆ γάρ ἂν τις ἄλλος φύοράν μὴ δέχοιτο, εἰ τὸ γε ἀθύνκτον αἰδίον ὃν φύοράν δέεσταιν=διότι δύσκολον, ἀδύνκτον νὰ μὴ ὑπάρχεται εἰς φύοράν, δὲν εἰνε φόβος, δτι δὲν ὑπόκειται εἰς φύοράν· ἐὰν κτλ.=δυσκόλως δὲν θὰ ὑπέκητο ἄλλο τι εἰς φύορ. (διέτι δητω; οὐδὲ ἄλλο τι ὑπόκειται εἰς φύορ, ἐάν). Αἰσχυλ. ἐπτ. 38 «οὐ τι μὴ ληφθῆται δόλω=οὐδέλλως φροντίζω, οὐδέποτε διὰ δόλου θάσυλην ληφθῆ=πετῷ δητι δὲν θὰ συλληφθῶ. Σοφ. Ἡλ. 1052 «ἄλλ' εἴπιθι οὐ τοι μὴ μεθέψομαι ποτε, οὐδὲ ἦν σφρόδε' λιείρουσα τυγχάνη=» =χωριέλλω, δτι θὰ σὲ ἀκολουθήσω κτλ.=τῷ δητι δὲν θὰ σὲ ἀκολουθήσω ποτέ. Οἰδ. x. 176 «οὔτοι γεποτε σ' ἐκ τῶνδε' ἐδράνων, φέρεν, ἔκοντά τις ἔξειν». 450 «οὐτι μὴ ληφθῶι.., οὐδὲ.., ήξειν». Ἡλ. 42 «οὐ γάρ σε μὴ. χρόνῳ μυκρῷ γνῶσται οὐδὲ ὑποπτεύσουσιν». Εὐρ. Ιππ. 606 «οὐ (δῆλ. δέδοικε) μὴ προσοίσεις γεῖρα μηδὲ ζήει πέπλων». Ξεν. 1039 «ἄλλ' οὐ τι μὴ φύγητε λαζιψήρῳ ποδὶ» μ. σ. Pflugk. Αρρ. Θάτρ. 508 «μάτι τὸν Ἀπόλλω, οὐ μὴ σ' ἔγω περιόρθου' χπελθόντα». (Ἐπειδὴ τὸ μὰ ἐπὶ ἐπομέν. ζρνήσ. δύνκτει νὴ τεθῆ ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ, διὰ τοῦτο χρῆται αὐτῷ δ Ἀρρ. κατὰ κόρον. ζρν. 195 «μά γην.. μὴ γῶ νόμιμα κομψότερον ἔκουσα πω», ἀντὶ οὐ μὰ γῆν μὴ, ν, μὰ γῆν οὐ μὴ. Εκκλ. 1000 «μὰ τὴν Ἀρροδίτην.. μὰ γῶ σ' ἀφῆσω». Λυσ. 917.) Πλ. πολ. 341, ε «ἄλλ' οὐ μὴ οἵσις τ' ἥξει=

1) "Id. Joh Kvistala in der Abhandl. über οἱ μὴ in d. Ztschr f. d. Oester. Gymn. 1856, s. 755, οὗτος ὅμως ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ μὴ τὴν ἀρτικ. αὐτοῦ σημασ., τὴν πραγματικ. δηλ. ἔρηνσιν, καὶ ἀποδίδωσιν αὐτῷ τὴν σημασ. μορίου ἀναστέλλοντος, καὶ λένεντος; διὸ δὲν θεωρεῖ αἰτὸν ὃς λέξ. ἐρωτημούσεις ἐν τῇ συνδέσ., μὴ ἀποθάνης, φοβούμεται μὴ ἀποθάνης, οὔτε ἐν τῇ συνδέσ., οὐ μὴ ἀποθάνης.

=sed non vereor, ne id possis facere h. e. sed facere certe non poteris, μ. σ. Stallb. Κρίτ. 44 B «τοιούτου ἐπιτηδείου, οἷον ἔγω αὐδέρα μή ποτε εὔρησσω», μ.σ. Stallb. πολ. 492, ε «οὕτε γάρ γίγνεται, οὕτε γέγονεν αὐδή οὖν μή γένηται ἀλλοῖον ἥδος, πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον». μ. σ. Stallb. 597, ε «οὕτε ἐφυτεύθησκαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὕτε μή φυῶσιν». 473, δ «οὐδὲ ἀντη ἡ πολιτεία μῆτο πρότερον φυῆ τε καὶ φῶς ἡλίου ἰδῃ». Φχίδρ. 227, δ «οὐ μή σου ἀπολειφθῶ». 260, ε «οὕτε ἔστιν οὕτε μῆτο πρότερον ὑστέρως γένηται». νόμ. 492, ε. Φίλ. 15, δ «τοῦτο οὕτε μή παντητά ποτε οὕτε ἥρξατο νῦν». 21, ε «οὐδέτερος δέ βίος.. ἔμοιγε τούτων αἱρέτος, οὐδὲ ἄλλω μῆτος.. φανῆ». 48, δ «οὐ γάρ μή δυνατός δέ». Ξεν. ἀν. 2. 2, 12 «οὐκέτι μή δύνηται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν». 7. 3, 26. Ἱερ. 11, 15. Κύρ. 8. 1, 5 «οὐ μή δυνήσεται Κύρος εὑρεῖν» κατὰ τοὺς καθ. Guelph u. Vat. ἀντὶ τοῦ δύνηται, διδ. Born. Ἐπὶ τέλους τὸ οὐ μή τίθεται τοσοῦτον συγχά, ὥστε δ «Ἐλλην βαθυμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπελάθετο ἵσως τῆς ἀρκτικῆς γενέσεως τῆς φράσεως ταύτης, καὶ πολλάκις δὲ ἐσκέπτετο παντάπασιν ἐπὶ τῆς συμπληρωτέκτης ἐκρρόστη, ἀλλὰ θεώρει ἀμφοτέρκς τὰς ἀρνήσ. ὡς ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἐννοίᾳ (=neutiquam, οὐδὲ μῆδας, μηδὲ μῆδας) συγκεχωνευμένης. Μετὰ δυσκολίας τούλχιστον δύνηται τις ἐν τοις χωρίοις νὰ συμπληρώσῃ τι¹). Διὰ τοῦτο τῷ δηντὶ καὶ ἡ σύνταξις λαμβάνει ἐνίστις ἀκανόνιστόν τινα τύπον, τοῦ ἡγέμ. τῆς ἐξηρτημένην. προτάσεως τιθεμένου κατ' ἀπαρέμφ., ἐνῷ ἐπορεπει κυρίως νὰ κηται τὸ παραλειφθὲν μερίμνης σημαντ. ἡγεμ. Εύρ. Φοίν. 1590 «ταράς γάρ εἶπε Τειρεσίκης οὐ μή ποτε σου τήνδε γῆν οἰκοῦντος εὗ πράξειν πόλιν», ἀντὶ «οὐ (δεινὸν εἶναι) μή ποτε.. εὗ πράξεις πόλις» =οὐδεμίκις ἀλπὶς εἴνε, μήπως δέ πόλ. Οὐδὲ εὐτυχήσῃ ποτὲ, ἡ δὲ τι δέ πόλις θὰ εὐτ. π. Προσέτι δέ οὐδεὶς μή. Ξεν. ἀν. 4. 8, 13 «οὐδέτε μηκέτι μείνῃ τῶν πολεμίων» ἀντὶ «οὐδ (δεινὸν) μή τις τ. πολ. μείνῃ». Πλ. Κρίτ. 44, δ «τοιούτου ἐπιτηδείου, οἷον ἔγω αὐδέρα μῆτο πεύρησσω». Χαρμ. 168, δ. ε «ἄχρων γάρ δψις οὐδέρ (χν) μῆτο πέδη=δψις οὐ μή ποτε πέδη ἄχρων τι. συμπ. 214, α. Δημ. 6, 24 «Ἄν ταύτην σώζητε, οὐδέρ μή δεινὸν πάθητε». 18, 246 κακὶ οὐδέτε μῆτο πέρη τὸ κατ' ἐμέ οὐδὲν ἀλλειφθέν». 22, 39 «κακὶ δίκην οὐδεὶς οὐδεμίας μή δῷ». 23, 179 «οὐδέρ μή πρότερον λύσαι», ἐνταῦθα συμβάνει ἔγελκις, δι' ἣς τὸ ἀδριστον τι, ὅπερ ἐπερεπει νὰ κηται μετὰ τὸ μή, προσκολλᾶται εἰς τὸ οὐ καὶ γίγνεται οὐδέρ. Μετὰ τὸ ἔρωτηματ. οὐκοντ. Πλ. Φχίδ. 105, δ «οὐκοντ. ψυχὴ τὸ ἐναντίον δέ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεὶ οὐ μή ποτε δέξηται» =δὲν εἶναι ἀληθές, ἡ ψυχὴ τῷ δηντὶ οὐδέποτε οὐ παραλέθη τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ αὐτὴ ἡ ἴδια φέρει;²).

1) Β. Stallb εἰς Πλ. πολ. σ. 492, ε.- 2) Β. Hermann εἰς Εύρ. Ἱερ. τ.

Σημ. 12. Τόσω δέ είνεστι, σσω καὶ δέδριστος τῆς δποτακτ. μετὰ τὸ οὖ μὴ ἀναζέρονται, ω; καὶ ἄλλως (κατὰ τὰ ἐν §. 394, 1), πάντοτε εἰς τὸ μέλλονι διακρίνονται δὲ ἐπ' ἀλλήλων μόνον ω; καὶ ἄλλως (γδ. τὰ ἐν §. 389, 7). Όρθιτερον δὲ ἴνυοσύνται τὰ χωρία, ἐν οἷς δέ τε ἴνεστάς καὶ δέδριστος τῆς δποτακτ. τίθενται ἐπὶ πράξ. παρελθούσας. Σοφ. Φ. 418 «ἄλλ' οὐδὲ τούτων γάρ οὐδὲ πολλήτος Σισύφου Λαερτίων οὐ μὴ θάνωσιν=τῷ δύνται οὐδέποτε θά προσθίνωσιν εὐχόλως. Εἰρ. Ἡράκλ. 384·οὐδὲ γάρ τι μὴ τείνεσθαι καὶ καὶ λόγος=οὗτως ὅχι, δέ λόγος τοῦ κήρ. δὲν θά σὲ ἐποδείξῃ φευδόμενον. Σοφ. Οἰδ. x. 1024 «ἄλλοι γάρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μήποτε χώρας τυγχάνοντες τῇσδε ἐπεύχονται θεοῖς· (οὕτω σχεδ. πάντ. οἱ κώδ.)=οὖδ; νά ἀποφύγωσιν οὐδέποτε θεοῖς θά γνωρίσωσι χάριν εἰς τοὺς θεούς. 1).

10. Οὕτως ἔξηγητέα είνε καὶ ή μεθομηρική φράσις· οὐ μὴ δράσεις τοῦτο, ἵνα μεταχειρίζονται οἱ ἀττ. ποιητ. ὡς προστακτική =δὲν ὑπέρχει φίδος; μήπως θά πράξης τοῦτο· δὲν φοβοῦμαι διτι θά πράξης τοῦτο· ὅχι, ὅχι; δὲν θά πράξ. τ.=μὴ πράττε διδόλου τοῦτο. Κατὰ τὸ ὑποδειγματικόν δὲ τοῦ Elmsley εἰς Εὐρ. Μήδ. 1120, καὶ Ἐρμόνου εἰς Opus. Τόμ. 3. σ. 235, συνειθίζουσιν νὰ ἐκλαμβάνωσι τὴν φράσ. ταύτ. ως ἐρώτησιν, διπερ είνε πάνυ ἄστοπον, καθότι διὰ τῆς ἐρώτηματ. λέξ. ἔκφρεται ἵστιν ἵστιν τὸ ἐννυτίον ἔκεινον, διπερ πρέπει νὰ ῥηθῇ, ἔπειδὴ ή μετὰ τοῦ εἰσαγωγικοῦ οὐ ἐρώτησ. προϋποτίθησιν ἀτάντησιν καταφρακτικ. π. χ. τό, οὐ δεινότερο διηλοτ, δὲν είνε φίδος, δὲν πρέπει τις νὰ φοβήσται, τὸ δέ, οὐ δεινότερο ἔστι; =δὲν πρέπει τις νὰ φοβήσται; nonne verendum est? ηποι πρέπει τις νὰ φοβήσται· καὶ λοιπὸν τό, οὐ μὴ δράσεις τόδε; =μὴ δὲν πρέπη τις νὰ φοβήσται μήπως θά πράξης τόδε; ή διτι θά πράξης τόδε; nonne verendum, ne haec facias? διδόπρέπει τις νὰ φοβήσται, διτι θά πράξης τόδε. 2) Εὐρ. Ἰππ. 213 «οὐ μὴ παρ' ὅχι λαζάρος γρούσηρ»=δὲν ἔχω φρόνον μήπως θά δημοσιεύσῃς τάδε εἰς τὸν λαόν, ή διτι θά δημοσ. τ. εἰς τ. λ.=μὴ λοιπὸν δημοσιεύσον. Ἰκέτ. 1066 «οὐ μὴ μῆθον ἐπὶ πολλοὺς ἔρετε». Ανδρ. 757. Ἡλ. 982 «οὐ μὴ κακισθεῖς εἰς ἀνανδρίαν πεσθῇ». Αρρ. Ἀχ. 166 «οὐ μὴ πρόσεις τούτοισιν» νεφ. 367 «οὐ μὴ λαζάρεις»=μὴ φλυάρει. σφ. 396. «Οταν μετὰ πρότασιν μετὰ τοῦ οὐ μὴ προστεθῇ καὶ ἔτερα μετὰ τοῦ μηδὲ εἰσχωμένη, ή δευτέρη καῦτη ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς πρώτης. Εὐρ. Ἰππ. 606 «οὐ μὴ προσοίσεις κεῖται μηδ' ἔψη πέπλων» non vereor, ne manum mihi afferas neve vestes meas tangas=μὴ μεταχειρίζου βίξν μηδὲ ἔπτε τῶν πέπλων μου. Βάζ. 343. Αρρ. νεφ. 296 «οὐ μὴ

886. u. Stallb εἰς Πλ. Φιλ. 17, b. Κνιčαλα ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 751.

1) τδ. Κνιčαλα ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 753. - 2) τδ. Κνιčαλα ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 748, 758, διτις ἐπίστις τὴν ἡγιεῖσαν ἔκφρασ. ἐκλαμβάνει ως ἐρώτησ. καὶ ἔηγεται τὸ οὖ καθ' ἔστιν ως ἐρώτησιν π. χ. οὐ μὴ δράσεις τοῦτο; =οὐ τοῦτο γενήσεται μὴ δράσεις τοῦτο; ή μᾶλλον, οὐδ; μὴ δράσεις τοῦτο; =δὲν είνε ἀληθές; δὲν θά πράξης τοῦτο;

σκώψης μηδὲ ποιήσῃς, όπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι, ἀλλ' εὐφρήμει». Εζέτρ. 299. «Οταν ὅμως ἡ δευτέρα πρότασ. συνείρηται πρὸς τὴν πρώτην διὰ τοῦ καὶ, τότε κείται αὐτοτελῆς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναφορῆς πρὸς τὴν διὰ τοῦ μὴ προηγουμένην, ἐπειδὴ δηλοῖ τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣν δὲν πρέπει νὰ ἔκτελεσθῇ πρᾶξις τῆς πρώτ. προτάσ. Σοφ. Τρ. 918 «οὐ μὴ ἔγεγερες τὸν ὑπνῷ κάτοχον κάκινήσεις..νόσου»=μὴ εξύπνα τὸν κοιμώμενον, ἐπειδὴ ἐάν τοῦτο πράξῃς θὰ ἀνανεώσῃς τὴν ἀσθενείαν του. Οὕτω καὶ τὸ καθ' ἥμας Ιδίωμα· οἶον μὴ τὸν ἔυπνας καὶ τοῦ ἀνανεώνεις τοὺς πόνους. Δύναται τέλος μετὰ τὴν πρώτην πρότασ. τὴν μετὰ τοῦ οὐ μὴν τεθῇ δευτέρη πρότασ. καταρρική μετὰ τοῦ ἀλλὰ η δὲ. 'Αρρ. νεφ. 505 «οὐ γῆ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί»=δὲν θὰ φλυκρήσῃς δῆμοι, ἀλλὰ θὰ μὲν ἀκολουθῇ=μὴ φλυάρει δέ, ἀλλ' ἀκολούθεις με. Εζέτ. 462. 524. Εὔρ. Μ. 1151 «οὐ μὴ δυσμενής ἔσῃ φέλοις, παύητη δὲ θυμοῦ.»

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΘΕΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

H

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

§. 517. Α. Παράταξις.

1. 'Εφ' ὅσον ὁ ἀνθρωπος δικτελεῖ ἐν τῇ κατωτάτῃ βαθμίδι: τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἐκφέρει τὰ διανοήματα αὐτοῦ δι' ἀλλεπαλλήλων τεμενίμενων μερικῶν προτάσ., μηδόλως φροντίζων καὶ περὶ τῆς δι' ἔξωτερικῶν τύπων παραστάσεως τῆς ἐσωτερικῆς τῶν διανοήμάτων συνοχῆς καὶ τῆς διαφόρου σχέσεως αὐτῶν. Μετὰ τῆς βαθμηδόν ὅμως ἀναπτύξεως τοῦ πνευματικοῦ βίου παρίσταται σαρδὼς πρὸ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ή ἐσωτερικὴ συνοχὴ τῶν ἔχυτοῦ διανοήμάτων, καὶ ἐπομένως αἰσθάνεται ὀμέσως τὴν μεγάλην ἀνάγκην νὰ δηλώσῃ ταῦτα καὶ διὰ τοῦ λόγου. Καὶ λοιπὸν ἔκτυποι τότε ή γλωσσαί εἰκόνες, αἴτινες ἐκφράζουσι τὴν σύρισσιν τῶν συγγενῶν κατὰ τὸ περιεγόμενον προτάσεων καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ διανοήματος. Η γραμματικὴ καλεῖ τὰς εἰκόνες ταύτας συνδέσμουν.

2. Καὶ ὅμως ὁ συνδετικὸς τρόπος τῶν προτάσης. συνίστατο τὸ πρῶτον ἐν τῇ προσαλλῆλῳ μόνον σειρᾷ καὶ τῇ παραλλῆλῳ τάξεις κύτῶν, καθότι κὶ πρότερον ἔνευ συνδέσμου παραλλήλως κείμεναι προτάσης. οἶον πατρὸς Κέρος λέγεται γενέσθαι Καμβύσεω, Περσῶν βασιλέως ὁ Καμβύσης οὗτος τοῦ Περσειδῶν γέροντος ἦρ· οἱ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κλητοίσανται» Σεν. Κύρ. 1. 2, 1. «Οσον ἀπλοῦς ἡτο τὸ πρῶτον ὁ συνδετικὸς οὗτος τρόπος, τοσοῦτον ὑπερτέρον ἀνεπτύσσετο εἰς μεγάλην λεπτότητα, ἀκρίβειαν καὶ ποικιλίαν, ὅτε ὁ ἄνθρωπος ἐμάζωνε βαθμηδὸν καὶ κατ’ ὅλην γον νὰ ἔξετελη καὶ ἔξεχριστη τὴν πρὸς ἀληλυχ σχέσιν τῶν διανοημάτων.

3. Ἀλλὰ καὶ τότε ἔτι τὸ πνεῦμα τενίον πρὸς σφρήνειν δὲν ἥδυνατο νὰ παίσῃ χρόνο τοῦ νὰ ἀνερευνῇ ἐπὶ μᾶλλον καὶ βαθύτερον πάντοτε νὰ εἰσδῷ εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ἐννοιῶν. ·Δὲν ἥδυνατο δὲ νὰ δικράγῃ κύτο, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμη ἐν ἔτι βῆμα πρὸς τελειοποίησην τῆς ἔκυτοῦ γλώσσης. Διέγνω λοιπὸν δὲ νοῦς, ὅτι κὶ ἐσωτερικῶς συνημμένῳ προτάσεις συγγεγένεται πρὸς ἀλλήλας οὕτως, ὡστε παριστάνουσα μὲν ἐνότητα δικονόμοτος, δικριτάτεις ὅμως ἔκάστη κύθυμπαρξίεν τρόπον τινὰ καὶ ἀνεξάρτησιν· οἶον Σωκράτης ἦρ σοφός, καὶ Πλάτων ἦρ σοφός ἡ οὕτως, ὥστε εἰσὶ τελείως συμπεπλεγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καθότι δὲ μία εἰνε προσκεκολλημένη ἐπὶ τῆς ἑτέρας, ἔξαρτηται ἀπ’ αὐτῆς καὶ φέρεται οἵνει δι’ αὐτῆς, δὲ μία δῆλη. συμπληροῦ δὲ ἀκριβέστερον διορίζει τὴν ἑτέραν, δὲ μία παριστάται ὡς μέλος τῆς ἑτέρας μὴ κύθυμπαρκτον, ἀλλ’ ἔξηρτημένον. Πρὸς διάκρισιν δὲ τῆς σχέσεως ταύτης ἡ πότης ἄλλης ἔκεινης ἐδημιουργήθη πλέον ὑπὸ τῆς γλώσσης νέος συνδετικὸς τύπος, δι’ οὖν δὲ συμπληροῦσα καὶ διορίζουσα πεδίτεσις παριστάτο ὡς ἀπλῆ ἔννοιας, ὡς ἀπλοῦς δῆλη, μέλος (οὐσιαστικόν, ἐπίθετον, ἐπίληψιμα, Ιδ. §. 544, 5) τῆς ἑτέρας προτάσης, ἔξευρεθέντων συνδέσμων· διτίων πρὸς δήλωσιν τῆς συνδέσεως ταύτης· οἶνι· αδτε τὸ ἔαρ ἥλθε, τὰ δέρδρα θάλλει.

4. Τὸ μὲν πρῶτον είδος τῆς συνδέσεως καλοῦμεν παράταξιν, τοὺς δὲ ἀνήκοντας ταύτη συνδέσμου· οἶον καὶ, τέ, δὲ κ.τ.λ. συνδέσμους παρατακτικούς ἡ συμπλεκτικούς· τὸ δεύτερον δὲ ὑπόταξιν, τοὺς δὲ ταύτη ἀνήκοντας συνδέσμου· οἶον ὅτε, ὅτι, ὡς, εἰ κ. τ. λ. συνδέσμους ὑποτακτικούς ἡ συναττικούς. Οἱ τε συμπλεκτικοὶ καὶ οἱ καθ’ ὑπόταξιν, οἱ συναπτικοὶ, σύνδεσμοι. χρησιμεύουσι κυρίως καὶ μόνον πρὸς σύνδεσιν ὀλοκλήρων προτάσεων· ἐάν ὅμως πολλαῖς προτάσεις ἔχωσι μερικά τινα μέλη κοινά, ἐκφέροντ. τὰ κοινὰ ταῦτα κανονικῶς διτάξ μόνον. Διὰ τῆς συνδέσεως λοιπὸν ταύτης συναρροῦνται κὶ προτάση. εἰς μίαν· οἶον Σωκράτης ἦρ σοφός καὶ Σωκ.

ἢ ἀγαθὸς=Σ. ἢν σοφὸς καὶ ἀγαθός. Σωκράτ. ἢν σοφὸς καὶ Πλάτ. ἢν σοφὸς=Σ. καὶ Πλ. ἡσαν σοφοί. Σ. σοφὸς ἢν καὶ ἀγαθὸς καὶ Πλάτων σοφὸς ἢν καὶ ἀγαθὸς=Σωκράτης καὶ Πλάτων ἡσαν σοφοί καὶ ἀγαθοί.

5. Κατὰ τὸν γραμματικὸν τύπον τῆς συνδέσης. ἐπασσι αἱ παρατακτικαὶ προτάσεις εἰσὶν ἵσαι ἀλλήλαις· ἦτοι ἐπασσι θεωροῦνται γραμματικῶς προτάσεις κέριαι· κατὰ τὸ περιεχόμενον ζμως ἦτοι τὴν ἔσωτερην (λογικὴν) σχέσιν αὐτῶν δύνανται νὰ ὕσι καὶ διάφοροι. Διότι πὲν διανόημα προσπεψικὸς κατὰ τὸ περιεχόμενον κύτου εἰς ἄλλο διανόημα καὶ ἀποτελοῦν συμπληρωτικὸν μέλος ἔκεινον δύναται νὰ ἔξενεγθῇ ἐν προτάσει παρατακτικῇ, ὡς τοῦτο πάντοτε κατὰ πρῶτον συνέβαινεν οἶον «ἡμέρα ἐγεγόνει καὶ οἱ πολέμιοι ἀπεχώρησαν».

§. 518. Σύνδεσις παρατακτικὴ (παράταξις) ἀντὶ οὐπόταξις (ὑπόταξις).

1. "Οτι ἡ παρατακτικὴ τῶν προτάσεων σύνδεσις εἰνε ἐν ἀπάσις ταῖς; γλώσσαις; ἡ χρκτικὴ νοεῖται τὸ μὲν ἀρ' ἔχυτοῦ, τὸ δὲ σαρδὼς φαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐπασσι αἱ γλώσσαι ἀρκτικῶς ἔνν καὶ μόνον τύπον εἰχον τόσῳ τῶν δεικτικῶν καὶ ἀναφορῶν, ἀντωνυμίας, δοσῷ καὶ τῶν δεικτικῶν καὶ ἀναφορῶν. ἐπιβάημάτων καὶ συνδέσμων, ἦτοι τὰ δεικτικά, καθότι χρῶνται τῷ δεικτικῷ δίς, ἐπαξ μὲν μετὰ δυνάμεως δεικτικῆς καὶ εἰτα μετ' ἀναφορικῆς. Λ. 125 «ἄλλα τὰ μὲν πολίων ἔξεπράθιμεν, τὰ δέδασται»=ὅσα ἐκ τῆς ἐκπορῆσ. τ. πόλ. συνελέχουμεν, ταῦτά εἰται διανενεμημένα. Η. 481 «οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πίειν, πρὶγ λεψίᾳ ὑπερμένει Κρονίωνι»=οὐδέ τις ἔτόλμα ωντο πίη πρότερον, πρὶν ἡ χρήση κτλ. Α. 97. Β. 354¹⁾). 'Ο χρκτικός οὗτος ἔχειται διαφαστικὸς τρόπος δὲν ἀπαντᾷ μόνον παρ' Ομρ., ἀλλ' ἐνίστε καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. ποιηταῖς καὶ λογογράφοις, καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ καθ' ὑμᾶς τῶν Ἑλλήνων ιδιώματι κατακόρως. Πίνδ. Ν. 4, 4 «οὐδὲ θερμὸν ὑδωρ τόπον γε μαλθακὰ τεύχει γυῖα, τόσοος εὐλογίας φρεμίγγι συνάροος.» Λυσ. 3, 7 «οὐ πρότερον ἡθέλησεν ἀπελθεῖν, πρὶν κατόν.. ἐξήλασσαν. Σεν. πολ. Λακ. 8. 1, 5. "Οταν δὲ δὲν περιείχετο ἔμφασίς τις ἐν τῷ δεικτικῷ, παρέλειπον κατὸ καὶ ἔτιθεσαν μόνον τὸ ἀνταποδοτικόν. Β. 741 «νίδος Πειρίθουοι, τὸν χθίνατος τέκετο Ζεύς.» Οὕτω τίθεται ἐνίστε τὸ τέως κατὶ τοῦ ἁως ὅμ. δικρ. Δήμ. 138 «τέως πρὸς δώμαχο ἴκωμασι» μ. σ. Herm. Απολλ. Ροδ. 4, 821. 1617. Παρ' Ἡρ. δις μόνον ἀπαντᾷ τό, τέως μὲν, ἐν κυρίᾳ προτάσει, ἐν τῇ δευτερευούσῃ δὲ τά, οἱ δέ, ἡ δέ· 1,173 «τέως μὲν δην κατῶν Σερπηδῶν ἤρχε, οἱ δὲ ἐκαλέοντο.. Τερμίλαι.» 4, 165 «ἡ

1) v. Hartung Kasusflexion σ. 270 u. Gr. Partik. I. σ. 60.

δέ μάτηρ Φερετίμη, τέως μὲν δὲ Ἀρκεσίλεως ἐν τῇ Βάρκῃ διατάτο..., ή δὲ εἶχε αὐτὴ τοῦ πατιδὸς τὰ γέρεα». Παρὰ Πλ. δὲ μόνον ἐν συμπ. 191, εἰ «καὶ τέως μὲν δὲ πατέρες ωστι..., φιλοῦσι τοὺς χνήδρας» ἔνευ ποικίλ. γρ. Συγχρότατα δμως; παρὰ Δημοσθ. ¹⁾ Τόθι ἀντὶ ὅθι Θεόκρ. ἐπ. 4, 1.

2. Αἱ μετὰ δασείας γραφόμεναι χντωνυμ. ἔστιν ἀρκτικῶς, ὡς καὶ αἱ μετὰ τοῦ τ., δεικτική, ἔθεωρούντο δμως σύναμψ καὶ ὡς ἀναφορικάν. Διὸ καὶ ἐναλλάξσουσι περὶ Ὅμρ. συγχρότατα αἱ τε μετὰ δασεί. καὶ αἱ μετὰ τοῦ τ. ἀντωνυμ., ὡς ἀναφορικάν. ²⁾. Οὕτω π. χ. ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχ. Π., 150 «(Ξάνθον καὶ Βαλίον,) τοὺς ἔτεκε..Ποδάρη» Β., 513 «(υἱες "Αρηνος, οὓς τέκε 'Αστυόγη.» Β., 813 «(κολάνων.) τὴρ ή τοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν.» I., 425 «(ἥδε,) ἦν νῦν ἐρδάσσεσκντο.» Β., 764 «(ἴπποι,) τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε.» Περὶ τῆς γρήσεως τῶν, τοῦ, τῇ, τῷ, τῇ, τόρ, τήρ, τό, τοι κ. τ. λ., ἀντὶ οἵ, ἥς κτλ. ἐν ταῖς διαλέκτοις ὅδ. §. §. 174 καὶ 460.

3. Εἰ καὶ λίγην ἐνωρίς πλέον ἡ ἀνάγκη διεγώριτε τοὺς καθ' ἔκυτοὺς συνωνύμους τούτους τύπους ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε οἱ μὲν πρῶτοι ἐδήλουν τὴν ἀναφοράν, οἱ δὲ δεύτεροι τὴν δεῖξιν, οὐδὲν ἡττον δμως διεσώθησαν ἡμῖν ικανά πρόδημον οὐ μόνον ἐν ταῖς διαλέκτοις, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ ἐπὶ τὸ λεπτομερέστατον ἀναπτυγχείσῃ γλώσσῃ τῶν Ἀτικ., ἐξ ὧν καταφράσινται, ὅτι αἱ μετὰ ταῦτα ἀναφορικὴν δύναμιν σχοινίους χντωνυμ. τὸ κατ' ἀρχὰς εἰληγον δεικτικήν. Οἱ Ὅμρ. μεταχειρίζεται ἔτι συγχρότην ἀντωνυμ. δις μετὰ σημασ. δεικτικ., ἰδίᾳ δὲ μετὰ τῶν, οὐδέ, μηδέ, γάρ, κατ. Z., 59 «μηδ' ὄντινα γχστέρι μάτηρ κοῦρον ἔόντι φέροι, μηδ' δις ρύγοι»=ne is quidem aufugiat, μηδ' οὗτος κτλ. Οὐδὲ ὃς X., 201. Οὐδὲ οἱ H., 160. Φ., 198 καὶ ὄ. «Ος γάρ α., 285· ή γάρ ω, 255. ρ., 172. Ο γάρ (οὐδέτ.) M., 344 κτλ. Οὐ μέρ B., 525. Οὐ δέ 788. Οὐ δή X., 12. Αὐ δέ B., 599. Αὐ δή Ω., 731. Καὶ ὃς Φ., 198. Καὶ μόνα, ὡς δ., 389 «τόν γ' εἴ πως σὺ δύναο.. λελαβέσθαι, δις καὶ τοι εἰπητῶν δόδον»=οὗτος θὰ σοὶ εἰπη τὴν δόδην. Οὕτω καί, οἱ.. οἱ=οὗτοι.. ἐκεῖνοι, οὗτοι μέν.. ἐκεῖνοι δέ. Φ., 353 «οἱ δεύτεροι οἱ τε πάροιθεν.» Ψ., 498. Ητδ. ἔρ. 22 «εἰς ἔτερον γάρ τις τε ίδων.., δις σπεύδει μὲν κτλ.» Μερ. ή P., 551. Οὕτω καὶ Πίνδ. Π. 3, 89 «λέγονται μὲν βροτῶν ὅλθου ὑπέρτατον οἱ σχεῖν οἱ τε κτλ.» Ἀρχύτ. παρὰ Στοῦ. ἀνθολ. 1, 75 κ. 76 «ἄ μέρ.. δ δέ. Θεογν. 207 «Ἄλλ' ὁ μέρ κύτος ἔτισε κακὸν χρέος· δις δὲ φίλοισιν ἀτην ἔξοπίσω παισιν ἐπεκρέμασεν» (καὶ δμως ὁ Βεκκ. μ. τ. κωδ. Mut. κ. Vat. γρ. οὐδὲ γιλοισι). Φωκυλ. 1 (Bergk) «Λέριοι κακοί οὐχ ὁ μέρ, δις δ' οὐ.» Προσέτι δὲ τό, ἵτα=ἐκεῖ, ibi

1) ὁ S. Schaefer appar. ad. Demosth. I. σ. 261. - 2) ὁ Hermann τις δμως. Δημ. 66.

Κ, 127· ὅρρα (δηλ. ὅφρα) ἀντὶ τόφρα Ο, 547· εἶως μέρ, ἀγτὶ τέως μέν (=aliquamdiu, ἔως τότε μέν) Μ, 141. Ν, 143. Ο, 277. Ρ, 727· ὅτε μέρ..ἄλλοτε δέ=ἄλλοτε μέν.. ἄλλοτε δέ Λ, 65. Σ, 599. 602. Γ, 49· ἀλλοτε μέρ..ὅτε δέ Λ, 566· ὅτε δέ, μόνον του =ἐνίστε, ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ; προτάσ. Ρ, 178· ὅσον..ὅσσον=ὅσον .. τόσον, quam .. tam Θεόκρ. 4, 39· ως.. ως=ώς .. οὗτως, ut .. ita. Θεόκρ. 2, 82 «γάρ οὐδόν, ως ἐμπένην, ως μεν περὶ θυμὸς ιάρθη», ὅπερ ἐμιμήθη ὁ Βιργίλ. εἰς τάς ἔκλ. 8, 41 «ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error.» Ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ διαχρίνονται ςπ' ἄλληλων τάς ως=οὗτως sic καὶ, ως=ώς κατὰ τὸν τόνον, ως καὶ ἐν τῇ γερμαν. τάς, so.so.

4. Καὶ ἐν τῷ ἰωνικῷ δὲ καὶ ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ διετηρήθη ἡ χρῆσις τοῦ ὃς ὡς δεικτικοῦ ἐν τισι συντάξεσιν οἷον α) καὶ ὃς, καὶ ἥ, καὶ οἱ, ἀντὶ καὶ οὗτος κτλ.: οἷον καὶ δὲ Ἡρδ. 7, 18. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4. συμπ. 1, 15. 2. 3, 16. ἀν. 1. 8, 16. 3. 4, 48. ἀπομν. 1. 4, 2. 3. 1, 5. κτλ.: καὶ ἥ Ἡρδ. 8, 87. Πλ. συμπ. 201, ε. Ἀντιρ. 1, 16· καὶ οἱ Ἡρδ. 8, 56. Θουκ. 4, 33. Ξεν. Κύρ. 4. 2. 13. 5, 52· ἐν ταῖς πλαγίαις ὅμως πτώσεσι μένει τὸ ἔρθρο: οἷον καὶ τὸν=καὶ αὐτόν, et eum §. 459, 1. e). b) ὃς μέρ.. δὲ δέ=ἄλλος μέν.. ἄλλος δέ: ¹⁾ Ἰπποκρ. Τ. Ι. σ. 75 «ἐσκεψθι: δὲ χρὴ καὶ τὰ περὶ ἀνακλίσεων ἢ μέρι αὐτέων πρὸς τὴν ὕρην, δὲ καὶ πρὸς τὰ γένεα.» σ, 720. Τ. Η. σ. 18. Συγχέτατα παρὰ τοῖς μετγν. Παρὰ Δημοσθ. 18, 71 «πόλεις Ἐλληνίδας ἀς μὲν ἀναιρῶν, εἰς ἀς δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων» (εἰς πολλοὺς ὅμως καώδ. τάς), συγχόνη ὅμως ἐν ψηφίσμασιν οἷον 164 «Ἄς μέν.. τινὰς δέ.» 182 «Ἄς μέν..τινὰς δέ..εἰς ἐνίκη» μ. σ. Bremi. Οὕτως, οἵ μέρ. οἱ δέ). Εὔρ. Ἰρ. τ. 419 χορ. «γνώμα δ' οἵ μὲν ἀκαριος ὅλθου, τοῖς δ' εἰς μέσον ἦκει.» Δημ. 41, 11 «Ἄλλ' ἀ μὲν ἔχει προλαβένων, τῷρ δὲ τὰ μέρη κομίζεται.» - c) ὃς καὶ ὃς=οὗτος καὶ οὗτος, οὗτος καὶ ἐκεῖνος, πολὺ δὲ σπανίως τίθεται ἀσρίστως=κακποίες τις, ὅτις δήποτε εἴλε οὗτος, ἐκεῖνος, Ἡρδ. 4, 68 «τὰς βασιληῖκας ἴστικας ἐπιώρηκε δὲ καὶ δέ» μόνον κατ' ὀνομαστικ. (κατ' αἰτιατ. δέ, τῷρ καὶ τῷρ, τῷ καὶ τῷ §. 459, 1 f). - d) ἐν τῇ φράσει, ἥ δ' δε, ἥ δ' ἥ Πλ. συμπ. 205, ε, καὶ s=έρη δ' οὗτος, ἐκείνη, συγχέτατα παρὰ Πλάτωνι: - e) ἔως μέρι ἀντὶ τέως μέρ παρ' Ἡρδ. 8, 74 ἔνει ποικίλ. γρ. (ἐν 1 ὅμως 85 ἐν τῷ καώδ. μόνον S. κ. ε. κ. b. Εὐστάθ. εἰς Πλ. 1, 193. καὶ 2, 169 ἐν τοῖς καώδ. S. κ. V, ἐνῷ ἄλλως τίθησιν οὗτος πάντοτε τέως μέρ, διὸ δ Bredov. ἐν τῇ διαλέξ. Ἡρδ. σ. 50 θέλει νὰ γράφῃ πάντοτε τέως μέρ*) ὅτε δέ(μόνον=ἐνίστε δέ, interdum) ἐν τῇ ἀρχῇ προτ. Ε. κυν. 5, 8. 20. 9, 20, ἐν τῷ μέσῳ 9, 8· τέλειον δέ, ὅτε μέρ..ὅτε

1) γό. Hermann ad Vig. σ. 706. Matthiae II. §. 289, σημ. 7.

δὲ παρὰ τοῖς μεταγν., ἀπὸ Ἀριστοτέλ. Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 1300 αὐτὲ
μέν τε..ὅτ' αὖ».

5. Εἰ καὶ ἡ κατάστασις τῆς γλώσσης, ἐν ᾧ αὕτη ἐγίγνωσκε
τὴν παρατακτικὴν μόνον σύνδεσιν, πολὺ πρὸ τοῦ Ὁμήρ. εἰχε
βελτιωθῆ, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ὄμηρικ. ἔπεισιν εὑρίσκομεν τὴν ὑποτα-
κτικὴν σύνδεσιν. ἔνεπτυγμένην πλέον εἰς μέγαν βαθμὸν τελειότη-
τος, διετηρήθη ὅμως πολλαχῶς τόσῳ ἢ σύνδεσις αὔτη, ὅσῳ καὶ
ἐκείνη ἀπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Ὁμρ. καὶ παρ' ἔπεισι τοῖς συγγραφεῦσι,
πλὴν συχνότερον μὲν παρά τισι, σπανιώτερον δὲ παρ ἄλλοις.
Ἀποκλείομεν δὲ προσέτι τούτων τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, ἐν αἷς
συμβαίνει μὲν γραμματικὴ παράταξις, ἢ λογικὴ ὅμως σχέσις τῶν
προτάσ. δηλοῦται διὰ συνδέσμου. συμπλεκτικῶν (παρατακτικῶν)
οἷον γάρ=διότι, οὐτ=λοιπόν κ. τ. λ.

6. Πρέπει δῆμως νὰ διακρίνωμεν δύο εἴδη συντάξεων παρατα-
κτικῶν, τὴν φυσικὴν καὶ τὴν τεχνικὴν ἦτοι ρήτορικήν. Ἡ φυ-
σικὴ προέρχεται ἐκ τίνος φύστωντος καὶ ὀλιγωρίας τοῦ πνεύματος,
καθότι διμιλῶν συνδέει ἀπλῶς τὰς ἔννοιας πρὸς ἀλλήλας μὴ φροντί-
ζων ἐν τίνι ἐσωτερικῇ λογικῇ δῆλ. σχέσεις εὐρίσκονται αὐταῖς πρὸς
ἀλλήλας. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀληθή, παράταξις, ἡς χρῆσιν ποι-
οῦνται ἔπεισι καὶ γλῶσσαι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τῆς αὐτῶν
ἀνακπτύξεως. Ἡ τεχνικὴ δὲ ἦτοι ἡ ρήτορικὴ παράταξις, δι' ἣς
διμιλῶν ἔξιστων: ἔννοιαν, ἥτις ἔπεισε νὰ προσκολληθῇ εἰς ἀλ-
ληγορίαν ὡς ἀπλοῦν μέλος ἐκείνης, (ώ. ἔννοια: δευτερεύουσα), κατά
τύπον πρὸς τὴν κυρίαν καὶ ζητεῖ διὰ τούτου νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὴν
εἰς τὴν αὐτὴν οἰοντεί θέσιν καὶ ἐξάριστην σαρπᾶς, τίθεται σχο-
πίμως, ἵνα δώσῃ τῷ μὲν λόγῳ μείζοναν ἀριθμόν, τῇ δὲ ἐκθέσει
μείζονα ζωηρότητα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν δυνάμειχ πάντοτε νὰ
διακρίνωμεν μετὰ βεβαιότητος ἐν τούτῳ ἡνὸς τὸ εἶδος τῆς παρα-
τάξης. Ἡ ἐκεῖνο, καθότι δὲν δυνάμειχ νὰ εἰσδύστωμεν εἰς τὴν φύ-
χην τοῦ λέγοντος διὸ καὶ δὲν δυνάμειχ νὰ εἰσέρωμεν, ἐν οὗτος
σκοπίμως ἐξελέξκω τὴν παράταξην. σύνδεσι. Ἡ ἐν αὕτη παρεισέ-
δυσην αὐτῷ ἀκούσιως.

7. Τῆς φυσικῆς παρατάξεως ἀπαντῶσι πολλὰ πρόδγμ. παρ'
Ὀμήρῳ Z, 147 «φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος γαμάδις γέει, ἄλλα
δὲ θ' ὄλη τηλεύθωσα φύει ἔφορος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη», ἐντί δὲ
ἔφαρος ἐπιγίγνεται ὥρη. Ο, 551 «νυτεῖ δὲ πάρ Πρέξιμῳ· δὲ
μιν τίεν ίσα τέκεσσιν», ἐντί, ὅς μιν ἔτιεν. Ρ, 300 «ὁ δ' ἄγκ
αὐτοῦ πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ, τῇδ' ἀπὸ Λαρίσους ἐρεώλωχος·
οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μανυθάδιος δὲ οἱ αἰών
ἐπλεθ' ὑπ' Αἴγαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι», ἐντί, ὅτι μι-
νυνθ. οἱ αἰώνι ἐπλετο X, 235 «νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ¹
τιμήσασθαι, θς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδεις δρθιχλυμοτίσιν, τείχεος
ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔργοσθεν μέρουσιν» ἐντί, ἐπειδὴ ἄλλοι ἔντοσ.
μένουσιν, Β, 313 «ἡ οὐχ ἄλις, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλάκι

έσθιλα κτήματ' ἐμέ, μνηστήρες, ἐγώ δ' ἔτι νήπιος ἦα» ἀντί, πάροιθεν, ὅτε ἐγώ ἔτι νήπιος ἦα. ψ. 37 «(ἄγε δὴ μοι, ματὰ φίλη, νημερτές ἔνισπε), δπως δὴ μνηστήρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν, μοῦνος ἐών, οἱ δ' αἰέρι ἀολλές ἔρδοις ἐμμηρον», ἀντί, ὅτε οἱ ἄλλοι αλέν.. ἔνδ. ἐμιμ. Κ, 185 «πολὺς δ' ὄρυμαχδὸς ἐπ' αὐτῷ ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν· ἀπό τε σριοιν ὄπρος ὄλωλεν» ἀντί, οἵς ὑπνος ἀπόλωλ. Ἰδ. Α, 133 κ. τὰς σημειώσ. ἐπὶ τῶν 326. 379 Nægelsbach. - "Αφθονος πρόδγμ. τῆς παρατακτικῆς ἀντὶ τῆς ὑποτακτικ. συνδέσεως είνε δ 'Ηρόδοτος, εἰς οὖ τὸ ἀφελὲς καὶ χαλαρὸν διηγηματικὸν ὑφος ἥρμοζεν ἐντελῶς ἡ εὐχερεστοτέρα καὶ εὐχερεστέρα αὕτη σύνδεσις. 1, 2 «ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν θαλάττην.. τοῦ βασιλέως θυγατέρα» τὸ δὲ οἱ οὐνοματεινοις εἰνxi.. 'Ιοῦν». 6 «Κροῖσος ἢν Λυδός μὲν γένος, πατῆς δὲ 'Αλυξτάτεω.. οὗτος δ Κροῖσος κτλ.» 8 «οὗτος δὴ ὁ Κανυμαύλης ἥράσθη τῆς ἔαυτοῦ γυναικός· ἐράσθεις δὲ ἐνόμιζε οἱ εἶναι γυναικα πολλὸν πασέων καλλίστην.» 36 «νεόγαμός τε γάρ ἐστι, καὶ τοῦτο οἱ νῦν μέλλει». Καὶ παρὰ Θουκυδίδη τὰ τοιαῦτα πρόδγ. δὲν είνε σπάνια· οἷον 3, 88 «οίκοισι δ' ἐν μιᾷ τῶν νήσων οὐ μεγάλῃ, καλεῖται δὲ Λιπάρα.» Πλείονα πρόδγμ. Ἰδ. παρὰ Popp. μέρ. I. τόμ. 1. σ. 291. Ξεν. ἀν. 1. 2, 18 «τῶν βαρβάρων πόδος πολὺς καὶ ἄλλοις, καὶ ἡ Κίλισσα ἔφυγεν» ἀντί, καὶ τῇ Κιλίσσῃ, ἡ ἔφυγεν. 4. 7, 13 «αἱ γυναικες ῥίπτουσκι τὰ παιδία εἴτα καὶ ἔαυτάς ἐπικατερέρριπτουν καὶ οἱ ἄνδρες ὠσκύτως. "Ενθα δὴ καὶ Αἰνείας.. ἰδών τινας θέοντας ὡς ρίψοντας ἔαυτόν., ἐπιλαμβάνεται ὡς κωλύσων" δὲ ἀυτὸν ἐπισπάται καὶ ἀμφότεροι φέροντο κατὰ τῶν πετρῶν φερόμενοι καὶ ἀπέθανον, ιδον· ί, ἐνθα δὴ καὶ Λινείας.., ἐπιλαμβάνομενος.. ἀπέθανεν. Συχνότατα πρότασις αἰτιολογικὴ συνδέεται διὰ τοῦ δὲ ἀντὶ διὰ τοῦ γάρ. I, 496 «ἄλλ' Ἀχιλλεῦ, δάμασπον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ νηλεῖς ἡτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοί.» Ξ, 416 «τὸν δὲ οὔπερ ἔχει θράσος, δις κεν ἰδηται, ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διός μεγάλοιο κεραυνός.» Λ, 259 μ. σ. Naegelsbach. Εὐρ. 'Ιππ. 197 «δυσέρωτες δὴ φινόμεθ' ὄντες τοῦδε (τοῦ ζῆν).. δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου κούκι ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας· μύθοις δὲ ἄλλως φερόμεσθα». Θουκ. 1. 77, 3 «έκείνως δὲ κτλ.» 86, 2 «οἱ δὲ οὐκέτι κτλ.» Ξεν. ἀν. 1. 7, 12 «Ἀθροχόμας δέ.» 6. 6, 9. ἀπομν. 2. 1, 1. Λυκοῦρ. 51 «εύρησεται δέ.»¹⁾ Καὶ ἀντὶ τοῦ οὐν ἔτι τίθεται τὸ δέ, ὅταν διὰ τοῦ δὲ συνδέωνται προτάσεις προσταγῆς, αἰτίνες αἰτιολογοῦνται διὰ τοῦ προηγουμένου. Θ, 204 «(Ἐννοοίγασι, οἱ Δαναοί) τοι.. δῶρ' ἀνάγουσιν πολλά τε καὶ χαρίεντα» σὺ δέ σφι Βούλεο νίκην.» Λ, 83. Εὐρ. 'Ιφ. τ. 168 «ὦ.. Ἀγχιμεμνόνιον θάλος, ὡς φθιμένῳ πάδε σοι πέμπω· δεξιὶ δέ.»²⁾.

1) Cf. Hermann εἰς Vig. σ. 845. Hartung I. σ. 167. Kühner εἰς Ξεν. δημον. 2. 1, 1.-2) Πλείονα πρόδγμ. παρὰ Hartung ἐν τῇ ρηθ. συγγρ. σ. 166.

8. Συνδέσεις μάλιστά τινες κατέστησαν τόσῳ εὐχρηστοῖ καὶ συνήθεις, ὅστε προσελήφθησαν καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν περὶ ταύτης προσεκτικωτάτων Ἀττικ. οἷον καὶ τέ..καὶ ἡ καὶ, καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ ὅτε ἐπὶ συγχρόνων πράξεων ἄμα..καὶ μετὰ τοῦτο, καὶ χρέσως ἐκεῖνο, παρ' Οὐρ. ἄμα..δε. Τ. 241 «αὐτίκ' ἔπειθ' ἄμα μῆδος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον.» Ἡρδ. 3, 135 «καὶ ἄμα ἔπος τε (ἔργοτο) καὶ ἔργον ἔποιες.» Ξεν. ἀν. 2, 1, 7. 4, 2, 12. 6, 2, 6, 4, 26 κτλ. Πλ. συμπ. 220, c. μ. σ. Stallb. Ἡρδ. 1, 112 «ἄμα δὲ ταῦτα ἔλεγε..καὶ χρεδείκνυε». Ξεν. ἐλλ. 7, 1, 28 «καὶ ἄμα ταῦτα ἔλεγε καὶ χρέψει». Πλ. Κρητ. 440, b «ἄμα τοῦτο μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως καὶ οὐκ ἐν εἴη γνῶσις». Ισοχρ. 4, 157 «ἄμα δικλλάζτονται καὶ ταῦτα ἔχθρος ἐπιλανθάνονται». 3, 76 «(οἱ ἐπτὰ τῶν Περσῶν) ἥτισαν εὑξάμενοι τοῖτοι θεοῖτι, τῶν περὶ Πρηξάσπεων εἰδότες οὐδέν. ἐν τε δὴ τῷ ἑδῷ μέσῃ στείχοντες ἐγίνοντο, καὶ τὰ περὶ Πρηξάσπεων γεγονότα ἐπινθάνοντο=οὗτοι = ἐπινθάνοντο. 7, 217 «ἡώς τε δὴ διεφεύγει καὶ ἐγένοντο ἐπὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ τοῦ οὔρεος.» 4, 199. Θουκ. 1, 50 «ἥδη δὲ ἡν δύε καὶ οἱ Κορίνθιοι ἔξπιντες πρύμναν ἐκρούοντο.» Ἐνταῦθα χρήκει καὶ ἡ φρέστης οὐ γείρω ποιῶν τι μεθ' ἐπομένου καὶ ἡ καὶ εὐθίς, ίδ. §. 482, 15. Καὶ τότε ἐνίστη τίθεται ὁ καὶ, δτε χνέμενέ τις κατὰ λογικὴν χντίληψιν πρότερο. ὑποθετικ. μετὰ τοῦ εἰ ἡ ἔδρ. ¹⁾). Λυσ. 28, 15 «ξῖνον ὑμᾶς..τοῖς ἄλλοις Ἐλληνοιν ἐπιδεῖξι, ως τοὺς ἀδικοῦντας τιμωρεῖσθε, καὶ τοὺς ὑμετέρους ἄρχοντας βελτίους ποιήσετε» χντί, ως, χνξ..τιμωρήσησθε, τοὺς ὑμ.. ποιήσετε, ἡ πληρέστερον, ως..τιμωρεῖσθε ἐχν δέ..τιμωρ., τοὺς ὑμ.. ποιήσετε. 29, 8. Συγχότερον τοῦτο μετὰ προστακτικήν. Πλ. Θεατ. 149, b «ἐννόησον δὴ τὸ..χπκ, ως ἔχει, καὶ ἔφον μαθήσει». Ιππ. 2, 369, c. «Οταν παρχλείπηται ὁ καὶ πρέπει νῦ παραδεγθῶμεν παρχάταξιν ἱπτοριχήν¹⁾ οἷον Αἰτσχ. 3, 209 «ποὶ ρύγω, χνδρες Ἀθηναῖοι; περιγράψχτε με ἐκ τοῦ πολιτείας οὐκ ἔστιν, δποι ἀνακπήσομαι»=έχν με περιγράψήτε. — Ἐν ταῖς φυικαῖς παρχάταις. χνήκει καὶ ἡ ἐν §. 394, 4 μνημονεύθετο περίπτωσις, δτε μετὰ προστακτικήν τιθῆται τὸ α'. πρόσωπον χρόν.έγκλισ. υποτακτικής ἀντί προτάσεως τελικής οἷον «ἐπίμενος, χρήτε τεύχει δύω.»

9. Η τεχνικὴ ἡ βιητορικὴ παρχάταξις (ιδ. χρι. 6) χπκντῷ συγχάκις παρχ τῇ υψηλοτέρῃ λυρικῇ καὶ παρχ τοῖς βήτοροι. Πινδ. Η. 10, 45 «θραπείχ δὲ πνέων καρδίᾳ μόλεν Δανάας ποτὲ πατή, ἀγείτο δ' Αθάρα, ἐς χνδρῶν μακάρων ὅμιλον,» ἀντί, δτε ἡγείτο Λθηνά, ἡ ἡγουμένης τῆς Ἀθηνᾶς. Διὸ ιδίᾳ ἐν παρογιούστεσιν

1) 16. G. Hermann im index scholar. semestr. aestivi 1850, σ. 4 x. Car. Schelbe im Philolog. 1850, σ. 359.

Πίνδ. 'Ο. 10 ἐν τῇ ἀρχῇ. «ἔστιν ἀνθρώποις ὄντες πλεῖστα χρῆσις, ἔστιν δὲ οὐρανίων ὑδάτων δμῆσίν, παῖδων νεφέλαις· εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εἴ πορέσσοι, μελιγχάρες ὅμνοι ὑστέρων ἀρχῇ λόγων τέλεσται καὶ πιστὸν δρκιαν μεγάλαις ἀρεταῖς.» Όλ. ι ἐν τῇ ἀρχῇ μ. σ. Dissen. 'Ως ῥητορικὴ παράταξ. πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ περίπτωσ., καθ' ἣν δύο προτάσεις ἐν διοικήσει συντάξει ἀντιτίθενται ἀλλήλαις διὰ τοῦ μέρους, ἵνα προκαλέσωσιν ἐκαρτίωσιν τινὰ διὰ τῆς μετὰ τοῦ μὲρος προηγηθείσης προτάσσεως, ἐπειδὴ ἡ πρώτη πρότασ. δὲν ἔρμοζει κυρίως ἐν τῇ συναφείᾳ τοῦ λόγου, καὶ θὰ ἡδύνεται νὰ ἔξενεγχθῇ διὰ προτάσ. δευτερευούσ., διὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ μεταφράσωμεν ταῦτην διὰ τοῦ, ὅταν, ἐκῷ, ἀφοῦ ἡ μετογῆς. Καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ 'Ομήρῳ εἶναι συγνοτάτη ἡ σύνδεσις αὗτη, εἰ καὶ παρ' αὐτῷ κατίκ ταῦτης δὲν εἶναι πάντοτε ὁ σκοπός τοῦ νὰ ἔρχῃ ῥητορικῶς δύο ἀντιτίθεσις, ἀλλὰ πολλάκις αἵτια εἶναι ὁ παρκτεκτικ. ὄντως συμπλεκτικ. τρόπος (ώς π. χ. Θ. 1). Α, 165 «οὐ μέρος ποτε ἴσιον ἔχω γέρχει, ὅππότε 'Αχιοι Τρώων ἐκπέρσωστ' εὐναιούμενον πτολεμεῖον· ἀλλὰ τὸ μὲρον πολυάρικος πολέμου οἱ γέρεις ἐμπλεῖται διέπουστος» ἀτάρ ἡν ποτε δικασμὸς ἵκηται, σοὶ τὸ γέρχεις πολὺ μετέν, ἔγω δὲ ὀλίγον τε φίλον τε ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆσας»=οὐ μέν τοι ποτε ἴσιον ἔχω γέρχει.. ἀλλά, χειρῶν ἐμῶν πλειον πολέμου οἱ διεπουσῶν, σοὶ τὸ γέρχεις πολὺ μετέν, γίγνεται. 182 «ώς (καθὼς, ἀφοῦ) ἔμπορος ἀρχικεῖται Χρυσηῖδες Φοῖδος 'Απόλλων, τὴν μὴν ἔγω σὺν νητῇ ἐμῇ καὶ ἐμοῖς; ἐτάχοισιν πέμψω, ἔγω δὲ καὶ ἔγω Βρισηῖδες.. κλισίηνδε»=καθὼς ὁ 'Απόλλων. μ. ἀρχαρι. Χρυσ. καὶ ἔγω θὲ πέμψω ταῦτην, οὕτω καὶ ἔγω τότε θὲ διδηγήσω τὴν Βρισηῖδα .. 'Ομοιον τῷ παρὰ Θ., 270 «αὐτάρ διγέρως παπτήνας, ἐπειδὴ ἂρτοι τινὶ διτεύσας ἐν διμίλῳ βεβλήκειν, ὁ μέρος (δῆλος. βληθεὶς) καθ' πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὅλεσσεν, αὐτάρ δὲ κατίς ἴών, πάτερ ὁ πόδον μητέροχον, δύσκεν εἰς Αἴγανθον»=ἀφοῦ δὲ διηθεῖς ἀπώλεσε τὴν ζωὴν του, ὁ ἕρως μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταῦτην ἀποσύρεται πάλιν πρὸς τὸν Αἴγαν. Εὔρ. Πρ. τ. 115 «οὕτοι μακρὸν μὲρος ἄλθομεν κώπη πόρον, ἐκ τερμάτων δὲ νόστου ἀροῦμεν πάλιν»=ἀφοῦ θὲ ἔκάρμομεν μακράν θαλασσοπολίτεν καὶ τότε ἔτι δὲν θὲ ἐπιστρέψωμεν πάλιν εἰς τὸ τέρμον. Ξεν. ἀπορ. 2. 1, 6 «τὸ δὲ εἶναι μέρος τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν διπλῶ., τοὺς δὲ πολλοὺς ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε φύγην καὶ θελπήν, οὐ δοκεῖ σοι πολλὴ ἀμέλεια εἶναι;» 2. 7, 11 μοῦτωμοι δοκεῖς καλῶς λέγειν, ὅπτε πρόσθεν μὲρος οὐ προτιέμην δανείσχοσθαι .., νῦν δέ μοι δοκῶ εἰς ἔργων ἀφοροῦνταν ὑπομένειν αὐτὸν ποιῆσαι» 1. 4, 17. 5, 5. 2. 1, 8 κτλ. Δημ. 18., 160 «κισσόρων ἔστιν, εἰ ἔγω μὲρος τοὺς πόνους, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε»=έχων, ἐνῷ ἔγω ὑπομένω τοὺς πόνους, ὑμεῖς μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν θὲ ἀνεγχθεῖτε, τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ἀξιον ψύγου, διὰ τῆς ἀντιτίθεσ. δύσως πρὸς τὸ ἐπανινετὸν ἔχειρεται ἐπὶ μελλον τὸ φε-

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΔΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 60

κτόν. ¹⁾ Οὕτως ἔζηγητέον καὶ τὸ Θουκ. 2. 40, 3 μ. σ. Pop. Ἔνιστε δὲ καὶ ἔνει τοῦ μέρη, πλὴν ἡττον ἐμφαντικόν. Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 6 «τίποτε οἱ βουλόμενοι κιθαρίζειν.., τῶν δὲ κτλ.» Ὄταν ἡ τύπος οὕτως τῶν προτάστας συμβάνη μετὰ ἀπαγορευτικὸν μοί, ἡ χρνητική συναρρέεται εἰς τὴν δευτέρην πρότασην. Δημ. 21, 183 «μη τοίνυν, ἐάν μὲν εἴπῃ τις παράνομος, οὕτως δοργίζεινοι φάνεσθε, ἐάν δὲ ποιῇ, μη λέγῃ, πράως διάκεισθε=μή λοιπον διάκεισθε πράως ἐνθ, ὅταν προτείνῃ τις παράνομος, φάνε σθε ὅτι ὁργίζεινοι οὕτως, ἀλλ᾽ ἐάν κάμνῃ παράνομος καὶ ὅτι ἐάν λέγῃ τότε μὴ μένετε ἡτογοι. Εὐρ.-Ηρ. μακ. 86 «(λέγε τὴν γνώμην), μὴ θανεῖν ἔτοιμον ἡ, γράπον δὲ μακρινωμένη = μὴ τοῦ θανεῖν ἔτοιμον δηνος χρόνου μηκύνωμεν. Πολὺ σπάνια είνε τὰ πρόδημ., ἐν οἷς ἡ μέν κυρία ἔννοια μετὰ τοῦ μέρη προκαγεῖται, ἐπειτα δὲ ἡ δευτερεύουσα μετά τοῦ δι. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 9 «λέγων, ὃς μωρὸν εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἀρχοντας ἀπὸ κατούς καθίστασθαι, κυβερνήτη δὲ μηδένα θέλειν κερδίσαι κοκκυστῷ.» Εὐρ.-Ηρ. 918.-Ω; ἑταρικὴ παράταξις πρέπει ἐπὶ ἔτοις ἢ θεωρήθη κανονικῶς καὶ ἡ περιπτωσις, καθ᾽ ἣν τίθεται κεφάλη πράτησι ἀπὸ δευτερεύοντος. ἴποθετικῆς μετά τοῦ εἰ.²⁾ Η ἔκροτην κατὰ ἄνεπτύχη, ἀρ̄ ὅτου ἀνεπτύχη ὁ πεζὸς λόγος ἐνδο δέ πιος Ὁρη. καὶ τοῖς ἀρχικοτέροις ποιητ. οὐδὲν ὕγινος ταῦτης ἀπαντᾷ, παρὰ τοῖς ἑταροῖς δημως είνε συγχοτέραν ἡ χρῆσις κατῆ. Ἐν τῷ φράσει ταῦτη κείται ὡς τὸ πολὺ μεγάλη ἔμφασις καὶ μεγάλη τῆς ἀκίνετως ζωηρότητος, εἰ καὶ ταῦτην μεταχειρίζονται ἐνίστε καὶ ἐν πλαντηρίᾳσιν λόγῳ. ³⁾ Ιδ. S. 391, 1. Ηρδ. 4, 118 «οὐκ ὁν ποιήσετε ταῦτα, ήμετε; μεν πιεζόμενοι ἡ ἐκλεισθεμένη τὴν γάρων ἡ μένοντες ὁμολογήη γρηγόρεθκ»=ἐάντι λοιπὸν δηνος δὲν ὦν πολάκητε πλάτα, ήμετε; πιεζόμενοι ἡ ὥν ἐγκαταλίπωμεν..ἢ θά. 5, 92 «οὐκ ὁν πιέσεσθε, ἀλλὰ πειρήσεσθε παρὰ τὸ δίλαιον κατάγοντες Ἰππίνην, ἵστε δρῦν Κορινθίους γε οὐ συνανέοντας.» Περὶ τοῦ προτεθειμένου διη. Ζ. 508, 4. Ζ. 7. 10, 2. Ἀρρ. Τιμολ. 179 «έπειτερος ἔτερος πλείον» ἔτι δράστε κακά.» Τιμολ. πιος Ἀθην. 223, d «ἀρχικαὶ μικρὲς τις, εἰσὶ Φινετδαι τυρλοὶ τείνουσι τῷ πιοτῷ, ἡ Νισσόν κεκορφισμένης χωλός τις ἔστι, τὸν Φινετήτην ὁρκὸν γέσων τις ἡτογετ, κατέμεινεν τὸν Οἰνεκόν. Εὐρ.-Ανδρ. 334. Ηλ. Νεκτ. 193, α «Σωκράτης ἐπιγραγνώσκει θεοδωρὸν καὶ θεοίτητον, δρὶς δὲ μηδέτερον, μηδὲ ἄλλον κισθησκεις κατῷ πάρεστι περὶ κατῶν οὐκ ἔν-

1) Β. Nitzsch εἰ; Οδεσ. 1, 13. σ. 6 Naegelsbach Ev. XII εἰ; Ηλ. σ. 262 Battuanum Gr. Gr. §. 149, εἰ; 120 f. XII. Ausg Kuhner εἰ; Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 5 καὶ τοὺς μηρούντες; φαλαρίδους; - 2) R. E. Hermann ἐν τῇ ἡ. 9. συγγρ. b. εἰ; 6. Ζ. Akten Grundtug Z. 200 Fritzsche εἰ; Αρρ. Θεορ. 154. Stallb. εἰ; Ηλ. Ε363. 300, εἰ Περὶ τῇ; λατιν. δ. Kuhner εἰ; Kiz. Tusc. 2. 12, 28 u. Lat Gr. §. 154, σημ. 22.

ποτε ἐν ἔσυτῷ δοξάσειεν, ὡς ὁ Θεαίτητός; ἐστι Θεόδωρος, ἔνθα
ἡ ἀρνητική μὴ ὑποδηλοὶ ὑπόθεσιν, γνώμην. (Συνήθως ὅμως τίθε-
ται τὸ οὕτον Δημ. 3, 18. 22, 11. «τὰς τριάρεις οὐ πεποίη-
σαι») Δημ. 18, 198 «πράττεται τι τῶν ὑμεῖν δοκούντων συμφέ-
ρειν· ἀφωνος Αἰσχίνης· ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν, οἷον οὐκ ἔδει·
πάρεστιν Αἰσχίνης». Ἡδ. 117. 274. 3, 18 κτλ. Περὶ τῆς οὗτω
τεθειμένης εὐτείχης. Ἡδ. §. 395, 3, περὶ δὲ τῆς προστακτικῆς
§. 397, 2.

Σημ. Πολλοὶ τῶν γραμματικῶν καὶ ἐκδοτῶν ἐκλαμβάνουσι τὰς τοιαύτας
προτάσεις ὡς προτάσεις ἐρωτηματικ. Πώς ὅμως οἱ ἀρχαῖοι αὐτοὶ ὑπε-
λάμβανον ταῦτα δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν, ἐπειδὴ ἔλλειπον παρ' αὐτοῖς
τὰ σημεῖα τῆς στίξεως. Εἶναι δὲ ἀληθές, ὅτι τὰ πλειστα πρόδγμ. τοῦτον εἴθους τού-
του ἐκλαμβάνονται καὶ διὰ προτάσ. ἐρωτημ. π. χ. οὐ λίγει τις; τὰ βέλτι-
στα; ἀναστάς; ἄλλος εἰπάτω. Διὰ τὴν ἐρωτήσεως; ὅμως ἀμελάνεται ἡ βη-
τορικὴ δύναμις τῆς προτάσεως, διότι, τὴν ἐρωτηματικ. προτάσεως οὖσης πλη-
σίον συγγενοῦς πρὸς τὴν ὑποθετικ. πρότασ., ἡδύνατο νὰ ὑποδειχθῇ πλέον διὰ
τοῦ τύπου τῆς προτάσεως καὶ ἐρωτηρικῶς ἡ ἐν ταύτῃ κειμένη δημοθετικὴ ἔννοια,
καὶ νὰ ἐκλίπῃ οὕτω πᾶν ἀπροσδόκητον καὶ δραστικόν, ὅπερ φαίνεται ὑπάρχον
εἰς πρότασιν μὴ ἐρωτηματικ. Ὅπάρχουσιν ὅμως καὶ πρόδγμ., ἐν οἷς οὐδὲδιλως
ἀρμόζει ὁ ἐρωτημ. τύπος οὗτος Αἰσχ. 2, 161 «οὐκ ἤρεσκε τις τῶν βητόρων ἡ
εἰρήνη· ἔτειτα οὐ τότε ἀντιλέγειν αὐτοὺς; ἔχεται, ἀλλὰ μὴ νῦν ἐμὲ κρίνειν;·
Ἐνθά ἀνάρμοστον πάνου οὐδὲ τὸ νὰ ὑπολάβῃ τις τὸν πρώτην πρότασιν ὡς ἐρω-
τηματ., ἐπειδὴ μετὰ ταῦτα κεῖται πρότασ. μετὰ τοῦ εἰσαγωγικοῦ ἔπειτα 1).
Πεπλανυμένη ὀντότητα; Οὐ διὸ ἡ ἔτειγης τοῦ ἡθικοῦ γωνίου τοῦ Πλ. Θεοτ.
193, α. διὰ τὴν δύναμα: νὰ συμβανήσω πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ
K. F. Hermanns (ἐν τῇ βῆθι συγγρ. σ. 18) «interrugationis usum in protasi
paratactica non quidem ab ipsa structurae vi et natura, sed a singulorum lo-
corum colore oratorio repelendum esse» = ἡ χρῆσις τῆς ἐρωτήσεως ἐν τῇ
παρατακτικ. προτάσ. δὲν πρέπει νὰ ἀναζητήσαις διὰ προεργομένη ἀπ' αὐτῆς ὄν-
τως τῆς δυνάμεως καὶ φύσεως τῆς συντάξ., ἀλλ' ἀπὸ βητορικοῦ χρωμα-
τισμοῦ ἐνὸς ἔκστου τῶν χωρίων κατ' ιδίαν. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα ἐρωτησίας
προσδοκᾷ ἀπάντησιν, διὰ τοῦτο τότε μόνον δύναται πρότασις: νὰ θεωρηθῇ ὡς
ἐρωτηματική, διταν ἡ μετ' αὐτήν τεθειμένη πρότασις περιέχῃ ἀπόχρισιν εἰς τὴν
προταγμέτοις, η τοιλάχιστον ἀναφέρηται εἰς τὴν παραλειπομένην ἀπάντησιν·
οἷος Δημ. 18, 117 «ἴπειδωκα; ἔπαινομα: διὰ ταῦτα, οὐχ ὃν ἐπίδωκα ὑπεύ-
θυνος; ἦρχον; καὶ διδώκω γε εὐθύνας ἔχεινων, οὐχ ὃν ἐπέδωκα κιλ.», ἔνθα
μετὰ τὰς ἐρωτήσεις ἐπέδωκα; ἦρχον; πρέπει νὰ νοηθῶσιν αἱ ἀποκρίσ. τοῦ
ἄκρωτοῦ ἐπέδωκας, ἦρχεις 2).

Διάφοροι τύποι (εἰδῆ) παρατάξεως.

¶. A. 519. Παράταξις συνδετική.

Η συνδετική παράταξ. κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι προτάσεις νοού-
μεναι ὡς συκυπάρχουσαι παραλλήλως καὶ σύγραμα συνδέονται

1) Τὸ Scheibe ἐν τῇ βῆθι συγγρ. σ. 363, ὅστις ἀνάγει εἰς ταῦτα καὶ τὸ γω-
νίον τοῦ Δημ. Μηδ. 179.—2) Τὸ Scheibe σ. 364.

πρὸς ἐνότητας δικαιούμενος, πρὸς ἓν δὲλ. δικαιούμενος, καθότι ἡ ἐκφρομένη ἐν τῇ παραταξῃ προτάσσει. ἔννοια παρέγει εἰς τὴν ἔννοιαν τὴν ἐκφρομένην ἐν τῇ προηγηθείσῃ προτάσσει. εὐρύτερη μεῖζονα. Ἡ συνδετικὴ παραταξης ἡ εἶναι συνειγμός, συμπλοκή, ἡ ἐπίτασις (πρόσθεσις, κλίμακ).

a. Συμπλοκή.

Ἡ συμπλοκὴ ἡ ὁ συνειγμὸς ἐκρέσεται διὰ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων (ἢ Ἀπολλών., Ἀλεξ., ἐν ἀνεῳδ. Bekker II. σ. 486. Θρῆνος Διονύσ. σ. 642. ἥρμ. 25. σ. 964, σύνθεσις συμπλοκητικοῦ), τέ· τέ.. τέ· καὶ τέ.. καὶ καὶ.. καὶ.

Τέ.

1. Ὁ συμπλεκτικὸς σύνδεσμος τέ· δὲν φάνεται ὡς τῆς κατῆς ἑζηταῖς τῇ τοῦ βεβιωτικοῦ μορίου τέ·, περὶ οἵ διελάχθουσεν ἐν §. 505. Ἄροῦ ἐν τῷ βεβιωτικῷ ἐκείνῳ τέ· ἀνεύρουσεν ἐπιφέρηματικὸν τύπον τοῦ δεικτικοῦ τέ·, νομίζουμεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ συμπλεκτικῷ τούτῳ τέ·, ὡς καὶ ἐν τῷ χορίστῳ ἐπιφέρ. τέ·, πρέπει νὰ εἴσωμεν ἐπιφέρηματικούς. τινα πάντας τοῦ χορίστου τί (ἢ. §. 506), ὡς καὶ ἐν τῷ λατινικῷ que τὸν ἐπιφέρηματικού τόπον τοῦ χορίστου quid¹⁾, οἷον ἐν τοῖς, ποτέ, illatoe λατ. quandoque, quisque, ἐν τῷ ἐπικ. τίς τε, εἰ καὶ ὑπολογητέον, ὅτι δὲν εκτορθώσκουν εἰσέτι νὰ ἀνεύρωμεν, πᾶς ἡδυνάθη νὰ συντετυγθῇ ἐν τοῦ χορίστου ἐπιφέρηματος δ συμπλεκτικού σύνδεσμον. Ἡ γραπτής τοῦ τέ· ἀντιττούχει πάντας πρὸς τὴν τοῦ λατιν. que. Ἀμφότεροι τίθενται πρὸς συνδετινούς συγγενεῖς (ἢ ισοδιαίκων παρατακτικῶν, ἢ Ὑποκειμένων ἀλλήλων) ἔννοιῶν ἡ διασυνημμένων πρὸς ἐν δύον. Τίθεται δὲ ἡ ἕπεική μόνον ἡ ἐπικινδυνεύεται.

2. Ἡ γραπτής τοῦ μήτρων κατέγενεν τέ πρὸς σύνδεστιν ἔννοιῶν ἐπὶ μέρους, μερικῶν, ἀνηκεῖ σχεδὸν ἐν τῷ ποιήσει μόνου. Α, δικαιονεττῶν οἰωνοῖς τε πάσαις, 65 αὐτῶν κατηκεῖσθαι τε. Ηδηδ. Ο. 1, 38 «ἔς ἔρκοντον ρίλλων τε Στίποναν. Λισχή. Ηδ. 171 αὐτοῦ πτερῶν πατές τε». Σορ. Φ. 321. 592. Εὔρ. Ὁρ. 113. Σπανίως ἐπὶ ἐπαραλίθιεως (χωροφορίας) τές κατῆς τέξ. Θ. 24 «αὐτῇ καν γείη ἐρύσκει», αὐτῇ τε θυλάσσην, ἀντὶ τοῦ συντηγ. αὐτῇ μόν.. αὐτῇ δέ, ἡ αὐτῇ.. αὐτῇ σε (§§ 527 κ. 531). Σπανίως ἐν τῷ πεζῷ ἡ διὰ τοῦ τέ σύνδεστις ἔννοιῶν μερικῶν, ἐπὶ μέρους. Ηδ.

1) "Id. Ὁ Hartung I. σ. 57 καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ παραγόντες τόσῳ τῷ βεβιωτικῷ, διαιρεῖ τὸ δέριστα, καὶ τὸν σύνδεσμον τέ ἀπό τοῦ δεικτοῦ τέ. Ενικά δὲ τῇ προσφιλοῦς; αὐτοῖς παραγωγὴ; ταῦτα; ἡ γεγονότηταν πρὸς ἐξηγήσιν μαρτυρίων τῶν λίξ. τούτων νὰ κατατεθῆσθαι εἰς τοσούματα. Πρέλ. περὶ τοῦ τέ Hand de partice.. τέ Jenae 1823. Baumlein Grich. Partik σ. 206 Kvii-Calias Ableitung § 506.

Φαίδρ. 267, α «Τισίν δὲ Γοργίκν τε». Θουκ. 1, 12. Συχνότερχ δὲ ἐπὶ μετοχῶν καὶ ἀπαρεμφάτ., ἔτινα πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς συμπληρωτικοὶ οἰνοὶ δευτερέουσαι προτάσ., ἕδ. ἀριθ. 3. Λυσ. 13, 40 «πυθομένη δὲ ἔκεινη ἀρικνεῖται μέλαν τε ιμάτιον ἥμφιεσμένη»= καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐνεδύθη ἡμ. μέλ. Ξεν. ἀν. 3. 2, 16 «ἄπειρος ὅντες αὐτῶν τὸ τε πλῆθος; ἀμετρὸν ὄραντες»=ἄπ. ὅντ. αὐτ. (τῶν ἔχθρ.) καὶ μάλιστα δρῶντ. τὸ πλῆθ. ἄμ., ἢ καὶ ἐπεὶ προσέτι ἑώρ. (ὡς συμπλήρωμα). οἰκ. 10, 12 «ακαθαρτέρχ οὖσα πρεπόντως τε μᾶλλον ἥμφιεσμένη». Ξεν. ἀν. 1. 9, 5 «ἔνθικ Κῦρος αἰδημονέστατος τῶν ἥλικιωτῶν ἐδόκει εἶναι τοῖς τε πρεσβυτέροις.. πείθεσθαι.», ἔνθι ἐν τῷ δευτέρῳ ἀπαρέμφ. περιέχεται ἡ συμπλήρωσις τῆς προηγουμένης λέξ., ὡς ἐλλ. 1. 6, 6.

3. Διὸ ὁ μόνος κείμενος τέ χρησιμεύει, ὡς καὶ ὁ que, καὶ πρὸς συμπλοκὴν ὄλοκλήρων προτάσ. ἐν στενῇ σχέσει πρὸς τὴν προηγουμένην. πρότασ. κείμενων, καθότι ἐκφράζουσιν αὗται συμπλήρωσιν, ἐπεὶ ἡγησιν, περαιτέρω ἀράπτειν τῆς προηγηθείσ., ἢ καὶ ἀποτελέσμα ἐξ ἔκεινης προερχόμενον, ὡστε τὸ τέ μεταφράζεται πολλάκις διὰ τῶν, καὶ οὕτω, καὶ λοιπόν, θέτε, itaque, παραδείγματος χάριτ, καὶ ἐτί παραδείγματι. Ἡ χρῆσις αὗτη τοῦ τέ δὲν εἶναι μόνον συχνὴ ἐν τῇ ποιησει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ίδιᾳ δὲ περὶ Ἡροδ. καὶ Θουκυδ., συχνὴ δὲ καὶ οὐχὶ σπανίκ περὶ Θενοφ., σπανίκ ὅμως περὶ ἄλλοις καὶ ίδιᾳ περὶ τοῖς ῥήτορσι. Α. 256 «ἢ καὶ γηθήσαι Πρίαμος Πιμέριο τε πατέδες, ἀλλοι τε Τρῶες μέγα καν κεχροίσατο θυμῷ»=καὶ οὕτω ἥθελον χαρῆ πολὺ καὶ οἱ λοιποὶ Τρ. Ο. 683. Πίνδ. Ό. 1, 89 «Ἐλεν δ' Οἰνομάου βίλαν παρθένου τε σόνευσον τέκε τε λαζέτας ἔξ.. οὔούς.»=διὸ ἐγέννησε κτλ. Σοφ. Ατ. 657 «ἄλλ' εἰμι πρὸς.. λειμῶνας.. μολών τε.. κρύψω τόδ' ἔγχος»=καὶ λοιπὸν ἐλθών. θὰ κρύψω κτλ. Ἡρδ. 1, 15 «οὕτος δὲ Πριηνέχ, τε εἴλε ἐς Μίλητόν τε ἐσέναλε, ἐπὶ τούτου τε τυραννεύοντος Σαρδίων Κιμμέριοι ἀπικέχτο ἐς τὴν Ἀσίην», ἢ ἐλεύσις τῶν Κιμ. εἰς τὴν Ἀσίαν εἶναι συμπλήρωμα ἔκεινου, διπερ ὁ "Αρτις διηγήθη πρότερον, συχνὸν οὕτω περὶ Ἡρδ. Οὕτω πως Θουκ. 1, 5, μ. σ. Ρορ. 1. 6. 5. 10, 2. 12, 4. 13, 1. 4. 5. 6. 14, 2. Προσέτι δὲ Θουκ. 1, 9 «Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ.. τὸν στόλον ἀγείρων» καὶ διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι κτλ. 22 εἰς συμπέρχομα κρίσεως. «κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται»=καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ ἔργον πρόκειται ὡς κτῆμα μᾶλλον παντοτεοὶν κτλ. 1. 25, 2 «ἐδεοντό τε μὴ σφᾶς περιορῶν δικριθειρομένους»=καὶ λοιπὸν παρεκάλουν προσέτι κτλ. 1. 50, 1 καὶ ἄλλαχροῦ συγνότατον. Ξεν. ἀν. 1. 5, 14 «ό δὲ ἐχαλέπαινεν.. ἐκέλευσε τε αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου ἔξιστασθαι»= καὶ οὕτω λοιπὸν ἐκέλευσεν αὐτὸν νὰ ἀπομακρυνθῇ. 7. 6, 3 «ἐλεγεν, ὅτι τὸ στράτευμα ἀποδίδωσι φίλος τε καὶ σύμμαχος εἶναι βούλεται»=ὅτι ἀποδίδ. αὐτοῖς τὸ στράτ., καὶ οὕτω θέλει νὰ

ἡνε φίλος καὶ σύμμ. των, ἐνταῦθι τὸ τὲ δὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐπόμενον καὶ, ἀλλὰ χρησιμέσι πρὸς συμπλοκὴν τῆς προτάξ. Ἰδ. σ. Kühn. "Id. συμπ. 4, 22. οἰκ. 13, 10 «ταῦτά τε οὖν κτλ.» μ. σ. Breitenb. π. πόρ. 4, 9 «ὅταν μὲν γάρ κτλ., ὅταν τε αὖ κτλ.» = καὶ ὅταν λοιπὸν πάλιν Κύρ. 1. 4, 2. 5, 2, 18. 8. 4, 11. 8. 7, 7. Πλ. Φιλ. 89, d «ἢ τε γάρ μισχνθωπίκενδύεται κτλ.» Οὕτω πολιτικ. 289, b. 298, a «οἷ τ' αὐτοῦ κυθερνήται μαρίκ ἔτερος τοιαῦτα ἐργάζονται» = καὶ οὕτω πως λοιπὸν καὶ κυθ. 943, d «δρλοῦσί τε τιμωρίαι ἐπέστωσαν» = καὶ οὕτω λοιπὸν κτλ. Λυτ. 13, 1 «ἔπρχε γάρ οὗτος τοιαῦτα, δι' ἢ ὅπ' ἐμοῦ..μιτεῖται οὐδό τε οὐδῶν..τιμωρηθῆσεται» = καὶ οὕτω λοιπὸν θά τιμωρηθῇ καὶ οὐδὲ οὐδῶν.

§. 520. Τέ..τέ.

1. Δεύτερον ὁ τὲ ἐπαγαληθάται. Διὸ τῆς ἐπαναλήψεως ταύτης ἡ σύνδεσις ἐσωτερικῶν συγγενῶν ἡ δικνοημάτων εἰς μίαν ἑνότητα δηλοῦται σκέψτερον καὶ ἀκριβέστερον ἡ διὰ τοῦ μόνου τέ, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον τὲ ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον τὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἐπανακρέβεται εἰς ἐκεῖνο, καὶ οὕτως ἡ ἀκμοθεάτις ἀναφορὰ τῶν πρὸς ἄλληλας συγγενῶν μελῶν ἐκδέρεται σαφῶς. Καὶ ἡ χρῆσις κύτη είνει συγνοτέρα πολὺ εἰς τὴν ποιησιν, ἡ ἐν τῷ πεζῷ, καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ πολὺ συγνοτέρα ἡ ἡ τοῦ μόνου τέ. Συγνότατα ἀντιμέσεις συνδέονται διὰ τοῦ τε..τε εἰς ἑνότητα οὕτω π. χ. παρ' Όμρ. τό, πατήρ ἀρδεῖται τε θεῶν τε, τὸ ἀρδεῖται καὶ θεοὶ ἀποτελεῖ ἐν ὅλον. Θουκ. 6, 34 «ὦ δέ μάλιστα ἐγώ τε νομίζω ἐπίκαιρον, ὑμεῖς τε..ἥκιστ' ἐν δέξιοις πειθούσθε, ὅμως εἰρήσεται». - A. 177 «αἱτεὶ γάρ ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχη τε..» Αἰ. Αἰσχυλ. Αγ. 495 «ὕπατός τε γιώρξ Ζεὺς ὁ Πύθιος; τ' ἀναξ». Σορ. 35 «τάξ τ' οὖν πάρος τάξ τ' εἰσέπειται.» 53. 275 κτλ. Ηρδ. 1, 50 «κτήνεύ τε..έθυσε κλίνεις τε..κατέκκιε.» 1. 54, 1 κτλ. Θουκ. 1, 23 «τούτου δὲ τοῦ πολέμου μῆκος τε μέγχ προσδην παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν κυτῷ». 70. 2, 19. 64. Ξεν. ἀν. 4. 5, 12 «ἐλείποντο τῶν στρατιωτῶν οἵ τε διερθυμένοι οὐδὲ τῆς χιόνος τοὺς ὀρθοχλημούς οἵ τε οὐδὲ τοῦ φύγοντος τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποτεσμόποτες». Ιέρ. 7, 9. 8, 5. ἀπομ. 1. 1, 14. 2, 4. 3, 1. 2. 1, 9. 2, 5. 4. 2, 28. Κύρ. 3. 3,31 «νῦν τε.. ἐπειδάν τε κτλ.» 36 «έφ' οἷς τε ἐτρεφόμεθα.., ἢ τε ἡσκοῦμεν, ἐφ' ἢ τε αὐτοὺς περικεκλήκαμεν, ὃν τε ἀσμενοὶ ἀντικγωνισταὶ ἔφασαν ἡμῖν, ἔσεσθαι». 7. 4, 5. 8. 1, 5. Πλ. Φιλ. 112, c. Φαιδρ. 242, d. e. 244, a. d. 248, b. 267, b. Αντιφ. 1, 18. 2, z, 9. 2, γ, 1. 4, γ, 2. Ανδροκ. 1, 82. Λυτ. 12, 61. 64. 13, 8. 31, 19. Ισοχρ. 4, 135. 137. Σπανίως ἐπὶ ἐπαγαλήψεως (ἀναφορᾶς) τῆς αὐτῆς λεξί., ἀντὶ τοῦ συνήθ. μέρ..δὲ. Σορ. Ηλ. 1098 «ζρ..μρθά τ' εἰσηκούστηκεν, δρθῶς θ' ὀδηποροῦμεν..,» "Id. §. 519, 2.

Σημ. 1. "Οταν ἀντικείμενόν τι πρόσωπον, δῆλον, ή πρᾶγμα πρέπη νὰ ὄρισθῇ ἀκριβέστερον δι' Ἑλλους τοιούτου· οἶον Ἰπποκράτης, ή οὐδὲ; Ἀπολλοδώρου, ἀδελφὸς Φίσιωνος, τότε μεταχειρίζονται οἱ Ἐλληνες ή τὸν διπλοῦν τέ· οἶον Ἰπποκράτης ή τε Ἀπολλοδώρου οὗδες, Φάσιωνός τε ἀδελφός; (ἰδ. Σοφ. Τρ. 406), ή, διπέρ καὶ τὸ συνηθίστερον, τὸν δὲ μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ δρψι· οἶον Ἰππ. δ' Ἀπολλοδώρου οὗδες, Φάσιωνος δὲ ἀδελφός; (ἰδ. Σοφ. Οἰδ. κ. 322. 1275. Εἴρ. Ἐξ. 532. Ἡρδ. 7, 10. Πλ. Πρωτ. 310, α), σπανίως γρήσιν ποιοῦνται τῶν μέν.. δὲ (Εἴρ. ἁποσπ. Οἰν. 3 «Τούδες, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δὲ ἔμπολος,» οὐδὲ διώμος καὶ ἔνος μόνον τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ δρψι ἔνευ τοῦ ἑτέρου ἐν τῷ πρώτῳ 1), λοιπὸν οὐδὲ Ἰππ. δ' Ἀπολλ. οὗδες Φάσιωνός τε ἀδελφός, ἐπειδὴ διὰ τῆς τοιαύτης συνδέσης οὐδὲ διέρχοντα δύο διάφορα πρόσωπα· οἶον Εἴρ. Ἡλ. 613 «κτινών Θεότου παῖδα σήν τε μητέρα» ητοι τὸν Αἴγιούθον καὶ τὴν Κλυτερυνήστραν.

Σημ. 2. 'Ἐν τῇ γρήσει· αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων ἀποκλίνει πολλάκις; δὲ διπλοῦς; τὲ τὸ μάλιστα πρὸς τοὺς διατελευτικοὺς συνδέσμους οἶον τούς, ή.. η.. καὶ.. vel. Διό καὶ ἐναλλάξσονται ἐνιστότε τά, τὲ καὶ η, δῆλον. τέ.. η, η, η.. τέ. Σεν. οἰκ. 20. 12 «ἡ γῆ νηροτέρα τοιούτη πρὸς τὸν σπόρον ή ἀλμαδεστέρα πρὸς φυτείν». Πλ. Μενέτ. 95, b «ἴθιλουσιν οὐτοι.. ὄμοιογειν διδάσκαλοι τε εἰναι· ή διδαχτὸν ἀρετῶν» μ. σ. Stallib. "I. 535, d. Θεατ. 143, c. Σοφ. Τρ. 415. - B. 289 «ἡ πατέρες νεκροὶ γῆραί τε γυναῖκες». Λισχλ. Εἴρ. 498 γρψ. «τις δέ, μηδὲν ἐν φύσις καρδίας; (ἀν) ἀνατρέψων, η πόλις; δροῖς; θ' ὅμοιών εἴτ' ἀν σίδοι δίκαν;» Εἴρ. Ἡλ. 1025 «ἡ δῶμ' ὀνήσων ταλλά τ' ἵκεσθαι τέκναν.»

Σημ. 3. 'Ἐκ τῆς διὰ τέλεων συνδέσης. τῶν ἀντιθέσεων ἐξηγεῖται προσέτι η οὐδὲ σπανία μετάδοσις; τῇ; συντάξεως τοῦ μὲν ποδὸς τὸν τέ, καὶ τοῦ τὲ ποδὸς τὸν δέ. Τὴν σύνδεσιν τοῦ μὲν καὶ τὸ θάξιστάσωμεν ἐν §. 530. 'Ἡ σύνδεσις δὲ τοῦ τέ.. δὲ συμβαίνει λοιδίη, δταν ή δευτέρα πρότασ. πρέπη νὰ δηλωθῇ ἐμφαντικῶτερον, καὶ ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὴν προτέρων ὡς σημαντικωτέρα· διὸ τίθεται, δταν ή πρότη περιήγη ἄρνησιν, η δταν διάρρηγωσιν ἐν ταῖς προτάσεσιν ἔννοιαι· ἀντίθετοι, η δταν ή δευτέρα πρότασις ἀρχηται· ἀπὸ τῶν, ἔπειτα καὶ, ἔμμα καὶ, δισερτός; καὶ ἔτι, καὶ τῶν παρομ., η καὶ δταν παρημελήθη τὸ προηγηθὲν τὲ ἔνεκα μακρῶν παρενθετικ. προτάσεων Η, 417 «τοι δ' ὡς πλειζοντο.. ἀμφότερον, νέκυας; τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὥλην. 420. Θουκ. 1, 25 ·Κορινθίοις δὲ κατὰ τε τὸ δίκαιον ἡπειρίζετο τὴν τιμωρίαν.. ἔμμα δὲ καὶ μησει τῶν Κερκυραίων». Σεν. ἔλλ. 6, 5, 30 «οἱ δὲ ἱεράρχεις τούτων τε οὐδὲν ἴποιούν, καταλιπόντες δὲ τὰ ὅπλα εἰς ἀρπαγὴν ἰτέρεοντο». 4, 5, 15. 7, 1, 24 «πρότερον τε. νῦν δέ.. δν. 5, 5, 8 «ἰπανηγίσσοντάς τε δημάς;.., ἔπειτα δὲ καὶ ἐννητήρησομένους». Κόρ. 4, 4, 3. 'Ἐπι· ἐπαναλήψεως; (ἀναφορᾶς); τῇς αἰτησι. λέξ. Σοφ. ΑΓ 835 «δεῖ τι.. δεῖ δέ», μ. σ. Herman. "Ἐνεκα μακρᾶς παρενθετικ. προτάσ. Σεν. ἀν. 7, 8, 11. 'Απαντᾷ δὲ καὶ, τέ.. ἀτάρ. Πλ. Ἰππ. 1. 295, ο, καθὼς καὶ, τέ.. μηδὲν (οὐδὲ). φ. 310 «πινέ τε μηδ' ἐρίθασιν». Σοφ. Οἰδ. κ. 368 μ. σ. Schneidew. Εἴρ. τ. 697 «ὄνομά τ' ἐμοὶ γένοιτ' ἀν οὐδὲ ἄπαις δόμος πατρῷος; οὐδὲδὲ ἐξαλειφθείη ποτ' ἔν.»

1) Τὸν κανόνα τοῦτον θήσης κατὰ πρώτου δὲ Elmsley εἰς Εἴρ. M. 940. 'Ο κανόνας δ' οὐτος ἔχει λόγον φυσικὸν καὶ ἐπιβεβαιοῦται σχεδὸν καθόλου καὶ διὰ πρᾶγμα. τῶν συγγραφέων.

Σημ. 4. Ἐνίστε διπλανῷ τεθειμένος ὁ τέ ἄνευ ἐπομένου μέλους διπλασιοῦ κοῦντος; αὐτῷ, καθότι ἀργήνει τις ἀπαραθήρητον τὴν ἀρξαμένην σύνταξιν, ὅπερ πολλάκις συμβίνει ἐν μαρτὶ τοῦ λόγου διακοπῇ, ἢ ἐν ὑπῆρχε μενὲν τῷ νῷ τοῦ λέγοντος; Ἰδέ τις, δὲν ἔχειχθη δῆμος; δῆν¹⁾ αὐτοῦ 1). ΠΙλ. Γοργ. 524, b «τὸ τε ἀῶμα τὴν ρύσιν τὴν εὖ τοῦ (ἔχει) κτλ.», ἐνῷ ἐνέμενε τις, ἢ τε ψυχὴ καὶ τὰ, ἐπιτεις: δῆμος, πλὴν πολὺ κατόπιν, «ταῦτὸν δῆμοι δοκεῖ τοῦτο» ἄρτος καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἴναι» μ. σ. Stallb. καὶ εἰς Φατέρ. 278, b. Πρωτ. 338, b «καὶ ἔμετε», πολ. 522, b «αἵτε γάρ τίγνεται». Ἀντιφ. 2. 6, 12 «μὲν δὲ ἔκ τε προτιραγαμένων γνωσθείσεων» μ. σ. Maetzner. 4. 6, 6 «ὑπὸ ταῦτον ἔρχεντος». Ἐνταῦθι ἐνήκουσι καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς τίθεται δέ, τὲ γάρ ἔνευ σύντιστοι γούντος; μέλους, καθότι ἡ σύνταξις μεταπίπτει εἰς ἄλλην σύνταξιν. π. γ. τὴν μετά τοῦ δὲ 2), ἢ ἐπειθῇ μὲν δ δὲ, παρημελήθη δῆμος μετά ταῦτα. «Ἐν τοιν δῆμοις χωρίοις τὸ κείμενον φίνεται παρεψημαρένον, διὸ καὶ πολλάκις γράφεται ἡμαρτημένον τὸ δυτὶ δὲ ἢ γέ, ὡς Σοφ. Ἡλ. 1417. γ. Σχολιαστ.

Σημ. 5. Ός πρὸς τὴν θεσιν τοῦ τὸ παρατηρούμεν, δις δὲν δύναται ποτε νὰ τεθῇ, καθόλι ἔχειται τοῦ, ἐν κεφαλίδι: τῆς προτίσ. ἢ μέλους αὐτῆς, πρὸς ὁ οὗτος διαφέρεται, διλλὰ πάντοτε προσκολλάται: εἰς προηγουμένην λέξιν, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνην εἰς ἣν τὰ μάλιστα μετεῖν τῶν συνδεομένων μελῶν ἀποδίδοται. Τοῦ κανόνος οὕτως ἔχειται ποιούσιν αἱ ἔξεις περιπτώσεις. α) «Οταν ἡ λέξις μεθ' ἣν ἔπειρε νὰ τεθῇ ὁ τέ, ἥνε στενάτωτα συνδεδεμένη μετ' ἄλλης καὶ ἀμφότερα: αὗται ἕχοράχωσι μίαν οἰονί τοντονάν, ὡς π. χ. τοῦτο συμβαίνει ἐν τοῦ ἄρθροις, τῆς ἐπιθετικῆς (κατηγορ.) γενικῆς, καὶ ταῖς προθίσεσιν, ὅτε δὲ τὰ τίθεται συγχώνεις μεταξὺ τούτων» οἶον P. 54 «τὰ δέ τε δῆμος» Αρροδίτη, ἢ τε κόμη, τό τε εἶδος. » Θουκ. 1, 105 «ἐν τε Αἰγαίῳ τε Λιγύνῃ τε Θεαίτη 153, (-κατί τε ψυχήνα;)» οὕτω πως ἐπὶ τοῦ τίς: οἶον P. 133 «ῶς τίς τε λίμνην», ὀδόντες δέ τον δῆμος τίθεται οὐδὲι στρανίως καὶ μετά. Θουκ. 3, 64 «τὴν τε λίμνην», ὀδόντες δέ τον δῆμος τίθεται οὐδὲι στρανίως καὶ μετά. Θουκ. 7, 84 «ἢς τὰ ἐπὶ θέσειρ τε» 4). Ξεν. Κύρ. 7. 5, 41, «τοὺς φίλους τε καὶ ἄρχοντας». Πλ. Φειδ. 99, α «πρὸς τοῦ φεύγεν τε καὶ ἀποδιδράσκειν». Καὶ διὰ μονοσυλλάβων ἐνίστε μορίων χωρίζονται: αἱ λέξεις, εἰς ἃς ὁ τε ἀνθρακεῖον Ἀντιφ. 4. 2, 10 τε γάρ θέσις. — b) «Οταν ἔκρεας τις ἥνε κοινὴ εἰς ἀμφότερα τὰ μέλη, τίθεται αὐτῇ ἀπαξ μόνον, ἢ δῆλος. ἀμέσως ἐν τῷ ἀρχῇ, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τῶν προθίσεων, ἥν ἐν τῷ δευτέρῳ μόνον μέλει 5). Σοφ. Οἰδ. τ. 253 «ὑπέρ τ' ἡμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε» ἀντί, ὑπέρ τ' ἔμι. ὑπέρ τε τοῦ θεοῦ. Οἰδ. τ. 33 μ. σ. Wunder. Ἡρδ. 7, 106 «οἴ τε ἐκ Θράκης καὶ Ἐλλησπόντου». Πλ. Ἰππ. 1, 283, α «ἢ τε τοῦ παιδὸς καὶ τῆς παιδὸς ὄργησις». μ. σ. Stallb. καὶ εἰς Κρίτ. 43, b. Εἰδρ. Φοίν. 96 «ἢ τ' εἰδῶν εἰσῆκουσά τε» Ξεν. ἀπορν. 3. 5, 3 «προτρέπονται τε ἀρτεῖ; ἐπιμελεῖσθαι καὶ (δηλ. προτρέπονται) ἀλλικαὶ γίγνε-

1) "Id. Hartung I. σ. 92. Klotz ad Devar. σ. 711. Baumlein Gr. Partik. σ. 221. Celler εἰς Θουκ. I. 11, σ. 104. Poppl. ad Θουκ. Μέρ. I. Τόμ. I. σ. 276. Bornemann εἰς Ξεν. Κύρ. 4. 4, 3 ἔκδ. Λειψ. Sauppe εἰς Ξεν. π. πόρ. 4, 36. Breitenbach εἰς Ξεν. Ηλλ. 4. 5, 15.—2) "Id. Sauppe εἰς Ξεν. π. πόρ. 4, 36 ἄλλως λέγεται Popp. εἰς Θουκ. Μέρ. III. Τόμ. 3. σ. 170.

3) "Id. Hartung I. σ. 116. Stallb. εἰς Πλ. Μενέξ. 240; a Bremi εἰς Πισσοχ. 4, 3.—4) "Id. Popp. εἰς Θουκ. M. I. T. 1. σ. 502.—5) "Id. Schaefer εἰς γνωμικ. ποιητ. σ. 73. κ. Δημοσθέν. appar. T. I. σ. 191. Stallb. εἰς Πλ. Κρίτ. 43, b. Φειδ. 86, c.

σθαι μ. σ. Kübn. 4, 2, 40. Ἀρρ. σφ. 1277 «ἀπασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον» δῆλον. «φίλον ἄνδρα σοφώτατόν τε ἄνδρα». —c) "Οταν ὁ τὲ ἀποδίδωται εἰς ὅλοκληρον τὴν πρότασ. τότε προστίθεται περὶ τὰς ἀρχὰς; αὐτῆς; Ἡρδ. 6, 123 «οἵτινες; ἔφευγόν τε τὸν πάντα χρόνον τοὺς τυράννους, ἵν μηχανής τε τῇ; τούτων ἑξέλιπον οἱ Πειστοτραπίδαι τὴν τυραννίδα» ἐνταῦθα ὁ δεύτερος τὸ δέν ἀνήκει εἰς τὸ μηχανῆς, ἀλλ' εἰς τὸ κατηγορούμενον τῆς προτάσ. τὸ ἑξέλιπον. 7, 197 «Ἄς; θέτεται τε.. στέμμασι πᾶς πυκασθείς, καὶ ὡς οὖν πομπῇ ἑπαχθεῖς» δῆλον. Θέτεται μ. σ. Bahr. Ξεν. ἀν. 1, 8, 3. Ἀντιφ. 4, α, 2 «ὅτε γάρ θεός.. τοὺς πρώτους γενομένους ἔργους ήμῶν, τροφίς; τε παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν» μ. σ. Maetzner. —d) Ἐν πολλοῖς ὅμως χωρίοις καὶ μάλιστα οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ πεζογράφῳ πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ ἀκανόνιστον τὴν θέσιν τοῦ τέ 1).

§. 521. Καὶ²⁾.

1. Ἡ ἀρκτικὴ τοῦ καὶ σημ. ρινίνεται οὕτως ἡ ἐπιγράμματική=προσέτι, ὡς καὶ ἡ τοῦ λατιν. εἰ (προειλύθοτος ἐκ τοῦ ἔτι=προσέτι), καὶ λοιπόν Σωκράτης καὶ Πλάτων ἀρκτικ. =Σωκρ. προσέτι Πλάτ. Ἔκ τῆς ἐπιγράμματικ. ταύτης σηματ., ἐξεπεινυσάστης πολὺ ἔνεκκ τῆς συγγνῆς χρήσ., ἀνεπτύχθη καὶ ἡ συνδεσμικὴ συμπλοκή=χαῖ, ετ. "Ο τε τέ καὶ δικήλοστι=καί, διαφέρουσι δὲ ἀπ' ἀλλήλων, καθότι ὁ μὲν τέ συνδέει ἐννοίας συγγενεῖς, καὶ παρίστησι τὰς συνδεδεμένας ἐννοίας ἡ τὰ διανοημάτων ὡς ἐν δόλον, ὁ δὲ καὶ τούτηντίν θηλοῖ τὰς συνδεδεμένας ἐννοίας ἡ τὰ δικυνόμητα ως διάγραμα." Οταν ὁ Πλάτ., λέγην ἐν Φιλίδρ. 267, α Τιτίοις Γοργίας τε δηλοῖ ἀμφοτέρους, καθ' ὅσον ἡσκν σοφιστάι, ὡς συγγενεῖς καὶ ἐν ἐνὶ δόλῳ ἐξ ὅτι ἐλέγετο Τιτίας καὶ Γοργίας, θὰ ἐδικοῦντο ἀμφότεροι ὡς πορόσωπα διάχρονα. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἡ γρῆσις κατη τοῦ μόνου κειμένου τέ ἀπαντᾷ ἐν τῷ πεζῷ σποραδικῶς μόνον (§. 519, 2), ὥστε πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Ἐλληνός ἐν τῇ μεταχρηνεστέρῃ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ περιβόλῳ ἐσυνειθερέεις νὰ ἐκλαμβάνῃ ἐπὶ τῆς συνδέσεως δύο μερικῶν ἀντικειμένων (προσώπ. ἡ προχρ.) τὰς ἐννοίας αὐτῶν δι' ἑρδὸς μόνου συνδέσμου ὡς διαιρέσους καὶ κεχωρισμένας.

2. Ηπειροδιγματικὸν ἡ μερικάς λέξεις χωριστὰ ἡ ὅλοκληρον προτάσεις συνδέοντος καὶ νὰ προσαγγίγω ὡδε θεωρῶ περιττόν, καθότι πανταχοῦ τοικῆται ἀπαντῶσιν ἀπὸ Ὁμήρου διὸ θή-

1) Id. Popp. εἰ; Θουκ. M. I. T. 1. σ. 300 κ. εἰς 1, 16, 1 ἔκδ. Got. Schöemann εἰς Ισαϊ. 6, 2. σ. 325. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 4, α, 2. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 28. ἀν. 3, 4, 16.—2) Περὶ τοῦ καὶ τοῦ Ὅ. Hartung I σ. 119, οὗτος παραδίλλει τὸν καὶ πρὸς τὸν ἴνδικὸν ἓν, ὅνπερ παράγει ἐκ τῆς βίζ. ἐι (colligere, cumulare, συλλέγειν), καὶ πρὸς τὸ ἔννυν καὶ τὸ λατ. cum, κ. Bärmlein ἐν τῇ βίζῃ συγγρ. σ. 145, πρὸς ὃν δὲν συμφωνῶ ως πρὸς τοῦτο.

ἀναφέρωμεν ὅδε ἰδιωτισμοὺς μόνον τινὰς ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ καί, οἵτινες ἔξηγοῦνται ἐκ τῆς ἀρχικῆς κύτου σηματ. τῆς ἐπιβρέχοντος. Συχνότατα δὲ ἔχει δύναμιν ἐπιτατικήν. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 39 «ὁ δ' ὄχιλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει». Διὸ πολλάκις ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ atque (ἢ ac ἢ et) quidem=προσέτι δέ, καὶ πρὸς τούτοις, ἔτι μᾶλλον, μᾶλλον δέ, τοῦ συνειρομένου κώλου ἐκφράζοντος ἢ ἐπιτασσεῖ ἀκριβέστερ. προσδιορ. τοῦ προηγουμένου. Πλ. ἀπολ. 23, α «ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινος ἀξέιται καὶ οὐδενὸς» μ. σ. Stallb.=parvo digna ac nullo. Δημ. 28, 835 «πολλὰ καὶ μεγάλη ἐψευσμένου» ¹⁾ Cic. Legg. 3. 14, 32 «pauci atque admodum pauci». Διὸ τό, καὶ οὗτοι=idque, καὶ μάλιστα οὗτοι. Ξεν. Ιέρ. 9, 5 «ζένους προσήκει σοι πολλοὺς δέχεσθαι, καὶ τούτους μεγαλοπρεπῶς»=καὶ μάλιστα, καὶ δή ἀν. 2. 5, 21. Πλ. Ιππ. 1. 292, d' καὶ ταῦτα=idque, καὶ μάλιστα ταῦτα. Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 1 ἀν. 1. 4, 12. 2. 4, 15 καὶ ἀλλιχοῦ. Κύρ. 2. 2, 16, Περὶ τοῦ, καὶ ταῦτα μετὰ μετοχῶν=καὶ περ, εἰ καὶ, ἴδ. §. 486, σημ. 6. Διὸ τίθεται ὁ καὶ πολλάκις ὡς καὶ ὁ λατ. et, atque, ἐν σηματ. ἐπεξηγηματικῇ, ὡς συμπλεκομένης λέξεως ἢ προτίσεως μετὰ λέξεως ἢ πρότασ. διὸ τοῦ καὶ, θετικοὶ χρησιμεύει προσέτι καὶ πρὸς ἐπεξηγησιν τῆς προηγηθείτ. λέξ. ἢ προτίσ. δι' ἀλλῆς λέξ. ἢ παραδείγματος, ὁ τοιοῦτος καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ἥγουν, δῆλα δή, ἢ καὶ λοιπόν, καὶ οὕτω. Ξεν. ἀν. 5, 2. 29 «οἱ Ἕλληνες φεύδενέδρον ἐποιήσαντο. Καὶ ἐνήρ, Μυσός τὸ γένος,.. προσεποιεῖτο τοὺς πολεμίους; πειράσθαι λανθάνειν;» 1. 9, 6. 14. 4. 1, 19. 3, 11. 5. 2, 29. 7. 1, 33. ἀπομν. 1. 1, 7²⁾. Οὕτω πως δὲ πολλάκις διορίζεται ἀκριβέστερον καὶ οὔσιαστικὸν ἢ ἀντωνυμ. οὔσιαστικὴ διὰ τίνος μετὰ τοῦ καὶ προσθήκτης. Σοφ. Ἀντ. 95 «ἄλλον ἔχει με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ διασθουλίαν παχεῖν τὸ δεινόν», μ. σ. Schneidew. 573. Αἴ. 1147 «οὕτω δὲ καὶ σὲ τὸ σὸν λάθρον στόμα.. τάχ' ἐν τις.. κατασθέσειν λατ. «te cum tuo impudenti ore». Φιλ. 1378. Οἰδ. τ. 905. Οἰδ. x. 750 Δημ. 26, 4 «Ἀριστογείτονος τοιτοῦ καὶ τῆς τούτου τόλμης καὶ πονηρίας». Διορίζεται προσέτι ἀκριβέστερον τὸ μέρος διὰ τῆς μετὰ τοῦ καὶ προσθήκης τοῦ ὄλου, καὶ τούναντίον τὸ ὄλον διὰ τῆς τοῦ μέρους (ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τέ κατ.) Τ. 63 «Ἐκτορὶ μὲν καὶ Τρωσί.» Β. 49. Φ, 203 «ἔγγελυές τε καὶ ἰχθύες.» Αἰσχλ. χορφ. 146 «σὸν θεοῖσι καὶ Γῆ καὶ Δίκη.» Εὑρ. Ὁρ. 1047 «Ἄζεσιν Ἀρκάσιν τε». Ἀρρ. νερ. 413 «ἐν Ἀθηναῖσι καὶ Ἐλλησι». Θουκ. 1, 116 «ἐπὶ Καύνου καὶ Καρίας». 3, 33. 4, 36. 69. 7, 65. Οὕτω πως καὶ ἐν τῇ λατ. oīov Chrysippus et Stoici»

1) ἴδ. Fritzsche Guaest. Lucian. σ. 9. Schoemann εἰς Ιστ. 2, 38.

2) ἴδ. Fritzsche Guaest Lucian, σ. 9 Kuhner εἰς Ξεν. ἀν. 1. 9. 6. ἀπομν. 1. 1. 7.

Cic. Tusc. 4, 5, 9. «ut armis Darius et Persae ab Alexander et Macedonibus vincerentur» de Divin. 1, 53¹⁾. Πολλάκις προσέτι δὲ καὶ καὶ μετ' αἱρθυμητικῶν ἐκρόξειται εἰπεῖσσαι=μέχρι καὶ ἔως, καὶ μάλιστα, δὲ λατ. atque. Ξεν. ἀν. 4, 7, 10 «προέτρευε δέος καὶ τάχις Βηνατζ.

3. Τὴν κύτην ἔχει ὁ καὶ σηματός, ὅταν κῆποι ἐν κεφαλίδι
ἔρωτηματικός προτάσθ. ἐπειδὴ ὁ ἔρωτῶν ἀντλημένος τὸν λόγον
ἄλλου μετὰ θυμητησμοῦ, καὶ ἐκ τοῦ λόγου ἐκείνου ἐξάγει συμπέ-
ρασμα, ὅπερ ἐκμηδενίζει τὴν προτελεῖσαν ἀπόφασιν, γνώμην. Εὐρ.
Ἡρ. μακ. 297 «καὶ τίς θυνόντων ἥλθεν εἰς "Αἰδου πάλιν;" Πλ.
Θεοκίτ. 188, d «καὶ τίς ἀνθρώπων τὸ μὴ δύνασθαι;» Ξεν. Κύρ.
4. 3, 11 «ἀλλ' εἴπη τις ἡν, ὅτι πατέρες ὄντες ἐμάνθιζον. Καὶ
πάτερες πατέρες εἰτο φρονητώρων, ὅπτε μαθεῖν τὰ φραζόμενα καὶ
δεικνύμενα ἢ ἀνδρες;»=ac multo minus prudentes sunt. συμπ.
4, 62 «καὶ θεὶς μάλια ἀγριεσθεῖς ἐπήρετο. Καὶ τί μοι σύνοισθι, οὐ
Σ., τοιοῦτον εἰργασμένῳ;» Ἀντιρ. 5, 57 μ. σ. Maetzner. Ἰσαϊ.
1, 20. 10, 13. Ἰσαϊρ. 12, 23, 15, 218. Οὕτω ἴδικά το, καὶ πᾶς
Πλ. Ἀλκ. 1, 134, c «ἀδύνατο δὲ ἡν τις μεταβιδόντα δὲ μὴ ἔχει;
Καὶ πᾶς;»=ae minime quidem, παντέπειρι, διόλου μέλισσα.

5. Κατάδηλος τέλος γίγνεται η επιτακτική δύναμης αὐτοῦ και

¹⁾ 18. März 0. II. §. 450. Bernhardy σ. 48 Popp. ει; Θου. I. 116. T. III. I. σ. 563 και τις ισδ. Φοτ. σ. 181. Kuhner sic Cic. Tusc. 4. 5. 9.

ἐν ταῖς προτάξεσι τῆς προσταγῆς (ἐν λόγῳ προσταχῆς) ταῖς διὰ τοῦ καὶ συμπλεκομέναις, καθὼς γενικῶς καὶ ἐν ἀπάσοις ταῖς προτάξις, κατίνες περιγράφουσι πρᾶξιν προστιθεμένην εἰς τὸ προηγούμενον ἀπροσδοκήτως καὶ ἐμφαντικῶς· οἷον Ψ, 75 «καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρα.» Συχνὸν παρὰ τοῖς ἡτοῖσι τό, καὶ μοι λαβὲ τὸ γῆραις, καὶ μοι ἀραιγήρωσε τὸν ὄρκον. τ. ὅμ. Α, 584 «ὦς ἔρη ἔρη καὶ ἀνατίξε; δέπας.. μητρὶ φίλῃ ἐν χερὶ τίθει». ¹⁾ Οὕτω πως δὲ προστιθεται ἐνίστε διὰ τοῦ καὶ εἰς προηγούμενην πρόταξι. καὶ ἔτερα, ἦτις ἐκφράζει ἀποτέλεσμα ἢ ἐκείνης προερχόμενον. Σοφ. Ἡλ. 1207 «πείθου λέγοντι κούρῃ ἀνεξηρτήσῃ ποτε=καὶ οὕτω δέν θάξε.. Εὐρ. Ἰππ. 931 «φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον σαφές τι κεῖσθαι.. κούρῃ ἐν ἡπατώρεθι.» Εὐρ. Ἡλ. 226. Φιλ. 20. Εὐρ. ἀποσπ. παρὰ Λυκούρ. 100 «ὦ πατέρες, εἴθε πάντες οἱ ναῖουσι σε οὔτω φιλοῖσεν, ὡς ἔγώ· καὶ ἡρᾶίς οἰκοῦμεν ἐν σε κούδετε ἐν πάσχοις κακούν»^{2).}

Σημ. Περὶ τοῦ καὶ μετὰ ἐκφράσεις τῆς λεστητοῦ; καὶ οὗτοι διηγοῦνται; Ιδ. § 423, σημ. 18,

§. 522. Καὶ.. καὶ.—Τέ.. καὶ

1. Οἱ καὶ.. καὶ (ἀρκτικ. προσέτι.. προσέτι), ετ=τόσῳ τοῦτο.. δσω καὶ ἐκεῖνο, οὐ μόνον.. ἀλλὰ καὶ, ἐξαίρουσι τὴ μερικὴ συνδετέας καῶλας ἐμρχντικώτερον καὶ μᾶλλον ἀνεξηρτήτως ἢ οἱ τέ.. τέ. «Ως τὸ πρῶτον τέ ἀνεξέρεται· εἰς τὸ ἐπόμενον τέ, καὶ τοῦτο πάλιν ἐπαναφέρεται· εἰς τὸ πρότερον, οὔτως ἔγουσι πρὸς ἀλλήλους; καὶ οἱ καὶ.. καὶ. Διὸ τίθενται οὕτοι; διὰ των πρέπη νὰ συνδεθῶσι; μέλη διάφορα ἢ ἀντίθετα· οἷον «Ἄνθρωποι καὶ ἄγριοι καὶ κακοί». «Καὶ πέντες καὶ πλούσιοι.» «Καὶ ταχὺς καὶ ἔγριος» (οὐχὶ δύως, καὶ κακοὶ καὶ πονηροί). «Καὶ χρήματα καὶ ἄνδρες.» «Καὶ οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα.» «Καὶ οἱ ἄστοι καὶ οἱ ξένοι.» «Καὶ νῦν καὶ δέ.» «Καὶ ποδῶν καὶ ὑπερταχ.» Ξεν. Κύρ. 1, 1, 2 «χρονίτες μάν εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν καὶ οἱ ἵπποφορέοι τῶν ἵππων καὶ πάντες δὲ οἱ κακλούμενοι νομεῖς ὃν διὰ ἐπιστατῶσι ζώων.» «Οἴθεν σημάκινε· τὸ ίπ' ἄλλων εἰτε.. εἰτε, σινε.. σινε. Εὐρ. Έκ. 751 «τολμητὸν ἀνέργητον, καὶ τύχων καὶ μὴ τύχων.» Δύνανται δὲ καὶ πολλὰ ἐπέχλληλα νὰ τεθῶσι καὶ. Ηλ. Εὐθύν. 7, d «καὶ ἔγω καὶ οὐ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι πάντες».

2. Οἱ τέ.. καὶ=τόσω.. δσῳ καὶ, οὔτως.. ὡς καὶ, ἐκφράζουσιν, ὅτι τὸ τε πρῶτον καῶλον, τὸ διὰ τοῦ τέ, καὶ τὸ δεύτερον, τὸ διὰ τοῦ καὶ κείντας· πρὸς ἄλληλα ἐν ἐσωτερικῇ ἢ ἀραιγατε συναρτείχ. Ή χρῆπις τῶν τε.. καὶ εἰνε συγγῆ ἔτι παρ' Όμορ., βεβημήθον δύως; ἐγένετο συγγνωτέρχ, ἐνῷ ἡ τῶν τε.. τέ ἐγένετο βεβημηδὸν σπανιω-

1) "Ιδ. πλείονα παδγμ. παρ' Haptung I. σ. 148.—2) "Ιδ. Maetzner εἰ; Αυκούργ. σ. 253.

τέρα Α, 17 «Ἄτρειδαι τε καὶ ἄλλοι ἔυκνήμιδες Ἀχαιοί». Σοφ. Αἰ. 319 «κακοῦ τε καὶ βαρύψυχου.» Δημ. 18, 181 «τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὡμότητι», μ. σ. Dissen. Πλ. Εὐθύρρ. 4, d «τοῦ δεδεμένου ὀλιγώρει τε καὶ ἡμέλει.» Ξεν. ἀν. 3. 3, 2 «φίλον τε καὶ εὔνουν.» Τὸ δεύτερον μέλος χρησιμένει πολλάκις πρὸς ἐπεξήγησιν τοῦ πρώτου (ἰδ. §. 521, 2). Πλ. Γοργ. 460, d «ἔαν δ πόκτης τῇ πυκτικῇ μὴ καλῶς χρῆται τε καὶ ἀδικῇ» μ. σ. Stallb. Σχεδὸν ἐντελῶς συμφωνεῖ ἡ χρῆσις τοῦ τέ.. καὶ πρὸς τὴν τοῦ τέ.. τέ. Διὸ τίθενται οἱ τέ.. καὶ, ὡς καὶ οἱ τέ.. τέ, ἐπὶ ἀγτιθέσεων, αἵτινες ἔξισονται πρὸς ἄλλήλας καὶ ἐνοῦνται πρὸς μίκν ὅλικὴν δοξασίν, ιδέαν οἰον ἀγαθά τε καὶ κακά χρηστοί τε καὶ πονηροὶ=τόσῳ οἱ χρηστοί, ὅσῳ καὶ οἱ πονηροί· τά τε ἔργα ὄμοιώς καὶ οἱ λόγοι· νῦν τε καὶ τότε=ώς τώρα, οὕτως καὶ τότε· νῦν τε καὶ πάλαι. Θουκ. 1, 90 «χρατοῦντες τε τῶν ἔχθρῶν ἐπὶ πλευτον ἔξερχονται καὶ τικάμεροι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι»=ἀποθαρύνονται, animis cadunt. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 4 «ἀποτρέπεσθαι τε καὶ προτρέπεσθαι» 14. «γίγνεσθαι τε καὶ ἀπόλλυσθαι». 1. 2, 22 «τῶν τε δεέντων ἐπιμελεῖσθαι καὶ τῶν μὴ δεέντων ἀπέγεισθαι». Οὕτω καί, τέ..καὶ οὐ. Κ. 121 «μεθεῖε τε καὶ οὐκ ἔθέλει πονέεσθαι». Σοφ. Οἰδ. κ. 935 «έιχ τε κούχ ἐκών.» Οἰδ. τ. 1275. Ηλ. 885. Εὐρ. Πέρ. 967¹⁾. Ξεν. Ιέρ. 1, 2 «πῃ διαχρέει ὁ τυρκυνικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς; βίος.» Διὸ καὶ ἐν τῇ σημασ. τῶν, εἴτε..εἴτε, sive..sive. ή..ή: vel. vel (ἰδ. ἀριθ. 1). Ξεν. Κύρ. 5. 2, 21 «ὅπως ἂν εἰδῶμεν, οὐ τε δεῖ φίλια καὶ πολέμια νομίζειν». Πλ. νόμ. 831, d «πᾶσαν τέχνην καὶ μηχανὴν καὶ λίθον τε καὶ ἀσχημονεστέραν»=sive honestam sive turpem. Καὶ ἐπὶ ἐπαναλήψεως τῆς κατῆς λέξ. ἐν δυσὶ προτάσεις τίθεται ἐνίστε τό, τέ..καὶ ἐντὶ τοῦ συνήθ. τύπου μέρ.. δὲ (ἰδ. §. 520, 1). Εὐρ. Πέρ. 339 «οὐ τ' εὖ παρκινεῖς καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς».

3. Πολλάκις συνάπτονται διὰ τοῦ τέ..καὶ καὶ δύο πράξεις σύγχρονοι καὶ οἷονει παρέκλησιοι η̄ καὶ ἐν αἰτιολογικῇ σχέσει πρὸς ἄλλήλας; εὐρισκόμεναι=χρυτε τε τῇ μιᾷ καὶ τῇ ἑτέρᾳ. Ξεν. ἀν. 1. 8, 8 «καὶ ἥδη τε ἡ μέσον ἡμέρας καὶ οὕπω καταφράνεις ἡσαν οἱ πολέμιοι.» 2. 1, 7 μ. σ. Kübn. Ἡρδ. 7, 194 «πεντεκαΐδεκα δέ τῶν νεῶν τουτέων ἔτυχόν τε θυσταται πολλὸν ἔξαναχθεῖσαι καὶ κως κατεῖδον τὰς ἐπ' Ἀρτεμισίω τῶν Ἐλλήνων νέας=χρυτε τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος πολὺ ἀνήγθησκν καὶ ἀμέσως κατεῖδ.. ίδ. §. 521, 2.

4. Ή ἐπιτατικῇ δύναμις τοῦ καὶ, καταράίνεται σκφῶς ἐν τῇ συνδέσ. δύο ἀριθμητικῶν ἀπολύτων. ξ, 20 «τριηκόσιοι τε καὶ ἔξηκονται». Πίνδ. Ό. 1, 79 «τρεῖς τε καὶ δέκα χνδροῖς», μ. σ.

1) Ιδ. Wunder εἰς Σοφ. Ηλ. 868. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 460, d.

Dissen. Ἡρδ. 1, 7 «ἐπὶ δύο τε καὶ εἴκοσι γενεᾶς ἀνδρῶν, ἔτει πέντε τε καὶ τετρακόσια» καὶ πολλοχοῦ, συγν. δὲ καὶ παρὰ τοῖς μητρ. ¹⁾ "Ἐπειτά ἐν τῇ συνδέσ. ιδίᾳ «πολλά τε καὶ καλὰ ἄργα ἀπεδείξατο». Ἡρδ. 6, 114 «ἄλλοι: Ἀθηναίων πολλοί τε καὶ οὐνομαστοί,» καὶ ἔτι σφρέστερον ἐν τῇ συνδέσει τοῦ καθόλου καὶ μέρους (ἐπὶ μέρους) *quum..tum*. Ἡρδ. 6, 136 «Μιλτιαδες...ἔσχον ἐν στόματι οὐ τε ξῆλοι καὶ μάλιστα *Ξάνθιππος*». Οὕτω καὶ τό, ἄλλως τε καὶ *quum alias (aliter), tum*, τόσῳ ἐν πάσῃ ἀλλῇ περιπτώσει (τόσῳ γενεικῷ) ὅσῳ καὶ ἐν ταύτῃ (ὅσῳ καὶ ιδικῷ), ἡ γενεῖκῷ τε καὶ ιδικιτέρῳ· διό=πρὸ πάντων, καθόλου, ιδίᾳ μάλιστα, πολὺ δὲ μάλιστα *praesertim*. Θουκ. 4, 78 «τὴν Θεσσαλίαν ἀλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διέναι ἕνεκ ἄγρων, καὶ μετὰ ὅπλων γε δῆ»=καθ' ὅλου μὲν δὲν ἦτο εὔκολον, ναὶ διελήφῃ τις .. πολὺ δὲ μάλιστα ἐνόπλως. Τὸ δεύτερον καθόλον τὸ μετά τοῦ καὶ περιέχει συνήθως ὑπόθεσιν, ητοις ἡ προστίθεται διὰ δεύτερους τοις προτάσ. ἢ καὶ μετοχῆς ἢ καὶ ὑποκεκρυπται ἐν τῷ λόγῳ. Ξεν. Κύρ. 2, 4, 11 «ἄλλως τε καὶ εἰ..λαμβάνοιμι.» ἁπομν. 2, 6, 30. Δημ. 18, 5 «πάντων ἀποστερίσθι λυπηρόν ἔστι καὶ γχλεπόν, ξῆλως τε καὶ διπ' ἔχθροιν τῷ τοῦτο συμβαίνῃ.» Ξεν. ἁπομν. 2, 8, 1 «δοκεῖ δέ μοι τοῦτο κρείττον εἶναι: ἡ δέσθιλι τίνος ἀνθρώπων, ξῆλως τε καὶ μηδὲν ἔχοντα, ἐφ' ὅτῳ ἂν δικείσθιμον». Τὸ ἄλλως τε ἕνεκ καὶ κυρίως=κατ' ἄλλον μάλιστα τινὰ τρόπων, ξῆλως πως, *alloque modo*, ἐξηγεῖται ἐπ' ἵππον=καὶ πρὸ πάρτων, καὶ μάλιστα, καὶ ιδίᾳ· ἡ διαφορὰ δὲ μεταξὺ τῶν δύο ἐκρριστικῶν τούτων τρόπων κεῖται μόνον ἐν τῷ τύπῳ, ὅτι ἐν μὲν τῷ ἄλλῳ τε καὶ ἡ δίναμις τῆς ἐκρρίσης, πίπτει ἐπὶ τοῦ καὶ, ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ τε ἐπὶ τοῦ ἄλλως ²⁾. Ξεν. ἁπομν. 1, 2, 59 «ἔρη δεν τοὺς μάντες λόγῳ μητρ' ἔργῳ φρελίμους ὅντας, ἄλλως τ' ἐν πρὸ πούτῳ καὶ θρασεῖ; οὖτι, πάντας τρόπους κωλύεσθαι» (τὸ καὶ ἐνάκει εἰς τὸ θρασεῖ) μ. σ. Kühn. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 43. Ισακ. 3, 69. Ισακορ. 2, 51, 4, 66. Σοφ. Οἰδ. τ. 1114. Πλ. συμπ. 176, d «ἔγωγέ σοι εἴωθι πειθεσθαι ἄλλως τε καὶ ξέπτ' ἂν περὶ ἱστοικῆς λέγης.» Θουκ. 2, 3 «οἱ Πλαταιῆς..ἥσύγχανοι, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἐς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον». Οὕτω πως, τά τε ἄλλα, καὶ ιδίᾳ μάλιστα, καὶ. Οὕτω καὶ «ἄλλως τε μέντοι νὴ Δίκ πάρτως καὶ ζεεδίκις φεύγοντα ὑπὸ Μελήτου» Πλ. ἀπολ. 35, d. ἔσδ. Tauric., κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ. «ἄλλως τε πάρτως καὶ κατιγνήτως πατρόδην Αἰσχλ. Ηρ. 639. Ηροσέτι δὲ τίθενται πολλάκις πρὸς μείζονας ἔξαρσιν τοῦ δευτέρου κώδους ἥντι τοῦ ἀπλοῦ καὶ τό, καὶ δὴ καὶ=tum vero etiam, καὶ μάλιστα προσέτι, καὶ πρὸς τούτοις μάλιστα. Ιδε §. 500, σημ. 2.

1) Β. Leboik εἰς Φρύν. σ. 410.—2) Β. Hermann εἰς Vig. σ. 780. Klotz. εἰς Devar. II. σ. 83.

Σημ. 2. Τέλος τέ τὸ οὐδέποτε κατυπάτει ἐν ἀριθμῷ τῷ σχῆμασι, ἵπειδη τὸ προπαρασκευαστικὸν κῶλον δὲν δύναται νὰ περιλαμβάνῃ σχεδόναριν τι καὶ σημαντικότερον, τοῦ ἐπομένου κώλου. "Οπου δὲ ἔπειται τῷ καὶ τοῦ, δὲν ἀναφέρεται ὁ τὸ εἰς τὸν καὶ, δλλὰ κατεῖται καὶ" ἐποτὸν καὶ δηλοτ. δια τὸ δεύτερον κῶλον εἶναι προσθήκη εἰς τὸ προηγηθὲν κῶλον=προσίτι δέ, περὶ τούτοις εἰς praeteraque. Οὕτω καὶ ἄρα "Ομρ. αὐγοῦν πλέον, π. γ. Α, 360 Θουκ. 1, 54 "Κορινθίοι μὲν κρατήσαντες τῇ ναυμαχῇ.. καὶ ἀνδρας ἔχοντες αἰγυμαλῶτους οὐκ ἐλάσσους γυλίων ναοῖς τε (praeteraque) καταδύσαντες περὶ ἕδοσιν κατοικεῖσθαι τροπαιοῖν. 108 "αὐτὴν τε περιελόντες καὶ ναοῖς παραδόντες φέροντες (insuperque, καὶ προσίτι) ταξάρενοι" 3, 52, 2. Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 10 "χειρέ τι καὶ πόδες καὶ ὅρθια μωρά ταῦλα τε, ὡσα διελθεῖται θύσειν ἀνθρώποις". Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν., τολλάχιστον ἐν τῇ Ἑγκρίτῳ ἴσησθ, et. et. que. Cic. leg. 2, 13, 33 "exempliorum et nostra est plena res publica et omnia regna omnesque pupuli cunitaeque gentes". 2) "Ἐν ταῖς γοργοῖς ἡ σύγκεδεσις καὶ

1). Έθ. Bäumlein ἐν τῇ ἁγῷ. συγγρ. σ. 226. — 2) Έθ. Kühn. εἰς Εὐ.,
ἀπομν. 2, 3, 19.

τέ στηρίζεται ἐπὶ ἀνακολουθίᾳ; 1) ἡ μεταβολή; τῇ; συντάξεως; οἷον Ἡρδ. 8, 101· «οὐ ὁν ἔμοι, καὶ γέρ περὶ τῇ; ναυμαχίᾳ; εἰς συνεδύλουσα; τῇ; γενομένῃς..»· «νῦν τε συμβούλευσον, ὅποτερα ποιέων ἐπιτόχῳ εἰς δουλευσάμενον;»· ἀντί, ὥσπερ καὶ.., εἰς συνεδ., οὗτως καὶ νῦν, τῷ. §. 524, 2. Πλ. Πρωτ. 318, δ· «καὶ αὐτοὶ τε ἀντιλαβόμενοι· τῶν δάθρων καὶ τῶν κλινῶν κατεσκευάζομεν παρὰ τὸν Ἰππιανόν»· ἔκει γέρ προσῆρχε τὰ δάθρα· ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας; τε καὶ Ἀλκιδίαδης ἡκέτηνος· ἀντί, καὶ αὐτοὶ τε.. καὶ τῶν κλ., κατεσκ. π. τ. Ἰππ., καὶ ἐν τούτῳ κτλ. μ. σ. Stallb. καὶ εἰς Ἰππ. 1. 282, b· ςκλα δὲ χωρία εἶναι δυντας παρεφθαρμένα. 2) Τὸ ἐπικ. καὶ.. τὲ δὲν ἀνήκει ἐντασσα, τῷ. §. 506, 1.

§. 523. Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ἴδιωτισμῶν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν καὶ καὶ τέ.

1. Ἐνῷ ἐν τῇ γερμανικῇ γλ. τὸ viel ἐν τῷ πληθυντ. ώς οὔτις-αστικὸν συνδέεται· μετ' ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου κανονικῶς; ἂνευ τοῦ und· οἶον viele herrliche Thaten, ἐν τῇ ἑλληνικῇ συμβάλλει τοῦτο σπενίως· οἶον πολλὰ κακὰ (ιδ. λεξ. Ηγεσσοῦν III. σ. 1012 a). Τὸ πολλοὶ ἐχλαμβάνεται κανονικῶς; ώς ἐπιθετον, ώς ἰδιώτης (ἐπιθετον) οὕτως ἐν τινὶ ἀντικείμ. καὶ συνδέεται μετὰ τῆς ἐπομένης λέξης. Ἡ διὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ οἶον Ξεν. ἀν 5. 6, 4 «πολλά μοι καχγενά γένοντα» 4. 6, 27. ἀπομν. 2. 9, 6. 3. 11, 4. 4. 2, 35. Πλ. πολ. 416, e. Φαίδρ. 244, b. ἀπολ. 22, d. οὕτω συνηθέστετον, ἄνιστο δὲ καὶ ἐν ἀντιθέτῳ ἀκολουθίᾳ· οἶον Ξεν. ἀπομν. 3. 5. 3, μεῖζω καὶ πλέω ἄλλ. 4. 2, 5. Κύρ. 1. 4, 17. 5. 3, 44. 8. 1, 12. Πλ. Φαίδρ. 234, e. Ἄλκ. 1. 123, a. συμπ. 175, e. Λύσ. 24, 19. Ἰσοχρ. 12, 179. Δημ. 20, 67. 21, 109· Ἡ διὰ τοῦ τέ (σπάν. καὶ ποιητ. Αἰσχυλ. ἐπ. 321 «πολλὰ.. δυστογή τε.» Σοφ. Ἡλ. 851. Φ. 583. Εὐρ. Βέ. 620 «πλεῖσται ἔγων καλλιστά τε.» μ. σ. Pflugk.) Ἡ διὰ τοῦ τέ καὶ οἶον Ξεν. ἀν. 3. 2, 23 «πολλάς τε καὶ εὐδίκιμονς καὶ μεγάλης πόλεις». 5. 5, 8. 25. Κύρ. 4. 2, 28. 7. 1, 11. Πλ. πολ. 615, d. Ἡ καὶ (περ.) Οὐρανός διὰ τῶν τέ.. τέ, ὅτε τὸ πολλὸν τίθεται ἐν τῇ δευτέρῳ θέσῃ. (Β. 213 «ἄκοσμη τε πολλά τε ἔδην»). Καὶ ἐν τῇ λατιν. οἶον multae et praeclarae res 3).

2. Εἰ καὶ ἡ φύσις τῆς παρατακτικῆς συμπλοκῆς ἀποκτεῖ ἐν τοῖς συνδεομένοις κώλους δύο ειδεῖς; τινάς; χρόνους καὶ ἐγκλίσεις, ἀπαντᾷς οὐδὲν ἡττον ἄνιστος μετοχῇ συνδεδεμένη μετὰ παρεμφατικ. ἀγκλίσ. (φήμ. κατηγορικοῦ). Ιδ. §. 490, 4.

- 1) Ιδ. Κύρην. εἰς Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 28 καὶ τὰ ἵκει καταλεγόντας χωρία. -
- 2) Ἐντασσα ἀνήκουσι πολλά χωρία Ιδ. Popp. εἰς Θουκ. M. III. T. 1. σ. 102.-3) Ιδ. Hermann ad Virg. σ. 838, 323. Lebeck Paralip. σ. 60. Popp. εἰς Ξεν. Κύρ. 7. 1, 11. Sauppe εἰς Ξεν. π. πόρ. 5, 12. Benseler εἰς Ισοχρ. Ἀρεοπαγ. §. 17, σ. 176. Lubcker gramm. Stud. I. σ. 49. Maetzner εἰς Λυκούρ. 41. Kvicala in d. Ztschr f. d. Oester. Cymnas. 1863. σ. 315. Κύρην. εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 24.

3. Ἐπική εἶνε ἡ συμπλοκὴ τῶν ἀμέσως παραλλήλως κειμένων συνδέσμων, καὶ δέ=καὶ ἄτ' ἔτέρου, καὶ αὖθις, καὶ πάλιν, προσέτι δέ, καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως. Καὶ ἡ προηγεῖται ὁ μέρη, ἢ, ὅπερ καὶ σύνηθες, δῆλον. Ψ. 80 «ἄλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ χαρέχχων στυγερή.. καὶ δὲ σοὶ καύτῳ μοῖρα..ἀπολέσθαι». Η, 113 «τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, καὶ δ' Ἀγιλλεὺς τούτῳ γε μάχη ἐνικεῖται ἔργιγ' ἀντίθεολησται». Ψ, 494. Ω, 370. 563. π, 418. Μεθομηρικὴ εἶνε ἡ συμπλοκὴ τῶν συνδέσμων καὶ..δέ καταστημένων διὰ τέλεσεως; ἥτις περιέχει τὴν ἀντιτίθεμένην ἔννοιαν. Αἰσχυλ. Πρ. 974 «χλιδῶ; χλιδῶντας; ὅδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐγέροντος ιδοιμι· καὶ σὲ δέ ἐν τούτοις λέγω». Εὔρ. 64. Σοφ. Φ. 1362. Εὔρ. Ιφ. Τ. 1206. Ηλ. 1117. Αρρ. Ἑππ. 711. Θεον. 1, 132. 2, 36, 1. 4, 24, 2. Ηλ. Κρίτ. 51, α, συγγέντων παρὰ Ξενοφ. οἷον ἀπομν. 1. 2, 11. 62. 2. 1, 20. 21. 3. 3, 1. 4, 5. 8, 8, πολλάκις μετὰ ἡγούμενον καὶ οἷον ἀπομν. 1. 3, 2. 3. 2, 3. 9, 15. 4. 3, 14, σπανιώτ. μετὰ ἡγούμενον τεῖς οἷον ἐλλ. 3. 4, 24 «καὶ ἄλλα τε πολλὰ γράμματα ἐλάτθη.., καὶ κινήσησι μὲν τότε ἐλάτθησαν». 2. 4, 6. ἀπομν. 1. 1, 3. Κόρ. 5. 3, 43· καὶ ἐν ἀναρροφ. προτάσ. οἷον Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 15 «καὶ ἀνέμους καὶ ὄμβατ καὶ ὄψεως καὶ ὅταν δέ τις ἄλλου ἀνέωνται»=et quae cuncte praeterea alia re indigent. συμπ. 2, 9. ἐλλ. ἀγν. ὅμως 5. 1, 28 «ἐπειδὲ δέ ἡλιον καύτῳ οἵ τε ἐκ Συρακουσῶν νῆσος εἴκοσιν, ἡλιον δὲ καὶ κί τοι Ιωνίκη», ἔνθι κείται ὁ μὲν καὶ, ἀντὶ καὶ.δέ, ἔνεκ τῆς ἀναρροφῆς τοῦ ἡλίθορ (βδ. §. 527, 3, f), ἀλλ' δὲ τοῦ δευτέρου ἡλίθορ θάτο καὶ κί δέ ἄπολλον. βδ. Breitenb. ¹⁾ Περὶ τοῦ, καὶ δὴ βδ. §. 500, 2.

§. 524. Καὶ = προσέτι, etiam ὡς ἐπίρρημα ²⁾.

1. Ο καὶ, ὡς ἐν §. 521, 1 εἰδομεν, θάτο ἀρκτικῶς ἐπίρρημα, ὡς τὸ ἔτι, εἴς οὐ προσήλθε τὸ λαχτ. ετι· διη=προσέτι, πρὸς τούτοις, etiam, καὶ ὄντως ἀρκτικῶς ἐπίθετο μόνον, ἵνα προσθέσῃ νέουν ἔννοιαν ἡ δικτύην εἰς προηγούμενάν τι (προσθετικός) οἷον Σωκρ. ἢν σοφός, καὶ Ηλιτ. ἢν σοφ.=καὶ δὲ Ηλ. προσέτι θάτο σοφ. Σωκράτ. σοφός ἢν καὶ ἀγνόθε=καὶ προσέτι ἀγνή. Ήρδ; τῇ σημασίᾳ δὲ τεκτη ἀνεπτύχθη καὶ ἡ ἐπιτατική θάτο ἐπιδεικνή, καθότι ἀνέρεψε τις δικτύην θάτοιων εἰς ἄλλην=προσέτι, καὶ μάλιστα. Διό, δποι δ καὶ ἀνρρέζει ἐπίτασιν (εἰλέπατα), ἀναρρέζεται θάτο εἰς κυρίων πρότασ. παρακτικται. διὰ τοῦ οὐ μόνον εἰσαγομένην, θάτο εἰς δευτερεύουσα. μετὰ τῶν εισαγωγικῶν ωσπερ καὶ, εἰπερ καὶ κτλ. πολλάκις; ὅμως παρακλείπεται θάτο κυρίων πρότασ., θάτο δευτερεύουσα, καὶ ἐπομένως;

1) Bd. Partung I. σ. 132. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 3. - 2) Bd. Hartung I. σ. 125. Klotz ad Devar. II. σ. 633. Baumlein ἐν τῇ δρῳ. συγγρ. σ. 149. Fritzsche Quæst. Lucian. 5.

πρέπει τις νὰ συμπληροῦ αὐτὰς κατ' ἔννοιαν· οἶον καὶ Σωκράτης ταῦτα ἔλεξεν (δῆλ. οὐ μόνοι οἱ ἄλλοι, ἡ, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι). Κατὰ τὴν ἴδιότητα δὲ τοῦ συμπληρωτέου ἀντιθετικοῦ κώλου, ἡ ἐπιδοτικὴ (ἐπιτατικὴ) δύναμις τοῦ καὶ δύναται νὰ ἦνε ἡ ἐργασίανσα ἡ κοιλάνουσα (ἐπικυρίζουσα ἡ μειοῦσα), καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἔξηγοῦμεν αὐτὸν διὰ τῶν, πολὺ μᾶλλον, προσέτι δέ, καὶ μάλιστα, ἐπὶ τῶν ποτοτικῶν καὶ ἐπιτατικῶν ἐπιθέτων καὶ ἐπιφημάτων. ἔξηγοῦμεν διὰ τῶν, πάντως, ἀκριβῶς, σφρόδρα, λιαρ, πάρν, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκράσεων τοῦ χρόνου καὶ ὑποθέσεως ἡ διὰ τῶν, βέβαια, τῷ ὄντι, ἀληθινά, καὶ ὄντως, ἡ διὰ τοῦ, προσέτι δέ, καὶ ἀκόμη προσέτι ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσ. πολλάκις διὰ τοῦ, καὶ μόνον, καὶ μόνις. Λ. 654 «τάχικεν. καὶ ζυγίτιον αἰτιόφωτο.» Κ. 556 «θεός καὶ ἀμείνονας ἵππους δωρήσατο». Ηλ. Φαίδρ. 250, d «καὶ ὀλίγοις=λίγιν ὀλίγοι, ὀλίγιστοι, περιπατοῦ. Πολλάκις ἐπὶ τῶν ἐπερθετικῶν. Θουκ. 4, 17 «καὶ ἀπιστότατοι.» Ξεν. ἀν. 7, 7, 4 ἀλλὰ σοὶ μὲν τοικῦτα γέγοντι καὶ ἀποκρίνεσθαι χαλεπόν=καὶ νὰ ἀπαντήσω ἀκόμη εἰνε γχλ., -et respondere. Πολλάκις περὶ ὑποκειμενικῆς ισχυρῆς βεβαιώσεως, ως ἐν τῷ, καὶ λίηρ=πάνυ λίχν, παρὰ πολὺ λίχν, πολὺ πολύ, admodum, λ. 181 μ. σ. Nitzsch, καὶ σφρόδρα Ηλ. πολ. 397, c, καὶ κάρτα Σορ. Οἰδ. κ. 65, καὶ μάλα Ηλ. πολ. 506, d. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38, συχνὸν ἰδίᾳ ἐν ταῖς ἀπαντήσεσιν ἤτοι ἀποκρίσεσι Ηλ. Φαίδρ. 265, a. c. 258, b. πολιτ. 291, a. πολ. 518, b. - Προσέτι δέ, καὶ τρίτο, καὶ πολίτο, καὶ πάτε (Θουκ. 3, 82 «ζεστέρον γε καὶ πᾶρ, ως εἰπεῖν, τὸ ἐλληνικὸν ἐκινήθη.»)-καὶ πρίτη, καὶ πάλαι, καὶ χθές, καὶ αὐτίκα, καὶ ἦδη, καὶ ὅψε, καὶ πάλιρ, καὶ πρώηρ. Ηλ. Πρωτ. 315, d, καὶ ἔναγκος Ηλ. Ἰππ. 1. 286, a. μ. σ. Stallb. εἰς συμπ. 172, a, καὶ νῦν ἡ ἔτι καὶ νῦν-καὶ ὡς, καὶ οὐτως, vel sic-κεῖται κ. κάπειται=καὶ μάλιστα ἔπειτα, καὶ προσέτι ἔπειτα, καὶ μόλις ταῦτα, καὶ δυως, ἰδίᾳ μετὰ μετοχῆς, ἐνιοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ πλήνι ισχυροῦ=εἴτα, ἔπειτα. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 14. Ηλ. Φαίδ. 90, b. Hdrf. Ἀρρ. Λυσ. 560—καὶ μόνον, τοὐλάχιστον (ἐλαττωτικόν, κολαστικόν) κ. 58 «ἴμενος καὶ καπνὸν ἀποθράσκοντας νοῆσαι.» Οὕτω πως καὶ ἐπὶ τῶν, μόνος, εἰς, τῶν ἀρίστ. καὶ δεικτικ. ἀντωνούμ., μετὰ λέξεις ἔρωτηματικάς καὶ τὸν μή, ἐνιοτε δὲ καὶ μετὰ ἀναφορικά· οἶον Ηλ. πολ. 335, b «ἔστιν ἄρα δικιόν ἀνθρώπου βλάπτειν καὶ ὄντιοντο ἀνθρώπον» =καὶ διντακήποτε ἀκόμη, μ. σ. Stallb. πολλάκις, καὶ οἰτιόηρ, π. χ. Ηλ. Φίλ. 59, c. 60, e. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 47 «τὰ δὲ τῆς πόλεως ἐπράττον, ὕπνορ ἔνεκεν καὶ Σωκράτει προστῆλθον»=ἔνεκκα τῶν ὀπίων καὶ μόνον. ἀν. 4. 8, 20 «καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν ἦν, ὅτι καὶ ἐθαύμασταν»=δ, περ καὶ μόνον, id, quod vel admirarentur. Πλειστάκις δὲ τίθεται ὁ καὶ μετὰ τὸ ἀναφορικ., ἵνα δεῖξῃ, ὅτι ἀναφορικὴ πρότασις περιέχει τι, διπερ ἱσοδυναμεῖ πρός τὴν ἔννοι-

αν τῆς κυρίκε προτάσεως, ἐξ ής καὶ ἔξαγεται. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 31 «έξ ὥρ δὴ καὶ ἐμίστε τὸν Σωκράτην ὁ Κριτίνη.» - Πλ. Εὐθύδρ. 6, b «τί γάρ καὶ φήσουμεν;» Δημ. 4, 46 «τί χρή καὶ προσδοκήν=καὶ τί ἄλλο πλέον πρέπει τις νὰ προσδοκή=οὐδὲν ἄλλο θεούχιώς πρέπει τις νὰ προσδοκή nihil plane exspectandum est. Εὐρ. Έζ. 515 «πῶς καὶ νιν ἔξεπράζετο; μ. σ. Pflugk. 1064 «ποῖ καὶ με φυγῇ πτώσουσι μυγῶν». Ἰππόλ. 1171 «πῶς καὶ διώλετ'; εἰπέ.» «Qui τὶ χρή λέγειν interrogat, is quid dici, non, a n aliquid dici debeat, quaerit; sed qui τὶ χρή καὶ λέγειν, is non solum quid, sed etiam a n aliquid dicendum sit, dubitat (plane: quid dicendum est, si omnino ali- quid dicendum est.)¹⁾ ὅ ἐρωτῶν τι χρή λέγειν ζητεῖ νὰ μάθῃ τι πρέπει νὰ ἡρθῇ καὶ δρῇ ἂν πρέπη νὰ ἡρθῇ ὁ δὲ ἐρωτῶν τι χρή καὶ λέγειν ἀμφιβόλειον οὐ μόνον τι πρέπει νὰ ἡρθῇ, ἄλλα καὶ ἂν πρέπη νὰ ἡρθῇ ἄλλο τι (καὶ τῷ ὅντι, τι ἀνάγκη, τι ὀφελεῖ νὰ ἡρθῇ τι, ἀφοῦ πάντως ἔτερον τι πρέπει νὰ ἡρθῇ) Ἐν γένει δὲ προστίθεται ὁ καὶ εἰς τε δρήξις καὶ πληγίας ἐρωτήσ. πρὸς ἐνίσχυσιν, ἐπίτασιν αὐτῶν. Θουκ. 6. 38, 5 «πολλάκις ἐσκεψήμην, τι καὶ βούλεσθε, ὃ νεώτεροι;» quid tandem..? τι τέλος πάντων θέλετε..; Ξεν. συμπ. 1, 15 «νῦν δὲ τίνος ἔνεκκ καὶ καλεῖ μέ τις;» cur tandem..?=διὰ τί δέ, διὰ τί τέλος πάντων..; Δημ. 18, 24. Ξεν. ἀν. 3. 5, 18 «ἐπὶ τούτοις ἐνίσχυντο, ὅπως, οἰητίκα καὶ δοκοί τῆς ὥρας, τὴν πορείαν ποιοῦντο»=καὶ εἰς ὅποιον δήποτε ἀκόμη καὶ τὸν ἥθελεν ἀποφράσθη. 1. 8, 16. ἐλλ. 3. 4, 11²⁾.

Σημ. 1. Περὶ τοῦ μετὰ μετοχῆς καὶ ᾧ. §. 486, σημ. 9.

Σημ. 2. 'Ο παρ' Ομήρως εἰσαγωγικ. δευτερευούσα προτάσ. καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς σύνδεσμ. =καὶ, ἀλλ' ὡς ἐπίρρ. =πρὸς τούτοις, προσέτε. Διὰ τούτου πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἀμοιβαία σχέσις τῆς πρωτευούσα. καὶ δευτερευούσα. προτάσ., ἀμα δῆλ. συνίστινε τὸ ἔν, συνίστινε καὶ τὸ ἔτερον. Α, 494 =διλλ' ὅτε δὴ δὲ τοῦ δυωδεκάτη γένεται; ἡμές, καὶ τότε δὴ πρὸ; "Ολυμπον Ήσαν θεοὶ αλλὲ ένοντες". Α, 478 "ἥμος δ.., καὶ τότε ἔπειται κτλ." Θ, 69 "ἥμος δ.., καὶ τότε δὴ κτλ." Ε, 898 "εἰ δέ.. καὶ κέν δὴ πάλις ἡσθια ἐνέρτερος Οδρανιώνων". Καὶ ἐν τοῖς μεθ' Ομηρ. συγγραφεσθαις ἐμρήταις ἐνίσταις οὕτω πως ὁ καὶ ἐν δευτερευούσῃ προτάσ. Θουκ. 2, 93 =ώς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς; καὶ ἐχώρουν εδός. = 4. 8, 9. 8. 1, 4. 8, 4. 5, 27 «ἴπειδη αἱ σπουδαὶ ἔγένονται.., καὶ αἱ ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου πρεσβεῖαι.. ἀνεχώρουν.»

2. 'Ἐν παραθετικαῖς προτάσ. τίθεται ὁ καὶ συγνότατα ἐν ἀμφοτέροις, ἵνα ἔξενέγκη σφρέστερον τὴν πρὸς ἄλλήλας ἀμοιβήσιαν.

1) Hermann ad Vig. a. 837, 320. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 3, 34 «ponitur (καὶ post interrogativa) tum potissimum, quum res, ad quam referuntur, ab expectatione nostra prorsus est aliena» = τίθεται (ὅ καὶ μετὰ ἐρωτηματικὰ) τότε πρὸ πάντων, διαν τὸ πρᾶγμα, εἰς ὃ ἀναρρέται, ἢντα πάντα διάφορον τῆς προσδοκίας ἡμῶν. 2) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Σοργ. 155, a. Schneider εἰς Πλ. πολ. 571, c.

αὐτῶν ἀναφοράν. Καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Ὀμήρῳ Ἰδ. Z. 476. Ξεν. ἀπομν. 1. 6. 3 «εἰ οὖν, ὡς περ καὶ τῶν ἄλλων ἐργών οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μαρτυρᾶς ἐκυῶν ἀποδεικνύουσιν, οὕτω καὶ σὺ τοὺς συνόντας διαθήσεις». 3. 5, 13. οἰκ. 6, 3. ἀν. 2. 1, 22 «καὶ ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ, ὡς περ καὶ βασιλεῖς». Πλ. Φιλ. 64. c. 76, e. Εὔθυδρ. 6, α «νῦν οὖν εἰ καὶ σοὶ ταῦτα ἔυδοκεῖται, ἀνάγκη δέ.. καὶ ἡμῖν ἔνγραφεῖν»¹⁾). Πολλάκις ὅμως παραλείπεται καὶ ἡ ἐν τῷ πρώτῳ ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ καλλιφ., καὶ δὴ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ, δῆταν ὁ λέγων τοῦτο δὲν ἔχει ἔτι ἐν νῷ τὸ δευτέρου, ἡ καὶ δῆταν θέληται ἀναγκήθει εἰς τὸν πρώτον μόνον καλλιφ. οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὸ δευτέρου· οἶον Ἡρ. 1, 79 «ἄς δέ οἱ ταῦτα ἔδοξε, καὶ ἐποίεις κατὰ τάχος;» Θουκ. 2, 93 «ώς δέ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐγώσουν εὐθύς;» Ξεν. Κύρ. 5. 1, 23 «ὧνες δέ σπως γιγνώσκετε, οὗτοι καὶ ποιεῖτε.» ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ παραλείπεται, ὥσπερ καὶ σπουδώτερον, δῆταν ὁ λέγων θέληται ἐξέχει τὸ πρώτον καλλιφ. σκρέστερον ἢ τὸ ἄλλο οἶον Ξεν. ἀπομ. 1. 1, 6 «τὰ ἀναγκαῖα συνεδρόλευεις καὶ πράττειν, ως ἐνόμιζεν ἄριστος ἢ πρεσβύτην·» μ. σ. Kühn. Μετὰ συγχριτικὸν κείται συγχρ., ἡ καὶ Θουκ. 1, 36 «οὐ περ τῆς Κερκυρᾶς νῦν τὸ πλέον ἡ καὶ τῶν Ἀθηναίων βουλευόμενος.» 140 «οὐχὶ ἡσσον ἡ καὶ.» 2, 38. Ξεν. Ἀλλ. 5. 1, 14. 6. 5, 39²⁾). «Οτι δέ πολλάκις ἡ ἀναφορικὴ πρότασις πρέπει νὰ νοιτῇ, εἴπομεν ἐν ἄριθ. 1. ἐνίστε ὅμως παραλείπεται πρότασις δειπνικῆ, ἡτις πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῆς συναρτείς τοῦ λόγου. Ξεν. ἀπομν. 3. 10, 11. «πῶς οὖν, ἔφη, τῷ ἀρρένῳ σώματι ἀρμόττονται τὸν θύρακα εὑρυθμον. ποιεῖται; Λαπτερ καὶ ἀρμόττονται, ἔφη,» δῆλο. οὕτω καὶ εὑρυθμον.

3. Καὶ ἐν ταῖς φράσεσιν, εἰ τοις ἀλλοῖς, ὡς τοις ἀλλοῖς, προστίθεται ἐνίστε ὁ καὶ οὐ μόνον ἐν ταῦταις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πρώτευούσῃ προτάσει. Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6 «εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνάρ, καὶ Κύρος ἀξιός, ἐστι θυμούχεστιν». Ιστι. 2, 1 μ. σ. Schoemann. Δημ. 24, 4 «ἔγω δ', εἰπερ τὸν τοῦτο καὶ ἄλλῳ προστηκόντως εἰρηται, νομίζω κάμοι νῦν ἀρμόττειν εἰπεῖν». 3) Συνήθως ὅμως τίθεται ὁ καὶ μόνον ἐν ταῖς ἑρθείσ. φράσεσιν, εἰ καὶ κυρίως ἀνήκει τῇ κυρίᾳ προτάσει, διότι ὅμως δ καὶ μετάσκινει ἀπό τῆς κυρίας προτάσει. εἰς τὸν δευτερεύοντα, ἀρμότεραι αἱ προτάσει. συνδέονται ἀλλήλαις στενώτερον καὶ συγγραφέονται οἵονει πρὸς ἀλλήλας; Ξεν. ἀν. 2. 6, 8 «ἴκνυνται (ἐλέγετο εἰναι), ως τις καὶ ἄλλοις» = ἐλεγέται τις, δητις καὶ τις εἰναι ἰκνύνται, ως καὶ πᾶς τις. 4, 15 «ἐπίσταται (γάριν εἰδέναι καὶ ἀποδοῦναι), εἰ τις καὶ ἄλλοις». 2. 4, 6 «ποταμὸς δ' εἰ μὲν τις καὶ ἄλλος, ἄρχη ἡμῖν ἐστι διαβατέος»⁴⁾.

1) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. 62, e. Πλ. Γοργ. 457, e. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 6.-2) "Id. Maetzner εἰς Λατιφ. 5, 23.-3) "Id. Heindorf εἰς Πλ. Φιλ. 66, a.-4) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Ιππ. 2. 368, a. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 2. ἀν. 1. 3, 15.

§. 525. Ἐπίτασις (κλίμαξ)

1. Ἡ ἐπίτασις ἐκφέρεται, ώς εἰδομεν, διὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἐν τῇ σημεῖτο. τοῦ καὶ §. 521, 2), εἰτα δὲ ἵσχυροτέρα διὰ τοῦ ἐπιρρήματος καὶ=προσέτι, πρὸς τούτοις, etiam, καὶ τέλος ἔτι ἵσχυροτέρα διὰ τοῦ οὐ μόνον..ἀλλὰ καὶ, ἢ οὐχ ὅτι (ὅπως). ἀλλὰ καὶ κτλ.

2. Πρῶτον· οὐ μόνον..ἀλλὰ καὶ (χρητικ. ἀλλ' οὐδέ)· Ὁ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ δρῷ τιθέμενος γρηγορεύει ἢ ἀπλῶς, ἵνα συνδέσῃ ἀντικείμενα (πρόσ. ἢ πράγμ.) διάρρορος οἶνον οὐ μόνον Σωκράτης ἀλλὰ καὶ Πλίτων¹⁾ οὐ μόνον Κρίτων, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ· ἢ ὅπως ἐκφράσῃ ἐπίτασιν· οἶνον οὐ μόνον λόγω, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ χάριτος απέδωκεν. Ἡ ἐπίτασις δύναται νὰ συμβάνῃ καὶ διὰ τὴν ἀντιθῆται εἰς τι σημαντικώτερον ἔτερόν τι ἡπτον σημαντικόν· οἶνον Λυκοῦργ. 39 «κατ' ἐκείνους τοὺς γρόνους τίς οὐκ ἢν τὴν πόλιν ἡλέσθησεν οὐ μόνον πολίτης, ἀλλὰ καὶ ζένος». Περὶ τοῦ, οὐ μόνον οὐδέ (δῆλο μόνον)..ἀλλὰ καὶ, ἢ ἀλλά, οὐδὲ Δημ. 18. 2, 93. Ισοχρ. 3, 12. 9, 17.

Σημ. 1. Παραλείπεται ὁ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ δρῷ, ως καὶ ἐν τῇ λατιν. δ etiam (non solum.. sed), a) διὰ τὸ δευτέρο; οὐτος; δρος; περιλαμβάνη ἢ ἐν ἐκατῷ περικλείη τὸν πρῶτον, ἀδιάφορον λοιπὸν ἢν δευτέρος; ήνει ἵσχυρότερος; κατὰ τὸ μέγεθος; ἢ τὸν βαθύτατον; b) "Οταν δὲ δευτέρος δρος; πρεπη νὰ ἔχειται ἀπό τοῦ πρώτου ὁ; ἀντίθετος; 1) a) Ισοχρ. 5. 146 «οὐ μόνον ἐπὶ τούτων αἰτοῦς ὅψει τὴν γνώμην ταύτην ἔχοντας, ἀλλ' ἐπὶ πάντων, δομοῖς.» 12, 37 «οὐ μόνον ἢν εὔρεθείην ἐπὶ τοῖς νῦν λεγομένοις ταύτην ἔχουν τὴν διάνοιαν, ἀλλ' ὁμοίως ἐπὶ πάντοιν.» Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 2 «μάτιον ἡμίφεσσαν οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αἰτόθιον τε καὶ γειμόνος.» Δύναται οὐδὲ ἦτορ ἐν τῇ περιπάτῳ ταύτη καὶ νὰ προστεθῇ δὲ καὶ, λίγη ἵσχυρως τονίζεται, ἐξ δῆλος δηλοτο τὸ διπλὸν, μάλιστα. Πλ. συμπ. 206, a «οὐ μόνον εἰναι ἀλλὰ καὶ δεῖ εἶναι· κατὰ τ. πλείστ. κ. ἀρίστ. καὶδεῖ Λυκοῦρ. 104 «οὐ μόνον διέπει τῇς αἰτοῦν πατρίδος, ἀλλὰ καὶ πίστης Ἑλλάδος.. ήδελον ἀποθηγακεῖν». Δημ. 19, 273 «οὐ καὶ ἐν τι μόνον.., ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα». Πλ. συμπ. 219, e. Ισοχρ. 4, 83. 5, 23. 7, 84. 8, 136. 12, 32. - b) Δημ. 18, 26 «οὐδὲ ἄφη; ὡμάστε μόνον, ἡμέρας; ἀλλ' ἄφ' ἡ; ἡλιπίστε τὴν εἰρήνην εἰναι.» 19, 276. 36, 29 Λύγων. 2, 62 «οὐ λόγω μόνον κειώλωσε.., ἀλλ' ἔργῳ καὶ ψηφίσματι.» Οὗτος καὶ ἐπὶ τοῦ, οὐδὲ ὅπως.. ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα. Πλ. συμπ. 219. Schoemann. - Εἴναι τοῖς τῇς παραλείψῃ. τοῦ καὶ εἶναι, ὅτι ἡ σύνταξις τῆς πρώτας μεταβάλλεται· ἐν τῇ δευτέρᾳ, ως π. γ. ἐν τῇ δευτέρᾳ περιέχῃ καταπειρισμόν, πολλάκις δὲ καὶ ἐν μετά τὸν ἀλλὰ ὑπάρχη σύνδεσμός τις ἡ ἀπόφοιτον. Ισοχρ. 4, 188 «καὶ μὴ μόνον ἔχοντας γενομένους ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τοὺς μέν.. τοὺς δέ..» Ιδ. 9, 9. 5, 153 «τοὺς μὴ μόνον ἐν τῷ παρόντι κεχαριτωμένους διειλεγμένως, ἀλλ' οἵτινες ἂν κτλ..» 12, 39 «μὴ μόνον περὶ αὐτῆς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους.., ἀλλ' ἐσπερ κτλ..» Ιδ. 17, 33.

1) Id. Brémi excurs. IV. εἰς Ισοχρ. Μέρ. 1. σ. 212. Maezner εἰς Λυκοῦρ. 106 κ. 92. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 2.

3. Δεύτερον οὐχ ὅτι, μὴ ὅτι, οὐχ ὅπως, μὴ ὅπως.. ἀλλά, κι ἔκρρξ. αὕταί εἰσιν ἐλλειπτική ἄποινοι οὐ λέγω, η εὐχή ὑπολαμβάνω, ὅτι, η ὅπως = δὲν λέγω (δὲν παραδέχομαι), η ὑπολαμβάνει (πολλήνει), ὅτι, η ὅπως = δὲν λέγε (δὲν παραδέχομαι), η ὅπως.. ἀλλά, μὴ λέγε, ὅτι, ὅπως.. ἀλλά, πρέπει ὅμως αἱ οὕτω τυνδεδεμέναι ἔννοιαι κατὰ τὴν διάφορον σχέσιν, ἐν ἣ κεῖνται πρὸς ἀλλήλας, νὰ μεταχρόνωνται διὰ τοῦ ὅχι μόνον, ἀλλά καὶ, ὅτε δὲ ὅχι μόνον δέν.. ἀλλά καὶ, καὶ ἀλλοτε, οὐ μόνον δέν.. ἀλλά οὐδέ¹⁾). Τὸ μὲν πρᾶτον κῶλον τὸ μετὰ οὐχ ὅτι κατὰ ἔκρρξει πανταχοῦ ἀσθετέστερόν τι, τὸ δὲ δεύτερον τὸ μετὰ τοῦ ἀλλά πανταχοῦ ιαχυρτέρον τι ἄποινο καίμακα.

a) Οὐ μόνον ὅτι (καὶ οὐχ ὅτι μόνον), η οὐχ ὅτι (ὅπως), η μὴ ὅτι.. ἀλλά καὶ=οὐ μόνον.. ἀλλά καὶ: ὅτιν ὅμως κεῖται ὁ ἀλλά, η ἀντίθεσις μόνον ἐξάρτεται. Ἀμφότεροι δὲ τὰ κῶλα πρέπει νὰ φύσι καταγαπτικά. Πλ. συμπ. 179, b «ὑπερεκποθνήσκειν ἔθέλουσιν οἱ ἐρῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἔνδρες, ἀλλά καὶ γυναῖκες.» Ξεν. ἀπομν. 2. 9, 8 «οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ θίλοι κατοῦν». Λυτ. 19, 31 «οὐχ ὅπως τὰ σκεύη ἀπέδοσθε, ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι ἀρχηπέστηθησαν.» Ξεν. Κύρ. 8. 1, 28 «μὴ γάρ ὅτι ψηχοντα, ἀλλὰ καὶ οὓς οὐρανοῖς τούς μαζίλλον τούς αἰδουμένους κιδοῦνται τῶν ἀναιδῶν οἱ ἀνθρώποι.» Ιερ. 8, 5. Πλ. ἀπολ. 40, d «οἴμα: η μὴ ὅτι ίδιώτην τινά, ἀλλά τὸν μέγχν βασιλέα εὐκριβμήτους θν εὑρεῖν καύτὸν ταύτας»=οὐ μόνον ίδιώτην τινά, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν μέγχν βασιλέα. Ἐνταῦθοι προσέτι ἀνήκουσι καὶ τὰ πρδγμ., ἐν οἷς μετὰ τὰ, οὐχ ὅτι (μὴ ὅτι).. ἀλλά καὶ, κεῖται ἀρνητικῶς τὸ κοινὸν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κώλοις ρῆμα. Πλ. συμπ. 207, e «καὶ μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι, τὰ ήθη, δόξαι.. οὐδέ ποτε τὰ καύτὰ πάρεστιν ἐκάστω.» Ξεν. Κύρ. 7. 2, 17.

b) Οὐχ ὅπως. η μὴ ὅτι.. ἀλλά (καὶ)=οὐ μόνον δέν.. ἀλλά (ἀλλὰ καὶ). Ἀμφότεροι τὰ μέλη ἐκφράζουσιν ἀντίθεσιν· η ἐπίτασις ὅμως προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πρῶτον μέλος ἐκλαμβάνεται ἀρρητικῶς διὰ τὸ δεύτερον κατ' ἀνάγκην καταρρκτικῶς¹⁾ οἷον οὐχ ὅπως ἐτίκησεν, ἀλλ ἔργησε=οὐ μόνον δέν ἐνίκησεν, ἀλλὰ μαζίλλον λέγω, διὰ ἔργυς. Θουκ. 1, 35 «τῶνδε (τῶν Κορινθίων) οὐχ ὅπως κωλυταί.. γενήσεσθε, ἀλλά καὶ (διλ. αὐτοὺς) ἀπὸ τῆς ὑμετέρως ἀρχῆς δύναμιν προσλαβεῖν πειράψεσθε»=οὐ μόνον δέν θα ἐμποδίστητε, ἀλλὰ καὶ θα ἐπιτρέψητε.. Ξεν. ἀλλ. 5. 4, 34. «ἐδίδασκον τὸν δῆμον, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλά καὶ ἐπικινέσσειν τὸν Σφρέιαν»=οὐ μόνον δέν ἥθελον τι-

1) "Id. Hermann e; Vig. 790. ἐκτενέστερον δὲ καὶ ἐμβριθέστερον ὁ Λκεν εἰς Jahns Jahrb. 1860, 6. Hft. σ. 264 καὶ ἐν Grundzügen der Lehre v. Temp. x. Mod. σ. 91.

μωρήση, ἀλλὰ μᾶλλον ἥθελον ἐπαινέσῃ. Λυσ. 30, 26 «οὐχ ὅπως τῶν ἔκυτοῦ τι ἐπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέρων πολλά ὑφῆ-ρηται.» Δημ. 18, 131 «οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μι-σθώσας σκυτὸν κατὰ τουτῶν πολιτεύει, ν ἰδ. 6, 9. 53, 13. 56, 43. Πλ. πολ. 581, ε «ἀμφισβήτοῦνται ἔκάστου τοῦ εἰδούς αἱ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς ὁ βίος, μὴ ὅτι πρὸς τὸ κάλλιον καὶ αἰσχυνό-ζῆν μηδὲ τὸ κείτον καὶ ἀμεινόν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἥδιον καὶ ἀλυπότερον.» (Ξεν. Κύρ. 8. 2, 12 «οἴκουν ὅπως μνησθῆναι ἃν τις ἐτόλμησε πρὸς τινα περὶ Κύρου φλαῦρόν τι, ἀλλ' ὡς ἐν ὁ-φθαλμοῖς πᾶσι καὶ ὡσὶ βασιλέως τοῖς; ἀεὶ παροῦσιν οὕτως ἔκα-στος διέκειτο.») Ἐνταῦθι κεῖται οἴκουν ὅπως ἀντὶ οὐχ ὅπως οὐν, τὸ οὐρ προσεκολλήθη εἰς τὴν ἄρνητιν οὐδεὶς οὐδεὶς μάρνον λοι-πὸν δὲν ἥθελε τις τολμήτην νὰ εἴπῃ κακόν τι περὶ τοῦ Κύρου, ἀλλὰ ἔκαστος διέκειτο μᾶλλον ὧσει πανταχοῦ νὰ ἡταν παρόντες οἱ ὄφθαλμοι καὶ τὰ ὥτα τοῦ βασιλέως;)

ε) Οὐχ ὅπως (σπαν. οὐχ ὅτι), ἢ μὴ ὅτι (μὴ ὅπως).. ἀλλ' οὐδέ, ἢ καὶ, ἀλλ' οὐδὲν μάρνον δέν.. ἀλλ' οὐδέ. Ἀμφότερα τὰ κῶλα εἶνε ἀγρητικά· ἡ ἄρνητις τοῦ πρώτου κώλ. δὲν ἔκφράζεται, ἐπει-δὴ ἔξχεται ἐφ' ἔκυτης ἐκ τοῦ δευτέρου. «Οταν π. χ. λέγηται «οἱ Ἑλληνες οὐχ ὅπως; ἔφυγον τοὺς πολεμίους, ἀλλ' οὐδὲ ἔτρε-σκν» ἐννοεῖται ἀφ' ἔκυτοῦ, ὅτι οἱ «Ἑλλ., οἵτινες δὲν ἔτρόμακάν ἀπέννυνται τ. πολεμίων, οὐδὲ τοὺς ἀπέφυγον βεβαίως· ἡ ἔννοια τοῦ φεύγειν εἶνε καθ' ἔκυτὴν ἴσχυροτέρα, ἢ τοῦ μὴ φεύγειν δμως ἀπέννυντι τοῦ μὴ φορουμένου εἶνε ἀσθενεστέρα. Θουκ. 3, 42 π(χρή) τὸν μὴ τυγχόντα γνώμης οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν.» Ξεν. 1. 3, 10 «μὴ ὅπως ὁρχεῖται ἐν ῥυθμῷ, ἀλλ' οὐδ' ὁρθοῦσθαι ἐδύνασθε.»=non modo non saltare, sed ne rec-tis quidem pedibus stare poteratis. Πλ. Μεν. 96, α πολ. 591, c. Ἰστι. 10, 1 «ἔγώ μὴ ὅτι ὑπὲρ ἀλλου, ἀλλ' οὐτὲ ὑπὲρ ἔμπα-τοῦ πώποτε δίκην ιδίκεν εἴρηκα». Ἰσοκρ. 14, 5 «οὐχ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίκς μετέχομεν, ἀλλ' οὐδὲ δευτείκς μετρίκς τυ-χεῖν ἡξιώθημεν». ίδε ἐπιστολ. 4. 6. Δημ. 43, 9.56, 30. Αἰσχυν. 3, 40. (Οὐχ ὅτι ἀντὶ τοῦ συνήθ. οὐχ ὅπως Δημ. 23, 155.) Πα-ραδείγ. μετὰ τοῦ, ἀλλ' οὐ. Ξεν. Ἀγ. 5, 1 «διμοιρίαν γε μὴν λαμβάνων ἐν ταῖς θοίναις οὐχ ὅπως ἀμφοτέραις ἔχρητο, ἀλλὰ διαπέμπων οὐδετέρας αὐτῷ κατέλειπε.., ἀλλά.» Πλ. Πρωτ. 3.19, d «μὴ τοίνους ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει, ἀλλ' ιδίκις ἡμῖν οἱ σοφώτατοι.. τὴν ἀρετήν, ἣν ἔχουσιν, οὐχ οἶσι τε ἀλ-λοις παραδίδονται».

Σημ. 2. «Οταν τό, οὐχ ὅτι..ἀλλ' οὐδὲ δύνηται νὰ μεταφρασθῇ=οὐδέ μάρνον.. ἀλλ' οὐδὲ, ἀφοῦ τότε ὅχι.. πολὺ διληγάτερον τόρα, ἀφοῦ τὸ μικρότερον ὅχι, πολὺ περισσότερον τὸ μεγαλείτερον, τὸ πρῶτον τότε κώλ. περιέχει ἄρνητιν. Θουκ. 2, 97 «ταῦτη (τῇ Σκυθῶν βασιλείᾳ) ἀδύνατα (δῆλ. ξαστίν) ἔξισοσθαί οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Βερμη, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ Κίνο; ἐν πρὸς ἐ-

νεκα τῇς ἐπαναλήψεις τῇς ἀρνήσαι. (Δ. §. 516, 1) Εἴστων, δι τοῦ δυνατὸν Σκύθαις ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἔντεστηνας=Scytharum rango non modo Europae Imperia exaequari non possunt, sed ne in Asia quidem gens est cet. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 11 «τὴν ὄχιαν. οὐδενὶ ἀν μὴ δι το προτίκα δοῖς; ἀλλ' οὐδὲ ἔλαττον τῇ; ἔξι; λιθόναν τὴν οἰκίαν σου. οὐ μόνον εἰς οὐδένα δὲν κῆθεται διώσειν, ἀλλ' οὐδὲ μὲν ὀλιγιατέραν τῇ πραγματικής ἔξι; ή ἀρού τὴν οἰκίαν σου διωσένται δὲν θέ γέδει; οὐδὲν καὶ κατεύτερον τῇ; ἔξι; κτλ. Κύρ. 3. 2, 21 «οὐδὲν ἀν ἡμεῖς διστριῶσ; ἤργαζομεθα μὴ δι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδὲ ἀν τὴν ἡμετέρων.» (Id. Δημ. 36, 39, 21, 7 «Ἔγω δ', εἰ κατεύθωσεν ἔκτινος... οὐδὲ τῶν σηνῶν ἀν ἐπειτερήμην, ἀλλ' οὐδὲ ἀν Κύρην, ξύνθα τὸ ἀπεστερήμην περιέχει ἐν ἑστατῷ ἵνωντι ἀργητικήνεστι μόνον δὲν ἡδυνάμην να στρηθῆ τὴν πειρουσίαν μου, ἀλλ' οὐδὲν νὰ τὰ πλέον ἡδυνάμην. (Ιλαρχ. 3, 167 «αὐτὸς γάρ ἀν προσέλθοις; μὴ δι το πρό; πάλιν, ἀλλὰ πρό; οἰκίας, ὅποιοι κίνδυνοι πρόστεταιν;» Ἐνθά μέλειντο ἐν τῷ δευτέρῳ κώλων ἡ ἄρνησις ἡ πρότασις διως; εἶναι ἐρωτηματική, ἐνθά κύνιοι ἐρωτήσεων; ήδεις περιέχει ἀρνησιν, αὕτη δὲ ἡ ἄρνησις ἐπειργεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου κώλουσας οὐκ ἀν προσέλθοις; μὴ δι το πρό; πάλιν, ἀλλ' οὐδὲν πρό; οἰκίαν.)

Σημ. 3. «Ἐπι τῶν οὐδὲν δι: (ὅπως), ή μὴ δι... ἀλλ' οὐδὲν (οὐ) οὐδέποτε κεῖται ἄρνησις ἐν τῷ πρώτῳ κώλων κατὰ τὴ οὐδὲν δι το κτλ., ἄλλως; διως; έγει τὸ πράγμα ἐπὶ τού οὐδὲν διστον οὐ, ξύνθα δὲν εἶναι πρότερο. ἀντικειμενική. Θεοκ. 4, 62 «οἱ μὲν οὐδὲν διστον οὐδὲν ἡμέντοντο, ἀλλ' οὐδὲν ἐπειδηταντο ἐντι τοῦ συνήθ. οὐδὲν δι: (ὅπως); ἡμέντοντο, ἀλλ' οὐδὲν διστον.» εἰ καὶ ἄλλως παρὰ τοτι μτγν. μόνον.

4. «Οτικν ὅμως τὸ μὴ δι το κεῖται ἐν τῷ δευτέρῳ κώλων πρέπει νὰ μεταρργήσηται διὰ τοῦ=πολὺ διλιγώτερον nedum, διτων δέ, οὐδὲ δι το διεπει κατ, ἀν κατ, μόλια ταῦτα, ἐκτὸς ἂν, ἐν ἀμφοτέροις δὲ ταῦτα; περιπτώσει ταῦταις τὸ περιτον κώλων εἶναι ἀργητικός η περιέχει ἐν ἑστατῷ ἄρνησιν.

α) *Mὴ διτι=πολὺ διλιγώτερον. nedum*: οἷον οὐδὲ ἔτρεσσεν, μὴ δι το σφυγεῖται, ἐπι λέγει=δὲν ἐροθήθη, μὴ λέγει (μὴ σκέπτου) δὲ δι το ἔργυρον=δὲν ἐροθήθη, πολὺ δὲ διλιγώτερον σφυγεῖ. Ξεν. 2. 3, 35 «διὰ τὸν γειμῶνα οὐδὲ πλεῖν, μὴ δι το ἀνκιρεῖσθαι τοὺς ἄνδρος δυνατὸν ἡν.» συμπ. 2, 26 «καὶ οὐδὲ ἔναπνεν, μὴ δι το λέγειν το δυνησόμεθα.» 6, 2. Η. Φιλίδ. 240, δειχ καὶ λόγῳ ἐστὶν άκούειν οὐδὲ ἐπιτερπές, μὴ δι το δι το σφυγεῖται, μεταχειρίζεσθαι.» Γοργ. 512, b. πολ. 398. ε «ἄγγρησται καὶ γυναικίζειν..., μὴ δι το ἔνδοξτιν». Δημ. 54, 17 «καὶ πολλὴν κισσύνην ἔχει (=οὐ πρέπει) καὶ λέγειν, μὴ δι το γε δι το ποιεῖν». Ηλ. Κρκτ. 427, ε, Ἐνθά η ἄρνησις κεῖται ἐν τῇ ἐρωτήσει. Οὔτω πως καὶ τό, οὐδὲ θάτως. Σοφ. Ηλ. 796 «πεπικόμεθ ήμεταις, οὐχ ὅπως σε πικούσμεν=ἡμεται, εἰμεθικ κατεστραμμένοι, (δὲν εἰμεθικ πλέον) πολὺ διλιγώτερον θάτατατέρεψθωμέν σε» Αντι τοῦ, μὴ δι το μεταχειρίζονται οι ἔρπτορες συνήθως τό, μὴ το γε. Δημ. 2, 23 «οὐδὲν ἔνι δι κύτον ἀργοῦνται οὐδὲ το, φίλοις ἐπιτάχτειν ὑπέρ κύτον το ποιεῖν, μὴ το γε δι το; θεοῖς.» 21, 148 «ἀλλ' οὐδὲν καθ' κύτον στρεκτιώτης οὗτος οὐδενὸς ἔστι ἄξιος, μὴ το γε τῶν ἄλλων ἡγεμών.» 22, 45, 53.

b) Οὐχ ὅτι=εἰ καὶ, οὐκ εἰ, μόλον ὅτι, παρὰ πλάκτων μόνον καὶ παρὰ αὐτῷ σπανίως γίγνεται δὲ χρῆσις τούτου, ὅταν ὁ ὄμιλῶν θελή νὰ ἐπανορθώσῃ προηγουμένην τινὰ ἔκφρασιν. Πλ. Γοργ. 450, ο «ἄλλοι μέτοι τούτων γε οὐδεμίας οἷμαί σε βούλεσθαι ἡτορικὴν κακίεν, οὐχὶ ὅτι τῷ φίματι οὔτως εἴπεις, ὅτι οὐδὶ λόγου τὸ κῦρος ἔγραψεν φίτορικὴ ἑστίν»=ἀλλὰ τῷ ὅντι οὐδόλως νομίζω, οὐ οὐ θέλεις νὰ ὀνομάζῃς μίκτην τῶν ἐπιστημῶν τούτων ἡτορικήν, δὲν δύναμαι θυμῶς νὰ ἀφνηθῶ, η πρέπει θυμῶς νὰ εἴπω, ὅτι κατὰ τὸν λόγον τοῦτον εἴπεις, ὅτι κτλ. (ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶ ὅτι κτλ.)=ἐκτὸς ἂν μὲ τὸν λόγο. τοῦτον εἴπεις, οὐκ κτλ. Η ψρηνησις ἡ ἐν τῷ πυρίκι προτάσσει ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῷ, οὐχὶ ὅτι=μόλον ὅτι δὲν ἔγινω, ὅτι, οὐκ δὲν ἀφνοῦμαι, ὅτι=πρέπει θυμῶς νὰ εἴπω ὅτι Πρωτ. 336, d «Σωκράτην γε ἐγὼ ἔγγυῶμαι μὴ ἐπιλησθεῖαι, οὐδὲ ὅτι παιᾶς γε φτων ἐπιλησθῶν εἶναι»=quoniam quod iocatur unde Aut. 230, a.

5. Τέλος η ἀπίτασμι ἐκρέεται διὰ τῶν, οὐ.. ἀλλὰ καὶ=οὐ; μόνον δέν.. ἀλλὰ μάκιστα, καὶ διὰ τοῦ, οὐ.. ἀλλ' οὐδὲ=οὐ; μόνον δέν.. ἀλλ' οὐδὲ, κατεινεὶς φράστ. εἰσὶν ἐντονώτεραι τῶν οὐ μόνον οὐ.. ἀλλὰ καὶ, η ἀλλ' οὐδέ. «Οὐ πονηρός, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρητός.» Θουκ. 4, 92 «οὐ καὶ μὴ τοὺς ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔπωθεν πεισῶνται δυνατούσθιαι». Ιδ. 1, 90, 2, 144, 4. Δημ. 20, 10 «ὑπέρ δὲ δόξης οὐδέρα πώποτε κίνδυνον ἔξεστησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ίδικας οὐσίας προτικαλίσκοντες διετέλουν. Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 11, 2, 6, 34, 4, 4, 1, 2, 3, 8 «τὸν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειρώμενον ἐμὲ ἡλπὶν οὐχ ἀν δυναίμην οὐτ' εὐ λέγειν οὐτ' εὐ ποιεῖν, ἀλλ' οὐδὲ πειρόσουμαι.» Ιδ. ἀν. 1, 3, 3.

§. 526. B. Παράταξις ἐναντιωματική.

1. Η ἐκτιωματική παράταξις κείται ἐν τούτῳ, ὅτι προτάσσεις ἀντιθετικαὶ πρὸς ἀλλήλην; ἐνοῦνται εἰς ἐνότητα δικνοήματος. Η σχέσις τῆς ἀντιθεσεώς είναι τοιαύτη, ὥστε η ἐν τῷ παρακτηγμένῃ προτάσσει περιεγομένην ἔννοιαν η περιαριέει η πάντως ἀντροῖ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῃ προτάσσει ἔξενεγκείταιν τὴν οἰον τὸτο μὲν πτωχός, τίμιος θυμῶς δὲν ἔτοι μὲν ἀνδρεῖος, ἀλλὰ δειλός. Η μὲν παρακτητικὴ πρότασις καλεῖται ἐκτιωματική, η δὲ προηγουμένη κατὰς ἐνδοτική, δηλοτ δῆλο. ὑποχώρησιν η ἐμολογίας, συργωαῖς.

a) Σχέσις περιοριστική, ἐνδοτική.

2. Η περιοριστική σχέσις δηλοῦται οἱ εἴπεται, πρῶτον διὰ τοῦ Δέ¹⁾.

1) O Hartung I. σ. 156 ζητεῖ νὰ ἀποδεῖξῃ ὅτι ο δὲ πειραγόνθη ἐκ τοῦ διὸς (θυμός; βίζης; τοῦ δύο), ὥστε ο δὲ δηλοτ κατ' εὐτὸν κυρίως; δεύτερο

‘Ως ἀπεδείξαμεν, δτι οἱ σύνδεσμοι τὲ καὶ καὶ ἡταν τὸ πρῶτον ἐπίρρημα, οὗτως ἀναμφιθέλως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τοῦ δέ, δτι ἀρκτικῶς ἡτο ἐπίρρημα ὑπὸ τὴν σημασίαν, ἀγ' ετέρου, ἐτέρῳθεν, τοὐρατίοι, ἀλλά, ἡτις ἀρχούντων σαφῶς διετηρήθη καὶ ἐν τῇ ἀναπτυχθείσῃ ἐπικῆ συνδέσει, καὶ δέ, καὶ τῇ μεθομητικῇ, καὶ. δὲ (§. 523, 3), καὶ ἐν τῇ ἐναντίᾳ τούτης, οὐδέ.. δέ=ούδε. ἀλλά, δχι προσέτι, ἀλλά, πεque vero etiam (Εεν. ἀν. 1. 8, 20. Ἰσαϊ. 3, 50). Ἐκ τῆς ἐπιρρηματικῆς ταύτης σημ. ἀνεπτύχθη ἀργότερον ἡ συμπλεκτική=δέ, ἀλλά, δμως. ‘Ο δέ παριστησι τὴν ἐναντιωματικήν σχέσιν γενικωτάτην’ διὸ καὶ δύναται νὰ δηλώσῃ πᾶν εἶδος ἀντιθέσεως. ‘Ω; πρὸς τὴν σημασίαν δὲ δικτηρεῖ δέ, ὡς καὶ ὁ λατιν. autem, τὴν μεταξὺ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων (τέ καὶ) καὶ τῶν ἐναντιωματικῶν (ἀλλὰ κατ.), καθότι περιέχει ἐν ἐκυτῷ δύναμιν συμπλεκτικὴν ἔμμα τε καὶ ἐναντιωματικήν, καὶ διὰ τοῦτο ἔννοιαν, ἡτις ἡ ἀντιτιθεται πρὸς ἐτέρων (ἐρατιωματικῶς) ἡ μόνον ἀντιπαρατίθεται (ουρδετικῶς). Διὸ παρ’ Ἑλληνοι γίγνεται χρῆσις αὐτοῦ πλειστάκις, ὅπου οἱ Γερμανοὶ τὸν und μεταχειρίζονται, ἡμεῖς δὲ οἱ νεώτεροι. Ἑλληνες τόν, καὶ δμως· ἡ νέα ἔννοια ἀντιπαρατίθεται τῇ προηγουμένῃ ὡς τις διάφορος αὐτῆς. Ἐξετάζομεν δ' ἐν πρώτοις τῶν ἐρατιωματικῶν δέ. Ἡ διὰ τοῦ δέ δηλουμένη ἀντίθεσις εἰνε ὅτε μὲν ἰσχυροτέρη, δτὲ δέ ἀσθενεστέρη. Πραχθείγματα δὲ τοι-αὐτακ εὑρίσκονται πανταχοῦ. Ήξ καταλέξωμεν δμως ὃδε περιπτώσεις μόνον τινάς, ἐν αἷς σαφῶς κατηχόντεται ἡ ἐναντιωματικὴ τοῦ δέ δύναμις. Ἐπὶ τὸ σχέστατον δέ γίγνεται τοῦτο δῆλον ἐκ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἥν κεῖται ὃ δέ μετὰ πρότασιν ἀργητικήν ἀντὶ τοῦ συνηθέστερον τιθεμένου ἀλλά. Ηλήν ἀλλ' δμως δὲ εἰνε ἀσθενεστέρος τοῦ ἀλλά, διότι, διὰ μὲν τοῦ ἀλλά ἡ ἐν τῇ προηγουμένῃ προτάξει ἔξαγγελθεῖση ἔννοια πατελῶς αἱρεται διὰ τῆς ἀντίθεσεως = ἀλλὰ τούναντίον διὰ δέ τοῦ δέ μόνον ἀντιτιθεται εἰς την προηγουμένην ἔννοιαν ἐτέρη τις = ἀλλὰ μόνον, πλὴν μόνον, ἀλλά. A, 181 «τεθεὶς δέ ἐγώ οὐκ ἀλεγίζω οὐδὲ θθομαι κοτέοντες, ἀπειλήσω δέ τοι ὥδε» Θουκ. I, 5 «οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μηλλον». 4, 86 «αὐτὸς δέ οὐκ ἐπὶ κακῷ, ἐπ' ἐλευθερώσει δέ τῶν Ἑλλήνων παρελήλυθε». Συνήθως κεῖται ἐν τῇ πρώτῃ προτάξει δέ μέρ (ἰδε §. 527). Θουκ. 2, 98 «πορευομένῳ δέ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν

οἱ Baumlein ἐν τῷ βῆμ. συγγρ. σ. 89 παράγει αὐτὸν ἐκ τῆς βίης δειν V δυν. (οἵον δεύτεροι=εἰμι κατάτεροι, ὕπολειπομαι), δεύτερος, ὥστε δὲ καὶ κατ' εὐτὸν σημανεῖς δεύτερον (ἐπόμενον). ‘Ο Klotz δὲ εἰς Devar. II. σ. 355 καὶ ἄλλοι: θεωροῦσι τὸν δέ ὡς ἐξηθενημένον τόπον τοῦ δή. ‘Ο J. Kvičala (Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1864. σ. 315) θεωρεῖ τὸν δέ ὡς ταῦτὸν τῷ δεικτικῷ δέ, ἐν τοῖς οἰκόνδε, δέ, τοιόσδε, ἐνθάδε κτλ. καὶ ὡς περικοπὴν δράχαιον τίνος τοπικον ἐπιδρῆμ. ἐν τῷ σημασίᾳ δέωνά, ἀφοῦ δέ, γερμαν. da.

τοῦ στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ προσεγγίγνετο δέ». Ἄδε 1, 50. 125¹⁾. Κατάδηλος ἐπίσης γίγνεται ἡ ἐναντιωματικὴ αὐτοῦ φύσις, διτονός δὲ τιθῆται ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ λόγου τινός, ἐπομένως δηλοῖ τότε ἀντίθεσιν πρὸς ἔννοιαν εἴτε ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τοῦ λέγοντος ὑπάρχουσαν, εἴτε ὑπ' ἄλλου τινός πρότερον ῥήθεται. Ξεν. ἀν. 5. 5, 13 «ἡμεῖς δέ, ὡς ἀνδρες Σινωπεῖς, ἤκουμεν κτλ.» ἀναφορικῶς πρὸς τὸν πρότερον ῥήθεντα λόγον τοῦ πρέσβεως, ὡσεὶ προϋπήρχε «ὑμεῖς μὲν ταῦτα λέγετε» μ. σ. Kühner. 6. 6, 12. 7. 3, 30. 6, 40. Τίθεται δῆμος τοιουτορέπως καὶ διαλλά. Οὕτω πως ἐπ' ἵσης τίθεται δὲ ἐπὶ ἀρωτήσεων ζωηρῶν ἢ ἐμπλέων πάθους, ἢ ἐπὶ ἀραγωκήσεων μυστηρεσκείς, διτε δὲ ἀποτελεται ἀντίθεσιν πρὸς ἔννοιαν συμπληρωτεαν εἴτε ἐκ τῶν προηγουμένων εἴτε ἐκ τῶν ἐπομένων εἴτε καὶ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συνχρείξ²⁾. Z, 123 «τίς δὲ σὺ ἔστι...;»=πλὴν ποιὸς εἰσαι σύ; καὶ ποιὸς εἰσαι σύ; ἔνθα πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν ἐκ τῶν κατωτέρω τὴν ἑξῆς ἔννοιαν, διτις τοιλῆρας τὰ μοι ἀντισταθῆς; K, 82 «τίς δὲ οὗτος.. ἔρχεται οἷος νύκτα διόρρονταν..;» καὶ ποιὸς εἰσαι σύ, διτις ἔρχεσαι μόνος πρὸς με, ἐνῷ οἱ ἄλλοι κοιμῶνται; A, 540. Φ, 481. Ἰσα. 8, 24 «σὺ δὲ τίς εἶ; σοὶ δὲ τί προσήκει θάπτειν»; μ. σ. Schöemann. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 13 «ὦ μωρέ, τοὺς δὲ καλοὺς οὐκ εἶης φιλοῦντας ἐνίεναι τι;» ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προηγηθέντα «ἐνίησι γάρ τι τὰ φρελάγγια κατὰ τὸ δῆγμα μ. σ. Kühn. Κύρ. 5. 1, 4 «ἐώρακκς δ', ἔφη, τὴν γυναικεῖαν..;» Ἐπεκνηληματίζεται δὲ δὲ ἐν τῇ ἀρωτήσει μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως. Ξεν. π. πόρ. 5, 3 «τί δέ..; τί δέ..; οἱ δέ..; κτλ.» Δημ. 21, 209 «ἢ δεηθέντι τῷ τῶν πολλῶν προσχοῖτεν, ἀλλ' οὐκ ἀν εὐθεως εἰποιεν «τὸν δὲ βάσικαν, τὸν δὲ διλέθρον, τοῦτον δὲ ὅριζεν, ἀναπνεῖν δέ;» Οὕτω δὲ καὶ τὸ συγχά ἐν τοῖς διαλόγοις τιθέμενον μόνον, τι δέ; εἰς τὰς πλήρεις πάθους ἀρωτήσ. τι δέ;=τι δέ; καὶ τι; quid vero? πολλάκις δῆμος τίθεται καὶ ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ ἔννοιάς εἰς ἔννοιαν, καθὼς καὶ ἐπὶ συνεχείας τοῦ λόγου=quid autem? ἀλλὰ τι; τι προσέτι; Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 4 μ. σ. Kühn. Καὶ εἰς τὰς ἀπαρτήσεις. Ἡρδ. 1, 115 «ό δὲ ἀμείβετο ὁδε· Ὡ δέσποτα, ἐγώ δὲ ταῦτα τοῦτον ἐποίησα σὺν δίκῃ»=ναί, ἀλλ' ἐγώ κτλ. Σοφ. Οἰδ. τ. 379 «Οἰδ. Κέσσοντος ἢ σοῦ ταῦτα τὰ ξευρήματα; Τειρ. Κρέωρ δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ τοί». Τὸ Κρέωρ δὲ προηγεῖται. ἀμέσως ἀντίθετικῶς, ἐπειδὴ δὲ Τειρ. ἔχει ἐν νῷ «σὺ συντῷ πῆμα εἰς Schneidew. Καὶ ἐπὶ συνεχείας προσέτι λόγου διακοπέντος. Γ,

1) Ὅ. Hirtung I. σ. 171. Bäumlein ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 75. - 2) Ὁ Κνιταλα ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. 324 ἐκλαμβάνει τὸν δὲ ἐν ταῖς τοιαύταις ἀρωτ. ως πάντως ἀπόλυτον ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναφορᾶς πρὸς ἄλλην τινὰ ἔννοιαν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ή σχέσις αὕτη εἶνε ἐνίστε κεχρυμμένη, τὰ μάλα ἐν τῇ συναρτίᾳ τοῦ λόγου, ἐν τοῖς πλείστοις δῆμοις χωρίοις; ή σχέσις αὕτη εἶναι καταφανεστάτη.

200 «οὗτος δ' αὖ Ακερτιάδης» ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἐν 178 «οὗτος γ' Ἀτρείδης». 229 «οὗτος δ' Αἴας ἐστιν.» - Οὕτω τίθεται ὁ δὲ καὶ ὅταν ἔντιτιθῆται εἰς ιδέαν φευδῆ ἐπέρχεται τις ἀληθής καὶ δρῦν, ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ ὅμως, τὸ δέ, τὰ δὲ=contra, τούναντίον¹⁾. χ. 32 «ἴστενεν ἔλαστος ἀνήρ. ἐπειδὴ ράσταν οὐκ ἔθέλοντας ἀνδράς κατατεῖναι· τὸ δέ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν, ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆππο.» ψ., 153. Πλ. Φειδ. 87, ε «τὸ δ', οἷμα, δ. Συμβίκ, οὐκούσις; ἔγειρ.» Εἳτε δὲ σκρέστερον καταχράντεται ἡ σηματία αὕτη, ὅταν κατηται, τὸ δὲ ἀληθῆς οἶνον Πλ. πολ. 443, δ. Τίμ. 86, δ, ἥ, τὸ δὲ ἀληθεία γε οἶνον Πλ. νόμ. 731, ε, ἥ ὅταν κατηται τὸ, τῷ ὅρτι μετὰ τό, τὸ δέ οἶνον Πλ. ἀπολ. 23, α.-Οὕτω πως καὶ διὰ ταν ἔντιτιθῆται τὸ πραγματικόν τῷ μη πραγματικῷ διὰ τοῦ, καὶ δὲ=πλὴν τόρος, ἄλλος τόρος, τόρος ὅμως, πυνταutem (§ 498, 2). Πλ. 37, β «εἰπείσθητε ἢν· νῦν δ' οὐδὲ διέδησαν ἐν γρόνῳ διλύγω μεγάλης; δικενόλαχς ἀπολύθεσθαι.» 31, β. 36, α. Σημ. Εἴδην δὲ οὗτοις τῶν συγγραμμάτων αὐτοῖς (οἰκον. π. πολιτ. Αθην., ἀπολογ.) ἀμέσως; ἐν τῇ ἀρχῇ μεταγενέρηται τὸν δὲ ἡ τὸν ἀλλάζει (π. πολ. Λακεδ., καὶ συμπόσ.), ἔξηγεται τούτο τὸ μέν, ὅτι ἀναφέρεται οὗτος εἰς προγενέστερον σύγγραμμα, ὡς π. γ. ἐν τῷ συμποσίῳ τὰ ἀπομνημονεύματα, τὸ δέ, ὅτι εἶγεν ἐν νῷ ἰδεῖν τιάν, ὡς ἐν τῷ οἰκονομικῷ, ὅτι δηλ. ὁ Σωκράτης εἶχεν διμήληση καὶ περὶ πολλῶν ἔντικεμένων «Ἔκουσα δὲ ποτε αὐτοῖς καὶ περὶ οἰκονομίας τοιάδε διαλεγομένους,· τὸ τέλος, ὅτι τὸ σύγγραμμα ἀποτελεῖ τρῆμα μεγαλητέρου συγγράμματος, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐν ταῖς περιπολίτ. Λακεδ. καὶ Αθην.» συγγραφαῖς.

§. 527. Μέν.. δέ.

1. Ἡ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλης σχέτεις τῆς ἐνδοτικῆς καὶ ἐνκνιτικῆς προτάσσ. ἔκφρέτεται ὡς τὸ πολὺ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ μερὸς εἰς τὴν ἐνδοτικὴν πρόταση, ὅστις, ἐπειδὴ δηλοῖ ἔμδοσιν, ὑποχώρησιν, συγκατάθεσιν, ἀναφέρεται ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὸν περιορισμὸν τὸν ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ διὰ τοῦ δέ ἔκφρασμενον. Ός δὲ δὲ δύναται νὰ δηλώσῃ ἔντιθεσιν τόσῳ ισχυράν τοσῷ καὶ δοθενῆ, οὕτω καὶ ἡ σημασία τοῦ μερὸς δὲ μὲν εἰνεις ισχυροτέρων καὶ ἄλλοτε ἀτιθενεστέρων. «Οταν ἔντιτιθῶνται εἰς τὴν μετὰ τοῦ μερὸς πρότασ. πλείονες προτάσ., ἐκάστη τούτων λαχυρίζει τὸν δέ.

2. Ἡ ἔντιτικὴ σημασία τοῦ μερὸς (προελθόντος; ἐκ τοῦ μήτρ, §. 503, 1) εἰνεις τό, μάλιστα, rai, ἀληθῶς, τῷ ὅρτι, τὸ γερμαν. zwar (προελθόντος ἐκ τοῦ zu Wahre ήτοι Wahrheit=τῇ ἀληθείᾳ). καὶ λοιπὸν ἀναλαμβάνει τρόπον τινὰ τὸ ἔργον νὰ ἀποστήσῃ τὴν ἐνδοστικὴν πρότασην τῆς ἐνκνιτικῆς, εἰ καὶ ἡ σημασία κώτου αὕτη δὲν εἰνεις συγκῆν μεταφράζομεν δὲ τοῦτο δὲ μὲν διὰ τοῦ, τὸ μέρ., τὸ δέ, ἀφ' ἐρδε μέρ..ἀφ' ἐτέρου δέ, ἄλλοτε διὰ τοῦ, rai μέρ..illá,

1) "Id. Baumlein σ. 96 καὶ ldiq Stallbaum εἰς Πλ. ἀπολ. 23, a.

κοι: ἄλλοτε εἶνε δυσμετάρρηστον. α) Ηλ. πολ. 457, β «τὸ μὲν ὡφέλιμον καλόν, τὸ δὲ θλιβερὸν αἰσχρόν.» Εὐρ. Ορ. 978 «μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπός, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ.» β) Θουκ. 3, 68 «διέφθειραν δὲ Πλαταιέων μὲν αὐτῶν οὐκ ἐλάσσους διακοσίων, Ἀθηναίων δὲ πέντε καὶ εἴκοσιν.»

3. 'Ο συνδετικὸς τύπος μέρ..δὲ τίθεται: ιδίᾳ εἰς τὰς ἔπομένκς περιπτώσεις.

α. Ἐπὶ τοῦ καταχειρισμοῦ τοῦ τόπου, γρόνον, ἀριθμοῦ, τάξεως καὶ προσώπων, καθότι τὰ διὰ τοῦ μέρ..δὲ μέλη πικράκεντα: μὲν ἀλλήλοις, διατείει ὅμως ἐν ἔκκστον κεγωρισμένον τοῦ ἄλλου· οἷον ἐρταῦθα μέρ..ἐκεῖ δέ· ἐνθα μέρ..ἐνθα δέ· ὅτε μέρ (ποτὲ μέρ) ..ποτὲ δέ· (ἱδ. §. 518, 4) τοτὲ μέρ..τοτὲ δέ, (τά, ὅτε, καὶ, τότε ἐν τῇ σχέσει ταύτῃ λαμβάνοντι τὸν τονισμὸν τοῦ ποτέ)· ἄλλοτε μέρ..ἄλλοτε δέ: ἄμα μέρ..ἄμα δέ· πρῶτο μέρ (πρῶτα μέρ ποικιλ. ὡς τὸ πολύ, καὶ σπαχ. πεζόν. π. χ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 31)..Ἐπειτα δέ· τῇ μέρ..τῇ δέ· πῇ μέρ..πῇ δέ=οὗτω πως..ἄλλως: ἄλλα μέρ..ἄλλα δέ γ, 26· τὸ μέρ..τὸ δέ· τὰ μέρ..τὰ δέ· καὶ τοῦτο μέρ.. τοῦτο δέ, (τὸ τελευταῖον τοῦτο περὶ Ἡρόδοτῷ, ἐνίστε ὅμως καὶ παρὰ τοῖς ἀττικ. ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις· οἷον Ἰσορ. 4, 21. 22. Δημ. 20, 59. 60.)· καὶ τέλος; ἡ σύνδεσις, ὁ μέρ..ὁ δέ=οὗτος μέν..ἐκεῖνος δέ, hic..ille (§§. 457, 4. 459, 1, d). Καὶς ἀρκτικῶς ἐσήμανε τοπικὴ μόνον διαχορᾶν (ἐδῶ μέν..ἐκεῖ δέ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ..ἀφ' ἑτέρου δέ), οὐχὶ δέ καὶ προσωπικὴν διαίρεσιν.

Σημ. 1. Ἐν τῇ συνδέσει δὲ μέν.. ὁ δέ, τὸ μέν, δὲ μὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ πλησίεστερον τῶν προηγουμένων οἰσιαστικῶν, τὸ δέ, δὲ δὲ εἰς τὸ ἀπωτέρῳ. Ξεν. ἀν. 1. 10, 4 «βασιλεὺς τε καὶ οἱ "Ἐλληνες.., οἱ μὲν (δῆλ. οἱ "Ἐλλῆν..) οἱ δὲ (δῆλ. θεσιλεὺς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ).» 5. 4, 12. Θουκ. 1. 68, 4, μ. σ. Popp. 4, 62, 2.

Σημ. 2. Τὸ ἐν τῶν δύο μελῶν παρισταται πολλάκις: ἐν μεταβεβλημένω τύπῳ· οἷον ὁ μέν.. ἄλλος δέ· οἱ μέν.. ἔνιοι δέ, ή, ἔστι δ' οἵ· οἱ μέν.. ἄλλος δέ· οἱ μέν.. ἔτεροι δέ· οἱ μέν.. καὶ οἵ· δὲ τὸ μέν.. ἔνιοτε δέ· δὲ τὸ μέν.. ἄλλοτε δέ· ἄλλοτε μέν.., δὲ τὸ δέ (ἱδ. §. 518, 3. 5.)· κτλ. Θουκ. 7, 73 «καὶ οἵ μὲν εἰπόντες ἀπῆλθον, καὶ οἱ ἀκούσαντες διηγγειλαν τοῖς στρατηγοῖς.» Ξεν. Ἱερ. 6, 14 «ἄμα μὲν φυλάττεοθα.., καὶ χρῆσθαι δὲ αὐτοῖς μ. σ. Breitenb. Κύρ. 1. 4, 3 «ἄμα μέν.. ἔτι δὲ καὶ..» Πλ. Φίλ. 32, d «τοτὲ μέν.. τοτὲ δέ.. ἐνίστε δέ.. ἔστιν ὅτε μ. σ. Stallb. Φαιδρ. 237, e «τοτὲ μέν.. ἔστι δὲ τοτὲ μέν.. ἄλλοτε δέ..» νόμ. 658, b «τὸν μὲν τινα.., ἄλλον δέ.., τὸν δὲ τινα.., τὸν δὲ αὖ..» Φαιδ. 59, a «δὲ τὸ μὲν γελῶντες, ἐνίστε δὲ διαχρύνοντες.» Πρωτ. 334, a «ἴγανε πολλὰ οἵδε· ἂνθρώποις μὲν ἀνωρεῇ ἔστι.. τὰ δὲ γε ὡφέλιμα» (ἀντὶ «πολλὰ οἵδε, ἂνθρώπων τὰ μὲν ἀνωρεφ. ἔστι.. τὰ δὲ γε ὡφ.», μ. σ. Hdrf. Σοφ. Οἰδ. τ. 603. 605 «τοῦτο μέν.. τοῦτ' ἄλλοι», ἀντὶ τοῦτο δέ, μ. σ. Schneider. «Ἄντ. 61. 63 «τοῦτο μέν.. ἐπειτα δέ..» 165. 167 «τοῦτο μέν.. τοῦτ' αὖθις..» Φίλ. 1345 «τοῦτο μέν.. είτα». Αἰ. 670. 672 «τοῦτο μέν.. ἔξισταται δέ» Z, 147 «τὰ μέν τε.. ἄλλα δέ τε..» Δημ. 9, 24 «τοῦτο

μὲν διπέν.. καὶ πάλιν Λακεδεμονίοις.» μ. σ. Bremi.. 48 «πρώτον μέν.. οὗτω δὲ ἀρχαῖς εἶχον,» μ. σ. Bremi.. 58 «τοτὲ μέν.. πάλιν δέ.» Πλά. N. 3, 43 «τὰ μέν.. τέ.. τέ.. δέ.. δέ..» 8, 30. Πόθ. 11, 46. 49. Ο. 73 «τὰ μέν.. δέ..» Ἐνίστε δὲ ἡ αἵρεταις τοῦ, δὲ μὲν μεταπίτης καὶ εἰς ἀναφορικήν, ἢ καὶ τάνακαλιν. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 16 «τῶν δὲ ἄγγελων τοὺς μὲν εἴσαντες Γαδάτας διαφέρειν.., οὖς; δὲ ἔλαβε κτλ.» 2. 4, 23. ἀν. 2. 3, 15 «οἵτις μέν.. αἱ δέ,» μ. σ. Kühn. Κύρ. 3. 1, 32 «ὅσην μέν.. τὴν δέ. 1.)

Σημ. 3. Πολλάκις ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τίθεται καὶ κατὸ τὸ οὐρανοκόν. Πλ. πολ. 366, εἰς «ὦς τὸ μὲν (ἡ ἀδικία) μέγιστον κακῶν, ὅσα ἔχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ, δικαιούσην δὲ μέγιστον ἀγαθόν.» Θεοτ. 157, εἰς «ἀδικεῖν δὲ ἔστιν ἐν τῷ τοιούτῳ, ὅταν τις μὴ χωρίς μὲν ως ἀγανακτέμενος τάς διατριβάς ποιήσῃ, χωρὶς δὲ διτελεύμενος, καὶ ἐν μὲν τῷ παιζῃ., ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι σπουδάζῃ.» Θεοτ. 1, 84 «πολεμικοὶ τε καὶ εὔσουλοι. γιγνόμεθα, τὸ μέν, στοι αἰδῶς σωφροσύνην; πλεῖστον μετέχειν.., εὔσουλοι δὲ ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπερούπιας παιδεύσμενοι» 2) «Ἐνίστε ἐπαναλαμβάνεται τὸ οὐρανοκόν. ἐν τῷ, ὃ μὲν ἡ τῷ, δὲ δέ γάριν ἱμφάσεως ἡ σφρηνείς. Θουκ. 7, 86 «ξυνέβαντε δὲ τὸν μὲν πολεμιώτατον ἀντοῖς εἶναι, Δημοσθένην, διὰ τὰ ἐν τῇ νήσῳ καὶ Πύλων, τὸν δὲ διὰ τὰ αἰτά ἐπιτεθείστατον.» Πλ. Πρωτ. 351, α. πολ. 604, ε. Ποργ. 501, α. μ. σ. Hdrf. Ἀρρ. Ἀγρ. 179 «γέγω μέν.., οἱ δὲ ὁσφοντο, πρεσβύταί τινες Ἀγαρνικοί.» Λυσ. 395 «οἱ δὲ Δημόστρατος.., ἡ δὲ ὑποπεπωκοί, ἡ γυνὴ ἣν τοῦ τέργους.» Καὶ ἄνευ προηγουμένου μέν. Θουκ. 8, 77 «οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμψθέντες εἰς τὴν Σάμον, οἱ δέκα πρεσβευταί.» Πλ. Εὐθεδ. 300, ε «καὶ δὲ Κλεινίας.., δὲ μοι, πανούργος; ὥν, δὲ Κτήσιππος.» 3)

Σημ. 4. Τό, οἱ δὲ διὰ τὴν ομηρούς τοῦ τινὲς πρέπει νὰ τιθῆται ἄνευ προηγουμένου, οἱ μέν, ὅταν ἀντιτίθεται εἰς πλείστα ἀριθμὸν ἀντικειμένον. (προσώπ. πραγμάτ.). Ἡ Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 14 «οἱ αἰχμάλωτοι.. ἀποδράντες νυκτὶ; ώροντο ζεῖ Δεκέλειαν, οἱ δὲ Μέγαρας δῆλοι οἱ περισσότεροι τῶν αἰχμαλ. Ἕψυχον εἰς Δεκ., τινὲς δύοις εἰς Μέγ., λαν δὲ ἔκειτο, οἱ αἰχμαλ. οἱ μέν.. οἱ δὲ θεὶ Ισημαντίνοις ἀριθμὸν ἔξι ἀριθμούσιν. 2. 4, 14. Κύρ. 6. 3, 9 «προελληνούστες ἐπὶ γιλόν, οἱ δὲ ἐπὶ ξύλα.» ἀν. 1. 10, 3. 5. 4. 31. 7. 4, 17. 5. 2 Πλ. συμπ. 207, δ «νέος δέ τι γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύν.» Εὐρ. Ἐξ. 1162. Οὕτω καὶ μετὰ πρότοις ἀναφοράς. Ξεν. Κύρ. 4. 5. 46 «ὅράτε, ἐποιοῦσι διὰ τῶν πάρεισιν, οἱ δὲ προσάγοντες» ἀν. 2. 3, 10 «προειδούστοις διαδέσθεις; ἐν τῶν φοινίκων, οἱ δέ την ἐκπεπιστάσθεις, τούς, δὲ καὶ ἐξέκοπτον.» 4) «Ἐν ἄλλοις δύοις χωρίοις πράγματι τά, δὲ μέν, οἱ μὲν πραλείπονται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ. Χ. 157 «τῇ δὲ παραδραμέτην, φεύγων, δὲ δὲ ὅπισθεν διώκων» ἀντὶ δὲ μὲν φεύγων. Εὐρ. Ηρ. μαργ. 636 «γρήματαν δὲ διάφοροι ἔχουσιν, οἱ δὲ οὖς.» Ορ. 1489 «νεκροὶ δὲ ἐπιπτον, οἱ δὲ ἔμελλον, οἱ δὲ ἔκειτο.» Ἐλ. 1605. Ηρ. τ. 1350. μ. σ. Klotz. Ηλ. Κρατ. 385, β «οὐκοῦν εἴη ἐν λόγοι; ἀληθής; δὲ δὲ φεύδηται;» Φίλ. 36, ε «φεύδεις, αἱ δὲ ἀληθεῖς οὐκ εἰσίν ηδοναίς.» Πρωτ. 330, α «ἔκειτο δὲ αὐτῶν ἵστιν ἄλλο, τὸ δὲ κλλο.» μ. σ. Stallib. καὶ H. Sauppe. Θεοτ. 181. δ. συμπ. 207, δ. Τὴν ἐξήγησιν τοῦ τελευταίου τούτου εἴδους τῇ ἐκφρίσας; ίδ. §. 531, 3, 5.)

1) "Id. Math. II. §. 289, σημ. 6. Hermann ad Vig. σ. 701, 14.-2)
Heindorf εἰς Πλ. Χαρμ. 161, α.-3) "Id. Bernhardy Σύντ. σ. 308.-4)
"Id. Kühn. εἰς Ξεν. ἀν. 1. 10, 3.-5) "Id. Funkhaenel Ztschr. f. d. Altertumsw. 1847, σ. 1075.

b. "Οταν προστιθῶται ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἀρτικευμέρῳ (προσώπῳ ἢ πράγματι) πολλὰ ἐπίθετα (κατηγορήματα), καθὼς καὶ ὅταν πολλὰ κατηγορούμενα (ῥῆμα) ἢ πράξεις ἀταφέρωται εἰς τὸ αὐτὸν ἀρτικείμενον (πρόσω. ἢ πράγμα). Σοφ. Φ. 239 «ἐγώ γένος μὲν εἰμι τῆς περιφρόντου Σκύρου, πλέω δ' ἐς οἶκον, αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως». Λυκοῦρ. 5 «εἰδὼς Λεωχράτην φυγόντα μὲν τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος κινδύνους, ἐγκαταλιπόντα δὲ τοὺς αὗτούς πολίτας, προδεδωκότα δὲ πᾶσαν τὴν ἡμετέραν δύναμιν, ἥπασι δὲ τοῖς γεγραμμένοις ἔνοχον ὄντα», μ. σ. Maetzner. 8, 27. Ισοχρ. 16, 20 «ἔπειτε μὲν Τισσαρέονταν..., ἔπειτε δὲ τοὺς συμμάχους ὅμων ἀφεσταμένους, διέδωκε δὲ παρ' αὐτοῦ μισθὸν τοῖς στρατιώταις, ἀπέδωκε δέ.., διήλλαξε δέ.., ἥπεστρεψε δέ.» 4, 61. Ξεν. ἡγ. 3, 1, 19.

Σημ. 5. Περὶ τοῦ οὗ δὲ=οἱ αὐτοὶ λιδειγνε ἢ ἀλλά, ὅμως, μετὰ προηγούμενον μὲν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου Ἡ. §. 469, 2.

c. "Οταν τὸ πραγματικὸν ἀρτιτιθῆται τῷ μὴ πραγματικῷ· τοῦτο δὲ γίγνεται ιδίᾳ διὰ τοῦ, νῦν δὲ=nunc autem, τόρχ ὅμως (§. 492, 2). Β, 80 «εἰ μέρι τις τὸν ὄντειρον Ἀχαιῶν ἄλλο; ἔνισπεν ψεῦδός κεν φτιενε..» νῦν δ' ἵδεν, θεοὶ μέγ' ἔριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἰναι». Ἡρδ. 1, 39, 2. Θουκ. 1, 68. Πλ. Φιλίδ. 244, a.

d. "Οταν ἐν μὲν τῇ προηγουμένῃ προτάσει. κατὰς ἄλλος (ἄλλως) μετά τινος ἀργήσεως, ἢ δὲ ἐπομένη ἡνε καταστατική. Ἡρδ. 5, 387 εόντιστος..ἄλλως μὲν εὐδαίμως εἰχεῖ εὐσφράκτεως στημάντι, δὲ τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρόσκες τὴν κεφαλὴν ἔστιξε..» ὡς δὲ ἀνέρουσαν τάχιστα (αἱ τρίχες), ἥπερεμπε εἰς Μίλητον ἐντειλάμενος αὐτῷ ἄλλο μὲν εὐδέρ, ἐπεάν δὲ ἥπικηται εἰς Μίλητον, καὶ εἰνεῖν Ἀρισταχρόνη, ζυρόσκντά μιν τὰς τρίχας κατιδέσθιει ἐς τὴν κεφαλὴν». Πλ. ἀπ. 32, b «ἐγώ ἄλληρ μὲν ἀρχὴν οὐδεμιαν πώποτε ἥρξα ἐν τῇ πόλει, ἔδούλευσα δέ = ἐγενόμην ὅμως βουλευτῆς. πολ. 359, ε «τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδέτερ, περὶ δὲ τῇ γειρὶ γρυποῦν δικτύλιον.

e. Πρὸς δῆλωτιν ἐρατιώσεως Ἡ. 518, 9.

f. Ἐπὶ ἐπαραλήψεως (ἀραφορᾶς) τῆς αὐτῆς ἢ καὶ ἄλλης συγωνύμου λέξι. ἐν δυσὶ διαφόροις προτάσ., καθότι διὰ τῶν μεριστικῶν καὶ ἀντιθετικῶν δύο προτάσ. μέν..δέ, ἡ κοινὴ ἔννοια παρίσταται οἵονει τοπικῶς διὸ δύο διαφόρους ἐπόψεις, καὶ ἔνεκκ τούτου ἐξήρεται ἡ δύναμις καὶ σπουδαιότης αὐτῆς. Α. 288 «πάρτων μὲν κρατέειν ἔθέλει πάρτεσσι δ' ἀνάστοσιν» Ἡρδ. 3, 52 «καὶ εἴλε μὲν τὴν Ἐπίδυχον, εἴλε δὲ αὐτὸν Προκλέχ». 6, 112 «πρῶτοι μέν..πρῶτοι δέ». 7, 9, 1 «ἐπιστρέψθε μέν..ἐπιστρέψθε δέ.» Θουκ. 3, 33 «ἡλθε μέν..ἀριψινεῖτο δέ.» Ξεν. ἡγ. 1, 3, 17 «όκνοιν μέν..ροδοῖμην δὲ ἄν..» ἥπομν. 2, 1, 12 «ἐγώ δὲ σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς». 1, 1, 2 «πολλάκις μέν..πολλάκις δέ.» Καὶ μετ' ἀραφορικῶν καθὼς καὶ συγδέσμων.

Θουκ. 6, 2 «ώς μὲν αὐτοί φασι..., ως δὲ ή ἀληθεῖς εὑρίσκεται». Σεν. ἐλλ. 7, 1, 17 «διπόσους μέν..διπόσους δέ». ἀπομν. 1, 2, 28 «εἰ μέν..εἰ δέ».

g. "Οταν ή ἀγαροφυκή σύνταξις μεταπίπτῃ εἰς μεικτικήν. Κ, 243 «πᾶς θν..Οδυσσῆος λαθούμην, οὐ πέρι μὲν πρόρρων προκόπην.., φύλετ δέ ή Ηπειρός Αθήνην» ἀντί, δην δὲ φίλετ. Συνήθως ὅμως ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη παρακλείπεται μὲν ὁ μὲν ἐν τῷ πρώτῳ μέλει. τίθεται δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ μόνοι, δὲ δὲ ή κατ." Id. §. 561, 1.

Σημ. 6. "Οτι δὲ ίκαν τῶν διὰ τῶν μέν..δὲ ἀντιτίθεμένων μελῶν τὸ μὲν διάντας νὰ ἔξεντρον κατὰ μετοχήν, τὸ δὲ ἔτερον διὰ βήμ. κατηγορικοῦ γένομεν ἐν §. 461, 4.

§. 528. Θέσις τοῦ μὲν καὶ δέ.

1. Κανονικὴ θέσις τοῦ μὲν καὶ δὲ εἶναι νὰ προσκολλῶνται (ἐπιτάξισται) εἰς τὰς λέξεις τὰς ἀληθήκους ἀντιτίθεμένας. Τοῦ κανόνος τουτου πολλάκις εἰσιν αἱ ἔξιρεσεις. "Οταν δύο λέξεις ὡς στενῶς πρὸς ἀληθήλας συνδεδεμέναι, τιθῶνται ταῦτα συνήθως, ως καὶ τὸ τέ (§. 520, σημ. 5), μεταξὺ τούτων οἵον Θουκ. 1, 71 «τῇ μὲν παραπονῆ.., τῇ δὲ γνώμῃ» πολλάκις ομως τίθενται καὶ κατόπιν ἀμφοτέρων, ἵνα ἔξιρωσι τὴν προηγ. λέξην οἵον Θουκ. 3, 22 «ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν μέν». 4, 114 «οἱ Τεγεάται μέν». 2, 49 ατῷ πεζῷ δέ». 1, 70 «τοὺς μὲν σώμασιν..τῇ γνώμῃ δέ». 3, 11 «ἐν τῷ αὐτῷ δέ». 2, 98 «ἐν δεξιᾷ μέν..ἐν σφιστερᾷ δέ». Σεν. συμπ. 2, 2 «ἡ αὐλητρίς μέν..,δὲ παῖς». 17 «τὰ σκέλη μέν.., τοὺς ὄμοις δέ». (Ἀμέσως ὅμως μετὰ τοῦτο «τοὺς μὲν ὄμοις.., τὰ δὲ σκέλην.») ἀπομν. 1, 1, 12 «τὰ μὲν ἀνθρώπεικα.., τὰ δικιμονικά δέ.» 1, 4, 3 «οὐ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον». ἐλλ. 6, 4, 17 «καὶ τοὺς ἐπ' ἀρχαῖς δέ». ἀν. 4, 8, 1, 7, 2, 16.π. τ. ἐππ. 5, 9 «τὴν ὑπὸ γαστέρα δὲ ἀγγεν καθόρσιν». [Περιέργον εἰναι τὸ ἐν 11, 8 «ἐπὶ τῶν τοιούτων ἥδη δὲ ἱππαζόμενοι ἵππων», ἐπειδὴ τὸ ἥδη ἔννοῦται στενῶς μετὰ τοιούτων, ιδ. Sauppe.]¹⁾ Οὕτω καὶ Θουκ. 6, 10 «τάχ' ἂν δὲ ἴωας». "Οταν ἄνακριθον οὖσιαστικῶν συντάξησηται μετὰ προθέσ., τὸ δὲ λαμβάνει τότε τὴν τρίτην θέσιν οἵον Σεν. ἀπομν. 1, 2, 24 «διὰ μὲν αὐληλος..διὰ δύναμιν δέ», σπανίως τὴν δευτέρην οἵον «διὰ δὲ φρόνησιν»²⁾. Ἐπὶ τῶν ἀντιστακῶν ὁ μέγ, ὁ δὲ μετὰ προθέσ. συντασσομένων τό, μὲν καὶ δὲ τίθενται κανονικῶς μετὰ τὴν πρόθεσιν. Σεν. ἀπομν. 3, 1, 8 «ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὖ τῶν ὀθῶνται». Πλ. πολ. 467, διεισ; μὲν ἔρχεται πάσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται. Φεκίδρ. 263, δι «ἐν μὲν ἔρχεται τοῖς σωρρονοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὔ.» μ.

1) Id. Popp. εἰς Θουκ. Μέρος 1 Τόμ. 1. σ. 302 καὶ εἰς 1, 6, 3. Kühner εἰς Σεν. ἀπομν. 1, 1, 12. 3, 1, 8. 4, 1, 3. ἀν. 3, 2, 7. - 2) Id. τὰ συνελεγμένα χωρία ὑπὸ Stange Lpz. Jbrb. Suppl. σ. 345.

σ. Stallb. Ισοχρ. 4, 151 «εἰς μὲν τοὺς ὑδρίζοντες, τοῖς δὲ δουλεύοντες.» Ἐν τῇ ποιήσει ἡ θέσις εἶναι ἐλευθεριωτέρα, π. χ. Αἰσχ. Πρ. 705 «πεζὸς η ναύτης δὲ κτλ.»

2. Συγγόντατα ό δὲ προσκολλάται εἰς ἄλλην λέξιν η εἰς τὴν ὑπάρχει τὴν ἀντίθεσις. Ἐν τῇ ποιήσει τοῦτο συγγόντατον, οὐδὲν ἥττον ὅμως δὲν εἶναι σπάνιον καὶ ἐν τῷ πεζῷ, οὕτω π. χ. ο δὲ ἔγαπῃ νὰ συνάπτεται περὶ Ομῆρος μετὰ προσωπικῶν η διεικτικ. ἀντωνυμιῶν(§.527,ε) οἷον Θ.119 «καὶ τοῦ μὲν ὁ ἐφάρμαξτεν, ο δὲ ήνιορχον θεράποντα..βάλε» ἀντί «ήνιορχον δέ..βάλε». Προσέτι δέ. Ξεν. Ιέρ. 1, 9 «πᾶς ην πολλοὶ μέρ.; πᾶς δὲ πάντες ἐζήλουν ἐν τοὺς τυράννους;» ἐτέθη οὕτως, ἵνα διετηρήσῃ τὴν συμμετρίαν ἀμφοτέρων τῶν προτάσεων ἀντί «πάντες δὲ πᾶς ην ἐζήλουν;» μ. σ. Breitenb. 3,8 «εὔρησεις μὲν τοὺς ἰδιώτας., τοὺς δὲ τυράννους», ἵνα μὴ ἐπικνηλάξῃ τὸ εὐρήσει, εἰ καὶ ηδύνατο νὰ τεθῇ οὕτως «εὔρ. τοὺς μὲν ίδι., τοὺς δὲ τυρ.» μ. σ. Breitenb., ίδ. ἀν. 2, 24. Αγ. 2, 24. Συγγόντατα η μετάθεσις τούτων ἔρειδεται ἐπὶ γιαστῆς τινὸς τάξεως τῶν λέξεων (§. 607, 3). Σοφ. Ἀντ. 557 «καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δὲ ἔγώ ὀδόκουν φρονεῖν.» Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 11 «ἔγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, σορὸν δὲ οὐδὲ ὄπωστιοῦν.» 3, 2, 4 «τὰ μὲν ἄλλα περιήρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδάίμονας ποιεῖν.» ἀν. 3, 4, 2 «ἔπαθε μὲν οὐδέν, πολλὰ δὲ κακὰ ἐνόψιτε ποιῆσκι.» 6, 1, 15 «Σινωπεῖς δὲ οἰκοῦσι μὲν ἐν τῇ Περιλαγονικῇ, Μιλησίων δὲ ποικοί εἰσιν.»

§. 529. Μέν..μέν. Δέ..δέ.-Μέν. μέν.. δέ..δέ.

1. Μετὰ τὸ ἀρθρὸν τὸ συνδεδεμένον μετὰ τοῦ μὲν τίθεται πάλιν ἐμράσσεως γάριν ἀρτωνη. Διεικτικὴ μετὰ τοῦ μὲν ἐπαραληπτικῶν. Ισοχρ. 4, 60 «καὶ τῷ μὲν ὑπερενεγκόντι τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν (δῆλ. τοῦ Ἡρκαλέους).., τούτῳ μὲν ἐπιτάττων.. διετέλεσεν.» Ἐνεκκ τοῦ αὐτοῦ δὲ λόγου ἐπαραληπτάρεται ἐνίστοτε ο ἐν τῇ ἐπιθετικῇ (ἀναρροφικῇ) η ἐπιρρυματικῇ προτάσ. κείμενος μὲν καὶ ἐν τῇ ἀντιστοιχούστῃ διεικτικῇ, η τῇ ἐπομένῃ προτάσ. Ἡρδ. 2, 42 «οἵσαι μὲν δὴ διός .. ιδρυνται ἱρόν .., οὗτοι μὲν νυν πάντες δέων ἀπεχόμενοι κλίγξ θύουσι π. σ. Baehr. 121 «καὶ τὸν (=θ.) μὲν καλέουσι θέρος, τοῦτο μὲν προσκυνέουσι τε καὶ εὖ ποιέουσι, τὸν δὲ κειμένων καλεύμενον τὰ ἔμπαλιν τούτων ἔρδουσι!».

2. Οὕτως ἐνίστε ἐπαραληπτάρεται γάριν ἐμράσσεως καὶ προηγηθέν τι μετὰ τοῦ δὲ ἀναρροφικόν, η καὶ ἄλλη τις λέξις διὰ διεικτικοῦ μετὰ τοῦ δέ. Ἡρδ. 2, 50 «λέγω δὴ, τὰ λέγουσι αὐτοὶ Αἰγύπτιοι· τῶν (=ῶν) δὲ οὐ φρονεῖν γινώσκειν τὰ οὐνόματα, οὗτοι δὲ μοι δοκέουσι οὐπὸ Πελασγῶν οὐνομασθῆναι». Πλ. Λάχ. 194, δ «ταῦτα ἔγαθος (δῆλ. ἐστίν) ἔκαστος ἡμῶν, ἀπερ πορός, ο δὲ ἀμφιθής, ταῦτα δὲ κακός.» Ισοχρ. 4, 176 «ἢ δὲ αἰσχύνην

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 62

ἡμῖν φέρει καὶ πολλοὺς τῶν συμμάχων ἐκδέδωκε, ταῦτα δὲ κατὰ χώρουν μένει». Ξεν. ἀπολ. 32, δ «έμοι θανάτου μὲν μέλει..οὐδὲ οὐτοῦν, τοῦ δὲ μηδὲν ἀδικον μηδέ, ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει» Πλ. Φιλ. 78, ε. μ. σ. Stallb. Λυκοῦργ. 127 «τῆς δὲ πίστεως, ήν..μετεῖχον, ταύτης δὲ μὴ κληρονομεῖν» μ. σ. Maetzner. Ἰσοχρ. 4, 1. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως ὅμως ὃ ἐν τῇ ἡγουμένῃ (προτάξει) δὲ ἐπαναχληφθάνεται καὶ ἐν τῇ ἐπομένῃ (ἀποδόσει). Ξεν. ἀν. 5. 5, 22 «Ἄδει ἡ πείληηςας, ἡμεῖς δέ..πολειμήσομεν». μ. σ. Kühn. 5. 6, 20 «εἰ δὲ θούλεσθε.., πλοῖα δ' ὑμῖν πάρεστιν». 7. 7, 7 «ἐπεὶ δὲ ἡμῖν φίλοι ἐγένεσθε.., νῦν δὲ ἔξελαύνετε ἡμᾶς». Διέφορα τούτων εἶναι τὰ πρόδγμα, ἐν οἷς δὲ τίθεται πρὸς ἀνάληψιν ἐννοίας ἡ δικαιοήματος μετὰ μακράν τινας τοῦ λόγου διαχοπήν. Συμβαίνει δὲ τοῦτο μᾶλλον χάριν ἐμφάσεως ἡ χάριν συφινέας. Πλ. Φιλ. 277, ε καὶ 278, δ «ὅδε..οὗτος δὲ ὁ τοιούτος ἀνὴρ κτλ.» μ. σ. Stallb. Ἡρδ. 1, 28 «χρόνου δὲ ἐπιγνούμενου καὶ κατεστραμμέων σχεδὸν πάντων τῶν ἐντός "Αλυος ποτηροῦ οἰκημένων (πλὴν γὰρ κτλ.) κατεστραμμέων δὲ τούτων κτλ."» Ξεν. Κύρ. 2. 3, 19. Οὕτως ἐνίστε δὲ ἀντιτίθεται καὶ εἰς πρότασιν παρενθετικῶς ἐκπεφρασμένην. Ἡρδ. 8, 67 «ἐπεὶ ὅν ἀπίκετο ἐς τὰς Ἀθηναῖς πάντες οὗτοι πλὴν Παρίων (Πάριοι δὲ ὑπολειφθέντες ἐν Κύθηρῳ ἐκχρεδόκεον τὸν πόλεμον, καὶ ἀποβήσεται), οἱ δὲ λαοὶ αἱ ἀπίκοντο ἐς τὸ Φέληρον κτλ.¹⁾.

3. Οὕτως ἀντιτίθενται πολλάκις καὶ δύο προηγούμενα μὲν εἰς δύο ἐπόμενα δέ, συμβάνει δὲ τοῦτο πάντοτε μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως²⁾. Ἡρδ. 2, 26 «τῇ (=ῃ) μέρι.., ταῦτη μέρι.., τῇ (=ῃ) δέ.., ταῦτη δέ.» 102 «ότεοις μέρι.., τούτοισι μέρι.. δέων δέ.., τούτοισι δέ.» Ξεν. Ιέρ. 9, 2 «τὸ μὲρι διδάσκειν.., καῦτη μὲρι ἡ ἐπιμέλεια.., τὸ δέ.., ταῦτα δέ.» οἰκ. 4, 8 «καὶ οὐδὲ μέρι.., τούτοις μέρι.., οὐδὲ δέ.., τούτους δέ.» 9, 9 «όσοις μέρι.., ταῦτα μέρι.., οἵσοις δέ.., ταῦτα δέ.» 19, 11 «εἰ μέρι.., ὑπὸ μέρι.., ὑπὸ δέ.., ὥστε τὰ ρυτὰ κίνδυνος ὑπὸ μέρι τοῦ ὕδατος σήπεσθαι μὲν δι' ὑγρότητα, κυκίνεσθαι δὲ διὰ ξηρότητα.» Πλ. ἀπολ. 28, ε «ἐγὼ οὖν δεινὰ ἐν εἴην εἰργασμένος, ὃ ἀνδρεῖς Ἀθηναῖοι, εἰ, ὅτε μέρι με οἱ ἔρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἴλεσθε ἔρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδίαί καὶ ἐν Ἀμριπόλει καὶ ἐπὶ Διγλίψ, τότε μέρι οὐ ἐκεῖνοι ἔταττον, ἔμενον.. καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν, τοῦ δὲ θεοῦ τάχτοντος, ὡς ἐγὼ φήθην τε καὶ ὑπέλαβον, φιλοσοφοῦντά με δεῖν ζῆν καὶ ἔσταζοντα ἐμκυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνταῦθα δὲ φοβηθεῖς ἡ θάνατος ἡ ἄλλο ὄτιον πράγμα λίποιμι τὴν τάξιν. Γοργ. 512

1) Vd. Hartuug. I. σ. 173. Klotz. ad Devar. II. σ. 376. - 2) f. Hartung. I. σ. 175.189. Werfer. Act. Monac. I. 1, 90. Buttma ann. exc. XII εἰς Δημ. κατὰ Μιδ. Stallb εἰς Πλ. ἀπολ. 28, ε. Γοργ. 512, α. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 4, δ, 2. Haase εἰς Ξεν. πολ. Λαχ. 3, 1. Kühner εἰς Ξεν. δν. 3, 1, 48.

α «εἰ μέρ τις.., οὗτος μέρ.., εἰ δέ τις .., τούτω δέ.» 514, b. c. Κρκτ. 386, α «οἰχ μέν.., τοιχῦτα μέν.., οἰχ δέ.., τοιχῦτα δ' αὖ.» Μενέξ. 94, δ «οὖ μέν.., ταῦτα μέν.., οὖ δέ.., ταῦτα δέ..» Ἰσοχρ. 7, 47 «παρ' οἵ μέρ γάρ μήτε φυλαχὴ μήτε ζημία τῶν τοιούτων καθέστηκε, μηδ' αἱ κρίσεις ἀκριβεῖς εἰσι, παρὰ τούτοις μὲρ διαφθείρεσθαι καὶ τὰς ἐπισκεψ; τῶν φύσεων ὅπου δὲ μήτε λαθεῖν τοις ἀδικοῦσι βρέδιόν ἔστι, μήτε φανεροῖς γενομένοις συγγνώμης τυχεῖν, ἐταῦθα δ' εἰςτήλους γίγνεσθαι τὰς κακοηθείας» μ. σ. Benseler. 8, 55 «οἴς μέρ.., τούτους μέν.., οἴς δέ.. τούτους δέ.» Οὕτω πω; δὲ δύναται νῦν προέλθῃ μεγάλη καταπλοκή, ἀλυσίς τῶν μελῶν τῆς προτάσεως, ὡς π. χ. Ἰσοχρ. 4, 150 «τὸ μέν.., πρὸς μέν.., πρὸς δέ.., οἱ δέ.., ὄμιλῶς μέν.., ἀπαντα δέ.. εἰς μὲν τούς.., τοῖς δέ.., καὶ τὰ μέν.., τὰς δέ..» Πλὴν ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷς ὁ παραλληλισμὸς οὗτος ἀνεπτυγμένος πάντοτε οὕτω κανονικῶς. Διὸ πολλάκις ἐλλείπει π. χ. δ ἐν τῷ δέ προμένῳ κώλῳ δέ» οἶον Ξεν. οἰκ. 4, 7 «οὐ μέρ.., τούτους μέν.., οὐδὲ δέ.., τούτους γκλεπῶς κολάζει». ἀν. 3. 1, 43. Ἀντιφ. 5, 30. Αυσ. 24, 8. Ψευδ. Ἰσοχ. 17, 48. Διημ. 24, 112· ἦ ἀντὶ τοῦ δευτέρου δὲ παρενθίσθαι συμπλεκτικός τις σύνδεσμος» οἶον Ξεν. κυνηγ. 13, 10 «ὅτι οἱ μὲρ ἔριστον κύνῶν γιγνώσκονται μὲρ ἐπὶ τὰ βελτίω., εἰ δὲ κακοὶ πάγκουσι τε κακῶς καὶ γιγνώσκονται ἐπὶ τὰ γείρων» ἀντί, πάρησουσι δέ, ἀπεσοῦσθαι δὲ δέ, διότι αἱ λέξεις πάσχονται τε κτ.). εἶναι μέλος μόνον προτάσεως· ἦ ἀντὶ τοῦ δευτέρου μὲρ τίθεται δέ, καὶ λοιπὸν μέρ.. δέ.. δέ, ὡς Ξεν. ἀν. 5. 7, 6· ἦ δὲν τῷ δευτέρῳ ἡγουμένῳ κώλῳ μὲρ δὲν ἀπανκλαμβάνεται· οἶον Ἰσοχρ. 4, 176 «& οὐκ κύτονάμους ἀρίστου., (ταῦτα μὲν) πάλαι λέλυται., ἀ δέ.. ταῦτα δέ.» ὁ δευτέρος μὲρ παραλείπεται, ὡς Ξεν. Κύρ. 6. 2, 14· ἦ ἀμφότερος τὰ ἡγουμένα κώλα στεροῦνται τῶν συνδέσμων μέρ.. μέρ.. οἶον Ηλ. Φιλ. 78, ε «Ἴπερ δέι κατὰ ταῦτα καὶ ωσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκῇ εἰναι τὰ διένθετα, τὰ δὲ ἄλλοτες' ἄλλως.., ταῦτα δὲ εἰναι τὰ δύνθετα» ἦ τὰ δύο ἀπόμενα τῆς προτάσ. κώλα δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνεπτυγμένα· οἶον Ἡρδ. 3, 108 «ὅσα μὲρ ψυχήν τε δεῖλα καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲρ πάντα πολύγονα πεποίηκεν.., ὅσα δὲ σχέτλια καὶ ἀνιηρά, ὀλιγόγονα», ἀντί, ταῦτα δὲ διηγόρα.

Σημ. Ἀγνωστος ἔτι εἶναι τῇ δημοτικῇ γλώσσῃ ὁ συμπλεκτικός οὐτος; τρόπος δια τῶν μέν.. μέν.. δέ.. δέ.. ὅπου δὲ παρ' αἰτῷ ἔπονται ἀλλιγλοις διό μέν, διεύτερος μὲν διὸ εἶναι ἀπλὴ ἐπανίληψις τοῦ πρώτου, ἀλλὰ ἀποτελεῖ νέαν ἀντίθεσιν πρὸς ἐπόμενον δέ, διότε δι πρώτος μὲν εἰσηγεῖται ἡγουμένην πρότασιν εἰς ἐπομένην διμελή. Γ. 41 νεῖως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοί θνητῶν Εσαν ἀνδρῶν, τέως Ἀχαιοῖ μὲν μέρα κύδενον.., Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς διηλύθει γιατί ξεστον... Λετέροις εἰπει καλ..» Ο πρώτος μὲν εἰς μέν τοις διατίθεται τῷ αὐτάρ, δὲ διεύτερος μὲν τῷ ἐπόμενῳ δὲ [Τρῶας δέ.]!)

(1) 18. Naegelsbach XI. Excurs. zur. Ilade σ. 258.

**§. 530. Μέν..άλλα κτλ.—Μέν..τέ, ἥ, χ αἱ, ῥ, ἦ, Ἡ,
εἴτε.**

1. Νοεῖται δὲ ἀφ' ἔκυτοῦ, ὅτι μετὰ τὸν μὲν δύναται γὰρ εῆται σὺντὶ τοῦ δὲ καὶ πᾶς ἄλλος σύνδεσμος. ἐναντιωματικός· οἶον ἀλλά, αὖ, αὗτε, αὐθε, αὐτάρ εἶπι., ἀτάρ, μέρτοι =οὐδὲν ἡπτονκατά, ὅμως μήτ (ἰδ. §. 502, 2) κ. τ. λ. π. χ. μέρ..άλλά A, 22. Θουκ. 1. 73, 1. Ξεν. Ιερ. 1, 16. οἰκ. 13. 6· μέρ..αὐτάρ A, 50 καὶ ἀλλωςσυχρότερος μέρ..άταρ Ξεν. ἑλλ. 5. 4, 17. Ηλ. πολ. 367, ε. Πρωτ. 335 ε, καὶ s. μέρ.. αὖ A. 104, 109· μέρ..αὗτε Γ, 240· Σοφ. Ἀντ. 167 «τοῦτο μέν..τοῦτο αὔθιζ»· μέρ..μέρτοι Ηλ. Πρωτ. 347, α· μέν.. μήτ Ηλ. Τίμ. 24, ε. πολιτ. 268, β. νόμ. 663, ε. Φύλ. 12, δ μ. σ. Stallb. ἔκδ. Λευψ. 1820. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν ἀρκτικὸς ἡτο μῆν, τοῦτο δὲ ἐστὶν ἐπίρρημα θεοαιωτικὸν §. 503, 1), οὐδόλως παράδοξον, ὃν μετὰ τοῦτον τίθενται οἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι τέ, καὶ, παρ' Οὐρ. δὲ καὶ ὁ ἡδὲ καὶ¹). Χ, 475 «τοῦ δὲ ἀπὸ μὲν φίνες τε καὶ οὐκταντανηλέτι χαλκῷ τάχυνον, μήδεις τέ ἐξέρυσταν». ι, 49 «ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι ράρνασθαι καὶ, οὐ χρόνον, πεζὸν ἐόντα». γ, 351 «αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλανθεῖ καὶ ἐγένετο καλλί». A, 267 «κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο». μ, 168 «ἄνεμος μὲν ἐπακύσατο ἡδὲ γαλάνη ἐπλετεῖ». Σοφ. Φύλ. 1058 «πάρεστε μὲν Τεῦχορος.. ἐγώ θ' οὐ κτλ.» 1136 «ὅρῶν μὲν κισσῆς ἀπέταξα στυγών τε φάτο». 1424. Εὐρ. Μῆδ. 11 καὶ 13. Όρ. 500. Ἀνδρ. 8. Τρ. 48. Σοφ. Αἴ. 1. αἰεὶ μέρ..καλ νῦν». Θουκ. 2, 70 «οἱ δὲ προσεδέξαντο δρῶντες μὲν τῆς στρατιᾶς τὴν ταλαιπωρίαν.. ἀναλοκύεις τε ἡδὲ τῆς πόλεως δισχύλικ τάλαντα ἐς τὴν πολιορκίαν.» 1, 144. 2, 70. 3, 46. Ξεν. Κορ. 1, 4, 3 «πολλὰ μὲν κύτος δεῖ τούς παρόντας ἀνηράτας, καὶ δύσα κατθά δέπ τοις ἄλλων ἐρωτῆτο.. ταχὺν ἀπεκρίνατο». 6, 1, 23 «ἐκκάθισε μέρ.., δύσα τέν. 8, 1, 3 «ταχὺ μὲν δοις ἔδει παρεγιγνόμεθα ἀθρόοι τε.. ἀνυπόστατοι ἡμεν». οἰκ. 7, 8, ἀπομν. 6, 2, 22. άν. 5, 2, 21. Ἀντιφ. 6, 14.

**§. 531. Ο μὲν ἄνευ ἐπομένου ἐναντιωματικοῦ
συνδέσμου. — Ο δὲ ἄνευ προηγουμένου
μέν.**

1. Ο μὲν μετὰ τὸν μὲν προσδοκώμενος ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος ἐνίστηται ἐλλείπει, καύτο δόμως τὸ ἐναντιωματικόν. ἀντιθετικόν.

1) Τὸν συμπλεκτικὸν τοῦτον τρόπον συνειδίζουσιν νὰ ξεηγῶσιν ως ἀναοιδούσιν, ως π. χ. δ "Ἐρμαννος ad Vig. σ. 839, πλὴν ἄνευ λόγου θεωρίας. Ρθ. Naegeli Isbach ἐν τῇ βῆθ. πραγμ. I. Exk. σ. 173. Konstantin Matthaeus Quedlinb. Progr. 1845 σ. 3.

κῶλον τίθεται. Συμβίνει δὲ τοῦτο, ἐὰν ἡ τὴν ἀντίθεσιν ἔχορά-
ζουσα λέξις ἡ τοιαύτη, ὥστε νὰ ἔμφασιν τῷ ἀντίθεσις ἀρκούν-
τως κύτῳ καθ' ἔχεται, καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ δέ, ὡς π. χ.
ἐν τῷ, ἐταῦθα μέρ..ἐκεῖ, καὶ συνηθέστατα ἐν τῷ, πρῶτον μέρ..
ἔπειτα (εἰτα) Εὐρ. Μ. 548 «ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μέρες σοφὸς
γεγόνως, ἔπειτα σώφρων, εἴτα τοι μέγκες φίλος» μ. σ. Pflugk. Ἐκ.
357. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 1. 4, 11. 7, 2. 3. 6, 2. 4. 2, 31. Πλ.
Φαῖδ. 86, ε. Ἀντιφ. 5, 14. μ. σ. Maetzner. Δημ. 28, 3. 18,
176. 177. Πλ. Φαῖδ. 89, α «πρῶτον μέν..ἔπειτα., ἔπειτα»,
μ. σ. Hdrf. Λυσ. 13, 97. Ομοίως ἐν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 «τούτων
(δῆλοι. τῶν μερῶν) δέ ἔστιν θν μὲν παισίν, θν δὲ ἐφήβοις, ἀλλο
τελείοις ἀνδράσιν, ἀλλο τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι.»
8. 2, 6. — Προσέτι δὲ ἐν τοῖς, «ποτὲ μέν..ἄλλοτε» Σοφ. Ἀντ.
366: «τέως μέν..εἰτα» Ξεν. Ἐλλ. 2. 2, 17.

2. Καὶ κύτῳ δὲ ἡ ἀντίθεσις παραλλείπεται πολλάκις πάντως
ἢ τούλαχιστον φαίνεται ἐλλείπουσα, διὸ πρέπει τότε νὰ συμ-
πληρωθῇ ἐν τῷ δικυνόῃ. Συμβίνει δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν προσωπι-
κῶν καὶ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν (μέρη solitarium, μοναδικόν). Ἐν
τῷ μὲν τούτῳ σαφῶς ἀναφένεται πάλιν ἡ ἀρκτικὴ κύτῳ ἐπιρ-
ρηματικὴ βεβαιωτικὴ σημασία. (§. 503, 1), ὥστε ἐν ταῖς πλει-
σταις περιπτώσεσιν ἀμφίσβολον εἶναι, ἐν πρόσπη τις νὰ ἔκλαζῃ
αὐτὸς ὡς βεβαιωτικ. ἐπίρρημα (τῷ δοντὶ, βεβαίως, vero), ἢ ὡς
σύνδεσμον ἐνδοτικόν. η, 237 «ζεῖτε, τὸ μέρη τε πρῶτον ἔγών εἰ-
ρήσομαι». Θουκ. 2, 74, 2 κεῖται μὲν κατὰ πρῶτον πρῶτον μέρη,
ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ αὐτό, ἔπειται δὲ τέλος ἐν τῷ κεφαλ. 75 τοσαῦτα ἐπιθείασας κτλ. Ιδ. Πόππιον. Ηρδ. 3, 3 «λέγεται δὲ
καὶ ὅδε δ λόγος, ἵροι μὲν οὐ πιθανός=έμοι μὲν τῷ δοντὶ οὐ πι-
θαν. Άλλω δ' ἵσως τινὶ πιθαν. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10 «ἔγώ μὲν οὐκ
οἶδα». Πλ. ἀπολ. 21, δ «έλογισάμην, ὅτι τούτου μὲν τοῦ ἀν-
θρώπου ἔγώ σορώτερός είμι». Φαῖδ. 58, α «ταῦτα μὲν ἡμῖν ἡγ-
γειλέ τις» μ. σ. Stallib. «Ἐτι δὲ σαρέστερον φαίνεται τὸ βε-
βαιωτικ. ἐπίρρημα ἐν φράσεσιν, οἷοι οἵμαι μέρη=νομίζω βεβαίως,
τῷ δοντὶ (Πλ. Μέν. 94, δ. πολ. 423, Ι κτλ); ιγροῦμαι μέρη δικῶ
μέρη (Πλ. σορ. 221, α. 231, δ)· οὐκ εἰδα μέρη, καὶ οὐ παρθεούσι. Εὐρ.
Ορ. 8 «ώς μέρη λέγουσιν=ώς; τῷ δοντὶ, πάντως, ὡς καὶ δοντῶς
λέγει τις. Ξεν. ἀν. 1. 4, 7 «ἀπέπλευσαν, ὡς μέρη τοῖς πλείστοις
εδόκουν»=ώς τούλαχιστον ἐρκάνετο εἰς τοὺς πλ. Πλ. πολ. 334,
ε «εἰκὼς μέν.» 557, ε «καὶ ἵσως μέρη»=καὶ ἵσως τῷ δοντὶ, τού-
λαχιστον, Ιδ. Schneider. Δηλον, ὅτι τὰ τοιαῦτα παραβείγμ.
ἀνήκουσι ἐπίστης καὶ εἰς τὴν §. 503, ει καὶ τὸν ἐν τούτοις ἐνδο-
τικὸν μέρη ἐκλαμβάνουσι συνήθως ὡς ἀποδιδόμενον εἰς παραλει-
πομένην ἀντίθεσιν. Καὶ μετὰ πλάσταν ὅμως λέξιν δύνεται νὰ τεθῇ
ὁ μέρη οὕτω πως.

3. Ο δὲ οὐδαμοῦ κατ' ἀνέγκην ἀπαιτεῖ αὐτὸς καθ' ἔχυτὸν

προηγούμενον μέρ' προπαρασκευάζεται δὲ τὸ δεύτερον κῶλον διὰ τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ μὲν τότε μόνον, ὅταν ἡ ἀμοιβαία σχέσις τῶν κώλων πρὸς ἄλληλα πρέπη νὰ δηλωθῇ ἀκριβῶς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ἐν τοῖς ἐν §. 527 ἔνθεται παραδείγμ. θέσις τοῦ μὲν κατέστη κανών, οὐδὲν ἡττον ὅμως ὑπάρχουσιν παρ' ἄποιν τοῖς συγγραφ. καὶ πρόγρ., ἐν οἷς ὁ ἐν τῷ πρώτῳ κώλων μὲν παραλείπεται. Αἰτία τῆς παραλείψεως τοῦ μὲν εἶναι τὸ μέν, ὅτι ὁ ἔκφρέων τὴν γνώμην κύτοι ἐν τῷ πρώτῳ κώλων δὲν εἴχεν σύναμα τὸν καὶ τὸ ἀντιθετικὸν κῶλον, τὸ δέ, ὅτι ὁ διμιλῶν σκοπίμως δὲν θέλει νὰ ποιήσῃ προπαρασκευὴν τῆς ἀντίθεσεως, καὶ τέλος, διότι τὸ πρῶτον κῶλον ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν ἀσθενῆ. Πολλάκις τὸ πρῶτον κῶλον δὲν τίθεται μέν, πρέπει ὅμως νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἢ ἐκ τῆς ὅλης συναφείας. Ἐν τῇ ποιήσει πολλάκις παραλείπεται ὁ μὲν καὶ ἔκει ἔνθι ἐνεκκαὶ τῆς κυστηρᾶς ἀντίθεσ. ἀνέμενέ τις κύτον. Ἡσδ. ἔργχ 471 «εὐθημοσύνη γάρ ἡρίστη Ὁντοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.» Εὔρ. Ὁρ. 100. «ὅρθιῶς ἔλεξις, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις.» 424 «οὐ σορός, ἀληθῆς δὲ εἰς φίλους ἔργο φίλος.» 454 «δηνομα γάρ, ἔργον δὲ οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, οἱ μὴ πὲ ταῖς συμφοραῖς ὄντες φίλοι.» Καὶ ἐν τῷ πεζῷ δὲ δὲν ἐλλείπουσι τοιχυτὰ χωρία¹⁾. Θουκ. 1, 12 «τὴν νῦν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Κεδμηῆδα γῆν.» 86 «πρὸς τοὺς Μήδους ἔγένοντο χρυσοὶ δόντες, πρὸς δὲ ἡμᾶς κακοὶ νῦν». Ξεν. ἀν. 3. 4, 7 «τὸ εὔρος... σύρος δέ.»

Σημ. Ὄτι δὲ ὁ δὲ δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ πρὸς ἄλλους συνδέσμους οἷον τοῖς, τέ, καὶ, ἥ, κτλ. ὡς καὶ πρὸς τόν, γέ, νοεῖται ἀριθμοῦ. Ξεν. Κύρ. 4. 4, 3. ὁ δὲ διήκουε τε ἡδέως πάντων οὓσα ἰδούλοντο λέγειν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπήνεσεν αὐτούς. Πλ. Μενέδ. 235, ε. μ. σ. Stallib.

4. Ορείλομεν δὲ νὰ ἔχουμεν καὶ τὰ ἑξῆς φρινόμενα ώ; πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ δὲ ἔντευ προηγούμενου μέρη, διοικα παρετηρήσαμεν ἐν §. 527 καὶ ἐπὶ τοῦ μέρη. δέ, ἦτοι:

a. Ἐπὶ ἐπαγαλήγεως τῆς αὐτῆς ἡ συντωρύμον λέξεως. Ω. 484 «ὦς Ἀγαλεὺς θάμυησερ, ἵδων Πρίχμον θεοειδέκεν θάμυησαρ δὲ καὶ ἄλλοι.» Σορ. Φ. 633 «πάρτα λεκτά, πάρτα δὲ τολμητά» μ. σ. Schaefer. Εὔρ. Μ. 98 «μάντηρ κινεῖ υραδίχν, καὶ τοῦ δὲ χύλον.» 131 «ἔκλινορ ρωνάν, ἔκλινορ δὲ βοάν». Ηρ. μακ. 65. 67 «ἔχων.. ἔχων δὲ» μ. σ. Pflugk. Σπανίως ἐν τῷ πεζῷ. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 1 «ἀδίκει Σωκράτης.. κανιὰ δαιμόνια εἰστέρεων ἀδίκει δὲ κτλ.» μ. σ. Kühn. κανονικῶς δὲ παραλείπεται ὁ μὲν, ὅταν ἔπηται δὲ καὶ εἰον Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 22. ὅταν ὅμως κηταὶ ὁ μέρη, ὁ καὶ δὲν ἀποδίδεται εἰς τὸν δέ, ἀλλ' εἰς ἄλλην λέξιν· οἷον Ξεν. ἀν. 7. 7, 42 «πλινετεὶ μὲν ὄντων φίλων πολλῶν,

1) Ἡδ. Π. διπ. εἰς Θουκ. Μ. III. T. 1. σ. 130. Haacke εἰς Θουκ. 1. 12. Kühn. εἰς Ξεν. ἀν. 1. 7, 9. ἀπομν. 1. 3, 15.

πλούτει δὲ καὶ ἄλλων βουλομένων γενέσθαι,» ἔνθι ό καὶ πρέπει νὰ συνδεθῇ μετά τοῦ ἀ.λ.λωr, μ. σ. Kühn.

b. Ἐὰν εἰς ἐρ καὶ τὸ αὐτὸν ἀντικείμενον (πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα) προστιθῶνται πλειονες ἐπιθετ. προσδιορ. (κατηγορήματα). Ἡρδ. 7. 8, 2 «Ἀρισταγόρῃ τῷ Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ.» Ἡδ. §. 520, σημ. 1.

c. Ἐπὶ πράξεων παραλλήλως πρὸς ἀ.λ.λ.λ.λ.ας βαίνουσαν τοπικῶς, χρονικῶς ἢ αἰτιολογικῶς. Εὑρ. Φ. 415 «νῦν ήν· Ἀδράστου δ' ἥλθον εἰς παραστάδας».

d. Μετὰ πρότασ. ἀρνητικήν. Θουκ. 4, 86 «οὐκ ἐπὶ κακῷ, ἐπὶ ἐλεύθερώσεις δὲ τῶν Ἑλλήνων παρελήλυθκο».

§. 532. Ο συμπλεκτικὸς δέ.

1. Τίθεται δὲ δεύτερον ό δέ, ώς παρετηρήσαμεν ἐν §. 526, καὶ ἵνα συνδέσῃ ἐννοίας πρὸς ἄλλήλας. «Ἡ ἐννοίας ή διὰ τοῦ δὲ εἰς προηγουμένην ἐννοίαν προστιθεμένη ἐκφέρεται τι κακινὸν καὶ διάχροον τῆς προηγυθείστης, καὶ ἐπομένως ἀντιτίθεται τρόπον τινὰ πρὸς ταύτην. Ἡ γερμαν. γλωσσα. καθὼς καὶ κύτῳ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα μετατρέψουσι τὸν δὲ τοῦτον ἐν ταῖς πλείσταις περιπτώτῃ. διὰ τοῦ und, καὶ, ἐπειδὴ συνειθίζει τῆς γερμαν. καὶ τὸ ἡμέτερο. ἰδίωμα γὰρ ἐκλαμβάνωσι τὴν σχέσιν τῶν παρατακτικῶν προτάσ. ώς καθηράν τυμπλεκτικήν. Διὸ τίθεται ό δέ, ὅταν δὲ λόγος γερμῇ ἀπὸ ἐννοίας εἰ; ἐτέρην ἔνν., ἀπὸ στιγμῆς εἰς ἐτέρην στιγμὴν διάχροον. Ἡ γρῆσις τοῦ δὲ κύτη εἶναι ἀπὸ 'Ομρ. ἐν τε τῇ ποιήσει καὶ τῷ πεζῷ σχεδὸν συγκά. Α, 43 «ἄς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δὲ ἐκλιψες Φοῖθος· Ἀπόλλων, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων.., ἔκλαγχεν δὲ ἔργοντο.., δὲ δὲ τοις νυκτὶ ἐοικώς· ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δὲ ίόν ἐνηκεν· δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἔργυρέοις βιοῖο».

2. Ο συμπλεκτικὸς δὲ τίθεται ω; καὶ ό λατιν. autem, ἵνα ἐπανυλαγή καὶ συνεγίσῃ λόγον διακοπέντα. Σ, 114 «νῦν δ', ἐπειδὲ οὐ νεομποι.., νῦν δὲ εἴμι κτλ.» Αἰσχλ. Ἀγ. 16 «εὗτ' ἀν δέ.. ἔχω εύνην.. εμήν, ρόθος γάρ ἀνθ' ὅπου παραστατεῖ, δέτην δὲ κείδειν η μινύρεσθαι δωκῶ κτλ.» Σοφ. Ἡλ. 786 «νῦν δὲ ἡμέρᾳ γάρ τηδεὶς ἀπολλαγὴν φέρουν.., νῦν δὲ.. ἡμερεύσομεν» μ. σ. Schneidew. Old. τύρ. 263. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 41 «ἐν τῷ τοιούτῳ δέ», μ. σ. Born. 2. 3, 19 «ταῦτα δὲ ἀγασθεῖς.. τούτοις δὲ ἡσθεῖς» 4. 6, 4. 7. 2, 23. Συμπλέκονται δὲ διὰ τοῦ δὲ καὶ προτάσ., αἵτινες κατὰ τὸ περιεγόμενον αὐτῶν εἰνε ὑποτεταγμέναι ἄλλήλαις, καθότι ἀφίεται τῷ ἀκροτεῖη ἢ ἀναγνώστῃ νὰ ανεύρῃ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναρθέις τὸ ἰδιόν εἶδος τῆς συμπλοκῆς τῶν προτάσ. Διὸ πολλάκις ἡ πρότασ. ή διὰ τοῦ δὲ συνδεομένη ἐκφέρεται αἰτιαρ καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ γάρ, οὐδὲν ἡττονόμως οὐχὶ σπανίως πάρχει καὶ διαφορά τις, ἐπειδὴ δὲ παρίστησι τὴν

πρότασ. ώς λογικώς παρατεταγμένην και ἕστις δέξιας πρὸς τὴν αἰτιολογουμένην, ἐνῷ δὲ γάρ παρίστηται τὴν πρότασ. ώς λογικ. ὑποτεταγμένην. I, 496 «ἀλλ' Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τις χρὴ νηλεῖς ἡτοφ ἔχειν» στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ κατοί.» Ξ, 416 «τὸν δὲ οὐπερ ἔχει θράσος, ὃς κεν ἴδηται, ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κερκυνός.» A, 259 μ. σ. Naegelsbach. Εὐρ. Ἰππ. 197. Ξεν. 1. 7, 12 «Ἀέροισμας δέ,» κατὰ τοὺς χρίστ. ωδή, Ἡδ. Kühner. 6. 6, 9. ἀπομν. 2. 1, 1 «γνοὺς δέ.» 5. 5 «τοὺς δὲ χροστούς». 3. 6, 14¹. Οὕτω πως τιθεστιν οἱ λαττῆν. τὸν autem Ἡδ. σημ. Kühners εἰς Κικ. Τουσκ. 1. 2, 3. Οὕτω πως δὲ εὑρίσκεται δὲ, ώς δὲ γάρ, ἐν ταῖς ἐπεξηγηματικ. παρερθετικ. προτάσ. ι, 228 «βουκόλ, ἐπει οὔτε κακῷ οὔτ’ ἄφρονι φωτὶ ἔοικκς, γιγνώσκω μὲν καὶ αὐτός, δὲ τοι πινυτῇ φρένας ἵκει, τοῦνεκά τοι ἐρέω.» Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 66 «εὖ δέ πως,» διπερ δὲ Κλάστοις ζηνει λόγου μεταβολλει εἰς ἀδέ πως. Ήδ. δὲ γάρ, (§ 544) οὕτω καὶ οὗτος δύναται νὰ προηγήσται τῆς αἰτιολογουμένης προτάσ. Θουκ. 1. 26 «ώς δὲ οὐκ ἐπίθιοντο, (ἔστι δὲ ισθμὸς τὸ χωρίον,) ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν.» Ἡδ. 7. 235, ἔνθι κεῖται δὲ συμπερασματικὸς οὐν μετὰ τὴν μετὰ τοῦ δεῖγμάρ παρερθετικ. πρότασ. Δύναται δὲ νὰ τεθῇ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ οὐρ, ἐκν προτάσ. προσταγῆς, αἰτιολογηθεῖται διὰ τοῦ προηγηθέντος, συμπλέκωνται διὰ τοῦ δέ. Η, 204 «οἱ Δακνοί τοι... δῶρ’ ἀνάγουσιν πολλάκις καὶ χαρίενται σὺ μὲν σφισι θρύλοιο νίκην». Εὐρ. Ἰφ. Τ. 172 «δέ.. Ἀγχυεμόνιον θάλος, ώς φημένῳ τάδε σοι πέμπω· δεξάς δέ²).

3. 'Ο συμπλεκτικὸς δὲ καταρρίπτεται προσέτι ἐν τῇ συγχρήστῃ τοῖ δέ; ήτις τίθεται, διτον δὲ δημιουρῶν μεταβολίη εἰς νέαν ἔννοιαν, καὶ θέληρ νὰ καταστήσῃ τὸν ἀκροατὴν ἢ ἀναγνώστην διὰ τοῦ προτασσομένου τοῦ δέ; =τι λοιπόν; τι ἔλλοι; προσεκτικὸν εἰς ταύτην. Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 12 «τι δέ; συνοδοπάρον.. οὐδὲν ξεν σοι διαφέροις φίλον ἢ ἔχθρὸν γενέσθιται.» Ἡδ. 2. 1, 3.

§. 533. Ο δὲ ἐν τῷ ἐπομένῳ (ἀποδόσει) προτάσ. ³)

1. 'Η χρῆσις τοῦ δέ ἐν τῷ ἐπομένῳ προτάσ. ἐξηγεῖται ἐν ταῖς χρ-

1) "Ἡδ. Hernann εἰς Vig. σ. 845, ἡρθ. 343 b. Hartung I. σ. 167. Baumlein ἐν τῷ βηθ. συγγρ. 94. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 1.

2) "Ἡδ. Hartung I. σ. 166.-3) Naegelsbach Exhurs XI εἰς Ἡδ. έξηγετὴν παρ' Ομρ. χρήσιν τοῦ δέ ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσ. ώς παράταξιν «ἡ ἐπομένη πρότασ. δὲν θεωρεῖται ἐπομένη, ἀλλὰ προστίθεται εἰς τὴν ἡγουμένην ώς πρότασ. αὐτοτελής.» Ἐπειδὴ δέντος εἰμιται παρ' Ομρ. ἐντελῶς ἀνεπιγμένη ἡ ἡγουμένη καὶ ἐπομένη. προτάσ. περιοδος, δύσκολον εἶναι νὰ παραδειγθῶμεν τὴν ἐξήγησην ταύτην ἐπαρκῆ. 'Ο Κνισαλα ἐν τῷ βηθ. συγγρ. σ. 319 παραδέχεται, ώς εἰδομεν. §. 526, 2 δέ παρατηκ. αὐτοῦ σημασ. τὴν τοπικήν εἰνῶ, ἀφοῦ, ήτις μεταπίπτει καὶ εἰς τὴν χρονικ. καὶ εἰς τὴν τροπικήν.

κτικής αύτοῦ σημασία. τῆς ἐπιρρηματικῆς=ἄλλως, ἀφ' ἔτερου. Προστίθεται δὲ ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσ., χάριν μεγχλειτέρας ἐμφάσεως. Ἀντιτίθησι δὲ τὴν ἐπομένην πρότασιν πρὸς τὴν ἡγουμένην, ἀδιαφορῶν ἂν ἔκεινη ἐκφράζῃ πραγματικ. ἀντίθεσιν ἡ ἀπλῆγες αὐτιπαράθεσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἔνεκα τῆς ἀρκτικῆς αύτοῦ σημασίας τῆς τοῦ ἄλλως, ἀφ' ἔτερου δὲ ἀναφέρεται εἰς τι προηγούμενον, δείκνυσι διὰ τοῦτο ἐμφανικῶν τὴν ἀμοιβαίνην μόνον πρὸς ἀλλήλας σχέσιν ἀμφοτέρων τῶν προτάσ.=ὅτε μὲν συμβαίνει τοῦτο, ὅτε δὲ ἐκεῖρο, ἀφ' ἑρδὸς μέρ, ἐτέρωθεν δέ? Ἔνιοτε δὲ προστίθεται εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν ὁ μέρ, καὶ τότε ἡ ἀμοιβαίνη σχέσις ἀμφοτέρων τῶν προτάσ. ἐκφέρεται ζωηροτέρα καὶ ταρεστέρα. Ή γρῆσις αὕτη τοῦ δὲ εἰναι ὥδιναι ὥδικ τῇ ὁμηρικῇ δικιλέκτῳ, ἐν ἡ ἀπαντᾷ πανταχοῦ, οὐδὲν ἡπτον ὅμως εὔρηται καὶ παρὰ τοῖς μεταχειρίσασι. τῶν συγγραφέων ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις, καὶ μάλιστα σχεδὸν συχνὴ παρ' Ἡρδ., σπανιώτ. παρὰ τοῖς ἀττικ., ἐν τῷ πεζῷ δὲ συχνὰ μετὰ προσωπικ. ἡ διεκτικ. ἀντωνυμίῶν, ακούθιτι τὸ ὑποκείμενον. ἡ ἔτερη τις λέξ. τῆς ἐπομένης προτάσ. ἀντιτίθεται εἰς τὸ ὑποκείμενον ἡ ἀλλῆγες λέξιν τῆς προηγουμένης, α) μετὰ τὰ ἡγουμένενα χρονικῶν ἡ αἰτιολογικ. προτάσ., διπερ παρ' Ὄμηρ. συγνότατον. Η, 149 «κύταρ ἐπεὶ Λυκόσοργος ἐπὶ μεγάροισι ἐγήρακ δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι (τὰ τεύχεα).. φορῆναι». λ, 387 «κύταρ ἐπεὶ ψυχᾶς μὲν ἀπεσκέδαστ' ἀλλοιδις; ἀλλη ἀγνήν Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων, ἡλθε δ' ἐπὶ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδου». Α. 58. λ, 592. Π, 199 «κύταρ ἐπειδὴ πάντας ἡμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς στῆσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῆθον ἔτελλεν». Φ, 53 «τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς..., ὀρθήσας δ' ἀρχ εἶπε πρὸς δύν μεγαλήτορα θυμόν.» Οὔτω τά, ὅρμα..τόρμα δέ· ὅτε..δέ· ὅτε..δέ· ὅτε..δέ· ὁώς..δέ· ὁώς..τόρμα δέ. Ἡρδ. 9, 70 «ἔως μὲν γάρ ἀπῆσαν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ δὲ ἡμύνοντο.» 1, 112 «ἐπεὶ τοίνυν οὐ δύναμαι σε πείθειν μὴ ἐκθεναι, σὺ δὲ ὁδε ποίησον», μ. σ. Baehr. 4, 72 «ἐπείν..διελάσσωσι, κάτωθεν δὲ ὑπερέχει». 5, 40 «ἐπεὶ τοίνυν.. δρέομεν.., σὺ δὲ ταῦτα ποίεε». Θουκ. 2, 65 «ἐπεὶ τε δὲ πόλεμος κατέστη, δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνούς τὴν δύναμιν». 5, 16, 1 «ἐπειδὴ..τότε δέ.» 3, 98 «μέγρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἰχόν τε τὰ βέλη αὐτοῖς καὶ οἷοί τε ἡσαν γρῆσθαι, οἱ δὲ ἀντετρυγον». Ξεν. ἀν. 7, 7, 7 «ἐπεὶ δὲ φίλοι ἐγένεσθε καὶ δι' ἡμᾶς; σὺν θεοῖς ἔχετε τάνδε τὴν γάρων, νῦν δὲ ἐξελκύνετε ἡμᾶς.» — b) Συχνὸν μετὰ τὰ ἡγουμένενα ὑποθετικῶν προτάσ., καθὼς καὶ μετὰ τῆς ἐνδοτικᾶς μετὰ τοῦ εἰπερ προτάσ. Α. 137 «ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι.., εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κεν κύταρος ἔλωμαι». Μ, 245 «εἰπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περιπτεινώμεθα πάντες.., οἱ δὲ οὐ δέος ἔστι ἀπολέσθικα». μ, 54 «καὶ δέ κε λίστηαι ἐτάρους.., οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι δεόντων.» ν, 145 «εἰπερ

τίς σε βήν.ούτι τίσι, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἔξοπλισω τίσις αἰεί». (Αντὶ τοῦ δὲ ὅμως τίθεται εἰς τὰς ἐνδοτικάς μετὰ τοῦ εἰπερ προτάσ. συγχνότερον δ' ἀλλὰ η αὐτάρ, ὡς ἐν τῇ λατιν. ὁ ατ μετὰ τὸ si, οὐα δηλώσῃ τὴν ἀρτίθεσιν ἀκριβέστερον. Α, 82 «εἰπερ γάρ τε χόλον γε καὶ κύτημαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, δῆρα τελέσσῃ.» Θ, 153 «εἰπερ γάρ σ' Ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει, ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες». Τ, 164 «εἰπερ γάρ θυμῷ γε μενονάρ πολεμίζειν, ἀλλά τε λάθρη γυνῖκες βραρύνεται.» Χ, 390 «εἰ δὲ θυνόντων περ καταλήθοντ' εἰν 'Αἰδοῖο, αὐτάρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἔταιρου.) Ἡρδ. 3, 68 «εἰ μὴ κύτη Σμέρδιν.. γινώσκεις, σὺ δὲ περάτη 'Ατόσσης πύθευ κτλ.» 8, 115 «εἰ δὲ καρπὸν μηδένα εὔροιεν, οἱ δὲ τὴν ποίην.. κατατάσθιον». 9, 60 «εἰ δὲ ἔρπα.. καταλελάθηκε.., ὑμεῖς δέ.. χάριν θέσθε». 1, 13, 1. Ξεν. Κύρ. 5, 5, 21 «ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτ', ἔφη, βούλεις ἀποκρίνειντο; σὺ δὲ τούτευθεν λέγε, εἰ κτλ.» ἀπομν. 3, 7, 8 μ. σ. Kühn. ἐλλ. 4, 1, 33. 6, 3, 6. π. πόρ. 4, 40. Πλ. Φιλίδρ. 255, α «ἐξαν ἔρπα καὶ ἐν τῷ πρόσθεν.. διαβεβλημένος ή.., προίσθτος δὲ ηδὴ τοῦ χρόνου κτλ.» ἀπ. 38, α μ. σ. Stallb. Γοργ. 582, b. - c) Μετὰ τὸ ήγούμενον παραθετικῶν ἡ ἀραροτικ. προτάσ. Ζ, 146 «οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίνδε καὶ ἀνδρῶν». η, 108 «ὅσσον Φελίκες περὶ πάντων ἔδρεις ἀνδρῶν νῆπος θοὴν ἐν πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες ίστὸν τεχνῆσαι.» Σοφ. Τρ. 116 «ώστε..οὕτω δέ». Ἡλ. 27 «ώσπερ.. ὀστεύτως δέ». Β, 189 «οντιναχ μὲν βροσιλῆπα καὶ ἔξοχον ἀνδρα κιγείη, τὸν δὲ ἀγανοῦς ἐπέεισιν ἐρητύστασε παραστάξ.» Β, 716 «οἱ δὲ ἄρα Μηθύμην καὶ Θαυκακίην ἐνέμοντο.., τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἥρχεν». Σοφ. Φ. 86 «ἔγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλέψιν, Λαξερτίου πατές, τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ.» Ἡλ. 25. Τρ. 112. Ξεν. Κύρ. 8, 5, 12 «ώσπερ οἱ ὀπλίται, οὕτω δὲ καὶ οἱ πελτασταὶ καὶ οἱ τοξόται». (Τὰ ἀντίστοιχα ταῦτα καλλικαρδεῖνε πάντοτε ἐντελῶς ή συμμέτρω; ἀνεπιτυγμένας οἶον Ψ, 319 «ἀλλ' θε μὲν θ' ἵπποισι.. πεποιθώς ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται οὖθις καὶ ἔνθι, ἵπποι δὲ πλανώνται ἀνά θρόμον» ἀντί, τούτῳ δέ. Ἡρδ. 3, 133 «ὅσσον μὲν δὴ χρόνον ἦν ἐλασσον (δῆλο. τὸ φῦμα), ή δέ.. ἔφραζε οὐδενί,» ἔντι, τοσοῦτον δέ.)

Σημ. Οὕτω τίθεται δὲ δι, ιδίᾳ περ ἀττικ. καὶ μετὰ τὸ ήγούμενον συντετρέψης προτάσ. τεθεμένον διπλὸν τὸν τύπον μετοχῇ. Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 8 «θαυμάζω οὖν, εἰ ἔκεινος, οὗτον τοῦτο ποιῶσι, ῥεδίων χειρούμενος, τούτοις δὲ (οὕτως ἀναγνωστέ. μετὰ τῆς vulgata) μηδένα τρόπον οὔτε δυνήσεσθαι προσενεγκθήνανται: δότι εἰ καὶ ῥεδ. ὅμως κτλ. μ. σ. Kuhners ἀν. 6, 6, 16 «οἰδέμενοι ἐν τῇ Ἐλλάδι.. τιμῆς τεξτεραι, ἀντὶ δὲ τούτων οὐδὲ ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις ἴσοδεισα.. ἐλλ. 3, 3, 7 μ. σ., Breitenb. Πλ. συμπ. 220, b «πάντων ή οὐκ ἐξι διντων ἔνδοθεν, ή, εἴ τις ἔξιοι, ἡμφισμένων.., οὕτος δ.. ἔξηγει. Ἀντιρ. 1, 12 μ. σ. Maetzner. 2 β, 4. Ισαχρ. 15, 71.

3. Συγνότατα δὲ ἀντιτίθεται μία τοιαύτη περίοδος λόγου, συνισταμένη ἐκ προτάσ. καὶ ἀποδόσεως (ἥγουμένου καὶ ἐπομένου), πρὸς ἄλλην δομοῖν περίοδον διὰ τῶν δέ..δὲ οὕτως, ὥστε τὸ δεύτερον ἡγούμενον ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ πρῶτον ἡγούμενον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπόμενον εἰς τὸ δεύτερον ἐπόμενον. Αἱ τοιοῦται περίοδοι εἰνε παρ' Όμρ. συγνότατοι. Ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς πρώτης περίοδου δύναται ὁ δὲ καὶ νὰ παραχλειφθῇ. Α, 53 «ἐνηῆμαρ μὲν ἀνὴ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖς» τῇ δεκάτῃ δ' ἀγοράνδε καλέσσατο λαὸν 'Αχιλλεύς.. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἦγερθεν διηγερέες τ' ἐγένοντο, τοῖσι δ' ἀνιστάμενοι μετέρη πόδες ὠκὺς 'Αχιλλεύς». Ε, 436 «τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεάλιναν τρὶς δὲ οἱ ἐστυρέλιξε ριεινὴν χειρίδ' 'Απόλλων. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο διαίρουν Ισα, δεινὰ δ' δυοκλήσας προσέρη ἐκάεργος 'Απόλλων». γ, 470 «οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησκν κρέ ύπερτερα καὶ ἐρύσκντο, δαΐνυθ' ἔζημενοι: ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ δροντο, οἷον ἐνοινογοεῦμντες ἐνὶ χρυσοῖς δεπάσεσιν. Αὐτάρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἐδητός εἰς ἔρον ἔντο, τοῖσι δὲ μάθων ἤρχε Γερήνιος ἵπποτά Νέστωρ». ι, 56 «ὅρρα μὲν ἡῶς ἦν... τόρρα δ' ἀλλέδμενοι μένομεν... ἡμος δ.., καὶ τότε δὴ..» Ι, 550 «ὅρρα μέν.. τόρρα δε.. ἀλλ' ὅτε δὴ.. ἡτοι δ..» Μ, 10 «ὅρρα μέν... καὶ.. καὶ.., τόρρα δέ.. αὐτάρ ἐπει.. πολλοὶ δέ.. οἱ μέν.. οἱ δέ.. πέθετο δέ.. 'Αργετοι δέ.. δὴ τότε κτλ». λ, 147 «οἳντινα μὲν καὶ ἔχειν νεκύων.. κίματος ἀστον ἴμεν, δὲ τοι νημερτὲς; ἐνέψιει: φ' δὲ κ' ἐπιφθονόις, δὲ τοι πάλιν εἰσιν ὄπισσω». Ήρδ. 7, 159 «εἰ μὲν βούλεκι βοηθέειν τῇ 'Ελλάζδι, ήσθι ἀρέδμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων· εἰ δ' ἔρχε μὴ δικαιοῖ; ἔρχεσθαι, σὺ δὲ μὴ βοηθέειν» (=μὴ βοήθει).

§. 534. Αὕτε. Αὔτε. Αὔθις (αὔτις). Αὐτάρ, ἀτάρ¹.

"Ομως (όμοιάς). Εἶτα, ἔπειτα.

1. Τὸ αῦτον τῇ ἀρκτικῇ αὐτοῦ δυνάμει ἡτοι ἡς ἐπίρρημα εἰ-
χεν ἀνημφιβόλως τὴν τοπικὴν σημασίαν=παλώω, retro (παρθ. αιε-
ρίσειρ παρ' Όμρ. κ. Πινδ. Ολ. 13, 81), εἰ καὶ ἄλλως ἐν τῇ ση-
μασ. τεύτη οὐδημασο πλέον ἀπαντῷ, (πολλάκις δμως παρ' Όμρ.
τό, αἴτιο), κακήτι ἐνωρί; ή σημασ. κύτη μετέπεσεν εἰς χρονικήν
=πάλιν, rursus (οὗτοι παρ' Όμρ. νῦν αῦτοι, δεινέσπορ αῦτο, τὸ τρίτον
αῦτοι τοῦτοι, ἀττικα. δὲ τάξ, αῦτοι πάλιν, πάλιν αῦτο, αὐθίς
πάλιν, κύθις αῦτοι πάλιν, αὐθίς αῦτο, ἄλλα καὶ μόνον οὕτω καὶ ἐν
ταῖς ἐρωτήσεσι: καὶ ἀνηρωνήσεσι: τῆς δυτικεστείας ἐκρράζει δ
αῦτον τῇ ποιητικῇ γλώσσῃ ἐπαράληψιν, εἰ καὶ οὐχὶ τοῦ κύτου
πράγματος, πάντως δμως δύσον τινός. Α, 540 «τίς δ' αὕτου, δο-
λομῆτα, θεῶν συμράσσατο βουλάζει; οὕτω καὶ ἐν τῷ, τίπτ' αὐτε-

1) Kd. Hartung M. I. σ. 154. Baumlein ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 44.
Klotz καὶ Devar. II. σ. 206. u. 195. Πασσ. λεξ. καὶ Σακελλ. ἐν τῷ αὐ-

διάτι ποτε πάλιν. Α. 202 (μ. σ. Naegelsb.) καὶ ἀλλαχοῦ, εἰτα δὲ τίθεται, ώς τὸ rursus, καὶ τόδες δήλωσιν ἀριθμούσεως=έξι ἐναντίας, ἢπ' ἐναντίας, contra, οἷον Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 1 «καὶ δι μὲν δὴ κατὰ γῆν πόλεμος οὕτως ἐπολεμεῖτο· ἐν δῷ δέ πάντας ταῦτα ἐπράττετο, τὰ κατὰ θάλατταν αὖτις τὰς πρός θαλάττην πόλεις γενόμενα διηγήσουμεν».

2. Έκ τῆς σημασ. ταύτης ἀνεπτύχθη ἡ συνδεσμικὴ χρῆσις τοῦ ἀρκτικῶς τούτου ἐπιφρήμ., καθότι καὶ οὗτος, ώς καὶ δέ, autem=ἀλλά, ἐκφράζει τὴν σχέσιν τῆς ἀριθμούσεως καὶ συμπλοκῆς=ἀλλὰ τούτωντίον, ἢπ' ἔτερου δέ, έξι ἄλλους μέρους, προσέτι δέ. Παρ' Οὐρ. ἀντιστοιχεῖ μὲν πρὸς τοῦτον ἐνίστε δι μέρη ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλφῳ, ἐπικρήτες δύμως ἡ ἐμφυτος ἐπιφρηματικὴ φύσις; τοσοῦτον, ὅστε ἡ χρῆσις κύτῳ οὐδέποτε ἐγένετο γενική, ώς ἐπὶ τοῦ μέρε.. δέ διὸ δέχεται κανονικῶς καὶ τὸν δὲ ώς ὡς ὑποστήριγμα κύτου. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 12 «Κριτίκες μὲν γάρ τῶν ἐν τῇ διλιγχήῃ πάντων πλεονεκτίστατος τε καὶ βικινίτατος ἐγένετο, Ἄλκιβιάδης δὲ αὖτις ἐν τῇ δημοκρατίᾳ πάντων ἀκρτέστατος καὶ δύριστάτατος» μ. σ. Kühn. Καὶ κεχωρισμένοι 2. 2, 14. «τοὺς μὲν θεούς.. τοὺς δὲ ἀνθρώπους αὖτις». Κύρ. 2. 3, 2 «ἳν μὲν ἡμεῖς νικῶμεν.., ἵνα δὲ ἡμεῖς αὖτις νικώμεθα», μ. σ. Born. Ἄλλα καὶ ἔνευ προηγουμένην μὲν γάρ τοντας δι αὖτις συγχένεις καὶ ἔνευ τοῦ δέ ἐν τῇ ἥρητει τῇ σημασ. καὶ παρ' αὐτῷ κύτῳ ἐτί τῷ ἀττικῷ πεζῷ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 11. Κύρ. 1. 1, 1. Ηλ. Ηρωτ. 326, a. Γοργ. 500, b «μήτε.. μήτε αὖ». Πολλάκις μετ' ἀντωνυμιῶν προσωπικῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλο πρόσωπο. Ξεν. συμπ. 3, 5 «ἄλλακα σὺν αὖ, ἔστη, λέγε κτλ». =ἀλλὰ καὶ σὺν πάλιν τὸ κατὰ σέ, 3, 9 «ἐγὼν αὖ, ἔστη, ἐπὶ πενίγ μέγχ φρονῶ». 1, 34. Συγχόν τό, καὶ αὖ η, δύπερ καὶ συγχότερον, διγρημένον κατ.. αὖ=καὶ ἢ πρός ἔτερους τά, τὲ η κατ.. αὖ, οὐδ' αὖ=ἄρρενος δύμως δῆλοι. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 13 «καὶ ιδίᾳ αὖ οἱ ἀνδρεῖοι». Ἀγ. 1. 1, 7. 1. 9, 19 «καὶ ἡδέως ἐπόνουν καὶ θρηριλέως; ἔκτιθοντο καὶ δὲ ἐπέπτοντο αὖ τις ηκιστα Κύρον ἔκρυπτεν» μ. σ. Kühn. 6. 1, 18 «καὶ εἴ τι δέοι λανθάνειν, καὶ εἴ τι αὖ δέοι φύλανειν». Ηλ. Λάζ. 181, d «καὶ τούτων πέρι ἔγωγε πειράσομαι συμβουλεύειν.. καὶ αὖ δὲ προκαλεῖτ πάντας ποιεῖν» μ. σ. Stallb. Χαρμ. 157, e «η̄ τε πατρών δύνην οἰκία.. καὶ αὖ δὲ πρός μητρός». Φιλ. 85, c. Οὔτω καὶ τὰ ποιητ. τέ. τ' αὖ Σοφ. Ἀντ. 724. Πλ. Φιλιδ. 272, e «ιεῦθε γάρ αὖ τὰ προχθέντα δεῖν λέγειν ἐνίστε» μ. σ. Stallb. πολ. 610, b «μή ποτε φῶμεν ὑπὸ πυρετοῦ μηδ' αὖ ὑπὸ ἄλλης νόσου μηδ' αὖ σφραγῆς».

3. Συνώνυμοι τῷ αὖ εἰναι τὸ δύματον, μὲν πλὴν καὶ παρὰ τοῖς ἀττικ. ποιητ., συγχόν παρ' Αἰσχυλ., Σοφ. δὲ μόνον ἐν Ἀντ. 462 κ. Τρ. 1009, καὶ Ἀρρων. (θὲ. λεξικ. Παστορ. καὶ Σκυλλαχρ.), εἰ καὶ σπανίως, αὗτε (δῆλο. δὲ αὖ μετὰ τοῦ τέ, ώς τά, πάτε, τάτε, ζλλοτε, ἐρίστε) =a) ὀπίσω, τοῦμπαλιν, ἐκ δευτέρου, b)

ἐκ νέου, τούναντίον, προσέτι, παρ' Ὁμρ. δέ συχνότατα μετὰ τοῦ, δὲ δ' αὖτε, ώς τό, δ' αὖ, ίδι. Spitzn. εἰς H. 345· ἀναφορικῶς εἰς προηγούμ. μέρ., Γ. 240 «δεύρω μέν.. νῦν αὖτε» καὶ ἀλλαχοῦ: - τὸ δωρικ., ἀρχ. κ. νέον ἴωνικ. αὗτις, τὸ ἀττικ. αὕθις = a) δύσισ, πάλιν, συχν. π. Ὁμρ., b) πάλιν, ἐκ δευτέρου, c) ἐκ νέου, τούναντίον, προσέτι, d) ὕστερον, τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, ἔπικ. ποιητικ., σπάν. ὅμως: - τὸ αὐτάρ ἔπικ., ἐν ίδιῳ λ., ἐνίστεται δὲ καὶ δραματικ. (προελθὼν ἐκ τοῦ αὐτε κ. ἄρ, κυρίως λοιποῦ = ἐκ νέου βεβαίως, βεβαίως πάλιν, ἐκ τῆς συχν. ὅμως χρήσ. ἐξησθενησεν, ἔπειδη συνδέεται καὶ μετὰ τοῦ ἀρα=αὐτάρ ἄρα B, 103). καὶ τὸ ἐκ τοῦ αὐτάρ ἐξησθενημένον ἀτάρ, ὅπερ ἀπὸ Ὁμρ. εὑγρηστον παρά τε τῇ ποιήσ. καὶ τῷ πεζῷ. Τὰ δύο τελευταῖς ταῦτα τίθενται πάντοτε ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσ. καὶ ἐκφράζουσι πολλάκις ἀντίθεσιν ἀπροσδύκητον καὶ ἔκταχτον, ἢ ζωηρά μετάθεσιν, παράστασιν, συρέχειαν ἔπιστης, ζωηράν. Διὸ οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται πολλάκι. τὸν ἀτάρ ἐπὶ ζωηρῷ ἐρωτήσ. Εὔρ. Φ. 382 «ἀτάρ τι ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν» = ἀλλὰ πρὸς τὰ ταῦτα; Ξεν. ἀν. 4. 6, 14 «ἀτάρ τι ἔγώ περι κλοπῆς συμβάλλομαι; » = at quid de furto loquor?

4. Ὁ ὅμως (ἐκ τοῦ ὅμος = ὅμοιος, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ γερμανικ. gleichvol. Ἐκφράζει δ' οὗτος, ὅτι ἡ ἐναντιωματικὴ πρότασ. εἰνε ὅμοιως, ἐπὶ ἵσης ισοδύναμος τῇ πρὸς ἡνάντιτίθεται¹) Ὁ Ὁμρ. μεταχειρίζεται τὸν ὅμως μόνον ἐν M, 393· ἔπειδη δὲ ἐν λ, 565 δὲν εἰνε γνήσιος²) δὲ ἐν ν, 405 ἀναγινώσκεται δρῦῶς «ὅμως δέ τοι ξῆπια οἴδεν» = περὶ οὖσκεπτεται φιλικῶς ὅμοιως ώς καὶ πρότερον. Ἄλλως ἐν τῇ σημεξ. ταῦτη μεταχειρίζεται οὗτος τὸν ἔμπικ. Μεθ' Ὁμρ. δὲ ὁ ὅμως εἰνε εὑγρηστος γενικῶς παρά τε ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Θουκ. 6. 50 «Ἀλάμαχος μὲν ταῦτα εἰπὼν ὅμως προσέθετο καὶ αὐτὸς τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ». Συγνόττατα ἐνισχύεται, ἐπιτείνεται ὁ ὅμως διὰ τῶν δέ, ἀλλά, γέ, μήρ, γέ μήρ, μέρτοι, γέ μέρτοι οἷον ὅμως δέ, ἀλλ ὅμως, ὅμως γέ. Ὅμως μήρ, ὅμως γε μήρ, ὅμως μέρτοι, ὅμως γε μέρτοι, καὶ, μέρτοι ὅμως. οἷον Ξεν. Κύρ. 2. 3, 22 «εἵμοι μέρτοι ὅμως πείθονται». ἀν. 2, 4, 23 «ἐπὶ μέρτοι τῶν γέφυραν ὅμως φυλακὴν ἔπειμψαν». Ἐν τῇ ποιήσει ὁ ὅμως τίθεται ἐνίστεται ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. Αἰσχυλ. χορηφ. 113 «μέμνηστ' Ὀρέστου, καὶ θυραῖς ἐσθ' ὅμως.» Π. 287 «πᾶν δ' ἀναπτύξας πάλιος λέξον καταχτάζει, καὶ θυραῖς ἐσθ' ὅμως». Σοφ. ΑΙ. 15. Οἰδ. κ. 957. Οὕτω πως καὶ μετὰ μετοχῆς ίδι. §. 486. σημ. 8. Ἡ πρότασ., πρὸς ἥν ὁ ὅμως ἀντιτίθεται, πολλάκις η παραλείπεται, διὸ καὶ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ νοερῶς³). ἢ κεῖται

1. ίδι. Klotz. εἰς Dev. II. σ. 72 κ. 678. Baumlein ἐν τῷ ἡγ. συγγ. σ. 170.
—2) ίδι. Nitsch σημ. III. Τόμ. σ. 304.-3) ίδι. τὰ πρόγ. παρὰ Ποππ. εἰς Θου κ. Μ. I. T. I. σ. 289.

ύποκεκρυμμένη ἐν τῇ προηγουμένῃ, ὡς ἐν Ξεν. ἀν. 2. 2, 17.-Καὶ τὸ ὄμοιός ἔπαντζ ἐνίστε περὶ Δημοσθ. τεθειμένον ἀντὶ τοῦ ὅμως. Δημ. 18, 39 ἐν τινι ἐπιστολῇ τοῦ Φιλίππ., πιθανῶς μὴ γνησίᾳ «τὴν εἰρήνην συνέμενοι καὶ ὄμοιος ἀντιπαρεξάγοντες.» 110 «ὑπολογιζόντων, καὶ μηδὲν εἴπω περὶ τῶν λοιπῶν πολιτευμάτων, ὄμοιος παρ' ὑμῶν ἐκάτω τὸ συνειδός ὑπάρχειν μοι».

5. "Ἐμπηκὸς ἐπικ., ἔμπας δωρ. καὶ τρχγ., ἔμπάργ. Ηίνδ. II. 5, 55. N. 6, 4, συχγ., ἔμπα Νέμ. 4, 36, καὶ Σοφ. A. 563 κατὰ τὴν ὁρθὴν διόρθωσιν τοῦ 'Ρχιστίου¹⁾, ποιητ. μόνον προελθόντι ἐν τοῦ, ἐν πᾶσιν ἡ ἐκ τοῦ ἐν = ἐς (§. 325, 3) πάν, καὶ σημαίνει ἐν πᾶσι, καθόλου²⁾ π. γ. H. 196 «ἐπειοῦσιν δεῖδομεν ἐμπηκό». Ε. 98. 174. P. 632 κτλ. Αἰσχυλ. εὐμεν. 220 «μέγας γάρ ἔμπας πάρο Διὸς θρόνοις λέγη». Πρ. 48. Σοφ. A. 122. Διὸς τίθεται ὡς σύνδεσμ. ἐραγτιωματικ. ἐν τῇ σημαστ. τοῦ ὥμως ἢ τοῦ, ἐν πασῃ ὥμως περιπτώσει, καθόλου δέ, τοῦ γερμ. bei alledem, πολλάκις δὲ καὶ μετά τοῦ δὲ ἢ ἀλλά. Δ. 562 «δικιμονίη, αλλὶ μὲν διεσι οὐδέ τε λόγιω, πρῆξαι δ' ἐμπηκὸς οὐ τὸ δυνητεκί». Θ. 33 κτλ. Εὔρ. Ἀλκ. 906 γορ. «ἀλλ' ἔμπας ἔρερε κακὸν ἄλιξ». Περὶ τοῦ, πέρι ἐμπηκὸς μεταξύ τοῦ. §. 486, σημ. 6.

6. Τὰ εἶτα καὶ ἐπειτα καθ' ἔκυπτάσιν ἀπλῆν συνέπειται (ἀποτέλεσμα)=θεν, διό, ἐπειτα, τίθεται δὲ συχνά καὶ πρὸς δήλωσιν συνεπέκτις ἀπροσδοκητος, ἀπτιφατική=ἀλλ' ὥμως, καὶ ὥμως, καὶ μ' ὅτα ταῦτα, πλὴν ἀλλά³⁾. Ηὔρ. Ὁμο. κ. Ἡεδ. οὕπω ἔπαντζ δὲ εἶτα. χ. 65 «πῶς ὃν ἐπειτ' Ὁδυστῆς ἐγὼ θείοι λαθούμην, θεῖοι μὲν γάρ οὖν ἐστιν βροτῶν κτλ.=ἐπειτα (πλὴν) πῶς ἡδύναμην νὰ λησμανήσω τὸν Ὁδ., ἐνῷ ὑπερέχει.. ρ. 29. Ἀρρ. Ἀγ. 312 «ταῦτα δὲ τολμῆσι λέγειν ἐμφράνως ἡδην πρὸς ἡμῖν; εἰτὲ ἐγώ σου φείσομαι;» Οὕτω τίθεται συγγάν εἰς ζωηράς καὶ πλήρεις πάθους ἐρωτήσ. Ξεν. ἀποιν. 1. 4, 11. 2. 7, 5. 6. 7. 13. Ηλ. ἀπολ. 28, b μ. c. Stallb. Πολλάκις μετοχῆς ἡγούμενης. Πλ. ἀπολ. 20, c οὐδὲ γάρ δήπου εοῖ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πράγματευομένου ἐπειτα τοσκύτη ράμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μὴ τι ἐπράττεις ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί». Γοργ. 519, e. Σοφ. Ηλ. 1008 «οὐ γάρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν γρήζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτο ἔχῃ λαθεῖν». Πολλάκις δέ ἐν ἐρωτήσει προτάσσεται τούτου καὶ δὲ καί, διπερ ἐμράντικωτερ. τῶν ἀπλῶν εἶτα, ἐπειτα. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 31 «κάπειτα τοιούτον ὃντα οἱ ρίκες; σύτόν;» συμπ. 4, 2. Εὔρ. M. 1398 "I. «Φέτενα φίλτατα. Μ. μητρὶ γε, σοι

1) Id. Lobeck ἐν τῷ χωρ. τούτῳ κ. Ellendt λατ. γλ. I. σ. 585.—2) Id. Bäumlein ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. σ. 115. — 3) Id. Räumlein σ. 111. Klotz εἰς Devar. II. σ. 539 u. 553. Heindorf εἰς Πλ. Φαῖδ. σ. 150. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 457, b. Frizsche Quaest. Luc. σ. 87. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 26.

δ' οὗ. "Ι. κάπειτα ἔκκενες; Πλ. Φιλ. 90, b «έπειδάντις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἰναι... κάπειτα δὲίγοντας στερον αὐτῷ δόξῃ ψευδῆς εἶναι». Δημ. 1, 21. Μετὰ μετοχήν. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 5 «εδόκει δ' ἐν ἀμφότεραι ταῦται, εἰ προσχορεύων ως ὑπὸ θεοῦ φαινόμενα κάτας φευδόμενος ἐρχίνετο» μ. σ. Kühn. Πλ. Γοργ. 457, b. Φιλ. 67, ε «γελοῖον ἂν εἴη ἀνδρα παρασκευάζονθ' ἔκυτὸν ἐν τῷ βίῳ δ', τι ἐγγυτάτῳ ὄντι τοῦ τεθνάντος οὗτῳ ζῆν κάπειτο ηὔκοντος κύτῳ τούτου ἀγκυνθετεῖ». Ἐν τῇ ἐν § 518, 9 μηνονευθείσῃ περιόδῳ τῇ σχηματικούμενῃ διὰ τοῦ μέρους δὲ πρὸς δήλωσιν τῆς ἐραρτιώσεως τίθεται δὲ εἰτα ἐν κεφαλίδι κύτῃς, ἐπειδὴ ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τοῦ δὲ πρότοις τὴν περιέχουσαν τὴν κυρίαν ἔννοιαν. Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 13 «εἰτα τούτων μὲρις ἐπιμελεῖσθαι παρεσκεύασκει, τὴν δὲ μητέρα τὴν πάντων μάλιστά σε φιλούσαν, οὐκ οὐεὶ δεῖν θεραπεύειν;» = τούτων ἐπιμ. παρεσκευασμένος εἰτα τὴν μητέρα κτλ. 1. 2, 26. Οὕτω πως καὶ ἀνευ τοῦ μέρους δὲ ἐπὶ μετοχῆς 3. 6, 15 «εἰτα, ἔρη ὁ Σ., τὸν θεῖον οὐ δυνάμενος πείθειν, Ἀθηναίους πάντας μετὰ τοῦ θείου νομίζεις δυνάσθεις ποιήσαι πείθεσθαι σοι; »

Σημ. Περὶ τῆς ἴνναντι μετατικής. σημασ. τοῦ μήνα θ. §. 502. τοῦ μέντοι ἐν §. 503, 8, τοῦ καίτοι §. 507, ἡρό. 7. 2.

§. 535. Σχέσις τῆς ἐνδόσεως καὶ ἄρσεως. (Αλλάζι).

1. Ο *alλά* (οὐδέτερον πληθυντικ. τοῦ *alλος* μετ' ἔξησθεντομένου τόνου, προσβλ. τὸ γερυχν. sondern, καὶ τὸ ἀρχαῖον λατιν. sed ἀντὶ τοῦ *sine*, ὅπερ εἰνε τὸ *νῦν* ἀλλῶν σε μετὰ τοῦ παραγωγικοῦ d. π. χ. *in se - moveo*), δηλοτ κυρίως *alλιώς*, διαφέρως, καὶ ἀρρόζει γενικῶς *diagopér*, χωρισμὸν καὶ διάκρισιν.

2. Κατὰ τὴν ἴδιότητα τοῦ προηγουμένου κώλου δὲ *alllά* ἐκφέρει "Η πάντως τὸ ἐραρτίον τούτου, ὅπερ ἔρρηθη ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ὥστε τὸ πρώτον κιρετκι διὰ τοῦ δευτέρου, καὶ τὸ ἐνδέν δύναται ταῦτοχρόνως νὰ συνυπάρχῃ τῷ ἔτερῳ. Συμβάνει δὲ τοῦτο α) ὅταν προϋπάρχῃ ἀρρηνος, ὅπερ καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ *alllά* μεταφράζομεν· οἷον «οὐκ οἱ πλούσιοι εὐδάίμονες εἰσιν, ἀλλ' οἱ ἀγροφόροι μοιησι» τὸ προηγηθὲν χρητικὸν κώλ. δύναται νὰ ἐκληρθῇ καὶ ως *οὐδὲν* τὸ προηγηθὲν χρητικὸν κώλ. δύναται νὰ ἐκληρθῇ καὶ ως *μηδενὶς*. - b) ὅταν προηγήται μὲν κατάγασις, (ἢ, ὅπερ συνώρυμον, ἐρώτησις μετὰ τοῦ οὐ), ἐπηται ὅμως ἀρρηνος τοῦ *ἐραρτίον*, μεταφράζομεν δὲ τότε τὸ, *alllά* οὐ (μη) διὰ τοῦ, *alllά* δηλ. ἢ καὶ

1) §. Hartung II. σ. 30. Klotz εἰς Devar. II. σ. 1. Bäumlein ἐν τῷ δρῦ. συγγρ. σ. 1. Τὴν ἐμβρύθη πραγματείαν τοῦ G. T. A. Krüger de formula ἀλλ' ἢ et aſſinium particularum post negationes vel negativas sententias usurpatarum natura et usu. Brunsvig 1834.

δχι καὶ μή, ἡ μετατιθέμεθι τὸν ἀλλὰ εἰς τὸ πρῶτον, καθὼς καὶ τὰς λέξεις, ἡ παραλείπομεν τὸν ἀλλά· οἶον «ἐκεῖθεν, ἀλλ’ οὐκ ἐνθένδε ἡρπάσθη» Πλ. Φείδρ. 229 d, =οὐκ ἐνθένδε, ἀλλ’ ἐκεῖθεν· 260, α «ἐκ τούτων εἰναι (ἀκόντιον) τὸ πείθειν, ἀλλ’ οὐκ ἐκ τῆς ἀληθείας». Ἰσοχρ. 4, 137 «ταῦτα πάντα γέγονε διὰ τὴν ἡμετέρχυν ἀνοίκων, ἀλλ’ οὐ διὰ τὴν ἐκείνου δύναμιν». Ὁταν ὅμως προηγηται ἐρώτησ. μετὰ σημασ. ἀρρητικῆς, μεταφράζομεν τὸ ἀλλ’ οὐ = πολὺ δὲ μᾶλλον, καὶ μὴ μᾶλλον δέν, καὶ μὴ δέν, ἐρωτηματικῶς, ἡ μεταφρέμεν τὴν χρησιν εἰς τὴν ἐρωτημ. πρότασ. καὶ διατηροῦμεν τὸν ἀλλά, πλὴν τότε καταφτικῶς. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 19 «καὶ τί δεῖ ἐμβαλεῖν περὶ τούτου, ἀλλ’ οὐχὶ προειπεῖν, ὅτι οὕτω ποιήσεις»; =οὐ δεῖ ἐμβαλεῖν . . . , ἀλλὰ προειπεῖν. Λυκοῦργ. 71 «ἢ που ταχέως ἢν ἡνέσχετο τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ’ οὐκ κατέλευσαν τὸν κατατηγύνοντα τὴν αὐτῶν ἀριστείαν»; (μ. σ. Maetzner) =οὐκ ἢν ἡνέσχοντο, ἀλλὰ κατέλευσαν ἔν. Ἀνδροκ. 1, 21. Ἰσοχρ. 15, 229. 251. Δημ. 21, 209. Οὕτω πως καὶ ἐν ἐξηρτημένῃ ἐρωτήσ. Ἰσοχρ. 15, 60 «ἐνθυμηθήτε, εἰ δοκῶ τοῖς λόγοις διαφθίζειν τοὺς νεωτέρους, ἀλλὰ μὴ προτρέπειν ἐπ’ ἀρετὴν . . . , ἡ δικιάς ἢν δοῦναι δίκην . . . , ἀλλὰ οὐκ ἢν χάριν κομίσσοθαι». Οὕτω πως καὶ μετὰ τὸ ὄσπερ = quasi, quasi vero, καὶ μή, καὶ οὐχί. Ἰσοχρ. 4, 11 «ἄσπερ δμοίως δέον ἀμφοτέρους (τοὺς λόγους) ἔχειν, ἀλλ’ οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς, τοὺς δὲ ἐπιδεικτικῶς» = ἀμφοτέρους οὐ δεῖ δμοίως ἔχειν, ἀλλά κατὰ. 15, 89. Ἐὰν κατηται, καὶ οὖ, δὲν λαμβάνεται: ὑπ’ ὅψεις ἢντιθεσι. Ξεν. ἀν. 2. 1, 10 «τί δεῖ αὐτὸν κατεῖν καὶ οὐ λαζεῖν ἐλθόντα», κατὰ τοὺς ἀρίσ. καθδ., μ. σ. Kühn. Πλ. Ηρωτ. 337, b μ. σ. Stallb.

3. Ἡ δηλοτι τι διάφοροι μάνον τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ῥηθέντος, ὕστε τὸ πρῶτον κώλ. αἱρεται διὰ τοῦ τελευταίου μερι· κώδις μάνον, ἦτοι περιορίζεται, κολαΐζεται μάνον. Ἡ υπόστασις τοῦ πρώτου κώλ. γίνεται μὲν παραδεκτή, πλὴν οὕτως ὕστε καὶ ἔτερόν τι, κατίτοι διάφορον, παρίσταται: ὡς συνυπάρχον ἐκείνῳ. Τὸ πρῶτον κώλ. δύναται: νὰ ἐκληρθῇ ὡς ἐνδοτικόν, ἐποχωρητικόν, δμολογικόν· διὸ προστίθεται κατὰ φῶς τοιούτῳ συνήθως ὁ μὲν (ἀλλὰ καὶ ὁ γέ) ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταῦτα ἡδύνατο νὰ τεθῇ ἐν τῷ δευτ. κώλῳ καὶ ὁ δὲ ἢντι τοῦ ἀλλά, πλὴν ἡ ἀντίθεσις ἦθελεν ἐξενεγκθῇ τότε πολὺ δισθενεστέρα. Πλὴν ἀλλὰ καὶ ἔνει τοῦ μὲν δύναται νὰ τεθῇ τὸ ἐνδοτικόν κώλ.: οἶον Πλ. Εὐθύρρ. 3, α «βουλαίμην ἔν, ἀλλ’ ὅρθωδῶ, μὴ τούναντίον γένηται». Π, 240 «αὐτὸς μὲν γάρ ἔγω μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι, ἀλλ’ ἔταρον πέμπω». Α, 284 «ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοιρῶν ἔσειπες, ἀλλ’ ὅδ’ ἀνήρ ἐθέλει: περὶ πάντων ἔμμεναι ἀλλῶν». Γ, 214 «παῦρος μέρ, ἀλλὰ μάλιστα λιγέως». Α. 22. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 16 «τὰ μὲν καθ’ ἡμέρας ἐμοίγε

δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με». Πλ. Γοργ. 448, δ «καλῶς γε φαίνεται Π. παρεσκευάσθαι εἰς λόγους· ἀλλὰ γάρ, θ ὑπέσχετο Χαίρεφῶντι, οὐ ποιεῖ».

Σημ. 1. Συγνότατα ἐπακολουθοῦσιν ἀλλήλις; ἀμέσως; πλείονες προτάσ. εἰσηγούμεναι διὰ τοῦ ἀρνουμένου (ἀρροτος) ἡ περιορίζοντος ἀλλά. Πλ. Λύσ. 223. α «ἴπειδη δὲ οὐδὲν ἐφρόντιζον ἡμῶν, ἀλλ' λ'. . . ἡγανάκτουν τε καὶ οὐδὲν ἡττον ἤκαλουν, ἀλλ' ἐδόκουν . . . ἄπορον εἶναι προσφέρεσθαι», μ. σ. Stallb. "Id. Φαίδ. 63, ε. Πρωτ. 341, δ. συμπ. 211, ε.

4. Μετὰ πρότασ. ἀργητικήρ ἡ ἔρωτηματικ. μετὰ σημασ. ἀργητικής, ητις ἐκφράζει καθ' ἔαυτὴν τελείων ἔννοιαν, τίθεται πολλάκις πρότασ. μετὰ τοῦ ἀλλά, ὅστις περίεχει αντίθεσιν, δι' ἣς ἡ προηγηθεῖται πρότασ. ἀποκτῆσθεστερὸν τινὰ προσδιορισμ. Εἰν. ἀπομν. 1, 2, 2 «πῶς οὖν αὐτὸς ὁν τοιοῦτος ἀλλους ζεν ἡ χρεεῖς ἡ παρανόμους ἐπίσητεν; Ἀλλ' ἔπαιστε μὲν τούτων πολλοὺς ἀρετῆς ποιήσας ἐπιθυμεῖν», τούναντίον ἐν 3 «οὐδὲπώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου· ἀλλά . . . ἐποίει κτλ.» = ἀλλ' ὅμως κατώθισθον κτλ.

5. Μετὰ προτάσ. ἀργητικάς, ἐν κις κεῖται ἡ ὑπονοεῖται τό, ἀλλος ἡ ἔτερος, δ ἀλλά ωνται: ἐκφράζων ἐξαλρεστ = ἐκτὸς μόνον, πλὴν μόνον, ώς τὸ πλήρη ἡ τὸ εἰ μή, nisi. Καὶ ἐνταῦθι δὲ ἐκφράζει ἀντίθετον μόνον πορὸς τὸ προηγούμ. κῶλ. Φ. 275 «ἄλλος δ' οὕτις μοι τόσον αἰτίος Οὐρανιώνων, ἀλλὰ φίλη μήτηρ = πλὴν μόνον ἡ φίλη μ. θ, 311. Σοφ. Οἰδ. τ. 1331 «ἐπιστε δ' αὐτόγειρ νιν οὕτις ἀλλ' ἔγώ». Εὔρ. Ιππ. 638. Εἰν. ζν. 6, 4, 2 «ἐν δὲ τῷ μέσῳ ἀλλῃ μὲν πόλις οὐδεμίκ οὕτε φιλίκ οὕτε Ἐλληνίς, ἀλλὰ Θράκης καὶ Βιθυνί». Οὕτω καὶ ἐν ἔρωτηματ. προτάσ. οἷον Πλ. Πρωτ. 354, δ «ἡ ἔχετε τι ἄλλο τέλος λέγειν, εἰς δὲ ποιέλεψυντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε, ἀλλὰ ἡδονάς τε καὶ λύπας;» = οὐδὲν ἄλλο τέλος, ἀλλά. Μετὰ τὸ τίς ἄλλος ὅμως τίθεται κανονικῶς ὁ ή, ή δ ἀλλ' ἡ (ιδ. ἀριθ. 6), ἡ τὸ πλήρ. Σημειώτεον δὲ τέλος, ὅτι τόσῳ μετὰ ἀπλὴν ςηνητιν, δισφ καὶ μετὰ τὸ οὐδὲν ἄλλο τίθεται: πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ τὸ πλήρ., (ἐνθ') οὖς καὶ πλήρη ἡ ἀπαντῆ. Δῆμ. 43, 69 «οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει πλήρη τοῦ πλεονεκτεῖν». Πλ. Τίμ. 30, α «θέμις δὲ οὐτ' ἢν οὖτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δράγη ἄλλο πλήρη τὸ κάλλιστον». Εἴν δὲ κατται τὸ μόριον δὲ ἀντὶ τοῦ ἀλλά, τότε τὸ ἄλλος συνοδεύεται τῷ μέρ. Πλ. πολ. 359, ε «τοῦτον δε ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ γειρὶ χρυσοῦν δικτύλιον».

Σημ. 2. Ἐπι τοῖς τίθεται: πολλάκις μετὰ τὰ συγκριτικά, μ ἀλλ ὁ ν, τὸ πλέον μετὰ ἀρνήσα συνημένα, δ ἀλλά ε, τὶς διάφορον ὅμως σημασ. τῇς τοῦ, η. Διὰ τοῦ ἡ δηλ. ἀμφότερα τὰ κώλα ὄμοιονται, ξεισῶνται: (non magis quam = οὐδὲν πλέον ή), διὰ τοῦ ἀλλά ἡ ὅμως; ἐκφέρεται τὸ ἐν ταντὶ ον τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ αἰρομένου. Τὰ κώλα δ' ἀμφότερα παραδίλλονται: πρὸς ἄλληλα οὕτως, διστε τὸ διέτερον προτιμᾶται τοῦ πρώτου καὶ τοιουτορόπως

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΑΔ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΗΟ ΣΤΑΘΑΚΗ.

δινετίθεται τῷ πρώτῳ ὡς τὸ ἵνατον. Θουκ. 2, 44 «οὐ καὶ ἐν τῷ διχρίῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδάνειν . . μᾶλλον οὐ τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμάσθων» = τοὺς γέροντας δὲν εὐχαριστεῖ τόσῳ πολὺ τὸ κέρδος, διστῇ τιμῇ, δὲν εὐχαριστεῖ μᾶλλον τὸ κέρδος, ἀλλὰ ἡ τιμή, ἡ τιμὴ πρὸ πάντων εὐχαρ. καὶ σχιτλ. 1, 83 «καὶ ἔστιν ὁ πόλεμος οὐ χρῆστον τὸ πλέον οὐ νοοῦντος, ἀλλὰ διὰ τῶν γρημάτων. πόλεμος δὲν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν πόλων μᾶλλον, ἀλλὰ διὰ τῶν γρημάτων. 2, 43. 5, 99 «οὐ γέροντος οὐ μητρός τούτους δεινού τέρπους, οὐδὲν πρότερον μηνιθμόν καταπαύσειν, ἀλλὰ λέπτον ἀντίστηται· 1). Ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. τίθεται καὶ τό, πλὴν, καὶ μάλιστα ἕνεκ προηγουμένης ἀρνήσ. 2d. σημ. 5.

6. Υἱός δέξείται σημειώσ. εἰνε τὸ πλοκόν, ἀλλ' ἡ μετὰ ἄργησην ἡ μετὰ ἐρώτησην ἀρνητικὴν σημασ. ἔχουσαν καὶ μετὰ προσθήκης ἔτι τῶν ἀλλος, ἔτερος, καὶ λοιπόν, οὐκ, οὐδὲν ἀλλ' ἢ οὐδὲν ἄλλο, ἀλλ' ἢ οὐδὲν ἔτερος, ἀλλ' ἢ τὸ ἄλλο, ἀλλ' ἢ ἄλλο τὸ (μετὰ προηγηθεῖσκαν κατωνύμ. ἐρωτηματικ.), ἀλλ' ἢ 2). Ξεν. ἀν. 7, 7, 53 «ἄργυριον μὲν οὐκ ἔχω ἀλλ' ἢ μικρόν τι». 4. 6. 11 «ἄνδρες δ' οὐδαμοῦ φυλάξτιοντες ἡμῖς φυνεροί εἰσιν ἀλλ' ἢ κατ' αὐτὴν τὴν δόνην». ἔλλ. 6. 4, 4 «οἱ Θηβαῖοι ἐστρατοπεδεύσαντο οὐδέποτε ἔχοντες συμμάχους ἀλλ' ἢ τοὺς Βοιωτούς». οἰκ. 2, 13 οὐδέποτε ἄλλος πώποτε μοι παρέσχε τὸ ἔχωντο διοικεῖν ἀλλ' ἢ σὺ νυνὶ ἔθέλεις παρέχειν». Πλ. Ηρωτ. 329, d «τὰ τοῦ γρυπού μόρια οὐδὲν διαφέρει τὰ ἔτερα τῶν ἑτέρων, ἀλλήλων καὶ τοῦ ὅλου ἀλλ' ἢ μεγέθει καὶ σμικρότητι. Μενέζ. 244, d «ὦστε αὐτῷ μηδαμόθερος ἀλλοθερος τῶν σωτηρίκων γενέσθαι ἀλλ' ἢ ἐν ταύτῃ τῆς πόλεως». Φιλ. 97, d «οὐδέποτε ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ ἀλλ' ἢ τὸ ἔριστον καὶ τὸ βέλτιστον». πολ. 429, b «τίς δὲ εἰς ἄλλο τὸ ἀποθλέψκει; ἡ δειλὴν ἡ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι ἀλλ' ἢ εἰς τοῦτο τὸ μέρος;» Πρωτ. 354, b «ἡ ἔχετε τι ἄλλο τέλος λέγειν . . ἀλλ' ἢ ἡδονάς τε καὶ λύπας»; πολ. 553, d «τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐξ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν ἀλλ' ἢ ὑπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλειώ ἔσται». ἀπ. 20, d «διὸ οὐδὲν ἀλλ' ἢ διὰ σορίζν τινὰ τοῦτο τὸ ἔνομα ἔσχηκκεν. πολ. 330, c «οὐδέποτε ἔθέλοντες ἐπικινεῖν ἄλλ' ἢ τὸν πλοῦστον». [Ηερίεργον τὸ ἐν Θουκ. 5, 60 «οὐ μετὰ τῶν πλειόνων οὐδὲ κύτης βουλευσάχενος ἀλλ' ἢ ἐνὶ ἀνδρὶ κοινώσας» (=οὐχὶ μετὰ πλειόν. σκεφθεῖς, οὐδὲ κύτης καθ' ἔκυτόν, πλὴν εἰς ἔνα μόνον . . χυκκοινώσ.). ἔνθι κυρίως μόνον ὁ ἀλλὰ ἔπειρε πάντα τεῦθι, 5 δὲ ἡ προστέθη τῷ ἄλλᾳ ἀναφορικῶς πρὸς τὸ συγκριτικ. πλειόν.]

Σημ. 3. Ὁ ἐκφραστικὸς οὐτος τρόπος προκλήθει ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δύο συντάξ. πολὺ διαγενῶν κατὰ τὴν σημασ. = οὐδὲν ἄλλο . . ἀλλά καὶ, οὐ-

1) 1d. Fritzsche Guaest. Luc. σ. 91. — 2) 1d. G. T., E. Krüger ἐν τῷ χωρ. τούτῳ. Hartung II. σ. 44. Klotz ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 32. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. 81, b. πολ. 601, a.

δὲν ἄλλο... ή. 'Ο δὲν ἄλλο καὶ ἡ Ἔνεσις ταῦθι σχεδὸν συνάνυμοι, ἐπειδὴ τὸ οὐδέν, ή, οὐδὲν ἄλλο ἄλλο διαφέρουσιν ἀλλήλων [καθ' ὅλην] μᾶλλον ή κατὰ τύπον. 'Ενεκα δὲ τῇσι συγκῆτης γρήσεως τόσῳ τοῦ ἐνός, οὗτοι καὶ τοῦ ἑτέρου τρόπου ἀπόλωλι σὺν τῷ χρόνῳ ή ἀρκτικὴ ἀμφοτέρων διαφορὰ καὶ συνένη, ὥστε συνέχεον ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις, ἐκλαβάνοντες δὲ ἀμφοτέρας τὰς λέξεις ἄλλα' ή μεταξύ μίαν μετεχείροντο ταῦτα; καὶ ἔκειται, ἔνθα ἐπρεπε νὰ τεθῇ ή ή μάνοι ή ή ἄλλα. Πρέπει τό, οὐνεκα διντὶ ἐν εκα καὶ ἰδίᾳ τό, ή μέτα συγχρητικόν, γδ. §. 542, σημ. 5.

Σημ. 4. Μετά τὴν ἐλλειπτικὴν ἔκφρασιν οὐδὲν ἄλλο ο, ή, τί ἄλλο δηλ. ποιεῖ η γίγνεται; τίθεται ο, η, ή, ή ἄλλο ή θεού. 4, 14 «οἱ Δακεδαιμόνιοι... ἄλλο οὐδὲν ή ἔκειται γῆς ἐναυμάχουν». Σεν. ἀπομν. 2, 3, 17 «τί ἄλλο ο ή κινδυνεύεις ἐπιδεῖξαι κτλ.» Κύρ. 1, 4, 24* οὕτω καὶ τό, ἄλλο τι; = μή ἄλλο τι; πονεῖ? Πλ. Εὐθύν. 15, c «τοῦτο δὲ ἄλλο τι; η θεοφίλες γίγνεται;» 'Ἄλλα ἐν Πλ. Φαιδ. 76, a «οὓς φαμεν μανθάνειν, οὐδὲν ἄλλο ή ἀναμιμνήσκονται οἵτοις' ὁ Stalib. γρ. ἄλλα'. Μέν. 84, c «οὐδὲν ἄλλο ή ἐρωτῶντος ἱμοῦ καὶ οἱ διδάσκοντος; (ἀντὶ ἄλλο).」 Ισαχρ. 8, 36 «διεφύάρμεθα ὥν ἀνθρώπων οὐδὲν ἄλλο ή φενακίζειν δυναμένων. (Διενεκὲς έλλειψι. Σεν. Κύρ. 2, 1, 21 «οὐδὲν αἴτοις ἄλλο ἐλεῖσθαι; η δοκεῖν τὰ ἔμφι τὸν πόλεμον». Πλ. Φαιδρ. 231, b «οὐδὲν ὑπολείπεται ἄλλο ή ποτεῖν προθύμως κτλ.» Οὕτω καὶ μετά τά, οὐδὲν ἄλλο ἔστιν, ή, οὐδὲν ἄλλο οὐδὲν δηλ. ἔστιν. Σεν. ἀν. 3, 2, 18 «οἱ μάριοι ίππεις οὐδὲν ἄλλο ή μάριοι εἰσον ἀνθρωποι». Θουκ. 4, 4 «οὐδὲν διαοῦν κακὸν ἔσται διμίν ἄλλο ή οὐδὲν ἄρρενες διμίν, οὔπερ καὶ πρότερον». Πλ. οσφ. 226, a. Φαιδ. 91, d.)

Σημ. 5. 'Η χρήσις τοῦ ἄλλα τούτου ἔχει πολλήν τὴν συγγένειαν πρὸς τὴν χρήσι. τοῦ πλήν. Γενικῶς δὲ συμφωνεῖ τὸ πλήν κατὰ τὴν χρήσιν πρὸς τὸν ἄλλα πολλαχῷς, ως τοῦτο καταφράνει ἐκ τῶν προρρηθίντων. Διό τίθεται τὸ πλήν μᾶς καὶ ὁ ἄλλα πρὸς ἀρνήσεως. Δημ. 56, 23 «πλέοντας πανταχούς πλήν οὐδὲν εἰς 'Αθήνας». Οὕτω λέγεται καί, πλήν ή. 'Ιρδ. 2, 111, 6, 5. 'Αρρ. νεφ. 361. Σεν. Κύρ. 2, 1, 17 «πλήν η τολμηρή». Πλ. ἀπ. «ἄλλον παντὶ πλήν η θεῶν». Προσέπιτε δέ, πλήν ἄλλά. Λουκ. διάλ. θε. 16 «μέγα, ὡς 'Ηρα, φρονεῖς, δις: ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο θερίζεις ἀδεῶς; πλήν ἄλλο οὐφορεῖ σε μετ' διλίγον αὐτοῖς διαχρέουσαν». Μετά ἀρνησιν. Λουκ. Προμηθ. c. 20 «οὐδὲ δύσδικον, ὡς Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλασθεῖ» πλήν ἄλλα ὡνησο, διότι: μή καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσε σουν. 'Αλλὰ καί, πλήν ἄλλο ή μετά ἄρνησιν παρ' Ἀριστοτέλ. μεταφρ. κεφ. 1 ἐν τῇ σημασ. = πλήν διτι, εἰ μή διτι, nisi quod 1).

7. Μνημονευτέσαι τέλος καὶ κινέζης ἐλλειπτικ. ἔκφραξ.· οἱ μήτραι. ἄλλά, ή, οὐ μέρτοι ἄλλα, οἱ γάρ ἄλλα (συγχριτικαὶ παρόχοι τοῖς ἄττικα). = πλήν δύοι. . ἄλλα, ἐν τούτοις δύοις κινέζης κι μέν δύο πρῶται μεταφράζονται ἀπλῶς διὸ τοῦ = μόλις πτυχῆς, δύοις, ἄλλα, ἄλλα, δύοις, veruntamen, ή δὲ τελευταῖς παρ' Ἀριστοφ. Ιδίᾳ εὑγρηστος = διότι τῷ δύοις, ἐπειδὴ δύοις, καθότι τῷ δύοις. Πρέπει δέ τις νὰ συμπληρωσι κατέξ, ὑπονοῶν εἰς τὴν χρονησ. τὸ ῥῆμα τῆς προηγηθείσ. προτάξ. ή ἀντὶ αὐτοῦ τὰς ἔκφραξ.· οἷον

1) "Ia G. T. A. Krüger ἐν τῷ δηθ. συγγρ. §. 17. σ. 27. §. 32. σ. 49.

τοῦτ' ἔγένετο, τοῦτ' ἐστι, τοῦτ' ἔγώ ἡγοῦμαι, λέγω κ.τ.λ. ή καὶ ἄλλο τι ἐκ της συναρείας τοῦ λόγου λαμβανόμενον. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8 «δέ ίππος πίπτει εἰς γόνατα καὶ μικροῦ κάκεινον ἔξετραχήλισεν· οὐ μὴν (δῆλον. ἔξετραχήλισεν) ἀλλ' ἐπέμεινεν δὲ Κύρος μόλις πως, καὶ οὐ ίππος ἔξενεστη». Ἰσοχρ. 4, 85. 7, 6 «οὐ μὴν ἀλλά.. γέ», μ. σ. Benseler, ὡς καὶ 9, 33. 15, 149. 293. Πλ. πολ. 379, α. Φειδ. 62, β ἕκατον γάρ ἂν δόξειεν οὔτω γ' εἰναι ἄλογον· οὐ μέντοι (δῆλον. οὔτως ἔχει) ἀλλ' ισως ἔχει τινὰ λόγον». συμπ. 173, β. Θουκ. 5. 43, 2. Ἀρρ. Βάτ. 498 «φέρε δὴ ταχέως αὕτη· οὐ γάρ ἀλλὰ πειστέον» = διότι δὲν πρέπει νὰ ἀπιστῶ, ἀλλάζ, δῆλο. πρέπει ὅμως τῷ ὄντι νὰ ὑπακούω. 58. 192. νεφ. 232. ίππ. 1205. ἐκκλ. 386. Πλ. Εύθυδ. 286, c «πᾶς λέγεις; οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτον γε τὸν λόγον.. ξεῖ θαυμάζω», ἔνθα προστέθειται τὸ τοι πρὸς ἐπίτασ. (§. 507) ίδ. Stallb., ὡς καὶ ἐν 305, e. πολ. 492, e «οἷμαι μὲν οὐδέννα (δῆλον. χρατήσειν), ή δ' οἱ. Οὐ γάρ, ην δ' ἔγώ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὴ ἀννοιχ» = «nam profecto vel (καὶ) conari contra tendere magnae est insipientiae» = διότι τῷ ὄντι καὶ νὰ τολμήσῃ τις νὰ κάμηρ τὸ ἐνχωντίον εἶνε μεγάλη ἀνοησία. ίδ. Ἰσοχρ. 3, 17. 6, 24 κ.τ.λ.

8. Ἐκτὸς δὲ τούτου ή χρῆσις τοῦ ἀλλὰ εἶνε καὶ πολλαχῶς ἐλευθεριωτάτη καὶ ποικιλωτάτη. Διὸ τίθεται a) συχνότερα ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἔννοιαν, ητίς ὡς διάφορος τῆς προηγουμένης ἀντιτίθεται αὐτῇ. Φιλετ. δὲ τότε νὰ συνδέηται μετά τοῦ βεβαιωτικ. ἐπιρρ. μήν, καὶ τότε τό, ἀλλὰ μήν ἔχει τὴν σημασ. τοῦ λατ. jam vero, πρὸς τούτοις ὅμως, ἀλλὰ ὅμως. ίδ. Ξεν. ἀν. 1. 9, 18. 2. 5, 12. 3. 2, 16. 5. 7, 7. ἀπομν. 1. 1, 6. 2, 4. 11. 2. 6, 27 κ.τ.λ. ¹⁾) - b) ὅταν ὁ λόγος αἴρηνται διακόπτηται καὶ τρέπηται πρὸς τι κακιόν. Διὸ καὶ τίθεται ὅταν θέλῃ τις νὰ ἀποφύγῃ τι ὡς ἀσήμαντον καὶ μικροῦ λόγου ζῶν τὸν ή νὰ ἡσυχάσῃ καθ' ἔκατόν, ή ὅταν θέλῃ νὰ ἐκράξῃ, ὅτι εἶνε τις ἔτοιμος νὰ παρκδεχθῇ τὴν παρακλησιν ή τὴν παρακλέυσιν ἐτέρου τινός. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 42 «δίδαξον δὴ πρὸς τῶν θεῶν, φάνει τὸν Ἀλκιβιάδην· ὡς.. οἷμαι μὴ ἡν δικαίως τούτου τυχεῖν τοῦ ἐπαίνου τὸν μὴ εἰδότα, τί ἐστι νόμος. Ἄλλο οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς; οὐ Ἀλκ., φάνει τὸν Π.» Πλ. Ηρωτ. 320, c «εἰ οὖν ἔχεις ἐνχρήστερον ἡμῖν, ἐπιδεῖξαι, ὡς διδαχτόν ἐστι ή ἀρετή, μὴ φίονήσῃς, ἀλλ' ἐπίδειξον. Ἄλλο, οὐ Σώκ., ἔφη, οὐ φίονήσων. Εὔρ. Ιφ. αὐλ. 715 «ἀλλ' εὐτυχοίτην» = ἀλλ' εἰθε νὰ εὐτυχῶσι. Οὕτω καὶ ἐπὶ προσταγῶν, ἀπαγορεύσεων καὶ προτροπῶν. Α, 32 «ἄλλο θι, μὴ μ' ἐρέθιζε». 259 «ἄλλα πειθεσθεν. χ, 169

1) "Id. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 6. ἀν. 1. 9, 18:

«τοῦδε ὄλετο νόστιμον ἡμαρτίαν ἀλλ' ἔγε μοι τόδε εἰπέ ..., τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν;» Πλ. Εὐθύφρ. 6, b «ἀλλά μοι εἰπέ. Σὺ ως ἀληθῶς ἡγετε ταῦτα οὕτω γεγονέναι». 15, d «ἀλλὰ μὴ μ' ἀτιμάσσης». Πρωτ. 311, a «ἀλλά ἡμενν». 311, a «πάντες τὸν ἀνδρανὸν εἶναι λέγειν ἀλλὰ τί οὐ βαδίζουμεν παρ' αὐτὸν;» Προτέτι καὶ ἐπὶ τῶν ἀναρτήσεων. Αἰσχλ. χοηρ. 1059 'Ορ. «ἔλασσον μαῖ δὲ κούν ἔτ' θν μείναμι' ἔγω' χορ. ἀλλ' εὐτυχοίης». Σοφ. Οἰδ. τ. 1478 «ἀλλ' εὐτυχοίης». Ὡ! εἴθε λοιπὸν νὰ ἥσκαι εὐτυχής. Ἐν ἐρωτήσεσιν συχνὸν, ίδια εἰνε τὸ ἀλλ' ἦ, ίδ. § 587, 16. Ἐπὶ ἑτοίμων, προθύμων καὶ ταχειῶν ἀπαρτήσεων ἢ ἀποκρίσεων. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17 «καὶ οἱ . . . ἤρετο, οἱ, τι εἴη τὸ σύνθημα. 'Ο δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι «Ζεὺς σωτῆρ καὶ νίκη». 'Ο δὲ Κύρος ἀκούσας. 'Αλλὰ δέχομαι τε, ἔφη, καὶ τοῦτο ἔστω» = ἔχεις κακῶν, παραδέχομαι αὐτὸς ὡς ἀγαθῶν οἰωνόν. 2. 2, 2. ἀπομν. 2. 10, 5. Κύρ. 4. 5, 51. Πλ. 'Αλκ. 1, 131. c «Σ. προθύμῳ τοῖνυν οἱ, τι καλλιστος; εἰναι. 'Αλκ. ἀλλὰ προθύμησομαι».

Σημ. 6. 'Η ἀντίθεσις, εἰς ἥν ὁ ἀλλὰς ἵνα φέρεται, καται ἔνιστε ἐν τῷ ἡγούμενῳ δρώ οὐποτεικής ὑμοδογικής (ἴνδοτικής) προτάσ. (Πδ. §. 533, 1). Θ. 153 «εἰπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ δυσλακίδα φῆσαι, ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες». A. 82. 281. Ω. 781. Οὕτω καὶ μετά τὸ ἐπει. 'Ηρό. 9, 41 «πει (=έψοι) οὐ μετές ἡ οὐκετεῖσθε οὐδὲν ἢ οὐ τολμάτε λέγειν, ἀλλ' ἐγώ ιρέω». - Οὕτω καὶ ἀλλά, συχνότερ. Θμως ἀλλ' οὗ θν.. γέ (§. 508, 4, b), ἀλλάζει, γέ=ἀλλάζει, ἀλλάς οὕτως, ἀλλάς τοιλάζειστον, τοιλάζειστον θμως, ἀλλά βεβίως, at certe. Ξεν. ἀπομν. 4. 4, 10 «εἰ δὲ μὴ λόγωφ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδείκνυμαι». Κύρ. 5. 5, 33, ἀν. 7. 7, 13 μ. σ. Κύρην. Πλ. Μενέξ. 84, a. Φαιδ. 91, b «εἰ δὲ μηδὲν ἔστι τελευτήσαντι, ἀλλ' οὐλὸν τοῦτον γε τὸν χρόνον αὐτὸν τὸν πρὸ τοῦ θυνάτου ἔτινον τοῖς παρόνταις ἀδήδη; ξεσμαῖς οὖδομένοις». σοφ. 254, c «ἢν τότε ὃν καὶ μὴ ὃν εἰ μὴ πάσῃ ταρπητίᾳ δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὐν λόγους γε ἐνδεῖται μηδὲν γιγνώσκα περὶ αὐτῶν». Ξεν. Ιέρ. 2, 9. 'Δγ. 2, 21. Σπανίως ἀλλ' οὐδὲν γε καὶ τότε τὸ γε ἐποδίσθοται εἰς ὀλόκληρον τὴν πρύτανος Λυκούργ. 141 καὶ καὶ περὶ οὐδὲν; ἄλλον νόμιμον ἔστι..., ἀλλ' οὐν γε περὶ προδοσίας κρίνοντας οὕτως διοῖν εἴναι τοῦτο πράττειν». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 6 «εἰ τοῖνος οὕτως γιγνώσκεις, ὡς πατ., ἀλλ' ἀλλά κρέα γε εἰωχοῦ, ἵνα νεανίς; οὐκαρδεῖς ἀπέλθῃς». 8. 6, 18. ἀν. 2. 5, 19 μ. σ. Κύρην. Πλ. Αλέξ. 183, a «εἰ δὲ ἔκεινους ἐλέγειτε, ἀλλ' οὐ τούτους γε εἰς λέληθεν μ. σ. Stallib. Περὶ τοῦ ἀλλ' οὐδὲν = τῷ δην: οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲν θ. §. 525· καὶ ἐν τῷ μέσω τῆς προτάσ. 'Αρρ. νερ. 1300 γαρ. «τὸ δέρμα τῶν γερατείων λάδοιμεν ἀν ἀλλ' οὐ δ' ἐρείπινθον = τὸ δέρμα τῶν γερόντων δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγοράστ. οὐδὲν δην ἔνος βεβίωνιου (ὅγι μόνον δην τιμῆς μεγάλης δὲν δυν. νὰ ἀγορ., ἀλλ' οὐδὲν δην ἐν. βεβίω.), ηδ. Κοκ. 'Εγνεύθεν διεπιτύθη ἡ μεθομηρικὴ χρήσ., ὅτι ὁ ἀλλά μετὰ παραλειψών τοῦ ἡγουμένου τοῦ οὐποτεικ. λόγου προστίθεται εἰς ἐκατονταρχίας τῶν μηδένων τῆς προτάσ., καὶ ἐπομένως τότε κείται ὁ ἀλλάς ἐν τῷ μέσω τῆς προτάσ. ὡς ἐπίρρημα. Σ. Οἰδ. κ. 1270 «πειράσσετ' ἀλλ' οὐ μηδὲ γε κινήσαι πατρός.. στόμα» = is necno illius, at vos certe, ἐν δηλοῖς; τοιλάζειστον θμως θεῖτ; Ιεδ. Φιλ. 1041. Ηλ. 415. Πλ. σοφ. 235, d «σὺ δὲ ἀλλ' οὐπίσι μ. σ. Ηδρι. Ξεν. Ἀλλ. 3. 4, 26.

Σημ. 7. Και ἐν καραβίδι τοῦ λόγου δύνεται νὰ κήπει ὁ ἀλλὰ ὡς συχνὰ αρμεῖναι ἔτι παρὰ Ξενοφ. Τότε δῆμοι; ὁ μὲν ἀλλὰ διναγέρεται εἰ; τὸ προτιγούμ., ἡ δὲ ἀντίθεσ. Οπίζεται ἐν τοῖς ἀνοκρίσεις, ἀντιλογίγ, προφάσεις. "18. Ξεν. ἀν. 1. 7, 6. 2. 1, 4. 9. 10. 5, 16. 3. 1, 31. 35. 45. 2, 4. 6. 1, 31. 32. 7. 3, 9. 6, 9. Κύρ. 2., 13 μ. σ. Born. 2. 3, 5. Ηερὶ τοῦ ἀλλὰ ἡ δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ συγγράψαμετο; Ηδ. §. 526, σηρ. Καὶ ἐν τῷ διαλόγῳ κείται ὁ ἀλλὰ, ὡς εἰσαγωγικό; ἀντιθοροφασίς, ἀντιλογίας. Ἀρρ. Αγ. 402 • Δ. ἐκκάλεσον αὐτόν. Γ. ἀλλ' ἔμμεντον. Δ. ἀλλ' ὅμως; οὐ γάρ ἐν ἀπίλθομ', ἀλλὰ κόλων τὴν θύραν Εὔρωπον..., οπίκουσσον.. Εὔρ. ἀλλ' οὐ σχεδή. Δ. ἀλλ' ἔκκαληθητί. Εὔρ. ἀλλ' ἔμμεντον. Δ. ἀλλ' ὅμως. Εὔρ. ἀλλ' ἔκκαληθουσαν.. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 11. 12. 13. Κύρ. 1. 3, 5 κτλ. Πολλάκις; τίθεται καὶ ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ ἀντιπάλου. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 9. 12. Λυκοῦργ. 141 «πολὺ δὲ ἡλεκτίς δικαίως ἢν τοῖς ἐλεγέσις; πότερον ἡ τῶν πρεσβυτέρων; ἀλλ' οὐδέποτε παρέδωκεν. 'Αλλ' ἡ τῶν νεωτέρων; = ἀλλ' οὐ τενάγησεν; μ. σ. Maetzen. Δημη. 1, 26 «τίς αὐτὸν ἔπι καλύπτει δευτεροβιβλίον; Θρήσκιον.. ἀλλὰ Φωκεῖς; κτλ». 18, 24. 21, 118. Λατιν. 5, 58. Λισαγ. 3, 230.

Συμπλοκὴ καὶ ἀττίθεσις ἀργητικ. προτάσ.

§. 536. α. Οὕτε.. οὕτε.. μήτε.. μήτε¹).

1. Τάξ, οὕτε.. οὕτε (μήτε.. μήτε), ποσ... ποσ, συμπλέκουσι καῶλα χρηματικά, ὡς τάξ, τά.. τε καῶλας καταρχατικά, καθότι τὰ καῶλα ταῦτα ἐκλεμβάνονται ὑπὸ μῆλον κεριαῖς κατηγήσασαν, καὶ ὑποτίθενται ὡς ἀνάκοντα ἐν ταύτῃ. Α. 548 «οὕτε θεῶν τις οὐτὶ ἀνθρώπων». Δὲν δύνεται ὅμως νὰ γένθῃ «ἔργον καλὸν οὕτε θεῶν οὐτὶ ἀνθρώπινον γίγνεται». Διὸ τὸ παρόν Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 32 ἀναγνωστέον μετὰ τοῦ Zeune «ἔργον δὲ καλὸν οὕτε θεῶν οὐτὶ ἀνθρ. γωρίς ἐμοῦ οὐ γίγνεται». 3. 3, 8. (δι Cobet nov. lect. σ. 693 γράφει, ἔργον δὲ καλὸν οὐτε 9. οὐτὶ ἀνθ. γ. ἐμ. γίγ.). Προστίθεται δὲ ὁ μῆλος πρὸς ἔξχρονα τῶν καῶλων (§. 502, 4, b). Ξεν. Κύρ. 5. 4, 11 «οὕτε μῆλος ὑποσχύμενός γέ μοι ταῦτα πρόξενιν, οὕτε μῆλος εὖ πεπονθὼς ὑπὸ ἐμοῦ». συμπ. 1, 15 «οὕτε.. οὕτε μῆλον» μ. σ. Herbst. Κύρ. 4. 3, 12. 5. 4, 11. π. τέχ. ἴππ. 9, 11 «μήτε.. μήτε μήν». Ηερὶ τοῦ αὐτὸν Ηδ. §. 508, 2, d).

Σημ. 1. 'Ο Οὕτε::καὶ ὅμιλος, μάνος; καίμενος; Εὔρηται διὰ μὲν μένον παρ' Ηδ. 1, 3 «οὕτε γάρ ἵκεινος διδόναις», ἐντὸς δῆμως φανερὰ δινακολουθίαι, ἱερεῖδὴ προηγεῖται τοῦδε; διὸ ἡ ποκρίνασθαι; οὐδὲ δὲ ἵκεινος; Ιοσ.; Εἴδους οὐδὲ δίκαια; τῆς ἀρπαγῆς; οὐδὲ δὲν αὐτοὶ διδόναις ἵκεινοισι;; διὸ ὁ Ἡρόδης ἐγένεται νῦν νὰ γράψῃ «οὕτε γάρ ἵκεινος διδόναις, οὕτε αὐτὸν διδώσιν», μεταβαίνει ὅμως αὐτοῦ; εἰς τὴν ἀπομν. πρότασ. «οὕτω δὴ κτλ». Διὸ τοῦτο οἱ ἱερόταται ἄνευ λόγων ἰσχυρῶν μετέβαλον τὸν οὕτε εἰς οὐδέτε, 'Ο Ερμαννος; opus. III. σ. 261 οὐδεὶς μὲν νὰ διατηρήσῃ τὸν οὕτε, ξῆγεται δῆμως; αὐτὸν οὐδὲ δρόθως; namque non Ὁμοίως ἔχει τὸ πρόγμα καὶ παρόν Λυσ. 25, 14 «οὕτε (ἐπι) τῶν τετρακοσίων ἰγνεύμην», ἔνθα δέρηται εἰγεῖν ἐν νῷ, οὕτε τῶν τριάκοντα, εἴτα δῆμως μετὰ τὴν παραμικτούσαν πρότασ. «η.. ἐλεγχότω μεταβαίνει εἰς ἐπέραν τῶν ταξιν.

1) Tz. Hartung I. σ. 192. Franke comment. II. de partic. neg. Rintelen 1833, Klotz ad Devar. II. σ. 708.

2. Ἐκτὸς τοῦ συγχθόου τούτου τύπου εἰσὶ καὶ οἱ ἔξης·

a) Οὔτε.. τὲ οὖ, η̄, οὔτε.. τέ.. οὔτε.. οὔτε. Σοφ. Ἀντ. 763 «οὕθ' ἥδ' ὀλεῖται..., σύ τ' ὑδαμά». Εὐρ. Ἰππ. 302 «οὔτε γάρ τότε λόγοις ἐτέγγεθ' ηδὲ νῦν τ' οὐ πείθεται». Τρ. 487. Θουκ. 1. 5, 2. 1. 126, 6 «οὔτε ἐκεῖνος ἔτι κατενόησε, τό τε μαντεῖον οὐκ ἐδήλου». 2. 39, 2. Εὐρ. Ἡρ. μαν. 1341 «τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρ', ἀ μὴ θέμις, στέργειν νομίζω, δεσμώτης τ' ἐξάπτειν γερον οὐτ' ήξίωσα πώποτ' οὔτε πείσομαι».

b) οὖ.. οὔτε¹). Τὸ δεύτερον κῶλον δὲν προπερισκευάζεται διὰ τοῦ πρώτου, ἀλλά μόνον συμπλέκεται, συνείρεται. Ζ. 450 «ἄλλ' οὖ μοι Τρώων πόσον μέλεις Ἀλγός ἐπίσσω, οὔτ' κύτης 'Ἐκκῆνης οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος οὔτε καστρογνήτων..., οἵσον σεν», ι. 147 «ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐπέδραχεν ὅρθιαλμοισιν, οὔτ' οὐλ' (§. 508, 2, d) κύματα.. προτὶ χέρσον εἰσίδομεν». Ηίνδ. Π. 5, 54. Θεόγν. 125, 745. Σοφ. Αἴ. 1199. Οἰδ. τ. 496. Εὐρ. Ιφ. αὐλ. 976. 1319. 23. Ηρδ. 3. 155, 1. Θουκ. 1, 90 «μή.. μήτε» κατὰ τοὺς πλείστ. κώδ. 2, 49 «οὐκ.. οὔτε». Ξεν. ἁν. 4. 8, 3 «ἐξικνοῦντο δὲ οὖ, οὔτε ἔλλαπιον οὐδέποτε» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ., μ. σ. Kühn. 6. 1, 24 «μή.. μήτε» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. πολ. Λαζ. 7, 5 «οὐ ποτε δεσπότας οὔτε οἰκέτας». Ηλ. πολ. 398, a. Ἀντιρ. 5, 93 «ἀνδρὶ γοηθὲν κύτη συνειδότι.. μήτ' εἰς τοὺς θεοὺς ἡτεδηκότι». 6, 10 «οὐκ ἁν.. οὔτ' ἁν» μ. σ. Maetzn. 4, 8. Ἀνδ. 1, 87 «μηδέν.. μήτε». Λυσ. 16, 3. Ιππα. 8, 1. Λυκοῦν. 9. Καὶ οὖ.. οὔτε.. οὔτε δ, 566 «οὐ νιρετός, οὔτ' ἂρ γειμῶν πολὺς, οὔτε πιτ' ὅμηρος». Εὐρ. Μ. 1354.

c) Τάξ, οὐδέτι, ὡς τάξ, οὖ.. οὔτε εἶνε σπάνι. καὶ διαχέρευσι μόνον καθότι διὰ τοῦ οὐδέ τὴ πρώτον κῶλον συνδέεται μετά τοῦ προηγουμένου. Ομηρικ. ὄμ. Δάκμ. 22 «οὐδέποτε τις ἀθανάτων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων τάκουσεν θωνῆς» (ἢ Ilgen ἀνεν λόγ. γρ. οὐ δέ τις.. οὐδέ). Ηλ. Χρημ. 171, b. c «οὐ δῆται. Οὐδέ γε ἄλλος οὐδείς.. οὔτε δὴ οὐ ὀφερών» = ὅγι βεβαίως; καὶ τῷ ὄντι οὔτε ἄλλος ἐπ' ἔτης οὐδείς.. οὔτε οὐ φέρνυμος. Ο'Stallib. ἀνεν λόγου ἀνέγ. οὐδέ γε. (Τὸ δὲ ἐν Θουκ. 3, 48 ἀναγνωσκεται: ἥδη δῆθῶς ἐναντίον τῶν κωδ. «καὶ μήτε οἰκτιῷ.. μήτ' ἐπιεικείᾳ» λογί, καὶ γεηδὲ οἰκτιῷ). Διάρροχ πάντων τοιτῶν εἶνε τὰ χωρίς οἷον Α, 115 «ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἔστι γερεῖσιν, οὐ δέμας οὐδὲ ρυήν, οὔτ' ἄρ φρένις; οὔτε τι ἔργα», ἔνθι τὰ δύο τελευταῖς κῶλαι τάξ, οὔτε.. οὔτε περιέχουσιν ἀπλήσην ὑποδικίσεσιν ἢ ἀκριβέστερ. προσδιορισμ. τῆς προηγουμέν. λέξ. = δῆλα δὴ οὔτε κατὰ τὸν νοῦν οὔτε κατὰ τὰ ἔργα. Ησδ. ἔργα 190 οὐδέποτε τις εὐόρκου γάρις ἔσσεται, οὔτε δικιόν οὔτ' ἀγαθούση.

1. Hermann opusc. III. p. 150 - 159, εἰ καὶ ἐγώ δὲν αυμφωνώ τη αἰτοῦ λεγήσας.

d) Τάχ, οὔτε.. αὐ, σπάν. ἐν τῷ πατέρῳ. 'Ο ὁμιλῶν ἔρχεται μὲν διὰ τοῦ οὔτε, ὡςεὶ ὥστεις πάλιν νὰ ἐπικαλάθῃ τὸν οὔτε, κατρηγης ὅμως συμπλέκει τὸ δεύτερ. καλ. μετὰ τοῦ πρῶτον ἀσυνδέτως, ἵνα δώσῃ εἰς τὸν λόγου κύτου μεγάλειτέρων ἔμφασιν. Σοφ. Ἀντ. 249 «οὔτε του γενῆδος ἢν πληγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολήν». Οἰδ. κ. 972 «ὅς οὔτε βλάστης πω γενεθλίους πατρός, οὐ μητρός εἰχον». Εὐρ. Μ. 1348. Ὁρ. 41 μ. σ. Kloz. 1086. Οὔτω καὶ ἐν τῇ λατιν. Tibull. 1. 6, 45 «ne eis acrem flamam, non amens verbera torta timet». Ἐν τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 8, 93 «τοὺς οὔτε νιρετός, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νῦν ἔέργει». Προσέτε δέ, οὔτε.. οὐ. οὔτε οὔτε.. οὔτε.. οὐδέ.. κ. οὔτε.. οὔτε.. οὐδέ.. οὐ. Εὐρ. Ὁρ. 46 «μήθ' ἡμές στέγκεις, μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα μητροκτονοῦνταξ». Ἡρδ. 1, 138 «ές ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι οὔτε ἐμπτύουσι, οὐ χειράς ἐνκαπνίζονται οὐδέ ἄλλον οὐδένα περιορέωσι». Εὐρ. Ἰππ. 1336 «ὅς οὔτε πίστιν οὔτε μάντεων ὅπα ἔμεινας, οὐδὲ ἄλεγχας, οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέψιν γ' ἔνειμας». Φινεράκ ἀνακόλουθος. εἶναι τὸ Αυτ. 25, 14 «οὔτε.. οὐ τοῖνυν οὐδέ.. οὐδές; κτλ», ἀντί, οὔτε.. οὐτ' ἐπειδὴ κτλ.

e) Οἱ .. οὐ. Τὰ μέλη συνάπτονται πρὸς ἄλλακτας οὐνδέτως μετὰ ῥήτορικ. ἐμράσσεως, ὅπερ συμβάνειν ιδίᾳ ἐν λόγῳ πλήρει πάθους. Ομρ. ὅμν. Ερμ. 263 «οὐδὲ ίδον, οὐ πιθόμην, οὐκ ἄλλου μῆθον ἄκουσται» οὐκ ἢν μηνύσαιμ', οὐκ ἢν μήνυτρον ἀρούμηνται. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 25 «οὐ νῦν, οὐ χειμῶν, οὐ μῆκος ὄδος, οὐκ ὅρη δύσσεται τὰ πεπελλωμένα κύτους». Ἀγ. 7, 1. Δημ. 18, 107. 322.

f) Οἱ, οὐ..οὐδέ, συνήθεστατοι, ίδ. §. 537, 1^ο δ συνδετικός οὗτος τρόπος διαχέρεται τοῦ διὰ τῶν οὐ.. οὔτε μόνον καθ' ὅτι τὸ δεύτερ. καλ. ἀποτελεῖται διντίθεστιν τινα πρὸς τὸ προηγούμεν. Δημ. 1, 8 «οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον. καὶ φάντασται οὐδὲ πατεῖταιτεύτον, διπερπόνθιτε».

g) Οἱ, οὔτε.. οὐδὲ (ἐνισχυθενοι, οὐδὲ αἴ, οὐδὲ μή, οὐδὲ γε, οὐδὲ οὖ), ἔχουσι σχέσιν πρὸς ἄλλάλους, οἷντι οἱ, τέ.. δέ (§. 520, σημ. 3), διὸ καὶ σημαίνουσιν = οὔτε.. άλλ' οὐδέ, οὕτων τὸ δεύτερ. καλ. ἔχησιν ἀντιθέσεως πρὸς τὸ πρῶτον ή σχέσ. ἐπιτάξεως (συγχάτατης ἐν τε τῇ ποιήσ. καὶ τῷ πεζῷ). Πίνδ. Ισ. 2, 44 «μή νυν .. μητέρας εἰσταν ποτε σιγάτω πατέρων, μηδέ ποιεῖται θυμούς». Η. 8, 83. Σοφ. Οἰδ. κ. 1139 «οὐτ' εἰ.. οὐδὲ εἰ». Θουκ. 2, 93 «οὐτ' ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τοιμήσαι. ἢν καθ' ἱσογίκειν, οὐδέ, εἰ διενοοῦντο, μὴ οὐκ ἢν προκισθεῖται μ. σ. Ηοππ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 6 «οὔτε.. οὔτε.. οὐδέ.. οὐδέ.. οὐδέ.. μ. σ. Born. ἀπομν. 2. 2, 5 μ. σ. Kühners. Πλ. νόμ. 840, α «οὔτε τινᾶς πώποτε γυναικὸς ἔψυχος οὐδέ αἴ πιαδός». μ. σ. Stallb. εἰς Φιλ. 22, ε οὔτε ἢν τῶν πρωτείων οὐδὲ αἴ τῶν δευτερείων». πολ. 426, β «οὔτε ράρμακκα οὔτε καύσεις οὔτε πομπή οὐδὲ αἴ πιαδάσιν». Εὐρ. Τρ. 732 «οὐ.. οὐδέ.. οὐτ' αἴ. Πλ. πολ. 499, ή «οὔτε.. οὔτε.. οὐδέ γε». 608, ή «οὔτε.. οὔτε.. οὔτε.. οὐδέ γε» μ. σ.

Stallb. 490, b. ἀπολ. 19, d. πολ. 492, ε «οὔτε γάρ γίγνεται οὕτε γέγονεν οὐδὲ αὐτὸς μη γένηται ἀλλοιον ήθος». Ξεν. ἀν. 7. 6, 22 «οὔτε . . οὐδὲ μῆν» μ. σ. Kühn. Κύρ. 2. 2, 15. 4. 5, 27. εἰ. 12, 14. Πλ. τυμπ. 177, ε. Περιέργον τὸ Πλ. πολ. 382, ε αὐτὶ οὔτε αὐτὸς μεθίσταται οὕτε ἄλλους ἐξαπατή, οὔτε κατὰ ρχντασίκς οὔτε κατὰ λόγους οὕτε κατὰ σημείων πομπάς, οὐθ' ὑπαρχ οὐδὲ ὄνταρη, ἔνθι ἀνέμενε τις, οὐτ' ὅραρ, ἐτέθη δὲ οὐδὲ ἕσως πρὸς ἔξαρσιν τῆς τελευταῖς ἐννοίας; = ne que vi *gilantes* neque νέρο somniantes, μ. σ. Schneiders.

h) Οὔτε . . οὐδὲ . . οὔτε. Τὰ δύο ἀκροτελευταῖς κῶλα κετυταὶ ἐν ἀμοιβαίκι πρὸς ἄλληλα σχέσ., τὸ μέσον δύως περιέχει ἀπλοῦν ἀκριβέστερον προσδιορ. τοῦ πρώτου. = οὔτε . . δῆλ. οὐδὲ . . οὔτε. Πλ. Γοργ. 500, b καῆται αὐτὸς οἷον δεῖν πρὸς ἐμέ παῖζειν μήδ' οὐ, τι ἐν τῷχης παρὰ τὰ δοκοῦντας ἀποκρίνου μήτ' αὐτὸς παρ' ἐμοῦ οὐτῶς ἀποδέχου ώς παῖζοντας.

i) Τά, τέ οὖ . . οὐδὲ ποιητικὰ κ. σπάν. Πίνδ. Π. 8, 36 «Οὐλούπικ τε Θεόγνητον οὐ κατελέγγειν, οὐδὲ Κτειτουμάχοιο νίκαν Ισθμοῦ». Μελεσκόρ. ἀποσπ. 10 τῷ. 9. σ. 228 ἔκδ. Μχτφ. «ἐκ τῆς ἐπιστήμης γάρ ἐκπεπτωκότες κενοὶ τ' ἂν οὐδὲν εἰεν οὐδ' ἡμεῖς; ἔτιν.

k) Τά, τέ οὖ . . τέ οὖ, σπάνια καὶ διάφορα τῶν, οὔτε. . οὔτε, ἐπειδὴ τὰ μὲν τέ . . τέ ἐν τῷ τύφῳ ἐκείνῳ ἀντιστοιχοῦντι πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ οὖ . . οὐ ἐνοῦνται στενά μετὰ τοῦ φήματ. (κατηγορούμενου) τῆς πειστάσ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 4 «τοῦ σώματος αὐτὸς τε οὐκ ἡμέλει τους, τ' ἀμελοῦντας οὐδὲ ἐπίκνει» μ. σ. Kühn.

l) Το, οὔτε ἄντι οὔτε . . οὔτε ποιητ., ή τό, οὐδὲ ἄντι οὗ . . οὐλέ ποιητικὸν καὶ τεξόν, σπάν. δύως τό, τέ οὖ. . τέ ἄντι οὔτε.. οὔτε, παραλείπεται δῆλαδην ἐνίστε ἐντελῶς ή τὸ πρᾶτον οὔτε (οὗ) ή τὸ δεύτερον οὗ, συμβαίνει δὲ τοῦτο πυχνότατη ἐν ταῖς ἀντιθέσεσι. Πίνδ. Π. 3, 30 «καλέστε τέ νιν οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλευταί, ἄντι, οὐτ' ἔργ. οὔτε βουλ. 6, 48 «ξδίκον οὐθ' ὑπέροπτον ηδαν δρέπωνα ἄντι, οὐτ' ἥδ. οὐθ' ήπ., μ. σ. Dissem σ. 277 ἔκδ. Γοργ. 10, 29 «νυκτὶ δὲ οὔτε πεζῇ; ιών». 41 «καθοι δὲ οὔτε γῆρασμα». Αἰσχ. Αγ. 518 «Πάρις γάρ οὔτε συντελής πολίτες, χορη. 165 «τῶν δὲ έκκλ.; οὐδὲ ἀπ' ἄλλων ἐκτοθεν» ἄντι, οὐ τῶν δὲ έκκλ.; οὐδὲ ἡπ' ἄλλων, Ζ. Wellauer. Σορ. Φ. 771 «έκκντα μήτ' ἀκοντικ». Εδρ. Τελ. 373 «ιέγουσακ μηδὲ δράσα» ἄντι, μη λέγ. Αρρ. δρ. 694 «γῆ δὲ οὐδὲ ἄληρ οὐδὲν οὐδεκνίς; ήν» ἄντι, οὐδὲ γῆ. Ηρρ. 1, 215 «σιδήρω δὲ οὐδὲν ξεργύρω φρέσωνται οὐδένα», 2, 52 «επισωματίν δὲ οὐδὲν οῦνοικούς ἐποιεῦντο οὐδενὶ κατῶν». 5. 92 «έκ δε οἱ ταῦτης τῆς γυναικοῦ οὐδὲν ἐξ ἄλλης; πατέες ἐγίνονται» μ. σ. Bachr. Ηονικ. 8, 99 αὐτὶ κι Φοίνισσαι νῆς; οὐδὲ ὁ Τισσαρέενν; τέως που ἡκοντ μ. σ. Ποππ. Οὔτω πω;

συχνά παρά Λουκιανῷ καὶ τοῖς μαγν. ¹⁾ - Εὐρ. Ἰρ. τ. 1367 «κεῖνοί τε γὰρ εἰδῆρον οἷς εἰχον χερῶν ἡμεῖς τε», ἀντί, οὕτ' ἔκεινοι . . οὔτε ἡμ. μ. σ. Klotz. 1477 «ἐγὼ δ' Ὁρέστης τε . . ἀδελφῆτ' οὐχὶ θυμοῦμαι». Τὸ αὐτὸ ἐνίστε συμβίνει καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γερμ. π. χ. παρά Λουθήρῳ, καὶ ἐν τῇ ἡγγλ. παρά Σεξπίρῳ, καὶ ἐν τῇ Ιταλικῇ ²⁾.

μ) Δύναται δὲ ἡ προηγθεῖσα ἄρνησ. νὰ δεῖξῃ τὴν ἔκεινης δύναμιν καὶ ἐν ἐπομένῳ μετὰ τοῦ τέ κώλων, καὶ νὴ καταστήσῃ αὐτὸ ἀρνητικ. Α. 602 «οὐδὲ τι θυμός ἐδενετο δυτίδες ἔσσης, οὐ μὲν φόρμιγγος περικάλλεος, ἢν ἔχ' Ἀπόλλων, Μουσάων τε» ἀντί, οὐδὲ Μουσ. Εὐρ. Ἡρ. μαριν. 1104 «ἄλλ' οὐ τι Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον Πλούτωνα τ' οὐδὲ σκηπτρὸς Δάμητρος κόρην». Οὕτω πως καὶ ὁ καὶ. Θουκ. 1, 23 «οἴτε γὰρ πόλεις . . οὔτε φυγὴ τοσαῖδε ἀνθρώπων καὶ ρόνος» ἔνθα τό, φυγαὶ καὶ ρόνος ἐνοῦνται οἶοι εἰς ἐλον = οὔτε τόσ. φυγαὶ καὶ ρόν. ἀνθρ., Ηλέπιος.

3) "Οταν πρότασ. ἀργητικὴ συνάπτηται μετὰ καταρατικῆς, ἢ καταρατικὴ μετ' ἀρνητικ., συμβίνουσιν οἱ ἔξης τύποι.

α) Οὔτε . . τε (σπανιότετα καὶ), περὶ . . que (et), id. λατ. γραμμ. Κυννέρου. §. 135, 4 κ. τὰς σημ. Κυννέρ. εἰς Κικ. Τουσκ. 1. 4, 7. Αἰσχλ. Ηρ. 260 «ώς δ' ἡμερτες, οὐτ' ἔμοι λέγειν καθ' ἥδονὴν σοί τ' ἄλλογος». Σοφ. Ἡλ. 349 «οὔτε ξυνέρδεις τὴν τε δρωτῶν ἐκτρέπεις». 1079. Φιλ. 1321. Εὐρ. Ἰρ. τ. 1017. Ηρδ. 5, 49 «οὔτε γάρ οἱ βάρεβαροι ἄλκιμοι εἰσι. ἡμεῖς τε τὰ ἐς τὸν πόλεμον ἔς; τὰ μέγιστα ἀνήκετε ἀρετῆς περι». 1, 63. 6, 1 μ. σ. Baehr. 7. 8, 1. Θουκ. 1, 17. 18. 1, 70. 1, 141, 6. 2, 1. 2, 22. 2, 65. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 8 «μήτε προδώσειν ἀλλήλους σύμμαχού τε ἔσεσθαι» μ. σ. Kühn. 2. 5, 4. 3. 1, 30. 2, 23 κτλ. ἀπομν. 1. 2, 47 «οὔτε γάρ κύτοις ἄλλως ἥρεσκεν, εἴ τε προσέλθοιν, . . ἄγοντος» μ. σ. Kühn. Οὔτω καὶ Θουκ. 3, 28 «γράντες . . οὔτις ἀποκωδύσειν δύνατοι ὅντες, εἴ τ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυνέρδεσεως, κανδυνεύσοντες». Αντιφ. 2, χ, 7 μ. σ. Maetzn. Ηλ. Ηρωτ. 347; ε. 361, ε Θεούτ. 153, b. ἀπολ. 25, ε. μ. σ. Stallib. 223, c. - Οὔτε . . καὶ. Εὐρ. Ἰρ. τ. 591 «εἰ γάρ . . οὔτις δυσγενής καὶ τὰς Μυκήνας οἰσθικ χρὺς κάχυω θέλων». - Οὔτε . . οὔτε . . τέ. Εὐρ. Ἡλ. 380 «οὐτ' ἐν Ἀργείοις μέγις; οὐτ' καὶ δοκήσεις δωμάτων ωγκωμένος ἐν τοῖς τε πολλοῖς ὅνταις τοῖς εὐρέων», ἔνθι ἐν τῷ τελευταίῳ κώλῳ προσετέλητη ἀρτίθεσις τις διὰ τοῦ τε. "Ανεψιντιθέσεως παρ' Ἡρδ. 1, 42. 59, ἄλλ' ἐν 9, 48 οὔτε φεύγετε ἐκ πολέμου οὔτε ταξίν ἐκλείπετε μένοντές τε ἡ ἀπόλλητε τοὺς ἐνωντίους ἡ αὐτοὶ ἀπόλληνθεν, ἔνθι ἐν τῷ τελευτ. κώλῳ προσετέλητη διὰ τοῦ τε αἰρομένην μάζιστα ἀντίθεσις.

1) 73. Bos ellips. Gr. s. 777 μ. Schaefer et Lobeck εἰς Συφ. A. 243. - 2) 10. Brandes, Progr. Lemgo 1859. s. 14.

"Ιδ. 1, 160. Προσέτι δέ, οὗ . . οὐδὲ . . τέ. Ἡρδ. 7, 8, 1 αὐχώρην τε τῆς νῦν ἐκτήμεθα οὐκ ἐλάσσονα οὐδὲ φλασυροτέρην παμφορωτέρην τε» = ἀλλὰ εὐφορωτέρ., ὁ τέ ἀποδίδοται εἰς τὸν οὐκ, ὃ δὲ οὐδὲ συνδέει μετὰ τοῦ πρώτου τὸ δεύτερ. κῶλον. Δύνανται δὲ καὶ ἀμφότερα τὰ κῶλα συνδεδεμένα διὰ τῶν οὔτε..τε καὶ οἰονεὶ ἐν κῶλον παριστάνοντα νὰ συνάπτωνται μετὰ τοῦ προηγουμέν. διὰ τοῦ καλ. Ξεν. ἀν. 7, 3, 13 «καὶ οὕτε οἰκαδε ἀποπλεῖν.. δυνατὸν εἴη διαγενέσθαι τε ἐν φιλίᾳ οὐχ οἶλόν τε εἴη». 4, 3, 6 υ. σ. Kühn.

b) Οὔτε.. δέ, ὅταν τὸ δεύτερ. κῶλ. ἐκφράζῃ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρῶτον. Η, 433 «ἡμος δ' οὕτε' ἀρ πω ἡώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ». Σοφ. Τρ. 143. Οἰδ. κ. 421. Εὐρ. Ὁρ. 292 «μήτ' ἐκενος.. ἐγώ δέ» μ. σ. Klotz. Ξεν. ἀν. 6, 3, 16. Πλ. πολ. 388 μ. σ. Stallb. νόμ. 627, ε «μήτε.. δέ». Ἀντιφ. 5, 76 «οὔτε.. τοῦτο δ' αὖ» μ. σ. Maetzn. 5. 95 «οὔτε.. ἔὰν δὲ καί».

c) Γέ.. οὐδὲ ποιητ. ὡς τάχ, τέ.. δέ §. 520 σημ. 3: ὁ συνδετικὸς οὗτος τρόπος φαίνεται ἀποσοβήσας ἐντελῶς τὸν διὰ τοῦ τέ.. οὔτε. φ, 310 «πινέ τε μηδ' ἔριδαινε». Σοφ. Οἰδ. κ. 367 «Κρέοντι τε θρόνους ἐσθθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν». Εὐρ. Ιφ. τ. 697 «ονομα τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν, οὐδὲ ἀπαις δόμος.. ἐξαλειφθείη ποτ' ἂν», ἔνθα δ "Ερμαννος δίδωσι τὸν ἔξῆς λόγον τοῦ συνδετικοῦ τούτου τρόπου «negatio quoniam tollit aliquid, fere natura sua apponi quodammodo postulat affirmationi ideoque οὐδὲ potius quam οὕτε requirit» = ἐπεὶ ή ἔρνησις αἴρει τι, ἐπιθυμεῖ σχεδὸν ἔνεκα τῆς ἐκυτῆς φύσεως νὰ ἐναντιωθῇ ὁ πωσδήποτε εἰς κατάρρεσιν· διὸ μᾶλλον τὸν οὐδὲ ἀπαιτεῖ η τὸν οὔτε.

Σημ. 2. 'Ἐν τοῖς πρᾶγμα.' οἵον διμ. διμ. 95 «οὐδὲ τις ἀνδρῶν εἰσόρων γίγνωσκε βαθυζόνων τε γυναικῶν», ὁ τε δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν οὐδὲ, δλλ' εἰς τὸ ἀνδρῶν (=ἀνδρῶν γυναικῶν τε).

§. 537. Οὐδέ, μηδέ.

1. 'Ως δὲ (§. 526, 2), οὕτω καὶ δ οὐδὲ ἐκφράζει η ἀντίθετοσιν η χρησιμεύει πρὸς συμπλοκὴν νέου τινος προστιθ. κῶλον.

a) 'Ἐναντιωματικόν. Ω, 25 «ἐνθ' ἄλλοις μὲν πάσιν ἑνίδναιν οὐδὲ ποθ' Ἡρη οὐδὲ Ποσειδώνων οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρη», ἔνθα τὸ πρῶτον οὐδὲ εἶνε ἐναντιωματικ., τὰ δὲ δύο τελευταῖς συμπλεκτικά. α, 369 «γῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθι, μηδὲ βοητὺς ἔστω». γ, 141 «ἐνθ' οἵτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιούς.. οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑνίδνανε». Ησδ. ἐρ. 488 αΖεὺς οἵοι τρίτῳ ζυγκτι μηδ' ἀπολήγοι». Σοφ. Οἰδ. τ. 399 «γνώμη κυρύσσει οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών». 949. Οὕτω πως τίθεται καὶ δ οὐδὲ (οὐχὶ δ οὔτε), ὅταν η αὐτὴ ἔννοια τὸ μὲν πρῶτον ἐκρέρηται καταρρετικῶς, εἰτα δὲ ἀρνητικ. Ζ, 180 «η δ' ἔρη ἔην θεῖον

γένος οὐδὲ ἀνθρώπων». ι, 408 αὐτοῖς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηριν». δύρ. ὅμων. Ἀπόλλ. 1 αρμήσουμαι οὐδὲ λάθωμαξι Ἀπόλλωνος». Σοφ. Οἰδ. x. 1430 «στρατηλάχτου χρηστοῦ (δῆλ. ἐστι) τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεσχ λέγειν». Ἡλ. 929 «ἡδὸς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής» (= ἡδὺς μητρὶ οὐδὲ δυσ). 997 «γυνὴ μέν, οὐδὲ ἀνήρ ἔρυς». Φιλ. 996 «ἡμᾶς μὲν ᾧς δούλους σαρῶς πατήρ ἄρδεζέρυσεν οὐδὲ ἐλευθέρους». (ὅτι δὴ ή ἀντίθετος. καὶ διὰ τοῦ ἀλλ' οὐ ἀδύνατο νὰ ἔξαγῃ θῆ νοεῖται ἄρδεζέρυτος Πλ. Ἀλκ. 1, 113, ε «τοῦ τάδες κινδυνεύεις, ἀλλ' οὐχ ἐμοῦ ἀκηκοέντι». Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 2 «ἡγούμενος πρέπειν τοὺς δότης δρεγούμενους τῶν σπουδάζων, ἀλλὰ μὴ τῶν φράγμων εἰντι μιμητάζῃ». Περὶ τῆς συγκρήτης χρήσ. τοῦ καὶ οὐ ἐν ταῖς ἀντίθεσεσιν θ. §. 521, 4. 'Ο αττικ. πεζός λόγ. Κρήτην ποιεῖται ἀντὶ τοῦ ἐνκυτιωμάτικ. οὐδὲ μόνον τοῦ, ἀλλ' οὐ η τοῦ, καὶ οὐ. (Ἐμράντικωτερ. δὲ ἐκρέρεται ή ἀντίθετος διὰ τοῦ οὐ περὶ δὲ τοῦ οὐδέ. Σοφ. Οἰδ. x. 1123 «οὐ γάρ νιν ἔξεσωσες, οὐκ ἄλλος; βροτῶν». 1368 «οὐδὲ ἄνδρες, οὐδὲ γυναῖκες». Αἴ. 20 «κεῖνον γάρ, οὐδὲν ἄλλοντο.)

b) *Συνθετικός, συμπλεκτικός = καὶ δέν, οὐδέ, καὶ οὐχι, συγκρήτατον ἐν τε τῇ ποιήσ. καὶ τῷ πεζῷ. Καὶ ὅμως ἐν τῷ αττικῷ πεζῷ μόδην μετὰ κῶλον ἀργητικ., μετὰ κῶλον δὲ καταρατικ. μόνον, καὶ οὐ, (καὶ μή) ἐν τῇ ἴωτικῇ δὲ διαλέκτῳ καὶ τῇ γλώσσῃ τῶν ποιητῶν δύναται μετὰ κῶλον καταρατικ. νὰ τεθῇ καὶ, οὐδὲ (μηδέ). Α. 95 «ἢν ητίμητο Ἀγχυδέμων οὐδὲ ἀπέλιγε θύγατρος καὶ οὐκ ἀπεδέξατο ἔποιντο (ἐκ τῶν, καὶ οὐκ ὁ οὐκ ἀναρέρεται μόνον εἰς τὸ ἀπεδέξατο = ἀπέκρουτε, repudiavit). Ἡρδ. 1, 97 «καὶ αὐτοὶ πρὸς ἕργα τρεψόμεθα οὐδὲ δηπτὸν ἀνομίνης ἀνάστατοι ἐστόμεθα». Θουκ. 3. 20 αὐδεμίζεις ἢν ἐλπὶς τιμωρίας, οὐδὲ ἄλλη ποτηρίας ἐφαίνετο». 5, 47 «ἔμενων τῇ ζυμμαρχίᾳ.. καὶ οὐ παραβήσουμας τέχνη οὐδὲ μηχανῆ οὐδεμιά». (3 ὅμως 14 «ἐπακμάνατε.. καὶ μή πορόποτες ἡμᾶς»). Ξεν. ἥν. 1. 4, 8 «οὐκ ἔγωγε αὐτοὺς διώξω, οὐδὲ ἔρει οὐδεῖς, ὡς ἔγω κύτους κακώς ποιῶ». (Ἐν ἀπομν. ὅμως 3. 7, 9 «δικτείνου μάζλων πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν καὶ μή άμελεις τῶν τῆς πόλεως». 1. 2, 60). Πλ. Λυτ. 207, ο «ἐῶσιν ζεῖσα σε καὶ βούλει ποιεῖν καὶ οὐδὲν ἐπιπλήττουσιν οὐδὲ δικαωλύσουσι ποιεῖν ὃν ἂν ἐπιθυμεῖς». Μετ' ἐπιτάσ. οὐδὲ μήτ (§. 502, 4, b). Πλ. Φιλ. 93, α «οὐδαμῶς οὐδὲ μήτ ποιεῖν τι.. οὐδὲ πάσχειν». Δημ. 18, 85 «ρχινομαὶ ἔγω γάρτος τετυγκωάς τότε καὶ οὐ μέμψεις οὐδὲ τιμωρίας». (Ἀλλ' ἐν 43 «πάντ' ἐκεῖνος ἦν (δῆλ. Φίλιππος) κύτους, οὐδὲ φωνὴν ἤκουον κτλ.», ὃ οὐδὲ μετὰ καταρχητικ. πρότασ. δὲν οὐχις τὴν σηματ. καὶ δέρ, ἀκόμη οὐχι, δέν, ἄλλα ἐπιρρηματικ.=ἄλλα οὐδὲ καὶ φωνὴν ἔκβητινά ἤκουον τῷ ὄντι, ἢ ἤθελον νὰ ἀκούσωσι κατέκεινο. ne vocem quidem. 1. 27 «ἥλικα γ' ἐστὶ τὰ διάζορα ἐνθάδε η ἐκεῖ πολεμεῖν, οὐδὲ λόγου προσδεῖν ἡγούμαξι». Πλ. συμπ. 219, b, ἰδ. ἀριθ. 4).*

2. "Οταν ἔπωνται ἀλλήλοις οὐδέ.. οὐδέποτε κεῖνται ἐν ἀμοιβαίρῳ ἀναφορῷ, ώς οἱ οὔτε.. οὔτε, ἀλλά α) τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲ ἔχει σημασ. ἐπιρρηματικ. (νε.. quidem, βεβαίως ὅχι, οὐδὲ βεβαίως, οὐδέ, ἵδ. ἀριθ. 4), τὸ δέ τελευταῖον οὐδὲ συνδετικὴν (καὶ ὅχι, προσέτι ὅχι), η b) ἀμφοτέρα τὰ οὐδὲ ἔχουσι σημασ. συρρετικ., ἔνευ ὅμως ἀμοιβαίρος ἀναφορᾶς πρὸς ἀλληλα = καὶ ὅχι καὶ δέν.. προσέτι δὲ ὅχι, δέν. α) Ξεν. ἀν. 3. 1, 27 «σύγε οὐδὲ ὅρῶν γινώσκεις οὐδὲ ἀκούων μέμνησι» = ne videns quidem cernis, neque audiens meministi μ. σ. Kühn. 4. 7, 11. ἀπομν. 3. 12, 5 «εἴτε, δτι οὐδὲ ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἄγων οὐδὲ ἐν πράξει οὐδεμιᾷ μετὸν ἔξεις διὰ τὸ βέλτιον τὸ σῶμα περιεκεύσθαι» = ne in alio quidem certamine nec ulla in actione, δτι τῷ ὄντι εἰς κανένα ἄλλ. ἀγῶνα δέν.. καθὼς ἀκόμη καὶ εἰς κακοῦ. ἄλλ. πρ. Πλ. πολ. 391, c «μὴ τοίνυν μηδὲ τάδε πειθώμεθν μηδ' ἔωμεν λέγειν, ώς κτλ.» = ne haec quidem credamus neve dici patiamur, ἵδ. Schneider ἐν τῷ χωρ. τούτῳ. Πλ. Λύσ. 210, c. Ισοκρ. 4, 115. Λύσ. 25, 16.-b) 1, 372 «οὐδὲ ξὺν ἔμοιγε τετλαίνῃ.. εἰς ὅπει λέσθαι, οὐδὲ τὸ οἰ βουλῆς συμφέρεσσομαι οὐδὲ μὲν ἔργον». Ήρδ. ἐρ. 715, ἔνθα μετὰ τὸ μὴ ἐπεκολουθεῖ δι συμπλεκτικ. μηδὲ πεντάκις. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 50 «οὐκ ἂν οὖν τοξότας γε.. οὐδὲ μὴν ἀκοντιστάς, οὐδὲ μὴν ἴππεχς, οὐδὲ μὴν τάγε σώματα ἱκνούς, πονεῖν» μ. σ. Born. (Περὶ τοῦ μην. ἵδ. §. 502, 4, b.) ἀπομν. 3. 9, 10.

Σημ. 'Ἐν τῇ ποικ. χωρίζεται ἑνίοτε δοῦτο δὲ καὶ ἑνοῦται μετ' ἄλλης λιξεως. §. 223 «ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ξεκεν οὐδὲ' οἰκωφιλήν», ἀντί, οὐδὲ ἔργον.

3. 'Ἐὰν μετεκόντι τῶν οὐδέ.. οὐδὲ πρεσεμπίπτωσιν αἱ ὀρνήσ. οὔτε.. οὔτε, τότε αἱ τελευταῖαι αὗται δηλοῦσι τὰ ὑποτεταγμένα εἰς ἔκείνας κῶλα. Αἰσχυν. 1, 19 «ἐν τις; Ἀθηναίων ἐταιρίσῃ, μὴ ἔξεστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθι;.. μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίᾳν μηδέποτε μηδ' ἔδημον μήτε ὑπερέργιον, μήτε κληρωτὴν μήτε γειροτονητὴν. μηδὲ γνώμην εἰπάτω μηδέποτε μήτε ἐν τῇ βουλῇ μήτε ἐν τῷ δῆμῳ».

4. 'Ως δὲ καὶ τίθεται ἐπιρρηματικ. εἰς τὰς καταφατικ. προτάσ. (§. 524), οὕτω καὶ δοῦτο (μηδὲ) ἐπιφρημ. εἰς τὰς ἀρνητικ. καὶ σημαίνει νε.. quidem, διντας ὅχι, ὅχι βεβαίως, μάλιστα ὅχι, προσέτι ὅχι, οὐδὲ, ἵδ. τὰ ἐν ἀριθ. 2 πρόδγμ. Δύναται ὅμως, ώς καὶ δοῦτο καὶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πρὸς ἀλλήλας ἀναφερομέναις προτάσ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 18 «ἄσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος εἶναι». Ήρδ. 1, 2. 'Ως δὲ καὶ (§. 524) τίθεται ὑποκειμενικῶς, καθ' ὑπόθεσιν (ἡθικῶς ή ἥριτορικῶς), οὕτω καὶ δοῦτο οὐδὲ = ἐντελῶς. βέβαια ὅχι, διόλου βεβαίως, καὶ ώς νομίζω δέν, διόλου δέν. Α, 119 «αὐτῷ ἐμοὶ γέρας αὐτίκ' ἐτομάσσετ', δῆρα μὴ οίος' Αργείων ἀγέρα-

τοις ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔσικεν = ἐπειδὴ βέβαια καὶ δὲν ἀρμόζει, καὶ ἐπὶ τῇ ὅποθέσει ὅτι ἡτο πρέπον, δὲν ἀρμόζει ὅμως ίδι. Nagelsb ἐν τῇ ἁ. ἔκδοσ. Ψ, 493. P, 641 «ἐπεὶ οὐ μιν δύομαι οὐδὲ πεπύ-
σθαι». λ, 366 «ψεύδεξ τ' ἀρτύνοντας, θίεν καὶ τις οὐδὲ ἔδοι-
το» μ. σ. Nitzsch. Ξεν. συμπ. 6, 2 «ἡ οὖν λέληθε τε, ὅτι με-
ταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν οὐδ' ἀν τοίχη, μὴ ὅτι λόγον ἀν τις πα-
ρέοιεν». Οὐδὲ εἰς=οὐδὲ εἰς βεβαίως, οὐδὲ ἔνας, τῷ ὅντι πε-
νος unus quidem¹⁾ τὸ δέ, οὐδὲ εἰς nemo, nullus κανεῖς, ως, καὶ εἰς
=καὶ εἰς μάλιστα, ἔστι καὶ εἰς, vel unus· οὐδὲ ὡς=οὐδὲ οὔτως
μάλιστα, οὐδὲ οὔτως βεβαίως, ne sic quidem. Ξεν. ἀν. 1.
8, 21. 3. 2, 23 κτλ. ως τό, καὶ ὡς=καὶ οὔτως, vel sic
(§. 524.) - "Οταν τάξ, οὐδὲ ή μηδὲ ταῦτα προηγῶνται προτάσ.
ὑποθετικ., ή μὲν ἐν τούτοις ἔρνησ. οὐ, μὴ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν
πρότασ. ή δὲ ἔννοια τοῦ δέ = χρόμη, προσέτι, μάλιστα, εἰς τὴν
δευτερεύουσαν. Ξεν. ἀν. 2, 1, 11 «(πλῆθος ἀνθρώπων) οὗτον οὐδ'
εἰ παρέχομεν ὑμῖν δύνασθε ἀν ἀποκτεῖναι», ως ἐν τῇ λατ.=qua-
ntum ne si se vestro quidem arbitrio permittant possitis
interficere = οὗτον καὶ ἔνα μάλιστα (τῷ ὅντι) θὰ παρείχουμεν εἰς
τὴν ἡμετέραν κρίσιν, δὲν θὰ ἥδύνκαθε νὰ ςποκτείνητε 7, 5, 10
«ἔγὼ μὲν τοίνυν οὐδὲ ἀν πέντε μηνῶν μισθός μέλλῃ εἶναι στρα-
τευσαίμην ἀν ἔνευ Ξενοφῶντος.» Οὔτω πως καὶ ἐν τῇ μετοχικῇ
συντάξῃ, ίδι. §. 486, σημ. 9. - Δυνατὸν δὲ νὰ προηγήσται τοι-
ούτου ἐπιρρήμ., ἡτοι τοῦ οὐδὲ (μηδὲ) ἡ ἔρνησ. οὐδὲ μη. Σορ. Τρ. 280 «ὕδριν γάρ εὐ στέργουσιν οὐδὲ δάιμονες» = non amant
ne dili quidem. Οὔτω καὶ ἐπὶ τοῦ, οὐδὲ εἰ. Ξεν. ἀν. 6, 6, 25
«οὐ μέντοι ἔρη νουίζειν, οὐδὲ εἰ παμπόνηρος ἡν Δέξιππος, βίζν
χρῆναι πάσσχειν αὐτόν, ἀλλὰ καθίεντα». Περὶ τοῦ εἰς τὰ καὶ
γάρ ἀντιστοιχοῦντος οὐδὲ γάρ, ίδι. § 544, σημ. 2.

§. 538, C. Παράταξις διαζευκτική.

1. Η διαζευκτική παράταξ. (διάζευξις Bekk. ἀνέκ. II. π.
481, σύνθεσις διαζευκτική σ. 488, ίδι. Διονύσ. Θρ. σ. 642, χ-
ριθ. 25) κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι παράκεινται ἀλλήλαις προτάσ. ή
μέλη προτάσ., ἐξ ὧν ἡ μία ἀποκλείει τὴν ἐτέραν οὔτως, ὥστε
τότε μόνον ἡ μία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχουσα, δταν ή ἐ-
τέρα θεωρηται ως μὴ ὑπάρχουσα. Η σχέσις αὐτη (ή διάζευξις)
δηλοῦται διὰ τοῦ ή (ἐπικ. ή), aut., vel., ἀκριβέστερον δὲ καὶ
ἐντονώτερον διὰ τῶν ή.. ή ὅταν δὲ τὸ πρῶτον κἄλ. τρέπη νὰ ἐξ-
αρθῇ σφράστερον δηλοῦται διὰ τῶν ητοι.. ή, aut.. aut., vel.. vel-
καὶ τέλος διὰ τῶν εἰτε.. εἰτε.. ἕάν τε.. ἕάν τε.. ήτη τε.. ἕτη τε..
ἄτη τε, sive.. sive.. sive. Περὶ τῶν ἐγκλίτ. ἐπὶ τῶν εἰς τε καὶ ἕάν τε
κτλ. ίδι. §. 573.

1 ίδι. Stallb. εἰς Πλ. Φαίδρ. 245, d. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 2

§. 539. Ὁ διαζευκτικὸς καὶ συγχριτικὸς ἡ.

‘Ο ἡ [ἐπ. ηὲ] ¹) ἐκφράζει καθόλου τὴν διαφοράν. Διὸ γίγνεται χρῆσις τούτου οὐ μόνον ὡς διαζευκτικοῦ συνδέσμου ἐν τε ταῖς εἰ- αγγελτικαῖς; (δηλωτικ.) καὶ ταῖς ἐρωτηματικ. προτέσ.=aut, vel, an, ἦ, ἔτοι, εἴτε, ἀλλὰ καὶ ὡς συγχριτικοῦ, μετὰ τὰ συγχριτικὰ καὶ ἄλλας ἐκφράσ., ἐν αἷς ὑπάρχει ἡ ἔννοια τῆς συγχρίσ.=ἡ, παρό, quam. Ἡ λατιν. γλῶσσας ᾧ πρὸς τοῦτο ὑπερτερεῖ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ἀλλών γλωσσ.. καθότι ἔχει τέσσαρας διαφόρους τύπους τοῦ διαζευκτικ. ἦ, ἔτοι τὸν aut, ὅστις ἐκφράζει τὸ ἀληθῶς; δν, τὸ ὑπάρχον τῷ δητι· τὸν vel (ἐκ τοῦ velle), ὅστις δηλοτ τὴν ἀπλῶς ὑποθετικὴν ἡ αὐθαίρετος διαφοράν τὸ ἐγκλιτικ. νε, ὅπερ συμ- φωνεῖ μὲν κατὰ τὴν σημασ. πρὸς τὸ vel, εἰνε ὅμως ἀσθενέστερον αὔτοῦ, καὶ τὸν an πέλος, ὅστις τίθεται ἐπὶ τῶν ἐρωτήσ. Ἐξετά- σωμεν λοιπὸν πρῶτον μὲν τὸν ἐξαγγελτικαῖς προτέσ. τιθέμε- νον ἡ, καθότι τὸν ἐρωτηματικ. Ἡ θελομεν ἀναπτύξῃ ἐν τῷ κε- φαλ. περὶ ἐρωτηματ. προτέσ. § 587, εἰτα δὲ τὸν συγχριτικ. ἡ=quam.

§. 540. a) Οἱ διαζευκτικοί, ἡ: ἥ..ἡ.

1. ‘Ως δ μόνος τιθέμενος τὲ ἡ καὶ καὶ τὰ ἐπαναλαμβανόμενα τὲ .. τὲ καὶ .. καὶ διαρρέουσιν ἀπ’ ἀλλήλων, καθότι ἐν τῇ πρώτῃ συνδέσ. ἡ ἀκοινίκια σγέσ. τῶν κώλων ποσὶς ἀλληλα δη- λοῦται ἡττον καθαρὰ καὶ ἀκριβής ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ συνδέσ., ἐν ἡ τὸ πρῶτον κώλον ἀναρρέπεται εἰς τὸ ἐπόμενον, οὗτως καὶ ἐπὶ τῶν ἡ καὶ ἥ.. ἥ ὁ πρῶτος συνδετικ. τρόπος ἡτο ἀναντιρρήτως ὁ ἀρ- κτικ. “Οτι ὅμως ἡ διάζευξις δύνεται νῦν γείνη οὐ μόνον ἐπὶ δύο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειόνων κώλων, νοεῖται ἡρός ἐκυτοῦ. A, 515 «ὑ- πόσχεο καὶ κατένευσον ἡ ἀπόειπε». Εὐρ. 1152 «ἔξουεν κλέος θυνόντες ἡ καλῶς σεσωσμένοι». Ξεν. ἀν. I. 9, 11

1) ‘Ο Hartung II. σ. 49 παράγει τὸν ἡ ἥ ἥ (Fή, Fή) ἐκ τοῦ ἴνδικ wā (συγγεν. τοῦ λατιν. νε π. χ. ἐν τῷ vecors) καὶ τοῦ γερμαν. wan, ὅπερ ἀντι- στοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικ. πλήν. ‘Ο Bäumlein ἐν τῇ βῆθ. συγγρ., σ. 125 νο- μίζει μετὰ Θείρα. Γραμμ. §. 312, 29, σημ. 1, διτέ δ ἡ προήλθεν ἐκ τοῦ βε- βαιωτικοῦ ἡ ἐρωτηματικ. ἡ ἐπειδὴ δρεπικῶς αἱ διαφοροὶ πρὸς ἀλληλὰς κνονται καὶ τὰ δινονήματα ἐδηλοῦντο γενός ἐν ἀπλῇ πρὸς ἀλληλὰ παρατάξει. ἐκα- στον ἰδιαιτέρως καθ’ ἐαυτὸν ὡς δινονήμενα ἐρωτήσ., ἀργότερον ὅμως, ὅτε αἱ προτάσ. δινεφρόντο πρὸς ἀλληλὰς καὶ περιῆλθον εἰς γραμματικ. σχέσιν ὁ ἡ διερύθαξε τὴν σημασ. τῆς διαφορᾶς ἔλαβεν ὅμως τόνον διάφορον. Κατ’ αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον προήλθεν κατὰ πρῶτον ἐκ τοῦ βεβαιωτικ. ἡ ἡ ἐρωτηματ. ἡ, ἐν τούτῳ δὲ πάλιν μετὰ διαφορᾶς τόνον δ ἐρωτηματ. ἡ, καὶ ἐκ τούτου τέλος δ διαζευκτικ. καὶ συγχριτικ. ἡ=aut κ quam. Μετὰ βεβαι- ούτητος ἡ τοιαύτη παραγωγὴ δὲν δύναται βεβαίως νὰ γείνη παραδεκτή, εἰ καὶ οὐδόλως εἶνε ἀπίθανος. ‘Η ἴδια περὶ τούτου τοῦ Kvinčali ἐμνημονεύθη ἐν §. 504, 1 ἐν διοσημ. 2.

«χραθὸν ἢ κακόν». ὸδίφ δέ, ὅταν ἀντιπαρατιθῶνται ἔννοιαι οὐχὶ ἀντιθετικές, ἀλλὰ μόνον διάφοροι. οἶνον. Ξεν. ἀν. 6. 4, 2 «οὓς ἂν λέξωσι τῶν Ἑλλήνων ἐκπίποντες ἢ ἀλλως πως» (quoscumque Graecorum in littus ejectos vel alio modo cernerint) κατὰ τ. ἀρίστ. χώδ. μ. σ. Kuhn. Οὕτω καὶ ὅταν ἀντι ἐκφράσεις. τίνος τιθέται ἑτέρᾳ τις πρὸς ἐπεξήγησιν. Ηλ. Φαίδ. 85, d «ἐπὶ βεβιούτερου ὕγιμυτος ἢ λόγου θεοῦ τινὶ διαπορευθῆναι» = in firmiore vehiculo δῆλον ratione quadam divina (Θείκ μοίρῃ τοῖς ἀνθρώποις δοθείσῃ). ξ, 330 «ἢ ἀμφορθὸν ἢ εἰς κρυφηδόν». Α, 138 «ἢ τεὸν ἢ Αἴγαντος.. γέρες; ἢ Όδυσσος».

2. Τίθεται προσέτι δὲ ἢ καὶ ὅταν ἀμφιθελος ἔνεις ἢ ἐκλογὴ μεταξὺ δύο ἔννοιῶν ἢ δικινομητ., φύσει οὐ μόνον ἢ μία, ἀλλὰ καὶ ἢ ἄλλη δύναται νῦν φανῇ ὑπάρχουσαι ἐν τῷ περιπτώσ. δὲ ταῦτη προστίθεται πολλάκις δὲ καὶ. Α, 395 «εἰ ποτε δή τι ἡ ἔπει: ὅνησας κραδίνης Διὸς ἥδε καὶ ἔργῳ». I, 701 «ἀλλαὶ ἡτοι κείνον μὲν ἔξομεν, ἢ κεν ἔργον ἢ κε μέρη». Μεθ' ὁριστικ. Ζ, 438· μετ' εὐκτικ. ξ, 183· ἔνεις ἐγκλίσ. I, 276. Ισχυρότερος δὲ ἡτε.. ἡτε [§. 506, 2, i)]. Α, 410 «τὸν δὲ μάλις γρεώ ἐπτάμενοι κρα τερῶ;», ἢτ' ἔβλητ' ἢτ' ἔβλαντ' ἄλλον». Λυκοῦρ. 14 «ἔδοκεντ̄ ἢν ἢ κακῶς ἢ καὶ φρύδως ἐψύχεισθαι», μ. σ. Maetzn. Δημ. 20, 123 «ἢ ξένος ἢ καὶ τις πολίτης». Ισοχρ. 5, 7 «εἰ μὲν οὖν ὀφρόνως ἢ καὶ νουνεγχόντως ταῦτα ἔδοξεζον». Οὕτω καὶ, εἴτε καὶ, ίδ. §. 541 σημ. 2 περὶ τὸ τέλ.

3. 'Ο ἡ ἐν ἀρχῇ προτάσ. ἐκράζει πολλάκις. ἐπανθρωπωσιν, ἐπιδιόρθωσιν τῆς προτηγηθείσ. ἔννοιας = ἢ μετίλον, ἢ καλλιλιον εἰπεῖν. Σορ. Ηλ. 565 «ἔροῦ δὲ τὴν κυνηγὸν "Ἄρτεριν, τίνος ποιησὶ τὰ πολλὰ πνεύματ" ἔσχι» ἐν Αὐλίδι· ἢ γάρ ρράτω κείνης γάρ οὐ θέμις μαθετεῖν». Ηλ. Πρωτ. 309, a «πόθεν οἱ Σάρκ. φάνει; ἢ δῆλος δή τι ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν 'Αἰγιλιάδου ὄραν», ἔνθα κακῶς οἱ ἐκδόται τιθεταιν μετά τὸ ὄρα τημένον ἐρωτηματικ. = ἢ μετίλον εἰπεῖν, ἢ ὅπερ ἀναμφιθελον, δὲι κατλ. ίδ. Εὐθύρ. 4, b. ἀπολ. 26, b. 36, b.

4. 'Ο προσέτι τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσ., ἐὰν κατὰ τὴν ἐκράζη συνέπειχ, ήτις θὰ συμβῇ, καθ' ἓν περίσταταιν ἢ ἔννοια τῆς προτηγηθείσ. προτάσ. δὲν ἐκτελεῖται ὃ ἢ λοιπὸν τόπε κεῖται ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ μὴ καὶ ἐπομένως μεταρράξεται διὰ τοῦ ἄλλων, ἐν ἐρατιᾳ περιπτώσει. εἰ δὲ ἄλλως alloquin. Θουκ. 1, 121 «χρήματα δέ περ τ' ἔχειν ἐς κατά, οἰσομεν· ἢ δεινὸν ἢν εἴη, εἰ κατλ.» Ξεν. ἀν. 1, 4, 16 «οἳπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπικινέστετε, ἐμοὶ μελήσεις· ἢ μηκέτι με Κύρον νομίζετε», μ. σ. Kuhn. Ανδρ. 1, 38 «οὐκ ἔστιν κατῆφ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦν εἰσιέναι, ἢ ἀποθανεῖται». Ηλ. Φαίδ. 237, c. 245, e. πολ. 463, d μ. σ. Stallb. Οὕτω καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ξεν.οἰκ. 2, 5 «ξένους προστήκει τοι πολλοὺς δέγεσθι..,

ἔπειτα δὲ πολίτας.. εὗ ποιεῖν, ἢ ἔρημον συμμάχων εἰνχιν, ἔνθι
έκ τοῦ προσήκει πρέπει νὰ νοήσῃ τις ἔκφραστ. τινας· οἶον τὸ, δεῖ.

5. Παρὰ τοῖς ἀττικ. καὶ τῷ Ἡροδ. προσγίγνεται πολλάκις εἰς
τὸν πρῶτον ἢ τὸ βεβιωτικ. τού (§. 507), καὶ λοιπὸν ἡτοι [ὅπερ
ἴσοδυναμετ πρὸς τὸν ἐπικ. ἢ τε §. 506, 2, i], δι' οὐ ἢ σχέσ. τῆς δικτεύεως ἐνισχύεται ἐπὶ μᾶλλον. Πρὸς ἔτι δὲ μείζονα ἐνισχυ-
σιν τοῦ ἡτοι προστίθεται πολλάκις. καὶ ὁ γέ. Ἡρδ. 1, 11 «ἄλλ'
ἡτοι ἔκεινόν γε .. δεῖ ἀπόλλυσθαι ἢ σὲ κτλ.» 3, 83. 7, 10. 8,
108. Θουκ. 2, 40 «καὶ αὐτοὶ ἡτοι κρίνομεν γε ἢ ἐνθυμούμεθα
ὅθις τὰ πράγματα». 6, 34 «ἡτοι κρύφα γε ἢ φανερῶς ἢ ἐξ ἑνὸς
γε τοῦ τρόπου ἀμύναι». Σεν. Κύρ. 4, 5, 22. ἀπομν. 3. 12, 2.
4. 6, 13. Πλ. Παρηρ. 131, α «οὐκοῦν ἡτοι ὅλου τοῦ εἰδούς ἢ μέ-
ρους ἔκάστου τὸ μεταλλαγμένον μεταλλαγμένει». Φαίδ. 76, α
ἡτοι ἐπιστάμενοι γε αὐτὰ γεγόναμεν. . ἢ θυτερον .. ἀναμιμνή-
σκονται». Γοργ. 460, α «ἡτοι πρότερόν γε ἢ θυτερον μαθόντα
παρὰ σοῦ». ἀπολ. 27, d, μ. σ. Stallb. - Σπανιώτατα δὲ τί-
θεται ὁ τοι οὗτος ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, ἐπειδὴ εἰνε φυσικώτε-
ρον, διτι ἀμέσως ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ πρέπει νὰ δηλώσῃ
τὴν ἀναγκαῖν ἀπόκλεισιν, ἔξαρτεσιν. Πίνδ. N. 6, 5
«ἄλλα τι προσφέρουμεν ἢ μέγχν νόον ἡτοι φύσιν ἀθηνάτοις»,
μ. σ. Dissen Explicatt. σ. 404. Πλ. πολ. 433, α «οὐ γάρ ἐξ
ἀρχῆς ἐθέμεθα δεῖν ποιεῖν . . , τούτῳ ἔστιν, ώς ἐμοὶ δοκεῖ, ἡτοι
τούτου τι εἰδεῖς ἢ δικαιοσύνη». (δ. 400, ε «οὐχ ἡτοι ψέγειν τε
καὶ ἐπικινεῖν ἢ τοὺς ῥυθμοὺς αὐτοὺς ἡτοι ξυγχρυστερόν τι», ἔνθι
ὅ ἢ εἰνε συγκριτικ. = παρά.) 344, ε «ἔσικας (δῆλ. οἰεσθαι τούτι
ἄλλως ἔχειν), ἢ δ' ἐγώ ἡτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι» = vide-
ris aliter existimare aut certe nostri quidem curam habere
nullam. "Ιδε Stallb κ. Schneider, ἐνταῦθα ὅμως δ λόγος διακό-
πτεται: καὶ παρακλείπεται ὁ ὃ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ.) Σημειωτέον
ὅμως, ὅτι δ ἢ .. ἡτοι μόνον ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τοῦ Πίνδ. ἀ-
παντάζ, ώς λέγει ὁ Θωμ. Μάγ. σ. 175 «διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ
μέτρου» ἐν τοῖς παρὰ Πλάτ. χωρίοις ἀπαντάζ μὲν δ ἡτοι ἐν τῷ
δευτέρῳ κώλῳ ἔνει ὅμως προηγουμέν. ἢ. Βις τοῦτο φαίνεται
ἀρρωστηκό παρατήρ. τοῦ Ἀπολλωνίου Ἀλεξ. ἐν τοῖς ἀνεκ.
Βενκ. II. 486 «οὐ δὲ ἡτοι μόνως προτακτικός.

Σημ. 1. Ἀνακόλουθοι συνδέσεις εἰσὶν αἱ ἔξις^a ἢ.. εἴτε. Σοφ. ΑΓ. 175
χορ. «ἢ ἡ κλυτῶν ἵναρων φευσθεσα δώροις εἴτ' Ἐλαραβολίας», μ. σ.
Lobeck. Εἰρ. Ἀλκ. 114 χορ. «ἢ Λυκίας εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνίδας
ἔδρας» μ. σ. Pflegk. Περὶ τοῦ εἴτε. ἢ δ. §. 541 σημ. 3.-b) ἢ οὖ.. εἰ μὴ
ἀντί, ἢ οὖ.. ἢ. Σοφ. Ηλ. 499 χορ. «ἢ τοι μαντεῖται βροτῶν οὐχ εἰσὶν ἐν
δεινοῖς δινέροις οὐδὲ» ἐν θεσφάτοις, εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὗ κατασχήσει»
δῆλ. ἢ δὲν ὄπάρχει οὐδεμία μαντεία ἐν τοῖς δινέρ. καὶ τοῖς θεσφάτ., ἢ (ἐν
τοιαῦται μαντεῖαι ὡσι) τὰ νυκτερινὰ τοῦτα φαινόμενα οὐ ἔχωσιν ἀγαθὰ ἀπο-
τελέσματα. - c) ἢ.. τέ κ. τέ.. ἢ, δ. §. 520, σημ. 2.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 64

Σημ. 2. Οι ἐπικοινώνεις σύνδεσμοι. ήμεν.. ἡδὲ, οἵτινες ἔχουσαν τὴν αὐτὴν συνδέσιν, σχέσιν, οἷαν οἱ τέ. τέ¹ καὶ.. καὶ προήλθεν κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ἵκε τῆς συνδέσης. τῶν διαζευκτικῶν. ἐπίθετων ή.. ή μετὰ τῶν μὲν κ. δέ. Ἐπειδὴ δύμας ἐν τῇ συνδέσει. ταῦτη οἰδόλως; παρουσιάζεται; ἡ διαζευκτικὴ σχέσις, κατέφυγον ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐποχῇ εἰς ἄλλην παραγωγὴν). Ὁρθοτάτη δύμως; ἴδει φαίνεται αὕτη, διτοιοί σύνδεσμοι. οὔτοι προήλθον ἵκε τῆς συνδέσης. τοῦ βεβαιωτικοῦ. ή μετὰ τῶν μὲν καὶ δέ.. καὶ λοιπὸν σημαίνουσι: χυρίως, τῷ δύντι.. τῷ δύντι, τὰ δὲ μὲν καὶ δὲ συντείνουσιν εἰς τὸ νῦν δηλώσωσι καὶ τὴν ἀνταποδοτικήν. σχέσιν. τῶν καθλ. = ὡς ἀληθῶς. τὸ δύντιον ἀληθῶς καὶ τὸ ἔτερον. Σὺν τῷ χρόνῳ δύμας ἀποκλεῖτο βαθυτάτων ἡ χυρίως καὶ ἀρχικῆς αὐτῶν σημασίας καὶ ἐπιθετικοῦ μάρφατος οἱ σύνδεσμοι: ὡς ὁ τέ ήδὲ καὶ. Α, 453. 455 «ἡμὲν δή ποτε² ἐμεῦ πάρος ἔκλεψε εἰδουμένοι.. ἡδ' εἴτι καὶ νῦν μοι τόδε³ ἐπικρήνον ἐ-ἀλλωρ= = ὡς; τὸ πρότερο, τῷ δύντι εἰσήκουσας μου.. οὔτω τῷ δύντι καὶ τόρα ἐκπλήρωσαν τὴν ἐπιθυμίαν μου τεύτην. Η, 301 «ἡμὲν (ὸ Spitzn. η μὲν) ἐμπράσιμην ἔριδος πέρι θυμοδύροιο, ἡδ' αὖτις⁴ ἐν φιλότητι διέτμαχεν ἀρθρησαντες». Θ, 383 «ἡμὲν ἐπιστήλης βητάρουνας εἶναι ἀρίστους, ἡδ' ἔρι⁵ ἐποίμα τέτυκτο» ὁ Nitzsch γρ. η μέν.. ή δ'. Δ, 258 «περὶ μὲν σε τίω.. ἡμὲν ἐνι ποιολέωφ ἡδ' ἀλλοιώφ ἐπὶ ἔργῳ ἡδ' ἐν δαιτί..» Ε, 128 «ἔρι⁶ εὗ γιγνώσκῃς ἡμένιον θεόν ἡδὲ καὶ ἄνδρα». Προσέτι δέ, ημέν.. τέ Θ, 575· ημέν.. καὶ Ο, 664. 670. Ησδ. ἔρ. 339· πρὸς δέ, ημέν.. δὲ (πρόδ. τέ.. δέ γ. 520, σημ. 3) Μ, 428. Συχνότατα κείται ὁ ἡδὲ = καὶ, καὶ ἄνευ προηγουμένου. μέν, οὔτος δὲ ὁ, ἡδὲ μετέδην ἀπὸ τοῦ ἔπους εἰς τὴν λυρικ. καὶ τραγικ. ποίησιν, ἐν ταῦτῃ δύμας εἶναι σπανιώτατον καὶ μόνον ἐν τοῖς λυρικ. χωρ., ἐκτὸς τοῦ Αἰσχυλ., οἵτις γρήται αὐτῷ σχέδιον. συχνά καὶ ἐν αὐτῷ εἴτι τῷ διαλόγῳ. Β, 27 «κήδεται ἡδ' ἐλεύσειρεν». 79 «ἡγήτορες; ἡδὲ μεδοντες». 366. Γ, 296. πτλ. Ησδ. ἔρ. 22. 102 κτλ. Αἰσχυλ. Αγ. 42. εἰδ. 179 καὶ πολλαχοῦ. Σοφ. ἀποσπ. Αἰγαν. 345 Δινδορφ. Σκυθ. 493 D. Εὐρ. Ηρ. μαν. 30. 'Εχ. 323· αὐτὸς; δὲ "Αλεξ. παρ" Αἰθην. 322 d, 2). ἡδὲ καὶ Α, 334. Η, 274 καὶ πολλαχοῦ. Ησδ. θεογ. 47. 113· ἡδὲ.. καὶ.. ἡδὲ Ο, 663 «παίδων ἡδ' ἀλόγων καὶ ἔτησίος ἡδὲ τοκήων». Αἰσχυλ. Πρ. 21. τέ.. ἡδὲ Ζ, 445 «πατέρος τε μέγα χλέος; ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ», τι, 12. Αἰσχυλ. ἐπτά 844. Πρ. 26. 933. 957· τέ.. ἡδὲ.. καὶ Α, 400 «Ἡρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Αθήνης» καὶ.. ἡδὲ Ζ, 429 «πατήρ καὶ πότνια μῆτηρ ἡδὲ κασοίγνητος». (Οι μέν.. ἡδὲ οἰδέσθαι τίθενται ἐν σχέσις ἀνταποδοτικῇ ὃ ἐν α, 239. μ, 380 μὲν εἴναι ἀντί τοῦ μήνη = τῷ δύντι, ἐν δὲ μ, 168 δὲ μὲν ἀποδίδοται: τῷ ἔπομ. δέ) - Ἀντί τοῦ ἡδὲ τίθεται καὶ ἀνάγκην τοῦ μέτρου καὶ ἡδὲ, ὅπερ θεωρητέον ὁ; διαθενής τύπος τοῦ ἡδέος). Γ, 191. Ε, 3 καὶ πολλαχοῦ. Ησδ. δα. 19. 185 καὶ ἐνδόμρ. Καν. Δῆμ. 190· ἐν τῶν ἀττικ. μόνον παρὰ Σοφ. 'Αντ. 969 ἐν τῷ χορῷ, καὶ μάλιστα ἐν βυθιμῷ δακτυλικῷ τῷ Hermann.

1) Ο Hartlaub ἐν τῷ ἡθῳ. συγγρ. M. I. σ. 215 θεωρεῖ τὸν ἡδὸν τὸν αὐτὸν τῷ ἴνδικῷ δμοιωματικῷ μορίῳ τῷ η wā = sicut, ὡς, (πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἴνδικην διαζευκτικοῦ wā, η ἐν τῇ σημασ. τοῦ διαζευκτ. η), ὥστε τά, ἡμέν.. ἡδὲ οὐ ἡδαν συντετμημένα ἡμέν.. ἡδὲ, καὶ ἐστιματινον=ὅπως; μὲν τὸ ξν, οὔτω δὲ καὶ τὸ ἔτερον (δμοιωσιν ἡματε τε καὶ ἵναντισιν).

2) Ὁ Porson Adversar. σ. 42 (σ. 37 ίσδ. λειψ.). Ματθ. εἰς Εὐρ. 'Εχ. 320 σ. 39.

3) Περὶ τοῦ ἡδέος, τέ.. ἡδὲ τῷ. Voss εἰς Καν. Δῆμ. 190. Spitzn. εἰς Ηλ. Ζ, 469. Χ, 469 x. ἐν τῇ ἐπιστ. πρὸς "Ἐρμαν. σ. 17.

§. 541. b) Εἴτε.. εἴτε· ἐάν (ἢν, ἢν) τε.. ἐάν (ἢν, ἢν) τε.

1. "Οταν ἡ σχέσις τῆς διακενέωσις πρέπη νὰ ἔξενεχθῇ ὑποθετικῶς, καθότι δὲ ὅμιλῶν θέλει νὰ δεῖξῃ, διὸ δὲν εἰκείνεται ἀντί του ἐνός ἡ τοῦ ἑτέρου πρέπη νὰ ἀποφασίσῃ, τότε οἱ Ἐλλ. μεταχειρίζονται τὸν ὑποθετικόν σύνδεσμον. εἰ δὲ ἐάν μετὰ τοῦ τε [Ιδ. §. 506, 2, i], ὡς καὶ οἱ Λατ. τὸ sive.. sive. Εἰ καὶ ἡ σύνδεσμος αὐτὴ δύναται νὰ εὑρῇ τὴν ἀκριβεστέραν αὐτῆς ἀντίτυξην. ἐν τῷ περὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων κεφαλ., ἀναφέρομεν ὅμως ὅδε τὸ μὲν ἔνεκα τῆς συγγενείας τῆς σημασίας αὐτῆς πρὸς τὴν τῶν ἦ.. ἦ, τὸ δὲ ἔνεκα τῆς συγχρήσης ἐναλλαγῆς τοῦ εἴτε μετὰ τοῦ ἦ, τὸ δὲ καὶ διότι αἱ διὰ τῶν εἴτε.. εἴτε εἰσαγόμεν. δευτερεύουσα. προτάσ. εἰνε πολλάκις οὕτω συνεστηκοῦσα, συσσωματοπεποιημέναι μετὰ τῆς κυρίας προτάσ., ὥστε φάνιονται ἀποθέμεναι ἐντελῶς τὴν ἔσυτῶν φύσιν ὡς προτάσ. δευτερεύουσαι.

2. Διακριτέον δ' ἔντασθα τὰς ἑές της περιπτώσεις: a) ἔκαστη δευτερ. ὑποθετικὴ πρότασ. ἔχει τὴν ἔσυτής κυρίαν. Θουκ. 2, 51 «τὸν πλεῖστον φθόρον τοῦτο ἐνεποίει» εἴτε γὰρ μὴ θέλοιεν δεδιδτες ἀλλήλοις προσιέναι, ἀπώλλυντο ἔρημοι.., εἴτε προσίοιεν, διεφθείροντο». Ξεν. ἀν. 6, 6, 20. Πλ. Πρωτ. 338, b - b) Ἀμφότερηι αἱ δευτερ. προτάσ. μίχη μόνον κυρί. πρότασ. ἔχουσιν, ἡτις ἔκφερει γνώμην ἀναφερομένην. εἰς ἀμφοτέρ. τὰς δευτερευούσας. Πλ. Λύτ. 212, e «τὸ φιλούμενον ἀρχ τῷ φιλοῦντι φίλον ἐστίν, ἐάρ τε φιλῆ, ἐάρ τε καὶ μισῆ». Θουκ. 4, 19, 1. - c) Ἀμφότεραι αἱ δευτερ. προτάσ. ἔχουσι τὸ αὐτὸν ῥῆμα κοινόν καὶ ἐπομένως ἀπεκτικόν μόνον τοῦτο τίθεται. Μ. 239 «τῶν οὕτω.. ἀλεγίζω, εἴτ' ἐπὶ δεξὶ̄ λίωσι.. εἴτ' ἐπ' ἀριστερά». γ, 90. Πλ. Μενέξ. 92, c «τούτους γοῦν οἰδα, οἱ εἰσιν, εἴτ' οὖν ἀπειρος αὐτῶν εἰμι εἴτε μή.» Ξεν. ἐλλ. 1, 6, 5. - d) Αἱ δευτερ. προτάσ. κείνται ἀνευ ῥῆματ., καθότι τοῦτο ἀναπληρωτέον ἐστίν ἐκ τῆς κυρ. προτάσ. Σοφ. Φ. 345 «λέγοντες, εἴτ' ἀληθής, εἴτ' ἄρρ' οὖν μάτην» δῆλ. ἔλεγον. Ξεν. Κύρ. 1, 1, 5 «ὅποι ἔντιν τις ἀρρένται πορεύεσθαι ἀπὸ τῶν βασιλείων, ἢν τε πρὸς ἔω, ἢν τε πρὸς ἐσπέραν, ἢν τε πρὸς ἄρκτον, ἢν τε πρὸς μεσημβρίαν». - e) Ἐνίοτε ἡ μὲν μίχ δευτερ. πρότασ. ἔχει τὸ ἔσυτής κυρίαν, τῆς ἑτέρας ὅμως δευτερ. προτάσ. τὸ ῥῆμα πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τοῦ τῆς κυρίας. Πλ. Κρατ. 428, c «έμοι σὺ φάνει χρησιμωδεῖν, εἴτε περὶ Βούθυφρονος ἐπίπνους γενόμενος (δῆλ. χρησιμωδεῖται), εἴτε καὶ ἀλλη τις μοῦσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει». Ιδ. σοφ. 222, b¹).

Σημ. 1. 'Ο 'Ομρ. χρήται πρὸς τοὺς εἴτε.. εἴτε καὶ τοὺς ή.. ή.. ήνε.. ήτε μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας. οἶον Λ, 410· τά, ἐάν τε.. λάν τε μεθ' ὄποτετικ. δὲν διπλωθει: παρ' 'Ομρ, διτ' αὐτῶν ὅμως τά, εἴτε.. εἴτε μεθ' διποτατ.

1) "Id. Schmalfeld Synt. des Gr. Verbs σ. 220.

Μ. 239. 'Εν ἀρνητικ. προτάσ. λέγεται οὗτ' εἰ.. οὗτ' εἰ· οὗτ' ἐάν.. οὗτ' ἐάνν. "Id. Σοφ. Ἀντ. 905. Σεν. ἀν. 7. 7, 22.

Σημ. 2. Πολλάκις πρὸς ἑπτα. τοῦ εἴτε προστίθενται τά, δὴ (§. 500, 4) ή, καὶ, ή, οὖν, ή, ἄρα. Ἡρδ. 1, 86 «ἐν νόῳ ἔχων, εἴτε δὴ ἀκροβύνια ταῦτα καταγινεῖν θεῶν ὅτεψ δῆ, εἴτε καὶ εὐχὴν ἐπιτελέσαι θέλων». Πλ. πολ. 493, δὲ «γέντες» ἐν γραφικῇ, εἴτε ἐν μουσικῇ, εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ. Περὶ τῶν, εἴτε οὖν.. εἴτε· εἴτε.. οὖν· εἴτε· οὖν.. εἴτε· οὖν. §. 508, 3° περὶ δὲ τῶν, εἴτε ἄρα.. εἴτε· εἴτε.. εἴτε· ἄρα. §. 509, 8, i). Σεν. Κύρ. 5. 4, 27 περὶ τοῦ καὶ πεισθεῖς, εἴτε καὶ αὐτὸς βουληθεῖς». 7. 2, 29. 8. 3, 14. Πλ. πολ. 471, d. Θουκ. 5, 65 ἐάν τε καὶ.. ἐάν τε καὶ Πλ. πολ. 557, a, μ. σ. Stallib. Λύσ. 212, c «Οταν ὅμως ἡ καλκήτα: ἐν τῷ δευτέρῳ φρέσκον κώλων, δηλοῦται διὰ τούτου, δτι τὸ πρῶτον εἶνε σημαντικώτερ. Δημ. 18, 57 «εἴτε δηληθῇ περὶ ἁμοῦ γέγραψε Κησιοφῶν ταῦτα.. εἴτε καὶ φευδῇ.. μ. σ. Dissen. Θουκ. 4, 19. Πλ. Θεατ. 168, c καὶ ἀνωτέρω ἐν §. 540, 2.

Σημ. 3. 'Εκτὸς τῶν, εἴτε.. εἴτε· ἐάν τε.. ἐάν τε ἐπαντίθησι καὶ οἱ ἕχοντες τρόποι: α) εἰ.. εἴτε· ἐάν τε.. ἐάν τε· οὐστογέως δῆτο βεβαίως δέ ἀρχτικ. τύπος. Αἰσχλ. ιδημ. 446 «οὐδὲ, εἰ δικαίως εἴτε μή, κρίνον δίκην». Σοφ. Οἰδ. τ. 91 «εἰ τῶνδες χρήζειν πλησιαζόντων κλίνειν, ξειρος; (δῆλ. εἰμι) εἰπεν, εἴτε καὶ στέγειν θῶν». 515. Σεν. ἀν. 6. 6, 20 «εἴ το οὖν ἡμῶν τινα αἰτιὰ, πάρεσμέν σοι ἡμεῖς, εἴτε δὲ ἄλλον τινά, φράσον», μ. σ. Kuhn. Κύρ. 5. 3, 57. Πλ. νόμ. 952, b. "Id. Λίθ. 22, 10 «si nocte, sive luce, si servus, sive liber faxit, prope factum esto». - b) εἴτε.. εἰ δέ. Τοῦ τόπ. τούτου χρήσις γίγνεται, ὅταν τὸ δεύτερ. κώλ. πρὸς δὲ ἀντιτίθεται τὸ προηγόμεν. ἔντε σημαντικώτερ. ἔντοτε ὅμως ἐκληπτός δὲ τρόπ. οὐτ. καὶ δις ἀνακολουθία, ὅταν δὲ λόγος διαδηπτητας διὰ μακρῶν παρενθείσα. προτάσ. Σεν. ἀπομν. 2. 1, 28, ἔνθα μετ' ἔξαρις τεθὲν εἰτεχεῖται δι, εἰ δὲ πρὸς ἄρα. τοῦ τελευταῖου τούτου κώλ., δις ἐν τῇ Λατ. sive.. sive vero μ. σ. Kuhn. εἰς Κικ. Τουσκουλ. 1. 41, 97. 'Ανακολουθία ὅμως εἶναι ἐν Πλ. ἀπολ. 33, d «εἴτε.. εἰδὲ μή.. 40, c «εἴτε δὲ μηδέμια αἰθοησι λατιν..» ο, ένθα μετὰ πολλὰς παρενθέσ. τίθεται «εἰ δὲ μή οἷον ἀποδημήσας κτλ..» - c) εἴτε.. ή.. ή.. εἴτε τὸ τελευταῖον ποιητικ. μόνον. Πλ. πολ. 364, b «εἴτε τι διδίκημά του γέγονεν αδειοῦ η προγόνων μ. σ. Stallab. sive quis ipse injustum quid commisit, sive ejus majores. Φαίδρ. 277, δὲ «εἴτε Λυσίας ή τις ἄλλος πάπιτες ἐγράψεν. νόμ. 739, d «εἴτε ἔργοις η λόγιοις η μετ' ἡδονῶν η λυπῶν η ἀτιμιῶν κτλ. Εὔρ. Ιγ. τ. 272. - Σοφ. ΑΥ. 175 χορ. «η δέ καλεσθῶν ἐνάρων φευσθεῖσας δώροις εἴτι ἐλαφρούλιας» μ. σ. Lobeck. Εὔρ. "Αλκ. 114 χορ. «ἡλυκία; εἴτι ἐπὶ ταῖς ἀνέδρους Ἀρμανιάδας; ἔδρας». Ιππ. 141 «εἴτε.. εἴτε.. ή.. ή.. - d) δὲ εἴτε κατὰς ἐν τῷ δευτέρῳ μόν. κώλων, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἀλλεπεις (ποιητικ. δις τὸ πολὺ). Αἰσχλ. χορη. 988 «μύραινά γ' εἴτι ἔχοντες έρων». 1376 «οὐ δὲ αἰνετού εἴτε με φέγειν θέλεις, θμοιον». Εὔρ. Τρ. 874 «κτανεῖν ἔμοι τιν θέοσαν, εἴτε μή κτανόν θέλοιμ» ὥστεσθαι πάλιν ἐς 'Ἀργείων θύμα» ἀντί, εἴτε κτανεῖν.. εἴτε. Πλ. Σοφ. 217, e «εἴτεναντας ἀπομηκύνειν λόγον αὐχόν κατ' ἐμαυτὸν εἴτε καὶ πρὸς ἔτερον» ἀντί, εἴτε κατ' ἐμαυτόν, sive solus verba faciens, sive etiam cum altero colloquens. 224, e «καπηλικὸν εἴτε αἰτοπαλικόν», μ. σ. Stallib. Τῶν πρόγρμ. τούτων διάφορά εἰσιν ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἀντὶ τῆς πρώτ. ὄποιστες, μετὰ τοῦ εἴτε προτάσ. κεῖται ἐπέρα δευτέρ. πρότασ. περιέχουσα ἐν διαυτῇ ὄποθεσ· οἷον Πίνδρ. Π. 4, 76 «εἴτι ἄν.. έξεδεισλον γχόναμρδή λιττεῖς; 'Ιωλκοῦ ξεῖνος; αγτ' ὅν δατός.. - e) ὅταν δὲ η πρότασ. ἔρχηται μὲν

μετὰ τοῦ εἶτε, οὐδεμία ὅμως ἔπηται μετὰ εἴτε, δὲ λόγος εἶναι ἀνακόλουθος· οἷον Ἀντιφ. 4, δ, 3 μ. σ. Maetzn. Τὸ αὐτὸν εἰδομενον καὶ ἐπὶ τοῦ τε §. 520, σημ. 4.

Σημ. 4. Τὰ αὐτὰ συμβαίνουσι καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐρωτηματικ. εἶτε, 18. §. 587, 22.

§. 542. Ὁ συγχριτικὸς ἡ.

1. Τίθεται δεύτερον δὲ ἡ, ὡς εἰδομενον ἐν §. 539, καὶ ἐν τῷ παραθέσει καὶ ἐπομένως δηλοὶ οὐχὶ ἀπόκλεισιν, ἀλλὰ μόνον διαφοράν. Κεῖται δὲ μετὰ συγχριτικά καὶ λέξ. ἄλλας περιεχούσας ἐν ἔσωτάς σύγχρισι· οἷον τῶν, διπλοῖς, διπλάσιος, πολλαπλάσιος, ὑπερος, ἥμισυς, ἥμισ.λος, πρίν, ὑπερθερ ποιητ., φθάρω, καθὼς γενικῶς καὶ μετὰ λέξ. δηλουσας διαφοράν· οἷον ἀλλος, ἀλλοῖς, ἔτερος, ἔταρτος, ἕδιος, διάφορος, ἄλλως, διαφερόντως, ἔμπαλις, τούραρτλος, ἔταρτλως, ἔξω, διαφέρω κτλ. Εὔρ. Ὁρ. 1155 «οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρείτιστον ἡ φίλος συφῆς». Πλ. πολ. 330, ε «οἱ κτητούμενοι (δῆλ. χρήματα) διπλὴ ἡ οἱ ἄλλοι ἀπαλλάζονται αὐτά». Ἰσοχρ. 4. 107 «κεκτημένοι τριήρεις διπλασίες ἡ σύμπαντες». Ἡρδ. 6, 57. 4, 50 «πολλαπλήσια ἔστι τοῦ θέρεος ἡ περ τοῦ χειμῶνος». 4, 50. Πλ. Πολ. 534, α. Θουκ. 1, 60 «ὕστερον ἡ». Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 21 «τὸν ἥμισυν σῖτον ἡ πρόσθεν». (Ιδ. ἀν. 1. 3, 21 «ἥμισ.λοιος . . οὗ πρότερον ἔφερον» μ. σ. Kühn.) Ἡρδ. 1, 19 «οὐκ ἔρη χρήσειν πρίν ἡ τὸν νηὸν τῆς Ἀθηναίης ἀνορθώσωσι». λ, 58 «ἔγρηθο πεζὸς ἐών ἡ ἐγώ σὺν νηὶ μελαίνη». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39. Εὔρ. Μ. 650 χορ. «μέργθων δ' οὐκ ἄλλος ὑπερθερ (δῆλ. ἔστιν) ἡ γῆς πατρίκες στέρεσθι». Πλ. συμπ. 173, α «τῇ ὑστερείᾳ ἡ ἡ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν», ἔνθιξ ἐλλείπει δὲ ἡ παρὰ τοῖς ἀρίστ. τῶν κωδ., παρακτηρετ ὅμως δ Stallb., δτι τό, ὑστεραίᾳ, ἡ σημαζίν. postridie, quo die ἄλλοι δὲ θέλουσι νά συμπληρῶσι τὰ τοιαῦτα χωρ. διὰ τοῦ, ταύτης, ἡ νά γραφῆ ἡ ἀντὶ ἡ. Λύσ. 19, 22 «τῇ δὲ προτεραίᾳ, ἡ ἀνάγετο» (οὕτως δ Scheibe μετὰ τῶν ἀρίστ. τωδ. ἀντὶ τοῦ ἡ.) Ἀντιφ. 6, 37 «τῇ ὑστερείᾳ, ἡ (ἡ) δ παῖς ἀθάπτετον». Δημ. 43, 62, ἔνταῦθι ὅμως δ Δινδόρρφ. ἀνέγνω τῇ ὑστερείᾳ ἡ ἡ, ἔθιμος εὐκολωτάτη εἶναι ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡ εἰς ἡ. Πλ. Φειδ. 64, α «οὐδὲν ἀλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἡ αποθηκειν». Δημ. 3, 37. Πλ. ἀπολ. 20, ε «ἔπραττες ἀλλεῖοι ἡ οἱ πολλοῖ». Ξεν. ἀπομν. 3. 12, 4 «πάντα γε τάραττα συμβαίνει τοῖς εὖ τὰ σώματα ἔχουσιν ἡ τοῖς κακῶς» μ. σ. Kühn. Πλ. Φειδρ. 275, α. Δημ. 8, 33. (Οὕτως ἵσως ἀναγνωστέον μετὰ Βυττεμβρίχ. ἐν Πλ. Φειδ. 112, δ «καταντικρύ, ἡ ἡ εἰσρεῖ, ἔξεπεσεν» ἀντί, καταντικρύ ἡ εἰσρεῖ. Πλ. Γοργ. 481, ε «ἀλλα τις ἡμῶν ἔδιστρ τε ἐπασχε πάθος ἡ οἱ ἄλλοι». Φειδ. 95, ε «διαφερόντως ἡ.» Διαφέρειν ἡ Ξεν. ἀπομν. 3. 7. 7 μ. σ. Kühn. 4. 14 «διάφορον ἡ». Οὕτως ἔξηγητέον τὸ Θουκ. 5, 20 «ἥμερῶν δλίγων παρεγγκυοστή, ἡ ως τὸ πρῶτον ἡ ἐσθολή.. ἐγένετο»=

μετὰ παρέλευσιν δλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰσθολῆς. [Ηρδ. 7, 228 «ἔξω ἦ». 9, 56 «Ἀθηναῖοι ηὔσχν τὰ ἔμπαλιν ἢ Λακεδαιμόνιοι» = *contraria via ac.* 56. 1, 207. Ξεν. ἀν. 3. 5, 13.]

Σημ. 1. Τὸ οὕτω συγχόνω παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡρδ. (καὶ παρὰ Πολυδ. 2. 51, 61) μετὰ τοῦ συγχριτικοῦ, ἢ ἡ νωμάν. πὲρ (§. 510) ἔχει διπλῆν σημασίαν, ὅπως ἐκληγόθη τὸ δεύτερον. καῷ. τῇ; παραθέσα, ἀν δῆλος καταράτικῶς; ἢ ἔργητικῶς. Αὐτὸν ὅμως καθ' ἔστοτε λαμβανόμενον εἶνε ἀρνητικός. (δι πατήρ μείζων ἐστίν ἢ ὁ νιός = δι πατήρ εἶνε μεγαλείτερος, ὅχι ὅμως δι νιός); δύναται ὅμως νὰ ἔνε καὶ καταράτικός, ἐάν κατηγόρημά τι δὲν αἴρηται ἀπλῶς, ἀλλὰ μόνον δὲν ἔξισται πρὸς τὸ πρότερον. καῷ. κατὰ τὴν ἔστοτον ἐπίτασο. (=δι πατ. εἶνε μεγαλείτερος, ἢ ὁ νιός, δῶν μέγας καὶ ἀν δῆλος οὖτος, καὶ λοιπὸν ὁ νιός εἶνε ὄντως μέγας). 'Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσῃ τὸ πέρι χρησιμεύει καὶ εἰς τὸ νὰ ἔπιτενή την ἀρνητική φύσιν του ἥ, ὥστε τὸ ἡ περ τότε θεωρητέον ὅμοιον τῷ οὔπερ. Π, 688 «ἄλλοι αἱεῖ τε τὸ διόδιο κρείσσων νόος ἡ περ ἀνδρῶν». (=ἄλλοι οὔπερ ἀνδρός.). Σ, 302 «τῶν τινα δέλτερον ἐστιν ἐπαυρίμενος ἡ περ Ἀγαῖον». Ἡρδ. 9, 28 «Ἀθηναῖον ἀξιονικοτέρους εἶναν ἔχειν τὸ κέρας ἡ περ Ἀρχάδαις». Τούτο τὰ πρόγραμμα. ἐν οημ. 2. 'Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσῃ τὸ πέρι ἔχειρις τὴν καταράτικην δύναμιν. τοῦ δευτέρου. καῷ. καὶ δηλοῖς, ἵτι περισσόσ δε τερον, πολὺ δὲ μᾶλλον ον, ἀν καὶ. Ὅδος, 819 «τοῦ δῆ (Τηλεμάχου) ἔγω καὶ μᾶλλον ὁδύρομαι. ἡ περ ἔξείνους» δηλοῖ. 'Οδύσσεως = κλαίω τὸν Τηλέμαχο. ἕτι μᾶλλον ἢ τὸν Ὅδοσσα, εἰς καὶ πολὺ καὶ τοῦτον κλαίω. Α, 260. Κ, 556 1).

Σημ. 2. 'Ο συγχριτικός. ἢ τίθεται ἐνότε μετὰ παραλειφθὲν μᾶλλον, ἢ μετά τικαταφατικόν. Συμβαίνει δὲ τοῦτο^{a)} μετά τὰ δῆμα. τὰ σημαίνοντα βούλησιν, αἴρεσιν καὶ τὰ τούτο. ὅμοια, ἐπειδὴ ἔν αὐτοῖς κείται ἡ ἐννοία τῆς διαφορᾶς, τῆς προτίμησης εἰς τὰ διότε μετὰ τά, βούλευσθαι, έθελειν, αἱρετισθαι, αἴρεσιν δοῦναται, δέχεσθαι, ζητεῖν. Α, 117 «βούλομεν». ἔγω λαὸν σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπολεσθαι». Δ, 319. Τρωαῖν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἡ περ ἡμῖν.» Ρ, 331. Ψ, 594. γ, 232. λ. 489. μ, 350. π. 106. ρ, 404 «αὐτὸς γάρ φαγέμεν πολὺ βούλεας: (multo mavis) ἢ δόμεν ἄλλων». (Ἄνεῳ ἢ Α, 112 «πολὺ βούλομαι αὐτὴν οὐχοις ἔχειν». ο, 88). Εδρ. Ἀνδρ., 351. μ. σ. Pflugk (οὗτος ἀναφέρει καὶ τὸ Εδρ. Τηλέφ. ἀποσπ. 22, 2 «σμύκρη» ἢ θέλοιμι: καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων ἄλλουν οἰκεῖν βίστον ἢ πλουτῶν νοοῦν». Ἄνθ. Παλατ. 5, 141). Πλ. ΦΙλ. 63, δ «μῶν οὐκ ἀν δέξιαις οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσσος ἢ χωρὶς τοῦ φρονεῖν;» Λύτ. 25, 1 «ζητοῦσι περδίνειν ἢ δημᾶς; πειθεῖν». Ξεν. Ἀγ. 4, 5 «ἡρετοι καὶ οὖν αὐτῷ τῷ γεννοίν πεινοντεῖν ἢ σὺν τῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν.» - b) μετὰ τά, δίκαιον εστι, λαυτεῖτεν καὶ ἄλλας, ἔκραξ, δηλούσσες ἀμφιβολίαν, σχέψιν. [Ηρδ. 9, 26 «οὕτω δικαῖον εἰς τὸ ἔτερον κέρας ἡ περ Ἀθηναῖον». Υδ. Πλατῦτ. Rud. 4, 4, 70 «Tacita bona est mulier semper quam loquens 2). -

1) "Ιδ. Na egeisbae b V. Exkurs. zur Iliade.

2) Ιδ. Nitzsch εἰς Πλ. "I. σ. 67 «Vorba, quae cum voluntatem optionemve denotent, iudicio decernenti prae ceteris accommodata sunt, posita vero in deliberatione non possunt non, uno delecto, reputiare alterum.» = αἱ δηλοῦσαι ἔφεσιν ἢ ἐπιθυμίαν λέξεις εἶνε δὲπτε τὰς ἄλλας προσφεις εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κρίνοντος, επὶ ἀμφι: διο λίας ὅμως τιθέμεναι δὲν δύνανται βεβαίως παραδειγμεναι τὸ ἐν νὰ ἔρωσι τὸ ἔτερον. Ιδ. Haase zu Reisig's Vorles.

¹Ἐν πολλοῖς δημω̄ς χωρίοις κακῶ̄ς δ ἡ ἐκλαμβάνεται ὡ̄; συγχριτικ., ἐνῷ οὐδὲν ἔτερον εἶνε ἥ διαζέυσις. Οὕτω π. χ. Ἡρδ. 6, 52 «Λακεδαιμονίους δὲ τοὺς τότε ἔντας βουλεύσας κατὰ νόμον βασιλῆα τῶν παιδίων τὸν πρεσβύτερον ποιήσασθαι» οὐκων δῆ σφες ἔχειν, ὀχτέρον ἐλλωνται, ὥστε καὶ δοκίων καὶ ἰσων ἔντων· οὐ δυναμένους δὲ γνῶναι, ἥ καὶ πρὸ τούτου, ἐπειρωτῶν τὴν τεκούσαν» δῆλο. ἐπειδὴ δὲν ἥδηντανο (τότε) νῦν διακρίνωσι τὸν πρεσβύτερον τῶν παιδίων ἥ καὶ πρὸ τούτου ἐκμηδὴ δὲν θὰ ἥδηντα τῷ ὅντι νῦν διακρίνωσιν. ²Id. Schweighäuser ἐν τῷ χωρ. τούτῳ. Θουκ. 6, 21 «αἰσχρὸν δὲ βιασθέντας ἀπελθεῖν ἥ διτερον ἐπιμεταπέμπεσθαι, τὸ πρῶτον δοκέατας βουλευσμένους = turpe est coactos discedere, a uti posthac arcessere sc. subsidia, qd. Popp. (Σοφ. ΑΥ. 966 ἡ Τέλμησσα λέγει· ἐμοὶ πικρὸς τέθηκεν ἥ κείνοις γλυκύς, αἰτῷ δὲ τερπνός), Κύθα τὸ θετικὸν πικρὸς φαίνεται: τεθειμένον ἵνα μὴ ταράξῃ τὴν συμμετρίαν τῶν κώλων· κετά· δημώς ἐν αἰτῷ ἥ ἔνοια «ἐμοὶ πικρὸς τέθηκεν, καὶ μᾶλλον πικρός, ἥ κείνοις γλυκύς»).

· Σημ. 3. «Ως πρός τὴν θέσιν τῶν μᾶλλον ἡ ποτίου, σημειώσαντον, ὅτι ταῦτα κείνται κανονικά, ἀχώριστα, ίδιᾳ δὲ, ὅταν τὸ μᾶλλον ἀποδίδωται εἰς διά-
κληρον τὴν πρότερον. Σωφ. Φ. 95 «βούλομα: δ' ἔκαε, καλῶς δρῶν ἐξαμπετεύ-
μαλλον ἡ νικῆν κακῶς.» Θουκ. 1, 140 «βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἡ
λόγοις τὰ ἐγχάρακτα διαλύεσθαι». 141, 3 «αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους
μᾶλλον ἡ αἱ βίσιοι εἰσφοραὶ δινέγουσιν.» Περὶ τοῦ μᾶλλον ἡ αὕτη γέ.
516. 6: καὶ οὖ (μή) μετὰ συγκριτικὴ §. 521, 4.

Σημ. 4. Ὁ ἡ τίθεται ἴνστε καὶ μετὰ ἄρρηστον καθώς καὶ μετὰ τὰ ἐρωτή-
τις, τῇ Σκυν τοῦ ἄλλος. Σεν. Κύρ. 2, 3, 10 •Οὐδὲ παρ' ἑνὸς οὐδὲ τούτου μα-
θῶν.. ἢ παρὰ τῆς φύσεως» μ. σ. Born. ἐν ἔκδ. Λειψ. 5, 1, 30 «μηδένν.. ἤ..
7, 5, 41 «μηδένα παρίεντας ἢ τοὺς φίλους». Πλ. Κριτ. 53, ε «τί ποιῶν ἡ ενω-
χούμενος ἐν Θετταλίᾳ;» Σεν. οἰκ. 3, 3 «ἄλλα τι οἶγε τούτων ἔστιν αὔτοις, ἢ
ὅτι κτλ.. Οὕτως διπάντη ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσ. καὶ τὸ δόριστ. τῇ δύντι τοῦ
ἄλλο τι. Σεν. Διπομν. 4, 3, 9 «ἴγου μὲν κῆδη τούτῳ σκοπῶ, εἰ δρά τι ἔστι
τοῖς θεοῖς Ἕργον, ἢ ἀνθρώπους θεραπεύειν» = «ubi facile concesserim idem va-
lere pronomen simpliciter positum, quod ἄλλο τι; sententiam autem esse ne-
gativam, ut dicat Euthydemus deliberationem suam jam eo inclinari, ut
n ullum (aliud) negotium deos agere statuat, nisi ut hominum commoda cu-
rarent, ex seqq. intelligitur, ubi addit: hoc unum sibi ostare, quod reliqua
quoque animalia istis robus fruantur» 2) = ἔνθα εὐκλωτὸς ἡδυνάμην γὰρ παρ-
εδεχθῶ, ὅτι ἡ ἀνθρωπος. αἱτηζάλωτες θεμειμήσησαίνειστι καὶ τὸ ἄλλο τις ἡ ἁν-
νοια ὄμως εἴνει δρόνητική, διστα δ Εβδόμημος λέγει, ὅτι ἡ ἁστοτι γνώμη
διπολίνεις εἰς τοῦτο, ὅτι οὐδὲν (ἄλλο) νομίζει ὅτι οἱ θεοὶ πράττουσιν, ἢ ὅτι

Not. 402. F. Weihrich de grad. compar. Gissae 1869. σ. 43, οὗτος φέρει πρόδημ. ἔκ τε τῆς σανσκριτικ. καὶ τῆς γεωθίκ. 'Ο' Ερμ. αν. Opusc. σ. 1. 210 θεωρεῖ τὸν ἡγοῦντον παραδόξως πως δὲ ἐρωτηματικ. καὶ μεταφράζει π. χ. τὸν ἐν Α., 319 «ἴπει νεφεληγέρετα Ζεὺς Τρωῶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἡδὲ περ ἡμτν=αν ille eam esse nostram vult? Περὶ τοῦ ἐν τῇ λατιν. γλώσ. Υδ. Reising Vorles. σ. 401.

1) "Die Bäumelein sind sehr schön. Siehe S. 136. - 2) G. T. A. Kruger in Comment. de formula 228." Brunsberg 1834. S. 36.

φροντίζουσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀνθρώπων, νοεῖται δὲ ἐκ τῶν ἑορμένων, ἔνθα προστίθησι: τοῦτο μόνον ἔναντιοῦται ἔστι, ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα ὄντως ἀπολαύουσι τῶν ἀδέων πραγμάτων.

Σημ. 5. Ὁ διαίτευτικ. ή κατὰ τὴν σημασ. εἶναι λίαν συγγενὲς πρὸς τὸν ἔναντιωματικ. ἀλλάζ. ἔντεθεν αἱ συντάξ. οὐ μᾶλλον, οὐ τὸ πλέον, ἀλλά κτλ. §. 535, σημ. 2. Καὶ διαγγενῆς κατὰ τὴν σημασ. τοῦ ἀλλάκτοι ή δὲ πλήν §. 535, σημ. 5 (praepter) τίθεται ἀντὶ τοῦ η̄-οῖον οὐδὲντελλο πλήν² Εἰρ. Ἡράκλ. 232 «ταῦτ³ ἔστι χρείσω πλὴν ὥπ⁴ Ἀργείοις πεσεῖν». μ. σ. Elmsl. Πλ. Μίν. 318, ε. Καὶ ὁ διοιωματικ. ὡς δύναται νὰ τεθῇ μετὰ συγχριτικὰ ἐν συνδέσει μετὰ ή καὶ ἄνευ τοῦ οὗτως. Ἡ σύνταξις αὕτη προήλθεν ἐκ τῆς ἔνώσεως δύο συντάξ. Πλ. πολ. 526, c «ἄ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἀν δρῖδίως οὐδὲ πολλὰ ἀν εὔροις, ὡς τοῦτο» ἀντί, μείζω πόνον ..., ἡ τοῦτο, ή, οὕτω μέγαν πόνον..., ὡς τοῦτο. ἀπολ. 36, d «οὐκέτι», διτι μᾶλλον πρέπει οὗτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείᾳ σιτεῖσθαι». 30, a. b «πειθῶν.. μήτε σωμάτων ἐπικειμένοι μήτε χρημάτων πρότερον μηδὲ οὕτω σφόδρα, ὡς τῇς φυγῆς». Ψευδ. Πλ. Ἐρυ. 392, c «ὑπὸ τῶν σμικρῶν τούτων ἀν μᾶλλον ὀργίζοντο οὗτως, ὡς ἀν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν». Λευ. 7, 12 «μᾶλλον λέγεσθαι, ὡς μοι προσήκει» (μ. σ. Bremer)= κάλλιον οὗτως ή ὡς προσήκει μοι. 31 «πάντα προθυμότερον πεποίχα, ὡς ὑπὸ τῇς πόλεως ἡναγκαζόμην». Περ. Ὁμρ. δ ἡδὲ Δ, 277 «μελάντερον ἡδὲ πίσ. σα». Οὕτω καὶ μεθ' ἐπομένου οἶος ή δοσος. Εἰρ. Ἰπ. 531 «οὔτε γάρ πυρὸς οὔτε ἄστρων ὑπέρτερον βέλος, οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας Ἱσιον ἐν χερῶν «Ἐρως» ἀντί, τούτου, οἷον. Θεόρ. 9, 34 «οὔτε ἔστι ξερό.. γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις ἄνθεα, ὅσσον ἔμιν Μώσαι φίλαιν, μ. σ. Wüstemann. Εἴτι δὲ καταταναστέρα γίγνεται ή σύμβιξις ἀμφοτέρων τῶν συντεξέ. ἐν τῇ συνδέσει, ή δις. Πλ. πολ. 410, d «μαλακώτεροι αὖ γίγνονται ή ὡς κάλλιον αὐτῆς¹).

Σημ. 6. Ἐνίστε δὲ καθόλου ἐλλείπει σύνδεσμ. τις συγχριτικός. Τότε ή λέξ. ήή πρότασ., πρὸ τῆς ὄποιας προσεδόκα τις τὸν συγχριτικ. σύνδεσμον, πρέπει νὰ ἀνανεῳθῇ εἰς προηγούμενόν τι ἀντικείμενον καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀχριθέστερ. τούτου προσδιορισμ. Εἰρ. Ἀλκ. 879 «ἔμνησας ὃ μου φρένας ἥλκωσεν» τί γάρ ἀνδρὶ κακὸν μετέζον ἀμαρτεῖν πιστῆς ἀλόγου; = διπλημησάς με, διποτὸν μου ἐπλήγωσεν τὴν καρδίαν, τὴν ἀπώλειαν δῆλ. πιστῆς συζύγου, τίμεγαλείτερον τούτου ἀτύχημα δύναται: νὰ συμβῇ εἰς ἄνδρα; «Id. Hermannο ἐν τῷ χωρ. τούτων. Θουκ. 1, 33 «ναυτικὸν τε κεκτήμεθα πλὴν τοῦ παρ' ὅμιν πλειστον· καὶ σκέψασθε, τίς εὐπραξία σπανιωτέρα ἡ (διατευχ.). τίς τοις πολεμοῖς λυπητότερά, εἰ (=στι) ήν, ἡμετέ ἀν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐπιμήσασθε δύναμιν ἡμῖν προσγενέσθαι, αὐτὴ τὴν πάρεστιν αὐταπαγγελτος» μ. σ. Popp. = ἔχομεν ναυτικόν, ὑπέρ ἔκτὸς τοῦ ἡμετέρου εἶναι μέγιστον, καὶ σκεψήσθε, τίς δι² δύμας εὐτυχία σπανιωτέρα ἡ τίς εἰς τοὺς ἔχθρους ὅμινων λυπητότερά, διτι (=ει) δῆλ. ή δύναμις, τίς ή μεθ' ὅμινων σύμπραξις ἔπειτε νὰ ἔκτιμηθῇ παρ' ὅμινων πειραστέρ. ἀπὸ πολλὰ χρήμ. καὶ ὡς δύωρον, αὕτη προσφέρεται ὅμιν δρ³ ἔστι. Όμοιαίνε τὴν περίπτωσ., καθί⁴ν μετὰ τὴν γενικ. τούτου ἀπὸ συγχριτ. ἔξαρτωμέν.

1) "Id. "Ερ μα νν. εἰς Vig. 720, 60. Μα το. II. §. 455, σημ. 3, c). Fritzsche Guaest. Luc. σ. 89. Schneider εἰς Πλ. πολ. 526. c. Stallb. εἰς Πλ. ἀπολ. 36, d. πολ. 410, d.

τίθεται ἀπαρέμφατος. ἐπειγηγματικ. ἄνευ τοῦ ή, ίδ. §. 543, σημ. 2 α. Ε. [Τὸ ἐν Εὐρ. ὅμις Μήδ. 649 χορ. «Θανάτῳ θανάτῳ» πάρος δαμείην ἀμέραν τάνο' ἔξανύσσασ.» δὲν πρέπει νὰ ἔξηγηθῇ μετὰ Ματθίου II. §. 455, σημ. 9=πάρος η ἀμέρ. τ. ἔξανύσαι, ἀλλά=mortæ prius (ἡ ἄπολις γενέσθαι, ὅπερ συμπληρωτέον ἔχ τῶν προηγουμένων) extinguar hac vita perfuncta! ἀμέραν τάνδε= =οῦτω δυστυχῆ δίον διελθοῦσα κάλλιον θανεῖν ἡ ἄπολις γενέσθαι, τὸ ήμέρα=βίος, ίδ. λεξ. Πασσοβ. καὶ Σακελλ., ως τὸ dies = vita.]

Σημ. 7. Συχνότατα κείται τὸ συγχριτικό. ἀνευ τοῦ δευτέρου ὄρου τῆς συγχρίσιας καὶ ἐπομένων φάίνεται πολλάκις κατὰ τὸν ἀντιληπτικόν. τῶν νεωτέρων ἔνων τρόπον ἀπολέσαν πᾶσαν σχέσην. ἐπιτάσεως. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πλειστάκις τὸ ἀρχαῖον ἐλληνικὸν συγχριτικό, μεταφράζεται ἐν τῷ γλώσσῃ τῶν Γερμανῶν καὶ ἡμῶν ἐτι τῶν νεωτέρων. Ἐλλήν. ἀπλῶς διὰ τοῦ θετικοῦ, ὁ ἀρχαῖος ὅμως "Ελλ." καὶ ἐνταῦθα ὀδηγεῖτο ὥπο λεπτοτάτου τινὸς αἰσθήματος. Ἐπιτιθέται δὲ ὅτι τοῦ θετικοῦ τοῦ συγχριτικοῦ, διάκις παρεπετεῖ τὴν εἰς πρόσωπον. ἡ πράξη πάντοτε τῷ τύπῳ τοῦ συγχριτικοῦ, διάκις παρεπετεῖ τὴν εἰς πρόσωπον. ἡ πράξη προστηκολλημένην ἰδιότητας οἷσαν εἰς βαθύμον τινα μείζονα ἡ γίγνεται τοῦ μετρου ἔκεινου. Ἡ σύγχρισις. δὲ ἀπτή, ἢν οὗτος μετεχειρίζετο κατὰ τὸν ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι κείμενον κανόνα, ἐγένετο αὐτῷ τόσον φυσική, ὥστε τῷ ἑπαίνετο περιττόν, νὰ ἐκφράσῃ καὶ ἐν τῷ γλώσσῃ τὸ νοητόν, πολλάκις δὲ καὶ ἀμυδρῶς μόνον αἰσθάνθεν μέτρον. Διὸ οἱ "Ἐλληνες πανταχοῦ ἔχρωντο τῷ συγχριτικῷ, ὅπου οἱ Γερμανοὶ πάντοτε, καὶ αὐτὸν τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ἐνίστεται, μεταχειρίζονται τὰ ἐπιρρήματα (ὅπερ εἴρηται ἐνίστεται καὶ πάρα τοῖς ἀρχαῖοῖς "Ελλ.") zu, allzu, gar, ziemlich, etwas, ein Wenig, recht = παρὸ πολὺ, πολύ, λίαν, απέτι, διλίγον, σχεδόν, δρόθιν, δίκαιον ἐν αυτόν. μ. τ. θετικῶν οἵον als es vorher war=ἡ ὡς πρότερον ἦτο, als es gewöhnlich war=ἡ ὡς συνήθως ἦτο, als es sich shickt=ἡ ὅτι προσήκει, als es billig, geziemend, recht est καὶ τὰ παρόμ.=ἡ ὅτι δίκαιον, προσήκον, δρόθιν ἐστιν, τοῦτο δὲ γέγενετο, διάκις γενικῇ τις ἔννοια παρίστατο τῷ λέγοντι σφετέρῳ ἡ ἀμυδρότερη. [ἰνίστεται δὲ ἡ τῆς προστιθέται καὶ ὁ δευτέρος ὄρος οἴον] Ἡρδ. 6, 81 «Κλεομένες λέγουσι, ἡκόντων τῶν Συκεάνων, ὅμιλέειν αφ. με ε δ ν ω σ δ ὅμιλέοντα δὲ μ ἀ λ λ ο ν τοῦ ἵκ ν ε ν μέ ν ο ν (quam par erat=ἡ ὅτι ἐπετρέπετο) μαθεῖν τὴν ἀρχητοποιήην παρὶ αὐτέων.» 107 «πταρεῖν τε καὶ βῆξαι με ε δ ν ω σ ἡ ὡς ἐώθεε.» 7, 13 «ἡ νεότης ἐπίλεσε, ὥστε αἰτιέστερα ἀπορρήψα: ἔπει τοῦ ἀνδρα πρεσσόν δὲ ὑποδεεστέρου.» 3, 145 «Μαιανδρίῳ τῷ τυράννῳ ἦν διδέλφεδος ὑπομαργύρτερος» = hebetioris ingenii. 6, 108 «ἥμεται ἔκστέρω οἰκεῖμεν» = πολὺ μακρὰν (δῆλο, ἡ ὥστε ἡμᾶς δέχεσθαι). 1, 116 «ἴδοκες ἡ ἀπόχρισις ἐλευθερώτερη εἶναι» (justo liberior). 6, 38 «πολέμιος ὑποθερμότερος» = hostis ferventior. 46 «τετχος ἴσχυρότερον περιβαλλόμενοι.» 51 «ἐών οἰκίης ὑποδεεστέρης» = familiae inferioris. 75 «ὑπέλαβε μανινόσσος ἔντονα καὶ πρότερον ὑπομαργύρτερον.» 92 - «Αἰγινῆται ἔσσαν αἰθαδέστεροι» = pertinaciores. Θουχ. 3, 9 «τοὺς ἔμμαχαί την πρὶν ἀπολείποντας οἱ δεέμενοι, καθ' οὓσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων χείροις ἡγοῦνται» = χείρους ἡ ἀν ἀπέμενον 13 «ἡ ἀπέστασις ἡμῶν θάσσον γεγένηται καὶ ἀπάραξενος» = expectatione ciuitatis. 2, 57. Αἰσχλ. Πρ 632 «μή μου προκήδου μάτσον ως ἐμοὶ γλυκὺν» = μή προδντικές περὶ ἐμοῦ πάρα πολὺ, ἐπειδὴ γλυκύ μοι ἔστι: (νὰ ἀκούσω τοῦτο). Διὸ πολλάκις δύο συγχριτικά κεντναι τὸ ἐν μετά τὸ ἔτερον. Πλ. ἀπολ. 18, δ «τὸν

ζήτω λόγον κρείττω ποιῶν.¹⁾ Οὕτω τίθενται προσέτι τὰ συγχριτικά οὐδὲτερα, ἔμεινον, βέλτιον, κέρδιον "Ομρ." εἰτα τό, νεώτερον, σπανιώτερον, καὶ τὰ τοῦ. ὅμ. Ἰδίᾳ δ' εἴλεν ἡνωμένα μετὰ ἀρνήσεως· οἶον οὐ κάλλιον, οὖν ἄμεινον, οὐ βέλτιον, οὐ λαόν, οὐ γῆδιον, οὐ χειτρόν, οὐ δέρπον (=οὐδὲ τόσον εὔχολον ὡς φαίνεται), κ. τ. λ. Ω, 52 "Ἐκτορα. περὶ σῆμαν ἑτάροις φίλοιο ἐλέχεις οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον οὐδὲ τὸ ἄμεινον" (δῆλ. ἡ ἀνήσκετη παραιτήση τὴν πρᾶξιν ταύτην). Λ, 469 «ἄλλ' οὐμεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γάρ ἄμεινον» (δῆλ. ἡ ἀνὴρ τὸ ἐπράττομεν), α, 89 «μᾶλλον οὐ κατίσχουσιν» (magis percrebescunt, quam fama de interitu ignobiliorum). Πλ. Φαιδ. 105, α «πάλιν ἀναμιμνήσκουν· οὐ γάρ καὶ τοὺς πολλάκις ἰκούειν.» Ξεν. οἰκ. 7, 25 «οὐλάσσεται οὐ κάκιόν ἔστι φοβέρων εἴναι τὴν ψυχὴν.» Ηρδ. 3, 62 «οὐ μή τι τοι ἔκανειν νεώτερον ἀναβλαστήσεις» (νεώτερον ἡ τὸ πρότερον), μ. σ. Walcken. (Ἴδ. 4, 127 "οὐδὲ τις νεώτερον εἰμι ποιήσας· οὐ καὶ ἐν εἴρηνη ἐώθει ποιεῖσθεν·") Ίδ. Σοφ. Φ. 560. Εὐρ. Ὁρ. 1327 «εὐθημος ισθει τί δέ νεώτερον λέγεταις;» (δῆλ. ἡ διτις ἔπρεπε). Πλ. Φαιδ. 115, β. «οὐδὲν καὶ νέον δέ τερον.» Εὐθύδρ. περὶ τὰς ἀρχὰς τίς νεώτερον, ὁ Σωκράτες, γέγονεν; Οὕτω «νεώτερα πράσσειν,» διὸ καὶ νεώτεροί εἰναι [ἀλλὰ καὶ καὶ νέον πράγματαν (οὐδὲ καὶ νέοτερον) ἔριεσθαι:] 1).

§. 543. Παρατηρήσεις περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ή, ἡ τῆς γενικῆς ἐπὶ τῶν συγχριτικῶν.

1. Τὸ ἀντικείμενον (πρόσωπο. ἡ πρόχυ.) πρὸς δὲ ἔπερόν τι παραβάλλεται δύναται, ὡς ἐν §. 539 εἰδομεν, νὰ ἔξενεγθῇ ἡ ἐν παρατητικῇ προτάσει διὸ τοῦ εἰσαγωγικοῦ διαζευκτικοῦ η, ἡ ὡς γνωστὸν ἐκ τοῦ περὶ τῶν πτώσεων κεραλαῖου (§. 420, 1) διὰ γενεικῆς. Δέν δύναται ὅμως πανταχοῦ νὰ τεθῇ ἡ γενικὴ ἀντὶ τοῦ η, ἡ δὲ ἀντὶ τῆς γενικῆς ἴσχυουσι; δὲ ἐνταῦθι οἱ ἔξης κανόνες:

α) "Οταν ἀμφότερα τὰ ἀποκείμενα ἔχωτι τὸ αὐτὸν φῆμα κοινόν, τότε δύνανται νὰ συμβῶσιν ἀμφότερα καὶ ἀκροσεις τῆς συγχριτικῆς, καθότι τὸ συγχρινόμενον ἀντικείμ. ἡ τίθεται κατὰ γενικ., ἡ, διὸ τοῦ συγχριτικ. μορίου ἡ δύοιοι πτώτως τῷ πρὸς δὲ συγχρινέται. Εὐρ. Ὁρ. 728 «πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ κρείσσων γαλήνης ναυτίλωισιν εἰσορᾶν» (ἥ = ἡ γαλήνη). 1155 «οὐκέτι οὐδὲν κρείσσον ἡ φίλος σαρῆσ». Σοφ. Ἀντ. 638 «ἔμοι γάρ οὐδεὶς ἀξιώστεται (διέρθωσ. Schneidew. ἀντὶ τοῦ, ἀξιώς ἔσται) γάμος μείζων φέρεσθαις σοῦ καλῶς ἡγούμενου»=ἥ σὺ καλ. ἡγούμεν. Θουκ. 8, 52 «οἱ Πελοποννήσιοι πλεύσοι ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων παρῆ-

1) Ίδ. Nitzsch. εἰς Πλ. Ι. σ. 56.

σαν» = ἡ οἱ Ἀθ. Ξεν. ἀν. 3. 3, 7 «οἱ Κρῆτες βραχύτεροι τῶν Περσῶν ἔτόξευον=ἡ οἱ Πέρ. Κύρ. 2. 2, 4 «(ἐκεῖνος;) ἔδοξεν αὐτῷ μετόν εἴσαι τοῦ λαβεῖν», προελθὸν ἐκ τοῦ αἴκενος μετόν εἴσαι τοῦ ἔλαβεν». Εὐρ. Ἐλ. 419 «ὅταν δ' ἀνὴρ πράξῃ κακῶς ὑψηλός, εἰς ἀηθίζειν πίπτει κακίω τοῦ πάλαι δυσδιάμονος» = ἡ δ. π. δυσδιάμων. Ἀρρ. Πλ. 568 «(ἔγω) τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἀ-δρας» = ἡ δ. πλοῦτος.

b) «Οταν ἀμφότεροι τὰ ἀντικείμ. (πρόσωπα ἢ πράξη). τῆς παραθέτεις. Φσιν ἀντικείμενα, καὶ ἔχωσι τὸ αὐτὸ δῆμα ἐτ τῷ αὐτῷ τύπῳ κοινόν, καὶ τότε ἐν τῇ ἐλληνικήδύνανται νὲ συμβέσσιν ἀμφότεροι αἱ ἔκφράστ.» ὅταν δημοσιον τὸ ἀντικείμ. κηται κατ' αἰτιατικ. συγχοτέρα εἰνε ἡ γενική, ἀλλὰ καὶ ὅταν κατὰ δοτικήν αὐτὸ κηται ἡ γενική δὲν εἰνε σπανία, σπανιωτάτη δημοσιον εἰνε αὔτης ὅταν ἡ σύνταξη. τῆς προτάσ. ἀποκτῆ γενικήν. a) Κατ' αἰτιατικήν, i, 27 «οὗτοι ἔγωγε ἡς γαίης δύναμικι γλυκερώτεροι ἀλλο ίδεσθαι». σ, 130 «οὐδὲρ ἀκιδρότεροι γκαῖ τρέφει ἀτθρώποιο». Εὐρ. Ἐπιπ. 265 «οὗτω τὸ λιαρ ἥσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν». Ξεν. Κύρ. 2. 3, 12 «έμοι δοκεῖ Κύρος, οὐστινες θν δρῆ ἀγαθούς, φιλεῖν οὐδὲν ἥττοι ἑαυτοῦ». Ἐν τῇ συντάξῃ, τῆς αἰτιατικ. μετ' ἀπαρεμφ. Πλ. πολ. 360, d «λυσιτελεῖν οἰεται πᾶς ἀνὴρ πολὺ μᾶλλον ίδια τὴν ἀδικίαν τῆς δικαιοσύνης». - b) Κατὰ δοτικ. Θουκ. 1, 85 «ἔξεστι δ' ἡμῖν (δῆλο. βουλεύειν) μᾶλλον ἐτέρων» (δῆλο. ἡ ἐτέροις). 2, 15 «ξυνεβεβήκει.. ἐτέρων μᾶλλον Ἀθηναῖος τοῦτο». 6, 16 «προσήκει μοι μᾶλλον ἐτέρων .. ἄρχειν». 7, 63 «καὶ ταῦτα τοῖς διπλίταις οὐχ' ἥσσον παρακελεύομαι τῷτοι ταῦτων» (δῆλο. ἡ τοῖς υκύταις). Πλ. πολ. 338, d «(φῆς) τοῦτο τὸ οἰτίον εἰναι καὶ ἡμῖν, τοῖς ἥττοισιν ἐκείνους, ξυμφέρον». Γοργ. 479, b «ἄγνωτην, ὅσῳ ἀθλιωτερόν ἔστι μὴ ὑγιεῖς σώματος μὴ ὑγιεῖς ψυχῆς συνοικεῖν» ἀντί, ἡ μὴ ὑγιεῖς σώματος. νόμ. 674, a «ἔτι μᾶλλον τῆς Κρητῶν χρειας προσθείμην θν (τὴν Φύδρον) τῷ τῷτοι Καρχηδονίων νόμῳ». Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12 «ταῦτα τῷ θασιτελεόντι ἀνέγκη σοῦ μᾶλλον συμπαρομαρτεῖν». ἀν. 2. 5, 13 «οὐχ' ὁρᾷ, πολὺ δυνάμει συμμάχῳ χρησάμενοι μᾶλλον θν κολάσεσθε (τοὺς Αἰγυπτίους) τῆς νῦν σὺν ἐμοὶ οὖσης, ἀντί, ἡ τῇ .. οὕτη (προελθὸν ἐκ τοῦ «χρῶμαι δύναμει τινὶ μᾶλλον τῆς νῦν σύν τινὶ οὔσης). Ψευδ. Λυσ. 6, 30 «πιστεύων θεὶ μᾶλλον τοῖς ἀγρῶσι τῷτοι γρωτίμων». Δημ. 20, 135 «οἵσφ δ' ἡμῖν (τοῦτο) αἰσχυτοι τῷτοι ἀλλωρ (ἔστιν), ἀκούσατέ μου». Σοφ. Οἰδ. κολ. 568 «τῆς ἐσ αὔριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας». c) Κατὰ γενικ. Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 5 «χρεῖται δίων τε καὶ βοῶν καὶ αἰγῶν φίλων ἀγέλην κεκτῆσθαι» ἀντί, ἡ φίλων. 4. 3, 10 «έμοι δοκεῖ (ὁ ἀνθρώπος τῶν ζώων ἀπολαύειν) πλείω τῷτοι φυτῶν», ἀντί, ἡ τῶν φυτῶν μ. σ. Kühn. Καὶ ἔτι τραχύτερον ἐν πολ. Λακ. 9, 1 «έπισκοπῶν τις θν εὑροι μείους ἀποθνήσκοντας τούτων τῷτοι ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἀποχωρεῖν αἴρουμέρων»=«reperiatur

pauciores mori ex eis (sc. qui honestam mortem vitae turpi praeferunt.) quam ex eis, qui propter metum fugere malunt» Sauppe. = ὅτι ὁ λιγώτερος ἀπομνήσκουσιν ἐξ ἑκείνων, (δῆλον τοῦτον) παρὰ ἐξ ἑκείνων, οἵτινες προτιμῶσι νῦν φύγωσιν ἐκ τοῦ φόβου. - (Ὅτι δὲ ἀντὶ τῆς γενικῆς πολλάκις δύνανται νῦν τεθῶσι καὶ προθέσονται σὺν αἰτιατικῇ, εἰδομεν ἐν τῷ περὶ προθέσονται σύνταξις, κεφαλαῖψι.)

2. "Οταν δημως δ δεύτερος ὅρος τῆς παραχθέσης. συνδέονται μετὰ τοῦ συνδετικοῦ. εἰγίνεται δὲ μετὰ τοῦ αὐτοῦ μέν, οἷον καὶ ἐν τῷ πρώτῳ ὅρῳ, γήματος, διαρρόου δημως κατὰ τὸν τύπον, συμβαίνοντιν οἱ ἔξι τρεῖς διάφοροι ἐκφραστοί. τρόποι.

a) 'Οτι δὲ μετὰ ὄνομαστικῆς μετὰ παράλειψης ρήμα. δὲ ἐκφραστικ. δημως οὗτος τρόπος. εἰνε δ σπανιώτερος. Ξεν. Κύρ. 5, 2, 28 «ένδος δ' ἀνδρὸς πολὺ δυνατωτέρου δὲ ἔγω (δῆλον. εἰμὶ) αὐτόν». Ἰσοκρ. 8, 145 «τοις δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν δὲ ἔγω (δῆλον. ἀκμάζω) παρανιῶ καὶ παρακελευσομαι τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ γράφειν κτλ.» Δημ. 18, 178 «ἡμῶν δ' ἀμεινον δὲ κείονται τὸ μᾶλλον προσφραμένων». 29, 56 «οὐδένεν τῶν πάντων εἰδότων μᾶλλον δὲ Μιλύας». Τὸ αὐτὸν συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ ὕσπερ, ιδ. §. 581, 3.

b) Συχνότερον δημως μετὰ παράλειψην τοῦ συνδετικοῦ εἰμὶ συμβαίνει ἐφελκίς τις τῆς πτώσεως, τῆς δημοκρατικῆς συμφωνούσης πρὸς τὴν προηγουμένην πτῶσιν. A, 260 «καὶ ἀρείωσεν ηὔπερ ὑμίν τιναδράσιν ωμίλησαν» δῆλον. ηὔπερ δημειεῖ ἐστε. Εὐρ. Τρ. 366 «πόλιν δὲ δεῖξω τιγρές μακαριωτέρων δὲ τοὺς Ἀχαιούς». δῆλον. δὲ οἱ Ἀχαιοί εἰσιν. Ἡρδ. 7, 10 «σὺ μέλλεις ἐπ' ἄρδας στρατεύεσθαι πολὺ ἀμεινορας δὲ Σκύθας». 26 «ἴνα πηγαὶ ἀναδιδοῦσι Μαιάνδρου ποταμοῦ καὶ ἑτέρου οὐκεὶ ἐλάσσονος δὲ Μαιάνδρου». Θουκ. 2, 13 «οὐκ ἐλάσσονος δὲν δὲ περιήκοτα ταλάρων». 7, 77 «ἡδη τινὲς ἐκ δεινοτέρων δὲ τοιωτέρων δὲσώθησαν» = ἐκ δεινοτέρων. δὲ τοιωτέρων (τὰ παρόντα) ἐστι. 8, 94 «ώς τοῦ ίδιου πολέμου μείζονος δὲ ἀπὸ τῶν πολεμίων, οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι δῆτος» δῆλον. δὲ τοῦ δὲ τ. πολ., τὸ ἀρθρό. τοῦ συμπληρωτέον ἐκ τῶν ἀνωτέρων, εἰνε δὲ τοῦτο = δὲ ἀπὸ τῶν πολεμίων. ἐστί, ἐπειδὴ δὲ ἐμφύλιος πόλεμος ἐν τινι πόλει εἰνε ἐπικινδυνότερ. δὲ δὲ τῶν πολεμίων προσρχόμενος, πρὸς ἀκριβέστερ. δὲ προσδιορισμ. τοῦ ίδιου πολέμου ἐτέθησαν αἱ λέξεις. οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι, ταχέστερον δὲ θὰ τοῦ ἐξαν γέρετο «τοῦ ίδιου πολέμου οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι δῆτος μείζονος δὲ τοῦ ἀπὸ τ. πολ.» ξενε δὲ λόγου δὲ πόπιος θεωρεῖ τὸν δὲ ὡς μὴ γνήσιον. Ξεν. Κύρ. 8, 3, 32 «πλουσιωτέρω μὲν ἔχειν, εἰ ἐσωφρόνεις, δὲ ἐμοὶ ἐδίδους». Πλ. νόμ. 892, b «οὕτης ταχύτης (δῆλον. τῆς ψυχῆς) πρεσβευτέρως δὲ σώματος».

c) 'Η γεική ἀπλὴ ἀντὶ τοῦ ἡ μετὰ τῆς ἑαυτοῦ πτώσ. Η, 111 «μηδ' ἔθελ' ἐξ ἕρδος σεῦ ἀμείονι φωτὶ μάχεσθαι» δῆλ. ἢ σὺεὶ. Αἰσχλ. ix. 19 «τίνα γοῦν χώραν εὑφρονα μᾶλλον τῆσδε ἀφικούμεθα;» Σοφ. Οἰδ. τ. 272 «(εὔχομαι) τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι κατὶ τοῦδ' ἔχθονι». Αἰ. 1054 «έξεύρομεν (δῆλ. αὐτὸν) ἔχθιω Φρυγῶν». 'Ηλ. 1371 «τούτοις τε καὶ σοφωτέροις ἄλλοισι τούτων πλεοσι μαχούμενοι.» Εὐρ. 'Εκ. 399 «ἳν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις». 'Ροτζ. 168 «οὐκ ἐξ ἐμαντοῦ μειόγων γαμεῖν θέλω.» 'Ανδρ. 894 «στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας σοὶς προστίθημι γόνσιν ὠλένας ἐμάς.» Ξεν. ἀν. 1. 9, 25 «λέγων, διτὶ οὕπω δῆλ. τούτου ηδίοιτι οἶνφ ἐπιτύχου». Ισοκρ. 8, 86 «πλεοσι καὶ μείζοισι (συμπεριφοραῖς) περιέπεσον.. τῶν ἐπαντὶ τῷ χρόνῳ τῇ πόλει γεγενημένων» ἀντὶ, ἢ αἱ.. τῇ πολ. γεγενημέναι εἰσίν. Καὶ γενικὴ μάλιστα μόνη ἀντὶ τοῦ ἡ μετὰ γενικῆς. Σοφ. 'Αντ. 487 «ἄλλ' εἴτ' ἀδελφῆς εἰνθ' ὁμαιμοεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῶν Ζηρὸς ἐρκείου κυρεῖ» ἀντὶ, ἢ τοῦ παντὸς Ζ. ἐρκ. Εὐρ. Δίκτ. ἀποσπ. 10 «καὶ ἀμείονος πατρὸς Ζηνὸς πεφύκῃ!».

3. (Σύντομος παράθεσις = comparatio compendiaria). Εν τῇ τάσει πρὸς συντομίαν τῆς ἔκφρασ. οἱ 'Ελλην. ἀποδιδοῦσι πολλάκις τὸ κατηγόρημα (γνώρισμα) ἀντικειμένου τινὸς (προσώπ. ἢ πράγμ.), οὐχὶ πρὸς τὸ κατηγόρημα ἑτέρου ἀντικειμ. (προσώπ. ἢ πράγμ.), ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀντικείμενον (πρόσωπ. ἢ πράγμ.), μεθ' οὗ τὸ κατηγόρημα ἔνοῦται, καὶ τιθεσὶ τὸ ἀντικείμ. αὐτὸ κατὰ γεικήν. Φ, 191 «κρείσσων δ' αὗτε Διὸς γενεὴ ποταμοῦ τέτυκταιν ἀντὶ, γενεῆς ποταμοῦ. Πίνδ. Ολ. 1. 6 «μηδ' 'Ολυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσσομεν» ἀντὶ, τοῦ 'Ολυμπίας ἀγῶνος. Σοφ. Φ. 682 «ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγε οἴδα.. μοίρᾳ τοῦδ' ἔχθιονι συντυχόντα» ἀντὶ, τῆς τοῦδε μοίρας. Εὐρ. Μ. 1343 «λέξιναν, οὐ γυναικα, τῆς Γυρσηρίδος Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.» 'Ανδρ. 220 «χείρον' ἀρσέρων νόσον ταύτην νοσοῦμεν» μ. σ. Plugk. Φρίξ. ἀποσπ. 10 «πολλοῖσι δούλοις τοῦνομ' αἰσχρόν, ἢ δὲ φρὴν τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθερωτέρῳ» ἀντὶ, τῆς τῶν οὐχὶ δούλων φρενός. Θεόκρ. 37 «τῶν δὲ τ' ὅδντων λευκοτέραν αὐγὴν Παρατ. ὑπέφασιν λίθοιον». 2, 15 μ. σ. Wüsttem. 'Ηρδ. 2, 134 «(Μυκερίνος) πυραμίδα ἀπελίπετο πολλὸν ἐλάσσω τοῦ πατρός» ἀντὶ, τῆς τοῦ πατρός, ἢ, τὴν τοῦ πατρός. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 41 «χώραν ἔχετε οὐδὲν ἡττον ἡμῶν ἔντιμον» ἀντὶ, τῆς ἡμετέρας, ἢ ἡ ἡμετ. ἔστι. ἀπομν. 4. 6, 8 «ἔὰν δὲ (ἢ τῆς πόλεως δύναμις) ἡττων τῷρ ἐρατίλων» δῆλ. ἢ, ἀντὶ, ἢ ἡ τ. ἐναντ. 4. 6, 14 αὖν δέ γε πολέμῳ (κρητοίη ἂν) ὁ καθυπερτέρων

1) "I. M. 2. II. β. 450, σημ. 2. C. G. Firnhäber Ztschr f. d. Alterthumswiss. 1840. σ. 1213.

(ποιῶν τὴν πόλιν) τῶν ἀντιπάλων ἀντί, τῆς τῶν ἀντιπ. Σοφ. Ἀντ. 75 «πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῷ ἐρθάδε» ἀντί, χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἔστιν ἢ ὃν τοῖς ἐνθάδε.

Σημ. 1. "Ἄλλως τε δὲ καὶ ἐν πάσῃ ἡλιῃ παραθίσει συχνοτάτη εἰνε παρ" Ἐλληνος ἡ χρήσις τῆς συντόμου ταύτης ἵκρας. π. χ. P, 51 «κόμαι Χαρίτεσσιν δμοται» ἀντί, ταῖς Χαρίτων. "Άλλα πρόγρ. Ἡδ. §. 423, 16. Α, 163 «οὐ μὲν τοί ποτε ίσον ἔχω γέρας.» Ξεν. Ἰέρ. 1. 38 «ἴξιειχάζουσιν αὗτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις» ἀντί, τὰς αὐτῶν ὑπουργ., μ. σ. Frotscher et Breitenb. Ἀπομν. 3. 5, 4 «τεταπείνωται μὲν ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐδῆ πρὸς τοὺς Βοιώτούς, ἐπηρεαζει δὲ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους» μ. σ. Kühn. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατινικῇ καὶ ἐν ἀπάντ. βεβαίως ταῖς γλώσσ., ἀλλ' οὐδὲμον τόσῳ μεγάλη, δισών την τῇ Ἑλλην.1)

4. Ἐν τῇ συνδέσ. τῶν ουγκριτικ. πλεῖων, ἐλάττων, πλεῖον, πλέον, ἐλαττον, μεῖον μετ' ἀριθμητικῶν ἀποκντῶσιν αἱ ἑξῆς ἐκφράσ.: α) πλείους ἡ δέκα ἡμέραι· β) πλείους δέκα ἡμερῶν· c) πλείους δέκα ἡμέραι, ςνει τοῦ ἡ, καὶ ςνει ὁναρφορῶς πρὸς τὴν σύνταξ. τῆς προτάσ., ως ἐν τῇ λατιν. ἐπὶ τῶν decem plus anni, decem plus annorum κτλ. f) πλέον δέκα ἡμερῶν, ἐὰν τάξ, πλέον, ἐλαττον, μεῖον ςσιν ὄνομαστ. ἡ αἰτιατική. a) Θουκ. 8, 65 «οὕτε μεθεκτέον τῶν προχρημάτων πλείουσιν ἡ πεντακισχιλίοις». Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5 «τοξότας πλείους ἡ τετρακισμυρίους». Ιστοι. 3, 31 «συγοικῶν πλείω ἡ ὅκτω ἔτη». - b) Θουκ. 6, 25 «ὅπλίταις δὲ τοῖς ξύμπατοι.. πεντακισχιλίων οὐκ ἐλάσσονται». Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5 «λογγιοφόρους οὐ μείον τετρακισμυρίων.. πελτατάς οὐ μείονς τρισμυρίων.. (ιππεῖς;) οὐκ ἐλάττους δισμυρίων». c) Πλ. ἀπολ. 17, d «ἔτη γεγονὼς πλείω ἑδομήκοντα»=annos plus septuaginta natus. - d) Ξεν. ἐλλ. 7. 1, 20 «τριήρεις πλέον ἡ εἰκοσιτρι». ἀν. 1. 2, 11 «μισθὸς πλέον ἡ τριῶν μηνῶν». 5. 6, 9 «αμυριάδας πλέον ἡ δώδεκα». Πλ. συμπ. 175, e «ἐν μάρτυσι πλέον ἡ δισμυρίοισ». Ιστοι. 10, 23 «τόν.. οἶκον πλέον ἡ τεττάρων ταλάρτων ἔξουσιν» μ. σ. Schoemann. 11, 41 «πλέον ἡ πέτρη ἡ μιτταλάντων οὐσίκη λαθεῖν». 49. - e) Θουκ. 6, 95 «ἐπράθη (ἡ λείξ) ταλάντων οὐκ ἐλασσον πέντε καὶ εἴκοσι.» Ξεν. ἀν. 5. 6, 9 «Ἀλυν οὐ μεῖον δυοτρίσταδίοιν» (δῆλ. εὑρος). 6. 4, 24 «οἱ ἴππεῖς ἀποκτείνουσι τῶν ἀνδρῶν οὐ μεῖον πεντακοσίους». - f) Λυσ. 19, 43 «εἰσενήνεκται.. οὐκ ἐλαττον μηῶν τετταρά-

1) Ὅ Hermann ad Vig. 717. Ματθ. II. §. 453. Schäfer εἰς Ἀπολλ. Πόδ. Τ. II. σ. 164. Μελέτ. χριτ. σ. 58. εἰς Διονύσ. de compos. σ. 170. Βοεκή εἰς Πίνδ. Όλ. 1. 7. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 554. d. Πρωτ. 358, d. Nietzsche εἰς Ὁδόνσ. 6, 120. σ. 86. Περὶ τοῦ λατιν. Kühner εἰς Κικ. Τουσκ. 1. 1, 2. λατ. Γραμμ. §. 162, 3.

κοντα». 20, 14 «πλέον ὀκτὼ ἡμερῶν ἐλθόν.» - Καὶ ὁ πληθυντικὸς πλεῖον ἀπαντῷ ἐπιφρηματικῶς ἀντὶ τοῦ πλέον, εἰ καὶ σποραδικῶς. Πλ. Μενέξ. 235, b «παραμένει ἡμέρας πλεῖον ἢ τρεῖς» μ. τ. ποικίλ. γραφ. πλείους, ἴδι. Stallb., ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸ Διοδ. 20, 82 σ. 1532 Δινδόρφ. «εἶχε δὲ ναῦς παραράς μέν.. δικκοσίας, ὑπηρετικὰς δὲ πλεῖον τῶν ἔκατὸν ἔθδομήκοντα».

Σημ. 2. Ἐνίστε ἀπαντῷ πρὸς τὴν γενικὴν καὶ τὸ μόριον ἡ. Τὰ τοιαῦτα παραδείγμ. ἔξιγγητα διττῶς. «Ἡ ἐκφράζει ἡ γενικὴ, ἀνεξάρτητος πάντως τοῦ συγχριτικοῦ, ἰδίᾳ τινὰ εἰς τὴν πτῶσ. ταῦτην τοῦ συγκριτ. ἀνασφράν» οἶον Πλ. νόμ. 763, α «μὴ ἔλλαττον ἢ τράκοντα γεγονῶς ἐτῶν» (ὧς λέγεται «γίγνεσθαι τράκοντα ἐτῶν» ήδ. §. 418, 1, c). Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 19 «λίμνη πλέον ἢ σταδίου ὑπόδικμος» = lacus longius (spatium) quam statii spatium arenosus. 4. 6, 5 «προσήπει πλέον.. ἢ δέκα σταδίων = longius spatium, quam decem stadiorum, καθότι τὸ πλέον ἐλληπτίον ὡς οὖσαςτικόν, ήδ. Breitenb. Λυσ. 19, 46 «Στεφάνω.. Ἐλέγετο εἶναι πλέον ἢ πεντήκοντα ταλάντων, ἀποθανόντος δ' ἡ οὐσία ἐφάνη περὶ ἑνδεκα τάλαντα», αἱ γενικαὶ πεντήκοντα ταλάντων ἔξιπτῶνται: ἀπὸ τοῦ ἐπομένου οὖσαί. Θεόκρ. 15, 37 c. «πόσσω κατέβα τοι ἀρ' ἵστων; Πρ.. πλέον ἀργυρίων καθαρῶν μνᾶν ἢ δύο» = πλέον ἢ δύο μνᾶς καθαρῶν ἀργύρου, κατὰ τὰ ἐν §. 418, 6. Τὰ ἄλλα παραγμ. ἔξιγγησαν ἐν τῷ ἀρι. 2, b). [Τὸ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 8 ἀναγνωστέον μετὰ Dind. Στεφ. ἀντί, μακρότερον ἢ κειρός, κειρίς. Ιοσοκρ. 6, 72 δρθῶς ἥδη ἀναγιγνώσκεται: μετὰ Κοραῇ κατὰ τὸ κειρόγραφ. αὐτοῦ] «μᾶλλον ἀρμόττοντα τοῖς ἡμετέροις φρονήμασιν ὃν ἔνοι τινες ὅμντι συμβουλεύουσιν» ἀντί, ἢ δέντι τὸ ἢ εἰδόλως ἡδύνατο νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ τελευταίου στοιχείου τῆς προηγουμέν. λέξι. Θεόκρ. 20, 26 ἀναγιγνώσκεται ἀντί, «φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρου», ἢ μὲλι: κέρωα].¹⁾ «Ἡ γενικὴ ἐνεὶ προπαρασκευαστικὴ δεικτικὴ, ἢ ἀναφορικὴ ἀντωνυμού., ἡς ἡ ἐπομένη μετὰ τοῦ ἢ εἰσηγουμένη πρότισ. δύναται: νὰ θεωρῇθῇ ὡς προσθετικ., ἢ ἐπειγὴ γηατικὸς προσδιορισμ. Ο. 509 «ἥμεν δ' οὔτις τοῦδε νέος καὶ μῆτις ἀμείνων, ἢ αὐτοσχεδίη μῆτις κειράς τε μένος τε..» ζ. 182 «οὐδὲν γάρ τοῦδε κρείσσον καὶ ἀρετον, ἢ δοθ' ὅμορφονέντες νοήμασιν οὐκον ἔχοντο ἀνήρ ἡδὲ γυνὴ» (=τοῦδε ὅτε.. ἔχοντο). Πλ. Γοργ. 500, c «οὐδὲ τὸν μᾶλλον ἀπουδάσσει τις.. ἢ τοῦτο» μ. σ. Stallb. Ιοσι. 1, 20 «τις γάρ ἀν γένοιτο ταῦτης μανία μετῶν ἡ.. ἡμᾶς κακῶς ποιεῖν» μ. σ. Schoem. Λυσ. 25, 23 «οὐδὲν ἀντίτινον πατεῖται γαλεπώτερον τούτων ἢ πυνθάνεται μὲν ἡμᾶς μετέχοντας τῶν πραγμάτων» μ. σ. Bremi. 10, 28. Πλ. Κρίτ. 44, c «τις ἂν αἰσχύων εἴη ταῦτης δόξα ἢ δοκεῖν γρήματα περὶ πλείσθιον ποιεῖσθαι;» Εδρ. Ήράκλ. 297 «οὐδὲ ἔστι τοῦδε παῖοι κάλλιον γέρας ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ καγγαλοῦ πεφυκέναι» μ. σ. Pflugk. Μενάνδρ. ἀποσπ. ἀγγ. 109 «οὐδὲ ἔστι μετίκον ἡδονὴ ταῦτης πατρὸι ἢ σοφρονοῦντα καὶ φρονοῦντι» ἢ δεῖται τινὰ τῶν ἔξιστοι. «Ομοίουν Ξεν. οἰκ. 2, 8 «οἱ σοὶ φίλοι:, πολὺ ἀρδεῖν τινὰ τῶν ἔξιστοι». Ομοίουν Ξεν. οἰκ. 2, 8 «οἱ σοὶ φίλοι,» μ. σ. Breitenb. [Άλλα τὸ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1090 «(τινα) καὶ γνῷ τρέψειν τὴν γλώσσαν ἡσυχωτέραν τὸν νοῦν τὸ ἀμείνων τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρειν συναπτέον μετὰ Βοσυχωτέραν τὸν νοῦν τὸν νοῦν τῶν ἔσυτοι φρεν.】 Δημ. 29, 11 «φήγεται τὸν νοῦν τῶν φρενῶν = τὸν νοῦν τῶν ἔσυτοι φρεν.】

1) Ήδ. Ματθ. II. §. 450, σημ. 2.

θην δειν μηδὲν ςλλο τούτου πρότερον ἢ τοῦτον περιχαλούμενος ἐλέγειον μ. σ. Bremi. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. οἰον Cic. Ver 4 §. 77 «quid hoc tota Sicilia est clariss, quia et omnes Segestae matronas et virgines conve- nisse, quam etc. 9 16. λατιν. Γραμμ. Κύριον. §. 157, σημ. 9. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ χωρία, ἐν οἷς ἐλλείπει ὁ ἡμετά τὴν προπαρασκευαστικ. δεικτικ. γενικ. Αἰσχλ. Ἀγ. 590 «τί γάρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν, ἀπὸ στρατίας ἄνδρα σωσαντος θεοῦ, πύλας ἀνοίξαι». Ἰσατ. 1, 23 «πῶς ἀνέτερα τούτων γένοιτο ἀπιστότερα, τοὺς μὲν φυλάξασθαι τὴν διακονίαν», μ. σ. Schoem. Λασ. 26, 17 «οὐ γάρ ἐλάττους τούτων ἡ πόλις τετίμηκε τῶν ἐπὶ Φυλήν ἐλθόντων» = ἔχεινος δῆλον. οἱ ἥδιον. Ὄμοιώς Πλ. Γοργ. 519, δ «τούτου τοῦ λόγου τί ἀνάλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθοὺς καὶ δικαίους γενομένους.. ἀδικεῖν». Ἡδ. §. 542, σημ. 6.

5. Εὖν δύο ιδιότητες ἐρδὸς ἀντικειμένου. (προσώπ. ἢ πράγμ.) περιχθάλλωνται πρὸς ἄλληλας, ἢ δὲ μία τούτων ἀρμόζει τῷ ἀντικειμένῳ εἰς βαθὺ. μεγχαλείτερον, ἀμφότερα τὰ ἐπίθετα ἢ ἐπιρρήμα. τιθένται εἰς βαθὺ. συγχριτικόν, τὸ δεύτερον ὅμως συνδέεται μετὰ τοῦ πρώτου διὰ τοῦ ἢ. Θάττων ἢ σοφώτερος = μᾶλλον ταχὺς ἢ σοφός, ἢ ταχύτης εἶναι μείζων τῆς σοφίας, magis celer quam sapiens, ἢ (ἀπὸ Λιβενοῦ) celerior quam sapientior (ἱδ. Κυννέρ. λατ. Γραμμ. §. 157, 6). α, 164 «πάντες καὶ ἀρησίατες ἐλαφρότεροι πόδες εἶναι ἢ ἀργειότεροι χρυσοῦ τε ἐσθῆτός τεν. Πλ. πολ. 409, δ «πλεονάκις πονηροῖς ἢ χρησιοῖς ἐντυγχάνων σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι καύτῳ τε καὶ ἄλλοις». Ἡρδ. 3, 65 «ἐποίησα ταχύτερα ἢ σοφώτερα». 7, 194. Ἰσοχρ. 6, 24 «συντομώτερον ἢ σχέστερον δικλεχθῆναι». Καὶ μετὰ τοῦ θετικοῦ καὶ μᾶλλον. Εὔρ. Μ. 485 «πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφώτερος». Ἐν τῷ παρ' Ἡρδ. 2, 37 «προτιμῶντες καθηκοὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι» ἢ σύγχρονοι. κεῖται ἐν τῷ προτιμῶντες.

6. Τὸ διποκείμενον συγκρίνεται αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, δεικνύει δῆλον. δει τὸ διποκείμ. ἐν τινὶ χρόνῳ ἔχει ιδιότητά τινα εἰς μείζονα βαθύον ἢ συνήθως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη προστίθεται εἰς μὲν τὸ συγκριτικ. ἢ γενικὴ τῆς αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. ἀμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, εἰς δὲ τὴν ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσώπ. κακνονικῶς καὶ ἢ ἀντωνυμ. προσέτι αὐτὸς ὁ συγκριτικ. οὗτος τρόπος εἶναι μοθομηρικὸς καὶ ἔδιος μᾶλλον τῷ πεζῷ ἢ τῇ ποιησὶ ὃ δὲ ἄλλος συνδετικ. τρόπος διὰ τοῦ ἢ δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ πεζῷ. Ἀρειών εἰμι ἀμαυτοῦ, ἀρειών εἰς σεαυτοῦ, ἀρειών εστὶν αὐτὸς ἑαυτοῦ. Τὸ πνεῦμα τῆς συνδέσ. τχύτης ἔχερει ὁ Ἡρδ. 5, 118 διὰ τοῦ ἀμείρονες τῆς φύσεως, Ἡδ. Valcken. εἰς 8, 86. Ἡρδ. 8, 137 «διπλήσιος ἔγίνετο αὐτὸς ἑωντοῦ». Θουκ. 3, 11 «οἵσω δυνατώτεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν ἔγίγνοντο, (τοσούτῳ) καὶ ἡμεῖς ἐρημότεροι». 1, 8. Ξεν. π. τ. ἴππ. 1, 14 «ἔπαντα βελτίω ἔσται ἑαυτῶν». = ἔπαντα θά δαι καλλίτερα ἢ δαι ἀντὰ καθ' ἑαυτὰ εἶναι, Ἡδ. Sauppe. κυνηγ. 12, 20 «ἔπαξ ἑαυτοῦ ἔστι βελτιών». Ἀντιφ.

5, 7 «ὅρῳ καὶ τοὺς πάνυ ἐμπείρους τῷ ἀγωνίζεσθαι πολλῷ χειρὸν ἔστων λέγοντας, δταν ἐν τινι κινδύνῳ ὅσιν». Πλ. πολ. 421, d «(πλουτήσας χυτρεὺς) ἀμελὴς γενήσεται μᾶλλον αὐτὸς ἔντον»

Θὰ γείνῃ ἀμελέστερος περὶ ἔστων ἡ προτοῦ νὰ γείνῃ πλούσ. νόμ. 797, d «ἴτε δή, μειόντως αὐτὸν ἀκούσωμεν ἡμῶν αὐτῶν» = magis quam ipsi aliquoquin consuevimus Stallb. Λάχ. 182, c «πάντα ἀνδρεῖς ἐν πολέμῳ . . ἀνδρείστερος ἄν ποιήσειεν αὐτὸν αὐτοῦ οὐκ ὀλίγῳ αὐτή ἡ ἐπιστήμη». Χωρίον δὲ πολὺ περίεργον καὶ τὴν σημαντικὴν τοῦ συγκριτικοῦ τούτου τρόπου σαφῶς παριστάνον ἀναγιγνώσκομεν ἐν Πλ. πολ. 431, a. b «φαίνεται μοι: βούλεσθαι λέγειν οὗτος δ λόγος, ὃς τι ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον· ἐνι, τὸ δὲ χειρον, καὶ δταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χειρονος ἐγκριτὲς ἦ, τοῦτο λέγειν τὸ χρείττω αὐτοῦ.., δταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἡ τινος ὅμιλίας κρατηθῆ ὑπὸ πλήθους τοῦ χειρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὅν, τοῦτο δέ . . κακεῖν ἥττω ἔστων καὶ ἀκόλαυτον τὸν οὕτω διακείμενον..» κρείττω .. (τὴν νέαν ἡμέν πόλιν) αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι, εἶπερ οὖ τὸ ἄμεινον τοῦ χειρονος ἄρχει, σῶρον κλητέον καὶ κρείττον αὐτοῦ». Ιδ. Οἰδ. μεταμορφ. 5, 18 «jam se formosior ipsa est». Ἐνίστε δὲ καὶ ἡ γενικὴ τῆς ἀντωνυμ. ταύτης ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ἡ. Ἡρδ. 2, 25 «ό δὲ Νεῖλος τοῦτον τὸν χρόνον αὐτὸς ἔστων ἔρει πολλῷ ὑποδεέστερος ἡ τοῦ θέρεος». 8, 86 «ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῷ ἀμείρονες αὐτοὶ ἔστων ἡ πρὸς Εὔβοίην» μ. σ. Valcken. Θουκ. 7, 66 «τό γ' ὑπόλοιπον αὐτῶν τῆς δόξης ἀσθεέστερος αὐτὸς ἔστων ἐστιν, ἡ εἰ μηδ' ὄφησκεν τὸ πρῶτον». Πλ. νόμ. 649, a «αὐτὸν αὐτοῦ ποιεῖ πρῶτον ἔλεων εὐθὺς μᾶλλον ἡ πρότερον». Πρωτ. 350, a «οἱ ἐπιστήμονες τῶν μη ἐπιστηκμένων θαρρήστεροί εἰσι καὶ αὐτοὶ ἔστων, ἐπειδὴν μάθωσιν, ἡ πρὸν μαθεῖν¹⁾. Οὕτω πως καὶ τὸ ὑπερθετικὸν ἐν συντάξει μετὰ τῆς γερεκῆς τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμ. (ἔμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἔστων), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως μετὰ τῆς αὐτὸς, παρίστησι τὸ ὑποκείμενον. ὡς ἔχον τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν ἴδιότητα ἐν τινι χρόνῳ εἰς τὸν ὑπάτον βαθμὸν (δῆλ. εἰς ἔκθυμὸν μεγαλείτερον ἡ ἐν ἄλλῳ τινι χρόνῳ). «Ἄριστος αὐτὸς ἔστων ἐγένετο = αὐτὸς ὑπερέβαλεν ἔστων πρότερον κατὰ τὴν ἀρετὴν πολλάκις, τότε ὅμως ὡς πρὸς πάσας τὰς πρότερον περιπτώσ. ὑπερέβαλεν ἔστων εἰς τὸν ὑπάτον βαθμὸν» ἀρίστη αὐτὴ ἔστηκε. Ἡρδ. 1, 193 «ἐπεὰν ἀριστα αὐτὴ ἔστηκε ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει». 1, 203. 2, 124. 4, 85. 198. 5, 28. «Ανευ τοῦ αὐτὸς. Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 46 «εἴθε σοι, ὁ Περίκλεις, τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαντοῦ ταῦτα ἡσθα» = ὅτε ἐδείκνυες σεαυτὸν ὄντα κατὰ ταῦτα εἰς τὸν ὑπάτον βαθμὸν τῆς δεινότητος,

1) Ἡδ Ματθ. II. §. 452. Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 649, a.

εἰς πολὺ μεγαλείτερον βικήμ. λαχμπρότητος ἡ ἐν ἀλλῷ τινι χρόνῳ
μ. σ. Kühn, ὕσως δρώς ἀναγγωστέον μετά Cobet nov. lectt.
σ. 686·=δτε δεινότατος αὐτὸς αὕτη, ἦ, αὐτὸς σαυτοῦ. Οὕτω καὶ
ὅταν τὸ ὑπερθετικὸν ἀνήκῃ εἰς τὸ ἥμερον. Ηλ. νόμ. 715, d «νέος
ῶν πᾶς ἀνθρώπος τὰ τοικῆτα ἀμφιλιτατα αὐτὸς αὕτης ὅρᾳ».

7. Ἰδιωματικός τις πάντως τύπος συγκρίσεως είναι ὁ ἔξις, δτι,
ὅταν ἀντικείμενον. (πρόσωπ. ἢ πρόχ.) δὲν πρέπη νὰ παραβληθῇ ὡς
πρὸς τινα ἴδιότητα πρὸς ἄλλο τι ἀντικείμενον, ἀλλὰ πρὸς ὀλό-
κληρον διενόμημα (πρὸς πρότασιν), τότε τὸ διενόμημα περιλαμβά-
νεται, συγκερχλισθαι ἐν ἐρι ὀδιστασικῷ, τὸ δὲ οὐσιαστικ.
τοῦτο προστίθεται κατὰ γενικήν εἰς τὸ συγκριτικ. Καὶ ἐν τῇ πε-
ριπτώσει ταύτη δὲν εὑρηται ὁ ἄλλος ἐκεῖνος, ὁ διὰ τοῦ ἡ ἐκ-
φραστικ. τρόπος. Ἐν τῇ λατιν ἡ χρήσις τοῦ τύπου τούτ. είναι
μᾶλλον περιωρισμένη, ίδ. Kühn. λατ. Γραμμ. §. 157, σημ. 11
Ἡρδ. 2, 148 «ὅταν αἱ πυραχμίδες λόγου μειζορεῖς» = oratione
majores, δῆλ. majores, quam ut oratione explicari possit=
ἥσκαν μείζονες, ἡ ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἔξιγγηθῶσι διὰ λόγου. 35
«ἔργα λόγου μείζω». 18 «τὸ ἔγώ τῆς ἐμεωτοῦ γράμμα ὑστερον
περὶ Αἴγυπτον ἐπιθύμην» = ὑστερον ἡ ἔγώ ἔγνων. Θουκ. 2,
50 «γενόμενον κρείσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου». 64 «πρόχρημα
ἀπλίδος κρείσσον». 1, 84 «ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπερο-
φίας πατιδεύσμενοι.» = πατιδεύσμενοι νὰ εἰμεῖν ἀμαθέστεροι μᾶλ-
λον ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν νόμων παρόν νὰ περιφρο-
νῶμεν κύτούς. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 11 «ἐλαττον τῆς αἵας
λαζῶν» = ἔλατη. ἡ ἡ ἀξίαν ἔστιν. 2. 1, 22 «ῶστε δοκεῖν ἀρθοτέ-
ραν τῆς φύσεως» = ἡ ἐπερύκει (ώς οἰκον. 10, 2 «ὅπως μείζων
δοκοίν εἰναι, ἡ ἐπερύκει»). Ιτορ. 6, 34 «μεῖζον ρηνεῖν τῆς
δυνάμεως». Σορ. Οἰδ. τ. 1374 «κρείσσον ἀγχόνης εἰργυσμένα»
(ίδ. Εὔρ. Ἀλκ. 220 «πλέον ἡ βρύσιφ δέρην οὐρανίω πεκάσσαι».)
Ξεν. ἑλλ. 7. 5, 13 «ἐδίωξαν ποιέωτερον τοῦ καιροῦ». ἀπομν.
3. 13, 5 «περιπτέρω τοῦ μετρίου μηκονεν τὰς ὅδους». Αντι δὲ
τῶν οὐσιαστικ., τίθενται καὶ μετοχή. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 22
«ῶστε λευκοτεράν τε καὶ ἐρυθρότεράν τοῦ δρυτοῦ δοκεῖν φύνε-
σθαι» δῆλ. ἡ ἤν (ώς οἰκ. 10, 2 «ὅπως λευκοτερός ἔτι δοκοίν
εἰναι, ἡ ἤν»). 4. 3, 8 «μᾶλλον τοῦ δέουντος». 13 «θάττον ρο-
ήματος ὑπερετοῦντα». Ηλ. πολ. 410, d «οἱ γυμναστικῇ ἀκρα-
τῷ χρησάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποδεκίνουσιν.

Σημ. 3. Οὐδὲν ἡτοι δύναται νὰ ἐκφρασθῇ τὸ διανόμημα καὶ τέλεον διὰ τοῦ,
ἡ διὰ τοῦ μετὰ τὸν ἀπερέμψη. τοῦ ἥμιν. ἔνιοτε δὲ καὶ ἀνευ τοῦ δύναται (Πλ. γ.
584), ἡ καὶ διὰ τοῦ, ἡ διὰ μετ' εὐκτική σ. τῷ ἦντι Δημ. 6, 11 «έστι μείζω
τάξείνων ἔργα, ἡ διὰ τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι» = είναι.. μείζονα, ἡ διὰ διὰ
νυτό τις νὰ τὰ εἴπῃ διὰ λόγου.

8. «Οταν δὲ δι μείζων βικήμδις ὑδάτητός τυνος δηλῶται ως δι
τὸ ἀροματητη, μαρμετρία τινι πρὸς ἐτερόν τι ἀντικείμεν., τότε

τὸ συγκριτικ. τοῦ ἐπιθέστ. ἢ ἐπιφρήματος συνάπτεται μετὰ τοῦ ἢ κατά, ἢ, (ὅπερ καὶ σπάνι.) μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτιατικ. (= quam pro σ. ἀρχαιρετικῇ πέρας τῶν δινάμεων, ὑπερμέτρω). Σοφ. Οἰδ. η. 598 «τί γάρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄρθρωπον νοσεῖς;» = ἀπὸ ποίκιλν νόσον νοσεῖς, ἡτις εἶναι μεγαλειτέρα ἢ νὰ τὴν ὑποχέρη ἔνθρωπος; *gravius quam pro homine?* Ἡρδ. 4, 95 «Ζέμολξιν ἐπιστάμενον ἥθεια βαθύτερα ἢ κατὰ Θριήκας» = *moribus imbutum cultioribus quam pro Thracibus* ἢ quam quibus utuntur Thraces. Θουκ. 7, 75 «μεῖζω ἢ κατὰ δάκρυα πεποιθέτας». 4, 39 «οἱ ἄρχοντες Ἑπιτάδας ἐρδεεστέρως ἐπέκτω παρεῖχεν ἢ πρὸς τὴν ἔκονιαν». Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 1 «(Ἄγις) ἔτυχε σεμιτέρας ἢ κατ' ἄρθρωπον ταφῆς». ἀπομν. 1, 7, 4 «προστάττεσθαι αὐτοῖς ἔσῃ μεῖζω ἢ κατὰ δύναμιν». 4, 4, 24 «βελτίονας ἢ κατ' ἄρθρωπον νομοθέτου». Πλ. πολ. 350, δ «νεκρὸς μεῖζων ἢ κατ' ἄρθρωπον» Φιδ. 48, ε «πλονοιώτερον ἢ κατὰ τὴν κύτῳ οὐδιαρ» = *quam pro opum suarum magnitudine.* Ἡδ. ΛΙΕ. 21, 29 «προειλιμια atrocius, quam pro numero pugnantium, editur. Ενίστε τίθεται καὶ ἀπεξέμριτ. ὁς ἀκριβέστερος. διορισμ. τοῦ συγκριτικοῦ. Εὐρ. Μ. 675 «τοῦώτερον ἢ κατ' ἔνδρον συγβαλεῖν ἔπον» = *voces sapientiores ad intelligendum, quam pro homine, h. e. quam ut homo ea intelligere possit!*) = λόγοι σοφώτεροι. ἢ νὰ δύναται ἔνθρωπος νὰ ἔννοισῃ αὐτούς. Πλ. Κρατ. 392, β «επειδὴ μεῖζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ μείνετε» = *majora ad inveniendum quam pro me et te.*

¹ Σημ. 4. Περὶ τοῦ ἢ μετά ἢ ἀνευ τοῦ ὅστε μετὰ συγκριτικόν, καὶ περὶ τοῦ θετικοῦ μετὰ τοῦ ὅστε σ. ἀπαρεμψ., καθὼς καὶ μετ' ἀπαρεμψάτου ἀνευ τοῦ ὅστε ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ μετὰ τοῦ, ἢ ὅστε σ. ἀπαρεμψ. Ηδ. §. 584.

Σημ. 5. «Ἐν τοῖς φράσεσι τίθεται πάντοτε ἢ γενικὴ καὶ οἰδείποτε ὁ ἢ· ἐν ταῖς πλατωνικ. π. χ. φράσ., παντὸς μᾶλλον καὶ πάντων μᾶλλον = omnimum maxime=πρὸ πάντων μᾶλλον (ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. πλὴν ἰσχυροτέρων ἢ πάντων μᾶλλον ταῦτα Πλ. Σθλ. II, ε). Πλ. Φειδρ. 228, δ «παντὸς μᾶλλον τὰ γε δρύματα ήξεμαθον²⁾» προσέτι ἐν τῇ παρὸν τοῖς ἀττικοῖς συγχά-δι-παντώσῃ θεωρητικῇ συντάξει συγκριτικού τίνος, ἐν φ πρέπεται· ἔννοια σρ-ντικῆς οἷον τά, ἐλάσσων, ἥσσων, ἐνδιέστερος, μετὰ τῆς γενικῆς οἰδε-νός; προηγουμένης ἐν τῇ σημασ. ὁ μέγιστος, οἰδενός, κατώτερος; (Υδ.. Ξεν. 7, 1, 23 «Λυκαμήδης γένος οἰδενός οὐδεῖς^{=nullo inferior}, καθότι ἀμ-βότερος· καὶ ἔννοιαι συγχωνεύονται οἷονεὶς μάτια. Θουκ. 2, 94 «ἴκπληξις ήγέ-νετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσωντ=ήγένετο ἔκπληξις, ἡτις οὐδε-μιᾶς οὐπολείπεται ἢ ἡ τοικατέρα τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ συμβασῶν ἔκπληξ. 7.

1) Ο Πτι. I u. g k ἐν τῷ χωρ. τούτῳ μετὰ τοῦ Μ καὶ θ. Η. §. 449 παρα-δέχονται, εἰ καὶ ἀνευ λόγου, συγχωνεύον δύο συντάξει. δηλ. ἢ κατ' ἔνδρα καὶ ἢ ὁ στεις συμβασίεστιν. 2) Ηδ. Στατιλ. b. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ καὶ εἰς Ιππ. 1. 206, ε.

71. «Ἔν τις ἐν τῷ παραπομάκῳ οὐδεμίας δὴ τῶν ἔμπασῶν ἐλάσσων τὸν ἔκπληξις=ήτις οὐδεμίας; ἕξ δῶλων τῶν συμβασῶν ἐν τῷ τότε ἔκπληξι, ὑπελείπετο, ἀλλ' ἡτο μᾶλλον ἡ μεγίστη. Ξεν. ἀπόμν. 1. 5, 6 «οὐδουλεύειν δουλείαν οὐδεμίας ἡτο τον αἰσχράν»=ήτις ἡτο εἰς μέγιστον βαθὺδὸν αἰσχρά. 3. 5, 18 «οὐδὲν δὲν νων δὲ καὶ ταῦτα εἴσται τον ἐν τοῖς χοροῖς ὑπηρετοῦσι τοῖς διδασκάλοις». 4. 2, 12 «οἵματι γε οὐδὲν δὲν ἔν δὲν ἔν τον φανῆναι δίκαιοις» ἐλλ. 5. 1, 6. Δημ. 1, 27. 20, 129. Ἐξαρίσιν δώματα καὶ περιέργειαν προΐσενται ἡ θέσις τῆς γενικῆς οὐδεδενὸς μετὰ τὸ συγκριτικό. ἐν Εἰδρ. Βάζχ. 777 «Διόνυσος θέσσων οὐδενὸς θεῶν ἔφυα» ἀντί, Διόν. οὐδενὸς θ. ησσα. ἔφυ.

D. Παράταξις αἰτιολογική.

Δύνχνται τέλος, νὰ παραταχθῶσιν ἀλλήλων καὶ προτάξ., ἐν αἷς ἡ τελευταῖς δηλοῖ τὴν *aītiār* ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προηγουμένης.

§. 544. a) Aitía. Γάρ.

1. Τὴν *aītiār* δηλοῦσιν οἱ Ἑλλ. διὰ τοῦ συνδέσμου γάρ (σύνδεσμος αἰτιολογικός), διὸ εἰδόμεν ἐν §. 509, 8, a) ὡς ἐπίρρημα χρκτικῶς βεβαιωτικόν, συνηρημένον ἐκ τοῦ γέ καὶ ἄρα, καὶ ὡς δηλοῦν ἀραμψίδεοις βεβαιωτικόν. Ἡ συνδετικὴ αὗτοῦ γρῆσις, καθ' ἣν χρησιμεύει πρὸς *aītiοlογiаr* ἢ ἐπεκηγησίαι τῆς προηγουμένης προτάξ. = διότι, ἐπειδή, δῆλος δέν, *nam*, enim, ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς ἐπιρρηματικής. (= τῷ ὄντι, βεβίωις κτλ.), καθότι ἡ αἰτιολογικῆς πρόταξ. περιέχει ἔννοιαν, δι' ἣν ἐπιβεβαιοῦται ἡ προηγουμένη πρόταξ. Ηλ. Φαίδρ. 230, b «νὴ τὴν Ἡραν, καλή γε ἡ καταγωγή» ἢ τε γάρ πλάτανος αὔτη μάλι ἀμφιλαρής τε καὶ ὑψηλή». ἀπολ. 30, c «μηδαμῶς ποιεῖτε τοῦτο· εῦ γάρ ἔστε κτλ.» Ἐν περιόδῳ, συγκειμένη ἐξ ὑγουμένου (ὑποθέσ.) καὶ ἐπομένου (ἀπόδοσις), διὰ τίθεται ἐν τῷ ὑγουμένῳ, εἰ καὶ ἀνήκει τῷ ἐπομένῳ. Α, 81 «εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κόστον». Ἐπεκηγηματικός. Πλ. συμπ. 217, b «προσέγετε τὸν νοῦν, καὶ εἰ ψεύδομαί, Σώκρατες, ἐξέλεγχε» συνεγιγνόμην γάρ, ὡς ἀνδρες, μόνος μόνῳ κτλ.» = συνεγενόμην δῆλος δέν. ἀπολ. 40, a «έμοι οἱ . . θαυμάσιον τι γέγονεν» ἡ γάρ εἰωθυτά μοι μαντικὴ ἡ τοῦ δαιμονίου κτλ.» Ὁ ἐπεκηγηματικός γάρ εἶναι ἴδιας εὔχρηστος μετὰ δεικτικά, καὶ μετὰ τὰς ἐκφράσεις τεκμήριοις δέ, μαρτύριοις δέ, σημεῖοις δέ, κεφαλαιοῖς δέ, δῆλοις δέ=δῆλοι, τόδε ἔστι, μετὰ τά, δείκνυμι δέ, δηλῶ δέ, σκέψασθε δέ καὶ τὰ παρόμ., μετὰ τά, τὸ δέ μέγιστον, σχετικῶτατος, δέ δέ δεινότατος κ. τὰ παρόμ. Θ, 148 «ἄλλα τοδέ» αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Ἐκτωρ γάρ ποτε φέσει κτλ.» Ξεν. ἀπόμν. 1. 1, 4. 6. 2. 1, 21. Πλ. ἀπολ. 31, a «ὅτι δέ ἔγω τυγχάνω ὃν τοιοῦτος . . ἐρθένδε ἂν κατανοήσατε οὐ γάρ κτλ.» Οὕτω καὶ μετὰ τό, ἐκεῖθεν Ἱσοκρ. 3, 31. Πλ. Φαίδ. 67. Θ «ἐκ τῶνδε δέ σκόπει εἰ γάρ κτλ.» Ξεν. ἀ-

πομν. 2, 6, 38 «ἐκ τῶν δε σκέψαι· εἰ γάρ κτλ.» Ἡρδ. 8, 120 «μέγα δὲ καὶ τόδε τεκμήριον φαίνεται γάρ Ξέρξης .. ἀπικόμενος ἐς "Αβδηρα". Θουκ. 1, 2, 5. Ξεν. ἑλλ. 6, 4, 13 «ώς οἱ μέν .. ἔκρατουν τῇ μάχῃ, σφετεὶ τούτῳ τεκμηρίῳ γνοίη τις ἄν· οὐ γάρ κτλ.» Θουκ. 1, 8 «μαρτύριον δέ. Δῆλου γάρ κτλ». Ξεν. συμπ. 4, 17 «τεκμήριον δέ· θελλοφόρους γάρ κτλ.» Ἰσοκρ. 7, 17 μ. σ. Benseler. 7, 35 «κεφάλαιον δὲ τοῦ καλῶν ἀλλήλοις ὅμιλεν· αἱ μὲν γάρ κτήσεις ἀσφαλεῖς ἦσαν». 4, 87 «σημεῖον δὲ τοῦ τάχους καὶ τῆς ἀμίλλης· τοὺς μὲν γάρ κτλ.» 4, 107. 12, 148. Δημ. 18, 285. Δυσ. 16, 6 «έκεντος δ' ἐστὶν ἔλεγχος μέγιστος· ἐπειδὴ γάρ κτλ.» Μετὰ δεικτικὸν Θουκ. 1, 2 «καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστον ἐστι .. αὐξηθῆναι· ἐκ γάρ τῆς ἀλλῆς Ἐλλάδος κτλ.» μ. σ. Popp. Ἰσοκρ. 3, 21 «τὸ δὲ μέγιστον· τοῖς γάρ κοινοῖς κτλ.» 5, 50. 52 «ὅδε πάντων δεινότατον· ὅταν γάρ κτλ.» 8, 53 «ὅδε πάντων σχετλιώτατον· οὓς γάρ κτλ». Σοφ. Οἰδ. κ. 145 «δῆλω δέ· οὐ γάρ κτλ.» 1145 «δείκνυμε δέ· ὃν γάρ κτλ.» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 32 «ἔδηλωσε δὲ (=δῆλον ἐγένετο)· ἐπει γάρ κτλ.» μ. σ. Kühn. Θουκ. 1, 3 «δῆλοι δέ μοι τόδε τῶν παλαιῶν ἀσθένεικν οὐχ ἥκιστα· πρὸ γάρ τῶν Τρωϊκῶν κτλ.» 1, 11 «δῆλοι δέ· τὸ γάρ ἔρυμα κτλ.» Σπανιώτερ. παρακλείπεται δὲ γάρ· Ξεν. ἀν. 1, 9, 29 «τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου» μ. σ. Kühn. κυνηγ. 5, 31 μ. σ. Sauppe. Πλ. νόμ. 821, ε. Ξεν. Ἱέρ. 1, 8 «ἐν τοῖσθε διαφέρει· πολλαχπλάσικ μὲν δι' ἐκάστου κτλ.» μ. σ. Breitenb.

Σημ. 1. 'Ἐν πολλοῖς χωρίοις ἐκλαμβάνονται τίνει, ὅτι δὲ γάρ ἀποδίδοται εἰς παραλειπομένην πρότασ· οἷον Σοφ. Ἡλ. 42. Πλ. συμπ. 194, α. κ.τ.λ., πλὴν ἔνει λόγου. 'Ἐν τοῖς τοιούτοις χωρίοις δὲ γάρ ἔχει τὴν ἀρχικήν. αὐτοῦ σημασ. τὴν ἐπιρρηματικ. = βεβαίως, τῷ ὄντι, certe. [Id. §. 509, 8, a].

2. Εἰς τὴν ζωηρὰν τῶν Ἐλλήνων διέζηνταν ἀρμόδεις νὰ προτάσσητε δὲ μετὰ τοῦ γάρ αἰτιολογικὴν ἢ ἐπεξηγηματικὴν πρότασ. τῆς αἰτιολογουμένης ἢ ἐπεξηγουμένης. Τὴν χρῆσ. ταύτην εὑρίσκουμεν συχνοτάτην μὲν παρ' Ὁμρ., συχνὴν παρ' Ἡρδ., σπανιωτέρ. δρμως παρ' ἄλλοις συγγρ. 1) Πολλάκις δὲ ἔναντος εἰς προηγουμένην. πρό-

1) 'Ο Döderlein de Homer. partic. γάρ, Erlangae 1858 ἔξηγετ τὴν παρ' Ὁμρ. γρῆσιν τοῦ γάρ οὕτω πως· "γὰρ reddere gestus alicuius natus est rationem, qui, aliquo animi motu expressus, orationem loquentis praecesserit aut comitemetur" = 'Ο γάρ ἔχεται τὸν λόγον (αἰτίαν) σημέιου χειρονομίας τίνος, εἴτε καὶ νεύματος, ηὗτις αἰτία διά τίνος ψυχικῆς κινήσεως ἔχενε γέθεισα προγεγενέται τοῦ λόγου τοῦ λέγοντος ἢ συνοδεύει αὐτόν. 'Η χρῆσις αὖτη πιθανὸν ὅτι μετέδην καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. συγγρ., εἰδίσκεται δρμως καὶ ἔχει, ἔνθα δὲν θὰ ἔδηντατό τις νὰ παραδεχθῇ τοιαύτην τινὰ χειρονομίαν. 'Ο Bäumlein ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 76 παραδίχεται τὸν γάρ ἐν τοῖς τοιούτοις χωρ. ὡς ἐπιρρημα = τῷ ὄντι, βεβαίως.

τας, γίγνεται διά των δεικτικών. Η, 73 «ὑμῖν δί ἐν γάρ ἔστιν
ἀριστής; Παναχαιῶν τῶν νῦν διὰ των θυμός ἐμοὶ μαχέσοσθι
ἀνώγει, δεῦρο ἵτω κτλ.» Β, 803 καὶ πολλαχ. Οὕτω πως διὰ τοῦ
δεικτικ. τῷ = διὰ τοῦτο, ίδ. Η, 328. Ρ, 221. Ψ, 607 καὶ πολ-
λαχ. Ἡρδ. 6, 102 «καὶ, ἦν γάρ ὁ Μαρκίων ἐπιτηδεύτατον γω-
γίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιπεῦσαι ... ἐξ τοῦτο σφι κατηγέστο Πι-
πίνης», 1, 97 τοῦ γάρ δὴ τρέπω τῷ παρεῖντι χρεώμενοι δυνατοὶ¹
εἴμενοι οἰκεῖον τὴν γωρην, φέρε στήσωμεν ἔνα ήμέων αὐτῶν βασι-
λέα» ἀντί, «ὅρε στήσωμεν . . . ὡς γάρ δὴ κτλ.» ίδ. καὶ «καὶ,
οὐ γάρ κτλ.» Θουκ. 1, 72 «τοικοῦτα μὲν οἱ Κορίνθιοι εἶπον τῶν
δὲ Ἀθηναίων ἔτιχε γάρ πρεσβεῖον πρήτερον ἐν τῇ Ακρεδεδίμονι περὶ²
Ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ἥσθιοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς πα-
ριτητέος ἐξ τοὺς Ακρεδεδιμούνιους εἶνακι», ἔνθι συνδέεται μετὰ τῆς
μετὰ τοῦ γάρ πρότατο. ἡ ἐπομένη διὰ τοῦ καὶ, ὡς καὶ ἐν 8. 30,
1. Ως παρ' Όμρ. ἡ ἐπομένη πρότατο, ἡ διὰ τοῦ γάρ ἐπεξηγου-
μένη, πολλάκις προστίθεται διὰ τοῦ τῷ = διὰ τοῦτο, ὡς συνέ-
πεικ τῆς αἰτιολογικῆς, οὕτω συμβαίνει καὶ παρ' Ἡρδ. μὲν διὰ
τοῦ ἄλλ, παρὰ τοῖς ἀττικ. δὲ διὰ τοῦ οὐδρ. Ἡρδ. 6, 11 «ἐπὶ ξυ-
ροῦ γάρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἡ εἶναι ἐλεύθεροισι ἡ
δούλοισι νῦν ὅντες γάρ ὑμέες . . . τὸ παραχρῆμα μὲν πόνος ἡμῖν ἔσται,
οἷοι τε δὲ ἔσεσθε . . . εἶναι ἐλεύθεροι». 1, 30 «ζεῖνε Ἀθηναῖς,
παρ' ἡμέρας γάρ περὶ σέο λόγος ἀπίκεται πολλός . . . νῦν ὁρ ἴμε-
ρος ἐπείρεσθαι μοι ἐπηλθεῖ σε». 1, 69. 6, 87. Ξεν. ἀν. 5. 1, 8
«ἐπὶ λείκην γάρ ὑμῶν ἐκπορεύεσθαι τινες» οἴομεν οὖν θέλτιστον
εἶναι κτλ.» 3. 2, 29. 30. 6. 4, 8. Διὰ τοῦ τοιγαρῶν Ἡρδ. 4,
149 «ό δέ πατη, οὐ γάρ ἔρη οἱ συμπλεύσεσθι, τοιγαρῶν ἔρη
αὐτὸν καταλείψειν» ἀνακρόλουθον ἀντί, «τὸν δὲ πατεῖδα (οὗτος γάρ
οὐκ ἔρη οἱ συμπλεύσεσθι) ἔρη (δῆλ. Θέρκες) αὐτὸν καταλείψειν».
ιδ. Baehr. Πολλάκις παρουσιάζεται ἡ μετὰ τοῦ γάρ πρότατο. ὡς
πρότατο. παρενθεῖται δηλημένη, παρενθετική. Μ, 326 «νῦν δί - ἔμπης
γάρ Κῆρες ἐρεστῆσιν θυνάτοιο μυρίκι..., τομεν». Ω, 223 καὶ
πολλαχ. Σοφ. Φ, 500 «νῦν δί-εις σε γάρ πομπόν τε καύτὸν ἀγ-
γελον ήκω - σὺ σῶσον». 603. 938. Ἡρδ. 1, 41 «νῦν δι- - ὀφεί-
λεις γάρ .. χρητοῖτι με λαμπεῖσθαι - φύλακα πατεῖδας σε τοῦ ἔμπη
χρητίω γενέσθαι». 42. Θουκ. 3, 70 «καὶ - ἦν γάρ Πειθίκες ἐθε-
λοπρόξενος . . . ὑπάγουσιν αὐτὸν οὔτοιο οἱ ἔνδρες οἱ δίκην». 1.
31, 2 μ. σ. Ropp. Πλ. ἀπολ. 40, α «ἔμοι γάρ, ὡς ἔνδρες δικα-
σταί, - ὑμᾶς γάρ δικαστάς κακλῶν διέθεις, ζην καλοίην θιαυμάσιον τι
γέγονε». 22, α. Ξεν. ἀλλ. 1. 6, 5. Οὕτω πως συγγάνεις καὶ
μετὰ κλητικήν. ίδ. §. 357, 8.

3. Πολλάκις δέ καὶ ἀμφότεροι καὶ προτάτο. ἡ τε μετὰ τοῦ γάρ
προηγουμένη, ἡ ἐπεξηγηματική, καὶ ἡ ἐπομένη, ἡ κίτιολογου-
μένη ἐτατιλίσσονται ἀλλήλαις οὕτως, ὥστε τὸ ὑποκείμ. τῆς δευ-
τέρης μεταχρέται εἰς τὴν πρώτην καὶ ὑποβάλλεται εἰς τὴν σύν-

ταξ. αὐτῆς. Ἡρδ. 9, 109 «τῇ δὲ κακῶς γάρ ἔδει πανοικίῃ γενέσθαι, πρὸς ταῦτα εἶπε Ξέρξης» ἀντί, «ἡ δὲ (κακῶς γάρ.. γ.).. εἶπε Ξέρξης». 4, 200 «τῶν δὲ πᾶν γάρ ἦν τὸ πλῆθος μεταξιῶν, οὐκ ἐδέκοντο τοὺς λόγους» ἀντί, «οἱ δὲ (πᾶν γάρ ἦν τὸ πλῆθος. (δῆλος. αὐτῶν) μεταξίου) οὐκ ἐδέχοντο τοὺς λόγους». 1, 24 «καὶ τοῖσι ἑσπελθεῖν γάρ ἥδονήν, εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπων ἀοιδοῦ, ἀναγωρήσαι». 1, 114. 2, 101. Θουκ. 1, 115 «τῶν δε Σαμίων ἡσαν γάρ τινες οἵ οὐχ ὑπέμενον.., ξυνθέμενοι.. ξυμμαχήσαν,, διέθησαν ύπο νύκτα εἰ; τὴν Σάμον.» Περὶ τῆς ἑννολαχής τῶν προτάσ. ἐπὶ τοῦ, ἀλλὰ γάρ ίδ. §. 509, 8. a).

Σημ. 2. 'Ως πρὸς τὴν σύνδεσιν τῶν καὶ γάρ σημειωτέα τάδε οὐδέποτε αὐτῇ ἔχει τὴν σημασ. μόνου τοῦ γάρ, ἀλλὰ δὲ καὶ 1) ἔχει τὴν ἱππιτακήν αὐτὸν σημασ. = προσέτι, πρὸς τούτοις, etiam (§ 524), καὶ μάλιστα ἀναφέρεται: ή εἰς μίαν ἔκαστην ἴδιαιτέρων λέξι. ή σύμπλεγμα λέξι. τῆς προτάσ., ή καὶ εἰς ὅλοληρον τὴν πρότασ. 2) εἶνε σύνδεσμος συμπλεγκτικ. τῶν προτάσ. = καὶ, ετ., καθότι ή α) ἀνταποδίδοται εἰς ἐπόμενον καὶ = καὶ.. καὶ ι, ετ.. ετ., ή β) συνδέει τὴν πρότασ. μετὰ τῆς προηγουμέν., ἵνα παραστήσῃ τὴν αἰτιολογίαν. ή ἐπειγηγηματικ. πρότασ. μετὰ μείζονος αὐτοτελείας καὶ ἐμφάσεως, ὥστε νὰ φαίνηται ως νέα τις πρόσθετος εἰς τὴν προηγουμέν. καὶ ισοδύναμος; Ἰκενὴ ἐνῷ ἄλλως μετὰ τοῦ γὰρ μόνου ἄνευ τοῦ καὶ σύνδεσμονή παρίσταται ἡ τον αὐτοτελής καὶ ἡ τον ἐμφαντική. 'Ομοία πάντως τῆς χρήσ. ταῦτης εἶνε καὶ ἡ χρήσ. τοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ, ίδ. §. 518, 7. 532, 2., ἐν τῇ τελευταίᾳ ταῦτη περιπτώσ. ἡ σύνδεσ. καὶ γὰρ ισοδύναμει πρὸς τὸ λατιν. etenim καὶ namque) καὶ μάλιστα, καθότι μάλιστα, καθόσον. Παραδείγμ. τοῦ 1). Α, 63 «καὶ γάρ τ' ὅνταρ ἐκ Διός ἔστιν» = διότι καὶ τὸ ὅντερ. ἀκόμη προσέτι εἶνε τοῦ Διός (περὶ τοῦ βεβαιωτικ. τε ίδ. §. 506, 2). Θουκ. 1, 75 «καὶ γάρ ἂν αἱ ἀποστάσεις πρὸς ὅμας ἐγίγνοντο» = διότι ἄλλως ἂν καὶ αἱ ἀποστάσεις ἀκόμη (προσεκτέον τὸ αἱ) θὰ ἐγίγνοντο πρὸς ὅμας (ἴνταῦθα δὲ καὶ ἴναφέρεται εἰς τὸ σύμπλεγμα καὶ ἀποστ. πρὸς ὅμα.). Σεν. ἀπομν. 1. 2, 11 «καὶ γάρ μόνος ἡγοῖτ' ἀν δύνασθα: πείθειν» = διότι καὶ μόνος. 37. 59. 2. 1, 8 κτλ. ἀν. 1. 1, 8. 6. 6, 3. 1. 3, 12 «καὶ γάρ οὐδὲν πόλεων δοκοῦμεν μοι αἰτοῦν καθῆσθαι,, ἐνταῦθα δὲ καὶ ἀναφέρεται εἰς ὅλοληρο. τὴν πρότασ., ὅπερ δύναται τις νὰ περιφέρῃση σύντασ. = ἐπειδή, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόστασι ἀκόμη οὗτος. Πλ. ἀπολ. 40, ε «καὶ γάρ οὐδὲν πλείων ὃ πᾶς χρόνος φαίνεται σύντα δὴ εἶναι ή μία νόη» = διότι καὶ ἀπάσσα προσέτι ή αἰωνιότης φαίνεται σύντας, δτι κατ' οὐδὲν τῷ ὅντι εἶνε μαρτυρέρο ή οὗτοι εἶνε μία νόη. Ιππ. 1. 290, c μ. σ. Stallb. (Καὶ.. γάρ Σοφ. Φ. 527 «χήναυς γάρ ἔξει»=διότι καὶ τὸ πλοϊον ἀκόμη θὲν ἀναλάβῃ αἰτόν, ίδ. Wunder A'. 1161 «χάροι γάρ αἰσχιστον.») Εἰς τὸν καταφατικ. καὶ γάρ = nam etiam, ἀντιθέται τὸ ἀρνητικ. οὐδὲ γάρ εἴηνα πε.. quidem, ψ. 266 «οὐδὲν γάρ αἰτός καίρω» = nam ne ipse quidem, διότι οὐδὲ ἐγὼ αἰτός προσέτι καίρω. Σεν. ἀν. 5. 5, 9 «οὐδὲν γάρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδέν.. ὑπῆρχαμεν κακῶς

1) "Id. H. Kratz in Ztschr f. d. Gymnasialwes. 1866. σ. 599, στοις δικαίως ἀπορρίπτει τὴν ἰδέαν τοῦ Hartung (l. σ. 138), στι ὁ καὶ γάρ πανταχοῦ σημαίνει = διότι προσέτι. Kühn. εἰς Σεν. ἀπομν. 2. 1, 3. ἀν. 1. 3, 12. 1. 9, 10.

ποιοῦντες. - 2) α): Ξεν. ἀπομν. 3. 1, 6 «καὶ γάρ παρασκευαστιχὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ καὶ ποριστικὸν καὶ ἐργαστικὸν κτλ.». 11, 16 «καὶ γάρ θία πράγματα πολλὰ καὶ δημόσια παρέχει μοι ἀσφαλίαν». 12, 4 «καὶ γάρ ὑγιαίνουσιν οἱ τὰ σώματα εὖ ἔχοντες καὶ ἰσχύουσιν». ἀπολ. 12 «καὶ γάρ οἱ φθόγγοις οἰωνῶν καὶ οἱ φῆμαις ἀνθρώπων γράμμενοι». ἀν. 1. 9, 10. 2. 6, 9. 11. 13. 6. 6, 13. (Καὶ.. γάρ.. καὶ Εἴρ. 'Ὀρ. 1089.) - b) Β, 377 «ἄλλα μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς; ἄλλγε' Κδωκεν.. Καὶ γάρ ἐγών 'Αγκλένς τε κτλ.» Θουκ. 1, 141 =¹⁾ Πελοποννήσ. καὶ οἱ σύμμαχοι, αὐτῶν οὐδὲν καθῇ θμῶν δύνανται: νὰ κατορθώσωσιν ξεῖ θλείψεις κοινῆς τινος ἀπορίσεως, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ θρόνων δικαιωμάτων ψῆφοις καὶ διαφέρων φυλῶν ἔκστος; ἐπιδιώκει τὸ ἔαυτον ουμέφρον «καὶ γάρ οἱ μὲν δι; μάλιστα τιμωρήσασθαι τινα βούλονται, οἱ δὲ ὡς ἥξιστα τὰ οἰκεῖα φειτροί» = επιμ. δι. γάρ εἶναι ἐπιτατ. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 3 = εἴ γε μηδὲ δυσλογίαν ἀκρατῆ δεξιάμεθι²⁾ ξὺν, πᾶς οὐδὲν ζητῶν εὔπολης γε φυλάξασθαι τοιούτον γενέσθαι; Καὶ γάρ κτλ.» ἀν. 1. 1, 6. 8, 21. 9, 8. 12. 2. 5, 5. 6, 2. 'Ἀρνητικ. οὐδὲν γάρ, ὡς τὸ λαττιν. neque enim. T, 411. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 31 «οὐδὲν γάρ ἔγγωγε» ἀναγνωστέον ἀντὶ τοῦ, οὔτε γάρ μ. σ. Kühn. Εἰς τὸ τοιούτον καὶ γάρ δύναται νὰ προστεθῇ καὶ ἔτερος καὶ ἀκόμη προσέτι, ετιαμ (=καὶ πρὸς ἀπόδεξιν τούτου συντείνει ἀκόμη καὶ ἡ περίστασ. δι; καθότι ἀκόμη.) Θουκ. 4, 108 «καὶ γάρ καὶ ἄδεια ἱρανετον αὐτοῖς» = ετενίην ετιαμ pericolo vacare res eis videbatur. 6. 61, 2. Ξεν. ἀν. 2. 2, 15 «καὶ γάρ καὶ καπνὸς ἐραίνετο ἐν κύμαις οὐ πρόσω» μ. σ. Kühn. 'Ἀρνητικ. οὐδὲν γάρ οὐδὲν, 6, 32.

Σημ. 3. 'Ο 'Αριστοτέλης πολλάκις ποιεῖται χρήσις τοῦ, τε γάρ ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ = ετενίη, καθότι μάλιστα, διότι προσέτι. Ψυχ. α 2. 405 α 2 «τὸ τε γάρ κινητικ. κτλ.» ίδ. πολιτικ. η, 14, 1333 α. 1. 'Ἀνάλ. μτγν. α 9. 75 b. 41. περὶ τῶν μελ. τ. ζηρ. γ. 1. 661. 628 1).

Σημ. 4. Πολλάκις ἐπονται ἀλλήλαις δύο ἢ καὶ πλεονες μετὰ τοῦ γάρ προτέρω, καὶ μάλιστα ἢ δι αἰτιολογικὸς γάρ ἐναλλάσσει πρὸς τὸν ἐπειγηγματικ., ἢ ἀρρετεροὶ εἰσιν αἰτιολογικοὶ. α) Ξεν. ἀν 3. 2, 11. 5-6, 4. 6. ἀπομν. 2. 6, 21 μ. σ. Kühn. b) Θ, 400. 6, 163 μ. σ. Nitsch. ο, 16. ο. 91. Θουκ. 5. 31, 1, ἔνθα ἐπονται ἀλλήλαις δύο. αἰτιολογικ. μετὰ τοῦ γάρ προτίσια. οὕτω καὶ τό, καὶ γάρ δι; Ξεν. Κύρ. 1. 6, 6 «καὶ γάρ (=καθότι μάλιστα, προσέτι, ετιαμ) ἐνάγκη ἦν με πειθεύθαι τῷ λόγῳ καὶ γάρ (=διότι προσέτι) οὐδὲν σέ λέγοντα δέ, ὡς κτλ.» μ. σ. Bonn. B, 12. K, 57, ἔνθα τρεῖς μετὰ τοῦ γάρ αἰτιολογικ. προτίσια. ἐπονται ἀλλήλαις. Οὐδὲ δὲ σπανίως δύο μετὰ τοῦ γάρ αἰτιολογικοὶ λόγοι ἀναγέρονται εἰς ἔνα μόνον προηγούμ. λόγ. 2) Α, 77, ἔνθα δὲ πρῶτος μετὰ τοῦ γάρ λόγος εἶναι αἰτιολογικ. τοῦ προηγουμένου, δε δεύτερ. ὅμως καὶ τρίτος αἰτιολογοῦσας τὸν δεύτερ. Δ, 286. Θουκ. 1, 40 «δίκαιοι γ' ἔστε.. τὸν νόμον μὴ καθιστάντας, διστε τοὺς ἔτερων ἀρισταμένους δέχεσθαι» οὐδὲν γάρ ἡμετε;. Εἰ γάρ κτλ. δύο αἰτιολογίαι τοῦ πρώτου λόγ. ίδ. 1. 91, 3. 3. 2, 2. 2. 5, 4 «οἱ Θηρατοι. ἐπειδούλευον τοὺς ἔτι τῇ πόλεως τῶν Πλατανίων ἡσαν γάρ καὶ ἀνθρώποι κατὰ τοὺς ἄγρούς .. ἐδούλοντο γάρ σφίσιν, εἴ τινα λίδισιν, διάρχειν ἀντὶ τῶν ἐνδον τούτα ή πρώτη,

1) ίδ. Bonitz in Zeitschr f. Oesterr. Gymn. 1867. σ. 672. — 2) ίδ. Πόππ. εἰς Θουκ. M. III. T. 2 σ. 484.

μετὰ τοῦ γὰρ πρότασ. ἐπειχεὶς, τοτε; ἔξω κτλ., ἡ δὲ διευτέρα αἰτιολογεῖ, γιὰ τί οἱ Θηδ. παρεσκεύαζον τὰς ἐπιβουλὰς (ἐνέδρας) ἔκεινας.

b) Ἀποτέλεσμα ἢ συνέπεια.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἡ συνέπεια δηλοῦται διὰ τῶν ἑξῆς συνδέσμων:

§. 545. Ἄρα. Οὖν. Τοίνυν. Τοιγάρτοι. Τοιγαροῦν..

1. Ὁ ἄρα ἦτο, ὡς εἰδομεν ἐν §. 509, ἀρχτικ. ἐπίρρ. βεβαιωτικ. δηλοῦν ἀκριβῶς ἡτιολογημέν. (πραγματικὴν) βεβαιώσιν. Ἡ συλλογιστικὴ σημασ. αὐτοῦ (=λοιπόν, igitur) ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς ἐπιρρηματικ. Ἐκφράζει δὲ τὴν ἐκ τοῦ προηγούμεν. διανοήματ. προερχομέν. συνέπειαν ὡς πραγματική, ἀκριβῶς ἡτιολογημέν. Ὁ ἄρα δέν ἔχει σημασ. συλλογιστικ. καθ' ἔστιν, ἀλλὰ κεῖται αὐτῇ μαζίλον ἐν τῇ διῃ συνχρείᾳ τοῦ λόγου. Τὸ αὐτὸν ἴσχυει καὶ περὶ τοῦ συλλογιστικ. οὐν' Πηρ' Όμρ. ὑπερισχύει πάντως ἡ ἐπιρρηματ. σημασ., σπανιωτέρα πολὺ εἶνε ἡ συλλογιστ., ἐν πολλοῖς δὲ χωρὶς ἀμφίβολον εἶνε ἂν πρέπη νὰ ἐκλάθῃ τις αὐτὴν ἐπιρρηματικ. ἡ συνδετική, ὡς ἐν Α, 96 «τούνεκ' ἄρ' ἀλγε' ἔδωκεν ἐκηβόλος ἀδ' ἔτι δώσει» = διὰ τοῦτο τῷ δηντὶ, ἢ τούτου ἔνεκα λοιπόν. Πηρὰ τοῖς ἀττικοῖς τὸ πρῶτον ἀνεπτύχθη ἡ συλλογιστικὴ αὐτοῦ σημασ. ἀκριβῶς καὶ σαφῶς, καὶ τίθεται περὶ κύτος ὁ συμπερασματικ. ἄρα κανονικῶς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσ. μετὰ τὴν πρώτ. λέξιν. Λουκ. Ζεὺς δ Τραγ. 51 «εἰ εἰσὶ βωμοί, εἰποὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μήν (atqui, ἀλλ' ὅμως, ἀλλὰ τῷ δηντὶ) εἰποὶ βωμοί· εἰσιν ἄρα (ergo) καὶ θεοί.» Πλ. πολ. 331, d «οὐκ ἄρα οὗτος δρός εστὶ δικαιοιστύντες». ἀπολ. 25, a «πάντες ἄρα, ὡς ζούκεν, Ἀθηναῖοι κακοὺς κακάθους ποιοῦσι πλὴν ἐμοῦ».

2. Καὶ ὁ οὖν ἀρχτικ. ἦτο ἐπίρρημα βεβαιωτικ. = τῷ δηντὶ, βεβαιῶς ἐδ. §. 508· ἐκ τῆς βεβαιωτικ. δὲ ταῦτης σημασ. αὐτοῦ ἀνεπτύχθη ἀργότερον ἡ συλλογιστικὴ = λοιπόν, ὅτερ, διθ, igitar, ergo, itaque, καθότι ἡ ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτουσα συνέπεια ἐκφέρεται, ὡς συμβαίνουσα διπλασιήποτε, ἐδ. ἄρα. Ὡς συλλογιστικ. σύνδεσμ. δ οὐντ' οὕτως τίθεται κανονικῶς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσ. μετὰ τὴν πρώτ. λέξιν, δην δὲ ὁ συλλογιστικ. σύνδεσμ. οὐντ' περὶ Όμρο καὶ τοῖς ἀρχαιοτέρο. τῶν συγγραφ. ἀγνωστος ἔτι ἦν, παρετηρήσαμεν ἐν §. 508, 1. Πηρ' Ήρδ. δὲ τὸ πρῶτον καὶ τοῖς ἀττικ. παρίσταται ἡ συλλογιστικὴ αὐτοῦ σημασ. σαφῶς.

3. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ οὐντ καὶ ἄρα φένεται κανόλου οὖσα, οὐαὶ ἡ μεταξὺ τοῦ itaque καὶ igitur ἥτοι τὰ μέν, οὐντ καὶ itaque τίθενται ἐπὶ συνεπείξ αττικαιμερικ. ἐκ τῶν πραγμάτων ἐξηγμένης, τὰ δέ, ἄρα καὶ igitur ἐπὶ συνεπείξ λογικῆς, συναγομένης ἐν τῆς ἐσωτερικῆς συναφείας τῶν ἐννοιῶν. Τὴν μετάξιον δὲ ἀπὸ τῆς ἐπιρρηματ. σημασ. εἰς τὴν συμπλεκτικὴν ἀποτελοῦσι τὰ πρᾶγμα, ἐν οἷς δ οὐντ δηλοῦ μετάβασιν ἀπὸ ἐν-

νοίας εἰς ἔννοιαν, ἤδ. §. 508, 2 περὶ τὸ τέλος. Πρόδγμ. τῆς συλλογιστικ. αὐτοῦ σημ.: εὑρίσκονται πανταχοῦ παρά τε Ἡρδ. καὶ τοῖς ἀττικ. Ἡρδ. 1, 36 «τοῦτον (τὸν ὕν) προθυμεόμενοι ἐλέειν οὐ δυνάμεθα» γῦν ὡς προσδεόμεθά σεν τὸν πατέρα καὶ λογάδας νεγνίας καὶ κύνας συμπέμψῃς ἡμῖν». Θουκ. 1. 9, 4. Ξεν. Κύρ. 1. 43. ἀπομν. 1. 1, 16 ἐν τῷ τέλει ἐπειγήσεως τίνος. 1. 1, 20. Πλ. Πρωτ. 322, b. Οὐχὶ σπανίως τίθεται ὁ οὖν καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει (τῷ ἐπομένῳ προτάξ.), τότε δῆμος πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίρρημα, ίνα ἐπιτείνῃ τὴν ἐπομένην ταύτην πρόταξ. Ἡρδ. 9, 26 «ἐπει.. ἐκθονθήσαντες ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζεμεθα ἀντίοις τοῖσι κατιοῦσι, τότε ὡρ λόγος» Γλλον ἀγορεύσασθαι, ὡς χρεών εἴη κτλ. »
=tum vero fama est Hyllum edixisse. 48 «καὶ ἦν μὲν δοκένη καὶ τοὺς διλλους μάχεσθαι, οἱ δὲ ὡρ μετέπειτα μάχεσθων ὑστεροι» =οἱ δὲ ἔστω καὶ ἐν ὑστεροι τῷ ὅντι μάχωνται. Πλ. Γοργ. 449, a «ὡσπερ τὸ ἔμπροσθεν.. καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπεκρίνω καὶ γῦν οὖν οὔτε οὔτε εἰπέ, τίς ή τέχνη». Συγχρότατα τίθεται ὁ οὖν, ὡς καὶ ὁ λατιν. *igitur* καὶ ὁ γερμαν. also, πρὸς ἐπαγγέλμην λόγου διακοπέντος, διὸ καὶ μετὰ λόγους παρερθετικούς. Ἡρδ. 1, 69 «Ἄλλεδικιμόνοις, χρήσαντος τοῦ θεοῦ τὸν Ἑλληνος φίλοις προσθέθατοι, (ὑμέκις γὰρ πυνθάνομαι προεστάνται τῆς Ἐλάσδος,) ὑμέας ὡν κατὰ τὸ χρηστήριον προσκαλέομαι». Θουκ. 6. 64, 1. Ξεν. ἀν. 1. 5, 14 «οἱ δὲ Προξενοι; (ἔτυχε γὰρ ὑστεροι..,) εὐθὺς οὖν.. ἔθετο τὸ ὄπλην» μ. σ. Kühn. Δημη. 18, 261 «ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράψης ὄπωσδήποτε, (εἴδη γὰρ τοιτό γε,) ἐπειδὴ δ' οὖν ἐνεγράψης κτλ.» μ. σ. Dissen. Οὔτω πως δ, δ' οὖν. Θουκ. 1. 3, 4 μ. σ. Ποππ., καὶ διλλούσι. Πλ. Λύσ. 223, b μ. σ. Stallb. Ξεν. ἀν. 4. 3, 6 μ. σ. Kühn. Κύρ. 3. 3, 9.

4. Ο *tolur* (τύνθετος ἐκ τοῦ τοπικοῦ τύπ. τοῦ δεικτικ. τὸ, ἤδ. §. 507, σημ. 2. καὶ τοῦ ἐλαχρροῦ συμπερκεματικ. τὸν §. 498, 4), ὁ παρὰ τοῖς ἐγκρίτ. τῶν συγγραφέων μὴ ἐν κεραλίδι τῆς προτάξ. τιθέμενος, ἀλλὰ περὶ τὰς ἀργάκες μόνον αὐτῆς¹⁾, ἐκρέεις *αὐθεντὴ τιτανούτειαν=οὔτω, λοιπόν, διό, ὥστε*²⁾, καὶ εἶνε μεθομηρικ., ἤδ. §. 498, 4. Πίνδ. Ὀλ. 6, 27 «χρὴ *tolur* πύλας ὄμνων ἀνκπιτνάμεν». Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2 «πάσας *tolur* τὰς ἀγέλας ταύτας ἐδοκοῦμεν ὅρπην μαζλλον ἐθελούσας πείθεσθαι τοῖς νομεῦσιν, ἢ τοὺς ἀνθρώπους τοῖς ἀρχουσι». Τάχ, καὶ *tolur*, ἔτι *tolur* τίθενται: ἐπὶ ἀπαριθμήσεως ἔννοιῶν ἢ ἐπὶ μεταβάσεως.

1) Παρὰ πολὺ μεταγενεστέρε. συγγραφέσιν ἀπαντᾷ ὁ τοῖνυν ἐν κορονίδι τῇς προτάξ Β. Lobeck εἰς Φρύνιχ. 342, οὗτος δῆμος πάνω ἀπόπως φέρει ἐντυπωθεὶς μ; πρόδη. καὶ τὸ Ἀρρ. Ἀρ. 901, ὅπερ ἡδη ἀναγιγνώσκεται δρόθις • ἐγῆδα τοῖνυν· συκοφάντην Καραγέ. - 2) "B. Hartung II. σ. 348. Hoogeveen σ. 754 ἔκδ. Schulz. Baumlein ἐν τῷ βρθ. συγγρ. σ. 251.

εις ἐννοίας, αἰτινές εἰσι ἐν στενῇ συνδέσει μετὰ τῶν προηγουμέν., ἀφ' ὧν γίγνεται καὶ ἡ συνέπεια = καὶ λοιπόρ, οὕτω λοιπόρ προσέτι. Εεν. Κύρ. 1. 1, 2 «καὶ τοῖς καρποῖς τοίνυν τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν ἔσθι τοὺς νομέας χρῆσθαι» μ. σ. Born. 2. 2, 24. 5. 1, 4 «καὶ τοίνυν δροίσιν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἑσθῆτα». οἰκ. 5. 2 «πρῶτον μὲν γάρ ἀφ' ὧν ζῶσιν οἱ ἀνθρώποι, ταῦτα ἡ γῆ φέρει ἐργάζομένοις, καὶ ἀφ' ὧν τοίνυν ἥδυπαθοσι προσεπιφέρει», ἔνθα ὁ τοίνυν ἔλκεται ἐν τῇ δευτερεούσῃ προτάσσ. ἀν. 5. 1, 10 «ἔτι τοίνυν τάχις δρᾶτε». Κύρ. 1. 1, 2. Πλ. πολ. 491, ε μ. σ. Schneider. 493, a. Κρίτ. 52, c. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τίθεται ὁ τοίνυν οὕτω πως συγνότατα ἐπὶ τῶν μεταβάσεων. Πλ. Φιλόδρ. 231, ε «εἰ τοίνυν» = ἐὰν λοιπὸν προσέτι. Εεν. ἀπομν. 2. 1, 10 «πρῶτον μὲν τοίνυν κτλ.» 3. 6, 9. Πλ. Φιλ. 109, a. Ισοκρ. 4, 28. Πλ. πολ. 564, ε «ἄλλο τοίνυν τοιόνδε ἀποκρίνεται» μ. σ. Stallib. Οὕτω πως καὶ ὅταν ὁ συγγραφεὺς ἔξενεγκῶν ἔννοιάν τινα καθ' ὅλου (γενικήν), μεταβάλνη εἴτα εἰς παραδείγμ. μερικά, δι' ὧν αὕτη ἐπιθετικοῦται. *Id.* Εεν. ἀπομν. 1. 2, 29 μ. σ. Kühn. Αγ. 1, 10. 4, 5 μ. σ. Breitenb., 7, 5. Μετὰ τοῦ μὴ ἔκφράζει ἐνίστε τὴν μετάβασιν μετά τινος ἐπιτάσσεως. Εεν. ἀν. 7. 6, 19 «συνεπόμνυμι μηδὲ ἀ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔλαχον εἰληφένται, μὴ τοίνυν μηδὲ ὅσα τῶν λογαργῶν ἔνιοι» = δὲν ἔλαχον μάλιστα μηδὲ τόσα, ὅσα κτλ. Πλ. Πρωτ. 319 d «δῆλον γάρ, δτιούχη ἕγοῦνται διδακτὸν εἰκαί· μὴ τοίνυν ὅτι τὸ κοινὸν τῇ πόλεως οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἵδιζ ἡμῖν οἱ σορότατοι.. ταύτην τὴν ἀρετήν, ἣν ἔχουσιν, οὐχ οἷοί τε ἄλλοις παραδιδόντει». Μετὰ τοῦ οὐ δὲ συνδέομένος φαίνεται ἔχων ἐνίστε σημασ. ἐρατιωματικήν, πλὴν καὶ ἐνταῦθη προσέτι χρησιμεύει πρὸς ἔκφρασ. ἀπλῆς μεταβάσεως, ἡ δὲ ἀντίθεσις κείται ἐν τῇ ἀρνήσ. Εὔρ. M. 1365 «Μ. ὁ πατέρες, ὃς ὅλεσθε πατρῷα νόσω. Ἰσ. οὐ τοίνυν ή μὴ δεξάκις ἀπώλεσεν» ἔνθα ἀνευ λόγου διώρθωσαν τὴν γραφήν. Δημ. 18, 23 «εἰ τὸ κωλῦσαι τὴν τῶν Ἐλλήνων κοινωνίκην ἐπεπράκειν ἔγώ Φιλίππω, σοὶ τὸ μὴ σιγῆσαι λοιπὸν ἦν, ἀλλάζ.. δηλοῦν τουτοις· οὐ τοίνυν ἐποίησας οὐδαμοῦ τοῦτο». Μετὰ προσφράγησιν τιθέμενος δείκνυσιν, δτι δ ὅμιλῶν θέλει νὰ εἰσέλθῃ ἐν κυτῷ τῷ λόγῳ. Εεν. Κύρ. 6. 2, 14 «Ἄνδρες ξύμμαχοι, ἔγώ τοίνυν ὑμᾶς συνεκάλεσκα» μ. σ. Born. 6. 3, 19. ἀν. 5. 1, 2 μ. σ. Kühn. οἰκ. 10, 2. 11, 14. Πλ. Πρωτ. 318, a. Εὐθύρρ. 5, d «Σωκρ. λέγε δή, τί φής εἰναι τὸ ὅσιον καὶ τί τὸ ἀνόσιον. Ε. λέγω τοίνυν, δτι τὸ μὲν ὅσιον ἔστιν, ὅπερ ἔγὼ νῦν ποιῶ κτλ.» Πολλάκις γίγνεται χρῆσις τοῦ τοίνυν καὶ δταν ὁ εἰς ἀναλαμβάνη τὸν λόγον ἄλλου καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὰ λεγόμενα. Εεν. ἀπομν. 1. 2, 34 «ἔγώ τοίνυν, ἔφη, παρεσκεύασμα μὲν πείθεσθαι τοῖς νόμοις» = τῷ ὄντι, εἰνε ἀληθές, ἔγώ πλέον εἰμι ἔτοιμος κτλ., μ. σ. Kühn. *Id.* 35. 37. 1. 4, 3. 6, 9. Ήμς

τίθεται δούνη, οὗτως ἐνίστε καὶ δούνυν, ἵνα ἐπιχναλάθῃ λεχέν τι πρότερον ἢ συντόμως κύντονά περιλάβῃ. Πλ. Εὔθυφρ. 12, ε «τὸ τοιοῦτον τούνυν καὶ ἔκει λέγων ἡρώτων κτλ.» Ἐνίστε μετὰ πρότατος, μετὰ τοῦ μὲν ἐπεται ἐτέρᾳ μετὰ τοῦ τούνυν, ἐνῷ ἀνέμενε τις τὸν δέ διὸ τίθεται ἀντὶ ἀντιθέσεως συνέπεια ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξηγμένη. Εἰν. ἀπομν. 2. 1, 9 «ἔγω οὖν τοὺς μὲν . . εἰς τοὺς ἀρχικούς καταστήσαιμι» ἐμπιπόν τείνει τάττω εἰς τοὺς βουλομένους. ἥδιστα βιοτεύειν» μ. σ. Kühn. "Id. Κύρ. 1. 2, 3.

5. Ό τοιγαρ (σύνθετος ἐκ τῆς τοπικῆς δεικτικ. τό, ἰδ. §. 498, 4, καὶ τοῦ βεβχιωτικ. ἐπιπρ. γάρ ἀναμφίβολον βεβχίωσιν δηλοῦντος §. 509, 8 α), τίθεται ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσσ. καὶ ἐκφράζει συμπέρκειμα συφέστερον καὶ ἴσχυρότερον τοῦ τοίνυν, χρῆσις ὅμως κύντος γίγνεται μόνον παρὰ τοῖς ἐπικ., τοῖς τρχγικ. καὶ ἀλλοις ποιηταῖς, ὡς καὶ παρ' Ἡρδ., οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν τῷ αἰτικῷ πεζῷ. Ο "Οὐρ. ποιεῖται χρῆσιν κύντος, δτν μετὰ προηγηθεῖσαν πρόκλησιν ἥντι τις ἱκνεῖς, ἔτοιμος πρὸς λόγον τινὰ ἢ πρᾶξιν. Α, 76 «ὦ Ἀχιλεῦ, κέλχει με . . μυθήσασθαι . . Τοιγαρ ἐγὼν ἐρέω» = Εἴμασι τῷ ὄντι ἑτοίμη νά εἶπω, θὰ εἶπω βεβχίως προθύμως. Κ, 413. α, 179 καὶ ἀλλαχοῦ. δ, 612 «τοιγαρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω» = θέλω τῷ ὄντι (κατὰ τὴν σὴν ἐπιθυμίαν) νά ἀνταλλάξω προθύμως τὰ δώρα (ταῦτα). "Id. η, 28. θ, 402. Αἰσχυλ. γονφ. 881 «φύλεταις τὸν ἀνδρῶν; τοιγαρ ἐν ταῦτῷ τάρῳ κείσθη = διὸ εἶσαι ἑτοίμη τῷ ὄντι νά κησσει κτλ. Σοφ. Αι. 666 «τοιγαρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθι μὲν θεοῖς εἰκενιν» = διὰ τοῦτο τῷ ὄντι θὰ μάζω ἐν τῷ μέλλοντι νά κτλ. Ἡρδ. 3, 3 «εἰπεῖν Καρδίσεκ. Τοιγάρ τοι, ω μητερ, ἐπεάν ἐγὼ γίνωμαι ἀνήρ, Αἰγύπτου τὰ μὲν ἀνω κάτω θήσω». 114 «τοιγάρ σφι Μαρδόνιος δῆδε δίκαια δώτει.»

6. Ό τοιγάρτοι (σύνθετος ἐκ τῆς τοπικῆς δεικτικ. τό, ἰδ. §. 498, 9, τοῦ βεβχιωτικ. γάρ, ἰδ. §. 509, 8, α) καὶ τοῦ ἐγκλιτικ. ἐπιβεβχιωτικ. τοι, ἰδ. §. 507, σημ. 2), τίθεται ἐπὶ ἴσης ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσσ. καὶ συμφωνεῖ κατὰ τὴν σημασ. πρὸς τὸν τοιγαρ, πλὴν δτι ἐκφέρει τὴν συνέπειν ἴσχυροτέρων = δθεν λοιπὸν ὄντων, διὸ λοιπὸν τῷ ὄντι, ἐκ τούτου λοιπὸν βεβχίως. Οὐπω δ' ἀπαντᾷ οὕτος παρ' Οὐρ., ἀλλὰ πρῶτον παρ' Αἰσχυλ. ἵκετ. 641 «τοιγάρτοι καθαρίζεις βωμοῖς θεοῖς ἀρέσονται». Αρρ. Ἀχ. 643. Πλ. συμπ. 179, d. πολ. 409, b. Φειδ. 82, θ. Γοργ. 471, c. 494, d.

7. Ό τοιγαροῖ (σύνθετος ἐκ τοῦ τοπικοῦ δεικτικ. τό, ἰδ. §. 498, 4, τοῦ βεβχιωτικ. γάρ, ἰδ. §. 508, 8, α) καὶ τοῦ βεβχιωτικ. ωντ., ἰδ. §. 508), δτις ἐπὶ ἴσης τίθεται ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσσ., δηλοτὸν τὸ συμπέρκειμα ἴσχυρότερων = διὸ λοιπὸν ἀληθεστατα, δθεν λοιπὸν βεβχιότετα, ἐν πάσῃ περιπτώσει βεβχίως. Ή χρῆσις δὲ κύντος ἀνήκει εἰς τὴν κτλ. γωτσ. Σοφ. Φιλ. 341

«δρθῶς ἔλεξις· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσσον αὐθίς πάλιν μοι πρᾶγμα· οὗτος σ' ἐνύθρισταν». Αἰ. 490 Ξεν. ἀν. 2. 6, 20 «τοιγαροῦν αὐτῷ οἱ μὲν κακλοί τε κακγάροι τῶν συνόντων εἶναι· ηταν, οἱ δὲ ἄδικοι ἐπεβούλευον». Πλ. νόμ. 695, d. 790, b σοφ. 234, e.

Σημ. Περὶ τοῦ συμπερασματικοῦ νῦν ίδ. §. 498, 4.

§. 546. Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἀσυνδέτου τῶν προτάσι.¹⁾

1. Ἐπειδὴ ή ἐλλ. γλῶσσα ἔχει ἀπειρον πληθὺν μορίων, διὸ δύνανται νὰ ἔξενεγχθῶσι καὶ λεπτόταται σχέσεις, ἐν αἷς κεῖται πρότασ. πρὸς ἑτέρων, ισχύει δι γενικός κακών, ὅτι αἱ ἀλλήλαις δικαίεχόμεναι προτάσεις λόγου τινός, καὶ ἐπομένως ἐν διοικήσις πρὸς ἀλλήλαις; ἀναρρρᾷ οὖσαι, συνδέονται διὰ συνδέσμων.

2. Ἔξαρεσιν οὐχ ἡττον τοῦ κανόνος τούτου ποιοῦσιν ἐνίστε οἱ συγγραφεῖς ἐν τισι περιπτώσεσιν, ἐν αἷς τίθενται κι προτάσ. ἀσυνδέτω. Δικαριτέχ δὲ δύο εἴδη ἀσυνδέτου, τὸ πραγματικόν καὶ τὸ κατὰ τὸ γαιτόμενον. Πραγματικ. δὲ ἀσύνδετον τότε μόνον δύναται νὰ ἔκληητῇ, ὅταν τιθένται ἀσυνδέτως προσέσ., αἵτινες κεῖται πρὸς ἀλλήλαις τόσῳ γραμματικῶς, ὅσῳ καὶ λογικῶς ἐν διμοίχι σχέσει, διὸ εἰνε καὶ παρκαίειμεναι ἀλλήλαις, οὐχὶ δὲ καὶ ὑποκείμεναι. Πκνταχοῦ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ ἀσυνδέτῳ κεῖται φίτορικὴ ἔμφρατις. Διὰ τῆς παραλείψεως δὲ τῶν συνδέσμων αἱ μερικὴ ἔννοιαι συντέμνονται καὶ συγκεφραλικοῦνται. Ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ τὸ τοιοῦτον εἶνε πολὺ περίεργον, ἐπειδὴ, ὡς ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν, δ "Ἐλλην συνείθιζεν ἐν τῷ κοινῷ λόγῳ νὰ συνδέῃ διὰ συνδέσμου τὰς ἐν σχέσει τινι πρὸς ἀλλήλαις κειμένας προτάσ. Διὸ καὶ σπανίως εὑρίσκομεν κανότ ἐν τῇ ἡρέμη καὶ συμμέτρως κινουμένη γλώσσῃ τῶν ἐπικῶν, συγνάλις ὅμως ἐν τῇ λυρικῇ, ἡτις ἔκφραζει τὰ αἰσθήματα καὶ ψυχικὰ πάθη τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἀγαπᾷ τὰς ἐκτάκτους, πολλάκις δὲ καὶ ἀποκεκομμένας στροφές· Ἐν ἄλλαις δὲ γλώσσαις, αἵτινές εἰσιν ἡττον πλούσιαι συνδέσμων η ἡ ἑλληνική, η καὶ ἔχουσι συνδέσμου μεγάλην δυσχέρειαν ἔχοντας ὡς πρὸς τὸν τύπον, οἷα ἡ γερμανική, γίγνεται χρῆσις τοῦ ἀσυνδέτου συχνότατα ὕστερας τινος. Τὸ κατὰ τὸ γαιτόμενον δὲ ἀσύνδετον συμβάλλει, ἔθικ προτάσ. κείμεναι πρὸς ἀλλήλαις ἐν σχέσει τινι δὲρ συνδέονται μὲν πρὸς ἀλλήλαις, ἀντικαθίσταται δόμως ὁ παραλεγθεὶς σύνδεσμος δι' ἄλλου τικός συνδετικοῦ με-

1) Περὶ τοῦ δημορικ. ή ἐπικ. ἀσυνδέτου ίδ. Nägelesbach XIV. Excurs. zur Iliade σ. 266. Thiersch Gr. §. 312, 33. Hermann ad hymn. Vener. 177· περὶ δὲ τοῦ πινδαρικ. Dissen Excurs. II. T. I. 273, καὶ περὶ τοῦ σοφοκλείσιον Ziel in d. Celler Progr. 1846. Πραξ. πρὸς τούτοις καὶ Krüger Ἑλλ. Γρ. II. §. 59. Hermann in den opuscul. T. VI. σ. 16. (Ἐναντία τῶν Dissen). ὁ Car. Haage in d. Specilegium observationum ad Thuc. 3, 37, σ. 3.

συν. Καὶ εἰνε μὲν ἀληθέες, ὅτι δύναται καὶ ἐνταῦθα νὰ γένηται χρῆσις συνδέσμων, διὰ τῆς παραλείψεως ὅμως αὐτῶν καθίσταται ὁ λόγος οὐ μόνον ζωηρός, ἀλλὰ καὶ στενώτερον συνδέονται πρὸς ἄλληλα τὰ συνδετέα κῶλα.

3. Τὸ κυρίως ἀσύνδετον συμβάνει συνηθέστατα ἐν περιγραφαῖς καὶ ἀργήσεσιν, ὅταν καὶ μερικαὶ πράξεις ἀναφέρωνται ή μία μετά τὴν ἄλλην ἀσύνδετως. Διὰ τῆς παραλείψεως τῶν συνδέσμων προπαρέρχονται τῆς ψυχῆς τοῦ ἀκροστοῦ ἢ ἀναγνώστου οἱ διαδεχόμεναι ἄλληλας ἔννοιαι ἐν ταχείᾳ καὶ ἀκωλύτῳ συναρθείᾳ, ὅποτε δύνανται νὰ καθορῶνται ἐνι τρόπον τινὰ βλέμματι. Ἡ πλήρης πάθους καὶ ταχεῖα κίνησις τοῦ λόγου ἀποδέλλει ἡρῷον ἐντῆς τοὺς συνδέσμους ὡς ἐξασθενοῦντας τὴν ζωηρότητα τῆς παραστάσεως. Τὰ δὲ διακονήματα συστρέφονται οἵνοι εἰς περὶ ἐν σημεῖον. Πολλάκις δὲ συμβάνει ἐπίτετος τῶν ἔννοιῶν. X, 295 «(περὶ Ἐκτορος) στῆ δὲ κατηρήσας οὐδ' ἄλλ' ἔχει μελίνον ἔγγος· Δημόδον δ' ἔκάλει λευκάσπιδα μυκράν ἀνέσας, ηττες μιν δόρυ μυκρὸν κτλ». 450 «(περὶ τ. Ἀνδροῦ). δεῦτε, δύω μοι ἐπειθον, ἰδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Αἰδολης ἔκυρης ὅπος ἔκλυον κτλ.» Σοφ. A. 115 «χρῆν γειρί, γειδου μηδὲν ὥνπερ ἔννοες». 811 «χωρῶμεν, ἔγκορῶμεν, οὐδὲ ἔδρας ἀκυήρ. 896 «οἴχωκ' ὅλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.» Ἡλ. 115 «ἔλθετ', ἀργήσατε, τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου.» 1151. 1234 «ἰδί γοναί,.. ἐμόλετ' ἀρπίως, ἐγεύρετ', ηλθετ', εἰδεσθ' οὓς ἔχρηζετο». Εὔρ. Ιππόλ. 253 «οἴμοι τί λέξεις τέκνον; ὡς μ' ἀπώλετος· γυναῖκες, οὐκ ἀτάσχετ', οὐκ ἀτέξομαι ζῶσ·» ἔχθρὸν ἦμαρ, ἔχθρὸν εἰσοδῶ φάσος· ἐνίκω, μεθήπω σῶμα· ἀπαλλαχθήσομαι βίου θυνοῦσα· χατερτ' οὐκ ἔτ' εἶμ' ἐγώ». Ξεν. ἑλλ. 2. 4, 33 «οἱ μὲν ψιλοὶ εὐήνοις ἐκδρυμόντες ἤκαντιζον, ἐβαλλορ, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων». 4. 3, 19 «αυμβολόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτενορ, ἀπέθηγον». Ἀγ. 2, 12. ἀν. 3. 4, 25. Κύρ. 7. 1, 38. Δημ. 18, 216. Ἐπὶ ἀσύνδετου συνειρμοῦ οὐσιαστικῶν ἡ ἄλλων εἰδῶν λέξεων σημειωτέον, ὅτι δὲν γίγνεται πάντοτε γρῆσις τοῦ ἀσύνδετου ἐν λόγῳ πλήρει: πάθους, ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὅταν πρέπῃ νὰ νοηθῶσι καὶ ἄλλα προσέτι ἀντικείμενα. Οὕτω πως ἐπὶ ἵστης παραλείπεται ὁ καὶ ἐπὶ ἀπαριθμήσεως πολλῶν ἀντικειμένων πρὸ τῶν, τὰ τοιαῦτα, ἀλλοι, ἐτεροι, ἄλλα, οι ἄλλα, τὰ ἄλλα, πάρτα ταῖτα, ὡς ἐν τῇ λατιν. οἱ, et, que πρὸ τῶν ceteri, aliqui, alii, ὅταν ταῦτα, ἔχωσι σημασ. περιληπτική, ὅταν δῆλ. διὰ τῶν ἐχφράσεων τούτων θέλη τις νὰ περιλάβῃ καὶ πᾶν διηθελε νὰ ἀναφέρῃ ἐκτὸς τῶν ἥθεντων. Πλ. Γορ. 503, ε «τοὺς ζωγράφους, τοὺς οἰκοδόμους, τοὺς ἄλλους πάρτας δημιουργούς» μ. σ. Stallb. καὶ εἰς πολ. 598, b μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 219. 249. Περὶ τοῦ λατιν. ἔδ. Kühn. εἰς Cic. Tusc. 4. 31, 66 κ. λατιν. Γραμμ. §. 138 b, 1, c. Ξεν. ἀν. 2. 4, 28 «οἱ βάρβαροι διηγον ἐπὶ

σχεδίαις.. ἄρτους, τυρούς, οἶνον». 3. 1, 3. 4, 31. 4. 4, 9. 3. 1, 29 «ἐκεῖνοι πατέρεμενοι, κερτούμενοι, ὑβριζόμενοι οὐδ' ἀποθνήνεν δύνανται». Δημ. 18, 216 «ὑμᾶς αὐτούς.. θαυμαστούς ἐδείξατε τῷ κόσμῳ, ταῦτα παρασκευαῖς, τῇ προθυμίᾳ.» Όμραν παράδειγμα τοῦ ἀσυνδέτου ἐν λόγῳ ἐνθουσιαστικῷ παρέχει ὁ Πλ. ἐν συμπ. 197, δ περὶ τοῦ ἔρωτος «ἐν ἔρταις, ἐν χοροῖς, ἐν θυσίαις γιγνομένος ἡγεμών.. φιλόδωρος εὐμενείας, ἀδωρος δυσμενείας, ἕλεως ἀγαθῶν, θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς θεοῖς, ζηλωτὸς ἀμοιροῖς, κτητὸς εὐμοιροῖς, τρυφῆς, ἀδρότητος, χλιδῆς, χρίτων, ἴμερου, πόθου πατήρ, ἐπικελῆς ἀγαθῶν, ἀμελῆς κακῶν κτλ.» Έν τῇ ποιήσει καὶ ἵδικ τῇ ἐπικῇ συγχόντα τίθενται παρ' ἀλλήλοις ἀσυνδέτως δύο ή τέσσαρα ἐπίθετα ἀνήκοντα εἰς ἐν οὐσιαστικ., ὃν ἀνὰ ἐν ζεῦγος ἀποτελεῖ ἐν δόλον, η καὶ τρίχ ἐπίθετα τίθενται, δταν ταῦτα ὥσιν ἐπίθετα κοσμητικά (epitheta ornata) καὶ ἐπικοσμῶσιν οἷονει τὸ ἀντικείμ. (πρόσωπ. η πράγμα). Το διμελὲς ἀσυνδέτον εἴνε τὸ ἐνεργητικώτατον, καθότι ὁ λόγος διακόπτεται ταχέως καὶ ἀπροσδοκήτως· ἐν τῷ τριμελεῖ ὅμως ἀσυνδέτω τὸ τέλος εἴνε φυσικὸν καὶ ἐπαρκές. (Περὶ τοῦ ἀσυνδέτου τῶν μετοχῶν ἰδ. §. 492). Π. 140, 802 «ἔγχος βριθύ, μέγχ, στιθαρόν, κεκορυθμένον». α, 97 «κακλὸς πέδιλος, ἀμβροσία, χρύσεια». ι, 205 «οἶνον.. ἥδιν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν.» 319 «μεγάροταλον..., χλωρόν, ἐλατίνεον». 322 «ἰστός νηὸς ἐεικοσόροιο μελένης, φορτίδος, εὐρείης, ητ' ἐκπεράκη μέγα λατῆμα». ο, 406 «(νήσος) εὔζωτος, εῦμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος.» Πίνδ. Ολ. 13, 88 «αἰθέρος; ψυχράξες.. ἐρήμου». Αἰσχλ. ἐπ. 846 «ἐρετῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων». Σοφ. Τρ. 770 «φοινίκες ἐγθρῆς ἐγκίδνης». Εὐρ. Ιππ. 668 «τάλκανες ὡς κακοτυχεῖς γυναικῶν πότυοι». Έκ. 425 «ὢ ταῦτα ἀώρου θύγατερ ἀθλίαις τύχης.» μ. σ. Pflugk. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἀπαντῶσιν ἐνίστε πρδγμ. τοικοῦτα. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2 «χιτῶνας πορφυροῦν, ποδόρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω». ἀν. 5. 4, 25 «δέρατα παχέα, μακρά.» Δὲν ἀνήκουσιν ὅμως ἐνταῦθα τὰ ἐν τῇ §. 405, καταλεχθέντα πρδγμ.

4. Πραγματικὸν ἀσυνδέτον πρέπει νὰ θεωρήσωμεν προσέτι καὶ δταν ἔννοιαι ἀντιθετικαὶ οὖσαι πρὸς ἀλλήλας παράκηνται ἀλλήλαις ἀνευ συνδέσμ., δύναται μάλιστα τοῦτο νὰ συμβῇ διττῶς, καθότι τὸ ἀσυνδέτως συνειρόμενον κῶλον ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν ἡ πρὸς τὸ ἐπόμεν. κῶλον η πρὸς τὸ προηγούμεν. υ, 426 «εὗθι ητοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο· ἥλθε δ' ἐπὶ Νότος, ὥντα.. παντόγιας φερόμην, ὅμα δ' ἡελίφ ἀνιότι ἥλθον ἐπὶ Σχίλλης σκόπελον» ἀντί, καὶ πανυχ. μὲν φερ. δ, 605 «ἐν δ' Ἰθάκη οὗτ' ἥρ δρόμοι εὐρέες, οὗτε τι λειμῶν» αἰγίθοτος» δῆλ. ἐστίν. Ψ, 352 «ἄν δ' ἔναν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐθάλοντο· πάλλ' Ἀχιλεύς». - Διὸ συγνὴ εἴνε παρ' Όμρ. η παράχλειψις τῶν ἐναντιωματικ. συνδέσμ., ἵδικ δὲ συγνή, δταν η ἀντίθεσ. ἐκφέρηται ἐν προτέρ. ει-

σηγουμένη διὰ τοῦ, εὗτε (δῆλ. ὅτε) η̄ δρός. Ω, 146 «ὦς τὸ μὲν ἔξετέλεσσε καὶ οὐκ ἔθέλουσ», ὑπ' ἀνάγκης. Εὖθ' ή φᾶρος ἔδειξεν, ὑφήναστα μέγαν ἴστον.., καὶ τότε δὴ β' Ὁδυσῆς κακός ποθεν ἡγαγε δημών·» =δέ τε δὲ η̄ φ. κτλ. ι, 54. χ, 180. Ψ, 59. — Σοφ. Ἀντ. 1334 «μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν.»=ταῦτα μὲν μέλλοντα, τῶν παρόντων δύμως κατίτι τι πρ. κτλ. Αἴ. 470 «οὐκ ἔστι ταῦτα· πειρά τις ζητητέχ τοιάδ', ἀφ' η̄ς» =πειρά τις δύμως πρέπει κτλ. 966 «οἱ δ' οὖν γελώντων.. κακοῖς τοῖς τοῦδε.., ἐμοὶ πικρὸς τέθηκεν, η̄ κείνοις γλυκύσ.» 1102 «Σπάρτης ἀνέσσων ἥλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν».

5. Ἐν πάσαις δὲ ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσι πρέπει νὰ παρχθεῖσιν ἀσύνδετον κατὰ γαιούμενον. Αὗται εἰσι περίπου αἱ ἔξης·

α) Ὄταν η̄ σχέσις τῶν προτάσ. ήντες ἀρεμοί. Συμβάνει δὲ τοῦτο, α) δταν δύο προτάσ. ήσι μέν γραμματικῶς, παρκείμενκι, λογικῶς δύμως η̄τοι κατ' ἔννοικην η̄ δευτέρα υπερτερεῖ τῆς πρώτης. Ἡ προηγουμένη πρότασ. περιέχει τὴν αἰτίαν (τὸν λόγον) τῆς ἐπομέν., η̄ δὲ ἀσύνδετος ἐπομένη τὸ ἀποτέλεσμα η̄ τὴν συγένειαν. Διὰ ταῦτα παρχλείψ. δὲ τοῦ συνδέσμου η̄ προστιθεμένη εἰς τὴν ἡγουμένην πρότασις, η̄τις διὰ συνδέσμου συνειρομένη θὰ ήτο ἰσοδύναμος τῇ ἡγουμένῃ, ἐξηίρεται ὡς νέκ τις σημαντικὴ καὶ ἔκτακτος στιγμὴ τῆς διηγήσεως Ρ, 50 «ἀδούπητεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεγχε' ἐπ' αὐτῷ. Λίματί οἱ δεύοντο κόρυκι Χαρίτεσσιν δύοτεν». Πίνδ. Ὄλ. 3, 45 «τὸ πόρτω δ' ἔστι σοφοῖς ἀριστον ἀκάρδοις· οὐ μιν διώξω». I, 114. Ν. 4, 69. Π. 1, 88 «πολλῶν τακίκης ἔσσι· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοῖ»= multorum rex es: habes igitur dictorum tuorum et rectorum et falsorum multos testes, έδ. Dissen.

β) Οὕτω τίθεται πολλάκις τὸ ἀσύνδετον, δταν η̄ δευτέρα πρότασ. η̄ καὶ η̄ μετὰ πλείονας προηγουμένας τελευταῖς ἐνρράξῃ ἀποτέλεσμα ταῦτα· πρώτης η̄ τῶν προηγουμέν., η̄ δταν μετὰ μακροτέραν ἀνάπτυξιν, διευκρίνισιν περιλαμβάνηται τελευταῖον συνοπτικῶς τὸ κυρίως περιεχόμενον, η̄ κυρία δῆλ. ἔννοια. Φ, 350 δ' δὲς ποταμὸν τρέψε φλόγα παρμανῶσαν· καλοντο πτελέαν κτλ.» Ψ, 15 «μετὰ δέ σοι θέτις γάρου ἵνερον ὁρτεν δεύοντο ψάμμαθοι κτλ.» Χ, 393. Πίνδ. Π. 2, 49 μετὰ τὴν ἀρχήγησιν περὶ τῆς τιμωρίας τοῦ Υἱονος «θεὸς δταν ἐπὶ ἐλπίδεσι τέκμαρ ἀνύεται κτλ.» 3, 59 κτλ. Πλείονα πρόδημο. ἐκ τοῦ Πίνδ. έδ. Dissen ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 278. Σοφ. Οἰδ. τ. 871 διὰ τῶν ἔξης λέξ. κλείει η̄ στροφὴ, ἐν η̄ ἀπατοῦνται ὑπὸ τοῦ χωροῦ οἱ θρησκευτικοὶ καὶ ηθικοὶ νόμοι· «μέγας ἐν τούτοις (τοῖς νόμοις) θεὸς οὐδὲ γηράσκει», δι' ὧν λέξ. ἀρισταν συγκεφαλαιοῦται τὸ περιεχόμενον δλου τοῦ προηγηθέντος λόγου. Πρᾶτος. τὸ τέλος ταῦτα ἀντιστροφῆς 881. ᾍλ. 673 «τέθηκεν Ὁρέστης, ἐν βραχεῖτ ξυθεὶς λέγω.» Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 19 «οὐκ ἀν πολλὴ ἀμφίθικ εἴη.. τοῖς

έπι ὁρελείχ πεπονημένους ἐπὶ βλάστῃ χρῆσθαι.» μ. σ. Kühn. Ιδ. 3. 11, 1. συμπ. 3. 9. ἑλλ. 3. 1, 26. Κύρ. 4. 3, 5 μ. σ. Born. Οὔτως ἐν τῷ τέλει μακρῆς διηγήσ. ἡ λόγου. Σοφ. Φ. 620 «ἡ-κουστας, φ παῖ, πάντα.» Αἰ. 480 «πάντ' ἀκήκοος λόγον». Ἡλ. 50. Συχνὴ ἴδική πρὸς τοῦτο εἶνε ἡ χρῆσις τῶν δεικτικ. ἀρτωνυμ., ὅπερ οὐδόλως παράδοξον ἐπειδὴ, ὑπάρχει ἐν αὐταῖς νοούμενος δ παραχλειρθεὶς οὖν. Εἶνε ἀληθές, διτὶ δὲν δύναται καὶ νὰ προσ-τεθῇ, ἔνει σύμως αὐτοῦ ἡ ἐκφραστις εἶνε ζωηρά, καὶ δ λόγος συν-δέεται μετὰ τῶν ἀνωτέρω στενώτερον. Σοφ. Ἀν. 191 «τοιοῦσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὐξῶ πόλιν». 207 «τοιστὸν ἐμὸν φρόνημα». 231. Αἰ. 164 «ὑπὸ τοιστῶν ἀνδρῶν θορυβῆ» καὶ ἀλλαχοῦ συχν. Φιλ. 80 «ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ περικέτα τοιαῦτα φωνεῖν», ἔνθα τὸ τοιαῦτα ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου. Οὔτω συ-χνὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ξεν. ἀν. 1. 3, 20 «ἔδοξε ταῦτα». 3. 2, 38. 3. 20. Θουκ. 4, 87 «πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε» περὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 9 «τοὺς τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν πυνθανομένους ἀθέμιστα ποιεῖν ἡγεῖστο» μ. σ. Kühn. 2. 1, 33. ἀν. 1. 10, 18 μ. σ. Kühn. Καὶ ἐπὶ ἀρτωνυμ. ἀραφορικῆς καιμένης ἂντι δεικτικ. Ξεν. ἀπομν. 4. 3, 14 «ἢ χρὴ κατανο-οῦντα.. τιμᾶν τὸ δαμανίον.»

γ) Συχνότατα δὲ καὶ ἐπὶ δεικτικοῦ ἀναφερομένου εἰς προηγου-μέν. ἔννοιαν, ἔνθα δὲν ἐκφέρεται συνέπεια, ἀλλ' ἀπλῶς συνέχεια τοῦ λόγου, καὶ λοιπὸν ἀδύνατο νὰ κητεῖ δέ. Ξεν. ἀν. 1. 1, 9 «Κλέαρχος.. φυγάς ἡνὶ τούτῳ συγγενόμενος δὲ Κῦρος ἡγάσθη» μ. σ. Kühn., οὕτω τὸ ἀνταῦθα 1. 2, 6. 7. 8 κτλ., ἐντεῦθεν 1. 2, 7. 10 κτλ., οὕτω 3. 4, 30 οὕτω τό, οἱ μὲρ Ξεν. ἀν. 2. 1, 6 μ. σ. Kühn. Δύναται δὲ τὸ δεικτικ. νὰ κηται καὶ μακρὰν τῆς ἀρχῆς τῆς προτάσ. Ξεν. ἀν. 1, 4, 16 «ἀκούσαντες ταῦτα». 1. 8, 9. 3. 5, 12. 4. 4, 19 «ἀκούσασι τοὺς στρατηγοῖς ταῦτα». Πλ. Πρωτ. 315, ε «ἔδοξε ἀκοῦσαι ἔνομα πατὴ εἶναι Ἀγάθω-να» μ. σ. Stallb.

δ) Ἡ ἀσυνδέτως ἐπομένη πρότασ. δείκνυσι τὴν *aictar* τῆς ἥγουμέν. Σοφ. Φ. 667 «θάρσει» παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγά-νειν καὶ δόντι δοῦναι». Οἰδ. Χ. 741, «ἴκοῦ πρὸς οἴκους» πᾶς σε Καδμείων λεώς καλεῖται. Οἰδ. τ. 1061 «μηδὲ.. ματεύσῃς τοῦθι» ἀ-λις νοσοῦσ' ἐγώ.» Αἰ. 581. 1105. Συνηθέστατον δὲ εἶνε τὸ ἀ-σύνδετον, ὅταν ἡ δευτέρη πρότασ. ἦν πρότασ. ἐπεκηγηματική, ἢτις ἀλλως εἰσηγεῖται διὰ τοῦ γῆρας ἡ καὶ διὰ τοῦ ἄρα = δῆλα δῆν, δηλονότι (§. 509, 5). Ἡ δευτέρα πρότασ. ἐπεκηγεῖται καριέ-στερον διτι ἐν τῇ προηγηθείσῃ ἐξηνέγθη γενικῶς μόνον ἡ ἀσορί-στως ἡ καὶ ἀσαρφῶς. Ψ. 654 «πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἀε-θλῶν» ἡμίονον ταλλικρόν ἄγων κατέδησ' ἐν ἡγῶν». Β. 217 «αι-σχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἱλίου ἡλθεν· φοικός ἔην, χωλὸς δὲ ἔτερον πόδις κτλ.» Ω. 608 «οὐνεκ' ἄρα Δητοὶ ιτάσκετο καλλιπαρήσων».

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛΑ ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 66

φῆ δοιώ τεκέειν, ἡ δὲ αὐτὴ γείνατο πολλούς». Ν, 46 «Ἄλλα
Ποσειδάνων.. Ἀργελους ὅπτωνε..» *Alecto* πρώτω προσέφη». Ζ,
174. Ψ, 420. Πίνδ. Ολ. 2, 44 «ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις; Κάδ-
μοιο κούραι, ἔπαθον αὖ μεγάλα, πένθος δὲ ἔπιτνεν βροῦ κρεσσόνων
πρὸς ἀγαθῶν. Ζώει μὲν ἐν Ὁλυμπίοις, ἔποθανοῖς βρόμῳ κερχυ-
νοῦ τανυέθειρα Σεμέλα». Ξεν. ἀν. 3. 1, 11 «μικρὸν δὲ ὑπονο
λαχῶν εἰδεν ὄντες ἔδοξεν αὐτῷ.. σκηπτός πεσεῖν κτλ.» μ. σ.
Κühn. εἰς 5. 4, 34. 5. 7, 29 «οἷς δέ.. δικιπεπράχξαν οἱ..
στρατηγοί, σκέψασθε. Ζήλαρχος μέν.. οἰχεται ἀποπλέων». 5. 8,
21. 6. 1, 8. Κύρ. 8. 1, 6. Πλ. νόμ. 708, b μ. σ. Stallb. Ἐπὶ
τῶν παρομοιώσεων, αἵτινες χρησιμεύουσι πρὸς ἐπεξήγησιν τοῦ
προηγουμένου. Πλ. πολ. 557, ε «κινδυνεύει καλλίστη αὕτη τῶν
πολιτειῶν εἶναι· ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον.., οὔτω καὶ αὕτη πᾶσιν
ἥθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἢν φαίνοιτο» μ. σ. Stallb. καὶ
εἰς Γοργ. 448, ε. Οὔτως ιδίᾳ, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ προτάσσ. κῆται
δεικτικὸν προπαρακευαστικόν οἷον τοῦτο, τόδε, οὔτως, ἀδει κτλ.
Καὶ παρ' Ὄμρ. οἷον ι, 511. Πλ. Γοργ. 450, α «καὶ μήν καὶ
αἱ ἄλλαι τέχναι οὐτως ἔχουσιν, ἔκαστη αὕτων περὶ λόγους; ἔστι»
μ. σ. Stallb. ἀπολ. 25, b μ. σ. Stallb. Ξεν. ἀν. 2. 2. 2. 5. 6,
32. Κύρ. 6. 2, 27 μ. σ. Born. ἀν. 3. 2, 19 «ἐν μόρῳ προέ-
χουσιν ἡμᾶς οἱ ἴππεις, φεύγειν αὐτοὺς ἀσφαλέστερόν ἔστιν η ή-
μῖν». 7. 1, 26 «ἐνθυμεῖσθε, ἡ ἔσται ἐντεῦθεν· πολέμοις μὲν
ἐσόμεθα». Καὶ μετὰ ἀγαφορικόν, π. χ. Θουκ. 6, 11 «ὅπερ νῦν..
πεπόνθατε· διὰ τό.. περιγεγενῆσθαι .. καὶ Σικελίας; ἐρίσθεν».
Ἄλλα καὶ ἐνταῦθα αἵτια τούτου δύναται νὰ ἔνε τὸ ζωηρὸν τῆς
ἐκθέσεως. Δημ. 4, 14 «καὶ δὲ πειράσομαι λέγειν, δειθεὶς διώπων,
διὰνδρες Ἀθηναῖοι, τοσοῦτον· ἐπιειδὲν ἔπαντα ἀκούστητε, κρίνα-
τε, μὴ πρότερον προλαμβάνετε» μ. σ. Bremi. Κανονικῶς τίθε-
ται διὰ γάρ μετὰ τοικῦτα προπαρακευαστικά δεικτικά (§. 544,
1). Χρῆσις προσέτι τοῦ ἀσυνδέτου γίγνεται μετὰ τάξις ἀκρότος. οἷον
τεκμήριον δέ, μεθ' ἡς συγγάκις ἐπὶ ἵππης τίθεται διὰ γάρ (§. 544,
1). Ξεν. κυνηγ. 5, 31 «τεκμήριον δέ, ὡς ἐλαφρόν ἔστιν· ὅταν ἀ-
τρέμηξ» μ. σ. Sauppe. ἀν. 1. 9. 20. Θουκ. 2, 50, - Οὔτω δὲ
συνείρονται πολλάκις ἀσυνδέτως καὶ μετὰ μείζονος ἐμφάσεως
γνῶμαι καθολικαὶ, αἵτινες ὡς τὸ πολὺ εἰσηγοῦνται διὰ τοῦ τοῦ
(§. 507, 4) χρησιμεύουσι δὲ ἐπ' ἵππης αὕτης καὶ πρὸς ἐπιθετι-
κώσιν προηγηθείστης ἐνοίκας. Σοφ. Ἀντ. 1195 «τὸ γάρ τε μεταλλάσ-
τοιμ' ἂν, ὃν ἐς ὕστερον φεῦσται φρονούμεθα; ὅρθὸν ἀλήθειαν ἔσει».
Αἴ. 714. Ἡλ. 61.

ε.) Ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ χρῆσις τοῦ ἀσυνδέτου καὶ ὅταν διαχόη-
μη προηγηθὲν ἐπαγαλαμβάνηται διὰ ἄλλων λέξης. οὔτως, ὥστε
τὸ πρότερον γενικῶς ῥήθειν ἀραιτύσσεται καὶ ἐπεξήγεται ἀκρι-
βέστερον. Πλ. Πρωτ. 340, ε «καὶ εἰμί τις γελοῖος ἵτρος· ἰώμε-
νος μείζον τὸ νόσημα ποιῶ». Ιδει ἀν. 5. 4, 34 μ. σ. Kühn. Ἐν

τῇ ποιήσει ὅμως ἡ δί' ἄλλων λέξι. ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ διανοήμ. ἀνευ συνδέσμου γίγνεται πολλάκις μετὰ ῥητορικ. ἐμφάσεως. Πίνδ. Ὁλ. 1, 52 «έμοι δ' ἀπορα γαστρίμαργον μακάρων τὸν εἰπεῖν· ἀφίσταμαι.» 9, 40 «μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτα». ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χωρὶς ἀθυνάτων.» Πλείονα πρόδημ. ἐκ τοῦ Πινδ. Ἡδ. Dissen ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 274. Σοφ. Τρ. 1082 «ἔθαλψεν δὲ της σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὖ, διῆξε πλευρῶν.» 210. Φιλ. 304.

b.) Φυσικὸν εἶνε τὸ ἀσύνδετον, ἐὰν ἐπαναλαμβάνηται προηγουμένη τις λέξις ἢ ἀντὶ αὐτῆς ἑτέρα συνώνυμος. Ξεν. Ἀν. 3, 2, 33 «καὶ διφ. δοκεῖ ταῦτα, ἀντεινάτω τὴν χεῖρα. Ἀνέτειναν ἐπαντες». 4, 6, 21. 5, 6, 33 «καὶ διφ. δοκεῖ. ταῦτα, ἀράτω. τὴν χεῖρα. Ἀνέτειναν ἐπαντες». 7, 3, 6.

c.) Δύναται προσέτι νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ αὐτὸν ἢ καὶ ὅμοιον διανόημα οὗτως, ὥστε ἀντὶ τοῦ συμπλεκτικ. συνδέσμ. τὲ ἢ καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρώτη (σπαν. ἡ τελευταία) λέξι. τῆς πρώτης προτάσ. Η ἐπανάληψις αὔτη (ἢ ἀραφορά) ἔχει πάντως χαρακτηρικὰ ῥητορικὸν καὶ ἀνήκει εἰς τὸν πλήρη πάθους λόγον, θ, 322 «ἡλθε Ποσειδάων γαιόχος, ἡλθε ἐριούνης· Ἐρμείας, ἡλθεν δὲ ἀντὶς ἐκάρεργος Ἀπόλλων.» Σοφ. Φιλ. 63, ἐνθι πέντε προτάσ. ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἔχουσιν εἰσαγωγικὸν τὸν δι. Ἀντ. 782. χορ. «Ἐρως, δις ἐν κτήμασι πίπτεις, δις ἐν μαλλακαῖς παρειαῖς νεάνιδας ἐννυχεύεις.» 1048 «ἄρ' οἴδεν ἀνθρώπων τις, ἕρχ φράζεται.» Οἰδ. κ. 204 χορ. κύδασον, τίς ἔφυς βροτῶν, τίς δι πολύπονος ἔγγη, τίν' ἀν σοῦ πατρίδι ἐκπυθούμαν,» μ. σ. Wunder. Πλ. Γοργ. 510, σ. «οὗτος μέγα ἐν ταύτῃ τῇ πόλει δυνάστεται, τοῦτον οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει». Αἰσχυν. 3, 137 «Θερζῖται τὴν συμμαχίαν ἡμῖν ἐποιησαντο οὐ διὰ τὸν καιρὸν, οὐ διὰ τὸν φόδον.., οὐ διὰ τὴν δμετράν δόξαν, ἀλλὰ διὰ τὰς Δημοσθέους δημηγορίας.» 198 «ὅστις δ' ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν ψῆφον αἰτεῖ, νόμον αἰτεῖ, δημοκρατίαν αἰτεῖ,» μ. σ. Bremer. 202 «ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς.»

d.) Φυσικώτατον ἔστι τὸ ἀσύνδετον, διταν ισχυραὶ ἀγτιθέσεις παράκηνται ἀλλήλαις ἀμέσως. Πλ. Φαίδρ. 278, δ «ἄνω κάτω στρέφων» μ. σ. Stabll., διπερ παρίστησι τὴν ἀντίθεσιν ἴσχυροτέραν τοῦ, ἄρω καὶ κάτω (Πλ. Σοφ. 242, α), ἢ τοῦ ἄρω τε καὶ κάτω (Πλ. Φιλ. 43, α). δύναται δὲ νὰ παρχεῖ πηταὶ δι σύνδεσμος, διότι ἐκτελεῖται δι' αὐτῶν τῶν ἀντιθέσ. Σοφ. Ἀντ. 1079 «ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.» Αρισφ. βζτ. 861 «δάκνειν δάκνενσθι.» Ξεν. Κύρ. 7, 1, 38 «προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν ἐώθοιντο, ἐπτιον ἐπαίοντο» μ. σ. Breitenb. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. bona mala, aequa iniqua, honesta turpia κ. τ. τούτη δι. Ἡδ. Kühn.

λατ. Γραμμ. §. 138 b, c). Οὕτω πως καὶ δέται εἰ ἀντιθέσ. ἀπαρθιμῶνται ἀρά ζεύη. Πλ. Πρωτ. 319, d «πλούσιος πένης, γενναῖος ἀγενῆς,» μ. σ. Stallb. Kic. Tusc. 1. 26, 64 «omnia, supera infera, prima ultima media» Kuhn.

ε) Φυσικὸν πάντως ἔστι τὸ ἀσύνδετον καὶ δέται δ λόγος μεταβαίνη εἰς near ἔννοιαν. ι, 19 «αὐτὸς δὲ διομή πρώτον μυθήσομαι, δῆρα.. Εἴη' Ὄδυσσες». 39. λ, 321. 326. Α, 193 «εἰος δ ταῦθι ὄφεινε κτλ.» Δ, 220 «δῆρα τοὶ ἀμφεπένοντο κτλ.» Β, 87 «ἡτε τέθνειε εἰσι μελισσάνων κτλ.» Συχνότατον πάλιν, δέται ἡ πρότατη. εἰσάγηται διὰ λέξης συνδεδεμένης μετά τοῦ μέρη, κ, 80 «έξημαρ μὲν ὅμιλος πλέομεν». μ, 341 κτλ. Πλ. Φειδ. 91, ε «ἄλλ' ἵτεον, ἔρη. Πρώτον με ύπομνήσατε ἢ ἐλέγετε κτλ.» μ. σ. Stallb. πολ. 412, ε «ὅτι μὲν πρεσβυτέρους κτλ.» Πρωτ. 338, ε «ἄλλαζ δὴ βελτίονα ἡμῶν ἡρήσεσθε· τῇ μὲν ἀληθείᾳ κτλ.» Ξεν. οἰκ. 11, 24 μ. σ. Breitenb. «Η δέται δ λόγος διακρίπτηται ἀποτόμως. Πίνδ. Όλ. 2, 83 «πολλάζ μοι ὑπ' ἀγγικῶνος ὥκειν βέλην ἔντι φαρέτρας φωνάντων συνετοῖσιν». 9, 35. 80. Πύθ. 10, 4. 51. Νέμ. 3, 26 καὶ ἀλλαχοῦ, ἔδ. Dissen ἐν τ. χωρ., τούτ. σ. 279. «Η δέται δ τίπος τοῦ λόγου αἰτίνης μεταβάλλεται, δέται π. χ. δ λόγος μεταπίπτῃ εἰς προτροπήν» οἶον Σοφ. Φ. 533. Οἰδ. τ. 46. Ξεν. ἀν. 3. 1, 24, 6. 5, 21, ἡ εἰς προσφώνησιν οἶον Σοφ. Φ. 952. Ξεν. ἀπομν. 3. 4, 12 «μὴ καταφρόνει» ξντὶ μὴ καταφρ. αὐτρ. μ. σ. Kühn., ἡ δέται δ λόγος συγκριται ἐξ ἐρωτήσ. καὶ ἀπαντήσ. διαδεχομένων ἀλλήλας, τὸ κατηγορικὸν ὅμιλος φῆμα ἡ μετοχὴ τις λαμβάνη τὴν πρώτην θέσιν τῆς προτάτης. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 43 «ἐπήροντο. «Ην δὲ γενώμενά τοι φίλοι, τί ἡμεν ἀξιώσεις γρῆσθαι; Ἀπεκρίνετο δὲ Κ. Εὖ ποιεῖν καὶ εὖ πάσχειν». 8. 4, 27. ἀν. 2. 1, 23 μ. σ. Kühn. 3. 4, 42. 4. 1, 20. 7. 3, 32.

ƒ) Πρέπει τέλος νὰ μηνησθῶμεν καὶ τῶν περὶ Ὁμηροῦ πολλάκις ἀπεκτνώντων ἀσυνδέτων ἐπὶ τῶν αὐτέται καὶ εἰρην., μετὰ φῆμα δηλοῦν κίνησιν, κανονικῶς δὲ τοῦ Θῆ. Καὶ ταῦτα πρέπει νὰ συγκριτείγουνται ἐν τοῖς αὐτέται τὸ φυνόμ. ἀσυνδέτοις, ἐπειδὴ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἡ σύνδεσις γέγνεται διὰ τοῦ αὐτέται, ἐν δὲ τῷ διευτέρῳ διὰ τοῦ φήμη. εὑρίσκειν καὶ τῆς συνδέσεως τούτου μετὰ φῆμη. κινήσ. σημαντικοῦ, καθότι τὸ εὑρίσκειν δηλοῦται ὡς ζητεσσος συνέπεια τῆς πρός τινα ὡρισμένον σκοπὸν ἐπιγειειζομένης κινήσ. Δ, 69 «Ὦς ἔρατ», οὐδὲ ἀπίθητε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε αὐτέται' Ἀθηναίην.. προσημάδα». Δ, 105. Ε, 841 κ.τ.λ. - Λ, 196 «ἥη δὲ κατ' Ἰδαίων ἐρέων εἰς "Ιτιον ιρόν" εἰρή νιδν Πριάμοιο» = ἔτη δὴ Ἡρ. ακτὰ διατηχήτων τοῦ Διός, ἵνα εἴρη τὸν Ἐκτορά. Ε, 167. Ο, 237. κ, 252 «ἥμεν, ὡς ἐκέλευσε, διὰ δρυμά.. εἰρημεν.. δώματα καλά». Συνδέονται δὲ μετὰ τοῦ αὐτέται καὶ ἔτερος ἐπιφρήμη. δηλοῦνται χρονικὴν συνέπειαν οἶον είτα καὶ ε-

πειτα. Πολλάκις δὲ προφήτης ὅμηρος ἡ σύνδεσις ὑπάρχει καὶ ἐν δευτερευόσῃ προτάσσῃ, μετὰ τοῦ εἰπεῖν (=δέτε). Ψ, 62 «Πηλείδης δ' ἐπὶ θινί.. κεῖτο.. εὗτε τὸν ὄπνος ἔμκρηπτε κτλ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

B'. ὑπόταξις

§. 547. Κυρία καὶ δευτερεύουσα πρότασις.

1. Ὄταν προτάσσεις, αἵτινες πρὸς ἀλλήλας συνδεόμεναι παριστάνουσιν ἐρότητα διανοήματος, συγχετίζωνται πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸ ἔκυτον περιεχόμενον οὕτως, ὥστε ἡ μία συνείρεται πρὸς τὴν ἑτέρην ὡς μέλος ἑζητημένον καὶ ἀπλῶς συμπληρωτικόν, ἡ οὕτως ὕστε ἑξητᾶται ἀπὸ ἐκείνης καὶ φέρεται ὑπ' αὐτῆς, καὶ καὶ λοιπὸν ὅταν ἀμφότεροι συμπλέκωνται πρὸς ἀλλήλας στενώτατα, τότε ἡ πρὸς ἀλλήλας σύνδεσις ἐκφέρεται ὑπὸ τῆς γλώσσης διττῶς. *Π* δῆλον ἀρίστης ἡ γλώσσα τὴν ἐσωτερικὴν (λογικὴν) σχέσιν τῶν προτάσσων καὶ συνείρει ταύτας ἡ ξένη συνδέσμου τινὸς ἡ διά τινος τῶν παρατακτικῶν συνδέσμου. οἷον τέ, δε κτλ., καὶ οὕτος εἶναι ἐν ταῖς γλώσσαις ὁ ἀρκτικὸς συμπλεκτικὸς τύπος τῶν προτάσσων. (§. 517) οἷον τὸ ἔαρ ἐπεγένετο, τὰ δένδρα θάλλει· τὸ ἔαρ ἐπεγένετο, τὰ δένδρα θάλλει· ή, τὰ δένδρα θάλλει, τὸ ἔαρ ἐπεγένετο· τὰ δένδρα θάλλει, τὸ δέ ἔαρ ἐπεγένετο. *Ιδ* Ζ, 147, §. 518, 7. *Η* ζητεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐσωτερικήν σχέσην τῶν προτάσσων. δι' ίδιων συνδέσμου. δηλούντων τὴν σχέσην ταύτην οἷον τῶν, γάρ, οὐν, ἀρα κτλ. οἷον τὰ δένδρα θάλλει· τὸ γάρ ἔαρ ἐπεγένετο· ή, τὸ ἔαρ ἐπεγένετο· τὰ δένδρα θάλλει. *Η* τέλος ζητεῖ νὰ παρακοστήσῃ διὰ τῆς συνδέσης τῶν προτάσσων, διὰ τὴν πρότασιν, ἡ περιέχουσα κατὰ τὸ ἐκαυτῆς περιεχόμενον ἀκριβέστερον ἀπλῶς προσδιόρισμον. ἡ συμπλήρωμα τῆς ἑτέρκαι, ἑξαίρεται σαφῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ητοι καὶ κατὰ τὸν τύπον, διὰ τὸ μὴ αὐτοτελέον, διὰ ἑζητημένον καὶ ὡς προσδιορίζοντας ἡ συμπληρωτικὸν μέλος τῆς ἑτέρκαι· οἷον διεῖ τὸ ἔαρ ἐπεγένετο, τὰ δένδρα θάλλει· ή τὸ ἔαρ ἐπεγένετο, ὥστε τὰ δένδρα θάλλει. Τὴν σύνδεσιν ταύτην, ἐν ἡ γλώσσα λαμβάνει τὴν ἀληθινὴν ἐκαυτῆς τελειοποίησιν, κακοδημενην σύνδεσιν καθ' ὑπόταξιν.

2. *Η* ϕύσις λοιπὸν τῆς καθ' ὑπόταξιν συνδέσην. κεῖται ἐν τούτῳ, διὰ τὴν συγχωνεύονται διὰ ταύτης διὸ ἡ καὶ πλειονες προτάσσῃ, εἰς μέτρα, καθότι πρότασις τις περιλαμβάνει ἐν ἐκαυτῇ τὴν ἑτέρκαι ἡ τὰς ἀλλας, αἵτινες ἐκφράζουσι κατὰ τὸ ἔκυτον περιεχόμενον προσδιορισμὸν ἡ συμπλήρωμα καυτῆς, ὡς τοικάντα μέρη ἡ μέλη ἀπὸ καυτῆς ἑξαρτώμενα καὶ οἰνοντα ὑπὸ ταύτης φερόμενα, ὥστε ἡ-

παντα ταῦτα παριστάνουσι μίχη δργανικήν τοῦ τύπου ἐνότητα καὶ ἐκφράζουσιν ἐν μόνον τοῦ λέγοντος δικτύημα.

3. Τὴν πρότασιν, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ ἑτέρα ὡς μέλος συμπληρωματικὸν ἢ προσδιορίζον, καλοῦμεν πρότασιν κυριαρ, τὴν δὲ συμπληρωτικὴν ἢ προσδιορίζουσαν πρότασ. δευτερεύοντα, ἀμφοτέρας δὲ δμοῦ εἰλημένας πρότασιν (λόγος) σύνθετον π. χ. «ὁ ἀνήρ, ὅστις ἦλθεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ἀνήγγειλε τῷ Κύρῳ, ὅτε νῦν ἔγένετο, ὅτι ὁ ἔχθρος ἔφυγε», τό, ὁ ἀνήρ ἀνήγγειλε, πρότασ. κυρια, καὶ δὲ λοιπαὶ δευτερεύονται. Πᾶσα δὲ κυρία πρότασ. ἀναφερομένη εἰς ἄλλην καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτωμένη γίγνεται ὡς πρὸς ταῦτην δευτερεύοντα π. χ. ὁ Ξενοφῶν διηγεῖται, θτι ὁ ἀνήρ, ὅστις ἦλθεν ἐκ τοῦ στρατοῦ, ἀνήγγειλε κτλ.: οὗτως ἐπὶ ἵσης καὶ πᾶσα δευτερεύοντα, ὅταν ἐκ ταύτης ἀναπτύσσωνται νέαι δευτερεύονται προτάσ., θεωρεῖται ὡς πρὸς ταῦτας κυρία: οἷον ἐτε ἔλασ παρὰ Κύρου τὴν ἀγγελιαν, ὅτι ὁ ἔχθρος ἔφυγε.

4. Πᾶσα δευτερεύοντα πρότασ. ἐκφράζει μὲν ἐπὶ ἵσης καὶ διανόμημά τι, καὶ περιέχει τὰ κύτα συστατικά, ἔτινα εἰνεἄννγκατά πρὸς τὸν σχηματισμὸν καὶ τῆς κυρίας (ύποκείμ. δῆλ. καὶ κατηγορούμενον), καὶ παρίστησιν ἐπομένως κατὰ τοῦτο τελείαν πρότασ., τὸ ὑπὸ ταύτης ὅμως ἐκφερόμενον δικτύημα δὲν κεῖται καθ' ἔκυρο, οὐδὲ εἰνε ἀνέξαρτητον, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἐν μέλος τῆς κυρίας προτάσ., ἀκριβέστερον δῆλ. αὐτῆς διορισμ. η συμπλήρωμα.

5. Ἐπειδὴ δὲ αἱ δευτερεύονται προτάσ. εἰσὶ διοριστικὰ μόνον ἢ συμπληρωματικὰ μέλη τῆς κυρίας καὶ ἐπομένως παριστάνουσιν οἵονει ἐννοιας μόνον ὑπὸ τὸν τύπον προτάσ., λισσοδυναμοῦσι διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν γραμματικὴν κύτων πρὸς τὴν κυρίαν πρότασ. σχέσιν, πρὸς τὰ μέλη τῆς ἀτ.λῆς προτάσ. Ήτοι τὰ συστατικά αὐτῆς, ἔτινα ἐκφράζονται διὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τοῦ ἐπιθέτου καὶ ἐπίρρηματος, διὸ ὑποδιαιροῦνται εἰς προτάσ. οὐσιαστικάς, ἐπιθετικάς καὶ ἐπίρρηματικά¹⁾). Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ δευτερεύονται προτάσ. ἐν τῷ συνθέτῳ λόγῳ ἔχουσι τὴν κύτην γραμματικ. δύναμιν, οἷον ἐν τῷ ἀπλῷ λόγῳ ἔχουσι τὸ οὐσιαστικ., ἐπιθετικ καὶ ἐπίρρημα, δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ αὗται ὡς περιγραφικοὶ ἀντικαταστάται τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἐπιθέτου καὶ ἐπίρρηματος. Ως δὲ ταῦτα συγχέτεται ἀναπτύσσονται εἰς δευτερεύοντα. προτάσ., οὕτω καὶ αὗται συγχά ἐπανάγονται εἰς οὐσιαστικ., ἐπίθετον ἢ ἐπίρρημα.

6. Ἐν ἐντελῶς ἀνεπιτυγμένῃ ἀπλῇ προτάσει διακρίνομεν τέσσαρα συστατικά²⁾ ύποκείμενος, ἐπιθετικόν, ἐπίθετον, κατη-

1). Τὴν θεωρίαν ταῦτην τῶν προτάσ. ξήθει πρώτος δὲ πλείστου λόγου δῆλος διὰ τὴν γερμανικ. γραμματικ. γλωσσολόγος S. H. A. Herling, τὸ δὲ ίδιο τὴν ὑπὸ αὐτοῦ σύνταξις der Deutschen Sprache II. Theil.

γροφημα) ἀρτικελμενορ, ἐπίρρημα καὶ κατηγορημένον. Λπαντα
δὲ τὰ οὐσιαστικὰ ταῦτα ἔξαιρέσει τοῦ βόμβατος (κατηγορου-
μένου), διπέρ αὐθὶ βάσις τῆς προτάσ., ἐφ' ἣς ἐρείδονται τὰ
λοιπὰ συστατικὰ τῆς προτάσ., οὐδεμίκιν ὑφίσταται μεταβολ.
λὴν, ἐκρρήξονται διὰ δευτερευουσῶν προτάσ. a) Πρότασ.
οὐσιαστικὴ ὡς ὑποκείμενον· διὰ Κύρος τοὺς πολεμίους ἐρίκησε,
ἐπηγγέλθη. - b) Πρότασ. ἐπιθετική ἀρδα μὴ ἔγειτε, Μοῦσα,
πολύτροπος, δε μάλα πολλὰ πλάχθη. - c) Πρότασ. οὐσιαστικὴ
ὡς ἀρτικελμενορ· οὗτοι ἐπήγειραν, διὰ Κύρος τέθρηκεν. - d)
Πρότασ. ἐπιρρηματικὴ ὡς ἐπίρρημα ἢ ἐκφρασ. ἐπιρρηματικὴ ἦτοι
προθεσμία ρ.τ. ἔχειται πτώσεως ἐπειδὴ ἐτελενηθεῖσαρεῖος, Τισσαφέρ-
ης διαβάλλει τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφόν. Διὸ πολλάκις κεῖται
δευτερεύουσῶν πρότασ. πρὸς τῷ ἀπλῷ μέλει προτάσ. ἐν τῇ αὐτῇ
σχέσει. Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 12 «διηγεῖτο ταῦτα τε καὶ ὅτι
αιτιώταται κύτον.» Ηλ. πολ. 496, ε «τῶν πολλῶν ἵκανῶς
ἰδόντες τὴν μαρτιανήν καὶ διὰ οὐδεὶς κύτων οὐδὲν ὑγιὲς πράττει.»

7. Εἰς τὰς οὐσιαστικὰς προτάσ. ἀνήκουσι καὶ αἱ ἔξηρημέ-
ναι (πλάγιαι) ἐρωτηματικ. προτάσ., ἐπειδὴ καὶ αὗται εἶνε ἀν-
τικείμ. τοῦ συντακτικοῦ βόμβου. οἷον ἡρώτα, εἰ ὁ ἐμὸς πατὴρ
ἐπανῆλθεν, ἦτοι περὶ τῆς ἐπανόδ. τοῦ ἐμοῦ πατρός. ἔδειξεν, τίς
τὴν συνομιώσιν ἐποίησεν, ἦτοι τὸν κλητιὸν τῆς συνωμοσ. ἔγραψέ
μοι, πότε ἀπελεύσεται, ἦτοι τὸν χρόνον τῆς αὐτοῦ ἀπελεύσ.
ἔγραψέ μοι, οὐ νῦν ἐγένετο, ἦτοι τὸν τόπον τῆς μάχης αὐτοῦ.
Ἐπειδὴ δημοσ. ἡ διδασκαλία περὶ τῶν ἔξηρημένων καὶ ἡ περὶ
τῶν ἀνεξηρτήτ. ἐρωτηματ. προτάσ. πολλαχῶς συμπλέκονται ἀλ-
λήλαις, θά συμπεριλάβωμεν ἀμφοτέρ. δημοσ. καὶ θά πραγματευθῶμεν
αὐτὰς μετὰ τὴν ἀνάπτυξ. τῶν δευτερευουσῶν προτάσ. ἐν Ιδιαι-
τέρῳ κεφαλαίῳ (§§. 587—591).

8. Ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἄλλως δὲν εἶνε τόσφ συχνὴ
ἡ χρῆσ. τῶν δευτερευουσ. προτάσ. ὡς ἐν ἄλλοις γλώσσ., οἷον
τῇ γερμαν., ἐπειδὴ ἡ ἐλλ. γλώσσα, ὡς συνθετικὴ ποιεῖται
χρῆσιν πολλάκις τῶν μετοχῶν ἀντὶ τῶν δευτερευουσ. προτάσ.,
ἐνῷ ἡ γερμαν., ὡς γλώσσα ἀναλυτικὴ, καθὼδ ἐστερημένη με-
τοχικῶν, μετεχειρίζεται τὰς δευτερευούσ. προτάσ. Διὰ τῆς
χρῆσ. δὲ τῶν μετοχ. ἡ ἐλλ. γλώσσα ὑπερτερεῖ μὲν πολὺ τῆς
γερμαν. κατὰ τὴν συντομίαν, ζωρότητα καὶ εύκολίαν τῆς
ἐκρρήξ., κατὰ τὴν ἀκρίβειαν δημοσ. μειονεκτεῖ αὐτῆς, ἦτις ἀνε-
πτύχθη ὡς γλώσσα κριτικὴ οὕτως, ὡς καὶ ἐκείνη ὡς γλώσσα
ποιητική. Ἐπειδὴ, ἐνῷ αἱ μετοχαὶ δηλοῦσι τὴν σχέσιν ἀδριστον
μόνον, αἱ δευτερεύουσ. προτάσ. παριστάνουσι ταύτην σαφεστά-
την, καθότι οὐ μόνον διὰ τῶν εἰσαγωγῶν. συνδέσμων δηλοῦται
ἀκριβῶς δ διάφορος τρόπος τῆς σχέσ., ἐν ἣ κεῖται ἡ δευτερεύ-
ουσα πρὸς τὴν κυρίαν πρότασ., ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σχηματισμοῦ

τοῦ δῆμου. ἐκφέρεται ἡ τε χρονικὴ καὶ ἐγκλιτικὴ σχέσ., ἐν ᾧ διάτοπος οὗτος ὑπάρχει κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ λέγοντος.

9. Τὴν σχέσιν τῆς ὑποταγῆς, ἐν ᾧ εὑρίσκεται ἡ δευτερεύουσα πρὸς τὴν κυρίαν, ἡ γλῶσσα δηλοῖ διὰ συνδέσμων, οὓς καλοῦμεν συνδέσμην. ὑποταγῆς, ἡ ὑποτάσσοντας (συναπτικοὺς) κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς παρατακτικοὺς (συμπλεκτικούς). Οἱ ὑποταγαγεῖς ήτοι οἱ συναπτικοὶ σύνδεσμοί εἰσιν αἱ προθέσ. τρόπον τινὰ τῶν προτάσ., καθότι, ως αἱ προθέσ. δηλοῦσι τὰς σχέσ. τῶν μερικῶν ἔννοιῶν (ἥτοι οὐσιαστικῶν), οὕτω καὶ οἱ συναπτικοὶ σύνδ. τὰς σχέσ. διολκήρων διανοημάτων (προτάσεων). Εἰς τοὺς ὑποταγεῖς συνδέσμην ἀνήκουσι καὶ αἱ ἀγαφορικ. διτωρυμ., αἵτινες ἐν ταῖς ἐπιθετικ. προτάσ. ἔχουσι τὴν σημασ. τῆς κλίσεως ἐπιθέτου ἡμετοχῆς. Αἱ ἀναφορικ. ἀντωνυμ., καθώς καὶ οἱ λοιποὶ συναπτικοὶ σύνδεσμοι. ήσαν ἀρκτικῶς σχεδὸν ἔπαντα ἀνταποδοτικὰ ήτοι ἀναφορικά, καίμενα ἐν ἀμοιβαῖς σχέσει πρὸς τὰ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. δεικτικά. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ουσιογείζονται πρὸς ἀλληλα ως δύο μέλη, καλά, (καλοῦνται δὲ τὰ ἀντιποδοτικὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄρθρα, articula, ως συνάπτοντα μέλη μιᾶς συντακτικῆς περιόδου), εἰσιν ἀπιτηδειστατὰ ἵνα δηλώσωσιν ἀριστα τὴν ὀργανικὴν σύνδεσιν τῆς δευτερευούσ. προτάσ. μετά τῆς κυρίας. ΙΙ. Χ. οὗτος ἀστιγ. διατήρ., ὃν εἶδες. Τὸ δόρον, δὲ ἀρθεὶ ἐτῷ καῆπι, καλλιστόν ἔστι. "Ἐλεῖξε τοῦτο, δτε (ἀνθ' οὐ δ "Ομρ. δύναται νὰ εἴπῃ καὶ ο) διατρωπος ἀθάρατος ἔστιν. Τοῖος, ολος δωφ.. τοσούτῳ. "Ως προέλεκα, οὐτως ἐγέρετο. Οὐτω καλῶς πάγτα ἐπράξει, ὥστε ἐπαίρουν μεγίστου ἀξίος ἦν. "Οτε ὁ Κύρος ἦλθε, τότε πάγτες μεγάλως ἐχάρησαν. "Εμεινε μέχρι τούτω, οὐδὲ βασιλεὺς ἀπῆλθεν. Πολλακίς δὲ ἀντὶ τοῦ ἑνὸς τῶν δύο ἀντιστοιχούντων ἀλλήλοις ἀνταποδοτικῶν τύπων τίθεται ἔτερος τις κατὰ τὸν τύπον μὲν διάφορος, κατὰ τὴν σημασίαν δύμως συγγενής· οὕτω π. χ. ἐναλλάσσονται πρὸς ἀλληλα παρ' Ὀμρ. χιλιάκις τά, δτε καὶ τάφρα (ἀντὶ τότε) δφρα.. τότε (ἀντὶ τόφρα) δημος.. τότε (ἀντὶ τῆμος) κ. τ. λ. Δύναται δὲ ἐπὶ λόγου νὰ τεθῇ καὶ οὐσιαστικὸν ἀντὶ τοῦ δεικτικ. ἀνταποδοτικοῦ· οἷον ἐτούτῳ τῷ χρόνῳ, δτε (ἀντὶ τότε, δτε). Οὐδὲν ήττον δύμως δὲν ἐκφέρεται ως ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ δεικτικὸν ίδιαιτέρως, δταν δὲν πρέπη νὰ ἐξαρθῇ μετ' ἐμφάσεως ἡ ἀμοιβαῖς σχέσις· οἶον ἐλεῖξε, δτε ὁ ἀνθρωπος ἀθάρατος ἔστιν. Καλῶς πάγτα ἐπράξει, ὥστε.. ἦν "Οτε Κύρος ἦλθε, πάγτες μεγάλως ἐχάρησαν. "Εμεινε, μέχρι οὐδὲ βασιλεὺς ἐπῆλθεν κ. τ. λ. Ἔνιστε μάλιστα παραλείπονται καὶ ἀμφότεραι αἱ ἀντωνυμ.. οἶον ἐμεινε, μέχρι ο βασιλεὺς ἐπῆλθεν. 'Απέβη, πρὶν ο βασιλεὺς ἐπῆλθεν.

Σημ. 1. "Οτι δ' ἡ γλῶσσα ἀρκτικῶς δὲν εἶχε δύο διαφόρους τύπους τὸν τοῦ δεικτικοῦ καὶ τὸν τοῦ ἀναφορικοῦ, διλλὰ τὰ δεικτικά ἀνεπλήρουν σύναμα

καὶ τὰ διναφορικά, καὶ ἐπομένως ἡ δμοιβεία σχίσ. δύο προτάσ. ἔξερετο δις τιθεμένης τῆς δεικτικῆς, ἀπαξ μὲν μετὰ δυνάμεως δεικτικ. καὶ ἀπαξ μετὰ διναφορικῆς, εἰδομεν ίν §. 518, 1.

10. Ο τύπος τῆς ἐν τῇ χυρίᾳ προτάσ. δεικτικ., εἴτε δυτῶς ἐκπεφρασμένης εἴτε νοούμενης, δρᾶται τὸ εἶδος τῆς δευτερευούσ. προτάσ. Τὸ οὐσιαστικ. δεικτικὸν ὑπόστηματίνει πρότασ. οὐσιαστικὴν, τὸ ἐπιθετικὸν δεικτικ. ἐπιθετικὴν καὶ τὸ ἐπιρρηματικ. ἐπιρρηματικὴν. Αὕται δμως αἱ δευτερεύουσαι προτάσ. ἔχουσι καὶ ἴδιαίτερα διακριτικὰ σημεῖα, δι' ὧν διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων, ἔχουσι δῆλ. τοὺς εἰσαγωγικοὺς συνδέσμους. καὶ τὴν μετὰ τούτων συνημμένην σύνταξιν. Οὐχ' ἡττον δμως δὲν εἴνε πανταχοῦ οἱ εἰσαγωγικοὶ σύνδεσμοι καὶ ἡ σύνταξις αὐτῶν τὸ ἀναγκαῖότατον γνώρισμα τῶν ἴδιαίτερων εἰδῶν τῶν δευτερευούσ. προτάσ. Οὗτω π. χ. αἱ δίτι τοῦ ὥστε εἰσηγούμεναι δευτερ. προτάσ. ἔχουσιν ἐν δμοίᾳ σύνταξιν. ὅτε μὲν τὴν ἐπιρρηματικ. σημασ. τοῦ εἶδους καὶ τρόπου οἰον «οὗτω καλός ἐστιν, ὥστε θαυμάζεσθαι (=θαυμασίως καλός ἐστιν)», ὅτε δὲ τὴν σημασ. οὐσιαστικοῦ ἢ ἀπαρεμφάτον κατ' αἰτιατικ. τιθεμένων οἰον. Ήρδ. 7, 6 «ἀνέπεισε Ξέρξεα, ὥστε ποιέειν ταῦτα» (=ἀνέπεισε Ξέρ. ποιεῖν, αἰτιατική, ὡς ἐν τῷ «ἀνέπεισε Ξέρ. τοῦτο».) Οὗτως ἐπὶ ἵστη καὶ αἱ διὰ τοῦ δπως εἰσηγούμεναι ἐν δμοίᾳ σύνταξιν. ἔχουσιν δτε μὲν τὴν σημασ. οὐσιαστικ. προτάσ. οἰον Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 6 «οἱ γονεῖς ἐπιμελοῦνται, δπως οἱ πατέδες αὐτοῖς γένωνται ὡς δυνατὸν βέλτιστον, καὶ ἀλλοτε ἐπιρρηματικοῦ τελικοῦ λόγου. Πολλοὶ ἐπιθυμοῦσιν ἄρχειν, δπως πλείω λαμβάνωσιν». Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη μόνοντὸν ἐν τῇ χυρίᾳ προτάσ. τεθειμένον ἢ συμπληρωτέον δεικτικὸν δύναται νὰ δηλῶται ἴδιαίτερον εἶδος τῆς προτάσ. οὕτω π. χ. «οὗτω (δεικτικ. ἐπιρρηματικ.) καλός ἐστιν, ὥστε θαυμάζεσθαι». «Ἀνέπεισε Ξέρξεα τοῦτο (οὐσιαστικ. δεικτικ.), ὥστε ποιέειν ταῦτα». «Οἱ γονεῖς ἐπιμελοῦνται τούτους, δπως.. γένωνται». «Πολλοὶ ἐπιθυμοῦσιν ἄρχειν ἐπὶ τούτῳ, δπως. λαμβάνωσιν».

Σημ. 2. Τὴν ἐν ἐνι ἔκάστω χωριστὰ εἶδει τῶν δευτερ. προτάσ. ίδια χρῆσιν τῶν ἐγκλίσεων θίλομεν πραγματευθῆ κατωτέρω ἐπὶ τῶν μερικῶν εἶδῶν τῶν δευτερευούσ. προτάσ. τίνα δμως φαινόμενα ἐν τῇ χρήσει τῶν ἐγκλίσ. είνε κοινὰ εἰς πλείστα εἶδη τῶν δευτερευούσ. προτάσ., εἰδομεν ἀνωτέρω ίν §. 399.

Παρατηρήσεις.

§. 548. a) Ἐναλλαγὴ τῶν προτάσ.- b) Συντομὴ τῶν δευτερευούσ. προτάσ.- c) Παρένθεσις.

1. a) *Κυρία πρότασ. κεῖται ἀντὶ προτάσ. οὐσιαστικῆς. Συμβαίνει δὲ τοῦτο σχεδὸν ἐκεῖ μόνον, δπου προηγοῦνται τὰ ρήμα.*

οίμαι, οίδα, ἴσθι, εὐ̄ ἴσθι, ἴστε, εὐ̄ ἴστε, δοκῶ, ὄρας, ὄράτε. "Ιδ. Οἰδ. κ. 995. 1197 «καὶ κεῖνα λεύσσης, οἴδ' ἐγώ, γνωσῃ κακοῦ θυμοῦ τελευτάν». Ἡλ. 61 «δοκῶ μέν, οὐδὲν ἕπμα σὺν κέρδει κακόν». Θουκ. 1, 3 υδοχεῖ δέ μοι, οὐδὲ τούνομα τοῦτο ξύμπατά πω εἰγέν». Τραχύτερον ἐν Ξεν. ἀν. 5. 7, 13 «δοκοῦσι δέ μοι καὶ ήμῶν τινες... πάλιν ἀπῆλθον» κατὰ τοὺς ἄριστ. κἀδ. μ. σ. Kühn. Πλ. Γοργ. 460, α «ἄλλος ἐγώ μέν, δ Σ., οίμαι, ἐχν τύχη μὴ εἰδώς, καὶ ταῦτα περ' ἔμοι μαθήσεται» μ. σ. Stallb. Λύσ. 206, c. 218, e. πολ. 507, d. 405, a. Ξεν. οἰκ. 2, 15. 16, 13. Πλ. ἀπόλ. 20, d «εὐ̄ ἴστε, πάσσων ημῶν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ». Κρίτ. 54, d. Ξεν. ἑλλ. 5. 1, 14. 6. 1, 15. ἀν. 5. 8, 22. Σοφ. Οἰδ. κ. 254. Μετὰ τό, εὐ̄ οίμα 'Αντιρ. 1, 11. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ παραλείψεως τοῦ ἕρμ. «οίμαι δὲ καὶ σύ, πάντες» κ.τ.λ. Πλ. πολ. 608. d μ. σ. Stallb. νόμ. 647, a. Κριτ. 402, b. Πρωτ. 336. b «ἄλλος ὁρᾶς, ἔρη, δ Σώκρ., δίκαιος δοκεῖ λέγειν Ηρωταγόρας» μ. σ. Hdrf. Ξεν. Ιέρ. 1, 16. Οὕτω καὶ μετὰ τό, δηλόν ἔστιν. Ξεν. ἀν. 7. 6, 16 «οὐκοῦν δῆλος τοῦτο γέ ἔστιν, εἰπερ ἔμοι ἐτέλει Σεύθης, οὐχ οὔτως ἐτέλει...» κατὰ τοὺς ἄριστ. κἀδ. μ. σ. Kühn. μετὰ τό, λέγονται Ξεν. πολ. 'Αθην. 3, 3. 'Εν τῇ ἐκρράξει δὲ ταῦτη κεῖται πολλάκις μεγάλη τις ἔμφασις, ώς ἐν Σοφ. Ατ. 720 «ἔνδεις φίλου, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, Τεῦχρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἄπο κρημνῶν»¹⁾. Διέρρορος θρωνούσιν εἶνε ἡ περίπτωσις, καὶ²⁾ ἡν τάξ, οίμαι, οίδα, ὄρας κ.τ.λ. εἰτὶ παρεντεθειμένα ἐν αὐτῇ τῇ προτάσει. ὥστε ἐπιρρήματα. "Ιδ. τὸν ἄριθ. 3. Σπανιώτερον κεῖται ἐν τῷ τέλει τῆς προτάσεως τάξ, εὐ̄ ἴσθι, εὐ̄ ἴστε. Πλ. Ἰππ. 1. 291, e «ἄλλος ήμῶν δὴ νῦν καὶ πλείστον καταγελάσσεται, εὐ̄ ἴσθι» μ. σ. Stallb. Σοφ. 'Αντ. 276. 'Αρρ. Πλ. 183. 'Εν τῷ δράματι τίθεται τάξ, ὄρας; ἐν λόγῳ πληρόες πάζουσι διειδιστικῶς ἢ ὑπομνηματικῶς ἢ καὶ ἐπιειρωνείας ἐρωτηματικῆς, ώς καὶ τὸ τοῦ ήμετέρου ίδιωματος βλέπεται; Σοφ. 'Ηλ. 628 «ἄρας; πρὸς δργὴν ἐκφέρον». Εὐρ. 'Ανδρ. 87 «όρας; ἀπαυδάξ; ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς». Όρ. 588³⁾. 'Επι τίτης καὶ τό, οὐχ ὄρας; ἢ ίνα ἐπισπάσηται τὴν προσογὴν εἰς ἔννοιάν τινα, ώς; "Αριτ. 733 «οὐχ ὄρας; διλύγη μὲν δύται κεράσεσσι σελήνην ἐσπερόθεν φαίνηται κτλ.», ἢ μετ' εἰρωνείας. Δημ. 18, 232 «πάνυ γχρὸ παρὰ τοῦτο, οὐχ' ὄρας; γέγονε τὰ τῶν 'Ελλήνων εἰ κτλ.³⁾.

b) Πρότασις ἐπιθετική δύναται: ώς τὸ ἐπίθετο (ἢ μετογή) νὰ λάβῃ τὴν σημασ. οὐταστικοῦ οἰον οἱ ἀνδρεῖοι, ἀντί, οἱ ἀνδρεῖοι ἄνθρωποι. 'Ηλθορ οἱ ἀριστοι ησαρ, ἀντί, ηλθορ ἀνδρες οἱ ἀριστοι,

1) "Id. Bornemann εἰς Ξεν. οὐμπ. 1, 13 σ. 71. Kühn. εἰς ἀν. 2. 1, 15.

2) "Id. Valken. εἰς Εδρ. Φ. 726. Heindorf εἰς Πλ. Πρωτ. 336, b. Fritzsche Luc. quaest. σ. 96.

3) "Id. λεξ. Πασσοθ. III. σ. 511 b. Σακελλ. ἐν τῷ ἄρθρ. ὄρας.

ἥσαρ ἐνταῦθα ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. δέν ἐκφράζει κατηγορημάτις, ἀλλὰ οὐσιαστικὸν ἦτοι τὸ ὑποκείμενον· ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. κεῖται ἀντὶ οὐσιαστικοῦ οὗτον ἐπεμψέρ, οἱ ἄριστοι ἥσαρ (= ἔπ. τοὺς ἄνδρας, οἱ ἄριστοι ἥσαρ), ἐνταῦθα ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. ἐκφράζει οὐσιαστικὸν ἀντικείμ. καὶ λοιπὸν πάλιν οὐσιαστικόν.

"Ιδ. §. 554, 3.

c) Ἐπιρρηματικὴ πρότασ. τίθεται ἀντὶ οὐσιαστικῆς προτάσ. Εὔρ. Ἰππ. 425 «δουλοῖ γάρ ἄνδρα, καὶ θρασύπλαγχνός τις ἦ, ὅταν ἔντει μητρὸς ἡ πατρὸς κακά» = δουλοῖ ἄνδρα τοῦτο, ὅτι ζόνυμος εἰπ. Ἰσοκρ. 4, 124 «μέγιστον δὲ τῶν κακῶν (δῆλ. ἐστίν), ὅταν.. ἀραγάκιωνται συστρατεύεσθαι.» Μετὰ τὰς ἐκφράσ. ψυχικοῦ παθήματος οὗτον θαυμάζω, ἄγθομαι, ἀγαρακτῶ, εἰπ. τίθεται συχνά ἀντὶ οὐσιαστικῆς μετὰ τοῦ ὅτι πρότασ., γνώμην ἐκφράζούστης, πρότασ. ἐπιρρηματικὴ μετὰ τοῦ εἰ· οἷον «θαυμάζω, εἰ σὺ ταῦτα ποιεῖς ἀντί, θαυμ.. ὅτι σὺ τ. ποιεῖς, "Ιδ. §. 551, 8.

2. Καθὼς αἱ δευτερεύουστι προτάσ. δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀναλυτικαὶ ἐκφράσ. τοῦ οὐσιαστικοῦ ἡ ἀπαρεμφ., τοῦ ἐπιθέτου ἡ τῆς μετοχῆς, τοῦ ἐπιρρηματος ἡ πτώσ. οὐσιαστικοῦ μετὰ ἡ ζόνη προθέτου. ἐπιρρηματικῶς τιθεμένης, ἡ μετοχῆς ἐπιρρηματικῶς τιθεμένης (§. 547, 5 καὶ 6), οὕτως ἐπὶ ίσης φυσικὸν εἶνε, ὅτι αὔται ἀπολέσκει τὸν ἀνεξάρτητον οἴοντοι αὐτῶν βίον δύνανται νὰ παραταθῶσι καὶ ὡς ἀπλὰ μέλη προτάσ. Οἱ εἰσαγωγικοὶ λοιπὸν σύνδεσμοι ἀποδάλλονται τοτε, τὸ δὲ κατηγορικὸν ἔθιμα ἀναλόγως τῆς δευτερεύουστι προτάσ., ἀν δῆλ. ὅτο πρότασ. οὐσιαστικὴ ἡ ἐπιθετικὴ ἡ ἐπιρρηματικὴ, λαμβάνει τὴν μορφὴν ἡ οὐσιαστικοῦ, μετατρέπεται δῆλα δὴ εἰς ἀπαρεμφατον· οἷον εἰπειρ., ὅτι ὁ πατήρ τέθηκε = εἰπε τὸν πατέρα τεθνηκέντι, ἡ τὴν μορφὴν ἐπιθέτου, ἦτοι τρέπεται εἰς μετοχῆν· οἷον ἀνήρ, δε μάλιστα πολλὰ ἐπιλάγχθω=ἀνήρ μάλιστα πολλὰ πλαγχθεῖς, ἡ τέλος ἐπιρρηματος καὶ μετατρέπεται εἰς ἐπιρρηματικῶς τιθεμένην μετοχῆν· οἷον ὅτε τὸ ἔπειρετο, τὰ δέρματα θάλλει = τοῦ ἔφαρος ἐπιγενομένου.

3. Τῶν δευτερεύουστι προτάσ. πρέπει νὰ διαχριθῶσιν αἱ παρενθέσεις, προτάσ. δῆλ. ἡ ἐκφράσ. τινὲς μόναι, κεχωρισμέναι, αἵτινες παρενθένται ἐν τῇ προτάσ. οὕτως, ωστε δέν ἐνοῦνται μετ' αὐτῆς γραμματικῶς. Κατὰ μὲν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν αἱ παρενθέσ. ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐνότητα τοῦ δούλου διανοήματος, κατὰ τὸν τύπον ὅμως κεῖνται ἀνεξαρτήτως καὶ θεωροῦνται γραμματικῶς ὡς προτάσ. κύριαι. Ἡρόδ. 2, 181 «γκρέει δ' ὁν, οἱ μὲν λέγονται Βάττου, οἱ δὲ Ἀρκεσίλεω θυγατέρες». Πλ. Φειδ. 60, α «κακτελχυθένομεν τὸν μὲν Σωκράτη ἔρτι λελυμένον, τὴν δὲ Ξενίππην (γιγνώσκεις γάρ) ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην». Ξεν. Κύρ. 3, 1, 29 «Ἄλλι, ὃ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαι σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα». 8.

7, 26. Ἐνταῦθι δὲ ἀνήκουσιν οἵδιξ καὶ αἱ σὰν δυνάμεως τινος ἐν τῇ συντάξῃ παρεισαγόμεναι ἐν τῷ λόγῳ ἐκφράσται· οἰλον οἴλαι ("Ομρ. δίω"), οἴδα, εἰς ἰσθι (ἰστε), (εὐ) οἴδ' ὅτι, δοκῶ ὅρας, δρᾶτε, φημι. Ἀρρ. Πλ. 216 «έγώ γάρ, εὗ τοῦτ' ἰσθι, καὶ δῆ μὲν ποθανεῖν, αὐτὸς διαπράξω ταῦτα». Θεσμ. 490 «ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἰφ', δρᾶτ', Εὐριπίδης». 496 «ταῦθι, δρᾶς, οὐπώποτ' εἰπεν». Θ. 536 «ἐν πρώτοισι, δῶς, κείσταιν». Ν. 153, Πλ. ἀπολ. 37, b «ἀντὶ τούτου δὴ ἐλλωμαι ὃν εὖ οἴδ' δτι κακῶν δυτῶν» (μεθ' ἔλξεως, προελθόν ἐκ τοῦ, ἐλλωμαί τι τούτων, & εὖ οἴδα, δτι κακά ἔστιν). Δημ. 9, 1 ακαὶ πάντων οἴδ' δτι φησάντων γ' ἄντα (προελθόν ἐκ τοῦ, καὶ οἴδ' δτι πάντες φησάειν γ' ἄν). Πλ. Πρωτ. 336, b «ἄλλας, ὅρας, ἔφη, ὡς Σώκρ., δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας μ. σ. Hdrf. Ξεν. Ἰερ. 1, 16 μ. σ. Frotscher. «Ἡ διαφορὰ τοῦ δρᾶς τούτου καὶ τοῦ ἐν 1 a) μνημονεύμενος εἶνε ἡ ἑάσης ἐν τῇ ἀρχῇ μὲν τῆς προτάσσ. τὸ ὅρας τοῦτο δείκνυσιν, δτι ὁ προσφωνούμενος δρᾶς πλέον ἀφ' ἐκυτοῦ τὴν κατάστασιν τοῦ παρέντος πράγματος, ἐν τῷ μέσῳ δέ, δτι ὁ προσφωνούμενος πρέπει κατά τι νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸν λέγοντα¹). Ξεν. Ἰερ. 7, 8 «ἄλλα ταῦτα μέν, οἷμαι, δουλείξες ἔργα εἰκότως θν νομίζοιτο». 1, 34. Πλ. Ἰππ. 1, 290, b «εἴτα, φήσει, οἴει, τοῦτο τὸ καλὸν.. ἤγνοει Φειδίτις» μ. σ. Stallb. συμπ. 216, d «ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόστης, οἰεσθε, γέμει σωφροσύνης» πολ. 520, d. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 8 «ἄλλα τοῦτο μέν, ἔφη ὁ Κ., εὖ ἰσθι, οὐδὲν εἰ κτλ». οἰκ. 10, 13. Οὕτω καὶ, εὖ τοῦτο ἐπίστω Ξεν. Κύρ. 3, 3, 32. Πλ. Φαίδ. 106, b «ώσπερ τὰ τρία οὐκ ἔσται, ἔγαμει, ἄρπιον». Φίλ. 13, a μ. σ. Stallb. (Δεὸν ἀνήκουσιν δύως ἐνταῦθι τάξ, οὐκ οἴδ' ὅτι, δῆλοις ὅτι, εἰ καὶ παρειμβάλλωνται μὲν ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσσ., διατηρῶσιν δύως τελείαν τὴν σύνταξιν κύτων οἰον Ψευδ. Ἰσοχρ. 17, 34 «περὶ μὲν οὖν τούτων οὐκ οἴδ' δτι δεῖ πλείω λέγειν». Δημ. 8, 29. Πλ. Γοργ. 487, d «ἔχει δὴ οὕτωσι δῆλοις δτι τούτων πέρι» μ. σ. Stallb. Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 39. Εἰς τὸ τέλος δύως τῆς προτάσσ. λαχμέάνει τὸ δῆλοις δτι τὴν σημασ. οἰονεὶ ἐπιρρήμ. = δῆλοι δή, δῆλονότι, scilicet. Πλ. Κρίτ. 53, a «οὔτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἡρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμετές οἱ νόμοι δῆλοις δτι» = καὶ ἡμ. δῆλονότι οἱ νόμ.). Ἐνταῦθι ἀνήκει καὶ ἡ τέσσαρα συχνὴ παρὰ τοῖς κωμικ. καὶ αὐτῷ τῷ Εὐριπ. ἀπεκτντάσι φράσις πῶς δοκεῖς; πόσον δοκεῖς; πῶς οἴει; quid (quantum censes?) ὑπὸ τὴν σημασ. = μᾶλλον ἡ δτι δύναται νὰ ἑρθῃ, μόλις δύναται τις νὰ τὸ πιστεύσῃ, περισσότερ. παρ' δτι τὸ νομίζεις· πῶς, πόσον νομίζεις; πόσον, πῶς σου φάνεται; supra quam dici potest, vix queas credere. Ἀρρ. Ἀχ. 24 «ώστιοῦνται, πῶς δοκεῖς; . . περὶ πρώτου ξύλου.» Πλ.

1) "Ιδ. Stallb. εἰς Πλ. συμπ. 202, d Fritzsche ἐν τῷ χωρ τούτῳ.

742. νεφ. 881 μ. σ. Kock. βάτρ. 54 «τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶει; σφόδρα». ἔκκλ. 399 «δ δῆμος ἀναδοθ, πόσον δοκεῖς;» Εὐρ. Ἰππ. 446 «Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς; καθύβρισεν» μ. σ. Valek. Βκ. 1160 μ. σ. Pflugk. Ἰφ. αὐλ. 1590. Συμπεπλεγμένα μετὰ τῆς χυρίας προτάσ. Ἀρφ. Ἀχ. 12 «πῶς τοῦτ' ἔσεισε μοι δοκεῖς τὴν καρδίαν;»

§. 549. I. Προτάσεις ούσιαστικαὶ.

1. Αἱ ούσιαστικαὶ προτάσ. Ισοδυναμοῦσιν, ὡς εἰδομεν ἐν §. 547, 5. 6, πρὸς ούσιαστικὰ (ἢ ἀπαρέμφατα), καὶ διὰ τοῦτο εἰσιν ἐπιτήδειοται νὰ ἔχφράσωσι τὰς αὐτὰς γραμματικ. σχέσεις, οἷς δηλοῦνται διὰ τῶν πτώσ. τοῦ ούσιαστικ., καθότι παρίστανται αὐταὶ ἢ ὡς ὑποκείμενα (δνοματικὴ), ἢ τίθενται ἀντὶ πλαγίας πτώσ. (αἰτιατικ. γενικ. ἢ δοτικ). Αἱ ούσιαστικαὶ λοιπὸν προτάσ. εἰνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιτήδειαι τρόπον τινὰ κλίσεως, ὡς καὶ τὰ ούσιαστικά. Ἡ σχέσ., ἐν ἥ εὑρίσκεται ἢ ούσιαστ. πρότασ. πρὸς τὴν χυρίαν — ἢ πτῶσ δῆλ. τῆς ούσιαστικ. προτάσ. — δηλοῦται συχνάκις δι' ἐνὸς ἐν τῇ χυρίᾳ προτάσ. κειμέν. ούσιαστικοῦ δεικτικ. κατ' δνομαστικ. ἢ αἰτιατικ. ἢ γενικ. ἢ δοτικήν οἰον· (δνοματικὴ) ὅτι ὁ ἀνθρωπος θητός ἐστι, τοῦτο δῆλον ἐστι· (αἰτιατ.) πάγτει ἵσσαι τοῦτο, ὅτι ὁ ἀνθρωπος θητός ἐστι· (γενική) τούτου πολλάκις ὁ Σωκρ. ὑπέμνησε τοὺς αὐτῷ συνάρτας, ὅτι ὁ ἀνθρωπος θητός ἐστι· (δοτ.) ἐπείσθη τούτῳ, ὅτι ὁ ἀνθρωπος θητός ἐστι. «Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἢ ούσιαστ. πρότασ. τίθεται ἀντὶ ἀρτικειμένου κατ' αἰτιατικὴν κειμένου καὶ συμπληροῦντος τὸ κατηγορούμενον (ρῆμα) τῆς χυρίας προτάσ.

§. 550. A. Ούσιαστικαὶ προτάσ. εἰσηγούμεναι διὰ τῶν δτι ἢ ὡς.

1. Αἱ ούσιαστ. προτάσ., κἱ εἰσηγούμεναι διὰ τῶν συνδέσμων δτι (ἀνθ' οὖ δ' Ὁμηρ. λέγει καὶ δ), ἢ ὡς, ἐνίστε δὲ καὶ διὰ τοῦ δπως (ποιητικ. δὲ καὶ οὐνεκα τραγικ. δθούνεκα· τοῦ παρ' Ἡρδ. μὲν τὸ πρῶτον, εἰτα δ' ἐνίστε παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, συγνοῦ δὲ παρὰ τοῖς μτγν. διότι ἀντὶ τοῦ δτι), ἐκφέρουσι κρεστιν, γνώμην, δήλωσιν. Δηλοῦσι δ' αὐταὶ ἢ a) τὸ ἀντικείμενον (αἰτιατικήν) ῥήματος αἰσθητικοῦ, γνωστικοῦ, δηλωτικοῦ ἢ λεξικοῦ οἰον ὁρᾶν, ἀκούειν, rosēr, αἰσθάνεσθαι, μαρθάρειν, πινθάρεσθαι, γυγγάσκειν, μιγνήσκεσθαι, ἐπιλαγθάρεσθαι, λαρθάρειν, λογκέσθαι, ειδέραι, ἐπιστασθαι κτλ. λέγειν, δηλοῦν, δεικνύειν, δεδάσκειν, ἄγγέλλειν, δῆλον, γανερὸν ποιεῖν κτλ. ἢ b) τὸ ἀντικείμεν. ῥήματος ψυχῆς παθήσεως δηλωτικοῦ οἴον χαλεπεῖν, θδεσθαι, λυπεσθαι, χαλεπαλνειν, ἄχθεσθαι, ἀγαπαχτεῖν, αλσχύνεσθαι, μέμφεσθαι, αἰτιασθαι, ὄνειδίζειν, θαυμάζειν κτλ. ἢ c) περιέχουσιν ἐπεξήγησιν τῆς χυρ. προτάσ. ἢ καὶ μιᾶς ἐκάστης

κατ' ιδίαν ἐν ταύτῃ κειμένην. λέξεως. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσ. ὁ στι τίθεται ώς καὶ ὁ λατιν. quod = διότι· οἶον E, 349 «ἢ οὐχ ἄλις, ὅττι γυναῖκες ἀνάλκιδες; ἡ περοπεύεις;» Πλ. Μενέδ. 241. b «τοῦτο ἄξιον ἐπαινεῖν τῶν ἀνδρῶν τῶν τύτε νευμαχησάντων, ὅτι τόν.. φόβον διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων». Ονομαστ. §. 549. Δημ. 20, 155 «τοῦτο ἀξιετ, ὅτι.. ἀγρεῖν τὴν ἐπιείκειαν τοῖς φιλοτιμεῖσθαι βουλομένοις καθίστησιν». Οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἔλλειπτικαῖς προτάσ. οἶον Πλ. Φιλ. 66, d «τὸ δέσχατον πάντων (δῆλ. τοῦτο ἔστιν), ὅτι.. ἐκπλήντει.» Εὐθύδ. 303, e. 304, c «ἢ δὲ καὶ τοὶ μάλιστα προσήκει ἀκοῦσται (δῆλ. τοῦτο ἔστιν), ὅτι κτλ. Λύσ. 204, d «καὶ δέ εστι τούτων δεινότερον (δῆλ. τοῦτο ἔστιν), ὅτι κτλ.» μ. σ. Stallb¹⁾. Περὶ τῶν, ὁς, ὅπως = δι, μετὰ δῆμ. παρεμφροτικοῦ ίδ. §. 473, σημ. 11.

Σημ. 1. 'Ο δημητικὸς σύνδεσμ. δ = δι, ισοδυναμεῖ πάντως κατά τα τὸν τύπον καὶ τὴν καρδισιν πρὸς τὸν ινδικὸν jad (β. Bopp Konjugationssystem σ. 80) καὶ τὸν λατιν. quod²⁾. καὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα εἰναι αἰτιατικαὶ τοῦ οἰδετέρων οἶον δὲ τῇδ; δι; ή, δ, δ jad τῇ; jah, jā, jad=δι; ή, δ, καὶ δι quod, τῇ; qui quae, quod. 'Ο ἀπλοῦς δὲ ἵνωρις πάνω ἀπηλάθη ὥπο τοῦ συνθέτου διτι, τῇ; αἰτιατικῆς δῆλ. τοῦ οἰδετέρου τῇδ; διτις, ήτις, διτι. 'Η γερμανικὴ γλῶσσα χρήται τῷ διεκτικῷ dass=das ἀντὶ τοῦ άναφορ. was, καθὼς καὶ ἡ ἀγγλικὴ τὸ that. 'Ο σύνδεσμ. ὡς δῆλοι κυρίως δις. 'Ως πρὸς τὴν καρδισιν ὅμως συμπίπτει γενικῶς πρὸς τὸν διτις οὔτως, ὥστε τίθεται σχεδὸν ἀδιαφόρως τόσῳ δι. δισ καὶ διτι μετὰ τὰ πλεισταὶ δῆμι, οὐδὲν ἡττον ὅμως φαίνεται προτιμώμενος; δι δις τοῦ διτι, διταν θέληται νὰ δηλώσῃ τὴν γνωμήν, δηλώσιν αὐτοῦ ἡττον φρισμένην, διδ καὶ τίθεται ιδία μετὰ δῆμων δρηντικ. καὶ μετὰ δῆμων σημαίνοντα δοκεῖν. ἀγετοθεῖ, ἐλπίζειν (ιδία τοι κενής ἐλπίδος); καθὼς καὶ μετὰ τὰ δηλούντα γνώμην, δοξασθαν [φάνατη³⁾] οἶον Θουκ. 5, 9 «ἐλπίζειν, δις. Εἰρ. Ηλ. 919. Ηλ. Δάχ. 200, ἐλπίδες ξειν, δις. Ξεν. Ἀπομν. 3, 3, 14 οἰεσθαι. δις. »Κύρ. 8, 3, 40 «δηλαρέζεις, δις. »Ἐλλ. 6, 3, 7 «φάνατι, δις. »Λύσ. 7, 19. Εἰρ. Ηράκλ. 100 «μὴ γάρ δις μεθίσπομεν δέδης ἀγνῶναι· εἰ καὶ καὶ τὸ διτι ἐν τῇ περιπτώσ. ταύτη δηνατῆ. Θουκ. 3, 88 «νομίζειν, διτι. (τὸ οἰεσθαι ὅμως διτι ἐνε μηγν). Πλ. Φιλ. 87, c «δηλαρεζίνειν, διτι. δι. Σεν. δν. 7, 1, 5 «φάνατι, διτι». Πλ. Γοργ. 487, d. 'Η χρήσ. τοῦ δικα; ξένοντος ἀπίσης τὴν σημασ. τοῦ δι, ήτις σημασ. ξινοτείνειν δηρετικαὶ σημᾶς φαίνεται, διὸ εἶναι παρὰ τοῖς δητικ. πολὺ συγκῆν, συγκῆν ὅμως παρ'. Ήδη καὶ μάλιστα μετὰ δῆμων λεκτικῶν διδοξαστικῶν, δρηντικά. Ήδη, Ζ, 40 «οὐδὲ φάσω, ὀκωτι». 3, 116 «πειθοραῖς δὲ οὐδὲ τοῦτο, δικαζει;. 5, 89 «οὐδὲ ἀνέσχοντα ἀκούσαντες;, σκωτσχεῶν εἴη ἐπισχετικ (τὸ ἀκούσαντες ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀνέσχεται δὲν ἡράγθησαν νὰ ἀκούσωσιν, διτι). »Ιδ. 5, 106 μ. σ. Βάθρ. 7, 161, 237. Σορ. Αντ. 855 «γὰ δίπως οὐ μὴ λέγεις δρῶσις τάδε, οὐτ; ἀν δυναίμην μήτ; ἐπιστάμην λέγειν» (περὶ τοῦ διουγήθους μὴ ἀντὶ οὐ ίδ. § 513, 3). Ηλ. 955 «εἰ; σὲ δὴ βλέπω, σπως τὸν

1) "Idee Schmalfeldt Synt. des Gr. Verbs § 164. — 2) "Idee Madvig Gr. § 159, σημ. 3, καρεὶ δὲ οὔτος; πέραν τοῦ δέοντος νομίζων, διτι μετὰ τὰ διδοξαστικά δῆμων. τίθεται μόνον δις, καὶ οὐχὶ διτι.

αὐτόχεισα μὴ κατονήσεις κτανεῖν= παρὰ σοῦ, προσδοκῶ τῷ ὅντι, ὅτι κτλ. Καὶ Wunder. 963 «μηχεῖ' ἐλπίζεις, ὅ πως. » Ξεν. Κύρ. 3. 3. 20 « ἀλλ' ὅ πως μὲν ἐγώ ἔχομαι διῆς τρέφων, μηδὲ ἐπονοεῖτε. » 8. 7, 20. ἐλλ. 7. 3, 11. Πέρ. 9, 1. Τὰ ποιητικά, οὖνεκα (ἴκ τοῦ οὖν ἔνεκα) καὶ ὁθούνεκα (ἴκ τοῦ ὅτου ἔνεκα) προβληθον ἐκ τοῦ, τοῦ ἢ τούτου ἔνεκα, ὅ ἢ ὅτι, καὶ σημαίνουσι χριών=ῶς πρὸς τούτο, ὅτι ὅσον ἔφορά τούτο, ὅτι ἔνεκα τούτου, ὅτι διάτοῦτο, ὅτι καθότι, καθ' ὅσον (περὶ τῆς σημασ. τοῦ ἔνεκα §. 430. σημ.) Ο οὖνεκα ἐν τῷ σημ. ταῦτη ἀπαντᾷ τῷ πρώτον ἐν τῇ Ὀδοσσ. μετὰ τὰ δῆμοι. εἰδέναι, νοεῖν, ἐρεῖν, νεμετσάν. ε. 216 «οἰδεκαὶ αὐτὸς πάντα μάλι», οὖνεκα σοὶ περίφων Πηγαδόπεια εἰδος ἀκιθνοτέρη μίγεθδ; τ' εἰσάντα ἴδεσθαι=ῶς πρὸς τούτο, ὅτι, διέτι, καθότι. η. 300. ο. 12. π. 330. 379. ψ. 214 «μηδὲ νον μοι τοῦδε γέων μηδὲ νεμέσσα, οὖνεκα σ' οὐδὲ . . ἀγάπησα»=περὶ τούτου, ὅτι, διέτι. Προσέτι δὲ καὶ μετὰ τά, ἔγγνω δηρ. θυν. Ἀπόλλ. 370· τὸ Υστι Σοφ. Φ. 232· δρῶ 839· μάθε Οἰδ. τ. 708· τὸ Ἑξάγγελο Οἰδ. τ. 1393· αἰσθάνην Ἄλ. 1478· ἀκούων Οἰδ. κ. 73· καὶ τὸ ἐκδιδαχθεῖς Τρ. 934.—Ο δούσνεκα ἀπαντᾷ μόνον παρὰ τοῖς τραγικ. Αἰλαχ. Πρ. 330 «ῃλαῖ σ', δούσνεκ' ἐκτὸς αἵτιας καρεῖς»= διὰ τοῦτο, ὅτι, διέτι. Μετὰ τά, εἰδέναι Σοφ. Φ. 634. Τρ. 813. Οἰδ. κ. 944· γνώση 853· ἐκλαυθάνη 1006. Ἄλ. 47· Ἑγγελεῖς δ' ὄρεον προστιθεῖς, δούσνεκα τίθνηκ' «Ορέστης» μανθάνω 617· καὶ ὄ-ων 1307· καὶ μετὰ τὸ λέγοις ἂν Οἰδ. τ. 572.—Τὸ διέτι τέλεγγητέον ἐπίτησης οὗτο πανε=καθ' ὅσον, διὰ τοῦτο, ὅτι, διέτι. Ἅρδ. 2, 50 «διέτι μὲν γάρ ἐκ τῶν βαρεύσαντων ἥκει: (τὰ οἰνόματα τῶν Θεῶν), πουθανόμενος οὕτω εἰρίσκω ἐδν». Ἱστι. 3, 50 «ἀκριβῶς ἥδει, διέτι . . προσήκεις μ. τ. Shoemann. Δημ. 18, 155. 167. Ἱσοκρ. 4, 48 ἐνθα μετὰ τὸ συνειδούτα μὲν πρώτον τὸ ὅτι, εἴτα δέ, καὶ διέτι, περὶ οὐ παρατηρεῖ ὁ Baiter, ὅτι ὁ Ἱσοκρ. μετεχειρίσθη τὸν διέτι πρὸς ἀποψυγὴν χασμαρδίας 1).

Σημ. 2. Μετὰ τὰ δῆμοι. τὰ σημαίνοντα νομίζειν, νοεῖν, κρίνειν, ἐλπίζειν, ὅπισχετεθαι, ὥριζετεθαι, ἀρνετεθαι: τίθεται κανονικῶς μὲν ἀπαρέμφατος ἢ αἵτια, μετ' ἀπαρέμφ. (§. 473, 1. 475. 9), σπανίως δὲ ἡ ὥσ, καὶ τοῦ σπανιώτερον ὃ ὅτι, Υδ. σημ. 1. Μετὰ τὰ λεκτικὰ ἀγγελτικὰ καὶ παρ. δῆμοι. ἀπαντῶσι συχνά, ἵπτης ἀμφιτεραὶ αἱ συντάξ. καὶ δώμας μετὰ τὸ φάνται, διπέρ οὐ μόνον λέγοντας ἀπλῶς θηλοτ., ἀλλὰ καὶ γνώμην ἐκφέρειν (ἥγετοι, νομίζειν), συγχάρετον τίθεται ἡ ἀπαρέμφ. (αἵτια. σ. ἀπαρέμφ.) τοῦ ὅτι ἡ ὥσ: μετὰ δὲ τὰ δῆμοι. τὰ σημαίνοντα γ: γνώσκειν, εἰδέναι, δηλοῦν κ. τ. παρόδια. τίθεται ἡ ὅτι ἡ ὥσ, ἡ μετοχή (§. 482, 1), ἡ ὄποι τινας περιπάτως, καὶ αἵτια. σ. ἀπαρέμφ. (§. 484). ὅτι δὲ διαφορά τις κατὰ σημασίαν ὀπάρχει μεταξὺ τῆς συντάξ. κατὰ μετοχήν καὶ τῆς κατ' ἀπαρέμφ. δύομεν ἐν §. 481, 1· ἡ διαφορὴ δῶμας μεταξύ τῆς κατὰ μετοχήν συντάξ. καὶ τῆς διὰ τοῦ ὅτι ἡ ὥσ φαίνεται οὖσα μόνον τυπική· ἡ δὲ διαφορὴ μεταξύ τῆς διὰ τοῦ ὅτι ἡ ὥσ μετὰ παρεμφατικ. δῆμοι. συντάξ. καὶ τῆς δὲ ἀπαρέμφ. φαίνεται οὖσα ἐν τούτῳ, ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῃ συντάξ. τὸ ἐν τῇ διευτερεύοντι προτάσσεις λεγόμενον παρίσταται αἰνιτοτέλεις, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ φέντη μέντον ἐκ τοῦ συντάξ. δῆμοι. «Οτι τίλος; ἡ πούς ἀλλήλας; διαφορά καὶ τῶν τριῶν τούτων συντάξ. δὲν εἶνε πολλάκις πούλι οὖσιώδης, καθορᾶ τις τοῦτο σαφῶς ἐκ τοῦ ὅτι εἰρίσκει πρόγμα, ἐν οἷς ἡ αἵτια ἔννοια ἐκφέρεται διπό τον αλ-

1). Περὶ τοῦ διέτι παρὰ τοῖς δῆμοις οὐδέτεροι (δ. Schaefer app. Demosth. II. δῆμοι. σ. 222, 255.

τοῦ συγγραφέως εἰς διάφορες χωρία καὶ διὰ τῶν τριῶν τόκων· οἶον Ἡρδ. 6, 63 «ἔξαγγέλλει, διὸ οἱ παις γέγονε». 65 «ὅτε οἱ ἔξηγγειλε δικίτης παῖδα γεγονέναν». 69 «ὅτε αὐτῷ σὺ ἔγγέλθης γεγενημένος».

Σημ. 3. Ἐντεύθουν ἔξηγειται καὶ τὸ φαινόμενον· α) ὅτι ἐνίσται μετά τὸ αὐτὸν βῆμα τῆς κυρί. προτάξ. ἡ σύνταξ. τοῦ δὲ ἡ ὡς ἴναλλάσσεται· πρὸς τὴν τῆς ἀπαρεμφάτου, ἐνίσται δέ, εἰ καὶ σπανιώτερον, καὶ τὸ ἐγκατίον· οἶον Ἡρδ. 3, 75 «λεγε τὸν μὲν Κύρου Σμέρδιν ὡς αὐτὸς ὑπὲ Καμβύσεων ἀναγκαζόμενος ἀποκτείνειεν, τοὺς μάγους δὲ βασιλεύειν». 8, 118. Θουκ. 1, 98· εἰκόν, ὅτι αφίσι μὲν δοκεῖεν ἀδίκειν οἱ Ἀθηναῖοι, βούλεσθαι δὲ καὶ τοὺς πάντας ἕμαρχους παρακαλέσαντες; ψῆφον ἐπαγαγεῖν· 3, 3 «ἴσηγγέλθη αὐτοῖς, ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλέντος ἔξω τῆς πόλεως ἁρτῆ, ἐν ἡ πανδημεὶ Μυτιλήναιοι ἁρτάζουσι, καὶ ἐπίδια εἶναι ἐπικεχύντας ἐπικεσεῖν ἄρων». 25 καὶ ἔλεγε τοὺς προέδρους, ὅτι ἰσοδολή τε ἄμα ἡ τὴν Ἀττικὴν ἔσται καὶ αἱ τεσσαράκοντα νῆσοι παρίσονται, ἀς ἐδει βοηθησαι αὐτοῖς· προσαπεμψθείνειν τε αὐτὸς τούτων ἐνεκα καὶ ἄμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησθεμένος. Σεν. Κύρ. 1, 3, 13 «ἡ δὲ (Μανδάνη) ἀπεκρίνατο, ὅτι βούλοιτο μὲν ἐν ἀπαντα τῷ πατρὶ χαρίζεσθαι, ἔχοντα μέντοι τὸν παῖδα χαλεπὸν νομίζειν (ἀντὶ νομίζοι) εἶναι καταλιπεῖν». Ἑλλ. 4, 3, 1. Δια. 10, 15· ἡγοῦμαι, ὅτι ἔγω μὲν δρθῶ; λέγω, τούτον δὲ οὕτω σκαίον εἶναι, θάστε κτλ. — Θουκ. 5, 65 «τοὺς ἐκατῶν στρατηγούς· ἐν αἵτινι εἶχον τότε πρότερον καλῶς ληφθέντας πρὸς Ἀργεῖς Λακεδαιμονίους ἀφέθηναι, καὶ νῦν ὅτι ἀποδιδράσκοντας οὐδεὶς ἐπιδιώκει». 8, 78 πρῶτον δὲ ὡς, εἴτα αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. καὶ ἔπειτα ὅτι διεβδῶν ὡς . . φθείρεται, τὰ πράγματα . . τὸν δ' αἵ Τισσαφέρνην τάς τε ναῦς ταύτας οὐ κομίζειν καὶ τροφήν ὅτι οὐ . . διδοῦς κακοὶ τὸ ναυτικὸν» — b) ἡ δευτερεύουσα πρότα. εἰσηγεῖται μὲν διὰ τοῦ ὅτι ἡ ὡς, τὸ κατηγορούμ. ὅμως (βῆμα) τῇ προτάξ ἔπειται καὶ ἀπαρεμφ. οὐ μόνον μετά διασκοπὴν τοῦ λόγου διὰ παρενθέσεως μιᾶς ἡ καὶ πλειστῶν παρενθετικ. προτάξ, ἀλλ' ἐνίσται καὶ ἐν ἀπλῇ περιόδῳ. Σεν. Κύρ. 1, 8, 18 «λέγεις σὺ, ξφη, ἡ πάτερ, ὡς ἴμοι δοκεῖ, ὅτι, ὕστερο οὐδὲν γεωργοῦ ἄργος οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲν στρατηγοῦ ἄργος οὐδὲν ὄφελος εἶναι». 2, 4, 15 «ἄδονα, ὅτι καὶ συνθρεπτάς τινας τῶν παῖδων σοι γενέσθαι αὐτοῖς». 5, 4, 1. 8, 1, 25· μ. σ. Born. Ἑλλ. 2, 2, 2 «εἰδὼς, ὅτι, δῶρον ἀν πλείους συλλέγωσιν ἐς τὸ ζεῦτα καὶ τὸν Πειραιᾶ, λάττους τῶν ἐπιτηδίων ἔνδειαν ἔστεσθαι» μ. σ. Breitenb. 3, 4, 27. 6, 5, 42 «εἰλπίζειν χρῆ, ὡς ἀνδρας ἀγαθοὺς μᾶλλον ἡ κακοὺς αὐτοὺς γενήσεσθαι». 7, 5, 14. Πλ. Φειδ. 63, c «ὅτι παρὰ θεοὺς δειπνότας πάνυ ἀγαθούς ήζειν . . διασχυρησίπαν ἀν καὶ τοῦτο» μ. σ. Stallib. Δια. 13, 9 «λέγει, ὅτι.. ποιήσειν ἵστε, 6, 10 «προσδιαιμαρτύρχειν, ὡς οὐδὲν εἶναι γυνήσιον . . τοῦτον» μ. σ. Schoemann. Καὶ μετοχή. Θουκ. 4, 37 «γυνὸς δὲ ὁ Κλέων καὶ δημοσθένης, ὅτι, εἰ καὶ διοσονοῦν μᾶλλον ἔνδεισουσιν, διαφθερησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς αφετέρας στρατιᾶς, ἔκπαυσαν τὴν μάχην». Πλ. Γοργ. 481, d «αἰσθάνομαι οὖν σου ἔκάτοτε καίπερ ὄντος δεινοῦ, ὅτι, δόρσ' ἀν φῆ σου τὰ παιδικὰ καὶ ὄπως ἀν φῆ ἔχειν, οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν κτλ.» μ. σ. Hdrf. Ἀπολ. 37, b μ. σ. Siallb.

2. Ἐπειδὴν αἱ δευτερεύουσαι αῦται προτάξ. ἐκφέρουσιν κρίσιν, δήλωσιν, λόγον ἡ γράμμη, ἡ χρῆσις τῶν ἔργων, καὶ ἐν ταύταις συμφωνεῖ πάντως πρὸς τὴν χρῆσιν. αὐτῶν ἐν ταῖς ἀνεξαρτήτοις ἀποφαντικαῖς ἡ δηλωτικαῖς προτάξ., ἔξαιρέσει μόνον τῆς εὐ-

κτικής τιθεμένης ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ μετὰ χρόνον παρωχημένον, διὸ ἔρνησις καὶ ἐν ταῖς προτάσ. ταῦταις εἶνε τὸ οὐ (§. 512, 2, b). Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τίθεται α) ἡ δριστικὴ καθ' δλους τοὺς χρόνους, κατὰ τὰ ἐν §. 391, 1· b) ἡ εδκτικὴ μετὰ τοῦ ἀρ κατὰ τὰ ἐν §. 396, 2· (περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ δριστικ. μετὰ τοῦ ἀρ ἵδε § 392 a, 1). c) οἱ ιστορικοὶ χρόνοι τῆς ὁριστ. κατὰ τὰ ἐν §. 392a, 5 1). Σαφέστατα δὲ φάνεται ἡ συμφωνία αὗτη τοῦ τύπου μετὰ τοῦ ἐν τῷ ἔξηρτημένῳ λόγῳ καὶ τῷ ἀνεξαρτήτῳ, ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. κῆται χρόνος ἀρκεικός. a) Ο., 248 «οὐκ ἀτείς, ὃ (=τι) με .. βάλεις Αἴας». Θ., 140 «ἢ οὐ γιγράσκεις, ὃ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπειτ' ἀλλήλῃ»; 363 «οὐδέ τι τῶν μεμυηται, ὃ οἱ μάζῃ πολλάκις οὐδὲν τειρόμενον σώεσκον». Λ., 408. Ἡρδ. 3, 62 «οὐκ ἔστι ταῦτα ἀληθέα, ὅκως (=ώς) ποτέ σοι Σμέρδις, ἀδελφεός ὁ σός, ἐπανέστηκε». Σοφ. Ἡλ. 561 » λέξω δέ σοι, ως οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας (δῆλον Ἀγχιμέμνονα). Οὕτω πως καὶ μετὰ εὐκτικὴν ἐν σημασίᾳ τοῦ παρόντος ἡ μέλλοντος. Ξεν. κυν. 12, 22 «εἰ εἰδεῖεν τοῦτο, ὅτι θεάται αὐτοὺς (ἢ Ἀρετή), ζεντο ἀν ἐπὶ τοὺς πόνους». ἀπομν. 1. 2, 17 «ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν πρὸς ταῦτα, ὅτι χρῆγε τὸν Σωκράτην μὴ πρότερον τὰ πολιτικὰ διδάσκειν τοὺς συνόντας ἡ σωφρονεῖν» =θά εἴπη τις ίσως πρὸς ταῦτα, ὅτι κτλ.. b) Σοφ. Τρ. 2 «λόγος μὲν ἔστι ἀρχαῖος ἀνθρώπων φυσεῖς, ως οὐκ ἂν κιῶν ἐκμάθοις βροτῶν». (Θουκ. 5, 9 «τοὺς ἐναντίους εἰκάζω οὐκ ἂν ἐλπίσαντας, ως ἂν ἐπεκέλθοι τις κύτος εἰς μάχην, ἀναβάνται», ἀντὶ τῆς συνήθος ἀπαρεμφ. ἐπεκέλθειν ἄρ, ἰδ. σημ. 1.) Ξεν. Κύρ. 2. 4, 11 «ἔδων σὺ ἄρθοντα ἔχης, οὐδ', ὅτι καὶ ἐμοὶ ἂν εἴη λαμβάνειν κτλ..» συμπ. 3, 13 «ἄλλα λαρθάνει σε, ὅτι οὐκ ἂν δέκαιο τὰ βασιλέως γράμματα ἀντὶ τοῦ οὐδοῦ» ἀπομν. 1. 2, 19 «ἴσως οὖν εἴποιεν ἂν πολλοί.., ὅτι οὐκ ἂν ποτε ὁ δίκαιος ἀδικος γένοιτο.» Πλ. ἀπολ. 32, -α «ἀκούσατε δή μου τὰ ἐμοὶ συμβεβηκότα, ἦν εἰδῆτε, ὅτι οὐδὲ ἂν ἐνι ὑπεικάθοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δέστας οὐντον κτλ.» 39, α «ἐν ταῖς μάχαις πολλάκις δῆλον γίγνεται, ὅτι τό γε ἀποθνήειν ἂν τις ἐκφύγοι καὶ ὅπλα ἀρσίς καὶ ἐργασίαι τραπόμενος τῶν διωκόντων.» Κρατ. 402, α Δημ. 29, 22 «οἰδ' οὖν, ὅτι πάντες ἂν ὁμολογήσαιτε κτλ.» (Εὔκτ. μ. τοῦ ἀρ καὶ εἰτα μέλλων ὁριστ. Ξεν. Κύρ. 5, 1, 12 «οὐδὲ ἐμὲ λανθάνει, ὅτι, ἐξαν μὲν δικλύωμεν τὸ στράτευμα, τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνοιται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων πάλιν ανδρίσται. — c) Ξεν.

1) "I. Schmalfeld Synt. des Gr. Verbs σ. 333. Madvig Bemerkungen über einige Punkte der Gr. Wortfug. σ. 7. Kühlbaст, die Repräsentation im Gebr. des sog. apotelest. konjunktivs, Rastenburg 1851 σ. 32. Clemens Schulprogr. •Einige Bemerkungen über den Modus in Objektsätzen• Berlin 1865.

ἀν. 2.1, 4 «ἀπαγγέλλετε Ἀρισίφ, ὅτι . . . εἰ μὴ ὑμεῖς ἤλθετε,
ἐπορευόμεθα δὲν ἐπὶ βασιλέα.» ἀπομν. 1. 1, 5. «δῆλον οὖν (δῆλον
ἔστιν), ὅτι οὐκ δὲν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν». οὐκ.
2, 15 «οὖν», ὅτι οὖν δὲν τοῦτο μοι ἐμέμφου, καὶ εἰ . . δεῖξαι
κτλ.» Πλ. Φαίδρ. 233, δ «ἐνθυμεῖσθαι χρή διὰ οὗτον δὲν τοὺς
νίες; περὶ πολλοῦ ἐποιούμεθα κτλ.» Αυτ. 13, 75 «οὐδέποτε
πείσεις οὐδένας ἀνθρώπων, ὡς Φρύνιχον ἀποκτείνας ἀρείθεις δὲν
ὑπὸ τῶν τριάκοντα, εἰ μὴ μεγάλα τον δῆμον τῶν Ἀθηναίων κα-
κὰ εἰργάσσων.» Ιδ. 1, 31. Δημ. 27, 55 «εἰ μὲν δὲ πατήσται
τούτοις, δῆλον (δῆλον, ἔστιν), ὅτι οὗτον δὲν τᾶλλα ἐπέτρεπεν, οὗτον
δὲν ταῦθι οὕτω κατελιπὼν αὐτοὺς ἔφραζεν». Ιδ. 18, 34, 33, 20.

Σημ. 4. «Ἐπειδὴ αἱ δευτερεύουσαι. αὐταις προτάσι. Εγουσιαὶ δινεῖσθαι; τὸν γα-
ρακτήρα αἰτοτελῶν κυρίων προτάσι, ή δὲ ή διτικὴ γλώσσα δὲν γράπται ἐν
αἰταις τῇ διποτακτικῇ σ. τῷ διν., ἀναγνωστέον μετά Βενέτου τὸ χωρίον
Δουκούρ. 63 «οὐ μανία δήπου τοῦτο λέγειν, ως οὐδὲν δὲν γίνηται παρὰ τοῦ-
τον», οὔτως, ως οὐδὲν γεγένηται, ἀντί, ἀν γίνηται, ὅπερ κείται ἐν ἄπας τοις
καθ. Ζ. Maetzner, οὔτος; θύμως; οὐδέντος κατέλλιπον «οὐδὲν δὲν γίνεται».

3. Καὶ μετά ιστορ. χρόν. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσι. δὲν χρίσις καὶ
ἡ ἔγκλισ. τῇδε δευτερεύομσ. προτάσι. ἐπαναρρέρονται εἰς ἐκεῖνον
τὸν χρ. καὶ τὴν ἔγκλισ., ἀτινα ἦθελεν ἔχει δὲν ἀνεξάρτητος λόγος.
Ως πρὸς τὸν ἀδριστὸν τῆς ἴριστης. ἐν ταῖς δευτερεύουσαι. προτάσι.
σημειώσαν, ὅτι οὐτος ἔκφράζεις κανονικῶς πρόσκιν προηγθυμένην
τῆς πράξης. τῇδε συνταχτικής προτάσι. Ἐνταῦθα δὲ διακριτέαι: καὶ
ἔχεις περιπτώσι:

α) «Ἡ δευτερεύ. πρότασι. ἔχεις τὸν αὐτὸν τύπον, οἷον ἥθελεν ἔχει
ἐν ἀνεξάρτητῳ λόγῳ ἡ δι' αὐτῆς ἔκφρασμένη ἔννοια κατὰ τὴν
ἰδέαν τοῦ λέγοντος, διὸ κατὰ ταῦτα τὸ δῆμον τῆς κυρίας προ-
τάσι. εἰνε ὡς τὸ πολὺ δῆμον αἰσθήσεως ἡ γύναικης παθήσεως
σημαντικ. Α. 439 «γυνὴ δ' Οδυσσεύς, δ' (=ὅτι) οὕτοις βέλος
κατὰ κυρίου θίθεται ἐν λόγῳ δρῦθῃ» «οὗτοι βέλος κατὰ κυρίου
ἥλθε, καὶ τοῦτο Οδ. ἔγγινον. γ. 166 «γύναικον, δ' δὲν οὐκέτε
μηδέτο διλύων». Θουκ. 5, 14 «μετεμέλοντά τε (οἱ Ἀθηναῖοι),
ὅτι . . οὐ δινέθησαν (τοῖς Λακεδαιμονίοις), ἐν δρῦθῃ λόγῳ οὐδὲν
οὐ δινέθησαν τοῖς Λακαδαιμονίοις.» Ξεν. ἀν. 1, 2,
21 «ἥθετο, ὅτι τὸ Μένωνος στράτευμα ήδη ἐν Κιλικίᾳ ἦν»,
ἐν λόγῳ δρῦθῃ «τὸ Μ. στράτευ... ἦν καὶ τοῦτο ἥθετο.» Ζ. 2, 15.
2. 3, 6. ἔλλ. 5. 4, 21. ἀπομν. 4, 32 «Σωκράτει . . ἐλαιοδέρουν
με διτικήν». λ. δρ. «Σωκρ. συνήν, καὶ διτική τοῦτο ἐλαιοδέρουν
μεν». Πλ. Θεοί. 142, α «ἐθίκουμαζον, ὅτι οὐγ' οἶδες τῇ δινέθεν
(δῆλον, σέ.)» Ξεν. ἀν. 3. 1, 2 «οὐδέληλον ἦν, οὐτε νικῶντες μὲν οὐ-
δέντας ἀνταντάροιεν, ἥτητιθέντων δὲ αὐτῶν οὐδεῖς ἀνταντάροιεν . . ,
τοῦτο εὔδηλον ἦν».

b. «Η δευτερεύ. πρότασ. ἔχει τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ἔγκλισιν, οἷα καθίστανται ἔχηται ἡ δι' αὐτῆς ἐκφερομένη ἐν τῷ ἀρεβατήτῳ λόγῳ κατὰ τὴν ιδεαν τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἵποκειμένου, τούτῳ δὲ ἴδια συμβαίνει, ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσ. ἦντες δὲ λεπτικόν ἡ δύοις τοικύτης ἐννοίας· οἷον ἀκούειν, πυρθάνεσθαι κτλ. (Ἡ συντάξ. αὕτη εἶναι μεθομηρική). Θουκ. 1. 51 «εἰπον, ὅτι νῆσοι.. ἐπιτιθεοσι.» 114 «Ἔγγειλθη, ὅτι Μέγαρη ἀρέστηκε, καὶ Πελοποννήσου μέλλουσιν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικήν, καὶ οἱ φρουροὶ Ἀθηναίων διεγθαμένοι εἰσὶν ὑπὸ Μεγαρέων.» 8, 19 «ἐλθοῦσας ἄγγειλται, ὅτι Ἀμύργης παρέσταιεν. 5, 56 «Ἀθηναῖς τῇ Δακωνικῇ στάληται ὑπέροχαν, ὅτι οὐκ ἐνέμειται οἱ Δακεδαιμ. τοῖς ὄρκοις». Ξεν. ἀν. 6. 6, 4 «ἔπειμπον οἱ πολέμοιο.. ποὺς Ξενοφῶντας ἀκούοντες (= ἐπει ήκουσον), ὅτι οὗτος πολεῖται τὸ γεωίον). 1. 4, 7 «διηγέτε λόγος, ὅτι διώκει αὐτοὺς Κῦρος». Ἑλλ. 5. 2, 8 «οἱ δὲ ἐκ Φλιοῦντος φεύγοντες.. ἐδίδασκον, ὡς, ἔως μὲν σφεῖς οἴκοι ήσαν, ἐδέχετο ἡ πόλις τοὺς Δακεδαιμονίους.» 7. 1, 34 «εἶχε λέγειν, καὶ ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων βρατεῖσθαι γάλακτο ἐν Πλάκαισι, καὶ ὅτι θετερον οὐδεπώποτε στρατεύσκιντο ἐπὶ βασιλέων», ἐν δριφτικῷ «συνεμψήμεθα.. ἐστρατευτάμεθα.» Ἀγ. 1, 38 «ἐδήλωσαν, ὅτι οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχαντο». λόγ. δριφ. «οὐ.. παρειχόμεθα». Κύρ. 1. 4, 7, «οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι δοκοτοι πολλοῖς ήδη πλησιάσκιντας διέφεραν». ἀν. 7. 1, 11 «οἱ δὲ ἐκέλευσαν.. προσκανειπεῖν, δις θν μὴ παρῆι εἰς τὴν ἐξέτασιν.., ὅτι αὐτῆς αὐτὸν αἰτιάσεται». 34 «ἀπεκρίνετο, ὅτι πειθουέντος αὐτοῦ οὐ μεταμελήσειν». 36 «ἐκήρουξεν, δις διαλῦθεν τὸν τόπον στρατιωτῶν, ὅτι πετράσεται.» Μετὰ ἐνεστῶτα ίστοσικ. Θουκ. 3, 29 «πυρθάνονται, ὅτι η Μυτιλήνη ἐάλωκε.» Ξεν. ἀν. 5. 6, 17. 19. Θουκ. 6, 52 «ἐστηγγέλλετο δὲ αὐτοῖς ἐκ Κρηταίνης, ὡς, εἰ ἔλθοιεν, προσχωροῖεν (δῆλοι οἱ Κρηταίνοι) καὶ ὅτι Συρακούσιοι πληροῦσσι νυκτικόν», λόγ. δριφ. «εἰ ἔλθοιετε, προσχωροῦμεν ἂν, καὶ κτλ.» 35. Ξεν. ἀν. 1. 6, 3 «εἰπεν, εἰ αὐτῷ δούτη ἵπέκες χιλίους, ὅτι τοὺς προκατακύρωντας ἵππεις ἡ κατακατροι θν.. η.. ἐλοι.» Κύρ. 1. 6, 3 «μέρμνημι.. ἀκούστας ποτέ σου, ὅτι εἰλέτως θν καὶ παρὰ θεῶν πακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων, δοτις μή, δόσις ἐν ἀπόροις εἴη, τότε κολακεύοι, ἀλλ' ὅτε ἀριστα πρόσσοι, τότε μάζλιστα τῶν θεῶν μεμνῆτο». Ἀγ. 9, 7 «Ἔγνω (Ἀγιστήλαος), ὅτι ἔρμικτι μὲν νικήσας τοὺς Ιδιώτας οὐδὲν ὀνομαστότερος θν γέροιτο, εἰ δὲ φίλην μὲν πάντων μάζλιστα τὴν πόλιν ἔχοι, πλείστους δὲ φίλους.. κεκτήτο.., ὅτι θντως θν εἴη νικηφόρος κτλ.» Ἑλλ. 5. 4, 22 «ἀπελογούμεντο, ὡς οὐκ θν ποτε οὔτε μωροὶ ήσαν».

c). «Η τε κυρία πρότ. καὶ ἡ δευτερεύουστα ἀναγέρονται εἰς τὸ παρόν τοῦ λέγοντος καὶ συμφώνως τούτῳ προσδιορίζεται· ἡ χρο-

νική σχέσις ἀμφοτέρων. Διὸ δὲ ἀρκτικὸς χρόνος τοῦ ἀνεξαρτήτου λόγου μετατρέπεται εἰς ἴστορικὸν ἐν τῷ ἑζηρτημένῳ. (Σύνταξ. μεθοδομηρική). Π. Χ. ἐν δρθῷ λόγῳ «Κῦρος τοῦτον τὸν παῖδα μάλιστα ἀσπάζεται καὶ τοῦτο δηλοῖ», γίγνεται ἐν τῷ πλαγίῳ «Κῦρος ἐδίλευ, δτὶ τοῦτον τὸν παῖδα μ. ἡσπάζετο» Ξεν. Κύρ. 1. 4, 26 λόγ. δρθ. «οἱ στρατιῶται τὰ σώματα εὗ ἔχονται, καὶ Κῦρος τοῦτο κατανοεῖ», λόγ. πλάγ. «Κῦρος κατερθεῖ, ὡς οἱ στρ. τὰ σώμ. εὗ εἰχονται». Ξεν. Κύρ. 3. 3. 9. ἀπομν. 1. 1, 2 «ὡς οὐκ ἐρόμετε (δῆλ. Σωκράτης) οὓς οὐ πόλις νομίζει θεούς, ποίω ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίψι;» λόγ. δρθ. «Σωκρ. οὐ νομίζει κτλ.» 1. 2, 1 «θευμαστὸν δὲ φαίνεται μοι καὶ τὸ πεισθῆσαι τινας (= καὶ τοῦτο, δτὶ ἐπεισθησάν τινες), ὡς Σ. τοὺς νέους διέφθειρεν,» λόγ. δρθ. «Σ. τοὺς νέους διαφθείρειν. Θουκ. 6. 1, 1 «ὅτι.. πόλεμον ἀνηροῦντον. Πλ. Φαίδ. 97, ε «ὅτι.. ψημεινον ἦν».

Σημ. δ. Περὶ τοῦ δτὶ ἡδὸς οὐν ἀρχτικῷ χρόνῳ η καὶ δορίστῳ τῇ δριστικ. μετὰ ἐντεικὴν δικοθετικὴν (πρότασιν) η δποτιθεμένην (δπόδοσιν), η μετὰ ἰστορικὸν χρόνον τῇς δριστικ. Ιδ. §. 399, σημ. 6. οὐν μέλλοντι δὲ τῇς δριστ. μετὰ τοῦ ἀν (κέν) Ιδ. §. 392 α, 1.

4. 'Αντὶ τῆς δριστικῆς ἐν τῇ μεντερευούσῃ προτάσ., ιστορικοῦ χρόνου ἐν τῇ κυριᾳ δητος, τίθεται ἐν ταῖς ἐν b) καὶ c) μνημονευθέσασις περιπτώσεσιν η εὐκτική, δταν η ἰδέα τῇς δευτερευούσ. προτάσ. ἐκφέρηται ὡς γγάμη η σκέψης τοῦ ὑποχειμένου τῇς κυρίας προτάσ. Περὶ τῆς χρονικῆς σημασ. τοῦ ἀριστου, παρατατικοῦ καὶ ὑπερσυγτελίκου τῇς εὐκτικῆς Ιδ. §. 389, 7, b) καὶ σημ. 1. 'Ηρδ. 3, 68 ἀδ 'Οτάνης πρῶτος ὑπόπτευτε τὸν μάγον, ὡς οὐκ εἴη δ Κύρου Σμέρδις, ἀλλ' ὅτιπερ ἦν», ἐν δρθῷ λόγῳ «ὡς οὐκ ἔστιν. 140 «πυνθάνεται (ἐνεστ. ιστορ.) δ Συλοσῶν, ὡς η βασιληὴ περιεληλύθοι ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα», λόγ. δρθ. «η βασιλ. περιελήλυθε.» 6, 23. 29. Θουκ. 2, 13 «προηγόρευε (Περικλῆς) τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτι Ἀρχιδχμος μὲν οἱ ζένος εἴη, οὐ μέντοι ἐπὶ κακῷ γε τῇς πόλεως γέροιτο», λόγ. δρθ. «Ἀρ... ἐστειρ., οὐ μέντοι.. ἐγένετο». 5, 61 «ἔλεγον, ὅτι οὐκ δρθῶς αἱ σπονδαὶ γέροιτο». 2, 48 «ἔλεγθη, ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐμβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα». Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 13 «ἄκουσα μέν, δτὶ Περικλῆς πολλὰς (ἐπωδάς) ἐπίσταιτο, ἀς ἐπάρδων τῇ πόλει ἐπόιει αὐτὴν φιλεῖν αὐτόν», λόγ. δρ. «Περ. ἡπίστατο» μ. σ. Κῦhn. ἀν. 1. 3, 20 «ο δ' ἀπεκρίνατο, δτὶ ἀκούοι», λόγ. δρ. «ἄκουεν». 4. 1, 24 «ἔλεζεν, δτὶ οὗτος μὲν οὐ φαίη» λόγ. δρ. «οὐκ ἔφη». 4. 3, 11 «ἔλεγον, δτὶ τυγχάνοιεν φρύγινα συλλέγοντες.. καπετεῖτα κατέδουεν.. γέροντα», λόγ. δρ. «έτυγχανομεν.. κατείδομεν». ἑλλ. 1. 7, 5 «έκαστος, ἀπελογήσατο . . , δτὶ αὐτοὶ μὲν .. πλέοιεν, τὴν δὲ ἀναγέρεσιν τῶν ναυαγῶν προστάξειαν» λ. δρ. «έπλεομεν.. προσετάξαμεν», ο μὲν παρατικ.

δηλοι, ότι τότε κατεγίνοντο εἰς τὸν πλοῦν κατὰ τῶν ἔχθρῶν, δὲ ἀριστ. τὴν πρὸ τούτου γενομένην πράξιν. Οὕτω πως 5. 2, 2. «συστρατεύοιεν». 4. 3, 10 «ἡγγέλθη, διτὶ ηὔτημένοι εἰστι λακεδαιμόνιοι τῇ ναυμαχίᾳ, καὶ δὲ ναυάρχος Πείσανδρος τεθραλή». ἀν. 1. 1, 3 «Τισσαφέρνης διαβάλλει (ἐνεστ. ιστορικ.) τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὃς ἐπιβούλευοι αὐτῷ». 1. 6, 3 «(Ὀρόντης) γράψει ἐπιστολὴν παρὰ βασιλέα, διτὶ ἥξοι ἔχων ἵππους.. πλεῖστους». Κύρ. 4. 2, 4. 7. 5, 34» διποι ληφθετεν δηλα ἐν οικίᾳ, προηγόρευεν, ὡς .. ἀποθαροῦτο», λόγ. δρ. «διποι ἐν ληφθῆ δηλα, .. ἀποθανοῦνται. Πλ. Λάχ. 188. b αἵπιστά μην, διτὶ οὐ περὶ τῶν μειρακίων ἥμεν δέργος ἔσοιτο . . , ἀλλὰ περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Οὕτω πως καὶ μετὰ εὐκτικὴν μετὰ σημασίας παρωχημέν. χρ. Ξεν. ἀν. 3. 1, 20 «δόποτε ἐνθυμολυμήν, διτὶ.. μετελη», (περὶ τοῦ ἀπότε σ. εὐκτικῆ ἰδ. §. 399, 4). »Ιδ. 6. 1, 21. Καὶ μετὰ μέλλοντα εὐκτικῆς ἔξαρτώμενον ἀπὸ χρόνου ιστορ. Ξεν. ἐλλ. 5. 4, 13 «κατέμενεν εὖ εἰδώς, διτὶ.. λέξουειοι πολεῖται, ὡς Ἀγησίλαος .. παρέχοι». (Οι κώδ. ἔχουσι λέξειν, οὐχὶ δημως ὄρθως, διδτὶ τότε θὰ ἐσήμαινεν «ὅτι οἱ πολ. θὰ εἰπον» ἰδ. §. 389. σημ. 1, ὑποσημ. 1, ἀντὶ δὲ τοῦ παρέχοις ἡδύνατο νὰ ἔνε καὶ παρείχετ. ὡς ἔκει 5. 4, 23 «ἔλεγον, ὡς εἰδήλον.. ἔσοιτο, διτὶ.. συγχέειν) (Ο παρατατικ. τῇ εὐκτικ. κείται μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντὶ τοῦ μέλλοντος τῆς εὐκτικ. Ήρδ. 7. 6 «ἔξηλάθη .. δ Ὄνομάκριτος ἐξ Ἀθηναίων ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλούς.. ἐμποιέων ἐς τὸν Μουσαίου χρησμόν, ὡς αἱ ἐπὶ Λύμνου ἐπικείμεναι νῆσοι ἀφανιζόλατο κατὰ τῆς Θαλάσσης», ἐπειδὴ δ Ὄν. ἀναμφιβόλως παρήνειε μετὰ τὴν σαφῆ ἔκφρασ. τοῦ χρησμοῦ τὴν πρότ. «αἱ .. νῆσοι ἀφανίζονται κ.τ. θαλ.»)

Σημ. 6. *Αν δὲ παρατατικ. τῇ εὐκτικ. προθλθεν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἡ παρετατικοῦ τῆς δρίστ. ἐν τῷ δρῷ λόγῳ, γνωστοῖν ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου. Είναι δὲληθὲς, διτὶ οἱ «Ἐλλήνες συνεθίζουσιν, ὅταν δὲ δρός λόγος ἀπαιτῇ τὸν παρατατικ. τῆς δρίστικ., νὰ διατηρῶσι τούτον καὶ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, ἵνα ἀποφεύγωσι τὴν δυνατὴν δημφορίδαν τῆς ἐκδοχῆς, ἀντιλήφεως» διποι δημως ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου φαίνεται σαφῶς, διτὶ δ παρατατ. τῆς εὐκτικ. ἀναφρέται εἰς πρᾶξ. παρελθούσαν, οὐδεμίαν ἔχουσι δυστολῶν νὰ διάτηρησωσιν αἰτίαν, ἕδε τὰ παραδείγμ. ἐν ἀριθ. 4 ἀπὸ τοῦ Ξεν. ἀπομ. 2. 1, 13, μέχρι τοῦ ἐλλ. 5. 2, 2. «Οταν δημως δέργος ἔνε τοιοῦτος, διστε ἡ εὐκτικὴ νὰ δύνηται νὰ ἀνανεχθῇ τόσῳ εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς δρίστ., δισφ καὶ εἰς τὸν παρατατικ. τοῦ δρόου λόγου, διατηρεῖται πανταχοῦ δ παρατατ. τῆς δρίστικ. τοῦ δρόου λόγου ἐκεῖ, ὅπου πρέπει νὰ δηλωθῇ πρᾶξις παρελθοῦσα, ἐνεθεν δὲ ἔξηγίσται διὰ τοῦ πολλάκις δ παρατατικ. τῆς δρίστικ. καὶ ἡ εὐκτικὴ τίθενται παραλλήλως οἷον Ξεν. ἐλλ. 6. 4, 7 «ἐπαγγέλλετο . . , ὡς οἱ τε νεψ πάντες αὐτόματοι ἀνεψγοντο, αἱ τε ἴρειαι λέγοιεν, ὡς νίκην οἱ θεοὶ φαίνοιεν», λόγ. δρθ. «οἱ τε νεψ ἀνεψγοντο, αἱ τε λέγουσι, ὡς .. φαίγουσιν», ἐὰν δέτιθετο ἀνοίγοιεν το θά δινεφέρετο εἰς ἀνοίγονται τοῦ δρόου λόγου. Ο δρίστος τῆς εὐκτικῆς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἀδρίστον τῆς δρίστικῆς τοῦ δρόου λόγου. Δημ. 50, 36

απεκρινάμην αὐτῷ, διε .. οδ λέσσοι μι, » λόγ. δρθ. «οὐκέ τίλαδον». 31, 11
» Μλεγεν, διε ούτε τὰ χρήματα ἐνθούτο εἰς τὴν ναῦν οὔτος .. , ούτε τὸ χρη-
σίον εἰληφάς εἴη», λόγ. δρθ. «ούτε .. ἐνθούτο .. , ούτε .. εἰληφάς έστιν.
Οὕτω πως καὶ 35, 36. Περίεργον δῆμας εἶνε τὸ ἐν 31, 17 «οἱ ἡκούσαται δρτίως,
ὅτι ούτε τὰ χρήματα ἐνθούτο εἰς τὴν ναῦν οὔτε ἀπέδωκε τὸ χρεοσίον,» ἐνθα
δινέμενε τις «ἐνθούτο .. ἀποδοίη, ή ἐνθούτο .. ἀπέδωκε» 1).

§. 551. Παρατηρήσεις.

Δέν πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ, διε .. ή εὐκτική ὡς πρὸς τὴν σημ.
ἀποτελεῖται ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δυστικήν, ὥστε ἐκείνη μὲν νὰ δη-
λοῖ ἀδέσθιόν τι, καῦτη δὲ βέβαιον ή πραγματικόν, ἐπειδὴ ἐν
πλείστοις χωρίοις εὑρίσκεται τις ἕρμ., ὡν τὸ ἀντικείμενον περιέχει
βέβαιον ή πραγματικ., συντασσόμενον δὲ μὲν μεθ' δριτικῆς καὶ
ἄλλοτε μετ' εὐκτικῆς, καθὼς ἐπὶ τοις. καὶ ἕρμ., ὡν τὸ ἀντι-
κείμενον περιέχει τις ἀδέσθιον, συντασσόμενον δὲ μεθ' δριτικ. καὶ
ἄλλοτε μετ' εὐκτικῆς. «Ἡ ἔκλογὴ τῆς μιᾶς ή τῆς ἑτέρας; τῶν ἐκ-
ρράξτ. τούτων ἔξαρτηται; ὡς τὸ πολὺ ἐκ τῆς ἐκδοχῆς (ἀντιλήψη) τοῦ
συγγραφέως. Εἰνε δῆμας βέβαιον, διε τινὲς μὲν τῶν συγγραφέων
ἔχουσιν κλίσιν πρὸς τὸν ἔρθρον (τὸν ἀντικείμενον) παναστατικὸν
τύπον, ὡς π. χ. δ Θουκιδίδης, ἄλλοι δὲ πρὸς τὸν πλάγιον (τὸν
ὑποκειμενικὸν), ὡς δ Ξενοφῶν, δ Ηλέατων καὶ οἱ βότορες. Ἔνι τού-
τοις ὑπάρχουσι περιπτώσεις, κανού ἡς ή χρήσις τοῦ ἐνεστάτος τῆς
δριτικής. πρόφερεται πάντως ρυσικὴ ἐκ τῆς σημασίας τῆς δευτε-
ρευούσας. προτάτ., οὕτω π. χ. δτκν δ ἐνεστ. ἐκφράζῃ τι γενικῶς
παραδεδεγμένον ή μακρότερον χρόνον περιέχον, μακρογράφιον. Ξεν.
Κύρ. 8. 7, 19 «οὗτοι ἔγωγες οὐδὲ τοῦτο πωπότε ἐπεισθην, ὡς ή
ψυχή, ἔως μὲν ἐν ἐνθητῷ σώματι ή, ή, δτκν δὲ τούτου ἀπολλαγῆ,
τέθηρησεν.» 1. 6, 13. 15. 2. 1, 21. 22. ἂν. 2. 6, 2 «(Κλέαρχος)
πείσας τὴν αὐτοῦ πόλιν, ὡς οἱ Θράκες ἀδικοῦσι (περάτων) τοὺς
«Ἐλληνας, ἔξεπλει». Οὕτω καὶ δταν πράξεις τις ή κατάστασις
πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς μεταξύνοντας ἀπό τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ
περόν τοῦ λέγοντος καὶ ὡς ἔχουσαν αὔρας καὶ τότε ἔτι. Θουκ. 1,
86 «ἐπικινέστητες πολλὰ ἔχουσας οὐδὲκανού ἀντεῖπον (οἱ Ἀθη-
ναῖοι), ὡς οὐκέτικον τοὺς ἡμετέρους ζωμαράχρους καὶ τὴν Πε-
λοπόννησον». Ξενοφ. Λεv. 3. 2, 23 «Λικένοντας δὲ καὶ κυτοὶ εἰ-
δομεν, διε ἐν τοῖς πεδίοις τὰ ἔρωμά κατεκλαδόντες τὴν τούτων
χώραν καρποῦνται.» 3. 3, 14. 6. 1, 31. 6. 1, 18. Πρᾶλ. προσέτι
§ 309, 6, α) καὶ σημ. 6. — Τὸν παρατατικὸν ή ὑπεραντέλεικον
τῆς δριτικῆς δὲν δύνανται νὰ ἀντικαταστήσωσιν οἱ κύτοι χρόνοι:
τῆς εὐκτικῆς, δταν ή πολλαῖς τῆς δευτ. προτάτ. δὲν ἔνε σύγχρο-

1) "D. Akten Grundzüge § 98, τὴν ιδέαν δῆμας κατοι, διε ή χρήσις τῆς
εὐκτικής. ἐν τῷ πλαγιῷ λόγῳ ἵπτ πράξεις παρείλθοιςης εἶνε κατάγρησις μό-
νον, δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ

νος τῆς πράξης, τῆς κυρίας, ἀλλὰ προγενεστέρως. Εἰν. Κύρ. 3. 2, 27 «Ἔκουσεν, δτὶ πολλάχις πρὸς τὸν Ἰνδὸν οἱ Χαλδαῖοι ἐπορεύοντο». Ἑλλ. 6. 5, 33 «ἀνεμίμνησκον τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ᾧ ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίστατο ἐπ' ἄγαθοῖς». Θουκ. 1, 50 «τούς τε αὐτῶν φίλους, οὐκ αἰσθόμενοι, δτὶ μῆσηρτο οἱ ἐπὶ τῷ δεξιῷ κέρχει, ἀγνοοῦντες ἔκτεινον.» «Οπου λοιπὸν πρέπει σφρᾶς νὰ δηλωθῇ τὸ σύγχρονον, τίθεται εὐκτικήν· οἶον Θουκ. 3, 3 «ἔσπηγγέλθη αὐτοῖς, ὡς εἴη.. ἔξω τῆς πόλεως ἑορτὴ», δῆλα δὴ τότε, τὸ ἐστιν γενικῶς, δτὶ εἶνε ἑορτή, τὸ δὲ ἦν, δτὶ ἦτο ποτὲ ἑορτή¹⁾.

2. Οἱ ιστορικοὶ χρόνοι τῆς εὐκτικῆς δύνανται νὰ συνοδεύωσι ιστορικὸν μόνον χρόνον ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσῃ· δπου δ' οὗτοι ἔξαρτῶνται ἀπὸ χρόνου ἀρκτικοῦ, μετ' ἀκριβεστέρων ἔξετασιν φαίνεται, δτὶ δὲν τῇ κυρίᾳ προτάσῃ. ἀρκτικ. χρόνος περιέχει τὴν σημασ. ιστορικοῦ, ὡς τοῦτο κατέβηλον ἐκ τοῦ ιστορικοῦ ἐνεστῶτος, ίδ. τὰ ἐν ἀριθ. 4 πρόγρμ. Ήρδ. 1, 70 «οἱ μὲν Λακεδαιμονίοι λέγουσι (τόσῳ λέγουσιν ὅσῳ καὶ ἔλεγον), ὡς.. Σάμιοι ἀπελόλατο αὐτὸν (τὸν κρητῆρα).., καθοὶ δὲ Σάμιοι λέγουσι, ὡς.. ἀπέδοντο τὸν κρητῆρα». Θουκ. 1, 38 «οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους οὔτε ἐς ήμερας τοιούδε εἰσὶν (οἱ Κερκυραῖοι), ἄπουκοι δὲ δοντες ἀφεστᾶσι τε διὰ παντὸς καὶ νῦν πολεμοῦσι λέγοντες, ὡς οὐκ ἐπὶ τῷ κακῷ πάσχειν ἐκπεμφθεῖσαρ» = ἐπειδὴ λέγουσιν, καθὼς καὶ πρότερον ἔλεγον μετὰ τὴν ἀποστασίν των, δτὶ κτλ. Εἰν. άν. 7. 6, 43 «λέγει, δτὶ ἀκήκοε Πολυνίκου, ὡς.. ἀποθαροῦτο ὑπὸ Θίβρωνος, δ παρακείμ. περικλεῖει ἐν ἔκυτῷ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρελθόντος καὶ ἐνεστῶτος. Κύρ. 8. 2, 14 «καὶ λόγος δὲ αὐτοῦ ἀπομημονεύεται, ὡς λέγοι περιπλήσιταις ἔργοι εἰναι νομέως ἀγκθοῦ καὶ βασιλέως ἀγκθοῦ», δ Εἰν. θέλει νὰ δεῖξῃ τὸν λόγον ἐκείνον ὡς πολλάχις πρότερον ῥήθεντα, ίδ. Hertlein· οἶον Πλ. Ἰππ. 1. 286, Ἡ «ἐπειδὴ ἡ Τροία κῆλα, λέγει δὲ λόγος, δτὶ Νεοπτόλεμος Νεστορῷ ἔροιτο, ποτὲ ἐστι· καλὰ ἐπιτηδεύματαν». Εἰν. ἀπομν. 1. 2, 34 «εἰ μὲν γάρ τὸν τοὺς ὄρθως, δῆλον (δῆλ. ἐστίν), δτὶ ἀφεκτέον εἴη· εἰ δὲ σὺν τοῖς μὴ δῷθες, δῆλον, δτὶ πειρατέον δῷθῶς λέγειν», ἐιταῦθι καὶ εὐκτικὴ εἶνε δῆλον, δτὶ πρέπει νὰ ἀνκνεχθῇ εἰς παρεμπίπτουσάν τινας ἔννοιαν νοητέαν ἐκ τοῦ ἡγουμένου=φανερόν, δτὶ ἐπρεπερ γενεῖς νὰ λέγητε, δτὶ ἐγώ ἐπρεπεν ἵσως νὰ ἀπέχω τῆς τῶν λόγων τέχνης καὶ λοιπῶν «δῆλον ἐστιν, δτὶ λέγειν ἐκρῆν, δτὶ δῆλ. εἴη». Κύρ. 2. 4, 17 «ἄλλ᾽ ἐστιν.. καὶ πρόφρασιν κατασκευάσαι καὶ ἐνθάδε οὐκ ἀπιστον, καὶ ἐν τις ἐκεῖσε εἶσαγγελλῆ δή, ὡς ἐγώ βουλούμην μεγάλην θήρων ποιῆσαι»=καὶ ἐν τις ἐκεῖσε γείνη, δτὶ ἔλεγον, ὡς ἐ. βουλούμην.. ποιῆσαι. Πλ. πολ.

1) "I. Klemens ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 9.

490, α «ἄρ' οὖν οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκὼς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γε δοντας φιλομαθής κτλ. = ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετεὶ ἀπολογησόμεθα, ὃ ἐλέγομεν ἐτοῖς ἔμπροσθεν, ὅτι... εἴη κλ. ν Ἰδε Stallb. κ. Schneider. Δύσ. 215, ε «ῆκουσά ποτέ του λέγοντος, καὶ ἄρτι ἀγαμημήσομαι, ὅτι δύοιον δμοίφ πολεμιώτατον εἶη = καὶ ἄρτι ἀναμ. ὅτε ἔλεγεν, ὅτι... εἴη. Χαρμ. 156, β «ἐπειδάν τις αὐτοῖς (τοῖς ἵκτροῖς) προσέλθῃ τοὺς ὁρθαλμοὺς ἀλγῶν, λέγουσι που, ὅτι... ἀναγκαῖον εἴη ζῆμα καὶ τὴν κερατὴν θερκπεύειν» = λέγουσιν, ώς καὶ πρὸς ἐν δμοίφ περιπτώσει ἔλεγον, ὅτι. Ἰππ. 2. 365, β «ἐν τούτοις δῆλοι τοῖς ἔπεισι τὸν τρόπον ἐκπέτρου τοῦ ἀνδρός, ως μὲν Ἀγιλλελείη ἀλγῆτης κτλ.», δῆλοι δῆλ., δ «Ομηρος ἀναρέσται εἰς τὸ παρελθόν. Δημ. 59, 5 «ἀλλὰ καὶ νῦν ἔτι, ἂν που λόγος γένηται, παρὰ πάντων ἀπολογεῖται, ως τὰ βέλτιστα εἰπὼν ἀδικη πάθοι» = καὶ νῦν ἔτι δμοί., ὡσπερ καὶ πρότθεν δμοιολογεῖτο, ὅτι.. πάλιν. Μετὰ εὐτεική σ. ἀν τίθεται, ἐπειδὴ ή εὔκτ. ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος, κανονικῶς ἀρκτικ. χρόν. δριστικ. σ. ὅτι, δύναται οὐδὲν ἡττον νὰ κάται καὶ εἰκτική δυνάμει τῆς ἔλξεως τῶν ἔγκλισεων [§. 399, 6, β])». οἷον Δημ. 16, 5 «οὐδὲ γάρ ἐκεῖνος γ' ἄντα εἰπαμεν, ὅτι.. ρουλούμεθα». Ιδ. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 28. Οὐδὲν δὲ τὸ παραχρόζον ἔχουσι τὰ πρόγρμ., ἐν οἷς τὸ μὲν ἕρμην τῆς κυρ. προτάτ. κείται κατ' ἀρκτικ. χρόνον, ή δὲ δευτερ. πρότατ. ἐξηρτῆται ἀπὸ ἀπαρεμφ. ἢ μετοχ. μετὰ σηματ. τοῦ παρελθόντος. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25 «λέγεται εἰπεῖν, ὅτι βούλονται», Ιδ. § 389 σημ. 3. 1. 6, 6 οὐδέλασε λεγοντα δει, ως οὐδὲ θέμις εἴη αὐτετέθην=οδά, ὅτι ἔλεγες δει, ὅτι.. εἴη. άπολ. 17 «ἐκείνου δὲ τί φέρομεν αἰτιον εἰναι τοῦ πάντας εἰδέναι, ὅτι ἔγω γάριστα ἔχοιμι κρηματικά ἀντιδιδόντα, δμως πολλοὺς ἐπιθυμεῖν ἐμοὶ τι δωρεᾶσθαι,» = ὅτι πάντας ἴταν, ως καὶ τὸ πρὸς ἔρθεσκν, ὅτι κτλ. Θουκ. 5, 26 «αὐτὸν μέμνημαι προσερρόμενον, ὅτι.. λέσσοι γενέσθαι τὸν πόλεμον». (Οὕτω πως καὶ ἐπὶ τοῦ δει=διδτ., quod. Ξεν. οἰκ. 1, 17 «οὐδὲ ἔγω ὅφθ. οὐδὲ θελοτας ἔργαζεσθαι, ως μὲν ἔγω οἰκι., δὲ κατὰ τοῦτο, ὅτι δεσπότας οὐκ ἔχοισεν=οὐδὲ ἔγω δρῶ, ὅτι οὐκ ἥθελον ἔργ. δι' αὐτὸ τ., ὅτι κ.τ.λ.)

3. Πολλάκις τίθεται μετὰ λοιπού. Χρόνον ἐν τῇ κυρ. προτάτ. ἐν τῇ δευτερ. πρώτῳ μὲν δριστικῇ καὶ εἰτα εἰκτικῇ, ή καὶ τάνα-παλιν, καθότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώτει ὁ λόγος μετακίνεις ἀπὸ τῆς ὄρθης (τῆς ἀρτικειμενικῆς) ἐκυρώστ. εἰς τὴν πλαγιαν (τὴν διποκειμενικήν), ἐν δὲ τῇ δευτερᾷ ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκείνην. α) Ηρ. δ. 1, 86 «ἔλεγε δὲ (Κροῖτος), ως ήθελε.. δ Σόλων: . καὶ θεοπά-μενος πάντας τὸν ἑωυτοῦ δλέον διπλανησειε.» Ξεν. ἀν. 2. 1, 3 «οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κύρος μὲν τέλημεν, Ἀριτίης δὲ περευνῶς έτι τῷ σταθμῷ εἶπε μ. τ. Kühn, = ὅτι ο μὲν Κύρ. εἶνε νεαρός, ο δέ Αριτίη. προσετίθεται οὗτοι ἵστας ἔχει φύγη εἰς τὸ στρατόπεδον,

ἡ δευτέρη πρότασ. ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμ. τῆς κυρ. προτάξ. καὶ λέγεται ἀπὸ μέρους αὐτοῦ. 2. 2, 15 «ἥκον λέγοντες οἱ προπεμφθέντες σκοποῖ, δτι οὐχ ἵππετε εἰσιν, ἀλλ᾽ ὑποζύγια νεμοιγτο = ὅτι πράγματι δὲν εἶνε ἵππετε, προσετίθεσκν δμως, δτι Ἰωας ἔδοσκον ὑποζύγ. 6. 3, 11 «οἱ δὲ ἔλεγον πάντα τὰ γεγενμένα καὶ νῦν ὅτι πολιορκοῦται ἐπι λόρου, οἱ δὲ Θρῆκες πάντες περικεχυλωμένοι εἶναι κυτούς.» 7. 1, 34 «ἀπεκρίνατο, δτι πειθομένους αὐτοῖς οὐ μεταμελήσει, ἀλλὰ τοὺς τε οἴκοι τέλεσι ταῦτα ἀπαργεῖται καὶ αὐτὸς βουλεύσοιτο περὶ αὐτῶν ὅτι δύνατο ἀγαθόν» = καὶ αὐτός, προσέθηκεν, Ἰωας θὲ σκεφθῆ κ.τ.λ. 3. 3, 12 «ἐκούσας δὲ Ξενοφῶν ἔλεγεν, δτι ὅρθις γίγιαντο, καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον κυτοῖς μαρτυρεῖν» = καὶ αὐτὸ τὸ ἔργη, προσετίθει, δύναται νῦν τοὺς ἥντες μαρτύριον. Ἀνδρ. 1, 61, 115. Πολλάκις μετὰ ἐρεστ. ιστορικό. Θουκ. 8, 51 «ἔξαγγελος γίγνεται, ώς οἱ πολέμιοι μελλοντι. ἐπιθήσεσθαι τῷ στρατοπέδῳ καὶ ταῦτα σαρῶς πεποιημένος εἴην. 50. 72. — b) Ἡρδ. 3, 71 «έγὼ ταῦτα ἀδόκεν .. ἐπίστασθαι, δτι τε δικάγος εἴη δι βασιλεύων, καὶ Σμέρδις δι Κύρου τετελεύτησεν». Θουκ. 8, 50 «γνοὺς δὲ δι Φρύνιχος, δτι ἔσσοιτο περὶ τῆς τοῦ Ἀλκεβίζδου καθόδου λόγος, καὶ δτι Ἀθηναῖς ἐρδέζονται αὐτήν». Ξεν. ἀν. 1, 10, 5 «έπειτα .. βασιλεὺς .. ἤκουε τις στρατέρων, δτι οἱ Ἑλληνες τικάπει τὸ καθ' αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ πρόσθιον οὔρονται διώκοντες, ἐνταῦθι δὴ κτλ.» κατὰ τοὺς καλλιτ. κώδ., ίδε σ. Kühn. 4. 5, 10» αἱ δὲ ἀπεκρίναντο, δτι οὐκ ἐνταῦθι εἴη, ἀλλ᾽ ἀπέξει θσον παρασάγγην». 5. 5, 24 «εἶπεν, δτι οὐ πόλεμον ποιησάμενοι ἤκοιεν, ἀλλὰ ἐπιδείζοντες, δτι φίλοι εἰσίν». 4. 5, 28. Ἡρδ. 3, 43. Ἀντιφ. 6, 17 μ. σ. Maetzner. Ιστι. 7, 27 «ἔλεγε .. , δτι πεποιημένος εἴη με αὖν .. καὶ παραδεδώκει [ἰδ. §. 550, 3, c)] τὴν οὐσίαν. Δημ. 53, 8 «ἀπεκρινάμην αὐτῷ, δτι .. βοηθούσιμοι (οὕτως δι Schaefer πάνυ δρι. ἀντὶ βοηθούσιμοι) κατέφ καὶ .. ἀφίνην [οὗτως γρ. δι Madvig ἐν τῷ φηθ. συγγρ. μετὰ τοῦ κώδ. Σ, ἀντὶ τοῦ ἀρείηρ, πάνυ δρι., ίδ. §. 550, 3, c)] .. εἰσολοσιμοι.» (ἐν λόγῳ δριψ = βοηθήσω .. ἀφίνημι .. εἰσοισω.) Ηερέογος ἐναλλαγὴ ἐν Ἡρδ. 3, 61 «οὗτος δὴ ὁν δι ἐπανέστη μαθών τε τὸν Σμέρδιος θάνατον, ως κρήτεοιτο γενόμενος, καὶ ὡς διλύγοι τε ἡσαν οἱ ἐπιστάμενοι αὐτὸν Ηερσέων, οἱ δὲ πολλοὶ περιεόντα μιν ειδεῖσαν». Δέν ἀνήκουσιν δμως ἐνταῦθι τὰ γωρίχ, ἐν οἷς γίγνεται ἡ ἐναλλαγὴ αὐτῇ τῇς εὐκτικ. μετὰ τοῦ ἐνεστ. ἡ παρατητικ. τῆς δριστ., δταν δι ἐνεστ. ἡ παρατητ. συμβαίνη νῦν ἔχωσι τὴν ἐν τῷ ἀριθ. 1 ῥηθεῖσκν σημασίν, ως π. χ. Ηλ. Μενέζ. 240, d «οἱ Μαρχθῶν .. διδάσκαλοι τοῖς ἀλλοῖς γενόμενοι, δτι οὐκ ἄμαχος εἴη ἡ Ηερσῶν δύναμις, ἀλλὰ πᾶν πλῆθος καὶ πᾶς πλοῦτος ἀρετῆ ὑπελκειν» (γνωμολογικὸς ἐνεστ.). Ξεν ἐλλ. 3. 5, 23 «λογιζόμενος .. , ως Λύσανδρος τετελευτικῶς εἴη καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ στράτευμα

ἡττημένον ἀποκεχωρήκοι, καὶ Κορίνθιοι μὲν παντάποτιν οὐκ ἡ-
κολούθουν (οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ πρότερον) αὐτοῖς, οἱ δὲ πα-
ρόντες οὐ προθύμως στρατεύοιτο. ν Ἰσατ. 9, 12 «εἰ μὲν δὲ Ἀσ-
τύφιλος μηδένα ἔβούλετο εἰδέναι, ὅτι τὸν Κλέωνος οὐδὲν ἐποιεῖτο
(πρότερον δῆλο), μηδὲ δὲ δικθήκας κατακίποι». Οτι δὲ διὰ
τῆς ἐναλλαγῆς τῆς εὔκτικης μετὰ τῆς δριστ. δὲν ἐκφέρεται αυ-
τίθεσις τοῦ ἀδειάζοντος πρὸς τὸ βέβαιον καὶ πραγματικόν, ἀπεδει-
χθῇ ἐν τῷ ἀριθ. 1.

4. Ἐκ τῆς συχνῆς δὲ χρήσ. τῆς δριστικ., καὶ μάλιστα τῶν
ἀρχετυκῶν ἰδίῃ χρόνῳ αὐτῆς μετὰ ἴστορικοῦ χρόνου. ἐν τῇ κυρίᾳ
προτάσ., προκύπτει, ὅτι δὲ Ἑλληνος εἶχε μεγάλην τάσιν, ἵνα διδῷ
τῇ προτάσ. τὸν χρωματισμὸν τοῦ ὄρθοῦ λόγου, καθότι τὸν μὲν
χρόνον καὶ τὴν ἑγκλισ. τοῦ ὄρθοῦ λόγου διετήρει, μετέβαλλεν δι-
κιας τὸ πρόσωπον μόνον. Οὐχὶ σπανίως δρμας καὶ αὐτὸς ἐτί τὸ ἄπο-
κελμένον καὶ τὸ πρόσωπον διετηροῦντο ἀμετάβλητα οὕτως, ὥστε
δι μὲν ἐξηρτημένος λόγος λαμβάνει ἐντελῶς τὸν χρωκτήρα τοῦ
ἀνεξαρτήτου, ἡ δὲ ἐξηρτησις τῆς δευτερ. προτάσ. ἀπὸ τῆς κυ-
ρίας διγλοῦτοι μόνον διὰ τοῦ συνδέσ. ὅτι (σπαν. ἀ), διπερ γί-
γνεται ἐν ἄλλοις γλώσσας, οἷον τῇ γερμαν. διὰ τοῦ κώλου. Θουκ.
1, 137 «ἐδήλου δὲ οὐ γραφή, ὅτι Θεμιστοκλῆς ἦκα περὶ σέν»,
139 λεγόντων (τῶν πρέσβεων ἐκ Ακκεδαίμονος) ἀλλο μὲν οὐδέν
.., αὐτὸς δὲ τέλειος, ὅτι Ακκεδαίμονοι βούλονται τὴν εἰρήνην
εἶναι, εἴη δὲ ἄν, εἰ τοὺς Ἑλληνας αὐτονόμους ἀφεῖτε.» 8, 53
«οὐπότε δὲ μὴ φάντακι ἐρωτώμενοι, ἐνταῦθα δὴ σχρῶς ἐλεγεν
αὐτοῖς, ὅτι Τοῦτο τοῖνυν οὐκ ἔστιν ἡμῖν γενέσθαι, εἰ μὴ πολι-
τεύσομεν .. τωρρονεστερον.» Ξεν. ἀν. 1. 6, 8 «οὐδὲ ἀπεκρίνατο,
ὅτι Οὐδὲ εἰ γενοίμην (δῆλο), σοὶ φίλος, ὁ Κῦρος, σοὶ γ' ἀν ποτε
ἔτι δόξακιμοι» 7. 2, 13 «οὐδὲ Ξενοφῶν ἐλεγεν, ὅτι Ἀναξ(βίος)
ἐκέλευσε καὶ ἐμὲ πρὸς τοῦτο ἐπεμψέν ἐνθάδε.» 2. 4, 10. 5. 4,
10. Κύρ. 3. 1, 8 «εἶπε δ', ὅτι Εἰς κακιὸν ἦκεις, ἔρην». Πλ.
Φιλίδρ. 268, α «εἴ τις .. εἶποι, ὅτι Ἐγώ ἐπίσταμαι τοιαῦτα ἔττα
σώματι προσφέρειν». Καὶ πρὸ προστακτικῆς ἔτι. Πλ. Κρίτ. 50,
ε «ἴσως θν εἶποιν (οἱ νόμοι), ὅτι Ό Σώκρατες μὴ θυμάκε τὰ
λεγόμενα». Κανονικῶς δὲ προσέτι, θν παρελείρθη ἐν τῇ προτάσ.
τὸ κατηγορικὸν δῆμα. Ξεν. ἀν. 1. 6, 7 «ἀπεκρίνατο, ὅτι Οὐ.» 8
«εἰπόντος τοῦ Οσόντου, ὅτι Οὐδὲν ἀδικηθεῖσ». 1. 8. 15. 4. 5,
34. 8, 5. Οὐχὶ δὲ σπανίως μεταπίπτει δὲ ἐξηρτημένος λόγος αὐ-
ρητης εἰς τὸν ὄρθον. Ξεν. ἀν. 1. 3, 16 «επίδεικνυς δέ, ὡς εὑθεῖς;
εἴη ἡγεμόνα κίτεν παρὰ τούτου, φ λυρωινόμεθα τὴν πρᾶξιν».
9, 25 «λέγων, ὅτι .. ἐπιτύχου τοῦτον οὖν σοι ἐπεμψέ καὶ δει-
ταῖ σου .. τοῦτον ἐκπιεῖν.» 7. 3, 17. Κύρ. 2. 4, 1, 4, 28
«ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον .. εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιέντα θυρρέειν, ὅτι
Παρέσται αὐτοῖς διάγου χρόνου, ὥστε ὄραν σοι ἐξέσται .. ἀ-
σκαρδαμυκτεῖν.»

5. Αἱ ἀπρόσωποι φράσεις· οἵον δῆλον ἔστιν, λανθάνει κτλ., μετακπίπουσι ῥῷδίως εἰς προσωπικὴν ἔκφρασιν, καθότι τὸ ὑποκείμ. τῆς οὐσίας. προτάσ. μεταβάλνει ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν κυρίαν, καὶ ἐπομένως ἡ ἀπρόσωπος φράσ. ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸν ὑποκείμ. ὡς κατηγορούμενον, δι' οὗ τρόπ. συμβαίνει, ὅστε καὶ τὸ ὑποκείμ. ἐντονώτερον καὶ σφρέστερον νὰ ἔξιληται, καὶ ἀμφότεροι αἱ προτάσ. νὰ συνάπτωνται πρὸς ἄλλήλας στενώτερον. "Ιδε §. §. 477. 482, σημ. 2. Θουκ. 1, 93 «καὶ δῆλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἔστιν, ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο.» "Ιδε Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 21. Πλ. Κρίτ. 46, d «νῦν δὲ κατάδηλος ἥρως ἐγένετο, ὅτι ἄλλως ἔνεκκ λόγου ἐλέγετο.» Φειδ. 64, b «καὶ σφῆς γε οὐ λελίθαθασιν, ὅτι ἄξιοι εἰσὶ τοῦτο πάσχειν,» μ. σ. Stallb. Ξεν. οἰκ. 1, 19 «ὅτι πονηρότεροί εἰσι, οὐδὲ σὲ λανθάνουσιν.» ἀπομν. 3. 5, 24.

6. "Οτκαν τάξ, ὅτι ἡ ᾧς χωρίζωνται τῆς ἔκυτῶν προτάσ. διὰ παρεμπιπτούσης προτάσ., ἐπικαλαμβάνονται ἐνιστεῖσιν εἰσαγωγικοῖς σύνδεσμοῖς εἴτε ἐξ ἀμελείας, εἴτε ἐκ τάσεως πρὸς σαφήνειαν. "Πρ. 3. 71 «ἴστε, ὑμεῖς ὅτι, ὃν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρῃ, ᾧς οὐκ ἄλλος φθάζει· ἐμεῦ κατάγορος ἔσται.» 9, 6 μ. σ. Baehr. Ξεν. ἀν. 5. 6, 19 «λέγουσιν, ὅτι, εἰ μὴ ἐπιποιεῖσθαι τῇ στρατιᾷ μισθόν, ὅστε ἔχειν τὰ ἐπιτήδειαν ἐκπλέοντας, ὅτι κινδυνεύει μετανια ποταύτη δύναμις ἐν τῷ Ηόντῳ.» 7. 4, 15. Κύρ. δ. 3, 30 μ. σ. Popp. π. πόρ. 5, 1 μ. σ. Sauppe. Ηλ. πολ. 470, d «οὐκόπει δῆλον, εἰπον, ὅτι ἐν τῇ νῦν δημοκρατούμενῃ στάσει, οὗτος ἂν τι τοιούτον γέννηται καὶ διαστῆ πόλις, ἐκὼν ἔκπτεροι ἔκπτερων τέμνωσιν λόγους καὶ σινίς; ἐμπιπώσιν, ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι.» μ. σ. Stallb. Ιππ. 1. 281, c μ. σ. Ηδρf. Ιστι. 5, 3 μ. σ. Schoemann. Ἀπαντῶσιν ἐπίστης ἐκ τῶν κύτῶν λόγων, εἰ καὶ στρατιώτεροι, καὶ ἄλλοι σύνδεσμοι ἐπικαλαμβάνονται· οἷον οἱ, μη.. μη.. Ξεν. ἀν. 3. 2, 25· εἰ. εἰ. 3. 2, 35. οἰκ. 2. 15. ἀπομν. 2. 3, 9· ὅτε.. ὡς (ὅτε, quoniam) Θουκ. 3, 68, 1.

Σημ. 1. Μετά τάξ, δῆλον, δὲ· εἰς οἰδ', δὲ· εἰς τοῦ δὲ· δὲ, πρέπει νὰ νοηθῇ πολλάκις· βῆμα ἐκ τῶν προηγουμένων 1). Πλ. "I. 531, b Σωκρ. κεὶ δὲ τὸ οἰδα μάντις, οὐκ.. ἡπιστών ἐν ἔξηγεισθαι. "I. δῆλον, δὲ· δῆλ. ἡπιστάμην ἐν ἔξηγ. Ροργ. 475, c Ξεν. ἀπομν. 4. 6, 7. Εὐρ. Φοίν. 1617 ··; ἡγεγράνων μοι ποδὲς δημαρτήσεις τυφλοῦ; γῆδε ἡ θανάτος; ζῶσα γ' ἐν σαφ' οἰδ' δὲ· δῆλ. δημαρτήσειν Ἄρε. Πλ. 182 φονέτατος γέρε εἰς πάντων αἴτιος, .. εἰς τοῦ δέτοι· Ἐκ τοῦ ἐλλειπτικῆς ταύτης φράσ. δῆλον δὲ· προηλθε τὸ συγχένον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς; ἐπίστρ. δῆλον δὲ· δῆλα δῆλ, scilicet ἄλλα καὶ παρὰ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν συγγράφων προεγγιγέει πολλάκις; τοῦτο εἰς τὴν σημειούσιαν ἐπεικηγματικοῦ ἴπερρήμα. Πλ. συμπ. 197, b «θεῖν δὲ καὶ κατεσκευάσθη τὸν θεῖον τὰ πρόγρατα, Ἐρωτος ἐγγενουένου, δῆλον δὲ· κάλλους.»

1). "I. Matthiae II. §. 621, 2, a. Buttmann im Ind. dial. Plat. σ. 212.

Ψευδ. Πλ. Ἀλκ. 2. 149, δ «τὸν γάρ θεὸν οὐκ ἔξι δῆλον ὅτι ἀντί, δ γάρ θεὸς δῆλον ὅτι οὐκ ἔξι. Δημ. 18, 130 «ἡν "Εμπουσσαν ἄπαντες θεασι καλουμένην, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δῆλον ὅτι ἔρη» ἀντί, δῆλον, ἔρη, ὅτι. »¹⁸ Ξεν. ἀπομν. 3. 7, 1 μ. σ. Kuhn. 4. 2, 14. 4, 23. Κύρ. 7. 1, 7. «δῆλον ὅτι γάρ» ἀντί, δῆλον γάρ, ὅτι. Ἀνδροκ. 1, 30. Περὶ τῶν παρενθετικῶν, δῆλον ὅτι, εὖ εἰδα, εὖ γεθεῖ: τδ. §. 548, 3.

7. Μετὰ τὰ ἑρμ. μέμρημαι, οἶδα, ἀκούω καὶ τὰ ὄμοίκις σημαστίθεται οὐχὶ σπανίως ἀντὶ τῆς οὐσιαστικ. προτάσσ. μετὰ τῶν εἰσταγωγικῶν ὅτι ἡ ὁς πρότασις ἐπιφρηματική εἰστηγουμένη διὰ τοῦ ὅτε (ποιεῖτ. ἥμος, ἥρικα.) Συμβαίνει δὲ τοῦτο, ὅταν τὸ περιεχόμενον τῆς δευτερευούσ. προτάσσ. πρέπη νὰ δηλωθῇ οὐχὶ ἀπλῶς ὡς τὸ περιεχόμενον (τὸ ἀγτικείμενον) τῶν ἑρθέντων ἥρημάτ., ἀλλὰ μᾶλλον ὡς χρονικὸν συμβάρ. «Ἡ σύνταξις δ' αὕτη φάίνεται προελθοῦσα ἐξ ἐλλείψεώς τινος. Λυτ. 18, 26 «ἄξιον δὲ καὶ τούτους τοὺς συνδίκους εὗνους ἡμῖν εἶναι ἔκειτον τοῦ χρόνου μητροθέτας, ὅτε.. ἀνδράς ἀρίστους ἐνομίζεται εἶναι τοὺς ὑπέρ οὐδέποθισκοντας». Ε, 71 «ἡδεα μὲν γάρ, ὅτε πρόφρων Δαναοτοιν ἄμυνεν». Ο, 18 «ἢ οὐ μέμην, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν». Γ, 188. Φ, 396. ω, 115. π, 424 «ἢ οὐκ οἰσθι, ὅτε.. ἵκετο». Θουκ. 2, 21 «μιεμρημένου καὶ Πλειστούνακτα..., ὅτε ἐσθαλῶν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσίνα.. ἀπεχώρησε πάλιν.» Ξεν. Κύρ. 1. 6, 8 «μεμρηματικούς καὶ τοῦτο, ὅτε, τοῦ λέγοντος, συνεδόκει καὶ ἐμοὶ ὑπερμέγεθες εἶναι ἔργον τὸ κακλῶς ἀρχειν.» οἰκ. 2, 11. Ἑλλ. 6. 4, 5 «ἀναναμνησθήσονται, ὅτε.» Πλ. Μεν. 79, δ «μέμρησαι, ὅτι ἐγώ οιοι ἀρτεὶ ἀπεκρινάμην». νόμ. 782, ε «τούναντίον ἀκούσομεν ἐν ἀλλοις ὅτε οὐδὲ βοὸς ἐτολμῶμεν γεύεσθαι.» Σοφ. Οἰδ. τ. 1134 «εὖ γάρ οἴδι, ὅτι κάταιδεν, ἥμος.. ἐπλησσαζεν.» Αἴ. 1273 «οὐ μηγησούεις οὐκέτι οὐδέν, ἥρικα.. ὑμᾶς οὗτος.. ἐρρύσατο.» Εὑρ. Ἐξ. 110 «οἰσθι», ὅτε χρυσέοις ἐράνη σὺν ὅπλοις» μ. σ. Ρόρσοπ. Ἀρφ. σφ. 354. ὄργ. 1054. Εὑρ. Τρ. 70 «οἰδί, ἥνικ' Αἴκες εἴλκε Κασσάνδρων βίζ». Οὔτω καὶ ἐν ἀλλοις συντάξεσιν οἷον Ἡλ. Ο, 207 «ἐσθιλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτι ἄγγελος αἰσιμα εἰδῆς» ὡς (ὑποκείμενον). Σοφ. Ἡλ. 59 «τι γάρ με λυπεῖ τοῦτο, δταν λόγῳ θενῶν ἔργοισι σωθῶ καλλενέγκωμι κλέος?» Εὑρ. Ἐξ. 307 «ἐν τῷδε γάρ καμμουσιν κι πολλὰ πόλεις, ὅταν τις ἐσθιλὸς.. ἀνὴρ μηδὲν φέρηται τῶν κακιῶνων πλέον.» Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 46 «τῶν διμετέρων προγόνων καλὸν λέγεται, ὅτε τοὺς Ἀργείων τελευτῆσαντας.. οὐκ εἴκεται ἀτάρους γενέσθαι.» 47. Οὔτως ἐνίστε καὶ ἐν τῇ λατιν. οἰον memini, q u u m mihi desipere videbare; a udivi eum, qu u m diceret κτλ. ίδ. Kuhn Γρ. Λατ. §. 149, σημ. 8.

8. Οὕτω πως τίθεται συχνὰ μετὰ τὰ ψυχικῆς παθήσεως σημαντικά̄ οἷον θαυμάλειρ, ἀγθεοθαι, ἀγαρακτεῖρ, αἰσχύρεσθαι, μέμφεσθαι, δειρός ποιεῖσθαι, δειρός ἐστι, ἀγαλᾶρ, φθορεῖρ, αἰ-

σχρόν ἔστι κ. τὰ τούτ. δμ., πρότασις ἐπιφρηματική εἰσηγουμένη διὰ τοῦ εἰ ὑποθετικοῦ η πλαγίας ἐρωτήσ., ἀντὶ προτάσ. διὰ τοῦ δτι εἰσηγουμένην., δταν τὸ ἀντικείμ. τοῦ θαυματισμοῦ κτλ. πρέπη νὰ δηλωθῇ οὐχὶ ὡς πραγματικῶς ὑπάρχον, ἀλλ' ὡς ἀπλῶς πιθανὸν η ἀμφίβολον οἷον θαυμάζω, δτι ταῦτα γίγνεται, καὶ, θαυμάζω εἰ ταῦτα γίγνεται. 'Η ἀττικὴ ἀστειότης ἀναμιγνύουσα εἰς τὴν ἐκυτῆς γλώσσαν ἡδέως τὸν χρωματισμὸν τοῦ ἀμφιθέλου, καὶ τίνος ἀδεβαλοῦ μεταχειρίζεται συγνότατα τὸν τύπον τοῦτον τῆς ἐκφράσ. καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔτι τῶν τετελεσμένων καὶ ἀναμφιθέλων γεγονότων. Ἐπειδὴ δὲ η τοιαύτη πρότασ. ἐκφράζει χρῆσιν, γνώμην τινὰ ὑπὸ τὸν τύπον λόγου ὑποθετικοῦ, διὰ τοῦτο δύναται νὰ ἔνει ἡ ἐγκλιτικὴ σύνταξις τόσῳ η τῶν γραστικῶν προτάσ. (ὅριστική, εὔκτική σ. ἄρ, ιστορικοὶ χρόνοι τῆς ὁριστικ. σ. ἀγ), δσω καὶ η τῶν ὑποθετικῶν (§. 570), καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τίθεται τὸ οὖ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ μή. a) ὁριστική. Θουκ. 6, 60 «δεινὸν ποιούμενοι, (λυπούμενοι, indignandes), εἰ τοὺς ἐπιθουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μή εἴσονται». 1. 35, 3. Αἰσχυ. 3, 94. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 3 «(Κῦρος) κατεμέμφετο καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, εἰ οἱ ἄλλοι.. ἐδόκουν κτλ.» II). Λάζ. 194, a «ἀγαρακῶν, εἰ οὐτωὶ οὐ νοῶ μή οἶστος τ' εἰμι εἰπεῖν» Φαίδ. 95, a «ἔθαιρυαζορ, εἰτι ἔξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ.» Δημ. 2, 23. 24. 4, 43. 18, 160 «αἰσχρόν ἐστιν, εἰ ἔγω μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπέρ οὐκτὸν πόνων ὑπέμεινα, οὐμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε.» 21, 105 «οὐδὲ ησχύνθη, εἰ.. ἐπάγει». Πλ. Ηρωτ. 315, e «οὐκ ἀν θαυμάζοιμι, εἰ παιδικὰ Παιυσκήνου τυγχάνει ὅν.» Θουκ. 1, 121 «δεινὸν ἀρ εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι.. οὐκ ἀπεροῦσιν, οὐμεῖς δὲ.. οὐκ ἄρα δαπανήσομεν.». Δημ. 2, 23 «τούναντίον γάρ ἄρ ηθ θαυμαστόρ, εἰ μηδὲν ποιοῦντες οὐμεῖς.. τοῦ πάντα ποιοῦντος ἀ δετ περιῆμερ». 34, 36. — b) Εἰκτική σ. ἄρ, ςρνη. εἰνε τὸ οὖ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 37 «ἀγαπητόρ, ει καὶ ἔξ ὑποειλῆς δύναιτ' ἀρ ἀνδρες ἀγχοῖ εἰναι.» Πλ. Μενέζ. 91, d «τέρας λέγεις, εἰ.. οὐκ ἀρ δύναιτο λαθεῖν.» Ξεν. Κύρ. 3. 3, 55 «τοὺς δ' ἀπαχιδεύτους.. ἀστεῆς θαυμάζοιμ' ἄρ, εἰ τι πλέον ἀρ ὠφελήσει λόγος κτλ.» Αγ. 1, 1 «οὐ γάρ ἀρ καλῶς ἔχοι, εἰ, δτι τελέως ἀνήρ ἀγαθὸς ἔγένετο, διὰ τοῦτο οὐδὲ μειόνων ἀρ τυγχάνει ἐπεινῶν.» — c) Ιστορικὸς ςρ. οριστ. σ. ἄρ ςρνη. τὸ οὖ. Ξεν. άπομ. 2. 3, 9 «θαυμαστά γε λέγεις, εἰ ούνα μέν, εἰ.. σοι.. ἔχαλέπαινεν, ἀμελήσας ἀν τοῦ ὀργίζεσθαι ἐπειρῶ εῦ ποιήσας πράξειν αὐτὸν, τὸν δὲ ἀδελφόν.. οὐκ ἐπιχειρεῖς κτλ.» Αντιφ. 6, 29, «δεινόρ, εἰ οἱ αὐτοὶ μάρτυρες τούτοις μὲν ἀν μαρτυροῦντες πιστοὶ ησαν, ἐμοὶ δὲ μαρτυροῦντες ἀπιστοὶ ἔσονται.» Δειναρχ. 1, 53. Αἰσχ. 1, 85 «ἀτοπορ ἀρ εἴη, εἰ μηδὲν ἐμοὶ λέγοντος αὐτοὶ βοῶτε.., ἐμοῦ δὲ λέγοντος ἐπιλέποσθε καὶ μὴ γενομένης μὲν χρίσεως περὶ τοῦ πράγματος ηλω ἄρ, γεγονότος δὲ ἐλέγχου ἀπο-

φεύξεται». Ἰσαᾶ. 10, 12 «θαιμαστὸς γὰρ ἀρ ἦν, εἰ τὴν ἐμὴν μητέρα ἔχοντι.. οὐκ ἀρ οἶόν τε ἦν τῶν ἐκείνης χωρὶς γενέσθαι.» — d) Ἐνίστε δὲ καὶ, ἐὰν σ. ὑποτάξτ., δταν προσδοκάται· ή ἐκτέλεσις τῆς πράξεως (§. 575). Ἰσοκρ. ἐπίστ. 6, 7 «μὴ θαιμάζετε δ', ἂν τι φαίνωμεν λέγων κτλ.» Μετὰ τά, ἀγαπᾶτ,, ἀγαπητὸς Ἰσοκρ. 15, 17. Δημ. 3, 31. 9, 74. Αἰσχυ. 1, 170. Καὶ ἐπειδάρ (ιδ. §. 567, 2) Λυκοῦργ. 68 «ἀγαρακτῶ..., ἐπειδάρ ἀκούσω .. τινὸς λέγοντος, ως κτλ. — e) Εὐκτικὴ ἄνευ ἀρ ἐν λόγῳ πλαγίῳ μετὰ χρόνον ἴστορικὸν (§. 594). Αἰσχυ. 2, 157 «ἐπεῖπεν..., ως δειπὸρ εἴη, εἰ δὲ μὲν .. μεγαλόβυχος γένοιτο.» Ἰσοκρ. 19, 20 «ἄδ.. ἡγάπης, εἰ τοὺς οἰκέτας τοὺς μαυτοῦ διασῶσαι διηγηθεῖν» (ώς ἔννοια ἀπὸ μέρους τοῦ λέγοντος). Ἡδ. Ξεν. ἀπολ. 14. ἀν. 1. 4, 7 «οἱ δ' ὄχτειρες, εἰ ἀλάσσουσιν. Κύρ. 2. 2, 3 «ἔγωχούσας ἡχθέσθην, εἴτε μετον δοκοῖστε ἔχειν». ¹⁾

Σημ. 2. Πολλάκις ἔπειται καὶ πρότασ. ἐρωτημ. μετὰ τῶν, πῶς, ὅπως, πότερον, ὅστις κ. τ. λ. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 1 · πολλάκις ίθαμάσσα, τὶ σοι ποτε λόγος; Ἀθηναίους ἔπεισαν οἱ γραψάμενοι Σωκράτην, ως ἄξιος εἴη θαύματος τῆς πόλεως. Πλ. Ἀλκ. 1. 104, d «θευμάζω, δ. τι ποτ' ἔστι τὸ σὸν πρᾶγμα · Δημ. 18, 159 «οὐ δῆνας; ποτὲ οὐκ εἴθης; Ιδόντες διεστράζητε, θαυμάζω· quem quo tandem modo.. aversali non satis, miror.

9. Πολλάκις τίθεται ἀντὶ τοῦ ὅτι οὗτος τὸ ἀναφορ. ως, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι τοιοῦτος ἡ ὅτι τοσοῦτος τὰ ἀναφορ. οὐν, οὖσα. Συρθεῖνει δὲ τοῦτο συχνότετα μὲν μετὰ ῥῆμα ψυχικῆς παθήσεως, πολλάκις δὲ καὶ μετὰ αἰσθητικής. Θουκ. 2, 41 «οὕτε τῷ πολεμίῳ ἐπειλύθντι ἀγανάκτησιν ἔχει, οὐρὶσμῷ κακοπαθεῖν»= ὅτι ὑπὸ τοιούτων κακού. Ξεν Κύρ. 7. 3, 13 «κατοικήσαν τὴν τε γυναικα, οἷον ἀνδρὸς στέροιτο, καὶ τὸν ἀνδρα, οἵαρ γυναικα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο.» (Οὗτα πως καὶ δι. Ηλ. συμπ. 204, b «οὐδὲ σὺ φήμης; Ἐρωτι εἶναι, θαυματέστον οὐδένεν ἔπαθεν»= ὅτι τοῦτον κτλ.) 209, d «τοὺς ποιητὰς τοὺς ἄγαθούς; ζητῶν, οὐα ἔκγονα ἔχουσιν καταλείπουσιν.» Ηλ. Κρίτ. 43, b «θαυμάζω αἰθανόμενος, ως ἡδέως καθεύδει,» μ. σ. Stallb., ἔκει δὲ καὶ «σὲ εὐδαιμόνισκ, ως ῥάδιως αὐτήν (τὴν ἔνμαρτράν) καὶ πράως φέρεις.» Φριδ. 58, ε «εὐδαιμώνων μοι ὁ ἀνὴρ ἐφρίνετο, ως ἀδεῶς καὶ γεννατῶς ἐτελεύτη.» Ἡδ. 89, a. 117, c. κτλ. 329, b. E, 757 «Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίῃ; Ἄρει τάδες καρτερὰς ἔργα, οὔσατιστε τε καὶ οἰον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν» ἀντὶ «ὅτι τοσοῦτον καὶ τοι-

1). Ἡδ. Acken Grundz. Kap. 20. Οὗτος; λέγει δι: τὸ οὖ προηλθεν ἐκ βραχυλογίας, π. χ. τὸ «θαυμάζω, εἰ οὐκ αἰσθάνεται» προϊδῇ. ἐκ τοῦ θαυμ. εἰ μὴ αἰσθάνεται, δι: οὐκ αἰσθάν., ἡ ἐκγγνησις ὅμως αὐτῇ φαίνεται μοι λίγην ἐπηγημένη.

οὗτον» Ἡρδ. 1, 31 «αἱ Ἀργεῖαι ἐμακάριζον τὴν μητέρα, οἵων τέκνων ἐκύρησε.» Δημ. 24, 204 «ὅσῳ δὲ μάλιστα τοῦτον (δῆλ. προσήκει καλάζειν), .. ἔγὼ πειράσομαι διδάξαι» ἀντί, ὅτι τοσούτῳ μάλιστα. Καὶ παρ' Ομρ. Ω, 630 «Πρίαμος θαύμαζεν Ἀχιλλεῖ, ὃσος ἔην αἰός τε» = ὅτι τόσος; τοῖς; τε ἦν. 683 «οὐ νῦ τι σοὶ γε μέλει κακόν, οἷος ἔθ' εὑδείειν»= διότι διὸ τοῦτο κοιμᾶσκι ἀκόμη. δ, 109 «ἔμοι δ' ἄχος..., δπως δὴ δηρὸν ἀποίγεται!»= διότι ἐπὶ τὸ πολὺν χρόνον ἀπουσίζειν.» Z, 166 «τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λάθεν, οἷος ἀκουσεν.» Ἐκ τῆς χρήσεως ταύτης ἀνεπτύχθη ἔτερά τις ἐλευθεριώτερα, καθ' ἣν ἡ μετὰ τοῦ οἰας, ὃσσος εἰσηγουμένη δευτερεύουσκη πρότ. συνάπτεται μετὰ τῆς κυρίας, ἵνα δηλώσῃ τὴν αἰτιαρ, ἐφ' ἣς στηρίζεται ἡ πρᾶξ. τῆς κυρ. προτάσ. Ἡ χρῆσις αὕτη είναι συνήθης, ιδίχη παρ' Ομρ. (ιδ. Nügelsbach z. Iliade Exkurs XXII). Σ, 262 «οἷος κείνου θυμός ὑπέρβοιος, οὐκ εἴθεται μάμνεν ἐν πεδίῳ», ὡς ἐν τῇ Λακτιν. *quae ejus est atrocitas ἡ qua est atrocitate,* προελθοῦσα ἐκ τοῦ αἴτιος οὕτως ὑπέρβοιος κείνου θυμός ἐστιν.» Θ, 450. P, 173 «νῦν δέ σεν ὀνοσάμην πάγχυν φρένας, οἷος ἔειπες;»= ἐπειδὴ τοιοῦτον εἶπες. 587 «Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτι' ἀλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν; οἷον δὴ Μενέλαιον ὑπέτρεσκι;»= διότι ὄντως ἐφοβήθην, ἔνα τοιοῦτον (δειλὸν δῆλ.). Μεν. δ, 611 «οἰλματος εἰς ἀγνοῦσον, φίλον τέκος, ἀλλογορεύεις;»= διότι τοικυτικά λέγεις. Σ, 95. χ, 217 «ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα περήσεις, οἷα μενονῆς;»= διότι τοιαῦτα σκέπτεσαι. Αἰσχυλ. Πρ. 915 «ἡ μὴν ἔτι Ζεύς.. ἔσται ταπεινός, οἷος ἔξερτεται: (=παρακτευεῖται) γάμον γαμεῖν». Εὔρ. 'Ε). 74 «Θεοί τ', οὓοι μύμημ' ἔχεις Ἑλένην, ἀποπτεύσκειν»= διότι τοσοῦτον δύσισκεις τῇ 'Ε). ιδ. Plugk. Θουκ. 7, 75 «ἡ ἄλλη κινίς (=ignominia, ἀτιμία).. οὐδὲ ὡς ὁρδίσκι ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο, ἀλλως τε καὶ ἀπὸ οἰας λακυπόρτητο; .. ἐς οἰαρ τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀρετο (δῆλ. τὸ στράτευμα)»= ὅτι ἀπὸ τοικυτης κτλ. Οὕτω πως καὶ τό, ἵνα σ. γενικὴ ἀντί, ὅτι ἐν τοιούτῳ, τοσούτῳ σ. γεν. Σοφ. Οἰδ. τ. 1442 «οὖσας δ', ἵν' ἔσταμεν χρέας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστέον»= *quia in tali necessitate versamur.*

Σημ. 3. Περὶ τῶν ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ κατ' εἰκαστικῶν οὐσιαστικῶν προτάσ. εἰσηγουμένων συνήθως διὰ τοῦ γέρρου καὶ οὐδὲ διὰ τοῦ ἀτιματοῦ; ιδ. § 593 οημ. 2. Περὶ δὲ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ κυρία πρότασ., ὡς πρότασ. οὐσιαστική διὰ τοῦ ἀτιματοῦ; διὰ τοῦ εἰσηγουμένη καθίσταται ἐξαρτωμένη ἀπὸ τῆς διατερευούσας (ὧς λέγεται, διὰ σὺν ταῦτα ἐκποίησα), ιδ. §. 600. 6.

Σημ. 4. 'Αντι τῆς συντάξεως εἰδῆς τε, διὰ (οπαν ὡς)=πρὸς ἀπόδεξιν, ὅπι, ὡς δ. Δημ. 18, 305 «ἴνα δ' εἰδῆτε, ὅτι πολλῷ τοτες λόγοις ἐλάττωσι χρῆματι τῶν ἔργων, .. λέγε μοι ταῦτι καὶ ἀνέγνωθι» οἱ "Ελλ. συνει-

θίζουσι νὰ παραλίπωσι τὸ Ἄν' εἰδῆτε καὶ τιθέσαι μόνον τὸ δὲ: 1). Λασ. 13, 81 «ώς δὲ ἀληθῆ λέγω, κάλειμοι τοὺς μάρτυρας» Δημ. 18, 37 «ὅτι δὲ οὗτοι ταῦτα ἔχει, λέγε μοι τὸ τοῦ Κλεισθένους ψήφισμα». 21, 184. 23, 151. 45. 46. Αἰσχ. 3, 15 «ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τοὺς νόμους; αὐτοὺς; θμῖν ἀναγνώσσεται.» 112. Ξεν. Ἐλλ. 2. 3, 34 «ώς δὲ εἰκότα ποιοῦμεν, καὶ τάδε ἐνυοήσατε». Ομοίως 27 «ώς δὲ ταῦτα ἀληθῆ, ἦν κατανοήτε, εὑρίσσετε οὔτε φέργοντα οὐδένα κτλ.» δῆλο. «ώς δὲ τὸ ἀληθῆ ἐστιν, τούτου μαρτύριον.. εὑρίσσετε» 126. Dind.. «Ἐν τῷ διαλόγῳ παρὰ τοῖς τραγικοῖς παραλίπεται πρὸ τοῦ ὡς ἡ προσταχτικὴ γένθι. Σοφ. Οἰδ. x. 861 χορ. «δεινὸν λέγεις; Κρ. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται». Εἰρ. Μ. 609 «Μήδ. καὶ σοι; ἀραία γ' οὕτω τυγχάνω δόμοις. Ι. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδε σοι: τὰ πλείονα» μ. σ. Elmst. 596. «Ἐκ 400. Ἀνδρ. 255. 587. 720.

§ 552. B. Προτάσ. οὐσιαστικαὶ τοῦ πρός τι, τοῦ τελικοῦ αἰτίου, εἰσηγούμεναι διὰ τῶν δπως, ὡς (ἀρνητικ. δπως, ὡς μή).

1. Δεύτερον εἶδος τῶν οὐσιαστικῶν προτάσ. εἰνε ἔκεινο, δπερ δηλοῦ τὸ τελικὸν αἴτιον, τὸ πρός τι (τὸ σκοπούμενον, τὴν πρός τι τάσιν, τὸν σκοπόν.) Εἰσάγεται δὲ διὰ τοῦ δπως (ἐνίστετε δὲ καὶ ὡς²⁾ παρ' Ἡρδ. x. Ξενοφ.), καὶ -θεται μετὰ τὰ φροντίδος, ἐπιμελειας, μερίμνης, προσοχῆς, προσπαθειας, τάσεως, σκοποῦ, σκέψεως, προρολας, γόθου, προσταγῆς, προτροπῆς καὶ γόθου σημαντικά οἷον ἐπιμελειόθαι, μέλει μοι, μελετᾶς, φροντίδειν, προσέχειν τὸν γοῦν, προγοεῖν, δεδιέραι, τηρεῖν, φυλάττειν, — εσθαι, εὐλαβεῖσθαι, σκοπεῖν, σκέψασθαι, σογίζεσθαι = μηχανῶμαί τι ἐπιτηδείως καὶ τεχνικῶς. Σοφ. Φ. 78, βουλεύεσθαι, ὁρᾶν, βλέπειν, σπουδάζειν, σπεύδειν, προθυμεῖσθαι, ποιεῖν (=curare, φροντίζειν), πάρτα ποιεῖν, ποιεῖσθαι (faciendum curare = φροντίζειν δπως γένηται τι), πράττειν (=curare, φροντίζω διά τι), πάρτα πρ., μηχαρασθαι, παρασκενάλεσθαι, παρακαλεῖν, παραγγέλλειν, προεπεῖν, αἰτεῖσθαι, ἀξιοῦν, (τάξ, δεσθαι = παρακαλεῖν, γλληρεσθαι καὶ βουλεύεσθαι σπάν.), ἄργε, καὶ τὰ τούτ. ὅμ. Συνήθης ἔγκλισις τῶν δευτερευούσι. τούτων προτάσ. εἰνε ὁ μέλλων τῆς ὁριστ., εἴτε ἀρκτικὸς εἴτε ἴστορικ. χρ. ὑπάρχει ἐν τῷ κυρίᾳ προτ., διετις ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλως πολλάκις (§. 387, 4) λαμβάνει σημασ. τροπικήν. Ἡ πρᾶξις τῆς δευτερευούσ. προτάσ. δηλοῦται τότε ὡς τὸ ἀπλός σκοπούμενον ἀρτικέλμενον τῷρ γηθέτων ἥρμάτ. «Οταν δόμως ἡ πρᾶξις αὔτη πρέπη νὰ ἔξενεχθῇ ὡς λε-

1) 18. Fritsche Lucian. quaest. c. 59.

2) Ἀμφότεροι σημαίνουσιν ὡς 18. τὸ λατ. ut. ὁ δπως γενικώς διέφερε τοῦ ὡς κατὰ τοῦτο, καθότι ὁ δπως διὰ τῆς προσλήψεως τῆς δορίστου βίζ. πο Καὶ σημασίαν γενικωτέραν τῆς τοῦ ὡς. Περὶ τῆς καταλήξ. ὡς 18. §. 336.

γομένη ἀπὸ μέρους τοῦ ὑποκειμένου, τότε τίθεται μετὰ ἀρχικὸν μὲν χρόν. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ., τὸν ἐνεστῶτα δηλ. παρακελμέν. μέλλον. ἢ ἀδριστ. μετὰ σημασ. ἐρεστῶτ. § 389), ἡ ὑποτακτική, μετὰ ιστορικ. δὲ χρόν. ἐν τῇ κυρ. προτάσ., παρατικόν. δηλ. ὑπερσυντ. ἢ ἀδριστ., ἡ εὐχετική, ὡς ἐν ταῖς τελικαῖς ἐπιφρηματικ. προτάσ. τοῦ σκοποῦ (§ 553), καθότι τὸ σκοπούμενον τέρμα, δοκούπος τῶν οὐσιαστ. προτάσ. καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἐπιφρημ. ἐκλαμβάνονται κατὰ τὸν κύτον ἐπ' ἵστη τρόπον. Ὁ ὅπως οὗτος ἡ ὡς μετὰ τὰ ῥηθέντα ρήμα. Ισοδυναμεῖ πάντως τῷ λατ. ut· οἶνον euro, ut valeam, curabam, ut valerem. Ἡρδ. 1, 8 «ποίεε, ὅκως ἔκεινην θεήσεαι γυμνήν.» 7, 161 «ώς δὲ στρατηγήσεις, γλίχεσι». Ξεν. Κύρ. 1.2, 3 «οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται, ὅπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολίται, οἵοι (=ώστε) πονηροῦ ἢ αἰσχροῦ ἔργου ἐφίεσθι.» 3. 2, 13 «ώς καλῶς, ἔξει τὰ ὑμέτερα, ἣν φίλοι γέρησθε, ἐμοὶ μελήσει». 8. 1, 1 «οἱ πατέρες προοῦσι τῶν παῖδων, ὅπως μήποτε αὐτοὺς τάχαθά ἐπιλείψειν. 5. 2, 21 «ὅ δὲ Κύρος. "Ἄγ", ἔφη, ὅπως πρωτὶ παρέσῃ». Συμπ. 4, 20 «ἄγε νῦν, ὅπως μεμρήσῃ κτλ.» Πλ. "Ι. 530, b. πολ. 415, b «παραγγέλλει ὁ θεός, ὅπως μηδενὸς οὔτε φύλακες ἔσονται . . . ὡς κτλ.» 421, e «παντὶ τρόπῳ φυλακτέον, ὅπως μήποτε αὐτοὺς λήσει εἰς τὴν πόλιν πραδόντα (δῆλ. πενία καὶ πλοῦτος)». ἀπολ. 39, a «οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι, ὅπως ἀπορεύεται θάνατον». Σοφ. Ἡλ. 955 «εἰς σὲ βλέπω .. ὅπως τὸν αὐτόχειρα.. μὴ κατοκρήσεις κτανεῖν». Ισοκρ. 12, 188 «βλέποντες εἰς οὐδὲν ἄλλο, πλὴν ὅπως ὡς πλεῖστα τῶν ἀλλοτρίων κατασχήσουσιν». Δημ. 2, 12 «σκοπεῖσθε τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσι μόνον οἱ παρ' ἡμῶν πρέσβεις, ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἔξουσιν.» 24, 123 «οὐδὲ νόμους τοιούτους τίθεσθι», ὅπως ἔξουσικ ἔσται ἔξηχρετεν, ἀλλὰ τούνχντίον, ὅπως μήν». Θουκ. 1, 65 «βούλόμενος τὰ ἐπὶ τούτοις παρασκευάζειν καὶ ὅπως τὰ ἔξωθεν ἔξει ὡς ἀριστα, ἔκπλουν ποιεῖται» (ἐνεστ. ίστορ.). 3, 4 «ἐπρασσον, ὅπως τις βιόθεις ηγεῖται.» 5, 36 «ἐδέοντο . . , ὅπως.. παραδώσουσιν». Ξεν. ἀν. 7. 3, 34 «Σεύθην ἐκέλενον παραγγεῖλαι, ὅπως εἰς τὰ Ἐλληνικὰ στρατόπεδα μηδεὶς τῶν Θρακῶν εἴσεισι (=μέλλων §. 382, 7) νυκτός». Ισοχ. 7, 30 «ἐκεῖνο μάνον ἐτήρουν, ὅπως μηδὲν τῶν πατρίων καταΐσσουσιν». Δημ. 33, 10 «έσκοπούμην, ὅπως αὐτὸς ἀποιτήσομαι τῆς ἐγγύης κτλ.» Ἡρδ. 9, 117 «ἐδέοντο τῶν στρατηγῶν, ὅκως ἀπάγοιεν σφέκς δίπισσων». Ξεν. Ἰππαργ. 1, 3 «ἐπιμελητέον (δῆλ. ἐστιν), ὅπως τρέψωνται οἱ ίπποι κτλ.» οἰκ. 20, 8 «καὶ τούτους οἱ μὲν ἐπιμελοῦνται, ὡς ἔχη οὕτως» = ut res sic se habeat. 7, 34 «τὸν γιγνόμενον τόπον ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέργηται». 36. 20, 16 «ὅταν . . ἔχῃ τινὰ ἐπιμελεῖται, ὡς τὴν ὥραν κύτῳ ἐν τῷ ἔργῳ οἱ ἐργάται ὠσιν». ἀπομν. 2, 2,

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΑΔ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 68

6. άν. 7. 1, 9 «Σεύθης κελεύει Ξενοφῶντα συγπροθυμεῖσθαι, ὅπως διαβῆ τὸ στράτευμα» Κύρ. 2. 1, 29 «έπειμέλετο καὶ τούτου ὁ Κῦρος, ὅπως μήποτε (οἱ στρατιῶται) ἀνίδρωτοι γενόμενοι ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίνετε». 6. 1, 23 «έποιηστο (=έργοντας), ὡς ἐν ἀσφαλεῖ.. ἐσέν..» 6. 3, 2. 6. 2, 11 «έπειμελεῖτο καὶ τούτου ὁ Κῦρος, ὅπως ἀλίσκουτο, παρ' ὅν ἔμελλε πεύσεσθαι τι». ἀπομν. 1, 2, 37 ὑγιείτον, ὅπως μὴ καὶ σὺ ἀλέπτους τὰς βρῦς ποιησῃ». ἀν. 1. 1, 5 «καὶ τῶν παρ' ἐκποτῷ δὲ βυρθρίζων ἐπειελεῖτο, ὡς ποδεψεῖν τε ἴκανοι εἴησαν καὶ εὐνοϊκῶς ἔχοιεν κύτῳ». 1. 8, 13 «τῷ Κύρῳ ἀπεκρίνετο, ὃς εἰπεῖ πέλοι, πιὼν καλῶς ἔχει».

Σημ. 1. Ἐνίστη καὶ ἄλλα ἕρμ. συντίσσονται: ὅπως, ἂτε περιέχοντα ἐν ἑταῖοις ἐν σηματ. περιεκτικῇ καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ σκοποῦ, τῆς φρενίδος, μερίμνης, τοῦ πρὸς τι. Δημ. 19, 316 «ἔμισθωσατο μὲν τούτον εὐθέως, ὅπως συνεργεῖ καὶ συναγωνιεῖται τῷ μικρῷ Φιλοκράτει». οὐδισθαύμενος; τούτον ἐμηγχανήσατο, ὅπως κτλ. 18, 32 «θύεται παρ' αἰτῶν, ὅπως μὴ ἀπίστωμεν.» 1)

Σημ. 2. Ἀντὶ ὁ ὅπως νὰ συνταχθῇ μετὰ μέλλ. ὄριστικ. συντάσσεται ἐνίστη μετὰ μέλλ. εὐκατέκη μετὰ γράμμον τοπορικόν. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 22 «προειπεν, ὡς μηδεὶς καὶ νῆσος οὗτος ἐκ τῆς τάξεως..» 7. 5, 3 «περὶ ἡγεμονίας διεποάττοντο, ὅπως ἐν τῇ ἐξουτῶν ἔκαστος ἡ γῆσοντο..» Κύρ. 8. 1, 10 «ὅπως ὡς βίλιστοι: ἔσοιντο, αἰτός ἐσκόπει..» μ. σ. Βορη. 43 «ἐπειμελεῖτο, ὅπως μήτε ἄστοι μήτε ἄποιοι ποτε ἔσοιντο..» 7. 5, 34. Ἀγ. 2, 8 «επειμελεῖται θητη.. ὅπως.. διυνήσοιντο». Πλ. Τίμ. 18, σ. κοινὰ τὰ τῶν γάμων καὶ τὰ τῶν παῖδων.. ἐτίθεμεν μηδὲ κανώμενοι, ὅπως μηδεὶς ποτε τὸ γέγενημένον αὐτῷ ιδίᾳ γνώσοιτο, νομίσσοι δὲ πάντες πάντας αὐτὸς οὐδηγενεῖς» (μέλλ. εὐκτικῆς καὶ ὄριστικῆς) μ. σ. Stallib. Ησαΐ. 2, 10 «ἐσκόπει.., ὅπως μὴ ἔσοιτο..» 6, 35. Ψευδ. Ησαϊ. 17, 22 «ἔδεδοικει.., ὅπως μὴ.. αὐλληληρήθσοιτο..» 21, 13 «δοστε μὴ περὶ τοῦτο εἶναι: Νικία, ὅπως .. λήψοιτο, ἀλλ' ὅπως.. κακούν τι πείσοιτο». Ο μέλλων τῇ ὄριστι μετὰ γραμ. Ιστορικ. ἔξηγεται ἐκ τῇ σίσεως τοῦ Ἐλληνος πρὸς παρέστασιν ἀντικειμενικήν (§. 593), καθότι ὁ δημιῶν μεταφέρει τὸ παρειλόν έν τῷ ἐμποτοῦ παρόντι, ἐνῷ τοῦτο διὸ συρταῖνε ἐπὶ τοῦ μέλλ. τῇ εὐκτικ. Κατὰ τὸν αὐτὸν δ' ἐπ' ἡρῷ τούτον τίθεται πολλάκις μετὰ χρόνον ιστορικῶν καὶ ὅποτατική διντι εὐκτική. Θουκ. 1, 57 «ἔπρεσσεν.., ὅπως πόλεμος γένεται αὐτοῖς; (Ἀθηναῖς;) πρὸς Ηελοποννησίους».

Σημ. 3. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι αἱ ὅπως καὶ ὡς μετὰ τὰ βρθέντα ἔργα. ἐξελαμβάνοντο ἀρχτικῶς ὡς ἐπιρρήμ. ἐναρροτικά = δποιώ τρόπω, πώς, τίνι τρόπῳ, ἀδιέξαρον δ' εἶναι ἐν εἴη τις φροντίζω, ἵνα γένηται τι, ἢ φροντίζω τίνι τρόπῳ, ήτοι πώς νά γένη τι. Τὸ τοιούτον ἀποδεικνύεται διὰ παραδειγμάτ' οἷον Θουκ. 1, 107 «ἔδουξε δ' αὐτοῖς σχέψης αὐθαίρετη, διὰ τρόπων διαφαίνεται διαπορεύεσθαι». 4 128 «ἔπρασσεν, ὅτι τρόπων

1) "D. Aken Grundzuge §. 153.

ἀπαλλάξεται». 6, 11 σκοπίν, ὅτῳ τρόπῳ τὸ σφέτερον ἀπρεπὲ; εῦ θήσονται». 1, 65 «Ἐπρασσεν, ὅπῃ ἀφείλεις τις γενήσεται.» Ισοχρ. 8, 31 «οὐ γάρ τοῦτο σκοποῦσιν, ἔξ οὖτού που τοῖς δεομένοις βίον ἐκποριῶσιν, ἀλλ' ὅπως τοὺς ἔχειν τι δοκοῦντας τοῖς ἀπόροις ἔξιστουσιν». 7, 83 «τοῦτο σκοποῦσιν, ὁ πόθον.. διάζουσιν.» Ω; ἐπιρρήμ. ἀναφορικὴ ἐκληπτικά τά, ὅπως; ἢ ὡς ἐν ἀπασι τοῖς γωλοῖς; ἐν οἷς ἀνταποδίδονται εἰς προηγούμενον οὕτως. «Οτε δὲ μετὰ ταῦτα τίθεται ὁ μέλλ. τῇς δριστικ., τότε ἐκφράζουσι τάσιν πρός τι, τὸ σκοπούμενον τέρπει, διὸ δέχονται τὸν μῆν.» Ἡρόδ. 3, 40 «τοῦτο ἀπόδιλε αὕτω, δικαίως μηκέτι ἥξει ἐις ἀνθρώπους» = eo modo, quo.. venturum sit, πῶς δὲν οὐ κληθῇ πλέον. Ξεν. Κύρ. 2, 4, 31 «Κύρος κελεύει οὕτω ποιεῖν σε, ὅπως ως τάχιστα ἔχοντας ἀποίσεις καὶ τὸν δασμὸν καὶ τὸ στράτευμα». 1, 6, 7. Ἐλλ. 2, 4, 17 τὸ αὐτὸν σημαίνει καὶ ὁ ὡς, ὅπως ἄν σ. ὑποτάξ. οἶον Ξεν. Κύρ. 5, 3, 21 «διατίθεις αὐτῷ οὕτως, ὡς ἄν.. ἄξιον ἦν». Ἐπὶ τὸ σφέτεταν θύμος φάνεται ἡ ἐπιρρήματ. τῶν ὅπως καὶ ως σημασ. ἐν τῇ συντάξῃ αὐτῶν μετὶ εὔκτικ. σ. ἄν, τόσῳ μετὰ γρόνον ἀρκτικόν, δισὼ καὶ μετὰ ἱστορικόν, ως καὶ παρ' αὐτῷ ἐτί: τῷ Ὁμρ. p. 362 «ἄτρον» ὡς ἄν πόρνα κατὰ μηνιστήρας ἀγειρότο». Ω; λίγεται πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο: = πόλις τοῦτο δινοῦται νὰ συμβῇ; (Ζ. 396, 5), οὕτω πῶς λέγεται καὶ ἐν ἐγκρητικῷ λόγῳ, ἐπιμελοῦμεν, ὅπως ἂν τοῦτο γένοιτο = φροντίζω οὕτως, διστε νὰ δυνηθῇ τοῦτο νὰ γείνη, πῶς νὰ δυνηθῇ νὰ γείνητά, ως καὶ ὅπως ἄν σ. εὐκτικῇ τίθενται ἐν τοῖς ἥρμ. τούτοις οὕτως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἥρμ. οἶον Ξεν. Κύρ. 6, 1, 42 «οὕτω τε ἐξαγγελλεῖς (τὰ παρ' ἡμῖν), ως ἄν αὐτοῖς τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα ἴμυοδῶν μάλιστ' ἄν εἴη, ὃν βούλονται πράττειν», μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, διτι μετὰ τὰ φροντίδος; κτλ. σημαντικόν ἥρμ. διτι τίθεται ἡ ἄρνησις οὕτω, ἀλλὰ ἡ μῆτι, διότι ἵντασις δηλοῦσται τάσις τις, σκοπούμενόν τι, διὸ τοῦτο καὶ ὁ ἀναφορικ. ὅς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη συντάσσεται μετὰ τοῦ μῆν. 1, 2, 6 «ἰπεμπλονται, ως ἄν βίκτιστοι εἰν οἱ πολιτεῖαι μ. σ. Βορρ. 2, 1, 4 «βιούλευσόδειχ, ὅπως ἄν ἔρεται ἀγωνική οἰμεθα». 6, 3, 18 «ώς ἄν ἀσφαλέστατας εἰδείην, ὁπόσον τὸ στράτευμά λεστιν, ἰποίουν». Ἐλλ. 2, 3, 13. συμπ. 7, 2. πολ. Λουκ. 6, 1 μ. σ. Ηασαε. οἰκ. 2, 9 «κελεύεις με.. ἐπιψελεῖσθαι, ὅπως ἄν μή παντάπατον ἀληθῶς πένης; γένετο οιο». Πλλ. Αδ. 207, ε «προθεμοῦσθαι, ὅπως ἄν εἰδόται μονοίης» μ. σ. Stallb. Μεθ' ὑποτάξικης; Ξεν. Ἐλλ. 3, 2, 1 «ἰδουλεύετο, ὅπως ἄν μή ἐν τῇ φιλίᾳ κειμάλιων βαρύν; εἴη τοῖς συμμάχοις, διστερ Θερων, μηδὲν αὐτὸν Φαρνάζεο; .. κακούργη τάς; Ἐλληνίδας; πόλεις» = ἵσκεπτετο πόλις οὐ δυνηθῇ νὰ μή ἔνει βαρύς.. καὶ πῶς δ Φαρν. νὰ μή βλάπτῃ.. Καὶ ἐν τῇ φράσει οὐκ ἕστιν, ὅπως = δὲν εἶναι τρόπος πῶς, δὲν εἶναι δυνατὸν πῶς (κυρίως = δὲν εἶναι τρόπος, καὶ δὲν κτλ.), φάνεται σαρῶς; ἡ ἀναφορικὴ ἐπιρρήματος τοῦ ὅπως, διὸ καὶ συντάσσεται, ως καὶ πᾶν ἀναφορικόν, μεθ' ὅλων τῶν γρόνων τῆς ὄριστικ., μετὰ τῇ εὐθυκ. καὶ τοῦ ἄν, καὶ μετὰ τῶν ἱστορ. χρόν. τῆς ὄριστικ. σ. τῷ Σν. Ισοχρ. 5, 18 «οὐκέτιν, ὅπως οὐκ εἰσταὶ βίλτιον δύνασθαι βιούλευσόδειχ». Ξεν. ἀπ. 2, 4, 3 «οὐκέτιν, ὅπως οὐκ ἐπιθήσεται ἡμῖν». Ἡρόδ. νερ. 1182 «οὐδὲν γέρεται», ὅπως μή ἡμέρα γένοιτ' ἡμέραις δύση. Ισοχρ. 12, 156 «οὐκέτιν, διπος οὖν ἀληθῆ δύξεται εἰν ἀληγον». 230 «οὐκέτιν, ὅπως οὐκ ἄν ἐμίσησαν = δὲν εἶναι τρόπος πῶς δὲν κρίθονται μισηση. Δημ. 33, 28 «οὐκέτιν, διπος τούτοις μὲν οὐκέτινοι ἀπηγόριμην, .. αὐτοῖς; δὲν μαυτῶν περιεσθον ἄν μή ἔκεινος.. καταλειπόμενον». = δὲν εἶναι δυνατὸν πῶς τούτοις μὲν νὰ μή ἔγενόρην (πράγματι ἔγενόμην) ἐχούσεις..

δέ τίσιος δὲ νὰ κῆθελον ἀδιαφορήσῃ περὶ ἔμαιντοῦ, ἐνῷ κατελειπόμην δι' ἔκείνου. — Άλλα καὶ ὅπου δὲ πως σ. μὲλλ. ὄριστ. τίθεται ἄντε προηγουμένου οὐτας, δὲν πρίπει νὰ ἐκλαζόμενης πάντοτε μὲν σύνθεσμος, ἀλλ' ἔντοτε καὶ μὲν σύνθεσις. ἴστρο. π. χ. Πλ. ουμπ 198, σ. προδρόμη γέρ (δῆλ. Ἱγκωμιδίειν τὸν Ἐρωτα), δπως ἔκαστος ἡμῶν τὸν Ἐρωτα Ἱγκωμιδίειν δόξει, οὐδὲ δπως; Ἱγκωμιδίειται, τὸ πρώτον δπως = πᾶς, όμως μοδο, τὸ δεύτερο = ἵνα.

2. Ἐνίστε προστίθεται εἰς τὸν ὅπτως (ώς) σ. ὑποτακτ. καὶ τὸ τροποποιητικὸν ἐπίρρ. (δ ἀριστολογικὸς) ἀτ, ἵνα δείξῃ, δτι τὸ ἕντοθὲν ἔξαρταται ἐκ περιπτώσεων τινων (ὑποθετικὸν). Ἀρρ. ίππ. 81 «ἄλλας σκόπει, δπως ἀτ προθέρωμεν ἀνδρικώτατα.» Ξεν. ἀν. 6, 17 «εἰσῆγει κατόντας, δπως ἀτ καὶ ἔχοντες τι αἰκαδεῖς αρικαρτας, = veniebat eis in mentem δῆλ. id curare, ut etc., μ. σ. Khun. π. τ. ίππ. 4, 3 «ἐπιμελητέον (δῆλ. ἐστίν), δπως ἀτ τὸ σῶματος ἰσχύη». Κάρ. 5, 3, 9 «οὕτω ποίει, δπως ἂν κατόν, δτι ἀν λέγη, εἰδῆτε». 5, 5, 48. «ὅπως ἀτ ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια, θεον ἔν τον ἔγωγε δύναμιν, οἱ στρατιῶται περὶ τοῦ στρατεύσεσθαι βουλεύωται, πούτοι πειράσματα ἐπιμελεῖσθαι». 8, 3, 6 «ἐκέλευσε τὸν Φερκύλαν ἐπιμεληθῆναι, δπως ἀτ.. γένηται κύριον ἡ ἔξεισις.» Ἑλλ. 1, 6, 9. "Ἴππαρχ. 9, 2 «αἴς ἀτ» δίλ. Ηλ. Φωίδρ. 239, b «αἴς τε ἀλλας μηχανήσθαι (διάγρη ἐστίν), δπως ἀτ ἡ πάντα ἀγνοῦν». Φωίδ. 59, e. Ήρο. Ηρδ. καὶ, ὅπως ἀτ σ. εὐκτιλῆ μετὰ τὸ δέοσθαι (= παρακαλεῖν) 2, 126. 3, 44 μετὰ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι 5, 98 μετὰ τὸ πάτη ποιεῖν 8, 13.

Σημ. 4. Ἡ διαρροὴ μεταξὺ τοῦ δπως σ. ὑποτακτ., δπως ἂν σ. ὑποτακτ. καὶ δπως; σ. μὲλλ. ὄριστ. εἶναι μὲν λεπτὴ, ἀλλὰ δικαὶος προσογῆς. Πλ. Γοργ. 481 «ἴαν δὲ ἄλλον ἀδικηθὲν ἐγέρει, παντὶ τρόπῳ παρασκευαστέον.. δπως μὴ δῷ δίκην μηδὲν ἐλθοη παρὰ τὸν δικαιοτάτην» ίαν δὲ ἐγέρη, μηχανήσιον, δπως ἂν διαφέρῃ καὶ μὴ δῷ δίκην ἐγέρεις (τὸ δπως ἂν διαφορικῶς πρός τὸ ίαν ἐλθῇ καὶ λοιπόν εἰν τῇ περιπτώσει καθ' ἄγ δῆλ. Οὐ μὴρ, πρίπει νὰ σκεψθῇ πως οὐδὲ δικηγόρη, ἀλλ' ίαν τε γενούσιον ἡρπετῶν; η πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοιοῦ, ἀλλ' ἔργων διαλογικῆται... ἀδίκως καὶ ἀδίω, ίαν τε αὖ διεγάπειον ἀδικούσιος η δπως μὴ διαδικτύται, μαλιστα μὲν (διστὸν διανατόν) μηδέποτε, ἀλλ' εδίνεται πονηρός δια, εἰ δὲ μη, δπως μὲν πλειστον χρόνον βιβλίσσεται τοιούτος δια» (οι μὲλλ. δηλοῦσι τὴν ἐν τῷ μέλλοντι διάρκει κατάστασιν).

Σημ. 5. Ἐνίστε ἐναλλάσσονται πρὸς ἀλλήλους ὁ ρέλλ. τῆς ὄριστικ. καὶ ἡ ὑποτακτική, καθότι ἱκείνος μὲν ἐκρέπει τὸ σκοπούμενον δυτικέμπτον γνωτικός, καθ' ὅλου, αὐτὴ δὲ δι' ἐπὸ μέρους τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτίσ. ὑποκειμένου Πλ. Φωίδ. 91, α «δπως δὲ, ἡ αὐτοὶ θείνεται, ταῦτα δοῦται τοῖς πατροῖσι, τοῦτο προθύμοισται» καὶ ἔγω μοι δοκῶ... τοσοῦτον μένος ἱκείνον διοίσιται· οὐ γέρε δπως τοῖς παροῦσιν ἢ ἐγὼ λέγω δόξῃ ἀλιγθῆ εἶναι, προσθυμήσομαι,.. ἀλλ' δπως αὐτῷ ίμοι δ.τι μαλιστα δέση οὗτος ἔχειν.» Ξεν. ἀν. 4, 6, 10 «εἰ μὲν ἐνάργητοι μάχεσθαι, τοῦτο δὲ παρασκευαστέοιται, δπως μὲν κράτεστα μάχεσθαι οὐχ» εἰ δὲ βουλέμεθ δι' ἡστα τοπερδιδίλλειν, τοτὲ μοι δοκεῖ σκοπέσιον εἶναι, δπως ἐλάχιστα μὲν τραβήσατα λιδῶμεν, δι' ἤλα-

χιστα δὲ σώματα ἀνδρῶν ἀποσάλωμεν». Ἀγ 7, 7 «ἰπεμεληθῇ δὲ τις ἄλλος πώποτε πλὴν Ἀγγεῖλας, η̄ δπω; φύλον τι ἀποστήσεται τοῦ Πίρου, η̄ δπω; τὸ ἀποτάν μὴ ἀπόλητο; η̄ τὸ παράπον, ώ; καὶ βασιλεὺς κακὰ ἔχων μὴ δυνήσεται τοῖς Ἑλλήσι πράγματα παρέχειν». Ξεν. ἀπομ. 2. 2, 10. 2, 4, 2. Ηλ. Γοργ. 481, α. b, ἔνθα πρώτων μὲν δ δπως μεθ' ὑποτάχτ. εἴτα μεθ' ὑποτάχτ. σ. τῷ ἄν. καὶ τέλος μετὰ μέλλοντος ὁριστικῆς 1).

Σημ. 6. Ο! δπως καὶ δπως μὴ μετὰ μὲλλ. τῇ; δριστικ., η̄ (σπανίως δμω; ίπτι τοῦ δπως, συγνότερ. δὲ ίπτι τοῦ δπως μὴ) μετὰ τοῦ ἴνετοτι. η̄ δριστού ὑποτάχτ. ἀναφέρονται ἵνιστε εἰς συμπληγωτῶν ὅρα, δριστε, σκόπει, σκοπεῖτε, vide, videte. πρός ἔχεσσιν προτροπῇ; η̄ νουθεσία; Αἰσχλ. Πρ. 68 • δπως μὴ σαυτῶν οἰκτικ.; ποτε. Εἱρ. Βίχ. 367. Κορλ. 595. Ἀρρ. Ηλ. 326 • δπως δὲ μοι καὶ τὰλλα συμπαραστατικά θεούσι καὶ σωτῆρες;. ίππ. 222. ἔννηλ. 297. Ηλ. 1017. οφ. 1222. ὅρν. 131. νεφ. 1177 μετά τῆς αποδαίας παιχίλ. γραφ. σώσεις. 1461 • νῦν οὖν δπως; .. Σωκράτης ἀπολεῖται;. 824 • δπως δὲ τούτῳ μὴ διδάξεις; μηδένας μ. σ. Koch. βάτρ. 7. Ξεν. ἀν. 1. 7, 3 • δπως οὖν ἔστεος ἔνδρες ἔξιοι τῇ; ἐλευθερία;. Κύρ. 1. 3, 18. • δπως οὖν μὴ δπολέμ. 4. 2, 39 Ηλ. Μέν. 77, α • ἀλλ' δπως; μὴ οὐδὲ οἴδε; τι ἔσομαι πολλὰ τουτά τα λέγειν. Μενίξ. 236, ε. 249, ε. πολ. 336, δ. 337, δ. 506, δ μ. σ. Stallb. ίππ. 1. 286, ε. Δημρ. 19, 45. 92. Λυσ. 12, 50 • δπως τοῖνυν μὴ φραγήσαται; .. Ἰναντιόδηνος.—Μεθ' ὑποτάχτικῃς; Ἡρδ. 6, 85 • εἰ νον δρυγὴ γρενίμενος ἔγγωσαν αὕτω Σπαρτιήται, δύνας έξι θετέρης μὴ τι δυτν.. πνωάλιθοιν κακάν. έτι τὸν γάρδην θεσσαλωσιν;. Ξεν. Κύρ. 4. 1, 16 • δπως μὴ.. ἀναγκαῖσσωρεν αἰτούσαι;. Ηλ. Κρατ. 430, δ • ἀλλ' δπως; μὴ.. η̄ τούτοις. Πρωτ. 313, ε. καὶ δπως; γε μὴ δ σοφιστής.. έξι παπατήση ήμεραι. Ἀρρ. Αγ. 343 • ἀλλ' δπως μὴ 'ν τοῖς τρίσωσιν έγχάθιανται που λιθούς, (αύτοις πάνω ὅρθ. γρ. δ Α. Müller ἐν διορθώσι. διτὶ τοῦ ἐγκινθηταί). Οὗτοι ποι. καὶ ἐν τῇ φράσει δειτ' α' δπως (διτὶ τοῦ, δειτ σε σκοπεῖν, δκώς) ζητεῖτο γωρίσις τῶν ἀττικ. ποιητῶν. Σοφ. ΑΓ. 556. • δειτ' α' δπως; πατρὸς διδεῖται; ή ἐζήδεται; οἷος έξι οἴου; ἐράζηται; Φιλ. 55. Κρατ παρ' Ἀθην. 373, ε. • δειτ' α' δπως εἰσχάμονας; διλεκτρύμνος μηδὲ διοίσεις τοῦ; τρόπους;. Οὗτοι καὶ, δις ἀν σ. ὑποτάχτ. παρὰ Σοφ. Ἀντ. 215 • ὡς ἐν σκοποῖς νῦν ἔτει τῶν ἐργημάτων = προστίθεται, πνα ἔτει προσεκτικοὶ εἰς τοὺς λόγους μου, ἀντεῖ δὲ λόγους ἀθηλίους νὰ μετατίθωσι τὸν γραφ. Περὶ τοῦ Δαρδησηγνοῦ κανόνος, εαπον Dabesianus, Κέδ. §. 553, σημ. 5.

Σημ. 7. Ήδες ἰνιστε μετά τούς, δτι; η̄ ὡς; τίθεται ἀπαρέμφατ. (εἰτιας. σ. ἀπαρέμφ.) διτὶ δέμη. κατηγορικός, καθότι δὲ συγγραφέις μεταβάνεις ἀπὸ συντάξης εἰς σύνταξην καὶ ἀναμηγνύει οὖτοι δύο συντάξεις, οὖτως ἰνιστε γίγνεται καὶ ἐν τῷ δπως. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 37 • ἐπεμεληθῇ τε προβίμως; δπως διπλάσια.. εἰτιας καὶ ποτὲ παρασκευασθήνει;. μ. σ. Born. ἐν τῇ ἔκδ. Λειψ. οἰκ. 7, 29 • δειτ ήμεραι; .. πειράσθαι, δπως; .. τὰ προσέκνοντα ἔκατερον ήμερων διαπράττεται εἰς μ. σ. Braitzenb., οὗτοι καὶ δταν δ δπως; δηλοτείως. Σοφ. ΑΓ. 378 • οὐλ γρά γένοντ' ἀν ταῦθι, δπως; οὐδὲ ὥδη ἔχειν;. Ξεν. Ηλ. 6. 2, 32 • εἰρέτο, δπως; μητε; εἰλα; μήτε.. ἀρικείαθατικ.

1). "16. Acken Grundrige der Lehre v. Temp. u. Modi §. 146.

§. 553. Ἐπιρρηματικαὶ προτάσις τοῦ τελικοῦ αἰτίου, τοῦ σχοποῦ εἰστηγούμεναι διὰ τοῦ ἵνα, πολλάχις δὲ καὶ τῶν ὡς, ὅπως, ὅφρα (ἐπικ. καὶ λυρικ.)=ἴνα, ἔως [ἐπικ.], (ἀρνητικ. δὲ ἵνα, ὡς κτλ. μή.)

1. Ἀρχόμεθα τῶν τελικῶν ἐπιρρημάτ. προτάσι., διότι ἔχουσι στεγήν συγγένειαν πρὸς τὰς πρὸς ὀλίγου ἀναπτυχθείσκς οὐσιαστικὰς προτάσ. κατά τις τὴν σημασίαν, τὴν σύνταξιν καὶ τοὺς εἰσαγωγικοὺς συνδέσμους.

Σημ. 1. Ὁ ἵνα κυρίως εἶνε ἀναφορικὸν ἑπίρ., ἐπειδὴ ὅμως δὲν δεικνύει μόνον τοῦ ποσοῦ ἢ τοῦ τῆν στάσ., ἀλλὰ καὶ τὸ πρός τι, εἰς τι, κίνησ. δηλ. πρὸς τινὰ τόπ. (θ. τὰ λεξικά), διὰ τοῦτο προσοκτούσται τόσῳ πρὸς τοὺς τελικούς συνδέσμους. ὅσῳ καὶ πρὸς τοὺς τοῦ σχοποῦ, τοῦ τέρματος ὁ, ὡς ἦ ὅπως; ἵσοδοντα πρὸς τὸν λατ. ut. = ὅπως, ἵνα, καθότι ὁ ὄμβριλον ἐνθέρων σκοπόν τινα σκέπτεται σύναψις καὶ περὶ τῶν μέσων πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοπούμενου ὁ, ὅφρα καθὼς καὶ ὁ ἔως; (θ. σημ. 2), σύνδεσμοι κυρίως γρανικοί (=ἴνας οὖς, μέρχεις ὅτου, ἐκπράζουσι) χρονικὸν τέλος, τέρμα, ἵτες δῆμοις ἐν εὑριστέρᾳ σημασ. γενικῶς καὶ τὸν σχοπόν. Περὶ τῶν, ὡς, ὅπως, θ. §. 552, 1, ὅποσημ. 1).

2. Σύνταξις τῶν τελικῶν ἐπιρρηματικ. λόγων εἶνε ἡ ἔξη;. Μετὰ ἀρχετικ. μὲν χρόνον, καθιδωματὲλε εἰκτικήν καὶ μετὰ τόπον ἀριστ. μετὰ σηματίν, ἐρεστῶτος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσι., τίθεται ἐν τῇ δευτερ. ἀποτακτική, μετὰ ἴστορικήν δὲ εἰκτική, θ. §. 552, 1. Λ, 289 «ἄλλοι θύες ἐλαύνετε μωνυγκα; ἴππους ἴσθικρων Δανικῶν, ὃς ὑπέρτερον εὗρος ἀρραβεν» = ut gloriam vobis paretis. 'Αλλά ἐν Ε, 2 «ἄνθει» αἱ Τυλείδη Διομήδει Ηγελλάς 'Αθην. δώρα μένος καὶ θύσεως, ὃς ἔλατκος μετὰ πασῶν Ἀγγείων γέρευτο ίδε κλέος ἐσθίον ἀρριτού = ut clarus fieret et gloriam sibi paragaret = ἵνα δυνηθῇ νά γενέη ἔνδοξ. καὶ δυνηθῇ νά ἀποκτήσῃ κλ. ἐσθί. κτλ. Τ, 347 ὁ Ζεὺς λέγει τῇ Αθηνᾷ «ἄλλοι θύει νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρχτεινήν στιθεο» (μετε σημ. ἐνεστῶτ.) ἐν στήθεσσι, ἵνα μή μιν λιμός ληγταιε = ut ne fames eum occiperet. Καὶ δῆμος; ἐν 351 «ἡ δὲ Ἀγριλῆτη νέκταρ ἐνι στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρχτεινήν στάξι, ἵνα μή μιν λιμός ἀτερπής γούναθ' ἥκοιτο» = ut ne . . occuparet. ο, 85 «Ἐρειξίν.. νῆσον ἐς Ωγυγίην ὀπρέρομεν (ἀντὶ βρύσινωμεν), δρόσος τάχιστα Νόμφη ἐπιπλοκάμφε εἰπη νημερτές βουλήνων. 89 «κατέλαρ ἐγών Ιθάκην ἐσαλεύσαμει, δρόσα οἱ οἵοις μαλλοῖς ἐπατρίων καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείων». 174 «καὶ μοι τοῦτ' ἀγρέρεσσον ἐτήτυμον, δρόσος εἰδῶν». ο, 355. ο, 432 «ἡ ἔξι καὶ .. ἐποι., δρόσα ἑδρα». σ, 202 «καῖσε μοι ὡς μαλκανὸν θάνατον πόρου.., ἵνα μηκέτ'.. φθινίθω». Ω, 263 «οὐκ ἂν δή μοι ἀμφέξαι ἐγοπλίσσουτε τάχιστα.. ἵνα πρήσσωμεν ὁδοτο»; τό, οὐκ ἀρ ἐφοτ. λισσαίτε »= ἐφοπλίσσατε.

Οὗτοι καὶ ἐν ζ., 58. Ω., 75 «εἴ τις καλέσεις (si quis vocet)..., δῆρα τι οἱ εἶπω». ν., 364 «θείομεν (=θῶμεν, δῆλοι, χρύματα) αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόκα μήμην». γ., 327 «λίσσεοθαι (ἀντὶ προστακτικ.) δέ μιν αὐτός, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπη». Οὗτοι καὶ ὅπως ἐν γ., 19. Σπουνώτερο. δ ὡς σ. ὑποτακτ. παρ' Όμρ. αἰον A, 558. B., 363. Ξεν. ἀπομν. 3. 2, 3 «βασιλεὺς αἱρεῖται, οὐχ' ἵνα ἔκυτον καλῶς ἐπιμελῆται, ἀλλ' ἵνα καὶ οἱ ἐλόμενοι δι' αὐτὸν εἴ πράττωσι». Κύρ. 1. 2, 3 «(ἐκ τῆς τῶν Περσῶν ἐλευθέρας ἡγορᾶς καλουμένης) τὰ μὲν ὕνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι... ἀπελήλανται εἰς ξύλον τόπον, ὡς μὴ μηρύνοται ἢ τούτων τύρην τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ». 15 «ίνα δὲ ταρέστερον δηλωθῆ πάτερ ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἀπάντειμι» (paucis repetum). 1. 4, 25 «Καμβύσις τὸν κῆρον ἀπεκάλει, δῶρος τὰ ἐν Ηέρσκις ἐπιγάρια ἐπιτελεῖν». 8. 8, 14 «τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς τὰς δυνάμεις οἱ πολέμες πρόσθεν μὲν ἐμάρθανον, δῶρος τοῖς μὲν ὄφελίμοις γράφει, τῶν δὲ βλαχερῶν ἀπέχοντο» νῦν δὲ ἐοίκασι ταῦτα διδασκομένοις, δῶρος δὲ τι πλεῖστα κακοποιῶσιν». Πλ. πολ. 614, α «χρὴ δ' αὐτὸς (δῆλος) ἢ τελευτήσαντα τόν τε δίκαιον καὶ τὸν ἄδικον περιμένειν» χρονίσκι, ἵνα τελεώς ἔκατερος αὐτῶν ἀπελήγῃ τὰ διπό τοῦ λόγου δρειλόμενα ἀκοῦσαι (ut accepta habeat §. 389, 7). Πιστρ. 3, 49 «ἀπέχεσθε τῶν ἀλλοτρίων, ἵνα δισφαλέστερον τοὺς οἰκους τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν κεκτῆσθε» (= ἔχητε). Δημ. 18, 39, γέργαρα ὑμῖν, ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖστον ἐποχῆσθε περὶ τούτων».

Σημ. 2. 'Ἐν τῇ Ὁδυσσείᾳ καὶ δὲ ἔως μετ' εὐχτικῆς, ιστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, καθὼς καὶ δὲ ὅφει, τίθεται ὡς σύνδεσμος τελικός. Ιδ. δ., 800. ζ., 80. ε., 367.

Σημ. 3. 'Επειδὴ ἡ Ὁμηρικὴ γλώσσα ἀγνοεῖ σχεδὸν πάντως τὸν ὥστε μιτὶ σημασίᾳ ἀποτελέσματος, συνιέσις, μεταχειρίζεται συχνάκις τοὺς τελικούς συνδέσμους. ἴνα, ὡς καὶ δῆρα σ. ὑποτακτ. ἢ εὐχτικὴ πρὸς δῆλωσιν συνεπείας προσδοκωμένης ἢ δυνατῆς 1). Χ., 329 «οὖδε ἂρ' ἀπ' ἀσφάρχον μελίν τάμε χαλκοθέραις, δῆρα τί μιν προτιείποις ἀμειδόμενος ἐπέσσων». Σαφίστερον ἐν ί., 155 «ῷραν δὲ Νύμφας... αἵγας δρεσσικόους, ἴνα δειπνήσειν ἔτεροι». α., 302. κ., 236. μ., 428· τὸ μ; θ., 513. 'Ἡ σημασία αὕτη τοῦ ἴνα ἐπαναρρίνεται πάλιν ἐν τῷ μεταγ. ἐλληνισμῷ. Πλούτ. ήδονά 1115, α «ποῦς τῇς διοικήσου τὸ β.θλίον ἔγγραφεν, ἴνα.. μὴ τοῖς ἔκεινοι συντάγμασιν ἐντύγχησε = ὕστε σε μὴ ἐντυχεῖν 2).

3. Συγχρὸν δὲ τίθεται ὑποτακτική, ιστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, καὶ δὴ ἐν ταῖς ἔξι τις περιπτώσεσι³⁾:

a) "Οταν δὲ ἀδριστος τῆς ὁριστικ. ἔχῃ σημασ. ἐνεστῶτος, ἢ δ-

1). "Ιδ. Nietzsche τίς Ὁδύσσεια, 236. 2). "Ιδ. Wyttenebach Animadv. in Plut. mor. T. I. σ. 409 Ιερ. Αειψ. 3). "Ιδ. Kuhnast Repraes. Im Gbr. des sog. apotelest. Konjunktivs σ. 112 καὶ 109.

ταν ἀντὶ τοῦ ἀρίστου ἡδύνυκτο νὰ τεθῇ καὶ ἐνεστώς. Συμβαίνει δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐν §. 386. 10 μνημονευθεῖσαν γράσιν τῆς πρωτροπῆς ἦτοι τὴν, τὸ οὐ σὺν ἀργλατιφ ὄγιστικ. Εἰν. Κύρ. 2. 1, 4 «τὶ οὖν οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἐλεξάς μοι . . , δπως εἰδότες . . βουλευώμεθα (μετὰ τῆς ποικίλ. γρ. βουλευόμεθα), δπως ἂν ἀριστα ἀγωριζούμεθα;» = λέξον μοι. 5. 4, 37 «τὶ οὖν οὐχὶ τὰ μὲν τείχη ρυλακῆ ἔχυρά ἐποιήσαμεγ, ὅπως ἂν σοι σῶκ ἡ κτλ. ; = ἔχυρά ποιήσωμεν. Διὸ παρ' Ὁμρ. τίθεται ἐν ταῖς παρομοιώσεσι μετὰ ἀδριστ. τῆς ὑποτακτ., ἐπειδὴ ἡδύνυκτο νὰ κηται καὶ ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἀρίστου. Ε, 524 «νεφέλησαν ἐοικότες, ἀστε Κρονίων.. ἔστησερ . . , δρός εὑδήσοι μένος Βορέο». Δ, 486.

b) «Οταν ἡ πρᾶξις τῆς κυρίας προτάσσει. κηται μὲν εἰς τὸ παρελθόν, δι σκοπὸς ὅμως αὐτῆς ἡ τὸ ἀποτέλεσμα πρέπη νὰ παρασταθῶσιν ὡς διαρκοῦντα ἔτι ἐρ τῷ πάρσητι τοῦ λέγοντος. Α, 444 «πρὸ μ' ἔπειμψεγ . . Ἀγκαμέμνων πατέδα τε τοι ἀγέμενος Φοίθῳ θ' ἵερην ἐκατομβῆνον δέξαι: ὑπέρ Δακανῶν, ὅρρη ἴλασμεσθα (=ιλασθμ.) ἀνακτα». λ, 93 «τίπτ' αὐτ', ὡς δύστηνε, λιπῶν φόρος ἡσλίοιο ἥλυθες, ὅρρα ἤη νέκυας καὶ ἀτερπέως γῶρον;» = διὰ τὸ ἡλιθες ἐδῶ, διὰ νὰ βλέπης κτλ. (Α, 202 «τίπτ' αὐτ', αἰγιλύοιο Διδες τέκος, ειλήλουθας; ἡ ἵρα Σεριν ἤη Ἀγκαμέμνονος;» = βέβαιον διὰ νὰ βλέπης . . .) γ, 15 «τούνεκα γάρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὅρρα πύθηαι πατρός». ν, 418 «τίπτ' τ' ἤρ' οὐ οἱ ἔειπετε, ἐνὶ φρεσὶ πάντας εἰδόται; ἡ ἵρα που καὶ κεῖνος ἀλλάμενος; ἀλγεκ πάλγη;» Ε, 127 «ἀχλὺν δ' αὐτοὶ αἴπ' ὀφθαλμῶν ἐλεῖσ, ἡ πρὸν ἐπῆπεν, ὅρρ' εὐ γιγνώσης ἡμέν θεὸν ἡδὲ καὶ ἀνδρὸς». (τούναντίον δὲ Πλ. Ἀλκ. 2. 150, δ «ώσπερ τῷ Διομήδει φησὶ τὴν Ἀθηνᾶν "Ουκέτος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀρελεῖτ τὴν ἀχλύν, ὅρρ' εὐ γιγνώσκοι ἡμέν θεὸν ἡδὲ καὶ ἀνδρὸς". Ἐνταῦθα τὸ πρᾶγμα ἀναφέρεται ἀπλῶς ὡς παρελθόν τι συμβίν, δι σκοπὸς ὅμως δὲν παραμένει πλέον ἐν τῷ παρόντι τῆς δυμιλούσης Ἀθηνᾶς). »Ιδ. γ, 126. Εὐρ. Ἐκ. 27 «κτείνει με χρυσοῦν.. κάριν ξένος πατρῷος καὶ κτανῶν ἐς οἰδμ' ἀλός μιεθῆχ», ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ». (Ἀλλ' ἐν 713 «γορτίς γάρ νιν ἔκτειν»; Εκ. ἐμὸς ἐμὸς ξένος .. Χορ. ὕμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτενῶν;» δι σκοπὸς ἡδη δὲν διαρκεῖ πλέον). Ηρδ. 7. 8, 1 «διὸ ὑμέας νῦν ἐγὼ συνέλεξα, ἵρα, τὸ νοέω πρήσσειν, ὑπερθέωμαις ὑμῖν». Θουκ. 2, 60 «ἐκκλησίσιν τούτου ἔνεκα ἔντηγατο, ὅπως ὑπομηήσω καὶ μέμψωμαι, εἰ .. χαλεπάντε». 1, 73. Εἰν. ἀν. 1. 6, 6 «παρεκάλεσα δυμᾶς, δπως .. πράξω». Πλ. νόμ. 653 «θεοί .. ἔδοοαρ, ἵν' ἐπαγορθῶται κτλ.» Ἀντρ. 1, 23 «μετεῖ, δπως διμῶσι δίκηνοι ἀντιδικοῦντες, τούτου γε ἔνεκα καὶ δικασταὶ ἐγένεσθε καὶ ἐκλήθητε». Λυσ. 1, 4 «οὔτε χρημάτων ἔνεκα ἔπραξα ταῦτα, ἵρα πλούσιος ἐκ πένητος γέρωμαι». Δημ. 9, 26 «τὰς πόλεις αὐτῶν παρήρηται καὶ τετραρχίας κατέστησερ, ίνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύωσιν».

Οὕτω πως καὶ παρατατικοῦ ἡγουμένου. I, 495 «ἀλλὰ σὲ παῖδα.. ποιεύμην, ἵνα μολ ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης» = διὰ νὰ μᾶς ἀποκρούῃς ποτὲ τὸν ἀπρεπῆ σλεθρον. Πλ. Κρίτ. 43, b «ἐπίτηδές σε οὐκ ἥγειρος, ἵνα ώς ἥδιστα διάγης». Θεατ. 187, a μ. σ. Stallb. πολ. 472, c.

ε) Ἐν τῷ ἀγτικειμενικῷ παραστατικῷ τρόπῳ συμβάτων παρελθότων (§. 399, 3). Ὁ λέγων μεταρέπει ἐν τῷ ἑαυτοῦ χρόνῳ παρελθόντος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λαλῶν μεταρέπει τὰ ἐν τῷ παρελθόντι συμβάντα εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἑαυτοῦ παρόντος, καὶ σκέπτεται ἐν τῷ πνεύματι τῶν τότε δρώντων προσώπων, διὰ τοῦτο παρίστανται οἱ εἰς τὸ παρελθόν ἀνήκοντες σκοποὶ ώς πίστογες ἐν τῷ ἑαυτοῦ παρόντι καὶ ώς διαρκοῦντες ἔτι ἐν αὐτῷ. Συγνότατας ἀποχνάτης ὁ παραστατικὸς οὗτος τρόπος παρὰ τοὺς ἴστορικ. καὶ ιδίᾳ τῷ Θουκυδίδῃ, παρ' ὃ σημειωτέον, ὅτι τίθεται ώς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ ὑποτατικὴ μὲν, δται λαμβάνηται ἐν ὅψει τὸ ἀποέλεσμα, ἡ εὐχτικὴ δὲ δται πρέπη νὰ δηλωθῇ ὁ σκοπὸς μόνον χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψει τὸ ἀποτέλεσμα¹⁾). Ο., 23 «ον δὲ λάθοιμι, φίττασκον . . ., ὅφρ' ἄρ ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων», (περὶ τοῦ ἄρ θ. ἀριθ. 5). π. 369 «πλείοντες ἐμέμνομεν Ἡῶ δίκαιν, .. ἵνα φθίσωμεν .. κατόνο». Ἡρδ. 1, 29 «Σδλῶν ἀπεδήμησε ἔτεσ δέκα, ἵνα δὴ μὴ τινας τῶν νόμων ἀραγκασθῇ λύσαι τῶν ἔθετο». 7, 8 «ούλλογον Περσέων τῶν ἀρίστων ἐποιέετο, ἵνα γνώμας τε πελθῆται σφέων καὶ κύτος ἐν πᾶσι εἴπη τὰ θέλει». 6, 9. 100. Θουκ. 1, 31 «οι Κορίνθιοι ἡλίθοι πρεσβευτόμενοι, ὅπως μὴ σρίπι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ τὸ Ἀττικὸν προσγενόμενον ἐμπόδιον γέρνηται». 1, 44. 65. 99. 132. 2, 3. 12. 69. 83. 3, 51. 4. 1 «καὶ ἐσεβεθήκεσσαν ἔμα ἐς τὴν Πηγίνων οἱ Λοκροὶ πανστρατιζ, ἵνα μὴ ἐπιβοηθῶσι τοῖς Μεσσηνίοις». 4, 8. 32. 66. κτλ.

4 Τούναντίον δὲ ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου τίθεται ἐνίστεται ἡ εὐχτικὴ, καὶ δὴ ἐν ταῖς ἔξης περιπτώσεσιν:

α) «Οτιν ὁ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάστῃ. ἐνεστῶς ἦνε ἐνεστῶς ἴστορικός. Εὐρ. Ἐκ. 10 «πολὺν δὲ οὖν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα πατήρ, ἵνα μὴ ἐπιβοηθῶσι τοῖς Μεσσηνίοις». 4, 8. 32. 66. κτλ.

1) Ὁ Ch. P. Horn Progr. Tychopoli 1838 ζητεῖ διὰ πολλῶν πρόδγμ. ἐκ τοῦ Θουκυδ. νὰ ἀποδείξῃ, διὰ ὁ συγγραφεὺς οὗτος (ὁ Θουκυδίδ.) μεταχειρίζεται τὴν ὑποτατικὴν πανταχοῦ μόνον, δησο λαμβάνεται ἐν ὅψει τὸ ἀποέλεσμα. Τούτο εἶναι ἀληθές ἐν τοῖς πλείστοις παρ' αὐτῷ χωρίοις, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν ἄπασι, διότι ἐν πολλοῖς χωρίοις εὑρηται ἡ εὐχτικὴ, ἐνθά κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀνέμενε τὶς ὑποτατ., ἐκτὸς ἀν θελήσῃ τις νὰ καταφύγῃ εἰς σοφιστικὴν ἱερήσιν, ώς Θουκ. 2, 34 «οἱ Περικλῆς προελθῶν ἐπὶ θῆμα ὑψηλὸν πεποιημένον, ὅπως ἀκούσοιε τὸ ώς ἐπὶ πλείστον τοῦ δημιλου» = ὡστε νὰ ἀκούηται κτλ. 4, 91. 5. 10, 1. 7. 3, 4. Πλείστα τοιαῦτα πρόδγμ. ίδε παρὰ Kuhnast ἐν τῷ βήθ. συγγρ. σ. 122.

σπάνις βίου». 1, 148. Θουκ. 1, 139. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7. ἀν. 4. 6, 1 «τοῦτον δ' Ἐπισθένει παραδίδωσι φυλάττειν, ὅπως, εἰ κακῶς ἡγήσατο, ἔχων καὶ τοῦτον ἀπίοι». 4. 7, 19 «πέμπει, ὅπως... ἄγοι».

b) «Οταν δὲ διμιλῶν διέ έρεστάτος νοῇ σύνχρη καὶ προξῆν παρελθοῦσαι, ἐπειδὴ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δ σκοπὸς ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Σοφ. Ἡλ. 57 «δ (τύπωμα) καὶ σὺ θάνατος οὐσθά μοι κεκρυμμένον, ὅπως λόγῳ αἱρέποντες ἡδεῖται φάτιν φέρουμεν αὐτοῖς», ἔνθι ἡ εὐκτικὴ ἐκφράζει τὸν σκοπόν, θν εἰχεν ὁ Ὁρέστης κρύπτων τὴν ὑδρίχν. 759 «σῶμα.. φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι, ὅπως πατρώψκ τύμβον ἐκλάχων χθονός», ἐπειδὴ ὁ παιδιγαγῆς διμιλεῖ ἐν τῇ ἴδεᾳ τῶν τάξατος φέρειν, Schneider. Εὔρ. Ιφ. ἐν Ταυρ. 1211 «Ἴφιγ. καὶ πόλει πέμψον τιν', ὅστις σημανεῖ. Θ. ποίξ τύχας; Ἴφιγ. ἐν δόμοις μίμνεν ἐπανταξ. Θ. μὴ σημαντῷεν φόνῳ»; περὶ τοῦ σκοποῦ, θν ἡ Ἴφιγ. εἰχεν, ὅστιν ἐλεγε τὰς πρότερον λέξ. Ἀριστοφ. Βάτταχ. 23 αεὶτ' οὐχ ὕδρις ταῦτ' ὅστιν καὶ πολλὴ τρυφή, ὅτ' ἐγὼ μὲν ὃν Λιόνυτος... αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὄχω, ἵνα μὴ ταλαιπωροῦτο μηδ' ἔχθος φέροις; βάλλω τοῦτον ἐπὶ δου, διὰ νὰ μὴ ἐταλαπωρεῖτο, μηδὲ νὰ ἔφερε τὸ βάρος. «Sentit enim jam Dionyssus se fūstra studuisse, ne laboraret famulus; nam qui irritum suum consilium ita pronuntiat, is non jam consilium a praesenti rei contemplatione captum dicit, sed priorem cogitat consilii cogitationem» Reisig comm. critt. «σ. 169. = Διότι ἐννοεῖ πλέον διόνυσος, διὰ μάτην προσεπάθησεν, ἵνα μὴ δοῦλος του κοπιᾷς ἐπειδὴ ὅστις οὗτος θὲ ἐκφέρῃ ἀνωφελῶς τὴν ἐκυτοῦ συμβουλήν, οὗτος δὲν λέγει πλέον συμβουλὴν ληφθεῖσαν ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ παρόντος πράγματος, ἀλλ' ἀναλογίζεται τὴν περὶ τῆς συμβουλῆς του προτέρην αὐτοῦ «γνώμην». Πλ. πολ. 410, c «ἄρι οὖν καὶ οἱ καθιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ πατιδεύειν οὐχί», οὐδὲν ἐνεκά τινες οἴονται, καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύονται, τῇ δὲ τὴν ψυχήν; ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' θν οἱ νομοθέται ἐποίουν τὸν νόμον καὶ εἶχον τὸν ῥήμαντα στοιπόν, id. Schneider. Οὔτω Δημ. 24, 145 «οὗτος (ὁ νόμος) οὐκ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἡγωνισμένοις κείται, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις, ἵνα μὴ διὰ τὸ δεδέσθαι χειρὸν ἀγαγάλαιοντο ἀγωνίζεσθαι». 22, 11 «τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον δὲ νόμος μὴ ἔξειναι τῇ βουλῇ.. αἰτήσαι τὴν δωρεάν, ἵνα μηδὲ πεισθῆναι μηδὲ ἐξαπατηθῆναι γέροντ' ἐπὶ τῷ δήμῳ». Ισαϊ. 3, 21 ακαλ οὐ μεῖ δένδι μετὰ δυοῖν, ἀλλ'.. μετὰ πλείστων.. τὰς ἐκμαρτυρίκας πάντες ποιούμεθα, ἵνα τῷ τε ἐκμαρτυρήσκων μὴ ἔξειναι στερεὸν ἐξάρνω γενέσθαι τὴν μαρτυρίκν, ὑμεῖς τε.. πιστεύοντε μᾶλλον» = ποιοῦμεν καὶ ἐποιοῦμεν πάντοτε τὴν μαρτυρίαν. ("Αλλως ἐκλαμβάνει δ Schoemann).

c) "Οταν δ σκοπός πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς ἀπλῶς ἀραιοφάσιστος πιθανότης." Ιδ. §. 399, 7.

d) "Οταν ὁ τελικὸς λόγος ἔξαρτηται ἀπὸ εὐχετικοῦ μετά ἢ ἀνευ τοῦ ἀρ μετά σημασίας ἐρεστῶτος, τίθεται ἡ ἡ ὑποτακτικὴ ἢ διὰ τῆς ἐφέλξεως τῶν ἐγκλίσ. ἡ εὐκτική, Ιδ. §. 399, 6, b) κ. σημ. 5. Διὸ καὶ δταν δ τελικὸς λόγος ἔξαρτηται ἀπὸ προηγηθέντος λόγου ὑποθετικοῦ μετά τοῦ εἰς σ. εὐκτ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 45 «οἴκατ.. καὶ οἶκοι ἡμῖν τούτου ἔνεκεν ἀσκεῖν καὶ γαστρὸς κρέσσους εἰναὶ καὶ κερδέων ἀκαίρων, ἵνα, εἰς πότε δέοι, δυναίμεθα κύτος συμφόρως χρῆσθαι».

Σημ. 4. 'Αντι τῆς ὑποτακτ. εὑρηται παρ' Ομρ δ ὅφρα, σποραδικ. δ ὅπως, παρὰ δὲ τοῖς ἀττικ. δ ὅπως, σποραδικῶς δὲ καὶ δ ὡς ἡ ἴνα, μετὰ μέλλοντος τῆς ὁριστικῆς πρὸς τὴν ὑποτακτ. δηλοῦσαν πάντοτε ἐν τῇ ἐλληνικῇ πράξιν μέλλουσαν ἔξαρτεται εὐκόλως ἡ σύνταξ. αὐτη. Θ. 110 «τῶδε δὲ νοῦς Τρωῶν ἐφ' ἐποδίζμοις ἰδούνομεν, ὅφρα καὶ Ἐκτωρ εἰσεται, ἡ (=ἄν, εἰ) καὶ ἱρὸν δύρῳ μαίνεται». δ. 163 «ἴδετο γάρ σε ἰδεῖσθαι, ὅφρα οἱ ἡ τι ἔπος ὑποθήσεις ἡ τι ἔργον». ρ. 6 «εἰμ' ἐπὶ πόλιν, ὅφρα με μήτηρ ὀψεται». α. 57 «ἀλιμοίσιοι λόγουσιν θελγει, ὅπως Ἱάκων ἐπιλήσεται». Σοφ. Φ. 1069 «μὴ πρόσλευσσε..., ἡμᾶς ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς». Ηρδ. 3, 150 «ὡς; δὲ ἔξουσι γυναικαῖς Βασιλεύοντοι, ἵνα σφι γένεια ὑπογίνηται, τάδε Δαρετος προβούν ἐποίησεν». 5, 118. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 4 «τι οὖν οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἔλεῖσαι..., δηνας εἰδότες... πρὸς ταῦτα βουλευσόμεθα» (κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ.). 21 «οὐδὲ δὲ ἐν ἄλλῳ τρέφονται, ἡ ὅπως μαχοῦνται ὑπὲρ τοῦ τρέφοντων». ἀπομν. 2. 1, 1. «Ἀνδρος. 1, 43 χ. 89. Ἰσαϊ. 8, 15 «καὶ ἄλλα τεκμήρια πρὸς τούτοις ἔχουμεν εἰπεῖν, ἵνα γνώσεσθε, διτ... ξε- μέν., ἕνδι τὸν ἥντα ἐκλαρηθένουσι τοπικόν, πλὴν τότε ἐπερπετε νὰ τεθῇ διεν. Δημη. 13, 42 «ὦ; δὲ καταρανὲ; δινταςται; διτ... ἔλεγον, ἀναγίγνωσ τὰς μαρτυρίας». Θουκ. 8. 71, 3. «ἴνα, ἡν μὴ ὑπακούωται, τεθνήξονται» κατὰ τοι καλούς καθ. καὶ Θωμ. Μάστρο. ἀντὶ τοῦ τεθνήκωσιν, ἐν δ. διως 18, 1 κείται πρότοις μὲν «ἴνα, απορέωμεν,» εἴτε δὲ μετὰ μακρὰν διακοπῆς καὶ ἔμα. Σφρούμεν ἡ κακώσουμεν,» διστας τὸ λόγος φαίνεται διὰ τοῦ καὶ ἄμα μεταδιν.; εἰς δρόσιν, Υδ. Popp. ἐν τῇ ἔκδ. Ποτίγγ. Τούτου δὲ ἔνεργα ἐναλλάξσεται ἴνοτε δέ μέλλ. τῆς δριστικ. οὐδὲ ὅπως πρὸς τὴν ὑποτακτικ. σ. ὅπως, μετὰ τῆς διαρροῆς, διτ δὲ ἴκείνου μὲν τὸ σκοπούμενον δηλοῦσται δις ὅντας συμβούλουμενον ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἐν αὐτῷ διαρροῶν, διὰ τούτου δὲ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σκοπουμένου δηλοῦται μόνον δις προσδοκωμένη. Πλ. Τίμ. 18, ε «ὅπως; οἱ κακοὶ χωρὶς οἵτινας ἀρπαγῆς ταῖς οὐσίαις ἐκάτεροι ξυλλήξονται, καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται». Παρ' Ηρδ. ἀπαντᾷ δέ ὅντας μετὰ μέλλ. δριστικ. σὸν ἐν 3, 101 «οἱ Ἰνδοὶ τρέποι τοιούτῳ... γρεμένοι ἐλέγουσι ἐπὶ τὸν γρυπὸν λελογισμένων, δοκῶς ἀν καυμάτων τῶν θερμοτάτων ἔσονται» ἐν τῇ ἀρπαγῇ, ἐν δυσὶ μόνον καθ. εμρήται γεραρυμ. «ὅντας αὐτῶν θερμοτ.», σπερ βεβαίως εἰνε παρεργαμ., οἱ νεώτεροι δυως τῶν ἐκδοτῶν ἀπαλείφουσι τὸν ἄν, εἰ καὶ οὐχὶ δρθῆς, διότι δέ ὅντας ἐνταῦθα εἶνε ἀναφορικ. ἔπιφρ., διὸ δύναται νὰ συνταχθῇ καὶ οὐτως, ως καὶ ἡ δ. Υδ. §. 558, 8. = δι! Ἰνδοὶ ἔφιπποι παρεύονται πρὸς συλλογὴν τοῦ

γρωτού μὲν τὸν συκόπον πώ; νὰ δυνηθῶσι νὰ ξένε τῷ ὅντι εἰν τῇ αὐλογῇ, διαν
τὰ καύματα πώ; Θερμότατα.

Σημ. 5. 'Ο Δαεδήσιος; Εξήνεγκε τὴν ἔχης γνώμην (κανὼν Δαεδησιόν; έν τοῖς *Miscell. crit.* σ. 227. 459.), διτὶ τὰ (ὅπως) ὅπως μὴ μή, οὐ μηδὲ μή οὐ συντάσσονται κανονικῶς μὲν μετὰ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀριστ. ἀ παθητικ. καὶ δορίστ. Ἐ' ἐνεργητικές μέσου καὶ παθητικ. τῆς ὑποτακτ., οὐχὶ ὅμως καὶ μετ' ἐνεργητικοῦ δορίστ. ἀ. ἡ μέσου τῆς ὑποτακτ., ἀντὶ δὲ τῶν δύο τούτων χρόν. συντάσσονται μετὰ μέλλοντος τῇ; δοριστικ. 'Ο Βερνάρδος (Griech Synt. σ. 402) διοστηρίζει κατὰ τοσούτον μόνον τὸν κανόνα τούτον ὡς ἀποδίδον; τοῦτο εἰς τὴν στενὴν συγγένειαν τοῦ μέλλοντος. τῇ; δοριστικ. κρός τὸν δόρ. ἀ. τῇ; ὑποτακτ., ἀπορρίπτει διμω; αὐτὸν διὸ τὸν ἡμιάτινον, δὸν τύπον; δὲν συμφωνεῖ κατὰ τὸ ἀ ἔνικ, πρόσωπο. τοῦ δορίστου ἀ. τῇ; ὑποτακτ. καὶ κατὰ τὸ ἀ ἔνικ. πρόσωπο. τοῦ μιᾶλ. τῇ; δοριστικ. Καὶ δῶμας ὁ κανὼν οὗτος; τὸ μὲν δὲν στριγέται οὐδὲν οὐδὲνός ἐστι τερικοῦ λόγου, τὸ δὲ καθιστᾶται αὐτὸν ἀμφισβολοῦν, διότι πλεισταὶ διστριγχίας ἐπιντιθοῦσι, ἐν οἷς ὁ δόπως εἰμιτριται συνταξόμενος καθ' οὖλους δινεξιαρέτως; τοὺς καθ. μετ' ἀριστ. ἀ. τῇ; ὑποτακτ. 1) Οἱ τύποι τοῦ ἐνεργητ. καὶ μέσου δορίστου ἀ. ὡς καὶ τοῦ μέλλοντος; ἵστιν ὑποκείμενοι εἰς παραρθορὸν τῶν ἀντιγράφων ἔνεκα τῇ; εὐκόλου μετατοιλή; τοῦ η εἰς ε, τοῦ η εἰς ο. 'Αναντιρρήτως οἱ ἀρχαῖοι δὲν προσείχον πολὺ εἰς τὸν τύπον τοῦ μέλλοντος καὶ ἀριστου, ἀλλ' εἰς τὴν διάφορον αὐτῶν σημασ. Πολλὰ γωρία διαμαχόμενα πρὸς τὸν κανόνα τούτον εἰσὶ συνειλεγμένα παρὰ τῶν γραμματικῶν καὶ ἐκδοτῶν ἐκ τοῦ Ἡροδίτου, τῶν ἀττικ. ποιητῶν καὶ τῶν πεζογράφων 2) οἰον Ἡρδ. 2, 120 «δῶκας; ποιήσωσι». Θουκ. 1, 72 «ὅπως μὴ βουλεύσησθε». 4, 66 «δῶπως μὴ ἐπιστοθῆσωσιν». Σεν. ἀν. 1, 3, 14 «ὅπως μὴ φθίσωσιν». ἀπομν. 1, 2, 37 «δῶπως μὴ.. ποιήσῃ». Λασ. 13, 93 «δῶπως μὴ ἐργάσῃσθε». 'Ἐν τοῖς γωρίοις τούτοις ὑπάρχει τελεία συμφωνίας ἀπάντων τῶν κωδικῶν. Υπάρχουσι προσέτι καὶ γωρία, ἐν οἷς ὁ μέλλων ἔχει διάφορον πάντας τύπον τοῦ ἀριστου' οἰον Σεν. Ἑλλ. 5, 1, 18 «δῶπως πλεύσωμεν», ἀν. 5, 6, 21 «δῶπως ἐκπλεύσῃ» (μιᾶλ. ἐκπλεύσεται). 7, 3, 43 «δῶπως.. μὴ.. οημήνῃ» (μέλλ. οημανετ). ἀπομν. 2, 10, 1 «δῶπως; ἀναχορίσῃ» (μιᾶλων ἀναχορίσῃ). Κύρ. 7, 5, 82 «δῶπως.. ἀπολαβόμεν» (μιᾶλων ἀπολαβόμεθ). Σοφ. Ἡλ. 1122 «δῶπως κλαζώω» (μέλλ. κλαζοσθεται). Πλ. νόμ. 632, σ. «δῶπως.. ἀποφήνῃ» (μιᾶλ. ἀποφανετ). 'Ἐν πολλοῖς πάλιν γωρίοις ἡ μετατοιλὴ δὲν ἡτο δυνατὴ χάριν τοῦ μέτρου' οἰον 'Ἀρρ. Ἑκκλ. 116 «δῶπως προμελετήσωμεν, ἂν.. καὶ δεῖ λέγειν» (Senarius, ἔξαμετρον). Οἱ μ. μή. Σοφ. Φ. 381 «οὐδὲ μή.. οηπλεύσῃ» (μιᾶλ. οηπλεύσῃ). Πλ. ἀπολ. 29, 2 «οὐδὲ μή πασχώμεις» κατὰ τούς δρίστ. καθ. 2, 6. Stabili. Φαΐδ. 66, b «οὐδὲ μήποτε τι ἀποτιλέσῃ» (μέλλ. ἀποτιλεται) μ. σ. Hdrf. πολ. 600, a «οὐδὲ.. μήποτε τι ἀποτιλέσῃ» (μέλλ. ἀποτιλεται) μ. σ. Stabli. Σεν ἀν. 4, 8, 13 «οὐδὲς μηχετί μείνῃ» (μέλλ. μενετ). 'Ἡ διαφορὴ κεῖται βεβαιώς ἐν τούτῳ, ὅτι δὲ μὲν μέλλων τῇ; δοριστικ. δηλοτὸς τὸ σκοπούμενον ὡς ἐν τῷ μέλλοντι πράγματι συμβασμένον καὶ διαρκέσον, δὲ δὲ ἀριστος τοις τῇ;

1) Πρβλ. Hermann ad Soph. Aj. 557 (560) καὶ τὰς ἐμβριθεστάτας τοῦ Bremi's σημείωσ. ad Dem. Ol. III in Schaeferi appar. T. I. σ. 277. Joh. Kvicala in Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1856. σ. 825. Kuhner εἰς Σεν. ἀπομν. 1, 2, 37 μικτὰ τῶν ἑκεὶ μνημονευθέντων ἀξιοπίστων μαρτύρων.

2). "18. Ματθίας II. § 517, σημ. 1. §. 519, 8. Bremi ἐν τῷ χωριῷ τούτῳ.

δποταχτικής ὡς προσδοκωμένην μόνον ξακτίλεσιν τοῦ σκοπουμένου, ἀνευ ἑτέρας τινὸς πλαγίας ἐνδείξεως περὶ τῆς ἣν τῷ μίλλοντι διαρκείας αὐτοῦ.

5. Εἰς τοὺς τελικοὺς συνδέσμους ὡς ἢ δπως (έπιχ. δφρα) μετὰ ὑποταχτικῆς ἢ εὐκτικής προστίθεται ἐνίστει δ ἀσφαστολογικής; ἄρι μετὰ τῆς εὐκτικῆς ὅμως συμβαίνει τοῦτο παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανίως. [Ο ἄρι ἀναφέρεται εἰς πρότασ. ὑποθετικὴν (χανονικῶς μὴ ἐκπεφρασμένην, ἀλλὰ νοούμενην), ὡς τοῦτο σαρῶς καθορῶμεν ἐν ε., 167 «πέμψω δέ τοι οὖρον ὅπισθεν, ὡς κε μάλιστακηθής σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκαιη, αἴ κε θεοὶ γ' ἔθέλωσι]. Β., 440 «ἴσημεν, δύρα κε θῆσσον ἐγέιρομεν οὖν» *"Αρητα"*. γ., 359. Ω., 635. χ., 298. μ., 52. δφρ' ἄρι σ. ὑποταχτ. ρ., 10. σ., 182. 364. Α., 32 «ἄλλιοι μὲν δέ τοι οὖρον ὅπισθεν, ὡς κε μάλιστακηθής σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκαιη, αἴ κε θεοὶ γ' ἔθέλωσι». Β., 385. δ., 672. 749 σύνηθ. παρ' Ομηρ. Β., 376 «ἄλλος δόμοσον, μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι..., ὡς ἄρι μὴ κλαίουσα κατὰ γρόσια καλὸν iāπη» (δῆλ. ἐὰν ταῦτα ἀκούσῃ). ω., 360. Α., 84. Μετὰ γρόνον παρωχημένον δ ὡς ἄρι σ. ὑποταχτ. ω., 360. θ., 21 «καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆσse ιδέσθαι, ὡς κερ Φιλήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο» δῆλ. εἰ πρὸς τοὺς Φιλήκας; ἀφίκοιτο. ω., 334 «εὺ δε με προτείς..., δφρ' ἄρι ἐλοιμην δώραν». Τ., 331. ρ., 362. Μ., 26 «νέ δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές, δφρα κε θῆσσον ἀλίπλοος τείχεα θείην». Αισχλ. Προμ. 10 «τοιαῦδε τοι ἀμφρτίκες σφὲ δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην, ὡς ἄρι διμαχθῆ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν». Σοφ. Α. 655 «εἴμι..., ὡς ἄρι... μῆνιν βρερεῖν ἔξαλύξωμαι θεᾶς». Φιλ. 129. Οἰδ. χ. 575 «τοῦτ' αὐτὸν νῦν δίδασκῃ», δπως ἄρι ἐκμάθων. Εὑρ. Βάχ. 510 «καθείρεται» αὐτὸν ιππικαῖς πέλκες φύτνεσιν, ὡς ἄρι σκότιον εἰσορά κνέφας», δῆλ. ἐὰν καθειργῇθῇ. Ιππ. 1314 «δάκνει σε, Θησεῦ, μῆνος; ἀλλ' ἔχ' ήσυχος, τούνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἄρι οἰμάζης πλέον» κτλ.=ut, si quae sequuntur audieris (ἀκούστε);, magis ingemiscere possis. Φοίν. 92 *"Αρφ. δρν."* 1338 «γενοίμαν δετός ύψιπέταξ, ὡς ἄρι ποταθείηρ», (ἀνευ εὔχης ἥθελεν εἴπη ὡς ἄρι ποταθῶ). Ηρδ. 1, 99 «ταῦτα δὲ περὶ ἑνωτὸν ἐσέμενυνε τῶνδε εἰνεκεν, ὅκως ἄρι μὴ δρέοντες οἱ δμήλικες.. λυπεοίατο κτλ.» οὗτα πως δκως ἄρι σ. εὐκτικῆ. 1, 75. 110. 7, 176 «τὸ δῶρο τὸ θερμὸν τότε ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν ἔσσοδον, ὡς ἀν χαραδρωθῆντος ὁ χῶρος», οὗτα καὶ ὡς ἄρι σ. εὐκτ. 5, 37. 9, 22. 9, 51. Θουκ. 7, 65 «τὰς πρώρας.. κατεβύρσωσαν, δπως ἄρι ἀπολιούθάροι καὶ μὴ ἔχοις ἀντιλαβῆντας ήχειρ ἐπιβαλλομένη». Ξεν Κύρ. 5. 9, 21, «ἄξεις ἡμές, δπως ἄρι εἰδῶμεν κτλ. ἀν. 2. 5, 16 «ώς δ' ἄρι μάθης, ὅτι οὐδὲ θν ύμει,.. ἀπιστοίητε, ἀντάκουσον». 6. 3, 18. 7, 4, 2. ἄλλ. 4. 8, 16 «ἔδωκε χρήματα Ἀνταλκίδη, δπως ἄρι. πληρωθέντος ναυτικοῦ ὑπὸ Αλκεδαιμονίων, οἵ τε Ἀθηναῖοι καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν μελλον τῆς εἰρήνης προσδέσαιτο». 30. Κύρ. 8. 3, 33 «τοῖς νικῶσι πᾶσιν ἐδίδου βοῦς, δπως ἄρι θύσαντες ἐστιώντο». *"Αρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου σπανία ἐστίν ἡ εὐκτι-*

κή σ. ἀρ (κέν). 6, 52 «οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεργίασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὡς κ' αὐτὸς ἐεδράσαιτο θύγατρος» = διὸ νὰ δυνηθῇ νὰ προκύψῃ τὴν κόρην του, ἐξ τοῦ τὴν ἐζήτουν εἰς γάμον, ἵδ. Nitzsch., v, 402, «κυνζώτω δέ τοι οὗσε.. ὡς ἀρ ἀεικέλιος.. γαρείην». Ἰδ. π, 297. ψ, 135. ω, 532. Ἀνδ. 4, 23.

Σημ. 6. 'Ο τελικὸς σύνδεσμος. Ἱνα ἀπαντᾷ ἐπιχ. μετὰ τοῦ κέν μόνον ἐν μ, 156 «ἀλλιέρω μὲν ἐγών, Ἱνα εἰδότες ή κε θάνωμεν ή κεν ἀλευάμενοι θίνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν». εἰ καὶ φαίνεται ἵνταιθα ὁ κέν ἀνήκων εἰς τὸ ή.. ἡ.. ὡς τά, ἐάν τε .. θάν τε, σίνε .. σίνε. 'Η μετὰ τοῦ ἀν σύνταξι. τοῦ Ἱνα οὔτε περ? 'Ομρ. ἀπαντᾷ οὔτε ἀλλαχοῦ, οὐδὲ τότε ἔτι, ὅταν εὑρηται μετ' αὐτὸν δὲ σπιώ; ἂν σ. ὑποταχτ., ὡς Ισοχρ. 3, 2, 5, 152 ἐπιδην δὲ περὶ Σοφ. Οἰδ. π. 189. Εἰρην. Ἱρ. αὐλ. 1579 Ἱνα = οὗσον, καὶ Ψευδ. Ληρ. 25, 33, Ἱνθα ἀναγγεγνώσκεται ἡδη ὅρθω; κατὰ τοὺς καθώ. «ἷνα μηδὲ ἄκων . περιποσή ἀντὶ τοῦ, Ἱνα μηδὲ ἄν ἄκ «Ο ἴν Ξεν. Κύρ. 7, 5, 25 «ἷν ἀπαρασκεύους ὡς μάλιστα ἀν [Geulph. Par. A. B. μάλιστ' ἀν Vat.] λάθωμεν ἀν» ή πρέπει νὰ ἀπαλειφθῇ μετὰ Born., ή μετὰ Poppe νὰ ἀπαλειφθῇ τὸ δι; μάλιστα ἀν καθόλευτο δ; ἔλληπτική δευτερεύουσα πρέτασ=ῶς μάλιστα ἀν δυνατίμεθα.

6. 'Ἐάν δύο ή καὶ πλείονες τελικαὶ προτάξι. ἔπωνται ἀλλήλαις, ἐναλλάσσεται; ἐνίστεται ή ὑποτακτ. πρὸς τὴν εὐκτικήν. Τότε δύος ἀμφότεροι κεντηται πρὸς ἀλληλαγαῖς ἐν τινὶ ἀντιθέσει, καθότι, ἐνῷ ή πρώτη δηλοτὸν τὸν σκοπὸν ἀρροῶντα εἰ; τὸ ἀποτέλεσμα ή τὸν σκοπὸν, πρὸς διν πρὸς πάντων εἴλεγεν ἀποθλέψῃ δ ἐνεργῶν, καὶ σπεύδει πρὸς ἑκτέλεσιν καύτοι, ή ἐπέρχεται δηλοὶ ἀπλῶς τὸν σκοπὸν χωρὶς τὰ λάθη πρὸς ὅμιλάτω τὸ ἀποτέλεσμα, διὸ ἔκφράζει τὸ ἀποτέλεσμα ὡς ἀπλῶς δυρατόν, ἀλεβατόρ, ἀραπογάσσοτορ ή ὡς παραγάμενον ἐκ τῆς προγνηθείσης τελικῆς προτάσ. "Id. §. 395, 2¹⁾. Ο, 598 «Ἐκτορι, γάρ οἱ θυμός ἰδουλετο καδος ὀρέξαι Πρωτιμίδηρ, ἵνα νησὶ καρφωίσι θετπιδάχες πυρ ἐμβάλη ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἔχισιν ἀρῆν πᾶσιν ἐπικρίτες», ἔνθα ή μὲν ὑποτακτικὴ ἐκρέρει τὸν κατ' εὐθεῖαν ἐρίσμενον σκοπόν, τὸ πρός τι, τὸ τέλος, ή δὲ εὐκτικὴ τὴν συνέπειαν, τὸ ἀποτέλεσμα. μ, 156 «Ἄλλοι ἐρέω μὲν ἐγώι, Ἱνα εἰδότες ή κε θάνωμεν ή κεν ἀλευάμενοι θίνατον καὶ κῆρα φύγομεν» = μὲ τὸν σκοπὸν ή νὰ ἀποθάνωμεν τῷ ὄντι ή τούλαχιστον νὰ δυνηθῶμεν νὰ φύγωμεν, ἢν ἀποτρύγωμεν τὸν θίνατον, (περὶ τοῦ κέν ίδ. ἁρθ. 5). Ηρδ. 8, 76 ο τῶνδε δὲ εἰνεκεν ἀνῆγον τὰς νέκες, ἵνα δὴ τοτε «Ἐλληνοι μηδὲ ωγεντεῖ ἐξη, ἀλλ' ἀπολιμρθέντας ἐν τῷ Σχλεχεῖν δοτερ τίσιν τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίᾳ ἀγωνισμάτων», ή ὑποτακτικὴ περὶ τοῦ ἀληθῶν; ἐπιτευχθέντος σκοποῦ, ή δὲ εὐκτικὴ περὶ τοῦ πιμχνῶν; ἐπιτευχτέου. 4, 139. 9, 51 «ἐξ τοῦτον δὴ τὸν χῶρον ἰδουλεύσαντο μεταστήναι, ἵνα καὶ δύσται: ἔχωσε χρῆσθαι ἀφθόνωφ, καὶ οἱ ἐπίπεις σφέας μὴ σινοίατο»

1) Id. Kuhnast ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 124. Horn ἐν τῷ γωρ. τιύτῳ Πόσπ. εἰς Θου. M. I. T. 1. σ. 271. Bremer Excurs IX εἰς Λύσ. σ. 447.

(κατὰ πρῶτον ὁ κύριος σκοπὸς, καὶ εἶτα ὁ παρηγμένος καὶ μακρὸν κείμενος) Θουκ. 3, 22 «παρανῆσον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλούς, ὅπως ἀσταφῇ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ἢ καὶ μὴ βοηθοῖεν ἄλλο τι νομίσαντες τὸ γιγνόμενον εἶναι ἢ τὸ δῦν» (τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου σκοποῦ ἡτο ἑναγκαῖον, αἰδέναιον ὅμως ἡτο ἀν οἱ πολέμιοι ἥθελον ἔλθη εἰς βοήθειαν). 7, 17 «καῦς οἱ Κορίνθιοι.. ἐπλήρουν, ὅπως ναυμαχήσει τε ἀποτεράσσωσι.. καὶ τὰς δλακάδας αὐτῶν ἡστον οἱ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι καλύσσειται ἀπαίρειται» (οἱ Κορ. ἑξάπλισαν τὰς ναῦς μὲν σκοπὸν νὰ ναυμαχήσωσι τῷ δύντι, ὅτι ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ἥδυναντο οὐκ ἡττον νὰ καλύσσωσι τὸν ἀπόπλουν τῶν φορτηγῶν νηῶν, τοῦτο οἱ Κορίνθ. μόνον νὰ ἐλπίσωσιν ἥδυναντο). 8, 87 «οἱ μὲν (εἰκαζόουσιν Τισσαχρ. δηλοῦται πιθανωτέρα, ἡδὲ τῶν τελευταίων ἡττον πιθανή). Ψευδ. Δυσ. 20, 23 «ἔξὸν αὐτῷ τὴν αὐσίαν ἀρχῆν καταστήσαντι μηδὲν ὑμᾶς ὀφελεῖν, εἴητο μηδὲν συνειδέναι οὐδὲς, ἵν», εἰ καὶ βούλοιτο κακός εἶναι, μὴ ἔχῃ αὐτῷ, ἄλλο εἰσφέρει τε τὰς εἰσφοράς καὶ λειτουργούν», (τὸ πρῶτον δηλοῦται τὸν σκοπὸν, δην ἐπεδίωκε νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Η., τὸ δευτερον δὲ τὸ ἐκ τούτου ἀποτέλεσμα). Δημ. 18, 32. 53, 18 «ἐδεήθην ἐγὼ τῶν δικαιστῶν μηδὲν διέμου τοιοῦτον πρᾶξαι.., οὐχ ἦρα μὴ ἀποθάρη δ Ἀρεθούσιος .., ἀλλ᾽ ίν ἐγὼ.. μηδένας Ἀθηναίων ἀπεκτονῶς εἴημ». (ἐγὼ δὲν παρεκάλεσα νὰ μὴ καταδικασθῇ εἰς θάνατον δ Ἀρεθ. [ἥξια γάρ αὐτῷ θανάτου εἰργαστο εἰς ἐμέ], ἀλλ᾽ ίν μὴ ἐγώ, ἂν συνέθαινε νὰ καταδικασθῇ, φυνῶ φονεὺς Ἀθηναίου τινός). (Τῶν δηθύντων παροδειγμάτων διάφοροι εἰνε ἔκεινα, ἐν οἷς δ συγγραφένες μεταχειρίζεται μετὰ χρόνον ἴστορικὸν πρῶτον μὲν τὴν ὑποτακτικὴν ἀντικειμενικῶς [ἴδ. ἀριθ. 3. c]), εἶτα ὅμως μετὰ πολλὰς παρεμπεσούσας πρυτάσ. μεταβάνει εἰς τὴν συνήθη σύνταξιν τὴν διὰ τῆς εὐκτικῆς· οἶον Δημ. 23, 93). «Η τίθεται ὑποτακτικὴ μετὰ εὐκτικὴν». Ήρδ. 1, 185 «ἐποιεῖ δὲ ἀμφότερα ταῦτα.., ὡς δ, τε ποταχὸς βραδὺτερος εἴη.., καὶ οἱ πλόσιοι ἔωσι σκολιοί.. ἔκ τε τῶν πλόων ἐκδέχηται περίοδος τῆς λίμνης μακρή» ρ. ε. Baehr, (τὸ πρῶτον περὶ τοῦ σκοποῦ καθόλου, τὸ τελευταῖον περὶ τοῦ σκοποῦ, δην ἥθελε νὰ ἐπιτύχῃ ὁ δρᾶν). 196 «ἄλλο δέ τι ἐξευρήκοι νεωστὶ γενέσθαι, ἦρα μὴ ἀδικοῖεν κατέξεις, μηδὲ ἐς ἑτέρην πόλιν ἄγωται», (δευτερεύων σκοπὸς καὶ κύριος). Θουκ. 6, 96 «ἔξακοσίους λογάδας τῶν διπλιτῶν ἐξέκριναν πρότερον.., ὅπως τῶν τε Ἐπιπόλων εἴησιν φύλακες καὶ, ἦν δὲς ἄλλο τι δέη, ταχὺ ἔνεστῶτες παραγίγνωται», (ἢ εὐκτικὴ δηλοῦται πόλως τὸν σκοπόν, ἢ δὲ ὑποτακτικὴ ὅτι, ἂν

οἱ φύλακες ἡσαν ἀναγκαῖοι πρὸς ἔτερον σκοπόν, διπερ καὶ προσεδόχων, ἕπετο νὰ συγκεντρώνωνται ταχέως καὶ βοηθῶσι., ἤδ. 7, 70. Ψευδ. Λυτ. 20, 13 αἰνιαναστηκάλιους κατέλεξεν, ἵνα μηδεὶς αὐτῷ διάφορος εἴη τῶν δημοτῶν, ἀλλ᾽ ἵνα τὸν μὲν βουλόμενον γράψῃ, εἰ δέ τῷ μὴ οἶόν τ᾽ εἴη, χαρίζοτον, (τὸ πρῶτον δηλοῦ τὸν σκοπὸν ἀπλῶς, τὸ δεύτερον τὸν σκοπὸν μετὰ τάσεως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ τρίτον τὸν σκοπὸν μετὰ δυνατοῦ ἀπλῶς ἀποτελέσματος). 32, 22 «συνελογίζετο, ὥσπερ διὰ τοῦτο ἐπίτροπος τῶν παιδίων κατεληφθείς, ἵνα γράψυμενα αὐτοῖς ἀντὶ χρημάτων ἀποδεῖξει καὶ πενεστάτους ἀντὶ πλουσίων ἀπογήγειε καὶ ἵνα, εἰ μέν τις αὐτοῖς πατρίκος ἔχθρος ἦν, ἐκείνου μὲν ἐπιλάθωται, τῷ δὲ ἐπεὶ τῶν πατρών εἰσιν ἀπεστηρημένοι, πολεμῶσι», (τὸ πρῶτον σκοπόν, διὰ ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἡγετοῦ; τῷ Διογείτονι, τὸ τελευταῖον τὸν κυρίως σκοπὸν τοῦ Διογείτ., διστις ἐλπίζεται νὰ ἐπιτευχθῇ). Ψευδ. Δημ. 49, 14 «δανείζεται (ιστορ. ἐνεστ.) γιλίκες δραχμάρις . . . , ἵνα διαδοθῇ τοῖς Βοιωτίοις τριηράρχοις, καὶ περιμένωσιν κτλ.», (ἡ εὐκτ. ἀπλῶς τὸν σκοπόν, ἡ δὲ ὑποτάκτη τὸν σκοπόν, οὐ προσδοκᾶται ἡ ἐπίτευξις).

7. Οἱ τελικοὶ σύνδεσμοι ἵνα καὶ ὡς (σπανιώτ. δ ὅπως, ἐν τῷ πεζῷ σχεδὸν πάντοτε ὁ ἵνα, σπορχδικ. δὲ δ ὡς οἷον Ξεν. ἀν. 7. 6, 23, καὶ ὅπως Δημ. 36, 20) συντάσσονται μετὰ ιστορικῶν χρόνων τῆς ὄριστικ., ὅταν πρέπη νὰ ἐκφρασθῇ σκοπὸς μὴ ἐπιτευχθεὶς ἢ μὴ μνάμενος νὰ ἐπιτευχθῇ. Καὶ ἡ κυρία ἐπομένων πρότασ. ἐκφράζει τότε ἐπὶ ἔτης μὴ πραγματικότι, καθότι ὑπάρχει ἐν αὐτῇ γράν. ιστορικ. σ. ἄν, ἡ ἐκφρασ. δηλοῦσα ἀνάγκην, πρέπον, καθηκον, προσῆκον κτλ. μετ' ἀποχειραρχάτου· οἷον ἔνει, χρῆν, ἔχην, προσῆκερ, ἄξιον ἢν καὶ τὰ παρόμ. (§. 392 b, 4), ἡ ὑπάρχει εὐχὴ ἀτέλεστος μετὰ τοῦ εἰ γάρ ἡ εἴθε σ. χρ. ιστορικῷ ὄριστικῇ; π. χ. εἰ γάρ ὥφελον (§. 395, 6, σημ. 4), ἡ ἐρώτησις μετὰ τοῦ οὐ καὶ γράνου ιστορικοῦ· οἷον τέ οὐ τοῦτο ἐπιύησας; διπερ δηλοῖ διὰ τί δὲν ἐκάμεις τοῦτο; ἔπειτε νὰ κάμης αὐτό, εἴθε νὰ τὸ ἐκάμεις, ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, καθ' ὃν ἐκφέρεται τὸ μὴ πραγματικὸν τῆς κυρίας προτάσ. "Ἄγνωστος εἶνε ἔτι τῇ Ὁμηρικῇ γλώσσῃ ἡ χῆθις αὕτη." Η ἔνοιαι τοῦ μὴ πραγματικοῦ δὲν δύναται νὰ εξενεγκθῇ οὔτε ἐδῶ οὔτε ἐν γένει ἀλλαχοῦ διὰ τοῦ ιστορικ. γράνου τῆς δριστικ., ἀλλὰ προκύπτει ἐν τῇ συνχρέιξι τοῦ λόγου, καθότι ἡ κυρία πρότασ. ἐκφέρει ἔνοιαν, ἡτοι δὲν συνέβη ποτὲ ἡ διπλή περιπτώσεις μόνον τινάς (ἐπὶ ὑποθέσεως) ἡδύνατο νὰ συμβῇ, ἐν περιπτώσει ὅμως καθ' ἓν δὲν συνέβη ἡ διπλθεσις; ἔμεινε καὶ δ σκοπὸς, ἀνευ ἀποτελέσματος. Τίθενται δὲ ἐν τοῖς τελικ. τούτοις λόγοις οἱ ιστορικοὶ χρόν. τῆς δριστικ., διδτοί, ὡς ἐσημειώσαμεν §. 399, 6, α) ἡ γλῶσσα σπεύδει ἀναμφιβόλως νὰ ἀφομοιώσῃ τὴν δευτερεύουσαν πρότασ. πρὸς τὸν τύπον τῆς κυρίας. Αἰσχλ. Ηρ. 751 «τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχεις ἔριψ' ἐμπαυτὴν

τησδ' ἀπὸ συφλοῦ πέτρας, ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων ἀπολλάγητ; » Σοφ. Οἰδ. τ. 1389 «οὐκ ἀρ ἐσχόμητ τὸ μὴ ἀποκλησαι τούπον ἄθλιον δέμας, ἵν' ἦτ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν.» 1393 «τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύνε, ὃς ἔδειξα μῆποτε ἐμκυτὸν ἀνθρώποισιν, ἔνθεν ἥν γεγών», *ut nunquam ostendissem.* Εὔρ. Ἰππ. 647 «χρῆρ δ' ἐς γυναῖκας πρόπολον μὲν οὐ περᾶν, ἀρθογγαρία δ' αὐταῖς συγκατοικίειν δάκη θηρῶν, ἵν' εἰχον μήτε προσφωνεῖν τινα μήτ' ἔξι ἑκαίνων φθέγγυα δέξασθαι πάλιν.» 925 «(χρῆρ) δισσές τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν, τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν (δῆλον ἀδίκον *Injustam*), ὃς ἡ φρονοῦσσα τὰδικά εἶητεγχετο πρὸς τῆς δικαίας, κούκλην ἀν ἀπατώμενον.» 1079 «εἴθ' ἦτ ἐμκυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον στάνθι, ὃς ἐδάκρυσ' οἷς πάσχομεν κακάν.» Αρρ. εἰρ. 136 «οὐκοῦν ἔχρῆρ σε Πηγάσου ζεῦκται πτερόν, ὅπως ἐραίρου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.» Ηλ. Κρίτ. 44, d «εἰ γάρ ὥρειον οἶοι τε εἰναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ εἴεργαζεσθαι, ἵνα οἰοί τε ησαν αὖ καὶ ἀγροθά τὰ μέγιστα, καὶ οὐλῶς ἀρ εἰχε.» Λυτ. 3,21 «ἔθου.λόγηρ δ' ἀρ Σίμωνα τὴν αὐτὴν γνώμην ἔμοι ἔχειν, ἵν' ἀμφοτέρων ἡμῶν ἀκούσαντες τὰληθή ἁρδίως ἔγρωτε τὰ δίκαια.» Δημη. 28,5 «ἔχρῆρ.. παρασημήνυσθαι κελεῦσαι τὰς διαθήκας, ἵν', εἰ τι ἔγίγνετο ἀμφισθητήσιμον, ἦτ (ut liceat, εἴην) εἰς τὰ γράμματα ταῦτ' ἐπικνελθεῖν καὶ τὴν ἀληθειαν πάντων εὑρεῖν.» 29,17 «εἴητησεν ἀν με τὸν πεπτὸν τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας, ἵν', εἰ μὴ παρεδίδουν, μηδὲν δίκαιοι λέγειν ἐδύκοντι.» 4,27 «οὐ γάρ ἔχρῆρ.. ταξιάρχους παρ' ὑμῶν.. ἀρχοντας αἰκείους εἰναι, ἵν' ἡν ὡς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ δύναμις μ. σ. Schaefer. Ηλ. Εὔθυδ. 304, e «καὶ μήν, ἔφη, ἄξιοι γ' ἦτ ἀκούσατο. Τέ δέ, ἡν δ' ἔγω. Ἱνα ἱκουστας ἀνδρῶν διαλεγομένων.» (Ψευδ. Δημ. 46,11 ἀναγνωστέον ἀντὶ προσήκει., ὅτι, ἡν τί.. ἀπολεῦκαι βουληθῆ, ἔχδιον ἡν, ἡ προσῆκεν, καὶ μετὰ Saupique βουληθείη, ἡ μετὰ τοῦ Wolf προσήκει, ἵν', ἀν τι βουληθῆ, ἔχδιον ἡ). Μετεκάνει δὲ εἰς εὐθεικήν, ἡτις προσήλθειν ἐκ προηγούμεντος παρενθετικοῦ εὐκτικοῦ λόγου διέ τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἔγκλισ. (§. 399.6, b). Μλ. Μέν. 89. b «εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἔγίγνοντο, ἡσάν που ἀν ἡμῖν, οἱ ἔγίγνωσκον τῶν νέων τοὺς ἀγαθούς τὰς φύσεις, οὓς ἡμεῖς ἀν παραλαβόντες.. ἐρυθάττομεν ἐν ἀκρῷ πόλεις.., ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέγειρειν, ἀλλ', ἐπειδὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμοι γίγνονται τὰς πόλεσι» μ. σ. Butt. Οὗτω πως καὶ μετὰ παρέμφρατον οἶον δεῖν = δεῖται ἀρ. Δημ. 22,21 «καὶ φησὶ δεῖν ἡμῖν, εἰπερ ἐπιστεύοντες εἰναι ταῦτα ἀληθῆ, πρὸς τοὺς θεσμούς ταῦτα, ἵν' ἔκει περὶ γῆλίων ἔκιρδυτεύομεν, εἰ κατεκλεύδομενοι ταῦτα ἐφαινόμεθι· νῦν δὲ κατ.». 53,24 «ἡγούμην τε δεῖν.. παρέχειν εἰς τὸ δικαστήριον, ἵν'.. ἐψηφίσασθε, διοιόν τι ὑπεν ἐδόκει.» Λυτ. 1,40 «εἰτε δοκῶ ἂν

ἥμαν τὸν συνδειπνοῦντα ἀφεὶς μόνος καταλειφθῆται.. ἢ κελεύει ἔκεινον μένειν ἵνα, μετ' ἐμῷ τὸν μοιχὸν ἐτιμωρεῖτο.

Σημ. 7. Σπανιώτατα δὲ προστίθεται κατόπιν τῶν ἵνα ἡ δπως δ ἀντὶ τοὺς ἱστορικ. χρ. τῇ; ὄριστικ. Ἰσατ 11, 6 «τὸν γε πράττοντά τι δίκαιον οὐ προστήκεν ἀπορεῖν, ἀλλ' εὖθις; λέγειν.., ἵνα μᾶλλον ἀν ἐπιστεύετο θεὸς ἡμῶν.» σ. Schoemann (ut, si id fecisset, magis ei fides haberet posset). Λουκ. Τόξ. χειρ. 18 «καὶ εἴθε γε.. ἀνώμοτος ὃν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἀν ἑδουνάμην αἰτοῖς..» Πλ. νόμ. 959, σ. «ζῶντες ἔδει βοηθεῖν πάντας τοὺς προσήκοντες, δπως δ, τι δικαιότατο; ὅν.. ἔξη τε ζῶν (dum in vivis esset, ἐν ὅσῳ ἦν ἐν τοῖς ζωσι) καὶ τελευτήσας; ἀτιμώρητος (imprudentus) ἂν κακῶν ἀμφαρηκάτων ἔγινετο τὸν μετὰ τὸν ἑνόθιζε βίον. [Καὶ μετὰ πρότας, καταφατικὴν. Φευδ. Πλ. Σίσωφ. 387, α «ἡμει; δὲ καὶ γῆρες σε πολὺν γρόνον ἀνεμείναμεν.., δπως ἐν ξυνήχροοι ἡμεν ἀνδρός σοφοῦ.. καὶ ἐπει οἱ οδεύτεροι φύμεται παρίσεσθαι; αἰτοῖς ἡδη ἡκρούμεθα τάνδρός». Οἱ Ιστορικ. οὗτοι, χρ. τῇ; ὄριστικ. μετὰ τὸν ἐν φαίνονται τεθειμένοι, κατά τὸν ἐν § 392 α, 4 διγνωτογθίνεται τρόπουν, περὶ τούτου, διπερ ὅποι τινας περιπτώσεις; ἡδύνατο νὰ συμβῇ)].

Σημ. 8. Ἀντὶ τῶν Ιστορικ. χρ. τῇ; ὄριστικ. τίθεται ἐνίσταται καὶ ἡ εὐκτικὴ κατὰ τὸν συνήθη κανόνα, καὶ ὁν τίθεται αἵτινη Ιστορικοῦ χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει. Όντος. Σειν. ἀν. 7. 6, 16 «εἰ ἕδιδον, ἐπὶ τούτῳ ἀν ἕδιδον, δπως ἔμοι δοῦ; μετὸν μὴ ἐποδούνη ὥστε τὸ πλεῖστον.» Ἰσατ. 3. 28. Ἀμφότεραι αἱ συντάξει. ἐν Πλ. Μέν. 80, b ήδη ἀριθ. 7. Κανονικώτατα διμως; τίθεται ἡ εὐκτικὴ, διανοὶ Ιστορικ. χρ. τῇ; ὄριστικ. ἐκφράζεται πρᾶξιν ἐπαναλαμβανομένην· οἶον Πλ. ἀπολ. 22, b «διηράτων ἀν αὐτοῖς, τι λέγοντεν, ἵνα ἄμα τι καὶ μανθάνοιμι παρ' αὐτοῖς = ἰσονειδοῖς νά ἐρωτῶ, ἀν καὶ ἐνταῦθα ἔτι εὑρηται οἱ Ιστορικ. χρόν. δριστ.» οἶον Σειν. Κύρ. 1. 6. 40 «ἐνεπετάννυες ἂν, ἵνα.. συνέδει.» Καὶ ἡ διποτακτικὴ εὑρηται ἐνίσταται, διανοὶ ὁ σκοπὸς πρέπει νὰ δηλωθῇ δι; διαρκῶν μέγετοι τοῦ παρότος τοῦ λέγοντος, ιθ. ἀριθ. 3, b). Δημη. 23, 7 «ταῦτα ἀν ἡδη λέγειν πρὸς διμᾶς; ἐπεγίρουν, ἵνα εἰδῆτε πολλοῦ δεῦται ἄξιον ὅντα τυχεῖν τοῦ φημισμάτος αὐτῶν τουτού» 30, 20-η μῆτ. εἰκῇ τις ἀν ἐπιστεύεσσιν, ἵνα, εἴ τις γίγνοιτο διαφορά, κομίσσεσθαι ἐξεῖδια; παρ' ὥστε δύνηται.» 24, 44, 34, 40. Λου 3, 44 «ἴσουνδιμην δι ἕστανται μοι παρ' ὥστεν.. ἐπιδεῖται τὴν τούτου πονηρίαν, ἵνα εὐπίστησθε, διτι κτλ. 2).»

§. 554. II. Προτάσεις Ἐπιθετικαί,

εἰσαγόμεναι διὰ τῶν ἀριστογορικ. ἀντωνυμ. δις, ὅπτις κτλ.

1. Αἱ ἐπιθετικαὶ προτάσει. Ισοδινυχρούδοσι πρὸς τὰ ἐπίθετα ἢ τὰς μετοχὰς (§. 547, 5.6), καὶ δηλωθῶν ὡς καὶ τὸ ἐπίθετον ἀρχιθέστερον διαγειρόντες οὐσιαστικοῦ. Εἰσηγοῦνται δὲ διὰ τῶν ἀναχρονικ. ἀντωνυμ. δις, ἥ, δι δοτικ., ὥστι, ὅτις οἶος κτλ. Ἀριήρ, δις μάλα πολλὰ ἐπιλιγχή=ἀγήρ μάλα πολλὰ πλαγγυθείς. Τὰ

1) Οἱ Kühnast ἐν τῇ ἡρῷ. συγγρ. σ. 145 φέρει πρόγρ. μόνον τοῦ δπως, καὶ ἔηγετ τὰς τοιαύτας διευτερεύουσας προτάσεις δις παραθετικάς ἐπιρρηματικ. προτάσει, διέτι νομίζει, διτι δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ συντάξει ταῦτη.

2) Ήδ. Kühnast ἐν τῇ ἡρῷ. συγγ. σ. 144. Aken Grundzüge der Lehre. Temp. u. Mod. σ. 115. Ηράτρατα der Gri. Tempus-u. Moduslehre σ. 64.

πράγματα, ἀλέξαρδος ἐπράξει=τὰ πράγμα. τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πεπραγμένα. Ἡ πόλις, ἐκ τῆς Ηειοστρατος τύραννος ἦρ=ἡ πόλις ἡ ὑπὸ Ηεισ. τυρκννευθεῖσα. Διὸ πολλάκις ἐπιθετικὴ πρότασ. διὸ τοῦ καὶ μετὰ τῶν ἀνωτέρω συνδεομένη ἴσοδυναμεῖ πρὸς προηγούμενον ἐπίθετον ἢ μετοχήν. Δημ. 18, 35 «οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε γῆράτες καὶ δι' αὐτῆς ἔπεινται ἀπώλετο.» 20, 121 «μεγάλων εὑργεσιῶν.. μετρήσων δὲ καὶ ὡς ἐν εἰρήνῃ τις καὶ πολιτείχ δύνασιτ» θν ἐφικέσθαι 1).

Σημ. 1. Ἡ ἀντωνυμία ὃς δηλωτὴ ἐν ἕκαστον γωριστὰ διρισμένον πρόσωπον. ἡ πράγμα, ἵνατος ὄμως τίθεται καὶ ἀντὶ τῶν καθολικωτάτων ἀντωνυμίας καὶ διατάσσεται. Ἡ ὅστις; (προειδοῦσας ἐκ τῆς ὄς καὶ τῆς δορίστου ἀντωνυμίας, ἡ διέλευστηματικὴ διατάσσεται προσήλθειν ἐκ τῆς ὄς καὶ τῆς ἐρωτηματικ. ἀντωνυμίας) δηλοῖ ἀντικείμενόν τι (πρόσωπον. ἡ πράγμα). καθόλου, γενικῶς=ὅστις δή. ποτε, ὥσπερ, quisquis, quicunque, ἡ δηλοῖ ἐνέκαστον πρόσωπον. ἡ πράγμα γωριστὰ ἀναφορικῶν; πρὸς τὸ γένος, εἶδος καὶ τὴν οἰστιν αἰτοῦ, τὴν ἰδιότητα, ἐπιτελεύτητα, ικανότητα (=τοιοῦτος, οἷος), καθὼς ἐπὶ θηρίου καὶ τὴν αἰτίαν, διαν ἐπιθετικὴ πρότασ. αἰτιολογητὴ τὴν πρᾶξιν τῆς κυρίας προτίτις (=quippe qui σ. ὑποτακτ.), κύνι διατίτιν. συντάσσει τὸν καὶ σ. ὑποτακτ. 2). 6, 124 «ὅρχος καὶ κείνη τοῖστον ἔχη νόον, δηντίνα αἱ νῦν ἐν στήθεσσι τοῦτος θεοί=τοιστού τινα νοῦν, οἷον κτλ. Σοφ. Τρ. 6 «ἴγος δὲ τὸν ἱρὸν (τιτίνα) .. ἔξοδος ἔχουσα δυστυχή τε καὶ βαρύν, ἥτις .. νυμφεῖσιν δύλων ἀλλιγιστον ἔσχον» quippe quaen, ἐπειδὴ ὄντως ἔχον κ. τ. λ. Ἀντ. 1020 «κείνος; οὐδεὶς ἔστι δινῆς ἀδουλος, δητις ἐς ἀναπαύσιαι, ἡ διότι π. εἰς κ. ἔναπ. Εβρ. Ὁρ. 285 «λοξῖς δὲ ρύμφοροι, δητις μὲν πέριξ τοις ἔχοντος ἀνοσιωτάτον τοῖς μὲν λόγοις γῆράψαντο, τοῖς δὲ ἔργοισιν οὖ» (=καθότι, quippe qui). Ξεν. οἰκ. 19, 2 «ἴγως, δητις; οὐδεὶς=egos, qui sum e numero eorum, qui. Breiteneb. 21, 10. Ἀγ. 1, 36. 37. 4, 5. Ξεν. ἀν. 2, 6, 6 «ταῦτα οὖν φιλοπολέμου δοκεῖ ἀνδρὶς ἔργον εἶναι, δητις; αἰρεται πολειρηται.» 1, 3, 14 «ἡγεμόνα αἰτεῖν Κύρον, δητις δὲ φιλίας τῆς γένεσις ἀπάξιος=δητις νὰ ἔηε ἵκανός, νὰ δύνηται νὰ μάς ὀδηγήσῃ κτλ. 2, 5, 12 «τις οἵτινα μαίνεται, δητις; οὐδὲ βούλεται τοι φίλος εἶναι, = = δητις βούλεσθαι, Ιδ. §. 563, 2, c). Δημ. 18, 137 «δητις τῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων πεμψθέντι μόνος μόνης συνήσει καὶ ἐκονιολογεῖτο, οὗτος αἰτεῖς ὑπῆρχε τῇ ψύσει κατάσκοπος καὶ πολέμιος τῇ πατρίδι». = ἄνθρωπος ἐπιτιθέμεος, διατεκτικός καὶ κατάσκοπος προσώπῳ. ἡ πράγμα, φάνεται δὲ τότε, δητις τὸ δητις τοῦτο διαφέρει μπὸ τοῦ ὃς κατὰ τοῦτο μόνον, καθότι ἐκφέρει ταῖνωτέραν τινὰ ἀναφοράν

1) "Id. Maetzner εἰς Λυκοῦργ. 16. σ. 104.

2) "Id. Hartung über die Kasus σ. 283. Ellendt λ. γλ. II. σ. 387. Struve quaest. de dial. Herodotis spec. I. Regiomont. 1828 σ. 2 Oppusc. II. σ. 263. Weiske de pleonasmio σ. 83.

τοῦ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ πρὸς τὸ ἔαυτοῦ ἀντικείμενον. Ψ, 43 «οἱ μά Ζῆν' ὅστις τε θεῶν μπατού καὶ ἄριστος». ρ. 52. Σοφ. Οἰδ. τ. 1054 «γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα τὸν (= ὅν) οὐτος; λέγεις;» ΑΓ. 1300. Συχνὸν παρ' Ἡρ. 1, 7 «Ἄσδον τοῦ Ἀτος, ἀπ' ὅτευ δὲ δῆμο; Λόδιος ἐκλήθη.» 2, 99 «πόλιν κτίσαι ταῖς τηγη, ητις νῦν Μέμφις καλέεται». 3, 120. 4, 8 μ. σ. Βαεhr. 41. 45. Θουκ. 6, 3 «Ἀπόλλωνος.. βωμόν, ὅστις; νῦν ἔξω τῆς πόλεως ἔστιν, Ιδρύσαντο». 8. 92, 6 «πραγμάτων ἔνα τῶν στρατηγῶν, ὅστις ἦν αὐτῷ ὁμογνώμων.» Συχνότατον τὸ ἔξ δέ του=ἀρ' ὅτου, καθὼς καὶ τὸ ἔξ οὗ. 'Ο μεταγενέστερος ἀληγηνισμὸς μὴ γινώσκων πλέον ἀκριβῶς τὴν διασφόρων αὐτῶν, καὶ κλίσιν μεγάλην ἔχων πρὸς τοὺς ἴσχυροτέρους τύπους ποιεῖται γρῆσιν τῶν ὁ; καὶ ὁ στις ἀδιαστόρως. Τὰ οἷος καὶ ὁ ποτος=qualis δηλοῦσι τὸ ποιόν τῶν ἀντικειμένων, τά, ὅσος καὶ ὁ πόσος, quanitas τὸ ποσὸν αὐτῶν· δὲ πληθυντικ. ὁσοι δηλοῦσι ὅτι ποσὸν=quantit, ὅτι τὸν ἀριθμὸν=quot; τὰ δὲ ἡλίκιος καὶ ὁ πηγήλικος τὸ ποιόν ἰδιότητός τινος; κατὰ μέγεθος, ὅγκον, ἡλικίαν κ.τ.λ., οἵσινθετοι τέλος τύποι δικοῖς, ὁ πόσος. ὁ πηγήλικος περιέχουσιν ἔναυτοῖς;, δις καὶ ἡ ὁστις, τὴν ἔννοιαν τῆς ἀριθμίας ἡ τὴν μετὰ ταύτης στενά συνδέομένη ἔννοιαν τῆς γενικότητος 1).

Σημ. 2. 'Ως ή λατιν. ἀντωνυμ quicunque ὑπόκειται ἐνίστε εἰ; τημσιν, οὕτω καὶ ἡ ὁστις, πλὴν σποραδικῆς. Ξεν. Κύρ. 4, 5, 47 «οἵς ἂν τις δείπτε» κατὰ τὸν Quelph. ἀντὶ τοῦ οἵστισιν ἀν, ἴδ. Born. Ψευδ. Λυσ. 20, 31 «ὅς ἄν τις ὑμᾶς εὖ ποιῇ» ἄνευ ποικιλ. γρ. ὁ Dohr. γράψει ἐκ διορθώσεως, ὅταν τις.

Σημ. 3. "Οτι ή γλῶσσα τὸ πρώτον δὲν είχεν ιδίον τύπον τῶν ἀναφορικῶν, ἀντωνυμ, ἀλλὰ δὲ ἐπαναλήψεως τῆς δεικτ. ἐδήλου τὴν ἀμοιβαίαν σχέσιν τῆς δειξεως; καὶ μάχαροφροῦ; εἰδομεν ἐν §518, 1. 2. 3, καθὼς ἐπ' Υσης; εἰδομεν, δη; αἱ διαυνόμεναι: ἀντωνυμίαι, αἴτινες; μετὰ ταῦτα, ὅτε ή γλῶσσα ἀνεπτυχθή, ήσαν προωρισμέναι πρὸς δήλωσιν τῆς ἀναφορικῆς σχέσεως, ήσαν μὲν τὸ πρώτον δεικτικά, δη; καὶ αἱ μετὰ τοῦ τὸ δροφρεναι, ἐδήλουν ὅμως καὶ τὴν ἀναφοράν. 'Εσημειώθη δὲ ἐπ' Υσης, δη; οὐδέποτε αὐταις ἀπέθενται διλοτελῶς τὴν ἀρκτικὴν αὐτῶν δεικτικὴν σημασ., ἀλλὰ διετήρησαν αὐτὴν ἔν τισι περιπτώσεσι καὶ μέχρις ἵσχατων.

2. 'Η ἀρκτική σχέσις, ἐν ᾧ ὑπάρχει τὸ οὐσιαστικὸν πρὸς τὴν ἐπιθετικ. πρότασ. καὶ αὕτη πρὸς ἐκεῖνο, ἐκφέρεται, καθότι ἡ ἐν τῇ κυριάκῃ προτάσεις ἐπιθετικὴ δεικτικὴ ἀντωνυμ. ἢ τὸ ἄρθρ. ὁ, ἡ, τὸ ἀποδίδοται εἰς τὴν ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. κειμένην ἀναφορικὴν ἐπιθετικ. ἀντωνυμ., καὶ αὕτη πάλιν ἀνταποδίδοται πρὸς ἐκείνην· οἶον οὗτος ὁ ἀνήρ, δη εἰδες· τὸ γένος, δε εἰδες. Οὕτω καὶ, τοιοῦτος, οἵος· τοσοῦτος, δοσος (§. 547, 9). 'Ἐνίστε ὅμως ἀναφέρεται τὸ ἀπλοῦν ἀναφορικὸν εἰς προηγούμενον τοιοῦτος· οἶον Πλ. Γοργ. 473, ε «ὅταν τοιαῦτα λέγηται, δη οὐδεὶς φάσειεν ἀγνοεπώνων», (ἰδ. §§. 558, 3.9. 560, 6), ώς καὶ ἀλλως ἡ δη δηλοῖ πολλάκις ποιότητα, καὶ διλίγον διαφέρει τῆς οἵος, καθὼς ἡ λατιν. qui ἀντὶ

1) Σημ. μεταφραστ. Τὸ καθ' ὑμᾶς ιδίωμα ἀπιόλεσεν, ώς γνωστόν, ἵντελως τὴν γρῆσος. καὶ σημασ. τῶν ὅς, καὶ ὁ στις, μεταχειρίζεται δὲ ἀντ' αὐτῶν τὴν δόριστον τοῦ ποιοῦ δικοῖος μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἄρθρ. Ἐρωτηματικ. δὲ τὴν δριστικὴν ποιοῖς; ποιοῖς; τοῦ ποιοῦ τὸ ποιός λογῆς; 'Άδριστ. τὴν διποιος, διποιος κηράν.

qualis, καὶ ἡ οὗτος δ' ἐπὶ τῆς τίθεται ἀντὶ τῆς τοιοῦτος, ὡς ἡ λατ. *is* ἀντὶ *talis* 1). Πλ. Θεού. 107, α «οὐδένεν (δῆλο). τρόπον διαλέξομεν» ὃν γε, ὅς εἰμι = «quamdiu is sum, qui sum». Φιλόδρ. 243, ε «τοῦτο μὲν πιστεύω, ἔωσπερ ἂν ἦς, ὅς εἰ.» Μέν. 92, ε «τούτους γοῦν οἴδα, οὐ εἰτιν.» πολ. 484, α. 493, β. 529, α. 559, α. "Ιδ. §. 562, 4. Τὸ δέρθρο. δ., ἡ, τὸ εἰχεν ἀρκτικῶς, ὡς ἐν §. 457 εἶδομεν ἄνημα. δεικτικὴν καὶ οὐ μόνον ὅταν ἦνε μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ οὐσικτικοῦ. Ἐπειδὴ λατιὸν τῷ δεικτῇ. δέρθρο. δ., ἡ, τὸ ἴσοδυναμεν ἡ ἀναφορ. ὅς ἡ, δ., ἀμφότερα δὲ ἐφάπτονται ἀλλήλων ὡς δύο κῶλα ἀρθρικά, διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἐκάλεσαν αὐτὰ πάντα ὅρθια; ἀρθρα, καὶ δὴ ἐκεῖνο μὲν ἀρθρος προτακτικὸς (articulum præpositum), τοῦτο δὲ ἀρθρος ὑποτακτικὸς (articulum postpositum). "Ιδ. Ἀπολλων. περὶ συντάξῃ. σ. 85. Διονυσ. Θρ. Γρ. 640. "Ιδ. καὶ §. 547, 9.

3. "Οταν τὸ ἀντικείμενον (πρόσωπ. καὶ πρᾶγμα), πρὸς δὲ ἀναφέρεται τὸ ἀναφορικ., πρέπην νὰ ἐκληροθῇ καθολικόν, γενεκόν, παραλείπεται τὸ ἀρθρον, τὸ δὲ ἀναφορικὸν ἀποδίδοται εἰς τὸ οὐσικτικὸν ἀμέσως· οἷον ἀνήρ, δε κα.λές εστιν = ἀνήρ καλός. "Οταν τὸ ἀναφορικὸν ἀναφέρεται εἰς ἀντωνυμ. προσωπικήν, τότε αὕτη κεῖται ἀντὶ τοῦ δεικτικοῦ· οἷον ἐγώ, ὅς σι, δε κτλ. "Οταν δὲ δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὴν προσωπικ. ἀντωνυμ. ἰδιαῖτέρα τις ἔμφασις, παραλείπεται αὕτη, τὸ δὲ ἀναφορικὸν ἀναφέρεται εἰς τὸ πρόσωπ. τὸ ἐν τῷ ὥντικα διὰ τοῦ σχηματισμοῦ κύτοῦ ἐκφερόμενον· οἷον κα.λῶς ἐποίησας, δε ταῦτα ἐπράζας. "Οταν δὲ παραλείπηται τὸ οὐσιαστικόν, εἰς δὲ ἀναφέρεται ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ., τότε τόσῳ δὲ μόνη κειμένη ἐπιθετ. πρότασ., δισφ καὶ τὸ ἄνευ οὐσιαστικοῦ ἐπιθετον ἔχουσι τὴν σημασίαν οὐσιαστικοῦ· οἷον ἡ.λθον οὐλάριστοι ἡσαν ("Ομρ.) = ἡλθον οἱ ἀριστοι (δῆλο. ἄνδρες), ιδ. §§. 548 1, b). 563, 1. Σοφ. Οἰδ. κ. 1412.

Σημ. 4. Ω; ἐν τῇ λατινικῇ (ιδ. Kühners λ. Γρ. 145, σημ. 8), οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ τίθενται ἀντὶ τοῦ μετὰ προθέσεως ἐπιθετικοῦ ἀναφορικοῦ τὰ *εἰς*: *εἰς* ηματικὰ ἀναφορικὰ ἐν θα, ἡ (διποὺ σπαν. καὶ μόν. ποιητικ.), ὅθεν, οἱ, καὶ συνθίσταται μὲν ἐν σημασ. τοπικῇ, σπανίως δὲ προσωπικῇ. B. 852 «*εἰς* Ἐνετῶν ὅ ο εν ἡμίονων γένος; = *εἰς* ὥν. γ, 319. δ, 220 «*εἰς* οἶνον βάλε φίρμακον, *εἰν* ο εν *ἐπινοιον* = *εἰς* οὖν. τ, 62 «*εἰς* πα.. *εἰνθενε..*, *ἐπινοιον*.» Σοφ. "Ηλ. 11 «δῶμα Πειλοπίδῶν τόδε, δοεν σε.. ἡγεμακα..» Λυτ. 892 «οἰκησις.., οἱ πορεύομαι». 1081 «*οἶσου δι' ὑδρίζειν δράν* ο', ἢ βούλεται, παρῇ, ταῦτην

1) "Ιδ. Fritzsche Lucian. quaest. s. 35. Hdrf. εἰς Πλ. Φιλόδρ. ἐν τῷ γωρίῳ τούτῳ καὶ Stalib, δοτις κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Bremi εἰς Λυσ. σελ. 193 προβίλλει τὴν ἔτιδη διαφορὰν «οἶος semper ad qualitatem, δῆς ad ipsam vim et naturam alicuius vel rei vel personae refertur; itaque δῆς certe gravium est quam οἶος. = η οἶος οἱ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ ποιὸν, η δὲ δῆς εἰς αὐτὴν τὴν οὐσίαν καὶ φύσιν προσώπ. καὶ πρᾶγμ. Διὸ η δῆς εἶνε λιχυροτέρα ὄντως τῆς οἴος, Schneider εἰς Πλ. πολ. 484 a.

νόμικες τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ.. ἐ; βυθὸν πεσεῖν.» Φιλ. 458. Ἡροδ. 3, 51 «ἡ ὁ ἔξελαθεί; ὑπ' αὐτοῦ παὶς δίειταν ἐποίειτο, ἐ; τούτους πέμπων ἄγγελον ἀπηγόρευε μή μιν δέκεσθαι οἰχίοις (ἥ=παρ' οἶς, (δε Struve opusc. 2. σελ. 296.) Ξεν. Ἱέρ. 2, 4 «ἡ τυραννίς τὰ γαλεῖα ἐν ταῖς φυχαῖς τῶν τυράννων κέχτηται ἀποκεκρυμένα, ἐνθυπερ καὶ τὸ εὐδαιμονεῖν καὶ τὸ κακοδαιμονεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἀπόκεται»=ἐν αἰσπερ. Κύρ. 2, 3, 22. ἀν. 6, 2, 1, 2, 1, 3 «ἐν τῷ σταθμῷ, ὅθεν.. ὥρμωντο..» Πλ. Ἱππ. 1. 283, b «ἴκ Δακεδαιμόνος, οὐπερ καὶ πλειστάκις ἀφίξις».

Σημ. 5. Τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς ἀντανυμ. κτητικῆν. Αἰσχ. Πρ. 754 «ἡ δυσπετῶς ἀν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέρεις, διὸ θεῖνεν μὲν ἔστιν οὐ πεπρωμένον»=τοὺς ἄθλους μου, διὸ. Πλείσια πρόδημ. Υδ. ἀρθ. 6. Οὕτω πως καὶ ἐν τῇ λατιν. Υδ. Kühners λ. Γρ. § 145, 4.

Σημ. 6. Τὸ ἀναφορικὸν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐλληνικῇ οὐχὶ σπανίως εἰς οἰσιαστικὸν πολὺ μαρκάριν αὐτοῦ κείμενον. Θουκ. 1, 10 «νομίζειν δὲ τὴν στρατείαν ἔκεινην μεριστὴν μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν, τῇ Ὀμήρου αὖ ποιήσει εἰς τοὺς καὶ ταῦτα πιστεύειν, ἢν (δῆλ. στρατείαν) ἔχεις ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιήσην ὅντα κορμετοῖς» μ. σ. Popp. Ιδ. c. 46. 140, 5 «τὸ γάρ βραχὺ τὸ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὸν βεβαῖσιν καὶ πειράν τῆς γνώμης» οἷς εἰς ξυγχωρήσεται, καὶ ἄλλο τι μεῖζον εἰδοῦς ἐπιταγήσεσθαι, ἐνθα τὸ οἷς ἀναφέρεται εἴς τοὺς λακεδαιμον. τοὺς μνημονεύεινται; ἐν τῇ § 2. "Ιδ. 4. 26, 4. 8. 76, 6. Ἰσαϊ. 3, 24, μ. σ. Schoemann. Δημ. 23, 3.

4. Συγχότατα παρακλείπεται ἡ οὐσιαστικὴ δεικτικὴ ἀντωνυμ., εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ ἀναφορικ., ὅταν καῦτη εὑκόλως νὰ νοιοθῇ δύνηται ἡ καὶ δταν δὲν περιέχῃ ιδικιτέραν τινὰ ἔμφρασιν· διὸ συμβαίνει τοῦτο ιδίως, ὅταν τὸ δεικτικὸν δηλοῖς ἀδριστόν τι ἀντικείμενον (πάρσωπ. η πορχ.), διότι πλέον τὸ ἀναφορικ. δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς ὑποθετικ. =εἴ τις, si quis. Συνηθεστάτη ἐπὶ ἕτοις είνει ἡ παρακλείψις τοῦ δεικτικοῦ, δταν ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. προτάσσηται, ως εἰδομεν ἐν §. 556. Συγχότατα δὲ παρακλείπεται ἡ δνομαστικὴ τοῦ δεικτικοῦ, μὴ λαμβάνονται μένης ἡ ἡγουμένης πτώσεως τοῦ ἀναφορικοῦ· αἱ δὲ λοιπαὶ πτώσεις αὐτοῦ παρακλείπονται μὲν ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ δρούσιν μετά τοῦ ἀναφορικοῦ πτώσεων, σπανιώτερον ὅμως ἐπὶ ἀρογιώτων, diagr. 150 «εἰ μέν τις θεός ἐστι (δῆλ. τούτων), τοι οὐδὲν εὐρὺν ἔγουστιν.» λ. 434 «ἡ (Κλυτευμήστρω) δὲ ἔξογα λόγῳρος ιδίων οἱ τε κατ' αἰτίας ἔγεινε καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσσω θηλυτέρησι γυναιξί· καὶ (δῆλ. ταῦτη), η κ' εὐεργῆς ἔγουσιν.» Σοφ. Φ. 139 «χορ. καὶ γνώμη (δῆλ. ἐκείνου), παρ' ὅτι τὸ θεῖον Διός σκῆπτρον ἀνάσσεται.» Αἰ. 968 «ῶν γάρ ἡράκην τυχεῖν (δῆλ. ταῦτα), ἐκτήσασθι αὔτη.» Αντ. 36 «ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ, (δῆλ. τούτοις) φόνον προκεῖται.» Τρ. 350 «ὡς μὲν γάρ ἔξειρηκας, (τούτων) ἀγνοία μ' ἔχει.» Εύρ. Ὁρ. 603 «γάμοι δὲ ὅσοις μὲν εὐ καθεστάσιν βροτῶν, (τούτοις) μακάριοις αἰώνι· οἵδε μὴ πίπτουσιν, εὖ, (οὗτοι δῆλ.) τά τ' ἔνδον εἰσὶ τὰ τε θύρακες δυστυχεῖται.» Θουκ. 2, 41 «οὐδὲν προσδεόμενοι οὔτε Ομήρου ἐπικινέτου, οὔτε (τοιούτου), δτις ἔπεισι μὲν τοῦ αὐτίκα τέρψει κτλ.» 4, 26 «ἀθυμίαν τε πλείστην ὁ χρόνος παρεῖ-

χε παρὰ λόγον ἐπιγιγνόμενος (τούτοις δῆλ.), οὓς φοντο ἡμερῶν διλίγων ἔκπολιορκήσειν» = μεγίστην ἀθυμίαν παρετέλει τοῖς πολιορκοῦσιν ὁ παρὰ προσδοκίαν παρατεινόμενος ὑπὲρ ἔκεινων χρόνος, οὓς ἔκεινος ἔνδιμοζον, δτι θὰ ἔκπολιορκήσωσιν ἐντὸς διλίγων ἡμ. Λυσ. 19,10 «μὴ οὖν προκαταχινώσκετε ἀδικίκν τοῦ εἰ; αὐτὸν μὲν μικρὰ διαπενῶτος, ἀλλ’ δσοι (δῆλ. ἀλλὰ τούτων, δσοι) καὶ τὰ πατρῷκα. εἰς τὰς αἰγύστας ἥδονάς ειθισμένοι εἰσὶν ἀναλίσκειν.» Μεν. συμπ. 4,42 «οἵς μάλιστα τὰ παρόντα ἀρκεῖ, (δῆλ. οὗτοι) ήκιστα τῶν ἀλλοτρίων δρέγονται.» ἀν. 5. 1, 8 «εἰδένει τὴν δύναμιν (δῆλ. τούτων), ἐφ’ οὓς ἂν ἴωσιν.» ἀπομν. 1. 2, 6 «διαλέγεσθαι (δῆλ. τούτοις), παρ’ ὅν ἂν λάθοιεν τὸν μισθόν.» Κύρ. 3. 1,29 «ἡ καὶ δύνασιο ἂν ἐν τῷ παρόντι νῦν εὑρεῖν (δῆλ. τούτον=τινά), δτῳ ἂν γαρίσαιο» Κέπως τραχὺ ἐν ἀν. 1. 10,3 «ἐκφεύγει πρὸς τῶν Ἑλλήνων οἱ ἔτυχον. ὅπλα ἔχοντες» δῆλ. ἐκφ. τῶν Ἑλλήνων πρὸς τούτους, οἱ κτλ., μ. σ. Kühners. Ἀντιφ. 6,47 «πῶς ἀν. ἀνομώτεροι γένοντο (δῆλ. τούτων), οὔτινες κτλ.» Οὕτω πως πάντοτε, δτκντὸ δστις ἤντι τοῦ εἰ τι. Ἀνδ. 2,18 «μεγάλη γάρ ἐστιν ἀρετή, δστις τὴν ἐκυτοῦ πόλιν. δύναται ἀγκύθων τι ἐργάζεσθαι.» Πλ. πολ. 373, b «(ἡ πόλις) δγκου ἐμπληστέα καὶ πλήθους (δῆλ. τούτων), ἢ οὐκέτι τοῦ ἀναγκίου ἔνεκά ἔστι ἐν ταῖς πόλεσιν» μ. σ. Stallb. "Ιδε ἐν τῇ λατ. Salust. Cat. 58 «maximum est periculum (sc. iis), qui maxime timent. μ. σ. Kühn. λατ. Γρ. §. 145, σημ. 6. Οὕτω καὶ ἐν ταῖς συντάξ. εἰστιν, οἱ, π.γ. λέγουσιν, ἔστιν, δστις' οὐκ ἔστιν, δστις (σπαν. δι), ἐρωτηματικ. ἔστιν, δστις; Μεν. 1. 8,20 «οἱ δὲ ἐπεὶ προΐδοιεν, δίσταντο· ἔστι δὲ δστις (=τινές; μερικοί) καὶ κατελήφθη.» X, 348 «οὐκ ἔσθι, δε σῆς; γα κύνας; κεφχλοῦς; ἀπεκλάλκοι.» Αἰτγλ. χονφ. 170 «οὐκ ἔστιν, δστις πλὴν ἐμοῦ κειριτό γιν.» Πλ. ἀπολ. 27, c. «ἴσθι δστις διαιμόνι μὲν νομίζει πράγματ' εἶναι;» Μέν. 85, b «ἔστιν, ἦτι τινα δόξαν οὐχ κύτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο;» δὲν κείται δὲ ἀντὶ τοῦ δόξα, ἦτι τινα..; ἀλλὰ σημαίνει = ὑπάρχει τι, τὸ δπονον νὰ μη διλεγεν οὗτος ὃς ιδίκιαν αὐτοῦ δόξαν; Μεν. οἰκ. 3,12 «ἔστιν, δτῳ ἀλλω τῶν σπουδαίων πλείω ἐπιτέρεπεις ἢ τῇ γυναικί;» δῆλ. ὑπάρχει διλος τις πρὸς ὃν νὰ ἐμπιστεύησαι πλείω ἢ πρὸς τὴν γυν. ; Πλ. πολ. 352, e. 353, d. Μετὰ μετοχῆς. Μεν. ἄλλ. 4,4, 3 «ἔπαιον τὸν μέν τινα συνεστηκότα ἐν κύκλῳ, τὸν δὲ καθήμενον, τὸν δέ τινα ἐν θεάτρῳ, ἔστι δὲ ὅτι καὶ κριτὴν καθήμενον.»

Σημ. 7. Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἔστιν, δστις δύναται νὰ βῃθῇ καὶ οὐδεῖς δστιν, δστις, ἢ ἐρωτηματικ. τίς ἔστιν, δστις; Ήδε τὰ πρόγμα. παρ’ Elmsl ad Eur. M. 775° πολλάκις δμως παρὰ τοῖς τραγικοῖς τίθεται οὔτις δστιν, δς; οἷον Αἰσχγλ. Εδμ. 706 «μήπτορ γάρ οὔτις δστιν, ἢ μ’ ἐγείνατο.» Εδρ. "Ἀλλ. 194. 505. Ἡράκλ. 57, ίδ. Elmsl ἐν τῷ χωρ. τούτω. Σποραδικὸν τὸ παρ’ Εδρ. M. 793 «οὔτις δστιν, δστις; ἐξαιρήσεται.» Ή διαφορὰ μεταξὺ τοῦ

οἱ δεῖς ἔστιν, δστις, καὶ οὕτις ἔστιν, δς, εἶναι αἴτη, διτὸ μὲν οἱδεῖς εἶναι ἀντωνυμ. δριστική = non ullus, κανέις, οὐδὲ εἴτε, τὸ δὲ οὕτις ἀντωνυμ. ἀδριστος = non aliquis, ὅχι τις, ώστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ἐν τούτῳ καὶ δευτέρᾳ ἀδριστος ἀντωνυμ. ή δστις, ως δριθώ; πάνυ παραπτεῖ ὁ Ἐρμαν. εἰς Εὔρ. M. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ. 'Ως δὲ μετὰ τὸ ἔστι τις; δύναται νὰ τεθῇ ή δστις π. χ. Εὔρ. 'Ανδρ. 915 καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτως καὶ μετὰ τὸ οὕτις, τὸν ναντίον δὲ, εἰ καὶ σποραδικὸν ἐπίσης, καὶ μετὰ τὸ οἱδεῖς ἐστιν ἡδστις' οἷον οἱδεῖς ἔστιν, δστις Εὔρ. 'Αλκ. 79 χορ.

5. Ἰδιωματική τις φράσις ὅμως εἶναι τά: ἔστιν οἱ, ὡρ, οἵς, οὖς, ἄ, ως καὶ παρὰ τοῖς λατέν. ποιητ. est quibus=nonnullis. 'Η φράσις αὕτη κατέστη τόσον στερεότυπος, ώστε ως ἐπὶ τὸ πολὺ οὔτε δ ἀριθμὸς τοῦ ἀναφορικ. ἔχει δύναμίν τινα ἐπὶ τοῦ ἀριθμ. τοῦ ἥκμ. ἔστιν, οὔτε δ. χρόνος τοῦ ἥκμ. δρίστατικιμεταβολήν, ὅταν δ ἀλόγος ἦνε περὶ τοῦ παρελθόντος ή μέλλοντος, διὸ ἔλαχεν ἡ φράσ. αὕτη πάντως τὸν χρηστήρα ἀντωνυμ. οὐσιαστικῆς (ἔριοι), καὶ τελείων τινὰ κλίσιν, καθότι τὸ ἔστιν δύναται νὰ συνταχθῇ μετὰ πάτησης πτώσ. τοῦ ἀναφορικοῦ· οἶνον

'Ονομαστ. ἔστιν οἱ. (=ἔριοι) ἀπέφυγον

Γεν. ἔστιν ὡρ (=έριωρ) ἀπέσχετο

Δοτ. ἔστιν οἴς (=έριοις) οὐχ οὕτως ἔδοξεν

Αἴτικτ. ἔστιν οἴς (=έριοις) ἀπέκτεινεν.

'Η δνομαστ. ἔστιν οἱ εἶναι σπουδωτάτη, π. χ. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 18 «οἱ μὲν βάζλοντες ἔστιν οἱ καὶ ἐπύγχων καὶ θωράκων καὶ γέρων, οἱ δὲ καὶ μηροῦ» μ. σ. Born. ἐν ἑκδ. Λειψ. ἀν. 6. 2,6 «ἔστι δ' οἱ καὶ Ξενοφῶντα», οὕτως ἐν τῷ κώδ. A., μ. σ. Kühn. Πλ. νόμ. 753, ε «οἰτινες δὲ εἰεν ἀν πρὸς πασῶν τῶν ἀρχῶν γεγονότες, οὐκ ἔστι.» Ἀρρεν. κυν. 14,5 «καὶ τοὺς ὄνυχας ἔστιν αἱ ἀπολλύουσι.» μ. σ. Sauppe. ἐκστροχ. Ἀλεξ. 4,4,4 «ἔστιν οἱ αὐτῶν ἐπιτράπωσκοντο». 6. 1t,8. Συνήθως ἀντὶ τούτου τό, εἰσιν οἱ. 'Ηρδ. 3,45 «εἰσὶ δὲ οἱ λέγουσι κτλ.» Θουκ. 6,10 «εἰσὶ δ' οἱ.. ἔδεξαντο.» 7, 44, 57. Ξεν. π. τ. ἴππ. 3,4 «εἰσὶ δὲ καὶ οἱ .. φεύγουσιν.» 11,4. ἀν. 2,5, 18. κυν. 3,6 κ. 10. Πλ. νόμ. 934, d. 'Απαντῆ προσέτι καὶ εἰσὶν οἱ λέγοντες. Δημ. 4, 18 «εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγελλοντες ἐκείνοι.» Συγκότατα κατ' δνομαστικ. καὶ ἐπὶ πρόξεως παρελθούσης: ησαρ οἱ. Ξεν. ἀν. 5. 2,14 «ησαρ· δὲ οἱ καὶ πῦρ προσέφερον.» 5. 7,22.23.έλλ. 4. 8,19. Κύρ. 3. 1,3.-Γερική. Θουκ. 3,92 «Λαχεδαιμόνιοι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐξέλευσον τὸν βουλόμενον ἔπεισθι, πλὴν Ἰώνων καὶ Αγκιῶν καὶ ἔστιν ὡρ ἄλλων ἔθνῶν.» 7, 11.—Δοτική. Ξεν. ἀπομν. 3. 5,3 «καὶ μὴν προγόνων γε καλὰ ἔστιν οἱς μείζω καὶ πλέισις ὑπάρχει η Ἀθηναῖοις.» Πλ. 'Αλκ. 2. 143, ε «εἴ γε μὴ προσθείμεν τὸν ἔστιν ὡρ τε ἀγνοιαν καὶ ἔστιν οἰς καὶ ἔχουσι πως ἀγνόιν, ὥσπερ ἐκείνοις κακόν. 'Αργητικῶς' οὐχ ἔστιν, οἰς.. ὑπάρχει Ξεν. ἀπομν. 3. 5,3. 'Ερωτηματικῶς. Ξεν. ἀπομν. 2. 3,6 «πότεροι οὐδὲν ἀρέ-

ται δύναται Χαιρεφῶν.., ἢ ἔστιν οἵς καὶ πάνυ ἀρέσκει;» - *Aἰγατική*. Ξεν. ἑλλ. 2. 4, 6 «καὶ ἔστι μὲν οὐδὲ αὐτῶν κατέβαλον.» Πλ. Φείδ. 111, d «ἔστι δ' οἵς καὶ βραχυτέρους.» Θουκ. 1, 65 «(Φορμίων) τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν ἐδήρους καὶ ἔστιν ἀκαὶ πολίσματα εἰλεῖν.» Ιδ.. 1, 12. 2, 26. *Ἐρωτηματικῶς*. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 2 «εἰπέ μοι.» «Ἔστιν οὖστις ἀνθρώπους τεθαύμακος ἐπὶ σορίζ;» Πρὸκτος Ξενοφ. εὔρηται καὶ ἦρ ἐλλ. 3. 1, 7 «ῆρ δὲ δὲ ἀσθενεῖς; οὖσας .. δ Θεοὶ θρων ἐλάχισταν.» 7. 5, 17 «τῶν δὲ πολεμίων ἥρ οὐδὲ ὑποσπόνδους ἀπέδοσκεν.» ἀν. 1. 5, 7 «ἥρ δὲ τούτων τῶν σταθμῶν οὐδὲ πάνυ μακροὺς ἥλικαινεν.» — «Οταν δ συγγραφεὺς ἔχῃ ἐν νῷ ὡρισμένα πρόσωπα, τότε λέγεις εἰσὶ τινες, οἵς οἶον Ξεν. *Ἴππαρχ.* 8, 10, ἐνθα ὁ Ξεν ἐννοεῖ ἀρέτηντοῦ καὶ ἄλλους, Ιδ. Sauppe.

Σημ. 8. Ἐν τῇ φράσει οὐδὲν οἶον σ.ἀπαρεμφ. ἢ μετὰ τοῦ, τὸ σ. ἀπαρεμφ. παραλείπεται οἱ μόνον τὸ δεικτ. τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔστιν. Ἀρρ. 966 «οὐδὲν οἴδεν ἔστι ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν» ἀντὶ «οὐδὲν ἔστι τοιοῦτον, οἴδεν ἔστιν ἀκοῦσαι» = οὐδὲν εἶνε τόσον ὡραῖον παρὰ νὰ ἀκούσῃ τις τῶν ἐπ. Αἰσ. 135 «οὐδὲν γάρ οἶον» = δηλ. τοῦτο = οὐδὲν εἶνε ἀνώτερον τούτου, οὐδὲν εἶνε τοιοῦτον, οἶον εἶνε τοῦτο. Ξεν. οἰκ. 3, 14 «οὐδὲν οἶον τὸ ἔπισκοπεῖσθαι». Πλ. Γοργ. 447, c «οὐδὲνοιοντὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν.» Δημ. 21, 46 «οὐδὲν γάρ οἶον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου!»).

Σημ. 9. Ως λέγεταις ἔστιν οἵς μετὰ παράλειψιν τῆς οὖσαστικῆς ἀντωνυμίας οὗτα συντάσσεται καὶ τὸ ἔστιν μετ' ἀναρροικοῦν ἐπιρρήμ. μετὰ παράλειψιν τοῦ δεικτικοῦ? οἶον. ἔστιν δὲ = ἐνίσταις, est quando, δηλ. inderum. ἔστιν ἔνα ήδοποιού = εἶνε ποτε, εἶνε κακόποιοτε, est ubi δηλ. aliquando. ἔστιν οὐδὲν ήδοποιού = εἶνε κακόου, ἔντινι τόπῳ, ἐνιαχοῦ, est ubi οὐδὲν έσθιον ήδοποιού = οὐδεμιοῦ, πιεσ- quam. οὐδὲν ἔστιν δηθεν = οὐδεμιόθεν. ἔστιν δηποιοί = διὰ κακού. ἔστιν ηδηδηποιού = τρόπον τινὰ, κακώς, quodammodo ηδηδηποιού = τοπῷ. κακούς σδηδηποιού = οὐδεμιοῦ, εἰς οὐδὲν μέρος = οὐδὲν κακός = οὐδὲν δηποιος (σπαν. ώς) = mullo modo, οὐδὲν τρόπων οὐδὲν ἔστιν δηποιος = οὐδὲν τρόπων νὰ μή, πρέπει: ξεξ ἀπαντος, ἔστιν δηποιος; *Ἐρωτηματικ.* = εἶνε δυνατόν νά, εἶνε τρόπος νά;

Διὰ φράσεις: αὗται εἶνε ιδίωταις καὶ τικῶν πειζῶντες καὶ ποιητῶν οἶον Ξεν. Κύρ. 3. 1, 20 «οὐδὲν γάρ ισχύει κρατηθεῖς; ἔστιν δὲ ὡφῆθητο τὸ σῶμα δισκήσας; ζναμαργεῖσθαι.» 21 «δουλεύοντες ἔστιν οὗτοις δέδυνταις: καὶ μάλλον τῶν εὐδαιμόνων ἔσθειν τε κακιαθεῖσταιν.» Μετὰ τοῦτον. ἑλλ. 4. 7, 6 «ῆρ δὲ δὲ μετε.. προστλθεν.» Εἰρ. *Ἴφ.* αὐλ. 924 «ἔστιν μὲν οὖν ἦν ἡδὺ μὴ λίγαν φρονεῖν, ἔστιν δὲ χειρόπους γρήσιμον γνώμην ἔχειν.» Ορ. 638 «ἔστι δ' οὖση γάργοιο κρέστων γένοιτ' ἄν, ἔστι δ' οὖσι γῆς λόγος.» Ηρ. μαν. 186 «οὐδὲν γάρ έσθιον δηποιού ηδολόν τι δράσας μάρτυρος ἀν λάθοις πάτερν.» Σοφ. οἰδ. τ. 418 «οὐδὲν γάρ έσθιον δηποιού μ' δηλεῖς.» ΑΓ. 1070. Δημ. 18, 22. Μετὰ τοῦ ηδηδηποιού. Ξεν. ἀν. 4, 5, 31 «οὐδὲν ηδηδηποιού παρετίθεσθαι.. κρέας = πανταχοῦ παρετίθ.» Κύρ. 7. 4, 15 «οὖν ἄλλη δυνάμει μάλα ἔστιν ξεξ ισχυρῶς θέσθεισι σφεγδονήται..» Εἰρ. *Ἐκ.*

1) Ιδ. Ματθ. II. §. 542. Σημ. Stallb εἰς Πλ. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ Breitenbach εἰς Ξεν. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ.—2) Ιδ. Ματθ. II. §. 482, σημ. 2. Ακον Grundzüge §. 264.

857 «Ἐστιν γάρ τις παραγμός ἐμπέπτωτε καὶ ταραχμός πως, κακώς, quodammodo. Θουκ. 1, 93 «(λίθων) οἱ ξυνειργασμένων ἔστιν οὐδὲν τοις χωρίοις, μέρεσι, οὐδὲν ἐπιξειργασμόν. Πλ. πολ. 486, δ «οὐδὲν οὐδεῖται; .. ἔσθι' ὅπη ἀν.. διδικτος γένηται», (ὅπερ ἀτόπως πάνω διειδίζεται ὁ Φρύνιχ. σ. 271, τιδ. Lobeck) Αἰσχυν. 3, 209 «οὐκ ἔστιν ὅποις ἀναπτήσομαι». Εἰδρ. «Ἀλκ. 53 «ἔστιν ὅπως οὐδὲν πως Ἀλητσαῖς ἔσται γῆρας μόλις» Ήρδ. 7, 102 «οὐδὲν ἔστι δύκας κατὰ σοὺς δίξονται λόγους». Ἀρρ. σφ. 102 «οὐκ ἔσθι' ὅπως σιγήσομαι». Δημ. 33, 28 «οὐκ ἔστιν ὅπως τούτῳ.. ἀπηγόρωμην». Σοφ. Ἀντ. 750 «ταῦτην ποτ' οὐδὲν ἔσθι' ὡς εἴ τις ζῶσται γκατεῖ». ΑΥ. 378 «οὐ γάρ γένοιτο ἀν ταῦτο ὅπως οὐδὲν ὥδ' ἔχειν» =οὐδὲν ὅπως οὐδὲν ἀν γένοντο ταῦτα ὥδ' ἔχειν=fieri non possit, ut hæc non ita se habeant, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ συνέδοσαν οὕτως, νὰ μὴ ἔχωσι ταῦτα οὕτω. Ξεν. ἀν. 2, 4, 3 «οὐδὲν ἔστιν ὅπως; οὐδὲν ἐπιθήσεται ἡμῖν» =nullo modo, δὲν εἶναι τρόπος νὰ μὴ.. Πλ. ἄπολ. 27, ε. Εὐθύδρ. 15, δ «εἰ γάρ μὴ ἡδησθα σφράδως τό τε δύσιον καὶ τὸ ἀνόσιον, οὐδὲν ἔστιν ὅπως ἀντειρησας.. πατέρων διωκόσθεν φίνου». Ισοχρ. 12, 250 «οὐδὲν ἔστιν ὅπως οὐδὲν ἀνέμισησαν». Οὕτω καὶ Ήρδ. ?, 100 «οὐδὲν μίαν γάρ εἶναι μηγανήν δύκαιος οὐδὲν ἀτάθη μάρτυρανόμενόν τοι» =fieri non posse, quin.

6. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἥρμ. ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσ., ὅταν ὑποκείμεν. κατοῦ ἥρης ἀναρροικ. ἀντων., προσδιορίζεται ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἢ τῆς ἀντωνυμ., πρὸς ἥν τὸ ἀναρροικ. ἀναρρέρενται, τεθειμένης καὶ νοούμενης; οἷον ἐγὼ, δε γράψω σὺ, δε γράψεις ὁ ἀνήρ ἢ ἐκεῖνος, δε γράγει. Θουκ. 2, 60 «ἔμοι τοιούτῳ ἀνδρὶ ὁργίζεσθε, δε οὐδενὸς οὔσοις θῆσσων εἰναι». Ξεν. Κρ. 5, 2, 15 «καὶ οἰκίς γε πολὺ μείζων ἢ ὑμετέρᾳ τῆς ἐμῆς, αἱ γε οἰκίζησθε γῆ τε καὶ οὐσκανῷ». Πλ. Κρίτ. 45, ε «ἴμας.., οὔτιρες σε οὐδεσσαμεν». Ισοχρ. 12, 102 «ἴμας.., οὔτιρες. ηδονήθημεν». Οὕτω πως καὶ ἐν ἀναρροικῷ πρὸς τὸ ἐν τῷ ἥρμ. κειμένῳ πρόσωπον. Ψ. 753 «ἄρρνος», οὐ καὶ τούτου ἀείλου πειρήσεσθε.» Αναρροικῶς προσέτι πρὸς τι οὐσιαστικόν, ὅπερ κεῖται ἀντὶ τῆς προσωπικ. ἀντωνυμ. Ω. 521 «πῶς ἔτλης.. ἐλθέμεν οὐλες ἀρδρός εἰς δρυταλμούς, δες τοι πολέας τε καὶ ἐσθλούς, υἱέας ἐξεράπεια». θ, 41 «οὐκ ἔκας οὗτος ἀνήρ..., δε λαὸν ἔγειρα». Διὸ μετὰ κλητική τίθεται τὸ ἥρμα κατὰ δειπτερού πρόσωπ. οἷον ἔνθρωπε, δες ἴμας τοιοῦτα κακά ἐπειγοσας.» — «Ἐγίστε δύμως μετὰ τὸ ὄμιλοῦν ἢ προσφωνούμενον ὑποκείμ. τίθεται τὸ ἥρμα εἰς τρίτον πρόσωπ., ὡς τοῦτο καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ» οἷον Ρ. 248 «ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγγύτορες ἡδὲ μέδοντες, οὔτε περ' Ἀτσείδης, Ἀγχρεμνονι καὶ Μενελάω, δήμιοι πιρουσιν καὶ σηματρούσιν, ἔκαστοι λαοῖς.» Συγχρ. ἡτο ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ περὶ οὐ δ λόγος ὑποκείμ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. εἰς τὸ δεύτερο πρόσωπ. ἐν τῇ ἐπιθετικῇ διάκιν τινος ἐμφάνιτικῆς ἀποστροφῆς. Όδ. δ. 686 «μετατάξας καὶ πύματαν ἐνθάδες δειπτήσεισαν» οὐ θάμ' ἀγειρόμεμοι βίοτον κατακείρετε πολλάν», ἐνθή δ Nitzsch σ. 300 σημειοῦ πάνω δρθῶ; «ἐν ζωηρῷ δικλήρῳ μεταβάνει τις εὐκόλως οὐ μόνον ἀπὸ ἀλλουλατικοῦ τύπου εἰς προσφώνησιν παρόντος τινὸς (π. γ. ρ. 244 «τῷ κέ τοι

ἀγλατίκες γε διασκεδάσεις ἀπάστας, τὰς νῦν ὑπέριζων φορέεις»), ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπόντα ἔτι διμίλει τὸ διειγερθὲν αἰσθημα, ὃς ἡ Εὐρύκλεια πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, οὔτινος ἐμνήσθη ἐκ τῆς διμοιρίτητος πρὸς τὸν ἐπαίτην.» Ἡδρ. 8, 142 «ἄλλως τε, τουτέων ἀπόντων αἰτίους γενέσθαι δούλοςύνης τοῖς Ἐλληνοῖς θυμητοῖς, οὐδαμῶς ἀνασχετόν· οἵτινες αἰτίαι καὶ τὸ πάλιν γατεούσε πολλοὺς ἐλευθερώσκυτες ἀνθρώπων», (ἐνταῦθα διαγραφεῖς μετέβη ἀπὸ τοῦ ὅρθοῦ λόγου εἰς τὸν πλάγιον, καὶ ἐκ τούτου πάλιν ἐπανέρχεται ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσσει τὸν ὅρθον). — Καὶ τότε ἔτι, ὅτε τὸ πρόσωπο τοῦ ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσσει, δέηται. δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρι, ἀλλ' εἰς ἄλλο οὐσιαστικόν, τὸ πρόσωπο. τοῦ δέητος ἀπευθύνεται εἰς τὸ ὑπό τοῦ συγγραφέως νοηθὲν διποκέμ. Ἰσοχρ. 7, Ο «εοικατε οὕτω διακειμένοις ἀνθρώποις, οἵτινες.. τεθίκαμεν.. ἐκκλησιάζομεν.»

Σημ. 10. Πᾶν δι, τι παρὰ ταῦτα ἔπειτα νὰ σημειώσωμεν περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ ἀναφορικοῦ ἀνεπιβάλλεται τῷ §. 359.

§. 555. Πτώσεις τοῦ ἀναφορικοῦ. — "Ἐφελξίς ἡ ἀφομοίωσις τῶν πτώσεων.

1. Η πτώσις τοῦ ἐπιθετικῆς προτάσσεις. ἀναφορική. ἐξαρτάται ἀπὸ τῆς συντάξης τῆς δευτερεύουσας. ταύτης προτάσσει, διὸ καὶ προσδιοίζεται ἢ ἀπὸ τοῦ κατηγορήματος (δέητος) ἢ ἀπὸ ἄλλης τινὸς λεξικής. αὐτῆς ἡ κείται ὡς ὑποκείμενος. αὐτῆς κατ' ὄνομαστικήν. Ἐπειδὴ δύμως ἡ ἐπιθετικὴ δευτερεύουσα πρότασσε. ἔχει τὴν σημασίαν ἐπιθετικοῦ (κατηγορικοῦ) ἐπιθέτου ἢ μετογῆς, τὸ ἐπιθετικό. δὲ τοῦτο ἐπίλειται. ἢ ἡ μετογὴ συμβανοῦσι πρὸς τὸ οὖσιαστικόν των κατὰ γένεας, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν καὶ συγχωνεύονται ἐπομένως μετὰ τούτου εἰς ἔννοιαν μίαν, διὰ τοῦτο ἡ γλῶσσα τείνει νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἐπιθετικήν πρότασσον. τὸν χαρακτῆρα ἐπιθέτου συμβανοῦντος πρὸς τὸ οὖσιαστικόν αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς πτώτικῆς κλίσης τῆς ἐπιθετικής προτάσσει. νῦν συγχωνεύσῃ εἰς ἔννοιαν μίαν τὴν ἐπιθετικήν πρότασσον μετὰ τοῦ εἰς ταύτην ἀνήκοντος οὖσιαστικής. Η συγχωνευτική αὐτῆς κείται ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ *ἀραγοῦχον*. (οἱ, οἱος, οἱοι, οἱοῖ τὸ οὖσιαστικόν πλὴν τῆς ἐν τῷ διαθῆ. 2 ἑτοίσιν; περιπτώσ.). λαγύδαινει τὸν τίτλον τοῦ οὖσιαστικοῦ αὐτοῦ ἡ τοικύτην συγχωνεύσιν, καθόσον ἐν ταύτῃ ὁ τύπος τοῦ ἀναφορικοῦ ἐγέικεται τρόπον τινὰ ἀπὸ τῆς πτώσης τοῦ οὖσιαστικής ἡ αγοροισταῖς πρὸς αὐτό, καλοῦμεν ἐγέλξιν ἡ ἀφομοίωση.

2. Η ἐγέλξις δύμως συμβαίνει τότε μόνον, ὅταν τὸ ἀναφορικήν ἔπειτα νὰ κατατιθεται εἰς οὖσιαστικήν καὶ ὅταν ἀναφέρηται εἰς οὖσιαστικήν. κατὰ γενικήν. ἡ δοτική, εἰ καὶ τοῦτο οὐγί πάντοτε, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τότε μόνον, δταν ἡ ἐπιθετικὴ πρότασσε. διετήρησε σχεδὸν πάντας τὴν φύσιν ἐπιθετικοῦ (κατηγορικοῦ) ἐπιθέτου, ἀλλως σπανίως τοῦτο

συμβαίνει, ἐν δὲν πάρχῃ ἡ περίπτωσις αὕτη. Ἡ ἔφελξις συμβαίνει καὶ τότε ἔτι, ὅτε τίθεται ἀντὶ οὐσιαστικοῦ δεικτικὸν οὐσιαστικόν, ὅπερ δύναται παραλείπεται, ἐὰν δὲν περιέχῃ ἴδικτέρον τινά ἔμφασιν. Συγχάκις δὲ μετὰ τῆς ἐφέλξεως γίγνεται καὶ μετάθεσις τοῦ οὐσιαστικοῦ. εἰς τὴν ἐπιθετικήν. πρότασις. (ἔλεις ἀρτιστροφος, ίδ. §. 556), διὰ τοῦτο ἐφέλξεως προελθοῦσα συγχώνευσις τῆς ἐπιθετικής προτάσεως μετὰ τοῦ ἔχουσας οὐσιαστικού παρίσταται σαρέστερον ἔτι καὶ ὠριστέρον. Ε. 265 «τῆς γάρ τοι γενεῆς ἡ τρώα περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶκε» = γενεῆς ὑπὸ Διὸς δοθεῖσης Θουκ. 7, 21 «ζωγράφων ἀπὸ τῶν πόλεων ὁ ἔπειτε (=τῶν πειθειῶν) στρατιών. Ἀρρ. θεσ. 835 «ἐν ταῖς ἀλλαις ἔργαις αἰσιοῖς ἡμεῖς ηγομένην.» Σοφ. Οἰδ. κ. 334 «(ἥλιθον) ξὺν φύερ εἰχον οἰκετῶν πιστῷ μόγῳ.» Θουκ. 5, 87 «ἐκ τῶν παρόντων καὶ ὡρ ὄρχτε. ἀντί, καὶ ἐκ τούτων, ἀρρένες. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 33 «σὺν τοῖς θησαυροῖς οἵ δ πατήρ κατέλιπεν» = τοῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς καταλειφθεῖσι. 2. 4, 17 «ἀπότε δὲ σὺ προεληλυθοίης σὺν ἦ ἔχοις μυράμεν.» 3. 1, 34 «ἔγὼ ὑπισχγοῦμαί, ἡδὲ διδῷ εἰδόπ, ἀρθ' ὡρ ἀν ἐμοὶ δικαιίσῃς, ἀλλα πλείονας ἡδια εὐεργετήσειν» = ἀντί, τούτων, ἡ. Πλ. πολ. 556, b «ἐλάττω φύοντο τῷρ τοιούτων κάκων οἴων νῦν δὴ εἴπομεν.» Κρκτ. 435, a «τὸ λάζιδιον ἀνδριοιν ἔστι τῇ ἡ φήσι σὺ σκηνοθητεῖ» = ταύτη τῇ σκλ., ἢν σὺ φήσι. Φιλ. 70, a «(ἡ ψυχὴ) ἀπηλλαγμένη τούτων τῷρ κάκων ὡρ σὺ νῦν δὴ διηλθεῖς». Μενέζ. 237, e «πῶν τὸ τεκὸν τροφὴν ἔχει φάγε τέχη.» Γοργ. 519, a «δέται τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύσαι πρὸς οἵ ἐκτήσαντο» = πρὸς τούτους, ἡ. Ισοκρ. 4, 29 «ὦρ ἐλαβερ ἀπακι μετέδωκεν» = τούτων, ἀ ἔλ. Σπάνικ εἶνε τὰ πρᾶγμα, ἐν οἷς ἡ συγχώνευσις παρίσταται ζητον σαφῆς οἶον Λυσ. 12, 27 «τίνας εἰδός ἡν θήτον ταῦτα ὑπηρετῆσαι ἡ τὸν ἀντειπόντας οἵ ἐκεῖνον ἔθούλοντο πραχθῆναι» = τούτους, ἡ. Ξεν. ἐλλ. 4. 6, 6 «ἡμέρος.. δεκάτη ἀρ' ἡν εἰπεῖσθαλε.. διεπορεύθη» = ἀπὸ ταύτης, ἐν ἡ. Δημ. 18, 26. Καὶ ἐν ἐλειπτικαῖς ἔτι προτάσ. Σοφ. Φ. 1227 «ἐπράξεις ἔργον ποῖον ὡρ οὐ σοι πρέπον» = τούτων, ἀ οὐ σοι πρᾶξι πρέπον. Οἰδ. τ. 862 «οὐδὲν γάρ ἀν πρᾶξαι μ' ἀν ἀγ οὐ σοὶ φίλον» = τούτων, ἀ πρᾶξι ἐμέ οὐ σοὶ φίλον ἐστίν.» Ξεν. π. τ. ἵππ. 1, 2 «μηδ ὑποκειμένων οἴων δεῖ θεμελίων» = οἶκ δεῖτι ποκειθεῖ. 10, 11 «ἡν περ γε βούληται ἀποδείξασθαι τὸν ἵππον οἴον περ εἰρητκι» δηλ. ἀποδείξασθαι. Ιππαρχ. 1, 5 «τῶν ἵππων μπαρχόντων οἴων δεῖ, τοὺς ἵππεις.. ἀσκητεον.» Κύρ. 8. 1, 12 «μηδ ὄντων μὲν οὖν οἴων δεῖ.» Οὔτω καὶ ἀπομν. 4. 1, 4 «έξεργαστικωτάτους ὡν ἀν ἔγχειρῶσι» = τούτων, ἀ ἀν ἔξεργαζεσθαι ἔγχειρῶσι, μ. σ. Kühn. Ἐπι προθετοπτώτου οὐσιαστικ. Ἡ ἔφελξις εἶνε ἀπλουστάτη ἐπὶ ὄμοιας πτώσεως. Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 34 «ἐμοὶ ἔγγιγνεται εὗνοια πρὸς οὓς ἂν ὑπολάθω εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς ἐμέ = πρὸς τούτους, οὓς.

Σημ. 1. "Οταν ὅμως τὸ ἀναφορικ. ἐπαιτῇ ἔτέραν τινὰ πρόθεσ. δὲν συμβαίνει. ἡ ἔφελξις. Τὰ παραδείγμ. ἀτινά δύναται τις νὰ προσέληῃ διὰ τὸ ἱνατίον, ἔχουσιν ἔτερόν τινα λόγον, π. χ. Σεν. Κύρ. 8. 2, 26 «πολλὰ ἐμηχανᾶσθο πρὸς τὸ πρωτεύειν παρ' οἷς ἴσοις ἔσυντο φιλεῖσθαι,» ἐπειδὴ δύναται ἐπ' ἔσης νὰ ὥρηῃ δρῦθως καὶ παρ' οἷς ἔν. φιλεῖσθαι. Ἀπλῆ δέ τις συγχώνευσ. συμβαίνει ἐν τῷ ἐφ' ὧτε=ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ὧτε. Περιεργος μὲν συχνὴ ὅμως εἰνε ἡ ἔφελξις ἐπὶ προθέσεων ἐπαναλαμβανομένων. Θουκ. 3, 64 «ἀφ' ὧν ἔγενοντο ἄγαλοι, ἀπὸ τούτων ὠρθεῖσθαι», ἔνθα ἡ τὸ ἀπὸ τούτων ἐπρεπε νὰ παραλειφθῇ, ἡ ἀπλῶς; νὰ τιθῇ ἂν δινὲτο τοῦ ἐφ' ὧν, ἐπειδὴ ἡ ἔννοια εἰνε =νὰ ὠρθεῖσθαι: ἀπὸ τούτων, ἵνοις; ἐδειχθῆσαν ἀνδρεῖοι. Σεν.π. πόρ. 4, 13 «ἀπ' αὐτῶν μὲν οὖν ἔγωγες, ἐφ' ὧν μέλλω λέγειν, οὐδέν τι ἀξιῶ θαυμάζεσθαι» = ἀπ' αὐτ., ἐφ. μ. λέγ. 16. Sauppe. Λυκοδρ. 129 «εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸν τιμωρίαν τέλεσστε, εἰς ὃ μάλιστα φοβούμενοι, τυγχάνουσι» μ. σ. Maezner. Πισορ. 4, 140 «οὐδὲ ἐκ τούτων δικαιοῖς ἔστι σκοπεῖν τὴν βασιλέως δύναμιν, ἐξ ὧν (ἐξ) μεροῦ ἐκτέρων γέγονεν, ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτῶν ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολέμηκεν.» Δημ. 8., 23 «καὶ περὶ ὧν ἀπὸ φῶσι μέλλειν αὐτὸν ποιεῖν, καὶ περὶ τούτων προκατηγορούντων ἀρροσθεῖς» ἀντὶ, ἡ ἀπὸ φῶσι κτλ. 26 «ἐφ' ὧν ἀγέρειν καὶ προσαιτεῖν καὶ δανείζεται, ἀπὸ τούτων διάγει.» Σπανιώτατα τὸ ἐν Ἡρδ. 3, 31 «οἱ βασιλῆιοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται: Περούων, ἵς οὐδενώσι: ἡ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον, μέχρι τούτου.»

Σημ. 2. Συμβαίνει δὲ ἡ ἔφελξι. καὶ ἐν ἐκείνοις τῶν μεταβοτικ. δημάτ., ἀτινά συντάσσονται διπλῆ αἰτιατική· οἷον νίκην νικᾶν τινα (§. 411, 3), καθὼς καὶ ἐν τοῖς ἀμεταβότοις τοῖς συντασσομένοις αἰτιατικῇ οὐσιαστικ. τῆς αὐτῆς; διέγη; ἡ συνωνύμ. οἶον φεύγειν φυγῆν, καθὼς ἐπὶ Υσῆς καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς· οἴον πατέδενοματι πατίδενειν). Πλ. Γοργ. 512, σ «εἰς ὧν τὰ σεαυτοῦ ἐπικινέταις, τίνι δικαιόλογῷ τοῦ μηχανοποιοῦ καταφρονεῖς καὶ τῶν ἄλλων ὧν νῦν δὴ ἐλέγονται=ἐκ τούτων, ἡ τὰ σαυτοῦ ἐπικινέταις, κατὰ τὸ ἐπανεῖν τινά τι § 411. σημ. 4, μ. σ. Stallb. Δημ. 21, 2 «δίκην ἄμα βουλόμενοι λαβεῖν ὧν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπεθέλαντο θρασύν ὅντα» = τούτων, ἡ . . ἐτεθ. θρασύν ὄντα, κατὰ τὸ θρασύς τι § 410, 6. Διάρ. 11. 82, 261 «ἀπὸ τῆς μάχης ἡς ἐνίκησε τοὺς Βοιωτῶν.» Αἰλιαν. ποικ. Ιστ. 13, 2 «τῆς καταδουλωσεως ἡς ἰδούσιν ὁσαντο αὐτούς; Μαχεδόνες.» (Οἱ ἀρχαιότεροι ὅμως τῶν συγγραφ. προτιμῶτιν ἔνταῦθα ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου τοῦ ἀναφορικ. τὴν αἰτιατικήν. Εἰρ. Ἐλ. 1099 «ἄλις δὲ λόμης, ἡν μ' ἐλυμήνω πάρος.» Δημ. 53, 22 «βούλοματι δὲ καὶ περὶ τῆς προκλήσεως εἰπεῖν, ἢν οὗτοί με προκαλέσαντο.») Λασ. 13, 74 «τῆς φυγῆς ἡς αὐτοὶ ἐφυγοῦν.» 18, 117 «τῆς μὲν ἀρχῆς ἐκείνων ὧν ἴνασμα μαχῆσαμεν γηροβοσκούμεσθον ὑφ' ὅμων», (ὧς ναυμαχή(αν ναυμαχεῖν). Πιπορχ. de octim. T. I. σ. 457 «τῆς διαβήσεως ἡς διέκειτο τὸ σώμα.» Ἡρδ. 4, 78 ἀπὸ πατέδενοις; τῆς (=ἡς) ἐπεπατέδευτο.» (Σοφ. ὅμως ΑΥ. 493 ἀναγνωστέον κατὰ τούς; ἀρίστ. καθ. «ενηνής τε τῆς σῆς, ἡ συνηλλάγθης ἐμοί» καὶ οὐχὶ μετὰ Lobeck κατ' ἄλλ. καθ., ἡς συνηλλ.).

Σημ. 3. Εὑρίσκονται τέλος καὶ οὐχὶ διλύγα χωρία, ἐν οἷς δὲν γίγνεται ἔφελξι, εἰ καὶ ἡ ἐπιθετική πρότασ. ἔχει πάντας τὴν δύναμιν κατηγορικοῦ ἐπιθέτου.

1) "Id. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΥ. 493.

Εἰρ. Μ. 753 «ἴμμενεν ἐς σου κλύων ἀντί, οἵ; σου κλύω μ. σ. Pflugk. 758 «τυχοῦσ' ἐ βούλουμας.» Όρ. 1079 «τῇ; μὲν δυσπέπτου τῆσδ' ἵσπάλης, ἢν σοι κατηγόρησα.» Ἡράκλ. 152 «τοσαύτῃ; ἥν ἐπήλθον Ἐλλάδος.» Θουκ. 2, 6 «μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν οὖς; ἔχουσα Θηβαίων.» 2, 70 «τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε. ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.» 75 «τοις δένδρεσιν, ἐ χούψαν.» 2, 85 «περὶ τῇ; ναυμαχίας, ἢν Ἰνίκησαν.» Σεν. ἀν. 4. 7, 17 «διετράφησαν τοῖς κτήνεσιν, ἢ ἐπιτελεῖς κατέπεμψε.» Κύρ. 5, 5, 2 «τῇ ἄλλῃ κατασκευῇ, ἢν εἶχον.» Ἱέρ. 7. 8. Πλ. Ποργ. 520, b. Φαιδρ. 249, c. 254, c. 262, c. «ἐν τῷ Λασίῳ λόγῳ, ὃν φέρεις, καὶ ἐν οἷς ἡμεῖς εἰπομεν.» Ποσειρ. 6, 21 «τοῖς ὅρχοις, οὓς ἐποιήσαθε.» Δημη. 80. Ψευδ. Δημη. 42, 17 «τοῖς ὅρχοις, ὃν ὕμοσα.»

Σημ. 4. Σπανιώτατα δὲ ἐπιδέχεται τὴν ἔκλεξιν καὶ ἡ δινομακτικὴ ἡδοτικὴ τοῦ ἀναρροφ. Ἡρό. I, 78 «οὐδέν και ἑδέτες τῶν (=ῶν) ἢν περὶ Σάρδεις τε καὶ αὐτὸν Κροῖσον ἀντὶ τούτων, ἢ, Υδ. Βασηρ. 92 «τὴν δὲ οὐσίην... ἀνθίησε; τὰ (=ἢ) εἴρηται» ἀντί, ἢ; ταῦτα, ἢ εἰρ. Οὕτω πας καὶ 2, 8. 5. 92, 4 «κατακρύπτεις; τὸ (=δὲ) ἄρρεντότατον οἱ ἐφίνετο εἶναι ἀντί, ἢ; τοῦτο, δὲ. ἐφίνετο εἶναι.» Θουκ. 7, 67 «πολλαῖς (νῆσες) ῥάσταις; τὸ βλάπτεοθεῖ: δεῖς ὁ ήμιν παρεσκεύασταις» ἀντί, ἀπὸ τούτων, ἢ. Σεν. οἰκ. 3, 5 «ἀναλίσκουσιν οὖς εἰς ἢ δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἢ βλάσην φέρεις αὐτῆς» ἀντί, καὶ εἰς ταῦτα. ἢ... φέρει. Κύρ. 5, 4, 39 «ῆγετο καὶ τῶν ἔκυτοι τῶν τε πιστῶν, οἵς ἡδεῖο, καὶ ὡς ἡπίστει πολλοὺς» ἀντί, καὶ ἰκαίνων, οἵς ἡπίστει. ἀπομν. 2, 2, 5 «μεταδιδούσας τῆς τροφῆς, ἡς καὶ αὐτὴ τρέφεται» ἀντί, ἢ... τρέφ. Πλ. Πρωτ. 353, b. «ἴμμενεν οἵς; ἄρτι ἐδύενται ἡμῖν» ἀντί, τούτοις, ἢ. Φαιδ. 69, a «τοῦτο διοιδοῖσιν, φῶν δὴ ἐλέγετο. ἀντί, τοῦτο, ὁ διοιδον εἶναι ἐλέγ. Αἰσχυν. 2, 117 «περὶ ὃν μὲν βοηθεῖσι οὐκ ἔποικι φεύγει γάριν» ἀντί, περὶ τούτων, οἵς [Δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τὰ ἔξι]; γωρία. Σοφ. Ἡλ. 1128 «ὦς σ' ἀπ' ἐλπίδων, οὐγίων περ ἔξεπιμπον, οἰσεδεξιάμην» =οὐκ ἀπὸ τούτων τῶν ἐλπίδων, ἀπ' ὅν, τὸ ἀπ' ἐλπίδων καὶ πόλο δέξιεπειδή δὲν σὲ ὑπερίχθησα σύμφωνα μὲν τὰς ἐλπίδες μου 430, 1, = aliter ac speraveram, οὐχὶ μετὰ τῇ; ἐλπίδας, μεθ' ἡς (Ὕδ. ἀπὸ σπόου. δῆτε μετάζ ζήλου, κ. τὰ τούτ. Ομ. Η. 430, 1, ἔξεπιμπόν σε). Ψ. 649 «τιμῆς; ἡστέμ' ἔσοις τειμήσθαι», διέτι λέγεται καὶ τιμῆν τιμῶμαι §. 411, σημ. 7. Ἀρρ. Πλ. 1034 «τῇ; ὅδεως ἡς ὅδείζουμει. λέγεται δὲ καὶ ὅδειν ὅδείζομει, ω, 30 «τιμῆς; ἀπογένενος, ἡστέρη ἁνασσέσει λέγεται, δὲ καὶ ἀνάσσειν τιμῆς, ω; Υ, 180 κ. Εὐρ. Ἡρ. τ. 17 «ἀνάσσειν στρατηγίας.» Θουκ. 7, 70, 3 «πᾶς τε τις, ἐν ὧ προσεέπειτο, αὐτὸς ἔκαστος; ἡπειγετο πρώτος φάνεσθαι», διέτι λέγεται καὶ προστάτιον τοις ἀντί, καὶ λοιπὸν ἀντί, ἐν τούτῳ, ὁ προσεπέτακτο.» 1, 1 «ἴν δὲ τεκμηρίων ὃν ἐπὶ μαρτύρων σκοποῦντι μοι πιστεύσας ξυμβίνεις» ἔθιτο τὸ, ὃν ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τὸ πιστεύσατι, ἀλλ' εἰς τὸ σκοποῦντι. Πλ. πολ. 531, ε «διλογοῖς ὃν ἔγω ἐντεύχηκα». κ. Ποργ. 509, α Πρωτ. 361, ε. Θεατ. 144, α, διέτι δὲν λέγεται μόνον ἐντυγχάνειν τινί, ἀλλὰ καὶ τινός, ως Σοφ. Φιλ. 1329 «τῆσδε μή ποτ' ἐντυχεῖν νόσους» μ. σ. Wunder. 1333 «τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυγχάνειν τοῦ ἀπ' ἐλπίδων.» Ἡρό. 8, 143 «λελυμένης

1) 'Ο Mehlhorn de schemate ἀπὸ κοινοῦ σ. 7 συνδέει οὖτας: «ὦς; σε ὁλὴ ἀπὸ τούτων ἐλπίδων εἰσεδεξάμην, ἀπ' ὅν ἔξι.., ὁπερ ἀπαράδεκτον, διέτι τὸ οὐκ ὃν περ ἔξι. γρηγοριεύεις πρὸς ἐπειήγηταν τοῦ ἀπ' ἐλπίδων

τῆς γεφύρης ἐντυχόντες." [Περὶ τοῦ Ξεν. ἀπομν. 4. 1, 4 τὸ δὲ πρᾶγμα περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀριθ. 2].

Σημ. 5. "Οταν τὸ ἔφελξ, ἐπιδεχόμενον κατηγορικ. ἀναφορικ. ἔγγη παρ' ἔστι τοις κατηγορούμενον οὐσιαστικ. η̄ ἐπιθετον, ἐπιδέχονται καὶ ταῦτα ἔφελξ.. Ξεν. οἰκον. 2, 1 «οὐκ ἔν μοι δοκεῖ πότε γε τούτων ὡν σὺ δεσποινῶν καλεῖς; κωλύεσθαι.» Πλ. Φιλίδ. 217, ε «οὐδὲν ἡ̄ θετί που ἐίρα πάντας ἔφελξ οὐσιαστικ. νῦν δύντων (οὐσιαστικά πάρουσταν) καλούμενον.» Φιλίδ. 104, α «τοῦ περιττοῦ δύντος; οὐχ ὅπερ τὴς τριάδος, οὐτως ἀναγκαῖς; ἀναγνωστέον μετὰ τοῦ Heindorf, ἀντὶ τοῦ παρ' ἀπαντούσι καὶ πάθος.» Δημ. 18, 298 «ἔμε... οὐτ' ἐλπίς; οὔτε φόδος οὐτ' ἄλλο οὐδὲν πάρηπεν οὐδὲν προηγάγετο πάντας ἔφελξ αντὶ τούτων, ἀλλὰ πατρόντων τῷ πατρί οὐδὲν προδούμαντο μάτι, τούτων, ἀλλὰ πάντας τῷ πατρί.» Β. 17 «οἱ οὖσιν διατήρους η̄ έγει, τούτοις πάντα τάλλα δεσφαλῶν, κέκτηται.» Η σύνταξις αὕτη ήτον πάντως φυσική, ἐπειδή καὶ ἔκειται, διότι δὲν συμβάνεις ἔφελξ., οὐδὲν δικρίνεστρο προσδιορισμ. τοῦ ἀναφορικ. συμβανούσι πρὸς αὐτὸν κατὰ πτώση. οἶον Ξεν. "Ἴππαρη. 9, 6 ὁ πότσων ἀντὶ τοῦ καλῶν δύντων μεταδιδούσιν αὐτοῖς; οἱ πολίται.»

Σημ. 6. Καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιρρήμα. δέχονται ἔνιοτε τὴν ἔφελξ, καθότι τὸ ἀναφορικ. λαμβάνει τὸν τύπον τοῦ δεικτικ. ἐπιρρήμα. η̄, οταν ἀντὶ τοῦ δεικτ. τούτου προγνήται οὐσιαστικόν, λαμβάνει τὸν τύπον, ὃν ἐκφέρει η̄ πότδον τοῦ οὐσιαστικ. ὅγλουμένη διειδύνεις. Θουκ. 1, 89 «διεκομίζοντο εἰδόθες (δῆλο. ἐντεῦθεν) δύντεν (ἀντὶ οὗ = δόπου), ὑπεξείθεντο πατίδαις.» Ξεν. ἐλλ. 6, 2, 28 «πολλάκις ὅποι μέλλοι ἀριστοποιεῖσθαι τὸ στράτευμα η̄ δειπνοποιεῖσθαι, ἐπανήγαγεν ἀντὶ τὸ κέρας», (ἄνευ ποικιλ. γραφ., δινόδρεφ. ὅμως ἐκ διορθώσ. γράφ. δόπου). Πλ. πολιτικ. 263, c «τὸ τῆς ἀπολανήσεων; ὅποθεν ἡμᾶς δεῦρος ἤγαγεν· οἷμα μὲν γάρ μάλιστα δόθεν ἐρωτηθεῖς σὺ.. εἰπεις; ἀντὶ, ἐκεῖθεν, οὐ... εἰπεις. Σοφ. Τρ. 701 «ἐκ δὲ γῆς; δόθεν (καὶ, θνάτα) προύκειτ' ἀναζέουσι θρομοθάδεις ἀρρώσι.» Φ. 481 «ἰμβρίλλους μ' ὅπῃ θέλεις; ἄγων, Ις ἀντλίαν, Ις πρώταν, Ις πρύμνην δόποι (ἀντὶ οὗ) ηκιστα μέλλω τούς παρόντας ἀλγυνεῖν.» [Ἐν. Ἀντ. ὅμως 228 «τάλλας, τί χωρεῖς (ἐκεῖσες) οἵ μολῶν δώσεις δίκην;» δοῖ οὐνδέται μετὰ τοῦ μολῶν.] Εὑρ. Ήφ. τ. 119 «γωρεῖν γρεών (ἐκεῖσες) δόποι γθονός; κρύψατε λήσομεν δέμας.» Ήράκλ. 19 «πέμπων (ἐκεῖσες) δόποι γῆς; πυνθάνοιο! διρυμένους; κήρυκας; ἔξαιτετ.»

3. Τὰ ἀναφορικά, οἶος, ὁποιοστικοῦ, ὅσος, ὁπόσος δῆ, δύτις, συγχόντερον τάξ, δύτις δῆ, δύτισιν, ὁποιοσοῦ, ὁπότερος, ὁπότεροιν, ἡλίκος ἐπιδέχονται ἔφελξ. οὐδὲν μόνον κατ' αἰτιατ. δύτις, ἀλλὰ καὶ κατ' ὀρομαστ., δύτια ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσ. ἔπερπε νὰ ἔη τὸ ἔφελξ μετατρέπεται καὶ ἐκπερφρασμένοντι ἰδιαιτέρ. ὑποκείμ. οἶον ἐπαιρῶ ἀγρός τοιοῦτον, οἶος σὺ εἶ, οἶος ἐκεῖνος η̄ οἶος Σωκράτης ἐστίς, συμβάνεις δὲ μάλιστα τοῦτο καθ' ὅλως ἰδιόν τινα τρόπον. Τὸ δεικτικόν (δῆλ. τοιοῦτος κ. τ. λ.) καὶ τὸ ὥρμα εἶναι περικλείσπονται, τὸ δὲ ἀναφορικ. καθὼς καὶ τὸ ὑποκείμ. τῆς ἐπιθετικ. προτάσ. δύτιστανται τὴν ἔφελξ., πολλάκις δὲ τὸ οὐσιαστικ., εἰς δὲ ἀναφέρεται τὸ ἀναφορικ., προσλαμβάνεται ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσ. (μετάθεσις). Πολλάκις καὶ ἄλλα ἡγιακτα παθητικὰ περικλείσπονται ἐν τῇ ἐπιθετικ. προτάσ., ἐν ταῦτα προηγήθησαν κατ' ἄλλον τινὰ τύπον. Η τοιούτη συγχωνευούμενη η̄ ἔφελκομένη ἐπιθετική

πρότερος φέρει ἐν ἔκυτῃ πάντως τὸν τύπον ακινομένου ἐπιθέτου π.χ.

Γεγ. ἐρῶ οἶνον σοῦ ἀρδρός. —ἐρῶ οἶνον σοῦ.

Δοτ. χρίζομαι οἴω σοι ἀρδρό. —χρίζομαι οἴω σοι.

Ἄλτ. ἐπικινῶ οἶον σε ἀρδρα. —ἐπικινῶ οἶον σε.

Γεν. ἐρῶ οἴωρ ὑμᾶρ ἀρδρῶρ. —ἐρῶ οἴωρ ὑμᾶρ.

Δοτ. χρίζομαι οἶνοις ὑμῖν ἀρδράσιν. —χρίζομαι οἶνοις ὑμῖν.

Ἄλτ. ἐπικινῶ οἶνος ὑμᾶς ἀρδρας. —ἐπικινῶ οἶνος ὑμᾶς.

Oἰος. Θουκ. 7, 21 «πρὸς ἄνδρας τολμηροὺς οἵους καὶ ἀθηραλούς»=οἵους οἱ Ἀθηναῖοι εἰσιν. Ξεν. ἀπομν. 2, 9, 3 «χριζόμενον οἴω σοι ἀρδρό» Πλ. Εὐθύφρ. 2, b «εἰ τινα νῷ ἔχεις Πιτθέα Μέλητον σῖον τεταρτρυχα» δῆλ. τοιοῦτον, οἵος ἐστι τετανόθριξ μ. σ. Stallb. Λουκ. Τόξ. κεφ. 11 «οὐ φυλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἴω σοὶ πολεμιστῇ μονομαχῆσαι.» Σοφ. Τρ. 444 «πῶς δ' οὐ χατέρκας ("Ἐρως ἀρχεῖ) οἷας γ' ἐμοῦ»=τοικύτης, οίκη γ' ἐγώ εἰμι. Πλ. σοφ. 237, c «οἴω γε ἐμοὶ παντάπασιν ἀπορον»=τῷ τοιούτῳ, οἵος γε ἐγώ εἰμι, ἀπορόν ἐστιν. Ἐν προτάσι. ἀλλειπτικῇ. Σοφ. Οἰδ. κ. 870 «Ἡλιος; δοίη βίον τοιοῦτον οἶον κακέ (δῆλ. γηράναι ἔδωκε) γηράναι ποτε.» Ἐνταῦθι ἀνήκει ἡ ἔφελξις τοῦ οἴος καὶ ἐπὶ ὑπερθετικῶν οἴον Πλ. συμπ. 220, b. «δόντος τοῦ πάρον οἴον δειγοτάτου»=τοιούτου, οἵος ἐστι δεινότατος. Πλ. Εὐθύδ. 272, a «ἄλλον διδέξαι λέγειν τε καὶ συγγράφεσθαι λόγους, οἴονες εἰς τὰ δικαστήρια», δῆλ. λόγους, οίοι εἰς τὰ δικαστήρια συγγράφονται. —Τὸ σημασ. περιεκτικήν. Πλ. ἀπολ. 39, c «τιμωρίαιν ύμιν ήξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν η̄ οἶλαν ἐφε ἀπεκτόνατε»=ἡ αὔτη ἐστιν, οίκη ἐμέ ἀπεκ., quam ea est, qua me morte multastis.—Οποῖος δῆλ. ὁποιοσδέ. Ξεν. ἐλ. 5. 4, 58 «ρήγνυται ὁ ποῖα δὴ φλέψ.»=quaecunque erat, i.e. incertum, quae fuerit, ἦδ Breitenb. οἰκ. 8, 19. Πλ. Θεούτ. 182, d «τι δὲ περὶ αἰσθήσεως ἐροῦμεν ὅπο ασοῦν»=ὅποικοιν ἐστι, qualiscunque est. Κρητ. 390, a «ἔως ἂν τὸ τοῦ δινόματος εἶδος ἀποδιδῷ.. ἐν ὅποιαισοῦν συλλαβαις»=ἐν συλλαβῇ, ὅποικοιν εἰσιν.—Οπτερος, όπτεροσοῦν, utercunque. Θουκ. 5, 41 «ἔξενιν δ' δόπτεροισοῦν προκαλεσμένοις . δικυμάγεσθαι»=δόπτεροιοῦν εἰσιν. (Ὄς, ὅποικει. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 22 «αὐτὸν ἀδικῶσιν ύμιν δόπτεροις» 7. 4, 5. ἀπολ. 29.) Οὕτω καὶ τὸ πτερος, ὅπερ ἔξηγητέον, διέτι καὶ ἐν τῇ ἔξηρτημένη ἐρωτήσ. τίθεται ἀντὶ τοῦ δόπτερος (§. 587, 4). Πλ. σοφ. 259, d «ὅ φῆσι τούτων πεπονθέναι πότερον»=ἐν οἰοιδίποτε ἐν τῶν δύο. 252, a. 264, d. Χαρρ. 171, b. πολιτικ. 284, d. νόμ. 673. b.—Οσος; i, 322 «τὸ μὲν (ἥπιαλον Κύκλωπος) ἄμμες ἔτσομεν εἰσοράωντες ὅσσον θ' ιστὸν νηδὲ» μ. σ. Nitzsch. 325 «τοῦ μὲν ὅσον τ' ὅργυιν ἐγών ἀπέκοψα πραττάξ»=τοσοῦτον, ὅσον ἐστιν ὅργυικ.» κ, 113 «τὴν δὲ γυναῖκα εἴρον ὅσην τ' ὅρεος κορυφὴν»=τοσαύτην, ὅση ἐστὶν ὅρεος; κορυφῇ. Ήρόδ. 1, 160 «ἐπὶ μισθῷ ὅσῳ δῆλη»=mercede, quantu-

lacunque est. Οὕτω πολλάκις τὸ δσος ἐπὶ χορίστων δηλώσεων. Ἡδ. 1, 157 «Μαζέρης τοῦ Κύρου στρατοῦ μοῖραν ὅσηρ δὴ κοτε ἔχων»=partem, quantulacunqne erat. Ξεν. ἀν. 1. 8, 6 αἰπεῖς δσος ἔξανθοις». 6. 5, 8 «ἔστησκν ἀπέλυοντες δσον περτεκαλδεκα σταδιους.» 'Οστισοῦρ, ὅστις δή, ὅστις: Πλ. πολ. 335, b «ἔστιν ἡς δικάιου ἄνδρος ἀλέπτειν καὶ ὀντιοῦρ ἀνθεώπων;»=καὶ δστισοῦν ἔστιν. Ἰππ. 1. 282, d «πλέον ἥργύριον ἀπὸ σορίκας εἱργασται ἢ ἄλλος δημιουργός ἀφ' ἥστειρος τεχνης». Ἀλκ. 2. 144, c «οὐδὲ τὴν ὄντονοῦ μητέρα διενοεῖτο ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς κύτον», ὡς καὶ ἐν τῇ λκτ. eujuscunque matrem δηλ. alicuius, quicunqne est. νόμ. 925, e «πρότερον δὲ οὐστιας ὅτιοῦ ἢν βούληθῆναι παθεῖν»=(crede) prius quoscunqne quodeunque pati velle. Ξεν. ἀν. 4. 7, 25 «ἔξαπίνης, ὅστιν δὴ παρεγγυήσαντος, οἱ στρατιῶται φέρουσι λίθους»=παρεγγ. τινος, ὅστις δὴ ἦν. 5. 2, 24 «ἀνέλκυψεν οἰκίκ, ὅστιν δὴ ἐνάγκαντος.» Λυσ. 12, 84 «πῶς οὐκ αἰτηρὸν ὑμῖν καὶ ὄντιοῦν (δίκην) ἀπολιπεῖν, ἡντινά τις βούλοιτο παρὰ τούτων λαμβάνειν,» =δίκην, ἡτιοῦν ἔστιν, τοῦτο δὲ διέζεται ἀκριβέστερον διὰ τῆς ἐπομένην. προτάτ. μετὰ τοῦ ὄντιον. ('Οστις ὁδύποκείμ. ἀντὶ τις, ὅστις ἔστειρ. Ἡδ. θεογ. 783 «δόποτ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάνοισιν ὅρηται, καὶ δὲ ὅστις φεύδηται Ὁλύμπιος δώμακτ' ἔχόντων»=δόποτ' ἔρις.. ὅρηται καὶ δόπότες τις, ὅστις ἔστιν, φεύδηται=et si quis deorum, qui cunque est, mentiatur μ. σ. Goettling. Πλ. Αύσ. 214, e «ὅτιοῦ διαισιον ὄντιοῦρ διμοίω τίνι ὀφέλειαν ἔχειν ἢ τίνι βλάβην ἢν ποιηται δύνασιτο»;) - H.llioc: Ἀρρ. Ἀγ. 703 «εἰκὸς ἄνδρα κυρδὸν ἡλίκον Θουκυδίδην ἐξολέσθικι.»—Σπανίως δὲ πολὺ εὑρίσκονται καὶ προτάτος. αὐταὶ ἐν τύψῳ τελείω. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 45 «ἄσμενος ἢν πρὸς ἄνδρα, οἷος σὺ εἶ, ἀπελλαγήσεται.»

Σημ. 7. Τὸ δσον πολλάκις μεταφραστέον διὰ τοῦ τύπον μδνονώ;, μδνον. Πλ. 1, 354 «ἄλλος δσον ή; Σκαίας τε πύλας καὶ φηγὸν ἕκανεν» δηλ = ἐπὶ τοσούτον, -δσον ἔστιν ή; Σκ. = ἥλιος μόνον μέχρι τῶν Σκ. Πλ. Γοργ. 485, a «φιλοσοφίας μέν, δσον παιδείας; χάριν καλὸν (δηλ. ἔστι;) μετέχειν= μόνον γάρ παιδ., καὶ τούτας ιστον γάριν τῇς καθόλου παιδεύσ. Θουκ. 1, 111 «τῆς μὲν γῆς ἐκράτους δσα μὴ προσίστες; πολὺ δὲ τῶν διλων= =γῆς ἐκράτους τοσαῦτα, δσα κρατεῖν ἔδυναντο μὴ πρ. Οὐεν αἱ ἐπιεικεῖας, λιτότητος ἐκφράσεις» δσον μόνον τον lantum non, σχεδὸν δσον οὖ, η δσον ού = σχεδόν, prope δσον οὐδὲ κήδη. δσον οὕπω (οὐδὲ πω) = ἀμέσως, μετ' ὀλίγον. Θουκ. 1, 36 «τὸν μέλιοντα καὶ δσον οὐ παρέδντα πόλεμον. 2. 94, l. 8. 26, l. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 16 «ἴνδιμοιζε τε δσον οὐδὲ ἔχειν τὴν πόλιν» = μετ' ὀλίγον. 24. Εὔρ. 1076 «δσον γάρ οὕπω δηλος ην θάσων ζω. Θουκ. 4, 125 «νομίσσντες πολλαπλασίους; μὲν η ἥλιον ἐπιέναι, δσον δὲ οὕπω παρέδναι= =jamjam adesse. 6, 31. 8, 96. Ξεν. ἀν. 7. 2, 5 «ἴλεγετο, οἵτινες. Πιθαλος δσον οὕπω παρείη κήδη 1).

1) "Ιδ. λεξικ. Πασσαθ. III. σ. 558. Σαχελλ. ἐν τῷ ἔρθρῳ δσον οὕπω. Ματθ. Η. §. 486, σημ. 1, b). Viger s. 131.

Σημ. 8. Οὕτω πως μεταχειρίζεται ὁ Ὁμηρος ἐνίστι τὰ δεικτικὰ τοῖον καὶ τόσον, ὅπερ ωδῆλως; παράδοξον, ἐπιδή ἐν §§. 174 κ. 460, σημ. ἀθόρευτον, οἷος οἱ δεικτικοὶ τύποι ἀνεπλήρουν κατὰ πρώτον καὶ τοὺς; Ματέρος ἀναπτυγμέντας; τόπ. τῶν ἀναφορικ. Ψ. 246 «τίμενον δὲ οὐ μάλα πολλὸν ἔγων πονεῖσθαις ἄνωγε, δὲλλ᾽ ἐπιεικὰς τοῖον» = τοῖον μὲν ἐπιεικάς η τοῖον, οἷος ἐπιεικῆς ἔστι. 454 «ὅς τὸ μὲν ἄντοι τόσον φαίνεται ἡν, ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν οὐκὶ εἴτε τοι». δ. 371 «νῆπιος; εἰς, δὲ ξένες, λίγην τόσου, ἡὲ χαλιφρον» 1).

Σημ. 9. Η ἑρλᾶς συμβάνει καὶ δέ τι ἔτι ἡ οἰος; ἡ οἶνος; τοι μετ' ἀπαρεμφ. κατέται: ἀντὶ τοῦ ὅτε αὖν ἀπαρεμφ., ἐν τῷ σηματοειδήσιος, δυνατός νὰ κλη. διότι δύναμαι, ἡ λατιν. quis si. Βοτακτ. οἶον = ἀνδρὶ τοιούτῳ οἵ τις μήτε λυπεῖσθαι μητ' ὅργιζεσθαι. "Id. §. 584, 4.

Σημ. 10. «Οταν ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. ἔγη τὸν σηματοειδῆσιον (βδ. διδ. ἀριθ. 3) ἡ ἐφελκυμένη οἰος; ἡλί καὶ οἱ λαρβάνει τὸ ἄρθρον, διὸ κλίνεται ἡ πιθεῖται. οἰδαστικὴ πρότασ. πάντως; ἡ; καὶ τὸ κλινόμενον οἰδαστικ. οἶον»

'Ονομ. ὁ οἶος οὐ ἀνήρ.

Γεν. τοῦ οἴου οὐδὲ ἀνδρός.

Δοτ. τῷ οἴηρι οὐδὲ ἀνδρός.

Αἰτ. τὸν οἴον οὐ ἀνδρός.

'Ονομ. οἱ οἴοις ὄμηταις ἄνδρες.

Γεν. τῶν οἴουν ὄμηταις ἀνδράτων.

Δοτ. τοῖς οἴοις ὄμηταις ἀνδράσι.

Αἰτ. τοὺς οἴους ὄμηταις ἄνδρας.

Σημ. Κόρ. 6. 2. «οἱ δὲ οἴοι περ ἄμετος ἄνδρες.. τὰ βουλευόμενα καταμαθίσσουσιν». Ἑλλ. 2. 3, 25 «γνόντες; μὲν τοῖς οἴοις ἥμετον τε καὶ ὑπέν τι γαλεπὴν πολιτείαν εἶνα: δημοκρατίαν». Πλ. Λάζ. 180, δ «οὗτοι τοι.. οἱ ἡλίκοις ἔγων ἔτι γιγνόσκουμεν τοὺς νεωτέρους» = οἱ τηλικοῦτοι, ἡλίκοις ἔγων εἴμι, μ. σ. Stallb. 'Ἄρρ. Ἑλλ. 405 «καίτινον δενόν τοῖσιν ἡλίκοισι τῶν» = τηλικοῦτοις, ἡλίκοις νῷ διερευν. [Ὁμοιον παρὰ Δημ. 18, 146 «(Φίλιππος; ἐκράτησε) τοὺς δηποιούσαδήποτε θύμους; εἰπεπλεπτε στρατηγούς» = τοὺς στρατ., δηποιούσαδήποτε εἰσιν, οὓς θύ. ἔξεν]. Μετ' ἀπαρεμφάτους! Σεν. ἀθορ. 4. 6, 11 «κακοῖς δὲ ψέρα (πρὸς τὴν τοιαῦτα νομίζεις) τοῖς οἴοις τούτοις; κακοῖς χρῆσθαι». (Ολύγων δὲ πρότερον ἔκειται «τοῦ δὲ δυναμένους μάτιος καλῶς καὶ οὐδὲ στοιχεῖα») "Id. §. 584, 4.

Σημ. 11. Σπάνια εἶναι τὰ πρότερα, ὅπου ἐν τῇ ἐφελκυρένη ἐπιθετ. προτάσ. τὸ οἰδαστικ. δὲν ὄφεστατα: καὶ αὐτὸς τὴν ἑρλᾶς τοῦ ἀναφορ. οἴος; δὲλλὰ μένει κατ' ὄνομαστικ. Συμβαίνει: δὲ τοστὸ τότε μάνον, ὅταν διάφοροι τῶντιν δὲ ἄρθρομά τοι οἰδαστικοί, καὶ ὁ τοῦ ἐφελκυρένη. μάστος οἶον 'Ἄρρ. 601 «κακαῖς; δὲ οἴοις οὐ διαδειρχαστός». Σεν. Ἑλλ. 1. 4, 16 «οὐδὲ ἑρακαν δὲ τῶν οἴων περ αὐτὸς; οὐτων εἶναι κακῶν δεῖσθαι: πραγμάτων». Ἀιγαγ. 2, 151 «τρισυρίους κιναΐδους οἴοις οὐπεραράσσει». Δημ. 22, 64 «προσάργει καὶ μισθεῖ τοῦ δὲ οἴος; περ οὗτος». 19, 254 «Σύλλογοι ἔμισθε τοὺς οἴοις οὗτοις; ἀνθρώπους». 24, 185 «οἴοις σπεραράσσει». Δημ. 22, 64 «προσάργει καὶ μισθεῖ τοῦ δὲ οἴος; οὗτοις; ἀνθρώπους».

Σημ. 12. «Οταν ἐν τῇ προτάσ. κήται τὸ τοιούτοις, τὸ δὲ μέλλον νὰ δικολούθησῃ οἴος; παραλείπεται καὶ τιθῆται ἀπλῶς; τὸ ἀναφορικ. οἱ; (Οσ περ),

1) "Id. Hartung über die Kasusflex. σ. 273.

τότε συμβαίνει συντετρημένος τις, τρόπος; ἐκφράσ. (συντομή). Πλ. πολ. 349, *«τοιοῦ τοις ἄρα ἔστιν ἔκάτερος; αὐτῶν, οἵτις ερ καὶ οἷον =ἔστιν ἄρα ἔκάτερος; αὐτῶν τοιοῦτος, οἵοι (ἐκεῖνοι), οἵτις Κοικεν»* *Id. Stallb. x. Schneider.* 350, c *«ώμοιογούμεν φύγε οὗτος; ἔκάτερος; εἴη, τοιοῦτον καὶ ἔκάτερον εἶναι»*. Φιλ. 92, *«οὐδὲ γάρ δὴ ἀρμονία γέ σοι τοιοῦτον εἶστιν, φάσιεις = τοιοῦτόν εἶστιν, οἵον (ἐκεῖνο), φάσιεις.* *Id. Hdrf. x. Stallb.*

4. Ένίστε δὲ συμβαίνει ἀρτίστροφός τις πάντως τῆς ἥδη ἥρθείσης; ἐφέλξεως, καθότι δὲν λαμβάνει τὸ ἀναφορικ. τὴν κλίσιν τοῦ ἔκυτοῦ οὐσιαστικ., ἀλλὰ τὸ οὐσιαστικ. τὴν τοῦ εἰς αὐτὸ ἀναφερομένου ἀναρροφικ. Καλοῦμεν λοιπὸν τὴν τοιούτην ἔφελξ. ἔφελξιν ἀρτίστροφος, ἀρτίστροφος (*Attractio inversa*). Συχνότετα δὲ συμβαίνει ἡ τοικύτη ἔφελξ., ὅταν τὸ οὐσιαστικ. τῆς κυρίκης προτάτ. τὸ ὑπὸ τοῦ ἀναρροφού ἔφελκθυενον ἐπρεπε νὰ τεθῇ κατ' ὄρομαστικ. ἡ αἰτιατικ. Ξ. 371 «ἀσπίδες ὅσται ἔρισται ἐνὶ στρατῷ ἥδε μέγισται, ἑστάμενοι .. ἵμεν». 75. Κ. 416 «φυλακάς δ' ἀς εἰρεσι, ήσως, οὔτις κεκριμένη ὑστει: στρατόν». Σοφ. οἰδ. x. 1150 «λόγος δ' ὅτι ἐμπέπτωκεν ἀρτίως; ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο, (δῆλ. τούτου) συμβολοῦ γνώμην» = de eo tuam tecum reputa sententiam. Τρ. 283 «τάσδ' ἀσπερ εἰσορχί, ἐξ δλέιων ἀξηλον εύροισκι βίον ἡκουσι πρός σε». Ἡρδ. 2, 106 «τὰς δὲ στήλας τὰς ἵστη .. Σέσωστρις, αἱ μὲν πλεῦνες οὐκέτι φάνονται περιεοῦσκι» *μ. σ. Baehr. Λατ. 19, 47 «τὴν οὐσίαν ἦρ γιτέλιπε τῷ νεῖτ, οὐ πλεύονος ἀξίκις ἔστιν».* Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 2 «ἔλεγον, ὅτι Λακεδαιμόνιοι πάτρων ὁρ δέονται πεπρχότες εἰεν περὶ βασιλέως». Άν. 5. 5, 19 «Κοτυωρίταις δὲ οὐδὲ ὑμετέρους φατε εἰνκι, εἴ τι αὐτῶν εἰλήφαμεν, καῦτοι αἴτιοι εἰσιν = ἀντί, Κοτυωρίταις» καν. 1, 10. Πλ. Αἴτ. 221, b «οἶόν τε οὖν ἔστιν ἐπιθυμοῦντα καὶ ἐρῶντα τούτου οὐδὲπιθυμεῖ καὶ ἔρχεται φιλεῖν» ἀντί, τοῦτο, οὖ *Id. Stallb. Σπανιώτετα συμβαίνει ἡ ἔφελξ. αὐτη ἐπὶ οὐσιαστικ. κατὰ δοτικ. Σοφ. Ηλ. 653 «φίλοισι τε ξυνοῦσκεν .. καὶ τέκνωρ σσωρ ἐμοὶ δύσνοικ μὴ πρόσεστιν» ἀντί, καὶ τέκνοις. Εὑρ. M. 11 (κατὰ τοὺς κώδ.) «(Μήδεικ) ἀνδάνουσαν μὲν φυγῇ πολιτῶν ὁρ ἀσίκετο χθόνα» = placere studens civibus, in quorum terram fugā pervenit. Ξεν. Ιέρ. 7, 2 «τοιαῦτα ποιοῦσι τοῖς τυράννοις οἱ ἀρχόμενοι καὶ ἀλλοι ὄντια ἐν ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνωσι» = καὶ ἄλλω. Ἐνίστε εὐρηται ἐν τῇ κυρίκη προτάτ. καὶ ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμ. πρός συμπλήρωσιν τῇ; ἐλλειπούστης πτώσ. *Τμ. Δήμ. 66 «κούρηη τὴν ἔτεκον, γλυκερὸν θάλος, εἴδει κυδρήν, τῆς ἀδινὴν δέπ' ἀκούσακ».* Αρρ. Πλ. 200 «τὴν δέραγμιν ἦρ ὑμετές φατε ἔγειν με, ταίτης δεσπότης γενήσομαι». Σοφ. Οἰδ. τ. 449 «τὸν ἀνθρά τοῦτον δὲ πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν κάνκηρούσσων φόνον τὸν Αλεξιόν, οὔτος ἔστιν ἐνθάδε». Εὑρ. Όρ. 1629 «Ἐλέρην μὲν ἦρ σὺ δισέσται πρόθυμος ὃν ἡμαρτες .., ἥδη ἔστιν, ἦν ὄρατ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς», ἐνθα *Id. ἐκτὸς τοῦ Porson καὶ τὸν Schaefer**

σ. 127. 591 «Ἄπολλωρ δὲ μετομφάλους ἔδρας ναίων βροτοῖς τούτοις νέμει σφέστατον, .. τούτῳ πιθόμενος τὴν τεκοῦσαν ἔχτανον». Πλ. πολ. 520, d «ἐν πόλεις ἢ ἡκιστα πρόθυμοι ἀρχειν οἱ μέλλοντες ἀρχειν, ταύτην ἀριστα .. ἀνάγκη οἰκεῖσθαι» = πόλιν, ἐν ᾧ . ., ἴδ. Stallb. νόμ. 740, d «πάντων τούτων ἀρχῆρ ἢν δὲ θώματος μεγίστην .., αὕτη .. ποριζέτω μηχανήν». Μέν. 96, a «ἄμαλογήκαμον πράγματος οὐδὲ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἰσιν, τοῦτο διδασκτὸν μὴ εἰναι!». Δὲν δύναται φυσικὰ νὰ γείνῃ τοῦτο, διταν ἡ κυρ. πρότασ. προηγήται τῆς ἀναφορικ. δευτερευούσ. προτάσ. Σ. 192 «ἄλλου δὲ οὗτον οἰδει τεῦ δὲν κλυτὰ τεύχει δύω, εἰ μὴ Αἴσαντός γε σάκος Τελαμωνικό». (περὶ τοῦ δευτέρου τεῦ=οὐδὲν ἴδ. Spitzn.). Σορ. Τρ. 151 «τότ᾽ ἂν τις εἰσίδοιτο.. κακοῖσιν οἵτις ἐγὼ βαρύνομαι». — Εἰς τὴν τοικύτην ἔφελξιν ἀνήκουσιν τῷ δότι καὶ χωρίς, ἐνθε τὸ ἐν τῷ προσθετικῷ προσδιορ. (§. 406, σημ. 3) οὐσιαστικὸν τίθεται εἰς τὸ ἐπόμενον ἀναφορικ. ἢ εἰς τὸ οὐσιαστικ., διπερ εἶναι ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσ.: οἷον Z, 396 «Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγάλητορος Ἡέτιωνος, Ἡ-ετιώρ δὲ ἔνιειν ὑπὸ Πλάκω». x, 51 «νήσῳ ἐν ἁμαρτύρῃ, δοῦ τὸ ὄμφαλός ἐστι θαλάσσης, κῆσος δενδρίησσα». — Ἐν τῇ λατιν. σπανιώτερον συμβίνει ἢ ἀντίστροφος αὕτη ἔξελξ. Πλακάτ. Ἀμφ. 4. 1, 1 «Naucratum quem convenire volui, in navi non erat.» ἴδ. Kühners λατιν. Γρ. §. 145, σημ. 12. Ἐν τῇ κοινῇ γερμανικῇ εἶναι συνηθεστάτη αὕτη¹⁾ οἷον den Mann, den ich besuchen wolte, war nicht zu Hause.

5. Συνηθεστάτη εἶναι ἡ ἀρτίστροφος αὕτη ἔφελξ. ἐν τῷ οὐδεὶς ὅστις (ἢ δε, πλὴν σπαν., καθὼς Σορ. Οιδ. τ. 373. Πλ. Ἀλκ. 103, b) οὐ μετὰ παραλείψεως τοῦ ἐστι 1). Πλ. Πρωτ. 317, c «οὐδεὶς ὅστις οὐ πάντων ἀν δύμῶν καθ' ἥλικίν πατήρ εἶην». Φαίδ. 117, d «καλαίων καὶ ἀγχυκατῶν οὐδέτερα ὄρτια οὐ κατέχλαυσε τῶν παρόντων». Δημ. 18, 200 «περὶ ὧν οὐδέτερα κτίδυνος ὄρτιν²⁾ οὐδὲ διπέμπειναι οἱ πρόγονοι». (Κατὰ τὴν ἀναλογ. ταῦτην Ἡρδ. 7, 145 «τὰ δὲ Γέλωνος πράγματα μεγάλα ἐλέγετο εἶναι, οὐδαμῶν ἐλληνικῶν τῶν (=ῶν) οὐ πολλὸν μεζῶ ἦν». Διὸ ἡ φράσις οὐδεὶς ὅστις οὐ παρίσταται ὡς ἀντωνυμ. οὐσιαστικὴ (nemo non), κατὰς δύναται νὰ κλιθῇ καθ' ὅλας τὰς πτώσας.» οἷον

‘Ον. οὐδεὶς δοτις οὐκ ἀν ταῦτα ποιήσειεν.

Γεν. οὐδεὶς ὅστις οὐ κατεγέλλεται.

Δοτ. οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπεκρίνετο.

Αἰτ. οὐδέτερα ὄρτια οὐ κατέχλαυσεν.

1) Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ οὐδεὶς; δοτις καὶ οὗτις ὃς; Elmsley εἰς Εὐρ. Μήδ. 775 u. Hermann in opus. III. σ. 212.

Ἐν τῇ μετ' αἰτιατικ. ὅμως σὺν παρεμφ. συντάξει τῆς φράσ. ταύτης γίγνεται η συνήθ. ἔφελξ, καθότι τὸ ἀναφορικ. λαμβάνει τὴν κλίσιν τοῦ αὐδεῖς¹⁾ οὗτον Ξεν. Ξύρ. 1. 4, 25 «οὐδέπερ ἔφασαρ ὄντες²⁾ οὐδὲπερ ὅποιστρεψεσθαι» = οὐδένας ἔφασαν γενέσθαι, οὕτις οὐδὲπερ ὅποιστρεψεσθαι. Πλ. Πρωτ. 323, ε «ώς ἡναγκαῖον οὐδέπερ ὄντες³⁾ οὐχὶ ἀμωμένως μετέχειν κατῆς (τῆς δικαιούσην);». Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἔρωτήσ. μετὰ τοῦ τίς. Θουκ. 3, 39 «τίτα οἰσθαι ὄντες⁴⁾ οὐδὲ βραχέις προράσει ἀποστήσεσθαι;» 1).

Σημ. 13. Εἰς τὴν ἀντιστρόφου ἔφελξ. ἀνήκει καὶ ἡ φράσ. ὃς βούλει ἀντὶ ὃν βούλει, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πάντως τῷ λατιν. quinvis ἀντὶ τοῦ quemvis. Πλ. Ροργ. 517, β «ἔργα τοιστά . . . οἷα τούτων ὃς βούλεις εἰργασταί». Κριτ. 432, α «τὰ δέκα η ὅστις βούλεις ἄλλος ἀριθμός». (Μετὰ τῆς συνήθ. ἔφελξ Πλ. Φιλ. 43, δ «τριῶν οὖν ὅστιν τῶν ἡμέν ὅν τινων βούλεις τίθει». Ι. 533, α «περὶ Πολυγνάτου η ἄλλους δύον βούλεις».)

Σημ. 14. Τῇ ἀντιστρόφου ἔφελξ ἐπιδεκτικὰ ἐνιστέ εἰσι καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιφρέμματα, ταῦθι δεικτικ. ἐπίερ. λαμβάνοντος τὸν τύπον τοῦ ἀναφορικ. Σοφ. Οἰδ. η. 1227 «βῆναι κείθεν δύειν περ ἥκειν ἀντί, ἐκεῖτε, δύειν. Πλ. Κριτ. 45, β «πολλαχοῦ γάρ καὶ ἄλλους δύοις ἀν ἀρίσκη, ἀγαπήσουσι στις ἀντί, ἄλλαχοι, δύοι».)

Σημ. 15. Ἐνταῦθα ἀνήκουμεν καὶ αἱ ἔξης ἐκφράσεις · θαυμαστής ὁσος, θαυμαστοῦ ὁσού, θαυμαστῶν; ὡς κτλ. ἀντί, θαυμαστόν ἔστιν, ὁσος, ὁσον⁵⁾ = θαυμαστὸν ἔστιν, ὡς. Πλ. πολ. 350, δ «μετὰ ἴδρωτος; θαυμαστοῦ ὁσοῦ» = θαυμαστὸν ἔστιν, μεθ' ὁσου. Ἰππ. 1. 282, ε «γρήματα ἔλασε θαυμαστὸν ὁσα» = θαυμαστόν ἔστιν, ὁσα. νόμ. 782, α «ἀμηγάκανον ἀν γρόνον ὁσον γεγονός ἀν εἴη». πολ. 588, α «εἰ τοσοῦτον ἡδονῆγη νικᾷ ὁ ἀγαθός.. τὸν κακόν.., ἀμηγάνων δῆδος φράσειν νικήσει .. ἀρετῆ». Ἀρρ. Πλ. 750 «ἡν περὶ εἰδῶν ὅχλοις δ περρυής δοσος». Ἡρδ. 4, 194 «οἰδέ δῆλος πιθήκοις) σφάξθουν οἵσοις ἐν τοῖς οὔρεσι γίνονται». Οὕτω καὶ Λουκ. Τόξ. κεφ. 12 «πολλοὺς καὶ ἄλλους εἴης περὶ αὐτῶν φύλας πλειστον ὁσον ἀποδίνονται». Ηλ. Χαρμ. 155, ε «ἀνδιδεψέ μοι τοις δριθλοῖς ἀμηγάκανόν τι οἰσιν». - Πλ. πολ. 331, α «εἴδον λέγει θαυμαστῶς δις σφόδρα» = θαυμαστόν ἔστιν, δις. Γοργ. 471, α «θαυμαστίως; ὡς ἄθλιος γέγονε» = θαυμαστόν ἔστιν, ὡς ἄθλιος; γέγονε. σωμ. 200, δ «ἴμοι μὲν γάρ θαυμαστός δοκεῖ, ὡς Ἀγάθιον, ὡς ἀνάγκη εἶναι». Φαιδ. 66, α «δ περ φυῶς; .. ὡς ἀληθῆ λέγεις». 90, δ «δ περ φυῶς; μὲν οὖν, ἔφη, δις βούλομαι». 96, ε «δια μαστῶς; δις; δις». σωμ. 173, ε «δ περ φυῶς; ὡς γαῖρως» = διπερφεύς ἔστιν, ὡς γαῖρως. Δημ. 19, Ι «θαυμαστίως ὡς ἀν δις λαζάρος δημην». Πλ. Φαιδρ. 263, δ «ἀμηγάκανως γε ὡς σφόδρα». σωμ. 220, δ «ἡμετερομένων ο αυμαστῶς δις» = θαυμαστῶς ὡς; [Ἐν

1) Ιδ. Ματθ. ΙΙ. §. 445, οὕτις καὶ τὸ ἐν Ἡρδ. 1, 14 «οσσα μὲν ἀργύρου ἀναθήματά ἔστι οἱ πλειστα ἐν Δελφοῖσι» πάνω ὀρθῶς; ἐκλαμβάνει δις; συγγάνευσιν δέο προτάσ., προειδούσαν ἐν τῇ παραλείψεω; τοῦ ἐστι τὸν τῇ δευτέρᾳ προτάσ. = οσσα μὲν ἀργ. ἀναθήματά ἔστι οἱ, (ταῦτα) πλειστά ἔστι ἐν Δελ. καὶ G. T. A. K r u i g e r d. Attract. in d. Lat. Spr. §. 171. Stallib. ε.; Πλ. Φαιδ. 95, α.

*Ηρδ. ὅμως; 3, 113 «ἀπόξει δὲ τῆς χώρης τῆς Ἀραδίης; θεὶς στὸ έστιον ὁ; ἡδὺς=θεσπειοις; ὥς=θετον εἶναι πόσον ἡδεῖται οὐαὶ ἔργεται; ἐκ τῆς Ἀραδ. (πόσον ἡδίου; ὥς; ἡ Ἀραδ.) Τοιαῦται εἶναι καὶ αἱ ἐκφράσ. ὁ; ἢ λῃ ὁ ὁ; γι=verissime, ἀληθέστατα; ὡς; ἐτέρως; ὡς; ἄλλως=διαφέρως πάντο. Πλ. Φαίδ. 63, α, «Ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς», προελθόντες τοῦ, σοφοὶ οὗτοις, ὡς; ἀληθῆς; ἔστιν. Φαίδρ. 276, c «τὰ μὲν οπουδῆς, τὰ δὲ ὡς ἐτέρως; ἔν, ἢ λίγιες, ποιοι» (μ. σ. Stallb.), προελθόντες τοῦ, οὗτοις, ὡς ἐτερόν τοισι. Δημ. 18, 212 «τῶν δὲ ὡς ἐτέρως συμβάντων.. τὴν ἡμήν τόχην αἰτίαν εἶναι» ἐκ τοῦ, τῶν συμβάντων οὗτοις, ὡς; ἐτερά ἔστιν δηλ. infelicititer, non recte. Ισαϊ. 7, 27 «καὶ μή ὡς ἄλλως ποιήσωσι» (μ. σ. Schoemann.) ἐκ τοῦ, οὗτοις, ὡς; ἄλλο ἔστιν. Πλ. πολ. 347, e «ὦ; ἀληθεστέρως». νόμ. 816, b «ὦ; ὁρθῶς ἄμα καὶ μαυρίκις». Σοφ. Ψλ. 1439 «ὦ; ἡπίων». 1452 «ὦ; ἐτητύμως». «Ομοιαὶ εἰσιν αἱ ἑταῖ; ἐκφράσι· ὡς; πάντα ὡς; μάλιστα ὡς; τὸ πολλύ· ὡς ἵππι πολλύ· ὡς ἵππι τὸ πολλόν=plerumque (Θ. Stallb. εἰς Πλ. ΦΙΔ. 40, b. Bremi εἰς Αἰσχυν. 3, 218 ἕκδ. Γοτθ. γγ.)=οὕτοις, ὡς πάντων δηλ. ἔστιν καὶ. Αἱ ἐκφράσεις ὅμως ὡς; ἐκαστος; ὡς; ἐκαστοι· ὡς; ἐκάτεροι· προβλήθοντες τῆς Ἐλλείψεως; τοῦ δὲ τῇ προτάσ. βῆμα, ὡς; τοῦτο νοεῖ τις ἐκ τοῦ Ἡρδ. I, 29 «ἀπικνέονται ἐς Σάρδις;. ἄλλοι τε πάντες ἐκ τῆς Ἐλλάδος; σοφισταί;. . . ὡς; ἐκαστοι; αὐτῶν ἀπικνέονται, καὶ δῆ καὶ Σόλων· μ. σ. Bachr. Θουκ. 1, 67 «ἄλλοι τε παριόντες; ἔγλωματα ἐποιοῦντο ὡς; ἐκαστοι, καὶ Μεγαρῖτοι=. ὡς; ἐκαστοι; ἡδύναντο νὰ κάμωσιν ἔγκλημα. 89 «ἐπέπλευσαν οἵ; Ἐλλησπόντου ὡς; ἐκαστοι; κατὰ πόλεις». 1, 3, 4 μ. σ. Popp. 3, 74 «καὶ οἱ μὲν πανσάμβενοι τῷ μάγης ὡς; ἐκάτεροι; ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἤσαν.

§. 556. "Ἐφελξις ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀναρροφικοῦ.

1. Ἐκτὸς τῆς ἐν τῇ κλίσει τῶν πτώσεων ἐφελξεως μετακειρίζεται ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα καὶ ἄλλο τι μέσον πρὸς παράστασιν τῆς ἐσωτερικῆς συνδέσ. τῆς ἐπιθετικ. προτάσ. μετὰ τῆς κυρίας ἡ μέλους αὐτῆς, ἤτοι τὴν ἐγελξιν ἐν τῇθεσι τοῦ dragōρεκοῦ. Διὸ τῆς ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀναρροφικ. ἐφελξ. δὲν συγγωνεύονται μὲν ἀμφότεροι καὶ προτάσ. εἰς μίκν, ὃς διὸ τῆς ἐν τῇ κλίσει τῶν πτώσων ἐφελξ., στρέφονται ὅμως ἤτοι ἐπαλλάξουσι πρὸς ἄλλοτέρους οὕτως, ὥστε ἡ μίκν μποτιθῆσιν ἀναγκαῖως τὴν ἐτέρχν. Κατὰ τὴν λογικὴν σχέσιν δὲ ἀναρροφικ. τῆς προτάσεως σύνθεσμ. τίθεται μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, εἰς δὲ σύνδεσμ. οὗτος ἀναρρέεται οἷον οὐτός ἐστιν ὁ ἀνήρ, δικείδεις, ὡς καὶ τὸ ἐπιθετ. τίθεται μετὰ τὸ οὐσιαστικόν οἷον ἀνήρ ἀγαθός, ἡ δὲ ἐπιθετικὴ πρότασ. λαμβάνει τότε τὴν σημασ. ἐπιθέτου. Ἐπειδὴ δύμας ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ., ὡς καὶ τὸ εἰς οὐσιαστικὸν ἀναρρέμενον ἐπιθετ., ἔχει τὸν κύριον τόνον, ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα ἀγκυρᾶ νὰ ἀντιστρέψῃ τὴν σχέσιν, ἵνα τὸν ἀναρροφικ. τῆς προτάσ. σύνδεσμον ἀγκύρῃ τρόπον τινα πολὺ πρὸ τῶν ὀρθολημῶν καὶ εἴκερη υπότιτον μετ' ἐμφάνεως, οὕτω δὲ διδωσι τῇ μὲν ἐπιθετικῇ προτάσ. τὸν χρηκτήρα οὐσιαστικοῦ, τῷ δὲ οὐσιαστικῷ τὸν χρηκτήρα ἐπιθετικ. διορισμοῦ, κακοῖς τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. οὐσιαστικὸν μετακιθετεῖ ἐν τῇ ἐπιθετικῇ καὶ

ὑποθέλλεται εἰς τὴν ἐν τῇ ἐπιθετ. προτάσ. σύνταξ. τοῦ φήματ. οἷον ὃς εἶδες ἄρδρα, οὐτός ἔστιν. Τὴν μετάθεσιν ταύτην τοῦ οὐσικού, εἰς τὴν ἀναφορικ. πρότασ. καλούμενην ἀρτιστροφρήματα, μετάθεσιν. Ἡ μετάθεσις αὕτη εύρισκεται καὶ ἐν τῇ λατιν., σπανίως δὲ τῇ γερμαν.· οὗτον «Welchen Sklaven die Kette freut, geniesst die Freiheit nie» Herder 1). Συχνότατη δὲ συμβάνει αὕτη ἐπὶ τῆς ὁρομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς, σπανίως δὲ ἐπὶ τῆς γερικῆς καὶ δοτικῆς.

2. a) Ὁρομαστική. Ἐκ τῶν, ὁ ἀρήρ, δὲ ίματς πολλὰ ἀγαθὰ ἐποίησεν· ἦ, οὖς τὴν σοργαν πάρτες ἐθαύμαζον· ἦ, ὁ πάρτες εὐροι ἡσαρ· ἦ, ὃς πάρτες ἐφίλοντ, ἀπέθαρεν· ἦ, ἀπέθαρεν ὁ ἀρήρ, ὃς.., οὖς.., φό.., ὅρε.., γίγνονται τάδε:

α) δε ἀρήρ ίματς πολλὰ ἀγαθὰ ἐποίησεν, ἀπέθαρεν· ἦ, ἀπέθ., δε ἀρήρ κτλ.

β) οὖς ἄρδρὸς σοργαν πάρτες ἐθαύμαζον, ἀπέθαρεν· ἦ, ἀπέθ.; δε ἀρήρ κτλ.

γ) φό ἄρδρη πάρτες εὐροι ἡσαρ, ἀπέθαρεν· ἦ, ἀπέθ., φό ἀρδρη κτλ.

δ) ὃς ἄρδρα πάρτες ἐφίλοντ, ἀπέθαρεν· ἦ, ἀπέθ. ὃς ἄρδρα κτλ.

Α, 566 «μὴ νῦ τοι οὐ χράσμωσι ὅσοι θεοί εἰσιν ἐν Ὄλύμπῳ». Ε, 877. Θ, 451. Ρ, 640 «εἴη δὲ ὅστις ἔταιρος ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλείδην». Εὔρ. Μ. 1339 «οὐκ ἔστιν ἡτοις τοῦτο ἐν Ἑλληνικήν εὐρή ἔτλην». Ιππ. 388 «οὐκ ἔσθι ὅποιώ φαρμάκω δικριθερεῖν ἐμελλον»=οὐκ ἔστι φάρμακον, ὅποιώ κτλ. Θ, 131 «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δὲ ἔσσεται, ἣν τοῦτο ἀπηγόρων κοίρην Βριστᾶον». Σοφ. Αξ. 1044 «τίς δὲ ἔστιν, ὅτιον ἄνδρος προσλεύσεις στρατοῦ»; «Ἀντ. 1156 «οὐκ ἔσθι, ὅποιος στάντες δὲν ἀνθρώπου βίον οὐτι αἰνέσαιμι» δὲ οὐτε μεμψαίμην ποτέ» = οὐκ ἔστιν ἀνθρώπου βίος ἀποδοῖς στάσις (qualisunque est), δια αἰνέσαιμι δὲν ἡ μεμψ. (Ὁροιον τὸ Πλ. συμπ. 206, α «οὐδέν γε ἄλλο ἐπτίν, οὖς ἐρῶσιν ἀνθρώπου ἢ τοῦ ἀγαθοῦ» = ἡ τὸ ἀγαθόν). Οὕτω καὶ Κιχ. νόμ. 3. 5, 12 «haec est enim, quā am Scipio laudat in libris et quā am maxime probat tē m perationē m rei publicae».

b) Αἰτιατική. Μεταπίπτει μὲν αὕτη διὰ τῆς μετάθεσεως εἰς ὁρομαστική γερικ. ἡ αἰτιατικ., μένει δὲ ταῦτα τὸ ἥμικτα τῆς ἐπιθετικ. προτάσ. συντάσσονται αἰτιατική. Εὔρ. Βικ. 247 «ὑδρεις θερίζειν, ὅστις ἔστιν ὁ ἔξεινος». Φοίν. 941 «ἐκ γένους; δὲ δεῖ θυνεῖν τοῦδε, δε δράκοντος γένους; ἐκπέρυκες παῖς».

1) Ἰδ. Ματθ. II. §. 474. G. A. Krüger Untersuchungen aus d. Gebiete der Lat. Spr. III. §. 75. Herling Syntax d. Deutsch. Spr. M. II. §. 59. J. A. Lehmann de Graecae linguae transpositione, Ged. n. 1832. s. 28. Dissen ad Dem. de cor. §. 67 s. 233 et ad §. 180 s. 349.

‘Ηλ. 32 «δες μὲν γῆς ἀπηλλάχθη φυγὰς Ἀγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν εἰφ’, δες ἂν κτάνῃ» = χρυσὸν εἰπε τούτῳ, δ; ἂν κτάνῃ Ἀγαμέμνονος ππαῖδας, δες γῆς ἀπηλλ. φυγ. Ξεν. ἀν. 1. 9, 19 «εἰ τινα δρώη κατασκευάζοντα, ἵς ἄρχοι χώρας». Εὐρ. Ἀνδρ. 91 «ἡμεῖς δέ, οἴστερ ἔγκειμεσθ’ αἱς θρήνουσι καὶ γροίσι καὶ δακρύγασι, πρὸς αἱθέρ’ ἔκτενοῦμεν» = θρήνους . . . οἵς ἐγκ., ἔκτενοῦμεν. Σοφ. ‘Ηλ. 810 «ἀποσπάσας γάρ τῆς ἐμῆς οἴκη φρεός, αἱ μοι μόραι παρῆσαν ἐλπίδωντες» = τὰς ἐλπίδας, αἱ μοι μόν. παρ. Εὐρ. Ὁρ. 1184 «οἴδ’ ἦν ἔθρεψεν Ἐρμιόνην μήτηρ ἐμήν». ‘Ηρδ. 1, 106 «ἐπόμνυμι . . μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι τὸν (=θν) ἔγων κιθῶνα καταβήσομαι ἐς Ἱωνίην, πρὶν ἂν τοι Σερδό . . δικομοσόρον ποιήσω». Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 1 «ἀδικεῖ Σωκράτης οὐδὲ μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων». Οὕτω καὶ Κικ. pro Sulla §. 33 «q u a e p r i m a i n n o c e n t i s m i h i d e f e n s i o e s t o b l a t a , s u s - c e p i o ». Καὶ ἐπὶ τῆς κιτικτικ. ἔτι τοῦ ἀκριβεστέρ. προσδιορ.: θ, 214 «πάντα (πάντως, παντάπειν) γάρ οὐ κακός εἴμι μετ’ ἀνδράσιν δύσσοις ἀεθλοῖς» = οὐ κακός εἴμι τοὺς ἀεθλους, ὅτοι μετ’ ἀνδράσιν εἰσίν, κατὰ τό, κακός τι.

Καὶ ἡ κιτική ἐνίστε προσλαμβάνεται ἐν τῇ ἐπίθετικῇ προτάσ. καὶ ὑποβάλλεται εἰς τὴν σύνταξ. ταύτης, 6, 262 «κλύνει μοι, ὁ χθιζός θεός τὴν ψῆλυθες» = ὁ θεός, δε χθιζός τὴν ψῆλυθες. Αἰσχυλ. εὑμεν. 713 «ἐκβάλλεθ’ ως τάχιστα τευχέων πάλους, σσοις δικαστῶν τοῦτο ἐπέσταλται τέλος» = δικασταί, σσοις. Ὅμοιον τὸ Σοφ. ‘Ηλ. 206 «χορ. ὁ νῦν, ὁ δείπνων ἀρρήτων ἐκπυγλ’ ἄχθη, τοις (=οὖς) ἐμδεὶς ἤδε πατήρ θαράτους αἰκεῖς διδύμων χειροῖν» = ὁ νῦν, ὁ . . ἄχθη, θάντοις αἰκεῖς . . , οὓς κτλ.

c) Γενική. Σοφ. Αἰ. 1025 «πᾶς σ’ ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδε αἰόλου κνώδοντος, ὁ τάλας, οὐδὲ οὐδὲ γονέως ἄρ’ εξέπνευσας»; = φονέως οὐδὲ οὐ. ‘Ηλ. 873 «φέρω γάρ τὸν δέοντας τε κάνταπαλαγὸν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶδιν» = ἀνάπαλαν τῶν κακῶν, ά. Εὐρ. Ὁρ. 1409 «οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες ἀς ἔγημοι δ τοξότας Πλέιρις γυναικός». Θουκ. 2, 92 «ἔστησαν . . τροπαῖον . . τῆς τροπῆς, δε πρὸς τὴν γῆν καῦς διέφευραν» = τροπαῖον τῆς τροπῆς τῶν νεῶν, ζ. Ηλ. Ιππ. 1. 286, ε «σμικρὸν τί που τοῦ? ἀν εἴη μάθημα ὥρ σὺ τῷ πολλῷ ἐπίστασαι» = τῶν πολλῶν, ζ.

d) Δοτική. Θουκ. 6, 30 «τοῖς πλοίοις καὶ σσοι ἄλλῃ παρασκευῇ ξυνείπετο, πρότερον εἴρητο κτλ.» = καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ, η ξυνείπ. Πλ. Φαίδρ. 261, α «ἐν δικαστηρίοις καὶ σσοι ἄλλοις δημόσιοι σύλλογοι (δῆλ. εἰσὶ)» = καὶ (τοσούτοις) ἄλλοις συλλόγοις, σσοι δημόσιοι εἰσὶ. Λάζ. 188, δ «οὐκ ἴστε, οἴμοι δὲ οὐδὲ φρυγιστὶ οὐδὲ λυδιστί, ἀλλ’ ἡπερ μόνη Ἑλληνικὴ ἐστιν ἀρμορία» = ἀλλὰ τῇ ἀρμονίᾳ, ἡπερ. Πρωτ. 318, δ «Ἴπποκράτης δὲ Πρωταγόρης συγγενόμενος, ἦ ἀν αὐτῷ ἡμέρᾳ συγγένηται, βελτίων ἀπεισι γενόμενος» = τῇ ἡμέρᾳ, η. [Πρδγμ. οἷον τὸ Σοφ.

Οιδ. κ. 334 «(ἥλθον)ξὺν ὡπερ εἰχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ» = ξὺν τῷ οἰκετῷ, διὸ μόνον πιστὸν εἰχον ἀνήκουσιν ἐν τῇ §. 555, 1. 2.]. Ἐν χακαρῷ συνδέσει· ξ., 93 «οὗσαι γάρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, οὕποι ἐν ἱερούσιον εἱρήσιον οὐδὲ δύ' οἶω». Διὸ τὸ οὖσαι ἡμέραι = χακὴ ἔκάστην, quodlibe πλ. Χαρμ. 176, b. Ἡρδ. 9, 26 «ἡμεῖς αἰεὶ κατὰ δίξιεύμεθα ταῦτης τῆς τάξιος ἐκ τῶν συμμάχων ἀπάντων, οἷαι τῇδε ἔξοδοι κατατὰ ἐγένοντο Ηελιοποννησίοις» = ἐν ταῖς κοιναῖς ἔξόδοις, οἵσαι κτλ. Οὔτω καὶ Κικ. nat. De. 2, 48 «q̄nib⁹ bestiis erat is cibus, ut alius generis bestiis vescerentur, aut vires natura dedit aut celeritatem.

Συνήθως ὅμως, ἐὰν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσῃ, ἐπρεπε νὰ ἦνε ὡς συμπλήρωμα ἑτέρα τις πρῶσ. παρὰ ἀνομαστικ. ἢ αἰτιατικ., τίθεται τότε ἐπὶ τῆς τοιάυτης ἐφέλξ. αἰτιωνυμ. δεικτ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσῃ, ἐπὶ ζητουμένου δινόματ. Φ, 441 «οὐδέ νυ τῷ περ μέμνηκι, οἷσα δὴ πάθομεν κακά». Σοφ. Οιδ. κ. 907 «γαῖν δ' οὐσιαὶ πάντας τοὺς τόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισι κοῦκλοις ἀρμοσθήσεται». Εὑρ. Ὁρ. 64 «ἢν γάρ κατ' οἴκους ἔλιψε, δοτ' ἐξ Τροίαν ἔπλει, παρθένοις.., ταύτη γέγνησε». Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δινόμαστ. καὶ αἰτιατ. ψ 269 «εἰσέκες τοὺς ἀρίκωματ, οἱ οὐκ ἵστηται θάλασσαν ἀρέψει». ω, 90 «ἀλλά κε κεῖται μάλιστα λιθῶν θηῆσαι θυμῷ, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς κατέθηκε θεὰ περικαλλέτ' ἀεθλα». Ἡρδ. 9, 71 «οὖτοι δέ, τοῖς (=οἷς) κατέλεξαν πάντας πλὴν Ἀριστοδέμου τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ τίμιοι ἐγένοντο» — hi, quos commemoravi omnes praeter Aristodemum ex eis, qui in hac pugna ceciderunt publice honorati sunt.

3. «Οταν προσγίγνωνται εἰς τὸ οὐσιαστικ. ἐπιθετικὸν ἐπιθετορ ἢ ἐπιθετικ. γερική, συμβίνει ἐπαλλαγὴ τετραπλῆ. a) ἢ τὸ μὲν οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ ἐπιθετού τίθενται ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσσῃ, τὸ δὲ δεικτικὸν μένει ἐν τῇ κυρίᾳ. T, 326 «τόρ, δε Σκύρῳ μοι· ἔνι τρέφεται φίλος νίσσον». Ω, 167 «τῶν μιμνησκόμενοι, οὐδὲ δὴ πολέες καὶ ἐσθλοι.. κέκτο ψυχὰς διέσπαντες». Δημ. 52, 12 «ῶν ἐγὼ ἥθελο τούτῳ ταύτην, ητίς εἴη μερίστη πίστις, δούναι». - b) ἢ τὸ μὲν οὐσιαστικὸν μένει ἐν τῇ κυρ. προτάσ., τὰ ἐπιθετα δὲ μόνον προσλημβάνονται ἐν τῇ ἐπιθετ. Z, 452 «κασιγγήτωρ, οὐ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ ἐν κονίγησι πέσοιεν». δ, 11 «νιεῖ.., δε οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγατένθης». Εὑρ. Ὁρ. 853 «πότνι' Ἡλέκτρον, λόγους ἀκούσον, οὓς σοι δυστυχεῖς ἦκω φέρων». Θουκ. 4, 113 «οἱ δὲ ἐς τὰς ταῦς αἱ ἐφρούρουν δύο, καταφυγόντες δικασώζονται». 7. 43, 4 μ. σ. Ρορ. 8. 23, 4. 7. 43, 3 «τὸ τείχισμα, θην αὐτόθι τῶν Συρακοσῶν, αἱροῦσι». 2, 45 «παιοὶ δ' αὐτοῖς, οἵσαι τῷρδε πάρεστε» μ. σ. Ρορ. 48 «τὰς αἰτίας, ἀστυρας νομίζει τοσαντης μεταβολῆς.. σχεῖν». 2. 67, 4. - c) ἢ τὸ μὲν ἐπιθετον μένει ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ., μόνον δὲ τὸ

ούσιασται. προσλημβάνεται ἐν τῇ ἐπιθετικῇ. Σοφ. Ἡλ. 160 γρο. «δλ-
βις, ὅτε ἀκλεινὰ γῆ.. δέξεται.. Ὀρέστα». Εὐρ. Ἡρ. μαν. 1163
«ἥκω ἡνὶν ἄλλοις, οἱ παρ' Ασωποῦ ῥόδες μένουσιν ἔνοπλοι· γῆς· Α-
θηναῖών κέδροι». Ἐλ. 306 «Ἐλένη, τὸν ἐλθόνθ', οἵτις ἔστιν ὁ
ἔρεος, μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι» = τὸν ἐλθόντας ζέ-
νον, οἵτις ἔστι. Ἀρρ. βάτ. 889 «ἴτεροι γάρ εἰσιν, οἵσιν εὔχρουκι
θεοῖς». Δημ. 19, 203 «ἐπιδεῖξι.. τὴν δικαίαν, ἥτις ἔστιν
ἀπολογία.» Ξεν. ἀν. 7. 1, 17 «ἄλλοι δέ, οἱ ἐπύγγανον ἔνδον δι-
τες τῶν στρατιωτῶν.., ἀναπτεννύουσι τὰς πύλας». — ἡ τέλος
d), ὅταν συνδέωνται μετὰ τοῦ οὐσιαστικ. πλείσιν ἐπίθετη, τότε
ἐν μὲν τούτων δύναται νὰ κῆπται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. μετὰ τοῦ
οὐσιαστικ., τὰ λοιπὰ δύναται ἐν τῇ ἐπιθετικῇ. B, 763 «ἴπποι μὲν
μέγ' ἄρισται ἔταν Φηρητιάδος, τὰς Εὔρηλος ἔλαυνο ποδώκεας».
N, 330 «ἔρθοντες δὲ μάχη φθιστήροτος ἐγχείησαν μαχρής, ἀε-
λιγον ταμεσίλροας». Εξ ἀπάντων τῶν πρόδρυ. τούτων καταρρί-
νεται, διτοι ή ἐμφαντικωτέροι κυρίως ἔννοιαι συγκεντρώονται ἐν τῇ
ἐπιθετικῇ προτάσ.

Σημ. 1. Ἀπαντᾶ δὲ προσέτι ή μετάθεσις αἵτη καὶ ἐν ἄλλαις δευτε-
ρευούσα. προτάσ., εἰ καὶ πολὺ σπανιότερον. i, 138 «ἄλλη ἐπικέλσαντα;
μετανα χρόνον, εἰσάκε ναυτέων θυμὸς; ἐποτρύνη = ἐπικέλσαντα; ναύτας
μετανα χρόνον, εἰσάκε αἰτῶν θυμὸς ἐποτρύνη. Σοφ. Τρ. 97 γρο. «Ἄλιον αἴτω
τοῦτο κηρύξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι πατή· ναίεις = πόθι μοι ὁ Ἀλκ.
πατής ναίει. Πλ. Φιλ. 278, c «οἱ ἐπέστελλον λέγεντας Λυσίας τε καὶ εἰ τις ἄλ-
λος; συντίθησι λόγους, καὶ Ὁμήρῳ καὶ εἰ τις ἄλλος; αὐτοὶ ποιήσιν.. συντί-
θησεις».

4. Ὁ προσθετικ. προσδιορισμ. τοῦ οὐσιαστικ., εἰς 8 ἀναρρέε-
ται ή ἐπιθετικὴ πρότασ., ἔλκεται ἐνίστε καὶ ἔργεται ἐν ταύτῃ,
ἐὰν ἐντεῦθυ λαμβάνῃ ἀρμοδιώτερον τινὰ καὶ ἐμφαντικωτέρον θέ-
σιν. α, 69 «Κέκλωται κεχβλωται, ὅτε δριβλημοῦ ἔλκωσεν τινὰς Ισόθεον
Πολέμημον» = δην ὁ Οδυσσος. ἔτερόλαυσεν, τοῦτον τὸν Ισόθεον
Πολέμο. τοῦτον τὸν Πολ., οἵτις τῷ ὄντι εἰνες θείκις γενεάς. Ε, 120.
δ, 11. Γ, 122. Η, 187. Λ, 625. Πλ. Ἰππ. 1. 281, ε «τί ποτε
τὸ αἴτιον, διτοι οι παταιοι ἐκείνοι, ὃν ὄντι μετα μεγάλη λέγονται
ἐπὶ σοφίᾳ, Πιττακοῦ καὶ Βιαρτος -, φρίνονται ἀπεγόμενοι τῶν
πολιτικῶν πράξεων» μ. σ. Hndrf. κ. Stallb. Πλ. ἀπολ. 41, α
«εὐρήσεις τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, οὕπερ καὶ λέγονται ἐκεῖ δι-
καζειν, Μίρως τε καὶ Ραδάμανθυς καὶ Αἰακός» μ. σ. Stallb.
Εὐρ. Ἐκ. 771 «πρὸς ἄνδρο, δις ἔργεις τῆτος Πολυμήστωρ χθονός»
μ. σ. Pflugk. 986 «πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ, ὅτε ἐξ ἐμπῆς χερὸς
Πολέμωρος ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔγειε». Συγγάννις οὐτως ἐπὶ
δεικτικοῦ. Η, 186 «ἄλλη ὅτε δὴ τὸν ἵκενε.., οὓς μιν ἐπιγράψῃς
κυνέη βάλε φαῖδημος Αἴας». Εὐρ. Ἰππ. 101 «τήρδ', ή πύλαισι
στις ἐφέστηκεν Κέπρις». Καὶ μετὰ παραλείψεως ἔτι τοῦ δεικτικ.
Πλ. πολ. 402, c «οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα, οὔτε αὐτοὶ

οὕτε οὖς φχμεν ἡμῖν παιδευτέον εἶχι, τοὺς γράμματαν μ. σ. Stalib.

Σημ. 2 Οὗσιαστικὸν, ὃς ἐπὶ τὸ πολὺ σύναρθρον, προσλαμβάνεται πολλάκις ἐντῇ ἐπιθετικῇ προτάσ. ὅμοιοπτώτως τῷ ἀναφορικῷ ὃς ἐπεξήγγησες τῇς ἔννοιας τῇς δὲ τῆς προτάσ. ταῦτη προτραπομένη. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 26 «τέλος δὲ καὶ ἣν εἴχε στολὴν τὴν Μηδικήν ἵεδυντα δοῦνα τινι.» Πλ. Θεοί. 167, b «ἔτερα ταῦτα, ἢ δὴ τινες τὰ φαντάσιμα ταῦτα ὑπέτριψαν θεοῦ καλοῦσι.» Φαίδ. 61, b «διὰ ταῦτα δὴ οὓς προγένερους εἶχον καὶ ἡμισάμην (memoria tenebam) μόνους τοὺς Αἰσθάνους, τούτους ἴποίσας» (versibus ligavi) μ. σ. Hdt. πολ. 477, c «εἰ ἄρα μνήμην, ὁ βούλορας λέγειν τὸ εἰδός» • 583, ο «ὅ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἴναι τὴν ἡσυχίαν, τούτο ποτε ἀμφότερα ἔσται λύπη τε καὶ ἤδονή». Σοφ. Ἀντ. 40 i «ταῦτην ίδων θίπτουσαν ὃν εὐ τὸν νεκρὸν ἀπεπτεί». Οἰδ. κ. 907. «Ομοιον τὸ παρὰ Πλ. συμπ. 206, α «οὐδέν γε ἄλλο ἔστιν, οὐδὲ ποτε ἄνθρωποι η τοῦ ἀγαθοῦ». «Ἀνάρθρως» Θουκ. 3, 12 «οἱ τε τοι; ἄλλοις μάλιστα, εὔνοια, πίστιν βεβαιοῦ, ἡμῖν τούτῳ (τὸν πίστιν) ὁ φόδος; ἔγυρὸν περιττεῖ» μ. σ. Paacke. 2, 40. Πλ. Φαίδ. 66, e «καὶ τότε.. ἡμῖν ἔσται, οὗ ἐπιθυμούμεν τε καί φαμεν ἔργατα εἴναι, φρονήσεως» μ. σ. Stalib.

Σημ. 3 Ἐνίστη προηγεῖται ἀναφορικ. ἔννευ τοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται οὗσιαστικοῦ, ἐπειταὶ δῆμος τοῦτο κατόπιν ἐν τῇ κυρ. προτάσ. Ἀρρ. νφ. 117 «ἄν νῦν ὅρείλω διὸ σέ, τούτων τῶν γρεάν οὐκ ἀν ἀποδοίην οὐδὲ ἀν δούλων οὐδενί = ἐγέρα». Ἀνδρο. 1, 120 «καὶ ἡς μὲν ἐγώ ἐπεδικασάμην, η πατές ἀπέθανε». Ἀντιφ. 5, 22 «ἐν φι μὲν γέρο ἐπλέομεν, δοτέγαστον η τὸ πλοιόν» μ. σ. Maetzn. 28, 62 «οἱ αὐτῆς οὐκ ἥξουσι αἰτόχειρ γενέσθαι, τούτοις τὸ ἔργον ἡγώ ποτε ἀν ἐπιστήθην ἀντί ἐκείνου ποιήσας». 85 «καθ' οὓς μὲν ἀπάρθην, οὐκ ἔνοχος ἦν τοις νόροις».

§. 557. Ἐλκτικὴ ἐπαλλαγὴ ἐπιθετικ. προτάσ. μετὰ δευτερευούσης εἰς αὐτὴν ὑποκειμένης.

«Οταν ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. ἔχῃ προσλαθῆ παρ' ἐκυτῇ ἀλλην δευτερευούσην πρότασιν εἰς αὐτὴν ὑποκειμένην. η μετοχὴν ἀναπληροῦσσην αὐτήν, ἐπαλλάξσονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμφότεραι ἀλλήλαις, τοῦ ἀναφορικοῦ μὴ ἀκοίουμεντος τὴν σύνταξ. τῆς ἐπιθετικῆς προτάσ. ἀλλὰ τὴν τῆς ὑποκειμένης αὐτῇ διετερευούσης ητοι τὸ ἀναφορικ. ἀκριβέστεροι η η προσωπικὴ ἀταρρη. τῆς ὑποκειμένης διευτερευούσης. προτάσ. Θουκ. 5, 103 «μὴ βούλεσθε.. δημοιωθῆται τοῖς πολλοῖς, οἵς παρότε ἀνθρωποίως ἔτι σώζεσθαι.., ἐπὶ τὰς ἀρκεῖτες (ἔπιδικες) κακίστανται» = quibus quam licaret.. servari ἂντι qui, quam eis licaret. 6, 11 «ἀνόητον δ' ἐπὶ τοιούτους ιέναι, ὡς κρατήσας.. μὴ κατασχήσει τις» = οὓς, ἐπειδὴν αὐτοὺς κρατήσῃ, μὴ κατασχήσῃ τις. Ισορρ. 8, 44 «(αἰρούμενοι) ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἀπόλιθοις, τοὺς δὲ κυταρύδοις, οἵς ἐπόταν τις πλειόνα μισθὼν διδῷ, μετ' ἐκείνων ἐφ' ἡμῖς ἀκολουθήσουσιν» ἀντί, οἱ, διότεται τις αὐτοῖς .. διδῷ .., ἀκολουθήσουσιν. 12, 53

«συνέδη κυρίαν ἔκατέρχν γενέσθαι τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ θάλατταν, ἢν ὅποτεροι ἀν κατάσχωσιν, ὑπηκόους ἔχοντις τὰς πλεύστας τῶν πόλεων». Πλ. πολ. 466, α «ὅτι τοὺς φύλακας οὐκ εὑδαίμονας ποιοῦμεν, οὐδὲ ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῷ πολιτώρι, οὐδὲν ἔχοντα μ. σ. Stallb. Γοργ. 492, β «οἶς ἐξὸν ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν . . . δεσπότην ἐπαγγέλγοντο κτλ.» μ. σ. Stallb. Δημ. 9, 68 «πολλὰ ἂν εἰπεῖν ἔχοιεν Ὀλύμπιοι νῦν, ἢ τοτὲ εἰ προείδοτο, οὐκ ἂν ἀπώλοντο». (Ομοίαν τινὰ ἐπαλλαγὴν εἴδομεν ἀνωτέρῳ ἐπὶ τοῦ γάρ §. 544, 3). Καὶ τότε ἔτι εὑρηται ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη, δταν τὸ ἀκριφορίκ. ἀνήκη μόνον εἰς τὴν ἡγουμένην πρότασ. (τὸ ἡγουμένον) καὶ δὲν δύνηται νὰ συμπληρωθῇ ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. ὡς δεικτικόν. Πλ. Θεοί. 202, δ «ἄρ., ὁ Θ., νῦν οὗτω τῇδε τῇ ἡμέρᾳ εἰλήφαμεν, δ πάλαι καὶ πολλοὶ τῶν οφθῶν ζητοῦντες, πρὶν εὔρετιν, κατεγγίρσασιν»; » = ἔχομεν ἄρξας τώρα, ὁ Θ., ἀποκτήσῃ τοῦτο, δ πρὸ πολλοῦ καὶ πολλοὶ τῶν οφθῶν ζητοῦν, ωστε ἐγήρασσαν αὐτοῖς πρὶν ἢ τὸ εὑρώσαι; quod jam pridem permulti viri sapientes quaerentes. consenuerunt. Καὶ ἐν τῇ λατιν. γλώσσῃ εἶνε ἡ μὲν πρώτη τῶν μνησθεισῶν ἐπαλλαγὴν οὕτως εὐχρηστος ὡς καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ἡ τελευταίν οὕτως τούτων εἶνε εὐχρηστοτέρα ἢ ἐν τῇ Ἑλλην. 1).

Σημ. Περὶ ἄλλου τινὸς εἰδους ἐπαλλαγῆς ἡ συναίρεσις τῇς κυρίας προτάσ. μετὰ τῆς ἐπιθετικῆς Ιδ. §. 599, 2.

Χρῆσις τῶν ἐγκλίσ. ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσει.

§. 558. I. Ὁριστικὴ μετὰ ἢ ἄρεν τοῦ ἄρ.

1. Ἡ χρῆσις τῆς ὄριστικῆς (ἔνευ τοῦ ἄρ) ἐν τῇ Ἑλληνικῇ εἶνε πάντως τοιχύτη, οἷς καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ, διέρθροος οἵμως πάντως εἶνε τῆς ἐν τῇ λατιν. Ἔνψ ἡ λατιν. γλῶσσα ἐπὶ τὸ ἀκριβέστατον ἀφορᾷ εἰς τὴν λογικὴν σχέσ. τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῆς κυρ. προτάσ. καὶ τῆς ἐπιθετικ., καὶ ἐνῷκεντ ἔτι, δπου ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. ἐκρέρει αἰτίαν ἢ ἀποτέλεσμα ἢ σκιπόνη ἢ ἄλλον τινὰ ἀκριβέστερον προσδιορισμ. ἀντικειμένου τινος (προσώπου ἢ πράγμα.), μεταχειρίζεται ὑποτακτικήν, δι? ἡ; δηλοῖς τὴν ἐσωτερικὴν (λογικὴν) συνάρειαν τῆς δευτερευούσης προτάσ. μετὰ τῆς κυρίας, ἡ Ἑλληνικὴ ἀφορᾷ εἰς τὴν δευτερεύουσάν πρότασ. μᾶλλον καθ' ἔσωτήν, καὶ ἐπομένως ἐκφέρει ταύτην καθ' ὄριστικὴν ὡς ἀπλῆν δηλωτικὴν ἢ ἐξαγγελτικὴν πρότασ., μὴ λαμβάνουσαν ὑπ' ὅψει τὴν λογικὴν σχέσιν αὐτῆς πρᾶς τὴν κυρίαν πρότασ. Οὐδὲν ἡ τον οὕτως ἐν ταῖς ἀρνητικ. ἐπιθετικ. προτάσ. ἡ λογικὴ σχέσ. ὑποδη-

1) "Id. Kuhner εἰς Cic. Tusc. 1. 34, 84 κ. λατ. Γρ. §. 145, 10 u. 11.

λοῦται ώς τὸ πολὺ ἔν τισ περιπτώσεσι διὰ τοῦ ἀρνητικοῦμή. 1)

2. *Aitlar.* "Αρνητις εἰνε ἐνταῦθι τὸ οὐ κατὰ τὰ §. 512, 2, b). Σοφ. Φ. 250 «πῶς γάρ κάτοιδ', δν γ' εἰδὸν οὐδεπάποτε;» Ἡρδ. 1, 71 «θεοῖσιν ἔχω γάριν, οὐ οὐκ ἐπὶ νόνον ποιέουσι Πέρσησι στρατεύεσθαι ἐπὶ Λυδῶν». 1, 33 «ὅς.. ἐκέλευε». Θουκ. 4, 26 «οὓς φῶντο». 6, 68 «οἱ πάξεσμεν». Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 30 «τί ἡδὺ οἰσθα.., ἥτις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθυμίαν ἀναμένεις;» 2, 7, 13 «ὅς.. δίδως;». Πλ. Ἰππ. 1, 288, d «ὅς.. τολμᾶ». Περὶ τῶν οἰος, δοσος ἀντί, ὅτι τοιοῦτος, τοσοῦτος ἰδ. §. 551, 9. ἴδ. §. 563, 3, a).

3. *Ἀποτέλεσμα*, καὶ ιδίᾳ μετὰ τάξ, οὔτως, τοιοῦτος, τοσοῦτος, τηλικοῦτος. "Αρνητις καὶ ἐνταῦθι εἰνε τὸ οὐ ώς καὶ μετὰ τό, ὥστε σ. ὄριστική §. 586. Ἡρδ. 1, 87 «οὐδεὶς γάρ οὗτως ἀνόητος ἔστι, ὅτις πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται»=ώστε προτιμᾶ. Σοφ. Ἀντ. 220. Ἰσοκρ. 15, 56 «τοῦ κατηγόρου διεβάλλοντος, ὅτι τοιούτους γράφω λόγους, οὐ καὶ τὴν πόλιν βλάπτουσι καὶ τοὺς νεωτέρους διαφθείρουσι»=tales, qui σ. ὑποτακτ.=ώστε κ. τ. π. βλάπτ. κ. τ. νεωτ. κτλ. Ξεν. ἀν. 2, 5, 12 «τίς οὕτω μαίνεται, ὅστις οὐ βούλεται σοι φίλος εἶναι;» 7, 1, 28. Δημ. 1, 15 μ. σ. Bremi. 8, 44. (Ἐνίστε τίθεται τὸ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ, ὅταν τὸ ἀποτέλεσμα πρέπη νὰ δηλωθῇ καὶ ώς τι σκοπούμενον. Ἰσοκρ. 4, 89 «βουληθεὶς δὲ τοιοῦτον μνημεῖον καταλιπεῖν, δὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἔστιν.» Δημ. 19, 41). Συχνότετα κεῖται ὁ μέλλων τῆς ὄριστικ. μετὰ σημασ. τροπικ. (§. 387, 4). Σοφ. Οἰδ. κ. 1353 «κακούσας γ' ἐμοῦ τοιαῦθι ἢ τὸν τοῦδε οὐποτε εὐγρακεῖ βίον»=ώστε οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ τέρψωσι τὸν τοῦδε έτι. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 50 «οὐδεμία γάρ ἔστιν οὕτω καλὴ παραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθούς καθημερὸν ἀκούσαντας ἀγαθούς ποιήσει»=ώστε θὰ δυνηθῇ νὰ κάμῃ, quae faciat. Ἰσοκρ. 12, 6. Δημ. 54, 17 «θυμράζω.., εἴ τις ἔστι πρόφασις.., δι' οὐ.. δίκην οὐ δώσει». Λυσ. 29, 13 «τοῦτο φανερὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσεται, ὅτι οὐκ ἔστι τοσαῦτα κρήματα, ἢ δυμῖς, οὓς ἂν λαμβάνητε ἀδικοῦντας, ἀποτελέσει τιμωρεῖσθαι».

4. *Tὸν σκοπόν.* "Αρνητις ἐνταῦθι εἰνε τὸ μὴ κατὰ τὰ ἐν §. 512, 4, b). Συνήθως τίθεται ὁ μέλλων τῆς ὄριστικ. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 14 «οὐπλακτῶνται, οἵς ἀμνοῦται τοὺς ἀδικοῦντας», (δὲ ἐνεστῶς ἔχει τὴν ἐν §. 382, 6 μνημεῖσαν σημασ.). Θουκ. 3, 16 «ναυτικὸν παρεσκευάζον, οὕτι πεμψόνται ἐς τὴν Λέσβον». Ξεν. Κύρ. 5, 2, 3 «(ἐκέλευσε) πέμψι.., οἰτικες ἀπαγγελοῦσιν». Ἰσοκρ. 4, 189 «τοῖς μεγάλῃ ὑπισχγούμενοις οὐ πρέπει.. τοιαῦτα λέγειν, ἔξ ὡρ δ βίος μηδὲν ἐπιμάσει τῶν πεισθέντων κτλ.». 11, 49. "Ιδ. §. 563, 3, b). Πλείσιν πρᾶγμα. ίδ. §. 387, 4.

1) "Id. Bäumelein Untersuchungen über d. Grich. Mod. σ. 91. Aken Grundzüge der Lehre von Temp. u. Mod. κεφ. 25. 29.

5. *Δήλωσιν οὐσιωδῶν προσδιορισμῶν.* "Αργησις εἶνε κανονικῶν τὸ μὴ κατὰ τὰ ἐν §. 512, 4 περὶ τὸ τέλ. Εὔρ. Ἰππ. 921 «δεινὸν σοφιστὴν εἰπας, δότις εὖ φρονεῖν τοὺς μὴ φρονοῦντας δύνατός ἐστιν χάνγκατσκι» = qui possit. Πλ. Ἰππ. 1. 291, d. «ζητεῖν μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι τὸ καλὸν ἀποκρίνασθαι, θειδέποτε αἰσχύλον μηδημοῦ μηδὲν φαρεῖται». Φιλ. 88, d «δέουμεν .. ἔλλον τινὸς λόγου, δέ με πείτε». Πλείονα πρόγρ. ίδ. §. 512, 4 περὶ τὸ τέλ.

6. Καὶ μετὰ ἀργησιν οἱ "Ελληνες γρῶνται τῷ ὄφιστικῷ, ἐνῷ ἡ λατινικὴ γρῆται τῷ ὑποτακτικῷ. Καὶ ἐνταῦθι συνάθηται σφρηγτικής εἶνε πὸ μὴ, ἐκτὸς ἐν τῷ φρέσ. οὐδεὶς ἔστιν, δότις οὐδεὶς δότις (εἴ §. 512, 2, b). Πλ. Μέν. 92, e «οὐδεὶς ἔστιν, δέ οὐ βελτίω κατὸν ποιησεῖν» = nemo, qui non .. facturus sit. Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 26 «οὐδεὶς ἡν, δότις οὐκ ὄψετο» = nemo, qui non putaret. Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 8 «οὐδεπεπώποτε κατὸν οὗτον εἶτα οὕτ' ἐποίησε οὐδέτερ, ἐρ' ὁ γραχύνθη» = neque dixi neque feci quicquam, cuius eum pudenter. Ἑλλ. 6.1, 5 «παρ' ἐμοὶ οὐδεὶς μισθοφορεῖ. δότις μὴ ικανός ἔστιν ἵστη ποιεῖν ἐμοῖ» = nemo, qui non possit. 7. 4, 37 «οὐδεὶς οὐδεὶς ὀργίζετο, δότις μὴ φέτο ἀπολεῖται».

7. 'Ως ή λατινικὴ οὕτω καὶ ή ἑλληνικὴ μεταγειρίζεται τὴν ὄφιστικὴν ἐν ἐπιθετικ. προτάπ. τοικύταις, αἵτινες εἰσηγοῦνται διὰ τῶν ἀρφτῶν. ἀναρροφικ. ἀντωνυμ. οἷον τῶν, δότις = quisquis: δότις δὴ=quicunque. δότις δήποτε (παρὰ Δημοσθ. δὲ καὶ τοὺς μ.τγν. δότις δή ποτ' οὐρ) δότις δή δόσοοιν = quantuscunque. ὀπόσος δόποσοσοῦν κτλ., δι' ὃν ἐκρέρεται ή ἔννοιας ἀδριστος καὶ γενική, κακθότι διὰ τούτων ή ἐπιθετικ. προσδιορισμὸς δηλοῦται ὡς δότιας ὑπέργων, εἰ καὶ τῷ λέγοντι ἔγνωστος εἶνε ή ιδιότης κατοι, ἐπειδὴ ή ἔννοιας τῆς καθολικότητος ή ἀρρεστίκ; ἀρκούντως δηλοῦται διὰ τῶν ἀντωνυμ. τούτων. ίδ. §. 559, σημ. 1. Ηρδ. 6, 12 «δοσικήνην δοποεῖναι, ητοι δόται» = οἰκδήποτε Ήλ. ἡνε, qualiscunque erit. 7. 16, 3 «οὐ γάρ δὴ εἰς τοιοῦτο γε εὑνθείν; ἀνήκει τοῦτο, δὲ τι δὴ κατέτι, τὸ ἐπιρχινόμενόν τοι ἐν τῷ ὅπνῳ, οὔτε δόξει, ἐμὲ δόῶν, σὲ εἰνκιν». Ξεν. Ἀν. 6. 5, 6 «ἔχεπτον, δόποσοντις ἐπελάρητον ή στρατιών». Εὔρ. Ὁρ. 418 «δουλεύουσιν θεοῖς, δὲ τι ποτ' εἰσιν οἱ θεοί». Οὕτω καὶ τὰ ἐν §. 562, 1 ἀναρρεόμενα πρόγρ.: οἷον ἥγγειλας οἱ ἥγγειλας = ἥγγειλας οἰκδήποτε ἡδύνατο νῦν ἀναγγείλης.

Σημ. 1. Ή ἐπιθετικ. πρόταπ. καθ' ὄφισται. δύναται νῦν ἐκρρίζει καὶ ὑπόθεσιν, τότε ἀρνεῖται: εἰν τὸ μὴ κατὰ τὰ ἐν §. 512, 4, b, δ). Πλ. ἀπολ. 21, d «ἢ μὴ οἴδα, οὐδὲ οἴμαι: οἴδεντας» = εἰ τινὰ μὴ οἴδα. Φοργ. 522, e. Φιλ. 65, a «δοκεῖ, ὅ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιούτων, μηδὲ μετέχει αὐτῶν, οὐδὲ καὶ ζῆν εἰναι ζῆν» = ή τινὶ μηδέν κτλ.

8. 'Ο μέλλων τῆς ὄφιστικ., παρ' Όμρ. συγγάλ μὲν μετὰ τοῦ κεδ(ν), σπανίως δὲ μετὰ τοῦ ἀν, τίθεται ὡς καὶ ἐν τῷ κυρίκ προτάπ., ίδ. §. 392 a, 1. A, 175 «πάρ' ἐμοιγε καὶ ἔλλοι, οἱ κέ-

με τιμήσουσιν. = σύτινες δοκιμάζαντες; θώ μὲ τιμήσωσι. B, 229 «ἡ ἔτι καὶ γρυποῦ ἐπιδείσαι, διὸ κέ τις εἶσαι Τρώων.. υἱος ἀποικη, ὃς κερ ἐγὼ δῆσκε ἀγάρω» = διὸ κέ τις εἶσαι υἱος ἀποικη, ἐκν αὐτὸν ἀγάρω. I, 155. 297. K, 44. 282. M, 226. X, 71. Ψ, 675. ι, 432 «τί κακῶν [μείρετε τούτων, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἡς κερ Ἀπαντας; ἡ σὺς ἡὲ λόγους ποιήσεται ἡὲ λέοντας; » δῆλ. εἰς καταβήσομενο. I, 167 «τούς (=οὖς) διὸ ἐγὼν ἐπιθύμοφαι, οἵ δὲ πιθέσθων». Περὶ τῆς ἀγριερότον γρήσεως τοῦ ἐνεστῶτ. τῆς δραστικ. σὺν κέ(ν), ἀρ ἰδ. § 392 a, 2.

9. Οἱ ιστορικοὶ χρέοι τῆς ἀριστικ. μετὰ τοῦ ἀρ (κέν) τίθενται ἀπαρτιλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῇ κυρίῃ προτάσ. καὶ δὴ a) περί τινος, διπερ ὑπό τινας περιπτώσεις ἡ σχέσεις θώ συνέβαινε τὸ id. §. 392 a, 4· b) περί τινος, διπερ ἥδορατο μὲν τὰ συμβῆ ὑπό τινα πεπθεσιν, δὲν συνέβη ὅμως, διπετεῖται ἡ ἥπιθεσις, id. §§. 392 a, 6 ι. 572. 574: ε, 39 «πολλά, ὅστιν οὐδέποτε Τροίης ἐκήρατ' Ὄδυσσεύς, εἰπερ ἀπόμων ἥθε, λαχὼν ἡπὸ λαγίδος αἴσκν». ξ, 62 «ἡ γάρ τοῦτος θεοὶ κατὰ νόστον ἐδυσκαν, ὃς κερ ἔμ' ἐνδυκέως ἐρύλειν δῆλ. εἰ μὴ θεοὶ ἐδησκαν. i, 130 «(οὐδὲ) ἀρδεες νηῶν ἐνι τέκτονες;» οἴτι τε πολλὰ ἀνδρες; ἐπὶ ἀλλήλους νηωσίν περόωσι θάλασσαν, οἵ κέ σριν καὶ νηῶν ἐνκτυρέναι ἐκάμορτο». ι, 206. Εὔρ. M. 1339 «οὐκ ἔστιν ἄτοις τοῦτο ἀρ Ἑλληνίς γυνη ἔτλη» = quae sustinuissest hoc. II. Ηρωτ. 348, d «Ιπποκράτης παρ ἐψὲ ἀριστόμενος οἴτι πείσεται, ἀπερ ἀρ ἐπαθετ ἀλλιφ τῷ συγγενόμενος τῶν σοφιστῶν» = εἰ.. συνεγένετο. Καὶ διταν ἡ ἐπιθετικ. πρότκσ. ἀριστάζῃ ἀποτέλεσμα. II. ἡπολ. 38, d «λόγων.. ποιούτων, οἵ ἀρ δύνας ἐπεισα, εἰ ὧμην δεῖν ἀπαντα ποιεῖν καὶ λέγειν». Φιλ. 57, e «οὐτε τις; ζένος ἀριστεται γρόνου συγνοῦ ἐκείθεν, θετις ἀρ γάρ τοις σφές; τι ἀγγεῖλαι οἴος τ' ἣν περί τουτων. Λυκούργ. 39 «τίς δ' ἣν οὔτως.. μισθήναιος, θετις ἐδινηθη ἀρ ἀπαντον ἐκτόνων ὑπομενειν ιδεῖν» μ. σ. Maetzn. Αντιφ. 2 γ 5 «οὐδεῖς γάρ (δῆλ. ἔστιν), θετις τῶν παρόντων οἴτι ἀρ δικαιοθετεος.. ἣν». Δημ. 18, 43 «οὐ γάρ ἣν, δ.τι ἀρ ἐπαιεῖται». 24, 138 «οἴμαι γάρ τοιούτον οὐδὲν εἰναι, θετις ἀρ ἀπέσχεται». 33, 34.

Σημ. 2. «Οτι ἐν ἐπιθετικῇ προτάσ., ητις μέλοστι προτάτ, δηλούσῃς τὸ μὴ πραγματικόν, κείται καὶ ιστορικὸν χρέον δραστικ. καὶ τοῦ ἣν, τίθεται ιστορικὸς μόνον χρέον. τῇ δραστικ. ἀνευ τοῦ ἣν, εἰδομεν τι. §. 399, 6, a). Σπανίως; δὲ μόνον προστίθεται δὲ ἣν καὶ δὴ οἱ μόνον δταν ἡ δευτερεύουσα πρότασ. πρέπη τὰ ἐκτηριθῆ ὡς; κυρια ὡς; ἐν §. 399, σημ. 3 εἰδομεν, ἀλλὰ καὶ διταν διατηρεῖ μόνον τὴν δύναμην τῆς δευτερεύουσας;» οἴον Λημ. 19, 153 «εἰ γάρ ἣν (εργατ), ὡς ἡσαν τότε, Φωκεῖς σφι καὶ Πόλες; εἴχον (habebant), δικτενος μὲν οὐδὲν ἀν δημι εἰγεν ἀνατενασθαι φιθερόν, δι' ὅ τῶν δικαίων ἣν τι παρείδετε».

§. 559. Υποτακτική μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἄν.

1. Τὸ ἀγαφορικόν, ἐν τῷ κοινῇ γλώσσῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ ἀν (δε ἀν' ὅστις ἀν κ. τ. λ.), τίθεται καθ' ὑποτακτικά, ὅταν ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμός, εἰς τὸ μέλλον ἀνήκων, πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τι σκοπούμενος, σύναψις δὲ καὶ ὡς ὑποθετικόν, ἐκ περιστάσεων δηλ. ἐξαρτώμενος, διὸ τίθεται ἐπὶ καθολικῶν ἡ ἀριστωρῶν δηλώσεων καὶ ἐπὶ πολλάκις ἐπαραλαβαρομένων περιπτώσεων. "Ιδ. §§. 398, 2 κ. 399, 4. Πολλάκις δὲ ἡ τοιαῦτη ἐπιθετικὴ πρέπτασ. ἐκλαμβάνεται ὡς ὑποθετική μετὰ τοῦ ἔαν σ. ὑποτάκτη. (§. 575). Ἐν τῷ κυρίᾳ προτάσ. τίθεται γρόσος ἀρχικός ἡ ἔτερος ἕρμητικ. τύπος, ἔχων σηματ. χρόν. ἀρχιτικοῦ. "Αρνητος ἐν τῇ δευτερεύοντῃ προτάσ. εἶνε τὸ μῆ. Ήστι τῆς παραλείψεως τοῦ ἀν (καὶ) Ἡδ. §. 398, σημ. 2. α, 351 «τὴν γὰρ ἀουδῆν μᾶλλον ἐπικλείουσα ἀνθρώπων, ἡτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται», (ἡ ἀουδὴ οὐχὶ ὡρισμένη, ἀλλὰ γενικῶς ὡς ἀουδὴ τις, ἐάν δ' εἴχεν αὐτη τὴν ἰδιότητα τοῦ νέου θὲ καὶ τοῦ = ἔαν.. ἀμφιπέληται, σι καὶ φαεινοπε). Ε, 407 «οὐδὲ δημιουρός, δε ἀθανάτοις μάχηται» (=δεῖν εἶνε μακρόδιός τις, ἔαν.. μάχ.). λ, 428 «ὦδὲ οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός, ἡτις δὲ τοικῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται». α, 415 «οὕτε θεοπροπίνει ἐπάγζουμι, ἥτιστα μάτηρ, ἐδὲ μέγαρον καζέστεσσα θεοπρόπον, ἐξερέπτει.» Ο, 492 «φέτα δ' ἀρίγνωτος Διός ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή, ἡμὲν δτοῖσιν κῦδος ὑπέρτερον ἔργυναλιξῆ, ἢδ' δτινας μιρύθη τε καὶ οὐκ ἔθελησιν ἀμύνειν». η, 74 «οἰστίν τ' εὖ φρονέσσος καὶ ἀνδράσι νείκειν λύει» μετ' ἐπαλλαγῆς δέ = ἔαν τισιν ἀνδράσιν εὖ φρονέσσοι, καὶ τούτοις ν. λ. μ, 40. υ, 335 «σῆτη τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον γῆμασθ', ὅστις ὅμιστος ἀνὴρ καὶ πλειστα πόργησιν» = ἔαν τις ἄρ. ἀν. ἡ καὶ πλ. πόργησιν. Ι, 117 «ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἔστιν ἀνήρ, ὅτι τε Ζεὺς καὶ φιλήση» = ἔαν τοῦτον Ζ. κ. φ. ΙΙ, 386. Ήστι τοῦ δε σ. ὑποτάκτη. ἀναρροφικῶς πρὸς χρόν. ἀρίστον ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. Ἡδ. Α, 218. I, 509. υ, 327. μ, 66, Ἡδ. §. 386, 7. Θουκ. 2, 62 «καταρρόνησις δὲ (ἐγγίγνεται), δε ἀν καὶ γνώμη πιστείη, τῶν ἐναντίων προέχειν». Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 5 «τοῖς μὲν λαμβάνοντοις ἀργύριον ἀναγκαῖν ἔστι ἀπεργάζεσθαι τοῦτο, ἐφ ὃ ἂν μισθίον λαμβάνωσιν, ἐμοὶ δὲ μὴ λαμβάνοντι οὐκ ἀνάγκη διαλέγεσθαι, ὃ ἂν μὴ βούλωμαι» = ἔαν μὴ βούλ. ἐλλ. 2. 3, 51 «νομῆσθαι προστάτου ἔργον εἶναι οἶσον δεῖ, δε ἀν ὅρῶν τοὺς φίλους ἐξαπτωμένους μὴ ἐπιτρέπη». Κύρ. 3. 1, 20 «οἱδε ἀν βελτίους τινές ἔχωτῶν ἡγήσονται, τούτοις πολλάκις καὶ ἀνευ ἀνάγκης ἔθέλουσι πείθεσθαι». 1. 1, 2 «ξιθρῶποι ἐπὶ οὐδένες μᾶλλον συνίστανται ἡ ἐπὶ τούτους, οἵδε ἀν αἰσθωται ἀργεῖν αὐτῶν ἐπιγειροῦνται». 7. 5, 85 «οἵδε ἀν ὅρῶ τὰ καὶ τέχναις ἐπιτηδεύονται, τούτους τιμήσω». Ηλ. πολ. 402.

δ «ὅτου ἀρ ἔνυμπιπτη ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ήθη ἐνόντα καὶ ἐν τῷ εἴδει ὄμοιογοῦντα ἔκεινοις καὶ ἔνυμφωνοῦντα, . . . τοῦτ' ἀν εἴη κάλιστον θέαμα». - Ἐπὶ δοριστῶν δηλώσεων τῆς ποιώτητος ἡ τοῦ μεγέθους. Ἡρδ. 1, 29 «δρκίοισι μεγάλοισι κατείχοντο Ἀθηναῖοι δέκα ἔτες γρήσεσθαι νόμοισι, τοὺς ἀρ σφι Σόλων θῆται» = quoscunque. Οὔτω καὶ 6, 139 «ἡ Πυθίη σφέκς ἐκέλευε Ἀθηναῖοισι δίκας διδόναι ταύτας, τὰς ἀρ αὐτοῖς Ἀθηναῖοις δικάσωσι». Περὶ τῆς ὑποτακτικ. μετὰ χρήσον παρῳχημ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. Ιδ. §. 399, 3. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 5 «ὅποιοι τινες ἀρ οἱ προστάται ὅσι, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς ὡς; ἐπὶ τὸ πολὺ γίγνονται». Πλ. Λάζ. 191, α «ἀνδρεῖς που οὗτος, δε ἀρ ἐν τᾶξι μένων μάχηται τοὺς πολεμίοις». - Ἐπὶ δοριστοῦ συχρήσις ἐπαραλλήψεως. Β, 391 «θυ δέ κ' ἐγών ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα ροήσω μιμνάζειν παρὰ νησὶ κορωνίσιν, οὗ οἱ ἐπειτα δρκίοις ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἥδ' οἰωνούς» = δισκίς θά νοήσω τινά. Ο, 348. τ, 332 «ἀρ δ' ἀν ἀμύμων κύτος ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῆ, τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ κεῖνοι φρέσουσιν». Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 29 «ὅρῃς; δὲ καὶ τῶν πόλεων ὅτι δύαι ἀν γνοήσασαι τὴν ἐκυτῶν δύναμιν χρείτοις πολεμήσωσιν, αἱ μὲν ἀνάσταται γίγνονται, αἱ δ' ἐξ ἐλευθέρων δοῦλαι». Κύρ. 1. 2, 6 «οὐδὲ δ' ἀν γρῶσι τούτων τι ἀδικοῦνται, τιμωροῦνται».

Σημ. 1. «Ἡ ἔννοια τῆς δοριστίας διὰ τῆς ὅς σ. ὑποτακτικ. δηλουμένης εἴνει διάφορος τῆς δοριστίας τῆς διὰ τῶν δοριστῶν ἀντωνυμ.» οἷον ὅστις, διόσσος κτλ. μεθ' ὅριστικ. (§. 558, 7). «Ἐν μὲν τῇ τελευταίᾳ ταῦτη περιπτώσει ἡ δοριστία κείται πάντοτε ἐν τῷ ἀντικειμένῳ (προσώπῳ ἢ πράγμα), ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἐν τῷ βῆματι (κατηγορήματι). «Οταν δύως ἡ δοριστία πρέπη νὰ δηλωθῇ καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους, τότε κείνται αἱ ὅστις, ὁποῖος κτλ. σ. ἀν καὶ ὑποτακτικ.

2. «Ἡ παρ' Ὁμρ. χρῆσις τῆς ὑποτακτ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ κέ (. 394, 2 κ. 3), ἀντὶ τοῦ μέλλοντος, ἀπκντῆ καὶ ἐν ταῖς ἐπιθετικ. προτάσ. Φ, 103 «αὖν δίονυς ἔσθι, ὅστις, θάνατον γύρη». 127. Ψ, 345 «οὐκ ἔσθι, ὃς κε σ' ἐλῆσης μετάλμενος οὐδὲ παρέλθῃ». Θ, 353 «ῳ πόποι, . . . οὐκέτι νῷι ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθι» ὑστέτιόν περ ; οὐ κερ δὴ κακὸν οἴτον ἀναπλήσαντες; ὅλωται» = οἵτινες, ἐὰν δὲν φροντίσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν, θά καταστρεφῶσι. Β, 360 «οὐτοις ἀπόδηλητον ἔποις ἐσσεται, ὅττι κενεῖπω». Β, 365. Η, 171. α, 158. Ε, 43. 161. δ, 756. Ζ, 202. θ, 549. λ, 135.

Σημ. 2. «Οτι δὲ ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοῦ δ; καὶ μάλιστα ἄνευ τοῦ ἀν τίθεται παρ' Ὁμρ. ἐν ταῖς παρομοιώσεσιν ἴδομεν ἐν §. 399, 5. Περὶ τῆς ὑποτακτικῆς; ἐπὶ ἀμφιβόλων ἱρωτήσ. Ιδ. §. 394, 5.

3. «Ἡ δὲ σ. ὑποτακτ., ἐπὶ τοῦ σκοποῦ, σπανίως εὑρηται ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ, ἐπειδὴ ἀντὶ ταύτης τίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δ μέλλων τῆς δοριστικ., Ιδ. §. 387, 4. Ἡ χρῆσις αὕτη εἴνε ὡς τὸ

ΜΕΓ ΓΡΑΜΜ. ΕΔΔ. ΓΑΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΠ. 71

πολὺς ἴδια τῇ ὁμηρικ. γλώσσ., ητις προστίθησι κανονικῶν; εἰς τὸ ἀνχροίκ. τὸ χέρ. I, 165 «*αλητοὺς δὲ τύνομεν, οὐ κε ἐλθωσ' ἐς κλισίν.. Ἀγιλῆος*». Β, 213 «*ἀλλ' ἄγε μοι δότε.. εἴκοσ' ἑταῖρους, οὐ κέ μοι ἔνθι καὶ ἔνθι διαπρήσσωσας κέλευθον*». Α, 64. Δ, 191. δ, 29. ζ, 37. η, 288, ο, 311. ρ, 385. τ, 403. "Ανευ τοῦ χέρ. Γ, 287. σ, 335. Θουκ. 7, 25 «*κατὰ τὸν νεῶν* (τὸν νεῶν) μίκης Πελοπόννησον ὡχετο πρόσθεις ἄγουστα, οὔπερ τὰ σφέτερα γράσσωσι, ὅτι ἐν ἐλπίσιν εἰσί, καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐπιτρέρωσι γίγνεσθαι» (οὗτω πάντες σχεδὸν οἱ καθ. μόνον δ' ὁ Vat Ηέχει ὅπως, ὁ Aug. γράσσοντος ἰδ. Popp.). (Περὶ τοῦ παρὸς II). Μέν. 89, ε ἰδ. §. 561, 2, d. Τὰ πρόδημ. δῆμοις οίον Ἀνδρ. 3, 16 «*εἰ δὲ μάτις, δι? δι? μάτις, δι? δι? μάτις, δι? δι? δι? πελεμήσωμεν, πῶς οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην ποιητέον ἡμῖν;* » Ισοκρ. 4, 44 «*έκατέρους ἔχειν, ἐφ' οἷς φιλοτιμηθῶσιν*» θάνάτους εἰς τὴν §. 394, 5.)

§. 560. Εὐκτικὴ μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἀν.

1. Τὸ ἀραραπικὸν ἀνευ τοῦ ἀν συντίθεται σὺν εὐκτικῇ καὶ μάλιστα πρῶτον μὲν ἐν τῇ αὐτῇ σηματ., ἐν οἷς τίθεται μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὑποτακτικῆς (§. 559, 1), πλὴν *ιστορικοῦ χρόνου* ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ὄντος, καὶ λοιπὸν ἐπὶ μηλώσεων καθολικῶν ἢ ἀρριστῶν καὶ ἐπὶ πολλάκις ἐπαραλυμβαρομέτρων περιπτώσεων §§. 398. 399. Ή τοιάτη δὲ ἐπιθετικὴ πρότασ. δύναται γὰρ ἐκτητ. όρῃ καὶ ως πρότασ. ὑποθετικὴ μετὰ τοῦ εἰ σ. εὐκτ. [§. 576, c. 6], διὸ καὶ ἐνταῦθα ἀρνητ. εἰνε τὸ μῆ. Ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. κείται κανονικῶς ὁ παρατατικὸς ἢ καὶ τύπος ἐπαραλυτικοῦ ἀρριστον. Ε, 301 «*πρόσθε δὲ οἱ δέρη τ' ἔχεις καὶ ἀσπίδες.., τὸν κτάμενοι μεμυκώς, οἵστις τοῦγε ἄντιος ἐλθεῖν =ει.. ἔλθοι.* (Α)) ἢ καὶ «*δέρου ἔχει τὸν κτάμενοι μεμυκώς, οἵστις ἔν.. ἔνθη.*») Κ, 489 «*ἄρτιτα Τυδείδης; ξορι πλήξεις παρκστάς, τὸν δὲ Ὀδυσσεὺς μετέπιθε λαζῶν ποδὸς ἐξερέσασκεν.*» Β, 188 «*ἄρτιτα μὲν βασιλῆς καὶ ἔξογον ἄνδρες αὐχεῖν, τὸν δὲ ἄγκνον; ἐπέεστιν ἐργάτισσας παρκστάς.*» 198 «*οὐ, δι? καὶ δήμου τ' ἄνδρες ἵδαι, βούιντά τι ἐφείροι, τὸν σκήπτρῳ ἐλάσσασκεν.*» ρ, 421. Μ, 268 «*πάντοτε φοιτάτην, μένος διτρυνοτες Ἀγκιστῶν ἄλλους μειδυγίους, ἄλλους στερεούς, ἐπεεστῶν τεικερ, ὄντιτα πάγγυο μάχης μεθιέντων ἴδοιεν.*» Ο, 743 «*οἵστις δὲ Τεώων καίλης; ἐπὶ νησὶ φέροιτο.., τὸν δὲ Αἴλας οὐτασκεν.*» Σωρ. Τρ. 906 «*κλάτε δ', δρυγάνων ὅτους φάνασσειν =ῆσκας; οὐδὲς φάνεται δρυγάνου τινός.*» Θουκ. 2, 67 «*πάντας.. οἱ Λακεδαιμόνοι, διορεις λαβειεν.., διέρθειρον.*» 7, 29 «*πάντας ἔζητις; οὐτε ἔτιτέρων, καὶ πειδεῖς καὶ γρυπαῖς; ἔτεινοντο.*» 8, 66 «*έθοο.λεον δὲ οὐδέν, διτι μη τοῖς ἔνεστατοι δοκεῖτο.*» Ξεν. ἀν. 1, 9, 20 «*φίλους γε μὴν διορεις πουσματο καὶ εὖνους γρειη ἔν-*

τας καὶ ίκανους κρίνει συνεργοὺς εἰναι, διτι τυγχάροι βουλόμενοι κατεργάζεσθαι, ὄμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέσθαι θεραπεύειν». 1. 1, 5. 2. 5, 32. 2. 6, 13. Κύρ. 3. 3, 67 «ἰκετεύοντο (ἱστορικ. ἐνεστ.), ὅτῳ ἐτυγχάροιεν, μηδέγειν». Τέρ. 7, 11 «πῶς... οὕτε σὺ οὕτε ἄλλος μὲν δὴ οὐδεὶς πώποτε ἔκων εἶναι τυραννίδας ἀρέτο, διπερ ἀπαξή κτήσαιτο;» Κύρ. 1. 3, 8 «ὁ Σάλλης ἐτίγχαρε τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυχίους καὶ ἀποκωλύειν, οὐδὲ μὴ κατέρρεις κύτῳ δοκοίη εἶναι προσάγειν». 1. 4, 3 «οὕτα αὐτὸς δῆλος ἔφωτῷτο, διὰ τὸ ἀγγίνους εἶναι ταχὺ ἀπεκρίνατο» (ποικίλλ., ἀπεκρίνετο). Δημ. 22, 52 «τότε... οὐδεὶς ἐστιν ὅστις (=οὐδεὶς) ἀπεστερεῖτο τοῦ σωθῆναι, ὅστις ἔκυτον οἴκου κρέψειεν». 54, 4 «ἡν οὖν δειπνοποιεῖται τοῖς ἄλλοις ὥραν συμβαίνει, ταύτην δὲ ἡδη ἐπερώνουν οὗτοι», περὶ τοῦ ἄρ εν τῇ κυρ. προτάσ. ίδ. §. 392 α, 5.

Σημ. 1. Περὶ τοῦ δις ἀν ο. ὑποτακτ. ἐπὶ δορίστου ἵπανταλήψεως ίδ. §. 594, σημ. 4 περὶ τῇ εἰκότα: Εἰπὶ ἀμφιβόλου ἐρωτήσ. μετὰ περιχημάνων ίδ. §. 395, 1.

2. Πρὸς τὴν ἐν §. 559, 2 μνημονευθεῖσαν δημητικ. χρῆσιν τῆς ὑποτακτικ. ἐν τῇ ἐπιθετ. προτάσ., ἀρχιτικοῦ χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ, ἀναλογεῖτ ἡ ἐπ' ἴσης δημητική χρῆσις τῆς εὐκτικ., ιστορικ. χρήσους ἡγουμένου. Β, 687 «οὐ γάρ ἔηρ, δοτις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγῆσαιτο» = non erat, qui ducturus esset, δοτις ἡδύνατο νὰ δδηγήσῃ. [Τὸ δέ, «οὐδὲ ἐστιν, δοτις (κε). . ἡγῆσαιται»=non est, qui ducturus sit, δοτις θὰ δδηγήσῃ]. Ε, 303 «ὁ δὲ γερμαζόν λίθες χειρὶ Τυδείδης, μέγχε ἔργον, θ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέρουσεν=τὴν δημιάν πέτραν καὶ δύο ἄνδρες δὲν ἡδύναντο νὰ φέρωσι, quod. laturi essent. |Πλὴν «χειραζόν λαμβάρει, δ (κε).. φέρωσιν» =ην.. θὰ φέρωσι, quod.. laturi sint.] ε, 240 «δένδρεα μακρὰ πεγύκει, .. πεικνύλα, τὰ οἱ πλάωσις ἐλαφρῶς» = ἡ ἐλαφρῶς θὰ ἐπλεον. (ἀλλὰ «δένδρα πέγυκε, τὰ οἱ πλάωσι»=ξ.. θὰ πλέωται.) (Ἐν τῇ ἀττικῇ γλώσσῃ, εἰς ἡν ἀγρωστος εἶνε καὶ ἡ μνημονευθεῖσα ἡδη χρῆσ. τῆς ὑποτακτικ., φαίνεται ἀγρωστος ἡ χρῆσ. τῆς εὐκτικ. Διότι: ἐν τοῖς πρόδημ., ἐν οἷς, παρεχομένου χρον. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. θντος, εὑρηται ἡ δις, δοτις σ. εὐκτικῇ ἀνευ τοῦ ἄρ, ἐκφέρεται ὡς καὶ μετὰ ἀρχιτικ. χρόνον (ιδ. ἀριθ. 4) καθαρὰ πιθανότης, ίδ. §. 399, 7, ὅτε συχνότερον τίθεται εὐκτικῇ σ. ἄρ).

3. Ἐπὶ τοῦ σκοποῦ σπανίως εὑρηται ἡ εὐκτικὴ μετὰ ιστορικ. χρόνον ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. καθὼς καὶ ἡ ὑποτακτικῇ μετὰ ἀρχιτικόν, ἐπειδὴ καὶ ἐνταῦθι τίθεται συνήθως ἀντ' αὐτῆς ὁ μέλλων τῆς δορίστηκ. ίδ. §. 387, 4. ο, 458 «καὶ τότ' ἂρ' ἄγγελον ἥκαρ, δις ἀγγελεῖς γυναικίν.

4. Τίθεται δεῖντερον τὸ ἀραγορικ. ἀκευ τοῦ ἄρ χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὅψει ἡ χρονικὴ ἄγεσ. τῆς κυρ. προτάσ., δοταν ὁ ἐπι-

θετικ. προσδιορισμ. πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς ἀπλῶς προσποτιθέμενος, εἰκαζόμενος, ἐκλαμβανόμενος, πιθανός. Ἰδ. §. 399, 7. Ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. ἐκλαμβάνεται τότε πολλάκις ὡς ἀλεθαῖα τις καὶ ἀμφιβολὸς ὑπόθεσις (= εἰ σ. εὐθετικῇ §. 576), ἢ ἀποτελεῖ μέλος προτάσεως ὑπερκειμένης εὐχῆγη σημανιόστις. (§. 399, 6, b, -a) X, 348 «ὦσύκ ἔσθ», δὲ σῆ; γε κύνας κερδῆ; ἀπαλλάκου=ὅτις ἦθελεν ἀποκρούσει. τ. 511 κοίται ταχ' ἔστεται ἕδεος ὥρη, ὅτια γ' ὑπνος ἔλοι = δυοῖον ἦθελεν καταλάξει ὅπν. P, 631 «(Τρώων) πάντων βέλεος ἀπτεται, ὅτις ἀρεψῃ, ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός» = δῶλων τῶν Τρ. τὰ βέλη ἐπιτυγχάνουσι, δοτισθήποτε ἔκεινων ἦθελεν ἔψει. Ψ, 494 «ἄλλῳ νεμεσθον (παρατητικ.), ὅτις τοικαῦτά γε φέλοι». ζ, 286 «καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἵτις τοικαῦτά γε φέλοι, ἦτ'. . . ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφαδίου γάχιμον ἐλθεῖν = ἐχν μίσγηται §. 559, 1. Οὕτω καὶ Θεόγνις 689 «οὐ γρὴ ποιμαίνειν, δὲ τι μὴ ποιμαντέον εἴη, οὐδὲ ἔρδειν, ὅτι μὴ λάϊν ἢ τελέσου» = ἐχν τ. . . ἡ. Σοφ. Οἰδ. τ. 315 «ἄνδρος δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔργοις τε καὶ δύραιτο κάλλιστος; πόνος» = τὸ νὰ ὠφελῇ καὶ μὲ ὅτι ἦθελεν ἔχει καὶ θὰ ἥδυνατο εἶνε ἀρίστη ἐργασία ἀνδρός. Ἀντ. 666 «ἄλλο ὅτι πόλις στήσει, τοῦδε γρὴ κλύειν» = εἴ τινα πόλ. στήσεις)=θν ἢ πόλ. ἦθελεν ἔκλεζει ἀφροντα. Ασφ. θεσμ. 872 «τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν, δωμάτων ἔχει κράτος, ὅτις ξένους δέξαιτο» = ὅστις ἦθελεν ὑποδεχθῆ. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 19 «τοῦ μὲν αὐτὸν λέγειν, ἀ μὴ σαρῷς εἰδείη, φείδεσθι δεῖ» = πρέπει μὲν αὐτὸς νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃ, ὅτα δὲν ἦθελεν εἰξένεσι καλῶς. 1, 6, 3. Αἰσχλ. Πλ. 292 «οὐκ ἔστιν, ὅτῳ μείζονα μοῖραν τείμασι ἢ σοί». γορη. 170. Σοφ. Οἰδ. κ. 1172 «καὶ τίς ποτ' ἔστιν, ὃς γ' ἐγὼ γέλαιμι τι;» Ηλ. Εὐθύδ. 292, ε «τίς ποτ' ἔστιν ἢ ἐπιστήμη ἔκεινη, ἢ ἡμᾶς εὐδαίμονας; παικνίσεις» = ὅτις ἥδυνατο νὰ μᾶς κάμη κτλ. Ἰδ. §. 399, 7. - b) ς, 47 «ώς ἀπόλυτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοικαῦτά γε φέλοι». Ζ, 521 «οὐκ ἂν τις τοι ἀνήρ, δε ἐνκαίσιμος εἴη, ἔργον ἀτιμήσει μάχην». Ξεν. συμ. 8, 17 «τίς μισεῖν δύρατ' θν, ὃρ' οὐ εἰδείη καλός τε καὶ ἀγαθός; νομίζόμενος;» Ηλείονα περδρ. τῆς τοικαῦτης ἐρέλξεως ἢ ἀφομοιώσεως τῶν ἐγκλίσεων Ἰδ. ἐν §. 399, 6, b). (Ἐν Εὔρ. δύως Μ, 659 γορ. «ἄγριοτος; ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι μὴ φίλους τιμῆνος = hic enim chorus lequitur definite, quippe Iasonem cogitans» = διότι ἐνταῦθι ὁ χορὸς δημιεῖ δριτικῶς, ἐπειδὴ σκέπτεται περὶ τοῦ Ἰάσ. Schaefer in Demosth. appar. τ. 1. σ. 430.) Καὶ δύως κι τοικαῦται κατ' εὐκτικ. ἐπιθετικὴ προτάσ. ἐκλαμβάνονται πολλάκις προτάσ. ὑποθετικὴ = εἰ σ. εὐκτικῇ §. 576, ἀρνητις ἐπομένως εἶνε τότε ὁ μῆ. οἰον λ, 490 «βουλούμην κ' ἐπάρσουρος ἐὼν θητευμένεν ἄλλω ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίστος πολὺς εἴη» = εἰ μὴ αὐτῷ.. εἴη.

5. Ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. δύναται νὰ περιέχῃ καὶ εὐχῆγ. δ, 699 «ἄλλα πολύ.., ἀργκλεώτερον ἄλλο μηνηστήρες φράζονται, δ

μὴ τελέσειε Κρονίων». Σοφ. Τρ. 1039 «ἀκοῦ δ' ἄχος, φύ μ' ἔχόλωσεν σὰ μήτηρ ἀθεος, τὰρ ὁδὸς ἐπίδομι πεσοῦσαν». Φιλ. 509 «πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἀθλ', δύσα μηδεὶς τῶν ἔμων τέχναι φίλων». 275. Ξεν. ἀν. 3. 2, 3 «οἰσομαῖς ἂν ἡμᾶς τοικύτω παθεῖν, οἴλα τοὺς ἐγγέρους οἱ θεοὶ ποιήσειαν» = quae utinam dii in hostium capita vertant. Δημ. 18, 290 «τί οὖν.. λέγεις, ἢ σοὶ καὶ τοῖς; σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κεραλήν; » ¹⁾ Id. §. 561, 2, d.

Σημ. 2. Ἐνίσταται ἡ εὐκτική (ἄντοι τοῦ ἀν) πρὸς τὴν διποτακτικήν μετὰ τοῦ ἀν. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10 «δοκεῖ γάρ μοι, ἔφη, πάντας μέν, οὓς ἂν τις βούληται ἀγαθούς συνεργούς ποιεῖσθαι ὅποιουτινοσοῦν πράγματος, οἵδιον εἶναι εὖ τε λέγοντα καὶ εὖ ποιοῦντα παρορμῆν μᾶλλον ἡ λυπούστα καὶ ἀναγκάζοντα: οὓς δὲ δὴ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἥργον ποιήσασθαι τις βούλοιτο συνεργούς προθύμους, τούτους παντάπασιν ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαθοῖς θηρατίον εἶναι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις». Ἀμφιδεραι αἱ προτάσ. ἐκφράζουσιν ἔννοιαν γενικήν, η πρώτη ὅμως παρίστασι τὴν ἰδέαν τοῦ Κύρου ὡς γνῶμην διποτακτικῶν δρθίων, η δὲ δευτέρα ὡς ἀπλῶς ἰδέαν διποτακτικῶν εἰκόνην, διὸ τοῦτο ἐξάρτεται ἐντονωτέρων διὰ τοῦ ἔμοιγε δοκεῖ. Ἔδόθη δὲ μάλιστα ὁ τύπος οὗτος; εἰς τὴν δευτέραν πρότασ., διότι μετὰ τοῦ ὃς διποτακτικής ταύτης ἰδέας πρέπει νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἰδέα τοῦ Κύρου πράξις ἀπέναντι τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ Κυαζάρου 1). Πλ. Ελεύθ. 301, e. 302, a. «Ἄρ' οὖν, ἔφη, ταῦτα ἡγεῖσαν εἶναι, ὃν ἀν ἔργης καὶ ἐξῆισι αἱ αὔτοις χρήσθαι: διτοῦ ἀν βούλη; οἷον βοῦς καὶ πρόβατον' ἄρ' ἀν ἡγεῖσαν ταῦτα οὐκ εἶναι, ἢ αἱ ἐξείη καὶ ἀποδέσθαι: καὶ δοῦναι καὶ θῦσαι διτοῦ βούλοιο θεῶν; ἀδὲ ἀν μὴ οὕτω; Εἴχη, οὐδ σά; » Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ προτάσ. κεῖται ἡ διποτακτική περὶ ἰδέας, περὶ τῆς δὲ λέγων εἶναι πεπισμένος, διτοῦ ἄλλος; Οὐδεὶς τὴν παραδειγμήν ὡς δρθίην ἐν τῇ ἐπομένῃ ὅμως περιόδῳ ἐκφράζεται δὲ λέγων μετά τινος δισταγμοῦ, καθότι τὴν δευτέραν ἔργων παρίστασιν ὡς ἀπλῶν τοῦ πρώτου συνίπτειν, διὸ καὶ ἡ εὐκτική. Ἐν τέλειοι δημοσιεύσηται δὲ λέγων πάλιν τὴν διποτακτικήν, ἐπειδὴ δύναται νὰ προποθίσῃ, διτοῦ ὁ ἄλλος; Οὗτοις δὲν θὰ θεωρήσῃσιν ὡς τοῖον ἔαυτον τοῦτο, πρὸς τὸ οὐρανὸν δὲν τῷ εἶναι ἐπιτετραχμένον νὰ συμφωνήσῃ οἰκεῖ καὶ ὡς ἔτυχε.

Σημ. 3. Περὶ τῆς εὐκτικής ἄντοι τοῦ ἀν ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ ¹⁾ Id. §. 594, 2.

6. «Ἡ εὐκτική μετὰ τοῦ ἀρ τίθεται ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσ. ὡς καὶ ἐν τῇ κυρίᾳ (§. 396, 1 κ. 2), ὅταν θέλῃ τις νὰ ἐκφράσῃ γράμμην τινὰ καὶ δοκεῖσισιν ὡς ἀπλῆιρ καὶ καθαράν εἰκασίαν, ὡς ὑπό τινας ὄρφους παραδεκτήν. Ο, 738 «οὐ μέν τι σχεδόν ἔστι πόλις πύργοις ἀρχρυτα, η κ' ἀπαμυνάμεθα» δῆλο. εἰ δημητρίη τοικύτη πόλις. Γ, 235 «νῦν δὲ ἀλλούσιμέν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπτας Ἀγχιούς, οὓς κερέντη γροΐηρ καὶ τοῦνομα μυθησαίμην» = διποτακτικής τοῦτον μάθητη περὶ ἐμοῦ, θείελον, ἡδυνάμην εὐκόλως νὰ ἀναγνωρίσω καὶ δνομάσω. δ. 167 «οὐδὲ οἱ ἄλλοι εἴσ', οὐ κέν.. ἀλλικοιει κακοτητα», ι, 126 «οὐδὲ ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵκει κάμιοιει νηᾶς ἔνσέλμους, αἱ κερέντεις εὐκαστα» ε, 142 «οὐ γάρ μοι πάρκ νηες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,

1) ¹⁾ Id. Sommer N. Jhrb. f. Phil. u. Pädag. 1838. σ. 148.

οἱ κέρι μιν πέμποιει ἐπ' εὐρέαν γάτα θαλάσσης». 166 «κατέκρι ἐγώ σῖτον καὶ δύωρ καὶ οἰνον ἐρυθρὸν ἐνθήσω μενοικέ», δικέρ ται λιμὸν ἐρύκοι». Σοφ. Οἰδ. κ. 252 «οὐ γάρ ἴδοις θν ἀθρῶν βροτῶν, σστις ἄρ, εἰ θεὸς ἔγοι, ἐκφυγεῖν δέραιτο». Θουκ. 1, 33 «τὸν δὲ πόλεμον, δι' ὅπερ χρήσιμοι ἦσαν εἴημεν, εἰ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι, γνώμης ἡμεράτεναι»=εἰς τὸν ὄποιον θάλατταν μέσην νὰ σῆς φύει γορήσιμοι. Ξεν. ἡν. 5, 4, 25 «δόρατα, σσα ἀνὴρ ἀν γέροι μάλις». 2, 3, 23 «οὕτη ἔστιν, ἵτον ἔνεκα βούλειμεθ' ἀν τὴν βασιλέως χώραν κακῶς ποιεῖν». ἀπομν. 1, 3, 14 απρδ; τοικάται, οὐλα, μὴ πάντοι μὲν δεσμένου τοῦ σώματος, οὐκ ἀν προσδέξαιτο ἡ φύση, δεσμένου δέ, οὐκ ἢν πρόχυματα παρέχοι». Πλ. Φιλ. 89, δ «οὔν ἔστιν ὅτι ἀν τις μετέζον τούτου κακὸν πάθει». Γοργ. 456, ε «οὐ γάρ ἔστι, περὶ ὅτου οὐκ ἀν πιθανότερον εἴποι δ ἕρτορικο; ἡ ἄλλος ὁστεοῦν». Ψευδ. Ἰσοχρ. 1, 14 «τοιοῦτος γίγνουν περὶ τοὺς γονεῖς, οἵοντος ἀν εὐκαίρῳ περὶ σεκυτὸν γενέσθαι τοὺς ἑαυτοῦ πατεῖδες». Ἰσοχρ. 8, 133, 15, 23. Δημ. 2, 3 «δοκεῖ πάντῃ, οὐ» ἀν εἴποι τις ὑπὲρ τούτων, ἐκείνῳ μὲν ἔχειν φιλοτιμίκη τινά». 9, 21 «καὶ πάντῃ, ὅσα τοικάτη ἀν ἔχειμι διελθεῖν, παρακείμω». Καὶ ὅτιν ἡ ἐπιθετ. πρότασ. δηλιοτ ἀποτέλεσμα. Ξεν. Κύρ. 6, 1, 14 «τίς οὗτοι ισχυροί, δι' λιμῶν καὶ φύγει δέραιτο ἀν μαχήμενος στρατεύεσθαι». Ἰσοχρ. 9, 35 «οὐδεῖς γάρ ἔστιν οὗτοι ἔρθυμος, οὗτοις ἀν δέραιτο κτλ.». ἐπιστ. 2, 10 «(γρὴ ἐπιθυμεῖν) τῇ; τηλικάτιτης τὸ μέγεθος (δόξης), ἡ μόνος ἀν τῶν νῦν ἔνταν κτήσασθαι διηγηθείην». Πλ. πολ. 360, b. συμπ. 179, α. Εὐρ. Ἡράκλ. 743 «ὦ βραχίων, .. σύμβαρχος γένοισι μοι τοιοῦτος, οἷος ἀν τροπὴν Εὔρυθέως θείηρ». Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς κεῖται τὸ μή, ὅταν ἡ πράξις τῆς δευτερευούσας προτάσ. πρέπη νὰ δηλωθῇ καὶ ὡς σκοπομέρη ἡ ἀποθετική. Δημ. 26, 161 «ἄρεν.. τοικάται καὶ λέγειν καὶ νομοθετεῖν, οὐδὲ μηδεῖς ἀν γενεσθαι». 20, 126. Πλ. πολ. 487, α. Ψευδ. Δημ. 25, 7 «εἰ δι' ἔτερόν τι περισσέσται τούτων, ὅ μηδεὶς μὲν ἀν αὐτὸς πεποιηκένται φύσειεν, ἐν δὲ ταῖς φύσοις εδρεύεται, δέδοικκ, μὴ κτλ.=δόποιν θν ἔσως μὲν κακεῖς δὲν ἔθελεν εἴπει, ὅτι κύτος ὁ ἴδιος τὸ ἔχει κάμει, θωρ. οὐδὲ φθειρ. 19, 313, 21, 203.

7. Εὑνίστε κεῖται παρ' Ὁμρ. μὲν ὅς κε, παρὰ τοῖς ἀττικ. δὲ ὅς ἄρ, σ. εὐκτική ἀντὶ τοῦ, εἴκει, εἰ ἀν σ. εὐκτ. (ἰδ. §. 577, 1). η. 33 «οὐδὲ ἀγκαπτόμενοι φιέσθωσι, ὃς κ' ἄλλοθεν ἔιθου»=ἔχει τις θὰ ἔθελεν ἔλθει, ἐάν τις κατέκρι περιστασιν ἔλθῃ. Α, 540 «οὐ (δῆλ. μῆθον) δέ κ' ἔγων ἀπάνευθε θεῶν εἰδέλαιμι νοῆσαι, μήτι οὐ ταῦτα ἔκχεστα διείρεσον»=ἔχει δ' ἔγων θὰ ἔθελον ἐπινοήσεις λόγον τινα ἄνευ τῆς γνώσεως τῶν θεῶν. η, 146 «οὐτικα μέν κεν ἔας νεκύιων κατατεθνήτων αἰματος ἄστον ἔμεν, οὐδὲ ται νημαρτές ἐνίκει· φ' δέ κ' ἀπιρσούσοις, οὐδὲ ται πάλιν εἰσιν ὄπίσσων»=ἔχει δὲ τινα θὰ ἔθελες φθονῆ, περιστάσεως δομεῖσης. Ο, 21 «εἰναν βούλεται οἶκον

όρελλέμεν, ὅς κερ ὀπνίοι». Πλ. Λύσ. 218, δ «φίλος ὅς ἂν εἴη, πότερόν ἔστι τῷ φίλος ἢ οὗ»; = όν τις θὰ καθελεν εἶναι φίλος, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι καθελέται τις εἶναι φίλος. Πρωτ. 345, δ «ὅστις δὲ μὴ ιατρὸς ἢ γέροιο κακῶς πράξεις, δῆλον, ὅτι οὐδὲ κακὸς ιατρός». «Ανευ δὲ λόγου ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ μετέβαλον τὴν εὑκτικ. εἰς ὑποτακτικήν.

Σημ. 4. 'Ἐν ταῖς συντάξεσιν εἴη ἄν, ἢ οὐκ ἄν εἴη, ἢ οὐδεὶς ἄν εἴη, διστις σ. εὐχτ., καὶ ἡν ἄν, ἢ οὐκ ἄν ήν, ἢ οὐδεὶς ἄν ήν, διστις σ. παρωχημ. χρόνῳ δριστικ. δ ἄν ἐπενεργετ καὶ ἐπὶ τῇ; διευτερεύοντα. προτάσ., ἐπειδὴ ἡ φράσις εἶναι περιφράσις τις τοῦ τίς ἢ τοῦ οὐδεὶς ἄν εἴη, διστις οὐκ.. διγανακτοῖη, διλλὰ πίντες ἄν.. ἥγοισθεν = οὐδεῖς; ἀντιγναντοίην. Πλ. Μέν. 89, δ «εἰ φύει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο, ήσαν που ἄν εἰμιν, οἵ ἐγίγνωσκον τῶν νέων τούς; ἀγαθοὺς τὰς φύεις» = ἐγίγνωσκον ἄν τινες. 'Ἀντιφ. 5, 15 οὐδεὶς ἄν ήν σοι, δι.. ἱμοῦ κατειμπρότυρός τοις = οὐδεῖς; ἀν ἱμοῦ κατειμ. [Ἐν. Σεν. ομω; Κύρ. 7. 5, 61 οὐδεῖς; ἔν ήν, διστις οὐκ ἄν διξιώσειν κτλ. ἀντὶ τοῦ συνήργου = οὐδεῖς; ἔν εἴη διστις οὐκ διξιώσειν 1).]

Σημ. 5. 'Οτι δὲ καὶ ἀπλῶς ἡ εἰδὲ κτικὴ ἄνευ τοῦ ἄν δύναται νὰ τεθῇ ἐν τῇ αἰτῇ σχεδὸν σημασ., καθ' ἥν ἡ εὐχτικ. μετὰ ἄν, εἴδομεν ἐν δριθ. 4., ἡ χρήσις οὕτως τῆς εὐκτικ. ἄνευ ἄν εἶναι ἐν τῇ ποιήῃ. συχνοτέρως ἡ ἐν τῷ πεζῷ. 'Η εὐκτικὴ μόνη ἐκφράζεται τὸν ἀποδοχῆγον, ὅποτεσιν χωρὶς νὰ διπλὴ ποσῶς εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἀπό τοῦ δύναται αἰτητική, καὶ τούτου ἐνεκαὶ ἡ διπλεῖς ἐκφρέται μετὰ μεζούνος; ἀκριβείας; ἡ διὰ τῆς εὐκτικ. μετὰ τοῦ ἄν, δι.. οὖν ἡ ἀποδοχή, ἡ διπλεῖς συνάπτεται πρὸς ἔτεραν τινὰ ἔννοιαν καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκφράται. 'Ἐπόμενον λοιπὸν εἶναι, ὅτι ἡ χρήσις αἰτητη εἶναι συνχθετέρα ἐν τῇ ποιήῃ. ἡ τῷ πεζῷ, ἐπειδὴ δι ποιητῆς διλγάτερον τοῦ πεζογράφου ἀρροζεῖ τὴν πραγματικὴν τῶν ὄντων σχέσιν.

Σημ. 6. Περὶ τοῦ δις ἄν σ. εὐχτ. ἐπὶ πράξεως διορίστου πολλάκις γιγνομένης Ιθ. §. 594, σημ. 4. Περὶ τῆς δι παρεμφάτ. ἐν τῇ ἐπιθετ. προτίσ. ἐν λόγῳ πλαγίῳ Ιθ. §. 594, 5.

§. 561. Συμπλοκὴ δύο ἡ πολλῶν ἐπιθετικ. προτάσ.—

Μετάθασις τῆς ἀναφορικ. συντάξεως εἰς τὴν τῆς δεικτικ.

— 'Αναφορικὸν ἀντὶ δεικτικοῦ.

1. 'Οταν δύο ἡ καὶ πλεονεκτ. προτάξ. ἔχουσαι τὸ αὐτὸ δῆμα κοινὸν ἡ διεύφορον μέν, τὴν αὐτὴν δύμας σύνταξιν, ἐπακολουθῶσιν ἀλλήλαις, τὸ ἀναφορικ. τότε, δι.. οὖς ἀμφότεραι αἱ ἐπιθετ. προτάξ. συνέρονται εἰς μίαν, τίθεται ὡς τὸ πολὺ ἄπαξ μόνον. οἷον ἀρήρ, δι πολλά μὲν ἀγαθὰ τοὺς φίλους, πολλὰ δὲ κακὰ τοὺς πολεμίους ἐπράξεις ἀρήρ, δι παρ' ὑμῖν ἡρ καὶ (δε) ὑπὸ πάρτων ἐγγεῖτο ἀρήρ, δι ἐθαυμάζομεν καὶ (δε) πάρτες ἐψε-

1) "Id. Aken Grandzüge §. 265.

λουν. "Οταν ὅμως αἱ ἐπιθετ. προτάσ. ἔχωσι βήματα διάχρονα μετὰ διαρρόου συντάξη, οἱ Ἑλληνες παρακλείουσι κανονικῶς τὸ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιθετ. προτάσ. ἀναφορικ., ἡ τιθεσιν ἐν αὐτῇ ἀντωνυμ. δειπτικήν, ὡς τὸ πολὺ δὲ τὴν αὐτός, ἡ ἀντωνυμ. προσωπικ. ἀντὶ τοῦ ἀναφορικ., ἔστε ἡ ἀραγορική πρότασ. μεταπίττει εἰς δειπτικ. καὶ λαχυθύνει τὴν μορφὴν προτάσ. κυρίκ.; α) 6, 114 «ἄνωθι δέ μιν γκυμέσθαι τῷ, διεώτε πατήρ κέλσται καὶ (δῆλ. ὅστις) ἀνδρέας αὐτῷ». ι, 110 «ἔμπελοι, οἵ τε φέρουσιν οἶνον ἐμιστάζουλον καὶ (δῆλ. ἥς) σοιν (Κυκλώπεσσι) Διός δυνόος; ἀξέει». Ν, 634 «Τρωσίν, τῷρ μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος καρέσταθι ὄμοιόν τοι πολέμοιο» ἀντὶ, καὶ οἱ οὐδὲ δύνανται κατλ. Γ, 235 «οὐδὲ καν ἐδή γνοίην καὶ (δῆλ.) ὅν τούτοις μυθησάμην». Εὔρ. Ἰνέτ. 862 «Καπανεύς ὅδ' ἔστιν, οἱ βίοις μὲν ἦν πολὺς, καταστὰ δὲ ὀλέφρ γκυῖρος ἦν». Θουκ. 2, 41 «οὐδὲν προσδεόμενοι οὔτε Ομήρου ἐπανίτετον, οὔτε ὅστις ἔπεισι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δὲ ἔργων τὴν διόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει» ἀντί, οὗτος δέ. Ξεν. Ἀν. 3, 2, 5 «Ἄριτος, θεὶς ἡμετες ἑθέλομεν βατελέα καθιστάναι καὶ (δῆλ. ἥς) ἐδώκαρεν καὶ (δῆλ.) παρ' οὖς ἐλάθομεν πιστά . . . ἡμές . . . κακῶς παιεῖν πειρᾶτκι». 3, 1, 17. 4, 7, 2. Πλ. πολ. 533, δ «ἥς ἐπιστήκης; μὲν πολλάκις προσεπομένη διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου». συμπ. 201, ή «οὐκοῦν (ἢ Ἔρως) ἀμολόγηται, οὐδὲ ἐνδεής ἔστι καὶ μὴ ἔχει, τούτου ἐρῆν;» Ξεν. οἰκ. 4, 1 «καὶ δοκοῦσι κάλλισται τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐμοὶ πρέποι ἐν μάλιστα ἐπιμελομένῳ, ταύτας μοι . . . ἐπιδείκνυε» ἀντί, καὶ ὁν. Πλ. Μενέτ. 239, ε μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 82 «ἀνθόν, οὐδὲ ἡ μὲν πόλις . . . ἀπήκατε, τοι δὲ ἡσκν φίλοις ἀντί, οἱ δέ. - b) Α, 78 «ἡ γάρ ξέμοιαι ἀνδρῶν γολωσέμεν, ὃς μέγκ πάντων Ἀργείων αρκτέεις καὶ οἱ (ἀντὶ ὅς) πείθονται Ἀγκιστοί.» Κ, 243 «πῶς; ἐν ἔπειτι! Οδυσσῆος ἐγὸς θείοιο λαθοίμην, οὐ πέρι μὲν πούρων αρκτίη καὶ θυμὸς ἀγνῶστος ἐν πάντεσσι πόνοις, φιλεῖ δέ ἐ (ἀντί, θν δὲ φιλεῖ) Πατλλάς Ἀθήνη;» Μ, 300. α, 70 «Ἀντίθεον Πολύφρομον, θου κακτός ἔστι μέγιστον πάσιν Κυκλώπεσσι, Θέωσαν δέ μιν τέκε Νύμφη». ι, 20 «οὓς πάπι δόλοισιν ἀνθίζωποισι μέλω (εμφροντις εἰλι, carae sum), καὶ μεν (ἀντί, καὶ οὖς) κλέος οὐρκινὸν ἴκει». Σορ. Αβ. 458 «καὶ νῦν τι γρὴ δρῶν; θέστι ἐμφρονῶς θεστ; ἐχθίσιομαι, μισεῖ δὲ μὲν Ἐλλήνων στρατός». Ἀρρ. ὄρ. 1712 «προσέρχεται γάρ οἰος οὔτε παχυρκής ἀστήρ ἰδεῖν ἔλαχμψε γρυπαγεῖ δόμωφ, οὐδὲ ἥλιος τηλαυγεῖς ἀπτίνων σέλας τοιοῦτοι ἔξελαχμψεν, οἴος ἔρχεται ἔχων γυναικὸς αὐλίλος οὐ φρτὸν λέγειν». Ἡρδ. 3, 34 «Πρηξασπεῖ, τῷρ ἐτίμω τε μάλιστα, καὶ οἱ τάξ ἀγγελίκας ἔφεσε οὐτοῖς». Θουκ. 2, 74 «ἐπὶ γῆν . . . ἐν ἦ οἱ πατέρες ἡμῶν . . . Μήδων ἐκράτησαν, καὶ παρέσγετε αὐτήρ εὑμενῆ κτλ». Ξεν. Κύρ. 3, 1, 38 «ποῦ δὴ ἐκεῖνός ἔστιν δ ἀνήρ, δις συνεθήρας ἡμῖν, καὶ σὺ μοι μάλικ ἐδόκεις θαυμάζειν αὐτόν».

8. 1, 46. ἀν. 3. 1, 4. 4. 7, 2 «ἀρίσκοντο εἰς χωρίου, 8 πόλιν μὲν οὐκ εἶχεν οὐδ' οἰκίας, συνεληλυθότες δὲ ήσαν αὐτούς καὶ ἄνδρες καὶ γυναικες»; ἔνθα ἐπεταί ἐπίρρ. δεικτικ. Πλ. πολ. 395, d μ. σ. Stallb. 505, ε «δὴ διώχει μὲν ἡπατάς φυγὴ καὶ τούτους ἔνεκκ πάντα πράττει». Γοργ. 452, d μ. σ. Stallb. Φίλ. 12, b «ἥν οὖδε Ἀρροδίτην μὲν λέγεσθαι ρησι, τὸ δὲ ἀληθέστατον αὐτῆς ὄνομα Ἰδονόν εἰναι». Ἰππ. 1. 289, d μ. σ. Stallb. Δημ. 9, 47 «Ἀσκεδαμόνιοι, οἱ θελάττης μὲν ἤρχον καὶ γῆς ἀπάστοις, βασιλέων δὲ σύμμαχον εἶγον, δρίστατο δὲ οὐδὲν αὐτούς» ἵνα, οὓς οὐδὲν ὄφιστατο, quibus nihil non cessit. 3, 24 «ἐκεῖνοι τοῖνυν, οἵ οὐκ ἐχαρίζοντο οἱ λέγοντες οὐδὲν ἐξίλουν αὐτούς». μ. σ. Bremi. Ἀμφότερας αἱ συντάξεις εἰσὶ καὶ ἐν τῇ λατιν. π. γ. Salust j. 101, 5 «Bocchus cum peditibus, quos Xolux adduxerat, neque in priore pugna adfuerant, postremam aciem invadunt». Cic. d. orat. 2. 74, 299 «Themistocles, ad quem quidam doctus homo accessisse dicitur, eiique artem memoriae pollicitus esse se traditurum». 1) Καὶ τότε ἔτι, εἰ καὶ σπανιώτεροι, ὅταν ἀμφότεραι καὶ προτάσσονται τὸν αὐτὸν πτῶσιν τοῦ ἀναφορικοῦ. Ξεν ἀν. 3. 1, 16 «Ροδίους, ὃν τοὺς πολλούς φάσιν ἐπίστασθαι: σφενδόνων καὶ τὸ βέλος αὐτῶν καὶ διπλάσιον φέρεσθαι τῶν Περσικῶν σφενδόνων». Αἰσχυν. 3, 128 «ἥς ἐγὼ οὕτη ἡν τούνομα εἴποιμι μήδη» αἱ συμφοραὶ παραπλήσιοι γένονται αὐτῆς». Δημ. 40, 56 2). Ἐπὶ διαφόρους δύος πτώσεως τὸ ἀναφορικόν τιθεται καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσσονται, ὅταν ἐπητει τὸ ἀντίστοιχον (χναλογοῦν) αὐτῷ δεικτικόν. Ψευδ. Ἰσοκρ. 17, 14 «ἢ τὸ φράκτενον ὃρη ἡμῶν ἡνδραχποδίσθικι καὶ παρ' οὐ τοσκῆται χρήματας ἡμᾶς ἔχειν, ταῦτα ἐξαιρούμενος εἰς ἐλευθερίκνην».

Σημ. 1. Κατὰ τὴν αἰτίην δὲ ἀναφορικά ἐπίρρημα, μεταπίπτωσιν εἰ; τὰ δεικτικά. Ἡρδ. 5. 49, 11 «ἐνθα βροιλεῖς τε μέγας; διαταν κοιτάται, καὶ τῶν χρημάτων οἱ θησαυροὶ ἐνθα κτέται εἰσι». Καὶ ιστὶ ἔτι, ὅπου τὸ αὐτὸν ἐπίρρ. Θα ἡτο ἀρκετὸν εἰ; ἀμφοτέρας τάς προτάσσονται, εἰ καὶ σπανίως. Ηρδ. 9, 21 «Μεγάρες ἔτυχον ταχθέντες, ἢ τὸ ἐπιμαργάτωτον ἥν τοῦ χωρίου παντός, καὶ πρύσοδος; μάλιστα ταῦτη ἔγινετο τῷ ἐπωφελῷ».

Σημ. 2. Ὑπάρχουσα δὲ καὶ χωρία, ἐν οἷς κινταί τό τε ἀναφορικόν καὶ τὸ δεικτικόν. ἐν τῇ αὐτῇ προτάσσονται. Ἡρδ. 4, 44 «Ἅγδον ποταμόν, ὃς κροκοδείλους δεύτερος οὗτος ποταμῶν πάντων παρέχεται». (iv 1, 25 ἔνειν ἀναφορικόν. «Ἄνευθηκε δὲ ἐκφυγῶν τὴν νοσσὸν δεύτερος οὗτος τῆς οἰκίας ταῦτης.. κρητικα-

1) *Id. Wopkens Lacit. Tull. I, 19. σ. 144. Ed. II. Matthiae et Stuerenbürg ad Cic. pro Arch. 12, 31. Kühner ad Tuscul. 5. 3, 8. λατ. Γρ. §. 145. 14, a).* — 2) *Id. Matth. II. §. 472, 3. Pflugk ad Eur. Andr. 651. Teipel Lpz. Archiv f. Phil. u. Pädag. 1842, σ. 506, στοις προσάγει ὅμοια πράγματα καὶ ἐκ τῆς λατινικῆς.*

—ός ἀνίθηκε κρατήρες... οὗτος; ήτοι δὲ δεύτερος; τῇς οἰκ. τ. . .) Εὐρ. 'Ανδρ. 651 • (γυναικεία βάρβαρον) ήν χρήν αἱ λαύνειν τῇ νό^τ ὑπέρ Νεύκου φοίσι;. 709 • καὶ παῖς ἄτεκνος, ἦν δὲ τέλος ἡμῶν γεγώ; ἐλάχι δὲ οίκων τὴν δὲ ἐπισπάσας κόμης. 'Ἐν τοῖς πρότας τούτοις τὸ δεικτικόν ἀναφέρεται εἰς συμπληρωτικάν τινα ἔννοιαν· οἷον δὲ δότος — καὶ μάλιστα οὗτος εἶναι δὲ δεύτερος μεταξὺ διώνων τῶν ποταμῶν — τὴν δότον — τεύτην ἴγρα νομίζω ή δις ταυτηνά. 'Ἐνιστε δέ μεις, ὅταν μεταξύ τοῦ ἀναφορικοῦ καὶ τοῦ δήματος; αὐτοῦ παρεντιθῆ δέρεταις πρότας, ή δέταν ἡ ἐπίθετη πρότας. Ἰητος μεγάλης ἐκτάσεως, τότε σαρηνείας χάριν τίθεται πρὸς τῷ ἐγγαγωγικῷ ἀναφορᾷ καὶ τὸ δεικτικόν. Ξεν. πολ. Δακ. 10, 4 • «δέ (Λυκούργος) ἐπειδὴ κατέμαθεν, οὗτοι μὲν βουλόμενοι ἐπιμελεῖσθαι τῇς ἀρετῇ, οὐδὲ ξανοὶ εἴσι τές πατρίδας αὐξεν, ἐκτενεῖ, ἐν τῇ Σπάρτῃ ἡνίγκασσε κτλ.» Πλ. Μενέζ. 239, d • γονεῖς δὲ δημέτεροι, ὁν καὶ δικαιον καὶ κρήπι πρώτον μεμνημένους ἐπικινέσαις αἱ τῶν τὴν ἀρετήν. Φαιδ. 99, b. Οὕτω πω; ἐν Εὐρ. Φοιν. 1596 κείται ἡ προσωπική ἀντωνυμία, μὲν μετὰ τὸ δέν. 'Ἐν ἄλλοις χωρίσις ή, αὐτὸν τὸ ; ἔχει τὴν σημασίαν αὐτὸς οὐδεὶς. Σοφ. Φ. 316 • ὃς 'Ολύμπιοι θεοὶ δοτέν ποτ' αὐτοῖς (δῆλ. τοιαῦτα) ἀντίποιν¹ ἔμοις παθεῖν=quiibus ipisis, εἰς αὐτοὺς τοὺς; ιδίους, καὶ² ἀντίθετοι, εἰς τὸ προηγούμ. μὲν • τοιαῦτα³ 'Ἄτρετιδαι μ'⁴ . διεδράχασαι 1). Καλλιμ. Ιπιγρ. 44 • ἔχρητος καὶ ἵρως μ'⁵ ἡνάγκασσαν, ὃν ὅμεν αἱ τῶν εἰλέκτην, δὲ δόντων εἰς σώφρονα θυμὸν γέγενεν. 'Ἐν τῷ δέποτε Ερμάννου ad Vig. 700 μνημονευομένῳ ἐπιγρ. τοῦ Μενάνδρου. 'χαῖρε, Νεοκλείδα, δίδυμον γένος, ὃν δὲ μὲν διώνων πατρίδα δουλεσύνας βύσα⁶, δὲ δέρροσύνας⁷ δὲ ποιητής θύτει τὸ διώνων σαρηνείας γέριν, διπέρ δὲν θὰ ἐπράττειν ἂν εἴχεις γράψεις χαίρεται ή χαίρετον.

Σημ. 3. Οὐχὶ σπανίως; ή αύτας; μεταπλίτει δὲ ποτὲ ἐπιθετικό προτάσ. εἰς χυρίαν. Ξεν. ἀν. I. 4, 9 • (ἰχθύῶν) οὓς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον καὶ δίδικτον οὐκείων, οὐδὲ τὰς περιστεράς;. Πλ. Κρίτ. 46, a • (ἡμᾶς) οἵτινές σε οὐχὶ θεάσαμεν, οὐδὲ σὺ σαυτόνα. νόμ. 683, a • ηγειράτη τὴν εἰς Λακεδαιμονίαν κατοίκισιν αὐτήν, ἦν ήμεταις δρόμοις; ίρατε κατοικεῖσθαι καὶ Κρήτην ὃς δίδει φροτές νόμοις;. μ. σ. Stallb. 'Αγιαρ. 6, 11 • καὶ πρότον δὲ τοῦ βασιλέως κατηγοροῦσαι καὶ διὰ τὴν θυήν επουδίνοντες φασὶν θύλειν αὐτὸν ἀπογράψεισαι τὴν δίκηναν μ. σ. Maetzner et al Lycurg. 9. σ. 92. 'Ἐνιστε δὲ καὶ πρότας, μὴ λαδοῦσα τὸν τύπον ἀναφορικῆς περιβόου, καίτοι κατὰ τὴν λογικήν αὐτῆς σχίσις. Επερεπει νὰ δην πρότας. ἐπιθετική, προστίθεται εἰς τὸν προηγούμεντα λόγον δις; γραμματικῶς; χυρία πρότας. Πλ. Ποργ. 483, εἰςκειται ποιῶ δικαιίων χρώμενος. Ξέρεις έπι τὴν Ἐλλάδα θεωρήσεισεν; ή δὲ πατήρ αὐτοῦ έπι τοὺς Σκύθες; ή ἔλλας μερία ἔπι τις ἔχοις τοιαῦτα λέγεναι (ἐντίνει τοιαῦτα ἔλλας μερ., ή ἔπι τις ἔχοις λέγεναι) μ. σ. Stallb. ἀπολ. 41, b • εἰπε πόσῳ δὲ τὸν τις . . δέξιαιτο ξερίσαι . . ή Ὁδοστέια ή Σίσυρον ή ἔλλους μερίους ἔπι τις εἶποι καὶ ἔλλας καὶ γυναικάς;. • Φαιδ. 94, b • λέγω δὲ τὸ τοιούτον, δις; εἰ καίματος ἐνόδιος; καὶ δίφους; έπι τοιναντίον θάλειν, έπι τὸ μὴ πίνειν⁸ καὶ πείνεις ἐνόδιος; έπι τὸ μὴ θελεῖν⁹ καὶ ἔλλας μερία που δράμειν ἐναντιουμένην τὴν φυσήν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα; μ. σ. Stallb. οφριστ. 226, b • καὶ πρός γι τούτοις έπι ξενίειν καὶ κατάγειν (deducere filium = νήθειν) καὶ κερχίζειν καὶ μερία ἐν ταῖς τέχναις; ἔλλας τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα.

2. Αἱ ἀναφορικ. ἀντωνυμ. δὲν συνάπτουσι γόνον δευτερούσουστ.

1) "Id. Maetzner εἰς Λυκούργ. 15.

τρότασ. μετά κυρίας, όλλα συνδέουσι προσέτι καὶ προτάσ. τοι-
αύτας, κίτινες ἔπρεπε νὰ ἔξενεγχθῶσι κυρίως ὡς παρατεταγμέναι
κύριαι προτάσ. Ἡ ἀναρροφή τότε ἀντωνυμ. τίθεται ἀντὶ τῆς
δεικτικ. ἡ προσωπικ. ἀντωνυμ. μεθ' ἐνὸς τῶν συνδέσμων οἷον
τῶν, καὶ, ἀλλὰ ἡ δέ, γάρ, οὐτε, ἄρα, ἡ δὲ γρῆσις τῶν ἐγκλί-
σεων ἐν ταῖς προτάσ. ταύταις συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐν ταῖς κυ-
ρίαις, ὅπερ δύνανται νὰ τεθῶσιν ἐν ταύταις; καὶ ἡ προτρεπτικὴ
ὑποταχτική, ἡ μηλοσέα εὐγένης εἰκτική, ἡ προσταχτική καὶ ἡ ἀπα-
γορευτικὴ ὑποταχτική (τὸ μὴ σ. ς. πρόστιψι ύποταχτ.). Τὸν πρὸς ἀλ-
λήλας συνδετικὸν τοῦτον τρόπον τῶν προτάσ. ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα
ἔχει κοινὸν πρὸς τὴν λατινικ., εἰ καὶ ἡ γρῆσις τούτου ἐν τῇ ἐλ-
ληνικῇ δύναται νὰ θεωρηθῇ σπανίχ, ὡς πρὸς τὴν συνεθεστάτην
γρῆσιν αὐτοῦ ἐν τῇ λατιν. Οὕτω π. χ. ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἀργονται
συνηθεστάτα προτάσ. οἷον ταῦτα δὲ εἰπόντες ταῦτα δὲ ἀ-
κούσαντες ὡς δὲ ταῦτα ἐγέρετο κτλ. ἀπὸ τῶν δεικτικ., ἐνῷ οἱ
Λατίνοι συνειθίζουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὴν ἀναρροφικ. quid. Άι
σημαντικώτατα: δὲ περιπτώσεις, ἐν κίς οἱ Ἑλλην. μεταχειρίζονται
τὸ ἀναρροφικ. οὔτως, εἰσὶν καὶ ἔξῆς 1):

a) Ἐν ταῖς αιτιολογικαῖς προτάσ. παρότε τῇ ποιήσει καὶ τῷ
πεζῷ, ιδίᾳ δὲ ἡγουμένης ἐρωτηματικ. προτάσ.: ὃς=οὗτος (κύτος)
γάρ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 64 «πῶς οὖν ἔνοχος θν εἴη τῇ γραφῇ;
ὅς.. ρωνερὸς ήν θεραπεύων τοὺς θεούς;» =οὗτος γάρ μ. σ. Kühn-
ners. 1. 4, 11. 3. 5, 15 «πότε γάρ οὔτως Ἀθηναῖοι, ὥσπερ
Ακκεδικιμόνοι, ἡ πρεσβυτέρους αἰδέσονται;.. ὃ δὲ πάπλο τῶν πατέ-
ρων ἔρχονται καταφρονεῖν τῶν πατέρων... ἡ σωματικήσσουσιν οὐ-
τῶς;.. οὐδὲ οὐ μόνον αὐτοὶ εὐεξίας ὅμελοσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπι-
μελουμένων καταχειλῶσι κτλ.» ἐλλ. 2. 4, 41. Πλ. Εὐθύφρ. 6,
b. Καὶ ἔνει ἡγουμένης ἐρωτήσ. Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 11. Πλ. Φειδ. 96, ε «πόρρω που.. ἐμὲ εἰναι τοῦ οἰκοθαί περὶ τοιούτων του τὴν
κιτίου εἰναι,ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμκυτοῦ». Σοφ. Οἰδ.κ. 427. 2).

b) Ὁταν ὁ λόγος διακαπτητα: διὰ μῆς ἡ καὶ πλειόνων παρεγ-
θεικῶν προτάσ. Ὡς ἐπὶ τὸ ποιὸν δὲ προστίθεται τότε εἰς τὸ
ἀναρροφικ. σύνδεσμος συμπερασματικός οἷον δ, ἄρα, =λοιπόν, igitur,
δι' οὗ δηλοῦται διτι ἀναλημβάνεται πάλιν ὁ διακοπεὶς λόγος. Λ. 221 «(τίς δὴ πρῶτος Ἀγχιμένονος ἀντίος ἥλθεν;) Ἰριδίκας
'Αντηνορίδης, ἥντις τε μέγχει τε, δε τράχη ἐν Θερήκῃ». 230 «ὅς
φα τότε Ἀτρείδεω Ἀγχιμένονος ἀντίος ἥλθεν». Οὕτω καὶ ἐν τῷ
πεζῷ. Ἡδὲ. 7, 205 «οὕτω δὴ ἐς Λεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βασι-
ληῖη.. καὶ δὴ καὶ εἶχε Κλεομένεος θυγατέρων δε τότε ηγε ἐς Θερ-
μοπύλας». Ισοχρ. 4, 89 «μετὰ δὲ ταῦτα γενομένης τῆς οὔτε-
ρον στρατείας, ἦν αὐτὸς Ξέρξης ἥγαγεν ., περὶ οὐ τίς οὐχ ὑπερ-

1) "Id. M 2:9. II. §. 477. - 2) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Εὐθύφρ. 4, a.

ειδολάς προθυμηθεὶς εἰπεῖν ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων εἴρηκεν; θεὶς τοσοῦτον ἡλθεν ὑπερηφανίας, ὥστε κτλ».

ε) Εἰς προσφωνήσεις καὶ ἔρωτήσεις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δύως παρὰ πουντ. μόνον. Σοφ. Οἰδ. κ. 1354 «νῦν δ' ἂξιοθεὶς εἰσι οὐκούσας; γ' ἐμοῦ τοικοῦθ', ἢ μὴ τοῦδ' οὔποτ' εὑρόσκενετ βίον· ὅσο γ', οὐκέτιστε, σκηνπτρος καὶ θρόνους ἔχων,, τὸν κύτος κύτος πατέρες τόνδινοι πατέρες» = σο γ', οὐκέτιστε. Εὐρ. 'Ἐκ. 1197 «πρὸς τόνδε δὲ εἰμι καὶ λόγοις ἀμείψουμαι, δις γῆς . . πειθῶ ἐμὸν κτανεῖν» = σο γάρ φῆς κτλ.—Ορ. 757 Όρ. «ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίταις ἐπὶ φύσιν φέσθι κρεών. Πυλ. η κρινεῖ τί χρῆμα; » = αὕτη δὲ τί χρῆμα κρινεῖ; Ψευδ. Ιστορ. 17, 47 «ἄλλος εἰς ἀγῶνας καταστὰς φύην καὶ παρὰ τὸ δίκαιον πλέον εἶσιν Ηπείρων παρὰ ὑμῖν, διὸ οὐδὲ μένειν ἐνθάδε παρεσκευαζόμενον; » = ἄλλος ἐγώ.

δ) Τὸ ἀγαροφίκ. μετά τῆς προστεπτικ. ὑποτακτικ., τῆς εὐχήρη μηλούσ. εὐκτικ., τῆς προστακτικ. καὶ τῆς ἀπαγορευτικ. ὑποτακτικ. 1). Ηλ. Μέν. 89, ε αὐτὶ νῦν εἰς κακὸν ἡμῖν κύτος δῆλος παρεκαθέζετο, φίεταιδίμεν τῆς ζητήσεως» = τούτῳ ἄφεται. Δημ. 8, 51 «πληγὴ καὶ δὲ τοὺς σώματος αἰλισμός, οὐ μήτε γέροντο οὔτε λέγειν ἄξιον» = ἄλλαξ ταῦτα μάτε γένεν. κτλ. 18, 89, 21, 209. Ω. 212. δ. 699. η. 148. ν. 42. Σοφ. Φ. 316, ιδ. §. 395, 6. Ηρόδης. τῆς προστακτικ. καὶ τῇ ἀπαγορευτικ. ὑποτακτικ. ιδ. §. 397, σημ. 5.

ε) Ἀλλὰ καὶ ἄλλως πρότασις, καιμένη ἀντὶ κυρίας προτάσ. ξατὰ τὸ λογικὸν κύτος περιεχόμεν., παρέσταται παρὰ τοῖς ἀττικ. ὡς ἐπιμετεικῇ δευτερεῖοντα πρώτας. 2). Σοφ. Οἰδ. κ. 1340 «ό δὲ ἐν δόμοις; τύραννος . . , κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀδρόνεται· ὅρ, εἰ σὺ τῷ μηδ ξυμπαρεκτησῃ φρενί, βραχεῖ σὺν ὅγκῳ καὶ χρόνῳ διατακεδῶ» = ἄλλαξ τοῦτον. Εὐρ. 'Ἐκ. 405 «βούλει πεσεῖν.. ἀστυγμονῆσαι τὸ ἐκ νέου βραχίονος σπασθεῖς»; οὐ πείσῃ = καὶ ταῦτα πείσῃ. Θουκ. 1. 39, 3 «οὐς χρῆν». 1. 39, 1. Ηλ. Ιππ. 2. 372, ε «ἐν δὲ τοῦτο θυμαράσιον ἔγω ἀγκύθεν, θ μὲ σώζεις» = τοῦτο ἐν ἀγκύθ. Θουκ. ἔγω, καὶ τοῦτο μὲ σώζεις. Λυκοῦρος 132 «τὰ γοῦν ζῶα τὰ πετεινὰ μάλιστα πέρυκε πρὸς τάχος, οὐ ἔστιν ιδεῖν ὑπὲρ τῆς κύτων νεοττικῆς, θέλοντις ἀποθνήσκειν» = καὶ δύμως δύναται τις νὰ δῆῃ, διτὶ κτλ.

Σημ. 4. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τίθεται καὶ τὸ ἀναροφίκ. Επίρρ. ὡς ἀντὶ τοῦ, καὶ οὗτας 3). θ. 330 «οὖν δρεπά κακά ἔργα· κακάνεις τοι βραδὺς ἀκόντιος· ὡς καὶ νῦν Ηφαιστος ἐὼν βραδὺς ἐλεῖν 'Ἄργεια'. Θουκ. 3. 37, 5 «ὦ; οὖν χρῆ.. παρατείνει». Σοφ. Ηλ. 65. Εὐρ. Μ. 584, Εὐθ. οὐχὶ δέρθεις; δὲ Nauck γράφει ὡς καὶ δρεπά ὡς καὶ. Ηλ. Γοργ. 490, ή μ. τ. Stallb.

1) "Id. Aken Crundzüge §. 254. — 2) "Id. Schmalfeld ἐν τῷ ἡρ. συγγρ. σ. 227. Maetzen οἱ; Λυκοῦρ. 17. σ. 110.—3) "Id. Fritzsche Iu- cian, quaest. σ. 199.

§. 562. "Ιδιά τινα ιδιώματα ώς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀναφορικ.: Ἀναφορικὸν μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ῥῆματ. — Ἀναφορικ. μετ' ἀπαρεμφάτου ἐπεξηγηματικ. η̄ μεθ' ὀλοκλήρου προτάσ. — Συναίρεσις δευτερευούσσ. προτάσ. μετ' ἐπιθετικῆς. — Τὰ ἀναφορικά, ὅς, οὗτος κτλ. κείμενα κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντὶ τῶν ἔρωτηματικ. θ-στις, ὁποῖος κτλ.

1. Αἱ ἀναφορικ. ἀντωνυμ. τίθενται ἐνίστε, ώς ἐπὶ τὸ πολὺ δυως ἐν τῇ ποιήσ., μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ῥήμ., ἵνα ἀποφύγωσι διὰ τοῦ ἀδρίστου τῆς ἐκφράσ. τὴν δήλωσιν δυσαρέστου πράγματος 1). Αἰσχυλ. γονο. 769 «μέλει θεοῖσιν ὄν-περ ἢν μέλῃ πέρι». Εὐρ. Μ. 889 «ἀλλ' ἐσμέρ, οἷος ἐσμέρ, οὐκ ἐρῶ κακόν, γυναῖκες». 1011 «ἡγγειλας, οὐκ ἡγγειλας, οὔσε μέμ-φοραι!». Οὕτω καὶ ἐπὶ ἀναφορικ. ἐπιφρημάτ. Αἰσχυλ. εὑμ. 649 «ἡκούσαθ', ώς ἡκούσατ'. Σοφ. Οἰδ. κ. 273 «ἰκδύητ', ἢν' ικδύητο». 336 «εἴτ', οὖμέρ εἰσιν», ίδιζ μετὰ τῶν ώς, ὅπως. Σοφ. Οἰδ. τ. 1376 «ἀλλ' η̄ τέκνων δῆτ' ὅψις ἦν ἐφίμερος, β. λαστοῦσ' ὅπως ἐ-θλαστε, προστέλευστει ἐμόι». Εὐρ. Πρ. αὐλ. 649 «ἰδοὺ γέγηθά σ' ώς γέγηθ' ὅδην, τέκνον». Πρ. τ. 575 «δ. λα. λει., ώς δ. λα. λει.». Τρ. 630. Ηλ. 289 Όρ. «ὁ κατθηκὼν δὲ σὸς πατὴρ τύμβου κυ-ρεῖ; Ηλ. ἔκυρσεν, ώς ἔκυρσεν, ἐκβληθεὶς δόμων». Λυτ. 13, 53 «νῦν δὲ πεισθεὶς, ύπ' ὃν τότε ἐπεισθῆς . . ., μέγα τι φου περ' αὐ-τῶν δικτράξαθει». Όρ. 79 «ἐπεὶ πρὸς "Πλιον ἐπιλευσ', ὅπως ἐ-πιλευσα, θεομχεῖ πότερω». Έκ. 873 «πάσχοντος ἀνδρὸς Θερ-κός, οἱα πείσεται, ὁ Plugk: *Ita loquuntur, qui rei gravis aut male ominatae mentionem declinent*» = οὕτω; δημιοῦσιν, οἵσαι ἀποφεύγουσι: νῦν κάζμωσι μνεῖν πράγματος δυσαρέστου η̄ δυσσο-ωνιστικοῦ.

2. Κυθὼς οὐσιαστικὸν τίθεται ἐν τῇ ἐπιθετικῇ προτάσ. ώς ἐπεξηγησὶς τῆς ἐννοίες τῆς διὰ τῆς ἐπιθετ. προτάσ. περιγραφο-μένης (§. 556, σημ. 2), οὕτως ἐνίστε καὶ τὸ ἀναφορικ. ἐπεξη-γεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δι' ἀπαρεμφάτου η̄ ὀλοκλήρου προ-τάσ., ἥτις περιέχει ἐπανάληψιν τρόπον τινὰ τούτου, πρὸς ὃ τὸ ἀνα-φορικ. ἀποδίδοται 2). Θουκ. 5, 6 «ῶστε οὐν ἢν ἔλαθεν αὐτόθιν ὄρμώμενος ὁ Κλέων τῷ στρατῷ· ὅπερ προσεδέχετο ποιήσειν αὐ-τόν, ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ὑπεριδόντα σφῶν τὸ πλῆθος, ἀραβίσε-σθαι». 3. 59, 3. Ἀντιφ. 5, 4 «ἐγὼ οὖν αἰτήσομαι ὑμᾶς, οὐχ ἀπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἀγωνίζομένων, ἀρρώσθαι σφῶν αὐτῶν, αἰ-τοῦνται» μ. σ. Maetzner. 47 «νῦν δὲ αὐτοὶ καταγνόντες τὸν

1). *Ib. Matθ. II. §. 486*, σημ. 2. Hermanu ad Vig. σ. 709. Blom-field ad Aeschyl. Ag. 66 σ. 150. - 2) *Ib. Matθ. II. §§. 476 x. 478*. Schoemann ad Isaeum 1, 20 σ. 186. Maetzner ad Lycurg. 15 σ. 102.

θένκτον τοῦ ἀνδρός ἀπεκτέίνεται· ὁ οὐδὲ πόλει ἔξεστιν, ἃνευ Ἀ-
ηγαίων οὐδένα θενάτω ζῆμιῶσαι». Ισοχρ. 14, 18 «ὅτι δοκεῖ πάνταν
τῶν δεινότατον εἶναι, δοριαλώτους γενέσθαι, τοῦτο κρείττον ἡνί-
καν παθεῖν κτλ». 9, 72. Οὕτω καὶ ὁ Κικ. off. 3. 31, 112 «criminabatur etiam, quod Titum filium ab hominibus re-
legasset et ruri habitare jussisset. Quod cum audivis-
set adolescentis filius, negotium exhiberi patri; ac-
currisse Romam dicitur». Αλλὰ καὶ ἐν γχλαρῷ συνδέει,
ὅταν ἡ ἐπιθετική πρότασ. συνέργοται τρόπον τινὰ μόνον μετὰ τοῦ
προηγουμένου. Ηλ. σημ. 222, b «οὗτος οὗτος ἔξαπατων ὡς ἐρα-
στὴς πατιδικὸς μᾶλλον αὐτὸς κακίσταται ἀντί ἐραστοῦ· ἢ δὴ καὶ
σοὶ λέγω.. μὴ ἔξαπατεσθεις ὑπὸ τούτου» = «κακῆτα βεβίως λέγω
καὶ πρὸς σέ, ἵνα μὴ ἀπατήσῃς δῆλον πόλει τούτου» Stallb. Ψευδ.
Δημ. 26, 7 «ὅτι δεινότατον οὖν εἴη συμβιβίνον κτλ». Εὐρ. "I.
181 «οὐαὶ δ' ἔγκειψαι μόχθοις, Φοίνῳ δουλεύσω κού λήξω τοὺς
βόσκοντας θεραπεύσων». Δύναται οὐδὲν ήπτον τὸ ἀναρροικ. νὰ
ἀποδίδωται ἀπλῶς καὶ εἰς ἐπόμενόν τι οἷον 642 «ὅτι δ' εὐκτὸν
ἀνθρώποισι, καὶν ἄκουον τὴν δίκαιον εἴραι μή, οὐ νόμος; η φύσις θ'
ἔμικ παρεῖγε τῷ θεῷ». Ως τὸ λατιν. quod ὑπὸ τὴν στρυχο-=ὅσον
ἄρροφρῷ εἰς τοῦτο, ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο, ὅτι ὡς πρὸς τὴν περίτασιν,
ὅτι τὸ κατὰ τοῦτο, (ὅτι λατ. γραμμ. Kühners §. 144, σημ. 4),
καὶ καὶ παρενθετικὴ γερμαν. ἐκφράσ. so wisse, so vernimm=διὸ
μάχθε, ἄκουοντον λοιπόν, δηλονότι, οὗτοι τίθεται καὶ ἐν τῇ ἑταῖρῃ.
τὸ δ', ἐνίστε δὲ καὶ τὸ δ'. Ξεν. οἰκον. 15, 6 «ὅτι δὲ εἴπεις, ως δεῖ
μακθεῖν τὸν μέλλοντα διθῶς γεωργίας ἐπιμελεῖσθαι· καὶ ἡ δεῖ
ποιεῖν καὶ ὡς δεῖ καὶ ὅπότε ἔκαστα, ταῦτά μοι δοκοῦμεν ἀργότερόν
πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ» ρ. σ. Breitemb. άν. 5.
5, 20. 22. 6. 1, 29. Ξεν. ιερ. 6, 12 «ὅτι δ' ἔξηλωταις ἡμῖν, ως τοὺς
μὲν φίλους μάλιστα εὖ ποιεῖν δυνάμεθα, τοὺς δὲ ἐχθροὺς
πιετῶν μάλιστα γερμανεθα, οὐδὲ ταῦθ' οὔτως ἔχειν». Ἐλλ. 2.
3, 45 «ὡς δὲ αὐτοὶ εἴπειν, ως ἔγω εἴμι οἰος καὶ ποτε μετενεγκλιε-
σθει, κατανοήσατε καὶ ταῦτα». Εὐρ. ορ. 564 «ἐχεῖς δὲ διει-
λεῖς, ως πετρωθῆναι με δεῖ, ἄκουοντον». Εν Ηρδ. σημ. 3, 81
«τὰ (= δ.) μὲν Ὀττάνης εἴπει τυραννίδα παύων, λελέγθω ἀκρι-
ταῦτα· τὰ (= δ.) δὲ εἰς τὸ πλήθης ἄνωγε γέρειν τὸ κράτος, γνώ-
μης τῆς ἀρίστης ἡμάρτηκε» ὁ πληθυντ. τὰ δὲ ἐτέθη συμμετράχει;
γχλέιν ἀντι τοῦ τὸ δέ (= δ δέ), ως ἡγουμένου τοῦ τὰ μὲν «quod
vero ad multiitudinem summum imperium deferriri jussit»
Baehr=ὅσον ἄρροφρῷ δὲ ὅτι διέταξε νὰ μετενεγκλιῇ ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ
εἰς τὸ πλήθης.

3. «Οττανέντῃ δευτερευούσῃ προτάσ. ἔπειτε νὰ τεθῇ οὐσιαστικὸν
μετ' ἐπιθετικ. προτάσ., ἡς τὸ κατηγόρημα εἰνες ἔμμεν κλητικόν, συγ-
χωρεῖσθαι (συνέργοται) πολλάκις ἀμηρίτεραι αἱ προτάσ. εἰς γιλαρ. Α,
757 «καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκληται» = καὶ ἔνθι κο-

λώνη ἔστιν, η' Ἀλεισίου κέκληται». Συμων. ἐπιγρ. 112 «ἔνθικ καλεῖται Ἀρτέμιδος τέμενος». Πίνδ. Νέμ. 9, 41 «Ἐνθ' Ἀρέας πόρον ἔνθρωποι καλέοισι», Σοφ. Τρ. 638 «Ἐνθ' Ἑλλάνων ἄγορᾳ Πυλάτιδες κλέονται». Οἰδ. τ. 1451 «ὅρετιν, ἔνθικ κλήζεται οὐμός Κιθικρῶν οὗτος». Εὐρ. Ὁρ. 331 «ἴνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί». Ξεν. ἐλλ. 5, 1, 10 «ἔνθική Τριπυργία καλεῖται». οἰκ. 4, 6 «πάντας ἥμας συγάγων . . ., ἔνθικ δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται». (Τὸ έν δύμως 12 «τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο τὸ δύνοντας δικαίως ἔστιν, δὲ καλεῖται καλός τε καγάθος ἔνθικ δὲν ἀνήκει ἐντεῦθε). Ηλ. Φωκίδ. 107, c «ὑπὲρ τοῦ γρένου τούτου . . ., ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν» = ἐν φίνεστι τὸ ζῆν, δὲ καλοῦμεν 1).

4. "Ανευ λόγου μὲν διακυβάνουσιν, οἵτι τὰ ἀραγορικ. (οἰκ., οἴσος) τίθενται καὶ ἐν ἑξαρτημέναις ἐρωτηματικ. προτάσ. ἀντὶ τῶν ἐρωτηματικ. ἀντωνυμ. οἵτις η τίς ὁποῖος η πεδος κτλ. "Οπου πράγματι ἐρωτᾶται περὶ τινος, τίθεται η ἐρωτηματικ. μόνον ἀντωνυμ. Οὕτως δύμως λέγουσιν, οἵτι ἐν πολλοῖς χωρίοις τίθεται ἐν τῇ ἑλλην. τῷ ἀναρροικ., οἵπου ἐν τῇ λατιν. η τῇ γερμαν. ήθελε τεθῆ η ἐρωτηματικη ἀντων. 2). Εἶνε ἀληθές οἵτι ἐν πλείστοις χωρίοις τίθεται τὸ δέ εἰ ἐξηρτημένη ἐρωτήσ., οὐδόλως δύμως ἔχει τοῦτο τὴν σημασίαν. τῶν ἐρωτηματικ. οἵτις, τίς, ἀλλὰ τὴν τοῦ οἰκ., ὡς ἐν τῇ λατιν. τὸ quis ἀντὶ τοῦ qualis, π. γ. Σοφ. Οἰδ. κ. 1171 «έξαιδ' ἀκούων τῶνδις δέ εἴθ' ὁ προστάτης». "Ἐν τοῖς τοιούτοις δὲ χωρίοις προϋποτίθεται μὲν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρωτήσ. ὡς γνωστόν, ἐρωτᾶται δὲ μόνον περὶ τῆς ποιητηρίου κύτου. "Οτιν δύμως λέγω, λέγε, οἵτις ἔστιν, η, τίς ἔστιν οὗτος ὁ ἀνήρ λέγε, οἵτι ἔστιν, η, τί ἔστι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ἐπιθυμῶ νά μάθω, τί πρόσωπον η πράγματα νά ηνε. "Ιδ. Γ. 192. II, 424. Σοφ. Αἴ. 1259. Εὐρ. "Αλκ. 640. Θουκ. 1, 136, ἔνθικ πάνυ δρῆσις ὁ Θουκιδ. οὔκει τὸν Θερμιστούλεκ τὰ διμιλήσης τῷ Ἀδμήτῳ, δηλοῦ, οἵς ἔστιν = διοῖς; ἔστιν, qui sit (ἐν 1 δύμως 137 «ὅςδε εἰ τῷ ναυακλήρῳ, οἵτις ἔστιν = τίς εἰνε, λέγει δηλ. ἀπλῶς τὸ δινομά του, quis sit). "Ιδ. Ξεν. Κύρ. 6, 1, 46 Ηλ. Μέν. 80, c «περὶ ἀρετᾶς, οἵς ἔστιν, ἔγω μὲν οὐκ οἴδα». πολ. 559, a «προελάμψεις δέ τι παράδειγμα ἔκατέσων, αἱ εἰσιν» = sumamus igitur exemplum aliquod cupiditatum utriusque generis, q u a e (= qualis) sint» Stallb. "Ἐν ἔπαισι τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ δέ ἔχει τηνακτ. κατηγορηματική" οἵτιν δύμως η ἀντωτυμ. ηνε οὐποκέμεν. τῆς δευτερευούσης προτάσ., τότε τίθεται η οἵτις η τίς, διότι τότε ἐρωτᾶται περὶ τοῦ πρόσωπ.

1). "Id. Bernhardy σύνταξ. a. 191. Dissen ad Pind. ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ. Schneidewin εἰς Σοφ. Οἰδ. τ. 1451. Stallb. ad Pl. Phaed. ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ. Breitenbach εἰς Ξεν. οἰκ. 4, 6. - 2) "Id. Ed. Goebel Fuldaer Schulprogr. 1861. c. 24.

η πράγματα. Διὸ λέγουσιν ὅτι, ὅταν ἡ κυρία πρότασ. γῆς καταφατική, τίθεται συνήθως ἡ ὁρ., π. χ. οἰδά σε, δος εἶ=ὅποιος; εἰσαι, ἐπειδὴ μετὰ πρότασ. καταφατική συνήθως ἐφωτηταὶ περὶ τῆς ποιότητός τυνος¹⁾ ὅταν ὅμως αὕτη γῆς ἀρνητική, συνήθως λέγεταις ὅτις ὀστεική τίς οἷον αὐτοῖς οὖσιν σε ὅστις ἡ τίς εἶ=ποιος; τίς εἰσαι, ἐπειδὴ μετὰ πρότασ. ἀρνητικ. συνήθως ἐφωτηταὶ περὶ τοῦ προσώπου 1). Εξαιρέσει δὲ τῆς γεγένεσις ταύτης τῆς δος ἐν τῇ ἐξηρτημένῃ ἐφωτήσ., ὀδέποτε τίθεται τὸ ἀναρροφικόν ἐν ἐξηρτημένῃ ἐφωτήσ., ἀλλὰ διαχωλάττει πάντοτε τὴν ἴδιαν αὔτην; αγρυπτ. τὴν τοῦ δος = ὅποιος, κατὰ τὸ φαινόμενον δὲ μόνον φάνεται κατιμένη ἐν πολλοῖς γεγίσιοις ἀντὶ τῆς ἐφωτηματικ. ἀντωνυμ. Ακριβέστει δῆλος δὴ εὐκόλως ἡ διαφραγμή πρότασ. τὴν μαρρήν ἐξηρτημένην ἐφωτήσ. τότε, ὅταν τὸ οὐσιαστικόν, πρὸς δὲ τὸ ἀναρροφικ. ἀποδίδοται, μεταρρέρχεται εἰς τὴν ἀναρροφικ. πρότασ. καὶ ἀρροφοιδίται πρὸς ταύτην, ἡ ὅταν ἡ διεικτική ἀντωνυμ. πρὸ τοῦ ἀναρροφικοῦ οὗτον παραλείπεται, ἡ ὅταν κατὰ τίδιωρα τῆς ἐλλ. γλώσσας (§. 600, 4) τὸ ὄποκείμ. τῆς δευτερευούσας. προτάσ. μεταρρέρχεται εἰς τὴν κυρίαν καὶ γίγνεται ταύτης ἀντικείμενον, Ἡρδ. 1, 56 «μετὰ δὲ ταύτα ἐφράντιζε ιστορέων, τοὺς ἢντος Ἑλλήνων δυνατωτάτους ἔντας προστήσατο φίλους» = ἐφράντιζε ἀκείνους μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων νὰ ἀνεύρῃ, οὓς, ὡς δυνατωτάτους ὄντας, ἤθελε δυνηθῆναι νὰ κάψῃ φίλους, 2, 2 «Ψαρμάκηγος ἡλέληπτο εἰδένει, οἵτινες γενοίστο πρώτοι: (δῆλ. ἀνθρώπων)», ἀμέσως ὅμως μετὰ τοῦτο «Ψαρμ. δὲ ὡς οὐκ ἐδίνατο πυνθανόμενος πόρον οὐδέναν τούτου ἀνευρεῖν, οἱ γενοίστο πρώτοι ἀνθρώπων», ἐπειδὴ δὲ Ψαρμ. ἀνεξευνῶν νὰ μάθῃ ἀκείνους, ὅποιοι νὰ ἔσχεν οἱ πρώτοι τῶν ἀνθρώπ., οὐδεμίαν ὁδὸν ἐν τούτου (τοῦ πυνθάνεσθαι); ἤδηνατο νὰ ἀνεύρῃ. 4, 53 «τὸ δὲ κατήπερτε δι' ὧν ἔστιν ἀρθρώπων (Βαρυσθένης ποταμός), οὐδεὶς ἔχει φράσσει». Θουκ. 5, 9 «τὴν δὲ ἐπιχείρησιν, ὃ τριπάρῳ δικινοῦσμα ποιεῖσθαι, διδάξω». Cic. Cat. 4 «nihil est admirabilius quam quo modo mortem filii tulit, d. i. quam modus, quo . . . tulit». Αἰσχυν. 3, 94 «συνέδριον συνείγαγον» ἐρ δὲ τριπτον καὶ δι' οἴωρ κακονογημάτων, ταῦτ' ἤδη ἔχοντας ἔστιν ἀκούσαι». Ξεν. ἀπομ. 2. 6, 29 «μὴ τὸ οὖν ἀποκρύπτου με, διὸ ἂν βούλοισι φίλοις γενέσθαιν» δῆλον τούτους, οἵτινες Εὐρ. Βάζ. 860 «γνώσεται δὲ τὸν Διός Διόνυσον, δος πέρυκεν ἐν τέλει θεός δεινότητος» = γνώσεται (ἐκεῖνον) τὸν θεόν, οὓς πέρ. ἐν τ. δεινότητος, τὸν Διός Διόνυσο. = οὐ μάθη, ὅτι δὲ τοῦ Διός Διόνυσο. εἰνε θεός δεινότητος. Ἡρδ. 4, 44 «βουλόμενος Ἰνδὸν ποταμόν.. εἰδέναι τῷ (= ἡ) ἐ; οὐλάσσειν ἐκδιδότε» = θέλει νὰ μάθῃ τὸν τόπον ὅπου δὲ Ἰνδ. ποτ. ἐκβάλλει. Ἐνίστετε ἐναλλάσσεται τὸ

1). Ο Elmsley εἶπεν ἐν Ebr. M. 1086 «minus bene dici οὐδὲ οὐδὲ εἰς τὸν εἰηγγῆθη καλῶς, ἵπειδη ἐπειπεις νὰ εἴη κάλλιον +rarius dici».

ἀναφορικ. πρὸς τὸ ἔρωτηματικ. Θουκ. 1, 137 «φράζεις τῷ νυκτίληρῳ, ὅστις ἐστὶ καὶ διὸ καὶ φεύγει» = quis sit et (ea), propter quae fugit, = τίς ἐστι, καὶ ἐκεῖνος, διὸ καὶ φεύγει. Ψευδ. Ἰσοχρ. 1, 5 «μέλλομέν σοι συμβούλευειν, ὃν χρὴ τοὺς νεωτέρους δρέγεσθαι καὶ τίκτων ἔργων ἀπέχεσθαι καὶ ποίεις τισὶν ἀνθρώποις ὄμιλεῖν καὶ πᾶς τὸν ἑκυτῶν βίον αἰκονομεῖν». Εὐρ. Ἰφ. τ. 767. — Διὸ πάντοτε τίθεται ἡ ἀραγορ. ἀντωνυμ. εἰς ἀραγωγῆσεις, διὸ οὖς ἐπικρῆτος δικρέρεις τῶν ἔρωτηματικ., καὶ λοιπὸν τίθενται οἶδις, οὗσος, ὁς, οἵως 1). Φ. 441 «νηπύτις ὁς ἀνοος κραδίην ἔχει». Ζ, 35 «ὦ πόποι, οἷος δή νυ θεούς; βροτοὶ αἰτιώνται». Σ, 37 «οἱηρ τερπωλὴν θεός ἥγανεν ἐξ τὸδε δῶμα». Ἀρρ. Πλ. 748 «ὅσηρ ἔχεις τὴν δύναμιν». Σοφ. Ἀντ. 572 «οὓς σ' ἀτιμάζει πατέρος». Αἴ. 923 «ὦ δύσμορος Αἴξ; οἷος ὃν οἵως ἔχεις». Πλ. Εὔθυνος. 15, ε «οὐα ποιεῖς, ω̄ ἔταζε». Χαρμ. 166, ε. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 4 «ὦ πάππε, οὐσα πράγματα ἔχεις ἐν τῷ δείπνῳ». Αἱ πλάγιαι ἔρωτηματ. οἶον ὄποιος, ὄποιος εὑρηνται τιθέμεναι σπανιώτατα καὶ, ὡς φάνεται, ἐλληπιτειῶς, κακότει ὁ λέγων ἐν τῇ ζωηρότητι τῆς φραντασίκας κύτου εἰχεν ἐν νῷ προστακτικήν· οἶον τὸ εἰπέτε Πλ. Γοργ. 522, α «εἰ εἴποις τὴν ἀλήθειαν . . . ὄπεσορ οἵεις ἂν αναθεοῦται τοὺς τοιούτους δικαστές». Λυσ. 30, 4 «καὶ γάρ τοι, ω̄ ἄνδρες δικασταί, ἐπειδὴ ἐκείνων δίκην οὐ δέδωκεν, διπλαρ καὶ νῦν τὴν ἀρχὴν κατεστήσατο».

§. 563. Ἐναλλαγὴ δευτερευούσης προτάσ. μετ' ἐπιθετικῆς.

1. Αἱ ἐπιθετικαὶ προτάσ. ἔχουσι τὴν σηματ. οὐσιαστικῶν, ὅταν ταῦτα ἐκφράζωσιν, δτι ἐπιθετον ἡ μετογὴ ἀναπτύχθησκεν μὲν εἰς ἐπιθετικ. πρότασιν, τεθειμένης ὅμως εἰνε οὐσιαστικῶς (§. 554, 3). οἷον ηλθορ οἱ ἄριστοι ήσαν ἀντί, ηλθορ οἱ ἄριστοι (δηλ. ἄνδρες). Καλοῦμεν δὲ τὰς προτάσ. ταῦτας οὐσιαστικαὶ ἐπιθετικ. προτάσ., ως καλοῦμεν καὶ τὰ οὐσιαστικῶς τιθέμενα ἐπιθετα οὐσιαστικὰ ἐπιθετα. Τὰ ἀναφορικά, διὸ ων καὶ οὐσιαστικαὶ ἐπιθετικ. προτάσ. εἰσηγοῦνται δέν εἰνε ἀντωνυμ. ἐπιθετικά, ως ἐν ταῖς κυρίως ἐπιθετικ. προτάσ., ἀλλ' ἀντωνυμ. οὐσιαστικαί. Η, 50 «καντός δὲ προκάλεσσαι Ἀγκιῶν δοτις ἄριστος» = Ἀγκιῶν τὸν ἄριστον. Ρ, 61, ν, 214 «(Ζεὺς) ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται δοτις ἀμάρτηγο». Β, 194 «οὐ πάντες ἀκούσκειν οἷον δεῖτε» = τὸν λόγον κύτου. Σοφ. Οἰδ. κ. 1412 «ἐπικινος, ων κομιζετον . . . οἰς πορειστον» = τοῖς ὄμετέροις πόνοις. Οἰδ. τ. 661 χορ. «οὐτι πέμπατος ἀλούμχι» = ἀλούμην πόνκτον διλέθον. Θουκ. 5, 87 «ἐκ τῶν παρόντων καὶ ὡρ ὥρατε». Ξεν. Κύρ. 3, 1, 34 «ὑπισχυοῦμει ἀρθ' ὡν θν ἔροι.

1) "Ιδ. Schmaifeld Synt. des Gr. Verbs §. 256, σημ. 3.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΑΔ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΠΟ ΣΤΑΘΛΚΗ.

pareloγις δὲ λλὰ πλείονος ἀξιῶν εὐεργετήσειν. Ἰσοχρ. 4, 29 ἀλλὰ λαβεῖται μετέδωκεν». Ήρόπ. τῆς ἐρέλξεως ίδ. §. 555, 1 κ. 2. Πλ. πολ. 406, εἰς ἔχουσι τῶν παιδῶν εἰς τὸν πόλεμον σὺν αἱρετοῖ = ex liberis quotquot adoleverunt = omnes adolescentes. Δημ. 18, 18 «οὗτοι ειτυχήσοσιν ἐν Λεύκτροις, οὐ μετρίως ἐκέργητο» = τοῦτοι ειτυχήμασι. 30 «ἀπ' αὐτῶν ὁρὶς αὐτὸς βεβίωκεται ὁρίσομαι».

2. Οὐσιαστικὴν ἐπιθετικήν πρότασ. ἐκληπτέχει καὶ τὴν ἐπιθετικήν, τὴν ἀναφερομένην οὐχὶ εἰς ἐν ἔκαστον ιδιαιτέρως οὐσιαστικόν, ἀλλὰ εἰς διάλογον πρότασ. Κατις τότε πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἔννοια οὐσιαστικοῦ. Πλ. συμπ. 193, b «εἴλοι γάρ γενόμενοι καὶ διαλλαγέντες τῷ θεῷ ἔξευχήσομέν τε καὶ ἐντευχόμεθα τοῖς παιδίοις; τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν, οὐ τῶν νῦν διλόγοι ποιοῦσι». Οἱ Λικτῖνοι συγχρέουν τῇ περιπτώσει ταύτῃ id quod. Οὐτοις ἔνισται καὶ οἱ Ἑλληνοι. Ιδίκι δὲ περὶ Ηλέατ. οἶον Θεοκτίτ. 172, d Γοργ. 461, c «ἐκ ταῦτης ἵστως τῆς ὄμοιογίας ἐννυτίον της συνέθη ἐν τοῖς λόγοις, τοῦθ' ὅ δὴ ἀγαπᾷς, αὐτὸς ἄγων ἐπὶ τοιχῆται ἐφωτίματα 1».

3. Ως ἡ λογικὴ σχέσις ἐπιθέτου είναι διάριστος, οὕτω καὶ ἡ ἐπιθετικῆς προτάσεως. Ἐπιθετικὸν (κατηγορικ.) ἐπιθέτον δὲν τίθεται μόνον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ δρίσῃ ἀκριβέστερον τὴν ἔννοιαν ἀντικειμένου τινὸς (προσώπ. ή πράγματ.), καὶ νὰ διακρίνῃ αὐτὴν πάσης ἀλλῆς ἐννοίας, ἀλλὰ πολλάκις γίγνεται κακικατηγόρυγα τῆς προτάσεως. ἐν σχέσει αἰτιολογικῆς. Οὕτω πως καὶ ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. δύναται ἡ νὰ χρησιμεύῃ ἀπλῶς ὡς ἀκριβέστερος διορισμός. ἀντικειμένον τίνος (προσώπ. ή πράγματ.), η νὰ ἐκφράζει σχέσιν αἰτιολογικῆν διὸ καὶ τίθεται ἀντὶ αἰτιολογικῆς ἐπιρρημάτων προτάσ. Τοῦτο δὲν ἴσχει μόνον ἐν τῇ ἑλληνικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ λατινικῇ καὶ τῇ γερμανικῇ 2). Διακρίνομεν δὲ ὡς τὰς ἔξις περιπτώσεις:

a) Ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. κεῖται πολλάκις ἀντὶ τῆς διὰ τοῦ ὅτε (= διάτι) εἰσηγούμενης ἐπιφραγμάτων. προτάσ. Ιδ. §. 558, 2.

b) Ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. κεῖται πολλάκις ἀντὶ τῆς ἐπιφρηματικῆς τελικῆς προτάσεως, καὶ ἐπουμένως τὸ ἀναφορικόν τότε συντάσσεται κακονικῶς μὲν μετὰ μέλλοντος ὄμοιοτητοῦ οἶον πέμπτω, διεγγελεῖ = mitto, qui nuntiet, ἵνα ἀναγγέλῃ (§. 558, 4), σπανίως δὲ μεθ' ἐποτακτικῆς η ἀντικειμής, ιστορικοῦ ὅμοιος γρ. ἡγουμένην. (Ιδ. §§. 559, 3. 560, 3).

c) Ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ. κεῖται πολλάκις ἀντὶ τῆς μετὰ τοῦ ὅτε εἰσηγούμενης συμπερασματικῆς ἐπιφρηματ. προτάσ. Τὸ διαφορικόν τότε συντάσσεται η μεθ' ὄμοιοτητοῦ (Ιδ. §. 558, 3), η μετ' εὐκτικῆς σὺν ἀρ (Ιδ. § 560, 6), η μετὰ ιστορικοῦ χρόνου ὄμοιοτητοῦ.

1) *Io Stallb.* εἰς Πλ. πολ. 462, d. - 2) *Id. Herling Syntax der Deutschen Spr. II. M. §. 126.*

σὺν ἄρ (ἴδ. §. 558, 9). Περὶ τῶν οἰος, δοσος, διτε σὺν ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. ίδ. §. 585, 5 κ. σημ. 1, 2, 3.

δ) Ἡ ἐπιθετικὴ πρότασ κεῖται ἀντὶ τῆς μετὰ τοῦ εἰ (ἄρ) εἰ-
σηγουμέν. ἐπιρρηματ. ὑποθετικ. προτάσεως. "Αργησις τότε εἰνε τὸ
μή κατὰ τὰ ἐν §. 512, 4. b). Συμβαίνουσι λοιπὸν καὶ ἐντυθα
αἱ κύται συντάξῃ, δηποτὲ καὶ ἐν ταῖς ὑποθετικ. προτάσ.· α) ἀπα-
τεῖς οἱ χρόνοι τῆς ὄριστικῆς, β) οἱ ιστορικοὶ μόνοι τῆς ὄριστικ.
ἐπὶ μὴ προχρηστικοῦ, γ) ἡ ὑποτακτικὴ σὺν ἄρ (δις ἄρ), δ) ἡ εὐ-
κτική." ίδ. §§. 573 - 576. Τὸ ἀναφορικ. λοιπὸν τότε δὲν ἀν-
φέρεται εἰς ὠρισμένον τι ἀντικείμενον. (πρόσωπ. ή πράγμ.), ἀλλ'
ἐκληπτέον ὡς καθόλου, ὡς γενικόν οἶον δις = εἰ τις δις ἄρ = ἐάν
τις, καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις καὶ δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ κυρ. προτάσ.
λέξις, εἰς ἣν νὰ ἀναφέρηται. Διὸ συγχάκις τίθεται ἴδικ πρὸς ἔξι-
γησιν γενικῶν καὶ καθολικῶν ἐκφράσεων ἢτοι γραμμικῶν, ζτινα
συμβαίνουσιν ὑπὸ ὠρισμένον τινὰ ὄρος, συντήκηη. Ξ. 81 «βέλτε-
ρον, δις φεύγω, προφύγη ἵκανον ἡ ἀληγη» = ἐάν ἀποφύγη. "Ησδ.
ἔρ. 327 «ἴσον δ', δις θ' ικέτην ὃς τε ξενὸν κακὸν ἔρεη, δις τε κα-
σιγνήτοι οὖν ἀνὰ δέμνικα βαίνη. ., δις τε τευ ἀφραδίης ἀλιτά-
νεται δρρκνὰ τέκνα, δις τε γονῆς γέροντα .. νεικείην τῷ δ' ἢτοι
Ζεὺς κατέδαγαίεται». Αρρ. θετμ. 177 «σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς (δῆλ.
ἔστιν), δστις ἐν βρυχεῖς πολλοὺς καλῶς οἶος τε συντέμνειν λόγους».
706 «δεινὸν δῆθι, δστις γ' ἔχει μους ἔξαρπτας τὸ παιδίον» μ. σ.
Fritsche. Εὔρ. Ιφ. τ. 606 «τὰ τῶν φίλων αἰσχιστον δστις κατα-
εχλῶν εἰς ἔξυφοράς αὐτὸς σέσωσται». Φειν. 509 «ἀνανδρία γάρ,
τὸ πλέον δστις ἀπολέσας τούλασσον ἔλαθε» μ. σ. Kloiz. Τρ.
1166 «οὐκ αἰνῶ φόβον, δστις φρεΐται μὴ διεξαλθών ληγψ». Ελ.
267 «δστις μὲν οὖν εἰς μίαν ἀποβλέπων τύχην πρὸς θεῶν κα-
κοῦται, βαρὺ μέν, οἰστέον δ' δύωδε». 271 «καὶ τοῦτο μεῖζον τῆς
ἀληθείας κακόν, δστις τὰ μὴ προσίντα κέκτηται κακά». 942
«παισὶ γάρ κλέος τόδε κάλλιστον, δστις ἐκ πατέρος γρητοῦ γε-
γώνεις τοῖς τεκοῦσι τοὺς τρέπουσε». Ανδρ. 185. Ηρ.
μακιν. 163. "1. 475. Ἀποσπ. ἀγνώστ. 49 «συμφοίξι δ', δις ἄρ τύχη
κακῆς γυναικίδος». Θουκ. 6, 14 «(νύμιξε) τὸ κακῶς; ἔρξαι τοῦτ'
εἰναι, δις ἄρ τὴν πατερίδα ὁφελήσῃς ὡς πλεῖστα». 6, 16 «οὐκ
ἔχρηστος ηδί ή ἀνοικα, δις ἄρ. . τὴν πόλιν ὁφελῇ». 2, 44 «τὸ δ'
εὐτυχέα, οἱ ἄρ τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὕσπερ οὔδε νῦν, τε-
λευτῆς, ὑμεῖς δέ λάπη». 4, 18 «σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν (δῆλ.
ἔστιν), οἵτινες τάχυτα ἐς ἀμφίειλον ἀσφαλῶς ἔθεντο». 7, 68
«νομίσωμεν.. νομιμώτατον εἰναι, πρὸς τοὺς ἐναντίους οἱ ἄρ. . δι-
καιώσωσιν ἀποπλήσσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον» = ἐάν τις ἐπι-
θυμῇ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἐναντίους κύτοι. Ξεν. ἐλλ. 2, 3, 51
«νομίζω προστάτου ἔργον εἰναι οἷον δεῖ, δις ἄρ ὁρῶν τοὺς φίλους
ἔξαπτατωμένους μὴ ἐπιτρέπῃ». ἀν. 2, 5, 21 «ἀπόρων ἔστι καὶ
ἀμηχάνων .., οἵτινες ἔθέλουσι δι' ἐπιφρίκις τε πρὸς θεοὺς καὶ ἀ-

πιστίας πρὸς ἀνθρώπους πράττειν τι» μ. σ. Kühn, 2, 6, 6 «ταῦτα οὖν φιλοπολέμου δοκεῖ ἀνδρὸς ἔργα εἶναι, ὅστις, ἔξων.. εἰρήνην ἔχειν ἄνευ κισχύντης καὶ βλάβης, κινεῖται πολεμεῖν». οἷον. 4, 19 «καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγχ τε κριτήριον ἀρχοντος ἀρετῆς εἶναι, φὰ μὲνόντες πειθῶνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παρχρέμενοι ἔθελωσιν». Φευδ. Δημ. 47, 40 «ἡ δ' αἰκία τοῦτο ἔστιν, διὸ μὲν ἔχειν χειρῶν ἀδίκων πρότερος». Ἐνταῦθον ἀνάκουοις καὶ γωράκ, οἷον τὸ Πινδ. Η. 3, 22 «ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποις ματαιότατον, ὅστις κισχύνων ἐπιχάρικ παπταῖνει τὰ πόρσω = εἰ τις, ἡ δευτερεύουσα πρότερος. δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον. διορισμ. τῆς καρ. προτάξ. Σορ. Αἴ. 700 «τὰ γάρ περισσά.. σωματα πίπτειν βαρείκις πρὸς θεῶν δυσπρεπέζικις ἔρχεται ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπους φύσιν βλαστῶν ἔπειται μὴ κατ' ἀνθρωπὸν φρονῆ» = ἔχειν τις.. μὴ φρονῆ. Ἐν ἀλλοιούς δὲ χωρίοις ἡ σχέσις αὕτη ραίνεται μὲν ἡττον συρῆς, μετ' ἀληθεστέρον ὅμως ἔρευνον ἀνευρίσκει τις ταῦτην, ἐν ἀρνητικοῖς μάκλιστα ματὰ τοῦ μὴ προτάξ. σαφῶς κατηρραίνεται. Σορ. Οἰδ. Κ. 569 «οὐδὲ οἴδε· ἐπ' οἵς γάρ μὴ φρονῶ, σιγῇν φίλων». = δέν εἰσερέως διότι ἂν δέν γνωρίζω τὸ πρᾶγμα συνειθίζω νά τιγμῶ». (Τούναντίον δέ «Ἄγροις οἰσοι προσκῶ», ἐπὶ ὀρισμένων πρᾶγματων = ὅσα ἔγω δέν γνωρίζω). Οἰδ. Κ. 839 «μὴ πίτασσος ἢ μὴ κρατεῖν» = μὴ διάταττε πράγματα, ἢν δέν συμβῇ νά τὰ ἔχῃς ἐν τῇ εξουσίᾳ σου. (Τούναντίον δέ, ὃ οὐ κρατεῖται = πράγματα, ἢντα δηντας δέν ἔχ., ἐν τῇ εξουσίᾳ.) Ξεν. Αἰν. 6, 4, 9 «ἐνίους δέ.. ἔνικαν.. οὐδὲ δέ μὴ εὔρισκον, κενοτάροιν αὐτοῖς ἐποίησαν» = εἰ δέ τινας μὴ εὔρ. Ηλ. Μέν. 92, b «πῶς οὖν ἡν εἰδεῖνες περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἔχυτῷ εἴτε φλαῦρον, οὐ παντάποτιν ἀπειρος εἶναι» = εἰ κατοῦ. εἰνές. Διναται δέ ἡ ἐπιθετ. πρότερος, καὶ νά προγνῆται. Ηρ. 2, 63 «τὸ (= ὅ) δ' ἀν τις τῶν θηρίων τούτων ἀποκτείνη, τὸ μὲν ἐκάνων, θάνατος ἡ ζημίη» = ἔχειν τις ἀποκτείνη τι τῶν θηρ. ποιτ. Ξεν. Κρη. 1, 5, 13 «εἰ ταῦτα ἔχο λέγω περὶ διάδηματος, γρυπώσκων, ἐμκυτῶν ἔχαπτω. οὐτοὶ γάρ μὴ τοιωτον ἀποδέκεται παρ' ὅμων, εἰς ἐμὲ τὸ ἔλειπον ήξει» = εἰ γάρ τις.. ἀποδ. Ηλ. Μέν. 89, e «οὐκοῦν τούναντίον αὐτόν, οὐ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἰέν, κακῶς ἢν αὐτὸν εἰκαζόντες εἰκαζούμεν μηδιδακτὸν εἶναι; = εἰ τινας.. εἰεν 1). Ηλάνη τούτου ἴδε καὶ §§. 559, 1, 560, 1.

1) Ήρ. Ματ. Η. §. 633, 6. Bernhardy Synt. σ. 291. Schmailefeld εἰ τῇ ἡρῷ. αυγρ. σ. 230. Heindorf εἰς Ηλ. οφρ. 248, c. Stallib. εἰς Ηλ. Φαζ. 270, b. Φαζ. 68, b. Ιππ. 1. 283, b. Διν ἀνήκει διάδημα εἰναύτων τοῦ Ηλ. Γοργ. 519, c. κινδυνεύεις γρύπαντων εἶναι, διστε το πολιτικοὶ προσποιοῦνται εἶναι καὶ διστε σοφισταῖς, διότι τὸ ταῦτα ἐκληπτίον ὡς οὐσιαστικὸν ὑπονομεύνων τῶν, τούτων ἡ πάντων = φαίνεται οὖσα ἡ αὐτὴ φλέσσις πάντων τούτων, διστε καὶ.

§. 564. III. Προτάσεις ἐπιρρηματικαί.

1. Αἱ ἐπιρρηματικαὶ προτάσ. εἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὰ ἐπιρρήματα ἡ τὰς ἐπιρρηματ. ἔχγράσεις π. γ. τὰς προθέσ. μετὰ τῶν ἔχυτῶν πτώσ. (§. 547, 5. 6.), καὶ συντελοῦσι ὡς καὶ τὰ ἐπιρρήμ. εἰς τὸ νῦ δρίσωντος ἀκριβέστερος τὴν ἔννοιαν τοῦ κατηγορήματος. Αἱ ἐπιρρημ. προτάσ. συνδέονται μετὰ τῶν κυρ. διὸ τῶν ἀναρροφικ. συνδέσμου· οἷον τῶν, οὗ, ὅτε, ὡς κτλ. Πρὸς τοὺς ἀναρροφικ. συνδέσμους δευτερεύουσαν. προτάσεων ἀντιστοιχοῦσιν ἐν τῇ κυρίᾳ ἐπιρρήμ. δεικτικὰ ἡ ὄντος ἐκπεφρασμένα ἥντοςύμενα, διὸ ὅν ἀμφότεροι καὶ προτάσ., ἡ τε κυρία καὶ ἡ δευτερεύουσα συγγωνεύονται (συνκιρούνται) εἰς ἐν ὅλον (§. 547, 9). οἷον ὅτε Κέρος ἥλθε, τότε οἱ στρατιῶται πρὸς τὴν πορείαν παρεσκευάσαντο. Ως ἐλεῖας, οἵτως ἐπραΐας. Τὰ δεικτικὰ ἐπιρρήμ. δηλοῦσι τὴν σχέσιν, ἐν ᾧ πρέπει νῦ ἐκληροῦθη ἡ ἐπιρρημ. πρότασ. Ως δῆλ. τὰ δεικτικὰ ἐπιρρήμ., ἐν οἷς συγκαταλέγομεν καὶ τὰ δεικτικὰ τὰ μετὰ προθέσ. συνημμένα καὶ ἐπιρρηματικῶς ἐκλαζμανόμενα, ἐκφράζονται τὴν σχέσιν τοῦ τόπου· οἷον ἐνταῦθα, ἐκεῖ τοῦ χρόνου· οἷον τότε· τοῦ εἰδούς καὶ τρόπου· οἷον οἵτως· τῆς αἰτίας· οἷον ἐκ τούτου, ἐπὶ τούτῳ· καὶ τέλος τῆς παρομοιώσεως· οἷον οἵτως, τασσότον, τασσότῳ, οἵτως ἐπὶ ίσης ἔχερενται αἱ αὐταὶ σχέσεις καὶ διὸ τῶν ἐπιρρημ. προτάσ.

§. 565. A. Ἐπιρρηματικ. προτάσ. τοῦ τόπου.

Αἱ ἐπιρρημ. τοπικαὶ προτάσ. εἰσηγούνται διὸ τῶν ἀναρροφικ. τοπικ. ἐπιρρημ. ἡ δριθότερον τῶν τοπικῶν συνδέσμου. (σύνδεσμοι τοπικοί) οἷον τῶν, οὗ, ἢ, ὅπῃ, ὅπου, ἐνθα, ἦτα (= δηου, οὐδί) ποιητικῶν ὡς τὸ ποιόν δριθερ, ἐνθερ (δριθεν, unde). οὗ, δηοι, ἢ, ὅπῃ (quod), καὶ ἐκρέρουσιν, ὡς καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιρρήμ., τὰς τρεῖς τοπικὰς σχέσεις, τὸ ποιό δῆλ. τὸ ποιθερ καὶ τὸ πρὸς ποιερ μέρος. Πρὸς τὰ ἀναρροφικὰ τοπικὰ ἐπιρρήμ., τῆς δευτερεύουσας προτάσ. ἀντικοπούδονται· τὰ εἴτε ἐκπεφρασμένα εἴτε νοούμενα δεικτικὰ τοπικὰ ἐπιρρ. ἐν τῇ κυρίᾳ· οἷον ἐνταῦθα, ἐκεῖ ἐκεῖσθε, ταῦτη· ἐκεῖθε κτλ. (§. 547, 9). Η χρῆσις τῶν ἐγκλίσ. ἐν ταῖς ἐπιρρημ. τοπικ. προτάσ. συμφωνεῖ πάντως πρὸς τὴν ἐν ταῖς ἐπιθετικ. προτάσ. Οὕτω π. γ. τίθεται ὁ μέλλων τῆς ἐριστικ. ἐπὶ τοῦ σκοτοῦ (§. 558, 4). Σορ. ΙΙΙ. 380 «μέλλουσι γάρ τοι.. ἐνταῦθι πέμψειν, ἐνθα μή ποτ᾽ ἀλλοιος ρέγγος προσέψει κτλ.» 436 «κρύβοντας· ἐνθα μή ποτ᾽ εἰς εἰνὴν πατερὸς τούτων πρόσεσιον (ὧς μέλλων) μηδένν». Τρ. 800.—Οἱ παρωχημένοι τῆς ὁριστικ. π. τῷ ἀττίκης πόλιος τόπῳ = quo progressa esset, μέχρι τίνος σημείου ἡδυνήθη νὰ φένσῃ ἡ τόλ. — Η ὑπετακτικὴ κατὰ τὰ ἐν §.

559, 1 (ἐν τῇ καινῇ γλώσσῃ ἡ ὑποτακτή λαχμούνε: τὸν ἄρ). Μ. 48. διπηγ τ' ιθύσῃ, τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδέῶν» = quocunque.. ibi, ὑπουρδήποτε.. ἐκεῖ κτλ. μ. 8 «(σπένσ) ἔπερ δὲν ὑμεῖς νῆποι ιθύρετε» (ἀντὶ ιθύντε). Ήσδ. ἔρ. 206 «τῇ δ' εἰς, ἢ σ' ἄρ ἐγώ περ ἔγω» = eo.. quocunque. Θουκ. 2, 11 «ἔπεσθε (ἐκεῖτε), δοτοι ἄρ τις ήγηται». Ξεν. Κύρ. 5. 1, 24 «ὅπου δ' ἄρ μέρη (ό τῶν μελιττῶν ἡγεμών), οὐδεμία ἐντεῦθεν ἀπέρχεται: ἐὰν δέ που ἔξιη, οὐδὲ μία αὐτοῦ ἀπολείπεται» = ἐάν που μένη. Πλ. ἀπολ. 28, d «οὗ ἄρ τις ἔχετον ταῦτην τάξιν.., ἐνταῦθι δεῖ.. μένοντα κινδυνεύειν». Ἐν τῷ πεζῷ σπανίως ἔνει τοῦ ἄρ. Θουκ. 4, 17 «(τοὺς λόγους) οὐδ μηκυνοῦμεν, οὐδ μὲν βραχεῖς ἀρκῶσι» - Η εὐκτικὴ κατὰ τὰ ἐν §. 560, 1. Ήσδ. 3, 39 «όκου ιθύεις στρατεύεσθαι, πάκτωα οἱ ἔχωρες εὐτυχέως». Θουκ. 2, 100 «καὶ οὐ μὲν προσπέσοιεν, εἰδεὶς ὑπέμενεν ἄνδρας». 3. 1 «καὶ προσθολήι ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἴππεων, ὅπη παρείκοι (quocunque licebat). Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28 «πολλάκις δὲ καὶ ὅποι μέλλοι ἀριστοποιεῖσθαι: τὸ στράτευμα.., ἐπανήγαγεν ἀν τὸ κέρκος», περὶ τοῦ ἄρ ίδε § 392 a, 5. ἀν. 4. 2, 25 «μιχθύεινοι οἱ πολέμιοι καὶ ὅτη εἴη στενὸν χωρίον προκαταλημβάνοντος ἐκάλυψον τὰς πάροδους». 1. 9, 15. 27. 3. 1, 32. 4. 5, 30. 32. Κύρ. 3. 3, 5 «εθήρα, ὑπουρερ ἐπιτυγχάνειεν θηρίοις» = πανταχοῦ, ὅπου. Κατὰ τὰ ἐν § 560, 4. a) Ξεν. Ἀγ. 1, 27 «ὅποις γάρ ἄνδρες θεοὺς μὲν σέβοιεν.., πειθορχίαν δὲ μελετῷεν, πῶς οὖν εἰκὸς ἐνταῦθα πάντα μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν εἰναι;» = εἰ που. b) Σοφ. Φ. 529 «μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔν τε τῆςδε γῆς ήματι, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλογεθα πλεῖν». Εὐκτικὴ σ. ἄρ § 560, 6. Σοφ. Οἰδ. π. 190 «χρεῖ νῦν σύ με, μήδε.. τὸ μὲν εἴποιμεν, τὸ δὲ ἀκούσαιμεν» = ὅπου τὸ μὲν νὰ ἡδυνάμεθοχ νὰ εἴπωμεν, τὸ δὲ νὰ ἀκούσωμεν. Εὔρ. Ὁρ. 639 «ἧστι δ', οὐ σιγὴ λόγου κρίστων γέροις' ἄρ, ἔστι δ', οὐ σιγῆς λόγοις». Ροτζ. 626 «γρὴ δ' ἄνδρος τάξειν, οὐ μάλιστ' ἄρ ὠφελοῖν». Δημ. 1, 13 «τὰς δ' ἐπ' Ἰλλυριούς καὶ Παίονις αὐτοῦ καὶ πρὸς Ἀρύβαζον καὶ ὅποι τις ἄρ εἴτοι παρακλείπω στρατείξα».

Σημ. Περὶ τῆς ἐργάζεως τῶν τοπικ. ἐπιφρεγμ. Ζ. § 555, σημ. 6 κ. σημ. 7· περὶ τῆς περιληπτικῆς τούτων συντάξεi. κατὰ τὸ εἶδος τῶν προθέσεων Ζ. § 447 σημ. 4· περὶ δὲ τῆς μεταβάσιος τῆς ἀναρροφικ. συντάξεi. εἰς τὴν τῆς δεκτικ. § 561, σημ. 1.

§ 566. B. Ἐπιρρηματικαὶ προτάσ. τῶν γρονικῶν σχέσεων.

1. Αἱ ἐπιρρημ. προτάσ. τῶν γρον. σχέσ. εἰσηγοῦνται διὰ τῶν ἔξιτος συντάξιμων.

a) Ἐπὶ τῆς δηλώσεως τοῦ συγχρόνου μετὰ τῆς κυρίκς προτάσ., διὰ τῶν, ὅτε, φαινομ. εἰστε=ότε, ὀρχ. καὶ νέον ιωνικ., λυρικ. ἐπὶ τῆς καὶ τραγικ. (προελθόντος κατὰ Curt. Et. 537. 589 ἐκ

τῆς συναρπέσ. τοῦ ἥδ-τε, ἔθ-τε = εὗτε¹⁾ διπότε (ἀριστότερον καὶ γενικώτερον ἡ τὸ στε, ὡς προσλαβόν ἐν ἔχουτῷ τὴν φίλαν τοῦ ἀρίστ. πο.) ὡς (περὶ τοῦ τύπου τούτου ἰδ. M. A. § 336), παρ' Ἡρόδ. καὶ ὄστε²⁾ σπως (νε'. ἴωνικ. ὄχω), ὅπερ δικρέφεις τοῦ ὁρ, ὅπως τὸ διπότε τοῦ ὅτε, καὶ τὸ διπότον εἶνε ἐν χρήσει ἐν τῇ ἀρχαίῃ καὶ νέᾳ Ἰων. διαλέκτῳ, καθίως καὶ ἐν τῇ ἀττικῇ ποιήσ. Ὁπου ἀττικόν τὸ ἥττικα καὶ τὸ γενικώτερον ὀπηρίκα τίθενται ἐπὶ γέροντος ὀρισμέν. = ὅτε ἔκριθς (ἀμφότερος μεθομηρικός) ὄσάκι; (ἢ Ὄμηρ. ὄσσάκι) καὶ τὸ γενικώτερον ὀποσάκις = quotiescunque, ἀττικόν) ἥμος, ἀργ. καὶ νέ. ἴων., καὶ τραγικ., σπανίως δὲ λυρικ., δηλοῦ δὲ κυρίως, ἐν ποίᾳ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας, εἰτα δὲ = ὅτε³⁾ ὄφρα (ἄντι τοῦ ὄφρα, ἡ παραγωγὴ τοῦ γρα εἶνε εἰσέπι ἀμφίθελος, ἰδ. Κορτίου Ἐτυμ. 616), ἐπικ. κ. λυρ., σπάνιον δὲ παρὰ τοῖς τραγικ. καὶ μόνον ἐν τοῖς λυρικοῖς γωρ.=μέχρι τότε, ὅτε, μέχρις ὅτου, ἐφ' ὅτον⁴⁾ μέχρι καὶ σπανιώτερ. ἄχρι=έρ⁵⁾ ὅτον, μέχρις οὖ, μέχρι τότε, ὅτε⁶⁾ ἔστε⁷⁾ ἔως (περὶ τοῦ τύπου ἰδ. §. 179, σημ. 3)⁸⁾ ἐτὸ φ = ἐτῷ⁹⁾ περὶ τοῦ τέως = ἔως ἰδ. §. 518, 1.

b) Ἐπὶ τῆς δηλώσεως τοῦ προηγουμένου τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἑρθέντος, ἦτοι τοῦ προγενεστέρου τῆς κυρ. προτάσ., διὰ τῶν, διτελ (προελθόντος ἐκ τοῦ ἐπλ καὶ εἰ = ἐπὶ τούτῳ, εἰ, ἰδ. Κούρτ. Ἐτυμ. 239)¹⁰⁾ ἐπειὴ ἐπικ. (προελθόντος ἐκ τοῦ ἐπει καὶ τοῦ ἀρίστ. τὲ §. 506, 3. f), ἐπείτε [προελθόντος ἐκ τοῦ ἐπει καὶ τοῦ ἀρίστ. τὲ §. 506, 3. f], ἀρχαῖον καὶ ἴδικ νέ. ἴων., ἰδ. Bretov dial. Hdt. (Ἡροδότ.) σ. 38· ἐπειδὴ = ἔρως, μετὰ τεῦται¹¹⁾ ἐξ οὖ, ἐξ ὅτον, ἀφ' οὗ καὶ ἐξ ὥρ = ἐξ ὅτου, ἀφ' ὅτου, ἀφοῦ κατλ¹²⁾ ὡς ἢ ἐπει τάχιστα, ἐπειδὴ τάχιστα = ἀμέσως ὡς, εὐθὺς, ὡς.

c) Πρός δὴλωσιν τοῦ ἐπομένου τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἑρθέντος, ἦτοι τοῦ μεταγενεστέρου τῆς κυρ. προτάσ., διὰ τῶν, πρίν¹³⁾, πρὶν (οὕτω συνήθ. ἀττικ., τὸ πρὶν προηλθεν ἐκ τοῦ προ-ιν ἀντὶ προ-ιορ, ὡς τὸ λατιν. pris = prius ἀντὶ pro-iros, ἰδ. Κούρτ. Ἐτ. σ. 256)=priusquam (παρ' Ὄμ. καὶ πρὶν.. πρὶν § 518, 1, διαισιν τῷ παρὰ τοῖς ἀττικ. πρότερον.. πρὶν Ξεν. ἀν. 3. 1, 16. Πλ. Λάζ. 180, ε. Εὐθύδ. 295, ε. Ισοχρ. 16, 8, πρόσθετον.. πρὶν Ξεν. ἀν. 6, 1, 27). πρότερον ἢ πρότερον.. πρὶν ἢ Ισατ. 2, 19, μ. σ. Schaeemann· πρὶν ὅτε Ὄμρ.: πάρος (παρ' Ὄμρ., πλὴν μόνον μετ' ἀπαρεμφάτου)-ἔως, ἔως οὖ (Ἡρδ.): ὄφρα, ἰδ. α). ἔστε (μεθομηρ.): μέχρι, σπανιώτερ. ἄχρι (παρ' Ὄμρ. μόνον ὡς ἐπίρρ. καὶ ὡς πρόθεσις) μέχρι οὖ, ἄχρι οὖ, ἐς δ 'Ἡρδ. κ. Θουκ. 5. 66, 2.

1) Τὸ πρὶν ἢ ἔτει ἴδιωμα τῶν ἀρχ. καὶ νέων ἴωνων, σπανιώτατον ὅμως παρὰ τοῖς ἀττικ. π. χ. Θουκ. 5. 61, 1 μ. σ. Ποπκ. ἐν τῇ μεγ. ἱερ. Λυκοῦργ. 128 μ. σ. Maetzner, ἰδ. Elmsley εἰς Edr. M. 179 (Πρόλ. καὶ Hermann opusc. III. 229). Dindorf praef. ad Demosth. σ. IV. εἰς Ισοχρ. σ. V. εἰς Ἀριστοφ. Τύμ. VI. σ. 604. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 501, a.

ἐεὶς οὖ Ἡρδ. συχν. (ἱδ. Baehr. εἰς 1, 68)=μέχρις δὲ του, ἔως οὗ, (εἰς δὲ καὶ σ. ὑποτακτ. 6, 99).

2. Πρὸς τοὺς ῥηθέντας συνδέσμους ἀντιστοιχοῦσι τὰ ἔξζης ἐν τῇ κυρίᾳ προτάξῃ. τιθέμεναν ἡ νοούμενη δεικτικὰ ἐπιγράφμ. (§ 547, 9). οἶον δὲ.. τότε· ἔως.. τέως (ποιητ.). ἥμοις.. τῆμος (ποιητ.), δρόμα.. τόφρα (ποιητ.). ἵρικα.. τηρίκα (ποιητ.). τηρικαῖτα· πρὶν (δῆλ. τούτου), prius.. ἦ, quam· ἐρ φῶ.. ἐρ τούτῳ, π. χ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 20· ὁς.. ὁ, quum.. tum, παρ' Οὐρ. Ξ., 294. Τ., 16. Γ., 424· προσέτι δὲ τά, ἥμοις.. δὴ τότε, καὶ τότε, καὶ τότε δή, καὶ τότε ἔπειτα Οὐρ. δὲ εὗτε, ἔως.. τόφρα Οὐρ. ὁς, δὲ., ἐταῦθα· ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδάρ., τότε, τότε δή, τότε ἥδη, ἰδ. Herbst εἰς Ξεν. συμπ. 3, 5. Stalib. εἰς Πλ. πολ. 565, ε· ἐπειδή.. οὕτω Θουκ. 2. 19, 70 ἡ οὕτω δή = sic demum, Θουκ. 2, 70· ὁς, ἐπεί.. ἐκ τούτου Herbst εἰς Ξεν. συμπ. 9, 5· ὁς, ἐπειδή.. ἐτεῦθεν Maetzner εἰς Ἀντιφ. 1. 17.

Σημ. Ἡ ποίησις μεταχειρίζεται: Ἰνιοτε ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ νῦν τὸ νῦν δὲ μεταχειρίζεται; Ἐμφάσ. = νῦν ἔστιν, δὲ τε. Αἰσχυλ. ἐπ. 687 χορ. «νῦν δὲ σοι παρέστακεν». Ιερ. 625 χορ. «νῦν δὲ καὶ θεοὶ Διογένες; αλλοίτε εὐκταῖται γένεις χειρότασσα». Πάνω ἐπιτυχῶ; παραβίλλει ὁ Lobeck τὸ Σοφ. Αἰ. 802 πρὸς τὸ Plaut. Rud. 3, 3, 568 «nunc id est, quum omnium copiarum viduitas nos tenet. Δὲν ἀνήκει δομαῖς; Ἰνταῦθα τὸ ἔχει ἐπ' Ύσσην». Αἰ. 802 «καθ' ἡμέραν τὴν ὕσν, δὲτ' αἰτῷ Θάνατον ἢ βίον φέρει» δῆλ. ἔξοδος = ἐν τῇ σημερινῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἦν ἡ ἔξοδος φέρει., 18. Schneidew. ὡς τὸ νῦν δὲ ἐν τοῖς ἀνοτέρω γωρίοις τίθεται: Ἐλλειπτικῶς, οὕτων καὶ παρὰ Πινδ. δλ. 11, 9 «νῦν φέρον ἐλλειπτούμενόν ὄπα καῦμα κατακλύσσεις: δέον, δὲ πα τα κοινὸν λόγον φίλαν τίσσομεν ἵες χάριν». ἔνθα δύναται τις μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ νὰ νοήσῃ τὸ σκεψύμεθα = νῦνδε videamus, quorsum unda.. prolatura sit et quo pacto.. soluturi simus, γέ. Disson ἐν ἑκδ. Ποτίγγ. Περίεργός τις μετάδοσις δὲδὸ κατηγορικῶδη δῆμ. εἰς μετοχὴν καὶ δὲπ ταύτης πάλιν εἰς δέον κατηγορ. εὑρέται παρὰ Πινδ. «Ια. 6, 5 τίνι.. θυμὸν τεὸν εὔφραντας; ἢ φα.. ἀντικ' εὐρυγάταν, ἀντελαξ (edidisti) Λιόνυσον ἢ.. δεξικαύμενα (ἴντι δέξιο) τὸν φέρεταν θεῶν.. ; ἢ δὲ.. ἔμπειμψας (remisisti) ή; Ἄρογες Βαπτιστον; »

§ 567. Χρῆσις τῶν ἐγκλίσεων.

1. Ἡ ὄριστική τίθεται, ὡς καὶ ἐν ἔλλοις γλώσσας, ἐπὶ πραγματικῶν συμβολῶν ἡ πραγματικ. γεγορίτων. Οἱ τὸ μέχρις δὲτε, δέτον, ἐρ' οἶσον, ἔως δὲτον, ἥμ. ὁς, εὐθὺς ὡς, δηλοῦντες σύνδεσμοι, ἐπὶ πράξεως παρελθούσης. συντάξσονται μετὰ τοῦ ἀριστον τῆς ὄριστικ. Δ., 221 «ὅργα τοι ἀμφεπένοιτο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήχεις ἥλυθεν». Α., 90 «ἥμοις δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὀπτίσσατο δόρπον,.. τῆμος σφῆ ἀρετῇ Δκναοὶ ὥξαντο φάλαγγας». Ω., 31 «ἄλλ' ἐτε δή ἐν τοῦ δυωδετάτη γέρετ' ἡώς, καὶ τότ' ἔρ' ἀθηνάτοισι μετηνόδικ Φοιβος Ἀπόλλων». Α., 432 «οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένοις πολυσθενήσις ἐντός ἰκοντο, ιστία μὲν

στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελκίνῃ.» 1, 233 «μένομέν τε μιν ἔνδον ἡμενοι, ἂως ἐπῆλθε νέμων.» Ν, 495 «Ἄνειξ θυμὸς ἐνι στήθεσσι γεγόθει, ὃς ἦε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ. α, 363 «καὶ αἰτεῖν ἔπειτ' Ὁδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρρα (= ἂως, ὅτου) οἱ οἴνοι ἥδιν ἐπὶ βλεφάρουσι βάλε γλαυχῶπις Ἀθήνη.» Ἡρδ. 6, 41 «καὶ ὁσπερ ὠρμήθη ἐν Καρδίνης πόλιος, ἔπλεε διὰ τοῦ Μέλανος κόλπου». 83 «οἱ διοῦλοι ἔσχον πάντα τὰ πρήγματα, ἐς δὲ ἐπήθησαν οἱ τῶν ἀπολαμένων πατέδες.» 7, 7 «ώς δε ἀρεγγώσθη Ξέρξης στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐνθαῦτα.. στρατηγὴν ποιέεται». 9, 6 «ἐπειδὲ.. σχολάζετερ ἐπάλεον., οὗτω δὴ ὑπεξεκομίσαντο πάντα». 1, 11 «ώς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεις (ώς τάχιστα = ζυχ ὡς, quum primum). Θουκ. 1, 8 «οἱ ἐκ τῶν νήσων οκκοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, ὅτε περ (ὅτε εὖθυς) καὶ τὰς πολλὰς αὐτῶν κατόψιεν». 3, 10 μέχρι (= ἐφ' ὅσον, quamdiu) ἀπὸ τοῦ ἵσου ἡγοῦντο, προθύμως εἰπόμενο». Ξεν. ἀν. 2. 6, 2 «(Κλέαρχος,) ἡως μὲν πόλεμος ἦν τοῖς Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς Ἀθηναῖς, παρέμενε» (= ἔμενε πιστός, in fide manebat). 3, 1, 19 «ἔστε μὲν καὶ σπονδὲι ἡσαρ, οὕποτε ἐπαύδην ἡμᾶς μὲν οἰκτείων κτλ.» ἀπομν. 1. 2, 18. Κύρ. 7, 1, 18 «ἴως ἔτι σοι σχολὴ (δῆλο. ἔστι),.. παρκάλει τοὺς σὸν σὸν εἰς τὴν ἐμβολήν» (= εἰς τὴν ἐπίθεσιν, ad impetum). Ἐλλ. 1, 1, 3 «έμάχοντο, μέχρις οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέπλευσαν». Κύρ. 7, 5, 39 «οὐδὲ δύλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρεε, ἔωστερ ἔγρασερ ἐσπέρχ γενομένη» = ἔως οὐ ἐγένετο ἐσπέρχ Λυσ. 25, 26 «καὶ οὐ πρότερον ἐπαύσαντο, ἔως τὴν πόλιν εἰς στάσεις κατέστησαν», ἀντὶ τοῦ συνήθ. οὐ πρότερον.. πρίν.

Σημ. 1. Ἀρνησίς ἐν ταῖς προτάσ. ταύταις εἶνε καθ' ἔντο τὸ οὐ [ἰδ. § 512, 2, b] ἀπαντᾷ δὲ καὶ τὸ μὴ μόνον ὅπου ἡ χρονικὴ σχέσις ἐκλαμβάνεται σύναψις ὡς ἡ ποιετικὴ οἰον Πλ. πολ. 354, c «δπότε τὸ δίκαιον μὴ οἶδε, ὃ ἔστι, σχολὴ εἰσομαι, εἴτε ἀρετῆς οὕτως τυγχάνει εἴτε καὶ οὐ». Φαιδ. 85, e «οὐδὲ γε μηδὲ ἡμᾶς δύναμαι ποιέσιν.»

Σημ. 2. Περὶ τοῦ πρίν σὸν δριστικῆ. § 508· περὶ τῶν παρφῆμενιν τῆς ὄριστικ. ἐπὶ μὴ γεγονότων συμβάντων ίδ. § 399, 6, a). Παρ' Ὁμρ. Ἐρηταὶ ἴνιοτε ἐν τοῖς χωρίοις καὶ διέλλων τῆς ὄριστικῆς σ. τῷ κτὶ(v), δι' οὐδὲ μέλλουσα πρᾶξις δηλοῦται ὡς ἐκ πριστάσιων ἐξαρτιμένη, ίδ. § 399, 1, γ, 335 «ἄλλ' ἀναγγαρῆσαι (dnti προσταχτικ.), δτε κεν συμβλήσεας αὐτῷ = οὐδὲ ηθιλε συμβῆ νι συμπλαχῆς πρὸς αὐτόν. π, 282 «δπότε κεν πολύευολος ἐνι φρεσὶ θήσεις Ἀθήνη, νέύσω μὲν τοι Ἱγώ κεφαλῆ». θ, 318 «ἄλλις σφως δόλος; καὶ δεσμός; ἐρέστε, εὔσδέκε μοι μάλιστα πάντα πατήρ δπόδωσεις ἔδοντα. Τὸ καθ' ἔντο καὶ ἴντελως σύγχρονον δηλοῦται καὶ ἡ τοῦ διτού ἡ λογικῶς μὲν δευτερέυουσα πρότασις, γραμματικῶς δὲ ὡς κυρία συνδέεται μετὰ τῆς ἄλλης κυρίας προτάσ. διὰ τῶν, καὶ, τέ.. καὶ, προσέτι καὶ διὰ τοῦ δι, ίδ. § 518, 8.

2. Οἱ ἐν τῇ § 566 ῥήθεντες σύνδεσμοι ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ μετὰ τοῦ ἄρ, ἐπικ. κέρ (ἰδ. § 398, 2) συγδέομενοι συντάσσονται σὺν

νποτακτικῇ, ὅταν ἡ πρᾶξις πρέπη νὰ δηλωθῇ, ὅτι θὰ συμβῇ κατὰ τὴν γράμμην, εἰκασίαν τοῦ λέγοντος· οἶον ὅταν, ὅτε ἀν. ὅτε κερ-
έπικ. ὅπότε, ὅπότε ἀν. ὅπλοτε κερ-έπικ. ἡντεῖ ἀν, ἐπάρ, ἐπήρ,
ἴπει ἀν καὶ συνήθ. ἐπει κερ-έπικ., ἐπειδάρ¹), εὗτ^r ἀν § 566, 1.
ἐρῳ̄ ἀν πρὶν ἄν, πρὶν γ' ὅταν 6, 374. δ, 477· ἔως ἀν, μέχρι ἀν, ἔστ^r
ἀν, ὅφρ^r ἀν § 566, 1, ὅφρα κερ-έπικ., ὅτινα δηλουσι τὰ, ἐφ' ὅσον,
ἔως ὅτου, ἡ μέχρι, ἔως· εἰς ὅ κερ (εἰσόνεν), εἴως κερ, εἰς ὅτε κερ
έπικ. «Οταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. κῆται χρόνος ἀρχικὸς (ἢ
τύπ. ἀριστου μετὰ σημασ. ὅμως ἐνεστῶ. ἡ μελλοντ.), τίθεται
ἡ ὑποτακτ. μάλιστα ψεύτ^r ἐνδὲ· τῶν ἀπὸ τοῦ ὅταν ἔως τοῦ πρὶν ἀν
συνδέσμ., ἐὰν ἡ διήλωσις τοῦ χρόνου (ἢ χρόνος) πρέπη νὰ δη-
λωθῇ σύνχριν καὶ ὡς ἴπιθεσίς, καθ' ἥρη ἡ τοῦ κατηγορούμενου
(ὅμημ.) τῆς κυρίας προτάσ. ἔννοια συμβαίνει ἡ θὰ συμβῇ. Πόσον δ'
διλίγον διαφέρουσιν οἱ σύνδεσμ. ὅταν, ὅπότε κ.τ.λ. ἀπὸ τοῦ ἔαρ
κατάδηλον γίγνεται ἐκ πρόγρ., ἐν οἷς οἱ σύνδεσμ. ἐκεῖνοι ἐναλ-
λάσσονται πρὸς τὸν ἔαρν οἶον Ἀντιφ. 2, 6, 1 «ὅπότεν μὲν...,
ὅταν δέ.. ἐὰν δέ.» Ἐπὶ τῶν συνδέσμων ὅμως, ὀτίνες δηλουσι
τὸ ἔως, μέχρις οὐ, ἔως ὅτου, ἡ ὑποτακτικὴ δηλούμενοπόλη προσδοκώ-
μενος ἡ ακοπούμενος. Ἡ πρᾶξις τῆς δευτερευούσης. προτάσ. εἰνε ἡ
ἄπατη γιγνομένη, ἡ πολλάκις ἐπαραλαγθαροφέρη (τὸ ἀριστον
πολλάκις, ἡ ἀρ. ἐπανάληψις § 399, 4). Ἐν τῇ ποιήσ. τὸ ἀν
(κέρ) πολλάκις παραχείπεται, τῷ πεζῷ ὅμως πολὺ σπανιώτερον,
δ, § 398, σημ. 2. «Ἀργησοις ἐν ταῖς προτάσ. ταῦταις εἰνε κατὰ
τὰ ἐν § 512, 4, b) τὸ μή. ζ, 183· οἱ μὲν γάρ τοιγε κρεῖσσον
καὶ ἔρεισον, ἡ ὅτι ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἰκον ἔχητος ἀντρὸς ἡδὲ
γυνή». θ, 444 «μάντις τοι καὶ ὅδον δηλήσεται, ὅπτετ^r ἀν
αὐτεῖσθα γλυκὺν ὅπνον.» ς, 41 «ἐκ γάρ Ὁφέσταο τίσις ἔσ-
σεται Ἀτρείδο, ὅπτοτ^r ἀν ἡθήσῃ τε καὶ ἡς ἴμειρεται (-ρηται)
αῖτης.» δ, 650 «τί κεν δέξεις καὶ ἔλλος, ὅπτοτ^r ἀνήρ τοιοῦτος..
αἰτίη». Φ, 375 «δημοῦμεν μάντοτ^r ἐπὶ τρώεσσιν ἀλεξήσειν κα-
κῶν ἤμαρ, μηδ' ὀττότ^r ἀν Τροΐην. δάγκται» = σύδε τότε ἔτι, δηλόται
ἢ Τρ. § 578, 2. δ 121 «τόφρα γάρ οὖν βιοτόν τε τεὸν καὶ κτή-
ματ^r ἔδονται, ὅφρα κε κείνη τοῦτον ἔχη γόνον» = ἐν δεσφ ἔκεινη
θὲ ἔχη κλ. Ο, 232 «τόφρα γάρ οὖν οἱ ἔγειρες μένος μέγις, ὅφρ^r ἀν
Ἀγκιοὶ φεύγοντες νῆστες τε καὶ Ἐλλήσποντον ἵκωται» = ἔως οὖν..

1) Παρ' Ἡρ. τὸ ἐπεί τὸν σχεδὸν πανταχοῦ, τὰ δὲ ἐπήρν. ἐπειδὴν σπα-
νιώτατα καὶ ἐν τοῖς πλεῖστ. χωρίοις κριτικῶς ἀμφιβολα. Ἰδ. Bredov. dial.
Ἡρ. σ. 38. Τὸ ἐπήρν εἰνε κυρίως ἀρχ. ἰωνικ., ἀρχ. ἀττικ. (Θουκ. 5, 47. 8,
58. Σεν. Κύρ. 3, 2, 1 μ. σ. Born. ἀν. 2, 4, 3. Ἄλλ. 2, 1, 27. Εἰδρ. Ἡρ-
μαν. 1364. Ἀρρ. ὅρ. 983. 1355 Λυσ. 1175) καὶ ἐν τοῖς ἡρίτορ. παρ' Ισαχρ.
μόνον 5, 38. Υδ. Stange Lpz., Jarb. 1835, σ. 591, καὶ τὸ ἐπὲιν δὲι εἰνε
πολὺ εὐχρηστ. εὐχρηστότατον δὲ πάντων ἡτο παρὰ τοῖς ἀττικ. τὸ ἐπειδὴν
(παρ' Ομρ. μόνον ἐν N, 285).

Θὰ φθάσωσι. (Ιδ. σημ. 3). Α, 509 «τόρρος δ' ἐπὶ Τρώεσι τίθει κράτος, δρφ' ἀρ Ἀγασιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὁρέλλωστε τέ ἐ τιμῆν= ἔως διου οἱ Ἀχ. κτλ. i., 702 «μαχήσεται, ὅπποτε κείμιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώργη καὶ θεὸς δρση.» Β, 332 «μίμνετε πάντες.. αὐτοῦ, εἰσόκετε ἄστυ μέγας Πριάμοιο ἔλωμεν» = ἔως οὗ, ἔως διου. I, 609 «ἢ μ' ἔξει παρκ νησὶ κορωνίτιν, εἰσόκεται τοῦτο μὴ ἐν στήθεσσι μένη καὶ μοι φίλα γοῦνα δρώργη» = ἐφ' ὅσον κτλ. i, 138 «ἀλλ' ἐπι- κέλεσαντας μεταναι γρόνον, εἰσόκετε ναυτέων θυμὸς ἐποτρίνη καὶ ἐπι- πρεψώσιν ἀποτατοι» = μέχρις οὗ. Σοφ. Φ. 464 «ἡμεῖς δ' ἕωςεν, ως, ὀπηρίχη ἀρ θεὸς πλοῦσιν ἡμιν εἰκη (concedat), τηρικαῦθ' ὀρμώμεθα». Ξεν. ἐλλ. 5. 3, 25 «ἔως δ' ἀρ ταῦτα διαπράξωται, φυλακήν.. κατέλιπεν» = ἔως διου. Πλ. Πορωτ. 335, b «ἐπειδάρ σὺ βούλῃ διαλέγεσθαι, ως ἐγὼ δύναμαι ἔπεισθαι, τότε σοι διαλέξομαι». ἀπολ. 29, d «ἔωσπερ ἀν ἐμπνέω καὶ οἵς τε ὡς, οὐ μὴ παύσωμαι φιλοτοῦῶν» = ἐφ' ὅσον θὰ διαπνέω. Φαΐδ. 66, b «ἔως ἀρ τὸν σῶμα ἔχωμεν.. οὐ μήποτε κτησώμεθα ικανῶς, οὐ ἐπιθυμοῦ- μεν». 59, e «εἰπε περιμένειν καὶ μὴ πρότερον παριέναι, ἔως ἀρ κελεύσῃ» = μέχρις οὗ. (Ιδ. σημ. 3). συμπ. 175, b «πάντως παρα- τίθετε, οὐτι ἀρ βούλησθε, ἐπειδάρ τις ὑπὲν μὴ ἐγεστήκη», δέν ση- μαίνει τοῦτο quum nemo vobis praefectus sit = διτον οὐδεὶς θὰ τεθῇ ἐπὶ κερατίδης ὑμῶν, ἀλλὰ δηλοῖς = παρατίθετε πάντως, πᾶν διτον θὲλησητε, οὕτως, ως πράττετε, διτον οὐδεὶς ηνε ἐπὶ κερ. ὑμῶν, quum nemo vobis praefectus est». Δημ. 9, 69 «ἔως ἀρ σώληται τὸ σκάρος.. τότε γοὴ καὶ ναύτην καὶ κυβερνήτην.. προθύμους εἰλικρινή» μ. σ. Bremi. Ξεν. οἰκ. 1, 23 «καὶ τοικῦνται δέ- σποινκι αἰλιζόμεναι τὴν σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς.. οὕποτε λήγουσιν, ἔστι ἀρ ἀρχωσιν αὐτῶν» = μέχρις διου. ἀν. 5. 1, 4 «περιμένετε, ἔστι ἀρ ἐγὼ ἔλθω» = usque dum rediero, ἔως οὗ. 5. 6, 26. 2. 3, 24 «μέχρι δ' ἀρ ἐγὼ ηκώ, αἱ σπονδὴι μενόν- των». Κύρ. 3. 3, 18 «οὐκ ἀναμένομεν, ἔως ἀρ ἡ ἡμετέρας γώρως κακῶται, ἀλλὰ φύγοντες ἥδη δηοῦμεν τὴν ἐκείνων γῆν» = ἔως διου θὰ γείνη ἀρχὴ τῆς κακοποιησ. τῆς ἡμ. γώρ. (§ 382, 6).

3. Ἐπὶ αρπάστου ἐπαγαλήγεως ἡ τοῦ αρπάστου συγγράπις, πολ- λάκις (§ 399, 4). Ἔν τῇ κυριᾳ προτάσ. τίθεται τότε δ ἐνεστώς ἡ διελλώστη ἡ καὶ δ ἀρπάστ. τῆς δριστ. (§ 386, 7.). I, 646 «ἀλλάζ μοι οἰδάνεται κραδίη γόλωφ, ὑπέρτερος μηδίσουμαι (·ωματι)» = ὁσάκις ἐνθυμηθῶ ἐκείνους; α, 192 «(Λαζέτη) βρῶσιν τε πόσιν τε παρτιθεῖ, εὗτ' ξὺν μιν νάρκητος κατὰ γυνα. lábησιν». η, 202 «θεοὶ φαινονται ἐναργεῖς ἡμῖν, εὗτ' ἔρδωμεν ἀγαπλειτάς ἐκπαρέχασ». δ, 400 «ἡμος δ' ἡδίοις μέσον οὐρανὸν ἀμφιθεέηγη, τῆμος ἀρ ἐξ ἀλδος εἰσι γερων.» Σοφ. Φ. 111 «δταν τι δράσεις έκερ- δος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπειν. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 «οἱ δὲ γεραλτεροι (εἰς τὰς ἐσωτῶν γάρκες πάρεισιν), ἡρίκ' ἀρ ἐκάστῳ προγωρῆ» (= ὁσάκις θὰ ἀρέσκῃ ἐκάστῳ). 3. 3, 26 «οἴπερ καὶ νῦν ἔτι ποιοῦσιν οἱ βάρβα-

ροι βραχιλετές δόπταρ στρατοπεδείωται, τάφρον περιβάλλονται: εύπετως διὰ τὴν πολυχειρίαν». ἀπόμ. 3, 5, 6 «ἔστι' ἄρ (qnamdiu, μέχρις οὗ).. πολεμίους δεῖσωσιν,.. τὰ κελευόμενα πάντα ποιοῦσιν». Πλ. Τίμ. 83, ε «ταῦτα γέγονεν, σταρ αἴμα μὴ πληθύσῃ». Φαίδ. 108, ε «αὐτὴ δὲ πλανάται: ἐν πάσῃ ἔχομένη ἀποίτιξ, ἡώς ἄν δή τινες γρόνοι γέρωνται». Σπάνιον τὸ ὡς Ἡρδ. 4, 172 «τῶν δὲ ὡς ἔκκστος οἱ μιχθῆ, διδοῖ δάρων, τὸ δὲ ἔχη φερόμενος ἔξ οἰκου.»

4. «Ἐπειτα ἐν τῇ ἐπικῇ γλώσσῃ, ὅταν ἡ ἐπιφρονεῖται, πρότατ. ἀποτελῇ μέλος παρομοιώσεως, ἐπειδὴ τῷ ὄντι ἐνταῦθι δὲν δηλοῦται πραγματικὸν γεγονός, ἀλλὰ μόνον περίπτωσίς (ὑπόθεσίς) τις τίθεται». Ιδ. § 399, 5, N, 334 «ώς δ' (ἔστιν) οὐδὲν πόδι λιγέων ἀνέμων σπέργωσιν δεῖλαι: ηματι τῷ, δτε τε πλείστην κόνις ἀμφὶ κελεύθους. . ὡς ἄστ τῶν ὄμρος ἥλθε μάχη.» (Ἐνταῦθι πκρατηρεῖ τις τὴν διαφορὰν τοῦ καθ' ὑποτακτικ. καὶ δριστικ. νοούμενου στεῖρ). Ο, 80 «ώς δ' οὐτ' ἄνετη νόος ἀνέρος. . ὡς κτλ.» Η, 212, 297, i, 392. Πλείονα πρόγν. ἐν § 399, 5. (Τὸ πκρ. Εὔρ. 'Ex. 1026 ἀναγνωστέον μετὰ Pflugk ἐκπεσεῖ, ἢ μαζί λον ἐκπεσῆ ἀντὶ τοῦ ἐκπέση).

Σημ. 3. «Οταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἔνει γρόνος; ιστορίκ., ἐν τῇ δευτερευούσῃ ὅμως; ὑποτακτική, ἔγγητάν τούτο ἡ ἐκ τῇ; τάσσεις τοῦ "Ελλην. τοῦ νὰ μεταδινή διὰ τοῦ πλαγίου λόγου εἰς τὸν δρόμον" (Ιδ. § 595), ίδ. Πλ. Φαίδ. 59, ε, οὖτα καὶ Ο, 23. ὃν δὲ λάθοιμι, δίπτακον τεταγών ἀπὸ βιλοῦ, σφρ' ἄν ἵχηται γην δλγηγπελέων. ἀντὶ σφρ' ἔχοιτο, ὁ Ζεὺς ἐν τῇ δργῇ του μεταδίνει: μὲ τὴν ἰδίαν κατοῦ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ παρόν· ἡ θέλει νὰ δεῖη διὰ τῆς ὑποτακτικῆς, διτι τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμα τῇ; παρελθούσ. πράξ. παρατίνεται: ἐν τῷ παρόντι [Ιδ. § 553, 3, b)], ω; ἐν Ο, 232, ἡ ὅταν ὡς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. δόριστ. ἔχη τὸν σημασ. τὴν δηλωθεσ. ἐν § 386, 7, τὸ. τὰ ἐν § 386 καταλεγθίντα πρόγν. Περὶ τοῦ δσάκις, δ ποσάκις σ. δριστική, ἀντὶ τοῦ δσάκις, δ ποσάκις ἀν σ. ὑποτακτ. Ιδ. σημ. 5. Περὶ τῆς εἰκτικής μετὰ τὸ δταν κτλ. Ιδ. § 594, 4 κ. σημ. 4.

5. «Ἡ εὐκτική ἄνευ τοῦ ἀρ κεῖται πρώτων ὡς ἡ ὑποτακτική, πλὴν μετὰ γρόνον ιστορικὸν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ.» Οταν ὅμως ἡ εὐκτική τιθήται ἐπὶ τοῦ ἀριστον θαμά, τοῦ πολλάκις (ἐπὶ ἐπαραλήγεων τῆς πράξ.), τότε ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. κεῖται εἰς τὸ πολὺ δ παρατακτικὸς ἡ ὁ σημασ. παρατακτικ. ἔχων ἐπερσυντέλικος ἡ ἐπαραληπτικὸς τις τύπος τοῦ ἀριστον ἡ καὶ παρατακτικοῦ ἡ, δπερ καὶ σπάνιον, δ ἀριστον μετὰ τοῦ ἀρ, ίδ. § 392 a, 5, i, 376 «καὶ τότ' ἔγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασσα πολλῆς, εἴως θερμαίνοιτο» (δηλοῖ τὸν σκοπόν). Ούτω πως ε, 386, θ, 69 «παρ' δ' ἐτίθει κάνεον καλήν τε τράπεζην, πάρ' δὲ δέπαξ οἶνοι πιεῖν, δτε θυμὸς ἀράγοι» = δσάκις Οὐκ τοῦ ἀναβῆ ἡ ἐπιθυμία. Κ, 14 «αὐτάρ ἴτ' ἐς νῆκας τε ἱδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν, πολλὰς ἐκ περιτλῆς προθελύμανους ἐλκετο χαίτας.» η, 136 περὶ δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας σπένδοντας δεπάσσειν ἐϋσκόπιφ 'Αργει-

φόντη, ὁ πυμάτω σπέρδεσκον, δτε μηησαλατο κοίτου.» λ, 510 «ἥτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς, αἰεὶ πρῶτος ἔθα-
ζε καὶ οὐχ ἡμάρταρε μύθων. . αύταρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρ-
τυρίμεθα γαλκῶ, οὕποτ' ἐνὶ πληθυνī μέρετ ἀνδρῶν.. ἀλλὰ πολὺ
προθέσκειν. Ν, 711 «λχοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἱ οἱ σάκος ἔξεδέχορτο,
ὅπτε μιν κάμπτός τε καὶ ἴδρως γούναθ' ἵκοιτο.» Γ, 215 «ἄλλ'
ὅτε δὴ πολύμητις ἀραιέειν Ὀδυσσεύς, (Μενέλαος) στάσκει, ὑπαὶ
δὲ ἵδεσκει., σκῆπτρον δ' οὕτ' δπτεω οὔτε προπρηνὲς ἴτάμα, ἀλλ'
ἀστεμφές ἔχεσκειν.» Γ, 233 «πολλάκιμιν ἔεινισσει.. Μενέλαος.,
ὅπτε Κρήτην ἵκοιτο. Ἐνταῦθι κεῖται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ.
δὲ ἀδριστος, πλὴν μετά τοῦ πολλάκι, δπερ καθ' ἔχυτὸ δηλοτ
ἐπανάληψιν. I, 191 «Πάτροχος δὲ οἱ οἰος ἐναντίος, ἡστο σιωπῆ,
δέγμενος Αἰακίδην, ὅπτε λίκεειν ἀείδων.» Ἡρδ. 6, 61 «ἄχως
δὲ ἐρείκειε ἡ τροφδ; (τὸ παιδίον), πρός τε τῶγαλμα ἵστα καὶ
ἔλλοσετο τὴν θεὸν ἀπαλλάξαι τῆς δυσμορφίης τὸ παιδίον». 75
«ἄχως γάρ τέφ ἐρτύχοι Σπαρτιητέων, ἐλέγραε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ
σκῆπτρον». 7, 119 «ἄχως δὲ ἀπίκοιτο ἡ στρατιή, σκηνὴ μὲν
ἔσκε πεπηγυῖται ἑτοίμη, ἐς τὴν οὐτὸς σταθμὸν ποιείσκετο Ξέρξης.
ἡ δὲ ἄλλη στρατιή ἔσκε δηπίθριος· ὡς δὲ δείπνου γέροιτο ὥρη,
οἱ μὲν δεκάμενοι ἔχεσκον πόνον· οἱ δέ, ὄχως πλησθέντες νύκτα
αὐτοῦ ἀγάγοιεν, τῇ ὑπεράχι τὴν τε σκηνὴν ἀνασπάσαντες καὶ τὰ
ἔπιπλα πάντα λαβόντες οὕτω ἀπελαύνεσκον.» I, 17 «ώς δὲ ἐς
τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο» = δεκάνις. Χρόν. ιστορικοῦ ἐρεστ. ἐν τῇ
κυρίᾳ προτάσ. δντος. I, 29 «ἀπικρέοται ἐς Σάρδις.. πάντες ἐκ
τῆς Ἑλλάδος σορθισταί, οἱ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτύγχανον ἐόντες,
ώς ἔκαστος κύτῶν ἀπικρέοτο» = ut eorum quisque adveniebat,
i. e. non eodem et communi, sed suo quisque et consilio et
tempore = δεκάνις, ἦδ. Baehr. Θουκ. 2, 49 «ὅπτε (δ πόνος, mor-
bus) ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεψε κύτήν.» 2, 10 «ἐπειδὴ
ἔκαστοις ἔτοιμα γίγνοιτο, κατὰ τὸν γρόνον τὸν εἰρημένον ξυνήε-
σκν», ἀμέτως δὲ μετὰ ταῦτα «καὶ ἐπειδὴ πᾶν τὸ στράτευμα
συνιεληγμένον ἦν.» 2, 15 «ὅπτε μή τι δείσειαν, οὐ ξυνήεσκν
βουλευτόμενοι.» Ηλ. Φριδ. 59, δ «Ἄει γάρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν
ἥμέρας εἰλθειμεν φοιτᾶν.. πρὸς τὸν Σωκράτην περιεμένομεν οὖν
ἔκαστοτε, ἡσω ἀραιγθείη τὸ δεσμωτήριον (= ἔως οὗ). ἐπειδὴ δὲ
ἀραιγθείη, ηγειμεν παρὰ τὸν Σωκράτην.» (Θεατ. 183, ε «τούτων
περιχνήντων καὶ ἐμὲ δει ἀπηλλάγθαι τοι ἀποκρινόμενον κατὰ
τὰς συνθήκας, ἐπειδὴ τὸ περὶ τοῦ Ποντιαγόρου λόγου τέλος σχοινό.»
Ἡ εὐκτ. σχοινή δὲν ἀναφέρεται ὅδε εἰς τὸν ἐνεστ. δεῖ, ἀλλ' εἰς
τὰς λέξι, κατὰ τὰς συνθήκας, ἐν αἷς κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ παρελ-
θόντος = καθ' ἡ ξυνηθέμεθα, «quemadmodum antea inter nos
convenerat factum iri, quum disputatio de Protagorae
sententia finem habitura esset» = καθ' ἡ πρότερον μετεξὺ
ἥμῶν συνεργωνήσκειν νὰ γένη, ὅτε διάλογος περὶ τῆς γνώμης

τοῦ Πυθαγ. ἔμελλε νὰ λάβῃ πέρας, *Stallb.* Ξεν. Ἐλλ. 1. 3, 11 «Φχράζαζος περιέμενεν ἐν Καλχηδόνι, μέχρι ἔλθοι (δῆλο. Ἀλκι-
βιάδης) ἐκ τοῦ Βυζαντίου» (= ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἔλθῃ, καὶ λοιπὸν
τὸν σκοπόν). 4. 4, 9 «σταύρωμά τ' ἐποιήσαντο.,, ἐως δὴ οἱ σύμ-
μαχοι αὐτοῖς βοηθήσαιεν.» ἀν. 1. 2, 7 «(Κῦρος ἄγριας θηρία)
ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππου, ὅποτε γυμνάζειν βούλοιτο ἑσυτόν τε καὶ
τοὺς ἵππους». 1. 9, 25. 3. 4, 20. 7. 1, 7^ο ὅτε 2. 6, 12. 4. 1,
16. 17^ο ἐπει 1. 5, 2. 8, 20. 4. 7, 10. 17^ο ἐπειδὴ 4. 5, 8.
ἀπομν. 1. 2, 57 «ἐπειδὴ δύολογήσαιτο.» 2. 9, 4 «ὅποτε συγ-
χομικοι.. ὅποτε θύει». Μετὰ τὸ δύον Ξεν. Ἀγ. 6, 5.

Σημ. 4. Περὶ τοῦ Ἑως σ. εἰκτ. ἐν τῇ Ὁδοσσείᾳ ὡς ανδέαμ. τελικὸς γέ-
γ 553, σημ. 2^ο περὶ δὲ τῶν δταν, δτε κεν κτλ. σὺν εἰκτ. γέ 594, 4 καὶ
σημ. 4.

Σημ. 5. Σπανιώτατα δὲ τίθεται ἡ δριστικὴ ἐπὶ τοῦ ςορίστου πολλά-
κις, τοῦ θαμά. Ξεν. ἀν. 4. 7, 16 «καὶ ἦδον καὶ ἰχθύουν, ὅποτε οἱ πολέ-
μοι αὐτοὺς ὕψεσθαι ἔμενον.» (Τολναντός δὲ ἐν 1. 9, 28 «εἰ δὲ δὴ ποτε πο-
ρεύοιτο καὶ πλείστοι μέλλοιεν ὕψεσθαι,.. ἐπουνταιολογεῖτο.). «Ἀλλως
δμως ἔχει τὸ πράγμα ἐπὶ τῶν δσίκις καὶ ὅποσάκις. Ταῦτα δύνανται βε-
βαίως νὰ συνταχθῶσιν, δρατικοῖ μὲν χρόνοι. ἐν τῷ κυρ. προτίσ. ὅντος, σὺν ὑπο-
τακτικῇ, ἴστορικοῖ δὲ, σὺν εἰκτικῇ, καθόδι τότε αἱ μερικαὶ πράξεις ἐκφέρονται
ῶς εἰ; ἐν γένος; περιπτώσεων συνειλημέναι (ἴδ. τὰ ἐν τῇ γέ ταῦτῃ ἐν τῷ δρό. 3 κ. 4. πρᾶγμα) οἵον Πλ. Θεατ. 197, c «(φαίμεν ἀν) τοῦτο ἔξενται ποιεῖν,
δποσάκις ἀν δοκῆιται· 143, a, «καὶ δσάκις Ἀθηναῖς ἀριστούμην, ἐπανη-
ρώτων τὸν Σωκράτην ὁ μὲν ἐμεμνήμην.» Φ. 265. X, 194. Λ, 585· δύνανται
δμως νὰ συνταχθῶσι καὶ σύν δριστικῇ, δταν ἡ κυρία αὐτῶν ἔννοια θεμελιώτα:
ἔτι τῆς ἔννοι. τοῦ, ἐκτίστοτε, δτε' διὸ καὶ ἡ ἔκάστοτε πράξης αὐτῶν θεω-
ρεῖται φις μία ἔκάστη γωριστὰ καθ' ἐστήν. Ξεν. ἀπομν. 3. 4, 3 «δσά-
κις κεχρογήγηκε,, νενίκηκε.» Κύρ. 2. 2, 30 «δποσάκις αὐτὸν ἐκάλεσα»,
2. 3, 23 «δποσάκις γε καὶ δειπνοποιούμεθα». πολ. Ἀθην. 3, 11 «δπο-
σάκις δ' ἐπειγείρονται αἱρεῖσθαι τοῦ; βελτίστους κτλ.» καν. 3, 6 «δσάκις
δ' ἐπιτρέχουσι τὰ γένη» Πλ. Χαρμ. 158, a «δσάκις. δρίκετο». Τὸ αὐτὸν
συμβαίνει καὶ δτε διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἔκαστος; αἱ πράξεις παρίστανται
κατὰ μέρος, κιγκωρισμέναι, γωριστά «Πρ. 6, 110 νοι στρατηγοι.., φις
ἔκάστου αὐτῶν ἐγίνετο προτυρηνή τῆς ἡμέρας, Μιλτιάδην παρεδίδοσαν».

Σημ. 6. 'Απαντῶσιν δμως; καὶ τινὰ πρᾶγμα, ἐν οἷς μετὰ δροτικ. γρένου
ἐν τῷ κυρίᾳ προτίσ. τίθεται ἡ εθετικὴ ἐπὶ τοῦ δευτερεύουσῃ ἐπὶ τοῦ ςορίστου
πολλάκις. Ο λέγων δμως; τότε ἔχει σύναρμα ἐν νῷ καὶ ἐτέραν τινὰ πράξην
δνήκουσαν εἰς τὸ παριθόν, εἰς ἓν δναφέρεται ἡ δευτερεύουσα. ω, 254 «τοιούτῳ
δὲ θοικας, ἐπει λοισταίτο φάγοι τε, εἰδέμενας μαλακῶς = δμοιάζεις
τοιούτω, δμως καὶ ἄλλως μαριάζειν αἰσθ. δσάκις κτλ. Δ, 344 «πρώτῳ γέρο καὶ
δαιτὸς δκουάζεσθον ἔμετο, δππότε δεῖται γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀγαστοί»
= δμφότεροι θά κληθῆται βεβαίως ὑπὲρ μπωτοῖς πρώτοι εἰς τὸ δεῖπνον, δμως καὶ συ-
νέβαινε τοῦτο, δσάκις οἱ 'Αλ. Κθελόν τιοιμάσσει δεῖπνον 1). 'Εν α δμως
343 «κνθα δ' δνὰ στρεψοι παντοταῖς ζασν, δππότε δη, διός δραις ἐπιβρί-

1) "I8. Hermann opusc. T. II. σ. 38.

σειαν ὑπερθεν», τὸ ἔσσιν ἐκληπτέον ὡς χρόν. Ιστορικ., ἐπειδὴ δὲ Οδύσσα. πρότερον μετεχειρίσθη χρόν. παρωχημέν. Παρὰ συγγραφεῖσι τῶν μτγν. Ἐλλήνων τίθεται ἡ εὐκτικὴ ἀντὶ τῆς δριστικ. καὶ ἐπὶ μερικῶν καὶ ὀμβρισμένων πράξ. 1).

6. Τίθεται δεύτερον ἡ εὐκτικὴ ἀνευ τοῦ ἀρ γωρίς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψει ὁ χρόνος; τῆς κυρίκης προτάσσ., δτν ἡ δῆλωσις τοῦ χρόνου πρέπη νὰ δηλωθῇ σύνκριτο καὶ ὡς ἀλεβαία, ἀμφιβολος ὑπόθεσις, ὡς ψιλὴ δηλ. ἀποδοχὴ, γνώμη. "Ιδ. § 399, 7. Γ, 55 αὖθις ἀν τοι χρασμη κίθαρις.., δι' ἐν κονίησι μιγελην" = εἰς περίστασιν, καθ' ἣν ἄθελες πέσει κατὰ γῆς, ίδ. Spitzn. Δ, 263 «σὸν δὲ πλεῖστον δέπτας αἱρεῖται, ὥσπερ ἐμοί, ποιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀρώγον = ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἄθελε μὲ παρορμήσει ἡ ψυχὴ μου. Ν, 319 «αἴπερ οἱ ἐσσεῖται.. νῆκος ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι.. διχλὸν νήσσαι» = ἐκτὸς ἀν αὐτὸς ὄντως δὲ Κρ. θέλει ὅψει κτλ. Αιτχλ. εὐμεν. 696 «οἵκουν δίκαιοιν (δῆλ. ἐστι) τὸν σέδοντ' εὐεργετεῖν, ἄλλας τε πάντως χάτε δεόμενος τύχοι;» Σοφ. Τρ. 94 «καὶ γάρ ὑστέρῳ, τό γ' εὑ πράσσειν ἐπει πέθοιτο, κέρδος ἐμποδῆ» = καὶ εἰς τὸν ὑπερτερον ἐρχόμενον φέρει: ἡ εὐδαιμονία κέρδος ἀν ἵσως τὸ μάθη. Ξεν. "Ιππαρχ. 7, 4 «φρονήσεως δεῖ πολλῆς πρὸς τοὺς πολὺ πλείους καὶ τόλμης, ὅπότε καιρὸς παραπέσοιν = ἀν ἄθελε συμβῆ νὰ ἔλλην εὐνοϊκὴ τις περίστασις. Ηλ. πολ. 332, α «ἀποδοτέον (δῆλ. ἐστι) δέ γε (δῆλ. 8 παρακτέθετο) οὐδὲ διποστιοῦν τότε, ὅπότε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦ;» = ἀν τις ἀνοήτως ἄθελε συμβῆ νὰ ἀποκτῇ. Συγχά τίθεται δὲ τε σ. εὐκτ., εἰς δὲ τὴν κυρίκην πρότασ. ἡ εὐκτ. σ. ἀν ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. τοῦ ει σ. εὐκτ. (§ 576), μετὰ τῆς διαφορᾶς, θτι δὲ τε πρὸς τῇ ὑποθέσει δηλοῖτο καὶ τὸν χρόνον ἔρνησις δὲ εἶναι τότε ἡ μή. Θ, 23 «ἄλλ' ὅτε.. ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, αὐτῇ κεν γκίη ἐρύσσαιμι.» Ξ, 248 «οὐκ ἀν ἔγωγε Κρονίωνος ἀποστον ἴκοιμην,. ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.» λ, 375 «καὶ κεν ἐς ἡδὸναν ἀνασχοίνην, ὅτε μοι σὺ τ.λαίης.. πὰ σὰ κήδεχ μυθήσασθαι.» Ψευδ. Ηλ. ἐρχστ. 133, α «ὅπότε γάρ τοι τὸ ρίλοσορεῖτι, κισχρὸν ἰγνοσαίμην εἶναι, οὐδὲ ἀνθρωπῶν νομίσκιμη ἐμαυτὸν εἶναι.» Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 «ὅπότε βούλοιτο». 3. 1, 16 «ἅπτετε.. ἀλλοκοντο.» ἀν. 7. 7, 17. Πολλάκις δύως ἐν ταῖς χρονιν. δευτερευούσα. προτάσσ. τίθεται ἡ εὐκτικὴ κατὰ τὴν § 399, 6, b) μνημονευεῖσσαν ἐγελέξιτ τῷτι ἕγκλισεων.

7. Σπανίως δὲ ἀπαντᾷ ἐν ταῖς προτάσσ. ταύταις ἡ εὐκτικὴ σ. ἀρ μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ., μετ' ἡς ἡ εὐκτικὴ σ. ἀν ἐν τῇ κυρίκῃ, δτν θέλη τις νὰ ἐκρόκηῃ γνώμην ὡς ἀναποράσιστον δυνατήν (§. 396, 2). Ξεν. οἰκ. 11, 14 «ἐγώ ἐνιστασθεὶς ἐς εὐνῆς εἴθισμαι, ηρίξ' ἀρ ἔτι ἔνδον καταλαμβάροιμι, εἰ τινα δεόμενος ιδεῖν τυγχάνοι-

1) "I. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΓ 307.

μιν = συνειθήσω νά χάνισταμαι τῆς κλίνης, καθ' ἦν ὥρχν θήθελον τὸν εὔρει (ἢ ἡδυνάμην νά τὸν εὔρω) ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔτι, θν εἰχον ἀνάγκην νά λύω τινά καὶ θν ἐπειθύμουν νά τὸν ἐπιτύχω. 4, 31 «φυλάξῃς Φίλιππος τοὺς ἐτησίας ἢ τὸν χειμῶνα ἐπιχειρεῖς (οἷς δικτράττεται), ἡρίκ' ἀρ ήμετες μὴ δυναλμέθα ἔκεισες (εἰς τὴν τοῦ Φιλίππου χώραν) ἀρικέσθαι..» = δταν ήμετες δὲν θήλελομεν δυναθῆ νά φθέσωμεν εἰς τὴν ἔκεινου χώρα., τὸ μὲν ἐτέθη, διέτι ἐν τῷ χρονικῷ προσδιορισμῷ ὑπάρχει καὶ ὑπόθεσίς τις.

8. Σπανίως δ' ἐπὶ ἵσης τίθενται οἱ ιστορικοὶ τῆς ὥριστικῆς σ. ἀρ ἐν τῇ ἐν § 392 a, 4, x. 5 μνημονευθείσῃ σημασ. Δημ. 29, 16 «εἴπερ ὡς ἀληθῶς; ταῦτα μὴ ἐμκρτύρησεν, οὐκ ἂν νῦν ἔξκρ-νος ἦν, ἀλλὰ τότ' εὐθὺς ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου τῆς μαρτυρίας ἀνα-γιγνωσκομένης, ἡρίκα μᾶλλον ἀρ αὐτὸν ἢ νῦν ὠρέλει» = δτε μᾶλλον θά ωφέλεις αὐτὸν ἢ νῦν. Λυκοῦρ. 57. Δυσ. 19, 15 «ὅ δὲ.. ἐπεισθή δοῦναι, οὐκ εἰδὼς τὴν ἐσομένην δικθολήν, ἀλλ' ὅτε καὶ ἡμῶν δστισοῦν ἀρ ἔκεινοις ηξίωσε κηδεστής γενέσθαι..» 15, 6 «δεινὸν.. αὐτοὺς μὲν τοὺς στρατηγούς.. μὴ ἀν τολμῆσαι πρό-τερον ήμων ἡγήσασθαι, ἔως ἀρ ἐδοκιμάσθησαν κατὰ τοὺς νόμους, Ἀλκιβιάδην δὲ τολμῶν κτλ.» ίδ. § 553, σημ. 7.

§. 568. Παρατηρήσεις περὶ τῆς συντάξης τῶν συνδέσμων πρὶν ἥ, πρὶν (§ 566 1, c).

1. 'Ο σύνδεσμος πρὶν ἔχειν πρὸς τῇ ἐν § 567 ἥρθείσῃ συντάξει καὶ τὴν μετ' ἀπαρεμφάτου. Αἱ διάφοροι λοιπὸν συντάξη. τοῦ πρὶν εἶναι αἱ ἔξης:

a) Τὸ πρὶν συντάξεται μεθ' ιστορ. χρόνων τῆς ὥριστικ. ἢ ἐρεστῶτ. ιστορ., δταν δ λόγος ἡνε περὶ συμβάντος παρειθότος, πράγματι γεγονότος, (οὕπω τοῦτο παρ' Ομρ. x. Ησδ. ἐκτὸς μόνον πρὶν γ' ὅτε, π. χ. M, 437). Καὶ συνήθως μὲν μετὰ τοῦ ἀρίστου δηλοῦντος τὸ παρελθόν, σπανίως δὲ τοῦ παρατατ. δηλοῦντος πρᾶξιν σύγχρονον τῆς κυρίας προτάσ. Ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. κεῖται χρόνος ιστορικός. 'Η κυρία πρότασ. εἶναι ἡ καταρχική, ἥ, δπερ καὶ τὸ συνηθίστερον, ἀπογατική, α) Ομρ. "Υμν. Ἀπόλλ. 357 «φέ-ρεσκέ μιν αἰσιμὸν ἡμαρ, πρὶν γε οἱ ἴὸν ἐφῆκεν.. Ἀπόλλων.» Σοφ. Οἰδ. τ. 776 «ἡγόμην (= ἡγούμην, existimabar) δ' ἔνηρ ἀστῶν μέγιστος τῶν ἔκειται, πρὶν μοι τόχη τοιάδ' ἐπέστη.» Εὑρ. Ἀνδρ. 1147. Μεδ' ιστορ. ἐνεστῶτος τῆς ὥριστ. Εὑρ. Ἐκ. 131. M. 1137. Θουκ. 1, 51 «ἐθειχύμαζον τοὺς Κορινθίους πρόμναν κρουούμενους, πρὶν τινες λόδόντες εἰπορ, δτι νῆες ἔκειναι ἐπιπλέουσιν. 1, 118, 2, 3, 29 «οἱ Πελοποννήσιοι τοὺς μὲν. . 'Αθηναίους λανθάνουσι (ιστορικ. ἐνεστ.), πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ ἔσχον.» 7, 71 «παρχρπλήσια δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπικσχον, πρὶν γε δὴ οἱ Σαρκκό-σιοι.. ἔτρεψάν τοὺς 'Αθηναίους.» Ξεν. ἀν. 2. 5, 33 «οἱ Ἑλλη-

νες... , δι τι ἐποίουν, ἡμφιγύδουν, πρὶν Νίκαρχος ἦκε». - Εἰ. Ἡρδ. 6, 45 «οὐ πρότερον ἐπανέστη ἐκ τῶν χωρέων τουτέων Μαρδένιος, πρὶν ἡ σφεας ὑποχειρίους ἐποιήσατο». 8, 8. 7, 175 «τὴν ἀτραπὸν οὐδὲ ἥδεσαν ὕσσαν πρότερον, ἢπερ ἐπύθοντο Τρηνίτων». Θουκ. 1, 65 «οὐ πρότερον γε οἱ ξύμπαντες (Ἀθηναῖοι) ἐπανέστην ἐν δρυῇ ἔχοντες αὐτὸν (δῆλ. τὸν Περικλέα), πρὶν ἐλημώσαν γρήμασιν». 132 «οὐδὲ ὡς ἡξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν ἐς αὐτὸν, πρὶν γε δὴ αὐτοῖς. . μυνητῆς γίγνεται» (ἰστορ. ἐνεστ.). Ξεν. Ἀν. 1.2, 26 «οὐδὲ οὐτε πρότερον αὔτε τότε Κύρω (εἰς γετράς) ιέναι ἥθελε, πρὶν ἡ γυνὴ αὐτὸν ἔπεισε καὶ πίστεις ἔλασεν». 6, 1, 27 «οὐ πρόσθετον ἐπανέστην πολεμοῦντες, πρὶν ἐποίησαν πᾶσαν τὴν πόλιν διολογεῖν Λακεδαιμονίους καὶ αὐτῶν ἡγεμόνας εἶναι». Κύρ. 1, 4, 23.

b) Ο πρὶν (παρ' Ἡρδ. καὶ πρὶν ἡ), συνήθως πρὶν ἄρ (παρ' Ὁμέρο. ὁ πρὶν τ. ὑποτακτ. ἀνεν τοῦ ἄρ, πλὴν ἀλλὰ καὶ πρὶν γ' ὅτ' ἄρ 6, 374. δ, 477), συντάσσεται σὺν ὑποτακτικῇ, ὅταν πρᾶξις μέλλουσα γὰρ γείνη πρέπη νὰ δηλωθῇ καὶ ὡς ὑπόθεσις, καθ' ἣν ἡ ἔννοια τοῦ κατηγορομένου (βῆμα.) τῆς κυρίας προτάσ. ἡ συμβαίνει ἡ θὰ συμβῇ. Ιδ. §. 567, 2. Συνήθως τίθεται ὁ ἀδρίστος τῆς ὑποτακτ., δοτις δηλοῖ τὴν πρᾶξιν τῆς δευτερευούσ. προτάσ. προγενεστέρων τῆς ἐν τῇ κυρίᾳ, σπανίως δὲ ὁ ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ., δοτις δηλοῖ αὐτὴν τύχρονον τῆς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. Η κυρία πρότασ. εἰνε ἀποφατικὴ ἡ περιέχει ἐρώτησιν περιέχουσαν ἐν ἔχατῃ ἀρνησιν, χρόνοι δ' αὐτῆς εἰνε οἱ ἀρκτικοί, δ ἐνεστῶς δῆλ. ὁ παρακελμένος, καὶδ μέλλων ἡ τύπος ἀργίστου μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος. κ, 175 «οὐ γάρ πω καταδυόμεθο.. εἰς Ἀττικὸ δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμαρ ἐπέλθῃ», ἀνθ' οὐ ἥδύντο νὰ τεθῇ καὶ πρότασ. ὑποθετικὴ =ἢν μὴ.. ἐπέλθῃ. Αἰσχ. Πρ. 758 «νῦν δ' οὐδέτερον ἔστι τέρμα μοι προκείμενον μάγιθων, πρὶν ἄρ Ζεὺς ἐκπέση τυραννίδος», ἡ ἐκ τοῦ θρόνου πτῶσις τοῦ Διὸς εἰνε δ' ἀναγκαῖος ὄρος πρὸς ληξίν τῶν δεινῶν τοῦ Περιφ. Σορ. Φ. 917 «μὴ στέναζε, πρὶν μάθησ». Αἴ. 965. Εὔρ. Μ. 276 «κούνι ἔπειψι πρὸς δόμους πάλιν, πρὶν ἄρ σε γκίκις τερμάνιον ἔξω βάλω». Ηράκλ. 180 «τίς θν δίκην κρίνειν ἡ γνάιν λόγον, πρὶν ἄρ παρ' ἀμφοῖν μῆνον ἐκμάθῃ σαφῶ; ;» Ἡρδ. 1, 136 «πρὶν δὲ ἡ πεντακτῆς γένηται, οὐχ ἀπικνέεται ἐς δύψιν τῷ πνεύτῳ». Οὕτω πολὺ συγχά παρ' Ἡρδ. 199 «οὐ πρότερον ἀπαλλάσσεται, ἡ τίς οἱ λειώνων.. μιχθῇ. Ἐπι. Ιστ. 4, 196. 9, 87. 7. 8, 2 «οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἡ ἐλώ τε καὶ πυρώω τὰς Ἀθήνας». Θουκ. 7, 63 «(χρὴ) ξύμπεσούσης νητὶ νεώς μὴ πρότερον ἀξιοῦν ἀπολύεσθαι, ἡ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος ὀπίλιτας ἀπαράξητε» (δῆλ. εἰς τὴν θάλασσαν). Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10 «δεῖται αὐτὸν μὴ πρόσθετον κατελῦσαι (τὸν πόλεμον), πρὶν ἄρ αὐτῷ συμβούλευσηται». 5. 7. 12 «μὴ ἀπέλθητε, πρὶν ἄρ ἀκονόσῃτε.» 5. 7, 5. Πλ. πολ. 487, ε «οὐ πρότερον κακῶν ΜΕΓ ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΡΩ ΣΤΑΘΑΚΗ

πεύσονται αἱ πόλεις, πρὶν ἀρ τὰταῖς οἱ φιλόσοφοι ἄρξωσιν». Φιλίδρ. 271, ο «πρὶν ἂν οὖν τὸν τρόπον τοῦτον λέγωσι τε καὶ γράφωσι, μὴ πειθώμεθα αὐτοῖς τέχνη γράφειν.» Ι. 534, ο «οὐ πρότερον οιός τε ποιεῖν (δῆλ. ὁ ποιητής), πρὶν ἀρ ἔνθεος τε γένηται καὶ ἔκφρων, καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῇ» Αντιφ. 1. 29 «οἱ δὲ ἐπίθουλευμενοι οὐδὲν ἵσσοι, πρὶν γ' ἡδη ἐν αὐτῷ ὡς τῷ κακῷ καὶ γινώσκωσι τὸν ὀλεθρὸν, ἐν ᾧ εἰσιν».

Σημ. 1. Περὶ τῆς παραλείψεως τοῦ ἀν Υδ. §. 388. σημ. 2. Ἐάν ὁ πρὶν ἢ πρὶν ἂν συντάσσεται μεθ' ὑποτακτ. Ιατορικῶν χρόν. ἡγουμένου, συμβαίνει τοῦτο ἡ ἐκ τῆς τάξεως πρὸς ἱεωτρίκευσιν, ἱεωτεικὴν δῆλ. τοῦ λόγου παράστασιν (τὸ. §. 595), ἡ δὲ τοῦ ἡ πρᾶξις δηλοῦται ὡς ἀμέσως πρωδοχωμένη [πρελ. §. 553, 2, b]. Σ. 190 «μῆτηρ δὲ οὐ με φίλη πριν γ' εἰς θωρήσασθαι, πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθευσαν ἐν ὀφθαλμούσιν ὑδωματι.» Ω. 781. Οὕτω παρ' Ἡρδ. π. 4, 196 «οὐδὲ ἔφη χρήσειν, πρὶν ἡ τὸν νηὸν ἀνορθώσατο». (Ἐν λόγῳ ὅρῳ «οὐδὲ χρήσια, πρὶν ἡ ἀνορθώσατε.») 9, 93. Θουκ. 8, 9 «οὐδὲ προεύμηθισαν ἐνυπλειεν, πρὶν τὰ Ἱεωτα.. διεορτάσασι». Ξεν. Κύρ. 2, 2, 8 «εἴπον μηδένα τῶν ὅπιοιν κινεσθαι, πρὶν ἂν ἐ πρόσθεν ἡ γῆ ταῖς».

Σημ. 2. Καταφατικῆς χωρίας πρότασ. ἡγουμέν. ὁ πρὶν ἀπαντᾷ σὺν ὅποτακτικῇ μεταξὶ τῶν ἀρχαιοτέρων συγγραφ. μόνοντες Σιμωνίδης τὸν Ἰαρε. 1, 12 (Bergk) «φάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄξηλον λαβόν, πρὶν τέρπει ἔκτασι». Ἡρδ. 7. 10, 7 «οὐ δὲ ἀδικεῖς ἀναπειθόμενος, πρὶν ἡ ἀπρεκέως ἐκμαθῃ.. Ήπειρὶ τοῖς μηγν. δὲ τῶν συγγραφ. μετὰ καταφατικὴν χωρ. αν πρότασ. ὁ πρὶν συντάσσεται πολλάκις μετὶ μέλλοντος τῇ ὄριστικ., διὸ ὁ Πασσιδίος ἐν λεξ. III. σ. 1075 α ἐκλαμέναις ὡς; λαθός γραφικὸν ἀντὶ τῆς ὑποτακτικῆς. «Ἐν τοισιν δρμας χωρίοις ἡ χωρία πρότασ. κατὰ τὸ φυινόμενον μένον φαίνεται καταφατικὴ.» Ἀρρ. ἴσχαλ. 769 «ψυλίζομαι (δῆλ. καταθετωμα), πρὶν ἀν γ' ἤδη τὸ πλῆθος δι, τι βουλεύεται=οὐδὲ κατεθήσαο, πρὶν ἀν γ. κτλ. Εὔρ. Ορ. 1218 «φύλασσε δι, ἤν τις πρὶν τελευτῆθι σόνος, ἡ δύνματος; τις δὲ κατείνητος πατρὸς; ἔλθων ἐις οὐκος; φθῆ=vide, ne quis dominum prius intret, quam κτλ.» Ἡρδ. 1, 32 «πρὶν δὲ ἂν τελευτῆσῃ ἐπισχετεῖν μηδὲ καλέειν καὶ λένον=πρέπει τις νὰ μὴ ἐκφέρῃ ποτὶ τὴν ἔπιστον χρίσιν μηδὲ κτλ. Λυσ. 22, 4 «αἰσχρὸν δὲ ἡγοῦμεν πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἀν ὑμεῖς περὶ αἰτῶν δι, τι ἡ βούλησθε φηρίσησθε», ἔνθα ἐν τῷ αἰσχρῷ κατεται ἡ ἀρνησίς=οὐδὲ καλὸν ἡγοῦμαι, ὡς καὶ ἔλλως τὸ αἰσχρὸν ἐκλαμβάνεται ἀρνητικῶς, Υδ. §. 516, 5. Πισσ.ρ. 4, 16 ὀστη; οὐδὲ οἰτεται τοῦ; ἔλλος κοινῇ τι πράξειν ἀγαθόν, πρὶν ἀν τοὺς προστατῶτας αἰτῶν διαλλέξῃ, λιαν ἀπλῶς ἔχει καὶ πόρρω τῶν πρεγμάτων ἰστίν, καθόδης ὁ συγγραφές λίγων δοστικῶν οἰτεται εἶχεν ἐν νῷ ἔννοιαν ἀρνητικ. ποδεῖς οὖν οἰτεται. Δημ. 38, 21 «ῶν δὲ τοῦ μηδὲ καταγορήσαι τοσοῦτα χρήματα ἐπρίξασθε, πρὶν ἀν ταῦτα διποδῶτε, σιωπᾶν ἴστε δίκαιοι καὶ μὴ κατηγορεῖν καὶ ἔχειν ἔνθαλληψην ἐσφεις οὐ μόνον τὸ σιωπ. Ια. δίκαιας, ἀλλὰ καὶ τό, καὶ μὴ κατ. Τὸ νὰ ἀπαιτῇ δὲ ὁ πρὶν ἀν σ. ὑποτακτ. πρότασ. ἀρνητικ. χωρία αἰτία εἶνε, διτι ἐν τῇ συντάξῃ. ταύτῃ ἡ ὑποθετική αρχίσ. τῇ δευτερούσα. πρότασ. εἶνε τοιτάτη. ὕστε τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτοτικῇ ήδην νὰ μὴ δύνηται παντελῶς νὰ συμβῇ, ἐν διν συνέδη ἡ συμβαίνη καὶ τὸ ἐν τῇ δευτέρῃ. πρότασ., ἐνῷ ἐπὶ καταφατικῆς χωρ. πρότασ. π. χ. ἐν τῷ ἀπελεύσομαι, πρὶν ἀν σε ὕδω, δὲν συμβαίνει ἡ ἀναγκαῖα

αἵτη ἔξιρτησις τῆς χυρίας ἀπὸ τῆς δευτερευούσης, διὸ ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη
ἴκαρχει ἡ διὰ τῆς ἀπαρεμφ. ἀδριστος ἔκφρασις.

ε) 'Ο πρὶν ἄρει (παρ' Ὀμρ. καὶ πρὶν γ' ὅτε 1, 489) μετ' εὐκτικής τίθεται ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ πρὶν, ἢ πρὶν ἄρ σ. ὑποκρ. μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, διτὶ ἐν τῇ χυρίᾳ προτάσι., ἥτις ἐπὶ τοῖς εἰνες ἀποφατική, κεῖται χρόνος: ιστορικός. Καὶ ἐνταῦθα ἡ πρᾶξις εἰνες μέλλουσα, πλὴν μέλλουσα τοῦ παρελθόντος. Φ, 580 «Ἀγγεῖον οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαις' Ἀχελῶνος» = priusquam tentasset. Οὕτω καὶ ὁ πρὶν γ' ὅτε σ. εὐκτικῇ I, 489. (Ἄλλα καὶ «οὐκ ἔθελει φ., πρὶν ἂν πειρήσηται»). Ήσδ. ἀσπ. 17 «οὐδὲ οἱ ἡν̄ πρὶν λεγέων ἐπιβῆνται. Ἡλεκτρουώνης, πρότι γε φόνον τίσαιτο κασιγγήτων.» Σοφ. Φ. 551 «ἔδοξε μοι μὴ σίγα, πρὶν γράσαιμι σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14^α (Ἀστυάγης) ἀπηγόρευε μηδέρα βαλλεῖν (τὰ θηρία), πρὶν Κῦρος ἐμπλησθεῖν θηρῶν». Ἐλλ. 6. 5, 19 «οἱ Ἡλεῖοι... ἐπειθον (αὐτοὺς) μὴ ποιεῖσθαι μάχην, πρὶν οἱ Θηραῖοι παραγένονται». Ἐν πλαχίῳ λόγῳ. Ξεν. ἀν. 1. 2, 2 πρὶν σ. εὐκτ. ἀντὶ τοῦ πρὶν ἂν σ. ὑποτακτ. ἐν τῷ ὅρθῳ.

Σημ. 3. Περὶ τοῦ πρὶν ἄν σ. εὐκτ. Ηθ. §. 594, 4. Ἐνιστ. μετὰ τὸ πρὶν ἄν σ. ὑποτακτ. τίθεται τὸ πρὶν σ. εὐκτ. ἀπαραλλάκτως, ὡς μετὰ τοὺς τελικοὺς συνδέσμους σ. ὑποτακτ. τίθεται ἡ εὐκτ. (§. 553, 5). Ξεν. ἀν. 7. 7, 57 «ἰδέοντο μὴ ἀπελθεῖν, πρὶν ἀν ἀπαγάγῃ τὸ στράτευμα καὶ Θερμών παραδοῖνται κατὰ τοὺς ἀριστ. καθ. μ. ο. Kühners. Ηρδ. «ἰδέοντο μὴ παρελθεῖν, ἵνα πρότερον ἀπαγάγῃ τὸ στράτευμα καὶ Θερμών παραδοῖται».

Σημ. 4. «Οἱ δὲ κατὰ τινὰ ωρισμένην ἀριστούσιν ἡ ἔφελξιν τῶν ἔγκλισ. ὁ πρὶν συντάσσεται μεθ' ἱερώρικ. γρόνων τῇ; ὄριστικής, ὑποθετικής προτάσι. μετὰ ιστορικῶν γρόν. τῆς ὄριστικ. ἡγομένης καθὼς; ἐπίσης, προτάσι. εὐγήνη δηλούσης ἡγομένην, ὁ πρὶν συντάσσο. μετ' εὐκτικής, ἀνεπτυχθῆν Ἑ. §. 399, 6. Περὶ δὲ τῶν ἰκαρίσιων Ηθ. §. 399, σημ. 5.

d) 'Ο πρὶν (παρ' Ἡρδ. δὲ καὶ πρὶν ἡ, 2, 2. 4, 167. 5, 65 καὶ ἀλλαχοῦ) μετ' ἀπαρεμφάτον¹⁾ παρίστησι τὴν πρᾶξιν απ.τῶς καὶ ἄρει ἡ.λ.ης τινὸς δευτερευούσης ἀραγορῶς τῆς χρονικῆς καὶ ἔγκλιτικ. σχέσεως, ἥτις δηλοῦσται διὰ τῆς ὄριστικ.. ὑποτακτ. καὶ εὐκτ., ὡς χρονικὸν δηλ. προσδιωρισμ. τοῦ ποιοῦ ἡ. τὴν σημ. 5. Διὸ ἡ σύνταξις αὕτη συμβιβίνει οὐ μόνον ἐν ἀπάσαις ταῖς ἄρρι τοῦδε καταλεγθείσισις περιπτώσεσιν, ἀλλὰ καὶ ὅπου δὲν θὰ ἡτο χρησίζον νὰ τεθῇ ἔγκλισι; τις τοῦ παρεμφάτικ. (κατηγορικοῦ)

1) "Id. Schmalfeld Synt. des Gr. Verbs. §. 139. Bäumlein lv. τῷ ἡθ. συγγρ. σ. 342, οὗτοις τὴν ἰδίαν, ὅτι ἡ ἀπαρεμφ. τίθεται καὶ ὅταν ἡ πρᾶξις θεωρήται μόνον ὡς τι δευτερεύον πρᾶγμα, ὡς τις δευτερεύον προσδιωρισμ., δὲν δύναμεις ν' ἀποδειχθῶ, ἐπειδὴ πανταχοῦ, ὅπου τίθεται ὁ πρὶν σ. ἀπαρεμφ., δηλοῦσται μέλος διναγκατονεῖς τὴν ὅλην ἴννοιαν. W. Füstlin Progr. Münster 1850 σ. 10. Aken Tempus- u. Moduslehre §. 130. H. Kratz Ztschr. f. d. Gymnasialwes. 1860. σ. 591

ρήμ. Πάντως λοιπὸν φυσικὴ καὶ ἀναγκεῖχ εἶνε κατὰ ταῦτα οὐνταῖ, τοῦ πρὸς σ. ἀπαρεμφ., διὸν ὁ λόγος περὶ πρᾶξ., ητὶς δὲν συνέβη η δὲν δύναται νὰ συμβῇ. "Οταν ἡ ἀπαρέμφ. ἔχῃ ίδιον ὑποκείμενον μὴ μάρχον ἐν τῇ προτέτχμένη προτάσ., τίθεται τοῦτο κατὰ τὰς §§. 471. σημ. 475, 3., 478, 1. 3 κατ' αἰτια-
τικήν. Συνήθης γρύος τῆς ἀπαρεμφ. εἶνε ὁ ἀδριστος, διτις δη-
λοι τὴν πρᾶξιν τῆς δευτερευούσης. προτάσ. ὡς προηγουμένη τῆς
κυρίας, σπανιώτερον δὲ ὁ ἐνεστώς, διτις δηλοῖ τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ
τελέσει (παρατάσει) αὐτῆς, η ὁ παρακείμενος, διτις δηλοῖ τὴν
πρᾶξιν συντελεσθεῖσαν καὶ διαρκοῦσαν η ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος.

α) 'Ο πρὸς σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ πρὸς σ. παρωχημένῳ
ὅριστις. 'Η κυρία πρότασ. εἶνε κανονικῶς μὲν καταρχτικὴ, σπα-
νίως δὲ ἀποφατική. Ν. 172 «ναὶς δὲ Πήδιον, πρὶν ἐλθεῖν υἱκς
Ἀχιλλον. 'Ησδ. ς. 40. Σοφ. Οἰδ. τ. 104 «ἡν ἡμῖν, ὄντας, Λάιος
ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆσδε, πρὶν αὲ τάνδι αἰτειένεις πόλιν». Εὔρ.
Μ. 79 «ἀπωλόμεσθι ς', εἰ κακὸν προσσίσσουμεν νέον παλαιῷ, πρὶν
τοῦ δὲ έκηρτ. Ἰηκέραι». 'Ηρδ. 6, 119 «Δρεῖος, πρὶν μὲν αἰχμαλώ-
τους γενέσθαι τοὺς Ἐρετούρες, ἐνετχέ σρι δεινὸν χόλον.» 7, 2 «ἔ-
στην Δρεῖοι, καὶ πρότερον η βασιλεῦσαι, γεγονότες τρεῖς πατέδες». 1, 72. 2, 2. 5, 65. 6, 91. Θουκ. 1, 69 «τὸν Μῆδον κατοι-
τισμεν ἐκ περάτων γῆς πρότερον ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλθόντα,
η τὰ παρ' ὑμῶν χεῖως προαιπατῆσαι» =ίσμεν, οτι ἡλθεν. 6, 58
«(Ιππίας) ἐπὶ . . τοὺς ὄπλιτας πρότερον, η αἰσθέσθαι κατοὺς
χπωθεν ὄντας, εἰδός ἐχώρησε». Ξεν. Κύρ. 1. 8, 19 «πρὶν τό-
ξευματικὴν εἰκασίαν ιστορ. ἐνεστ.) οἱ βάρβαροι καὶ
φεύγουσι..» 10, 19 «πρὶν καταλῦσαι τὸ στράτευμα πρὸς ἄ-
ριστον, βασιλεὺς ἐφάνη». 7, 1, 10 «πρὶν ὄπλη τοὺς πολεμίους, εἰς
τοὺς ἀνέπκυσσε τὸ στράτευμα.» ζν. 4. 1, 7 «ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀν-
θείνει (ιστορ. ἐνεστ.) Χειρίσορος, πρὶν τινα αἰσθέσθαι τῶν πολε-
μίων.» ἀπομν. 1. 2, 40 «λέγεται Ἀλκιβιάδης, πρὶν εἴκοσιν ἐτῶν
εἶται, Ηερικλεῖ τοιάδε δικλεψθηνι: περὶ νόμων»=λέγεται, οτι
'Αλ. διελεχθ. ΙΙλ. Χερμ. 153, b «οὐλίγον, πρὶν ἡμᾶς ἀπειραι,
μάχη ἐγεγόνει ἐν τῇ Ηοτιδίκῃ». Ἀρνητικῆς κυρ. προτάσ. ἡγουμέ-
νης. Θουκ. 1, 68 «οὐ, πρὶν πάσχειν, . . τοὺς ξυμμάχους τούσδε
παρεκκλέσατε». 5. 10. 3. Λυσ. 19, 55 «οὐδὲ πρὸς βουλευτηριῳ
ῶρῃν οὐδεπάποτε, πρὶν ταύτην τὰν συμφορὰν γενέσθαι».

β) 'Ο πρὸς σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀρ. σ. ὑποτακτ., ἀποφατικ.
κυρίας προτάσ. ἡγουμένης. Α, 98 «οὐδὲ ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν
ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει, πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλω δέμεραι (δῆλ.
Ἄγαμέμενον) ἐλειώπιδα κούρην, . . ἄγειν θ' ιερὴν ἐκατόμβην ἐς
Χρύσην». Τ, 423 «οὐ λῆσω, πρὶν Τρῶας ἀδην ἐλάσαι πολέμοι». Φ,
225. Χ, 266 «οὐτε τι νῶν ὄρκια ἔσονται, πρίγη η ἔτερόν
γε πεσόντα αἴματος ἀστι "Αρηνα". Ψ, 138 «μὴ πρόσθε αἰλεος
εύρου φόνου κατὰ ἄστυ γένηται ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' η-

μέας ἐλθέμεν ἔξω ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον.» Αἰσχλ. Ἀγ. 1037 «γαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέοειν, πρὶν αἴματηρὸν ἔξαρριζεσθαι μένος». Σοφ. Ἀντ. 1418 «ἡ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ιδοῦσιν γνῶναι πρὶν ιδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων, θετὶ πρέξει». Εὐρ. Μ. 94 «οὐδὲ πανθεραῖς χόλου, σάρφ' οἶδε, πρὶν κατασκῆψαι τινα». Δημ. 3,12 «πρὶν δὲ ταῦτα πρᾶξαι, μὴ σκοπείτε, τίς εἰπὼν τὰ βέλτιστα ὑπὲρ ὑμῶν ὅρ' ὑμῶν ἀπολέσθαι βουλήσεται». 5, 15 «καὶ μοι μὴ θεριβήσῃ μηδέποτε, πρὶν ἄκονται». Πλάτων συγχόνερον εἶνε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ πρὶν ἄρ (πρὶν) σ. ὑποτάχτ.

γ) Τὸ πρὶν σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ πρὶν σ. εὐκτ., ἀρνητικῆς κυρίας προτάσ. ἡγουμένης. δ, 747 «έμευ δ' ἔλετο μέγχυν ὄρκον μὴ πρὶν τοι ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι». (Ἄλλα καὶ «οὐ πρὶν τοι ἐρέω, πέλν ἂν δωδεκάτην γε γένηται.») Ήρδ. 1,165 «ὢμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φωκαίνην ἥξειν, πρὶν ἡ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναρρήναι». = ἐναρχοντανοί. Ξεν. Ἐλλ. 6, 5, 23 «ἰκέτευον μηδημῶν ἀποτρέπεσθαι, πρὶν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων χώραν».

δ) Ὁ πρὶν σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ πρὶν σ. παρρημένῳ ὄριστ. ἐπὶ μὴ πραγματικοῦ (ιδ. σημ. 4). Σοφ. Ηλ. 1133 «ώς ὥρελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι». Εὐρ. Ἀνδρ. 295 «εἴθε δ' ὑπὲρ κερδάλην ἔβαλεν κακὸν ἢ τεκούσιν (Πάρων), πρὶν Ἰδαῖον κατοικίαν λέπας». Ἀλκ. 362 «καὶ μ' οὕτον ὁ Πλούτωνος κύων οὗτος οὐπεὶ κώπη ψυχοπομπὸς ἢ Χέρων ἔσχορ, πρὶν εἰς ρῶς σὸν καταστῆσαι βίον». Ροΐς. 61. Ισοκρ. 12,250 «οὓς (λόγους) εἴ τις ἐπέδεικνει κύτος, πρὶν ἐμὲ διαλεχθῆσαι περὶ κύτων, οὐκ ἔστιν, ὅπως οὐκ ἂν ἐμίσησαν».

ε) Ὁ πρὶν σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ πρὶν σ. εὐκτ. μετὰ κυρ. πρότασ. δηλοῦσσον εὐρῆρ (ιδ. σημ. 4). Ζ, 465 «ἀλλά με τεθητεκτα χυτὴ κατὰ γυῖαν καλύπτω. πρὶν γ' ἔτι σᾶς τε βοῆς οὐδὲ ἔλαχηθιμοτε πιθεῖσθαι». Δ, 115. Ω, 245. δ, 668. 1, 387 «οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει». Αγαμέμνων, πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσσαν ἐμοὶ δόμεγει θυμαλγέα λαθῆν». χ, 64. ς, 384 «τίς γέρ κεν ζήρο, θεὶς ἐναίσιμος εἰη, πρὶν ταῖην πάσσασθαι εἰδητός ήδε ποτῆτος, πρὶν λίσσασθ' ἐτέρους;» Αἰσχλ. ικέτ. 753 «οὕτω γέρειτ' ἂν οὐδὲ ἂν ἐκέστις στρατοῦ κακή, πρὶν δομω ναῦν τραστηθῆται». 436 «ολοιτο.., πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον». Σοφ. Τρ. 197 «τὸ γάρ ποθοῦν ἐκκατοῖς ἐκμυκητεῖν θέλων οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύνειν». Εὐρ. Ἐλ. 322 «πρὶν δ' οὐδὲν δεῖδες εἰδέρειν, τί σοι πλέον λυπουμένη γέρειτ' ἄρ;» (ἐνταῦθι τὸ οὐδὲρ κεῖται ἀντὶ τοῦ τι, ιδ. §. 516, 6). Ηλ. νόμ. 769, ε «οὐκοῦν εἴ τις.. ἔχει.., οὐκ ἂν ποτε λέγων ἀπελτοι τὸ τοιοῦτον, πρὶν ἐπὶ τέλος ἐλθεῖν»; 968, ε «οὐδὲ γέρ κύτος τοῦς μανθίζοντις δῆλος γίγνοται ἄρ, θετὶ πρὸς κακὸν μανθάνεται, πρὶν ἐντὸς τῆς ψυχῆς ἐκέστω που μαθήματος ἐπιστήμην γεγονέται».

ζ) Ὁ πρὶν τέλος σ. ἀπαρεμφ. τίθεται, ὅπου αἱ βρήθεσσαι αὐ-

ται συντάξη. δέν ήσαν εύχορηστοι μετ' ἔγχαλίσεως; φήμι. κατηγορικοῦ (παρεμφατ.), ητοιδὲν θὰ ἡρμοζὸν πρὸς τοῦτο, π.χ. ἀρκτικοῦ γρίνου ἡγουμένου ἢ προστακτικῆς μετὰ σημασ. ἀσφίστου ἀνεύ του μή. Z, 81 «λαχὸν ἐρυκάκετε πρὸς πυλάσων,. . πρὶν κατ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας (κατὰ σύνεσιν ἀναφέρεται εἰς τὸ λαόν) πεσέεικον. Σοφ. Οἰδ. x. 36 «πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδε1 ἔδρος ἔξειλθεν». Ήρδ. 2, 44 «καὶ ταῦτα καὶ πέντε γενεᾶσι ἀνδρῶν πρότερά ἔστι, ἦ.. Ήρχκλέα ἐν τῇ Ἑλλάδι γενέσθαι (πρότερα ἦ, ἐντὶ πρὶν ἦ· περὶ τοῦ ἐν 1. 4, 1 «προτέρους.. ἦ ὅδ. σημ. 7). Θουκ. 3, 30 «ἔμοι δοκεῖ πλεῖν ἡμῖς ἐπὶ Μυτιλήνην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι, ὥσπερ ἔχομεν». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 22 «πολλοὶ χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι, πρὶν ἔργον, ἐρχαθέντες οὐκέτι διναρταν.» Κύρ. 2. 2, 10 «πιθυνοὶ οὗτοις εἰσὶ τινες, ώστε, πρὶν εἰδένται τὸ προστασσόμενον, πρότεροι πείθονται». 5. 2, 9 «(πολλοὶ ἔνθρωποι) ἀποθηῆσκονται πρότερον, πρὶν δῆλοι γενέσθαι, οἷοι ἡσάν.» Πλ. Λυσίδ. 205, d «πρὶν γενικέρας, ποιεῖς τε καὶ ἄδεις εἰς σκυτὸν ἐγκώμιον;»

Σημ. 5. 'Η σύνταξις πρὶν ἦ, 'Η πρότερον ἦ, 'Η πρόσθιν ἦ, 'Η πρὶν σ. ἀπαρεμφ. συμπίπτει πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ ὕστερα σ. ἀπαρεμφ. Ἀμφότερα δὲ τίθενται ἐπὶ προσδιορισμῷ, τοῦ ποιοῦ, διαβέρουσιν ὅμως ἀπ' ἀλλήλων, καθ' ὃις ἔχεται, αἱ μετὰ τοῦ πρίν, πειρίγουσι καὶ χρωνική τινα σχίσι. Ἀρκτικὸς τόπος ἀναμφισβέλλως ἥτο τὸ πρίν ἦ, ως ἐν τῇ λατ. τὸ prius quam, καὶ τῇ γερμαν. τὸ ehec als. ἔντεθεν δὲ προῃλθεν ὁ συντετμημένος τόπος τὸ πρίν, καθότι παρελείφθη τὸ ἀναφορικὸν ἦ, ως ἐν τῇ γερμ. ehef ἀντὶ ehec als. 'Ω: λοιπὸν μετὰ συγχριτικὸν τίθεται τό, ἡ ὕστε σ. ἀπαρεμφ. ἡ ἀπλῶς τό, ἡ σ. ἀπαρεμφ., οὗτα συντάσσεται μετὰ τὸ συγχριτικὸν πρίν= prius, τὸ ἀναφορικ. ἥμετ' ἀπαρεμφ. οἷον Θουκ. 1, 48 «σωφρονέστερον πεπαιδεύεθα η ὕστε τῶν νόμων ἀνήκουστεν=εἴδεθε δεδιδαγμένοι: πολὺ καλλίτερον ἡ οὕτως, ὕστε νῦν μὴ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς νόμους. Σοφ. Οἰδ. τ. 1293 «τὸ γέροντος μετίζον ἡ φέρειν=εἶνε μεγαλείτερον ἡ τοιούτον, ὕστε νῦν δύναται τινὸν τὸ ὑποφέρειν (γλ. § 584, 2, d), καθὼς καθόλου ἡ ἀρχαιοτέρα γλώσσα ἀπλῶς; δὲ ἀπαρεμφ. ἔνει τοῦ ὕστε δύνατο νῦν ἐκφέρη τοῦ προσδιορισμοῦ: τοῦ ποιοῦ, οὐδὲ μὴ νεωτέρα διὰ τοῦ ὕστε σ. ἀπαρεμφ. ἀδήλου, γλ. § 473, ὅπως δὲ τὸν ἀριθ. 3 μετὰ τῆς σημ. 9. 1). 'Ο 'Ἑλλήνοι λοιπὸν λέγων, μὴ κρίνει πρὶν, 'Η πρότερον ἡ ἤξιτάσται, ἔνει= μὴ ἀποφάσιζει πρὶν ἡσαὶ εἰς θέσιν, ὕστε νῦν δύναται νῦν ἤξιτάσις: περὶ prius judicaveris quam ut explorare possis, ἤξιτας δηλ. πρότερον καὶ ὕστερον ἀποφάσιζει πρὶν ἦ, 'Η πρότερον ἦ, 'Η ἀπλῶς πρὶν Δαρείον βασιλεύεσται: πρὸ τοῦ νῦν ουδὲν νῦν βασιλεύεσθε δαρ., πρὸ τῆς βασιλ. δηλ. Δαρ. prius quam ut fieret, ut Darius regnum susciperet' πολλοὶ ἔνθρωποι πρότειρον ἀποθηῆσκονται, πρὶν δῆλοι γενέσθαι, οἷοι ἡσάν= πολλοὶ ἔνθρωποι, πρὸ τοῦ νῦν γενινωσι δῆλοι, οὗτοι θεοί. prius moriuntur, quam ut fieri possit, ut appareat, quales fuerint. Αἱ συντάξης καὶ πρὶν ἦ, πρότερον ἦ, 'Η ἀπλῶς πρὶν ἀποτελοῦσιν ἀργάς μόνον

1) Ιδε Shmalfeld ἐν τῷ βηθ. συγγρ. σ. 289 κ. §. 160, σημ. 3.

πρός δευτερεύουσά. προτάσ., οιδεμίαν ὅμως πραγματική δευτερεύουσα, καθότι αὗται πρέπει νὰ ἔχωσιν ἀναγκαῖς ὑποχείμενον καὶ δῆμα παρεμφατικόν. "Η ἴδεα δὲ διὰ τὸ πρὸν ἐν τῇ μετ' ἀπαρεμφ. συντάξει αὐτοῦ ἐκληπτέον ὡς ἡ πρόθεσις πρὸ διεῖναι σφαλερά. Εἶναι δὲ διαθέσις, διὰ διπλανῆς τὸ πρὸν συντασσόμενον γενικὴ ὡς πρόθεσις· οἰον Πίνδ. Η. 4, 43 «πρὸν ὥρας» καὶ παρὰ τοῖς μηγν. συχνότερον· ἡ σύνταξις ὅμως τῆς ἀπαρεμφ. μετὰ προθίσι. εἶναι τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ ἄγγωντος; (§. 471, 4), ἀνεπτύχθη ὅμως αὕτη ἀργότερον, διὰ τοῦ σύναρθρου ἀπαρεμφ. ἐξελαμβάνετο πάντας ὡς οδοιποτικὸν π. χ. Σεν. ἀπομ. 4, 4, 8 «οὐδὲ οἴδι», ὅπως ἀνὰ ἀπολειφθείην σου πρὸ τοῦ ἀκοῦσται τηλικοῦτον ἀγαθὸν εὑρηκότος.»

Σημ. 6. Τὸ πρὸν ἀν σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ πρὸν ἀν σ. ὑποτακτ. διπλανῆς παρ' Ἡρόδ. I, 140 ὡς ἰοχερά ποικίλη γραφή οἰον «πρὸν ἀν.. ἐλκυσθῆναι», μετὰ Δινδύρου ὅμως καὶ ἄλλων κατὰ καλοὺς καθ. γραπτῶν ἀναμφιθέλως πρὸν ἀν.. ἐλκυσθῆ, ἔναν δὲν θελήσαμεν νὰ παραδεχθῶμεν, διὰ τοῦ Ἀρδ. παριδίουν ἔγραψε πρὸν ἀν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ πρὸν.

Σημ. 7. "Ω; λέγεται πρότερον ἡ σ. ἀπαρεμφ., οὕτως διπλανῆς καὶ διστεροῦ ἡ σ. ἀπαρεμφ. παρὰ Θουκ. 6, 4, 2 «πρὸν δὲ ἀναστῆναι, ἔτεσιν διστεροῦ ἐκστόν, ἡ αὐτοῦς οἰκήσατι.. Σελινοῦντα κτίζουσι». Πλούτ. Λουκούλλ. 5, 1 «ἄλιγρο ὁ διστεροῦ, ἡ Σύλλαν ἀποθανεῖν, ὑπάτευσεν (δῆλ. Λουκούλλος); "Ομοιον παρὰ Παρθεν. 33 «οὐ μετὰ πολὺν χρόνον, ἡ τόδις ἀπειργάσθαι.. ἐτελεύτησεν». Πρότ. Ἡρόδ. 4, 1 «προτέρους γάρ (δῆλ. "Ελληνας) ἄρξει στρατεύσθαι ἐς τὴν Ἀσίην ἡ σφῆσις ἐς τὴν Εδρωπήν» τὸ προτέρους ἡ σ. ἀπαρεμφ. δὲν εἶναι τεθειμένον ὡς τὸ προτέρουν ἡ σ. ἀπαρεμφ., καθὼς σερφῶς παραπτορι τις τούτο, δταν μετατρέψῃ τὸν πλάγιον λόγον εἰς δρό. = πρότεροι οἱ "Ελληνες ἡρῆσαν στρατ. ἐς τὴν Ἀσ. ἡ αὐτοὶ ἐσ τ. Εδρ. Ἀντὶ δὲ τῆς συνήθους συντάξης φθάνω ποιήσας τι πρὸν σ. ἀπαρεμφ. διπλανῆς καὶ ἀπλῶς φθάνω. ποιήσας τι ἡ σ. ἀπαρεμφ., σπανίως ὅμως, Ηδ. §. 482 σημ. 11. Πρόσθες δὲ τούτοις καὶ τὰ Θεοκρ. 2, 116. ΗΙ, παδιανο 3, 2, 10. Bornem εἰς Σεν. Κύρ. 1, 6, 39 ἐν τῇ ἐκδ. Λευψ. σ. 138.

Σημ. 8 Τὸ Ὁμηρικ. πάρος; ὡς σύνδεσμ. συντάξεσται πάντοτε σ. ἀπαρεμφ. Ηδ. Σ. 245. Ψ. 764.- "Οπου δὲ παρ' Ὁμρ. εὑρηται τὸ πρὸν σ. δριστικῆ, ἡ σ. μελλοντικῆ δριστακῆ, ἡ σ. εἰντικῆ μετὰ τοῦ καὶ ἐκληπτέον ὡς ἐπίρρημα. Α. 29 «τὴν δὲ ἔγωλ οὐ λύσω· πρὸν μιν καὶ γηρας ἐπεισιν» μ. σ. Naegelsbach. Σ. 283 «οὐδέν ποτε ἐκπέρσεις· πρὸν μιν κύνες; ἀργοι ἐδονται..» ν. 427 «ἄλλα τά γ' οὐδὲ ίδω· πρὸν καὶ τινα γατινα καθέξει..» Ω, 555 «οὐδέ μιν ἀντηταις· πρὸν καὶ κακὸν ἄλλο πάντη σθα» = πείση. γ. 117 «οὐδὲ εἰ.. ἐξερέσοις..» πρὸν καν ἀνιθεῖς; σήν πατρίδα γατινα ἔχοιο..» λ, 330. ξ, 155. Τοῦτο κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμηρ. καὶ δὲ Ἀρρ. Πλ. 1076 «οὐ γάρ πω τοῦτο ἐστὶ ρίλον μακάρεσ: θεοῖσιν, φιλόπιλον; λιξι; πρὸν καν λύχος οὖν ὑπεναντοῖς..» Ρ. 500 «οὐ γάρ ἔγωγες Ἐκτορα.. μίνεος σχήσεσθαι διώ, πρὸν γ' ἐπ' Ἀγλαλήος; καλλιτριχε βήμεναι πίπω νῷ κατακτείναντα, φοδῆσας: δὲ στίχας ἀνδρῶν Ἀργείων, ἡ κ' αὐτὸς ἵνι πρώτοισιν ἀλοιφή, ἐνταῦθα ἡ τελευταία πρώτα. ἡ καν.. ἀλοιφὴ δὲν ἐξαρτάται ἀπὸ τοῦ πρὸν, ἀλλ' ὁ πλάγιος λόγγ. μεταβαίνει εἰς δρόνων = ἐπρεπεν αὐτὸς νὰ ἀποκτείνῃ ἑαυτόν. 'Ἐν δ ὅμως 374 «ἄλλ' ὄμοσσον μή μητρὶ φίλη τάδε μυθίσασθαι, πρὸν γ' ὃ τ' ἀν ἐνδεκάτη.. γένηται, ἡ αὐτὴν ποιήσας καὶ φρομηθέντος; ἀκοῦσσαις ἡ σύντοξη. τοῦ πρὸν γ' ὃ τ' ἀν σ. διπλανῆς τιμετίην εἰς τὴν τῇαιτιακ. σ. ἀπαρεμφ. ἀντί, αὐτὴν ποιήσεις καὶ.

C. Αιτιολογικαὶ ἐπιρρηματικαὶ προτάσεις.

Προκνέμνησις. Εἰς τοὺς κίτιολογικ. ἐπιρρ. λόγους ἀνήκουσι καὶ οἱ τελικοὶ μετὰ τῶν ἵνα, ὡς, ὅτως. Τούτους δύμας ἐπρχυγκτεύθησαν ἀμέσως μετὰ τὰς οὐσιαστικ. ἀποτελεσματικὰς προτάσ. μετὰ τῶν ὡς, διποι εἰσηγουμένας. Εἴπομεν δὲκετ §. 553, 1 καὶ τοὺς λόγους, οἵτινες ἡνάγκασαν ἡμᾶς νῦν κατατάξωμεν κύτοις ἔκει.

§. 569. a) Ἐπιρρηματ. αιτιολογικαὶ προτάσεις.

1. Αἱ ἐπιρρηματ. κίτιολογικαὶ προτάσ. ἐκφέρουσι τὴν κίτιαν τοῦ ἐν τῇ πορίᾳ προτάσ. ἡρθέντος, καὶ δὴ "Η ὑπὸ τὸν τύπον τῶν χρονικῶν ἐπιρρηματικ. προτάσ. διὰ τῶν χρονικῶν συνδέσμου." οἷον ὅτε τε ἐπικ. §. 506, 3, 3, e.) εἴτε Σοφ. Αἰ. 716. Φ. 1099. Οἰδ. κ. 84· ὡς =καθίσον, ἐρόσον, διότι· ἀπέτε (οὐκέτε νε. ιων.)· ἐπεὶ ἢ ἐπειδὴ (επειὶ ἐπικ. §. 504, σημ. 1, ἐπεὶ τε ἐπικ. κ. ίδιως τοῦ Ἡρ. §. 506, 3)=quoniam, quippe =ἐπειδή, χροῦ, διὰ τοῦτο· ἐπείπερ (§. 510, 5)=ἐπειδὴ βέβαιος· ἐπειδήπερ (§. 510, 5)=ἀροῦ δηλονότι πλέον, ἐπειδὴ δηλ. πλέον, ἀροῦ τέλος πάντων, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, διότι ἀπο (λέκου νέ. ιων). Ἐγκλησίες τίθενται, οἷοι· καὶ ἐν ταῖς κυρίαις προτάσ. ταῖς δοξαῖσι, γνώμην, εἰκασταὶ δηλούσαις· ἐκτὸς δέτης ἄριστης, τὰς συνθέτατα ἀπαντώντις, τίθενται καὶ ἡ εἰντική σ. ἄρ (§. 396), καὶ οἱ ιστορικοὶ γρ. τῆς ἀριστικ. σ. τῷ ἄρ (§. 392 a, 5).-a) Φ. 95 «μή με κτενί», ἐπεὶ οὐχ ὁμογένετος "Ἐκτορος εἰμι" =ἐπειδή. εἰμαι. Ἡρ., 68 «ἢ καὶ οὐ, ὃ ζεῖνε Λάκων, εἶπερ εἰδεῖς, τόπορε ἐγώ, καέτε καὶ ἐθωμακέες, ἔκον νῦν οὕτω τυγχάνεις θώματα ποιεύμενος.» 4,195. Αἰσχλ. Ἀγ. 827 «νίκη δ' ἐπειπερ ἰσπετ', ἐμπέδως μέροι». Ξεν. ἀν. 3. 2, 2 «γχλεπά τὰ παρθένα, ὅπότε ἀνδρῶν στρατηγῶν τοιούτων στερβύμεθα». Ἀγ. 7. 5. συμπ. 2, 12. Κύρ. 8. 5, 31 «ἢ που αὐτός γε πολλὰ ἔχει, ἀπο γε καὶ ἡμῶν ἐκάπω τοσαῦτα μέδακεν» 2. 3, 11. Ισοκρ. 4,186. Λυс. 14, 41 «σκέψυσθαι δὲ χρή, διὰ τί ἂν τις τοιούτων ἀνδρῶν φεσσαῖτο· πότερον ὡς.. δεδεστοχήκασιν;» Δημ. 1,1 «ὅτε τοινυ ταῦθι οὗτος ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν.» -b) 1, 304 αὐτοῦ γάρ γ' "Ἐκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλι τοι σχεδὸν ἐλθοῖς =διότι καὶ τὸν" Ἐκτορά τότε ἡδύνασθο νῦν συλλαβῆς, ὅπότεν ἔθετον ἔλθεις παρὸν πολὺ πλησίον σου. 9, 239 «χωθέμενοι.. ὡς ἀν στὸν χρετήν βροτὸς οὕτις δροιτο, ὅστις ἐπίστατο ἡσι φρεσὶν χρετικ βρίζειν» =καθότι οὐδεὶς ήντης ὡς ἡδύνασθο νῦν ὀνειδίσῃ τὴν ἀνδρίαν σου, ἐὰν οὐκ εἰξευρε κτλ. Ηλ. Πρωτ. 335, d «ιδέομαι οὖν τοὺς παραμετναι ἡμῖν, ὡς ἐγώ οὐδὲ ἄρ ἐνές ἡδίον ἀκούειμι ἡ τοῦ». ἀπολ. 41, a. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15. Δημ. 52, 33 «ταῦτα ποιοῦντες.. τὰ δίκαια. . ἔσεθε ἐψηρισμένοι.., ὡς ἐγὼ ὡμάς

ἄντεξαιμην ἔπαντα τὰ ἐμάυτοῦ λαβεῖν μᾶλλον ἢ ἀδίκω; τι συκοφαντούμενος ἀποτίσαι.» Ἐν Ξεν. ὅμως ἀπομν. 1, 4, 19 «έπειτερ ἡγήσακιντο» ἔνεκα τῆς ἐφέλξ. τῶν ἐγκλίσ. §. 399, 6, b) -c) 0, 228 «ὑπόειεν χειρας ἐμάζε, ἐπει τοι κει ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη» =επειδή, ἐὰν κύτος δὲν ἔφευγε, τὸ πρᾶγμα ἦθελε τελειώσει ἔνευ ιδρωτ. Σοφ. Φιλ. 1037 «ἔξοιδα δ', ως μέλει γ', ἐπει οὕπος' ἀντόλον ἐπλεύσατ' ἀντόνδ' οὔνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου, εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἥγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.» Δημ. 18, 49 «ἐπει διά γε ὑμᾶς κύτους πάλαι ἀνταπωλεῖτε».

Σημ. 1. Οι "Ελλην. μεταχειρίζονται τὸ ἐπει συχνότατα καὶ ὅπου ἡ αἰτιολογικὴ πρότασ. δὲν εἶναι ὑποτεταγμένον τι μέλος τῆς κυρίας, ἀλλ' ἰσοδυναμε μᾶλλον πρὸς τὴν διὰ τοῦ γάρ παρατεταγμένην κυρίαν πρότασ., διὰ τὸ ἐπει μεταφραστέον ὃς καὶ τὸ γάρ =δηλον ὅτι, καθόδον. Διὸ ἡ γρῆσις τοῦ ἐπει συμπίπτει πολλάκις πρὸς τὴν τοῦ γάρ, καὶ διὰ τοῦτο ἴνιοτερὲν ἐπει τοῦ ἐπει, σπανιώτερον δὲντι τοῦ ὃς, πρέπει ἡ αἰτιολογικούμενη πρότασ. νά νοηθῇ ἐν τῇς τοῦ λόγου συναρτεῖσα. α, 236 οἱ θεοὶ δυσμενεῖς τῷ ἐμῷ πατρὶ κατέστρεψαν αὐτὸν ἐπει οὐ κε θανόντι περ ὁδὸν ἀκαριόμην, εἰ μετὰ οἵς ἐτάροις οἱ δάμη Τρώων ἐνι δῆμῳ. ἔνθα πρὸ τοῦ ἐπει νοητά τάδε •ὅτι οἱ θεοὶ ἐτοίησαν τοῦτο, ὅπερ μάθε καλῶ; (εἶναι ἀληθῆς) μὲν λοιπεὶ τὰ μέριστα, διότι δὲν ἔηλον λυπηθῆ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, ἀντὶ μέλεις κ.τ.λ. »·Ἐπειδή ὃ ἐνταῦθα δὲν δηλοῖ τὴν αἰτίαν τῆς προργηθείσης ἴννοίσας, ἀλλὰ τὴν τῆς νοομένης, καὶ εἰσηγεῖται ὃς καὶ ὁ γάρ τὴν πρότασ., ὃς γραμματικῶς κυρίαν πρότασ., διὰ τοῦτο τὸν ἐπει μεταφράζομεν διὰ τοῦ δηλῶν δηνταῖ, διότι, δηλῶν ὅτι, οὗτοι πολλάκις μεταφράστε. καὶ ὁ ὁ παρὰ τοῖς τραγικ. εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἐπὶ τῶν διαλόγων. Σοφ. ΑΥ. 38 •ἡ καὶ φίλη δέσποινα, πρὸς κυρίὸν πονῶ; Λ-Οηνά. ὀρέστιν ἀνδρὸς τοῦθε τάργα ταῦτα σοι. = ναὶ, τῷ δηντι, διότι τὰ ἔργα τοῦ ἀνδρὸς τοῦθε εἶναι κτλ. Φιλ. 812 «Φ. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' δέξιαι θέσθαι, τέκνον. Ν. ὁ εὐδοίμις γ' διμούστι σοῦ μολεῖν ἄτερ», διόπου νοητέον κατεύθιτο «δὲν εἶνεκαι ἀνάγκη, διότι τῷ δηντι. [Δὲν ἀνήκουσιν ὅμως τῆς τὰ γωρίζ, ἐν οἷς πρὸ τοῦ ὃς πρέπει νά νοηθῇ ἡ προσταχτ. Ισθι, Ζ. 8. 551, σημ. 4]. Πολλάκις προσέπι πρέπει νά μεταφράζωμεν τὸν ἐπει, διὰν ἡ μετὰ τοῦ ἐπει πρότασ. ἔκριζη ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προηγούμενον, διὰ τοῦ ἀν καὶ καὶ δύμως, quamquam. Ηλ. συμπ. 187, α-·ὅπειρ ἱσως καὶ Ἡράκλειτος βούλεται λέγειν, ἐπει τοι; γε δήμαρον οὐ καλῶς λέγειν = ἀν καὶ διὸ ἔκριζεται σαρψ.; Πρωτ. 333, σ-·τι-τχυνούμην ἀν ἔγωγ;, ἔρη τοῦτο ὅμολογειν, ἐπει πολλοὶ γέ φασ: τῶν ἀνθρώ-πων» = τὸ κατί ἐμὲ τοῦλάξισον ήθελον ἵνα παραδεχθῶ τοῦτο, ἀν καὶ πολλοὶ τοῦτο παραδέχονται κτλ. 317, α. 335, σ-·ἔγω δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύ-νατοι, ἐπει ἐνσολόμην ἀν οἴος; τ-·εἰναι = ego verum non possum longas istas orationes habere, quamquam vellem mihi esse ejus rei fa-ctūtatem». Stallb. συμπ. 182, α. ἀπολ. 19, ε.

Σημ. 2. Ἐνίστα δὲ ἐλλείπει τὸ μετὰ τὰ ἐπει, ἐπειδή ἐπόμεν. τῆς προτάσ., διόπει διακοπέντο; τοῦ λόγου ἐπεται πολὺ κατετέρω (λόγ. ἀναπόδοτος); οἷον Ξεν. Κύρ. 5, 2, 17 «ἐπει δὲ κατενόησι τὴν μετρύσητα τῶν σιτων» ἡ εἰς ταῦ-την ἀποδίδομένη ἐπομένη πρότασ. κατέται πολὺ κατετέρω δηλ. §. 20 μετὰ τὸ «εἰπεν λέγεται. Οὐκέτι θαυμάζω κτλ.» Β. Born. Αἰσχυν. 3, 69 «ἐπειδή, τοι-νυν.. παρελληλει τὰ διονύσιαν ἢ ἀπόδοσις καται ἐν 71, Ζ. Bremi, δητι; παραδίλλει καὶ τὰ Αἰσχυν. 2, 22. Δημ. 18, 126. 181.

Σημ. 3. Ὁ ἐπεῑ εἰσηγεῖται καὶ προτάσ. ἐρωτηματικάς, κελεύστικάς καὶ εὐχὴν δηλούσσες, καθότι ὁ πλάγιος; λόγος μετὰ βήτορικῆς ἐμφάσεως ἀπροσδοκήτως πως μεταπίπτει εἰς λόγον δρῦθν, μεταφράζομεν δὲ τότε καὶ τοῦτον διὰ τοῦ διότι τῷ ὅντι, βέβαιως, δηλον δτι, δηλαδὴ κτλ. Γοργ. 474, b «Ἔγω γέ γε οὔτ' ἔμει οὔτ' ἄλλον ἀνθρώπων οὐδέννα (τὸ ἀδικεῖτον διέκειται κακίον τραγουδίσθαι οἶμαι), ἐπεῑ σὺ δέξαι ἀν μελλον ἀδικεῖσθαι ἡ ἀδίκειν·» Σοφ. Οἰδ. τ. 390 «Ἐν τοῖς κέρδεσιν μάνον δίδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός, ἐπεῑ, φρέ̄τικόν, ποῦ σὺ μάντεις εἴσασθής;» Οἰδ. x. 969. Ἡλ. 352. Τρ. 139 «Ἄ καὶ σὲ τῶν ἄνασσαν ἐλπίσιν λίγων τάδε αὖτις μηχειν, ἐπεῑ τις ὥδε τέκνοισιν Ζῆν̄ ἄξουλον εἰδεν;» Οἰδ. τ. 661 «οὐ τῶν πάντων θεῶν θεῶν πρόμον Ἀλιον, ἐπεῑ.. δλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδε ἔγω.» Πρεδ. τὸν μετὰ πάντως ὄμοιον σηματ. τιθέμενον ὕστε ἐν §. 586, σημ. 2.

Σημ. 4. Περὶ τοῦ εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπεῑ, ἐπειδὴ κθ. §. 577, 1.

2. Ἡ ἑκρέρουσι ταῦτην ὑπὸ τὸν τύπον οὐπικεστικῆς προτάσ. διὰ τῶν συνδέσμων ὅτι καὶ διότι (προσελθόντος ἐκ τοῦ διὰ τοῦτο, ὅτι)· διόπερ, μετότι περ = διὰ τοῦτο βεβαίως διότι, καὶ διὰ τῶν δύο ποιητικ. οὐρεκα (= προσελθόντ. ἐκ τοῦ τούτου ἐρεκα ὅ) ἡ ὑδούρεκα [= ὅτου ἔνεκκ, ώς τὸ οὐρεκα = οὐ ἔνεκκ 1] καὶ τὸ εἰρεκερ ώς σύνδεσμ. Πίνδ. "Ισ. 7, 34· ἐρεκα Ἀπολλ. Ρόδ. 4, 1523. Βίων 2. 7 (ἐνθ') οὗ ὁ "Ἀρενὶς ὄντα, Καλλιμ. παρ' Ἀπολλων. περὶ συνδέσμ. παρὰ Bekkers An. II 505. «Ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. τιθεται ὄντως ἡ νοεῖται τὸ εἰς τὸ ἀναρροφικ ὅτι = διότι ἀντίστοιχον δεικτικὸν οίον τούτῳ, διὰ τοῦτο, ἐκ τούτου κ.τ.λ. Ἐγκλίσεις τίθεται, οὕτας ἐν τῷ ἡρῷ. Ι εἰπομεν. α) Α, 111 «τοῦδε̄ ἐρεκα σφῑ ἐκκενόλος ἄλγεα τεύχει, οὐρεκ ἔγω κούρης Χρυσηΐδος ἄγκε̄ ἔποικα οὐκ ἔθελορ δεξαῖσθαι». ψ., 224 «αὐτάρ μη νύν μοι τοῦδε (=ένεκκ τούτου) χωει μηδὲ νεμέσσα, οὐρεκα σ' οὐ το πρῶτον, ἐπεῑ ἴδον, ὥδε̄ ἀγάπησα». Πλ. Εὐθύν. 60. a «ἄρα τὸ οσιον, ὅτι οσιόν ἔστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἦ, ὅτι γιλεῖται, οσιόν ἔστι;» Σοφ. Α. 123 «ἐποικείρω δένιν.., ὅθούρεκ̄ ἀτῃ ουγκατέζευκται κακῆ». Τρ. 277. Θουκ. 1, 97 «ἔγιαψκ δὲ κατά. διὰ τόδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἔπεισιν ἐκλιπές τοῦτο ἦν τὸ χωρίον». Ξεν. Ἀγ. 1, 1 «οὐ γάρ ξν καλῶς ἔχοι, εἰ, ὅτι τελέως κανὴ ἀγαθὸς ἔγερετο, διὰ τοῦτο οὐδὲ μειόνων θν τυγχάνει ἐπεινῶν». - b) Θουκ. 5, 93. «Μηλ. Καὶ πῶς χρήσιμον θν ζυμβείη ἡμῖν δουλεύσαι, ὀσπερ καὶ θυμῖν ἄρξαι; » Αθ. ὅτι ὑμεῖν μὲν πρὸ τοῦ τὰ δεινότατα παθεῖν ὑπακοῦσαι ἀρ̄ γέροιστο, θμεῖς δὲ μὴ δικριθείροντες θμάς κερδαλεο μερ̄ αρ̄». Ξεν. ἀπομν. 3. 2. 2. Πλ. συμπ. 597, c «πῶς δή; ἔρη. «Οτι, ἦν δ' ἔγω, εἰ δύο μόνας ποιήσειε, πάλιν θν μια ἀναγκαρείν κτλ». — c) Δημ. 18, 79 «τί ποτ' οὖν τοῖς ἄλλοις ἔγκαλῶν τῶν ἐμοὶ πεπρχμένων οὐχὶ μέμνηται; » Οτι τῶν ἀδικημάτων θν ἐμειγητο τῶν κατοῦ, εἰ τι περὶ ἐμοῦ ἔγεγράχειν».

1) «Οτι δὲ τοῦτο δὲν λέγεται θούνεκα, ἀλλὰ τούνεκα ξηγεῖται: ἐκ τοῦ ὅτι τὸ τούνεκα εἶναι ἰωνικόν. »Id. Buttmann I. §. 29, σημ. 14.

Σημ. 5. Ἐνίστε τὸ δὲ τι φάνεται δηλοῦν ἀποτέλεσμα· οἷον Δ. 32 «τὶ νῦν ος Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τόσσα κακή βέζουσιν, ὅτι ἀσπερχεῖς μενεαῖνεις Ἰλίου ἔξαλαπάξιει . . πτολειθρον;» ε. 340 «τίποτε τοι ὡδὲ Ποσειδάνων, . . ὀλδύστι ἐκπάγλως, δῆτι τοι κακὴ πολλὰ φυτεῖει;» Ὁ ἑκφραστικὸς οὗτος τρόπος στηρίζεται ἐπὶ τίνος βραχυλογίας, καθότι ἡ πρότασ., πρὸς ἣν ὁ ὅτι ἀναφέρεται, περιλείπειν ἦτοι τὸ «τοῦτο γάρ που αὔτιόν ἔστι», ἡ δὲ μετά τοῦ διτι φίλησμένη πρότασ. συνεχωνεύθη μετά τῆς προηγουμ. ἑρωτηματ. προτάσ. εἰς περίοδον μίαν. Δὲν ἀνήκουσιν ὅμως ἐνταῦθα τὰ Ἰσοκρ. 18, 59 κ. Ἑπιστ. 2, 22, καθότι τὸ τοσούτον διειφέρειν, δῆτι δηλοῖ=ὑπερέχει τῶν ἄλλων κατὰ τοσούτον, διότι ἡ ἐπιειδή.

§. 570. b) Ἐπιρρημ. ὑποθετικαὶ προτάσ.

1. Αἱ ὑποθετικαὶ ἐπιρρημ. προτάσ. ἑκφέρουσι τὴν σχέσιν τοῦ ὅρου, τῆς συνθήκης πρὸς τὸ ὑποτιθέμενον, καὶ εἰσηγοῦνται διὰ τῶν συνδέσμων. εἰ, αἱ 1), ἐάν²⁾ 2)(προελθὸν ἐκ τοῦ εἰ γάν), ἢν, "ἄν 3), εἴ κε ἐπικ. Εἰς τὸν εἰσαγωγικὸν σύνδεσμ. τῆς δευτερευούσης προτάσ. ἀντιστοιχεῖ ἐνίστε ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ., ώς ἀνταποδοτικόν, δεικτικόν τιναίον τὸ οὐτως, παρ' Ομρ. πολλάχις τὸ τῷ =τότε [Ἴδ. B. 373. γ. 224. 258. δ. 733. ε. 311 κ. τ. λ. 4]] τότε, τότε δὴ (δὴ τότε ρ, 83). Ξεν. Κύρ. 8. 1. 3 «εἰ τοίνυν μέγιστον ἀγχθὸν τὸ πειθαρχεῖν φάνεται εἰς τὸ καταπράττειν τὰ ἀγαθά, οὐτως ἔστε, δῆτι κτλ.» Ἱππαρχ. 3, 9. ἀν. 3. 2, 31. π. ἀρ. 4, 30. συμπ. 2, 26. Ἡ κυρία προτάσ. ἑκφέρει τὸ ὑπὸ τῆς δευτερευούσης προτάσ. ὑποτιθέμενον ἦτοι τὸ ἐκ τῆς δευτερευούσ. προερχόμενορ, ἔκαγόμενορ, τὸ ἀποτέλεσμα. Καθόσον λοιπὸν ἡ ὑπόθεσιν, ὅρον δηλώσα πρότασ. προηγεῖται τῆς ὑποτιθεμένης, ἡ αἵτινα δῆλ. προηγεῖται τοῦ αἰτιατικοῦ κακλοῦμεν τὴν μὲν δευτερεύουσαν πρότασ. ἥγοιμενορ ἡ κυρίως πρότασιν, τὴν δὲ κυρίαν πρότασ. ἐπόμενορ ἡ ἀπόδοσιν.

1) Ὁ αἱ εἶνε ἵπικ. καὶ ίδιος διωριχ., Ἡ. Ahrens dial II. σ. 380. Παρ' Ομρ. εἴρηται μόνοντὸν τῆς συνδέσμου αἴ τε (ν) σ. ὑποταχτ. καί, εἰ καίσπαν, σ. εἴκτ., εἴτα εἰς τὰς προτάσ. τάξειδην δηλούσας ὑπὸ τὸν τύπον. αἴθε ἡ αἴ γάρ (τονούμενον), καὶ φάνεται τιθέμενον, ὅταν δηλαδῶν ἑκφέρῃ ἔνοιαι μετὰ φροντίδος ἡ ἐλπίδος ἡ ἄλλου τινὸς ψυχικοῦ πάθους· περὶ τοῦ αἱ γάρ Ἡ. Nitzsch 'Οδύσ. α. 265.-2) Περὶ τῆς μακρᾶς ληγούσης Ἡ. Hermann opusc. T. IV. σ. 373-377.-3) Παρὰ τοῖς δὲτικ. εὔρη. εἶνε τὸ ἔαν, ἢν καὶ ἄν παρὰ τοῖς τραγικ. ὅμως ἀσκοδικὸν εἶνε τὸ ἔαν καὶ ἔσως καὶ τοῦτο εἶνε λαθοῦ; γραψ. Ἡ. Ellendt Λατ. γλ. I. σ. 129· οὕτω καὶ παρὰ Θουκ., παρὰ Πλάτ. ὅμως ἀπαντᾶ ἡ ἄν σπανιώτερ. ἡ δὲ ἔαν, Ἡ. Schneider εἰς πολ. 574., ὁ Ξενοφ. μεταχειρίζεται κατὰ τοὺς τρεῖς τύπ. πολλάχις; σχεδὸν ἐπὶ τοῖς ἐνίστε δὲ καὶ ἐναλλάσσει αὐτούς· οἵον ἀπομν. 1. 2, 36· μιτδέ, ἄν τι ὡνάδας· ἔη, ἡν πωλήη, ἀμέσως δὲμετάτοῦτο «ἄν τις με ἐρωτᾷ νέος, ἔαν εἰδῶ.» ἀνάδ. 5. 7, 5 «ἔαν μέν., ἄν δὲ ὅμην» οἰδηρχιστέροις καὶ νεώτερ. "Ιωνες μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἡν (ἵπικ. ὅμως καὶ τά, εἴ τε, αἱ, αἴκη) περὶ τῆς παρ'" Ηρδ. Ἡ. Bredov. dial 'Ηρδ. σ. 38.-4) Ἡ. Nitzsch εἰς 'Οδύσσ. γ. 258 σ. 186 -

2. Η υποθετική περίοδος ἀνεπτύχθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ μετὰ θυμαστῆς εὐδύνας καὶ εἰς τόσον ποικιλωτάτους τύπους, ὃσον ἐν οὐδεμιᾷ γλώσσῃ, καθότι αἱ λεπτότατοι διαφοραὶ τῆς ἐπικρατούσης σχέσεως μεταξὺ τῆς προτάσης καὶ τῆς ἀποδόσεως παρίστανται διὰ διαφόρων τύπων. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ γραμματικὴ μεῖον δύοις προσοχῆς πρέπει νῦν ἐξετάσῃ τοὺς διαφόρους τύπους τῆς τε προτάσης, καὶ τῆς ἀποδόσεως.

Σημ. Ό εἰ κατά τὸ τόπον καὶ τὴν σημασίαν εἴναι ὁ αὐτὸς τῷ λατινικῷ σι, τὸν δὲ τοῦτον ὁ Hartung θεωρεῖ (Gr. Part. M. II. σ. 198) ὡς δευτερεύοντα τύπον τοῦ σε, sed καὶ ἐπομένως ἀνάγει αὐτὸν εἰς τὰ διαζευτικά μόρια. Τόσῳ δὲ ἐστιν ὁ σι, ὁ Γαλλ. σι, ὁ Ἀγγλικ. if. καὶ Γερμαν. ob. τίθενται τόσῳ ἐν υποθετικῇ σχέσῃ, δισφ καὶ ἐν σχέσει σχέψεως, κρίσεως; γε. §. 587, 21.

§. 571. Οἱ διάφοροι τύποι τοῦ ἡγουμένου. τῆς προτάσεως.

1. Η σχέσις τῆς ὑποθέσεως, τοῦ ὄρου πρὸς τὸ ὑποτιθέμενον εἴναι ἐπίσης σχέσης αἰτιολογικής, ὡς ἡ τοῦ αἰτίου δηλ. πρὸς τὸ αἰτικόν, πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα. Η ὑποθέσις εἴναι ἐπὶ τῆς αἰτίας πλὴν αἰτίας οὐχὶ πραγματική, ἀλλὰ αἰτία ὑποτιθέμενη, δοδαστική, πιθανή. Διότι, διαν ὁ λαλῶν προθέλλῃ ἔχυτῷ ὑπόθεσιν, ἀγνοεῖ ἂν αὕτη θὰ θεωρηθῇ ἢ μὴ καὶ ὑπὸ ἀλλού τιοῦ; ὡς πραγματική αἰτία τῆς ἐν τῷ ἐπομένῳ τῆς προτάσης. (τῇ ἀποδόσει) ἐκφερομένης συνεπείξι. Καθόσον λοιπὸν αἱ ὑποθετικαὶ προτάσει. ἐκφράζουσι πάντοτε πιθανὴν μόνον ὑπόθεσιν, ἔπειτε τις νὰ ἀναμένη, ήταν ἡ γλῶσσα ἐκφράζῃ ταύτας διὰ τῆς ὑποτακτικής. Ἡ εὐκτική. Η γλῶσσα ὅμως ἐνεργεῖ ἐντυθία πάντῃ διαφόρως. Τὴν σχέσιν τοῦ πιθανοῦ δὲν ἐκφέρει ἡ γλῶσσα διὰ τῶν κατηγορικῶν τύπων τοῦ φήματος (τῶν ἐγκλίσεων), ἀλλὰ μόνον διὰ τῶν συνδέσμων εἰ, οὖτε, οὐτενε, ὡς κατάξι ἐρωτηματικ. λέξη., δηλοῦσι δοξασίαν, ὑπόθεσιν ἀπλοῦ τινος πιθανοῦ ἀποβλέπει λοιπὸν αὕτη μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν σχέσιν τοῦ ὑποθετικοῦ κατηγορήματος πρὸς τὴν πεποιθησίαν, πίστιν τοῦ λέγοντος.

2. Η σχέσις τοῦ ὑποθετικοῦ κατηγορήματος (ἐγμ.) πρὸς τὴν πεποιθησίαν, τὴν πίστιν τοῦ λέγοντος εἴναι τριπλῆ¹⁾

I. Τὸ ὑποθετικὸν κατηγόρημα παρίσταται ὑπὸ τοῦ λέγοντος ὡς τι βέβαιον, ἀναμφίβολον, πραγματικόν, ὡς ἐπιθεσίας ἀληθής. διὸ τίθεται δ εἰ μεθ' ὅλων τῶν χρόνων τῆς ὥριστικῆς οἷον εἰ τοῦτο λέγεις, ἔλεγες-εἰ τοῦτο πεποίηκας- εἰ τοῦτο ἐπεποιήκεις (ἐποίησας)- εἰ τοῦτο λέξεις.

II. Τὸ ὑποθετικὸν κατηγόρημα παρίσταται ὑπὸ τοῦ λέγοντος ὡς ἀληθεία ἀργητικὴ ἦτοι ὡς τοιχύτη περὶ τῆς μὴ πραγματικότητος ἢ μὴ πιθανότητος τῆς ὁποίας εἴναι πλέον πεπεισμένος, περὶ τοῦ μὴ δηλ. ἐκτελεστοῦ ἢ μὴ πιθαροῦ τῆς ὁποίας ἔχει

1) Η ἕδεις αὔτη δὲν ἔφορε μόνον εἰς τὴν Ἑλλην. γλῶσσ., ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας, π. χ. τὴν Λατιν. καὶ Γερμανικ., πρδλ. περὶ τῶν τόπων τῆς ὑποθετικῆς. περιέδου ἐν τῇ Γερμανικῇ Herlin's. Synt der Deutschen Sprache I. M. §. 152.

πλέον ἀποφασίσῃ. Πρὸς δὴ λόγων τῆς σχέσης, ταῦτης μετεχειρίζετο ἡ Ἑλλην. γλῶσσα συμβολικούς τρόπους τινὰ τύπους, οἵτινες ἡσάν χροτετυπομένη πρὸς διάφορον πάντη σκοπόν, τοὺς ιστορικοὺς δηλ. χρόν. τῆς ὁριστικ., οἵτινες κατόι καθ' ἔκπτους οὐδὲν ἔτερον ἐκρρέζουσιν ἡ συμβὸν παρελθόντος ἦτοι ἀλήθευν, καθότι τὸ ἐν τῷ παρότι ὅτας συμβάτος ἀντιτίθεται πρὸς τῷ ἐν τῷ παρελθόντι κειμενοῖς καὶ ἀπὸ τοῦ παρότος τοῦ λέγοντος κεχωρισμένοις, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐν τῷ παρόντι. ὄντ. συμβάτιν. συμπερατεται τὸ μῆ πραγματικόν, μὴ ἐκτελεστὸν τῆς ὑποθετικ. σχέσεως¹ οἷον εἰ τοῦτο ἔλεξις, ἡμαρτεῖς ἀρ=ἄν ηθελες εἴπει τοῦτο, ηθελες ἡμαρτήσει, εἰκείρω ὅμως ὅτι δὲρ εἴπει τοῦτο. "Id. §§. 392 a, 6 κ. 574.

III. Τὸ ὑποθετικὸν κατηγόρημα θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λέγοντος ὡς ἡ πόλη ὑπόθεσις, δοξασία, εἰκασία. Διὰ τὴν σχέσιν ταύτην ἡ Ἑλλην. γλῶσσ. ἔχει δύο τύπους ἦτοι a) τὸν ἐάρ σ. ὑποτακτ. οἷον ἐάρ τοῦτο λέγης, καὶ b) τὸν εἰ σ. εὔκτ. οἷον εἰ τοῦτο λέγοις.

a) Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται, ὅταν ὁ λαλῶν παριστῇ τὸν ὄρον, τὴν ὑπόθεσιν οὐχὶ μὲν πραγματικὴν, οὐχὶ ἡττον ὅμως τοικύτην ὥστε παραδέχεται ἡ προσδοκᾷ τὸ ἐν τῷ μελλοντὶ ἐκτελεστὸν² οἷον ἀρ τοῦτο λέγης=δὲν εἰκείρω μὲν, ἐάν θὰ λέγῃς τοῦτο, δύναμις ὅμως νὰ τὸ ὑπόθεσω, ἐάν τῆς παρούσης ὅμως καταστάσεως τῶν πραγμάτων ἐλπίζω, ὅτι θὰ τὸ λέγῃς.

b) Ἡ εὐχεικὴ τούναντίν τίθεται, ὅταν ὁ λαλῶν παριστῇ τὴν ὑπόθεσιν, τὸν ὄρον ὡς καθαρῶς νοητόν, ὡς ψιλήρ δοξασιαρ, δὲρ ἀποθέληπη ποσῶς εἰς τὸ ἐκτελεστὸν ἡ τὴν ἀπόγαιον τοῦ κατηγοριθέντος, ὥστε ἡ δευτερεύουσα ἔννοια εἶναι συνημμένη μετὰ τοῦ ἀπειλιον, ἀμφιθόλου, τῆς ψιλῆς εἰκασίας³ οἷον εἰ τι ἔχοις =ἄν ηθελες ἔχει τι.

§. 572. Οἱ διάφοροι τύποι τοῦ ἐπομένου τῆς προτάσ. (τῆς ἀποδόσεως).

1. Ἡ σχέσις τοῦ ὑποτιθεμένου πρὸς τὴν ὑπόθεσιν εἶναι τριπλῆ. Τὸ ὑποτιθεμένον ἦτοι ἡ ἐκ τοῦ ἡγουμένου τῆς προτάσ. προερχομένη συνέπεια ἐκφέρεται:

a) Ἡ ὡς τι βέβαιον, ἀραιγίβολον, πραγματικὸν καὶ ἀραιγκαῖον, καὶ ἐπομένως τίθεται ἡ δριστικὴ⁴ οἷον εἴτε ἔχει, καὶ διδωσιν. Εἰ βωμοὶ εἰσι, εἰσὶ καὶ θεοί. Ἐάρ τοῦτο λέγης, ἡμαρτάρεις.

b) Ἡ ὡς ἀρητικὴ ἀλήθεια, καὶ τότε τίθενται οἱ ιστορικοὶ γρ. τῆς ὁριστ. σ. τῷ ἀρ (§§. 392 a, 6)⁵ οἷον εἰ τι εἴχει, ἐδίδου ἀρ=ἄν εἴχει τι, θὰ τὸ διδεῖν, si quid haberet, daret, s' il avait quelque chose, il donnerait, venn er Etwas hatte, so gab er (wol) η συνιθέστερος. wenn er Etwas gehabt hätte, so hätte er gegeben, id. §. 574.

ε) Ἡ ὡς τινας ἀπλὴν εἰκασταρ, γράμην, ὑπόθεσιν γυλήν καὶ λοιπὸν ὡς τι ἀδέβαιον, ἀμφιβολον, καθαρῶς πιθανόν, καὶ τότε τίθεται ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄρ· οἷον εἴ τι ἔχοι, δοίη ἄρ=ἄν θά είχε τι, θά το ἐδίδεν ήσωσ.

Σημ. Ἐκτὸς τῶν φηθίντων τύπων τῆς ἀποδόσεως (τούτου προτάσ.) ἀκαντῶσι καὶ ἔτεροι, οὓς θά διαλάθωμεν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα.

2. Τὸ κατηγόρημα (τὸ ἁρῆμα) τοῦ ἡγουμένου τῆς προτάσ. ὅρίζει κανονικῶς τὸ κατηγόρημα τοῦ ἐπομένου (ἀποδόσεως), ὡς ἐκ τῶν ἠγθεντ. πρόδγμ. καταφάνεται. Ὑπόθεσις μετὰ βεβαιότητος ἐκφερομένη (εἰ σ. ὄριστ.) προσδοκῷ βέβαιων, πραγματικ. ἀραγκαῖον ἀποτέλεσμα· οἷον εἰ τοῦτο λέγεις, ἀμαρτάγεις. Δὲν λογίζει ὅμως τὸ αὐτὸν καὶ ἐπὶ ὑποθέσεως, ητίς ἐκφέρει μὲν δοκαῖαρ, γράμην, ἐλπίζει ὅμως εἰς τὸ ἐκτελεστὸν κύτης (εἴτε σ. ὑποταξ.), ἐπειδὴ ἐκ τῆς τοιαύτης παραδοχῆς (ὑποθέσεως) δύναται τις εὐκόλως νὰ παραχθῇ, ἐκτὸς τοῦ ἐξαγορένον βεβίου ἀποτελέσματος· οἰονέάρ τοῦτο λέγης (λέξης) ἀμαρτήσῃ=θά ἀμαρτήσῃς βεβίως, errabis, ἢ καὶ ἀμαρτάρεις=Ἀμαρτάνεις, erras, καὶ ἀποτέλεσμα ἀπλῶς καθ' ὑπόθεσιν, ἀπλῶς πιθανόν· οἷον ἐάν τοῦτο λέγης (λέξης), ἀμαρτάροις ἄρ. Εἰς ὑπόθεσιν δὲ παρισταμένην ὡς ἀπλὴν εἰκασταρ, παραδοχήν, γράμην (εἰ. σ. εὐκτική) ἀναλογεῖ φυσικῶς καὶ ἀπλοῦν ὑποθετικόν, ἀπλῶς παραδεκτόν, κυθερών ροητὸν ἀποτέλεσμα· οἷον εἰ τοῦτο λέγοις, ἀμαρτάροις ἄρ (§. 396). Ἐὰν τέλος ὁ λαχανῶν ἔχῃ ἦδη ἀποφασίσην περὶ τοῦ μὴ πραγματικοῦ μὴ ἐκτελεστοῦ τῆς ὑποθέσ. (εἰ σ. ιστορ. χρ. ὄριστ.), τὸ ἐκ ταύτης προκύπτον ἀποτέλεσμα περιέχει ἀληθεῖαν ἀρητικήν· οἷον εἰ τοῦτο εἰλεγεις, ἡμάρταρες ἄρ (§. 392 ἄ, 6). Ἡ Ἑλλην. ὅμως γλῶσ. πλειστάκις ἐκτρέπεται τοῦ κανόνος τούτου, καὶ ἐκφράζει τὴν ἀπόδοσιν κατὰ τύπον μὴ ἀναλογοῦντα πρὸς τὴν τύπ. τῆς προτάσεως, ὡς ἐν τοῖς ἀμέσως ἐπομένοις ὄψιμοις.

Τύποι τοῦ ἡγουμένου τῆς ὑπόθετικῆς προτάσεως
διάφοροι τῶν τοῦ ἐπομένου (τῆς ἀποδόσεως.)

§. 573. I. Εἰ μεθ' ὅλων τῶν χρόν. τῆς ὄριστικῆς.

Τὸ εἰ συντάσσεται μεθ' ὅλων τῶν χρόν. τῆς ὄριστ., ὅταν ἡ ὑπόθεσ. ἐκφέρηται ὑπὸ τοῦ λέγοντος ὡς τι βέβαιον, ἀραγιθόβολον, ἐκτελεστόν, ἀληθὲς (§. 571, 2, 1.), τὸ ἀποτέλεσμα ἐκφέρεται ὡς ἔξης·

a) Κανονικῶς μὲν δι' ὅλων πάλιν τῶν χρόν. τῆς ὄριστικ. (ἢ καὶ διὰ τῆς προστακτικ.), τούτου δ' ἔνεκκ τὸ ἀποτέλεσμα παρίσταται ὡς βέβαιον, ἀραγιθόβολον, ἐκτελεστόν, ἀληθὲς καὶ ἀραγκαῖον [§. 572, 1, a)]. Εἰ τοῦτο λέγεις, ἀμαρτάρεις. Εἰ ἔστι θεός, σοφός ἔστι. Πλ. πολ. 408, ε «εἰ μὲν (Ἄσκληπιός) θεοῦ (δῆλ. Ἀπόλλωνος υἱός) ἦν, οὐκ ἦν, ρήσομεν, κισχροκερδῆς» εἰ δ' αἰ-

σχροκερδής, οὐκ ἡγεθεῖσαν τούτην θεοῦν» σὶ Apollinis filius erat, non erat sor-didi lucri cupidus. Πλ. Πρωτ. 319, α «ἡ καλόν, ἣν δὲ ἐγώ, τέχνημα ἅρα κέκτησαι, εἴπερ κέκτησαι». Θουκ. 6, 91 «εἰ αὕτη ἡ πόλις ἀηρθῆσεται, ἔχεται καὶ ἡ πάσσα Σικελία». Εσν. Κυρ. 7. 1, 19 «εἰ φθάσουμεν τοὺς πολεμίους κατακτανόντες, οὐδεὶς ἡμῶν ἀποθανεῖται». Πολλάκις τίθεται ὡς εἰ μετὰ μέλλοντος δριστ. ἐν σημασ. τροπικῇ (§. 387, 4) περὶ τούτου, ὅπερ θέλει τις ἡ πρόπει νά πράξῃ. Θουκ. 6, 91 «εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐ περιέστω τάκεν». Εσν. ἀν. 4. 6, 3 «τῇ στρατιᾷ οὐκ ἔστι τὰ ἐπιτήδεια, εἰ μὴ ἀηρθῆσθα τὸ χωρίον». ἀπόμν. 3. 6, 13 «λέγεις παχμέγεθες πρᾶγμα, εἴγε καὶ τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖσθαι δεήσου . . .» 2, 1, 7. Ἐν τῇ ἀπόδοσει ἡ προσταχτ. Α, 504 «εἰ ποτέ δὴ σε.. ὄνησα ἡ ἔπει ἡ ἔργῳ, τόδε μοι κρήνην ἐξλάδωρ». Ζ, 143. Η, 205. Εσν. ἀν. 5. 4, 7.

Σημ. 'Ἐπειδὴ ἡ ὄριστικὴ δὲν ἐκφέρει ἀντικειμενικὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον ὑποκειμενικήν, ἀπλῶς παραδεχομένην, δύναται ὁ λέγων μετὰ τοῦ εἰ σ. ὄριστ. νά κάμη χρήσιν αὐτῆς καὶ περὶ ἔκεινου, περὶ οὐ γνωρίζει διτὶ πράγματι δὲν δύναται νά λειτεσθῇ, δέν δύναται νά ἡγε ἀληθές. 'Ηρδ. 3, 62 Ὁ Ηρηκόσπης λέγει τῷ Καρβύσῃ, διτὶ ὁ ἀδιλφός σου, Σμέρδης ἐπ' οὐδένι λόγῳ ἐπανέστη κατὰ σοῦ, διύτι ἔγω ὁ ίδιος τὸν ἐνετάξισα «εἰ μὲν νυν οἱ τεθνεώτες ἴνεατασι, προσδίκει τοι καὶ Ἀστυάχεα τὸν Μῆδον ἐπαναστήσομαι» εἰ δὲ δέστι δισπερ πρὸ τοῦ, οὐ μή τοι τι ἔκ γε ἔκεινου νεώτερον ἀναδιαστήσει». Ο ἔκφραστ. οὖτος τρόπος δύναται νά θεωρηθῇ ὡς ἡρωτικὸν τρόπον τινα σχῆμα καὶ δὲν είναι μόνον θίσιον τῇ; 'Ἐλλ. γλώσσ., ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἀπάσσαις ταῖς γλώσσαις. Οὕτω πως δύναται ἐπὶ τοῖς νά τεθῇ ὁ εἰ σ. ὄριστ. καὶ περὶ θυοθέσ. πάντως ἀμφιβόλου καὶ ἀδεῖσιον.—Μερι τοῦ ἀνορίστ. τῆς ὄριστικ. ἐν τῇ ἀπόδοσει τιθεμένου κατὰ τὸ φαινόμενον μόνου ἀντὶ τοῦ μέλλοντος ή. §. 386, 11.

b) Συγχόνεται διὸ τῆς εὐκτικῆς σ. τῷ ἄρ, ὅταν τὸ ἀποτέλεσμα παριστήται ὡς ἀδέβαιος, ἀμφίβολος, ὡς καθαρὰ πιθαρότης [§. 572, 1, c], διὸ πολλάκις θεωρεῖται τοῦτο ἡπίκα τις καὶ εὐγενής ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος ἡ μέλλοντ. τῆς ὄριστικ. Εἰ τοῦτο λέγεις, ἀμαρτάρεις ἄρ. 1, 277 ποὺδ' ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευχμένος περιδούμηντος οὔτε πεῦ οὔτι ἐτάξων, εἰ μή θυμός με κελεύειν». Ζ, 129 «εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰληλουθας, οὐκ ἄρ ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην». Α, 293 «ἢ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανός καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πάντα ἔργον ὑπεκόμαι, ὅττι κεν εἰπῆς». Ω, 297 «εἰ δέ τοι οὐ δώσεις ἐν ἀγγελοι εὑρύοντα Ζεύς, οὐκ ἄρ ἔγωγέ σ' ἔπειτα.. κελοίμην.. λέναι». Σοφ. 'Ηλ. 798 «πολλῶν ἄρ ἥκοις, Ὕζεν', ἄξιος τυχεῖν, εἰ τήνδ' ἐπανοσας τῆς πολυγλώσσου θοῆς» = θά ἥκκες πολύ, ἀν τοιας ἔκκαμες ταύτην νά πανύσῃ κτλ. Schneider. Εύρ. 'Ιππ. 472 «ἄλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστά τῶν κακῶν ἔχεις, ἔνθρωπος οὐσα, κάρτα γ' εὐ πράξεις ἄν». μ. Ματθ. σ. 44 «ubi enuntiatum

conditionale rem continet, quae pro vera ponitur, indicativus adjungi solet, quamvis sequatur optativus, quippe de re, quae probabili conjectura inde efficitur» =όταν ὁ θυμοθετικὸς ὄρος περιέχῃ τι, ὅπερ θεωρεῖται σληθές, πρέπει νὰ συνταχθῇ σὺν ὅριστικῇ, ἡ ἀπόδοσις δὲ τότε τίθεται κατ' εὐκτικήν, καθότι ὁ λόγος περὶ πράγματος, ὅπερ προέρχεται ἐκ πιθανῆς κρίσεως». Θουκ., 6, 92 «εἰ πολέμος γε ὧν σφόδρα ἔβλαπτον (=ἔβλαπτον, ποεῖθαι), καὶ φίλος ὁντικῶν ὠφελοῦνται». Ξεν. ἀπομν. 1. 2. 28 «εἰ Σωκράτης σωρρονῶν διετέλει, πῶς ἂν δικαίως τῆς οὐκ ἐνούσης κύτῳ κακίας αἰτίαν ἔχοι;» 2. 2, 7 «εἰ καὶ πάντα ταῦτα πεποίηκε (δηλ. ἡ μάντηρ), οὐδεὶς ἂν δέραιτο αὐτῆς ἀνταγόρευται τὴν χαλεπότηταν». Ηλ. ἀπολ. 25, b «πολλὴ ἄν τις εὐδαιμονίας εἴη περὶ τοὺς νέους, εἰ εἰς μὲν μόνος κατούς διαρθεῖται, οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελοῦσιν =loquitur Socrates ita, ut verum esse penat, quod Meletus antea affirmaverat. Germanice: gross κτλ. Stallb. =ό Σωκρ. δύμιλετο οὔτως, ίνα παραδεχθῇ ὡς ἀληθές, ὅτι πρότερον ὁ Μέλιντος εἶχε βεβαιώσην. Ἰδ. σημ. εἰς Anm. 1, 37, d «πολλὴ μέντ’ ἦν με φιλοψυχίᾳ ἔχοι,.. εἰ οὕτως ἀλλόγιστος εἴγε». 30, b «εἰ μὲν οὖν ταῦτα λέγων διαφθείρω τοὺς νέους, ταῦτ’ ἄν εἴη ἔλαχθερά». Αλκ. 2, 149, e «καὶ γάρ ἄν δεινὸν εἴη, εἰ ποδὸς τὰ δῶρα καὶ τάς θυσίας ἀποδιέπουσιν ἥμῶν οἱ θεοί, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν ψυχήν, ἢν τις οσιος καὶ δίκαιος, ὃν τυγχάνῃ». Θεσίτ. 171, b «οὐκοῦν τὴν κύτον (οἴητον) ἄν φευδὴ συγχωροῖ εἰ τὴν τῶν ἡγουμένων κύτον φεύδεσθαι ἀφολογεῖ ἀληθῆ εἰναι». Λυκοῦρ. 93 «δεινὸν ἄν εἴη, εἰ ταῦτα σημεῖα τοῖς εὔσεβεσι καὶ τοῖς κακούργοις φαίνονται» μ. σ. Maetzn. Δημ. 4, 42 «νῦν δὲ ἵστως ἄν ἔκαλεσαιθ̄ δύμας (δό Φίλιππος), εἴπερ μὴ παντάπατιν ἀπεγράκατε». Λυσ. 12, 83 «εἰ τὰ γρήματα τὰ ωρερά δημεύσετε, καλῶς ἄν ἔχοι» (δ. Bremi excurs VII). 7, 41 «ἀλιώτατος ἄν γενοίμην, εἰ φυγὴς ἀδίκως κατασθήσομαι». 13, 94. -Λυκοῦρ. 56 μ. σ. Maetzn.

ε) Σπανίως δὲ ιστορικ. χρόνον ἴμιστικ. σ. ἄν, ὅταν ἡ ἀλήθεια τοῦ ἀποτελέσματος αἴρηται, ἢντος τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐπαληθεύῃ [§. 572. 1, b]. Εὑρ. Ορ. 569 «εἰ γάρ γυναῖκες ἐξ τοῦδε ηὔσονται θεότας ἀνδράς φονεύειν, καταφυγῆς πιούμεναι ἐξ τέκνων,.. παρ’ οὐδὲν κύτας ἢν ἄν διλύνων: ποσεις;» =οὐδεμίκιν θάντο εἰς κύτας διασκολίζει νὰ φονεύωσι τοὺς οὐζύγ. (εἰνε δύμως τούνκντίον=δέν ἔχει δύμως τὸ πρᾶγμα οὕτως). Ξεν. Ιέρ. 1, 9 «εἰ οὕτω ταῦτ’ ἔχει, πῶς ἄν πολλοὶ μὲν ἐπεθύμουν τυραννεῖν;» Δημ. 27, 64 «εἰ ἐκεῖνα αἰγήλωται δύθιδις, οὐδὲν ἄν τῶν νῦν παραδοθέντων ἐξηγρεσεν εἰς ἔκτον τὸ έπος, ἀλλ’ ἡ παρ’ κύτῶν ἄν με ἔτρεφον ἡ τῷ λιμῷ περιεῖδος ἀπολόμενον». Μετὰ τοῦ χρῆντος ἄν =ἔχοδην, ορογέτεbat, §. 392 b, 4. Εὑρ. Ιππ. 459 «χρῆντος σ’ ἐπὶ ὥρητοις ἔχει

πατέρα φυτεύειν ἢ πάντι δεσπόταις θεοῖς ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους». 507. Πλ. ἀπολ. 33, d «εἰ γὰρ δὴ ἔγωγε τῶν νέων τοὺς μὲν διαφθείρω, τοὺς δὲ διέρθαρχα, χρῆστος δῆπου.. νυνὶ αὐτὸὺς.. ἐμοῦ κατηγορεῖν». Δημ. 18, 190. Ἡ ἀπόδοσις δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς ἐκ τῆς συνχρείας τοῦ λόγου νοούμενην πρότασιν (ἡγούμενον). Δημ. 19, 153 «εἰ γὰρ ήσαν (si erant), ὡς ἡτον τότε, Φωκεῖς σῷ καὶ Πύλας εἰχον (habebant), ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν ἀν δύναντας εἰχειν ἀνατείνασθαι φοβερόν, δι' ὅτι τῶν δικαίων ἂν τι παρείδετε», δῆλο. δὲν ἥδυντο οὐδὲν φοβερό. νὰ προτείνῃ ὑμῖν, καὶ ἐπὶ τῇ οὐρανούσει διτι ἥθελε δοκιμάσει, καὶ ἂν ἥθελε δηλ. δοκιμ.

Σημ. 2. Ἀπεντῶσι δὲ ἐπὶ τοῖς καὶ οἱ ἔξη; τύποι τῆς ἀπόδοσεως μετὰ τοῦ εἰ σ. ὁριστ. α) προτρεπτικὴ οὐρανοῦ. Σοφ. Φ. 526 «ἄλλος» εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὄρμάσθω (Φιλοκτήτης) ταχύς. 615. Πλ. Φαιδ. 78, b «ὅτεν δὲ δημετίπομεν, ἐπανιλθωμεν, εἰ τοι ἡδομένων ἔστιν». 79, a «θώμεν οὖν, εἰ βούλει, δύο εἴδη τῶν ὄντων». b) εὐχὴν ὄηλοσα εὐκτικὴ. ρ. 476 «ἄλλος» εἴ που πιστῶν γε θεοῖς καὶ Ἐρινύες εἰσίν, «Ἄντινοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτου κιγείη». Σοφ. Οἰδ. τ. 644 «μῆν νυν ὄνται μην, ἄλλος ἀρατος, εἰσὶ τι δέδρακος», δλίμην, ὃν ἐπιτιμᾷ με δράνω. c) Ἀπλῆ εὐκτικὴ ἀντι τῆς συνθετικῆς σ. ἂν κατὰ τὰ ἐν §. 395, 3. Εὐρ. Φοίν. 1201 «εἰ δὲ διμείνον» οἱ θεοὶ γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχῆς εἴην τὸ γένος = δύναμαι τίτε τὸ γένος νὰ ἡμεῖς εὐτυχη. Λασ. 3, 43 «καὶ γάρ δεινὸν εἴη τι, εἰ.. ποιήσει σθε». (b Beck. γράψει κατὰ τὸν G. καὶ marg. M. δεινὸν ἀνείγεται).

Σημ. 3. Περὶ τοῦ ἐν τῇ ἀπόδοσις μέλλοντος τῆς ὄριστας σ. ἀν κέν) παρ' Οὐρ. π. χ. X, 50, τὸ §. 392 a., Πολλάκις οὗτος ποιεῖται χρῆσιν καὶ τοῦ εἴκεστος μέλλ. ὄριστικ. (§. 392 a, 1). B, 258 «εἰ καὶ τοῦ ἀφράσινοντα κιγκόσομαι ὡς νύ περ ὡδε, μηκέτ' ἔπειτα» Οὐδουσῆι κάρη ὄμοισιν ἐπείη». E, 212. O, 213. P, 557. ε, 417.

§. 574. II. Ο εἰ μετὰ ιστορικοῦ χρόν. τῆς ὄριστικῆς.

Ο εἰ συντάσσεται μετὰ ιστορικ χρόν. τῆς ὄριστ., ὅταν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀρού δέν συμβαίνῃ, αἴρηται, ὅταν δηλ. ἐκφέρηται ὄποιοσις, περὶ τῆς δικαιονίας τοῦ λαζῶν γιγνώσκει, ὅτι δὲν ἐξετελέσθη (παρατατικ., ὑπερσυντέλ. καὶ δέριστα.), ἡ δέν ἐκτελεῖται ἡ καὶ δέν θὰ τελεσθῇ (συνήθ. παρατατικ.). ίδ. §. 571, 2, II. Τὸ ἀποτέλεσμα τότε (ἡ ἀπόδοσις) ἐκφέρεται ὡς ἔξης:

α) Κανονικῶς μὲν πάλιν διὰ τῶν ιστορικ χρόν. τῆς ὄριστικ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μάλιστα μετὰ τοῦ ἀριστοτολογικοῦ (τροπολογικοῦ) ἄρ (παρ' Οὐρ. συνήθ. κέν, σπαν. ἄρ), ὅταν πρέπη νὰ ἀρθῇ (νὰ μὴ συντελεσθῇ) ἡ ἐκτέλεσις τῆς τε ὄποιοσις καὶ τοῦ ὑποτιθεμένου [§§. 572, 1, b] κ. 392 a, 6]. Ο τύπος οὗτος τίθεται μόνον περὶ τοῦ παρελθόντος ἡ ὅπου συμβάνει ἀναφορά τις πρὸς τὸ παρελθόν λέγεται δῆλο. ὅτι ἥδυνατό τι γὰρ συμβῆ, περιστάσεως τινος δοθείσης, δέν συνέβη ὄμως, διότι ἡ περίστασις, ἡ ἡ περίπτωσις ἔκεινη δέν ἔξεπληρωθῇ. Ή διαφορὰ τῶν χρόνων ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 74

(παρατατ. ὑπερσυντελ. καὶ αὐριστ.) εἰνε πάντως ἡ αὐτή. οἷς καὶ ἐν ταῖς ἀπλατικέσσι προτάσσ. ίδ. §§. 383. 385. 386. Καὶ ἡ Γερμαν. γλῶσσα δὲν στερεῖται τῆς ὑποθετικῆς ταύτης περιόδου^{π.} π. χ. εἴ τι εἶχες (ἔσχες, ἔκεκτησ), ἐδίθους (ἔδωκας) ἀν = ἐν εἶχες τι, θὰ τὸ ἔδιδες, οὔτε εἶχες δύμως, οὔτε ἔδωκας, λατιν. si quid, habuisses, dedisses, ἡ ὅταν ἡ παρελθοῦσα πρᾶξις φθάνῃ καὶ μέγρη τοῦ παρόντος τοῦ λέγοντος καὶ παρατείνεται: ἔτι ἐν κύτῳ, si quid haberes, dares = ἐν θά εἶχες καὶ ἔχης ἔτι, θὰ διδης (§. 392 a, b). Η ἄργησις τῆς ἐκτελεσεως (ἡ μὴ ἐκτέλεσις) δὲν κείται ἐν αὐτῷ τῷ τύπῳ τῆς ἐκφράσ., καθότι οἱ ιστορ. χρόν. τῆς δριστικ. κατ' ἀνάγκην δηλοῦσι πάντοτε παρελθόντας γαιρόμενον παρελθούσας ἀλιθειαν, ἀλλ' εἰνε ἀπλὴ συνέπεια. Κεῖται δῆλο. ἐν τούτῳ, δητεί ἐξάγεται ἐκ τοῦ παρελθόντος συνέπεια ἐν τῷ ἐνεστῶτι, τὸ δὲ ἐκτελεστὸν (τὸ ἀληθές) ἐν τῷ παρελθόντι ἀντιτίθεται πρὸς τὸ μὴ ἀληθές, τὸ μὴ ἐκτελεστὸν ἐν τῷ παρόντι. Πρὸς δὲ τὸ ἐν τῇ ὑποθετικῇ προτάσ. (τῷ ήγουμένῳ) ἐξενεγκέν παρελθόντας γαιρόμενον ἢ τὴν ἀλιθειαν ἀντιτίθεται ἀλλο γαιρόμενον ἢ ἀλιθειαν σητῶς κείμενον ἢ ἐκ τῆς συναρπάζεις τοῦ λόγου νοούμενον, ὅπερ περιέχει πάντως τὸ ἀναρττὸν ἐκείνου τοῦ παρελθόντος γαιρούμενου ἢ τῆς παρελθούσης ἀληθειας π. χ. εἰ εἶχες τι, ἐδίθους ἀν = ἀν εἶχες τι, θὰ τὸ ἔδιδες, δὲν εἶχες δύμως τι, ως γνωρίζω, όρα δὲν ἔδιδες: ἐκ τῆς ἀντιθέσεως λοιπὸν ταύτης ἐξάγεται τὸ μὴ πραγματικόν (τὸ μὴ ἐκτελεστὸν) τόσῳ τῆς μικρῆς πράξεως, δισφ καὶ τῆς ἑτέρας. ίδ. §. 570, 2, II.

α) Παραδείγμ., ὃν αἱ πράξεις ἀνήκουσι εἰς τὸ παρελθόν μόνον. Λ. 750 ακαλ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε πατέδ' ἀλάπαξα (delevissim, ἢ κατέστρεψα), εἰ μὴ σφωε πατήρ εὑρυκρείων ἐνοσίχθων ἐκ πολέμου ἁσάωσεν (servasset). Ε. 897. Θ. 90. 132. Θουκ: 1, 9 «οὐκ ἄρ οὖν νήσων ἐκράτει (Ἀγαμέμνων), εἰ μὴ τι καὶ νυκτικὸν εἶχεν» = δὲν θὰ ήτο κύριος τῶν νήσων, ἂν δὲν εἶχε καὶ κέποιον νυκτικόν, νυκτικὸν δύμως εἶχεν, ως ἐκ τῆς ιστορίας γνωρίζομεν, ὅρη ἡτο κύριος τῶν νήσων. Ηλ. Γοργ. 453, d «εἰ δέ γε μηδεῖς ἀλλος ἢ Ζεῦς ἔγραψε, καλῶς ἀν σοι ἀπεκέκριτον = ἂν ἀλλος κανεὶς ἢ ὁ Ζεῦς. δὲν ἐλαγράζειν (ἢ εἶχε ζωγράζειν) ήταν σοι ἀπεκρίνετο τις καλῶς, (θὰ σοι εἶχε καλῶς ἀποκριθῆ). 516, e «εἰ ησαν ἄνδρες ἀγαθοί, ως οὐ φέρει, οὐκ ἄρ ποτε ταῦτα ἐπασχον» = ἂν οὐτοι (ἢ Κίμων, ὢ Θεμιστοκλ., ὢ Μιλιτάρδης) ησαν (ἢ ἐγένοντο) ἄνδρες ἀγαθοί, δὲν θὰ ἐπασχον (ἢ ἐπαχθον) τὰ κακὰ ταῦτα. ἀπολ. 31, d «εἰ ἔγώ πάλαι ἐπεχειρησα πράξτειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, πάλαι ἄν ἀπολάθη καὶ οὕτι ἄρ οὐδές ὠρελάκη οὐδὲν οὕτι ἄν ἐμπυτόν» Ξεν. Κυρ. 1. 2, 16 αταῦτα (οἱ Πέρσαι) οὐκ ἄν ἰδύραρτο, εἰ μὴ καὶ διατη μετρίζ ἔχρωντο. ἀν. 2. 1, 4 οεὶ μὴ οὐδεὶς ἤλθετε, ἐπορευόμεθα ἄν ἐπὶ βασιλέα = ἂν οὐδεὶς δὲν εἶχετε ἔλθη, θὰ ἐθεδίζομεν κατὰ τοῦ βασι. 6. 1, 32

«οὐδ' ἀρ ἔγωγε ἐστασίαζον, εἰ δὲ λλον εἴλεσθε» = ne ego quidem seditionem movissem, si alium creavissetis. 7. 6, 9 «ἡμεῖς μέν, ω̄ Ακκεδαιμόνιοι, καὶ πάλαι ἀρ ἡμεῖς περ ὑμῖν, εἰ μὴ Θεοφῶν δεῦρο ἡμᾶς ἀπήγαγεν». Ἀνδρο. 3, 2 «εἰ μὲν οὖν μηδεπώποτε πρότερον δὲ δημιεῖς ὁ τῶν Ἀθηναῖών εἰρήνην ἐποιήσατο πρὸς Ακκεδαιμόνιους, εἰκίτως ἀρ ἐρούμεθα κατὰ διεῖ τὴν ἀπειρίαν τοῦ ἔργου· ὅπου δὲ πολλάκις ἡδηπρότερον εἰρήνην ἐποιήσασθε δημοκρατούμενοι, πῶς οὐκ εἰκίς ὑμᾶς.. σκέψασθε τὰ τότε γενόμενα;» Ἀντιρ. 4. 6. 3 «εἰ μὲν γάρ ύπο τῶν πληγῶν δὲ ἀνήρ πραγμάτημα ἀπέθακεν, ὥπ' ἐμοῦ μέν.. ἀρ ἐτεθήκει.. νῦν δὲ πολλαῖς ἡμέραις ὅτερον μοχθηρῷ ἵκτρῳ ἐπιτρεφθεὶς διεῖ τὴν τοῦ λατροῦ μοχθηρίαν καὶ οὐ διεῖ τὰς πληγὰς ἀπέθανεν». 5, 32 «εἰ γάρ ἔγω μὲν ἐκέλευον αὐτὸν στρεβλοῦν ὡς οὐ τάληθη λέγοντα, ίσως ἀρ ἐν κατῷ τούτῳ ἀπετρέπετο μηδὲν κατ' ἐμοῦ καταψεύδεσθαι· νῦν δὲ κατοικοῦσι τοῦτοι ήσαν καὶ βασανισταὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ τῶν σφίσιν αὐτοῖς συμφερόντων». Ἐπὶ ίσης μετὰ τῆς ἀντιθέσ. νῦν δὲ καὶ παραχρημ. δριστικ. 5, 6. Λυτ. 3, 31. 7, 15. 13, 90.

8) Παραδείγμ., ἐν οἷς αἱ παρελθοῦσαι πράξεις τοῦ τε ἡγουμένου (τῆς προτάσ.) καὶ τοῦ ἐπομένου (τῆς ἀποδόσ.), ἡ καὶ μόνον ἡ πρᾶξις τῆς δευτερεύουσας. ἡ προτευόσ. προτάσ. ἔρχονται εἰς ἐπαρθήν μετὰ τοῦ παρότος τοῦ λέγοντος, καθότι οὗτοι οὐδένας εἰς τοῦ προκρόντος ἡ καὶ αὐτοῦ τοῦ μείλικοντος καὶ παρατείνοντας ἔτι ἐν αὐτοῖς. Συχνότατα τίθεται τότε ὁ παρατακτὸς ἡ καὶ διανώνυμος αὐτῷ ὑπερσυντέλεικος, σπανίως δὲ διάριστος. Σοφ. Οδ. τ. 1438 «ἔδρασ» ἀν, .. εἰ μὴ τοῦ θεοῦ πρώτιστ' ἔχρυτον ἐκμαχεῖν, τί πρωτέον = fecissetem.., nisi.. vellem = θα ἔκκυμον (ἢ καὶ θά κάρμα) .., οὐδὲν εἶχον ἀνάγκην (καὶ ἔτι ἔχω) καταληφθεῖν. Πλ. πολ. 329, b «εἰ δὲ ταῦτα αὐτοῖς, καὶ ἔγω τὰ κατὰ ταῦτα ἐπεπόνθη ἔνεκά γε γάρως, .. νῦν δὲ ἔγωγε ἡδη ἐντετύχηντα οὐδὲ τοῦτος ἔχουσι κτλ.» = οὐδὲ ταῦτα ἡτο ταῦτιον (οὐ, τι διλ. πρότερον ἐρρήθη), καὶ ἔγω ταῦτα πάθει τα αὐτὰ καὶ ἔτι θά πάσχω. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 17 «εἰ μὲν μείζων τις κίνδυνος ἐμελλειται διεῖν εἰναι ἔκειται (διλ.). ἐν τῇ πολεμίᾳ) ἡ ἐνθάδε (διλ.). ἐν τῇ φυλίᾳ), ίσως τὸ ἀσφαλέστερον ἡδη αἱρετέονται· νῦν δὲ ίσοι μὲν ἔκεινοι (οἱ κίνδυνοι) ἔσονται, οὐδὲ τα ἐνθάδε ύπομένωμεν, οὐδὲ τα εἰς τὴν ἔκεινων (τῶν πολεμίων) λόντες ύπαντημεν αὐτοῖς». Καὶ ἐνταῦθα οἱ λόγοι περὶ πράξεις παρελθούσας. = ἐφ' οὖσον ἡμεθα ςοπλοι, καὶ ἡ πείλει διεῖ τοῦτο ἡμᾶς μέγχας κίνδυνος εἴν τε τῇ γώρᾳ τῶν ἔχθρῶν καὶ ἐν τῇ τῶν φίλων, ἐπερπετε νὰ μένωμεν ἔκειται ἡδη διμως, οὔτε ἔξωπλίσθημεν, οἱ κίνδυνοι θά δισιν οἱ αὐτοὶ εἴτε ἐν ἔκεινῃ εἴτε ἐν ταύτῃ μένωμεν. 8. 3, 44 «ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις· εἰ γάρ τοι τὸ ἔχειν οὔτως, ὥσπερ τὸ λαμβάνειν, ἡδὺ δὲ, πολὺ ἀρ διέρερος εὐδαιμονίας οἱ πλούσιοι τῶν πενήτων», ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν συνδιάλεξιν. ἀν. 5. 1, 10η εἰ μὲν ἡπιστάμεθα σαρῶς,

δτι ήξει.. Χειρίσοφος, οὐδὲν ἀρ ἔδει ὅν μέλλω λέγειν· *rūr δ'* ἐπεὶ τοῦτο ἄδηλον, δοκεῖ μοι πειρᾶσθαι πλοῖα συμπαρασκευάζειν = ἂν μὲν θὰ ἐγνωρίζομεν.. , δὲν θὰ ήτο χνάγκη νὰ λέγω, δια σκοπεύω νὰ λέγω. 6. 6, 24 «εἰ δὲ σὺ ήγεις.. εὖ τσθι, οὗτοι οὐδὲν ἀρ τούτων ἐποίησα» = si tu duceres (χναφορικ. πρὸς τὴν προμνησθεῖς. πρᾶξ.). scito me nihil horum facturum fuisse. 7. 6, 9 «πάλαι ἀρ ημερ παρ' ὑπῆν, εἰ μὴ Ξενοφῶν ἡμᾶς δεῦρο πείσας ἀπήγαγεν» = essemus, nisi Ξ. abduxisset. ἀπομν. 1. 1, 5 μ. σ. Kühners. Πλ. συμπ. 180, c «εἰ μὲν γάρ εἰς ἦρ ὁ "Ἐρως, καλῶς ἀρ εἶχε" *rūr δέ* (δῆλ. καλῶς οὐκ ἔχει)· οὐ γάρ ἔστιν εἰς», ἀναφορικ. πρὸς τὸν προηγηθέντα λόγον. ἀπολ. 20, b. c. «τίς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ποδκπὸς (δῆλ. ἔστι); καὶ πόσου διδάσκει; Εὔηνος, ἔφη, ὁ Σ., Πάριος, πέντε μηνῶν. Καὶ ἐγώ τὸν Εὔηνον ἐμπαχάρισα, εἰ ὡς ἀληθῆς ἔχει ταύτην τὴν τέχνην καὶ οὕτως ἐμμελῶς διδάσκει· ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτὸς ἔκαλλυρόμην τε καὶ ἀρρυόμην ἀρ, εἰ ηπιστάμην ταῦτα· *all'* οὐ γάρ ἐπίσταμαι», ἀναφορικῶς πρὸς τὸν κατιρόν, δτε ὁ Σωκράτης ἔθεωρει τὸν Εὔην. εὐτυχῆ. Λυσ. 5, 1 «εἰ μὲν περὶ ἄλλου τινὸς ἢ τοῦ σώματος Καλλίας ηγωτέλετο, ἐκήρχει ἀρ μοι καὶ τὰ παρὰ τῶν ἄλλων εἰρημένων· *rūr δέ* μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι.. μὴ βοηθῆσαι Καλλίκ τὰ δίκαια = si . . litigaret sufficeret mihi etc. (ἢ δίκη ὅμως εἶχεν ἀρχήσιν). Οὕτω πως 13, 36. 18, 17. 24, 11 «εἰ γάρ ἐκεκτήμην οὐσίαν, ἐπ' ἀστράβης ἀρ ὠρούμην, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἵππους ἀρέβαινον· *rūr δ'*, ἐπειδὴ τοιοῦτον (δῆλ. ἀστράβην) οὐ δύναμαι κτήσασθαι, τοὺς ἀλλοτρίους ἵππους ἀραγκάλομαι χρῆσθαι πολλάκις». 30, 17. Δημ. 1, 9 «εἰ τότε.. ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς, ἔχοντι.. *rūr* ἀρ ἔχρωμεθα τῷ Φιλίππῳ». Ο ἀδριστος ἐν τῇ ἀποδόσ. Σορ. Ἀντ. 755 «εἰ μη πατήσῃς ηθο', εἰπω ἀρ σ' οὐκ εἴ φρονεῖν = nisi . . essemus, dicerem. Βραχυλογικῶς Πλούτ. Αλεξ. 14 πει μη Ἀλέξανδρος ημην, Διογένης ἀρ ημην» ἀντί, Δ. ἀν ἔθουλόμην εἶναι.

Σημ. 1. «Οτι δὲ ἔχ τοι τόπου τούτου τῇς ὑποθετικῇ περιόδου ἀνεπτύχθη δ τύπ. τῇς εὐχής, εἰ γάρ, εἴτε μεθ' ιστορικῶν χρ. τῇς ὄριστικ., τῇς ἀποδύσεως παραλειπομένῃ, εἰδομεν ἐν §. 395, σημ. 4' οἷον εἴθε τοῦτο ἔγινετο, εὐτυχῆς ὅδη: ἂν ἦν δὲ ἐγενέμην

Σημ. 2. Περὶ τῇς παραλειψίως τοῦ ἀν ἐν τῇ ἀποδόσ. τὸ. §. 392 b- περὶ τῶν ιστορικ. χρ. τῇς ὄριστικ. ἐν ταῖς παρεμπιπτούσις προτάσ. μιᾶς τοιχύτης ὑποθετικ. περιόδου §. 399, 6, a).

Σημ. 3. Τίθεται ἐπομένων; ὁ αὐτὸς τύπ. τῇς ὑποθετικ. περιόδου καὶ ἐπὶ κα- οραῶς πιθανοῦ, δτε τοῦτο ἐκφέρεταις ὡς ἀνήκον εἰς τὸ παρελθόν, ἐνῷ τὸ δικεῖται σ. εδεκτ. καὶ ἐν τῇ ἀποδόσ. εντική σ. ἂν δῆλος καθηράν πιθανότητα δινήκουσαν εἰς τὰ παρὸν δὲ μέλλον, καὶ λοιπὸν εἰ τοῦτο λέγοις (εἰποις) ιποκριναίμην ἂν, τὸ δέ, εἰ τοῦτο κλεγεις (εἴπεις), ἀπεκρινάμην ἂν

= ἀν τοῦτο ἔλεγες (εἶπες), θώσι αὐτέκεινόμην ἡ ἡθελον σοι ἀποχριθή. Πλ. "I. 540, d. εἰ εἴ σ' ἔγω ἡρόμην, . . τί ἄν μοι ἀπεκρίνω; " = Si... interrogaverim, quid mihi responderis? = ἄν σε ἡρώτων τότε . . τί ἡθελες μοι ἀποχριθῆ; Γοργ. 447, d. 453, c. Μίν. 72, b. Εὐθύφρ. 12, d. ουμπ. 199, d. Πρωτ. 311, b.

β. Η εύκτική σ. ἄρ, καὶ μάλιστα α), εἰς τὸ μὴ ἔκτελεστόν, τὸ ἀρνητικόν. τῆς δευτέρης προτάσης ἀντιτίθεται ἡ ἐν τῷ κυρίῳ προτάσης. συνέπεια ὡς τι ἐν τῷ παρότι ἡ μέλιτοτι ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ὡς τι καθαρῶς πιθανός, ἀραιογάδιστος δῆλος. πιθανότητα [S. 572, 1, c)]. Ἀλλὰ καὶ τότε ἔτι γίγνεται χρῆσις τῆς ὑποθετικής ταῦτης περιόδου, ὅταν ἡ πρόταση. (τὸ ἡγούμενον.) ἐκφράζει ἀμφιβολος, καθαράτη πιθανότητα ἀνήκουσαν εἰς τὸ παρελθόντον εἰ τοῦτο ἐποίησας, εἰκότως ἀρ ἀγαρακοτήρ σοι = ἀν τοῦτο θά ἔχχημες, εὐλόγιας ἵσως θά ἡγανάκτουν κατὰ σου, si hoc feceris, jure tibi succensem. ἰδ. σημ. 3. B, 81 «εἰ μὲν τις τὸν ὄντερον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔριστερ, ψεῦδος κερ φαιμερ καὶ ροσιζομεθα μᾶλλον» νῦν δ' ἕδεν 8; μέγις ἀριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἰναι = ἀν ἄλλ. τις τῶν Ἀχ. θήθειν εἴπη τὸν ὄντειρ, (ῷφείλομεν) θήθειομεν τὸν ἐκλάχειν ψευδῆ καὶ δὲν θήθελομεν τὸν παραχθεῖται τώρα ὅμως κτλ., θν ήτο δέ, γενδός κερ ἔγαμερ καὶ ἐροσιζόμεθα, θήθειν ἐκφρασθῇ ἀκριβῶς τὸ μὴ πραγματικὸν τοῦ ὄνθεντος = θά τὸ ἔξελχυθένομεν ὡς ψεῦδες, ὅπερ διμως δὲν κάμνομεν. α, 236 «οὕ κε θανόντι περ ὕδ' ἀκαχαλύηρ, εἰ μετὰ οἵς ἑτάροιςι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ». Εὐρ. Βάκχ. 1343 «εἰ δὲ σωφρονεῖν ἔγρωθ, ὅτι οὐκ θήθετε, τὸν Διός γόνον εὐδαιμονεῖτ' ἀρ σύμμαχον κεντημένοι». Θουκ. 2, 60 «εἰ μοι καὶ μέσως (mediocrity, μετρίως) ἡγούμενοι μᾶλλον ἑτέρων προσεῖναι αὐτὸν πολεμεῖτε ἐπεισθητε, οὐκ ἀρ εἰκότως νῦν τοῦ γε ἀδικεῖν αἰτίαν φερομην» = δὲν θήθειν τώρας εὐλόγιας κατηγοροῦμει κτλ. Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 8 «εἰ μὲν ἔθουλόμεθα χρημάτων αὐτούς; οὖν οἱ ἄλλοι εἰχον ἀντιποιεῖσθαι, ἀποδεικνύντες αὐτοῖς ταῦτα πατρόδη τε ὅντα καὶ προσήκοντα, μάλιστ' ἀρ οὔτις αὐτοὺς ἐξορμώμειται ἀντέχεσθαι τούτων» ἐπει δὲ τοῦ μετ' ἀειτῆς πρωτεύειν αὐτούς ἐπιμελεῖσθαι βουλόμενό, τοῦτοι αὖ δεικτέοντος παλαιοῦ μᾶλιστα προσῆκον αὐτοῖς» μ. σ. Kühn. Ἀντιφ. 1. 6, 5 «ἔγω μὲν οὖν πῶς ἀρ ἐπιθουλεσσιμοι αὐτῷ, εἰ μὴ καὶ ἐπειθουλεύθητος οὐτοῦς» Ἰσοκρ. 4, 102 «εἰ μὲν ἄλλοι τινες τῶν αὐτῶν πραγμάτων πράστερον ἐπειθείησαν, εἰκότως ἀρ μάτη ἐπιτιμῶμεν» εἰ δὲ μήτε τοῦτο γέγονε κτλ.» 12, 149 «εἰ μὲν γάρ μόνος ἐπιτιμεῖνος τοῖς λεγομένοις περὶ τῶν παλαιῶν..., εἰκότως ἀρ ἐπιτιμῷμην» νῦν δὲ πολλοὶ καὶ νοῦν ἔρχοντες ταῦτα ἐμοὶ φανεῖται ἂν πεποιθότες». -6) ἐν τῷ ἔπει πολλάκις, εἰ καὶ σπανίως ἄλλως, ἀντὶ τῶν συνήθως τιθεμένων ἴστορικ. χρόν. δριστ. σ. τῷ ἄρ, κακίμαλίστας προτάσσεται τότε ἡ ἀπόδοση. τῆς προτάσσεως καὶ παρίστησης καθ' ἔκυτήν τὴν ἔννοιαν ὡς ἀγαποφάσιστον ἔτι πιθανότητα,

αἱρεται δημως αὗτη καὶ διαψεύδεται διὸ τοῦ τύπου τῆς ἐπομένης ὑποθετικῆς προτάσι., δι’ οὖν ἔξαρτεται ἡ ἐντύπωσις τῆς ψευδοῦς ἐπιλήξεως. Ε. 311 «καὶ νῦν κεράνθη ἀπόλοτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰγαίας, εἰ μὴ ἢ δέξῃ τόντορες Διὸς θυγάτηρ Ἄφροδίτη». (Ἐν Ε δημως 679 «καὶ νῦν καὶ ἔτι πλέονας Λυκίων κτάτες δῆτος Ὀδυσσεύς, εἰ μὴ ἢ δέξῃ τόντορες μέγας κορυμχίολος Ἐκτωρ»). Πλείονα πρόδγμ. ἐν §. 396, 2.

c. Οι ἀρχικοὶ χρόν. τῆς ἴριστικ., καθότι ἀντιτίθεται εἰς τὴν αἱρομένην, ἀρνητικὴν ἐν τῇ δευτερευούσῃ. προτάσ. ἐκτέλεσιν ἡ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. συνέπεια ὡς τι βέβαιος ἢ ἀραικαῖος. 'Ο σύνδετικὸς οὗτος τρόπος ἀπαντᾷ καθόλου σπανιώτατα, ἔχει δημως μεγάλην ἐρτορικὴν ἔμφασιν, ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀρνητικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. δρου ἀνέμενε τις ἐπ’ ἓτης ἀρνητικὴν ἐκτέλεσ. καὶ τῆς συνεπείας ἐν τῇ κυρίᾳ. Αἰσχ. Ἀγ. 842 «καὶ τραχυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐπέγχαρετ ἀνήρ ὅδι, ὡς πρὸς οἶκον ὥγετεύετο φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν. Εἰ δ’ ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθυνον λόγου, τρισάματος τὸν Γηρύων.. ἐξηγεῖ λαβών», δῆλ. si tot accepisset vulnera, quot eum accepisse rumor domum perlatus ferebat, confossior esset nassā = ἂν θάλασσαν τόσας πληγάς, δοσας ἡ φρήν πρὸς τὸν οἶκον διεῖδεται, διτι ἔλαθε, θάλατον πλέον πληγωμένος βεβαίως κτλ., δὲν εἶνε δημως πληγωμέν. Εὐρ. Ἐλλ. 1106 «εἰ δ’ ἤσθια (δῆλ. Κύπροις) μετρία, τάλλια γ’ ἡδίστη θεῶν πέργυκας ἀνθεώποισιν», δῆλ. si moderata essem, ceteroquin dulcissima dearum essem hominibus = ἂν θάλατα μετρία, θάλασσα καὶ κατὰ τὰ ἄλλα εἰς τοὺς ἀνθεώπ. Η ἡδίστη τῶν θεῶν. Θουκ. 3, 65 «εἰ μὲν γάρ ἡμεῖς αὐτοὶ πρὸς τε τὴν πόλιν ἐλθόντες ἁμαγόμεθα καὶ τὴν γῆν ἐδησθίμευτος ὡς πολέμουι, ἀδικοῦμεν»; δῆλ. si . . pugnassemus et . . vastassemus, injuste fecissemus; si vero . . arcessiverunt, quid injuste facimus? = ἂν . . θάλατα μετρία καὶ ἂν θάλατα στρέφομεν τὴν γάρων . . θάλατα μετρίαν βεβαίως: ἀρδοῦ δημως . . προτεκάλεσαν τιμῆς, κατὰ τὰ ἀδικοῦμεν; Ἡδ. Πόλπ. Πλ. ἀπολ. 20, εἰού γάρ δήπου σοῦ γε, οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἐπειτα τοσκύτη φάμη τε καὶ λόγος γέγονετ, εἰ μὴ τι ἐπραττεις ἀλλοιον ἢ οἱ πολλοί» δῆλ. non de te . . orta essem haec tanta fama, nisi alia egisses atque alii Ἡδ. Stallb Δημ. 18, 12 «τῶν μέντοι κατηγορῶν καὶ τῶν αἰτιῶντῶν εἰρημένων, εἴπερ ησαν ἀληθεῖς, οὐκ ἔνι τῇ πόλει δίκην ἀξέιναν λαθεῖν». 53, 17 «τηρήσας με ἀνιόντα ἐκ Πειραιῶς δψὲ . . παίει τε πυξ καὶ ἀρπάζει μέσον καὶ ὥθει με εἰς τὰς λιθοτομίχας, εἰ μή τινες προσιόντες . . εἰσοήθησαν», (ἐνθα ἔνει λόγου διωδόρφιος ἀνέγνω, καὶ ἐώθει). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Ξεν. Κύρ. 4, 4, 20

αδ δέ ἀπεληλυθώς μὴ ἀνακοινωσάμενος, διού πάντα τὸ οὐδέν τι διάφορον πάσχει, η̄ εἰ μόνος ἐστρατεύετο» = nihil dissimile experitur, ac si solus expeditionem suscipere=κανέν διάφορον δὲν θὰ ἔπασχε καὶ πάσχῃ, παρ' ἂν ἔξεστράτευε μόνος. (Ἐν 1 ὅμως 5, 10 «ὅμοιγε δοκοῦσι πεπονθέντι, οἷον εἴ τις. . ἐφη τὸν χαρπίν ἀσυγκόμιστον εἰς τὴν γῆν πάλιν καταχρεῖν» = ut si quis.. patiatur=ῶσθελέ τις πάθει, ἂν οὐθελεν §. 576, b.)¹⁾ Id. Tac. Ann. 2, 22 mox bellum in Angrivarios Stertinio mandat, ni ditionem properavissent 1). (Ἐν Δημ. ὅμως 18, 195 «εἰ μετὰ τῶν Θηραίων ἡμῖν ἀγωνίζομένοις οὕτως εἴμαρτο πρᾶξαι, τί γρὴ προσδοκῶν; = sī.. fato constitutum erat.)

§. 575 III. Ἔάν (η̄ ν, ἄν, id. §. 570, 1· τὸ η̄ ν καὶ συγνότερ. εἰ κεν, αἰκεν ἐπικ., αἰκα δωρικ., καὶ μόνον εἰ §. 398, στρ. 2) μεθ' ὑποτακτικῆς.

‘Η ὑπόθεσις ἐκρέρεται δεῖτερος ὡς γένους, γράμμη, δοξολογία. ‘Η Ἑλλην. γλῶσσα ἔχει πρὸς παράστασιν τῆς σχέσεως ταύτης δύο τύπους διαρρόους: ἔαν σ. ὑποτακτ. καὶ εἰ σ. εὔκτικη.

‘Ο ἔαν σ. ὑποτακτ. τίθεται, ὅταν ἡ ὑπόθεσις πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τοικύτη, ἡς ἡ ἐκτέλεσις (ἐπαλήθευσις) ὑπολαμβάνεται ἢ προσδοκάται ὑπὸ τοῦ λεγοτος (§. 571, 2. III, a). Ἐάν τι ἔχης = ἔαν ἔχης τι, ἡ ἀκριβέστερον, ἔαν θὰ ἔχης τι: ἔαν τοῦτο λέξις = ἔαν θὰ εἶπης τοῦτο, ἔχω δῆλο. λόγους νὰ ὑποθέσω καὶ παραδεγμάτων, ὅτι θὰ τὸ εἶπης. Ἐπειδὴ δὴ Ἑλλην. ὑποτακτικὴ ἀναρρέεται πάντοτε εἰς τὸ μέλλον (§. 394, 1), δὲ ἔαν σ. ὑποτακτ. συμπίπτει σχεδὸν πάντως πρὸς τὸν εἰ σ. μέλλ. ὄριστικ., ἡ διαφορὰ δὲ μεταξὺ αὐτῶν εἰνες μόνον, ὅτι δὲ εἰ σ. μέλλ. ὄριστικ. δηλοτ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ὅτεως ἐν τῷ μέλλοντι συμβησομένην, δὲ εἰσὶ σ. ὑποτακτ. δηλοτ ταύτην ὡς τοικύτην, ἡς ἡ ἐκτέλεσις (ἐπαλήθευσις) ἐρ τῇ πραγματικῇ ἔμφασίσις αὐτῆς ὑποτείται απλῶς ἢ προσδοκάται, id. §. 394, 1 καὶ 2° διὸ ἐνίστη συμβαίνει ἐναλλαγὴ ἀμφοτέρων τῶν τύπων τούτων ἐν τῇ προστάσ. (τῷ ἡγουμένῳ) τῶν ὑποθετικ., id. στρ. 4. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τελευταῖς οὗτος τυπ. ἀπαντᾷ συγχότατα, διὰ τοῦτο καὶ ἡ γρῆσις τοῦ ἔαν σ. ὑποτακτ. εἰνε πολὺ συγνοτέρα ἡ ἡ τοῦ εἰ σ. μέλλ. ὄριστ. ‘Η Γερμαν. γλῶσσα μὴ ἔχουσα τὸν ὑποθετικ. τοῦτον τύπον μεταρράξει τὴν Ἑλλην. ὑποτακτ. διὰ τῆς ὄριστικ. ‘Η ὑποτακτικὴ δὲν ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτῆς ἐν τῇ ὑποθετικῇ σχέσει, ἀλλ’ ἐν τούτῳ, ὅτι καὶ ἐκτὸς τῆς σχέσ. ταύτης τίθεται προστίτι καὶ πρὸς δήλωσιν ὑποτιθεμένης ἢ προσδοκωμένης ἐκτελέσεως, ἐπαληθεύσεως μέλλοντός τινος. Id. 394. 1. κ. 2. ‘Η συρέπεια (ἀπόδοσις) τῆς τοικύτης ὑποθετικ. προστάσ. ἐκφέρεται οὕτω πως:

a. Κενονικῶς μὲν δι’ ἀρκτικοῦ γρ. ὄριστικ., συγνότατα δὲ διὰ

1) Id. Fritzsche Lucian. quaest. σ. 177.

τοῦ μέλλοντος (ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προστακτικής). Ἡ σχέσις καὶ ἐνταῦθα εἶναι πάντως, οἷα καὶ ἐν §. 573, a. Ἐάρ τι ἔχης, δώσεις μου = ἐὰν θὰ ἔχης τι, οὐδόλως ἀμφιβέλλω, ὅτι δὲνθὲ μοὶ τὸδώσῃς. Ἐάρ τοῦτο λέγης, ἀμαρτήσῃ = ἐὰν θὰ εἰπης τοῦτο (καὶ ἔχω λόγους νὰ παραδεχθῶ, ὅτι θὰ τὸ εἰπῆς), βεβαίως θὰ ἀμαρτησῃς, ἀποτύχης. Δ. 169 «ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὡς Μενέλαε, αἱ καὶ θάρης». μ. 53 «αἱδε καὶ λισσηῖς ἑτάρους λῆσαι τε κελεύης, οἱ δέ τ' ἔτι πλεύνεται τοτὲ ἐν δεσμοῖς δεσμτῶν». Πλ. Λύσ. 210, c «έάρ σορὸς γένη, ὡς παῖ, πάντες οοι φίλοι καὶ πάντες οοι οικεῖοι βοοταῖαι». πολ. 473, d «έάρ μὴ η̄ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, η̄ οἱ βασιλῆς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται γειοσαγήσωσι γνησίως τε καὶ ικανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταῦτὸν ἔμμπεσῃ, δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα ταῖς πόλεσι». Ξεν. ἀν. 1. 8, 12 «καὶ τοῦτο τικάμει, πάνθ' ἡμῖν πεποίηται». Δημ. 2, 12 «ἔπις λόγος, ἀν̄ ἀπῆ τὰ πράγματα, μάταιόν τε φαίνεται καὶ κενόν».

Σημ. 1. Γίγνεται δὲ γρῆσις τοῦ ἐάν σ. ὑποτακτ. πρὸς δῆλωσιν ἀρίστου τινος πολλάκις γιγνομένου τθ. §. 399, 4. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 1 «οἱ δοι τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες, οἱ μὲν αἰτῶν καὶ ταχὺ πάρπαν κατελθόσαν, οἱ δὲ, κανὸν ὄποσανον γράφοντες διαγένενται, θαυμάζονται» = δέσμις.

Σημ. 2. «Οτι δὲ εἰ; τὸν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει μέλλοντα τῇ ὄριστικ προσθίθεται ἔνοτε ἡ ἀν̄ ἐσημειώσαντεν ἐν §. 392 a, 1. Ἐν τῇ Ὁμηρικῇ γλώσσῃ δύναται νὰ τεθῇ ἐντὶ τοῦ μέλλ. τῇ ὄριστ. καὶ ὁ δέριστ. η̄ ἐνεστ. τῇ ὄπυτακτ. μετὰ η̄ ἔνοτε τοῦ κέ, ἔν, τθ. §. 394, 2 x. 3. Περὶ τοῦ ἀπαρεμφάτ. ἔντι προστακτικ. τθ. §. 474, a x. b. Π. ὑποτακτ. τίθεται καὶ ἐν συμβουλευτικής ἔρωτής. Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 36 •μηδὲ, ἔν τι ὀντωματι, ἔφη, η̄ πωλή νεώτερος τριάκοντα ἔτην, ἔρωματι, ὄπόσου πωλεῖται».

Σημ. 3. Καὶ ὁ δέριστ. τῇ ὄριστικ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, καὶ δὴ a) κατὰ τὴν ἐν §. 386, 7 ἀντωνθείσαν γρῆσιν· b) κατὰ τὴν ἐν §. 386, 11 γρῆσιν. I, 413. 415 •εἰ μὲν κ' αὐτῷ μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωματι, ὥλετο μοι νόστος, ὥλετρο κλέος ἄφιτον ἔσται εἰ δὲ καὶ οὐκαδὲ ἕκωμι φίλην ἵς πατρίδα γαῖαν, ὥλετρό μοι κλέος ἱσθάνων, ἐπὶ δηρὸν δὲ μοι αἰών γειτεῖται, οὐδὲ καὶ μ' ὥκα τέλος θανάτοιο κιγίτειν».

b. Συχνὰ διὰ τῆς εὐτειχῆς σ. ἄν, ὡς ἐν §. 573, b. Ἐάρ τι ἔχης, δοίοις ἀν̄ = ἐάν θὰ συμβῇ νὰ ἔχης τι (καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχης), θέσως θέλεις: οἱ δώσει. Δ. 97 «τοῦ κερ δὴ πάμπρωτα παράγλαξα δῶρα φέροις, αἱ καὶ ἕτη Μενέλαον.. πυρῆς ἐπιέξαντ' ἀλεγεινῆς». I, 362. x, 287. 6, 218. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16 «τούτου δὲ οὐκ ἀγάμαρτοις, ἀν̄ περ μελήσῃ σοι». ἀπολ. 6 «ἢ τὸν δὲ αἰσθάρωματι χείρων γενόμενος καὶ καταμέριψωμαι ἐμκυτόν, πῶς ἀν̄ ἐγὼ ἀν̄ ἡδεώς βιοτεύοιμι»; ἀν. 5. 1, 9. Μλ. Μενέζ. 239, c.

c. Διὰ τῶν ιστορικ. χρόν. τ. ὄριστικ. σ. ἄν. Περὶ τῆς διὰ τοῦ τύπου τούτου μὴ ἐπαληθεύσεως, μὴ ἐκτελέσεως; τῆς ἐν τῇ ἀπόδοσ. συνεπείας; δὲν ὄπαρχει πρόχειρον παράδειγμα, εἰ καὶ δύ-

νατάι τις νὰ νοήσῃ τοιοῦτον ἀπαραλλάκτως, οἷον εἰς τό, εἰ τοῦτο λέξεις, ἡμάρταρες ἀρ ἐν §. 573, εἰ πάρχουσιν ὅμως πολλὰ παρδῆμ. ἐπὶ πράξεως πολλάκις ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαναλαμβάνουμένης (§. 392 a, 5). Πλ. Φαιδρ. 256, b. c «έάρ δὲ δὴ διαιτη φορτικωτέρα.. χρήσωται, τάχ' ἄρ που ἐν μέθοις ἡ τινὶ ἀλλη ἔμελείᾳ.. τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστὴν αἵρεσιν εἰδέτηρ τε καὶ διεπράξατο». "Ιδ. τὰ παραδῆμ. §. 386, 7.

Σημ. 4. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐάν σ. ὑποτακτ. δλίγον μόνον διαφέρει τοῦ εἰ σ. μέλλ. ὅρισται, ὡς ἐν τῷ αἰδομεν, διὰ τοῦτο ἐναλλάσσουσιν ἀλλήλοις; ἐνίστε ἀμφότεροι οἱ τύποι τοῦ ἥγουμεν. (τῆς προτάσεως;) ἄνευ οὐσιῶδους διαφορᾶς. "Ιδ. 1, 71 «τοῦτο μὲν δῆ, εἰ νικήσεις, τίσφεις ἀπαιρήσει, τοῖσι γε μῆτραι μηδὲν; τοιτέδε, ἣν νικήθηεις, μάθε, οὐσα ἀγαθὰ ἀποθαλλεῖσθαι». 3, 36. Ξεν. ἀπολ. 6. Κύρ. 4. 1, 15. Δημ. 27, 20. Δημ.

Σημ. 5. Τὸ ἐάν (ἥν) σ. ὥρισται καὶ ἀνήκει τῷ μεταγενεστέρῳ ἀλληγορισμῷ. "Οπου δὲ ἀπαντᾷ ἡ σύνταξι, αὕτη παρὰ τοῦ ἥγριτ. τῶν συγγραφ. ἡ γραφὴ θεωρεῖται παρεργαμένη οἷον 'Ιδ. 2, 14 «ην.. ἐπιδιδοτ.. ἀποδιδοτ» ἀντὶ ἐπιδιδοτ, ἀποδιδοτ. Baehr. 3, 69 ἡδη ἀναγνώσκεται, ἀντὶ ἥν.. τυγχάνη, κατὰ τρεῖς κωδ. εἰ.. τυγχάνει. Λυτ. 14, 13 «ἐάν τοῖνυν τούτου καταψήσθωσθε, ἥνθι οὖδε Κοραῆς προτείνει εἰς τὸ Ίσοχρ. II. σ. 313 εἴλαν. καταψήσθωσθε, ἥν, εἰ.. καταψήσθωσθε». Περὶ τοῦ ἐάν σ. εὐκτ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ ίδ. §. 594, 4. Ἔνιοτε δύμως ἡ σύνταξι. ἐάν σ. ὑποτακτ. μεταβαίνει εἰς τὴν τῆς εὐκτικῆς, ἔνθα τότε πρέπει τις νὰ νοήσῃ ἐν τῷ δευτέρῳ κώδιλῳ τὸν εἰ. Ξεν. "Ιππαρχ. 7, 4 «ἡν δὲ ἡ μὲν πόλις τρέπηται ἵντα ναυτικὰ καὶ ἀρκεῖ ἀντῇ τὰ τείχη διασωζειν, δωσερ.. ἐνδέλον, τοὺς δὲ ιππέας ἀξιωσειε.. διασωζειν. Θουκ. 3, 44, 2 γραπτέον μετά τινων κωδ. «ἥν τε γάρ ἀποφήνω..., εἴ τε καὶ.. εἰνε» ἀντὶ ἥν τε καὶ.. εἰεν, ἔνεκα τοῦ προγηγέντος ἥν μετειλήθη τὸ εἰ εἰς ἥν, ἡ ἔννοια τοῦ γωρίου τούτου, διπερ τῷ ὅντι διασφῶς πω; ξηνγέθη δπὸ τοῦ Θουκυδ. εἰνε = δύναμας λοιπὸν ν̄ ἀποδέιξω διτὶ μέγα ἀδίκημα ἔκεινον ἔκαμον, εἴτε καὶ ἡδύναντο νὰ τύγωσι συγγνώμης τινὸς (εἴτε καὶ ἔχοντες τι συγγνώμης εἰεν), ἡ λιμή ἰδεῖ εἶνε, διτὶ δὲν πρέπει νάτιμωρθῶσι μὲν τὸν θάνατον, ἐπειδὴ ἡ καταδίκη αὐτῶν οὐδούλως δύναται νὰ ὀφελήσῃ τὴν πόλιν.

Ṅ. 576. IV. Εἰ μετ' εὐκτικῆς.

'Ο εἰ τίθεται μετ' εὐκτικ., ὅταν ἡ ἐπόθεσις πρέπη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νὰ δηλωθῇ ὡς τι (ἐν τῷ παρότι ἡ μέλλοντι) ἀλεθαιοῖς καὶ ἀραιογράσιστοι, ὡς γιατὶ ἐπόθεσις χωρὶς νὰ ληφθῇ ὥπερ ὅψει τὸ ἐκτελεστικ αὐτῆς ἡ μή, ἡ επαλήθευσις ἡ μή τὸ διενταῦθη ἀδιάτοτο [§. 571, III, b]). Εἴ τι ἔχοις, = ἔν συρεδῇ νὰ ἔχῃς τι, ἀν θὰ ἔχῃς, τοῦτο ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα μεταφράζει ὡς καὶ τό, εἰ τι εἴχες = wenn du Etwas hättest id. §. 574. 'Η Αρτινικὴ διαφέρει τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῷ πιο πιο τούτῳ, λέγουσαν κανονικῶς, si quid habeas, κατ' ἔξιστον δὲ λέγει si quid haberes id. Kühners Αρτ. γρ. §. 154, 3, 1) κ. σημ. 3. 'Η συνέπεια (ἡ ἀπόδοσις;) τότε ἔκφερεται ὡδέ πως·

α. Κανονικῶς πάλιν διὰ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἀριστολογικοῦ (τροπολογικοῦ) ἄρ, ώστε καὶ τὸ ὑποτιθέμενον δηλοῦται ὡς τι ἀδέβαιον καὶ ἀγαποράσιστον, ὡς τις ἀμρίβολος καὶ καθαρὰ πιθαρότης, §. 572, 1, Ε).

Σημ. 1. Ὁ μέλλων τῇς εὐκτικῇς ἄνευ τοῦ ἀνέν τε τῇ προτάσει καὶ τῇ ἀποδόσει, ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ ἀντὶ τοῦ μέλλ. τῆς δριστικῆς ἐν τῷ ὅρῳ. Σεν. Ἐλλ. 2. 4, 4 «γιγνώσκοντες δὲ, ὅτικαὶ ἐκ τῶν μέγρον λεπτὸν ἀτήσοισαν, εἰ μὴ τις φυλακὴ σύστοιτο». 3. 1, 27 «προεπεν αὐτοῖς, ὡς, εἴ τι κλέπτοντες ἀλλάσσοιν το, παραχρῆμα ἀποσφράγησοντα». Πλ. Διπλ. 29, σ. «λέγω πρὸς ἡμᾶς, ὡς, εἰ διατρέψουσι μήνην, ἥδη ἀν δυνάντις τις διαρθρίσονται». Δημ. 57, 17 «οὐκ ἡγόνει Εἰδουλίδης, διτ., εἰ λέγος ἀποδοθήσοιτο καὶ παραγένοντό μοι πάντες οἱ δημόται καὶ ἡ φύσις δικαίως δοθεῖται, οὐδέποτε γεννήσονται οἱ νεῖτε τούτου συνεπτυχότες». Σοφ. Φ. 378. Ἀντ. 414. Σεν. Ἐλλ. 2. 3, 56 «εἶναι δὲ Σίτυρος, διτ. οἱ οὐρανοὶ το, εἰ μὴ σιωπήσειεν μετά τῆς ποικιλ. γραφ. οἰμόθετιν. (Σοφ. Ἀντ. 505 «τούτοις τούτο πάντας ἀνδρεῖς λίγοις» ἔν, εἰ μὴ γλωσσαν ἐγκλείσσοις φύσοις, ὅπερ ἀναγνωστέον ἐγχειρίσαι. Πλ. Θεατ. 164, α «θεῖ γε μέντοι ὅρη, τούτο φάναι», εἰ σώσσοι μετέν τὸν πρόσθιον λόγον τὸν ἀναγνωστέον μετά σημ. Μεδιγ. εἰς σ. 27 εἰ σώσομεν = ἀν δυνατοῖς θά σώσωμεν, θέλωμεν σώσει, σι servaturi sumus, Ιδ. §. 387, 4. Σεν. Ἐλλ. 6. 5, 46 ἀναγνωστέον μετά Δινδορρ. εἰ.. λίσσατε ἀντί λίσσοι τε κ. Λυσ. 26, 10 ἀναγνωστέον μετά Βεκκλρ. εἰ.. φανετάθεις ἀντί φανοτάθεις) «Οτι δὲ ἄγρητος εἴνει ὁ μέλλ. τῇς εὐκτικ. σ. ἄν ἐν τῇ ἀποδόσει, εἴθορεν ἐν §. 396, σημ. 2

Ἐτὶ τι ἔχοις, δοίνεάρ = ἐν συμβολῇ νῦν ἔχης τι, δην ἕσως θέν ἔχης τι, ἕσως θέ μοὶ δίδῃς ή δώσῃς. Λ. 255 «ἡ καὶ γηθήσαι Περίκλεος Περικλεοὶ τε παῖδες, ἀλλοὶ τε Τρώες μέγας καὶ κεχαροτάτο θυρῷ, εἰ σρῶν τάχει πάντα πυθούτα μαρναμένοιν». ε, 177 «οὐδὲ νῦν ἔγων ἀσκήτη σέθεν σχεδίης ἐπιθαύμη, εἰ μὴ μοὶ τὰς γε, θεά, μέγχην ὄρκον ὀμόστοι μάτη μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν θουευσέμεν ἄλλον». Η, 71 «τάχη καὶ φεύγοντες ἐναύλους πλήσσαις νεκύων, εἰ μοι κρέιων Ἀγχυμένων ηπικέειν» νῦν στρατὸν ἀμφιμάχονταίνω. (Ἐκ τῆς ἀντιθέτ. τοῦ νῦν δὲ κτλ. βλέπετε τις, διτ. δεν συνέβη τὸ προρρήθεν, τὴν μὴ δημως ἐκτέλεσιν, ἐπικλήθευσιν τούτου δὲν ἐλκεθεὶς δῆθει δ ποιητής, ἀλλως ηθελεν εἴπει, ταχη καν.. ἐπλησσαν, εἰ. . ζύδειο,) Θουκ. 4, 61 «τάχιστα δὲ νῦν ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ γένοιτο, εἰ πρὸς ἀλλήλους ἔμεταίησεν. Πλ. συμπ. 175. δ οὐδὲ νῦν ἔχοι, εἰ τοιοῦτον εἴη η σοφία, ωστ' ἐν τοῦ πληροτέρου εἰς τὸν κενώτερον βέτιν ἡμῶν, ἐάν τις πάτωμεθις ἀλλήλων· εἰ γάρ οἵτις ἔχει καὶ η σοφία, πολλοὺς τιμῶμεν τὴν παρὰ σοι κατέχειτιν. Λυσ.δ. 206, ε. Μενεξ. 236, α. Ἰππ. I, 282. d. "I. 537, ε. Σεν. ἀν. 5. 6, 9. 6. 2, 21. Λυσ. 31, 31 «σχέτλιον δὲ νῦν εἴη, εἰ οὗτος μὲν ἀπαντάταις τοὺς πολίτες; περὶ οὐδενὸς ηγήσατο (aestimavit, τῷ δηντι ἐνόμισε), δημετεῖς δὲ τοῦτον δην τοὺς μὴ ἀποδοκιμάσαιτε». Ηερὶ τοῦ παρελθόντος ἐν ἀμροτέρ. ταῖς προτάσ. παρ' Ἡρδ. (ἰδ. §. 396, 2. σ. (231)· 7, 214 κελεύει μὲν γὰρ ἄν, καὶ

έων μὴ Μηλιεύς, ταῦτην τὴν ἀτραπὸν Ὄνητης, εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὑμιληκώς εἶη» = θὰ εἰξευρε μὲν ἵσως δ 'Ον. τότε τὴν ἀτραπ., ἢν ἵσως θὰ ἐγνώριζε τότε τὴν χώραν πολύ. (Περὶ τοῦ ἐν μὲν τῇ προτάσ. εἰ κε σ. εἰντιχ. ἐν δὲ τῇ ἀποδόσ. εὐκτ. σ. ἄν, ιδ. §. 594, σημ. 4· περὶ δὲ τῆς εὐκτικ. σ. κέ ἐν τῇ κυρι προτάσ. ἐπὶ παρελθόντος μεθ' ἐπομένου εἰ σ. παρωχημένῳ χρ. δριστικ. παρ' Οὐρ. ιδ. §. 574. b, 6.).

Σημ. 2. «Ἡ εἰντιχή ἄνευ ἀν τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσ. a) ὅταν αὗτη ἐκείνη ἐδηγή. Ε. 214 «εἰ δὶ κε . . , νοστήσω καὶ ισόφοραι ὀρθαλμοταῖν πατρὶδ̄ ἐμήν.. αἰτία, ἔπειτ' ἀπ' ἐμετο κάρη τίμοι ἀλλότριος φῶς, εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τέρη φεινῷ ἐν πυρὶ θείην» = εἴθε ἀμέσως τότε νὰ μου ἀπεκόψῃ τὴν κεφαλ. κτλ. Σεν. ἀν 5. 6, 4. «Ιδ. §. 573, σημ. 2.—b) ἀντὶ τῆς συνήθ. εὐκτικ. μέτα τοῦ ἀν κατὰ τὰ ἐν §. 395, 3. Σεν. Κύρ. 4. 1, 21 «ἄλλ' εἴγε μέντοι θολῶν τις ἐποιεῖ, καὶ χάριν ἔγωγέ σοι εἰδείην» κατὰ Quelph. Par. A. B. Ιδεί τὸ ἐπιλεπτήσαν (ιδ. §. 395, 5). Πλ. Δάχ. 190, b «εἰ . . εἰδεῖμεν . . , τίνα τρόπον . . οὐμένους γενοῖμεθα;» μ. σ. Stallb. πολ. 516, c. Πρελ. §. 573, σημ. 2.

β. Οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ δὲ ἀρχικ χρόν. ὄριστικ., συγνότατα δὲ τοῦ μελλοντ., ὅταν ἀντιτιθηται εἰς ἀθεθίσιαν καὶ καθηκρῶς ἀμφιθέλον ὑπόθεσιν [§. 571, III, b]] τὸ ἀποτέλεσμα ὡς κρίσις, γράμη τις βεβαια, ἀραιγέλοδος, καὶ ὄριστική. I, 388 «κούρην δὲ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, οὐδὲ χρυσεῖη Ἀφροδίτην καλλίδριει, ἐργα δὲ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ισοφαρῖτοι οὐδὲ μιν ὡς γαμέω.» Κ, 222 «εἰ τις μοι ἀνήρ ἔμι έποιει καὶ ἄλλος μαζίλλον θαλπωρή καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.» Υ, 100. n, 52 «Χαρσαλέος γαρ ἀνήρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἀλλοιοθεν ἐλθοιον. Ήρδ. 1, 32 «οὐ γάρ τοι δέ μέγχ πλούσιος μαζίλλον τοῦ ἐπ' ἡμέρην ἔχοντος δλειώτερός ἔστι, εἰ μὴ οἱ τύχη ἐπίεσθαι πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εῦ τὸν ίνον. Θουκ. 2, 39 οεὶ δρῆματος μαζίλλον η πόνων μελέτῃ καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον η τρόπων ἀδρίας; ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, περιγίγεται (contingit, συμβαίνει) ήμτων τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοτές μὴ προκάμνειν, καὶ εἰς αὐτὰ ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέρους; τῶν δὲ μηχθούντων φαίνεσθαι. Σεν. ἀπομν. 1. 5, 2 «εἰ δὲ πεπὶ τελευτῆς τοῦ βίου γενόμενοι βουλούρια τῷ ἐπιτρέψαι η πατέδας ἀφενες παιδεῦσαι. η θυγατέρες παρθένους δικριτάξαι η χρήματα διασθεσαι, ξρ' ἀξιπιστον εἰς ταῦτα ηγηδόμεθα τὸν ἀκρατῆ;» Κύρ. 1. 6, 43. Ανάζ. 2. 5, 19.

Σημ. 3. Εἴσηται δὲ παρ' Οὐρ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. (τῇ ἀποδόσ.) ἀντὶ τοῦ ἀλλοιο τ. τῆς δριστικ. καὶ ὀποτακτική σ. ἄν. Λ, 386 «εἰ μὲν δὴ ἀντίεσθαι οὖν τεύχοις πειρηθείης, οὐδὲ ἀν τοις χραίσμησι βίος». Β, 488. Ιδ. §. 394. Ηράρ' Οὐρ. εἴρηται ἐντοτε, μετὰ τὸν εἰ σ. εἰντιχ., ἐντῇ ἀποδόσει καὶ ὁ μεττ. τῆς δριστικ. σ. κέ (ν)οίον ρ, 540· μ, 345, καὶ πάλιν προτάσ. μὲν ὁ μεττ. δριστικ. σ. κέ (ν), εἴτα δὲ η εὐκτική σ. κέν, ιδ. §§. 573, σ.

σημ. 2 κ. 392 α, 1' πε. ὅτι τοῦ εἰ κεν σ. εὐκτ. καὶ μέλλ. ὄριστις. ἐν τῇ ἀποδόσ. Ἡ. §. 577, 1.

С. Διὰ τῶν ιστορικ. χρόν. ὄριστ. σ. ἄρ καὶ δὴ

α) σπανίως, ὅταν τὸ πραγματικόν, ἔκτελεστόν, ἡ ἀλήθεια τοῦ ἀποτελέσματος αἱρῆται [§. 572, 1, b)], ἢ ὅταν τὸ ἀποτέλεσμα ἐκφέρηται ὡς ἀμφιβόλος, ἀραποράσιτος, πιθαρότης, ητις ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν (§. 574, σημ. 3), α, 237 «οὕτις οὐκέτι περ ὁδὸς ἀκαχοίμην, εἰ μετά οἰς ἑτέροισι μάρμη Τρώων ἐν δήμῳ = δὲν θάξεν πούμην (λυποῦμαι ὅμως τώρα), οὐκέτι φονευθῆντι Τρόιᾳ πολεμῶν κτλ. Εὐρ. Ὁρ. 1133 «εἰ μὲν γάρ εἰ; γυναῖκας σωρρονεστέραν ξύφος μεθεῖμεν, δυσκλεής ἄρτην φόνος; νῦν δὲ οὐ πέρ ἀπάντης Ἐλλάδος δώσει δίκηνν = οὐκέτι φονεύομεν γυν. σώρρον, δ φόνος θάξητον ἄδοξον, τώρα ὅμως κτλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 9 «ἔγω μὲν ἄρτην, εἰ ἔχοιμι, ὡς τάχιστα διπλα ἐπιοίμην πᾶσι Πέρσαις τοῖς προσιοῦσιν» μ. σ. Popp. 7. 5, 61 «οὐδεὶς γάρ ἄρτην, οὐτις οὐκέτι ἀξιώσεις εὐνούχου πλέον ἔχειν ἐν παντί, εἰ μή τι ἀλλοι κρείττον ἀπελέγοντι. κυνηγ. 12, 22 «εἰ οὖν εἰδεῖσθαι τοῦτο, οὐτις θεῖται κύτον, οὐκέτι ἄρτην τοὺς πόνους . . ., καὶ κατεργάζοντο αὐτὴν (δῆλον, τὴν ἀρετὴν) = οὐκέτι λογοθεῖτούτο, οὐκέτι λογοθεῖται τοὺς πόνους κτλ. Ἡ. Saupp. Πλ. Ἀλκ. 1, 111, ε «εἰ βουληθείημεν εἰδέναι μηδένον, ποτοις ἀνθρωποῖς εἰτιν, ἀλλ' ὅποιοι: ὑγιεῖνοι ή νοσῶδεις, ἀρχή ικανοὶ ἄρτην ἡσαν διδάσκαλοι: οἱ πολλοί;» Λυκοῦργ. 66 «εἴ τις ἔνχ νόμον.. ἐξαλειψειει.., ἀρτούον ἄρτην ἀπεκτείναται αὐτὸν;» μ. σ. Maetzn. Λυσ. 10, 8 «οὐ γάρ δήπου, εἰ μὲν τίς σ' εἴποι, πατραρχοίσιν ἡ μητραρχοίσιν ἡγίους οὐτὸν δρῆταιν τοι δίκην, εἰ δέ τις εἴπει ὡς τὴν τεκοῦσσαν ἡ τὸν φύσαντας ἔτυπτες, φῶν ἄρτην αὐτὸν ἀξέρημον δεῖν εἰναι!».

β) συγνότατα, ὅταν ἐκφέρηται πρᾶξις ἐκ τῷ παρελθόντι πολλάκις ἐπαγαλαμβαομένη, τὸ ὑποθετικ. τότε εἰ λαμβάνει τὴν σημασ. συνδέσμ. χρονικ. Ἡ. §. 567, 5. "Η ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. εὐκτική ἔχει τότε ἐν τῇ συντάξῃ. ταύτη τὴν ἀρκτικὴν αὐτῆς σημασ., ἐπειδὴ τὸ κατηγόρημα τῆς δευτερευούσ. προτάσ. ἀναφέρεται εἴς τινα ἐν τῇ χυρίᾳ προτάσ. παρωχημένον (§. 399, 4). 'Ο ἄρτην ἐν τῇ χυρίᾳ προτάσ. (τῇ ἀποδόσει) δηλοτ, οὐτις ἡ πρᾶξις δεῖν ἔξηκολούθει ἀδικιλείπτως, ἀλλ' οὐτις ἐπικνελαμβάνετο ὑπό τινας περιστάσεις ή ὑποθέσεις, δρους, ητοις ὀσάκις ηθελε συμβῆν τὸ ἐν τῇ προτάσει ἔξενεγχέν. "Id. §§ 392 a. 5. 399, 4. "Ἐπειτα ἡ χρῆσις αὗτη τοῦ εἰ σ. εὐκτ., καὶ ιστορικοῦ χρ. σ. ἄρτην ἐν τῇ ἀποδόσ. φαίνεται οὖσα παρ' Ὁμρ. ἀγγωστος, τούλαχιστον δέν ἀπαντᾷ κακεν τοιοῦτον χωρίον, ου τινος ἡ γραφὴ νά ἡνε ἀσφαλής. Ξεν. ἀν. 2. 3, 11 «εἴ τις αὗτῷ δοκεῖ τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων βλαχεύειν .. ἐπαιει ἄρτην». 1. 9 19 «εἰ τινα δρῶν ὄντα οἰκονόμου ἐκ τοῦ δικαιού καὶ κατασκευάζοντά τε ης ἀρχοι γάρες καὶ προσόδους ποιοῦντα οὐδένα ἀρ πώποτε αἰρετέο (δῆλον τὴν χώ-

ρεν), ἀλλὰ καὶ πλείω προσεδίδου». ἁπομν. 4. 6, 13 αεὶ δέ τις αὐτῷ περὶ τοῦ ἀντιλέγοι, .. ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγετ ἀν πάντα τὸν λόγον». "Id. 1. 3, 4.

Σημ. 4. 'Ἐπι Μῆτης καὶ ἄνευ τοῦ ἂν, πλὴν δὲν λαμβάνονται ὅπ' ὅψει αἱ μερικαὶ περιπτώσ., καθ' ἡς οὐκ ἴπνενται μερικάνετο ἡ πρᾶξ. τῇ; κυρ. προτάσ. (τὴς ἀποδόσ.). Γ, 453 «οὐ μὲν .. ἔκενθανον, εἴ τις ἴδοιτο». Θουκ. 7, 79 «εἰ μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπεγώρουν (οἱ Συρακύσιοι), εἰ δὲ ἀναγωρούεν, ἐπέκειντο». Σεν. Ἀγ. 1, 21 «πολλάκις δὲ, ὅπότε μεταστραπεῖτο, εἰ αἰσθοῖτο καταλειμμένα παιδάρια μικρά ἐμπόρων, .. ἐπεμέλετο καὶ τούτων». 7, 3 «τίμα δ', εἴ τι καλὸν πράσσοιεν, παρέστατο δ', εἴ τις συμφόρη συμβαίνοι κτλ.» ἀπομν. 1. 3, 6. ἀν. 1. 9, 28. Κύρ. 5. 4, 18. Σπανιότερο; δὲ πολὺ εἰνὲ ὁ ἀδρίστ. ἐν τῇ ἀποδόσ. Σεν. ἀν. 1. 9, 18 «εἴ τις γέ τι αὐτῷ προστάζειντι καλῶς ὑπηρετήσειν, οὐδενὶ πώποτε ἀχάριστον εἴλεσε τὴν προθυμίαν».

Σημ. 5. 'Ἐκ τοῦ ἑρθέντος τόπου τῆς ὑπόθεσιν. προτάσ. τοῦ εἰ δῆλ. σ. εἰκτ. ἀνεντύχθη ἡ συνήθης ἔκφρασ. τῆς εὐχῆς, καθότι παρελείπετο ἡ εἰς ταύτην ἀνήκουσα ἀπόδοσις· οἷον εἰ (εἰ γάρ, εἴθε) τοῦτο γένοιτο, δηλονότι εὐτυχής ἀν εἴην. "Id. § 395, 6. Πρόδ. τὰ πρόδγμ.· οἷον ρ, 313 «εἰ τούσδε εἴην ἡμέν δέμας ἡδὲ καὶ ἕργα.., αἰψύ καὶ θηγήσαις ἰδῶν ταχυτῆτα καὶ ἀλκηγήν». Η, 157 «εἴθο' ὥς ἡδωνοι μιτε..., τῷ κε τάχ' ἀν: ησειε μάχης..». Εκτιώρ. Β, 371 «ατὶ γάρ.. τοιωτοι δίκαια μοι συμφράδμονες εἰεν 'Αχαιῶν, τῷ κε τάχ' ἡμέρεις πόλεις Πρέσματος», καὶ ἄνευ τοῦ εἰ. Σοφ. Αγ. 550 «ὦ πατ, γένοιο πεπτός εὐτυχέστερος, τὰ δὲ ἄλλα ὄμοιος» καὶ γένοι· ἀν οὐ κακός = εἰ γένοιο πατ. εὐτ., γένοιο ἀν ὡν κακ. Θ, 465. ο. 180.

Σημ. 6. 'Ο εἰ σ. εἰκτ., ἐν δὲ τῇ ἀποδόσ. ἡ προτρεπτικὴ ὑποταχτ. Ψ, 893 «δύρῳ Μηριόνη ἡρῷ πόρωμεν, εἰ σὺ γε σῷ θυμῷ ἴθελοις». "Id. § 573, σημ. 2.

Σημ. 7. 'Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ εἰ σ. εἰκτ. καὶ ἐὰν σ. ὑποταχτ. καταφίνεται σαφῶς ἐν τοτὲ τοιωτοῖς χωρίοις; ἐν οἷς παρατίθενται ἀλλήλαις ἀμφότεραι αἱ συντάξῃ· οἷον Ἡρό. 9, 48 «καὶ ἦν μὲν δοκεῖν καὶ τοὺς; ἀλλούς μάχεσθαι, οἱ δὲ ὅμην μετέπειτα μαχέσθων ὑπερον· εἰ δὲ καὶ μὴ δοκεῖται, ἀλλ' ἡμέας μούνους ἐποχρᾶν, ἡμεῖς δὲ διαμαχεσόμεθα·, τὸ μὲν πρώτον ἡγούμενον τῆς ὑπόθεσος. περιέχει τι, ὁπερ προσδικεῖται Μαρδόνιος; τὸ δὲ δεύτερον περιέχει τι, διπερ φίνεται αὐτῷ πόρρω τῆς ἀλλήλ. κείμενον ήτοι πιθανόν. Ηλ. Φαιδρ. 259, α· «εἰ οὖν ἴθειεν.. νυστάζονται.., δικαιώσις ἀν καταγειλῆν (γνώμη, ἡς τὴν ἱκτίλεσιν, ἐπαλήθευσιν ἀφήνει ὁ λέγων νὰ στηριχθῇ ἐφ' ἐσυτῆς)..». ἐὰν δὲ ὄρωτι διαλεγομένους (γνώμη, ἡς τὴν ἱκτίλεσιν, ἐπαλήθευσιν προσδικεῖ)·, δι γέρας παρὰ θεῖων ἔχουσιν ἀνθρώποις διδύναι, τάχ' ἀν δοτεν». Δημ. 18, 147 κ. 148 μ. σ. Dissen s. 318. «Ἐν τιστὸν ὅμως χωρίοις ἐξαρτάται ὡς τὸ ποιὸν ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ λόγοντος ἀν ὡς ἐὰν σ. ὑποταχτ. πρέπη νὰ ἔρθῃ, ἢ δ εἰ σ. εἰκτ. "Id. Ηλ. Φαιδ. 105, b· «εἰ γάρ ἔροιο», ἀμέσως δὲ μετὰ τούτο ἀν ἔργη, ἄνευ οὐσιώδους διαφορᾶς.

Σημ. 8. 'Ο εἰ σ. εἰκτ. φίνεται ἵνισται κείμενο; ἐπὶ παριλούντος, καθότι ἀναφέρεται εἰς ιστορικ. γρ. ὄριστικ. ἐν τῇ ἀποδόσ. Διὸ ἡ ὑπόθεσιν. πρότασ. (εἰ σ. εἰκτ.) ἐκφέρεται ἀπὸ μέρους προσώπου τινός, ὡς ἐν νῷ ἀντειλήθη αὐτῇς, διστε ὡ εἰ σ. εἰκτ. δύναται νὰ ἴπνενται πρὸς τὸν, ἐὰν σ. ὑποταχτ. τοῦ δρθοῦ λόγου. Γ, 453 «οὐ μὲν γάρ φιλοτητι

γ' ἐκεύθυνον, εἴ τις ἔδοιτο = διέτι δὲν ἔκρυπτον αὐτὸν ἔνεκκ φίλιας, ἐκ τῆς ἐξέχοτις ἡδύνατο τις νὰ τὸν γέσαι, «πὶ τῇ διπούθεσε δῆτηθελέ τις θάτιανόν», δὲν τὸν ἔκρυπτ. χάριν φιλίας; 1). 6, 342 • ἐν δὲ πίσιοι οἶνοι παλαιοῖς ἡδυπόθεοι ἔτσασαν, εἴ ποτ' Ὁδυσσεύς οἰκαδενοστήσειε = πολλοῖ πίθ. οὖν, παλ. ἔκειντο. πλήρ., ἀν. Υπα.; ποτὲ ἡδύνειν δὲν Ὁδυσσεύς, καθ' ἦν περίπτωσ. θελεῖν ἔλθει. Σοφ. Αγ. 313 • «πειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν ἐπηπείλησ' ἐπη., εἴ μη φανοίην πᾶν τὸ συντυχόν πάθος». Οἰδ. χ. 352 «μοργύθοσα τλήμων δεύτερ' ἥγεται (ιστορ. ἴνεστ.) τὰ τῆς οἰκοῦ διατῆς; εἴ πατέρε τροφὴν ἔχοι». Ἀρρ. Πλ. 680 «περιήλθε τοὺς βραυοὺς ἔπεινταις ἐν κύκλῳ, εἴ που πάπανον εἴη τι καταλείπεμένον». Θουκ. 2, 5 «οἱ δὲ ἄλλοι θερζοτο, εὖς ἔδει εἴτε τῇς νυκτὸς παραγενίσθαι παντρατικῶν, εἴ τις πέρι μη προγράφοι τοις ἰσεληλυθόσι, . . . ἐπεδούθουν = οἱ δὲ λοιποὶ θηρ. Κραχοντο εἰς βορρ., μήπως ηδύλε παρουσιασθῇ ἐμποδίον τι εἰς τοὺς εἰσελθόντας = καθ' ἦν πειτασσαν ηδύλε συμβῆ κακόν τι εἰς τοὺς εἰσελ. 3, 4 «πέμπουσιν (ιστορ. ἴνεστ.) εἰς τὰς Ἀθῆνας οἱ Μυτιληναῖοι . . , εἴ πως πείσειν τὰς ναῦς ἀπειλεῖν». 4, 131 «οἱ δὲ . . Πελοποννήσιοι ἐδρύθησαν ἐπὶ λόρου . . , διὸ εἰ μὴ ἔλοτεον οἱ ἵναντοι, οὐκ ἕγινετο σφῶν περιτέγμισις = proprie Thuc. ὅν εἰ μὴ ἔλοτεον ita incepit, ut si haec emente Scionaeorum dicturus οὐ γίγνεται ἀν σφῶν περιτέγμισιν (ἐνδυμάτον) perrecturus esset; sed hanc sententiam miscuit cum altera ὅν εἰ μὴ ἔλοτον οἱ ἵναντοι, οὐκ ἕγινετο σφῶν περιτέγμισις» Popp. Ξεν. ἀν. 1, 4, 7 «οἱ δὲ ἀρτετοί, εἴ ἀλλάσσονται = ἐλάμποντον συμπίθεταν, ἀν ἐνόριζον, διτι ηδύλεον τοὺς κυριεύσει. 4, 1, 8 «οἱ δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐδίωκον ὑποφειδόμενοι, εἴ πως ἐθελήσειεν οἱ Καρδοῦσοι: διένειται αὐτοῖς ὡς διὰ φιλίας χωρασ». Δημ. 18, 145 «οὐκ ἔν τοι πρὸς ὅρας πολέμου πέρας οὐδὲ ἐπαλλαγὴ Φειλίππων, εἴ μη θηδαιός καὶ θετταλός ἐχθρός ποιήσεις τῇ πόλει».

Σημ. 9. Τὸ μὲν εἰ σ. εἴηται. ἐπὶ παρόντος ή μείλικοντος, τὸ δὲ εἰ σ. ιστορ. χρ. δριστ. ἐπὶ παρειλόντος μὲν μη πραγματικοῦ ὅμως. Πλ. Πειρατ. 311, b «εἴ τις σε ἡρετο . . , τι ἀν ἀπεκρίνον; » = si . . interrogasset., quid respondisses, ἀν δὲ οἱ ἡρώτησε τις (δὲν οἱ ἡρώτησεν δύως)... τι θι ἀπεκρίνοσ; = εν τοις οιον τις ήματ;. . Ερρετο.; τι ἀν αὐτῷ ἀποκριναμέθα; = si . . interrogat . . , quid ei respondamus, ἀν τις θι ἡρώτησῃ ήμ. . . τι θι ἀποκριθῶμεν; ἀπολ. 28, ε. x. 29, α «ἔγω οὖν διενι ἀν εἰργασμίνος, εἴ . . τότε μὲν . . ἔμενον (ἀν θι ἔμενον) . . , ἐνταῦθι δέ. . λίποιμι (θι ἐγκατάλιπον) τὴν τάξιν. (Ἐν Λασ. δύως 28, 3 καθεινὸν ἀν εἴη, εἰ δύο μέν. . . ουγγωνωμην τοις κλέπτουσι καὶ τοις δωροδοκούσιν ἔχοιτε (ἀν θι ουγγωρήτε), ἐν δὲ τῷ τέως κρόνῳ . . Ουγάτω ἐκολίζετε τοὺς τῶν διετήρων ἐπιθυμούστας; , τὸ δικολίζετε κεῖται ἐπὶ πραγματικοῦ γεγονότος, castigabatis. Δημ. 19, 267 «καὶ γέρας ἀν καὶ ὑπερρυτής εἴη, εἰ κατὰ μὲν τῶν Ὀλυμπίους προδόντων πολλὰ καὶ διενά ἐφηρίσασθε (decrevistis, πραγματ. ἔρησις.) τοὺς δὲ παρ' ὅμινοις αὐτοῖς δόδοντες μὴ κολάζονται; φαίνοισθε». Πειρεγρός τις ἀνάμειξις ἀμφοτέρων τῶν συντικ. εἰ σ. εἴη τι καὶ εἰ σ. ιστ. χρ. δριστ. δπαντὶ περιθ. Ξεν. οικ. 10, 3 «ποτέρως ἂν με κρίνατις ἀξιοφίλητον μᾶλλον είναι; γρηγόριας κοινωνόν, εἴ οὐτι εὐτὸν τὰ ὄντα ἀποδειχνύονται καὶ μήτε κομπάζομει, ὡς πλείω τῶν ὄντων ἔσται μοι, μήτε ἀποκρυπτούμενην τι τῶν ὄντων μηδέν. ή εἰ ἐπειρώματην σε ἔξαπαξ .. καὶ περρυρίδας ἐξι- τήλους φαίην ἀληθινὰς εἴναι = utrum .. existimes.., si .. demonstrem

1) "I. Schmalfeld Synt. des Griech. Verbs. σ. 20).

et neque glorier.. neque occulam.., an si conarer.. et.. dicam,
= πάτιον ἐν τούς δύο οὐλαίς με νομίσει ἀξιοφίῃ.., ἢν θά σοι ἀποδειχνύω..
καὶ μήτε θὰ ὑπερηφανεῖωμαι.. μήτε θὰ ἀποκύπτω.., παρ' ἄν προστέθουν
νὰ σὲ ἔχωπτῶ, καὶ νὰ λέγω. Πλ. Μέν. 74, b.

Σημ. 10. Συνάπτονται δὲ πρὸς ἀλλήλας: αἱ συντάξεις εἰς αἱ εὐχαὶ, καὶ εἰς
ἀρχαὶ τῷ γρ. ὅρισται. Εἰρ. 'Ορ. 503 καὶ τόνδε ἀποκτινένειν ὀμόλογοτρούς
γυνὴ (καθαρὸν ὄποιος), καὶ τοῦτο παῖς καὶ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ, καὶ πειθὼ
κείνου γεννόμενος ἔσνον φόνον λέσσει: (ιναγκαῖς συνέπεια τῆς προμνηθεῖσης
πράξης), πέρας δὴ ποτὲ κακῶν προσθέτεις: μ. τ. Μαρθίου. Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 4
καὶ δὲ τις τούτων μὲν τῶν κακῶν μηδὲν ἔχει, εἰ δὲ πάσχων ἀνέγεται: =
ἄν τις ἔχει (καθαρὰ γυνάμη, ίθεια), δέχεται ὅμως νὰ εὑρεγετήται: (τὸ ἐκλαρεῖ-
νεις προγραμματικ.), Υδ. σημ. Kühners. Λαζ. 18, 13 τοῦτο οὖν αἰσχρόν, εἰ..
βεβαῖος εστε..., διαλύσσετε.. ποιήσετε .. καὶ τοις μὲν ἄλλοις "Ελληνοι
δραγίζοισθε, εἴ τις Ασκειδιαμονίους διμόνιον περὶ πλεύσιον ποιεῖται, δρεῖς δ'
αἰτοῦσαν γένεσιν πατούσερον πρὸς ἵκεινον; πρὸς ὑμᾶς αἰτοῦς διακείμενοι; —
Ἐίναι δὲ μετὰ τῶν εἰς αἱ ἔρεται. γρ. ὅρισται εὐχτική, ἐκφράζει εὖτη
παλλίκις ὄποιοιν, ἡς ἡ ἐκτέλεσις ἐφαρτάται ἀπὸ τῆς ἐκτελέσιοις τῆς προη-
γηθείσης ὄποιοιν. Ξεν. Κύρ. 4, 6, 7 καὶ οὖν καὶ μέ δέγη καὶ ἐλπίδα τινὰ λά-
βομεν τῷ φίλῳ πατεῖ τιμωρίας ἐν τονος μετὰ τοῦ τυχεν, καὶ ἀνηδηραι ἐν
πάλιν δυοῖν μοι: = ἐν λοιποῖν οὖθά μὲ δέγησαι, ἡδυνάμην νὰ λάδω καὶ ἐλπίδα
τινὰ κτλ. Πλ. Φιλ. 67, ε. καὶ γάρ διαδειδόηνται μὲν πανταχῷ τῷ αὐ-
τοτε, αὐτήν δὲ καθ' αὐτήν ἐπιθυμοῦσι τὴν φυγὴν εἶναι, τούτου δὲ γιγνομέ-
νου εἰ φοιτοντο, καὶ ἐγκανεκτοτεν, οἱ πολλή ἐν διογίζειν, εἰ μὴ ἔ-
σμενοι λατεῖς θύμον, οἱ ἀγικούμενοι ίδεῖς λοιπον, οὗ δὲ βίου ήρων, τυγχεν;

§. 577. Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ιδιωτισμῶν τῆς ὑποθετικῆς περιόδου.

1. Εἰ = ἐπει τοῦ ἀν (χείρ) ἐν τῇ προτάσει. - 2. Παράλειψις τῆς
προτάσεως. - 3. Παράλειψις τῆς ἀποδόσης. - 4. εἰ δὲ, ἐκ-
λειπτικός. - 5. μάλιστα μέρεις, εἰ δέ, ἢ, εἰ δὲ μή. - 6. εἰ δέ, ἢ,
τὰς δὲ ἀντι εἰ δὲ μή, τὰς δὲ μή. - εἰ δὲ μή ἀντι εἰ δέ. - 7. εἰ
μή, ἢ, εἰ γάρ ἄρχει εἰρωνειῶς. - 8. εἰ μή = ἐκτός, εἰ μή εἰ = ἐκτὸς
ἔν, nisi sit - πλὴν εἰ, ἢ, πλὴν εἰμή - εἰ μή = ἐκτός, ἐπὶ μετοχῶν. - 9. Προτάσεις διπλαῖς.

1. Εἰ = ἐπει τοῦ (χείρ) ἐν τῇ προτάσει (τῷ ἄγονομ.). Συγνάκις τούτοις
τὸ πεθετική ἐπιεγκυματική πρόταση μετά τοῦ εἰ ἀντι λίτισιογικ. έπιστρημ. προτάση μετά τοῦ ἐπει τοῦ ἐπιειδή (ώς τοῦτο καὶ ἐν τῇ
γερμαν., καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς, ἐπι τοῦτο), ὅπαν θέλει τις νὰ
αναχέρεγη τὴν λίτισιν οὐχὶ εἰς ὥρισμένην τινὰ περιπτωσιν, ἀλλὰ
θελει νὰ παρακατήσῃ ταύτην ὡς καθολικὸν κύρος ἔχουσαν, ὡς γε-
νινῆς ἀποδεκτήν. Καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ 'Ορμ. ιδ. A, 61. Επει-
δή δὲ ἐν τε ταῖς τοικύταις ὄποιοικ. προτάσεσι καὶ ἐν ταῖς μετά
τοῦ ἐπει λίτισιογικαῖς ἀνέρεται κρίσις, γνώμη, συμφωνεῖ διὰ
τοῦτο καὶ ἡ γρῆσις τῶν ἔγκλησ. ἐκείνων, δι' ὧν καὶ ἐν ταῖς κυρίσιαι προ-

τάσ. ἐκέρεται κρίσις, γρώμη, ὄριστική δῆλ. ἔγκλισ. εὐχτική σ. α. (§. 396) καὶ ιστορικοὶ χρόν. ὄριστικ. σ. ἄρ (§. 392 α, β καὶ §. 569), καὶ ἐάν δ εἰ οὗτος=ἐπεὶ συντάσσηται μεθ' ὄριστ., διατηρεῖται μάλιστα καὶ ἡ ἔρηνης τῆς κρίσεως, γνώμης ἡτοι τὸ οὐ 1). α) Ὁριστική. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 1 «εἰ δὲ δῆ καὶ ἐγκρίτεις καλόν τε καγκρίθιν ἀνδρὶ κτήμαξ ἔστιν, ἐπισκεψώμεθα, εἴ τι κτλ». μ. σ. Kühn. 4. 3, 12 «εἰ γε». 9, 9. ἀπολ. 10, 2. ἀν. 7. 1, 29. Κύρ. 2. 2, 3 «τῶνδε μὲν οὐδὲν ἵστον ἔστιν, εἴ γε (= ἐπειδὴ τῷ δυντι) ἀρ' ἡμῶν γε τῶν ἐν μέσῳ οὐδεὶς οὐδέποτε ἄρξεται». 7. 46, 2. Πλ. πολ. 597, ε «δ θεός, εἴτε οὐκ ἔθουλος, εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆγ¹ . . . οὕτως ἐποίησε» = εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἥθελεν, εἴτε ἐπειδὴ.
—β) Εὐχτική σ. ἄρ. «Ἀρνησ. τὸ μή. Ξεν. ἀπομν. 1. 5. 3 «εἰ γε μηδὲ δοῦλον ἀκρατῆ δεξαίμεθ' ἄρ, πῶς οὐκ ἄξιον αὐτὸν γε (δῆλ. τὸν ἐλεύθερον) φυλάξοθει τοιοῦτον γενέσθαι;» = ἐπειδὴ βεβίως οὐδὲ δοῦλ. ἀκρατῆ Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ λάζωμεν κτλ. ἀπολ. 18 «εἰ γε μήν, δσα εἰρηκα περὶ ἐμαυτοῦ, μηδεὶς δύραιτ' ἄρ ἐξελέγξαι με, ὡς φεύδομαι, πῶς οὐκ ἂν ἥδη δικαίως.. . ἐπανοίμην;». Κύρ. 4. 2, 37. 4. 5, 47 «εἰ (σι, ἀν) μὲν οὖν ἄλλοις ἔχετε, οἴστισιν ἂν δοίτε αὐτούς.. . ἐκείνοις δίδοτε* εἰ (= ἐπεὶ) μέντοι ἡμᾶς ἄρ βούλοισθε παρχρατάτας μάλιστα ἔχειν, ἡμῖν αὐτοὺς δότε». Δημ. 23, 144 «ὑμῖν ἐπιδείξω.. . (αὐτὸν) δίκην δόντ' ἀν δικαίως τὴν μεγίστην, εἶπερ οἱ κακόνοι καὶ φενκάλιζοντες ὑμᾶς.. . κολάζοντ' ἄρ δικαίως». Αἰσχ. 2, 88 ακαὶ μάλια δρθῶς.. . εἰ γάρ μηδεὶς ἄρ ὑμῶν ἔχει τὸν ἀναπλήσαι φόνου δικαίου βούλοιτο, ἢ που ἀδίκου γε φυλάκαιτ' ἄρ τὴν ψυχὴν ἢ τὴν οὐσίαν ἢ τὴν ἐπιτιμίαν τινὸς ἀφελόμενος;» — c) Παρωχ. χρ. ὄριστ. σ. ἄρ (σπανιως). Δημ. 50, 67 «εἰ τοίνυν ἄρ ἐμοὶ τότε ὠργίζεσθε, δτι οὐκ ἐπετρινράρχισα, πῶς οὐχὶ νῦν προσήκεις ὑμᾶς τοῦτον εἰσπράξας μοι τὰ ἀναλώματα κτλ = ἐπειδὴ λοιπὸν τότε θὰ ὠργίζεσθε κατ' ἐμοῦ. Ψευδ. Δημ. 49, 58 «εἰ τοίνυν τοῦτο ἴσχυρὸν ἦρ ἄρ τούτῳ πρὸς ὑμᾶς τεκμήριον, δτι ἐξεδίδου τὸν Αἰσχρίωνα.. . καὶ μοι γενεσθῶ τεκμήριον πρὸς ὑμᾶς, δτι κτλ.» — Περὶ τοῦ εἰ = δτι, εἰδίκοῦ, μετ'εὐκτ. σ. ἄρ καὶ μετὰ παρωχημένου χρ. ὄριστ. σ. ἄρ μετὰ τὰ ψυχικοῦ παθήματ. σημαντικά ἰδ. §. 551, 8, περὶ δὲ τοῦ ἐρωτηματικοῦ εἰ - ἄν, μή, μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξ. ἰδ. §. 588. «Η αὐτὴ δύμας σύνταξ. μεταντάξ καὶ δταν ὁ εἰ = si, ἄν, ἐκφέρη πραγματικὴν ὑπόθεσιν, διότι δύναται καὶ ὑπόθεσις νὰ ἐξερτᾶται

1) Ιδ. Λκεπ Grundrūge κεφάλ. 31, πρὸς ὃν κατὰ τοῦτο μάνον ἐγώ διαφωνῶ, διότι ἐκείνος πανταχοῦ τὸν εἰ (ἴαν) οὐ καὶ εἰ σ. εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν. ἡ σὺν παρωχημ. χρ. ὄριστ. μετὰ τοῦ ἀν ἀποδίδοσιν εἰς πρότας. κρίσεως, γνώμης, ὅπου δὲ ὁ εἰ = ἐπεὶ δὲν ἀρδόεις καταρεύγετείς βραχυλογίαν, ἀναλών τὴν μ.τὰ τοῦ εἰ πρότας. = ἀν τὸ πρᾶγμα ἔχει οὐτως, ὄστε. Περὶ τοῦ εἰ οὐ, δταν τὸ οὐ δνήκη εἰς μίαν ἔκστατην χωριστά. λεξ. το. § 513, 4.

ἀπὸ ἑτέρας ὑπόθεσ. 1). α) *Εὐκτικὴ σ. ἄρ. μ.*, 345 «εἰ δέ κερ εἰς τούτην ἀριχοίμεθα..., αἴγα κεν Ἡελίῳ .. πίονα νηὸν τεύξομεν»= ἂν δέ πωθὲ φθάσωμεν εἰς τ. 10. (Ἐν ἵσως δῆλ. καὶ θὲ φθάσ.) κτλ. Χ. 219 «οὕ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστι πεφυγμένον ἅμμε γενέσθαι, οὐδὲ εἴ κερ μάλιστα πάθοι ἑκάρεργος Ἀπόλλων»=οὐδὲ καὶ ἂν πάρκα πολλὰ ἥθελε πάθει, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσει δι τοῦτο ἐπαθε κτλ. Συγχ. παρ' Οὐρ., ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσ. κηται εὔκτ. σ. κερ ἡ ἄρ, ιδ. §. 594, σημ. 4. Πλ. Κρατ. 398, ε «οὐδὲ εἴ τις οἶς τ' ἄρ εἰηρ εὑρετῶν, οὐ συντείνω διὰ τὸ ἡγεῖσθαι σὲ μᾶλλον εὑρήσειν ἢ ἐμαυτὸν»=οὐδὲ ἐκν θὲ ἥτο δυνατὸν νὰ εὑρω τι, οὐδὲ τότε στενοχωροῦμαι, ἐπειδὴ κτλ. Δημ. 4, 18. Πλ. Πρωτ. 329, b «καὶ ἐγώ, εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ πειθοίμην ἄρ, καὶ τοι πείθομαι»= si ulli alii, si mihi id assirmet, fidem habeam, Stallb.= ἂν θὲ ἥτο δυνατὸν (ἐν τις θὲ μὲ τὸ διεβεβίσου) νὰ πείθωμαι εἰς ἄλλοι τινας ἀνθρωπον, πείθομαι καὶ εἰς σέ. Μέν. 98, b «οὐ πάνυ μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο γαίην ἄρ εἰδέναι..., ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἐν ὕστεροι οἶδα»=ἄλλ' ἂν τῷ δοντι θὲ ἥδυνάμην νὰ παραδεχθῶ, δτο εἰκεύωρα ἄλλο τι.. ἐν βεβίσιως ἔξ οσων εἰκεύρω, ἥθελον παραδεχθῆ καὶ τοῦτο. Ἀλκ. 1. 124 b «ἐν τῷ ἄλλῳ μὲν οὐδὲ ἐν ἐνὶ περιγενούμεθα, εἰ μὴ ἐπιμελεῖς τε ἄρ καὶ τέχνη (δῆλ. περιγενούμεθα)»= ἂν δὲν θὲ ειμεθα ὑπέρτεροι ἐκείνων τούλαχιστον καὶ κατὰ τὴν ἐπιμέλ. κτλ. Ἀλκ. 2. 141, α «εἰ οὖν παρελθὼν εἰσῶ καὶ ἴδων κύτον ἐκείνον ἀγροήσαις τε καὶ οἰηθείης ἄρ ἄλλον εἰκάζει τινας, ἥρ' ἔτι ἐν αὐτὸν τολμήσαις ἀποκτεῖναι;»=ἄν θὲ συνέθαινε νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃς καὶ ἐν ἥθελες νομίσει κτλ. Συγχόν, ἐὰν μετὰ τοῦ, εἰ γιέν.., τιθηται εἰ δὲ σ. εὔκτ. μετὰ ἄρ, ὅτε δ' ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγουμένην ὑπόθεσ. = ἂν δέ, καθ' ἦν δῆλ. περίπτωσιν δὲν θὰ συνέθαινε τὸ πρῶτον. Ηλ. νόμ. 905. c «ταῦτα εἰ μέν σε πείθεις Κλεινίας .. εἰ δ' ἐπιδεής ἔτι λόγου τινὸς ἐν εἴης, .. ἐπάκουε»=ἄν, σὺ δόμως, καθ' ἦν περίπτωσιν δὲ δὲν θὲ σὲ ἐπειθον δ Κλ., θὲ εἰγεις ἀνάγκην ἀκομη καὶ ἄλλους τινὸς λόγου. Δημ. 20, 117. 33. 24. 50, 2.— b) *Σπανίως ιστορ. χρον. ἱριστικ. ἄρ. Ηρδ.* 1, 174 ἐν τινι χρησμῷ «ἰσθμὸν δέ μη πυργοῦστε μηδὲ δρύσσετε. Ζεὺς γὰρ κ' ἔθηκε νῆσον, εἰ κ' ἐβούλετος»= ἂν κάπως, ἄλλως θὲ ἥθελε. Ἀρφ. Λυσ. 1099 «δεινά καὶ πεπόνθεμες, αἵ κ' εἰδος ἀμμὲ (=ἡμᾶς) τῶνδρες ἀναπεφλασμένως» (=ους). (Ἐν ψ δόμως 526 κ. ζ, 282 τὸ κ' εἰνε=καὶ). Εὐρ. Ιππ. 700 «εἰ δ' εὐ γ' ἐπραΐς ἄρ κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν»= ἂν ἵσως δέ, καθ' ἦν περίπτωσιν ἥθελον εὕρει τὸ αἰτούμενον

1) ιδ. Naegelsach Exk. VIII εἰς Ηλ. Vost Gr. §. 121, σημ. 10 καὶ εἰς Damask. Λεξικ. Homers et Pind. σ. 92. Hermann de port. ἀν σ. 49. 55. Bäumlein Griech. modi σ. 133. Περίεργος τις ιδία παρὰ Nützsch εἰς Οδύσ. III. σ. 185.

μέσον, θὰ κάτερχουν. "Ιδ. "Ηρινν ερ. 3. Θεόκρ. 2, 124 «καὶ μὲν καὶ ἐδέχεσθε, πάδι (=ἡν) φίλων» = καὶ οὐ μὲν θὰ μὲν ἐδέχεσθε, οὐδὲ τοι; θὰ μοι γάτο πολὺ ἐπιθυμητόν. 126 «εὔδον δ', αἴ τε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐγίλασα» = θὰ κῆρης εὐχριστημένος, δικτός γενόμενος, οὐδὲ ἐφίλασσα μόνον τὸ ώρ. στ. σου. Δημ. 18, 101 «καὶ τις οὐκ θὰ κατέκτενε με δικίως, εἰ τις τῶν οὐρανούντων τῇ πόλεις καλῶν λέγει μόνον κακαισθεῖν εἰς ἐπεχειρησάς ἄρ;» (οἱ πλειστ. καθ. ζήνει τοῦ ἄρ) = οὐ εἰ, θέσιν πρὸς τοῦτο ὅν, θήσειν ἐπιγειρότει... 19 172 «ἀπολογητὴν εἰ προσλήσθω γάρ ἀργύριον. μετὰ τούτων ἐπρέσβευσα», εἰντούθι ή ὑπόθεσις κατέται ἐν τῷ προσαλάθρῳ = εἰ προσλήσθων. 51, 6 «οὗτοι δ' εἰ μὲν εἰλέγειν γένεσιν ἄρ (οὗτα καθ. 2 ἀντί χειροράζειν ἄρ) θήσιν, οὐδὲν οὐδὲ γάρ δεινόν νῦν δε κατ.» — c) Εἴ τε ε. μέλλει. δριστικ. πολλάκις; παρ' Όμρ. B. 258. O, 213. P. 557.— Περὶ τοῦ εἴ κειται εἰ ἄρ, εἴ τοι, εἴ τοι. εἰνται. εἰ πλαγίῳ λόγῳ ίδ. §. 594, 4.

2. Παραλειψίς τῆς προτάσ. "Οτι πολλάκις πρέπει να συμπληρωθῇ τὸ ἡγούμενον τῆς ὑπόθετικ. προτάσ., εἰδομεν ἐν §. 392 a. 396. Πολλάκις δημος; ή ὑπόθετ. κατέται ἐν διεπεριεύσθαι ἀναρροφή προτάσ. ή ἐν λέξει τινὶ τῆς προτάσ., θήτις λέξις γάδυνατο νὰ καταστῇ τὸ ἡγούμενον ὑπόθετικ. προτάσ. Z, 521 «οὐκ ἀντὶ τις θνητος, οὐ ἔρασιμος εἴη, ἔργον ἀπικησειν». Ήρδ. 7, 3 «δοκεῖται δὲ μοι καὶ ἀρευ ταῦτης τῆς ἡπειρήκης βροτίκεσσι θν Ξέρνης», ητοι εἰ μή εἴη κύτη ή ὑπόθ. Θουκ. 2, 11 «οὐτω γάρ πρὸς τὸ ἐπιέντι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἀν εἰεῖν» = εἰ οὗτως ἔχουεν. 1, 77 «ἐκείνως δὲ οὐδὲ θν κύτοις ἀντέλεγον» = εἰ ἐκείνοις ἔπειρον. Ηλ. Φιλίδ. 99, α «ἄρευ τοις τοιαῦται ἔργοις οὐκ θν οἵδις τ' ἥν» = εἰ μή.. εἰχεν. Συγνότατης ὑπέρχει ἐν μετοχῃ. Ξεν. ἀπομν. I. 4, 14 «οὐ τε βοός θν ἔργω σῶμα, αὐλοφωπου δε γνώμην, γάδυνατ' θν πράττειν ή ἐνούσετο». άν. 3, 1, 2 «πικάντετες μὲν οὐδένεν θν κατακλύσιν, ηττηθέντων δὲ κύτων οὐδεῖς θν λειτήσειν». Άνδοκ. 1, 5 «πάντα τὰ ἀγαθὰ ἔχειν στερεόμενος τῆς πατρίδος οὐκ θν δεξιά μην». "Οτιν ή κυρία πρότασ. ἐκφράζῃ τὸ μή ἐκτελεστὸν (ιστορ. Ζ. δρ στ. σ. ἄρ §. 572. 2), συνάπτεται πολλάκις μετὰ ταῦτης πρότασις διὰ τοῦ ἀλλά, ἐπέχουσα θέσιν ἡγούμενου ὑπόθετ. προτάσ., διπερ ἀποράσκει ἐπισης τὸ ἐκτελεστὸν τῆς ὑπόθετ. E, 23 «οὐδὲ γάρ οὐδέ κειται τοῦτος ὑπέρχρυσος Κέρας μέλαιναν» α.λ. "Ηφαίστος ἔρυτο», ἀντὶ εἰ μή.. ἔρυτο. η, 277 «ένθι καὶ μὲν ἐκθεινοντας βιογαστο καμπ' ἐπι γέρσου.. α.λ. ἀναγκαστήμενος νηγονπάλιν» ἀντὶ εἰ μή ἔργοις.

3. Παραλειψίς τῆς ἀποδίσεως. Δύναται δὲ νὰ παραλειφθῇ καὶ ή ἀπόδοσ. έν τιαι περιπτώσει.

a. Εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς εἰλέγης οἷον εἴθε τοῦτο γέροιτο εἴθε τοῦτο ἔγενετο (§§. 576, σημ. 5 κ. 574, σημ. 1).

b. Πολλάκις ἐν ἔωησθαι καὶ πλήρει πάθων λόγῳ (ἀποσιώπησις ακλουμένη). A, 340 «εἴποτε δὲ κύριος χρείω ἐμεῖο γένηται θειένα λοιγὸν ἀμύναι τοὺς ἄλλους». 581 «εἰ πέρ γάρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἀστεροποτῆς ἐξ ἐδέων στυχείζει· ὁ γάρ πολὺ φέρτετος ἐστιν», = δι. θὰ θελήσῃ . . . , τις θὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν;

c. "Οὐτανὴν ἀπόδοσος εὐκόλως δύναται: νὰ νοηθῇ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναρτείσαις συμβάνει δὲ τοῦτο περὶ Ὁμηροῦ. ἐν τῇ συντάξει εἰ δὲ ἐθέλεις μετὰ τὴν ἄνευ ἀπαρεμφ. Z, 150 «εἰ δὲ ἐθέλεις καὶ ταῦτα δικήμεναι: (δῆλον, ἔχεις) οὗτος εἰδῆς; ἡμετέρην γενεάν, . . . ἔστι πόλις; Ἐρόμενη». Φ, 387, γ, 213. Ἔνιστε τίθεται: μετὰ πρότασιν ὑποθετικ. κυρίας τις πρότασι, ητίς κυρίως ἐπρεπε νὰ ἔνται συντικείμενον πρότασεώς τινος; οἶον τῆς θοθί, τιστε καὶ τῶν ὅμων. Καὶ περὶ Ὁμηροῦ Z, 150. Ξεν. ἀν. 6. 6, 27 «εἰ καὶ οἷς με ἀδικοῦντά τι ἔγενονται, οὕτως ἔπεινον οὐδένας οὔτε ἔκκλισιν» = ὅτι, ὅτι οὕτως ἔπεινον κτλ. π. τ. ἴππ. 8, 2 αεὶ δέ τις διλογεῖν ἡμῖν; οἴεται, ὅτι περὶ τῶν κύτων λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθιν, οὐ διλογία ταῦτα ἔτείν». — Ἔνιστε περιεντίθεται: ἐν τῷ λόγῳ καὶ πρότασι. ὑποθετ. μετὰ τοῦ εἰ σ. παραφλ. γράμ. ἔριστ. ή σ. εὐκτ., ἀρι τοῖς ἐλλείπειν ἡ ἀναγκαῖα ἀπόδοσις. Εὐρ. Τελ. 796 «ἔκτεινε, τύμβου δὲ εἰ κτατεῖται ἐλούλετο, οὐκον ἡγίασεν, ἀλλὰ ἀρδητο πόντιον» = οὐ τὸν ἔρδονευς μεν ἵσως, δὲν θὰ τὸν ἔθυπτεν ὅμως, ὅπερ θὰ ἔκκειν, θὰ γίνεται νὰ τὸν ρυνεῖσθαι. 1206 «οἱ χρυσάς, εἰ βουλοῦτο τὰλκηθῆ λέγειν, ἔκτεινε τὸν ἔμβολον παιδίῳ» = οἱ χρυσάς ἔρδονευσε τ. ἐμ. παῖ, ὅπερ ἐπρεπε νὰ ἔλεγε, ἢν ἔθελες νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθην.¹⁾ — Ἔπειτα, ιδίᾳ μάλιστα συγχρόνη παρα τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν δύο ὑποθετικαὶ προτάσ. ἀντιτίθενται ακλήλαις: διτὸν, εἰ (ιάρ) μέρ.. . εἰ (ιάρ) δέ μή, παρκλείπεται ἡ ἀπόδοσ. τῆς πρώτης ὑποθετ. προτάσ., κακότι περιέγει: ἔννοιαν εὐκόλως νοούμενην, καὶ ὁ λόγος σπεύδει πρὸς τὴν ἐπομένην ἔννοιαν τὴν καὶ σημαντικωτέρην. Καὶ περὶ Ὁμηροῦ A, 135 «ἀλλὰ εἰ μὲν δώσουσι γέρκες (δῆλον, κακῶς; ἔχεις) εἰ καὶ μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κεν κύτως ἔλαυναι». Θουκ. 3. 3 «καὶ ἦν μὲν ξυμβῆται ἡ πειρά (δῆλον, κακῶς; θν ἔχειν) εἰ δέ μή, Μυτιληναῖοις εἰπεῖν.. . τείχη κακεῖται» μ. σ. Queller. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 10. ἀν. 7. 7, 15. ἀπομν. 3. 1, 9 «εἰ.. . εἰ δέ μή μ. σ. Kühn. Κύρ. 7. 5, 54. 8. 7, 24. Ηλ. πολ. 575, δ «ἐὰν μὲν ἔκνοτες ὑπείκωσιν (δῆλον, κακῶς; ἔχεις) ἐὰν δέ μή ἐπιτρέπει ἡ πόλις, . . τὴν πατρίδα . . κολάσεται» Stallb. Πρωτ. 325, δ. «καὶ ἐὰν μὲν ἔκὼν πείθηται (κακῶς; ἔχεις) εἰ δέ μή μή, εὐθύνουσιν.. . ἀπειλαῖς; καὶ πληγαῖς; ²⁾». Ηλήρης; ὅμως ἐν Ηλ. ἴππ. 1. 295, δ «καὶ ἐὰν μὲν εὑρωμεν, κακεῖται ἔχεις εἰ δέ μή, στέρεξω.. . τῇ ἐμῇ τύχῃ». Ή κυρία πρότασ. ἀλλως; δύναται νὰ νοηθῇ καὶ ἐκ τῆς συναρτείσαις τοῦ λό-

1) "Id. Ματθ. II. 526, σημ.—2) "Id. Hermann ad Vig. σ. 833, 308

γου' οίον α., 188 «ξενοι.. πατρώιοι εύχόμεθ' είναι ἐξ ἀρχῆς, εἰπερ τε γέροντ' εἰρηκινό = καὶ τοῦτο γέρων φύσει, εἰπερ τε αὐτὸνειρηκι.

4. Μερικὴ τις παράλειψις τῆς προτάσεως (τοῦ ἡγουμένου) συμβάνειεντῇ δύμῳ. φράσ. εἰ δ' ἄγε, δῆλ. εἰ βούλει, ἄγε. Πλ. α., 524 «εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῆ κατανέσσομαι». Ζ. 376. Π. 667. Ρ. 685. Μετὰ τὸ ἡγαύμενον ὑποθετ. λόγου. δ., 832 «εἰ μὲν δὴ θεός ἔστι θεοῖς τε ἔχλινες αὐδῆς, εἰ δ' ἄγε μοι.. κατάλεξον». Χ. 381. Τίθεται δὲ τό, εἰ δὲ ἂν εἰ δ' ἄγε καὶ ὡς ἀντίθεσις, ὅτε πρέπει τις νὰ νοήσῃ φῆμα ἐκ τῆς συναρρέειας τοῦ λόγου. Α. 302. 1, 46 «ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομάωντες Ἀχαιοί, εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν εἰ δὲ καὶ αὐτοί (δῆλ. οὐ μενέουσι), φευγόντων σὺν νησὶ φίλην εἰς πατρίδα γατῖν». 1)

5. Αἱ μάλιστα μέρ., εἰ δέ, ἂν καὶ ἕαρ δέ, ἂν συγνότερον εἰ δὲ μὴ ἀντιτίθενται ἀλλήλαις πολλάκις = πρὸ πάντων μέν, πρὸ π. μάλιστα ἀν δὲ τούναντίον, ἀν ἀλλως, ἀλλως δέ, πλήν, τούλαχιστον, ὅμως. Ιδ. §. 497. 5. Σοφ. Τρ. 799 «μάλιστα μέρ με θὲς ἐνταῦθο», ὅπου με μή τις δύεται βροτῶν εἰ δ' οἴκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα». Φιλ. 617. Ἀντ. 327 «ἄλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα» ἕαρ δὲ κτλ. = ἀλλὰ εὐχῆς ἔργον πρὸ πάντων θὰ ἥτο, ἀν ἥθελεν εὔρεθη, ἀλλ' εἴθε πρὸ πάντων νὰ ἥθελεν εὔρεθη. ἀλλως. Ηλ. πολ. 378, a «τὰ τοῦ Κρόνου ἔργα.. μάλιστα μὲν σιγαστοι, εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἡν λέγειν, δι' ἀπορρήτων ἀκούειν ὡς δλιγίστους». Ξεν. ἀν. 7. 7, 19 «ἐκέλευε δὲ μάλιστα μέρ αὐτῷ τῷ Λάχωνε ἐλθεῖν παρὰ Σεύθην περὶ τοῦ μισθοῦ... εἰ δὲ μή, Ξενοφῶντα σὺν αὐτῷ πέμψειν». Ελλ. 1. 4, 4 «ἐδούλοντο μὲν μάλιστα παρὰ βασιλέας ἀναβῆναι, εἰ δὲ μή, οἴκαδε ἀπελθεῖν». π. τ. ἱππ. 6, 14. "Ιππαρχ. 5, 6. "Ομοιον τὸ μάλιστα μέρ., ἐπειτα δὲ Σοφ. Φ. 1285. Κύρ. 648. Θουκ. 6. 16, 5. Ἐνίστε δὲ τίθεται καὶ μόνον τὸ μάλιστα παραλειπομένης τῆς ἀντιθέσ. Ιδ. Σοφ. Οἰδ. τ. 926. 1466.

6. Τὸ εἰ δὲ ἀντὶ εἰ δέ μή, καὶ τὸ εἰ δὲ μὴ ἀντὶ τοῦ εἰ δέ. "Οτινὲς ἀντιτίθωνται ἀλλήλαις δύο ὑποθετικ. προτάσ., τίθεται τὸ εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰ δέ μή, ὅπου διὰ τοῦ ἀντιτίθετικ. κώλου αἱρεται πλέον τὸ πρῶτον αὐτὸ καθ' ἔσυτό. Πλ. συμπ. 212, c «τοῦτον τὸν λόγον εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς; Ἐρωτας νόμισον εἰρῆσθαι» εἰ δέ (= εἰ δέ μή, ἀλλως καὶ δέν), ὅτι καὶ ὅπῃ, χάριεις ὁνομάζων, τοῦτο δνόμιζε» μ. σ. Stallb. Πρωτ. 348, a «ἕαρ μὲν βούλη ἔτι ἐρωτᾶν, ἔτοιμός εἰμι σοι παρέχειν (δῆλ. ἐμέ) ἀποκρινόμενος» ἕαρ δὲ βούλη, σὺ ἐμοὶ πάρεσχε». Ιδ. Stallb. εἰς Ἀλκ. 1. 114, b. πολ. 432. a. Φιλ. 16, d. Οὕτω καὶ εἰ.. εἰ δ' οὖν Σοφ. Ἀντ. 722. Εὐρ. Ιππ. 508. Τούναντίον δὲ τίθεται μετὰ πρό-

1) "Id. Nitzsch εἰς Ὁδοσ. I, 270. σ. 48 x. IX, 37. σ. 13 ἵναντίον τῆς ξηγήσεως τοῦ Voss.

ταῖς ἀργητικήρ τὸ εἰ δὲ μὴ ἀντὶ τοῦ εἰ δέ, ἐπειδὴ δ τύπος οὗτος κατέστη πάντη γενικὸς πρὸς ἄρσιν τῆς προηγουμένην προτάσσει. ^{1δ.} Ήρδ. 6, 56. Θουκ. 2. 5. Πλ. ¹Ιππ. 1. 285, ε «Λακεδαιμόνιοι οὐ χάριουσιν, ἵν τις αὐτοῖς ἀπὸ Σόλωνος τοὺς ἀρχοντας τοὺς ἡμετέρους καταλέγῃ· εἰ δὲ μὴ (= ἔλλως, ἐν ἐννυνίᾳ περιπτώσει), πρόγματ' ἵν εἰχεις μανθάνων» μ. σ. Hndrf. et Stallb. πολ. 521, b, Κρίτ. 53, ε. Ξεν. Κύρ. 3. 1. 35 «πρὸς τῶν θεῶν, μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μὴ (= ἔλλως), οὐ θαρροῦντά με ἔξεις». ἀν. 4. 3. 6. 7. 1, 8 «μὴ ποιήσῃς ταῦτα· εἰ δὲ μή, ... αἰτίαν ἔξεις». ἀν. 6. 2. 30.οικ. 3, 12 μετὰ ἐρωτηματικ. πρότασ. μετὰ σημασ. ἀρνητικῆς.

7. Τὸ εἰ μή, ἦ, εἰ μὴ ἄρα σ. δριστικῇ τίθεται πολλάκις εἰρωνικῶς = nisi forte: ἔκτὸς ἔν, ἔκτὸς βέβαια, ἔλλως βέβαια, ἔλλ' ἶσως, καθότι λέγεται τι, ὅπερ δὲν δύναται νὰ συμβῇ. Δημ. 18, 51 «οὔτε Φιλίππου ζένον, οὔτ' Ἀλεξάνδρου φίλον εἴποιμ' ἂν ἐγώ σε, οὐχ οὕτω μακίνομαι, εἰ μὴ καὶ τοὺς θεριστάς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας φίλους καὶ ζένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 8 «πῶς ἀν οὖν ὁ τοιοῦτος ἀνήρ δικριθείροις τοὺς νέους; εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια δικριθορά ἐστι». Πλ. ἀπολ. 17, b. Παρὰ Πλάτωνι συγχρὰ εἰς τὰς απαντήσεις. Πλ. πολ. 430, ε «ἄλλα μέν τοι, ἢν δ' ἐγώ, βούλομαι γε, εἰ μὴ ἀδικῶ». 608, ε «σὺ δὲ τοῦτ' ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφην», μ. σ. Stallb. Ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ ἀπαντᾷ καὶ τὸ πλήρη μετ' εἰρωνείας. Δημ. 18, 159 «θν ὄπως ποτὲ οὖν εὐθύς ιδόντες ἀπεστράφητε, θευμάχω, πλὴν πολὺ τι σκότος, ὡς ἔστιν, ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας».

8. «Ταν τὸ εἰ μὴ σημαίνη ἀκτός, πλήν, προστίθεται ἐνίστε καὶ ἐν δεύτερον εἰ, δι'οὐδ' ἡ ἔξιρεσις καθίσταται ἀσφιστοτέρα, προστιθεμένης καὶ ἔτερας ὑποθίσεως, καὶ λοιπόν εἰ μὴ εἰ = ἔκτὸς ἂν πως, nisi si, καθότι παρελείφθη τὸ ἥμηκ τοῦ εἰ μή. Θουκ. 1, 17 αὲπράγμητε ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον, εἰ μὴ εἰ τι πρὸς περιοίκους τοὺς αὐτῶν ἔκάστοις». Πλ. Γοργ. 480, b «οὐ χρήσιμος οὐδὲν ἡ ἥτοιρικὴ ἡμῖν, ὁ Πῶλε, εἰ μὴ εἰ τις ὑπολάζθοι κτλ.» μ. σ. Stallb. πολ. 581, d Scheider. συμπ. 250, ε. Ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ τίθεται καὶ τὸ πλήρη εἰ ἡ πλήρη εἰμή καὶ μάλιστα μετὰ τῆς ἔστις δικριθορᾶς. «Si dicimus πλήρη εἰ, continet τὸ πλήρη conditionem exceptam nec indiget τοῦ μή; sin πλὴν εἰ μή, in ipsa conditione negativa comprehenditur»¹)= ταν λέγωμεν πλήρη εἰ τὸ πλήρη περιέχει ὑποθετικὴν ἔξιρεσιν (ἀρητοῖν) καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ μή, δταν δὲ πλήρη εἰ μή τὸ πλήρη περιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ τῇ ἀρνητικῇ ὑποθέσ. Πλ. πολ. 366, ε «πλήρη εἰ τις . . , οὐδεὶς κτλ.ν πολιτικ. 286, d «πρὸς τὴν ἡδονὴν μῆκους.. οὐδὲν προσδεησόμεθα, πλὴρ εἰ μή πάρεργόν τι» μ. σ. Stallb. Λουκ. θεῶν

1) 'Ο Hoogeveen Doctr. Partic. Gr. Epit. σ. 532.

πρόσ. 24, 2 «τὸ δέ, ὃ βέλτιστε, οὐχ ὅρῳ δ., τι ἀπολαύεις κάτοι, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φήσῃ κατλ.» Τὸ ἔξαρίστου δηλοῦν τοῦτο εἰ μὴ τιθεται συγχάκι καὶ μετὰ τό, τι (=τί ἄλλο). . . καθὼς καὶ μετὰ τὸ οὐδεὶς ἀλλος. Υμν. Δῆμοτρ. 78 «οὐδέ τις ἀλλος καῖτος ἀλυκάτοστος, εἰ μὴ νεφεληγερέτας Ζεύς». Ἀριστρ. ἵππ. 1106 «μηδὲν ἄλλο, εἰ μὴ ὄσθισσ». Ξεν. οἰκ. 9, 1 «τὸ δέ, εἰ μὴ ὑποσχυνεῖτο γε ἐπιμελήσσεσθαι». Κύρ. 1, 4, 13 1). Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔξαρίστου δηλοῦν τοῦτο εἰ μὴ κατήντησε τρόπον τινας ἐπέργημα = πλὴν, ἐκτὸς ἡν, ἀπαντῷ τὸ εἰ μὴ καὶ μετὰ μετοχῶν, εἰ καὶ σπορεδίκως, ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μὴ (§§. 515, 486, 3). Εὔρ. Μ. 369 «δοκεῖς γάρ οὐ με τόνδε θωπεύσαι ποτε, εἰ μὴ τι κερδαλεουσαρ ἢ τεχναμένην» ρ. σ. Emsley. Οὕτω καὶ ἔαρ μὴ ἐν τινι νόμῳ περα Δημ. 24, 45 «μηδὲ περὶ τῶν ἀτέμων . . . , ἔαρ μὴ γύγησαμένων Ἀθηναίων κατλ.» Ἀθήν. 12, 521, b «ἄλλος ἦν νόμος τὸν ἄνδρα μὴ κακλωπίζειν . . . , ίαρ μὴ ἀμολογῆται μοιχεύειν ἢ κιναΐδος; εἶναι, καὶ τὴν ἐλευθέρειν μὴ ἐκπορεύεσθαι ἄλιον δεδυκότος, ἔαρ μὴ μοιχευθησομένην». Δὲν ἀνάκουοτιν δύναται ἐνταῦθις χωρίς, ἐν οἷς ἐλ τῶν προηγούμενών πρέπει νῦν νοοῦσῃ ἐδημα παρεμφατικόντων Θουκ. 5, 47, 5 «ὅπλα δὲ μὴ ἔστιν ἔχοντες διέναι . . . ἦν μὴ (δῆ). διέναι) ἀκρισμένων τῶν πόλεων ἀπασθῶν τὴν δίσοδον εἶναι» ρ. σ. Popp. ἐν ἔκδ. Γοτίγγ.

Σημ. Περὶ τῶν ἐλλειπτικῶν εἰτε (τι) εἴποθεν εἴποθεν, τ. 2. §. 599, 2.

9. Ἐνίστε προστίθεται εἰς τὴν πρότασιν (τὸ ἡγούμεν.) καὶ ἐτέρα πρότασ. (ἡγούμεν.) πρὸς ἐπεξῆγοτιν ἢ ἀκριβέστερ. διορισμ. τῆς πρώτης. Ξεν. Ἀγ. 2, 7 «εἰ γάρ ταῦτα λέγοιμι, Ἀγυσίλαον τὸν τὸν μοι δοκῶν ἔρροντας ἀποράλινεν καὶ ἐμχυτὸν μωρόν, εἰ ἐπαιρούσῃ τὸν περὶ τῶν μεγίστων εἰκῆ κινδυνεύοντα», τὸ ἀτ δῆλ. θά ἐπήργουν ἀκριβέστ. προσδ. τοῦ προπογούμ. Ηλ. Φαίδ. 67, ε «εἰ γάρ δικιεῖνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι, κύτην δὲ καθ' αὐτὴν ἐπιμυροῦσι τὸν ψυχὴν ἔχειν, τούτου δὲ γιγνομένου εἰ γενοίτο καὶ ἀγαρακτοῖς, οὐ πολλὰ ἢν ἀλογίσα εἴη, εἰ μὴ δέσμεοι ἔκεισε τοιεν» 11. σ. Hdrf u. Stallb. Οὕτω πολλάκις καὶ ἐν τῇ Λατιν. 2). Διακριτέα δύναται τούτου ἡ περίπτωσις, καθ' ἓν ἢ δευτέρας πρότασις (τὸ ἡγούμεν.) ἀποτελεῖ τὴν πρότασιν (τὸ ἡγούμεν.) τῆς πρώτης, Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 36 «μηδὲν, ἢν τι ὄντα μει, ἢν πωλῆτη νεώτερος . . . ἔρωματι, δύποσσον πωλεῖται» ἡτοι ἔν, ἢν πωλῆτη τι νεώτερος . . . ὄντα μει. σ. Kühn. 2, 3, 9 «θαυμαστά γε λέγεις, εἰ κύνα μέν, εἰ σοι ἔν ἐπὶ προβάτους ἐπιτήδειοι; . . . ἐπειρῶ εῦ ποιήσας πραῦνεν». ἀν. 3, 2, 31 μ. σ. Kühn. Δημ. 18, 176 «εἰ μὲν τοίνυν προαιρησθεῖται ἡμέντις ἐν τῷ παρόντι, εἴ τι δύσκολον πέπρακται πρός ἡμές,

1) "B. G. T. A. Krüger Comment de ἐλλ." ἡ etc. Brunsvig. 1831. σ. 50.—2) "B. Heindorf εἰς Cic. N. D. 1, 10. Otto ad Fin. 1, 3,7. Kühner εἰς Cic. Tusc. V, 2, 24.

τοῦτο μεμνῆσθαι..., πρῶτον μέν, ἀλλὰ εὑζωτο Φίλιππος, ποιήσομεν, εἰτα κατλ., ἡ καθ' ἣν ἡ δευτέρα πρότασ. ἀποτελεῖ τὴν πρότασ. τῆς ἀποδόσεως¹⁾ οἶον Πλ. Ἰππ. 1. 289, c. d «εἰ δέ σε ἡρόμην ἔξι ἀρχῆς, τί ἐστι καλὸν τε καὶ αἰσχρόν, εἴ μοι ἀπερ νῦν ἀπεκρίνω, ἢρ' οὐκ ἂν ὅρθις ἀπεκέκρισο;»—εἰ δέ σε ἡρόμην., ἢρ', εἴ μοι.. ἀπεκρίνω, οὐκ ἂν ὅρθις ἀπεκέκρισο; ίδ. Εὐθύφρ. 10, e. Γοργ. 453, c. μ. σ. Stallb. Θεάτ. 147, a. Πρωτ. 311, b. Αὐτότεροι οἱ τύποι συνημμένοι Πλ. Μέν. 74, b «εἰ τίς σε ἀνέροιτο.., τί ἐστι σχῆμα, εἰ αὐτῷ εἰπεις, διτι στρογγυλότης, εἴ σοι εἰπεν ἀπερ ἐγώ, πότερον σχῆμα ἡ στρογγυλότης ἐστὶν ἢ σχῆμα τι, εἰπεις δήπου ς, διτι σχῆμα τι!»=ἄν σύ, ἂν ἥθελε τίς σε ἔρωτήσῃ, τί εἰνε σχῆμα, τῷ ἀπεκρίνεσσο, στρογγυλότης, θὰ ἀπήντας βεβαιώς, ἄν σὲ ἡρώτα, ως ἐγώ, ἂν σχῆμα ἡ στρογγυλ. ἥνε ἢ σχῆμα τι, διτι εἰνε σχῆμα τι.

§. 578. c) Ἐνδοτικαὶ ἡ ὁμολογητικαὶ ἐπιρρημ. προτάσεις.

1. Αἱ ἐνδοτικαὶ ἐπιρρημ. προτάσ. δηλοῦσι ἔνδοσιν ἦτοι ὁμολογιαρ, καὶ ἐκφέρονται διὰ τῆς εἰς τοὺς ὑποθετικ. συνδέσμ. προσθήκης τοῦ ἐπιρρήμ. καὶ = προσέτι. Σύνταξις δ' αὐτῶν εἰνε, οἷς καὶ ἡ τῶν ὑποθετικ. μετὰ εἰ ἢ ἐάρ προτάσ. Η κυρία πρότασ. ἔχει τότε σημασ. ἐρατιωματική, ἦτις συχνάκις ἐκφέρεται διὰ διὰ τοῦ ἐναντιωματικ. δῦμως.

2. 'Ο καὶ ἡ ἐπιτάσσεται τῶν εἰ ἢ ἐάρ· οἶον εἰ καὶ, ἐάρ καὶ, ἡ προτάσσεται, καὶ εἰ, καὶ ἐάρ. 'Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὁ καὶ σημαίν. πρὸς τούτους, προσέτι, καὶ ἀναφέρεται οὐ μόνον εἰς τὸν εἰ ἢ ἐάρ, ἀλλὰ καὶ εἰς δῆλην τὴν ἐνδοτικ. πρότασ., διὸ τὸ εἰ (ἐάρ) καὶ =ἄν (ἐάν) προσέτι, πρὸς τούτους, ἀν καὶ ὁμολογεῖται δὲ διτι συμβαίνει ἡ συνέθη ἢ θὰ συμβῇ ἡ ὑπόθεσις· οἶον εἰ καὶ θητός εἰμι =ἄν καὶ εἴμαι προσέτι θητός. 'Ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ περιπτώσει ὁ καὶ σημαίνει ἐπίτασιν=μάλιστα, καὶ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν ὑπόθεσιν· διὸ τὸ καὶ εἰ, καὶ ἐάρ· ἡ συνηθ. καὶ δηλοτ καὶ μάλιστα, δὲν ἐλπίζει δέ τις τότε, διτι ἡ ὑπόθεσ. θὰ συμβῇ ἡ συνέθη ἡ συμβαίνει· διὸ καὶ εἰ ἀθάρατος ἥτις = καὶ ἀν ἥμην ἀθάνατος, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν· διτι ἥμην ἀθάνατ. 1). "Οταν δέ ἡ ἐνδοτικὴ πρότασ. ἥνε ἀγρητική, τότε ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσ. τίθεται τὸ μή· οἶον εἰ (ἐάρ) καὶ μή, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ οὐδ' (μηδ') εἰ, (έάρ), λατιν. ne si.. quidem· δύναται προσέτι νὰ κατται τό, οὐδ' (μηδ') εἰ (ἐάρ), καὶ πρὸ ἡ καὶ μετὰ κυρίαν πρότασ. ἀρνητικ. [Περὶ τοῦ παρ' Οὐρ. οὐδ' εἰ, διτις χρῆσιν ποιεῖται τούτου μόνον ἐν συντάξει μετὰ κυρίας ἀρνητικ. προτάσ., παρατηρεῖ δὲ Σπίτσνερος εἰς γ. 101, διτις κυρίας προτάσ. καθ' ὅρι-

1) 18. Hartung Gr. Part. I. σ. 139. Hermann ad Vig σ. 832, 307. Schmasfeld Synt des Griech Verbs. §. 99.

στικ. μὲν ἡγουμένης συντάσσεται τοῦτο ἢ μεθ' ὄριστικ. (Ε, 645. δ, 293. ε, 80], ἢ κατέεντικ. (Β, 489. I, 389. ζ, 56), εὐκτικ. δὲ τῆς κυρ. προτάσσ. ἡγουμένης ἢ ἐπομέν. συντάσσεται πάντοτε μετ' εὐκτικ. (Θ, 22. Ρ, 399. γ, 115. 228. δ, 224. μ, 78. - I, 379. 385. χ, 61). Μετὰ μέλλοντα δὲ ἀπαντῷ καὶ οὐδὲ ἦν Α, 90, οὐδὲ εἴ κεν ξ, 140). - α) Σοφ. Οἰδ. τ. 302 «πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς; δὲ ὅμως, οὕτως ξύνεταιν = quam quam caecus es, vides tamen, quo in malo versetur civitas, ἐν καὶ δὲν βλέπεις ἐν αὐτῷ δυστυχίᾳ περιέπεσεν ἢ πόλις κτλ. Πλ. σοφ. 230, d «καὶ τὸν ἀνέλεγκτον αὖ νομιστέον, ἀρ καὶ τυγχάνῃ ἔκοπτεν διάργας ὅν, .. κισσόν τε γεγονέντι». Δημ. 16, 24 «τὰ μὲν δίκαια πάντες. ἐάρ καὶ μὴ βούλωνται, .. αἰσχύνονται μὴ πράττειν». - b) Υ, 371 «τῷ δὲ ἐγώ ἀντίος εἴμι, καὶ εἰ πυρὶ γείχες ἔσκεν». ν, 292 «ερδαλεος κ' εἰν.. ., δεὶς περέλιοι: ἐν πάντεσσι δύλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν». Θ, 478 «σέθεν δὲ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίκω χωριμένης, οὐδὲ εἴ κε τὴν εἰσαγαγόντην γάιν». 482, «οὐδὲ ἦν ἡρὶ χρίκης ἀλωμένη, οὐ σεῦ ἔγωγε συζημένης ἀλέγω». Αἰσχυλ. γονρ. 296 «κε μὴ πέποιθε, τοῦρον ἔστι ἐργαστεον» = κητὰν δὲν πιστεύω, etiam si non fido. Σοφ. Οἰδ. κ. 509 «τοῖς τεκοῦσι γάρ οὐδὲ εἰ πονῇ τις, δεὶς πόνου μηδέμην ἔχειν» = διότι οὐδὲ καὶ θν κόπους καὶ δυστυχίας ὑπορέρη τις ὑπέρ τῶν γονέων αὐτοῦ κτλ. Πλ. Μενέζ. 248, d «(ἡ πόλις) καὶ ἐάρ μὴ ήμετες παρακελευώμεθι, ικανῶς ἐπιμελήσεται». Ισοκρ. 4, 28 «καὶ γάρ εἰ μυδώδης δὲ λόγος γέγονεν, ὅμως αὐτῷ καὶ νῦν ἕρθην προσήκει», Ψευδ. Ισοκρ. 21, 11 «φέτε Νικίν; μέν, εἰ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον εῖθιστο συκορχτεῖν, τότε ἂν ἐπαίστατο, Εὐθύνους δέ, καὶ εἰ μηδὲ πώποτε διενόθη ἀδικεῖν, τότε ἂν ἐπήρθη».

Σημ. 1. 'Ενιοτε ὁ καὶ τοῦ εἰ καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸν εἰ, ἀλλὰ εἰς τὴν πλησιεστάτην μετ' αὐτῷ λέξ. ή, ὅπερ καὶ τὸ συγχότερ., εἰς ἐπομένην τινὰ αὐτῷ λέξ. 1). Η, 623 εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμιτε. Σοφ. Τρ. 71. Αντ. 90. ΑΓ. 1127. Οἰδ. τ. 305. Εὑρ. Ἀνδρ. 1079 «ἄκουσον, εἰ καὶ σοις φίλοις ἀμυνάσειν γερήτης, τὸ πραγμάτην». Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 12 μ. σ. Kühn. Ψ. 832 «εἰ οἱ καὶ μάλιστα πολλὸν ἀπόροθι πίονες ἀγροί». λ. 356 «εἰ με καὶ εἰς ζηνιαυτὸν ἀνώγοις» αὐτόθι μίμεναι. σ. 376. 'Ησθ. ἔρ. 321. 244. Προσέτι δὲ ἐν τῇ συντάξῃ καὶ εἰς (κεῖ), καὶ ἐλαν (χάν) δὲ καὶ δύναται νῦν ἡνδρόμοος = καὶ. Σοφ. Αντ. 229 «καὶ τάδε εἰσεται Κρέων» = καὶ ἂν. Οἰδ. κ. 456 «καὶ Κρέοντα περιπόντων.., καὶ τις ἄλλος» = καὶ Κρέοντα .. καὶ τίνα ἄλλον, ετ.. . ετ. Αντι. τοῦ εἰ καὶ μὴ ἀπαντῷ ἐνιοτε εἰ μὴ καὶ. Θουκ. 2, 11 «εἰ μὴ καὶ νῦν ὠρμηνται» μ. σ. Pop. 6, 60 «εἰ μὴ καὶ δέδραχνε». Schneider εἰς Πλ. πολ. 365, b. 'Ενιοτε εὐρίσκει τις εἰ καὶ, ἵνῳ ἀνέμενε καὶ εἰ. Ισατ. 5, 25 «οὐτοὶ δέ, ἐ μὲν αὐτοῖς συμφέρει .., κύρια φασιν εἶναι, εἰ καὶ μὴ γέγραπται, ἀ δὲ οὐ συμφέρει, οὐ κύρια, εἰ μὴ γέγραπται». 'Ἐν τῇ

1) Spitzner Excurs. XXIII εἰς Ιλ. c XI. Schmalfeld ἐν τῇ βῆθη. συγγρ.—

ποιήσει, ἐν ᾧ ἔχει ἐπιρρόην καὶ τὸ μέτρον, ἡ ἐναλλαγὴ αὗτη εἶναι συχνότερα. "Id. N. 316 «καὶ εἰ μάλα χρητερός; ἐστιν» καὶ E, 410 «εἰ καὶ μάλα χρητερός; ἐστιν», ἐνταῦθα δῆμος ὁ καὶ ἀνήκει εἰς τὸ μάλιστα, ὡς καὶ ν, 6. 1). - Περὶ τοῦ κάνω εἰ id. §. 398, σημ. 4.

Σημ. 2. Συγχάνεις κείται ὁ εἰ καὶ μόνος μετὰ σημασ. ἐνδοτικοῦ. Ξεν. π. τ. ἵππ. 1. 17 «εἰ δὲ τινες αἰδανόμενοι μεταβάλλουσι (mutantur), ὅμως οὕτω θρησκευτες δοκιμάζομεν» (δηλ. ἐν, ὅπερ νοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρων). Οὗτως καὶ ἐάν τε.. ἐάν τε Πλ. συμπ. 215, c. Προσέτι δὲ καὶ εὐπερ (ἀν καὶ ἀχρόη, ἀν καὶ προστί) ιδίᾳ, διτον ἡ ἀπόδοσις ἡνε ἀρνητικ. K, 225 «μούνος δ' εἰ περ τε νοήσῃ, ἀλλὰ τε οἱ βράτσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις». Λ, 116 «ἡ δ', εὐπερ τε τύχης μάλιστα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν χραιστεῖν». M, 223 «Ἄντις ἡμετερος, εὐπερ τε πύλας καὶ τεγχος Ἀχαιῶν βηδύμεθα (ὑποταξτ.) σφέντι μεγίλω, εἴσωται δ' Ἀγαστοί, οὐδὲν κάρην περὶ ναῦσιν ἐλευσόμεθα» α., 107 «οὐδέποτε τις ἡμεν θαλπωρή, εὐπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων φησιν ἐλεύσεσθαι». Ἐν τῷ εὐπερ καὶ δὲ καὶ ἀνήκει εἰς ἄλλην λέξιν. I, 35 «ώς οὐδὲν γλυκίου τῆς πατρίδος οὐδὲ τοκήνων γίγνεται, εἰ περ καὶ τις ἀπόρροθι πίνων οίκον.. ναύειν», μ. σ. Nitzsch.

Σημ. 3. Συγχάνετον δὲ πολὺ ἐκφέρονται: κί διολογητικ. προτάσ. ἐν τούπῳ τοντετμημένῳ διὰ μετοχῆς καὶ ἡ μόνης ἡ ἐν συνδέσ. μετὰ τῶν καὶ, καίπερ κ.τ.λ. (§. 486, 4). - Ο καίπερ ὡς σύνδεσμ., quamquam, ἔνευ ἀποδέσ. τιμέμενος, ἀποντική ποροδικών, Πλ. συμπ. 219, c (Σωκράτης) κατεγέλλεται τῇ ἑμί; ὥρας καὶ οὔρους, καίπερ ἱκετεύει γε ὅμηρον τε εἰναῖς. Περὶ τοῦ ἐπει: = καίπερ. quamquam id. §. 569, σημ. 1.

§. 579. D. Ἐπιρρημ. προτάσ. τοῦ εἰδούς καὶ τρόπου ἥτοι τῆς παρομοιώσεως.

Ἐπιρρημ. προτάσ. τοῦ εἰδούς καὶ τρόπου εἶναι ἔκεινα: κί δευτερέουσα. προτάσ. καίτινες δηλοῦσι τὸ εἶδος καὶ τὸν τρόπον, πῶς δηλ. συγχετίζεται ἡ κατηγορικὴ τῆς κυρίας προτάσ. ἔννοια (τὸ κατηγορικ. δῆμος) πρὸς τὴν κατηγορικ. τῆς δευτερευούστης (τὸ κατηγορ. δῆμος) ὡς πρὸς τὸ ποιόν ἡ τὴν ἰδιότητα, ὡς πρὸς τὸ ποσόν ἡ τὴν ἐπέκτασιν, τὴν ἐσωτερικὴν δηλ. ἐπεκταίρει, τὸν βαθμὸν ἡ τὸ μέτρον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σχέσις αὗτη ἐκφέρεται διὰ παραβολῆς, παρομοιώσεως, δύνανται: κί προτάσεις κύρται νὰ κληθῶσι καὶ προτάσ. δημοιωματικαῖ. Σύνδεσμοι δέ, δι' ὧν συνδέονται: κί δευτερεύουσα. κύρται προτάσ. μετὰ τῆς κυρίας, εἶναι οἱ ὅμοιωματικοὶ οἰον ὡς, ὥσπερ. κ.τ.λ., οὖσαι, οὐσιοί = quanto. Εἰς τὰ ἀνταρροφικὰ ταῦτα ἀντιστοιχοῦσιν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ὡς ἀνταποδοτικὰ τὰ εἴτε δηντῶς ἐκπεριφρασμένα εἴτε νοούμενα δεικτικά οἰον οὕτως, τυσσότων, τοσούτων, ὡς, οὕτω λέγει, ὡς γροτεῖ· «τὸ καλῶς ἐργάζεσθαι: ἢ κακῶς ἐπιμελεῖσθαι.. τοσοῦτον δικρέσει, οὖση ἢ ὅλως ἐργάζεσθαι: ἢ ὅλως ἔργον εἰναι». Ξεν. σίκ. 20, 20 = κατὰ τοσοῦτον.. καθέστων.

1) Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο διέξωθικώτατα ἐπραγματεύθη ሆ Spitzner ἐν τῷ γλωρίῳ τούτῳ σ. XII.

Σημ. Ἰδίωμα τῇς Ἐλλήν. ως καὶ τῇς Αστιν. γλώσσα. εἰνε, δῖτι ἡ δευτερεύουσα πρότασ. ἐποδιδούμενη εἰς δεικτικὴν κατὰ τόπ. ἐπιθετικ.· οἶον τοιοῦτος, το σοῦτος δὲν εἰσηγεῖται, ως ἔντις τῶν νεωτέρ. γλώσσα.· οἴον τῇ Γερμαν. διὰ συνδέσμων ἐπισηματικ., ἀλλὰ διὰ τῶν ἐπιθετικῶν ἀναφορικῶν· οἴον οἷος, δισος, καὶ οὕτω λαρνίνει τὸν τύπον προτάσ. ἐπιθετικ.· οἴον ἔνθρωπος τοιοῦτος, οἷος· ἔνθρωπος τοσοῦτος δύος. 'Ο συνδετικὸς οὗτος τρόπος φαίνεται προσελθὼν ἐκ τῆς τῷς Ἐλληνι ἴδιᾳ τάσεως τοῦ νὰ ἀφομοιοῖ τὸν τύπον τῆς δευτερεύουσα. πρὸς τὸν τῇς λέξεως, εἰς ἥν σύντος ἀναφέρεται. "Id. §. 585, 5.

§. 580. I. Ὁμοιωματικαὶ ἐπιρρηματ. προτάσ. τῆς ποιότητος ἢ ἴδιότητος.

1. Αἱ ὁμοιωματικαὶ ἐπιρρηματ. προτάτ. τῆς ἴδιότητος εἰσηγοῦνται διὰ τῶν ἀναφορικ. συνδέσμων. οἴον ὡς, ὀστερ, ὄπως, ὥστε ἐπικ. ποιητ. καὶ παρ' Ἡρδ., ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ σποραδικῶς, παρὰ τοὺς μτγν. δύμως συχνὰ (ιδ. λεξ. Πλαστοῦ. IV. σ. 2638 καὶ Σχελλ. ἐν τοῖς ἔρθρ. ὡς, ὀσπερ κτλ.), ἀτε ποιητ. (οὕπω δύμως παρ' Ὄμρ. κ. Ἡρδ.) καὶ παρ' Ἡρδ., γῆτε¹) ἐπικ., εἰτε μόνον ἐν Γ., 10 κ. T. 386²), συχνὸν δύμως παρὰ τῷ Κοίντῳ Σμυρναῖῳ, εἰς τὰ ὄποικα ἀντιστοιχοῦσιν ὡς ἀνταποδοτικὰ τὰ ἐν τῇ κυρική προτάσ. εἴτε ὄντως ἐκπερφρασμένα εἴτε νοούμενα δεικτικά· οἴον τὰ οὐτως, ὁδε, ὡς ἐπικ., σπαν. ἐν τῷ πεζῷ §. 179, σημ. 5, τῶς ἐπικ. ποιητ. §. 179, σημ. 2, τοιως ἀργότερον ἐπικ., αὐτως καὶ ὀσαέτως ἐπικ., ζτινα συνήθω; λαμβάνουσι τὴν πρώτην θέσιν τῆς προτάσ., οὐδὲν ἤτοι ἐνίστε καὶ μετ' ἄλλας λέξ. π. χ. Πλ. Φειδρ. 230, δ «ἄσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἢ τινα καρπὸν προσείνοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὐτω προτείνωι, ἐν βιβλίοις τὴν Ἀττικὴν φίνεις περιάζειν», μ. σ. Stallb.

2. Ἡ χρῆσις τῶν ἐγκλίσ. ἐν ταῖς ἐπιρρηματ. ταύταις προτάσ. συμφωνεῖ πάντως πρὸς τὴν ἐν ταῖς ἐπιθετικ. προτάσ. (§. 558) Δ, 37 «ἔρξον, διπως ἐθέλειει» = πρᾶξ., διπως θέλειει. B, 139 «ἄλλ' ἀγεθ, ὡς οὐ ἐγών εξτω, πειθώμενα πάντες, φεύγωμεν . . . ἐς πατρίδα γατῖνα» = ὡς ἐγώ ἐλπίζω νὰ εἴπω, ὡς ἐγώ ἐκ τῶν πειριστά. σεων κρίνων θὰ εἴπω· οὐτω πως I, 26. 704 κτλ. Συγχ. ἢ ὑποταχτ. καὶ εὐκτ. ἐπὶ ἀορίστου πολλάκις γιγρομέρου (§§. 399, 4 κ. 559, f). Υ, 243 «Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, ὅπως κερ ἐθελησιει» = διπως κατὰ τὰς πειριστάσεις θὰ

1) Γό ἡδετοῦ παράγει ὁ Hartung Gr. Partik I. σ. 216 ἀπὸ τοῦ Ινδικ. ωα ἢ wā = sicut = ὀσεί, ἄλλως ὁ Βούτιμαννος λεξιλ. II. σ. 228, γε Πλαστοῦ. λεξ. II. σ. 1300. "Id. Naegelsbach εἰς Ηλ. B, 86 κ. Spitzer εἰς, Ηλ. Excurs. XXVI σ. XLIV.—2) "Id. Spitzer εἰς Γ, 10 ὁ Βούτιμανν. ἐν τῇ βρθ. συγγρ. σ. 229. προτείνει η Ιτ.; η Γετε; "Id. Negelsbach εἰς Ηλ. Γ, 10. ξεδ. III.

Θελήσῃ, δοσκίς θὰ θελήσῃ, περιστάσεως δοθείσης. *z.*, 349 «(Ζεὺς) δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφρηστῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἔκαστῳ». Δημ. 18, 192 «τὸ πέριττον ὡς ἄρ τοι διάμων βουληθῇ, πάντων γίγνεται». Θουκ. 1, 22 «οὐ ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἔκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχου» = ἀλλ' ὡς ἔκατ. τις... συνέχινε νὰ ἔχῃ (§. 560, 4). 4, 4 «ζυνετίθεται, ὡς ἔκαστόν τις ξυμβαιροῖ (=ζυναρμόζοι)». Ξεν. Ἑλλ. 3. 1. 14 «αὐτῆς... ἀσπαζομένης (τὸν Μειδίαν), ὕσπερ ἄρ γυνὴ γκυβέρνον ἀσπάζοιτο» (§. 560, 6). Κύρ. 5. 4, 44 «προτάγουσι μὲν γάρ πάντες οὗτοι ταξάρμενοι, ὡς ἄρ χριστοι εἰσιν μάχεσθι». 7. 5, 58 μ. σ. Born. Πλ. Φαίδρ. 230, b «καὶ ὡς (= καὶ πᾶς πόσον) ἀκμὴν ἔχει τῆς ἀνθης (όἄγνος), ὡς ἄρ εὐαδέστατον παρέχοι τὸν τόπον» μ. σ. Stallb. Ψευδ. Δημ. 13; 4 οὐδὲ πάτως ἄρ τις ὀφελάσαι τοῦτο». Δημ. 40, 45 «ὕσπερ κύτοι οὐκ ἂν ἀκινώσαιτε κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τῶν ὑμετέρων παιδῶν, οὗτοι μηδὲ τούτῳ ἐπιτρέπετε περὶ τοῦ πατρὸς βλασφημεῖν». Ξεν. Ἀν. 1. 4, 14 «χρεῖς (= ἐπίτρεψόν, permitte) τοὺς κατ' ἐμὲ πάντας διαγωνίζεσθαι, ὅπως ἔκαστος κράτιστα δύναιται», ἀνευ τοῦ ἄρ κατὰ τὰ ἐν §. 399, 7. Καὶ τέλος κατὰ τὰ ἐν §§. 392 a, 4 κ. 6 κ. 558, 9: Ἀντιφ. 6, 11 «(τὸν γαρδὸν συνέλεξα.) ὕσπερ ἄρ ἥδιστα καὶ ἐπιτηδειότατα χριστοῖς ἐγίγνετον = ὡς ἡθελε βεβαίως γείνει ἥδι. καὶ ἐπιτ. εἰς ἀμφ. ὡς οὐκ συνέχινε... Ιστι. ἀποσπ. 1, 12. Ἀνδροι. 1. 24 «ὕσπερ οὖν, εἰ ἀληθῆ ἡν ταῦτα, καὶ μοῦ κατηγόρουσαν, ἵμοι ἄρ ἀργίεσθε..., οὗτως ἀξιῶς κτλ.» Δημ. 23, 99 «ὕσπερ γάρ, εἴ τις ἐκείνων ἥλω, σὺ τάδ' οὐκ ἔγραψας (ὅπως δὲν θὰ ἐπρότεινες σὺ τὴν κατηγορ. ταῦτην), οὗτως, θν σὺ νῦν ἀλῶς, ἀλλος οὐ γράψεις».

3. Εν τῇ παρομοιώσει, παραβολῇ σημειωτέα καὶ τάδε ὡς πρὸς τὸν χρέοντος καὶ τὴν ἔργαλισιν. Ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ τίθεται εἰς τὴν παρομοιώσ. ὁ ἐνεστὸς τῆς ὄριστ., περὶ 'Ομρ. δὲ καὶ καθόλου ἐν τῇ ποιῆσι τίθεται πολλάκις καὶ διάριστ. τῆς ὄριστ., παξ' 'Ομρ. πολλάκις καὶ διάτοπα ταχική¹⁾. Διὰ τοῦ ἐνεστ. τ. ὄριστ. παρίσταται τὸ παραβολλόμενον ἡ συγκρινόμενον ἀντικείμενον ἐν τῇ ἐρ τῷ παρότι τάρτυλή φειτοῖς ἐπισκοπήσει. Διὸ γίγνεται χρῆσις αὐτοῦ, ὅταν ἡ παραβολὴ (παρομοιώσις) προσεποίσθη, ἐκ γενικῶς (καθόλου) γνωστῶν πραγμάτων, ἀπεινα παρίστανται ἐνώπιον ἡμῶν ὡς πάντοτε παρόντα, ὡς π. χ. ἐπὶ τῶν συνήθων ἐπιχγγελμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν συνήθων φυσικῶν φυιομένων, ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἴδιωμάτων ἡ συνηθεῖῶν τῶν ἀνθρώπων. καὶ ζώων κ.τ.λ. "Ιδ. Μ, 451. Ρ, 53. Ε, 864. Β, 455. 87. 459. Γ, 3. κ.τ.λ. 'Ο αἱριστ. τῆς ὄριστ. τίθεται, ὅταν ἡ παρομοιώσις περιέχῃ ἀληθειαν στη-

1). Περὶ τῆς παρὶ 'Ομρ. παρομοιώσεως ιδ. Thiersch Gr. §. 346. Hermann opusc. II. σ. 40. Spiessner μὲν Ιλ. Excurs. XXVI. Berger progr. Celle 1837. Stacke progr. Rinteln 1853.

μίζομένην ἐπὶ τῆς πείραις διὸ ἀνήκει εἰς τὸ παχελθόν, ὅπερ γενικώτερα καὶ καθόλου δηλοῦται: διὰ τοῦ ἀσφίστ. τῆς ὁριστ., δι. §. 386, 8. Περὶ τοῦ παραταξιν. ἰδ. §. 386, σημ. 2. Ὁ ἐρεστ. ἡ συγχρότερον δίδιστ. τῆς ὑποταξικ. τίθεται, ὅταν ἡ παρομοίωσις πρεπη̄ νὰ διληθῇ μόνον ὡς δυνάμενόν τι νὰ συμβαίνῃ ἢ συνέβῃ, περιστάσεως δοθείσης, ἰδ. §. 399, 5. Περὶ τῆς σπανίκης χρήσ. τῆς εὐκτικῆς καὶ τῆς λίκεν ἀμφιβόλου χρήσ. τοῦ μέλλοντος τῆς ὄριστ. ἰδ. §. 399, σημ. 2.

Σημ. Ὡ περιστέρω ἐφαρμογὴ παρομοίωσεως παρίσταται πρὸ Ὁμρ. πολλάκις ὑπὸ τὸν τύπον κυρίας προτάξιος. ἀντὶ τοῦ τῆς δευτερευούσας Κ. 185 «ὦ; δὲ κύνες; περὶ μηδὲ δυσωργησασιν . . . πολὺς δὲ ὀρυκταγόδος ἐπ' αἰτῷ ἀνδρῶν τε ἡδὲ κυνῶν (δηλ. ἔστιν), ἀπὸ τέ τοις οὐνος ὀλωλεῖν ὃ; τὸν γῆδυμος οὐνος ἂπὸ βλεφάρους διλώλειν».

§. 581. Παρατηρήσεις.

1. Αἱ ὁμοιωματικὴ προτάξ. παρίστανται πλειστάκις ὑπὸ τύπ. ἐλλειπτικόν, καθότι αἱ ἐν τε τῇ κυρίᾳ καὶ τῇ δευτερ. προτάξ. λέξεις κοιναὶ παρακλείσονται ἐν τῇ δευτερευούσῃ. Β, 144 «κινήθη δὲ ἔγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίου» δῆλ. κινεῖται. Εὐρ. Ἐκ. 1025 χορ. «ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἔντλον πεσῶν λέγειος ἐκπεσῆ, φίλις καρδίας ἀμέρτας βίον» = ὡς τις λέγριος πεσῶν ἐς ἀλίμενον ἔντλον (= θάλασσαν), οὗτοις σὺ λέγριος ἐκπεσῆ (rues), ἀμέρτας βίον φίλις καρδίας; = (quia vitam Polydori privasti caro animo = Polidorum occidisti¹⁾). Ἐν τῇ ἐν §. 399, 5 μνημονευθείσῃ συνήθει: φάστει, ὡς, ὅτε = ὡς ἔν, πρέπει νὰ νοηθῇ μετὰ τὸ ὡς καθολική τις ἔννοια π. χ. ὡς γίγνεται, ὡς συμβάίνει, ὡς ἡ περίστασις είνε, ὅτε ἡ πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκτὸς τούτου καὶ τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάξ. ἔκμα, ὡς τοῦτο συμβαίνει παρὸ Ὁμρ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς. Δ, 462 «ἥριπε, ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρητερῇ θεμίνῃ» = ἔπεσεν ὡς συμβάίνει, ὅτε πίπτει πύργ. Β, 394 «Ἀργεστοὶ δὲ μέγ' ἵαχον, ὡς (δῆλ. γίγνεται) ὅτε κῦμα ἀπῆ ἐφ' ὑψηλῇ (δῆλ. ἵαχει), ὅτε κινήσῃ Νότος». Σ, 219. ε, 281 «εἰπάτο δέ, ὡς ὅτε ἦν δὲν ἐν ἡεροειδέι πόντῳ» (δῆλ. εἰδεῖται) = τὰ ὅρη τῆς χώρας τῶν Φιάζων ἐφάνεντο κύτῳ ὡς συμβάίνει, ὅτε ρχίνεται ἀσπίς. μ. σ. Nitzsch. Ηινδ. Ολ. 6, 2 «κίονες, ὡς ὅτε θητὸν μέγαχον (δῆλ. πάγνυμεν), πάζουμεν». Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμρ. ποιητ. πρέπει ἐνίστε νὰ νοηθῇ καὶ δευτερεύων τις προσδιορισμός²⁾. Ηινδ. Ν. 9, 13. «Ἐριφύλαν, ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν (δῆλ. δίδωσι τις), δόντες Οικλειδα, γυναῖκα, . . Δα-

1) Ἀλλως ἐξηγεῖ τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Pflugk καὶ ἄλλοι: ἐκδόται: 18 Mehlhorn ἐν τῷ ἡθ. προγράμμ. Glögauer s. 12.—2) Hermann s.; Vig. s. 919.

ναῶν ἔστεκν ἅριστοι». *Ἴσθ.* 5, 1 «θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου δεύτερον κρητῆρος.. κίριναμεν». Ἀμφότεραι κι λέξ. ὡς ὅτε συνηρέθηταν οἵοιν εἰν μιᾶ, ὡς τὸ ὅτε εἰ = εἰσεῖ, quasi, ὥστα. *Β.*, 780 «οἱ δ' ἄρ' ἴσχν, ὡς; (δῆλ. ἵσεν ἂν) εἴ τε πυρὶ χθὼν πάσσω νέμοιτο». *Χ.*, 410 «τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς; (δῆλ. γένοιτο ἂν) εἰ ἀπασχεῖται». *Ἴλιος*. πυρὶ σμύχοιτο». Περὶ Ὁμρ. καὶ τὸ ὅτε εἰ σ. ὑποτακτ. ἐπὶ ἀρίστου πολλάκις γιγνομένου. *Ι.*, 481 «καὶ με φίλησ», ὡς; (δῆλ. γίγνεται) εἴ τε πατήρ δν πατέδης φιλήσῃ». *Ἄττικ.* τὸ ὄσπερ εἴ. *Ἐσν.* ἀπομν. 2, 3, 18 «οῦτως, ἔφη, διάκεισθον, ὄσπερ (δῆλ. γένοιτο ἂν) εἰ τὰ χεῖρε. . τράποιντο πρὸς τὸ δικαστικόν».

2. Γενικῶς δὲ κι παραβολικὴ ἡ δημοιωματικὴ προτάσ. ὑπόκεινται εἰς ποικίλας συγχοπές, συγγωνεύσεως, συντομίας, συγκρίσεως μετὰ τῆς κυρίας προτάσ. *Ἐσν.* Κύρ. 1, 6, 4 «ώς πρὸς φίλους μοι τοὺς θεοὺς ὅντας οὕτω διάκειμα:» ἀντί, πρὸς τοὺς θεοὺς ὡς πρὸς φίλους. *Ἀγ.* 1, 33. *Πλ.* πολ. 414, ε «δεῖ ὡς περὶ μητρός καὶ τροφοῦ τῆς χώρας.. διμύνειν» ἀντί, περὶ τῆς χώρας ὡς π. κ.τ.λ. *Φίλ.* 61, ε «καθέπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τιστίν» ἀντί, ἡμῖν, καθέπ. οἴν. *Πρωτ.* 352, *β* «οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὅντος δικνοοῦντας» = οὐδὲ περὶ αὐτοῦ διατ., ὡς τοιούτου ὅντος 1).

3. Εἰς τὰς μετὰ ὡς ἡ ὄσπερ εἰσχρομένας προτάσ. ἀπαντᾷ ἐνίστεται ἐφελκίς τις τῶν πτώσεων, καὶ ίδικ ἐπὶ τῆς αἰτιατικ. *Εὔρ.* Ἡράκλ. 759 χορ. «πόλιν ὡς Μυκήνας εὐδαίμονα» ἀντί, πόλιν, ὡς Μυκῆνας: δῆλ. εἰσί, μ. σ. *Pflugk.* Θουκ. 5, 99 «νομίζομεν.. δεινοτέρους.. τοὺς νησιώτας.. ἀνάρκτους ὄσπερ ἴματα». *Ἐσν.* συμπ. 1, 4. «ἀνδρόπτειν ἐκκενκτήκαμένοις τὰς ψυχὰς ὄσπερ ὑμέν». *Κύρ.* 1, 4, 15 «Κύρῳ ἥδετο.. ὄσπερ σκύλακι γερραλῷ ἀνακλάζονται». *Ἀντιφ.* 5, 71 «τοὺς δὲ νεωτέρους; (ταῦτα οἷμα) πυνθάνεσθαι ὄσπερ ἐμέ». *Λυτ.* 3, 72 «οὐδὲκμοῦ γάρ ἔστιν Ἀγόρατον Ἀθηναῖον εἶναι ὄσπερ Θρασύβουλον». *Συγχοντέρχ* δημως εἶνε ἡ ὄρομαστική, εἰς ἣν πρέπει νὰ νοηθῇ ἡ δημαρχία ἐκ τῆς τοῦ λόγου συνκρίσεις. *Ἀρρ.* βάτ. 303 «ἔξεστι δ', ὄσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν». *Θουκ.* 5, 29 «(πολιν) δημοκρατουμένην, ὄσπερ καὶ αὐτοὶ (δῆλ. ἐδημοκρατοῦντο)». 44. *Λυκοῦρ.* 31 «ποιοῦντας, ὄσπερ ἡμεῖς (δῆλ. ποιοῦμεν)» μ. σ. *Maetzner.* *Ἴσοκρ.* 16, 47 «τοῖς ἀπόρως, ὄσπερ ἐγώ (δῆλ. διάχειμα), δικαιειμένοις». *Δημ.* 18, 128 «τοῖς; ἀπόλειφθεῖσι μέν, ὄσπερ σύ». *Ἐσν.* ἀπομν. 1, 6, 4 «πέπεισμαί σε μᾶλλον ἀποθανεῖν ἢν ἐλέσθαι: ἢ ζῆν, ὄσπερ ἐγώ» δῆλ. ζῶ. *Πλ.* *Φιλίδ.* 111, α «ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς; εἰναι ἀλλα τε πολλὰ καὶ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν ἐν μεσογείᾳ οἰκοῦντας, τοὺς δὲ περὶ τὸν ἀέρα, ὄσπερ ἡμεῖς (δῆλ. οἰκοῦμεν) περὶ τὴν θάλατταν

1) *Id. Heindorf* εἰ; *Πλ.* σοφ. 226, c. x. 242, c. *Stallb.* εἰ; *Φίλ.* 18, d.

κτλ. ι μ. σ. Handrf. «Ομοιον πάντω εἰδος ἐφέλξ. εἶνε καὶ τὸ ἐν §. 543, 2. b) κ. 555, 3.

4. Προχθετική τις ἡ παραβολική ἐπιρρηματ. πρότασ. κεῖται ἐνίστε αὖτις προτάσ. ἐπιθετικ. Τοῦτο δ' ιδίᾳ συμβύνει ἐπὶ τοῦ ὥσπερ ἡγουμένων τῶν, ὁ αὐτός, ἵσσος κ. τ. ὅμ. Ξεν. ἀν. 1. 10, 10 «βασιλεὺς εἰ; τὸ αὐτὸ σχῆμα κατέστησεν ἐναντίν τὴν φάλαγγα, ὥσπερ τὸ πρῶτον μαχούμενος συνήι», συμπ. 2, 37 μ. σ. Born. 4, 37 μ. σ. Herbst. Κύρ. 4, 4, 10 μ. σ. Born. ἐν τῇ ἐκδ. Λευψ. Πλ. Φαίδ. 86, α «εἴ τις διῆγεριζοτο τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὥσπερ σὺ» μ. σ. Stallb. κ. Handrf. νόμ. 671, c. Γοργ. 485, b. Αυστ. 209, c. Οὕτω καὶ, τὸ τουοῦτον, ὥσπερ Πλ. συμπ. 181, ε ἀντί, οἵτινες εστὶ τοῦτο, δτι κτλ.» ίδ. Stallb.

5. Προσθετικός τις προσδιωρισμ. μετὰ προηγουμένου ὡς (ποιητικ. καὶ ὥστε) τίθεται, ὡς τὸ λχτιν. ut (ιδ. λατ. Γρχμ. §. 156, σημ. 2 κ. ει; Κικ. Tusc. 1. 8, 15), πρὸς δήλωσιν μέτρου ἡ ἐπεκηγήσως τοῦ κατηγορουμένου. Τὸ ὡς, ut τοῦτο ἔχει σημασίαν ὄμοιωματικήν ἡ καλαυτική καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσ. μεταφράζεται διὰ τοῦ ἀπαραλλάκτως ὡς, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ διὰ τοῦ ὡς τούλαχιστον. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον γίγνεται, δταν προϋποτίθηται περὶ τοῦ μετὰ τοῦ ὡς συναπτομένου ἀντικειμένου, δτι τὸ ἀντικειμέν. τοῦτο περιέχει τὸ ἐν τῇ προτάσ. ἕηθὲν ἐν μεγάλῳ τινὶ βαθμῷ τὸ δὲ δεύτερον, δταν προϋποτίθηται περὶ τοῦ ιδίου, δτι περιέχει τὸ ἐν τῇ προτάσ. ἔξενεχθὲν εἰς μικρότερον τινὰ βαθμόν. Γ, 381 «τὸν δ' ἔξηρπαξ» Ἀφροδίτην ἡετα μάλι, ὥστε θεόν» = ut dea, ἀπαραλλάκτως ὡς θεό. Σοφ. Οἰδ. τ. 1118 «Ἀλκέου γάρ ἡν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός, ὡς ρομεὺς ἀγῆρος» = ut pastor, ὡς ποιμῆν· ἐν Θουκ. θμως 4, 84 «ἡν δὲ οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμονίος, εἰπεῖν» = ut Lacedaemonius, ὡς Αλκεδ. τούλαχιστον, ἐπειδὴ περὶ τῶν Λακεδαιμ. προϋποτίθεται ὡς γνωστόν, δτι δὲν ἡσαν δεινοι ἡτορες. Οὕτω καὶ Εἱρ. Όρ. 32 «ἄκαγὼ μετέσχον, οὐδὲ δὴ γυνή, φόνου Πυλαζδῆς θ', θεὶς ἡμῖν συγκατείργασται τάδε», δσον τούλαχιστον γυνὴ δύναται νὰ λάβῃ μέρος ἐν φόνῳ. Συνάπτεται προσέτι καὶ μετὰ προθέσεων. Θουκ. 2, 65 «πολλὰ ὡς ἐν μεγάλῃ πόλει καὶ ἀρχὴν ἐγύρωση ἡμαρτήθη» = ut in magna civitate, ὡς ἐν πόλει μεγάλῃ πολλὰ στρέλμ. γίγνονται. 3, 113 «χριθμὸν οὐκ ἔγραψα τῶν ἀποθανόντων, διότι ἄπιστον τὸ πλῆθος λέγεται ἀπολέσθαι ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως» = ὡς πρὸς τὸ μέγ. τούλαχιστον τ. πόλ. 5, 43 «(Αλκεδείδης) ἀνὴρ ἡλικίᾳ μὲν ἔτι τότε ὧν νέος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, ἀξιώματα: δὲ προγόνων τιμώμενος» = ut in alia civitate, νέος ἔτι ὧν τούλαχιστον δι: ἄλλην τινα πόλιν ἦτοι κατὰ τοὺς νόμους ἄλλων πόλεων, ἐν αἷς δὲν ἦτο ἐπιτετραχμένον νὰ μετέχωσι τῶν κοινῶν ἔνθρωποι ἔχοντες τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἀλκιδ. 6, 20 «ἐπὶ πόλεις μέλλομεν ιέναι μεγάλας.. τό τε πλῆθος, ὡς ἐν μιᾷ νήσῳ,

πολλάκες» = ut in una insula, κατὰ μεγάλων καὶ πολλῶν διὸ μίση τούλαχιστ. νῆσος. πόλεων. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6 «τοξόται γένονται» ἔν, ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας, καὶ ἐξκαὶ σμύριοι = διὰ τὴν ἡμετέραν τούλαχιστον χώραν, ut in nostra terra *«pro tenuitate nostrae terrae»* Born. ἀν. 4. 3, 31 «ἵσοις ὥπλισμένοι, ὡς ἐν τοῖς ὅρεσιν, ἵκανῶς», ut in montibus, διὰ χώρ. ὁρεινάν. Πλ. πολ. 498, d. Οὔτω καὶ, ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν, ὅσον κὶ περιστάσ. τὸ ἐπιτρέπουσι, κατὰ τὸ δυνατόν, κατὰ τὴν περιστάσιν· ὡς διὰ ταχέων 4, 96. Καὶ μετὰ ἐπιφρεμάτωρ. Πλ. πολ. 453, c «ἔξεις τι πρὸς ταῦτα ἀπολογεῖσθαι; ὡς μὲν ἐξαλγῆς, ἔφη, οὐ πάνω ῥύδιον» = κατὰ τὸ παρὸν τούλαχιστονι).

6. Πολλάκις κὶ ἀπρόσωποι ἐκφράστ. οἷον ὡς ἔοικε, γίγνονται ἐν παρενθετικῇ προτάσ. προσωπικαὶ, καθότι ἀναφέρονται εἰς τὸ ὑποκείμενον. τῆς κυρίας προτάσ., καὶ ἐπομένως λαμβάνονται τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἄριμ. Σοφ. Ἡλ. 516 «ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέψῃ». Εὐρ. Μ. 337 μ. σ. Pflugk. Ἡρ. 3, 143 «οὐ γάρ δή, ὡς οἶκασι, ἔσουλέστο εἰναι ἐλεύθεροι». Θουκ. 5, 9 «ἔξι ὅν ἐμοὶ φαίνοται, τὴν διάνοιαν ἔχουσιν». Ξεν. ἀν. 1. 4, 7 «ἀπέπλευσαν, ὡς μὲν τοῖς πλείστοις ἐδύκουσι, φιλοτιμηθέντες, ὅτι κατλ.» 6. 3, 25. 1. 10, 18 «ἵσαν.. τετρακόσιαι, ὡς ἐλέγοντο, ἔμαξαι». Ξεν. συμπ. 4, 53 «σὺ δ', ὡς ἔοικας, εἰ τοῦτο γένοιτο, νομίζεις ἂν διαρρύσῃς αὐτὸν» μ. σ. Born. et Herbst. Πλ. πολ. 372, c. 404, d. 426, b. Οὔτω καὶ ἐπὶ τοῦ λατιν. videri. G. Am. 2, 9 ut mihi vederis, non recte judicas». Ιδ. Kühn λατ. Γράμμ. §. 129, σημ. 1 b.

7. Τὰ οὔτως (ῶς) ... ὡς τίθενται ἐπὶ εὐχῶν καὶ ὄφρων καὶ μάλιστα οὕτως, φέστε τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὄφρου ἐκφέρετε ἢ διὰ τοῦ ὡς εἰσηγουμένη παραθετική (συγχριτ.) πρότασ. Οὔτω καὶ ἐν τῇ Λατιν. ita me dii ament, ut ego nunc. laetor Ter. Heaut. 4. 3, 8, Ἡδ. Kühn. Λατ. Γρ. §. 156, σ. 1. 2) N. 825 «Εἰ γάρ ἐγών οὕτω γε Διός πατέας αἰγιθόοιο εἴην ἡματκα πάντας.., ὡς νῦν ἡμέρην ήδε κακὸν φέρει 'Αργείοις πάτη μάλια». Θ. 538 «εἰ γάρ ἐγών ὡς εἴην ἀδάνατος καὶ ἀγρυπνος ἡματκα πάντας, τοιμην δ', ὡς τίετ' 'Αθηναλήν καὶ 'Απόλλων, ὡς νῦν ἡμέρην ήδε κακὸν φέρει 'Αργείοισιν». Αρρ. νεφ. 520 «οὕτω νικήσαιμι τ' ἐγώ καὶ νομίζομην σορός, ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἰναι θεατὰς δεξιούς, .. πρώτους ήξιώσ' ἀνα-

1) Ιδ. Matthiae II. §. 628, 1 Popp. εἰς Θουκ. M. III. T. III. c. 269. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 3. 4, 31.—2) Σημ. Μετ. Καὶ τὸ καθ' ὑμᾶς; Ιδίωμα ἐκφέρει ταῦτα διὰ τοῦ ἔτοι (οὕτως). ν.τ. ὡς, ὅπως (ῶς) π. γ. ἔτοι νάγαρωμι (νά γαρώ) τὰ τέκνα μου, ὅπως λέγω τὴν ἀληθειαν. Πλειστάκις δὲ ἐλλείπει, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, ὀλόχληρον τὸ δεύτερον καλον· οἷον ἔτοι νὰ σοῦ διώσῃ ὁ θεός καλὴν ψυχήν.

γεῦσ' ὑμᾶς» - Λουκιαν. Φιλόλυψεδ. §. 27 «οὕτως ὀνάκιμην, ἔρη, τούτων, ὡς ἀληθῆ..., πρὸς σὲ ἐξῶ». Ἐνίστε παρχλείπεται ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τὸ ὡς. Ἀρρ. θεσμ. 469 ακκυτὴ γὰρ ἔγωγ, οὐτως ὀναίμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον». Ἐλείπεται δὲ ἐνίστε καὶ διόρκηρον τὸ δευτέρον ἀναρροικ. κώλ. Εὑρ. Μ. 715 «οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος γένοιτο παίδων, κακύτερος δλεῖος θάνεις» (μ. σ. Pflugk), ἐνθικ νοητέον ἐκ τῶν προηγουμένων τὸ ὡς ἄντομαί σε κτλ.

8. Ἐνίστε ἡ παρχθετικὴ (συγχριτ.) ἐπιφρονμ. πρότκσ. φάνεται κειμένη ἀντὶ προτάσ. ἐτιθετικ., μετ' ἀκριβεστέρων ὅμως ἔρευναν εύροικει τις, δητὶ αἱ τοικῦται προτάσ. δὲν περιέχουσιν ἀπλοῦν ἐπιθετικὸν (κατηγορικ.). διορισμ., ἀλλὰ δηλοῦσι τὸ εἶδος καὶ τὸν τρόπον, πῶς δῆλ. ἔχει τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἔγθεν. Ξ, 44 «δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὅδριμος Ἐκτωρ, ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν» δὲν σημαίνει = τὸν λόγον, δὲν ἔκεινός ποτε ἀπειλῶν ἐ-ήνεγκεν, ἀλλὰ=φοβοῦμαι, μήπως ὁ «Ἐκτωρ τὸν κατ' ἐμοῦ λόγον του ἐκτελέσῃ οὗτως, ὡς πάλαι ποτὲ μὲν ἡπείλησε. Ψ, 50 «Ὀτρυνον.. ὅλην τ' ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικές νεκρὸν ἔχοντας νέεσθαι ὑπὸ ζόρον» (ἐνθικ ὁ Nitzsch ἀνευ λόγου ἀναγγιγνώσκ. δοσ') = καὶ νὰ παράσχῃ τὰ ἀναγκαῖα, ὡς εἰνε δίκαιον νὰ μεταβῇ σὺν τούτοις δ νεκρός εἰς τὸν ἄδην¹⁾. Ομν. Δῆμ. 137 «Ἄμεν θεοὶ δοῖεν.. τέκνα τεκέσθαι, ὡς ἐθέλουσι τοκηεσ». Ἡρδ. 2, 116 «Ουμηρος; ἐποίησε ἐν Τιλάζδι... πλάνην τὴν Ἀλεξάνδρου, ὡς ἀπνειγύθη ἄγων Ἐλένην» = πῶς; μετὰ τῆς Ἐλ. ἀπῆλθε. Θουκ. 1, 1 «Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ἔνυέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους» = Posit aliquis bellum, quo d inter se gesserint, narrare, qui tamen, quo modo gestum est, i. e. quo modo singula, ea praesertim, quae alicuius sunt momenti, in eo gesta fuerint, taceat». Stephan²⁾ = ἡδύνατο μέν τις νὰ ἔργηγηθῇ τὸν πόλεμον, διη πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν, θάξ ἀπειωπας ὅμως τὸ πῶς δ πόλεμος ἐγένετο οἵτοι πῶς ἐν τούτῳ ἐπράγγησαν τὰ καθ' ἔκστατα, ιδίχ μάλιστα ἔκεινα, ἔτινας εἰνε ὠρισμένου τινὸς χρόνου.

9. Ἐνίστε ἡ παρομοίωτις ἐκφέρεται ἀνευ τοῦ ὡς, ὡς ἀπλοῦς προσθετικ. διορισμ. Ἀρρ. ὄρ. 169 «Ἀνθρωπος ὅρνις ἡστάθμητος, πετόμενος, ἀτέχμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταύτῃ μένων» δῆλ. ὡς ὅρνις. Πλ. συμπ. 221. ε «(οἱ Σωκράτεις λόγοι) τοικῦται καὶ ὀν-

1) Οὕτω πως ἐν τοῖς χωρίοις παρὰ Ματθίζ II, 407. Σοφ. Οἰδ. x. 1124 καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἔγωθιλως. μ. σ. Schneidew. Ἀντ. 706. Οὐδελαχως ὅμως ἀνήκει ἐνταῦθι τὸ Πλ. Φιλ. 100, σ = σκόπει δῆλ., τὰ ἔτις ἔκεινοις ἔτις σοὶ ἔνδονται, μασπερ ἰμοι = δὲν δοκῇ καὶ σοὶ ἀπεράλλακτα ω; καὶ ἐμοί.

2) Ἡδ. Popp. εἰς Θουκ. Μ. III. T. I. σ. 16.

ματικά και ῥήματα ἔξωθεν περιχμένα περιχμένα Σατύρου τινὰ ὑδριστοῦ δοράν = Socrtatis sermones talibus verbis et sententiis quasi Satyri quadam irrisoris pelle extrinsecus amicti sunt» Stallb. = οἱ λογ. τ. Σωκρ. εἰνε ἐνδεδυμένοι μὲ τοιχύτας λέξεις και ἐννοίας, ὡσεὶ μὲ δοράν τινα Σατύρου ὑδριστοῦ. Φαίδρ. 258, b «ἔξαν μὲν οὗτος (ὁ λόγος) ἐμμένη (= probatur, ἐπιδοκιμάζεται), γεγηθώς χρέγεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής», δῆλο. ὡς ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής, id. Stallb., οἵτις λίγων δρθῶς παραβάλλει τοῦτο πρὸς τὸ Horat. ep. 1. 2, 42 «qui recta vivendi prorogat horam, rusticus exspectat, dum defluat amnis». Tibull. 1, 1 «ipse seram vites rusticus». Ἐν τῇ ἔξοχῷ και μεγκλοπρεπεῖ παιήσει κι δόμοιωματικαὶ προτάσ. δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἐν τύψῳ πάντῃ ἐλευθέρῳ και ὡς προτάσεις ἀρεξάρτητοι ἔχουν ἔξωτερικον σημείου τῆς παραβολῆς; οἷον Πίνδ. Όλ. 1 «χριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἴθριμενον πῦρ ἢ τε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχῳ πλάνουτο· εἰ δὲ ἀεθλα γχρύνεν ἔλδεσι, φίλον ἡτορ, μηκένθ' ἄλλου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέρῳ φαενὸν ἄστρον ἐρήμης δι' αἰθέρος· μηδὲ Ὁλυμπίκης ἀγῶνα φερτερον κύδασομεν»= ut aqua optima est et aurum opum praestantissimum, ita certaminum splendidissimum Olympium, solis instar interdiu fulgentis et calorem spargentis». "Id. Boeckh. u. Dissen = ώς τὸ ὕδωρ εἰνε τὸ χριστον· και ὁ χρυσὸς περιουσία λαμπροτάτη, οὕτω και οἱ Ὁλυμπιακοὶ ἀγῶνες εἰνε οἱ ἐνδιξότατοι τῶν λοιπῶν, παρόμοιοι ἡλίῳ λάμποντι καθ' ἡμέραν και θερμότητα δικασπείροντι.

§. 582. II. Ομοιωματικαὶ ἐπιρροημ. προτάσεις τῆς ποσό-

τητος ἢ ἐντάσεως, τοῦ μεγέθους, βαθμοῦ ἢ μέτρου.

1. Αἱ δόμοιωματικαὶ ἐπιρροημ. προτάσ. τῆς ποσότητος εἰσηγούνται διὰ τῶν ὅσορ, δύση, εἰς ἢ ἀντιστοιχούσιν τὰ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. δεικτικὰ ὡς ἀνταποδοτικὰ τοσοῦτον, τόσορ, τοσούτῳ, τόσῳ, ζτινχ ὅμως δύνανται και νὰ παρατειρθῶσι. Διὰ τῶν ἐπιφρηματικ. τούτων προτάσ. ἐκφέρεται ισόης τις τῆς ποσότητος ἢ ἐντάσεως και δὴ ἢ ἀπλῶς τοιχίτη, ὥστε δηλοῖ, δις ἡ ἐνέργεια τῆς κυρίας προτάσ. εἰνε τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, οἷον και ἡ ἐνέργεια τῆς δευτερευούσ., ὅπερ γίγνεται διὰ τῶν ἐπιφρηματικῶν τιθεμένων αἰτικτικῶν τοσοῦτον (τόσορ ποιητ.). . . ὅσορ. Ξεν. Κύρ. 8, 1, 4 «τοσοῦτον διαφέρειν ἡμές δεῖ τῶν δούλων, ὅσορ οἱ μὲν δοῦλοι τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι». Ηλ. πολ. 328, d «ὅσορ κι ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαρτίνονται, τοσοῦτον αὔξονται αἱ πεζοὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε και ἡδοναί». Ισοκρ. 8, 43 «τοσοῦτον ἀπολελείμμεθ και τοῖς ἔργοις και ταῖς διανοίαις τῶν κατ' ἐκείνης. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΡΟΦ ΣΤΑΘΑΚΗ 76.

νον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσοις οἱ μὲν ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων σωτηρίας τὴν τε πατρίδα τὴν αὐτῶν ἐκλιπεῖν ἐτόλμησαν καὶ μαχθέμενοι .. τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν, ήμετε; δ' οὐδὲ ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν πλεονεξίας κινδυνεύειν αἰτιολην». 8, 54. 96. "Ανευ τοσούτῳ (τοσοῦτο). Θουκ. 6, 11 «τὸ σφέτερον ἀπερπές εὗ θήσονται, ὅσῳ καὶ περὶ πλείστου καὶ διὰ πλείστου δοξάν σφετέρας μελετῶσιν». Ξεν. Ἀν. 6, 3, 14 «νῦν μὲν οὖν στρατοπεδεύσωμεθα προελθόντες, ὅσοις ἂν (δῆλοι προελθεῖν) δοκῇ καιρός εἶναι εἰς τὸ δειπνοποιεῖσθαι». Αντὶ τοῦ ἐπιφρήμ. ὅσοι, ὅσῳ τίθεται τὸ ἐπιφετικὸν ἀναρροικ. ὅσοις, δταν κηταὶ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. τὸ τοσοῦτος μετὰ οὐσιαστικοῦ ὡς ἐπιθετικὸν κατηγόρημα, ὕστε ή δευτερεύουσα πρότασ. λαμβάνει τὸν τύπον ἐπιθετικ. προτάσ. (θ. 579, σημ.). Ω, 670 «σχῆσιν γάρ τόσοις πόλεμον χρόνον, ὅσοις ἄνωγκαις» δῆλοι. ἔχειν με πόλεμον = τόσον χρόν. Ήταν κρατήσω τὸν πόλεμ., ὅσον μὲ δικτάττεις νά τὸν κρατῶ. Μετά μεταθέσεως Ξεν. Κύρ. 8, 7, 19 «τὰ θυητὰ σώματα, ὅσοις ἂν εἰς αὐτοὺς χρόνον ἦ, ή ψυχὴ ζῶντα παρέγεται» δῆλοι. ή ψυχὴ τὰ θν. σ. τοσοῦτον γρ. ζ. παρ., ὅσον ἂν.. ἦ.

2. "Η οὕτως, ὕστε δηλοῦσται, οτι ή εἰ τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἐξαγγελθεῖσα κατηγορικὴ ἔννοιας κύριαν ή μειοῦται ἐν ίσῳ βαθμῷ, ἐν οἷς καὶ ή ἐν τῇ δευτερευούσῃ. Η σχεσις αὕτη ἐκφέρεται συναπτομένων τῶν ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. Ὅσῳ η ὅσοι καὶ τῶν ἐν τῇ κυρίᾳ τοσούτῳ, τόσῳη τοσοῦτοι, τόσοις μετὰ συγχριτικοῦ η ὑπερθετικοῦ, ὡς καὶ εἰ τῇ λατιν. τα quo, quanto.. eo, tanto μετὰ συγχριτικοῦ, καὶ ἐν τῷ καθ' ήμας ιδιώματι, ὅσον μᾶλλον, τοσοῦτον περισσότερον, Ὅσῳ περισσότερον, τόσῳ καὶ καλιτερον κτλ. Θουκ. 4, 28 καὶ μᾶλλον ὁ Κλεων ὑπέρφενγε τὸν πλοῦν..., τόσῳ (δῆλοι μᾶλλον) ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδοῦναι τὴν ἀρχήν». 8, 24 «σαρ ἐπεδίδου η πόλις κύτος ἐπὶ τῷ μεζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἔργωτερον. 8, 84 «τῶν Συραχασίων.. Ὅσῳ μάλιστα καὶ ἐνέθεροι ήσαν τὸ πλῆθος οἰναυται (plerique nautae) τοσούτῳ καὶ θρασύτατα προσπεσόντες τὸν μισθὸν ἐπήσουν». Ξεν. π. π. 4, 32 «ἐν τοῖς ἀργυρίοις; Ὅσῳ περ ἂν πλείστος ἐργάζωνται, τόσῳ πλειόνα τάγαθα εὑρέσουσιν». Κύρ. 1, 6, 26 «ἔγωγ' ἂν, Ὅσῳ οἰοίμον καὶ αὐτὸς βελτίων εἶναι καὶ τοὺς ἐπομένους βελτίωνας ἔχειν, τόσῳ ἂν μᾶλλον φυλαττοίμην». 7, 5, 6. ἂν. 1, 5, 9 «νομίζων, Ὅσῳ μὲν ἂν θάττον ἔλθοι, τοσούτῳ ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασικεῖ μαχεῖσθαι, Ὅσῳ δὲ σχολιτερον, τοσούτῳ πλειόνα συναγείρεσθαι βασιλεῖ στράτευμα». Ἐλλ. 2, 3, 29. Κύρ. 7, 5, 80 «τοσούτῳ.. μᾶλλον..., Ὅσῳ.. μᾶλλον». 70 «ἡγήσατο.. τούτους οὐ τοσοῦτον βελτίωνας.. εἶναι, Ὅσοι ἐλάττονας». Δύναται δὲ προσέστι νά ἔνει μὲν τῷ ἐνι κώλῳ τὸ ὑπερθετικό, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ τὸ συγχριτικό. Δημ. 2, 12 «ὅσῳ

γάρ ἐτοιμότας¹ αὐτῷ (τῷ λόγῳ) δοκοῦμεν χρῆσθαι, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπίστοις πάντες αὐτῷ» 1).

Σημ. 1. Ἐνίστις παραλείπεται τὸ τοσούτῳ καὶ ιδίᾳ, διανέκται τὸ διαφορικόν διμοιριματικόν καλῶν. Θουκ. 2, 47 «αὗτοι μάλιστα εἴησαν, οἵσιν καὶ μάλιστα προσήσαν». 6, 89 «καὶ αὗτοι οὐδενὸς ἢν γετρού (δῆλ. γυγνώσκομεν), οἵσιν (δῆλ. μᾶλλον) καὶ λαυδορήσαμεν (δῆλ. ἔν, διπερ ληπτίον ἐκ τῇ προηγηθείσης προτάσ.). Πλ. Γέρυ. 458, α «μετίζον αὐτὸν ἀγαθὸν ἡγοῦμαι, οἵσιν περ μετίζον ἀγαθὸν ἵστων αὐτῶν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου ἢ ἔλλον ἀπαλλάξαι». πολ. 472, α «οἵσιν ἔν, ἔφη, τοιαῦτα πλεῖστα λέγγη, ἥτιον ἐφείθεις οὐκέτην». 568, ε. ἀπολ. 39, δ «καὶ χαλεπώτεροι ἔσονται, οἵσιν νεώτεροι εἰσιν». Λυσίδ. 206, α «οἵσιν ἢν μεγαλαυγχότεροι ὦσι, δυσταλάτεροι γίγνονται». Οὕτω καὶ ἐν τῇ Αστιν. Αἰθ. 2, 51 «quoplures erant, major caedes fuit». Οὕτις Ἐπιστ. 4, 19 «enit Amor gravius, quo serius? 2). Καὶ τὸ τοσούτῳ μᾶλλον ἀκόμη παραλείπειν οἷον Ξεν. Κύρ. 1, 3, 14 «καὶ γάρινοι εἰσομεῖν, οἵσιν ἢν πλεονάκις εἰσίης ὡς ἔμεινται».

Σημ. 2. Δύνανται προσέτι μετὰ τὴν παράλειψιν τῶν οἵσιν (οἵσον) καὶ τοσούτῳ (τοσοῦτον) ἀμφότεραι αἱ προτάσ. νὰ συγχωνευθῶσιν ἢ συναρτεθῶσιν εἰς μίαν, ἵνα κατηγορούμενον τῆς δευτερευούσης προτάσ. ἥτιον τὸ συγχρητικὸν ἢ ὑπερβετικὸν μετὰ τοῦ εἶναι. Ξεν. Ἰέρ. 5, 4 «ἐνδεεστέροις γάρ οὖσι ταπεινωτέροις αὐτοῖς οὖνται γρῆσθαι» ἀντί, οἵσιν ἐνδεεστέροι εἰσι, τοσούτῳ ταπεινοῖς 1, 16 «συγχωρεῖ τοὺς ἴσταινος παρὰ τὸν ἔλευς ερωτάτων ἥδιεστον; εἰναῖς = τοὺς ἴσταιν. τοσοῦτον ἥδιστ. εἶναι, οἵσον ἐλευθερώτατοι εἰσιν οὖτοι, περ' ὧν γίγνονται». 8, 4. ἀπομν. 4, 1, 3 «καὶ ξέρισται δοκοῦσσι εἶναι φύσεις, μάλιστα παιδεῖς θέονται» = οἵσον ξέρισται δοκοῦσσιν εἶναι φύσεις, τοσοῦτον μάλιστα π. δ. Οὕτω καὶ ἐπιρρηματικῶς. Ξεν. Ἰέρ. 1, 21 «οὐδοῦνται... τὸν ἔκτατον ἥδιμενον μάλιστα τοῦτον οὐτε καὶ ἐρωτικώτατα τὸ σχέντον τοῦ ἔργου τούτου». οἵσιν μάλιστα... ἥδισται, τοσούτῳ ἐρωτικῶς. Ξεν. τ. ἔρ. τούτου, Cic. Fin. 2, 25, 81 «optimum quidque ratiessimum est = οἵσιν τὸ ἄριστον εἶναι τοσούτῳ καὶ σπουδάτατον».

Σημ. 3. «Οταν τὸ κατηγορούμενον ὡς κρός τῶν βαθμῶν (τὴν ποσούτητα ἢ ἐντασιν) ἔνειν ἀνόμοιον ἐτέρῳ κατηγορούμενῳ, τότε ἡ σχέσις αὗτη ἐκφέρεται, ὡς τις διατάξεις τοιχίας. συνδεῖται. ἥ. Ἡ ἀνομοιότητα; ἥ ἀνισότητα; ὅμως τοῦ κατηγορούμενον δύνανται νὰ δηλωθῆσαι οὖται, ἵνα μὲν τῇ κυρίᾳ προτάσ. τίθεται τὸ συγχρητικό. ἢ ὑπερβετικό μετὰ ἢ ἔνειν τοῦ τοσούτῳ, τοσοῦτον, ἵνα δὲ τῇ δευτερευούσῃ μόνον τὸ οἵσιν (οἵσον) ἔνειν συγχριτ. ἢ ὑπερβετικ., καθότι ἔξισονται μὲν τὰ δύο κατηγορούμενα ὡς πρὸς τὴν ἐντασιν πλήκτητά τούτην τῇ κυρίᾳ προτάσ. εἰνεδεκτικὸν βαθμοῦ μεγαλειτέρου, τὸ δὲ τῇ δευτερευούσῃς ἀποκρούει αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ περιόδῳ αἱ προτάσ. συσχετίζονται πρὸς ἀλλήλας οὖται, διστε ἡ μία διεται τῆς ἐτέρας,

1) 'Ο Κνιέλα Unters. auf. d. Gebr. d. Pron. σ. 37 νομίζει, διτε ἐν οὐδεμιαὶ προστιθεμένη σχέσει διερχονται πρὸς ἀλληλα τὰ ἔτοιμα πρότατα καὶ μᾶλλον, καὶ διτε εἰς μὲν τὸ ἔτοιμ. νοητέον τὸ πάντων (δῆλ. πάντων ἀνθρώπ.), εἰς δὲ τὸ μᾶλλον τό, ἢ ποτ' ἢν εἴη = als sonst der Fall wäre (δῆλ. εἰ μὴ ἐδοκοῦμεν ἔτοιμ. πάντων λόγῳ χρῆσθαι). Δὲ δύναμαι ὅμως ἔγω νὰ παραδεχθῶ τὴν γνῶμην αὗτοῦ ταῦτην.—2) "Iδ. Stallb. εἰς Πλ. ἀπολ. σ. 30, α.

ἡ μία δηλ. δηλοῖ τὴν αἵτιαν, ἡ δὲ ἔτιπρὸς τὸ ἱποτέλεσμα, μεταφράζονται πολλάκις τὰ δισφ., δισον διὰ τοῦ διέστι, καὶ οὐ δισον, διός τοῦ διέστι = διέστι, quod 1). Σορ. Οἰδ. x. 743 «πᾶς σε Καθημένων λεῶν; καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστας» ἦγώ, δισφπερ, εἰ μὴ πλειστον ἀνθρώπουν ἔχουν κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσισι σοι, κακοῖς» = κατὰ τοσούστον δὲ μάλλον ἕγω πρὸ πάντων, καθότι, πρέπει νὰ δυσπομπατ. Τρ. 313 «ἐπείνεν τῶνδες πλειστον ὄψισισ βλέπονται», δισφπερ καὶ φρονιστοῦσεν μάνην = ἐπειδή πρότεροι αὐτῶν κατὰ τοσούστον μάλλον, καθότι αὐτῆς μόνη εἰπεῖνται νὰ ἔναι φρόνιμος. Ήρδ. 5, 49 «ἴλιων πατέας; δούλους; εἶναι ἀντί¹⁾ ἔλευθέρων σύνιδος; καὶ ἀλλος; μέγιστον μὲν αἴτοις; ἡμῖν, ἔπει τὸν λοιπῶν ὑμῖν, δισφ. πρόστατος τῆς Ἑλλάδος» = διά τοῦτο μάλλον, διότι προστασθε τῇ, Ἑλλ. 6, 137 «ἴωτοις, δὲ γενέθλιοι τοσούτῳ πρέπειναν ἀνδρας ἀμεινονας, δισφ., παρέον αἴτοις: ἀποκτενται τοὺς Πελλαργούς, . . . οὐδὲ θοιλήσαι». «Ἐνεκα τοῦ ἐν τῇ δευτερεμούσῃ προτάσι. ἀπαρεμφ. (δι. §. 594, 5) 8. 13 «τοῖσι: δὲ ταχθεῖσι αὐτῶν περιπλησίαις Εὔδοισιν ἡ αὐτή περ ἰσοῦσα νῦν πολλὸν ἦν ἔπει ταχθεῖσι αὐτῶν περιπλησίαις φαρομένοις: ἐπείπειται = ἦν ἔπει ταχθεῖσι τοσούστον μάλλον ἀγριωτέρα τοῖς ταχθ. . . , ἐξ αὐτῶν νὰ περιπλέωσι τὴν Εὔδοισαν καθότον, καθότι ἐποι. κατὰ φύσιμ. ἐν πελίγρ. Ηλ. Baehr. Ξεν. Ηέρ. 10, 2 «ῶσπερ ἐν Ἰπποις, οὕτω καὶ ἐνάνθρωποις: τιναν ἔγγιγνεται, δισφ. ἀνέκπλεα τὰ διοντας ἔχωται, το τοσούτῳ δέριστοτεροις εἶναι». = διά κατὰ τοσούστον μάλλον αυμδίσινεις νὰ ἔναι δέριστικώτεροι, καθόσον (καθότι) οὐδὲ αυμδή νὰ ἔχωται: ἴρθονται πάντοις διναρχαῖοι. Breitenb. ἡπομ. 1. 3, 13 «τοῦτο τὸ θηρόν, οὐ καλόδος: καλὸν καὶ ώριτον, το σούν τῳ δεινότερόν ἔστι τῶν φαλαγγίων, δισφ. ἔκεινα μὲν ἀψίμενα, τοῦτο δὲ οὐδὲ ἀπτόμενον.. . . ἔνιοι τι καὶ πάντα πρόσωπον τοιούτον, δισφ. μαίνεσθαι ποιεῦνται = κατὰ τοσούστον εἶναι δεινότερον ἡ (συγχρ.). τὰ ρακλάγγη, καθότι ἔκεινα μὲν.. . . τοῦτο δὲ εἰσορίπτει διλητήσιδιν τι.. . . τοιοῦται, διστε νὰ προκλήῃ μανίαν. Ηλ. Εθηθερ. 11, δ «κινδυνεύειν.. . . ἔκεινον τοις ἀνδρῶς δεινότερος γεγονένα: τοσούτῳ, δισφ. ο μὲν τὰ αὐτοῦ μόνα ἔποιεις οὐ μένονται, ἔγω δὲ πρὸς τοὺς ἔμαυτοι.. . . καὶ τὰ ἀλλότρια». Ψευδ. Ισοχρ. 1. 4 «τοσούτῳ μάλλον ἔχειν τοὺς ἀκοδοντας: μερλούσιν, δισφ. .. . ἐπανορθοσίαι». Tac. Ann. 1, 57 «barbaris, quanto quis audacia promptus, tanto magis fidus rebusque motis potior habetur».

Σημ. 4. Πολλάκις: ἡ διὰ τοῦ ὧς, διπάς, ἡ (= ὧς), δισον εἰσηγουμένη καὶ τοῦ διατάξιον ἐκριζούσα παραθετική(συγχρ.) πρότασις γρηγορεῖται προσέτι καὶ πρὸς ἀριθμούς βαθμούς ὡς αἰδίν τε μεγαλειτέρου. Ήρδ. 6, 44 «ἐν νόμῳ ἔχονται δισφ.; ἡ πλειστας διναιντο κατεστρέψεσθαι: τῶν Ἑλλήνων πολιον». Θου. 4, 128 «ἀς τάχιστα ἔκαστος δύναται». 7, 21 «ἔγων ἐπὸ τῶν πόλεων, ὃν ἔπεισε στρατιών, δισην ἔκασταχθεῖν πλειστην ἔδυνται». «Ἐχει ποληρούν ναὶς ὧς δύνανται πλειστας». Εν 5 μάλιστα 23 καὶ «ὦφελεῖ, πλειστημονίους: τρόπου διτοι ἐν δύνανται: ἐσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δύνανται» «Ἐν τοις αυτοῖς, θεοῖς τοις δισφ. τραχὺ τῶν δικαστικῶν γραφέων ὧς 5. 47, 4. Ξεν. ἡπομ. 2. 2, 6 «ἐπιμελούσται οἱ γονεῖς πάντα ποιοῦσταις, δισφ. οἱ πατέρες: αὐτοῖς γένωνται ὧς δύναται τὸ βίλτιστον». Κύρ. 5. 5, 14 «πράξαι, ὧς ἔγω πλειστα ἡδυνάμην», μ. σ. Born. 16 «ἄνδρας ἔγων σαι: ὧς,

1) Ηδ. Maetzner in Ztschr. f. Alterthumsw. 1838, s. 812. Kühner et; Ξεν. ἡπομ. 1. 3, 13

ἡ δυνατὸν πλείστους τε καὶ ἔριστους». πολ. Δεκ. 1, 2 (χόρας) καὶ σίτω
ἡ δύναστὸν μετριωτάτῳ τρέφουσι καὶ ὅψις ἡ δυνατὸν μικροτάτῳ.¹
Κύρ. 7. 1, 9 «ἡ ἀν δύνωμα: τάχιστα». 1. 4, 14 «διαγωνίζεσθαι, δύνως
ἔκστος κράτιστα δύναιτο». ἀπομν. 3. 8, 4 «ῶς οἰδίν τε δύνομοιστα-
τα». 4. 5, 3. 4. 5, 9 «ῶς ἔνι (=ένεστι) ἥδηστα». Δημ. 8, 75 «εἴπεωσιόν
τε τὰ ἔριστα». Οὕτω καὶ, ὡς ἀν μετ' ἐντικῆς ἔτερου τινὸς βήμα., συγχόν
παρὰ Σενοφ. Πλάτων, καὶ ἄλλοις συγγραφ. οἷον Σεν. οἰκ. 20, 7 «οὕτως,
ὦς ἀν ἔριστα μάγιοιντο». «Ἴππαρχ. 1, 6 «δύλιστέον καὶ ἵππους καὶ
ἱππέας, ὡς αὐτοὶ μὲν ἥκιστα τιτρώσκοιν τ' ἄν, βλάπτειν δὲ τοὺς
πολεμίους μάλιστα δύναιντ' ἄν». 9 «ῶς δὲ ἔντεκτα τούτων βέλτιστα
περάνοιτο, τοῦτο δὴ πειράσματι λέγεται». Κύρ. 7. 5, 58. «Ἐντοτε δύνα-
ται καὶ νὰ παραλειψῇ ἡ εὐκτ. Θουκ. 6, 57 «εὖδης ἀπερισκέπτως προσπεσόντες
καὶ, ὡς ἀν μάλιστα (δῆλ. προσπέσσοιεν), δὲ ὅργης .. ἔτυπτον». Δημ. 1.
21 «οὔτε.. εὐτρεπεύοντ' ὡς ἀν καλλιστα τὰ παρόντ' ἔχειν = ὡς ἀν
καλλιστα ἔχειν. Πρὸς τὸν αὐτὸν δισκοπὸν γίνεται χρῆσις καὶ τῶν οἴσι, ὅστις
α. τῷ εἶναι. Σοφ. Οἰδ. τ 344 «δὲ ὅργης ήττις ἄγριωτάτη (δῆλ. θετὸν).
Σεν. ἀπομν. 4. 8, 12 «ἴδομε τοιούτος εἶναι, οἷος ἀν εἴη ἔριστός γε
ἀνήρ καὶ εὐδαίμονεστατος». Όμοίως ἐν Ἡρ. 7, 223 «ἀπεδείχνυντο
ῥώμην δύσον εἰχον μέγιστον ἐπ' τοὺς βαρδάρους» = ῥώμην ὡς ἐδύναντο με-
γίστην. «Ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ καὶ ἀνεύ δηρεθεῖται. Θουκ. 1, 22 «δέον δύνα-
τὸν ἀκριβεῖται περὶ ἔκστον ἐπεξελθόν» = ἀκριβεστάται. Σεν. ἀν. 1. 8, 11
«σιγῆ, ὡς ἀνυστόν, καὶ ἡσυχῆς.. προσήσαν». Συγχόντερον ὅμως ἐπὶ τῶν ἀνα-
φορῶν τούτων παραδείπνει τὸ βήμα, καὶ ἔντεθεν προχύπτουσιν αἱ ἀλει-
πικαὶ ἴχρας: ὡς, ὅπως ἔριστα, οἷον χαλεπώτατον κ.τ.λ. τὸ 8.
319 b, σ. 40.

§. 583. III. Ομοιωματικὰ ἐπιρρηματ. προτάσ. τῆς συνεπ.
ἢ ἀποτελέσματος μετὰ ὥστε (ὧς).

1. Τρίτον εἶδος τῶν ἐπιρρημάτ. προτάσ. τοῦ εἶδους καὶ ερό-
που ἦτοι τῆς παραβολῆς καὶ παραθέσεως εἶνε ἔκειναι, αἵτινες
ἐκφράζουσι συνέπειαν ἢ ἀποτέλεσμα προερχόμενον ἐκ τοῦ κατηγο-
ρήματος (βήμ.). τῆς κυρίας προτάσ., δὲ καὶ ἀποτελεσματικὰ ἢ
συμπερασματικὰ προτάσ. καλοῦνται. Εἰσγοῦνται δὲ αὗται διὰ
τοῦ ἀναρροφικοῦ συνδέομ. ὥστε καὶ σπανιώτερ. διὰ τοῦ ὡς (= ὥστε),
εἰς ἀντιστοιχεῖ τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. δεικτικὸν ἐπίρρημ. (εἴτε
ὅντως τεθειμένον εἴτε νοούμενον), ὡς ἀντικοποδοτικόν, οὕτως, πολ-
λάκις δὲ καὶ τὰ δεικτικ. ἐπίθετα τοιούτοις, τοσοῦτος. Ήσαί συμβάνει
παραθεσικ., παραβολὴ ἐν ταῖς ἐν SS. 580-582 ἐξηγηθείσαις προ-
τάσ. τοῦ εἶδους καὶ τοῦ τρόπου, οὕτως συμβάνει ἐπὶ τοῖς καὶ ἐν
ταῖς συνέπειαιν καὶ ἀποτέλεσμα δηλούσαις, τὰ δὲ ὥστε καὶ
ὡς καθ' ἔκυτά οὐδὲν ἔτερον δηλοῦσι παρά τὸ πάρα, ὅπως, ὡς, ὥστε,
καθότι σημαίνουσι τὴν σχέσιν, ἐν ἥ εὑρίσκεται ἡ ἐν τῇ δευτερευ-
ούσῃ προτάσ. ἐξενεγκθεῖσα συνέπ. ἡ τὸ ἀποτέλεσμα πρὸς τὴν ἐν
τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἐξενεγκθεῖσαν αἰτίαν. Αἰσχυ. 1, 84 «οὕτως ἴσχυ-
ρον ἔστιν ἡ ἀλήθεια, ὥστε πάντων ἐπικρατεῖ τῶν ἀνθρωπίνων

λογισμῶν» = ἔχει τόσον μέγαν βραχὺ. Ισχύος, δος είνεικανὸς νὰ ἐπικρατῇ πάντων κτλ., εἰνειοῦται ισχυρά, ὕστε ἐπικρατεῖται. Νεταξὺν ἀπασῶν τῶν ἐπιφρημάτων προτάσσει. τοι εἴδους καὶ τρόπου ἡ ἀλογίας τούτων μόνον πρός τὴν ἐπιφρημάτων γίγνεται τόσον κατάδηλος, ὅτε πολλάκις δύναται τις νὰ ἀνηγγήγη ταῦτας εἰς ἐπιφρημάτων ἡ ἐπιφρημάτων ἐκφέρει. οἶον Ξεν. ἀν. 2, 2, 17 «κραυγὴν πολλὴν ἐπίσιουν καλοῦντες ἀλλήλους, ὕστε καὶ τοὺς πολεμίους ἀκούειν» = ὕστε καὶ παρὰ τῶν πολεμίων ὁστιάτων νὰ γίγνωνται ἀκούεται.

2. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν συμπεισθμάτων δευτερευούσα. προτάσσει. ἀνήκει ἐν μεταγενεστέρῃ γλωσσικῇ περιόδῳ. Ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ὅλιγα χρηντώσι χωρίς, ἐν οἷς τὸ ὕστε εὐρίσκεται τεθειμένον κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἡτοι συμπεισθμάτων, καὶ μάλιστα δις μόνον γετεῖ ἀπαρεγγίστων. 1, 43 «εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμός ἐπέσσυται, ὕστε γένεσθαι». ρ. 21 «οὐ γάρ ἐπὶ σταθμοῖς μένειν ἔτι τηλίκοις εἰμί, ὕστε ἐπιτελαμένῳ σημάντῳ πάντα πιθέσαι». Ἡσδ. ἔρ. 44 «ἡγεμόνιος γάρ κεν καὶ ἔτι ἡμέτερος ἐργάσσοιο, ὕστε σέ κ' εἰς ἐνικυτὸν ἔχειν καὶ ζεργὸν ἔσοντα». θεογ. 831 «φθέγγονθι ὕστε θεοῖς συνιέμετε» (δῆλο, ἐφθέγγοντο θεοῖς, ὕστε συνιέμενον κύτους). Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ἀντὶ τοῦ ὕστε σ. ἀπαρεμψη. ἡδύνατο νὰ τεθῇ καὶ ἀπλῶς ἡ ἀπαρεμψη, ἐν ἡ ἀλλως ἡρκετοῦ ἡ χρυσιστέρχ γλῶσσα. Δευτερεύουσα ὅμως πρότασσε, ἡ τὸ κατηγόρημα ἐκφέρεται δις ἀπαρεμψάτ., θεωροπέχ ως μήπω ἀναπτυγθεῖται, διότι ὁ ἀναπτυγκιστάτος δος προτάσσει, τόσῳ κυρίες, δοψ καὶ δευτερευούσα. κεῖται ἐν τούτῳ. ὅτι τὸ κατηγόρημα κύτης δηλοῦται διὰ τύπου παρεμφατικοῦ (κατηγορικοῦ) ἔντι. Ὅπου δὲ τοῦτο δὲν συμβαίνει, ως ἐπὶ τοῦ ὕστε καὶ πρίν ἡ (πρίν) σ. ἀπαρεμψη. (§. 568), ἡ δευτερεύουσα πρότασσε. φαίνεται ἔτι οὖσα συνηρηφημένη στενώτατα ἡ συγκεχωνευμένη μετὰ τῆς κυρίες, ὕστε οὕτω δύναται νὰ ὑπέρξῃ μόνον καὶ καθ' ἐαυτήν, ἀλλὰ φρεσται ὑπὸ τῆς κυρίας ως μὴ κύτοτετέλες καλῶν τάτε δὲ μόνον λαμβάνει τὸν ἔσωτερον, τύπον δευτερευούσα. προτάσσει, ὅταν εἰσηγήσται διὰ συνδέσμου. Ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἀναπτυξῃ ἡ γλῶσσα την συμπεισθμάτων. πρότασσε, εἰς τελείων δευτερεύουσα. πρότασσε. καθὼς καὶ τῆς δικρόρους, πρὸς τὴν καρ. πρότασσε σχέσεις, καθ' ἡς δύναται νὰ παρουσιασθῇ ἡ διὰ ταύτης ἐκφερομένη συνέπ. ἢ τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ γέρθη χρονότερον καὶ τότε μάλιστα, ὅτε ἡνίσει ὁ πεζὸς λόγος, καὶ ίδικός ὁ Ἀττικός; δοσις ἔθηρευες ἀκριβεστέρων καὶ λεπτοτέρων δήλωσιν τῶν αἰτιολογικῶν σχέσεων.

3. Διὸ πρέπει νὰ διακρινωμένη δύο εἰδῆ συμπεισθμάτων. ἡ ἀποτελεσμάτων. προτάσσει. πρῶτων μὲν τὸ εἰσέτι κύτελες, ὅπερ ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὕστε σ. ἀπαρεμψη, καὶ προηλθεῖ ἐκ τῆς κρήπεως τῆς ἀπαρεμψη. δευτερῶν δὲ το τελείων ἀναπτυγθεῖν, διπερδήλωσται διὰ τοῦ ὕστε σ. ἄρμ. παρεμφατικῷ. Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἀρνητοῦ. εἰνει τὸ μήπω δὲτῷ δευτέρῳ τὸ οὐ [§. 512, 2, b, ε) κ. 4. b. γ)]

§. 584. α) ὥστε (ώς) μετ' ἀπαρεμφάτου.

1. Ἡ σύνταξις τοῦ ὥστε (ώς) σ. ἀπαρεμφ., οἵτις, ὡς ἀνωτέρῳ εἰδόμεν, προσῆλθεν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ἀπαρεμφ., συμβούνει ὅταν τὸ ἀποτέλεσμα πρέπη νὰ δηλωθῇ τοιοῦτον, ὅποιον προέρχεται ἐκ τῆς οὐσίας καὶ φύσεως τῆς κυρίας προτάσ., καὶ εἰνε σύμφωνον πρὸς τὴν πρᾶξιν αὐτῆς, ὡς ἀποτέλεσμά τι ποιότητος ἢ ποσότητος. Διὸ τὸ ἀποτέλεσμα τότε εἶνε ἀπλῆ ιδίᾳ, ὡς ὑπάρχον δῆλο. μόνον ἐν τῇ ἀγατυπάσει, τῇ κρίσει καὶ δοξασίᾳ καὶ οὐχὶ ὡς δεδομένον ἐντῇ πραγματικότητι ἀντικειμενικῶς· διὸ καὶ δὲν ἀνήκει εἰς οὐδεμίαν ὡριμένην χρονικὴν σφαῖραν. Ὡς ἐπὶ ἀπαρεμφάτ. ἐξηρημένου ἀπὸ λέξεως ἢ προτάσ. ἡ κυρία ἔμφασις κεῖται ἐπ' ἑκείνων, οὕτω καὶ ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. τῇ συγχειμένῃ ἐκ κυρίας προτάσ. καὶ δευτερευούσῃ. μετὰ τοῦ ὥστε (ώς) καὶ ἀπαρεμφ. ἡ σημαντικὴ ἔννοια ὑπάρχει· ἐν τῇ κυρίᾳ, ἐνῷ ἢ δευτερεύουσῃ περιέχει συμπλήρωσιν μόνον τῆς κυρίας. (Περὶ τῆς ἐφέλξεως ἐπὶ τῆς ἀπαρεμφάτ. Ἰδ. §. 476).

2. Λί μερικαὶ περιπτώσεις τῆς χρήσεως τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. ἵσοδυναμοῦσιν ἑκείναις, ἐν αἷς γίγνεται χρῆσις τῆς ἀπλῆς ἀπαρεμφάτου, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἡ διὰ τῆς ἀπαρεμφ. ἔκφερομένη ἔννοια διὰ τῆς συνδέσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ συνδέσμου ἑξαίρεται σφρέστερον ἢ ἡ διὰ τῆς ἀπλῆς ἀπαρεμφ. Ὅπως παραχτήσωμεν δὲ σφρᾶς τὴν συμφωνίαν ἀμφοτέρων τῶν συντάξεων, θὰ ἔξετασμεν ἐν πρώτοις τὰς τάξεις τῶν ἐκφράσεων τῶν μετ' ἀπαρεμφ. συνταξούμενων.

α) Μετὰ τὰς ἐκφράσεις (ρήμ.) τὰς σημαντινούσας δύναμαι, ποιῶ, κυτορθῶ, εἰμὶ ικαρός, ἐπιτήδειος κ.τ.λ., ἐν αἷς κεῖται ἡ ἔννοια ἰδιότητὸς τινος· οὗτος δύναμαι, ποιῶ, διαπράττομαι, πέφυκα, ικαρός εἰμι κ.τ.λ., τίθεται τὸ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. Ἰδ. §. 473, 1 κ. σημ. 9.

α) Ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. εἶνε ἡ εὔρυτάτη, εὐρίσκεται δὲ παντοῦ, ὅπου δηλοῦται συνέπ. ἡ ἀποτέλεσμα, διερέθεται ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἐπὶ τῆς ποιότητος ἢ ποσότητος (ἐγτάσεως) πράξεως τινος. Πρβλ. τὰ τοιοῦτος, τοῖος, τηλίκος σ. ἀπαρεμφ., καθὼς καὶ τὰ ποῖος, οὗτος §. 473, 3, σ. ἀπαρ. 701. Θουκ. 1, 130 «Πυρσανίας δργῆ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὄμοιώς, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέγαι». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 1 «Ἔτι δὲ πρὸς τὸ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος πάνυ ῥαδίως ἔχειρ ἀρκοῦντα». 3. 3, 4. 4. 4, 1. 4. 8, 11. Κύρ. 1. 2, 1 «φῦναι δὲ Κύρος λέγεται φιλοτιμότατος, ὥστε πάντα μὲν πόνον ἀνατλήσῃ, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομείηται τοῦ ἐπικινεῖσθαι ἔνεκα» 1. 4, 4 «αἰδοῦς δὲνεπίμπλατο, ὥστε καὶ ἐρυθράτεροι, ὅπότε συντυγχάνον τοὺς πρεσβυτέρους», τὸ ἐρύθημα θεωρεῖται ἀπόρροια τῆς αἱ-

δοῦ; 2. 5, 15 «τίς οὕτως ἔπειτι δεινὸς λέγειν, ὅστε σε πεῖσαι». 4. 2, 27. Μετὰ μὲλλοντ. τῆς ἀπαρεμφρ. Κύρ. 5. 5, 30 «εἰ τις τὴν γυναικαν τὴν σὴν οὕτω θεραπεύσειεν, ὅστε φιλὴν κύτην μᾶλλον ποιήσει ἔκυτὸν ἢ σέ, ἢ ἡ σε τῇ εὐεργεσίᾳ ταῦτη εὐεργάνει;» μ. σ. Born. Δημ. 9, 67. Η. Φριδ. 103, ε «ἔστιν ἄρ, ἢ δο;», περὶ ἔνικ τῶν τοιούτων, ὕστε.. κύτῳ τὸ εἶδος ἀξιοῦθεν τοῦ ἔκυτοῦ ὄντόματος εἰς τὸν ὃντινον» = est igitur nonnularum istiusmodi rerum haec ratio, ut.. ipsa earum species suum sibi nomen vindicet perpetuo» Stallb. Μετὰ τὰ τουτοῖς, τοσοῦτος, Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 18 «τὸ θ̄ τὸν τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον ἔστιν, ὅσθι ἔμπικ πάντας ὅρην καὶ πάντας ἀκούσειν καὶ πάνταχοῦ παρεῖναι κτλ.» 1. 3, 13 «ἔξιν δὲ τις κύτοθετται, ἐνίητι τι καὶ πάνυ πρόσωθεν τοιοῦτον, ὅστε μακίνεσθι ποιεῖται». Κύρ. 7. 5, 42. χου. 1, 9 «Τελεχμῷ δὲ τοσοῦτος ἐγένετο, ὅστε ἐκ μὲν πόλεως τῆς μεγίστης, ἢν κύτης ἐδούλετο, γῆμικ Περιθοίαν» = ἐγένετο τοσον μέγικα, ὕστε.. νῦν νομρευθῆ τὴν Περίδ., ἔνθι κεῖται ἡ ἔννοια, ὅτι ἔνεκκ τῆς μεγάλης κύτου περιοπῆς ἐγένετο ἴκανῆς νῦν νομρ. κτλ. Κύρ. 1. 1, 5 «ἐδύνασθι Κύρος ἐπιθυμίαν ἐμβαλεῖν τοσαῖτην τοῦ πάντας κύτῳ χαρίζεσθι, ὕστε ἂντι τῇ κύτῳ γνώμῃ ἀξιοῦν κυθερώναςθι». Ήσαρχ. 9, 68 «Αθηναῖοι δὲ τοιοῦτον ἐπέδιστον, ὕστε τοὺς πρόστερον κύτῶν ψεκτούτας ἐκθεῖν κύτους; τὸν ἀρχῆν τάσσοντας. Οὕτω καὶ ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ τοσοῦτος κήται ἐν τῇ συναρείᾳ τοῦ λόγου. Ηλ. Ιππ. 1. 282, ε «καὶ τοῦτο (= τοσαῦτα χρηματα) ἐλθὼν οἰκαδες σέρειν πῷ πατρὶ ἔδωκεν, ὕστε ἐκεῖνον καὶ τοὺς ἀλλούς ποιήτας θεματάζειν καὶ ἐκπεπλήγθαι». Ενταῦθα ἔννοιαι ἡ χρῆσις τοῦ ὕστε σ. ἀπαρεμφρ. καὶ ὅταν γρηγοριμόνη πόρος ἐπεξηγηστιν προηγηθείσης προτάσσει. ἡ λέξις. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 6 εἰ τοῖς πλειότοις ἐργωδέστεκτόν ἔστιν, ὕστε φυλαξθῆται τὸ ὅπερ τὸν κατεῖν ἐμπίμπλασθι, τοῦτο ἁρδίως πάνυ ἐργαλάττετον=ὅπερ ἡτο δῆλον τοιοῦτον, ὕστε νῦν προσδιλαχθῆ κτλ. Θουκ. 4, 23 «Πελοποννήσιοι ἐν τῇ ἡπείρῳ στρατοπεδεύσαμενοι καὶ προσθιάκες ποιεύμενοι τῷ τείχει, σκοποῦντες καὶ γον, εἰ τις περιπεσοι, ὕστε τοὺς ἔνδρους τῶνσι=καραδοκοῦντες τὴν περίστασιν, ἵνα γεινη τοιαύτη. ὕστε νῦν δυναθῆσι νῦν τάσσοι τοὺς ἔκυτῶν συμπολίτης.

6) Η ἔννοια τοῦ καταρθεῖ (ποιεῖται, διαπράττεσθαι, ἐργάζεσθαι) δὲν ἐκέρεται μὲν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσει, κεῖται διαυτοῖς ἐν τῇ συναρείᾳ τοῦ λόγου, διὸ δύναται ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη νῦν ἐξενεγκθῆ ἡ πρότασσ. τῆς συνεπείκες διὰ τοῦ ὕστε σ. ἀπαρεμφρ. καὶ τότε ἔτι, ὅταν ὁ λόγιος ἡγε περὶ ἀληθῆς, περὶ ὄντως συμβάντος πράγματος. Ξεν. ἀν. 1. 5, 13 «(Κλέαρχος) ἔλαυνεν ἐπὶ τοὺς Μένωνας, ὕστε ἐκεῖνους ἐκπεπλήγθαι καὶ κύτῳ Μένωνα καὶ τρέχειν ἐπὶ τὰ ὅπλα» δῆλον ὁ Κλ. κατώρθων διὰ τῆς προχωρήσεώς του, ὕστε. (=Κλ. ἔλαυνων ἐποίει, ὕστε). 2. 4, 26 «όσον δὲ ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστήσειε (δῆλον Κλέαρχος), τοσοῦ-

τον ἦν ἀνάγκη χρόνον δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπίστασιν, ὡστε τὸ στράτευμα καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἑλλησι δόξαι πάχμοι τὸν εἶναι καὶ τὸν Πέρσην ἐκπεπλήγθαι θεωροῦντα = καὶ διὰ τούτου κατώρθου, ὡστε. 3. 3, 14. Κύρ. 5. 5, 39 οἱ Μῆδοι ἔφθιον πάνυ δῷρα τῷ Κυκλαρῃ ἐδωρήσαντο «ὡστε τὸν Κυκλαρην μεταχειρώσκειν, ὡς κτλ.» = καὶ διὰ τούτου κατώρθωσαν, ὡστε ὁ Κυαζ. μετέβαλε γνώμην.

γ) Ὡς τὰ δύραματα, δυνατότερον ἔστιν, ἔστιν (=ἔξεστιν) δύνανται νὰ συνταχθῶσι μετά τοῦ ὡστε σ. ἀπαρεμψ., οὕτω πολλάκις τίθεται ἡ σύνταξις, αὐτῇ γενικῶς ἐπὶ δυνατοῦ ἀποτελέσματος (ἐπὶ τούτου δῆλ., ὅπερ δύνανται νὰ συμβῇ). Θουκ. 1, 54 «Κορίνθιοι μὲν κρατήσαντες τὴν ναυμαχίαν μέχρι νυκτός, ὡστε καὶ ναυάγια πλεισταὶ καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι, .. ἔστησαν τροπαῖον» = ὡστε νὰ ἡτο δύνατὸν νὰ περισυλλέξωσι κ.τ.λ. Ξεν. ἀν. 1. 4, 8 «ἔχω τριήρεις, ὡστε ἐλεῖν τὸ ἑκείνων πλοῖον» = ὡστε νὰ δύναμαι νὰ συλλάβω, ἢ κατοχὴ τῶν πλοίων. καθιστᾶς εἰς ἐμὲ δύνατὴν τὴν σύλληψιν, μὲν καθιστᾶς ἵκανὸν νὰ συλλάβω. 3. 3, 14 «τοῖς οὖν θεοῖς χάρις (δῆλ. ἔστω), ὅτι οὐ σὺν πολλῇ ἑώμηῃ, ἀλλὰ σὺν ὄλγοις ἥλθον (οἱ πολέμιοι), ὡστε ὅλαψαι μὲν μὴ μεγάλα, δηλῶσαι δέ, ὃν δεόμεθα» = ὡστε δὲν ἡδύναντο μὲν νὰ μεῖς βλάψωσι πολύ, ἡδύναντο δόμως νὰ μεῖς φανερώσωσι, τίνων ἀνάγκην ἔχομεν. 5. 3, 11 «ἐνι: δὲν τῷ ἴερῳ χώρᾳ καὶ λειψῶν καὶ ἔλστη καὶ δρη δένδρων μετατά . . , ὡστε καὶ τὰ τῶν εἰς τὴν ἕορτὴν λόνιων ὑποζύγια εὑωχεισθαι». ἀπομν. 4. 3, 6. πολ. Λαξ. 5, 6. Πλ. Κρίτ. 45, ε «ἔάν δὲ βούλη εἰς Θετταλίαν λένει, εἰσὶν ἐμοὶ ἔκει ξένοι, οἱ σε περὶ πολλοῦ ποιήσονται καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέζονται, ὡστε σε μηδένα λυπεῖν τῶν κατὰ Θετταλίαν» = ut nemo.. possit.

δ) Διὸ καὶ τίθεται ἡ ὡστε σ. ἀπαρεμψ. (quan ut σ. δύναται.) μετὰ συγχριτικόν, καθότι διὰ τῆς συντάξης ταύτης δηλοῦται, ὅτι ἰδιότης τις ὑπάρχει ἐν τινι ἀντικειμένῳ (προσώπου ἢ πρᾶγμ.) εἰς μείζονα βαθμόν, ἢ ὅτι εἰνε δύνατὸν νὰ ὑπάρχῃ παρὰ αὐτῇ ἐτέρᾳ τις. Ήρδ. 3, 14 «τὰ μὲν οἰκήτα ἦν μέζω κακά, ἢ ὡστε ἀνακλαίειν» (μ. σ. Valcken) = βαρύτερα παρὰ νὰ δύνωμαι νὰ τὰ κλαίω (βαρύτερα εἰς τοσαῦτον βαθμόν, ὡστε δὲν δύναμαι νὰ τὰ κλαίω). Θουκ. 1, 84 «γιγνόμεθα.. παιδεύσμενοι .. σωφρονέστερον, ἢ ὡστε αὐτῶν (τῶν νόμων) ἀνηκουστεῖν». 8. 46 «-ά τε ἀλλα (=ceterum) καταρχεύστερον ἢ ὡστε λανθάνειν, οὐ προθύμως ξυνεπολέμειν» = φανερώτερα παρὰ νὰ δύνανται νὰ κρυβθῶσι (δὲν εἰνε δύνατὸν νὰ κρ.). Ξεν. Ἐλλ. 4. 8, 23 «ἥσθιοντο αὐτὸν ἐλάχιττα ἔχοντα δύναμιν, ἢ ὡστε τοὺς φίλους ὠφελεῖν». Κύρ. 2. 4, 3 «κατενόησε τὴν ἀγυιάν . . στενωτέραν οὖσαν, ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας διένεα.». ἀν. 3. 3, 7 «οἱ ἀκοντισταὶ βραχύτερον ἤκρντιζον, ἢ ὡς ἐξικνεῖσθαι τῶν σφενδονητῶν».

ἀπομν. 1. 4, 10 «έκεινο (τό δαιμόνιον) μεγαλοπρεπέστερον ἔγομαι, ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι». 3. 5, 17 «φο-
βοῦμαι δεῖ, μή τι μείζον, ἢ ὅστε φέρειν δύνασθαι, κακὸν τῇ πό-
λει συμβῆν».

Σημ. 1. Περὶ τοῦ, ἢ ὡς σ. εἰντ. x. ξεν 18. §. 513, σημ. 3. 'Ως τίθεται ἡ ἀπαρέμφ καὶ ἁνει τοῦ ὄστε, ἵνα διορίσῃ ἀκριβέστερ. τὴν δὲ ἱππίστου δηλου-
μένην ποιότητα (§. 473, 3, 5), οὗτω δύναται νὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ μετὰ
τὸ συγχριτικὸν. Σοφ. Οἰδ. τ. 1292 «τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν = μεί-
ζον ἢ ὕστε νὰ δύναται τις νὰ τὸ ὄνοφρόη, μείζον, ἢ τοιούτον, τὸ δόπον νὰ
δύναται τις νὰ τὸ ὄνοφρόη. Εἰρ. 'Αλκ. 229 χορ. •ἄρ' ἔστια καὶ σφράγες
τάδε καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πιλάσσαι; 'Εκ. 1107 «συγγνώσθ»,
ὅταν τις κρείσσον¹ ἢ φέρειν κακὰ πάθη, ταλαιπόνηστα παταλλάξαι: ζόης». Πλ.
Θεατ. 149, σ. «ἡ ἀνθρωπίνη φύσις διθενεστέλλει, ἢ λαβεῖν τέχνην ὃν ἂν ἢ
ἄπειρος».

Σημ. 2. Τὰ ἱππίστα καὶ ἴδια τὰ σημαίνοντα ἔλλειψιν, στέρησιν ἢ ἀ-
δύναταν, ἄτινα καίπερ θετικὰ περιέχουσιν ὅμιλα σημασ. παραθετικοῦ,
συντάσσονται σ. ἀπαρέμφ. καὶ δὴ μετὰ ἢ ἁνει τοῦ ὄστε (ῶς), ὅταν ἢ δὲ² αὐ-
τῶν ἐκφερομένη ἴδιότης εὑρίσκεται ἐν δύσματριδίῳ τοις ἀνομοιόθετης πρὸς τὴν
πρᾶξιν τὴν μετὰ τούτων συνημμένην³ ἢ Κνοιοις τῇ παραθέσιως δὲν κείται: ἐν τῷ
Θετικῷ βαθμῷ τοῦ ἑπιθ., ἀλλ' ἐξάγεται ἐκ τῆς συγχρίσιως μόνον τῶν δινήθ-
σεων!». Ξεν. Κύρ. 1. 5. 11 «ἰδίωτας (imperios, ἀνικάνους) ὅντας, ὡς
πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι». 4. 5, 15 «δλίγοις ἐσμέν, ὡς ἐγκρατεῖ, εἶναι αἰτῶν».
ἀπομν. 3. 13, 3 «ψυχρόν, ὥστε λούσασθαι, ἐστίν» δηλ. τὸ οὐδωρ. (Τὸ
οὐδωρ καθ' ἐστὸ δὶς λουτρὸν δὲν εἶνε πολὺ ψυχρόν, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν ἀ-
πειτὴ τὶς θερμὸν πρὸς λουτρόν). Πλ. Πρωτ. 314, b «ἥμεις ἔτι νέοι, ὥστε τοι-
σιον πρᾶγμα διελέσθαι». (Νέος καὶ νεώτερος εἶνε συνώνυμ. π. 71, φ,
132. Θουκ. 1. 107, 2. 3. 26, 2). Πλ. πολ. 475, d «ἀποώτατοι τινὲς
εἰσιν, ὡς γ' ἐν φιλοσοφίαις τιθένται» = ἀναξιώτατοι δὶς νὰ συγκαταλεγώσων
ἐν τοῖς φίλοσ. Εἰρ. 'Ανδρ. 80 «γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὥφελετν παρών».
Παρδημ. Θετικῶν μετ' ἀπαρέμφ. ἁνει τοῦ ὄστε σ' οἴον γέρων, ὀλίγος, κα-
κός, ταπεινός, μακρός, σχληρός, μαλακός κ.τ.λ. Ιδ. §. 473, 3, σ. 701.

b) Μετὰ τὰς ἐκφράσεις⁴ θεσματόρ τι τινι ixreītai, ὥστε θareīr
καὶ ἐπίτιδα τινὰ ἔχω, ὥστε μὴ θareīr (ποιητ.), ίδ. §. 473, σημ.
1. μετὰ τὰς ἐκφράσ. τὰς βούλησιν καὶ τὸ ἐρατλον ταύτης δη-
λούσας⁵ οἷον ἐθέλω, δικαιῶ, δέομαι (= παρακαλῶ), ἐπάίρω, πεί-
θω, ψηφίζομαι κ.τ.λ., ὥστε γίγνεσθαι τι, ίδ. §. 473, x. σημ. 6.

c) Τάξι, ἐστι, γίγνεται, γέγονε, συγγένειε, συγέβη, προσήκει, ὥ-
στε σ. ἀπαρέμφ. ίδ. §. 473, 4 2 κ. σημ. 11.

d) 'Ως ἢ ἀπαρέμφ. παρ' «Ἐλλησι τίθεται συχνότατα πρὸς δή-
λωσιν τοῦ ἰροῦ, τῆς προθέσεως, τοῦ σκοποῦ (§. 473, 7), οὗτω
καὶ ἢ ἀπαρέμφ. σ. ὥστε. 'Η τοιαύτη δευτερεύουσα πρότασ. φίνε-

¹ "Ιδ. Nitzsch εἰς Πλ. Ιων. in Comment. de compar σ. 62.
² Schmaljfeld Synt. d. Cr. Verps σ. 323. Scheuerlein Synt d. Gr. Spr 259. Kähner εἰς Σεν. ἀπομν. 3. 13, 3.

ταὶ ἔχουσα τὴν κύτην οημασ. τῶν τελικῶν λόγων (§. 553), μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι αὗται μὲν αἱ τελικαὶ συνταῖς ἐκφράζουσι τὸ τέλος, τὸν σκοπόν, ἔκειναι δὲ καθ' ἔστατας οὐδὲν ἔτερον ἢ τὴν συνέπ. ἢ ἀποτέλεσμα, ὁ δὲ σκοπὸς ἀνευρίσκεται ἐκ τῆς τοῦ λόγου μόνον συναρπείας. Θουκ. 2, 75 «προχαλύμψατα εἰχε δέρρεις καὶ διρθέρεις, ὥστε τοὺς ἐργάζομένους καὶ τὰ ξύλα μήτε πυρφόροις διστοῖς βάλλεσθαι ἵν τε ἀσφαλείᾳ εἰναι» κυρίως μὲν ὥστε οἱ ἐργάται.. νὰ ὄσται ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐκ τῆς συναρπείας ὅμως τοῦ λόγου καταφαίνεται ὅτι ἡ πρᾶξις τῆς κυρίας προτάσ. ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ, ἵνα οἱ ἐργάται.. ὅστις ἐν ἀσφαλείᾳ εἰναι. Σεν. ἀν. 1. 5, 10 «ἀδιφέρεις.. συνέσπων, ὃς μὴ ἀπεισθαι τῇ κάρφης τὸ ὑδωρ». 1. 8, 10. 3. 4, 21. 25. 4. 3, 29. π. ἴππ. 4, 3 μ. σ. Sauppe. 12, 11. Ἐλλ. 2, 4, 8 «οἱ τράχοντα οὐκέτι νομίζοντες ἀσφαλῆ σφίσι τὰ πράγματα ἰδουλήθησαν ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἰναι σφίσι καταφυγήν, εἰ δεήσειε». Κύρ. 1. 2, 8 «πιεῖν δέ, ἦν τις διψή, καθώντας (οἶκοθεν φέρονται), ὃς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσσασθαισ. Λυκοῦργ. 82 «τοὺς μὲν προγόνους ὑμῶν ἀποθύνσκειν τολμῶν, ὥστε μητὶ τὴν πόλιν ἀδοξεῖν κτλ.» μ. σ. Maetzner.

ε) Μετὰ τούτων συνάπτεται καὶ ἡ γρῆσ. τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμγ. ἐπὶ ἀποτελέστατος, ὅπερ πρέπει νὰ δηλωθῇ καὶ ὡς ὑπόθεσις σύναμα ἡ ὄρος τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἡ θέντος (=ἐπὶ τῇ συνθήκῃ, τῷ ὄρῳ, τῇ προσδοκίᾳ, ὅτι, ὑποτεθείσθω, ὅτι, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι, ita ἡ ea conditione, ut). Θουκ. 3, 114 «ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο.. ἐπὶ τοῖσθε, ὥστε μήτε Ἀμπρακιώτας.., στρατεύειν ἐπὶ Πελοποννησίους, μήτε Ἀκαρνανας.. ἐπὶ Ἀθηναίους». 4, 37 «ἐκύρηξάν τε, εἰ βούλοιντο τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς κύτοις; Ἀθηναίοις, ὥστε βουλεῦσαι, ὅτι ἂν ἐκείνοις δοκῇ». 1, 28 «ἔτοιμοι δὲ εἰναι καὶ ὥστε ἀμφοτέρους μένειν κατὰ χώραν, σπονδάς (δὲ) ποιήσασθαι» = ὄφείλουσι δὲ καὶ νὰ ὕποιμοι, ἔλεγον, ἵνα κάμωσι σπονδάς, ἐπὶ τῷ ὄρῳ τοῦ νὰ μένωσιν ἀμφότεροι εἰς τὴν θέσιν των. Ὄτι ὁ δὲ πρέπει νὰ ἀπαλειφθῇ ἵδ. καὶ τοὺς ἔκδότας, ἔνθα σημειωτέον, ὅτι ἡ μετά τοῦ ὥστε πρότασ. προηγήθη τοῦ συντακτικ. ἥκμ. Σεν. ἀν. 2. 6, 6 «ἔξδον δὲ ἥχθυμεῖν, βούλεται πονεῖν, ὥστε πολεμεῖν» (= labores suscipere manunt ita (ea conditione), ut bellum gerat). 5. 6. 26. Κύρ. 3. 2, 16 «τοῦτο ἐπίστω, ὅτι ἐγώ, ὥστε ἀπελάσαι Χαλδαίους ἀπὸ τούτων τῶν ἔχρων, πολλαπλάσιας ἀν ἔδωκα χρήματα, ὃν σὺ νῦν ἔχεις παρ' ἔμοιο» κυρίως = ὅτι ἐγώ πολλὰ χρήμ. Ήδὲ ἔδιδον, ὥστε νὰ ἀποδιώξῃ τις τοὺς Χαλδ., ἤτοι ἐπὶ τῇ συνθήκῃ τοῦντας ἀπελάσῃ κτλ. Κύρ. 3. 1, 35. Ἰσοχρ. 4, 83 «ποίων δ' ἂν ἐργων ἢ πόνων ἢ κινδύνων ἀπέστησαν, ὥστε ζῶντες εὐδοκιμεῖν». Δημ. 18, 81 «πολλὰ μὲν ἂν χρήματα ἔδωκε Φιλιστίδης, ὥστ' ἔχεις οὐρανόν», 6, 11 «ἔξδον αὐτοῖς τῶν λοιπῶν ἔρχειν Ἑλλήνων, ὥστ' αὐτοὺς ἐπακούειν βασιλεῖν = quoniam eis licet ceteris Graecis ita imperitare, ut ipsi di-

cto audientes esse n t regi, =επὶ τῷ δρῳ τοῦ νὰ ὑπακούωσι τῷ βραχιλεῖ. Ψευδ. Δημ. 59, 68. Ἰσαϊ. 2, 30 μ. σ. Schoemann. Εὐρ. ἵκετ. 876 «φίλων δὲ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον, ὅστε τοὺς τρόπους δούλους παρασχεῖν, χρημάτων ζευγθεὶς ὅποι = «aurum ab amicis oblatum non accepit ita, ut iis serviret, pecunia corruptus, i. e. quo facto iis serviturus fuisset» Hermann ad Vig. σ. 949· particula ὅστε, praegressa negatione, interdum ita construitur, ut ad solum verbum, quod cum negatione conjuuetum est, non etiam ad negationem pertineat = «χρυσὸν παρὰ φίλων διδόμενον δὲν ἐδέγηθι ἐπὶ τῷ δρῳ νὰ ὑπηρετῇ εἰς αὐτοὺς χρήματα διαρθρεῖς, δῆλο. ἐάν τοῦτο ἔχειμε θά υπηρέτει εἰς αὐτοὺς» Ερμην. πρὸς Vig. σ. 949· τὸ μέριον ὅστε, ἀρνήσεως ἡγουμένης, συντάσσεται ἐνίστε οὕτως, ὅστε ἀνήκει εἰς μέρον τὸ δῆμος τὸ μετὰ τῆς ἀρνήσεως. συνημμένων, οὐχὶ δύως καὶ εἰς τὴν ἀρνήσεων. Εὐρ. Ἱρ. 1325.

Σημ. 3. Άντι τοῦ διατε ἐν τῇ σημασ. ἐπὶ τῷ δρῳ, ἵνα, ea conditione, ut ἡ ita μεταχειρίζεται ἡ μεθομηρικὴ γλώσσα καὶ τά, ἐφ' ὃ ἡ ἐφ' ὃ τε, ἀτινα ἀντιστοιχοῦντι πρὸς τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσια. ὄντως τεθειμένον ἡ νοούμενον διεκτικόν. ἐπὶ τούτῳ (ἄλλα καὶ ἐπὶ τοσούδε παρ' Ἡρό. κ. Θου.) Τά, ἐφ' ὃ ἡ ἐφ' ὃ τε συντάσσονται ἡ μετὰ μέλλοντος δριστικ. (ῶς ίδια παρὰ Θου.), δόσις τίθεται συχνὰ ἐπ' ἔκεινον, ὅπερ θὰ συμβῇ (§. 387, 4), ή, ως τὸ ὕστε, μετ' ἁπαρτικ. οἷον Ἡρό. 3. 83 «ἐπὶ τούτῳ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπὶ φτε δι' οὐδενὸς ὑμέων ψέρβουμαι». 6, 65 «Κλεομένης συντίθεται Λευτυχίδης.., ἐπ' ὃ τε, ἢν αὐτὸν καταστήσῃ βασιλέας ἀντὶ Δημαρῆτος, ἔψεται οἱ ἐπ' Αιγινῆτας». 7, 153, 154 «ἔρρεσαντο δὲ οὗτοι ἐπὶ τοσούδε καταλλάξαντες, ἐπ' ὃ τε Ἰπποπορατᾶς Κυράρινον Συροκουσίους ἀποδούνται». 1, 22 «διελλαγή δὲ σριν ἔγινετο, ἐπ' ὃ τε ξείνους ἀλλήλοισι εἶναι καὶ ξυμάχους». Θου. 1, 103 «Ευνέδησαν πρὸς τοὺς Αλκεδαιμονίους, ἐφ' ὃ τε ἔξιασιν (=ῶς μέλλων) ήτις Πελοποννήσος.. καὶ μηδέποτε ἐπικέκρισται αὐτῆς» μ. σ. Haack. 113 τὴν Βοιωτίαν ἔξιλιπον Αθηναῖον πάσσαν σπουδάς ποιησάμενοι, ἐφ' ὃ τοὺς «ζνδρας καὶ μισθούνται». 126. 4, 30. Πλ. Ἀπολ. 29, «δέρμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέντοι, ἐφ' ὃ τε μηχεῖται ἐν ταύτῃ τῇ Κητήσει διατρίβειν μηδὲ φιλόσοφεται». Σεν. Ἑλλ. 2. 2, 20 «εποιούντο εἰρήνην, ἐφ' ὃ τά τε παρὰ τείχη καὶ τὸν Πειραιά καθειλόντας.. λακεδαιμονίος ἔπεισθαι». 2. 3, 11 «αἱρεθέντες, ἐφ' ὃ τε ἐν γράψαι νόμους». συμπ. 4, 35 «πάντα κίνδυνον διοδίσουνται, ἐφ' ὃ πλείονα κτήσονται». Ἀγ. 9, 1 · ἐφ' ὃ κακόδοξος εἰναι, μ. σ. Breitenb. Σκ. 4. 2, 18. 4. 4, 6. 6. 6. 22. Οὕτω παρ' Ἡρό. κα. ἐπὶ λόγῳ τοιφδε, (ἐπὶ τούτῳ δρῳ ea conditione), ἐπ' ὃ καὶ ὕστε σ μέλλοντι δριστικ. 7, 158 «ἐπὶ δὲ λόγῳ ποιῶδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐπ' ὃ στρατηγός.. ἔσομαι». Προσέστι δὲ ἐπὶ τῷδε τῷ λόγῳ, τὸ ὕστε πρώτον μὲν σ. μέλλ. δριστ., εἰτα σ. ἀπαρεμφ. Ἡρό. 3, 36 «οἱ δὲ θεράποντες.. κατακρύπτουσι τὸν Κροτον. ἐπὶ τῷδε τῷ λόγῳ, ὕστε, εἰ μὲν μεταμελήσει τῷ Καμδύῃ, καὶ ἐπικητήσει τὸν Κροτον, οἱ δὲ ἐκονήντες αὐτὸν δώρα λάρματαρχησθαι» (νὰ τὸν φονέωσαν, interfecturos esse).

Σημ. 4. Μετὰ τὰ ἐπὶ τούτοις, τοισδε (=ἐπὶ τῷ δρῳ, τῷ λόγῳ τούτῳ)

δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἀπλοῦν ἀπαρέμφ. ὡς ἐπεξήγησ. τοῦ δεικτοῦ. Ηδ. §. 473, 3, κ. 469, 3, b), εἰ καὶ πυλὺ τὸ τοιοῦτον σπάν. Θουκ. 2, 70 «ἴπι τοῖσδε οὖ, ξυνέδησαν ἵξελθεῖν αὐτοὺς; καὶ παῖδες καὶ γυναικαῖς».

Ἐκτὸς τῶν καταλεχθεισῶν περιπτώτων. τῆς συντάξης. τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. μνημονευτέας εἰσι καὶ αἱ ἔξης δύο·

1) Ὡς τίθεται ἡ ἀπαρέμφ. ἐν ταῖς δευτερευούσ. προτάσ. τοῦ πλαγίου λόγου (§. 594, 5), οὗτω συμβάνει τοῦτο ἐνίστε καὶ ἐν τῷ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 9 «(Κῦρον) εὐσχημόνως πως προσενεγκεῖν καὶ ἐκδοῦναι τὴν φιλίην τῷ πάππῳ, ὥστε τῇ μητρὶ καὶ τῷ Ἀστυάχει πολὺν γέλωτα παρασχεῖν». (Αλλὰ καὶ, Κῦρος.. προσήνεγκε καὶ ἐνέδωκε... ὥστε.. παρέσχεν).

g) Τὸ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. τίθεται μετὰ πρότασ. ὀργητικ. ἡ λόγον ἔρωτηματικ. ἔχοντα σημασ. ἀρνητικ., καθὼς καὶ μετὰ λόγου ὑποθετικ.¹⁾ Ή χρῆσις αὕτη εἶναι φυσικωτάτη, καθότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσ. ἡ δευτερεύουσα πρότασ. περιέχει μὴ πραγματικότ, μὴ ἀληθές, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ μόνον δοξασταν, παραδοχήν. Δημ. 21, 26 «οὐδεὶς πώποτε» εἰς τοσοῦτη ἀναιδείας, ἀφίκετο, ὥστε τοιοῦτόν τι τολμῆσαι ποιεῖν». (Αλλὰ καὶ «ἐκεῖνος εἰς τοσ. ἀν. ἀρ. ὥστε.. ἐτόλμησαν» πρότ. §. 586, 3): 57, 64 «τίς ὑμῶν θν καταγνοίη μου τοσαύτην μανίαν..., ὥστε.. ἔξι θυνάτου διαπράξασθαι;» 18, 220. 19, 134 «ει.. οὗτος οὗτω γέγονε φοβερός καὶ μέγας, ὥστε ὑμᾶς ἥδη, τί Φιλίππω χριεῖσθε, σκοπεῖτο».

§. 585. Παρατηρήσεις.

Μετάβασις τῆς συντάξης. τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. εἰς τύπον λόγου ὄρθοῦ. - ὥστε (ώς) σ. ἀπαρεμφ. κ. ἀν.-ώς (σπαν. ὥστε) σ. ἀπαρεμφ. ἐν παρενθετικῆς προτάσ. - οἵος, δόσος σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ ὥστε.

1. Μετάβασις ἐνίστε ἡ σύνταξη. τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. εἰς τύπ. λόγου ὄρθοῦ. Θουκ. 5, 14 «ξυνέθη.., ὥστε πολέμου μὲν μηδὲν ἔτι ἄψχοθι μηδετέρους, πρὸς δὲ τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην εἰχον», μ. σ. Popp. ἐν τῇ μεγ. ἐκδόσ. 8, 5 «ἀναπείθεται Ἄγις, ὥστε Εὔθοίας μὲν πέρι ἐπισχεῖν, τοῖς δὲ Λεσβίοις παρεσκείαζε τὴν ἀπόστασιν». Ξεν. ἀν. 4, 2, 15 «λείπουσιν οἱ βάρβαροι ἀμυχητὶ τὸν μαστόν, ὥστε θαυμαστὸν πᾶσι γενέθεαι, καὶ ὑπώπτευον», μ. σ. Kühn. 4. 7, 17. Λυκοῦργ. 42 «τοσαύτη δὲ ἡ πόλις ἐκέχρητο μετακοιλῆ, ὥστε.. ἀγωτίζεσθαι.. ἀγαπᾶτ.. ἐπάρχειτο.. κινδυνεύειτο, καὶ τὸν δῆμον.. οὗτος ἐδεῖτο.. μεταπέρψασθαι», μ. σ. Maetzner. Ισοχρ. 19, 27 «τοιοῦτα δὲ ἐπασχεν, ὥσθ' ἡμᾶς μηδεμίαν ἡμέραν ἀδικηρότους διαγαγεῖτο, ἀλλὰ θρηνοῦντες διετελοῦμεν». 4, 112. Δημ. 19, 173. Πλ. Φαῖδ. 66. d

2. «Οταν ἡ μετὰ τοῦ ὥστε ἀπαρέμφ. ἐξαρτᾶται ἀπό τιος

1) "In Aken Grundzüge § 177 b

όρου, υποθέσεως, προστίθεται αὐτῇ τὸ ἀριστολογικὸν (τροπολογικὸν) ἄρ (§. 398, 3). Ισοδυναμεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον σ. ἄρ ἀπαρέμφ. Η πρὸς εὐχεικήν σ. ἄρ ἐν τῷ ὁρθῷ λόγῳ (§. 396), η πρὸς τοὺς ιστορικ. χρόν. ὄριστ. σ. ἄρ ἐν τῇ σημασίᾳ τῇ ῥηθείσῃ ἐν §. 392, 4 κ. 6. Θουκ. 4, 29 «τοῦ δὲ αὐτῶν στρατοπέδου καταφανῆ ξν εἶναι πάντα τὰ ἀμφιτήματα, ὅστε προσπίπτειν ἄρ αὐτοὺς ἀπροσδοκήτως, η βούλοιντο» (λ. ὁρθ. = αὐτοί.. προσπίπτοιεν ξν οὕτω γχρ.. καταφανῆ ξν εἴη π. τὰ ἀμ.) Ξεν. Κύρ. 3, 1, 27 «έχει μὲν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἀμφιτήματα, ὅστε ἄρ ἀπίστειρ ἡμῖν». μ. σ. Bornem. ἐν ἔκδ. Λειψ. (λ. ὁρθ. = ἀπίστοτεν ξν ἡμῖν) «έχει γχρ τὰ ἡμ. ἀμ. προφ.) 8, 7, 27 «ἐν τῷ ὁρθῷ λεπταλετ ἡδη ἕσσομαι, ως μηδὲν ἄρ εἴτι κακὸν παθεῖν» (λ. ὁρθ. = οὐδέν ξν εἴτι πάθοιμι· ἐν τῷ γχρ ξσφ. ἡδη ἔσ.) 8, 8, 11. Πλ. πολ. 590, c. Θουκ. 2, 49 «τὰ δὲ ἐντὸς οὕτως ἐκάιετο, ὅστε μήτε τῶν πάντων λεπτῶν ἴματίων.. τὰς ἐπιβολάς.. ἀνέχεσθαι ἡδιστά τε ἄρ εἰς ὅδωρ ψυχρὸν σφᾶς κατούς ἐπτείνω» (λ. ὁρθ. = ἡδιστ· ξν ἐρίπτουν δῆλ. εἰ ἡμελοῦντο, si non custodiebantur). 7, 42 «καὶ ἀποτετειχισμένοι ξν ἡσαν, ὅστε μηδ' εἰ μετέπεμψαν ἔτι, δμοίως ξν κατούς ὠφέλειν». (λ. ὁρθ. = οὐδ' εἰ μετέπεμψα, ἔτι, δμοίως ξν κατούς ὠφέλουν.) Πλ. Μέν. 94, d «έδοντο μέγα ἐν τῇ πόλει.., ὅστε, εἶπερ ξν τοῦτο διδαχτόν, ἐξευρεῖται, δοτις ἔμελλεν κατοῦς τοὺς υἱούς ἀγαθούς ποιῆσειν» (λ. ὁρθ. = εἶπερ ξν. διδ., ἐξεύρεν ξν, reperisset). Ξεν. συμπ. 9, 6, 6. 1, 31 «καὶ μοι οἱ θεοὶ οὗτως ἐν τοῖς ιεροῖς ἐσῆμηναν, ὅστε καὶ ιδιώτην ἄρ γνῶναι, οἵτι μοναρχίας ἀπέχεσθαι με δεῖ» (λ. ὁρθ. = καὶ ιδιώτης, η καὶ εἰτις ιδιώτης ξν, ἔγνω ξν=ἡδύνατο νχ μάζη). Παρχλείπεται δὲ τὸ ξν ἐμφαντικῶς οίον Εδρ. Φ. 1344 «ώστε ἐκδικρῆσκι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον = ὅστε ὁ οἰκος ηθελεν ἐκτραπῆ εἰς δάκρυα, ξν θὰ ἐφρόνουν.

3. Υδίας μνείας ξένιαι εἶναι κι συχνότατα ἀπαντῶσιν καὶ κατὰ τὸ φρινόμενον μόνον οὖσαι ξνεξάρτητοι παρεγθετικαὶ προτάξ. εἰτινες εἰτιγοῦνται κανονικῶς μὲν διὰ τοῦ ως, σποραδικ. δὲ διὰ τοῦ ὅστε, σ. ἀπαρεμφ. = οὗτως, ὅστε νά, ita, ut σ. ὑποτακτ. δι τρόπος ἐκλαμβάνεται: ως ἀποτέλεσμα η συνέπεια πρᾶλ. τό, ως ἐμοὶ δοκεῖ=ώς μοι φαίνεται, πρὸς τὸ ως ἐμοὶ δοκεῖ=ώστε νά μοι φαίν. Πλειστάκις δὲ διὰ τῶν προτάξ. τούτων ἐκφέρεται συντομία τις. Η κυρία πρότασ, η; η τοιαύτη δευτερεύουσα πρότασ. δηλοτ τὸ ἀποτέλεσμα η τὴν συνέπ., πρέπει νά συμπληρωθῇ. Ήρδ. 2, 10 «ώστε εἴται (δῆλ. ἐξεντα;) σμικρὰ ταῦτα μεγάλοισι συμβαλέειν», μ. σ. Baehr δῆλ. ita, ut liceat comparare, οὗτως, ὅστε νά ἐπιτρέπηται νά περαβάλῃ. "Ανευ δὲ λόγου ἀναγιγνώσκουσιν ὃς γε, ίδ. Stallb. Οὕτω καὶ Ήρδ. 4, 99. Πλ. Φαιδρ. 230, b «ἡτε καὶ πηγὴ χριεστάτη.. δεῖτ μάλα ψυχροῦ οδυτος, ὅστε γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι, κατὰ τοὺς πλείστ. κ. ζρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ

ώς γε. ἴδ. Stallb. Θουκ. 4,36 «ώς σμικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι». Ἡρδ. 7, 24 «ώς μὲν ἐμὲ συμβολλεόμενον εὑρίσκειν μεγαλοφροσύνης, εἴνεκα κύτῳ Ξέρξης ὀρύσσειν ἔκελεν» = ita quidem, ut ego hanc rem considerans reperiām, οὗτω δέ, ώστε ἐγὼ ἔκετάζων τὸ πρᾶγμα τοῦτο νὰ ἀνευρίσκω. Οὗτω πως ἡ συνθεστάτη φράσις ὡς ἕπος εἰπεῖν = ἵνα οὕτως εἴπω, ut ita dicam, ἵνα ἔφρασθαι οὕτως, ὡς συνειθίζει τις νὰ λέγῃ, ἢ, ἵνα συντόμως εἴπω, ἢ, ἵνα τρόπον τινα εἴπω προπεμδοῦ dixerim id. Stallb. κ. Schneider εἰς Πλ. πολ. 341, b. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 450, b. Σπανιώτερ. εἰνε τό, ὡς εἰπεῖν. Θουκ. 4,58 «πρὸς ἀπαντάς αὐθίς, ὡς εἰπεῖν, τοὺς ἄλλους»=διὰ νὰ εἴπω, σχετικῶς ὡς πρὸς δλους σχεδὸν τοὺς ἄλλους, ἴδ. Popp. ἐν τῇ μεγ. ἐκδ. 1. 1, 2. 6, 30 αξιγκατέθη δὲ καὶ δὲ ἄλλος ὅμιλος ἀπας, ὡς εἰπεῖν». Παρ' Ἡρδ. ὡς εἰπεῖν λόγω 2, 37, ἢ, ὡς λόγῳ εἰπεῖν 2, 15 κ.τ.λ. Ξεν. οἰκ. 12, 19 «ώς συντόμως εἰπεῖν». Ἀγ. 7. 1 «ώς ἐρ βραχεῖ εἰπεῖν». Πρδ. 2, 24 «ώς μὲν νῦν ἐν ἐλαχίστῳ δηλώσαι, πῶν εἰρηταί ὡς δὲ ἐν πλεονὶ λόγῳ δηλώσαι, ὥδε ἔχει». Ξεν. συμ. 4, 25 «δοκεῖ μοί γ', ἔφη, ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρήσθαι, οὗτος καὶ πεφιληκέναι τὸν Κλεινίαν». ἀπομν. 3. 8, 10 «ώς δὲ συνελόρτι εἰπεῖν» = ἵνα συντόμως διέλθω, διηγηθῶ, ut paucis absolvam. Πλ. πολ. 414, a «ώς ἐρ τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρήσθαι» = ut summatim dicamus neque rem diligenter persequamur, ἵνα κερχλικιαδῶς εἴπωμεν καὶ μὴ επιμελείας τὸ πρᾶγμα ἔξετάσωμεν, διέλθωμεν. Λυσίδ. 216, a «εὖ γε, ὡς γε οὕτωσι ἀκοῦσαι». Ισοκρ. 4, 154 «ώς δ' ἀπλῶς εἰπεῖν καὶ μὴ καθ' ἐν ἔκαστον». Πλ. Γοργ. 517, b «οὐδὲ ἐγὼ φέγω τούτους, ὡς γε διακόρους εἶναι πόλεως»=τούλαχιστον οὐχὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ἵνα διεισιν ὑπηρέται τῇς πολιτείαις. πολ. 475, d «οἵ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοι τινές εἰσιν, ὡς γε ἐν φιλοσόφοις τιθέναι» = τούλαχιστον διὰ νὰ συγκαταλεγῶσιν μεταξὺ τῶν φίλοσ. Ἀρρ. Πλ. 736 «ώς γέ μοι δοκεῖν» = διὰ νὰ φαίνηται εἰς ἐμὲ τούλαχιστον, ut mihi quidem videtur, κυρίως tali modo, ut mihi videatur, οὕτως, ώστε νὰ μοι φάν. Πλ. πολ. 432, b «ώς γε οὕτωσι δοξαῖν». Ξεν. Κύρ. 5. 2, 4 «ώς σογίσται δοκεῖν». Ἡρδ. 2, 125 «ώς ἐρὲ εν μεμνησθαι». Σοφ. Οἰδ. κ. 16 «χῶρος δ' ὅδ' ἱρός, ὡς ἀπεικάσαι». Τρ. 141. 1220 1). Περὶ τῶν Πλ. σοφ. 234, ε. Εὔρ. «Αλκ. 801' ἦδ. §. 423, 25, b), σ. 441. Συχνότατα κι τοιαῦται προτάσσ.

1) 'Ἐκ τῶν ὅποι Ματθίφ II. §. 545, 2 προσαγομένων χωρίων' οίον Ἡρδ. 9, 32 «ώς δὲ ἐπεικάσαι: λοτι: (= Κεστη, licet). Λισχλ. χοηφ. 971 «ώς ἐπεικάσαι: πάθη πάρεστι», δὲν π.έπει νὰ συμπεράνῃ τις, δῆτι εἰς τὰ ἀνωτέρω χωρία πρέπει νὰ νοήσῃ τις τάξ, λοτι, πάρεστι = Κεστη, licet. Περὶ τῆς παρ' Ἀριστοτέλει χρήσ. τῶν, δις εἰπεῖν, ὡς ἕπος εἰπεῖν, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, δις ἐπὶ πᾶν εἰπεῖν κ.τ.λ. Υδ. R. Eucken εἰς N. Jhrb. f. Pil. x. Pädag. 1869. σ. 817—820.

έκφρεονται: ἐν τύπῳ συντόμῳ ἔνευ τοῦ ὡς οἰον Σοφ. Οἰδ. τ. 82 «ἀλλ', εἰκάσαι μέν, ἡδύς». Πλ. Φίλ. 12, ε. «ἔστι γάρ, ἀκούειν μὴν οὕτως, ἀπλῶς ἐν τῷ» μ. σ. Stallb. Δημ. 20, 18 «ἔστι δὲ τοῦτο, οὕτωσι μὲν ἀκοῦσαι, λόγον τὸν ἔχον». Ἡρδ. 1, 61 «μετὰ δέ, οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, χρόνος διέφυ». 4, 50 «Ἐρ πρὸς ἐτ συμβάλλειν». Θουκ. 6, 82 «ἐε τὸ ἀκριβές εἰπεῖν» = ἵνα εἶπα χρείως. 1, 138 «καὶ, τὸ ἔμπαρ εἰπεῖν, φύσεως μὲν δυνάμει.. κράτιστος.. ἐγένετο». Πλ. σοφ. 237, ε. «σχεδόν εἰπεῖν». Δημ. 4, 7 «οὐειλότι δ' ἀπλῶς» (δῆλον εἰπεῖν). Ἡρδ. 3, 82 «εἴ τοι δὲν ἔπει πάντα τα συλλαβώντα εἰπεῖν». 6, 30 «οὐδὲν δέ οὔτι θν ἔπαθε κακόν οὐδέν, μοχέειν ἐμοί». 7, 229. Θουκ. 7, 87, 5. Πλ. Εὐθύδ. 273, α. Σοφ. Ἡλ. 410. Οὕτως ἐξηγητέον καὶ τὰ Εὐρ. Μ. 228 «ἐν τῷ γάρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκειν καλῶς (= ἵνα μάθῃ τις καλῶς; διὸ νὰ κρίνῃ τις οὗθως), κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβεβήγη' οὐμὸς πόσις», ἔνθι όντει λόγου ἀναγνωσκεται: γιγνώσκεις Ιδίᾳ δ' εἰσιν αἱ ἑξῆς φράσ., ὀδίγου, μικροῦ, πολλοῦ δεῖται ut paulum, multum absit, οὕτως; οὕτε νὰ ἐπιληπτῇ διλογον, μικρόν, πολὺ.

4. Σπανιωτάτη είναι ἡ χρήσις τοῦ ὡς σ. ἀπαρεμφ. μετὰ σημασ. = ώς, ίδιᾳ δὲ αὕτη είναι παρ'. Ἡρδ. καὶ μάλιστα ἐν συντετριγμέναις προτάσεις. Ἡρδ. 2, 8 «τὸ φῶν δὴ ἀπὸ Ἡλίου πόλιος οὐκέτι πολλὸν χωρίον, ώς εἴραι Αἰγύπτου» = ώς ἐν Αἰγ., ut in Aegypto, ὡςδιὰ τὴν Αἴγ., διὰ τονά ἦν τῆς Αἴγ. δὲν είναι πλέον μεγάλον, ώς πρὸς τοῦτο δῆλ., καθότι κεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ χώρᾳ Αἰγύπτῳ. 2, 135 «ἡ Ροδώπη.. κάρτα ἐπαρρόδιτος γεννομένη μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ώς ἀρ εἴραι Ροδώπη, ἀτέροι οὐκ ὡς γε ἐσ πυραμίδα τοσαύτην ἐκτείσθαι» = ἡ Ροδ. ώς ωρείς ἐταίρα ἀπέκτησε πολλούς θησαυρούς, πολλούς βεβαίως ώς πρὸς τοῦτο, δηι αὕτη ἡτο Ροδώπης ἦτοι ἐταίρα καὶ οὐχὶ βασιλίς, οὐχὶ ἡτον ὄμως οὐχὶ καὶ τόσον πολλὰ χρήμ., ωστε νὰ ἀρκέσουν πρὸς οἰκοδομὴν μιᾶς τοσαύτης πυραμίδ. Τὸ χοριστολογικ. (τροπολογικ.) ἀρ προσετέθη τῷ χ. πυρεμφ. εἴραι, διότι ἐν ταῖς λέξ. ώς ἀρ εἴραι Ροδώπ. περιέχεται βαρχυλογικῶς πρότοι. ὑποθετικὴ = θὰ ήσαν βεβαίως τὰ χρήμ. πολλά, ἐν σκεψθῇ τις, δηι ἡ Ροδ. ώς ἐταίρα ἀπέκτησε ταῦτα χρηματικῶς θὰ ἐξέρεται τοῦτο δὲ Ἡρδ. σαρέστερ. οὕτω, «Ροδ. ἐκτήσατο χρήματα, μεγάλα ἂν ὅντα, ώς εἴραι Ροδώπη». "Id. Lhardy κ. Baehr ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ. 4, 81 «πληθύος τε τὸ Σκυθέων οὐκ οἴοντες τε ἐγένομην ἀτρεκέως πυθέσθαι, ἀλλὰ διαρρόους λόγους περὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἥκουσον» καὶ γάρ κάρτα πολλούς είναι: σφέας καὶ διλίγους, ώς Σκύθας εἴραι» μ. σ. Baehr = διὰ τὸ νὰ ἔναι Σκύθ.: διότι λέγει τις τὸ μὲν δηι οὕτοι ήσαν πολλοί, τὸ δὲ δηι ήσαν διλίγοι, ώς πρὸς τοῦτο δῆλ., δηι ήσαν Σκύθαι, τοῦτο ἐστιν οὐχὶ καθ' ἐκτούς, ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν κα-

τοικουμένην γάρχιν. Θουκ. 1, 21 «εὐρῆσθαι δὲ ήγησάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων, ὃς παλαιὰ εἶραι, ἀποχρώντως» = ut vetusta, pro vetustate, διὸ τὸ νῦν ἡνε παλαιά.

5. Όταν ἐν τῇ κυρίᾳ πόρτασ. κῆνται τὰ δεικτικὰ τοιοῦτος ἢ τουσάντος, ἢ συμπερασματικὴ πρότασ. συνάπτεται ἡ, ὡς εἴδομεν ἐν §. 584, 2, διὸ τοῦ ὥστε σ. ἀπαρεμφ., ὅπερ ἐν τῷ ἐπιρρήμ. αὐτοῦ τύπῳ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐν ταῖς λέξ. τοιοῦτος, τουσάντος κείμενον ἐπίρρ. οὕτω (τόσον πολὺ τοιοῦτον, οἷον, ὡς, δύσον, ὥστε), ἢ πολλάκις καὶ διὰ τίνος ἀρφομοιώσεως ἢ ἐφέλεσεως τῶν τύπων διὰ τοῦ οἰος (οἵστε) ἢ δοσις σ. ἀπαρεμφ., κατίνα εἰνε τὰ κυρίως συγχρητικὰ ἀναφορικὰ τῶν δεικτικ. τουσάντος, τουσάντος, καὶ μᾶλιστα οὐ μόνον. ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις πιώσ. Ιδ. §§. 555, 2. 473, 3. Σημειώτεον προσέτι, ὅτι ἡ σύνταξ. αὕτη συμβάλλει σχεδὸν μόνον. ὅταν ἡ οἰος ἡνε δύοις πρότασιος τῇ εἰτε κειμένη εἴτε νοούμ. ἦν τουσάντος. Ηλ. Κρίτ. 46, b «ἔγω (δῆλ. εἰμι) τοιοῦτος, οἰος τῶν ἔμῶν μηδὲν! ἀλλαφ πειθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ» = εἰμαι τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ πείθῃ..., εgo is sum, qui obediam. ἀπολ. 31, α «ἔγὼ τυγχάνω ὥν τοιοῦτος, οἰος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῇ πόλει δειδόσθαι». Ξεν. Ἔλλ. 6. 5, 7ατοιοῦτος ὁ Στάσιππος ἡν, οἰος μὴ βούλεσθαι πολλοὺς ἀποκτινύναι τῶν πολιτῶν». Κύρ. 1. 2, 3 «οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται, ζπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται, οῖοι πονηροῦ τίνος ἢ κτιζοῦν ἔργου ἐφεσθαι». ἀπομν. 2. 1, 15. 2. 6, 37. Κύρ. 5. 2, 4 «ἀπτήγγελλον.., ὅτι τουσάντα εἴη ἔνδον ἀγαθά, ὅσα ἐπ' ἀνθρώπων γενεάν.. μὴ ἐν ἐπιλεπτει τοὺς ἔνδον ὄντας». (Περὶ τοῦ ἀρ. Ιδ. λεξιλόγ. τ. 2.) φ. 172 «οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖος ἐγίνετο πότνια μήτηρ οὖτε ῥυτῆρα βιοῦ τὸ ἔμμεται καὶ διστῶν». Ηλ. πολ. 415, ε «στρατοπεδεύσαμενοι.. εἰνάξ ποιητάσθιων. Οὐκοῦν τοιαίτας, οἵας χειμῶνς τε στέγειν καὶ θέρους ίκανάς εἶραι». Ξεν. ἀν. 4. 8, 12 «ἀλλάζ μοι δοκεῖ.. τουσάντορ χωρίον κατασχεῖν.., σσορ ἔξω τοὺς ἐσχάτους λόχους γερέσθαι τῶν πολεμίων κεράτων». Δημ. 2, 19 «(περὶ κύτων Φίλιππος ἔχει) τοιούτους ἀνθρώπους, οἵους μεθυσθέντας ὀργεσθαι τοικῦται, οἷς ἔγω νῦν ὄντω πρὸς δύμας δινομάται». Λουκ. Ἐρμότ. c. 76 «Στωικῷ τοιούτῳ.. οἴω μήτε λιπεσθαι μήτ' ὀργίζεσθαι». Συνήθως; δύως; τὸ δεικτικὸν παραλείπεται. τ. 160 «ἐκνήρ οἴστε τε μᾶλιστα οἵους κήδεσθαι». φ. 117 «ὅτ' ἔγὼ κατόπισθε λιπέμην οἶδε τὴν πατρὸς ζεύλικα καὶ ἀρελισθαι». ε, 483 «φύλλων γάρ ἔνη χύσις θάλιμα πολλὴν (δῆλ. τόσον) σσορ τ' ἡδε δύω ἡδε τρεῖς ἀνδρες ἔρυσαν». Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 1 «γυναικὸς κακλῆς καὶ οἵας συνεῖναι τῷ πείθοντι». 1. 4, 12 αμόνην τὴν τῶν ἀνθρώπων (γλῶτταν) ἐποίησαν (οἱ θεοὶ) οἵας ἀρθροῦν τε τὴν φωνὴν». Ιδ. 1. 4, 6. 2. 9, 4. ἀν. 2. 3, 13. Ἔλλ. 4. 3, 13 «ἐνεθυμήθη, ὅτι τοῦ στρατεύματος τὸ πλεῖστον εἴη κύτῳ οἷος ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων ἡδέως μετέχειν». Ἀρφ. νεφ. 434 «μὴ μοὶ ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΥΝΟ ΣΤΑΘΙΚΗ 77.

γε λέγειν (ἀντὶ προσταχτ.) γνώμας μεγάλας, οὐ γάρ τούτων ἐπιθυμῶ, ἀλλ᾽ ὅστις ἔμαυτῷ στρεψόδικησαι καὶ τοὺς χρήστας διοισθεῖται. Εἰν. ἀν. 4. 1, 5 «έλείπετο τῆς νυκτὸς (δῆλον τοσοῦτον) δοσορ σκοτάζους διειλθεῖται τὸ πεδίον». 7. 3, 22 «δοσορ μόνον γεύσασθαι ἔχεται καταλιπὼν» = *Iantum modo sibi reliquens, quantum salis esse ad gustandum, τόσον μόνον ἀφήσας δι' ἑαυτόν, δοσον νὰ ἦνε ἀρχετὸν νὰ γευθῇ.* οἰκ. 11, 18 «ἄριστῷ, δοσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν. Δημ. 2, 17 «ἡκουον ἀνδρὸς οὐδεμῶς οἷου τε γεύσθεσθαιν.

Σημ. 1. 'Η βρθεῖσα σύνταξι, τοῦ οἴος, δοσος οὕπω ἀπαντᾷ ἐν Ἰλιάδι, ἐν δὲ τῇ 'Οδυσσ. εἰς τὰ μνημονεύθιντα μόνον ἀνωτέρω ὀλίγα χωρία, ἐπὶ τῶν δὲ δὲδην ἀνέρηται οὐδὲ περ "Ησθ." ἡχρήσις τῆς συντάξεως. ταῦτης εἶναι ἴδια τοῦ 'Αιστικ. πεζ. λόγου.' Εντῇ 'Ομηρικῇ γλώσσῃ τίθεται ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων δὲτὶ τῶν (τοιούτων) οἴος (δοσος) σ. ἀπαρεμφ. τὸ τοιούτος μόνον σ. δ-παρεμφ.,¹⁾ Ζ. 473, 3, 701·οἰον «χήτις τοιούδε» ἀνδρός; ἀμύνειν τὴν ἡμέτερην (=τοιούδε) ἀνδρὸς οἴους ἀμύνειν ν. ἡμ.).²⁾ Η ἀπαρεμφ. χρησιμεύει πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δεικτικ. τοιούτος = ἀνδρὸς δυναμένου νὰ ἀπομακρύνῃ δὲτὸ αὐτοῦ τὸ ηλ. ἡμ. 'Ἐν τούτῳ δὲ βλέπομεν τὴν ἔναρξιν τῆς τελείας συντάξεως. 1)

Σημ. 2. 'Ἄντι τοῦ κατ' αἵτιατικ. ὑποκειμένου τῆς ἀπαρεμφ. μετὰτά οἴος, δοσος, ἀνέρηται αὐτό, εἰ καὶ σποραδικῶς, καὶ κατὰ δοτικήν = οἴος, δοσος; τινι, ἐν τῇ ἔνοιᾳ τοσοῦτον, τοιούτον ὃσον οἶντι τινι, ποιεῖν τι, ὥστε νὰ ἔγειται τοιούτον νὰ κάμῃ τι. Λιαχλ. Ἑπ. 716 χορ. «ἔνος δὲ κλήρους ἐπινωμάκ.. χθόνα ναίειν διεπῆλας διπέσσων καὶ φύτεμένοισι καὶ τέχειν» = τόσην μόνον γῆν νὰ κατοικώσιν, διπέσσην εἶναι τοιοῦτη καὶ εἰς διποθνήσκοντας νὰ κατέχωσι, τόσην δηλ. χώρ. διδωσιν δοση εἶναι ἀναγκαῖα καὶ εἰς ἀποθυμήσκοντας; διὰ τάχον, δοσην καὶ οἱ διποθνήσκοντες ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ καταλαμβάνωσιν. 'Ο 'Ἐρμιν. συμπληρωτοῦτο, οὐδὲ δόμως δόθησι, οὔτω, διπέσσαν διαπάλλει. Θουκ. 6, 12 «νομίσατε . τὸ φρέγμα μέγα εἶναι καὶ μὴ οἴον νεωτέρω φύσιον εὔσαθαι τε καὶ δέξαις μιταγειρίσσατο = ὅτι δὲ πειγέργρας εἶναι δυσχερές καὶ οὐδὲ τοιαύτη, οἵα εἶναι τοιοῦτη εἰς νέον τὴν τήλικίαν ἄνθρωπον νὰ σκεφθῇ περὶ αὐτῆς . . . , καὶ οὐδὲ τοιαύτη, ὥστε νέος νὰ δύναται νὰ σκεφθῇ κτλ., δὸν δὲν δύναται νὰ σκεφθῇ κτλ., δὲν εἶναι κατάστασιν νὰ σκεφθῇ κτλ., καὶ δὲ πόλιτος συμπληρωτος, πλὴν οὐδὲ πίσσης δόθως, διὰ τοῦ εἶναι μετὰ τὸ οἴον ἐκ τοῦ προγράμματος. εἴναι, καὶ μάλιστα διὰ τὴν σημασίαν, τοῦ δὲ ξενεντατος. 'Ομοιον τὸ ἐν 7, 14·τούτων δὲ πάντων ἀπορωτατον τότε μὴ οἴον τε εἶναι καὶ ταῦται μοι καλύσσαι τῷ στρατηγῷ . . . καὶ ὅτι οὐδὲ διπόθιν ἀπειληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν·, προελόθων ἐκ τοῦ, τὸ τοιούτον, οἶντα εἶναι=πάντινων τούτων δυσχερέστατον εἰνετοῦτο, ὅτι εἶναι τοιούτον, ὥστε ἔγων δισταγήδες νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀποκρύψω τὰς βλάστας ταύτας. 'Εντεῦθα δόμως ἡ δοσ. εἶναι ἀναγκαῖα, διότι ἡ αἵτιατικ. ἡτοι «τὸ μὴ οἶντα εἶναι ταῦτα ἵμετ καλώσαις θὰ ἴσημαίνειν = δὲν εἴμαι τοιούτος, δὲν εἴμαι εἰς θέσιν νὰ ἀποκρύψω κτλ.

Σημ. 3. Οὐτως συντάσσονται καὶ τά, δοσον, δοσα, καὶ δὲτι ἐν σημασ.

1) "I. P. Viehoff in d. Emmerischer Schulprogr. 1841-1842 σ. 2.

ἐπιρρημ. μετ' ἀπαρεμφ. καὶ μάλιστα ὑπὸ ἔννοιαν ὡς; τὸ πολὺ κολαστικὴν ἡ περιοριστικήν. "Ιδ. λειτάλγ. σ. 3. Ἀρρ. Πλ. 856 «εὐδαιμονικῶς; γε πρότεται, διαγένεται» ὁδὸν τυπλάχιστον ἡδυνάμην νὰ γίνω. νερ. 1252 «Π.οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις; Στρ. οὐχ, δσον γέ μ' εἰδέναιται» quod quidem ego sciam (μ. σ. Kock). Ἐκκλ. 350 «οὔκουν πονηρά γ' ἴστιν, δ. τι καῦμ' εἰδέναιται = quod etiam ego sciam. Πλ. Θεοί. 145, α. «Σωκρ. ἡ οὖν ζωγραφικὸς θεόδωρος; Θ. οὐχ', δσον γέ με εἰδέναιται», μ. σ. Stallb. Θουκ. 1, 2 «νεμδέμονοι τα τὰ αὐτῶν ἔκαστοι, δσον ἀποζῆν = τάσσην μόνον χώρων ἔκαλλιεργούν, δση ἥτο ἴκανή νὰ ζώσιν, δσω νὰ μποζώσι, quantum satis es-set ad vivendum 6, 25 «οὐσιαὶ μέντοι ἡδη δοκεῖν αἰτιῷ, τριήρεσι μὲν οὖν ἐλέκτοσιν ἡ ἔκαστὸν πλευστέα εἶναι (δηλ. εἰπε)» = ἔφ' δσον ὅμως ἱραίνετο τότε εἰς αἴτον. Πλ. Πρωτ. 334, ε. «διά τοῦτο οἱ ιατροὶ πάντες ἀπαγορεύουσι τοὺς διδονεούσις μὴ χρήσθαι ἐλαίψ, ἀλλ' ἡ δ. τι σμικροτάτωφ . . ., δσον μόνον τὴν δυσχέρειαν κατασθέσαι = τόσον μόνον δσον (τὸ χρήσθαι ἐλαίψ) χρησιμεύειν νὰ καταπάσῃ 1. Τέλεον τοσούτον, δσον: Θουκ. 3, 49 «ἡ μὲν (ναῦς) ἐφέσει τοσούτον, δσον Πάγητα ἀνεγνωκέναι τὸ φέρειμα καὶ μέλκειν δράσιν τὰ δεδογμένα = τόσον πρότερον, δσον ἥτο ἴκανὸν νὰ ἀναγνώσῃ ὁ Π. τὸ φέρειμα καὶ νὰ σκεφθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ δεδογμ.»

§. 586. b) ὥστε (ώς) σ. ρήμ. παρεμφατικῷ.

1. Ἔνδι ἐπὶ τοῦ ὥστε (ώς) σ. ἀπαρεμφ. ἡ κυρία ἔννοια κεῖται ἐπὶ τῆς κυρίας προτάσ., ἡ δὲ δευτερεύουσα συμπλήρωσιν μόνον τῆς κυρίας περιέχει καὶ, ἐπειδὴ αὕτη δὲν ἔχει ὅμιλα κατηγορικ. (παρεμφατικ.), δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀτελῶς πως ἀναπτυχθεῖσα δευτερεύουσα πρότασ., ἡτις ἐκφέρει τὴν ἔννοιαν πάντως γενικήν, ἀνεύ ἀναφορῆς τινὸς πρὸς τὰς σχέσεις τῶν ἐγχλίσ. καὶ τῶν χρόνων, ἐπὶ τῆς συντάξης ὅμως τοῦ ὥστε (ώς) σ. ρήμ. παρεμφατικῷ ἡ κυρία ἔννοια κεῖται τούναντίον ἐπὶ τῆς δευτερεύουσ., καὶ ἡ δευτερεύουσα παρίσταται ὡς ἐντελῶς ἀναπτυχθεῖσα δευτερ. πρότασ. μετά ρήμ. παρεμφατικοῦ, δι' οὗ τὸ διανόημα δύναται να ἔχειν υπῆρχον πλέον σαφῶς καὶ εύκρινῶς, καθότι δηλοῦται ἡ ἐγχλιτικὴ σχέσ. τοῦ διανοήμ.

2. Ἡ διὰ τοῦ ὥστε (ώς) σ. ἀπαρεμφ. εἰσηγουμένη δευτερεύουσα πρότασ. συνηκάθηθε μετὰ τῆς κυρίας στενώτατα καὶ στερεῖται πάσσοις ἀνεξαρτησίξ, ἡ διὰ τοῦ ὥστε (ώς) ὅμως σ. κατηγορ. ρήμ. ἐκφερομένη δευτ. πρότασ. φάνεται μὲν ἔξωτερικῶς διὰ τοῦ συνδέσμου ὡς μέλος τῆς κυρ. προτάσ., κατὰ τὴν φύσιν ὅμως αὐτῆς ἔχει τοιοῦτον βαθμὸν ἀνεξαρτησίξ, ὥστε κατὰ τὴν

¹⁾ Ἐκ τοῦ διαγένεται ὅμως ὁ Ἀρριαν. ἀν. 7 κεφ. 1 λέγει «καὶ οὖν δλίγον Ὀστερον ἀποθανὼν τοσούτον καθίζεις τῆς γῆς, δσον ἐξαρχεῖται ἐντετάφθαι τῷ σώματι», δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν μετὰ Ματθίου II. §. 479, σημ. 2, διε τὸ ἀπαρέμφ. ἐν τῇ προτάσ. ταύτη ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔξωθεν νοούμενου ἐξαρχεῖται.

σύνταξιν αὐτῆς παρίσταται: ὅπο τοὺς αὐτοὺς τύπους, ὃς ὁίους καὶ οἱ ἀνεξάρτηται δηλωτικοὶ προτάσσονται, οἵτοι καθ' ὄριστικὴν μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἄρ, κατ' εἰκτικήν μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἄρ.

3. Ἡ ὄριστικὴ τίθεται, διταν τὸ ἀπλῶς σκατούμενον ἀποτέλεσμα ἐκφέρηται: ὡς ὅντως συμβαῖτορι διὸ τίθεται ἐπὶ δηλώσεως συμβάτος ὅτις ἔρισμένῳ χρόνῳ γιγραμένου. Περὶ Όμορ. μόνον ἐν α., 227. γ., 246. ἵδ. §. 583, 2, α). Ἡρόδ. 6, 83 «Ἀργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη οὕτω, ὥστε οἱ δοῦλοι αὐτέων ἔχον πάντα τὰ πρόγραμματα». Ξεν. Κύρ. 1, 4, 5 «ταχὺ δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλάκει . . ., ὥστε ὁ Ἀστυάγης οὐκέτε εἰχειρ κατέφερεν θηρίζειν». 15 «καὶ τὸ λοιπὸν οὕτων ησθη τῇ τότε θηρίῳ (Ἀστυάγης), ὥστε ἡλί, δηπότε οἴλον τε εἶη, συρεῖχεν τῷ Κύρῳ καὶ ἀλλούς τε ποιὸλοὺς παρελάμβανεν». Ἐλλ. 4, 1, 33 «οὗτοι νῦν διακειμεῖν ὃς ὑμῶν, ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω ἐν τῇ ἐμποτῷ χωρῷ». Πλ. Μεν. 71, α. «ἔγω δὲ τοσοῦτον δεω, εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτὸν (δῆλον, ἀρετὴν), εἰδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτό, διπέρ τὸ παράποναν ἀρετὴν, τυγχάρω εἰδών». Ἰσοκρ. 18, 9 «οἱ δὲ εἰς τοσοῦτον θέρεως ἡλίθον, ὥστε ἔπεισαν ὑμᾶς; ἐλαύνειν αὐτὸν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος». Δημ. 18, 120 «οὗτοι σκιάδες εἰ καὶ ξενίσθητος, ὥστε οὐ δύνασαι λογίτασθι, οὔτε κτλ.» (ἐνταῦθι διλόγος περὶ ψάμμιμένου πρόγραμματος, ἐκν δὲ οἵτοι «Ὥστε μὴ δύνασθαι», οὐδὲ ἐξελαμβάνετο τότε ὡς γενική τις ιδιότητος τοῦ Αἰσχύλουν). Δημ. 2, 26 «οὗτοις ἀγγουσάνως ἔχετε, ὥστε, δι' ὧν ἐν γραπτῶν φρύλαι τὰ πρόγραμματα τῆς πόλεως γέγονε, διὸ τούτων ελπίζετε τῶν αὐτῶν πράξεων ἐκ φρύλων αὐτὰς χονττὰ γενήσεσθαι». 8, 23 «εἰ ἡδη τοσούτην ἔξουσίαν τοῖς αἰτιζούσις: καὶ δικέλλαις εὑσολομένοις δίδοτε, ὥστε καὶ περὶ ὧν φρύλων μέλλειν αὐτῶν ποιεῖν, καὶ περὶ τούτων προκατηγορούντων ἀκροσθεῖς, τί ἡν τις λέγοις»; 9, 28 «οὗτοι κακῶς διακειμεῖχ . . ., ὥστε ὡχρὶ τῆς τήμερον ἡμέρας οὐδέν.. πράξαι δινάμεθα». Ὅταν ἡ δευτεροπόρτικος. ἔχῃ ἔννοιαν ἐπειηγηματικήν, ἐνīκα ἔπεισεπέ τις νὰ συντάξῃ ἀπαρεμφ. κατὰ τὰ ἐν §. 584, 2, τότε συμβάνει βραχυλογία, π. γ. Ἰσοκρ. 4, 175 «εξ ὧν τοιαύτη δοξά γέγονεν, ὥστε δὲ μὲν βράχερος κήδεται τῆς Ἑλλάδος», μ. σ. Bremi., ἀντί «ώστε δὲ τῆς Ἑλλ. κήδεσθαι ἐνομίσθη». Η δικροφρή μεταξὺ τῆς συντάξης τοῦ ὥστε σ. ὄριστ. καὶ τῆς σ. ἀπαρεμφ σαρέστατα πράντεται ἐν τοῖς χωρίοις, ἐν οἷς ἀπαντῶσιν ἀμφτέροι καὶ συντάξη. ή μία μετὰ τὴν ἄλλην. Ξεν. ἀν. 2, 17 «κρεσυγήν πολλὴν ἐποίουν ακλοδύντες ἄλληλους, ὥστε καὶ τοὺς πολεμίους ακούειν, ὥστε οἱ μὲν ἐγγύτατα τῶν πολεμίων καὶ ἔργον=η φωνὴ ητο τόσον δυνατή, ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι θὰ ἡδύναντο νὰ τὴν ἀκούωσι, πιθανὸν ητο, οὔτι οἱ πολ. τὴν ἤκουουν, ἵδ. §. 584, 2, γ), ὅτι δὲ οὕτοι τῷ ὄντι τὴν ἤκουουσαν, ἐξέχεται ἐκ τῆς ἐπομένης προτάσσονται. «ώστε.. καὶ ἔργον», δηλοῖ πράξιν ὅντως συμβάσαν· ἡδύνατο δὲ νὰ εἴπῃ καὶ «ώστε

καὶ οἱ πολ. ἡκουον», ὡς πρᾶξις πράγματι συμβάσαι. ἀπομν. 1. 3, 5 εοῦτω γχρεύεται τὸν ἄνθρακα τοῦ οὐκ οἰδός (ῶρισμένη δήλωσίς), εἰ τις οὗτος ἔχει διάγραμμα, ὅστε μὴ λαμβάκει τὰ Σωκράτεις ἀρχοῦντα = ut accipere non possit, ὅστε νὰ μὴ δύνηται νὰ λαμβάνῃ... Ἡ γρῆσις τοῦ ὥστε σ. ὄριστ. Ἡτο τόσον ἀρεστή, ὅστε ἀπαντᾷ καὶ ἐν πλείστοις χωρίοις, ἐνθα δινέμενε τις πρότασ. κυρίων μετά τῶν οὐρῶν, τοιχαροῦ κ.τ.λ., ὅτε ή λατιν. μεταχειρίζεται τὰ itaque, ideo, idcirco κ.τ.λ., ή γερμαν. τὰ daher, darum, desshalb κ.τ.λ., τὸ δὲ ἡμέτρον ιδίωμα μεταχειρίζει διὰ τῶν λοιπῶν, διὰ τοῦτο, θέσει, διό.

Σημ. 1. Σπανιώτατα ἀπαντᾶ ὁ ὥστε ἀν σ. μ. ἐλλ. ὄριστικ. Ψευδ. Ισοχρ. 17, 58 «ὅστις οὐκ ἂν εἰκότως περὶ διλίγου ποιήσεισθε τὰς ἐκείνων ἐπιστολάς» (οὗτος οἱ καθ., ὁ δὲ Bensel. ποιήσασθε) "Id. §. 392 a., 1.

4. Οἱ ιστορικοὶ χρόν. τῆς ὄριστ. σ. ἀρ τίθενται α) κατὰ τὰ ἐν §. 392 a, 4. 5, ὅταν ἡ συνέπ. Ἡ τὸ ἀποτέλεσμα πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τοιοῦτο, ὅπερ ἡδύτατο νὰ συμβῇ ἵπται τιμας περιστάσεις καὶ σχέσεις. Ξεν. Ἀγ. 1, 26 «οἱ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ σιδηρεῖς, ὅπλα κατεσκεύαζον, ὅστε τὴν πόλιν ὅντως ἀν ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι» = Ὅστε ἡδύτατό τις (ἐν τοῦτο ἔβλεπε) νὰ νομίσῃ, ὅτι κτλ. συμπ. 9, 3 «τοιοῦτόν τι ἐποίησεν, ὡς πᾶς ἀρ ἔγρω, ὅτι ἀσμένη ἡκουσε». - b) κατὰ τὰ ἐν §. 392 a, 6, ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τοιοῦτο, ὅπερ ἡδύτατο μὲν νὰ συμβῇ ἵπται τιμας δρους, ὑπό τινας περιστάσεις, δὲν συνέβη ὅμως. Σοφ. Οιδ. η. 271 «πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν; ὅστις παθῶν μὲν ἀντέδρων, ὁστὶ εἰ φρονῶν ἐπρασσον, οὐδὲ ἀρ ὡδὸς ἐργαρόμην κακός» = Ὅστε καὶ ἐν περιπτώσεις, κακῷ ἦν ἐγνώσει θὰ ἐποκτητον, καὶ ἐν τῷ τοιαύτῃ περιπτώσῃ. δέν θὰ ἐγιγνόμην κακός, ὡς ἡδη ἔγεινα. Θουκ. 4, 78 «τοὺς τε Ἀθηναίους δεῖ ποτε τὸ πλῆθος τῶν Θεσσαλῶν εἴνουν διπῆργεν, ὁστε, εἰ μὴ δυνατεῖς μᾶλλον ἡ ισονομίᾳ ἐχρῶντο τὸ ἐγχωρίον (= ἐγχωρίως) οἱ Θεσσαλοί, οὐκ ἀρ ποτε προηλθερ». 5, 6 «κατερραινετο πάντα κατέθειν, ὁστε οὐκ ἀρ ἐλαθερ δρυμώμενος ὁ Κλέων τῷ στρατῷ» (ἡ ὑπόθεσες κεῖται ἐν τῷ ὄρμῳ μερος=ει δρυμάτῳ). Ισοχρ. 9, 65. 15, 19. 21, 3 «οὗτοι.. ἐφοβεῖτο, ὁστε πολὺ ἀρ θάττον διλύων στερνθεῖς ἐσιάτησεν ἡ μηδὲν ἀπολέσας ἐρεκάτησεν» (δῆλ. ξν, ὅπερ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ ἐκ τῆς προηγουμένην. προτάσ.) Δημη. 18, 30.

5. Τίθεται δὲ ἡ εὐκτικὴ ἀρεν ἀρ μόνον ἐν ταῖς ἐν §. 399, 6, b) ἥρθείσαις περιπτώσειν, διὸ ἐν λόγῳ πλαγίῳ· οἷον Ξεν. Ἐλλ. 3, 5, 23 «ἔλογιζοντο..., ὅτι οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῷ τείχει ἔκειντο, ὁστε οὐδὲ διείτοτον οὖσι.. ἕρδιον εἰτὶ ἀνελέσθαι(τοὺς νεκροὺς;)» = καὶ ὅτι διὰ τοῦτο.. ἕρδ. εἰτ., πρᾶθ. καὶ Ψευδ. Ισοχρ. 17, 11· περὶ τοῦ ὁστε σ. εὐκτ. ἔντι τῆς συνήθ. συντάξ. μετ' εὐκτ. σ. ἀρ ίδ. §. 399, 7. σ. 260 a. Ε. Ἡ εὐκτικὴ δὲ σ. ἀρ κατὰ

τὰ ἐν §. 396, ὅταν ἡ συνέπεια ἡ τὸ ἀποτέλεσμα πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τι ἐν τῷ παρόντι ἡ μέλλοντι ἀμφίβολο, καθαρῶς πεθαρό, ὡς ἀπλὴ εἰκασία. Σοφ. Ἡλ. 333 ἀλλγῶ πὶ τοῖς παροῦσιν, ὡστ' ἄρ, εἰ σθένος λάθοιμι, δηλώσαιμ' ἄρ, οὐχ αὐτοῖς φρονῶ = ὡστε.. πιθανὸν νὰ δηλώσω, οὐσας δηλώσω. Αἴ. 213. 1342. Οἰδ. χ. 45 ἀλλ' ἵλεω ἐμὲ τὸν ἱκέτην δεξιάστο, ὡστ' οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδε ἀντὶ ἐξέθουμ' ἔτιν (δι Schneidew. γράφει κατὰ τὴν διάρθρωσιν τοῦ Elmsley ὡς ἀντὶ τοῦ ὡστε, πλὴν ἀτόπως;) = ἀλλ' εἶθε κι Βύμενίδες νὰ δεχθῶπι μετ' εὐσπλαγχνίς; ἐμὲ τὸν ἱκέτην, ὡστε, ἢν θὰ μὲ δεχθῶσιν εὔμενῶς, νὰ μὴ ἐξέλθω πλέον τῆς χώρας ταύτης. Θουκ. 1, 70 «οἱ Ἀθηναῖοι ἀπολαγόντες ἐλάχιστα τῶν ὑπαρχόντων . . . , ὡστε, εἰ τις αὐτούς.. φαίνεται ἐπὶ τῷ μήτε αὐτοὺς ἔχειν ἡτυχίαν, μήτε τοὺς ἄλλους ἠνθρώπους ἔχειν, δρθῶς ἀντὶ εἰποι». Ξεν. πολ. Δακ. 13, 5 «ὡστε ὅρῶν (= εἰ δρψης) ταῦτα ηγήσαιο ἀντὶ τοὺς μὲν ἄλλους, αὐτοσχεδιαστὰς εἰναι τῶν στρατιωτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους, τῷ δοντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν» = ὡστε, ἢν θὰ βλέπῃς ταῦτα, θὰ νομίσῃς οὐσας, ὅτι κτλ. (Περὶ τοῦ παρελθόντο: θὰ ἦτο ηγήσω ἀντὶ θὰ ἐνόμισες οὐσας). ζν. 5, 6, 20 «πλοῖοι δὲ ὑμῖν πάρεστιν, ὡστε, δημη, ἢν βούλησθε, ἐξαίρηνται ἀντὶ επιπέσοιτε». 2, 5, 15. οἰκ. 8, 14. Κύρ. 1, 1, 4. Πλ. ἀπολ. 24, a. 33, e. συμπ. 197, a. Μενέζ. 236, d «σοὶ γε δεῖ χαρίζεσθαι, ὡστε καὶν διίγου; εἰ με κελεύεις αποδύντα δρχήσεσθαι, χαρισάμην ἄντο. Δημ. 29, 3 «(ταῦτα πεποίηκεν), ὡστε πολὺ ἀν δικαιότερον διὰ ταῦτα τὰ ἔργα τοῦτον μισήσαιτε ἡ ἐμοῦ τινα ἀνεπιέκειν καταγροῦσθε». 23. Ισοχρ. 6, 67 «εἰς τοτεύτην ἡμίκιν ἐληγύθασιν, ὡσθ' οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἡδιον ἀν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐκβάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν».

Σημ. 2. Ὁταν ὁ ὡστε συνάπτεται μετὰ προσταχτικῆς ἢ τοῦ δορίστου τῆς προσταγῆς δηλούσ. ὑποταχτικ. μετὰ τοῦ μὴ ἐπομένου, ἢ μετὰ προτρεπτικῆς ὑποταχτικ., ἢ μετὰ δρθοῦτο ἐρωτηματ. λόγου, πρέπει τότε τοῦτο νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τοῦ δτοῦ δὲ ἐξηρτημένος λόγος μετὰ δροτρικῆς ἡμφάσεως ἀπροσδοκήτως πως μεταπίπτει αἴρνης εἰς λόγον δρθόν. a) Ξεν. Κύρ. 1, 3, 18 •ἢ οὐχ ὅρες, δτοι καὶ Μήδους ἀπαντας δεδίδαχιν ἔντοτο μετον ἔχειν; ὡστε θέρπεται, ὡς κτλ.» συμπ. 2, 9 •ῶστε.. διδασκετων. Ηλ. νόμ. 834, d •ῶστε.. ἔστω. πολ. 362, d •ῶστε.. ἐπάνυεν. Φαιδρ. 274, a •ῶστε.. μὴ θαυμάσῃς». Δημ. 9, 70 «γράφω δέ, ὡστε, ἢν βούλησθε, χειροτονήσατε», μ. σ. Bremi. Πλείον τοιδημ. 16, 397, σημ. 5, σ. 238. — b) Πλ. Φαιδρ. 245, b •ῶστε τοῦτο γε αὐτὸ μὴ φαδώμεθα, μηδὲ τις ἡμᾶς; λόγος θυροῦτων. (Ἐκεῖ δὲ 227, b καὶ «οὕτως ἐπιτεθύμητα ἀσθοῖσαι, ὡστε.. οὐ μὴ σου ἀπολειπθῶ», ἔνθα εἰναι ἐλλειψὶς ἀντὶ τοῦ, ὡστε· οὐ φοβούτονταί τοι, μηδ. . ἀπολειπθῶ. Ηδ. 779, 9) — c) Δημ. 16, 13 •ῶστε πῶς οὐ βοηθήσουσίν ἡμῖν ἐπ' Ὁρωπὸν ἢ κάκιστοι πάντων ἀνθρώπων δεδουσιν είναι;· 29, 47 •εἰ δικαΐηρη ἡ πάσισται τούτοις

δῆλον, ὅτι οὗτόν ταῦλα Ιπέτρεπεν, οὗτόν ταῦταν οὖτα χαταλίπων αὗτοῖς ἔφρασεν, ὡστε πόθεν γαστιν; = ergo unde scierunt? Πρβλ. §. 587, 5.

Σημ. 3. "Οταν ἐν τῇ ὑπερκειμένῃ προτάσι. ἢντε σύνταξι μετοχική, ἔπειται τότε ζώστε τὸ δῶστε ἐν συνδίσ. μετὰ μετοχή δευτερευόσ. τινός προτάσ. σ. ὡστε (ῶς), καθότι ἡ σύνταξι τῆς δευτερευόσ. ταῦτης προτάσ. ἀφωμοιώθη πρόστην σύνταξι. τῆς ὑπερκειμένης προτάσ. Σεν. Κύρ. 7. 5, 46 «τὰ τοῦ πολέμου τοιαῦτα ἐγγνωσκον δύνται, ὡς μὴ διετερίζειν δύον τὸν ἄρχοντα κτλ.» ἀντί, ὡς (ῶστε) .. δεῖν. Πλ. πολ. 519, 8 «ἡ οὔπω ἴννενόηκας .., ὡς δριμὺ μὲν βλέπει τὸ φυγάριον καὶ δέξιας διορθά ταῦτα, ἵφ' ἁ τέτραπται, ὡς οὐ φαύλην ἔχον τὴν δύνιν, κακίζ δ' ἡναγκασμάτων ὑπηρετεῖν, ὡστε, ὥσῳ ἀν διέντερον βλέπη, τοσούτω πλειν κακά ἐργαζόμενον» = ὡστε .. ἐργάζεσθαι, δ Schneider «satius fuerit participium ἐργαζόμενον conjunctioni ὡστε ita subjunctum habere, ut si pro ea καὶ οὔτως seu καὶ διὰ τοῦτο dictum esset» = αἰρετώτερον θά τότο λέν ἡ μετοχή ἐργαζόμενον συνήψετο μετὰ τοῦ συνδίσα. ὡστε, οὕτως, ὡστε νὰ ἐλέγετο δυτὶ τοῦ ὡστε καὶ οὔτως, ἡ καὶ διὰ τοῦτο. Ἀνδρ. 4, 20 «ἴναντιον .. τῶν θεατῶν συμφιλούνεταιούντων ἵκειν καὶ μισούντων τοῦτον, ὡστε τῶν γαρῶν τὸν μὲν ἐπαινούντων, τοῦ δ' ἀκροσοσθαί οὖν ἰθελόντων» = ὡστε οἱ χοροί.. ἐπήνουν .. Κῆδελον. Ιασ. 9, 16 «ἰπιδίξω ὑμῖν .. 'Αστέριλον.. οὔτω σφόδρα καὶ δεκαῖας μισοῦντα τοῦτον, ὡστε ποιόν δῆ ὅτιτον διαβίμενον μηδένα ποτὲ τῶν ἁντοῦ οἰκείων διαλεγούντας Κλίωνα» = ὡστε διέθετο, id. Shoemann. Ισοχρ. 4, 64 «φίλοντας δ' ἡμῶν οἱ πρόγονοι τοσοῦτον ἀπλάντων διενεγκόντες, ὡσό' ὑπὲρ μὲν Ἀργείων διουτιχησάντων θῆβαίοις, ὅτε μέγιστον ἀφρόνησαν, ἐπιτάττοντες κτλ.» = ὡστε .. ἐκταττον. Δημ. 3, 1 «τούς μὲν λόγους περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι Φίλικον δρῶ γιγνομένους, τὰ δὲ πράγματα εἰς τοῦτο προσήκοντα, ὡστε,.. δικαὶος μὴ πεισθέμενος αὗτοῖς πρότερον κακῶς, σκέψασθαι δίον» = ὡστε δεῖν το. Sauppe. Πρβλ. Ψευδ. Δημ. 10, 40. 58, 23.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ENATON.

§. 587. Περὶ τῆς ἐρωτηματικῆς προτάσεως.

1. Άι ἐρωτηματ. προτάσ. εἰσὶν ἡ ἀρεξάρτητος (ἀρθατ), ἡ ἐξηρτητραί (πλάγιαι) ἀπὸ προηγουμένης προτάσ. οἷον ἐλήλυθερ ὁ γιλ.ος; καὶ, ἀγροῶ, εἰ ὁ γιλος ἐλήλυθε. Διαιροῦνται δὲ καὶ ἐρωτήσεις, ἀναλόγως τῆς ἀναρροφᾶς αὐτῶν πρὸς μιαν ἐκάστην χωριστὰ λέξ. τῆς προτάσ., ἡ πρὸς ὑπάληπτον τὴν πρότασ., εἰς ἐρωτήσ. λέξεως ἡ ὀροματικάς, καὶ εἰς ἐρωτήσ. προτάσ. οἷον τίς τοῦτο ἐποιησερ; (ἐρώτ. ὀροματική), καὶ, γέγραφας τὴν ἐπιστολήν; (ἐρώτησ. προτάσ.).

2. Ἡ φυσικὴ θεσις τῶν ἐρωτηματικ. λέξ. εἰναι νὰ κηνται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσ., ὅταν ὅμως πρέπη νὰ ἔξαρθῃ μία ἡ καὶ πλειόνες λέξ. τῆς ἐρωτηματ. προτάσ., τότε προτάσσονται αὗται. Σεν.

ἀπομν. 3. 5, 2 «σώματα δὲ ἀγκθά καὶ καλὰ πότερον ἐκ Βοιωτῶν οἱεί πλείω θνηταὶ εἰλεγχθῆναι η̄ ἐξ Ἀθηνῶν;» 2. 7. 8. 3. 9. 1. 4. 2. 20. 6. 5. συμπ. 4, 2, μ. σ. Herbst. Περὶ τοῦ κατόπιν τιθεμένου η̄ πρᾶλ. Πλ. πολ. 396, b. περὶ δὲ τοῦ ἄρα Πλ. Πρωτ. 358, c. Οὔτω πως καὶ ὅταν η̄ ἐρώτησ. ἔγη εἰσχωγικά τό, οὐ η̄ μή. Πλ. συμπ. 202, ε «εὐδάίμονας δὲ δὴ λέγεις οὐ τοὺς τάγκαθά καὶ τὰ καλὰ κεκτημένους;» Πρωτ. 332, ε «τούτῳ μὴ ξέστι τι ἐννυτίον ἄλλο πλήν τὸ βαρύ;» Ἐν τῇ ποιήσει δύως δύναται ἐνίστε τὴν θέσιν τούτων νὰ κανονίζῃ καὶ τὸ μέτρον. Ἐνίστε μάλιστα τίθενται κῑ ἐρώτηματ. λέσσ. καὶ περὶ τὸ τέλος τῆς προτάσ., δῑ οὗ δ ἐν διδῷ λόγῳ μεγάς τέλους χωρῶν τύπος τοῦ λόγου λαμβάνει κῑ ὄρνης ἀπροσδύσκητον τινὰ τροπήν. Εἰρ. Ἰππ. 519 «δειμαίνεις δὲ τί;» 1. 1012 «τί τῷδε χρῆσθε; δύναται ἐκτέρει τίνα;»

3. Άλις ὀροματικὰ ἐρώτημα. Κτοι: ἐκεῖνη, ἐν κῑς δ ἐρώτην περὶ μιᾶς ἑάστητος ιδιαιτέρως ἐν τῇ προτάσ. λέσ. (περὶ τοῦ ὑποκειμένου δῆλ. κατηγορήματος, θνητεμένου) ἐπιθυμεῖ νὰ λέσῃ περὶ κύτου ἀπέκτησιν, εἰσηγοῦνται δῑ τὸν οἰκαστικῶν, ἐπιθετικ. η̄ ἐπιρρυματικ. ἐρώτηματικ. θνητωνυμίῶν οἷον τίς (περὶ πλεινῶν, ἐνίστε δύως καὶ ζητεῖ τοῦ πότερος, περὶ δύο, ώ; τὸ δικτιν. quis ἐνίστε ζητεῖ περὶ, ίδ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17. Πλ. Φίλ. 52, d, μ. σ. Stallb.), τῶν, ποιὸς, πόσος, πότερος, πῶς, πῆ, ποῦ, πόθε, πόθεν, πόσε κ.τ.λ. Ὅταν δύως κῑ δύναταικαὶ ἐρώτησ. δοι πλάγιαι, εἰσχρονται δῑ τὸν μετ' θνητορικοῦ συνθέτων ἐρώτηματικ. θνητωνυμ. (§. 175, σημ. 2) οἷον δοτος, δόπος, ὀπόσος, ὀπότερος, δόπως, δηργ, δπον, δπόθεν, δπόσε κ.τ.λ. Τί ποιεῖς; λέγε, δητι ποιεῖ. Πῶς ταῦτα ἐποίησας; λέγε, δηπως ταῦτα ἐποίησας.

4. Συγχά δὲ (ἐπὸ Όμήρου) η̄ πλαγία ἐρώτησις λαμβάνει τὸν γαρακτῆρι τῆς ἀρδής, διὸ καὶ τίθενται κῑ ὥρθαι ἐρώτηματικαὶ θνητωνυμ. θντι τῶν πλαγίων. Ξεν. πολ. Λακ. 1, 1 «ἴθικάματα, διτι ποτέ τούτῳ τοῦτο ἐγένετο», ἐν δε ἀπόμν. 1. 1, 1 «πολλάκις ίθικάματα, τίσι ποτὲ λόγοις Ἀθηνάίοις ἔπεισαν οἱ γραψάμενοι Σωκράτην, ώ; ξένος εἰ̄ θανάτου τῇ πόλειν». 1. 1, 20. 4. 2, 6. 4. 6, 2 «εἶχες οὖν εἰπεῖν, δηποτε τι τὸ διεσεῖδης ἔστιν;» διλύγω δὲ πρότερ. «εἴπεις μοι, ποιῶν τι νομίζεις εἰσεῖσιν εἰναι;.» (Ἐν χωρίοις δύως, οἷον τὸ τοῦ Αἰσχυλ. 3, 201 «τίς οὖν ἔστιν ἀποτροπή τῶν τοιούτων λόγων; ἔγω ἐρῶ», πρέπει τις νὰ ἐκλέθῃ τὴν ἐρώτηματ. πρότερος καθί ἐκυτήν, ίδ. τὸν κύτον 171 μ. σ. Bremer 197). Ἐνίστε μάλιστας ἐν ἀμέτως μαλλήλαις ἐπομέναις προτάσεσιν τὰς δρθές ἐρώτηματ. θνητωνυμ. διαδέχονται αἱ πλαγίαι, σπανίως δὲ ταῦτας ἐκεῖναι. α) x, 170 «κατάλεξον, τίς πόθεν εἰς θνητῶν, πόθε τοι πόλις ηδὲ τοκῆς, ὀποιοῖς τ̄ ἐπὶ νηδὶς κείλεσο, πῶς δέ σε ναῦται ηγάγον εἰς Ήμέλην, τίνες ἔμμεναι εὐγετόντο». Ξεν. Λη. 2. 5, 7 «οὐκ οἰδα, οὕτις ἀπὸ πολού χῑ τάχιον οὔτε ὅποι τις φεύγων ἀπορρυγοῖ οὕτις εἰς

ποῖοι σκότος ἀποδραίνοι δπως ἂν εἰς ἐχυρὸν χωρίον ἀποστάντες». Ἱππαρχ. 5, 1 «εἰδέναι), ἐκ πόσου ἂν Ἰππος πεζὸν ἔλοι καὶ ἔξι ὀπόσου βραχεῖς ἢν ἵπποι ταχεῖς ἀποφύγοιεν». Πλ. Κρίτ. 48, α «οὐκ ἔρχεται.. ἡμῖν οὕτω φροντιστέον, τι ἐσοῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμῖν, ἀλλ' ὅτι ὁ ἐπάινος περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων», μ. σ. Stallb. Φί. 17, b «ἴσμενον, πόσα τέ ἔστι καὶ ὄποια». Γοργ. 500, α «ἔρχεται οὖν παντὸς ἀνδρός ἔστιν ἐκλέξασθαι, ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἥδεων ἔστι καὶ ὄποια κακά.» 448, ε «οὐδεὶς ἐρωτᾷ, ποια τις εἴη η Γοργού τέχνη, ἀλλὰ τίς καὶ δυτικά δέοι καλεῖν τὸν Γοργόν». -b) Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 11 «τυχοπῶν, ὅπως ὁ κακούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος ἔψυ, καὶ τοιγανάγκαις ἔκαστα γίγνεται». 4. 4, 13 «οὐ γάρ αἰσθάνομάι σου, δποῖον νόμιμον η ποῖοι δίκαιοιν λέγειες». ἢν 3. 5, 13 «θυμούμενοι, δποι ποτὲ τέρπεψονται οἱ Ἐλληνες καὶ τι ἐν νῷ ἔχοιεν». Πλ. πολ. 414, d «οὐκ οἶδα, ὄποια τόλμη η ποῖοις λόγοις γράμμενος ἐρῶ». Δημ. 18, 144 «ητις δή η φύσις.. γέγονε τούτων τῶν πρεγμάτων, καὶ τίνος ἔνεκα ταῦτα συνεκευασθήτη καὶ πᾶς ἐπράχθη, νῦν ἀκούσατε». Ἰδ. Lobeck, εἰς Φρόν. σ. 57. Πολλάκις τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσι. δῆμα τιθεται ἐν σημειο. τεριδηπτικῇ (περιεκτική), ὥστε περιέχει (ὑπορροεῖ) ἐννοιαν, πρὸς ηγανάκτεται η ἐρωτηματ. λέξ. Ἀρρ. νερ. 1392 χορ. «οἰλμάι γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶται, ὅτι λέξει» = οἱ νεοι πηδῶσιν πρασδοκοῦντες, τι θὰ εἴπῃ. Σοφ. Οἰδ. τ. 74 «καὶ μ' ἡμαρτία.. λυπεῖ, τι πράπτει» = μὲν λυπεῖ καὶ μὲν ἐμβάλλει εἰς σκέψιν, τι θὰ πράξῃ. Αἰ. 794. «ώστε μ' ὀδηλεῖται, τι φήσει» = ὥστε μετὰ λύπης περιμένω, τι θὰ εἴπῃς.

Σημ. 1. Δύσκολον δή εἶναι νὰ παραδειχθερεν, διτι καὶ αἱ πλάγιαι εἰρωτηματικ. λέξ. τιθενται ἐν τῷ δρθῷ ἐρωτηματ λόγῳ. Διὸ δρθῷς ήδη ἀναγνώσκεται τὸ χωρίον ἐν Ελρ. Ἡ 703 «τίς ἡν πόδεν ποιας πάτρας; ποιον ἐπειχεται τὸν ὄπατον θεῶν;» ἀντὶ δποτον, διπερ ὑπ.στηρίξει δ Lobeck ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ. Πλ. πολ. 578, ε ἀναγνωστίον μετὰ πολλῶν καθ. ἀντί «ἐν ποιῷ ἄν τινι καὶ ὄποις φύσιοι οἵτι γενέσθαι αἰτόν» = «καὶ ἐν πόσῳ φ.» Ἔν τῷ μτγνο. Ἐλληνισμῷ φαίνεται κατὰ πράτων η ἐναλλαγὴ αἰτη, στὲ δὲν εἴγον πλέον καθαρὸν συνείδησον τῆς ἀρχῆς τῶν πλαγίων ἐρωτηματικ. λέξ. «Οποιοῦ δὲν τοις ἀρχαῖοις τῶν συγγραφ. φαίνεται ἀπαντῶσα πλαγία ἐρωτημ. λέξ. ἐν δρθῷ ἐρωτηματ λόγῳ, πρέπει τις νὰ παραδειχθῇ, διτι ὁ συγγραφεὺς εἴχεν ἐν τῷ φριμάτι οἵον λέξιον, εἰπὲ η τι τοιούτον, δις νοεῖται συγχά πρὸ τοῦ μή= μή δέν, δῆμα ωροντίδος σημαντικόν (ἡ. 394, 6 καὶ σημ. 5),η δις ἐν τῷ, σημας μή, νοεῖται δῆμα οἵον τὸ δρά. ἡ. 552, σημ. 6). Κ. 142 «τιςθ' οὕτω .. οἵοι ἔλασσοι νόκτα δι τὸ ἀμφροσίην, διτι δὴ χρειά τόσον ἔκει» = διτι τι οὕτω μόνοι πειρικλανάσσει, εἰπέτε, δποια ἀνάγκη οἵς παρασημάτιον πολ. a, 171. Ξεν. οἰκ. 12, 16 «τοὺς δὲ ἄλλους .. εἰ.. μερίων; ἔχουσιν, δπως; ἐκδιδάσκεις κτλ.» (ἐνάπασι τοῖς καθ.).ἀντὶ τοῦ, εἰπέ, δπως. Πλ. Λυσ. 212, ε «διπότερος οὗν αἰτῶν ποτέρου φίλος ἔστιν» = δποτο; λυπέν δις δικῶν εἶναι φίλος τοῦ ἄλλου, δύναται τις θηλ. νὰ ἐρωτήσῃ. πολ. 318, b «ισκοτέρως; οἵνις αἱ .. ἀρίστει

Σδλ. ἡδίως ἀν δικούσαιμι 1). Οὕτω τίθενται χανονικῶς αἱ πλάγιαις ἱρωτηματ. λέξ., ὅταν ἡ ἱρωτήσις ἐπαναλαμβάνηται ὑπὸ τοῦ ἱρωτιώμενου πρὸ τῆς ἐπαντίσεως, ἐπειδὴ ὁ ἱρωτώμενος θεωρεῖ τὴν ἱρωτήσιν ὡς ἔξηρτημένην, καθότι νοεῖ καὶ ἐπιτὸν τό, ἱρωτάς; ; Ἀρρ. βάτ. 198 «οὗτος τί ποιεῖς; Διόν. δ. τι ποιῶ; » Ἰππ. 128 «Ν. καὶ πῶς; Δ. ὅπως; δὲ χρησμὸς ἔντεκτος λέγεται». 1073. νέφ. 677. 690. Elmsl. εἰς Εἰρ. Μ. 1103. Ἀρρ. Ἀχ. 594 «ἄλλὰ τίς γάρ οὐδὲ Δ. Οστις; πολίτης χρηστός. »Πλ. Εὔδον. 2, 2 «ἄλλα δῆταν γραφῆς σε γέγραπται; Σ. «Ηντινα; οὐδὲ ἀγένη, ζητούγε δοκεῖ». Ἰππ. 1, 292, σ. «πῶς δῆ, φράσω ἄγω. »Οπως; εῆσαι, οὐδὲ οὖς; τὸ εἶ μερικόθεατο», μ. σ. Hndrsf. νόμ. 662, αἱ «καὶ πῶς ἀν ταῦτα γέτε εὐγχωροῖμεν; »Αθ. «Οπως; εἰ θεὸς; ήμεν.. δοίη τις συμφωνίαν». (Καὶ ὅμως ἐν Ἀρρ. βάτ. 1424 «Π. ξεῖ δὲ περὶ αἰτιῶν τίνα γνώμην. Δ. τίνα; »Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 402, δ. «κρίας δὲ τίνος ἡδίστ» ἀν ισθίους; Β. τίνος; »Τὸ παρ' Εἰρ. ὅμως 1. 959 «Π. καὶ πῶς... Κρ. πῶς δ'; οὐκτρά... ξηπη πρέπει τις νὰ ἐξηγήσῃ μετά Ερμάνν. εἰς opusc. 3, σ. 234 = quomodo vero? i. e. tu vero dicere potes: quomodo? = πῶς δε; Καὶ ηδύνασο δὲ εἰπεῖν: πῶς; ; Ἀρρ. ὅρν. 608 «Ἐπ. παρὰ τοῦ; Πει. παρὰ τοῦ; »Τοις πρέπει τις νὰ διαγνώσῃ μετά Krüger II. σ. 82 ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ παρ' ὁ: οὐ). «Οτι δὲ τὰ δστις δῆ, δστις δῆποτε, δηποτος δῆ, πότερος, δπότερος κ.τ.λ. δύνανται νὰ τεθῶσι καὶ ἡς δόριστα διναρχορικὰ ἡς τὰ λατιν. quicunque καλ., εἴδομεν ἐν §. 555, 2. Παραδίξως πῶς ὅμως δπαντά ἔν τοι χωρίοις τιθεμένη καὶ ἡ τίς ἀντὶ τῆς δστις. Σοφ. Ηλ. 316 «ω; νῦν ἀπόντος ιστόρει, τί σοι φίλων = quicquid tibi placet. Δημ. 56, 24 «οἱ ταῦτα δπιστεύοντο πάντα δεῦρο, ἀλλ' ικλεγόμενοι, τίνων (= δντινων) αἱ τηματικαὶ τιθεταινοτο (= ήσαν ιπεταμέναι). Μίνανδρ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 91, 26 (Mein. σ. 197) «εὖξαι, τί (=οὐ, τι) βούλει, πάντα σοι γενήσεται.. »Νόσσ. παρ' Ἀθην. 5, 170 «τίνα δ' ἀ Κύριος οὐδὲ ἐφίλασσεν, οὐδὲ οἰδειν κήγαν; ζνθισα ποια βόδια». Καλλίμαχ. παρὰ τῷ ίδιῳ 12. 43 «οὐδὲν καλεύθυ χαίρω, τίς ποιλοῦ; ὥδη καὶ ὥδη φέρει». Στράτ. παρὰ τῷ ίδιῳ 219 «μισθῶν καὶ παρ' ἔμοι λαμβανίτω, τι θύλει». Ή γρήσις αὔτη λαμβάνει δλίγον κατ' ὥδην μεγάλην ξπίθοσιν ἐν τῷ μτρῳ. «Ἐλληνισμῷ καὶ τῇ Ἀλεξανδρίνῃ διελέχτω 2). Οὐχὶ ὅμως δρθῶς ἀνάγουσα ἐνταῦθα καὶ χωρία, οὐτε. Σοφ. Ηλ. 1176 «τί δ' ἔσχες ἀλγος, πρόδε τί τοῦτο εἰπών χρεῖται; ; ἐπειδὴ ἐνταῦθα αἱ δύο ξρωτήσι. πρέπει νὰ ληφθῶσι καὶ ἐπιτάξι. ίδ. καὶ 339, ἡ χωρία, οἷον τὸ Οἰδ. τ. 1144 «τί δ' ἔστι, πρόδε τί τοῦτο τοῦπος ιστορεῖται; ; ἐνθα τὸ πρώτον τὶ ρωίνεται τῷ ὄντι κείμενον ἐντὶ τοῦ δὲ τις κατὰ τὰ ἐν λεξιλ. σ. 4, δὲν έχει ούμως τὴν σημασ. τοῦ τις, quicquid.

Σημ. 2. Παρὶ τοῦ δης ἐν ξηροτημ. ιρωτηματ. προτάσ. Ηλ. §. 562, 4.

Σημ. 3. Τὸ ξηρόπ. ποτὲ τίθεται, ὡς τὸ λατιν. tandem, τόσω ἐν δρθαῖς ιρωτηματ. λέξ., ὅσῳ καὶ ἐν πλαγίαις, ἵνα δηλώσῃ τὴν θρεσιν τοῦ ιρωτώντος διὰ νὰ μάθῃ τι, ἡ θυμαρισμὸν τὰν ἡ ἐν γένει πάθος τι. Σεν. Κύρ. 1. 3, 11 «ἄλλὰ τί ποτε εὖ, ὡς πατ, τῷ Σάκα σύτω πολεμεῖται πολ. Λαχ. 1, 1 «θεάμως, ὃτι ποτὲ τρόπῳ τοῦτο ἐγένετο». Παρ' Ομρ. τίπτε δυτὶ τι ποτε.

1) "Ιδ. Stallb. εἰς Ηλ. Μέν. 74, d. Εθοπ. 271, a. Schmalfeld Synt. d. Gr. Verbs §. 248. — 2) "Ιδ. λεξ. Πασσοβ. IV. σ. 1910. Σακιλλ. ἐν τῷ τις. Schneidewin εἰς Σοφ. Ηλ. 316.

Σημ. 4. Περὶ τοῦ δὲ μετά τὰς ῥήθεισα ἐρωτηματ. λέξ.· οἵον τίς δὲ, πῶς δὲ κ.τ.λ., γδ. §. 526, 973. Τί δ' οὖ, = πῶς δ' ὅχι; = τῷ ὄντι. Σοφ. Ἀντ. 460 ·θανουμένη γέρεται, τί δ' οὖ;· ἵνα ἔξαρσι δὲ ἡμεραντικώτερον τὸ ἀντικείμενον. (πρόσ. ἡ πρᾶγμα) τῆς ἐρωτησ. ἐπὶ ἀντιθέσεως ἡ μεταβάσεως; τοῦ λόγου, τίθενται πολλάκις πρώτον αἱ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο δηλοῦσαι λέξ. μετὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν τὶ δέ, καὶ εἴτε τίθεται τὸ κατηγόρημα (βῆμα) τῆς χυρίας ἐρωτημ. προτάσ. ὁ; τὸ πολὺ μετά διευτέρας ἐρωτημ. λέξ. Πλ. πολ. 332, ε· τίς δὲ πλέοντας πρὸς τὸν τῆς θελάττης κινδύνον (δηλ. «Ἄποιει»); Κυδερνήτης. Τὸ δὲ δίκαιοις; ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τὶς ἔργον δυνατώτατος φίλους ὡρίζεται καὶ ἔχθροις βλάπτειν; μ. σ. Stallb. 341, d· «τί δὲ καὶ κυδερνήτης; δὲ δρῦῶς; κυδερνήτης ναυτῶν ἄρχων θαύτην ἢ ναύτης»; Γοργ. 502, α· «τί δὲ δικαῖος αὐτοῦ Μέλης; ἢ πρὸς τὸ βλέπειον βλέπων ἔδοκει σοι κιθαρῳδεῖν»; Φιλ. 65, a. 78, d. e. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικ. ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βῆμα τῆς ἐπομένης ἐρωτηματικ. προτάσ. Πλ. οὐρ. 266, ε· τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἥρ' οὐκ αὐτῶν μὲν οἰκιάν οἰκοδομικῇ φύσισμενοιεν;· Ξεν. ἀπομν. 3.1, 10, ε· τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας; ἂρα τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτῶν; Ἐνθα πρέπει τις· νὰ λάθῃ ἐκ τοῦ προταχτέον τὸ γενικὸν ποιητέον = τί δὲ πρέπει νὰ κάρηγηται μὲ τούτους, οἰτινεμέλλουσι νὰ κινδυνεύσωσι; Ἐνιστε ὅμως ἡ αἰτιατ. ἐπὶ τοῦ τί δὲ ἔξαρτᾶται ἀπὸ προηγουμένου τινὸς βῆμα. Πλ. Χαρμ. 167, d· δοκεῖ τίς σοι εἶναι τοιαύτη;· Μά Δι' οὐκ εὔμοιγε. Τί δὲ ἀκούγεν;· Ἐνθα πρέπει τις ἐκ τοῦ δοκεῖσαι νὰ λάθῃ τὸ βῆμα οἷς, διὸ τίτλειον = τί δὲ ἀκούγεν. ἥρ' οὐκεις τοιαύτην εἶναι κτλ.; μ. σ. Stallb Οὕτω ποιεις ἡ ἐρωτησ. τί οἰόμεθα ἄνευ αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. προηγιεῖται ἐρωτησμῶς τινος. Πλ. οὐρ. 211, d· τί δῆτα, Κρητ., οἰδόμεθα, εἰ τῷ γίνοντο αὐτῷ τὸ καλὸν ἴστεν...; ἥρ' οὐκεις, ζῆφη, φιλόλογον βίον γίγνεσθαι ἔκεισι βλέποντας δινθρώπου...»;

Σημ. 5. Περὶ τοῦ οὗν μετὰ λέξ. ἐρωτηματικήν οἷον τίς οὗν, πῶς οὗν, γδ. §. 508, 4, d). Τί οὗν...; τίθεται δὲ ἐπὶ τῆς ὡς τό, τί δέ...; Πλ. Φαιδρ. 263, C· τί οὗν τὸν ἔρωτα; πότερον φῶμεν εἶναι τῶν ἀμφισθητικῶν ἡ τῶν μῆν; μ. σ. Stallb. Περὶ τοῦ τί οὗν οὐ...; ήκαὶ τοῦ, τί, οὗ...; ἐν ἴσχυρῷ προτροπῇ γδ. §. 386, 10· περὶ τοῦ γάρ, ἐρωτηματικῆς λέξ. ἡγουμένης, γδ. §. 509, 8, a) περὶ τ. τιλ.· περὶ τοῦ ἐπικοῦ τ. §. 506, 2· περὶ τοῦ ἐπικη. νῦ §. 498, 5· περὶ τοῦ δῆ §. 500, 5· περὶ τοῦ δαι §. 501, 5· περὶ τοῦ μῆν §. 502, 3· περὶ τοῦ καὶ λογίου τί καὶ, ποτος καὶ, πῶς καὶ κτλ. §. 524, 1· διάφορον τοῦ πῶς καὶ, τό, καὶ πῶς...; καὶ πῶς; Κτοι καὶ πῶς ητο δυνατόν, ἵνα...; = δύνατον. Εἰρ. Φ. 1348 «καὶ πῶς γένοιται ἐν τῶνδε δυσποτικώτερας; καὶ ἄνευ βῆμα. τό, καὶ πῶς; Πλ. ΦΙ. 21, d. 60, d. κ.τ.λ.

Σημ. 6. Αἱ φράσεις τί μαθών καὶ, τί παθών τοῦτο ἐποίησας; = cur hoc fecisti? = διάτι ἔκαμες τοῦτο; Κτοι τί ἔμαθες, ἢ τί ἔκαμες τοῦτο; ἔκφράζουσι πάντοτε δυσαρέσκειάν τινα διὰ τὸ ἐρωτώμανον, διαφέρουσι δὲ ἀν' ἀλλήλων κατὰ τοῦτο, διτὸ μὲν πρώτον δηλοῦ τὸ σκόπιμον, ἔκοψιον, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἀκούσιον ἡ τούχησδν, καὶ λοιπὸν τί μαθών τοῦτο ἐποίησας; = ἐκ τίνος λόγου ὅμηρος ἔκαμες τοῦτο; qua ratione ductus hoc fecisti? τί παθών τοῦτο ἐποίητας; = ἐκ τίνος περιστάσεως, πράγματος προστιθησίες, ἢ τί ἡνάγκασε σε νὰ κάμης τοῦτο! 1)qua re affectus

1) "Id. F. A. Wolf εἰς Δημ. π. Λεπτ. §. 127. Hermann εἰς Vig. σ. 759. Rost de formulis ὅτι πατήσων, καὶ, δι· μαθών ἐν τῷ Progr. Gotha 1847.

ἡ quid expertus hoc fecisti; τὸ δεύτερον τοῦτο καὶ παρ' Ὁμρ. Δ. 313 τί παθόντες λελάσμεθα θυρίδος ἀλλής;» ω., 106. Ἀρρ. Ἀχ. 826 «τί δὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυσσλίδος;» σφ. 251 «τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυσσλίδον ἀλλεῖς;» νεφ. 1506 «τί, γάρ μαθόντες τοὺς θεούς ὑπέζητες;» Πλ. 908, Ἀχ. 912 «τί δὲ καὶ ἀκόν παθὼν δρυναπεῖσαι πόλεμον ἥρα καὶ μάχαν; νεφ. Ν. «λέξον δὴ μοι, τί παθοῦσαι . . . θυνταὶ εἰχασι γυναιξίν.» Ιδ. Πλ. 701. Οὕτως ἀπαντᾷ καὶ τό, δὲ, τι μαθὼν ἐν πλαγῇ. Ἐρωτηματ. λόγῳ. Σαρπισταῖς δὲ φαίνεται ἡ αὐνταῖς αὔτη ἐν πρόγραμμα. οἵον τὸ Φίλοστράτου ἐν τῷ βίῳ τὸ Ἀπολλωνίου 1, 28 «ἥρτον αὐτὸν ὁ πρεσβύτατος, δὲ, τι μαθὼν καταφρονήσαις τοῦ βασιλέως.» = ἐκ τίνος; λόγου παρορμηθεὶς; Ἡδεὶς περιεφρονήσει τὸν βασιλέα. qua ratione ductus regem contempserisset.» Εν ἄλλοις ὅμοις χωρίοις τὸ δὲ, τι μαθὼν τοῦτο ἐποίησα ἔξηγητέον ἐκ τῆς ἐν §. 551, 9 μηνηδονεύθεσης γρήσεως τοῦ ἀναφορικοῦ, ὅποια προβλήθεν ἐκ τοῦ, διὰ τοῦτο, δὲ, τι μαθὼν τοῦτο ἐποίησα = ἐνεκά τούτου, ὅπερ ἐν νῷ ἔχων ἔκαμα τοῦτο 1) = διότι συλλαβῶν ἐν νῷ κάτι τι, τοῦτο. Πλ. Φαῖδ. 117, C «τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀπέκλαιον, οἷον ἀνδρὸς ἑταίρου ἀστερημένος εἶην» = διότι (= διότι) τοιούτου ἀνδρός ἐτιστρημ. εἴην. Πλ. ἀπολ. 36, b = τί ἔξει; εἴμι παθεῖν ἢ δικοῖται; δὲ, τι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐδὲ ἡσυγχίαν ἥγον = τί, ποίαν σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ποινὴν εἶναι δίκαιον νὰ διποτάω ἐπὶ τούτῳ, ὅπερ ἐν νῷ (ἐν τῇ διανοίᾳ) ἔχων δὲν ἡσύχαζον ἐν τῷ βίῳ μου; ή, διὰ τοῦτο, διότι δὲν ἡσύχαζον ἐν τῷ βίῳ μου ἔνεκα ιδέας τινος; = διότι τι μαθὼν . . . ἥγον; Εὐθύδ. 283, Ε = εἰ μὴ ἀγράφικότερον ἦν εἰπεῖν, εἰπον ἄν. Σοὶ εἰς κεφαλήν, δὲ, τι μαθὼν ἐμοῦ. καταψύσθει τοιοῦτο πράγμα = Ἡδεὶς εἴπει. Κατάρα ἔτινα σοὶ ἐπὶ τούτῳ, ὅπερ οὐ ἔχων κάπως ἐν νῷ (διὰ τὴν ἐν νῷ ιδέανσου) μὲν ἀποδεικνύεις φύεται τὸν τοιούτου πράγμα, η διὰ τοῦτο, διότι σὸν δρμώμενος ἔχ τινος ιδέας μὲν ἀποδεικνύει. Φύεται. κτλ. 299, A «πολὺ δικαιούτερον τὸν ὄμετερον πατέρα τύπτοιμι, δὲ, τι μαθὼν σοφούς νίεῖς οὖτως ἔφυσεν» = μὲν πολὺ μείζον δίκαιον Ἡδεὶλον τύπτει τὸν πατέρα σας διὰ τὸ διότι σοκοπίκως τόσον σοφός; υἱούς ἔγινησεν, η διὰ τοῦτο, διότι τοῦ ἡλιθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ γεννήσῃ τόσον σοφ. υἱούς;. Εὔπολ. περὶ Στοθίων 4. σ. 53 «εὐδὲν γάρ πρὸς ὄμετος πρώτων ἀπολογήσουμας, δὲ, τι μαθόντες τὸν ἔνεινος μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς» = θὲν ἀπολογήθω πρὸς δρμάς ὡς πρὸς τοῦτο, ὅπερ ἐν νῷ ἔχοντες νομίζετε, διότι οἱ ξένοι εἴναι ποιηταὶ σοφοί, η ὡς πρὸς τοῦτο, διότι δρμώμενοι ἔχ τινος λόγου νομίζετε κ.τ.λ. Σαρπισταῖς γίγνεται ἡ φύσις τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνύμ. δεικτ. οἴον Πλ. Λάχ. 183, A «(Λαχεδαιμονίοις) οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ η τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν, δὲ, τι ἀν μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες πλεονεκτοτείν τῶν ἄλλων περὶ τῶν πόλεμον».

Σημ. 7. Περὶ τῶν συνάρθρων ἀριθμητικῶν. λέξ. οἴον, τὸ ποτὸν, τὰ ποτὰ Ιδ. §. 465, 2, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ, τὸν ποτὸν μᾶθον, καὶ, ποτὸν τὸν μᾶθον εἴπεις; η τὰ ποτὰ ταῦτα λέγεις, καὶ, ποτὰ ταῦτα λέγεις; §. 465, σημ. 1.

1) Ὁ Bost ἐν τῇ βίᾳ ὁμηρ. σ. 9 ἐκλαμβάνει ἐν τῇ συντάξει τετύη τὴν διντὶ τοῦ διότι = διότι, ἡς ἡ ὁ ἀπαντῆται παρ' Ὁμρ., καὶ η = ἡ πρὸ τοῦ μαθὼν δις Ἐρωτηματική, τι μαθὼν; π. χ. «τί ἔξεις εἴμι παθεῖν, οἱ τι μαθὼν ἡσυγχίαν ἥγον;» τὴν ιδέαν ταῦτην δυσαρδλως δύναμαι νὰ παραδεχθῶ.

5. Συγνάκις χειρητῶσα φίγορική τις στροφὴ τῆς Ἑλλ. γλώσσ. εἶναι αὐτην, ὅτι δευτερεύουσα πρόσωπον εἰσηγομένην διὰ συνδέσμου ἄναργορ. ἀντωνυμ. αἴρηνη μεταπίπτει εἰς ἀρθρητή ἐρωτημ. πρότασ., πλὴν αὐτων, ὅστε ἡ πρότερ. σύνταξ. μένει ἀμετάβλητος. Σωφ. Ηλ. 390 «Πλ. ἐλθεῖ, ἔκεινον, εἰ τ. τῶνδε δρῶν νοεῖ. καρ. οὐτως πάθης τί χρῆμα;» Οἰδ. κ. 398 «Ιστ. καὶ μήν Κρέοντά γ' ἔσθι.. οὐζοντα.. Οἰδ. ὥπως τί δράσῃ, θύγατρος; ἐρμήνευε μοι». Φιλ. 1206. Αἰ. 107 «Δ. οὐκεῖν γάρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω. Μ. πρὶν ἀρ τί δράσῃς ἡ τί κερδάρης πλέον». Ξεν. ἀπόμ. 1. 4, 14 «σὺ ἀμφοτέρων τῶν πλείστου ἁξίων τετυγχνώς οὐκ οἶει σοῦ θεοῦς ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλὰ σταρ τί ποιήσωσι, νομιεῖς αὐτοῦ σοῦ φροντίζειν»; Κύρ. 8. 7, 8 «κατταλίπω δὲ πατρίδα καὶ φίλους εὐδαιμονοῦντας, ὥστε πῶς οὐκ ἐγὼ δικαίως μακαροζόμενος τόις ἂντι χρόνον μνήμης τυγχάνομει»; Πλ. Γοργ. 448, ε «αὐτὸν δὲ ἐπειδὴ τηρος τέχνης ἐπιστήμων ἔστι, τίνα δὲ καλοῦντες αὐτὸν ἔργα διατηνεν;» Φαίδ. 105, δ «εἰ ἔροιο με, φῶ δὲν τί ἐν τῷ σώματι ἐγγέρηται, θερμὸν ἔσται, οὐ τὴν ἀσφαλή σοι ἐρῶ ἀπόκρισιν» = τί ἐν τοιούτῳ εἰσάγει τό σῶμα, οὐ γενήθερμόν; Ζ. Ψευδ. Πλ. Θεογ. 123, δ «ἥ, δὲ δὴ σὺ ἐπιθυμεῖς, ή σοφία τίς ἔστιν, ή τίνος ἐπιστάμεθα δράσειν; Θ. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, η τῶν θνητώπων». Δημ. 4, 10 «πότε ἡ γρὴ πρᾶξεται; ἐπειδάρ τι γένηται;» 18, 126 «οὐδεις.. δικασμεῖς (Αιτιγίνης), αὐτὸς εἰρηκών, ο τίς οὐκ διακρίνει τῶν μετρίων θνητώπων γέλεγξασθαι»; 196 «τῆς αὐτῆς ἀγνοίας θυεύθυνος εἰ τοι; ἄλλοις, ὥστε τέ μαλλον ἐμοῦ σὺ ταῦτα κατηγορεῖς η ἐγὼ σοῦ»; Ήερι τοῦ ὥστε μετ' ἐρωτηματ. λέξεως ίδ. 3. 580, σημ. 2. Περὶ Ηλάζ. πολλάκις τὸ πότερον ψχίνεται ἔχον την σηματ. τοῦ λατ. alter uter = ὅπότερος, ὅποιος; τῶν δύο, η ἔπειρος, ὅποτεροσοῦν. Πλ. ιορ. 264, δ «καὶ μήν ὅτι γ' ἦν ὁ σορθιστὴς τοῦτων πότερον, διωμολογημένον ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθιν ἦν». Φιλ. 20, ε «δεῖ γέρε, εἰ περ πότερον αὐτῶν ἔστι τάχαθόν, μηδὲν μηδενὸς ἔτι προσδεῖσθαι», μ. σ. Stallb. Οὕτως ἔνιοτε καὶ ἐν τῇ λατ. οἰον C. pro M. Tullio σ. 69 (ἐνδ. Beier) «quam ob causam? qui d ut proficerent?»¹⁾ Ἐντεῦθεν κι ἐλλειπτικαι ἐκφράζει: ἵτα τι; δῆλο. γένηται=ἐκ τίος; σκοποῦ; ἐκ τίνος λόγου; δει τι; δῆλο γίγνεται=ἐκ ποίεις αἰτίας; ἐκ τίνος λόγου; Ηλ. ἀπολ. 26, δ «ἵτα τι ταῦτα λέγεις;» συμπ. 205, α «οὐκέτι προσδεῖ ἐξέσθαι. ἵτα τι δὲ βούλεται εὑδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος;» Εὐρ. Ι. 525 «ώς τι δὴ φεύγεις;» ἡ ἀντί, «ώς τι γένηται; φεύγεις;» (Τὸ ὡς οὖμα; σ. μετοχῆ εἶνε τὸ ἐν §. 488 μνημονεύθειν ὁρ. Εὔρ. Ηρ. τ. 557 «Ορ. παῖς; νιν, διν ἔτεχ, οὗτος ὄλεσε. Ηρ. ὃ συντραχγεῖς οἶκος, ώς τι δὴ θέλωρ; Ορ. πατέρος θυνόντος τάγηδε τι μωρούμενος». Λουκ. Ἐρμότιμ. κεφ. 4 «τίνα σοι ἐλπίδα χπορεί-

1) "In Lobeck εἰς Σωφ. Αἴ. 77. Fritzshe Luc. Guaest. σ. 134.

νεις ὡς δὴ πότε ἀγαθησομένω;» Θεῶν διάλ. 20, 5 «ὡς δὴ τὸ τοῦτο πολυπραγμοῦσα;» Συχνὰ οὖτα παρὰ Λουκ., ἔδ. Fritzche ἐν τῷ ῥήθ. συγγρ.). Οὗτω παρεγτίθεται ἐν τῇ προτάσ. ἀνευ μεταβολῆς τῆς συντάξ. καὶ τό, τὸ οὐ (=πάντα, οὐδὲ ποτ). Δηλ. 18, 48, §. 490, 5.

Σημ. 8. Περὶ τῆς συντάξ. ἀντωνυμ. ἵρωτηματικῆς μετὰ μετοχῆς Γ. §. 490, 5.

6. Ἐτέρατις τὰ μέγιστα ἴδιωματικὴ συντομία τῆς ἐκφράσ. παρ' Ἑλλησιν εἶνε αὔτη, δτὶ ἐρωτηματικ. προτάσει παρεγτίθεσι λέξιν ἐρωτηματικ. μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς εἰς τοῦτο ἀνηκόντης λέξι., ὥστε συναιροῦντα οὖτα πως ἐν μιᾷ ἐρωτήσ. δύο ἐρωτήσ., η̄ μία ἐρώτησ. καὶ μία δευτερ. πρότασ. Ξεν. ἀν. 3. 1, 14 «ἐγὼ οὖν τὸν ἐκ πολας πόλεως στρατηγὸν προσδοκῶ ταῦτα πράξειν;» = πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ ἐλπίζω, δτὶ θὰ πράξῃ ταῦτα στρατηγός τις; καὶ ἐκ ποίκις πόλεως θὰ ἦνε οὖτος; η̄, ποίκις πόλεως στρατ. πρέπει νὰ περιμένω ἐγὼ δτὶ θὰ πράξῃ ταῦτα; ἀπομν. 2. 2, 1 «καταμεμέθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ δνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι; = ἔχει λοιπὸν μάθη ἐντελῶς ποίους ἀποκα λοῦσι μὲ τὸ δνομα τοῦτο καὶ τὶ οὖτοι ποιοῦσιν; η̄, τί ποιοῦσιν ἔκεινοι, οἵτινες καλοῦνται μὲ τὸ δνομα τοῦτο; μ. σ. Kühners Ιερ. 8, 3 ἀὲν τούτῳ τὴν ποτέρου πρόσφροσιν μᾶλλον εὐφραίνειν τὸν ἀκούσαντα νομίζεις; ιθι δὴ ἐπικινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτόν, τὸν ποτέρου δοκεῖς ἐπικινεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφρο σύνην; . . τὴν παρὰ ποτέρου τιμὴν μείζονος ἀν χάριτος δοκεῖς τυγχάνειν; = τίνος τῶν δύο (τοῦ ἄρχοντος καὶ τοῦ ἰδιώτου) νο μίζεις, δτὶ δὲ χαριτεισμὸς τέρπει μᾶλλον τὸν ἀκούσαντα; κ. τ. λ. συμπ. 8, 36. Πλ. πολ. 332, C αἲ τίσιν οὖν τὶ ἀποδιδοῦσα δρει λόμενον καὶ προθικὸν τέχνην ἵστρικὴν καλεῖται;» = ποίκις τέχνη εἶνε ἔκεινη, η̄τις καλεῖται ἵστρική; τίνι ἀποδίδωσι τὸ ἀρμόζον; καὶ ἐν τίσι πράγμασιν αὕτη συνίσταται; η̄, τέχνη η̄ καλουμένη ἵστρ. εἰς ποῖον προσφέρει τὸ ἀρμόζον καὶ ποιὸν τοῦτο εἶνε. Ἀπαντᾷ δὲ παρακατιῶν «ἡ σώματι φέρμει ταῦτα σιτίκα καὶ ποτά.» Πρωτ. 312, d «εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν (γέν. οὐδετέρ.) εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἴποιμεν ἀν πουαύτῳ, δτὶ τῶν πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων» = quo pertineant haec σοφά, quorum pictores sunt periti = ποῦ ταῦτα ἀνφέρονται η̄ τί νὰ ἦνε τὰ σοφὰ ταῦτα, ζτινα γιγνώσκουσιν οἱ ζωγράφοι; Στεφαν. Ἰδ. συμπ. 206, b. Εὐθύφρ. 7, b «ἔχθρων δὲ καὶ δρ γάς η̄ περὶ τίνων διαφορὰ ποιεῖ;» = διὰ ποικι πράγματα γίγνε ται η̄ διαφορὰ (ἀυτοφωνία), η̄τις προκαλεῖ ἔθρο. κ. ὀργάς;

7. Ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἔχει προσέτι τὴν ἐλευθερίαν νὰ τιθῆται ἐν ἐνι κοινῷ κατηγορήματι (ρήμ) δύο η̄ καὶ πλείονας ἐρωτηματ.

λέξ. Σοφ. Λ. 1185 «χρο. τίς όρχ νέκτος; εἰς πότε λήγει πολυπλάγχτων ἐτέων χριθμός;» μ. σ. Hermann. Φιλ. 243 «τίτη στόλφ προσέσχες τήνδε γῆν πόθεν πλέων;» 1090 «τοῦ ποτε τεύζομει σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;» Εὐρ. Έλ. 873 «τί τάχα πῶς ἔχει θεοπίσματα;» 1543 «ὦ τλήμονες, πῶς ἐκ τίρος νεώς ποτε Ἀχείδος θραύσαντες ἥκετε στάχφος;» Ιρ. τ. 1360 «τίτος τίς ὁν σὺ τήνδ' ἀπεμπολῆς χθονός;» Φ. 1288 «πότερος ὄρχ πότερον αἰμάζεις;» Ξεν. ἀπομν. 2. 2, 3 «τίτρας οὖν ὑπὸ τίγρων εὑρούμεν ἢν μείζον εὐεργετημένους ἢ πατέρας ὑπὸ γονέων;» Δημ. 530, α «πῶς τε ἡγωνίσων;» Ιππ. 1. 297, ε «πῶς τε ὄρχ ἢν ἀγωνίζοιμεθα;» μ. σ. Hndrf. et Stallb. Θεσίτ. 280, ε «πῶς τε τοῦτο;» Φίλ. 58, α «σὺ δὲ τί πῶς... διαχρίνεις ἢν;» σοφ. 261, ε πολ. 400, α «ποῖα δ' ὄποιον βίου μιμήματα οὐκ ἔχω λεγειν;» μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 8 «έξετάξεσθι, τίς τίτος αἰτίος ἔστι». Οὕτω πολλάκις καὶ τὸ πότερος παρὰ Δημ., διπερ ἐκηγντέον διὰ τοῦ ὄποιος ἐκ τῶν δύο τοῦ λατιν. alter uter., τίθεται ἀντὶ τοῦ ὄπότερος. Χαρμ. 171, β «ἢ οὖν ἔνευ λατρικῆς δύναται» τις τούτων ποτέρων ἐπακολουθήσαι; μ. σ. Stallb. πολ. 439, ε. Θεσίτ. 145, β Οὕτω πως καὶ ἐν πλαχίζεις ἐρωτήσ. πολ. 499, ε «τούτων δὲ πότερα γενέσθι: ἢ ἀμφότερος ὡς ὄρχ ἔστιν ἀδύνατον, ἔγω μὲν οὐδέντες φημὶ ἔχειν λόγον.» Ἐν ἀπλῇ ἐρωτήσ. σοφ. 252. α «ἔσται πότεροι κύτῶν οὐσίες ωὴ πρόσκοινωνοῦν;» Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀραγορεικῶν οἰον Σοφ. Αντ. 942 «εἴα πρός οἰων ἀνδρῶν πάσχω;» Θουκ. 5, 7 ἀντλογίζομένων δὲ (τῶν στρατιωτῶν) τὴν ἐκείνους ἡγεμονίναν, πρὸς οἵας ἐμπειρίαν καὶ τόλμαν μετὰ οἵας ἀνεπιστημοσύνης καὶ μελλοκίς γενήσοτον. Ισοχρ. 6, 42 «τίς οὐκ οἶδεν, εἴς οἷων συμφορῶν εἰς ὅσην εὐδαιμονίαν κατέστησαν». Συχνὸν τοῦτο ἐν τῇ μετοχικῇ συντάξῃ, τ. δ. §. 490, 5. Ἐν τῇ ἀσυρδέτῳ συντάξῃ τῶν ἐρωτήσεων συνείρονται, συναίρονται ἢ συγχωνεύονται αἱ μερικαὶ κύται προτάξ. εἰς ἐν δλον. Ἐν τῷ ἐκφραστικῷ τούτῳ τρόπῳ δείκνυνται μεγάλη ἀντιληπτικὴ ζωηρότης: διτεν δύμας αἱ μερικαὶ ἐρωτήσ. συνέπτωνται ἀλλήλαις; διὰ συνδεσμῶν, τότε ἐκλαμβάνεται ἐκάστη καθ' ἔκτην, καὶ ἔνεκα τούτου ἐκφέρονται μὲν σχέστερον καὶ ἀκριβέστερον, διτον δύμας ζωηρῶς. Πρέδλ. «πῶς ἐκ τίτος νεώς ἥκετε; πότες τό, πῶς καὶ ἐκ τίτος νεώς ἥκετε;

Σημ. 9. Αἱ ἐρωτηματ. ἀντινομή τίς, τί καὶ ποῖος; α, ον, ἐάν ἀναπληρῶσι τὸν ἐπιθετικόν. τύπ. τοῦ τίς, τί, ὡς τὸ qui, ac, od ἐν ἐρωτήσει, καθὼς καὶ αἱ ἐπιρρηματικῶς τιθειμέναι ἐρωτηματ. λέξ., ἰδίᾳ δὲ τὸ πῶς, ἔχουσι μετὰ τοῦ εἰς σημασ. καταχρειτικήν 1). Ξεν. Έλλ. 1. 7, 31 «τί τούτων οὐχ ἵκανως καὶ καλῶς ἐπράξαν;» = πάντας. Δημ. 50, 23 «τίνα οὐχ οἰεσθε τοῖς στρατιώταις δύμιαν ἐμποσίν; πόσην δὲ μοι μετὰ τινάτα ἀπόλειψιν γενέσθαις;» ἐάν δ' ἥτο εἰν τῷ δευτέρῳ κώδικι τίνα, ἐκρέπε νό δηθῆ» τίνα δ' οὐ μοι..

1) "Id. Aken Grundz üge §. 283.

γενέσθαις;» Ήσαχρ. 8, 67 = ποιός, (τίνα;) λόγος; οδύκανηλωσαριν...; τίνας; ή τῶν πόλεων...; οὐ παρεκκλίσαμεν ἵπποι τὴν συμαχίαν...; πότας δὲ πρεσβύτερος ὡς βασιλέας τὸν μάγαν ἀποστέλλειν; (Ἄλλως; Οὐ δέκει τίνας δὲ οὐ πρεσβ.; ἀποστέλλειν.) Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 26 «πότ.; οὖν οὐ λαυτεῖται τοὺς βασιλίστας; εἰλους; κατηγόριον πολετεύεσθαι;» = nonne.. protest? Ιδ. §. 24. Πλ. πολ. 376, b πῶς δὲ οὐ πολλάκις ὡς ἀπίντηται = nonne? πῶς ὅγις; Ηλ. πολ. 369, c. 375, a. 376, e. «Οτινὲς δικαῖος ἡ ποτος; Καὶ τὸν ἀρχτ. αὐτῆς; σῆμας. τοῦ ποτος; qualis, διὸν λαρδεῖν. τὸ οὖς, ως; καὶ ἡ πόσσος; καὶ ἡ πηλίκης. Ήσαχρ. 4, 180 «διόπου γάρ οἱ... μίαν πόλιν ἔδιντες τοιούτων, ἐπειδινών δῆμοθησαν, ποιῶν τιναν γρή προσδοκεῖν τεθεῖσθαι τούς; δῆλης τῆς Αἰγαίου χρήστηνται;»

Σημ. 10. Πολλάκις ἀπαντήσων ἐρωτήσει διοριστικαὶ ἀναφερόμεναι εἰς ἔξιον νοομαρτίνην μετοχήν¹⁾ οἷον τὴν συνοικίαν, πειρώμενος 1). Συντίσσονται δὲ αὗται μετὰ μετάλλους; ὄρισται. Ἐν τῇ σημασίᾳ, ἐνī καὶ τὸ διπλα; ο. μετάλλουντ. ὄρισται. (§. 552, 1), ἐπειδὴ κείται ἐν αὐταῖς; ἡ δινοικία τῆς πρός τι τάσσως, τοῦ συνοικίου. Ήσαχρ. 4, 70 «τὰς τάσσους ἐποιεῦντο πρὸς ἀλλήλους; οὐδὲ ὅπότεροι τοὺς ἔτερους ἀπολίσαντες τῶν λοιπῶν ξέρουσσιν, ἐλλὰ ὅπότεροι φύγονται τὴν πόλιν μαζάν τι ποιήσαντες;» Ιδ. ἀρι. 27.

8. Αἱ ἐρωτήσεις προτάσσεως (λόγος; ἐρωτηματικὸς κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὰς ἐνοματικά.), ἦτοι καὶ ἐρωτήσει. ἔκειναι, ἐν κίς δὲ ἐρωτῶν διεκπυνθάνεται. Έν τῷ ἔργειον ἔννοιας ἡνὶς διὸν καὶ προσδοκεῖ ἀπάντητον καταγρατικὸν μόνον ἡ απογρατική, εκρέρονται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. «Η καὶ ἀπλῶς δικὰ τοῦ ἐρωτηματ. τεῖνος καὶ τῆς θέσεως τῆς λείθεως, καθότι ἡ λεῖξις, ἐν ἧ κείται ἡ ἔμριστις τῆς ἐρωτησίας; λαμβάνει ἐν τῇ προτάσσ. την πρώτην θέσιν, εἰ καὶ δὲ ἐκρόκτητος οὗτος τρόπος; δεν εἶναι βεβαιῶς ποὺν συνήθης, συνηθέστερος δὲ μόνον, ὅταν ἡ ἐρωτήση. γίγνηται μετά τίνος πάχους; οἷον ε. 204 «οὐδὲ δὴ οἰκόνδε ρίγην ἐς πατρίδην γαῖαν κατέκαν νῦν ἔθελεις λέναι;» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 27 «έμει μόνον οὐ γιγνώσκεις τῶν συγγενῶν;» οἰκ. 10, 1 «ἔστιν οὖν τῆς γεωργικῆς τέχνης καὶ ἡ τῶν δεινόρων ρυτεία;» Ηλ. Φαίδ. 80, b «ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν, ως οὐχ οὕτως ἔχει;»

9. «Η, καὶ ὅπερ εἶναι ἡ συνηθεστέρης γρήσις; διὶς ὀρισμένων ἐρωτηματικῶν λέξεων, διὰ τούτων διμω; προστίθεται τῇ ἐρωτήσει καὶ ἀλλοίωσίς τις, ως π. χ. διὰ τοῦ ἡ προστίθεται τῇ ἐρωτήσει. Ὅρος τις βεβαιωτικός, διαβεβαιώσις. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 27 «ἡ καὶ οὐ συγγενής εἰ;» = εἰσκει καὶ τὸ βεβαιώς συγγενής; Εἰς τὰς πλαγίας ἐρωτήσης. μεταρρόξει τὸ καθ' ἄμμος ιδίωμα ταῦτην διὰ τοῦ εἰ, άν τῷ ὄντι. «Οταν δὲ ἡ ἐρωτησίς προτάσσεως (ἢ δὲ ἐρωτηματικὸς λόγος;) σύγκηται ἐκ πλειόνων τοῦ ἐνός κώλων οὕτως; ὥστε τὸ ἐν νῷ αἱρέται διὰ τοῦ ἑτέρου (διάλειξεις §. 538), τότε ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέλει τίθεται τὸ πότερον (πότερα) ἡ ἐπικ. ποιητ. τὸ οὐ, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις; τὸ οὐ, απ.»

1) "Id. Aken Grmdr. §. 312.

Σημ. 11. Οὐχὶ σπανίως διαδέχεται δύνοματικήν ἐρώτησ. ἐρώτησις προτάσεως καὶ μάλιστα κανονικῶς οὕτως, ώστε ἀμφότεραι συγχωνεύονται, συναρροῦνται πρὸς ἀλλήλας. Πλ. Φαίδρ. 269, α· τί δὲ τὸν μελίγηρον "Ἄδραστον οἰόμεθα ἡ καὶ Περικλέας, εἰ ἀκούσεις ὅν νῦν δὴ ἡμεῖς διῆγεν τῶν παχύλων τεχνημάτων . . . πότερον γαλεπῶς ἂν αὐτούς. . . βῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον;" μ. σ. Stallb. συμπ. 211, ε· τι δῆτα οἴόμεθα, εἰ τῷ γένοιστο αὐτὸ τὸ καλὸν θέτειν εἰλικρίνες, . . . ἥρ' οὐει φαῦλον βίον γίγνεσθαι ἔκεισθε βλέποντος ἀνθρώπου. Λυκούργ. 119 «τι δικοῖσσιν θετιν, ὃ ἄνθρες; ἥρά γε ὄμοιως θετιν περὶ τῶν ἀδικούντων γινώσκειν»; μ. σ. Maetzner. Σπανίως ἔκχέρεται τελείᾳ ἡ ἐρώτησ. λέξεως (δύνοματ. ἐρώτησ.) Λυσ. 26, 7· τι προσδοκήσαι δεῖ δοκιμασθέντα αὐτὸν ποιήσειν, εἰ τὴν ἕξιοτεταράδρηγν πίπειν αὐτοῦ ἔνεκα παρανομήσαι; ἀρ̄ ἀν διλίγα τοιαῦτα ἐν τῷ ἑνίαυτῷ διαπράξασθαι;

10. Ἡ ἐρώτησ. προτάσ. εἰσηγεῖται πρῶτον μὲν διὰ τῶν ἀρνήσ. οὐδὲ μή, καὶ δὴ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ οὐ, ὅταν προσδοκήται ἀπάντησις καταφατική. Πλ. πολ. 334, b «οὐχ οὔτως ἔλεγες;» Πολλάκις προστίθεται καὶ μόριόν τι οἷον αὐκούρ καὶ αὐκούρ, ὁδ. §. 508, 5, σ. 8, 67^ο οὐ νῦ ἐπικ. §. 498, 5^ο οὐ.. μέντοι §. 503, 8^ο οὐ γάρ §. 509, 8, a). "Οτεν δύμως τίθηται ἐν ἀμφιβολίῃ πρότασις μετά τοῦ οὐ, καὶ ἐπομένως ἡ ἀρνητική τῇ προτάσ., τοτε προσδοκήται ἀπάντησις ἐπιβεβαιῶσσα τῶν ἀργησιν τῇς ἀμφιβολίαις οἷον οὐ δή; ἀληθῶς δὲ ὅχι, τῷ δητὶ δὲ ὅχι; §. 500, 5^ο οὐ δήποτε; = δχγιβέσσαις; ἀληθινά σχῆμα; δχη. §. 501, 1^ο ἐν δύοις σχεδόν σημασ. τάχ, οὐ πον.; οὐ τί πον.; = τῷ δητὶ δὲ ὅχι; σχῆμα δὲ βιβλαια; Εὐρ. Ιφ. οὐδ. 670 «οὐ πού μ' εἰς ἀλλαχ δώματι σίκιζεις, πάτερ;» Ελ. 135. "Ι. 1113 «οὐ τί που λελήμψεις..;» Άρρ. ἐκκλ. 329 «οὐ τί που Κινησίας σου κατατιετίληκεν ποθεῖς;» βάτρ. 522 «οὐ τί που σπουδὴν ποιεῖ;» Λυσ. 354. Πλ. Αἰκ. 1, 113, ε «οὐ τί που αὖ σὺ οἶει ταῦτα εἰδέντας;» μ. σ. Stallb. πολ. 362, d. Θεσίτ. 146, a. Ἐκ ῥήτορικῶν δὲ λόγων δύνκται τὸ οὐ νὰ κηται καὶ δητὶ τοῦ μὴ οὐ¹) (ϊδ. λεζιλόγ. μήπού σ. 11). Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 15 «ὅταν δὲ (οἱ θεοί) Αθηναίοις πυθανομένοις τι διὰ μαντικῆς φράζωσιν, οὐ καίσοι δοκεῖς φράζειν αὐτούς; = μή δὲν νομίζεις τῷ δητὶ..., εἰ καὶ άνεμενέ τις ἐκ τῶν προηγουμένων μὴ οὐ δοκεῖς..; = μή πως δὲν νομίζεις (μήπως ἀμφιβολίης) δητὶ..;

11. Δεύτερον δὲ διὰ τοῦ μὴ [ἄνευ προτεθειμένης ἐρώτηματικ. λέξ. ἀπὸ Αἰσχύλ.²], ὅταν προσδοκήται ἀπάντησις ὀρηγητική. Τὸ μὴ δὲ τοῦτο μεταρράξεται, ὅταν ἐν ἀμφιβολίᾳ τίθηται ἡ γνωτική πρότασ., διὰ τοῦ μήπως δὲ τῷ δητὶ; μὴ δητῶς αἰληθεύαται; Αἰσχύλ. Πρ. 962 «μὴ τι σοὶ δοκῶ ταρθεῖν;» Ξεν. οἰκ. 12, 1 «ἀλλὰ γάρ, ἔργη ἔγω, μὴ σε καταλύω ζητεῖν; ἡδην βουλόμενον;» ἀπομν. 4. 2, 10 «ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; Οὐδὲ οὐν ἔγωγ, ἔητ,

1) Ιδ. Aken Grundzüge §. 281.—2) Ιδ. Baumul. Griech. Part. σ. 303. ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΔΔ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ.

(= *Minime gentium, βεβχίως οὐδαμῶς*). Αλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Οὐδὲ γεωμέτρης, ἔφη, κτλ.» 3. 11, 4. 4. 2, 12 «μὴ οὖν οὐδέναμαι ἐγώ τὰ τῆς δικαιοσύνης ἔργα ἐξηγήσασθαι;» = μήπω; τῷ δὲτι εἰμι τὸ ἐγώ ἀνίκανος.;, «Οταν τὸ οὐ τίθηται ἐν προτάσ. διὰ τοῦ μὴ εἰσηγουμένη, ὡς ἐνταῦθι, τὸ οὐ ἀποδίδοται ἐν μιᾷ ἐκάστη χωριστὰ λέξ., καὶ οὐχὶ εἰς δλόχληρον τὴν πρότασ. - Μή πῃ. Πλ. πολ. 486, ε «τί οὖν; μή πῃ δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖται ἔκαστα διεληλυθέναι.,, 'Αναγκαῖσταται μὲν οὖν, ἔφη». 466, a¹).

Σημ. 12. Μή.. ή = μήπως βέβαια μήπως λοιπόν .. ή. ή μᾶλλον, num. an (2d. μῶν.. ή σημ. 14) δὲν ἀποτελοῦσι ἐρωτησ. διαζευκτικήν, διὰτὰ τίθενται οὕτως, ὥστε διὰ τὸν μὴ προσδοκάται ἀπάντησ. ἀρνητική, διὰ δὲ τοῦ ή καταφατική. Πλ. Φιλ. 78, d «ἀντὸ τὸ καλόν.. μὴ ποτε μεταβολῆν.. ἐνδέκεται η.. μονοεἰδὲς ὃν αὐτὸ καθ' αὐτὸ διεύθυνται καὶ ταῦτα ἔχει καὶ οὐδέποτε .. ἀλλοίωσιν .. ἐνδέκεται;» πολ. 479, b «καὶ μεγάλα δὴ καὶ σμικρά καὶ κοῦφος καὶ βιρέα μή τι μᾶλλον, ἀ ἀν φρίσωμεν, ταῦτα προσρήθεσται η τάναντίς; Οὐχ, δὲλλ' αἴ, ἔφη, ἔκαστον διμοτέρων ἔξεται». ἀπολ. 25, a. Περὶ τοῦ μὴ σ. διποταχτ. 2d. §. 394, 5· περὶ τοῦ μὴ = μήπως, δέν, ὅχι ἂν ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσ. 2d. §. 589.

Σημ. 13. «Οταν δ' ἔπηται ἀπάντησ. καταφατική μετὰ ἐρωτησιν εἰσηγουμένην. διὰ τοῦ μή, ή ἀρά μή (λεξιλόγ. ἄρα.. μή στ. 14), συμδίνειν τοῦτο παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἐρωτῶντος Αἰσχλ. ix. 292· μὴ καλλόγοτες Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; · μήπως; τῷ δὲτι ὑπάρχει καὶ λόγος, διὰ τὸ Ζεὺς ἡγάπησε βροτήν τινα; δικαίων. ἀπαντᾷ «καὶ κρυπτά γ' Ἡρε; ταῦτα τῶν παλλαγμάτων» = immo non modo amat, sed clam conjuge amat, ὅχι μόνον τῷ δὲτι ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ κρυψὲ τὰς συζύγους ἀγαπᾷ. Πλ. Κρίτ. 44, e «ἄρά γε μὴ ἴμοι προμηθεῖται..; εἰ γάρ τι τοιοῦτον φοβεῖται, ζασον αὐτὸ γαίρειν;» = numne de me sollicitus es ?, μήπως; ἄρά γε τῷ δὲτι δὲν φροντίζῃς περὶ έμοι; ὁ Σωκρ. «καὶ ταῦτα προμηθοῦμαι, ω Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά». Εὐθεδ. 291, a πολ. 552, e 2).

12. Τὸ μῶρ (προελθόν ἐκ τοῦ ἐρωτημάτων. μὴ καὶ τοῦ βεβχιωτικ. οὖν η τοῦ δωρ., λεσσ. κ. ιων. ὥρ, 2d. 'Απολλων. 'Αλεξανδρ. π. συνδέσμ. εἰς Βενκέρ. ἀνέκδ. ΙΙ. σ. 494 κ. 496· 2d. καὶ §. 508, εὑχρηστον μόνον περ 'Αττικ.) δηλοτὸ ἐπὶ ίσης = μὴ λοιπόν; μήπως; μὴ ἀρά γε; διὸ καὶ προσδοκάται πάντοτε ἀπάντησ. ἀργητικ. = βεβχίως, τῷ δὲτι ὅχι, εἰ καὶ η σημασ. αὕτη ἐπιτείνεται ἐπὶ μᾶλλον διὰ τοῦ βεβχιωτικ. οὖν. Σοφ. Φ. 734 «Ν. μῶρ ἵσχεις τῆς παρεστώσης; νόσου; Φ. οὐ δῆτ' ἐγώγ». Εὔρ. 'Εκ. 754 «τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶρ ἐλεύθερον αἰώνα θέσθι; ; ἥζδιον γάρ ἐστι σοι. 'Εκ. Οὐ δῆτα». Πλ. Μέν. 73, b «Σ. πατεῖ καὶ πρεσβύτης μῶρ ἀχόλαστοι δύντες καὶ ἀδικοι ἀγαθοὶ ἂν ποτε γένοιντο; Μέν. Οὐ

1) "1d. Stallb. ii; Πλ. πολ. 442, d.—2)"1d. Franke Comment. de part. negat. I. σ. 18. Schneider εἰ; Πλ. πολ. T. III. σ. 33.

δῆτα.»¹⁾ Έν χωρίοις, ἐν οἷς μετά τῆς ἀμφιβολίας συναντηθήσεται καὶ τερπνόν τι ἀπροσδόκητον, διὸ καὶ δὲ ἔρωτῶν μᾶλλον ἐπιθυμεῖ τὸ ἐναντίον τῆς ἔρωτήσεως αὐτοῦ η̄ φοβεῖται, η̄ ὅπου η̄ ἔρωτησις γίγνεται μετά τίνος προσποιήσεως (εἰρωνείας), ὡς νὰ μὴ θέλῃ τις τι, εἰ καὶ προβλέπει τὸ ἐναντίον, τὸ μῶρον γαντεται εἰσαγωγικὸν ἔρωτήσ. καταφτική⁴⁾). Πλ. Πρωτ. 310. d «τί οὖν σοι, η̄ δ' ἔγω, τοῦτο; μῶρον τί σε ἀδικεῖται Πρωταγόρας; Καὶ δις γελάσας· Νὴ τοὺς Θεούς, ἔφη, δὲ Σώκρατες, διτὶ γε μόνος ἐστὶ σοφός, ἐμὲ δὲ οὐ ποιεῖ». Λύσ. 208, c «ἄλλ' ἄρχει τί σου; «Οδε, παιδαγωγός, ἔφη. Μᾶρος δοῦλος ὃν;» = βέβαια, ἐπειδὴ εἶνε δοῦλος; «Οτι δὲ εἰς τὸ μῶρον, διπου ἐν τῇ ἔρωτήσ. κεῖται ἀποτέλεσμά τι, προστίθεται τὸ συμπερασματικὸν οὐγ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ περίεργον, ἐπειδὴ τὸ ἐκ τοῦ μή σ. οὔτε ἀνακριθὲν εἶνε ἐπίερος. βεβαίωτικόν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς συναπρέσεως τοῦ μή καὶ οὐν ἀμφότερος τὰ στοιχεῖα τῆς συνθέτου λέξεως ἐγένοντο η̄ττον αἰσθητά, συνέθη, ὥστε νὰ προστίθηται συγνάκις, οὐ μόνον τὸ οὐν, ὅπερ, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, εἶνε πάντως φυσικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μή. Αἰτχλ. χοφ. 175 «μῶρον οὐχ 'Ορέστου κρύβδον δῶρον η̄ τόδε;» (Ἡ οὐποτακτ. ὡς μετὰ τὸ μή κατὰ τὰ §. 589). Εὔρ. Ἄνδρ. 81 «μῶρον δοκεῖται σου φροντίσαι τίν' ἀγγέλων;» Πλ. σοφ. 263, a «μῶρον μή μακρός; δὲ λόγος;» Φιλίδ. 84, c «τί, ἔφη, οὐδὲν τὰ λεγθέντα; μῶρον μή δοκεῖται ἐνδεῶς λέγεσθαι;» Λύσ. 208, d «μῶρον μή καὶ οὗτοί σοι ἄρχουσιν;» μ. σ. Stallb. Ἐκεῖ εἰ «μῶρον μή τι η̄δίκηκες τὸν πατέρα;» πολ. 351, e. «Οτιχν ὅμως προστίθηται τῷ μῶρον η̄ ἄρνης. οὐ, η̄ ἔρωτησις γίγνεται καταφατ. κή, πονπε? μήπως δχι; Σοφ. Οἰδ. κ. 1729 «μῶρον οὐχ δρᾶς;» Εὔρ. Μ. 732 «μῶρον οὐ πέποιθε;» Ἀρρ. Πλ. 282. Πλ. νόμ. 676, a «μῶρον οὐν ἐνθένδε τις ἀν αὐτὴν ἔχεστα.. κατίδοι;» Φίλ. 22, b. πολιτικ. 291, d.

Σημ. 14. Τὰ μῶν.. η̄ (σπάνια) δὲν ἀποτελοῦσιν, δις καὶ τὰ μή.. η̄ (το. σημ. 12) ἔρωτησ. διαζευκτικ., ἀλλ' ισοδυναμούσιν ἐντελῶς πρὸς τὰ λατ. num.. an, μήπως.. η̄ μᾶλλον Εὔρ. Ἡλ. 504 «τί δ' ὁ γεραιέ, διάέρχον τόδ' οὕμ' ἔχεις; μῶν τέμαδ διά χρόνου σ' ἀνέμησαν κακά, η̄ τὰς; 'Ορέστου τλήμουνος φυγὰς στένεις;» Πλ. πολ. 505, c «οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν δριζόμενοι μῶν μή τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλευται τῶν ἐτέρων; η̄ οὐν καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὀμοιογενεῖς δόνωνες εἶνα κακά;;» Εὐθύδ. 294, a «μῶν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πάντες ἐπίστανται η̄ οἰδέν;»

13. Τὸ η̄, προελθόν ἐκ τοῦ βεβαίωτικ. η̄, ιδ. §. 504, 1, περιέχει εἰν αὐτῷ δρόκον, διαβεβαίωσιν, καθότι προϋποτίθησι τὸ ἀντικείμεν. τῆς ἔρωτήσ. ὡς δητῶς οὐπάρχον. Γίγνεται δὲ χρῆσις κύτου μόνον ἐν δρθαῖς ἔρωτήσεσι. Ζεν. Κύρ. 1. 4, 19 εἳ οὗτοι πολέμιοι εἰσιν, οἱ ἔφεστήκασι τοῖς ἵπποις ἡρέματα; Πολέμιοι μέντοι, ἔφη» = εἶνε τῷ δητὶ πολέμιοι οὗτοι..; Πλ. πολ. 341, e «η̄ δρθῶς σοι δοκῶ ἀν εἰπεῖ, οὗτα λέγων η̄ οὐ; 'Ορθῶς, ἔφη. Η μή..;» = τῷ δητὶ δχι..;

1) "I8. Hartung Gr. Part. II. σ. 161. Stallb. ε; Πλ. Λύσ. 208, c.

ἀρά γε ὅχι; Ιδ. 11. λεξιλ. ήστ. ζ, 200 «ἢ μὴ πινύτινα δυσμενέων φάσθι» ἔμμεναι ἀνδρῶν; » Ἡ' Ομηρικὴ γλῶσσα ποιεῖται μὲν χρῆσιν τούτουτοῦ ἡ οἰνωπὸς ἐν πολλοῖς χωρίοις· οἶον Ο, 132 «ἢ ἐθέλεις.. ἢψι ἵμεν Οὐλυμπόνδε» = τῷ ὅντι ἄρα γε θέλεις..; Ἐπειδὴ ὅμως αὗτη δἰὰ τὸν ἐρωτηματικόν. λόγον (ἐρωτήσεως πρότασ.), ὅταν ἥθελε νὰ ἐκφράσῃ τοῦτον μετὰ λέξεως ἐρωτηματική, δὲν εἶχε μόνον τὴν ἐρωτηματική ταύτην λέξην ἡ, εὑρίσκετο ἡναγκασμένη νὰ δώσῃ εἰς τὴν χρῆσιν ταύτης στάδιον εὐρύτερον, ὥστε ἡ μαίευσις τακή καύτοῦ σημαστὸν ἀπειρόησεν ἐντελῶς, ὥστε αὐτὸς δὲ ἐρωτῶν ἀπήντα κατὰ τὸ δοκοῦν εἰς προταθεῖσαν ἐρωτησιν δἰὰ δευτέρας τινος· οἶον Η, 26 «τίπτε σο.. ἥλθες;;.. ἢ ἦν τὸ δῆν Δυνατοῖς.. νίκην δῶς»; = βέβαια ἥλθες δἰὰ νὰ δώσῃς κἄποιν τίν.; A, 203, μ. σ. Spitzner. K, 37. P, 445. γ, 251. ι, 408 «τίπτε τέσσον.. ἑένσας..; ἢ μὴ τις σεῦ μῆλον.. ἐλαύνει; ἢ μὴ τις σ' αὐτὸν κτείνῃ»; ἡ υποτακτική τετέρη ἀντὶ τοῦ μηγον. μέλλοντος §. 394, 2 = μήπως σὲ τὸν ίδιον βέβαιον οὐκ φοεύῃ τις; ν, 418. Προσέτει δὲ καὶ κατὰ τὴν γνώμην τινῶν γραμματικῶν, ὅταν μετὰ μίκην ἐρωτησιν διὰ τοῦ ἢ ἐπηταξι δευτέρα μετὰ τοῦ ἢ, ἡτις ἐκφράζει ἀντίθεσιν, τότε τὸ δεύτερον ἢ κείται ἀντὶ τοῦ ἢ = an· οἶον υ, 166 «ξεῖν, ἢ ἄρα τί σε μῆλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν ἢ σ' ἀτιμάζουσι..;» θ, 30. Οὐχ ἥττον πρόθλ. καὶ τὰς σημ. 18 κ. 23. Περὶ Ὁμο. εὑρίσκεται τὸ ἡ συνήθως συνκριτόμενον μετ' ἄλλων μορίων· οἶον ἢ ἀρά, ἢ ἥτα [καὶ ποιητικ. Ἀττικ.] I §. 509, 6· ἢ ἥτα νυ §. 509, 6· ἢ ἄρα δὴ §. 500, 3· ἢ πη ἢ πη που, τὸ τελευταῖον τοῦτο καὶ παρ' Ἀττικ. Γ, 400 μῆτ πη με προτέρω.. ἀξιας;; = θὲ μὲτ ὁδηγήσῃς ἄρα γε κατέπω; περικτέρω; ν, 234 «ἢ ποὺ τις νήσων εὐδειλος.. κεῖται..;» Εὔρ. Ὁρ. 435 «τίς δ' ἄλλος; ἢ που τῶν ἀπ' Αλγίσθου φίλων»; 378. 1072. M. 695, μ. σ. Pflugk. II. Λίσ. 207, d «ἔγω δὲ τὸν Αἴσιν ἡρόμην. Ἡ που, ἢ δ' ἔγω, ὁ λίσι, σφόδρα φίλει σε δι πατήρο καὶ ἡ μάτηρ;» (εὐθὺς ἔνει λόγου δ Stallb. μετέβαλε τὸ ἐρωτηματικόν σημεῖον εἰς στιγμήν). — ἢ γάρ; συχνὸν παρ' Ἀττικ., Ιδ. §. 509, 8, α) περὶ τὸ τελος· ἀλλ' ἢ Ιδ. λεξιλόγ. ἀλλ' ἢ στ. 16, καὶ ἄλλας συνδέσεις.

14. Τὸ ἀρά, ὅπερ ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον ἐν τῇ Μεθοδηρικῇ γλώσσῃ καὶ ίδικα μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, προσήλθεν ἐκ τοῦ βεβαιωτικοῦ, ἐπιφρήμ. ἀρά (§. 509), καθότι ἔλαθεν ὡς λέξη ἐρωτηματική τύπου τινὰ ἴσχυρότερον, ἢν καὶ καὶ ἐκεῖνο ἔτι εἰρηται ἐνίστε παρὰ τοῖς δραμματικοῖς ἐν δραστικῷ τύπῳ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου (§. 509, σημ. 1). Ως λεξ. ἐρωτηματ. τίθεται ἐν κε-

1) Ἀντὶ ἢ βὰ παρ'. Ὁμρ. Ἀπολλών. ὁ Ἀλεξ. ἐν ἀνεκδότ. Beck. An. II. σ. 490 γράπει ἐν μιᾷ λίστῃ ἃρα καὶ καλεῖ αὐτὸν μέριον διαπορητικόν, Ιδ. Beck. An. II. 968. Ὁ Fritzsche εἰς Ἀρρ. Θεσμ. 260 προτιμᾷ νὰ γράψῃ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιητ. ἃρα ἀντὶ ἢ βα, ἐπειδὴ ὁ τόπ. βα εἶναι ἄχρηστος ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ.

φαλίδι τῆς προτάσσ., εἰ καὶ ἐν τῷ ποιήσει ἐνίστε, σπανίως δὲ πολὺ ἐν τῷ πεζῷ (ῶς Πλ. Πρωτ. 358, c, l�. λεξιλόγ. ἀρχ στ. 2), τίθεται μετὰ μίαν ή καὶ πλείονας λέξ. Ἡ ἔννοια τοῦ βελαῖον, δύπερ ἐκρρίζει τὸ βεβαιωτικόν. ἄρα, κεῖται καὶ ἐν τῷ ἐρωτηματικῷ ἀρα, (ἄρα τούτῳ οὕτως ἔχει=ἔχει τῷ ὅντι τοῦτο οὕτως;), δὲν προσδοκᾷ ὅμως; καθ' ἔντοῦ ἀπάντησιν οὕτω καταρρκτική οὕτε ἀποφατική¹⁾. Αἰσχυλ. Πρ. 737 «Ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ ὃ τῶν θεῶν τύρκνος ἐστὶ τὸ πάνθ' ὅμιλος βίσιος εἶναι;» δύπερ δύναται νὰ μεταρριάσθῃ = μὴ δὲν σᾶς φαίνεται . . ; πᾶς δέν . . ; nonne. Εὔρ. Ἰδ. τ. 575 «Ἄρ' εἰσίν; Άρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειν ἔχει;» Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 16 «Ἄρ' οὖν . . οἰσθή τινας, οἱ ἡ-ωρελεῖ; οἴντες ωρελίμους; δύνανται φίλους ποιεῖται; Μὴ Δίς οὐδὲντες, ἔρη;. (num.. ? Άρξ γε; μὴ τάχγα..;) 3. 6, 4 «Ἄρ', ἔρη δ Σ., ὥσπερ, φίλου οἰκον εἰ αὐξησαις βούλοιο, πλουσιώτερον αὐτὸν ἐπιγειροίς; θν ποιήσαι; Ηένυ μὲν οὖν, ἔρη;. (= πᾶς δέν; μὴ δέν . . ; nonne..?) 3. 10, 1 «Ἄρξ γραφική ἐστιν ή εἰκασίκ τῶν ὁραμένων; Αληθῆ γέγεναι, ἔρη;. (= πᾶς δέν..; μὴ δέν..; nonne..?) 4. 2, 22 «Ἄρ' οὖν διὰ τὴν τοῦ γχλκεύειν ἀμαθίνη τοῦ δνδρατος; τούτου τυγχάνουσιν; Οὐδῆτε» (= num.. ? Άρξ γε . . ; μὴ . .), ἀγέσω; δὲ μετὰ τοῦτο «Ἄρ' οὖν τῶν τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια μὴ εἰδότων τὸ δνομα τοῦτο ἐστίν;» Εὔοιγε δοκεῖ, ἔρη;. "Ιδ. 2. 7, 5. 3. 10, 4. συμπ. 3, 13 «Ἄρ' οἰσθε, θτι πλουσιώτερος εἰ ἀνθρώπων;» = πᾶς δέν; μὴ δέν . . ; nonne..? Πλ. Κρίτ. 47, ε «Ἄρ' οὖν βιωτὸν ὑμῖν ἐστι μετὰ μογθηροῦ. σώματος;» Οταν ὅμως πρέπη νὰ ἐκρριζθῇ, θτι δὲ ἐρωτῶν προσδοκᾷ μετὰ βεβαιότητος ἀπάντησιν καταρρκτικήν η ἀποφατική, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώτῃ, τίθεται ἄρ' οὐ=nonne, πᾶς δέν; μὴ δέν; ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἄρα μὴ=num, Άρξ γε; μὴ πισ; Άρ' οὐ νοσεῖ; μὴ δέν νοσεῖ; nonne aegrotat? ἄρα μὴ νοσεῖ = μὴ τάχγα νοτεῖ; num aegrotat? Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 4 «Ἄρδα γε οὐ χρή πάντας ἀνδρας, ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρητιδική, τάτην πρώτον ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι;» 1. 3, 11 μ. σ. Kühner. 1. 7, 2 κ. 3. 2. 1, 16, 2. 6, 38 οἰκ. 3, 11. ἀπομν. 2. 6, 34 «Ἄρδα γε μὴ διαβάλλεσθαι διξεις ήποιοῦ;» 4. 2, 10. άν. 7. 6, 5. Πλ. Κρίτ. 44, ε «Ἄρδα γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ;» = μήπως, Άρξ γε οὐσοντέζεις περὶ ἐμοῦ; Μεθ' ὑποτεκτικ. παρακινετικής (§. 394, 5). Ξεν. οἰκ. 4, 4 οὐδρα μὴ αἰσχευθῶμεν τὸν Ηερσῶν βασιλέα μιμήσασθαι; » = μὴ τάχγα πρέπη τῷ ὅντι νὰ ἐντραπῶμεν.; (Ἐν Πλ. ὅμως Φιλ. 64, c «Ἄρξ μὴ διλλο τι ἢ δ θάνατος; ἢ τοῦτο;» τὸ μὴ ἐνκρέμεται εἰς ἔξωθεν εἰς τὴν ἔννοιαν νοητέον ἡῆμας σκέψεως; οὐροντίδος, ἀμφιβολίας=μήπως ἀμφιβάλλης, θν δ θάνατος ἡῆμε διλλο τι παρὰ τοῦτο; Ιδ. §§. 394,

1) "Id. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 6. 1.

6 κ. 588). Ἐν τῇ συνδέσει ἄρα μὴ εῦ τὸ οὐ ἀνήκει εἰς μίαν ἑκάστην ίδιαιτέρως λέξιν. Πλ. Λυσ. 213, δ «ἄρα μὴ.. οὐκ ὅθις ἐζητοῦμεν;» = *num.. non recte disserebamus?* μὴ τάχα..; μή πως ἀρά γε οὐχὶ ὅθις ἐζητοῦμεν; Ιδ. λεξιλόγ. ἐν μὴ οὐ.στ. 11.

Σημ. 15. Τὸ ἄρα.. ἥ..; δὲν ἀποτελοῦσι διακευτικ. ἐρώτησ. ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ ἡ ἐρώτησ. χρησιμένες μόνον εἰς τὰ νῦν ἐπανορθώσῃ ἡ ἀκριβέστερον διορίση τὰ προηγούμενα Ιδ. σημ. 12. 14. Πλ. Εὐθύρ. 10, α «ἄρα τὸ δοσιν, ὅτι σιδίν ἔστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἡ ὅτι φιλεῖται, σιδίν ἔστι; = ἡ μᾶλλον διότι φιλεῖται..; Σεν. ἀπομν. 1. 1, 15. Πλ. ἀπολ. 27, α. «Οτινὶ δῆμῳς τὸ δεύτερον μέλος ἀποτελεῖ φιλεράδιον τοῦρων, δὲν σκοπεῖται αὐτῇ τοιλάχιστοι ἐν τῷ πρώτῳ μέλοι. Εὑρ. Φ. 425 ἄρα εὐτοχεῖς; οὖν τοις γάμοις; ἡ δυστυχεῖς;» Ἐνίστε δὲ τίθεται τὸ ἄρα καὶ ἐν ἐζητημένῃ ἐρώτησ. Πλ. Φιλ. 70, δ «περὶ πάντων γόνωμεν, ἄρα οὕτωι γίγνεται πάντα» 96, b. Γοργ. 476, a.

15. Τὰ εἰτα καὶ εἶται, ἐμφαντικώτερον δὲ τὰ κῆτα, κάπετα εἰσηγοῦνται: ἐξωτήσεις τοῦ θαυμασμοῦ, μυσαγεσκείας, εἰρωνείας. Ἐκφράζουσι δὲ ἀντιθεσιν = ἀλλ' δῆμος, καὶ δῆμος, εἴπειτα, καὶ εἴπειτα, καθότι δηλοῦσιν, δτι ἐξήγεται ἐξ ἐννέας τινός ἀπροσδόκητος τις συνέπεια (Ιδ. §. 486. σημ. 8.) Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 11 αεὶ ισθι, δτι, εἰ νομίζοιμι θεοὺς ἀνθρώπων τι φροντίζειν, οὐκ ἀν χμελοίνην κύτων. Σωκ. «Ἐπειτ' οὐκ οἰεὶ φροντίζειν; οἱ πρῶτοι μὲν μόνον τῶν ζώων ἀνθρώπων ὅρθιν ἀνέστησεν». 1. 2, 26, μ. σ. Kühn. 2. 7, 5. 6. 7. 13. 3. 6, 15. Κύρ. 2. 2, 31 «κάπειτα τοιοῦτον ὅντα οὐ φιλεῖς αὐτόν»; συμπ. 4, 2. Πλ. Κρίτ. 43, b «εἰτα πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς με; ἀπολ. 28, b «εἰτ' οὐκ αἰσχύνει τοιοῦτον ἐπιτήδευμα ψήτηδεύτας, ἐξ οὐ κινδυνεύεις; καὶ χποθνεῖν»; Ιππ. 1, 290, b. Δημ. 6, 25.

16. Τὸ ἀλλα = at εἰσηγεῖται πολλάκις ἐρώτησιν, ὅταν αὗτη ἀντιτιθῆται πρὸς ἔννοιαν ἡ ὄντως ἐκπεφρασμένην ἡ ἐν τῷ νῷ τοῦ λέγοντος οὔσην, ίδιχ δὲ ὅταν γίγνηται ἀντιλογία ὑπὸ τὸν τύπον ἐρώτησ. Σοφ. Αἰ. 466 «πό ερχ πρὸς οἴκους.. περῶ; κτλ. Οὐκ ἔστι τούργον τλητίν. ἀλλὰ δῆτ' ἵων πρὸς ἔρυμα Τρώων.. εἰτα λοίσθιον θένω; ἀλλ' ὧδε γ' Ἀττείδες ἀν εὐφράζιμι που, μ. σ. Schneidewin. Ἡλ. 537. Εὑρ. Μ. 326 Κρ. «λόγους ἀναλοῖς» οὐ γάρ ἀν πείσαις ποτέ. Μ. ἀ.λ. ἐξελίξις με κούδεν κιδέσῃ λιτάς; Φ. 1618 «τίς ἡγεμών μοι ποδὸς δυαρτήσῃ τυφλοῦ; ὥδ' ἡ θανοῦσι; ζῶσι γάρ σχ' οἴδι ὅτι ἀ.λ. εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι ἀλλ' ἔτι νεάζων κυτός εὑροιμ' ἀν βίον»; Θουκ. 1, 80 «τίνι πιττεύσαντας ἀπαρχακεύους ἐπειχθῆναι (δῆλ. γάρ); πότερον τεῖν; νυχοίν; ἀλλ' ήτοσους ἐσμέν· εἰ δὲ μελετήσομεν (δῆλ. τάς νυκῆς) καὶ ἀντιπαραχτεύσαμεθ, χρόνος ἐνέσταις ἀ.λλὰ τοις γρήμασιν; ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν». Ξεν. ἀν. 5. 8, 4 «πότερον γῆτουν τί σε χάι, ἐπεί μοι οὐκ ἐδίδους, ἐπτιον; ἀλλ' ἀπήγτουν; ἀλλὰ περὶ παιδικῶν μαχόμενος (δῆλ. ἐπαιδίν σε);

αλλὰ μεθύων ἐπαρφύνησε;» Οὕτω συχνὰ ἀλλ' ἡ . . ; δι' οὖ δὲ ἔρωτῶν ἐκφράζει φροντίδα, φόβον μήπως συμβῇ τι πλὴν μήπως; πλὴν μή . . ; ἀλλ' ἀρά γε . . ; ἀλλὰ μήπως . . ; Αἰσχυλ. χοηφ. 218 «Ορ. μή μάτευ ἐμοῦ μᾶλλον φίλον. Ἡλ. ἀλλ' ἢ δόλον τιν'; ω̄ ξέν, ἀμφὶ μοι πλέκεις;» = πλὴν πᾶς; μήπως θέλης νὰ μὲ ἀπατήσῃ; ἢ ἀλλὰ μήπως θέλης νὰ μὲ ἀπατήσῃ; τοῦτο βεβαίως δὲν εἰνε, δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀπατᾷ. Σοφ. Ἡλ. 879 «χορ. πάρεστ' Ὀρέστης ξυμιν, ἵσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσ', ἐναργῶς, φτερερ εἰσορῆς ἐμε. Ἡλ. ἀλλ' ἡ μέμηνχες, ψάλαινα, καπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι: καπὶ τοῖς ἐμοῖς γελάς;» πᾶς; μήπως ἐτρελάχθης; οχι; βεβαίως δὲν ἐτρελάχθης. Εὐρ. "Ἀλκ. 58 «πᾶς εἰπας; ἀλλ' ἡ καὶ σοφὸς λέληθες ὅν; μ. σ. Herm. Ξεν. ἀν. 7. 6, 4, «ἀλλ' ἡ δημαρχωγεῖ δὲν ἡρά τοὺς ἀνδρας;» = ἀλλὰ μήπως δὲν ἡρά δημαρχωγη ἀτλ.; βεβαίως οχι; μ. σ. Kük. συμπ. 1, 15 «ἀλλ' ἡ δδύνη σε εἴληρης;» = ἀλλὰ μὴ σὲ κατέλαθε λύπη τις; Κύρ. 2. 2, 28. Πλ. Φαίδρ. 261, b. Γοργ. 447, a μ. σ. Stallb. (Ἄντι τοῦ ἀλλ' ἡ εὑρηται πολλάκις ἡ ψευδὴ γραφὴ ἀλλ' ἡ).

17. Καὶ ὁ δὲ τίθεται ἐνίστε ἐν ζωηρῷ ἔρωτήσ. ἀναφορικῶς πρὸς ὑποκεκρυμμένην τινὰ ἔννοιαν. Ἡρδ 1, 32 «Κροῖσος δὲ σπερχεῖς εἰπε· ψάλεντος Ἀθηναῖς, ἡ δὲ ήμετέρην εὐδαιμονίην οὗτως τοι ἀπέρριπται εἰς τὸ μηδέν, ωστε οὐδὲ ίδιωτέων ἀνδρῶν ἀξίους ὑμέας ἐποίησας;» ἥτοι = ίδιωτας μὲν εὐδαιμονας νομίζεις, ἡ δὲ ήμετ. ἀπ.; Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 13 «ψώμωρέ, τοὺς δὲ καλοὺς οὐκ οἵεις φίλοιντας ἐνιέναι τι;» = τὰ μὲν φαλάργγια ἐνιέναι τι οἵει, τοὺς δὲ καλοὺς ἀτλ. μ. σ. Kühners. 1. 6, 15. 2. 1, 26. 30 ἀτλ. Δημ. 8, 70 «εἰπέ μοι, σὺ δὲ δὴ τί τὴν πόλιν ἡμῖν ἀγαθὸν πεποίηκας;» Πολλάκις δημως δὲ ἔχει σημασ. συνδετικήν, ωστε συνδέει τὴν ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ἀλλου τινος διακοπεῖσαν ἔρωτης. οἷον Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 2.

18. Τὸ ἄλλο τι ἡείνε ἀπλῆ τις ἐλλειπτικὴ ἔρωτης. ἀντί, ἄλλο τι ἐστιν, ἡ, γίγνεται ἡ . . ; = εἶνε ἡ γίγνεται ἀλλο τι παρὰ τοῦτο; = μήπως οχι; μὴ δέν..; πονπε? (Μεθοηηρ.) Ἐνεκκ τῆς συχνῆς ὄμως χρήσ. τῆς ἐλλειπτικ. ταύτης ἐκφράσ. περιέπεσε τοῦτο εἰς ἀπλοῦν τρόπον τινα ἐπίφρομα (ἱδ. §. 597, a). Ἡρδ. 1, 109 «ἄλλο τι ἡ λείπεται τὸ ἐνθεῦτεν ἐμοὶ κινδύνων δέ μέγιστος;» = πονπε relinquitur mihi..?, μὴ δέν μοι ὑπολείπεται . . ; Ξεν. Κύρ. 3. 2, 18 «ἄλλο τι οὖν, ἔφη, ἡ διὰ τὸ γῆς σπανύζειν ἀγαθῆς νῦν πένητες νομίζετε εἰναῖς;» ἀν. 4. 7, 5 «ἄλλο τι ἡ οὐδέν κωλύει παριέναις;» ἱδ. 2. 5, 10. οἰκ. 1. 16. Ιέρ. 1, 23 μ. σ. Breidenb. Πλ. Φαίδ. 70, a. b «φέρε δή, η δ' ος, ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν η τὸ μὲν σῶμα ἔστι, τὸ δὲ ψυχή; Οὐδέν ἄλλο, ἔφη.» Κρατ. 436, b «τί οἵεις ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ πείσεσθε; ἄλλο τι ἡ ἐξαπατηθῆσεσθε;» Φαίδ. 63, d, μ. σ. Hdrf. Λυσίδ. 222, d, μ. σ. Stallb. Εὐθύφρ. 15, c προστίθε-

ταὶ εἰς τὸ «τοῦτο δ' ἄλλο τι ἡ θεοφυλέσι γίγνεται;» τό, «ἢ οὐ;» = ἢ σχι; annon? «Ἐνεκα τῆς συχνῆς δὲ χρήσ. συναντοῦνται πολλάκις διὰ τῆς παραλείψεω. τοῦ ἡ ἀμφότερα: αἱ προτάσ. εἰς μίσην, διὸ γράφουσιν ὅρθιτερον ἄλλοι τι Πλ. Εὐθύφρ. 10, d «τί δὴ οὖν λέγομεν περὶ τοῦ δῖσιν; ἄλλο τι φιλεῖται ὑπὸ θεῶν;» nonne amatur..? μὴ δὲν ἔχει πάται..; Ψευδ. III. "Ιππαρχ. 226, ε ἄλλοι οὖν οἵγε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι τὸ κέρδος;» Πλ. Μέν. 82, c «εἰ ἦν ταύτη δυοῖν ποδοῖν, ταύτη δὲ ἐνδεικόν ποδὸς μόνον, ἄλλοι τοποῖς ἂν ἦν δυοῖν ποδοῖν τὸ χωρίον;» 84, d «ἄλλοι οὖν γέροις ἀντέταρχοι σακα χωρία τάδε; 1) Ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἡ παρομοίας ἐλλείψ. λέγεται καὶ, τι ἄλλο ἡ..; Θουκ. 3, 39 «τι ἄλλο οὗτοι ἡ ἐπειθούλευσαν;» 58 «τι ἄλλο ἡ ἐν πολεμικ πατέρας τοὺς ὑμετέρους καὶ ξυγγενεῖς ἀτίμους γερῶν.. καταλείψετε;» 5, 98. Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 17 «τι γάρ ἄλλο ἡ κινδυνεύσεις;» 2. 1, 18 μ. σ. Kühn. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατ. Liv. 22, 60 «quid aliud quam admonendi essetis

Σημ. 16. Ἐνίστε οὐχ ἡττον τὸ ἄλλο τι ἡ δὲν τίθεται ἐν τῇ ἐρωτήσῃ. ἐλλειπτικ. οὐδὲν δις ἀπλοὺς ἐρωτηματικ, μόριον. Τότε ὅμως ἡ ἴρωτ. λαμβάνει συνήθως ἑτέραν τινὰ ἐρωτηματ. λέξ. ἵσαγωγικήν, τὸ δέ, ἄλλο τι ἀποτελετ τὸ ὑποκείμενον ἡ ἀντικείμεν. Πλ. Φιλ. 64, C «ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; πάνου γε. Ἄρι μὴ ἄλλο τι ἡ τὴν τῇς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀκαλλαγήν;» 258, a «ἢ σοι ἄλλο τι ταίνεται τὸ τοιοῦτον ἡ λόγος συγγεγραμμένος;» "Ανευ δὲν δεῖ. ἐρωτηματικ. τὸ ἄλλο τι ἀποτελετ τὸ κατηγορούμενον, τὸ δὲ δικαιούμεν. τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄλλο τι καὶ ἡ Πλ. Φιλ. 106, e «ἄλλο τι ψυχὴ ἡ, εἰ δύάντος τυγχάνει οὖσα, καὶ ἀνώλαθρος ἀν εἴη;» 2)

Σημ. 17. ἘνΞεν. ἀπομν. 2. 1, 17-ἄλλο γε ἡ ἀφροσύνη πρόσεστι τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ δικούμενα τίθεται: ἄλλο καὶ οὐχὶ ἄλλο τι, ἐπειδὴ προηγείται δι τι ίδε.. σ. Kühners.

19. Τά, πλεπορ (πλεπα) .. ἡ, νέ. ἵων κατεπορ (κατέπα) .. ἡ, ἐπικ. ἡ.. ἡ, καὶ παρ' Αἰσχλ. Πρ. 782. χονφ. 745 μ. σ. Wel. lauer, 877 κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. Σαφ. Οἰδ. x. 80. Εὑρ. M. 493

1) "Id. G. T. A. Krüger Comment de ἄλλῃ ἡ etc Brunsvig 1834. § 22. Schmalfeld ἐν τῇ βῆθ συγγρ. §. 253. Stallb εἰς Πλ. Εὐθύφρ. σ. 15 C. ut saepenumero (post ἄλλο τι particula ἡ) a glossatoribus interposita sit, tamem, quia codicum auctoritate egregie confirmatur, an non sit ubique extrudenda, vehementer dubitamus. Et videtur nobis observasse omitti ἡ fere constanter solere in sermone alacriore et concitatiori, addi autem et interponi, ubi oratio est sedatio magisque sobria. = Ei καὶ πολλάκις (μετὰ τὸ ἄλλο τι τὸ μόρι ἡ) παρεμβάλλεται ὑπὸ τῶν γλωσσογράφων, ὅμως, ἐπειδὴ διὰ τοῦ κύρους τῶν κωδίκων, βιδοῖονται σαρῶς, ἀμφιδιάλλω λίσται διει πρέπει νὰ ἀποδάληται ἐν λόγῳ γοργοτέρῳ καὶ παθητικοτέρῳ, νὰ προστίθηται δὲ καὶ παρεμβάληται ἐν λόγῳ ἡρεμωτέρῳ καὶ ἡ πιστέρῳ.— 2) "Id. Krüger ἐν τῇ βῆθ σ. πραγματ. §. 22 σ. 33.

κατὰ τοὺς κώδ. Σεν. ἀν. 1. 10, 17, ἕδ. σημ. 19, τίθενται ὡς καὶ τὰ λατ. *utrum* .. αν τόσῳ ἐν δρᾶταις, δρῶ καὶ ἐν πλαχύαις διαζευκτικ. ἐρωτήσ. (περὶ τῆς διαζεύξεως ἕδ. §. 538). ζ, 120 ἡ ἢ οὐ γ' ὑβριστά τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι ἡὲ φιλόζεινοι καὶ σχινός ἔστι θεουδῆς; Δ, 16 «φραζώμεθα .., ἥ.. ὅρσομεν (=ωμεν) ἥ.. βάλωμεν». π, 74. χ, 167, μετὰ ἥ κε.. ἥ κε σ. ὑποτακτ. 1, 619· εἴ κερ., ἥ κερ σ. ὑποτακτ. Χ, 244. Α, 190 «διάνδιγχ μερμήριζεν, ἥ ὅγε φάσγανον δέξιν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ τοὺς μὲν ἀναστήσειν, δ' Ἀτρεδὴν ἐναρέζοι, ἡὲ χόλον παύσειν». Β, 238. Ε, 672. Ρ, 180. α, 628. δ, 712 (κατ' Ἀρίσταρχ.) ζ, 144. 142. α, 175 «ὅρος» εὐ εἰδῶ, ἥ ενέον μεθέπεις ἥ καὶ πατρώδες ἔστι ξενος». Μετὰ δρήην δὲ ἥ καὶ πλαχύιν ἐρώτησ. τίθεται ἐνίστε ἐρώτησ. διαζευκτική ὡς ἀκριβέστερος προσδιορισμ. ι, 252 «ὦ ξεῖοι, τίνες ἔστε; πόθεν πλειθ' ὑγρὰ κέλευθα; ἥ τι κατὰ πρᾶξιν ἥ μυψιδίως ἀλάλησθε;» φ, 197 «ποιοῖ κ' εἰτ' Ὁδυσσηὶ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθον ..; ἥ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ' ἥ Ὁδυσσηῖ;» Δ, 15 «ἥμεταις δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ἥ ἢ αὐτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνήν δροσομεν ἥ φιλότητα μετ' ἀμφοτέρουσι βάλωμεν». Ε, 85 «Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, ἥ μετὰ Τρώεσσιν διμιέοι ἥ μετ' Αχαιοῖς». α, 408. Ἡρδ. 1, 88 «ὦ βασιλεῦ, κότερον λέγειν πρὸς σέ, τὰ (=ξ) νοέων τυγχάνω, ἥ σιγαν ἐν τῷ παρεόντι χρή;» 3, 82 «αὗθινον ὑμτν ἥ ἐλευθερίη ἐγένετο καὶ τευ δόντος; κότερα παρὰ δήμους ἥ δλιγαρχίης ἥ μουνάρχου;» Αἰσχλ. χονφ. 118 «πότερα δικαστὴν ἥ δικηρόρον λέγεις;» Σοφ. Ἡλ. 539 «πότερον .. ἥ.. ἥ.. ἥ;» Σεν. Κύρ. 1. 3, 17 «τοῦτ' ἔφη σκεπτέον εἶναι, τίς κτητις δικαία ἔστι, πότερα (δῆλ. δίκαιον ἔστι) τὸν βίᾳ ἀφελόμενον ἔχειν ἥ τὸν ποιησάμενον ἥ πρι-άμενον κεκτηθώσαι». «Οταν ὅμως προηγήται ἐρώτησ. μετὰ τοῦ πότερος, α, ορ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν = τίς (τι) τὸν δύο εἶνε, συμβάνει, τότε παραλείπεται τὸ πότερον (α) ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπομένων με-λῶν. Σεν. Κύρ. 3. 1, 15 «πότερος δ' ἥγη ἔμεινον εἶναι, σὺν τῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίες ποιεῖσθαι ἥ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ;» 1. 3, 2 «ἐρώ-τωσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν, πότερος καλλίων αὐτῷ δοκεῖ εἶναι, δ πατήρ ἥ οὗτος». Πλ. Κρατ. 403, ε. 'Ο λατίνος προστίθησιν ἐ-νίστε τότε εἰς τὸ πρῶτον κῶλ. τὸ ἐρωτηματικ. ne. Cic. Tusc. 4. 4, 9 «*utrum* *mavis statimne nos vela facere an paululum remigare?*» 4. 27. 59 μ. σ. Kühners.

Σημ. 18. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐρχαίων γραμματικῶν Ἡροδιανοῦ, τῶν δύο Ἀπολλωνίων, τοῦ Νικάνορος, Ἀλεξίου, Πτολεμαίου καὶ Τρύφωνος δ Ὁμηρ. χρήται ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τῷ ἥ ἀντὶ τῶν ἥ.. ἥ, καὶ λοιπὸν ἥ.. ἥ, ὃστε ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ δὲν τίθεται ὁ διαζευκτικ. σύνδεσμος. ἥ, ἀλλὰ τὸ ἐρωτηματικ ἥ 1)· ὡς λοιπὸν δύναται τις νῦ εἰπεῖν, ἥ φήσις; οὕτω καὶ • ἥ οὐχ ἐσπέσθην λα-

1) "Id. Lehr quaest epic. σ 50. Bäumlein Gr. Partik ε 127

κεδάμιονος; ἐξ ἵραταινής ἡ δεύρω μὲν ἔποντο . . ;^o Γ, 240, ἡ καὶ ἄνευ προηγουμένην. Κ: «πῶς γάρ νῦν Τρώεσσι.. μίμιγμένοι εἰδουσα' ἡ ἀπάνευθεν»; Κ, 425 = mixtine an seorsum ἡ μίγδην ἀρξ ἡ χωρίς; ΗΙ ἴδεις αὕτη φαίνεται στηρίζουμένη ἐπὶ τούτου, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ διάζευξις ἰδηλωθῆ πλίσιν ἐν τῷ πρώτῳ κώλωπ διὰ τοῦ ή, ἐν τῷ δευτέρῳ κώλωπ δύνεται: νῦν νοηθῇ μᾶς γνωστῇ, διὸ καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ ἱρωτηματικ. ἡ νῦν ἔπεινθη δύνεται, ὁ Βίκκερος γράφει ἐν τῇ Ἰκαδέσσει αὐτοῖς ἐπὶ μὲν δρῦῶν τόσῳ ἀπλών, δσω παὶ ἐπινειλημένων ἱρωτήσ. ἡ, ἐπὶ δὲ διπλῶν πλαγίων ἱρωτήσ. Φ. η (ἡδὲ . . η), ἐπὶ δὲ τῆς ἀπλῆς πλαγίας ἱρωτήσ. τὸν ἡ δντεὶ εἰ, καθὼς καὶ ἡτε . . ητε δντεὶ εἰτε . . εἴτε. Δύσκολον δύμας νῦν εὑρεθῆ ἐπὶ τοῖς λογικής αἵτιας στηρίζεται ἡ γραφή ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλωπ διατευκτική: ἱρωτήσ., ἀλλα καὶ ἐν ταύτῃ τὸ δεύτερον κώλωπ ἀποτελεῖ διναγκαῖαν δύμοιδη διντίθεσιν πρός τὸ πρώτον, ἡ ἐν τοῖς τοιούτοις χωρίοις, ἐν οἷς ἡ μετά τοῦ ή = απ. (Θ. λεξιλόγ. η σ. 20) ἱρωτήσ. ἀποτελεῖ φανερὰ ἁγτίθεσ. πρός τὸ προηγόμενον π. χ. Ρ, 450, Κ, 312.

Σημ. 19. Οἱ λόγοι, ἐξ ὧν ὁ "Ἐρμανός" ἐν ταῖς σημειώσ. αὐτοῦ εἰς Εὔρ. Μήδ. 480 εἰς τῇ ικδ. Λαμ. 1822 (opusc. III. σ. 198) ζητεῖ νῦν ἀνατίσσει τὴν γνώμην Ἐλμαλεδου, ὅτι καὶ οἱ τραγικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ ή. ή ἐν ταῖς διατευκτικ. ἱρωτήσ., δὲν φαίνονται δόκιμοι. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλωσσα τῶν τραγικῶν στηρίζεται ἐν μέρει ἐπὶ τῇ ἐπιχής, δὲν δύνεται τις νῦν νοησή διὰ τί ἡ ἐπιχή αετηγραφίας νῦν ἀπαγορεύεται εἰς αὐτούς, μάλιστα δὲ εἰς τὰ ἑταῖρα (9 περὶ τὰς ἀρχὰς) χωρίων τοῦ Σενορ. (iv. 1. 10, 17) ἐγώ δὲν θη ἀδυνάμην νῦν ἀπορρίψω τὴν διὰ πλειστων γειρογράφ. πιστουμένην γραφήν, ἐπειδὴ ἡ ἐπιχή μελίσσων παρέλθεν ἐκ τῆς Ὀμηρικ. γλώσσα. πολλὰς ἔκχράσ. Ιδ. Κυννέρου προλεγόμ. εἰς Σεν. ἀν. σ. Χ.

Σημ. 20. Ἔνιστε τίθεται ἱρωτηματ. πρότερος. μετὰ τοῦ πότερον ἄνευ τοῦ δευτέρου κώλου τῆς διπλῆς ἱρωτήσ. διὸ κείται τοῦτο ἐν ἐπέρα τοῦ λόγου τροπῆς, ἡ νοητέον ἔστιν ἐκ τῆς δῆλης τοῦ λόγου συναφείας. Σορ. Λγ. 460 «πότερος πρός οὐλους.. πλαγίας Αἰγαίου περβ.;» μετὰ τοῦτο δὲ 466 «ἄλλα δητὶ» ἵων πρός ἔρμου Τρώων . . θάνων»; ΗΙλ. 535 «πότερον Ἀργείων ἔρεται»; 537 «ἄλλα δητὶ» δέλεφοῦ. . δίκηνος; μ. σ. Schneider. Θουκ. I, 80 «τίνι πιστεύσαντες ἀπαρασκεύους ἐπειχθῆναι (γράφ.) Πόσερον ταῖς ναυαδίν; Ἄλλ' ησσούς ἔσμεν. Ἄλλα τοὺς χρήμασιν; Ἄλλα πολλῷ ἐτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν. Πλ. Φαίδ. 78, b «μετὰ τοῦτο ἀμέτισκον» (δει), πότερον ψυχή ἔστι, καὶ ἐκ τούτων θαρρεῖν ἡ δεδίεναι: διπέ τῇς ἡμετέρας ψυχῆς;· ἔνθα πρέπει τις νῦν νοησή ἐκ τοῦ ἐπομένου ἡ δεδίεναι τὴν διντίθεσ. ἡ οὗ. Ἀλκ. 1. 107, a. Φιλ. 44, a. μ. σ. Stallb. Σεν. ἀπομν. 4. 4, 7 μ. σ. Kühn.

Σημ. 21. Συχνὰ παραλείπεται ἡ ἱρωτηματ. λέξι. ἐν τῷ πρώτῳ κώλωπ, καὶ δὴ τόσῳ ἐν ταῖς διατευκτικ. ἱρωτήσ., δσω καὶ ἐν ταῖς μή. Κ, 62 «αὖθι μένω μετά τοισι.. ἡ δέω μετά σ' αὕτης. . ;» a, 226 «εἰλεπνήν ἡ ἡ γάμος; ;» u, 229. δ, 110 «οὐδέτε τι τύμεν, ζώει ὅγ' ή τελυγενε». (δ. Bekker πανταχοῦ γράψ. ἡ, ιδ. σημ. 18). Εὔρ. Ορ. 1539 «τι δρῶμεν; ἀγγέλλωμαν εἰς πόλιν τάσεις ἡ στρέψαμεν» Σεν. Κύρ. 3. 1, 12 «τι δέται: θην χρήματα πολλὰ ἔχει, έτις πλουσιεῖς ἡ πένητα ποιεῖς» ΗΙρ. 11, 2. Πλ. πολ. 328, ε «ποία τίς ἔστι (δηλ. ἡ οὐδός), τραχεῖα καὶ χαλεπή ἡ ἁρδία καὶ εὔπορος;» μ. σ. Stallb. Φαίδρ. 270, d «(σαύπει), ἀπλούν ἡ πολυεθεῖς; έστιν, οὖν πέρι βουλησάμεθα εἶναι: . . τεγνικοῖς».

Σημ. 22. Εἰς τὸ ἐν τῷ διευτέρῳ κώλῳ ἡ τροπήθεται ὁ καὶ 1) ἐν τῇ αὐτῇ ἔνοική, ως καὶ ἐν τῇ μὴ ἔρωτής. (§. 540, 2). B, 238 «ὅφρα πάθηται, ἢ βά τι οἱ χ' ἡμῖς προσαρμόνουμεν ἡὲ καὶ οὐκί». Πλ. νόμ. 633, ε «νῦν οὖν πότερα λέγομεν τὸν τῶν λαπῶν ἥτια κακὸν ἢ καὶ τὸν ἥδονῶν μᾶλλον;» Εὐθύδ. 280, ε «πότερον, ήν δὲ ἔγω, ἵνα δρθεῖς γερήται τις ἢ καὶ ἐν μῆ;».

20. 'Ο ἡ τίθεται, ως καὶ ὁ Ακτῖν. απ., κυρίως ἐν τῷ διευτέρῳ μόνον κώλῳ τῆς ἔρωτής., δὲν τίθεται ὅμως πολλάκις; Ἰδιαιτέρως; τὸ πρῶτον κώλον, ἀλλ' ὑποκέρυπται ἐν τοῖς προηγουμένην.' διὸ καὶ εὔκόλως δύναται νὰ νοηθῇ. Δύναται λοιπὸν τότε πολλάκις νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ περίπου, τῶς, κάπως. Ιολλάκις ἡ βρετά τοῦ ἡ ἔρωτημ. πρότασ. περιέχει ἐπαγρόθωσιν, ἐπιδιόρθωσιν τῆς προηγουμένην. προτάσ. α, 298 «οὐδὲ τί σε χρήγηνταίς δχέειν, ἐπεὶ οὐκέτε τηλίκος ἔστι; ἢ οὐκ ἀτεις, οἴον κλέος ἔλαβε διος Ὀρέστης;» «Ἐὰν θέσῃ τις ἐν ἔρωτήσει μετὰ γενομένην τινὰ δήλωσιν, κρίσιν, τὸ ἐναντίον, θέλει εκταστήσει τότε αἰσθητικώτεραν ἐπὶ μᾶλλον τὴν δρθότητα ἐκείνου» λέγει ὁ Νίτσχις εἰς Ὀδυσσ. γ, 251. ίδ. α, 391. Ξεν. ἀπομν. 2. 3, 19 «πάντας ἄρα, σὺ γε τὰ ἐν ἀνθρώποις φίλτρα ἐπιστάμενος πάλι τοις ἀπεκρύπτους» ἡ ὀκνεῖς, ἔφη, ἄρξαι, μὴ αἰσχρὸς φανῆς, ἐὰν πρότερος τὸν ἀδελφὸν εἴ ποιης; » = ἄρξει... ἀπεκρύπτους ἡ ὀκνεῖς... ; 2. 1, 13. 3. 6, 16. Πλ. Μέν. 93. α «καὶ τούτους ἔγωγε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, θῶντων καλῶν καγκύθων» ἡ οὐ δοκοῦσι σοι πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ γεγονέναι ἐν τῇδε τῇ πόλει ἀνδρεῖς». Ἰππ. 1. 301, ε «ώς εὐήθως διεκείμεθα, ἔτι σοι μᾶλλον ἔγω ἐπιδείξω... ἢ μὴ εἴπω;» Θουκ. 6. 77, 2, 2). Ἐνταῦθα ἀνάκει καὶ ἡ περίπτωσις, καὶ ἡ προηγεῖται μὲν γενική τις ἡ ἀδρίστος ἔρωτης, ἡ δὲ μετὰ ταύτην ἐπομένη ἔχει εἰσαγωγικὸν τὸν ἦ, απ., ἵνα κυθοδηγήσῃ τρόπον τινὰ τὴν προηγουμένην, ἐπιδιόρθωση ἡ κολάση καὶ περιορίση αὐτήν. 'Η μὲν προηγουμένη ἔρωτης. ἐκφέρει τὴν ἀθεβαιότητα τοῦ ἔρωτῶντος, ἡ δὲ μετὰ τοῦ ἦ, απ., ἐπομένη τὸ εἰς τὸν ἔρωτῶντα πιθενότατον³⁾. Ξεν. συμπ. 4, 52 «σὺ δὲ δὴ ἐπὶ τῷ μέγιζ φρονεῖς; ἢ δηλον, δτι ἐπὶ τῷ παιδί;» Πλ. συμπ. 173, α «ἄλλα τις σοι διηγεῖτο; ἢ αὐτὸς Σωκράτης;» μ. σ. Stellb. Ηρόδ. 173, β «πόθεν οὖν δὴ ἀρξόμεθα καὶ τί πρῶτον μποθησόμεθα; ἢ βούλεσθε ἀπ' ἔμοις ἀρξώματε;» Μέν. 71, β «δὲ μὴ οἶδε τί ἔστι, πῶς ἂν, ὅποιόν γέ τι, εἰδείνην; ἡ δοκεῖ σοι οἶδόν τε εἰναι;..;»

Σημ. 23. Περὶ τῆς διὸ Βεκκέρ γραφῆς τοῦ ἡ ἀντὶ ἡ παρ' Οὐρ. ίδ. σημ. 18.

1) "Ιδ. Schneider εἰς Πλ. πολ. 599 a --2) "Ιδ. Schmalfeld ἵν τῷ βῃ. συγγρ. §. 252.—3) "Ιδ Hartung Gr. Part. M. II. ε. 61. Bremi εἰς Δημ. κ. Ονητ. σ. 878, 9· in Varr. Lect. Nitzsch εἰς Οδύσσ. III. 251. Stellb. εἰς Πλ. Κρίτ. σ. 43 c.

21. Τάξ, εἰ, καὶ ἔάρ, τὸ τελευταῖον τοῦτο μεθ' ὑποτακτ., (ἐπικ. εἴ κε, αἱ κε, καὶ εἴ σ. ὑποτακτ., ἐνίστε δὲ τὸ εἴ κε καὶ μετὰ μέλλ. δριστικ. ἢ εὐκτικ.) = ἀν, ἔάν, τίθενται μόνον ἐν πλαγίαις ἐρωτήσ. καὶ μάλιστα ἐν διτταῖς ἐρωτήσ., καθότι αὗται δηλοῦσιν ἀμφιβολίεν τινὰ μεταξὺ δύο πιθανοτήτων πολλάκις δμως ἐκφέρεται τὸ ἐν μόνον κῶλον, τὸ δὲ ἔπειρον ὑπάρχει ἐν τῷ νῷ τοῦ λέγοντος. Διὸ τίθενται ταῦτα ἴδια μετὰ τὰ ῥήμα. τὰ σημαίνοντα σκέψιν, συμβουλήρ, ἔρευναρ, ἐρώτησιν, δοκιμήρ, γράσιν, ἄγροιαρ, ἀμφιβολίαρ, φροντίδα, καθὼς καὶ μετὰ τὰ λεκτικά. 'Ο εἰ ἢ ἔάρ, ὅταν κῆτος: ἀνευ ἐπομένης ἀντιθέσ., οὔτε καταφατικήρ (μὴ δέν) σημαῖται. ἔχουσιν, οὔτε ἀποφατικήρ (ἀν, μήπως), ἐκ τῆς συναρπάσις δμως τοῦ λόγου καταφαίνεται ποίκι τῶν δύο ὑπάρχει¹⁾. 'Ο εἰ οὔτος ἐν τῇ σημασ. μὴ δέρ, ἀρ δέρ διαφέρει τοῦ μὴ ἐν τῇ σημασ. μὴ δέρ, ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσ. (§. 589) κατὰ τοῦτο, καθ' ὅτι τὸ εἰ δὲν ἐκφράζει, ως τὸ μή, φροντίδα ἡ φόβος. Ο, 34 αἱρραὶ δήρ (ut *videas*, ἵνα δήρ), ἦρ τοις χραλομη φιλότης». Θ, 532 αἱρραὶ σομαῖ, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης.. ἀκόστεται, ἢ κερ ἐγώ τὸν χαλκῷ δηρώσας ἔναρχ βροτόεντα φέρωμαι» (Β. ἢ κέ μ' δ), μ. σ. Spitzn. X, 244 «ἵνα εἰδομεν, εἴ κερ Ἀχιλλέας; νῶι κατακτείνας ἔναρχ βροτόεντα φέρηται.. ἢ κερ σῷ δουρὶ δαμειή». ω, 217. α, 282 «ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, ἢν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἢ δσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διός». σ, 265 «τῷ οὐκ οἶδ', εἴ κέρ μ' αἰρέσει θεός, ἢ κερ ἀλώω». Σοφ. Οιδ. τ. 584 «σκέψι.., εἴ τιν' ἀρ δοκεῖς ἀρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἀτρεστον εῦδοντα». Ξεν. π. πόρ. 1, 1 «ἐπεχείρησα σκοπεῖν, εἴ πηρ ἀρ δύναιτ' ἀρ οι πολιταῖ διατρέφεσθαι: ἐκ τῆς ἐστῶν», μ. σ. Sauppe. 6, 2. Κύρ. 1. 6. 10 «ἐρωτᾶς, εἴ που ἀρ ἀπὸ σοῦ πόρος προσγέροιτο;» ἀν. 4. 8, 7 σ. Kühn. Περὶ τῆς εὐκτικ. σ. ἀρ ίδ §. 588. Ξεν. συμπ. 8, 9 «εἰ μὲν οὖν μίαέστιν Ἀφροδίτη ἢ διττά, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα». ἀν. 1. 10, 5 «ἐσουλεύετο.., εἴ πέμποιέρ τινας; ἢ πάντες ἰστεν.. ἀρηζούτες». Πλ. ἀπολ. 18, α «τούτῳ τὸν νοῦν προσέχειν, εἴ δίκαιις λέγω ἢ μή». Ἀντιφ. 2, δ, 6 «εἰ δὲ ἐκηρύσσοντο ἢ μὴ ἄλλοι τινὲς κακούργοις ἔμα τῷ τούτων φόνῳ, τίς οἰδεν;» Α, 83 «σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σώσεις» = ἀν θὰ μὲ σώσ. Α, 792 «τίς δ' οἶδ', εἴ κέρ οι σὺν δαίμονι θυμόν δρίγαις παρειπῶν;» = ἀν δέν..; Ο, 16. 403. Πλ. 860. ξ, 120. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 8 «οὔτε τῷ στρατηγικῷ δῆλον, εἴ (=ἀν) συμφέρει στρατηγεῖν» οὔτε τῷ πολιτικῷ δῆλον, εἴ (=ἀν) συμφέρει τῇ πόλεως προστατεῖν» οὔτε τῷ καλὴν γήμαντι, ἵνα εὐφράζεται, δῆλον εἴ (=ἀν δέν) διὰ ταῦτην ἀτιάσεεις οὔτε τῷ δυνατούς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαθόντι δῆλον, εἴ (=ἀν δέν) διὰ τούτους στερήσεται τῇ πόλεως». 2. 2, 2. ἀν. 3. 2. 22 «σκέ-

1) "Id. Kühners i.; Ξεν ἀπομν. 1. 1, 8.

ψασθε, εἰ (= ἔχει δέν) ἄρα τοῦτο καὶ μωρότατον πεποιήκασιν οἱ βάρδοις». 7. 3, 37. Ἐν τῇ φράσει οὐκ οἶδεν εἰ ή ἐρωτηματ. πρότασ. ἔχει κανωνικῶς σημασ. ἀρνητικὴ (= μήπως), ἐνῷ ἐν τῇ ΑΧΤ. τὸ μὲν haud scio an ἔχει σημασ. καταφατικ. (ἄν δέν), τὸ δὲ haud scio an non ἀρνητική. Ε. 183 «σάρξ δ'οὐκ οἶδεν», εἰ θεός ἐστιν» = ἀρ. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 5 «Ὥστε οὐκ οἶδεν», εἰ τις οὔτως ἂν δλίγχα ἐργάζοιτο» = ἂν ἵσως δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ τόσῳ δλίγχα, ητοι δυσκόλως τῷ ὅντι δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ τόσῳ δλίγχα. Ιέρ. 1, 7 «οὐκ οἶδεν», εἰ τινι διαχέρει ὁ τυραννικὸς βίος τοῦ ιδιωτικοῦ βίου» (κατὰ τὴν ἐμὴν ἰδέντων δὲν ὑπάρχει δικαιορά τις). ἀν. 1. 3, 5 «εἰ μὲν δὴ δίκαια ποιήσω, οὐκ οἶδεν» αἱρήσομαι δ'οὖν ὑμᾶς καὶ σὺν ὑμῖν, δ. τι ἀν δέη, πείσομαι» (= ἴσως θὰ πράττω οὐχὶ δρθῶς). "Ιδ. 2. 4, 6. Πλ. Φοργ. 458, d «πολλοῖς ηδὴ λόγοις παραγενόμενος οὐκ οἶδεν», εἰ πώποτε ησθην οὔτως, ὥσπερ νυνὶ» = ποτέ μου δὲν εὐχριστήθην τόσῳ πολύ, μ. σ. Stallb. Ο, 32 «ὅφρα ιδῇ, ητοι τοι χραίσμη». 6, 360 «εἰμι γάρ ἐς Σπάρτην.. νόστον πεισθενομένος πατρὸς φίλου, ητοι, που ἀκούσω». Ξεν. Κύρ. 2. 4, 16 «ἄκουε τοίνυν, ἀτού τοι δόξω λέγειν.» ἀπομν. 4. 4, 12 «σκέψαι, έάρ τοδε σοι μαλλὸν ἀρέσκηρ». Πλ. πολ. 427, d «σκόπει., έάρ πως θωμασει, ποῦ ποτ' ἀν εἴη η δικαιοσύνη καὶ ποῦ η ἀδικία». 432, c «ὅρα οὖν.., έάρ πως πρότερος ἐμοῦ ιδῆς». Γοργ. 452, c «σκόπει δῆτα, έάρ σοι πλούτου φανῆτι μετένον ἀγαθὸν διν.» 510, b. Φαίδ. 64. c. Κρίτ. 48, e.

Σημ. 24. Ο εἰ φαίνεται κείμενος ἔνιστε ἐν τῇ δρ θή ἐρωτήσει, μετ' ἀκριβεστέρων ὅμως ἔξιτασιν βλέπει τις πανταχοῦ, διτοι ἔξαρτάται ἀπὸ προηγουμέν. τινός δήμου. "Ιδ. Stallb. εἰς Πλ. σοφιστ. 233, a. Φίλ. 39, c. 'Αλκ. 1. 115, a. "Η, ὅπερ καὶ σπανιωτατον, δ εἰ ἀναφέρεται εἰς παραλειφθὲν ξῆμα. Πλ. πολ. 440, e «καλῶς γάρ, ην δὲ ίγια, νοεῖς δ βούλομαι λέγειν ἀλλ' εἰ πρὸς τούτῳ καὶ τῷδε ἐνθυμήσο = ἀλλ' ἐρωτῶ η ἐπιθυμεῖται νὰ μάθω μη, ἀν κτλ. μ. σ. Schneider. νόμ. 744, a, ἔνθα διομοθήτης ἐρωτᾷ αὐτὸς; ἔσυτὸν «τι τε βούλομαι; καὶ, εἰ μοι ξυμβαίνει τοῦτο η καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ;» = τι θέλω; καὶ ἐρωτῶ πάλιν ἴματόν, ἀν θὰ μοι ἀποθῇ τοῦτο πρός καλόν μου η ἀν θὰ ἀποτύχω τοῦ σκοποῦ. 'Ο Stallbαιων ἔγγρων τὸν εἰ = ἀν (σύνδ. ὑποθετικ.) παραδίχεταις ἀποστόλησις. 'Εν τῇ ἀλεξανδρίνῃ δι αλέκτωφ τὸ πρώτων καὶ ἐν τῇ καινῇ διαθ. ἐληφθοῦ η χρήσις τοῦ εἰ ἐν τῇ δρ θῆ ἐρωτήσῃ.

Σημ. 25. Εἴρηταις ἔνιστε τεθείμενη η ἔρηνσος. οὐ η μὴ μετά τὸν εἰ, ἔχει ὅμως τότε σημασ. τὸ μὲν εἰ οὐ καταφατικὴν = μὴ δέν, τὸ δὲ εἰ μὴ ἀποφατικὴν = ἀν μὴ δέν. άρχι. μήπως, άν. B, 367 «γνωσταῖδ», εἰ καὶ θεσπεδίη πόλιν οὐδὲν διλαπάξεις η ἀνδρῶν κακότητης καὶ ἀφεδῆγη πολέμοιο = θὰ μάθη δέν, ἀν δὲν θὰ κυριεύσῃς θείῃ βούθεια τὴν πόλιν, η κτλ. (= διτοι θὰ κυριεύσῃς, τ. π. θ. βοτό., οὐχὶ δὲ καὶ δειλίᾳ..) Πλ. πολ. 349, b «οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαιου μὴ δῖστοι πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται η δίκαιοις, τοῦ δὲ δῖσκου (διλ.). δῖστοι πλέον ἔχειν» = ἀλλ' ην δῖστοι νὰ μὴ ἔχῃ διόλου πλέον τοῦ δικαιου, τοῦ δὲ δῖσκου θέλει νὰ ἔχῃ πλέον.

Σημ. 26. 'Ο Βέκκερος γράφει παρ' Όμρ. πανταχοῦ η ἀντί εἰ, ιδ. σημ. 18. 'Εν τῇ ἀπλῆ πλαγίᾳ ἐρωτησ. ἀπαντᾷ τὸ η σποραδικ. μόνον. θ, 111 «ἄρα,

καὶ "Επειπροστάται, ἢ καὶ ἴμὸν δόρυ μαίνεται· εὐτας ὁ καθ. Venet καὶ οἱ Σχολιασταὶ ἔντι τοῦ ἡδ; Vulg. εἰ. (Ο Θεόροις; Γρ. §. 353, σημ., ἀναγνωστεῖ, ἢ, διπερικλαμβάνεις ὁ; βιβλιωτικ. ἐπίρρεψεργείς οὖ μάθη, διτι τῷ δύνται καὶ τὸ ἔμ. δ. μαίν., ἢ ιδία δμω. αὐτῇ εἶνε δισπαράδεκτο;, μάλλον διῆδύνατο τις νὰ παραδεκτοῦτο ἡ δώμαδρον ἐρωτηματικον πλαγίας ἐρωτήσ. πλὴν καὶ τούτου ἡχρήσις αὗτη μόνον διὰ τοῦ χωρίου τούτου θὲ δύναντο νὰ ἀποδειχθῇ, ηπειδὴ τὸ ἐν π., 138 «Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρικέως κατάλεξον, ἢ καὶ Λαέρτη». ἔγγελος; ἔλθω ἀναγνωστέον ἢ καὶ ἡ ἐρωτημ. πρότασ. ἐκλεπτέας ὡς δρῦη;. ν., 415 «φύγετο πευσόμενος . . . ἢ που ἔτ' εἴης.» Ἀπαντᾷ δὲ προσέπι τὸ ἢ ἐν ἀπλατικ. πλαγίας; ἐρωτήσεις εἰ; δύο δωρικ. ἐπιγραφ. Ἡράκλ. 1. 77 «ἀμφιστασθει, ἢ καὶ πεφυτεύκωνται» = anquirere, plantaveriuntne, ἀνερευνῶν μὴ ἔγκυος φυτεύεις. Λαστιπαλ. 2483. 2481 «διαζητεύσασθαι, ἢ δοκεῖ αὐτὸν στραφανῶσαι θαλλοῦ στεράνων» = deliberare, placeatne, νὰ στρεψθῶσι μὴ δοκεῖ κατλ. δ. Ἀρενς διαλ. 2. σ. 380 θελει ἀντι τούτου νὰ γράψῃ ἢ, τούτῳ δμως δινίκειται τῇ γλωσσικῇ κρίσει.

Σημ. 27. Συγχρότατα, ιδίᾳ δὲ παρ' Ὁμρ., καὶ ἄλλα βῆμα, ἀντανακριθεῖσας ὑπωσδηπότε ἐνέργειαν τινα, συντάσσονται ρεικὲ τοῦσαμβούλευτικοῦ, διαπορητικοῦ τούτου εἰ (ἴνι, ήν, ἐπικ. εἴ τε, αἴ τε, ἢ καὶ), τότε δμως τὸ δημαρ πρίπει νὰ λησθῇ ὅπο σηματ. περιεκτική, καθότι περιέγει ἐν ἐστιώ καὶ τὸν ἔννοιαν τοῦ σκοποῦτον, ἢ πειράσθω. Ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσ. τιθεται ἡ διποταχτικὴ ἢ εὐκτικὴ ἀναλόγως τοῦ δρεπτικοῦ ἢ ιστορικοῦ γρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ., μετὰ ίστορικ. γρόν. τίθεται διποταχτ. κατὰ τὰ ἐν §. 215, 3. Ἀρνησις ἐνταῦθι εἶνε ἡ μή. Α., 420 «εἴμι» αὐτῆς πρὸς Ὀλυμπον.., αἴ τε πιθηταὶ. Δ. 796 «ἄλλα οὐ πειράσθωτα, ἀμαρτίας ἀλλος λαθεῖσθαι Μορφοδύνων, αἴ τέλει τὸ φῶν; Δικαιοῖται γέννηταις καὶ τοι τεύχεα καλὺ δότων πόλεμοδε φέρεσθαι, αἴ τέλει τοῦ Κακοντες; ἐπόσχεγωνται πολέμου Τρῶας; ἀναπνεύσασι δὲ Ἀρήτοις οὐες Ἀγαθιῶν τερόμενον». Η., 55 «ἴγε δὲ ἵντι Νίστορα διὸν εἴμι καὶ διτρυνέω ἀντικενταὶ (πειράσθων), αἴ τ' ἔτελη γρόνιν ἱδεῖνε. Υ., 172 «γλαυκιών δὲ Ίδη; φέρεται μένει, ἢν τινα πέφηνη ἀνδρῶν, ἢ αὐτοῖς φοίσται». Ζ., 379 «ἴγε δὲ θεοὺς ἐπιδιδομεις αἵτινας, αἴ τέλει πούς Ζεὺς δῆθει παλιντίτα ἔργα γινέσθαι». Η., 391 «καὶ δὲ τόδε ἡνῶγεν εἰπεῖν ἐποι., αἴ τε ἔτεληταις πάντασθαι πολέμοιο διστηρίος», μετὰ ίστορικοῦ γρόνου. ἐνταῦθα, διειδή ἡ συνέπ. τῆς πρᾶξης παρατείνεται καὶ μέχρι τοῦ παρόντος; τοῦ λέγοντος, Ιδ. §. 353, δὲ Ψ., 40 «ηρόνταςτοι.. κιλευσαν ἀμφι πορεισθεῖσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πιπίθοτεν Ηηλείδην λούσασθαι». δ., 317 «ἡλυσθον, εἴ τινα μοι καληδόνα πατρὸς ἐνισποιεῖ». Σ., 308 «ἐντηγη στήσομαι, ἢ καὶ σέργοι μέγα κράτος, ἢ καὶ περούμην» (ἐνταῦθα προσεκτέον εἰ; τὴν ἐναντιλαγήν τῶν ἔγκυλοι. θετεῖται. κ. εἰκτ. = δοκιμάζων ἢν θει σέργη ἐν τούτῳ την νίκην, ἢ ἢν θει δύνωμέν νὰ τὴν φέρω). Β., 72 «Ἄλλ' ἔχεις», εἴ τέλει πως ὑωρεῖσο μεν (= ωρεν) σιας Ἀγαθιῶν = διλλούλειταις ἢ δοκιμάσωμεν, ἢ τις; κτλ. «Ἄνευ προηγούμενου δρῦμοῦ, 200 «ἴστρο πλεκεῖς, γε καὶ εἴ τ' εἰπειν. ἐστάζην = ἀλλά θει ἡσάων, ἢν δὲν θει μή διν. θει ἀρρέσωμεν καὶ τοὺς πελέκεις νὰ σταθῶσι. i., 267 «κόρμαθος», εἴ τι πόροις ἐξινήσιον ἡδε.. δοίης δωτινην». Ηρδ. 1, 75 «εἴ τε τὰ χρηστήριας ἐπεμπει, εἰ στρατεύσῃται ἐπὶ Πίρασσα». Θουκ. 3, 20 «ἐπιδουλεύσουσι.. διπεριδηγαῖς τὰ τείχη τῶν πολεμίων, ἢν δύνωνται βίσσωσθαι». 1, 27 «έδειθησαν δὲ καὶ τὸν Μεγαρίων νευσι σφᾶς ξυμπροπολέμψειν, εἰ ἄμα κωλύσοιν το ὅπο Κερκυραίων πλειν.. I., 58 «Ποτιδεῖται δὲ πέμψαντες μὲν καὶ παρ' Ἀθηναῖς πρέσβεις, εἴ τις πείσεταιν. Ξεν. ἀν. 4 1, 21 «διὰ τοῦτο

σε οὐχ ὑπέμενον, εἴ πως δυναίμην φθίσαι, πρὸν κατειλῆφθαι τὴν ὑπερβολὴν». "Id. §. 8. 5. 4, 3 «ἰδόκτει καλέσαι ἵκεινος, εἰ βούλοιντο ξυμπαχίαν ποιητεῖσθαι». 6. 1, 31 «ἴθουμάην, εἰ βέλτιον εἴη.. ὑποτάχναι». 7. 1, 31 «οὐδὲν βίσιον ποιήσοντες παρειληθύσαμεν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ ἣν μὲν δυνάμεθα παρ' ὅμιλον ἁγαθόν τι εὑρίσκεσθαι» = sed experturi, possimusne, ἀλλὰ θε δοκιμάσωμεν, μήπως δυνηθῶμεν νὰ εὑρωμεν κτλ. Πλ. Φιλ. 14, b, μ. σ. Stallb. Εὐτακή σ. ἐν Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 30 «πρὸς οἱ ἀποδέπτω, ειδοὶ οὐδελήσαις ἀντίτηταις».

22. Τὰ εἶτε.. εἶτε, ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. τοῦ εἰ.. ἥ, μετὰ μάνης τῆς διαφορῆς, οὐδὲ διὺς εἶτε.. εἶτε δηλοῦται ἡ σύμμετρος ἀμφοτέρων τῶν μελῶν σημεῖος. Μ. 239 «τῶν (οἰωνῶν) οὗτι μετατρέπομ² οὐδὲ ἀλεγίζω, εἰτ' ἐπὶ δεξὶ¹ λώσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλιον τε, εἰτ' ἐπὶ ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζέρον ἡερόεντα». Α. 65. γ, 90. Σοφ. Φ. 22 «σήμαντον», εἰτ' ἔχει χῶρον.., εἰτ' ἀλληγορικόν. Αἴτ. 38 «καὶ δεῖξεις πάχα, εἰτ'² εὐγενῆς πέρυκας, εἰτ' ἐνδόν εἰτ' οὐκ ἐνδόν». Ἀντ. 38 «καὶ δεῖξεις πάχα, εἰτ'² εὐγενῆς πέρυκας, εἰτ' ἐσθλῶν κακῆς». Συγνά καὶ ἐν τῷ πεζῷ π. χ. Θουκ. 2, 4 «ἔδουλεύοντο, εἶτε κατακακύσασιν.. ἐμπρήσοντες τὸ οἰκημα, εἶτε τι ἄλλο χρήσωνται». 4, 18. Πλ. Φαίδρ. 237, d «τὴν σκέψιν ποιῶμεθα, εἶτε ὠφέλειαν εἶτε θλαῖην παρέχειν». Μέν. 87, b. σοφ. 243, a. πολ. 484, c. Ηρωτ. 358, a «εἶτε γὰρ ἡδὺ εἶτε τερπνὸν λέγεις εἶτε γαρτόν, εἶτε ὄπιθεν καὶ ὄπως γαλήραις τὰ τοικῦντα ὄνοματάν, τοῦτό μοι.. ἀπόκριναι». Παρ' Ἰσαίω 8, 9 εὑρίσκεται ἡ ἔχης ἐναλλαγή, εἶτε.. εἶτε μὴ καὶ εἰ.. ἥ οὐ καί.. εἰ.. ἥ μή. Ἐν τῇ παιήσαι, ἐν μέρει δὲ καὶ τῷ πεζῷ, ἀπκνιτῶσι καὶ οἱ ἔχης τύποι εἶτε.. ἥ B, 349 «πρὶν δι¹ "Ἀργος δί" λέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιάλοις γνώμεναι, εἶτε ψεῦδος ὑπόσχεσις ηὲ καὶ οὐκί», οὐδὲν ηττὸν ὅμιλος δρθέτερον ήσως θάλατο μετὰ τοῦ κώδ. Βεν. εἶτε καὶ οὐκί. Εἰ.. εἶτε καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Αἰσχυλ. Εὑμ. 582 «ἄλλος εἰ δικαιώνει εἶτε μὴ τῇ οῃ φρενὶ δοκεῖ τόδι αἴμα, κρεπον». χοηρ. 757 «(λέγει) εἰ ξὺν λογίταις εἶτε καὶ μονοστιθῆν. Εὑρ. "Αλκ. 139. «εἰ δι¹ ἔτι² ἐστὶν ἐμψύχος γυνὴ εἰτ² οὖν σκλαδεν, εἰδέναι φουλούμεθ¹ ξν.» Ήρδ. 3, 35 «οὖν νῦν μάθε αὐτός, εἰ λέγουσι Πέρσαι ἀληθέα, εἶτε αὐτοι λέγοντες ταῦτα παραφρονέουσι». 9, 54. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7 «ἄλλος εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδετ ἡμῖν εἶτε καὶ μή, αὐθις συμβουλευσόμεθα». Πλ. Κρητ. 437, e «τάδε δὲ ἐπισκεψώμεθα, εἰ ἡμῖν καὶ τῷδε ὄμοιογενεῖς εἶτε καὶ οὕ». Ή. οὐνδεσις ἥ.. εἶτε δὲν δύναται νὰ ἀποδειγμῇ ἐκ τοῦ Σοφ. Οἰδ. τ. 1100. Οἱ ποιηταὶ ἔγουσι τὸ δικαιώματα νὰ ἀποδειχωσι καὶ τὸ πρῶτον εἶτε ἐντελῶς. Αἰσχυλ. Ἀγ. 1376 «οὐ δι¹ αἰνεῖν εἶτε ψέγειν θέλεις, ὅμιλον». Σοφ. Τρ. 236 «ποὺς γῆς; πατρώας εἶτε βαρθάρου λέγειν. Εὑρ. "Ελ. 877 «οὐκ οἰσθα νόστον οὐκαδὲ εἰτ² αὐτοῦ μενεῖς» ήτοι εἶτε νοστήσεις οὐκαδὲ εἰτε μενεῖς, μ. σ. Pflugk¹). "Id. §. 541. σημ. 2, d). "Ο-

1) "Id. Hartung Gr. Partik M. II. σ. 203. Klotz ad Devar. σ. 533.

μοιον πέπρ' Εύρ. Κύ. 97 «ξένοι, φράσαιτ' ἀν νῦμα ποτάμιον πόθεν.. λάχοιμεν, εἴτε τις θέλει βορὰν δδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις ;» Ἡρδ. 7, 234 «εἰπέ, κόστοι τινές εἰσι οἱ λοιποὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ τούτων δκόστοι τοιοῦτοι τά πολέμια εἴτε καὶ ἀπαντε,».

Σημ. 28. "Οτι ὁ Βέλκερος πανταχοῦ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ἔκδοσ. αὐτοῦ γράφει ἀντὶ τῶν εἴτε.. εἴτε τά, ήτε.., ήτε εἰδομεν ἐν σημ. 18, οὐδαμοῦ ὅμως παρ' Ὁμηρῳ βέβαιοταται διὰ τῶν κώδων. τὸ ήτε.. ήτε ὡς λέξ. ἑρωτηματ. εἰ καὶ ἄλλως ἡ γραφὴ αὖτη ἔκτος τῆς ἑρωτήσ. εἶνε σποραδική. Δ. 410. Ρ. 42.

Σημ. 29. "Ἡ ἑρωτηματικὴ χρῆσις τῶν εἰ, ζάν, εἴτε.. εἴτε ἀνεπτύχθη ἀναντιρρήτως ἐν τῆς ὑποθετικῆς, ως καὶ καθόλου ἡ ὑπόθεσις καὶ ἡ ἑρωτητικὴς ἔχουσιν στενὴν πρόδιξιλλήσους συγγένειαν, καθὼς τοῦτο καὶ οἱ ἄλλων γλωσσῶν ἡτοι τῆς Γερμαν., καὶ ἐκ τοῦ καθ' ἡμᾶς εἴτις ἰδιώματος δύναται τι; νὰ τῷη, ὅπου τόν, ἀν καὶ ω; ὑποθετικ. οὐνδεσμ. καὶ ω; ἑρωτηματ. μεταχειριζόμεθα. 1).

§. 588. Ἐγκλίσεις ἐν τῇ ἑρωτηματικῇ προτάσει.

"Ἡ χρῆσις τῶν ἐγκλίσεων ἐν τῇ ἑρωτήσ. δὲν διαφέρει τῆς χρήσ. αὐτῶν ἐν τῇ μὴ ἑρωτημ. προτάσ. ἔκτος διλίγων τινῶν ἰδιωτικῶν.

1. "Ἡ ὄριστικὴ τίθεται ἐν τε δρθῇ ἑρωτήσ. καὶ ἐν πλαγίᾳ ως καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσ.· οἷον τι ποιεῖς; Εἰπέ, διτι ποιεῖς; Περὶ τῶν ἀρχτικῶν χρόν. καὶ τοῦ ἀρδίστου τῆς ὄριστικ. μετὰ ἴστορικὸν χρόν. ἢ μετὰ ἴστορικὸν χρ. ὄριστικ. σ. ἄρ, ἢ μετὰ εὔκτικὴν σ. ἄρ, ἵδ. §. 595. Καὶ ἐπὶ θαυμαστικῶν καὶ ἐμπλέων πάθους ὥρῶν ἑρωτήσ., ἐνθα δὲλλαι γλώσσαι· οἷον ἡ Γερμαν. καὶ αὐτὸ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματα κατὰ μίμησιν ἔκείνης μεταχειριζόμεθα τὰ βοηθητικὰ πρέπει ἡ δύναται, οἱ "Ἐλλην. μεταχειρίζονται τὴν ὄριστικ." οἷον πῶς οἴδα; = πῶ; δύναμαι νὰ εἰζέρω; » "Ιδ. §. 391. 2. Περὶ τοῦ μελλοντ. τ. ὄριστικ. ἐν τῇ ἑρωτήσ. περὶ τίνος, διπερ τις θέλει ἡ μέλλει ἡ πρέπει ἡ δύναται νὰ πράξῃ, ιδ. §. 387, 4· περὶ τοῦ μέλλ. τῆς ὄριστικ. σ. κέρ. §. 392 a, 1). Οἱ ἴστορικοὶ χρ. τῆς ὄριστικ. σ. τῷ ἄρ τίθενται ἐν τῇ ἑρωτήσ. ἀπαρχιλάκτως ως συνήθως καὶ εἰς τὰς κυρίας προτάσ. (§. 392 a, 6), καὶ εἰς τὰς ὑποθετικ. ἔτι περιόδους [§§. 572, 1 b) x. 574]. Ξεν. ἀπ. 28 «σὺ δὲ μᾶλλον ἀν ἔθούλου με ὅραν δικαίως ἡ ἀδίκως ἀποθνήσκοντα;» = θὰ θελεις..; vellesne? Ιέρ. 1, 9 εἰ γάρ οὕτω ταῦτ' ἔχει, πῶς ἀν πολλοῖ μὲν ἐπεθύμουρ τυραννεῖν..; πῶς ἀν πάντες ἐζηλεύουν τοὺς τυράννους;» Πλ. Θεατ. 144, ε «ει.. ἔφη αὐτὰς (δῆλ. λύρας) ἡρμόσθαι δύοις, πότεροι ἀν ἐπιστενομεγεν ἡ ἐπεσκεψάμεθ' ἄρ, ει μουσικὸς ὃν λέγεις;» Γοργ. 514, ε. Ισοκρ. 19, 13 «οὐκ οἶδ', δπως ἀν μᾶλλον κατὰ τὸν νόμον ἐπράξει, δις κτλ.» Αἰσχυν. 1, 80 «σὺ δὲ τί οἰσθε, εἰ ἡμεῖς ἀν τούτου κατεψύγησαμεθα;»

1) "Id. Heise Lehrb der Deutschen Spr. M. I. σ. 903.

2. Περὶ τῆς ὑποτακτικ. ἡ εὐκτικ. ἐν συμβουλευτικῇ ἡ διαπο-
ρητικῇ ἐρωτήσ. ίδ. §§. 394, 5. 395, 1 κ. σημ. 2° περὶ τῆς ὑπο-
τακτικ. μετὰ τάξ, εἰς κερ, αἱ κερ, ἥ κερ, έάρ, ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρω-
τήσ. §. 394, σημ. 4° περὶ τῆς εὐκτικ. ἐν δρθῇ ἐρωτήσ. §. 395,
5, c) περὶ τῆς εὐκτικ. μετὰ ιστορικὸν χρόν., δταν ἡ ἐρωτησ.
πρέπη νάξ ἔξενεχθῇ ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ ἐρωτῶντος §. 594, 2. Ἡ
εὐκτικὴ σ. ἀν τίθεται ἐν τε τῇ δρθῇ ἐρωτήσ. καὶ τῇ πλαγίᾳ ἀ-
παραλλάξτως ὡς καὶ ἐν ταῖς κυρ. προτάσ. (§. 396) καὶ ταῖς ὑπο-
θετικαῖς περιόδοις. (§§. 572 κ. 576).

Σημ. "Οταν τιθηται εδεκτική, ὑποτακτική; ἡ γουμένης, ἵκεράξει, δις
καὶ ἵπ τῶν τελικῶν λόγων (§. 553, 6), ἔννοιαν τότε τὸ πρώτον ἐξηγμένην.
II, 648 «φράζετο θυμῷ» μερμηρίζων, ἡ δῆῃ καὶ κενον (Πάτροχλον).. «Εκ-
τιῳρ χαλκῷ δημάσῃ ἀπὸ τ' ὕμων τεύχε' ἔληται, ἡ ἔτι καὶ πλεόνε τι δ-
φέλλοιεν πόνον αἰτέν.» — Περὶ τῆς ὑποτακτικ. καὶ εὐκτικ. μετὰ
ιστορικὸν χρόν. σ. ἴδ. §. 399, σημ. 4.

§. 589. Παρατηρήσεις περὶ τῆς σημασ. καὶ συντάξεως τοῦ ἐρωτηματικοῦ μή, ἐν τῇ ἔξηρτημένῃ ἐρωτήσει.

1. Μετὰ τὰ ῥήμ. τὰ σημαίνοντα μέριμναρ καὶ φόβοι, ἀμφι-
βολιαρ, ἐρευναρ, σκέψιμ, προσοχήρ, γνωσι, ὑποψιαρ, κλεύτορο,
προσδοκίαρ, ἐρώτησιν κτλ. οἷον φροτίζειν, φοβεῖσθαι, διεδέ-
ραι, ὀκνεῖν, ἀθυμεῖν, ἀπιστεῖν, κίνδυνορ, προσδοκλαρ εἴραι,
ὑποπτεύειν, δυσωπεῖσθαι, σκοπεῖν, -εῖσθαι, φράζεσθαι (=σκέπτε-
σθαι), εἰδέραι, ὅρασιν, ἐγκρεῖν, μετανοεῖν, ἐθύμεισθαι, γυλάτειν,
-εσθαι, εὐλαβεῖσθαι ἀμφισθεῖν, ἐρωτᾶρ, ἐπερεοθαι (σημ. 2),
πυρθάρεοθαι οἱ Ἐλλην. ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ μή, δταν εἰς τὴν
ἐρώτησ. ὑπάρχῃ ὡς βάσις ἡ ἔννοια τοῦ γόδου ἡ τῆς μερίμνης. Τὸ
μή τούτο μετὰ τὰ φόβου ἡ μερίμνης σημαντικὰ ῥήμα συνειθίζει
ἡ Γερμαν. γλῶσσαν μεταφράζῃ διὰ τοῦ dass = ἵνα, δτι. 'Ως
ἐν τῇ Λατιν. γραμματικῇ τὸ ἀρνητικὸν πε μετὰ τὰ φροτί-
δοις ἡ φόβου σημαντικὰ ῥήμα ἐκλαμβάνουσιν ὡς σύνδεσμ. τελικόν,
οὕτω καὶ ἐν τῇ Ἑλλην. γραμμ. μετὰ τὰ καταλεγθέντα ἔνωτέρω
ῥήμ. τὸ μή ὡς τελικόν συνηθῶς σύνδεσμ. ἐκλαμβάνουσι καὶ διὰ
διαφόρων τεχνητῶν μέσων ζητοῦσιν νάξ ἔξιγνησωσιν αὐτό, π. γ.
ὅκρω, μή μάταιος ὄμιτρ ἡ στρατελα γένηται = ἐπειδὴ φοβοῦσμαι,
ὅτι ἡ ἐκστρατείξ θάξ ἐπιχειρισθῇ, ἐπιθυμῶ προσέτι, ἵτα μὴ αὔτη
ἐπιχειρισθῇ¹). vereor, ne expeditio a vobis frustra suscipiatur.

1) Μεγάλη μακρηγορία θα ήτο, ίδιαν ἔνεφραμεν ὡδε τάς διαφόρους ἐξηγή-
σεις τοῦ μή τούτου, διὸ περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὴν παραπομπὴν εἰς τὰς περὶ²
τούτου συγγ.αράς τῶν γνωστῶν γραμματικῶν Hartung Griechl. Partik.
ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΠ. 79.

Τὸ νὰ ἔκληθῇ τὸ πε τοῦτο ἐν τῷ Λατιν. γραμματ. ὡς σύνδεσμ. τελικ. ἔχει τὸν λόγον αὐτοῦ ἐν τούτῳ, ὅτι τῷ ὄντι τὸ πε τίθεται καὶ ὡς σύνδεσμ. τελικ.: οἶον Rogo te, οὐ ε animum demittas. Thrasibus legem tulit., οὐ quis ante actarum rerum accusaretur neve multaretur. Τοῦτο δημος οὐδεποτε συμβάνει ἐν τῷ Ἑλληνικῷ, ἐπειδή, ὅταν δὲ Ἑλλῆν θέλῃ τὸ ἔκρηση δύντως ιδέαν ἀρνητικήν, συνδέει τοὺς τελικ. συνδέσμου μετὰ τοῦ μὴ οἶον ἦτα, ὡς, ὅπως μή. Διὸ ἡ φυσικωτάτη καὶ ἀπλουστάτη ἐξήγησι; τόσῳ τοῦ Λατιν. πε (ἰδ. Κυνηγέου Λατ. γραμμ. §. 142, σημ. 16), ὅσῳ καὶ τοῦ Ἑλλην. μή μετὰ τὰ ὑφίσειται ἔτη, εἰς ἀναντιρρήτως αὔτη, ὅτι πρέπει τις νὰ ἔκλασῃ ταῦτα ὡς Λέτ. ἐρωτηματικ. ὑπὸ τῶν σημάτων μή, μήπως. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχει κωνάκις μετὰ τῶν λοιπῶν ἐρωτηματικ. λεξ. ἀπάντας ταχι συντάξεις, ὅπερ δὲν θὰ ἥδηντο νὰ ἔη, ἢν δὲ Ἑλλῆν. Οὐκ ἐξελάχιστα τοῦτο ὡς σύνδεσμ. τελικ. Ἐν τῷ Λατιν. γλώσσῃ ἐλλείπει ἡ ποικιλία αὐτῆς τοῦ πληγίου ἐρωτηματικ. πε, ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτοτρόπον ταῦτης κωνάκις ἀπασχεῖ αἱ δευτερεύουσαι προτάσσ. ἐκρέρονται διὰ τῆς ὑποτακτικ. Θὰ συμπεριλαβθῶμεν δὲ διε τερολαικωδῶς ἀπάντας ταχι συντάξεις, καθ' ἣς ἀπαντάσι τέλος, μή = πε μή, μήπως;, καὶ μή ἦ = πε non, μη δέν, μήπως δέν, ἐν τῆς ἐξηρτημέναις ἐρωτήσ.

Σημ. 1. Τὸ ἐν Πλ. Γοργ. 517, αὐτὸς μέτα πολλοῖς γε δέν, ὁ Σ., μή ποτε τις τῶν νῦν ἔργων τοιαῦτα ἐργάζεται: ἐξηγητὸν Ἑλληνιπτικόν = ίδιαν δύνατον πολὺ ἔλλειπει, διὸ ἐπρέπει τις νὰ τοπιστεῖται, μήπως ποτὲ τις τῶν νῦν ζώνων Οὐκ ἐκτελίσῃ κτλ.

Σημ. 2. Ἡ χρήσις τοῦ μή = μή, μήπως, μετὰ τὰ δέημα, τὰ σημαίνοντα διφτησίαιν, οἶον ἐρωτάν, πονθάνεσθαι, ἵππεισθαι: ἐν τῷ σηματ., διὸ τὸ μήτην δρθεῖς ἐρωτήσ. (§. 587, 11) ἐπαντά: 1). Πλούτ. Σολ. 6, 5 «πούθενον», μηδὲλωνος δὲ τεθηνός εἰδ.; θνωνάζετος = μήπως. Ηλούτ. Ἀριστ. 7. Κλεορ., 22, 3. Ἀλεξ. 27, 3 «οὐ δὲ ἐπήρετο, μή τις αὐτῶν εἴη διεπιφευγών». Φίλοπ. 3. 3. Κάτ. μετ. 24, 8. Ηερικλ. 35, 3.

2. Ἡ ὑποτακτ. τίθεται, ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῇ, διὰ τὸ ἀντικεί μεν. ταχι μερίμνη; κατὰ τὴν dratopeων, idear τοῦ ἀργετοῦ, δια συμβῆ, προσδοκάται νὰ συμβῇ. Α, 555 «νῦν δὲν κινῶς δεῖδοκαι κατὰ θρέψι, μή τε παρειπη ἀργούσπεζη Θείτις»=μήπως Οὐκ σέκκαταπείτη,

σ. 137 Bellermann de Graeca verborum timendi structura Berliner Progr. 1833. Bäumlein Untersuch. über d. Gr. modi s. 195. Schmalfeld Synt des Griech. Verbs §. 149. Kühnast Repraesent im Gebr. des sog. apotel. Konjunctivs s. 60. Lieberkühn comment de conjunct. neg. μή οὐ. Vimar 1853. Aken Grundzüge der Lehre v. Temp u. Modi 1861. §. 158.

1) Ἡ Aken ἐν τῇ δημ. συγγρ. §§ 299 κ. 306.

φόροις μαζί, δτε θά σε παραπεισής ή Θέτ. Χ, 358 αγγράξει νῦν, μὴ τοι τι θεῶν μάνιμα γένωμαιν. ε, 473 «μείδω, μὴ θύρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρωμα γένωματιν». Κ, 97 «ὅφρως ἴδωμεν, μὴ τοι μέν.. κοιμήσωται, ἀτάρ φυλακῆς ἐπὶ πάγκῳ λίθωταιν. 101 «οὐδέ τε ἴδμεν, μὴ πως.. μενοινήσωσι μάχεσθαι». Σωρ. Οἰδ. τ. 747 «δεινῶς αἴθυμω, μὴ βλέπων δι μάντις ή». Τρ. 663 «δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπρχυμέν' ή μοι πάνθ' οστ' χρτίως ἔδρων». Εὔρ. Μ. 118 «οἶμοι, τέκνα, μὴ τι πάθηθι, ώς οὐτεραλγῶ». Ήρδ. 1, 155 «οὐδέν δειροι τε ἔσονται, μὴ ἀποστέωσι» ξντὶ = δεινόν τοι ἔσται, μὴ, καθοτι τίθεται ή προσωπική σύνταξι. ξντὶ τῆς χροσώπ., ώς Ξεν. Ιέρ. 6, 15 «φοβερός δέ, μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ», ίδ. ἀριθμὸς στ. 3 κ. ζ. 885, 5. Θουκ. 3, 53 «ἀποπτενομεν καὶ οὐκαν, μὴ οὐ κοινοι (=aequi judges, δίκαιοι δικασται) χποθητε». 3, 57 «δέδιμεν, μὴ οὐ δέσμαιοι ήτεν. 2, 13, 1. Ξεν. Κύρ. 3, 1, 25 «εἴνιοι φοβούμενοι, μὴ ληφθέντες χποθένωσιν, οὐδὲ τοῦ φόβου προ-αποθηκούσουσιν». ξν. 7, 7, 31 «κτενδυνος (δῆλ. ἔστι), μὴ λαβῶσι κτλ.» συμπ. 8, 34 «δοκοῦσι δι ἔμοιγε οἱ μέν παρταττόμενοι ἀπιστοῦσιν ἐοικέντι, μὴ χωρὶς γενόμενοι οἱ ἐρώμενοι οὐκ ἀποτελῶσι τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα». ἀπομν. 4, 2, 39 «φροντίζω, μὴ κρατιστον ή μοι σιγῆν». Ηλ. Μέν. 89, d «πρὸς τι βλέπων.. απιστεῖ, μὴ οὐκ ἐπιστήμη ή ή χρετή;» Φιλδ. 70, a «τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀτιστιαρ παρέχει τοις ἀνθρώποις, μὴ, ἐπειδὴν ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος, οὐδαμοῦ ἔτι ή, ἀλλὰ.. διαφθί-ρηται.. καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ή», ἔνθα μετὰ τὸ ἀλλὰ ἐπρεπε νὰ ἐπανληφθῇ τὸ μὴ. Ηλ. Ιππ. 1, 300, d, «ἐρθυμοῦμαι (me-*cum reproto*), μὴ παίζης πρός με καὶ ἐκὼν ἐξαπτεῖς». Εὐθύδ. 279, c. πολ. 368, b «αδέοικα, μὴ οὐδὲν δισιον ή». Φιλδ. 91, d «Κέδης δέ μοι ἔδοξε τοῦτο μὲν ἔμοι ξυγχωρεῖν, πολυχρονιώτερόν γε εἰναι ψυχὴν σώματος, ἀλλὰ τὸ δε (δῆλ. φανεῖ) ἀδηλορ παντί, μὴ πολλὰ δὴ σώματα.. κατατρίψασα ή ψυχὴ τὸ τελευτῶν.. ἀπολλένται» = μήπω; ἐπὶ τέλους θὰ χπολεσθῇ τὸ ἀδηλορ τίθεται οὐδὲ σημασ. περιεχτικὴν ήτοι = εἰνε ἀδηλον καὶ διὰ τοῦτο πρέπει τις νὰ φοβηται. Δημ. 19, 224 «δέδιο κα, μὴ τότε μὲν αὐτεπιστάμονθε με τὸν μηδὲ διτοῦν χδικοῦντα, νῦν δι απεπτωκάτες ήτε» [§. 389, 7, a)]. 41, 2 «κατὰ τούτῳ φοβοῦμαι, μὴ διὰ τὴν ἀπειρίνων οὐ διηγήθω δηλῶσαι περὶ τῶν πραγμάτων δημιν». Συγχὴ πολὺ είνε ή παρακινετικὴ φράσις οὐα, φράτε, μὴ σ. δημοτικτ., vide, videte, ne, βλέπε, βλεπετε, μήπως. Ξεν. Κύρ. 4, 1, 15 «οὐχτε, μὴ πάθωμεν». Περὶ τῆς περιέργου συντάξ. πολ.ιοῦ δεῖ, μὴ σ. δημοτικτ. ίδ. σημ. 1. Ενίστε πρέπει νὴ νονθῇ πρὸ τ.οῦ μὴ ὅρμης φροντίδος σημαντικ. Ξεν. κυνηγ. 7, 10 «ἀπαλλαχμένεν (δεῖ τὰς κύνες) .., μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ δεῖ τοῦ:ον (τὸν λαχγῶν) ζητοῦστα τελευτῶσι γέγνωται ἔχκυνοι» = ἐκ φροντίδος, μήπως αἱ κύνες δεν κτλ. Ή τὸ προηγούμενοι, ἥζμα περιέχει τὴν

έννοιαν τῆς φροντίδος. Ξεν. οἰκ. 2, 7 «ών ἔνεκα οἰκτείρω σε, μή τι ἀνήκεστον κακὸν πάθης καὶ εἰς πολλὴν ἀπορίαν καταστῆς», μ. σ. Breidenb. 'Ἐν ἀγτικειμενικῷ παραστατικῷ τρόπῳ (§. 595) πολὺ συχνὰ τίθεται ἡ ὑποτακτ., καὶ μετὰ ιστορικὸν χρόνον, ίδια δὲ παρὰ τοῖς ιστορικοῖς. Θουκ. 2, 101 «οἱ μέχρι Θερμοπυλῶν Ἑλληνες ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατὸς χωρίσῃ», οὕτω κανονικῶς παρὰ Θουκ. Ἡ καὶ ὅταν τὸ ἀντικείμ. τῆς φροντίδος φθάνηται καὶ μέχρι τοῦ παρόντος (ιδ. §. 553, 3, b). Ξεν. Κύρ. 1. 1, 3 «Ἐκ τούτων δὴ γραγκαλόμεθα μεταροεῖν, μὴ οὕτε τῶν ἀδυνάτων οὕτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ἢ τὸ ἀνθρώπων ἀρχεῖν, ἃν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράξεσθη». Ιδ. Ν, 649. i. 102.

3. Ἡ εὐτεκτὴ τίθεται οὕτως, ώς καὶ ἡ ὑποτακτ., ἀναφορικῶς ὅμως πρὸς χρόνον. παραχημέν., ἡ τίθεται καὶ ἀντὶ ἀρχτικ. χρ. δριστικ. ἐν λόγῳ . ὄρθῳ. Ξεν. ἀν. 1. 10, 9 «ἔδεισαρ οἱ Ἑλληνες, μὴ προσάγοιες πρὸς τὸ κέρας καὶ περιπτύχαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς κατακόμειαν» = μάνπως θήθελον ἐμπέσῃ εἰς τὸ κέρ. καὶ ἦνελον κατακοπῆ κτλ. 4. 1, 6 «οὐδεὶς κίριμυτος ἐδόκει εἰναι, μὴ τις ἄνω πορευομένων ἔκ τοῦ ὅπισθεν ἐπιστοτο». 3. 5, 3 «τῶν Ἐλλήνων ἡθύμησάν τινες ἐγρούομενοι, μὴ τὰ ἐπιτήδεια, εἰ καίσιεν, οὐκ ἔχοιεν, δόπιθεν λαμβάνοντειν = ἀναλογοζόμενοι μετὰ φύσου, μήπως.. δὲν θήθελον ἔχει τὰ ἐπιτήδ. 4. 2. 13. 5. 7, 2 «καὶ μάλια γοθεροὶ ἥσαν, μὴ ποιήσειαρ, οἷς καὶ τοὺς τῶν Κόλχων αὔρυκας ἐποίησαν, ἀντὶ φοβητέον ἦν, ἐτέθη σύνταξ. προσωπικὴ ἀντὶ τῆς ἀπροσώπ., ίδ. σ. Kühners καὶ ἀριθμ. στ. 2. Πρῶτον τίθεται ὑποτακτ. καὶ εἰτα εὐκτ. ώς ἐπὶ τῶν τελικῶν λόγων §. 553, 6. Εὐρ. 'Ἐκ. 1138 «ἔδειστ, μὴ τοὶ πολέμιος λειψθεὶς ὁ παῖς Τροίαν ἀθροοῖση καὶ ξυρούκηση πάλιν, γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πρικμιδῶν τινα Φρυγῶν ἐς αἴλιν αὐθίς ἀρειαρ στόλον», ἡ μὲν πρώτη πρᾶξ. δηλοῦται ως ἀμέσως προσδοκωμένη, ἡ δὲ δευτέρη ως ἔκ των κανόνων τέρπω πλέον ἐξαγομένη. - φ, 395 «ο δ' ἥδη τόξον ἐνώματα.. πειρώμενος ἔνθε καὶ ἔνθα, μὴ κέρας ἵπεις ἔδοιεν» ἐν ὄρθῳ λόγῳ = νωμῆται πειρώμενος, μὴ .. ἔδουσι. Ξεν. ἀν. 5. 7, 26 «ἔδεισαρ δέ, μὴ λύττα τις ὥσπερ κυστὶς ἡμῖν ἐμπεπτώκου». Κύρ. 1. 3, 9 «εἰσεδοίκειν, μὴ ἐν τῷ κρατήρι φάρμακας ὑπὲν μεμεγμένα εῖναι». Ο μέλλ. ὅμως τῆς εὐθυτικ. τίθεται ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ μόνον μετὰ χρ. ιστορικὸν, καθότι ἡ ἔννοια ἐκφέρεται ἀπὸ μέρους ἀλλού τινος, καὶ λοιπὸν ἀντὶ τοῦ μέλλ. τῆς δριστ. ἐν τῷ ὄρθῳ λόγῳ. Ξεν. ἐλλ. 6. 4, 27 «κατέβαλε τὸ Ἡρακλεωτῶν τεῖχος, δῆλον, ὅτι οὐ τοῦτο σοθούμενος, μὴ τινες.. πορεύσοιντο ἐπὶ τὴν ἐκείνου δύναμιν, ἀλλὰ μᾶλλον κτλ.» = εἰναι δῆλον, ὅτι ἐπραττε τοῦτο οὐχὶ ἐκ φόβου, μάνπως τινὲς θήθελον πορευθῆ, ἐξηγέγυη δὲ τοῦτο ἀπὸ μέρους τοῦ Ιάσονος, ἐν τῷ ὄρθῳ λόγῳ = οὐ τοῦτο φοβεῖται, μὴ τινες.. πορεύσονται. ἀπομ. 1. 2, 7 «φοβοῖτο, μὴ.. ἔξοι». Πλ.

Εύθυρος 15, ε «καὶ τοὺς θεοὺς ἐν ἔδεισταις παρρηκινδυνεύειν, μὴ οὐκ ὄρθως αὐτὸς ποιῆσοις».

4. Σπανιώτατα δὲ ἀπαντῷ ἡ εὔκτ. μετὰ χρ. ἀρκτικόν. Σοφ. Αἰ. 279 «δέδοικα, μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκοι», οὗτος ἀπαντει σχεδ. οἱ κώδ. καὶ αἰχράχαιτι ἔκδοσ., δὲ λίγοι δὲ μόνον κώδ. ἔχουσιν ἥκη, ὃ δὲ Ven. ἥκει. Ἡρδ. 7, 103 «ὅρα, μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴην, ἀνευ ποικίλ. γρ., ἴδ. Bähr. Ἐν τοῖς; χωρίοις τούτοις κεῖται ἡ εὔκτ. ἀντὶ τοῦ συνήθως εὐχρόστου ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη παρατατικοῦ τῆς ὄριστικ. (ἥκει, ἥν), ἴδ. ἀριθμ. στ. 6, ὑπάρχει δὲ δικροφρά τις, καθότι ἡ ἐρώτησ. διὰ τῆς εὔκτ. ἐκρέρεται ἀπὸ γέρους τοῦ λέγοντος, ἡ κυρία ἔννοια εἰνε αὕτη = φοβοῦμαι μήπως θὰ ἤρχετο πληγή τις ἀπό τινος θεοῦ πρόσεγε μήπως ὁ ἥρηθεις λόγος θὰ ἡτο ἵσως ματαίς ὑπερηφάνεια. Ἡττον ὅμως περίεργος εἰνε ἡ εὔκτ. μετὰ προηγουμένην ὑποτακτ., ὅτε κατὰ ταῦτα ἐκφράζει, ὡς καὶ ἄλλως συνήθως (§. 553, 6), ἐξαγόμενόντι (συνέπειαν) ἐκ τῆς προηγουμέν. προτάσ. I, 245 «δέδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλάς ἐκτελέσωσι θεοί, ἥμπτν δὲ δὴ αἰσιμὸν εἴη φθίσθαι», μ. σ. Spitzn. (δέ Βέκκερ. κ. "Ἐρμανν. γράφουσιν ὑποτακτ. εἴη ἡ ἥπ.). "Οτι δὲ τὸ μή, δταν ἐξαρτᾶται ἀπὸ κυρίας προτάσ. ἐκφερομένης δι' εὔκτ. μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἄγ, συντάσσεται ὅτε μὲν σ. ὑποτακτ., ὅτε δὲ σ. εὔκτ., ἀνεπτύξαμεν ἐν §. 399, 6, b) κ. σημ. 5.

Σημ. 3. "Οταν ουνίπτωνται δέο προτάσ., ὡν ἡ μὲν μία ἔγει εἰσαγωγικὸν τὸ μή, ἡ δὲ ἐτέρα τά, μὴ οὐ, ἡ καὶ τονναντίον, τὸ μή ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσ. ἡ ἐπαναλαμβάνεται, ἡ μόνον προσνοεῖται. Πλ. Κρίτ. 48, c. Φαιδ. 70, a. Σεν. Κύρ. 3. 1. 27. Θουκ. 8, 72 1). Περὶ τῶν μή.. μὴ ἀντὶ μή.. οὐ ίδ. § 516, σημ. 3' περὶ τῆς ἐπαναληφεως τοῦ μή §. 516, σημ. 2.

5. "Η χρῆσις τῆς ὑποτακτ. καὶ εὔκτ. εἰνε ἡ συνήθης σύνταξ. Ἐκτὸς τούτων ὅμως ἀπαντῶσι καὶ ἐτεραι τρεῖς σύνταξ. ἥτοι ἡ ὄριστική, ἡ εὔκτ. σ. ἀρ καὶ οἱ ιστορ. χρ. ὄριστ. σ. ἐν 2) ἀπαραλλάκτως, ὡς δύνανται νὰ ἔχενεργήθωσι αἱ ἀποφαντικαί, δηλωτικαὶ προτάσ., ὥστε ἡ μετὰ τοῦ μή πρότασ. παρίσταται ὡς ἀμφιβαλλομένη ἀπόφανσις, δηλώσις. Ἐνῷ δὲ ἐν τῇ μεθ' ὑποτακτ. ἡ εὔκτεικη συντάξεις συμβάνει ἐσωτερική τις σύνδεσις τῆς ἐκφράσεως τοῦ φρόνου, μερίμνης κ.τ.λ., καὶ τῆς ἐκ τούτων ἐξαρτωμένης δευτερευούσας προτάσ., ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐκφραστικοῦ τρόπου ἡ σύνδεσις τῆς κυρίας καὶ δευτερευούσας προτάσ. εἰνε ἀσθενεστέρα, ὥστε ἡ δευτερεύουσα πρότασ. εὔκόλως μετατρέπεται εἰς κυρίαν οίον φοβοῦμαι μὴ ἡμάρτηκας = ὡς φοβοῦμαι, ἡμάρτηκας. Φοβοῦμαι, μὴ ἀμάρτοις ἂν = ὡς φοβοῦμαι, ἀμάρτοις ἂν.

6. Διὸ ἀπαγγετει οἱ χρ. τῆς ὄριστικ. τίθενται, δταν ὁ ὅμιλων θέλητη νὰ παραστήσῃ τὸ ἀντικείμεν. τῆς μερίμνης αὐτοῦ ἀπλῶς ὡς

1). "Id Bellerman ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ σ. 4. Lieberkühn ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ σ. 8.—2) "Id. Bellerman ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 12.

τοιοῦτον, ὅποτον συμβίχειν, συνέβη ἢ συμβίσεται. ε, 300 «δεῖ δω, μὴ δὴ πάντας θεά νημερτέα εἰπεν» = μήπως πάντας εἰπεν ψληθῶς; μ. σ. Nitzsch. Σοφ. Τρ. 550 «φοβούμααι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται (μέλλων), τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ». Ἀντ. 1254 «ἄλλ' εἰσόμεται, μὴ τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη». Εὐρ. Ὁρ. 209 «ὅρα . . ., μὴ κατθανών σε τούγγονος λέλην ὁδε». Ἐλ. 119 «σκοπεῖτε, μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν», μ. σ. Pflugk. Θουκ. 3, 53 «αὖν δὲ φοβούμεθα, μὴ χρυσοτέρων ἡμαρτήκαμεν». Ξεν. Κύρ. 2, 3, 6 «δεδοικκ, μη ἄλλοι τινὸς μᾶλλον ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μετέξω». 3, 1, 27 «ὅρα, μὴ ἔκεινονς καὶ δεῖσιν σε σωφρονίζειν ἔτι μᾶλλον, ἢ ἡμᾶς νῦν ἐδεσθενσεν». 4, 1, 18 «ὅρα, μὴ πολλῶν ἑκατότων γέμων δεῖσιν καὶ ὄρθαλμῶ..». Ἱππαρχ. 3, 8. Ἀγ. 7, 6. Ηλ. Αζή. 187, b «σκοπεῖν χρή, μὴ οὐ.. ὅμιν δικιδύοντος κιρδευενται». 196, c. σοφ. 235, a. πολ. 451, a «φοβερόν.., μὴ σρχεῖς τῆς ἀληθείας.. κείσουμαι», μ. σ. Stallb. Φειδ. 273, a «εἰπέτω.. ἡμῖν ὁ Τιτίς, μὴ τι ἄλλο λέγει τὸ εἰκὸν ἢ τὸ τῷ πληθεῖ δοκούν». Φίλ. 13, a «φοβούμααι δέ, μὴ τινας ἥδονας ἥδονας εὐρήσουμεν ἐνκατίας». Κρητ. 393, c «φοβάλλετε, μὴ πῃ παρακρούσσομαι σε». Λύτ. 218, d «φοβούμαξι, μὴ.. εκτευχήκαμεν». Θεαίτ. 145, b «ὅρα, μὴ παῖδαν λέγετο». Ἀνδροκ. 1, 103 «δράζετε, μὴ οὐκ ἐμοὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν προσήκει λόγον δοῦνται τῶν γεγενημένων, ἄλλὰ πολλοῖς ἔτεροις μᾶλλον». Δημ. 19, 96 «ἡν (εἰρήνην) δέδοικα μὲν μὴ λελήθαμεν». Ὀριστικὴ κ ὑποτακτ. Εὐρ. Φ. 92 «ἐπίσχεις, ὡς ἂν προύξερευνήσω στίθον, μὴ τις ποιλιτῶν ἐν τοῖς γαρτάλεται, καθμοὶ μὲν ἐλίθη φαῦλος ὡς δούλωφ ψόγος» = μήπως τις τῶν πιλ. φάνηται, παρουσιάζηται καὶ μοὶ προκύψῃ ἐκ τούτου, ὡς εἶνε πρὸ σδοκώμενον, αἰσχρὰ ὕβρις. Ηλ. Φαιδ. 88, c «ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν.. εἰς ἀπίστειν καταβιλεῖν οὐ μόνον τοῦ προειρημένοις λόγοις, ἄλλα καὶ εἰς τὰ ὑστερὸν μέλλοντα ρήθησεθι, μὴ οὐδενὸς λόγου πῆμεν (κατὰ τ. χρίστ. κώδ.) κριτοί, ἢ καὶ τὰ πράγματα κατὰ ἀπίστη ἥ». ἔνθι τὸ μὲν πῆμεν ἔναφέρεται εἰς τοὺς προειρημένους λόγους, τὸ δὲ ἢ εἰς τό, τὰ ὑστεροφ μέλλ. ρηθ.

7. «Ἡ μετὰ τοῦ ἀν εὐκτικῇ πράστηται τὸ ἀντικείμ. τῆς μερίμνης ὡς καθαρά, γιδὴν πιθυρότητα (§§. 396 κ. 572, 1, c). Ἡ σύνταξι. καῦτη εἶνε σπανιωτέρα ἢ ἡ ἀνωτέρω ἢ δι' ὄριστικ. Ἡ σηματ. τῆς συνταξ. ταύτης καταφαίνεται σαφέστατα, ὅταν προστίθηται πρότατος ὑποθετική, εἰς ἡν ἀποδίδοται τὸ μέρος· οἰονΞεν. π. πόρ. 4, 41 «εἰ δέ τινες αὖ φοβούνται, μὴ ματαίς ἀν γέροιτο αὔτη ἢ κατασκευή, εἰ πόλεμος ἐγερθείη, ἐννοησάτω, ὅτι κτλ.» Οὕτω πιθανῶς καῦτο τὸ ἐν 4, 39, iδ. Sauppe, ἀν. 6. 1. 28. Σοφ. Τρ. 631 «δέδοικα γάρ, μὴ πρῷ λέγοις ἀν τὸν πόθον εἰς ἐμοῦ, πρὶν εἰδέναι κάκεῖτεν (=καὶ ἐξείλου), εἰ ποθούμεθα» = φοβούμαξι, μή-

πως πρὸ τοῦ καὶ οὗ (πρωτὸ) θὰ ἔλεγες περὶ τῆς ἐμῆς ἀγάπης; = θὰ ἡδύνασθο, ὅπερ φοβοῦμαι... νὰ λέγης. Φ. 493 «πατρὶ μ' ὡς δεῖξῃς φίλω, δὺν δὴ πάλαι» ἀντέξτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκοι» = περὶ οὗ ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως πρὸ πολλοῦ πλέον μοῦ ἔχῃ ἀποθάνη = οὗτος, ὡς ἐγὼ φοβοῦμαι, δυνατὸν εἶναι νὰ μοῦ σπάσθηνε πλέον πρὸ πολλοῦ. Θουκ. 2, 93 «οὕτε προσδοκία οὐδεμίζ, μή τὸ ποτε οἱ πολέμιοι ἔξαπινσινοι οὕτως ἐπιπλεύσειαν». Ξεν. ἀν. 6, 1, 28 «εἰ οὖν ταῦτα ὅρῶν ἐγὼ δοκούνην, ὅπου δυναίμην, ἐνταῦθῳ ἄκυρον ποιεῖν τὸ ἔκείνων ἀξίωμα. ἐκεῖνο ἐννοῶ, μή λίγην ἀν ταχὺ σωγροτεθείην» ήγουν «ταῦτα οὖν ἐγὼ ὅρῶν ἔκείνο ἐννοῶ, μή, εἰ τὸ ἐκ. ἀξ. ἄκυρο. ποιεῖν δοκούνην ἐνταῦθι, ὅπου δ..., λίγην ἀν ταχὺ σωθ.»

8. *Oī iστορ. χρ. τῆς ὁριστ. σ. τῷ ἀντιοῦσι τὸ ἀντικείμενον τοῦ φίλου ὡς τοιοῦτον, ὅπερ ηδύνατο νὰ συμβῇ ὑπὸ τινας ὄρους (§§. 392 α, 6 κ. 572, 1, b). Ἡ σύνταξ. αὕτη εἶναι σπανιωτάτη. Λουκ. Δημ. ἐγκώμιο 37 «εἰ τοῦτον τὸν ἀνθρώπον ὅπλων ἀπέγηραν (οἱ Ἀθηναῖοι) καὶ νεῶν καὶ στρατοπέδων καὶ καιρῶν καὶ χρημάτων κύριον, δικαῖο, μή περ τῆς Μακεδονίκης ἀν κατέστησε μοι τὸν λόγον» = Si.. fecissent, vereor, ne de M. tecum contendisset, ἂν εἴχον ἀποδεῖξ. κύριον ὅπλα.. φοβοῦμαι μήπως θὰ ἡγωνιζόμην περὶ τῆς Μακ.*

Σημ. 4. «Ως τίθεται τὸ ἱερωτηματικ. εἰ καὶ ἵδιν (§. 587. σημ. 27) μετὰ δῆμο. ἴκρεψίζοντα δημοσίηποτε πρᾶξιν τινα, καὶ ἰπομένως πρέπει νὰ προστονοθῇ ἡ ἔννοια τοῦ σκοπεῖν κ.τ. δημοίων, οὕτως συμβούνει καὶ ἐπὶ τοῦ μή, ὡς τε τὸ ἱερωτηματικ. μή φανεται λαβύρινον τὴν σημασίαν ἀρνητικοῦ τελικοῦ συνδέσμου. Ζ. 265 «μή μοι οἶνον ἔστειρα.., μή μ' ἀπογιγνώσῃς, μένος δ' ἀλλαζῆς τε λάθαματι = μή μοῦ κύρικε εἶναι, διὸ νὰ μὴ μοῦ κάθῃς τὰ μέλη. Α. 522 «ἀπόστιχες, μή εἰ νοήσῃς "Πρεσ" = ἀπομακρύνθηται ἐκ φόδου, μή σὲ νοήσῃς ἡ "Πρε, ἀπομακρ. διὰ νὰ μή σὲ νοήσῃς ἡ" H. μ. 321 «τῶν δὲ βοῶν ἀπειγώμεθα, μή τι πάθωμεν». φ. 228. Δ. 114. Ε. 316. Μ. 403. Χ. 207 καὶ ἀλλαγῶς συγχρόν. Εἰρ. Μ. 214 «ἴξειληνός δέμανον, μή μοὶ τι μέμφεσθε» = φοβούμενόν, μή κτλ. Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 14 «ἄν σωροντας, τούς μὲν θεούς παραιτήσῃ συγγνώμονάς τοι εἶναι, εἴτε παρημέληκας τῆς μητρός, μή σε καὶ οἵτοι νομίσνετες ἀγάριστον εἶναι οὖν ιθίλωσιν εῦ ποιεῖν» ήτοι δρῶν ἡ φυλακτόμενος, μή κτλ.

Σημ. 5. «Οτι τό, μή, μή οὕ, μεθ' ὑποτακτικ. ἐν προτίσσ. κατὰ τὸ φαινόμενον κυρίᾳ πρέπει νὰ ἴσχεται φίλη (= μή, μή διν), ἴσχεται έν ζ. 394, 6. Ἡ συγχρήσις τοῦ μή οὗ συνετέλεσεν, διστε βαμμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον δὲν εἰχέτις πάντας γνῶσιν τῆς κυρίας αὐτοῦ καταγωγῆς, καὶ παρήνετεν αὐτός, οὗτοι εἰς μίαν ἄρνησ συγχωνευθέν, ἐν τῷ μέσω τῆς προτίσσ. χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπὸ δύοις ἡ σύνταξ. οἶνον Ηλ. Φιλ. 12, ε «πῶς γάρ ηδονή γε ηδονή μή οὐδὲ δημοσίατον ἀν εἴη;» = διδτὶ πῶς οὐδὲ ητο δυνατόν νὰ μή ηγε ηδονή δημοσίατη ἄλλη; ηδο νῆς; προελθόν δὲ τοῦ = πῶς; ἀν διστάσοις; (δυνάμης), μή ηδο γε ηδο οὐδὲ δημοσίατον ξετιν. Ηλ. §. 374. σημ. 5. Καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ποιούστε ἐν λόγῳ πλαγ. Θουκ. 2, 93 «ἐπειδὴ οὕτως ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τολμήσαι ἀν καθ' ήσυχίαν,

οὐδέδι, εἰ διενοῦμντο, μὴ οὖν ἂν προεσθίσθαι = οὐδὲ πρασδοχίαν είναι (ὅπερ πρόκειται νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν ἀντιτέρων), μὴ οὖν ἂν προσάσθιντο. Διὸ τὸ ἐν Σοφ. "Πλ. 1280 γραπτέον οὕτω .· Ἡλ., ξυναίνεις; ·· Ορ. τί μὴ οὖν; ·· καὶ οὐχὶ κατὰ τοὺς καθ. καὶ τοὺς νεωτέρους. ἐκδότας «τί μήν οὖν; ·· ήτοι τί δίδοικας, μὴ οὖν ξυναίνεις; Οὕτως ἥμαθομεν έτ. §. 516, 9 τὴν ἐν τοῖς ἔλλειπταικας τεθειμένοις οὖν μὴ σ. μ.λλ. ὄριστική η σ. διποταχτ. (οὐδ μὴ γενήσεται, οὐδ μὴ γένηται τοῦ τοῦτο) ἕρνησιν μὴ ὡς λέξι ἐρωτηματικ. =μή, μήπως. "Η μεθ' ὄριστικ. ἔλλειπτὴν χρήσις τοῦ ἐρωτηματικ. μὴ (= μήπως) εἶναι σχεδὸν σπανία ἐν τῇ ἐγκρίτῳ 'Αττικῆ διαλέκτῳ, διὸ καὶ πολλαὶ αἱ ἑντεῦθεν παρανοήσεις, καθότι τὰς τοιαύτας προτάσι. ιξιάδον διαδρόμοις ἐρωτηματικ. προτάσι., η καὶ ἀπῆγει- φαν τὸ μή.η καὶ μετεῖδαλον τὸ χωρ. "Id. §. 394, σημ. 5. Εἰς τὸ ὅδε κατα- λεχθέντα πρόδημ. πρόσθεις καὶ τὸ Πλ. ἀπολ. 25, α··δ/λ·· ἄρα, ὡς Μέλιτες, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. διαφθειρόουσι τοὺς νεωτέρους; η κάκησινοι βελτίους ποιοῦσιν ἀπαντεῖς; = =δ/λλ·· ὄρις, η φιδοῦμαι μήπως οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἄνθρωπ. διερφείρ. τοὺς νέους· η καὶ ἔχεται οἶλος ποιοῦσιν αὐτοὺς καλλιτέρους; Εδούδ. 290, ε··δ/λλ·· ἄρα, ὡς πρός Διός, μὴ ὁ Κτήσις πρό, ην δ ταῦτ' εἰπών, ἐγώ δι οὐ μέμνημα·; 291, α··δ/λλ··, ὡς δαιμόνιοι Κρίτων, μὴ τις τῶν κρειτόνων παρῶν αὐτὰς ἐρθέγησατο·; "Ἐντεῦθεν ἐνεπτύχθη ἡ συγκοντατὴ ἐν τῇ ἔλλειπ- δρίνῃ διαλέκτῳ χρῆσ. τοῦ μήποτε ὅπο τὴν σημασ. τοῦ Γιωτ., κυρίως = μὴ τάχις, μὴ ποτέ·· ὄρις, μὴ = δρᾶ, μήπως τῶν. "Αθήν. 586, ε··μή ποτε δὲ δειτε γράψειν δινεῖ τῆς "Ανθείας" "Ἀντείαν". "Ἐπιμ. Μ. 72, 19 καὶ μήποτε δύνηται παραγγή είναι ἐκ τοῦ λύνων. "Id. 640, 17. 48 1).

§. 590. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων συντάξεων τῶν φόβου σημαντικῶν ἐκφράσεων. 2)

'Εκτὸς τῆς συντάξεως φοβοῦμαι μή, η μὴ οὐ τὰ φόβου σημαν- τικὰ ἡρήμ. κ. τ. τούτ. ὅμ. ἔχουσι καὶ τὰς ἔξης συντάξεις.

α) ὅπως μή, συγχρόττα μετὰ τὰ ἡρήμ. τὰ σημαίνοντα σκέψεις, προγύλαξις, προσοχή·· εἰον τὰ σκοπεῖς, γνώστεσθαι, εὐλαβεῖ- σθαι, ὄραγ. Θουκ. 1, 82 «δράτε, ὅπως μὴ αἴσχιον.. πράξιμωμεν». 3. 57, 1. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 11 «σκοπεῖν.., ὅπως σε μὴ ἐπιλείψει χρήματα». 5. 2, 23. ἀπομν. 1. 2, 37 «φυλάζτου, ὅπως μή.. ποιησηγε.» Πλ. Φειδ. 91, ε··εὐλαβούμενοι, ὅπως μή.. οἰχήσομαι». Σπανιώτερον ὅμως πολὺ μετὰ τὰ φόβου σημαντικὰ ἡρήμ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1074 «δέδοιχ», ὅπως μὴ ἐκ τῆς σιωπῆς τῆσδε ζωρρήζει κακά. Εὔρ. Ιππ. 518. Ξεν. ἀπομν. 2. 9, 3 «εἰ μὴ φοβήμην, ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο», μ. σ. Kühn. Πλ. Εὐθύρρ. 4, ε. Φειδ. 84, b, συμπ. 193, a, μ. σ. Stallb. Δημ. 9, 75 «δέδοικα, ὅπως μή.. γενήσεται». Ισοχρ. 17, 22 «έδεδοι- κει.., ὅπως μή.. συλληφθήσοιτο». "Η σύνταξ. αὗτη ίσοδυναμεῖ πρὸς τὴν μετὰ τὰ φροντίδος σημαντ. ἡρήμ. σύνταξ. τοῦ ὅπως μή συμβῆ τι (= μὴ τι γένηται, γενήσεται), περὶ τούτου ἐπόμενον εἶνε

1) "Id. Sturz de dial. Maced. et Alexandrina σ. 184.—2) "Id. id. a Bellermann in τῷ χωρ. τούτῳ σ. 5.

νὰ νομίσωμεν προσέτι, ὅτι οὗτος φροντίζει καὶ σκέπτεται ἐν ἑ-
αυτῷ, πῶς νὰ μὴ συμβῇ τι, ἢ πῶς εἰνε δύνατὸν νὰ μὴ συμβῇ τι.

b) εἰ = ἀν, ἀν δέν, καὶ δὴ ἢ μετὰ σημασ. καταφατικῆς (= ἀν δέν, μήπωςδέν, ἀνίως καὶ δέν), ἢ ἀμφιτικῆς (=ἀν, μήπως), ἴδ. §. 587, 21. Σοφ. Τρ. 176 «ώσθι ἥδεως εῦδοσσαν ἔκπηδᾶν ἐμὲ φό-
βῳ, φίλαι, ταρβοῦσσαν, εἰ (=ἀν, μήπως) χρὴ μένειν πάν-
των ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην». 666 ἀθυμῶ δ', εἰ (μή-
πως, δν) φχνήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασσα». Εὐρ. Μ.
184 «ἀτὰρ φόβος εἰ (μήπως δέν), πείσω δέσποιναν ἐμάν»,
μ. σ. Pflugk. Ἡράκλ. 791. Ανδρ. 60 «φόβῳ, εἰ (=ἀν, μήπως
δέν) τις δεσποτῶν αἰσθήσεται» μ. σ. Pflugk. Ἀρφ. ἐκκλ. 584
«τοὺς δὲ θεατάς, εἰ (μήπως, δν) καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ
τοῖς ἡθαῖς λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, τοῦτ' ἔσθι, διὰλι-
στα δέδοικα». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 17 ἀθ δὲ ἵσως ςν τινες ὑμῶν φο-
βηθεῖεν, εἰ (=ἀν; μήπως) δεήσεις πόρρω τοῖς ἑκατῶν φρουρεῖν, μηδὲ
τοῦτο ὀχνήσητε». Δημ. 19, 289 «ἐγὼ δὲ οὐ δέδοικα, εἰ Φίλιπ-
πος ζῃ, ἀλλ' εἰ κτλ.» 24, 29 «οὐδὲ ὁτιοῦν δὲ φοβηθεὶς, εἰ.. οὐχ
ἔνα τὸν τυχόντα, ἀλλ' ὅλην ἀδικῶν φανήσεται τὴν πόλιν».

e) ὡς, δῖται ἡ αἰτία τοῦ φόβου πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς ὑποθε-
τική, δοξαστική. "Id. §. 550, σημ. 1. Αἰσχλ. ίχ. 715 «φοβοῦ-
μαι, νῆες ὡς ὀκύπτεροι ἡκουστι=φοβοῦμαι, διότι νομίζω, ὅτι
τὰ πλοιά ἔχουσιν ἔλθην. Πλ. σοφ. 268, α «ἴχει πολλὴν ὑποψίαν
καὶ φόβον, ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα». Κανονικῶς δημως προτιμᾶται τότε
μόνον ἡ σύνταξ. αὐτῇ, δῖται ἡ ἔκφρασις τοῦ φόβου συνδένται:
μετά τίνος ἀρνητικοῦ· οἷον μὴ φοβοῦ, ἢ τούλαχιστον μετὰ λέξ.
ἔχούστης ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρνήσ.: οἷον ἀραιφείρ τὸν φό-
βον. Διὸ παρατηρεῖ τις ἐντεῦθεν, δῖτι τὸ ὡς ἐν τῇ περιπτώσ.
τχύτῃ ἐτέθη ἐπὶ αἰτίας ψευδοῦς, ὥστε δύναται νὰ ἐκληροθῇ ὑπὸ^{τὸν}
την σημασ. τρόπον τιὰ τοῦ διτι τάχα, μήπως, ὠσει, ὥσπεν quasi.
Μὴ φοβοῦ, ὡς νικήσουσιν οἱ πολέμιοι = μὴ φοβοῦ, δῖτι τάχα θὰ
νικήσωσιν οἱ πολ. Μὴ φοβοῦ, ὡς οὐ νικήσουσιν οἱ πολέμιοι = μὴ
φοβοῦ, δῖτι δὲν θὰ νικήσ. οἱ πολ. Σοφ. Ἡλ. 1309 «ἢν (μητέρα)
σὺ μὴ δείσης ποθ' ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοῦμδν δψεται κάρα» = μὴ
φοβηθῆς σύ, μήπως τάχα θὰ ίδῃ ἡ μήτηρ τὴν ἐμὴν κεραλήν
φαιδρ. πρβλ. 1426. Ξεν. Κύρ. 5. 2. 12 «καὶ ἀνδρὸς δὲ τῇ θυγα-
τρὶ μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις ἔξιον ταύτην», μ. σ. Born. 6. 2, 30
«στρωμάτων δὲ ἐνδεήθεντες μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἥδεως καθευδή-
σετε». π. πόρ. 4, 32 ἔνθι γραπτέον μετὰ Διιδόρφου κ. Σαου-
πίου παραλυπήσει ἀντὶ -ήση. Λυσ. 27, 9. Αντιφ. 5, 69 «εἰ μὴ
φοβηθεῖς, ὡς ἔνεβόησεν, .. ὥχετο φεύγων .., ἀπώλοντ' ἀν οἱ ἔν-
δον ὄντες ἀπαντερε». Ψευδ. Λυσ. 2, 34. Ψευδ. Λημ. 10, 36
«εὶ ἀνέλοιμεν ἐκ μέσου .. τὸν φόβον, ὡς οὐ στήσεται τοῦτο ἄνευ
μεγάλου τινός κακοῦ». Μετ' εὔκτικ. σ. ἄρ. Πλ. νόμ. 804, ε
«καὶ οὐδὲν φοβηθεὶς εἴποιμ' ἄρ τοῦτον τὸν λόγον οὔτε ἱππικῆς

οὗτε γυμναστικής, ὡς ἀνδράσι μὲν πρέπον ἄντες εἴη, γυναιξὶ δὲ οὐκ ἂν πρέπον» = καὶ οὐδόλως φοβηθεῖς θὰ ἡδύναμην νὰ εἴπω τὸν λόγον τοῦτον περὶ ἵππων. καὶ γυμναστικ., ὅτι τάχα αὔται εἰς μὲν τοὺς ἀνδρες θὰ ἔτοι ἀρμόζ.= καὶ μὴ φοβηθεῖς τὸν λόγον περὶ ἵππων. καὶ γυμναστικ., ὡς ἂν νὰ ἡδύναντο αὔται νὰ ὕστι εἰς μὲν τοὺς ἄνδρες ἀρμόζ. εἰς δὲ τὰς γυναῖκας. μὴ ἀρμόζ.

d) τὸ ὅτι τούναντίον, ὅταν ἡ αἰτία τοῦ φόβου πρέπη νὰ δηλώθῃ ὡς πραγματική, ἀληθητή. Ξεν. ἀν. 3. 1, 12 «ἔφοβεστο, ὅτι ἀπὸ Διὸς; μὲν βροχολέως τὸ ὄντον ἐδόκει αὐτῷ εἶναι, κύκλῳ δ' ἐδόκει λάμψεσθαι τὸ πῦρ». Ἐλλην. 3. 5, 10 «ὅτι δὲ πολλῶν ἄρχουσι, μὴ φοβηθῆτε, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον διὰ τοῦτο θαρρεῖτε». Κύρ. 3. 1, 1 «ἔφοβεστο, ὅτι ὀφελήσεσθαι ἔμελλε τὰ βροτίσια οἰκοδομεῖν ἥργόμενος». Θουκ. 7. 67, 3. 8. 52, 1. Πλ. Κροκτ. 403. b.

e) Ἔρωτηματική τις ἀντωνυμία: οἷον τίς, πῶς, Ἡ σύνταξ. αὕτη εἶναι ἀνάλογος τῆς συντάξ. τοῦ ὅπας μὴ [a)]. Πτ. Ἱππ. 1, 296, α «φοβοῦμαι, τί ποτ' αὖ λέγωμεν» = metuo, incertus, quid. dicamus = φοβοῦμαι, τί τάχα νὰ λέγωμεν. Θεοτ. 195, c «δέδοικα, δὲ τις ἀποκρινοῦμαι;» Λύσ. 206, α «δεδοιάσ, τὸ μέλλον ἀπη ἀποθήνεσθαι». Εὐρ. Ὁρ. 1324 «ἀλλά μοι φόβος τις εἰσελήλυθ, ἢντις ἐν δόμοις.. κλύω βοήν»= metus me tñcessit incertam, quam vocem auditura essem, φόβος τις εἰσελήλυται μοι ἀδεστάζ, ὅποιν τινὰ τάχη φωνὴν θὰ ἀκούσω. Ξεν. ἀν. 7. 4, 1 «ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἀλλοῖς, οἴλα πείσονται = ut metum etiam ceteris incuteret reputantibus, quia alii a per pressuri essent, ὅπως ἐμβάλῃ φόβον καὶ τοῖς ἀλλοῖς τκεπτομένοις, δροτικά πάντας φοβοῦμεν. Ξεν. Κύρ. 4, 5; 19 «ἐστίγησαν, ἀποροῦντες μὲν, πῶς χρὴ καλοῦντος ἀπειθεῖν, φοβοῦμενοι δὲ, πῶς (=ὅπως) χρὴ ἀπειλοῦτι τὸ πακοῦσαν». Εὐρ. Ήρ. τ. 995 «τὴν θεὸν δὲ ὅπως λάθια, δέδοικα». Ηρόκλ. 248 «δύως δὲ καὶ νῦν μὴ τρέσῃς, ὅπως σέ τις σὺν παισὶ βρωμαῖς τοῦδε ἀποτπάσσει βίζα».

f) Ἐνίστε δὲ τίθεται καὶ μετοχὴ πόδις δήλωσιν τῆς αἰτίας, καὶ λοιπὸν περίπου ὡς τὸ ὅτι σ. δήμη. παρεμράτικῷ. Λυκοῦρ. 17 «οὕτε τὴν ἀλερόπολιν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Διός.. ἀρροδῶν καὶ προδιδούντος ἐφοβήθη» = δὲν ἐφοβήθη, ἐπειδὴ (ὸν καὶ) τῷ δηντὶ ἔβλεπε καὶ προδιδούς.. Σοφ. Ἡλ. 1272 «τὰ μὲν τὸ ἔκρων γαίρουσκν εἰργάζειν, τὰ δὲ δέδοικα λίαν ἡδονὴν πικωμένην», φοβοῦμαι: περὶ σοῦ, ἐπειδὴ εἰσαὶ κυριευμένην ὑπρεβάλικά ἐκ τῆς γχράς.

g) Δύναται δὲ νὰ τεθῇ καὶ ἀπαρέμηγ. μετά ἡ καὶ ἀρεν τοῦ ἀρμ. ὡς ἀντικείμεν. τοῦ φόβου οὔτως, ὁδύναταν καὶ συναρθῆ ἡ αἰτίατικὴ οὐσιαστικοῦ μετά ἔρμ. φόβου τημαντικοῦ, ήδ. §. 409, 1, 5) κ. §. 478, 4, b, καὶ λοιπόν, φοβοῦμαι θάρατος· γοθ. ἀποθανεῖρ· φ. τὸ

ἀποθανεῖν, καὶ κατὰ τὸ ἐν §. 516, 3, α) κ. §. 479, σ., 733 φοβ. μὴ ἀποθανεῖν, φ. τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Πλ. Γοργ. 457, ε «φοβοῦμαι διελέγχειν σε». Ξεν. Κύρ. 8, 7, 15 «φοβήσεται ἀδικεῖν». ἀν. 2, 4, 3, 5, 5, 34 «έφυλάττου ἀποστερεῖν». ἀπομν. 1, 5, 3, 3, 4, 11 ἀν. 4, 4, 11 «ὄκνος ἡνίκαστασι». Μετά τοῦ μή: Θουκ. 3, 39. Ξεν. Ἀγ. 8, 5 «έφυλάξατο μὴ ἀπιστος γενέσθαι». Σπανιωτέρχ εἶνε δὲ χρῆστης ἀπαρεμφ. ἐπὶ διαγόρων ὑποκειμένων. Εἰ, 342 «μήτε θεῶν τόγε δεῖδιθι μήτ’ τιν’ ἀνδρῶν ὅψεσθαι». Ξεν. πολ. Ἀθ. 2, 15 «καὶ ἔπειρος δέους ἀπηλλαγμένοι ἂν ἡσαν, εἰ νῆσον φύκουν, μηδέποτε προδοθῆνας: τὴν πόλιν δέ δλιγάνων, μηδὲ πύλας ἀνοιχθῆναι, μηδὲ πολεμίους ἐπεισπεσεῖν». Μετά τοῦ ἀρθρου: Ξεν. Κύρ. 3, 1, 27 «φυλακτόμενος τὸ ἀπεγκλένεσθαι». πολ. Λακ. 10, 7 «εἰ δέ τις ἀποδειλιάσει τοῦ τὰ νόμιμα διαπονεῖσθαι». Πλ. Γοργ. 512, ε «κατὸ τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβεῖται». ἀπολ. 28, δ «δείσας τὸ ζῆν». Μετά τοῦ, τὸ μή. Πλ. νόμ. 943, δ. «Οταν τούναντίον ἀπὸ ἐνὸς ἡμέρας φόβου σημαντικοῦ ἐξαρτώνται σύναρξις δύο σύναρθρων ἀπαρέμφ. ὃν τὸ ἐν ἔχει τὸ μή, τότε τὸ μή διατηρεῖται ἀρνητικὴν αὐτοῦ σημασίαν. Πλ. ἀπολ. 28, δ «πολὺ δὲ μᾶλλον δείσας τὸ ζῆν κακὸς ὃν καὶ τοῖς φύλοις μὴ τιμωρεῖται αὐτίκα τεθνατήν». Έντοτε δὲ προστίθεται εἰς τὸ αὐτὸν φόβου σημαντικής ἡμίκης ἄμμα τῇ ἀπαρεμφ. καὶ μὴ μετὰ ἡμέρας παρεμφατικοῦ. Ξεν. ἀν. 1, 3, 17 «δικνούντης μὲν ὃν εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, .. μὴ ἡμέρας.. καταδύσῃ, φοβούμενον τῷ ἡγεμόνι. . ἐπεσθαι, μὴ ἡμέρας ἀγάρη», ἔγουν δικνῶν, μὴ.., φοβούμενος, μέν, μ. σ. Kühners. ἀπομν. 2, 3, 14 «ἡ δικνεῖς .. ἀρέσαι, μὴ κλεγόδες γαρῆς;» Πλ. Θεοί. 143, ε «φοβοῦμενον ὃν λέγειν, μὴ δοξῶ». Φιλίδρ. 84, δ. (Ἴδ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 22 «Μειδίκες ὕκνει ἀράγειν τὰς πύλας, φοβούμενος μὴ συλληφθῆ»).

Σημ. Ἡ θεοί; ἡ ἡ παράλειψις τοῦ κρήτος προξενεῖ κανονικῶς διαφοράν τινα ἐννοίας. «Οταν ἡ ἀπαρέμφ. κηται ἀνάρρωσι, τὰ φόβου σημαντικὰ ἡμέρανουσι τὴν σημασίαν. τοῦ δὲ καὶ, διστάζω, δὲν θέλω, συνάρρυσσις δὲ, τότε διατηροῦνται ταῦτα τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν. οἵον φοβοῦμας: ἀποθνήσκειν = διστάζω νὰ ἀποθίνω, καὶ τοι δὲν θέλω νὰ ἀποθάνων φοβοῦμας: τὸ ἀποθνήσκειν = φογ. τὸν θάνατον, ἔχω φόβον. ἀπέναντι τοῦ θανάτου. Ἄδ. §. 479, 1. Σπανιωτέρων πολὺ τίθεται τὸ ἀπαρέμφ. ἀνάρρω. διατηροῦνται τὴν σημασίαν τοῦ φόβου. Σοφ. Α?. 254 «χορ. πειδῆμας. ξυναλγεῖν». Εδρ. Ι: 628 «ἰσθλόντες δὲ (φίλους) μισεῖ (δὲ τύραννος) κατηνεῖν φοβοῦμενος». Θουκ. 5, 105 «πρὸς μὲν τὸ θεοῖς.. οὐδ φοβοῦμεθα ἐλασσάσεσθαι, ὡς πρὸς τὸ θεοῖς δὲν φοβοῦμεθα, διτο θειγνῶμεν εἰλάσσοντες». «Ἐπειτα, διτον ἔπηται κίτιστ. σ. ἀπαρεμφ. χ, 40 «οὔτε θεοῖς διέσαντες.. οὔτε τιν’ ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔστεσθαι». Εδρ. Ι: 1564 «θανεῖν σε δείσας μητρός ἔκ βουλευμάτων καὶ τὴνδε πρὸς σοο μηγαναῖς ἐρρύσστο». Εξ. 763 «πατήρ νιν ἔξιπεμψιν ὁρρωδῶν θανεῖν (δῆλο. αὐτόν).

h) ὥστε, ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῇ ἢ συνέπεια ἡ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φόβου ἢ τοῦ περὶ οὗ δ φόβος ἀντικειμένου. Θουκ. 1, 136 «δεδίεναι δὲ φασκόντων Κερκυραίων ἔχειν, ὥστε Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἀπέργθεσθαι» = ἐπειδὴ δὲ οἱ Κ. ἔλεγον ὅτι φοβοῦνται νὰ χρατήσωσιν αὐτὸν παρ' αὐτοῖς, ὥστε νὰ γείνωσιν ἔνεκα τούτου ἔχθροι τῶν Λακ. κ. Ἀθ. Ξεν. ἀν. 7, 5, 35 «ἢν οὖν ἐλθωμεν ἐπ' αὐτούς, πρὶν φυλάξασθαι, ὥστε μὴ ληφθῆναι, ἢ παραχρευάσασθαι, ὥστε ἀμύνασθαι, μάλιστ' ἐν λαζούμεν καὶ ἀνθρώπους καὶ χρήματα» Εὐρ. Ἰφ. τ. 1380 «ἄντα τῷδε δεινὸς γάρ οὐλόων ὥκειλε ναῦν πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν, ὥστε μὴ τέγξαι πόδας λαβὼν Ὁρέστης ὅμον εἰς ἀριστερόν, βάσις εἰς θάλασσαν καπί λιμνακας θορών, ἔθηκεν ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεώς = καὶ ἐν τῇ στιγμῇ ταύτη μέγα κῦμα ἔρριψε πρὸς τὴν ζηρὰν ἔξω τὸ πλοῖον, ἐφ' οὐ ἐπέβινεν ἢ Ἰφιγέν., ἐφοβήθη δὲ δ Ὁρέστ. πολύ, ὅτι ἡ ἀδελφὴ του ἡδύνατο νὰ βρεξῇ τὸν πόδαν αὐτῆς, ἐὰν θειελεν ἀναβαίνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου του, διὸ.. λαβὼν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὅμους.. τὴν ἐναπέθηκεν ἐπὶ τοῦ πλ. Ἰδ. Klotz ἐν τῷ χωρ. τ. Τὸ ἀσύνδετον ἐνταῦθα ἐν τῷ λαβὼν κ.τ.λ. εἰνε προσφορώτατον¹).

§. 591. Περὶ τῶν ἀποκρίσεων εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

Ἡ ἀπάρτηκος ἐκφέρεται ὕδεπως: Ἐπὶ τῶν λεκτικ. ἐρωτήσ., ἐρωτήσ. δῆλ. λέξεως γίγνεται φυσικὰ ἢ ἀπάντησ. διὲ τῆς ὄνομασίας τοῦ ὑπὸ ἐρωτησ. ἀντικειμέν. οἴον Τί γράφεις; Ἐπιστολήν. Πᾶσας λεύτα; Πράως. Ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων ὅμως δλοκλήρου λόγου ἦτοι προτάσ. ἡ ἀπάρτησ. γαὶ ἡ δχι γίγνεται ποικιλωτάτη οἷον

a) ἐπὶ μὲν τοῦ γαὶ διὰ τῆς ἐπαγαλήψεως τῆς λέξ., ἐν ἡ κεῖται ἡ ἔμφασις, καὶ μετά τίνος βεβαιωτικ. ἐπὶ λογικ. ἐπιρρόμ. οἷον μέρι τοι, μέρι οὖν κ.τ.λ. Ἐπὶ δὲ τοῦ δχι κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπὶ λογικού πλάνην μετά ἡγουμένου οὗ. Σοφ. Ἀντ. 448 «Κρ. ἥδης τὰ κυριχθέντα μὴ πράσσειν τάδε; Ἀντ. ἥδη». 513 «Κρ. οὐκούν ὅμαιμος χῶ καταντίον θανάτου; Ἀντ. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταῦτου πατρός». Εὐρ. Ἰππ. 1396 «Ἴππ. δράξεις με, δέσποιν», ὡς ἔχω, τὸν ἔθλιον; Μ. δρῶν. 91 «Θ. οἰσθ' οὖν, βροτοτοῖν δις καθέστηκεν νόμοι; Ἴππ. οὐκ οἰδα». Ἐκ. 999 «Ἐκ. οἰσθ' οὖν, δὲ λέξαι σοὶ τε καὶ παισίν θέλω; ΙΙ. οὐκ οἶδα». Πλ. Φειδ. 65, δ «φρεμέν τι εἰναι δίκαιοιν αὐτὸν η οὐδέν; Φαμέν μέντοι νὴ Δία». Ξεν. ἀπομν. 4. 6, 14 «φῆς σὺ ἀμείνω πολίτην εἰναι, διν σὺ ἐπαινεῖς, ἢ διν ἔγω; Φημὶ γάρ οὖν».

b) διὰ τῶν, ἔγω, ἔγωγε, οὐχ ἔγω, οὐκ ἔγωγε ἀνευ ἥδη., προσέτι δὲ ἐν συνδέσ. καὶ μετὰ τῶν τὴν Δία, μὰ Δία. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6 «ἡ καϊδίδως, ὡ πάπιπε, πάντα ταῦτά μοι τὰ κρέα, δ, τι βούλομαι,

¹) 'O Bellermann ἴσηγετ τὸ χωρ. τοῦτο ἐν σ. 10 ἄλλως: et in hoc temporis momento (magnus enim fluctus narem terrae aquiluit, et nos in sua cramus) Or sororem, ita ut non tinq ueret aqua

αύτοῖς χρῆσθαι; Νὴ Δία, ὃ παῖ, ἔγωγε σοί». Πλ. πολ. 352, ε «δοκεῖ τί σοι εἰναι ἵππου ἔργον;» Εμοι γε». - Σοφ. Ἀντ. 498 «Ἀντ. θέλεις τι μετέζον ἢ κατακτηταῖ μ' ἐλών; Κρ. ἔγώ μὲν οὐδέν». Δημ. 1, 19 «τί οὖν ᾧ τις εἴποι σὺ γράφεις ταῦτ' εἰναι στρατιωτικά; Μὰ Δί, οὐκ ἔγωγε».

ε) δι' ιδίων λέξεων οἰον φημί, αյο, οὐ φημί, nego, ἔστιν οὐτως, ἔστι ταῦτα, οὐχ ἔστιν, ἔστω, esto, sit ita· διὰ τῶν ἐπιρρημ. ral, ral μὲν τὸν Δία (§. 505, 2) οὐ, οὐχ, δτων συνάπτηται μετ' αὐτῶν ἀμέσως πρότασις τις (Μέρ. I. §. 72, 4), οὐ δῆτα, μὴ δῆτα, ἀποτρεπτικά, πάρν, πάρν γε, κάρτα, κάρτα γε, μάλα, μάλα γε, μάλιστα, μάλιστα γε, πάντα μάλιστα, πάντων κάλλιστα, καὶ πάντων, καὶ μάλα, παντάπασι γε, πατ. μὲν οὖν, πάρν μὲν οὖν, εὐγε, καλῶς γε, ὄφθως γε (§. 509, 4), οὐτως, οὐδαμῶς καὶ μετὰ παρεινετικὴν ὑποτακτικ. μηδαμῶς, οὐ μὲν Δία, καὶ, μὲν Δία ἀρνητικῶς, ἐὰν προηγήται ἢ ἔπηται πρότασ. ἀρνητικὴ ἢ ἐὰν εὐχόλως νοῆται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, δτιν ἐρώτησ. αἱρετικ¹), ηκιστα, ηκιστα γε, ηκιστα δῆτα· διὰ τῶν, ἀληθῆ, ἀληθέστατα, ἀληθῆ λέγεις, διὰ τῶν, κομιδῆ γε, κομ. μὲν οὖν, κυρίως = μετὰ προσοχῆς καθόλου μεγάλης. Πλ. Πρωτ. 330, α «ἔστι γὰρ οὖν καὶ ταῦτα μόρια τῆς ἀρετῆς..; Πάντων μάλιστα δῆπου, ἔρηγ»· ἔκει καὶ αἴκαστον δὲ αὐτῶν ἔστιν.. ἀλλο; τὸ δὲ ἀλλο; Ναί». Θεαίτ. 155, α. Γοργ. 516, c Φαίδ. 65, c «ἀληθῆ λέγεις»· ἔκει, «ἔστι ταῦτα. d «οὐδεμῶς» σοφ. 227, c «μάλα γε». c «πάντων κάλλιστα». Πρωτ. 311, ε «ώς; σοφιστῇ ἄρα ἐρχόμεθα τελοῦντες τὰ χρήματα. Μάλισταν». πολ. 441, ε «καὶ μάλα»· ἔκει «πάνυ γε». Ιδ. §. 509, 4. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 9 «πάνυ μὲν οὖν». 2. 1, 2. Κύρ. 1. 6. 4. Πλ. πολ. 442, b. Φαίδ. 65, d «ἡδη οὖν πώποτε τι τῶν τοιούτων τοῖς ὄφθαλμοῖς εἰδεῖς; Οὐδαμῶς, η δ' δ;». Αρρ. Πλ. 71 «γάρ. ἀλλ' αἵρε ταχέως. Πλ. μηδαμῶς». Πλ. Γοργ. 469, c «Π. σὺ ἄρα τυρχνεῖν οὐκ ᾧ δέξαιο; Σ. Οὐκ, εἰς τὸ τυρχνεῖν γε λέγεις, δπερ ἔγών. συμπ. 202, d «τί οὖν ᾧ, ἔρηγ, εἴη δ 'Ἐρως; Θνητός; Ήκιστά γε». πολ. 442, a «κομιδῆ γε». Θεαίτ. 155, a «κομιδῆ μὲν οὖν». σοφ. 221, c. Αρρ. Αχαρ. 816. «Δ. ὀνήσομαι σοι περίμεν' αὐτοῦ. 'Ἐρ. ταῦτα δῆ», δῆλ. δράσω, μ.σ. Mueller. Οὕτω καὶ, ταῦτα νυν Αρρ. σφ. 1008 καὶ ἀπλῶς ταῦτα Εἰρ. 275. σφ. 142. ιππ. 111.

Σημ. 1. Περὶ τοῦ γε ἐν τῇ ἀπαντήσ. Ιδ. §. 511, 4· περὶ τοῦ γὰρ ἐν §. 509, 8, a). περὶ τοῦ γὰρ οὗν ἐν §. 508, 2. b· περὶ τοῦ γ' οὗν Ιδ. §.

pedem, sublatam . . posuit in nave· = καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ (μέγα γάρ κυμα ἔρριψε τὴν ναῦν ἐπὶ τῆς ἡπρᾶς, καὶ ἡμετές ἐτράπημεν εἰς φυγήν), δ 'Ορ. τὴν δέσλεφὴν ἀναλαβὼν . . οὐτως διστε νὰ μὴ βραχῆ τὸν πέδα τὴν ἴναπέθηκε ἐπὶ τῆς νηδος.—1) Ιδ. Kähnners εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 9.

508, 2, α') περὶ τοῦ γοῦν ἔκειται περὶ τοῦ τοῦ §. 507, 1' περὶ τοῦ μέντοις § 503, 2, γ' περὶ τοῦ μὲν οὗν §. 508, 2, c).

Σημ. 2. Ἐνίσταται ἡ ἀπάντησις. διέξ, καί, διστε ἡ ἀπάντησις. εἶναι ἐπιχολούθησις τοῦ λόγου τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου πρέπει νὰ γνωσθῇ κατάρρεις ἡ ἡ ἔρηνης; τῆς ἐρωτήσεως. Εὐρ. Φ. 422 «ἐνταῦθι Ταλαῖταις ἔντης οὐκέτης θέσφαται; Π. Καθιώκενται διὸς διστονεις νεάνιδας» οὕτω πως ἐπὶ τοῦτος ἡ ἀπάντησις. δύναται νὰ ἔξενεγκθῇ διὰ προτίσια συνεπεία; σ. διστε Εὐρ. 'Εκ. 250 «Ἐκ. ἔωσα δῆτας σ' ἔπειρεψά τε γθυνός; Όδ. διστε εἰσοράνγε φέγγος ἥλιος τόδει!» Ο καὶ ἔχει σημασ. ἐπιτατικήν ἐν τῷ ἀπαντήσει. ἐν τῷ συνδέσει, καὶ . . γε, καὶ τοῦτο, κατιστάτα, et quidem, ἐνῷ τῷ ἀπλούν, τοῦτο, ταῦτα ἀπλῶς; καταρράσκει. Σεν. συμπ. 2, 5 «ἄνοιεις ταῦτα, ς οὐέ; Ναι μὰ Δί, ἔρη δ. Σ., καὶ χρηταὶ γε», μ. σ. Herbst, τὸ §. 23. 3, 3, 6, 8. ἀπομν. 3. 8, 6. Πλ. πολ. 456, ο. τοῖ δέ; αἱ γυναικεῖς τῶν γυναικῶν οὐδὲν αὔτας ἔσονται βέλτισταις; Καὶ τοῦτο, ἔρη, πολὺ (δῆλος. βέλτισταις ἔσονται). «Οταν ἡ ἀπάντησις συνάπτεται μετά τοῦ δέ, τότε περιέχει αὐτὴ ἡ πρατέρων ἀργήσις, συνέχειαν τοῦ ἐρωτωμάνου, ἡ ἀνθυποφοράν, ἀντιλογίαν. Εὐρ. Ιφ. αὐλ. 1458 «Ἴφ. ἔκων μ' ὅπερ γῆς Ἐλλάδος διελεσεν. Κλ. δόλωφ δ' ἀγεννῶνς Ἀτρέως τ' οὐδὲν δῆσιν». Σοφ. Οἰδ. τ. «Οἰδ. Κρέοντος ἡ τοῦ ταῦτα τάξις ευρήματα; Τ. Κρέων δέ τοι πῆμα οὐδεῖν, δὲλλος κατέδε; αὐτοῖς.

Σημ. 3. Ἐν τῷ ταχείᾳ ἐναλλαγῇ τῆς ἐρωτήσεως, καὶ ἀποκρίσις. διακόπτεται πολλάκις ἡ ἐρωτήση. Εὐρ. 'Εκ. 1259, 1271. «Οταν ἐπιχολούθωσιν ἀλλήλαις πολλάκις ἐρωτήση, τότε φανεῖται ἀποκρίσις. διδόνται κατὰ τὴν αὐτὴν σειράν. Ἐπὶ διττῆς δύμας ἐρωτήση. ἡ ἀπάντησις. πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ δεύτερον μέλος. Σοφ. Ηλ. 312 •χορ. φέ• εἰπε, πότερον ὄντος Αιγαίου πέλας λέγεις τόδε' ἥμην ἡ βεβῶτος ἐκ δύμων; Ηλ. ἡ κάρτα» δῆλος. βεβῶτος; ἐκ δ. Εὐρ. 'Ορ. 1540 «Τι δρᾶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τόδες ἡ στγ' ἔχωμεν; — Ἀσφαλέστερον, φίλαις» [δῆλος. σιγα ἔχειν] 2).

Σημ. 4. Πολλάκις διδόται ἡ ἀπάντησις; ὑπὸ τόπου ἐρωτήσεως, οὕτω π. χ. καὶ τοῖς φράσεσιν οἷον τοῖ μήνιν; quid vero? = ita vero est, τοῖ ἄλλως; = τῷ δέ/τι οὕτως ἔχει. π. χ. Ηλ. πολιτικ. 259, d. πο. 393, c. Φιλίρ. 272, c. Παραμ. 147, c' τὸ συνάνθρωπον αὐτῷ τοῖ γάρ; Ηλ. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ, μ. σ. Stallb. Φιλίρ. 258, d. Θεσίτ. 209, b σοφ. 232, c, μ. σ. Hdrf. πόθεν; μετά θαυματουμοῦ ἐκφράσμενον δῆλος = πῶς θὰ ἡτο δυνατόν! = οὐδεμάτις. Αρρ. βάτ. 1455 «Α. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσσων πρῶτον, τίσι χρηταῖς; πότερα τοτ; χρηστοῖς; Δ. πόθεν; μισεῖ κάκιστα, τοῖς πονηροῖς; δ' ηδεταῖς». σφ. 1145. 'Εκ. 389. Εὐρ. Ανδρ. 83. Ηλ. συμπ. 172, e, μ. σ. Stallb. Ποργ. 471, d. Ιππ. 1. 285, ε' πῶς δέ οὖς; Ηλ. Φαΐδ. 65, d «καὶ καλόν γέ τι καὶ ἀγαθόν; Πῶς δέ οὖς;» Περὶ τῶν, πῶς γάρ; πῶς γάρον; οὐ γάρ; Κδ. §. 509, 8, σ. 877. Προσδίτι δέ, τι δέδομεν μέλλεις; τι δέ οὖν ἔμελλες = δέδομεν πειτε δὲν ἐπερπειτε = μάλιστα, τῷ δηντι, βεβαιότατα. Εν τῷ αὐτῇ σημασ. δύναται νὰ λιπῇ καὶ ἡ ἔρηνης, τι μέλλεις; δὲλλος τοῖ γάρ μέλλεις; (καὶ τιέλλο μέλλεις νὰ ἦνε; quidni?) = βεβαιότατα, μάλιστα, ναῖ. Ηλ. Ιππ. 1. 287, d + Σ. διτι γέ τινι τούτῳ; Ιππ. δηντι δὲλλος τοῖ γάρ μέλλεις; μ. σ.

1) "Id. Thiersch Gr. Gramm §. 354, 5, b — 2) "Id. Thiersch έν τῇ βηθ. συγγρ. ἀριθ. 6.

Htrf "Ιππ. 2. 373, «·δ Σ. δρόμῳ μὲν ἄρα καὶ τῷ θεῖν τάχος μὲν ἀγαθόν, βραδυτής δὲ κακόν; "Ιππ. 'Δλλὰ τί μέλλει;» Οὕτω καὶ τό, τί οὖς; πολ. 332, C, καὶ τό, ἀλλά τί; quidni? Φαιδ. 89, b «οὐκ, ἂν γε ἔμοι πειθή.. . Ἀλλά τί;.. . μ. σ. Hdrf. Πρὸς δέ, ἀληθες; (προταροῦστόνως) μετὰ εἰρωνικῆς ἐρωτηματικῆς ἀποκρίσεως, itane? Εἴσοι νά; ἀληθινά; = τῷ ὅντι. Θωμ. Μάγιστρ. 34 R. ἀληθες δὲ παρα πο.ηταῖς τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὅντως λαμβανόμενον». Σοφ. Οἰδ. τ. 350. 'Ἄρρ. Πλ. 123. νερ. 841· ίππ. 89. Οὕτω καὶ, πώμαλα καὶ ἀρκτίκια. ἐρωτηματικὸν (ἀντὶ πῶς μάλα;) = πῶς δέ; πῶς πλέον; παρὰ τοῖς δωριεύσιν εἴται ὅμως Ἀττικ. ἀνεν ἐρωτήσ. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, καθότι ἐξελάμβανε τις τὴν διὰ τῆς ἐρωτήσ. μόνον ἐκφερομένην σημασ. 'Ἄρρ. Πλ. 66· Πλ. ὁ τάν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἔμοι. Χρ. πώμαλά», ὡς ἀμέσως μετὰ τοῦτο τὸ μηδαμῶς. Δημ. 19, 51 «καὶ τοι καὶ ἱπποτολάς ἐπεμψέν ὁ Φίλιππος δύο καλούσας ὅμας οὐδὲ τούτης ἐξέλθητε· πώμαλα· οὐ γάρ ἀν κτλ.» "Ιδε περὶ τοῦ οὐδεοῦν ἔκτος τῆς ἐρωτήσ. ἐν §. 508, 5. a) a).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

§. 592. Περὶ τοῦ τύπου τοῦ πλαγίου ἢ δροθοῦ λόγου.

1. Αἱ λέξεις ἢ τὰ δικνούμετα προσώπου τινός - ἀδιάρροον ἢ τὸ πρόσωπο. τοῦτο ἡνὶς τρίτον, ἢ δεύτερον ἢ καὶ τὸ δμιλοῦν (πρῶτον) - δύνανται νῦν ἀποδοθῶσιν ἢ ἀπαράλλακτα κατὰ τὸν αἰτεῖτον, καθ' ὅτι ταῦτα ἐκψέχθησαν ἵγι ήμῶν ἢ ἵππ. ἀλλού τινός, καὶ ἐπομένως ὁ ἥρθεις λόγος ἢ τὰ δικνούμετα παρίστανται ἀνεξάρτητα τῆς ἀταπυλώσεως, ἰδεας τοῦ ἀπαγγέλλοντος (ἀφηγουμένου) ταῦτα, καὶ ὁ λόγος τότε καλεῖται δρόθες (oratio recta). οἶον Ξεν. ἀν. 2. 1, 16 «οἱ δὲ εἰπεν· ἐγώ σε χρεμένος ἐώρακκ». ἐγώ ἐνδιμισα, ἢ εἰρήνη ἐξείσθη κτλ. Ό σύγγελος ἀνήγειλεν, ἢ εἰρ. ἐκλ.

2. Ἡ ἀραφέρονται ταῦτα εἰς τὴν ἴδεαν, τὴν γράμμην τοῦ ἀπαγγέλλοντος (τοῦ ἀφηγουμένου), καὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ ὅρη. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσ. αἰσθητικοῦ ἢ δηλωτικοῦ (Verbum sentiens δη̄ declarandi), ὥστε τὸ ἥρθεν ἀναφέρεται ἀπὸ μέρους τοῦ ὑποκειμένου τοῦ τοιούτου ῥήμα. δπως ὅπ' αὐτοῦ ἐτοήθη. Τὸ σχῆμα τοῦ λόγου τούτου καλεῖται λόγος πλάγιος (oratio obliqua). οἶον δὲ σύγγελος εἰπεν, ὅτι ἢ εἰρήνη ἐκλείσθη.

§. 593. Τύπος τῆς κυρίας προτάσεως ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ.

Αἱ κυρίαι προτάσεις τοῦ δροθοῦ λόγου, ἢτοι αἱ γραμματικαί, εἰς ἀς ὑπάγονται καὶ αἱ εἰσηγούμεναι διὰ τῶν παρατακτικῶν. συνδέσμων οἶον τῶν, καὶ, τέ, δέ, ἀλλά, καίτοι, ἢ, γάρ, οὖν (§. 517, 5), ἐκφέρονται ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, διτονούμεναι ὡσι προτάσ. ἐξαγ-

γελτειαί, δηλωτικά, ήγουν ὅταν περιέχωσιν ἀπλοῦν κατηγόρημα (γράμμηρ δῆλ. ή χρίσιμ), ή δι' αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. (§. 475, 3, 4), ή διὰ τοῦ ὅτι η ὡς σ. εὐκτική μετὰ χρόνον ιστορικόν (§. 594, 1 κ. §. 550, 4) οἷον ἐπήγγειλε τοὺς πολεμίους ἀποφυγεῖν, η ἐπήγγειλε, ὅτι οἱ πολέμους ἀποφύγοιεν· (ὁ πλάγ. λόγος σ. εὐκτικῇ διατηρεῖ τὴν τοῦ ὄρθου λόγ. ἔρνησ. οὗ), η, ὅταν κάνται δῶς προτάσ. προτρεπτικά, ητοι ἔκφράζουσι προσταγήν, παρατρεσίην, εὐχήν, ἔγεοιν, ἔκφέρονται δι' ἀπαρεμφ. η αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. (§. 473, 2), ἐνῷ κάνται ἐν τῇ λατιν. δηλοῦνται δι' ὑποτακτικ., ἔρνησις ἐνταῦθα είνε η μή. Θουκ. 3, 15 «οἱ Λακκεδαιμόνιοι τοῖς ξυμμάχοις παροῦσι κατὰ τάχος ἔφραζον ιέραι ἐς τὸν Ἰσθμὸν» = irent (ἐν τῷ ὄρθῳ λ. = κατὰ τάχος ἵτε). Ξεν. Κύρ. 1, 4, 14 «ἀπηγόρευε μηδέρα βάλλειν, πρὶν Κύρος ἐμπλησθείη θηρῶν» (λ. δρ. = μηδεὶς βαλλέτω, πρὶν δὲ Κ. ἐμπλησθῇ θ.). Ἐν συνεχεῖ καὶ παρατεταμένῳ πλαγίῳ λόγῳ προστίθενται εἰς τὴν ἀπαρέμφ. σφρονείας χάριν τὰ ἀπαρέμφ. δεῖρη η χρῆγαι, εἰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τίθεται τὸ ἀπλοῦν ἀπαρέμφ. οἷον Θουκ. 4, 50 «πολλῶν γάρ ἐλθόντων πρέσβεων οὐδένα ταύτα λέγειν· εἰ οὖν βούλονται σφές λέγειν, πέμψαι .. ἁνδρας ὡς αὐτόν = ἡδύναντο (ἔπρεπε) νῦν πεμψωσι. mitterent. 1, 27, 1. «μένειν»¹⁾.

Σημ. 1. Ή σύνταξ. τῆς αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. Εξαρτᾶται ἐνίστει ἀπὸ παραλειφέντος αἰσθητικοῦ η διηγηματικ. δῆμ., οὐτινος η ἔννοια δύναται οὐχ ἥττον τὸ ὑπάρχη καὶ ἐν προηγουμένῳ τινὶ δῆμ. Πρὸ. 7, 220 «λέγεται δέ, ὡς αὐτός σφες ἀπέκεμψε Λεωνίδης, μὴ ἀπόλωνται, κηδόμενος» αὐτῷ δὲ καὶ Σπαρτιητῶν τοῖς παρεοῦσι οὐν ἔχειν εὐπρεπίως ἔκλιπεν τὴν τάξιν. Θουκ. 1, 136 «καὶ οὐδὲ δέξιοι.. φεύγοντα τιμωρεῖσθαι» καὶ γάρ ἐν.. κακῶι τάσσειν, γεννατῶν δὲ εἶναι κτλ. (ἐν τῷ δέξιοι δύπλαρχει η ἔννοια τοῦ νομίζειν), 4, 3, 2, μ. σ. Ρορ. 2, 93 «οὔτε προσδοκοῖς οὐδεμίᾳ, μὴ ἂν ποτε οἱ πολεμίοι.. ἐπιτελέσειν· ἐπεὶ οὕτ’ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τολμήσαις ἄν καθ ἡσυχίαν, οὐδέ, εἰ διενοσύντο, μὴ οὐκ ἀν προαισθέσθαι (ἐν τῷ προσδοκίᾳ κεῖται η ἔννοια τοῦ ἡγετοῦ αἱ). 3, 31 ταῦτα οἱ Αἰδενῖοι.. παρήγνουν.. τῶν ἐν Ιωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινα..., ἐλπίδα δ’ εἶναι· οὐδὲν γάρ ἀκουσίωι; ἀρτιχθαί.. κείσειν τε οὐεσθαι κτλ.» (ἐν τῷ παρήγνουν κεῖται η ἔννοια τοῦ ἔλεγον), 8, 47 οὕτω μετὰ τὸ ἀναπειθεσθαι 3, 94· μετὰ τὸ κελεύειν 3, 94. Ξεν. ἐλλ. 2, 2, 12, μετὰ τὸ ἐάν Θουκ. 5, 41, με. τὸ διανοεσθαι 6, 96· μετὰ τὸ ὄραν 4, 27, 7, 42· μετὰ τὸ εἰδέναι 6, 64· μετὰ τὸ φοβεσθαι 4, 8, ἔθ. 4, 108, μετὰ τὸ θαυμάζειν Ξεν. ἀκομν. 1, 1, 13, μετὰ τὸ ἐπιμαρτύρεσθαι. 6, 29, μετὰ τὸ παρχιτετσθει 5, 63, μετὰ τὸ πικαλεῖν 5, 56. μετὰ τὸ μέμφεσθαι 8, 50.

Σημ. 2. Παρενθετικά προτάσ., καὶ ἴδια τοιαῦται, αἵτινες συμπλέκονται μετὰ τοῦ γάρ η καὶ τοῦ οὗν, συχνά, εἰ καὶ γραμματικῶς είνε κύρ. προτάσ., παρεισάγονται ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ κατ’ εὐκτικήν ζηνε εἰσαγω-

1) Id. Krüger Gr. Gr. I. §. 65, 11, σημ. 9.

γικοῦ συνδέσμου, καὶ μάλιστα κανονικῶς, ὅταν προηγήθαι πρότασ. εἰσηγουμένη διὰ τοῦ ὅτι ἡ ὥς ἡ καὶ αἵτιατ. σ. ἀπαρεμφ., ὅπερε ἡ παρενθετική πρότασ. ἀποτελεῖ συνέχειν τοῦ προηγουμένου. Ἡ χρήσις εὐτηδίπεντη τὸ πρώτον παρ'. Ὅροδότιφ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ παρ' αὐτοῖς μᾶλλον ἐν τῷ πεζῷ ἡ τῇ ποιήσ. Λίσχλ. Ἀγ. 591 «ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει, ἥκειν ὅπω, τάχιστος ἐράσμιον πόλεις» γυναῖκα πιστὴν ὁν δόμοις εὑροι μολών, οἴλαν περ οὖν ἔλειπε. Σοφ. Φ. 617 «οἰστο μὲν κτλ.» Ἐπρ. 7, 13 «λεγε. . , ὡς; αὐτὸς; μὲν γένοιτο Δαρείων ἡῆ βασιλεύοντι.. Ἀρτανῖζάνης δὲ ἔτι ἰδιώτη ἔνον; Δαρείων δὲν ὄντος εἶχες εἴη σύτος δίκαιον τινὰ τὸ γέρες; ἔχειν πρὸ ἑωυτοῦ». Θουκ. 2, 72 «ἀπεκρίναντο αὐτῷ, ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἴη ποιεῖν. . πατέρες γάρ αφῶν καὶ γυναικες; παρ' ἵκεινοις εἴησαν». Εσφ. ἀν. 1. 6, 13 «δοκοῦμεν δὲ ἂν μοι. Ἑρημοτέρῳ ἀν τῷ ὅρῃ κρήθειται μένοιεν γάρ αὐτοῦ μᾶλλον ἀδρός οἱ πολέμιοι». 6. 2, 10 μετὰ αἰτιατικὴν σ. ἀπαρεμφ. 7. 3, 13 «ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταῦτα, ὅτι παντὸς ἄξιος λέγοι Σιεύθης χειμῶν γάρ εἶη, καὶ οὕτα οἰκαδες ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατὸν εἴη». ἔθλ. 3. 2, 23 «ἐποκριναμένων δὲ τῶν Ἦλείων, δτι οὐ ποιήσειν ταῦτα· ἐπιλήδας γάρ ἔχοιεν τὰς πόλεις· ρρούρκην ἔρηναν οι ἔφοροι». 6. 5, 36. 7. 1, 23. Ηλλ. πολ. 420, c, μ. σ. Stallb. καὶ εἰς Φιλ. 58, a. Ἀντιφ. 6, 22 μ. σ. Maetzner. Δημ. 50, 50 «ἀποκρίνεται αὐτῷ Ποσείδηπος; ὅτι τριήραρχός τε ἔγως τῆς νεώς εἴην καὶ διεύθυνος καὶ τὸν μισθὸν παρ' ἱμοῖς λαμβάνοι· πλεύσοιτο οἶν, οἱ ἔγω κελεύων, εἰς Θάσον». Σπανίως τίθεται τὸ προηγούμενον δτι μεθ' ὄριστικῆς Ἰσατ. 8, 22 «εἶπον, ὅτι ἐντεῦθεν ποιήσομαι τὴν ταρφῆν» δεδημένην γάρ εἴη ταῦτα ποιεῖν ἡ τούτου ἀδελφή. [Ἐν Λυσ. ὅμως 13, 9 ἀναγνωστέον κατὰ τοὺς κώδ. «λέγει, ὅτι.. ποιήσειν (ἀντὶ ποιήσει) ..» οἰστο δὲ κτλ., περ τοῦ δτι σ. ἀπαρεμφ. ίδ. §. 550, σημ. 3, b]. «Οταν ὅμως ἐν τῇ μετὰ τὸ γάρ ἡ δὲ πρότασ. τιθέται ὄριστικὴ ἡ ἐντεῖτι καὶ σ. ἔν, ἡ πρότασ. τότε ἐκληπτέας ὡς λόγος δρθέσ. Ἰσατ. 5, 64 «εἰ μὲν οὖν τούτο εἰκάζειν με δεῖ, ἔξι οὖν τοῦτο ἔστι καὶ ὄμιοι οὔτε γάρ ὄμετος τοῦ ἔργου ἔστε ὄτε ἔγω». Ψευδ. Ἰσαχρ. 17, 21. Δημ. 50, 44, ἔνθα ἄνευ λόγου μετέβαλον τὴν δριτικ. εἰς εὐκτ. Ηλλ. Φαιδ. 86, a «εἰ τις διασχυρίζειτο. . , ὡς ἀνάγκη κτλ.» οὐδεμία γάρ μηχανὴ ἀν εἴη κτλ.», ἔνθα ἡ πρότασ. αὖτη παρεισήθη παρενθετικῶς, μ. σ. Stallb. πολ. 458 «δῆλον δή, δτι γάμους τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσουμεν ἵερον; εἰς δύναμιν δὲ, τι μάλιστα» εἴεν δὲ ἵεροι οἱ ὀψειλιμωτατοι 1). Ἐν Ηλλ. Φαιδ. 95, δὲ λόγος μεταπίπτει ἀπὸ δρθοῦ εἰς πλάγιον, ίδ. Stallb. ἐν τ. χ. τ.

§. 594. Ἐγλιτικοὶ τύποι τῶν δευτερευουσῶν προτάσ.

ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς ἐν τῷ πλαγ. λόγω ἐγκλιτικ.

τύπους τῶν κυρίων προτάσ.

1. Ἐπειδὴ δὲ πλάγιος λόγος ἀσχολεῖται ἀπλῶς περὶ τὴν παράστασιν ζένης ἰδέας ἡ κρίσεως ἡ τοιεύτης, ἣν ἔχει μὲν ἡ ἐσχεν αὐτὸς δὲ λέγων, ἀναφέρει δύμως αὐτὴν ὥστε ἔξι ἀλλού τινός, ἔπειται ἀφ' ἔσωτοῦ, δτι ἡ Ἐλλην. γλῶσσα μεταχειρίζεται τὴν εὐκτικ. μετὰ τῶν συνδέσμων. δτι ἡ ὥς, ὡς τὴν ἐγκλιτικ. τῆς δοξασίας είκα-

1) ίδ. Aken Grundzüge §. 111.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΔΔ. ΓΑΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΙ.

80.

σίας, ἀνατυπώσεως. Ἀλλ' ἐνῷ ἔλλοι γλῶσσαι: ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ὑποτακτικ. καὶ ἐπὶ παρόντων, τετελεσμένων καὶ μελλόντων, π. χ. Cic. Eam. 1. 7, 5 «illud tibi affirmo, si rem istam ex sententia gesseris, fore, ut absens a multis, quum redieris, ab omnibus collaudere» ἡ γερμ. er maint, die sache verhalte sich gut, habe sich gut verhalten, verde sich gut verhalten, ἡ Ἑλλην. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ μετὰ χρόν. χρητικ. δὲν μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικ. αὐτῆς; (τὴν ὑποτακτικ. τῶν κυρίων χρόν.), καθότι κατη τίθεται: ἐπὶ μελλόντων μόνον καὶ ἐν τῷ διανοίᾳ (ἐντυπώσει, δοξοίᾳ) προσδοκωμένων (§. 391, 1). Διὸ δὲ Ελληνοὶ δὲν δύνανται νὰ εἴπῃ λέγει, δὲν ὁ ἄρθρωπος θητὸς ἡ λέγει, δὲν οἱ φίλοι ἀργυρέμοι ὀστεῖ. "Οταν λοιπὸν τὸ κατηγόρημα τῆς συντακτικ. κυρίας προτάσ. πίπτῃ ἐν τῷ παρότι τοῦ λέγοντος, ἐκφέρουσιν κύτοι τὰς κυρ. προτάσ. τοῦ ὄρθου λόγ. εἴτε δὶ' αἰτια. σ. ἀπαρεμφ.: οἶον φησὶ τὸν ἄρθρωπον θητὸν εἴραι· φησὶ τοὺς φίλους αργύρας, εἴτε διατηροῦσιν μετὰ τοῦ δὲν ἡ ὡς (= δὲν) τὴν ἔγκλισ. τοῦ ὄρθ. λόγ. οἶον λέγει, δὲν ὁ ἄρθρ. θητὸς ἔστι. Πλ. ἀπολ. 39, α «ἐν ταῖς μάχαις πολλάκις δῆλον γίγνεται, δὲν τὸ γε ἀποθνήνει ἀν τις ἐκφέρεις δπλα χρείες». Ξεν. ἀν. 2. 1, 4 «ἐπαγγέλλετε Ἀριστίφ., δὲν..., εἰ μὴ ὑμεῖς ἥλθετε, ἐπορευόμεθα ἀν ἐπὶ βασιλέων». "Id. §. 550, 2. Οὕτω πως αἱ δευτερ. προτάσ. τοῦ ὄρθ. λόγ. διαφυλάζονται ἐν τῇ περιπτώσ. ταύτη τὴν ἔγκλισ. τοῦ ὄρθου· οἶον φημὶ σε, εἰ τοῦτο λέγεις, ἀμαρτήσεσθαι. Φημί σε, ιδὲ τοῦτο λέγης, ἀμαρτήσεσθαι.

2. "Οταν ὅμως τὸ κατηγόρημα τῆς συντακτ. κυρ. προτάσ. πίπτῃ ἐν τῷ παρελθόντι, ἐκφέρονται δῆλ. τοῦτο διὰ χρ. ιστορικ., οἱ μὲν κύρ. προτάσ. τοῦ ὄρθ. λόγ. ἐκφέρονται, ὡς εἰδομεν εν §. 593, ἐὰν ὁ πλάγ. λόγος πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τοιοῦτος, εἴτε δὶ' αἰτια. σ. ἀπαρεμφ., εἴτε διὰ τοῦ δὲν ἡ ὡς μετ' εὐκτικῆς (ὑποτακτική τῶν ιστορικ. χρόν.), κι δὲ δευτερεύ. τοῦ ὄρθ. λόγ., κείμεναι κατ' ἀρκτικ. χρονογράφων. ἡ καθ' ὑποτακτικ., ἐκφέρονται δὶ' εὐκτικῆς. Ἐξηρημέναι βεβαίως εἰναι αἱ τοικῦνται δευτερ. προτάσ., αἵτινες περιέχουσι παρατηρήσεις μόνον ἡ ἐπειγήσεις τοῦ ἀρηγουμένου προσωπ. ὡς μὴ ἀποτελοῦσσαι ἀκέραιον τι (ἀυτοτελές) μέρος τοῦ λόγου, διὸ καὶ διὰ τῆς ὄριστικ. αἱ τοικῦνται ἐκφέρονται. Ἡρδ. 1, 24 «(λέγουσι) τὸν Ἀρίονα.. παρατηρήσασθαι, ἐπειδὴ σρι αὕτω δοκεῖ, περιιδεῖν αὐτόν.. ἀετσκι», λ. δρθ. = ἐπειδὴ ίμεν αὕτω δοκεῖ, παρατηροῦσαι περιιδεῖν με.. ἀετσκι. 50 «Λυδοῖσι τε πᾶσι προεπε θύειν πάντα τινὰ αὐτῶν τούτω, δὲν ἔχοις ἐκκατοτος», λ. δρθ. = θυέτω πᾶσι τις οἱ δύον τούτω, δὲν ἔχεις ἐκκατοτος. 3, 75 «τελευτῶν ἔλεγε, οσα ἀγχθὲ Κῦρος Πέρσας πεποίκοι», λ. δρθ. = πολλὰ ἀγ. Κ. Π. πεποίκε. Ξεν. ἀν. 1. 8, 12 «Κῦρος.. τῷ Κλεάρχῳ ἔδοξε ἔγειν τὸ στράτευμα κατὰ μέσον

τὸ τῶν πολεμίων, ὅτι (= διότι, quia) ἔκει βροτεὺς εἰη», λ. δρθ. = ἔγε, ὅτι ἔκει βροτεύ. ἐστι. 1. 9, 11 *καὶ εὐχὴν δέ τινες αὐτοῦ ἔζεφερον, ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν, ἔστε τική καὶ τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος*», λ. δρθ. = εὔχεται . . , ἐστ' ἂν νικᾶ. 2. 1, 2 «*ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς.. προιέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ὡς Κύρῳ συμπλεῖσθαι*», λ. δρθ. = πρόστε, ἔως ἂν συμπλεῖτε. 3. 5, 15 «*οἵ δ' ἔλεγον, ὅτι τὰ πρὸς μεσημέριαν τῆς ἐπὶ Βερύλωνα (δῆλ. ὁδοῦ) εἴη καὶ Μηδίαν, δι' ἥσπερ ἥκουεν*», λ. δρθ. = τά.. ἐστι.., δι' ἥσπερ ἥκετε. 6. 6, 25 «*ὅς Κλέανδρος εἶπεν, ὅτι Δέξιππον μὲν οὐκ ἐπαιροῦ, εἰ ταῦτα πεποιηκὼς εἴη*», λ. δρθ. = Δ. οὐκ ἐπαινῶ, εἰ τ. πεποιηκώς ἐστιν. 7. 1, 33 «*ἔλεγεν, ὅτι ἔτοιμος εἴη ἡγεσθαι αὐτοῖς.., ἔνθα πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ληγούστο*», λ. δρθ. = ἔτοιμός είμι ἡγ. ὑμῖν, ἔνθα.. ληγεσθε. ἐλλ. 2. 3, 17 «*ἔλεγεν ὁ Θηραμένης, ὅτι, εἰ μή τις κοινωνούς ληγούστο τῶν πραγμάτων, ἀδύνατον εσούτο τὴν διηγαρχίαν διαμένειν*», λ. δρθ. = εἰ μή τις ληγεσται, ἀδύνατον ἐσται. 50. 56. 2: 4, 4. Κύρ. 1. 5, 3 μ. σ. Born. Αγ. 1. 10 «*Τισταρέρνης ὄφοσεν Ἀγησιλάφ, εἰ σπείσαιτο, ἔως ἐλθοιεν, οὐς πέμψειε πρὸς βασιλέων χρυσέλους, δικράξεσθαι αὐτῷ ἀρεθῆναι αὐτονόμους τὰς ἐν τῇ Ασίᾳ πόλεις Ἑλληνίδας*», λ. δρθ. = ἐὰν σπείσῃ, ἔως ἂν ἐλθωσιν, οὓς πέμψω.. διαπράξωμαι. Ηλ. πολ. 455, b. Προτάσ. ἐρωτηματ. Ἡρδ. 1, 111 «*ἡ γυνὴ εἰρέτο, ὅτι μιν οὕτω προσθύμως Ἀρπαγος μεταπέμψατο*», λ. δρθ. = τί σε "Αρ. μετεπέμψατο; 3, 64 «*εἰρέτο δὲ Κρηβύσης, ὅτι τῇ πόλει οὖνομα εἴην*», λ. δρθ. = τί οὖνομά ἐστι; Ξεν. Κύρ. 1. 3. 15 «*ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κύρον, πότερον βούλειτο μενεῖν ή ἀπίεναι;*» λ. δρθ. = πότερον βούλει..; Προτάσ. συμβουλευτικαῖ. Ἡρδ. 5, 67 «*ἐχρηστηριαζετο, εἰ ἐκβαλλοι τὸν Ἀδρηστον;*» λ. δρθ. = ζῷ ἐκβάλλω..; Θουκ. 1, 25 «*τὸν θεὸν ἐπήροντο, εἰ παραδοσειεν Κορινθίους τὴν πόλιν κτλ.*», λ. δρθ. = ζῷ παραδῶμεν..; Α, 191. Περὶ τῆς εὐητικ. μετὰ τά, διετ=ὅτι, ὡς=διότι, μετὰ τό, διετ=διότι, καὶ ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσ. ίδ. καὶ §. 389, σημ. 1.

Σημ. 1. "Οταν δρμας αἱ θευτ. προτάσ. τοῦ δρθ. λόγ. ἐκφέρωνται διὰ τῶν ἰστορικ. χρ. τῆς δριστικ., μένουσιν οὗτοι κανονικῶς καὶ ἐν τῷ πλαγ. λόγῳ σαφηνείας ἔνεκεν, χρόνου παραγγέλμενου ἡγουμ., ἐπειδὴ ἡ εὐκτικὴ ηθελεν ἀφῆσαι ἀμφιθολίαν, ἢν ἐν τῷ δρ. λόγῳ θάξειτο σφραγ. χρόνος τῆς δριστικ. (δ. καὶ διποτακτική) ἢ ἴστορικὸς χρ. πλῆτης 1). Ἡρδ. 1. 87 ἀλλέγεται. Κροτσον.. ἐπιτάσσεται: τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεύμενον, εἴ τι οἱ κεχαρομένοιν ιξ αὐτοῦ ἐδωρήθη, παρεστῆναι, λ. δρθ. = παρεστηθοι μοι, εἴ τι οοι κ. έξ έμοι ἐδωρήθη. 3, 64 «*οἱ μὲν δὴ ἐν τοῖς Μηδίκοις Ἄγεστάνοισι έδόκει τε ευηταῖς γηραιός, ἵν τοισι οἱ ἦν πάντα πρηγματα*», λ. δρθ. = τελευτήσων ἐν τ.

1) 18. Madvig Bemerkungen über einige Punkte der Gr. Wortf. g. 13. Kühnast Repræs. des apotel Konj. s. 72.

Μ. Ἀγ., ἐν τοσοὶ μοι ἦν π. πρ. 5, 84 «ὅσον μὲν γάρ ιχρόνον εἶχον τὰ διγάλματα ἐν τῇ χώρῃ. ἐπιτελέσιν τὰ συνέθετο», λ. δρ. = ὅσον μ. γ. χ. εἰπίζοντες 'putantes, νομίζοντες) πάγχυ ἀπολέθαι, ἐς οἵ τα κακὰ ἡκοντα, λ. δρθ. = ἀπολέσμεθα, ἐς οἷς κ. ἡκομεν, ἢ διτὶ ἐς τοιαῦτα κ. ἡκομεν. Θουκ. 1, 138 «λέγονται δέ τινες καὶ ἑκούσιον φαρμίκων ἀποθανεῖν αὐτὸν (Θεμιστοκλέα) ἀδύνατον νομίζαντα εἶναι ἐπιτελέσαι: βασιλεὺς ἐπέσαχτο» λ. δρ. = ἀδύνατόν μοι ἔστιν ἐπιτελέσαι σοι ἀντισχόμαν. Οὕτω καὶ Σεν. ἀν. 7, 7, 35. Θουκ. 5, 49 «λέγοντες μὴ ἐπηγγέλθαι πω ἵς λακεδαιμόνιον τὰς σκονέας, σπονδαῖ, διτὶ ἐσπερέμψαν τ. ὅπ. Σεν. ἀν. 1, 2, 21 «ἡκεν ἄγγελος λέγων, τευμα ἥδι έν Κιλικίᾳ ἦν», λ. δρ. = λέλοιπε .., ἐπει τῆσθετο. 1, 2, 1 «ἔστοι.. ἥσσαν 2 «διτὶ ἐστρατεύετο». 2, 1, 3 «ὅθεν ὅρμωντο .. ὅθεν περ ἥλθε». Σεν. ἀπομν. 1, 3, 3 «οὔτε γάρ τοις θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν, εἰ ταῖς μεγάλαις θυσίαις μᾶλλον ἢ ταῖς μικραῖς ἔχαιρον..» οὔτ' ἀν τοῖς ἀρθρωποις ἔξιον εἴναι τοῖς, εἰ τὰ περὶ τῶν πονηρῶν μᾶλλον ἦν κεχαρισμένα τοῖς θεοῖς ἢ τὰ περὶ τῶν χρηστῶν», λ. δρθ. = οὔτε καλῶς εἶχεν (κατὰ τὰ ἐν §. 392, b, 4 ἀνεύ ἄν), εἰ ἔχαιρον, οὔτ' ἀν ἔξιον ἦν.., εἰ .. ἥν. ἀν. 6, 6, 25. [Περὶ διεσήμαντον καταλίπη] Ζ. §. 389, σημ. 1. ('Ἐν χωρίοις, οἷον Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 8 «ἴδιασκον, ὡς.. συνεστρατεύοντο, ὅποι ἥγοιντο». Δημ. 30, 20 «ἀπεκρίναντο .., διτὶ οὐδεὶς μάρτυς παρείη, κομίζοι το δὲ λαμβάνων καὶ οὐδὲν ποσονοῦν δέοιτο» 'Ἄριδος παρ' αὐτῶν· ἢ εὐκατή τίθεται οὐδὲν ἔνεκα τοῦ πλαγ. λόγου, διλλὰ τίθεται ἐπὶ δορίστον τοῖς ἐπαναληγύεσι, ἐπὶ τοῦ πολλάκις γιγνομένου] Ζ. §. 393, 4, διὸ καὶ ἐν τῷ δρθῷ λόγῳ ἐπρεπε νὰ σοῦν δέοιτο). Αἱ δευτερ. προτάσ. μετὰ τοῦ διτὶ αἰτιολ. quia, ἐπειδή, ἢ ἐπεκανόνα, ὡς εἰδομεν οὖν ἐν §. 389, σημ. 1. σ. 183. Προσεκτέον ὁμως, διτὶ δὲν πρέπει τις ταναγροῦ, σπου δὲν δευτερ. προτάσ. κατεῖται τοτοίκ. χρ. δριστικής, νὰ εκλαμβάνητο τον ὡς προελθόντα ἐκτοιδρόλόγου, καθότι πολλάκις τοῦτο συμβαίνει ενεκεν τῆς τιμηρόν. ἐφέλξεις ἢ ἀφομοιώσεις πρόστην καρ. πρότασ., νεφθῇ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ λέγοντος προσώπ. [Πρό. 4, 120 «ἴδουλεύοντο.. Σαυρομάται», λόγ. δρθ. = πρὸς τὴν μίαν τῶν μοιρέων, τῆς ἔνσας λευε Σκώπατος, προσχωρεῖεν τωσαν Σαυρομάται. 6, 65 «οὐ δὲ Κόσσων.. τὴν πρόμακτν ἀντεῖται (ἰστορικ. βούλεται λ. 9, 100 «ἴδουλεύοντο περὶ ἀνατάστος τῆς Ήσανίς καὶ ὅπῃ χρεών εἴη τῆς 'Ελλάδος κατοικίας, τῆς αὐτοῦ ἐγκρατεῖς Ήσανίς, λ. δρθ. = πᾶν χρεών ἔστι τῆς 'Ελλ. κ., τῆς αὐτοῦ ἐγκρατεῖς Ισανίς. Σεν. ἀν. 4, 3, 29 «παρηγγειλες διαβάνειν, ἢ ἔκαστος τὴν τάξιν εἶχεν», λ. δρθ. = διαβάνετε, ἢ .. ἔχει. Κύρ. 7, 4, 8 «μετάγειν αὐτὸν ἐκλευσεν, ἢ περ ὁ 'Γατάσης προτοῦ διτὶ ἢ ὡς διτὶ, αἴτιες περιέχουσι προτάτ. κυρίας τοῦ δρθ. λόγ. Ζ. §. 551, 1.

Σημ. 2. 'Ως ὑποθετικὴ περίοδος μετὰ τοῦ εἰ σ. παρωγημ. χρ. δριστ.

τοῦ ὄρθ. λόγ. μένει ἀμετάβλητος ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, οὐδ. τὰ πρόδγμ. ἐν σημ. 1, οὗτω συμβαίνει τὸ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς σ. εὐκτ. Θουκ. 1, 136 «ἴκετον δὲ ἄν, εἰ ἔχει οὐκ εἰστόν, . . . σωτηρίας ἀν τῆς φυχῆς ἀποστερήσαι», λ. ὄρθ. = εἰ ἔχει οὐκ, ἀποστερήσαι ἄν. Σεν. ἀπομν. 1, 2, 15. Κύρ. 1, 5, 2. Οὗτω πως καὶ ἐπὶ τοῦ, διτ. ή ως, οὐδ. τὰ πρόδγμ. §. 550, 2, 3. Περὶ τῶν παρενθετικῶν προτάσ. τῆς ὑποθετικ. περιόδου μετὰ τοῦ εἰς σ. παρωχήμ. χρ. ὄριστ., ἐν δὲ τῇ ἀπόδοσει σ. παρωχήμ. ὄριστικ. μετὰ τοῦ ἄν, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ εἰς σ. εὐκτικῇ, ἐν δὲ τῇ ἀπόδοσ. σ. εὐκτικῇ μετὰ τοῦ ἄν οὐδ. §. 399, 6, α) κ. β).

Σημ. 3. Πῶς, ἀρχιτικοῦ χρόν. ἡγουμένου, δύναται νὰ τεῦθη ἡ εὐκτικὴ (ἰστορ. χρόνος διποτακτικῆς), ἀνεπύχθη ἐν §. 551, 2. Περὶ τῆς εὐκτικ. ἐν ἔξηρτημένῃ ἔρωτήσ. ἀρχ. χρ. ἡγουμένου, οὐδ. §. 395, σημ. 2. περὶ τῶν, ὅρα, δέδοικα μὴ σ. εὐκτ. Υδ. §. 589, 4. Σημειωτέον προσέτι, διτ. μετὰ ἀρχιτικὸν χρόν. τίθεται ἐνίστιο πρώτων μὲν διποτακτ., εἰτα δὲ εὐκτικῇ, διταν ἡ δευτέρα πρότασ. περιήγηκνον διναμένην νὰ συμβῇ συνεπείδ μόνον τῆς πρώτης οἰον Ἡρδ. 1, 53 «νῦν διμέτας ἐπιειρωτᾶς (Κροῖσος), εἰ στρατεύηται ἐπιτί Πέρσας καὶ εἰ τίνα στρατὸν ἀνθρῶπων προσθεῖτο σύμμαχον» = καὶ λοιπὸν ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη ἐπρεπε νὰ ἔχῃ συμμαχικὸν στρατόν. Ιδ. §. 553, 6.

3. Ο τύπος τοῦ πλαγίου λόγου μετὰ τῆς εὐκτικ. δύναται νὰ συμβῇ ἐνίστιο καὶ ἐν ταῖς δευτερ. προτάσ. τοῦ ὄρθοῦ λόγου, ιστορικ. χρ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. διτος, διταν δ λαχῶν θέλη νὰ ἀναφέρῃ ἐννοιάν τινα οὐχὶ ἐξ ἁντοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀλλού τινός. ε. 240 «δένδρεα μακρὰ πεφύκει, . . . τὰ οἱ πλάνοις ἐλαφρῶς ἀπὸ μέρους τῆς Καλυψοῦς. Σοφ. Τρ. 903 «κρύψας» ἔχετήν, ἔνθα μή τις εἰσίθει = ubi se a nullo visum iri credebat, ἔνθα ἐπίστευεν, διτι ὑπὸ οὐδενὸς ἡδύνατο νὰ δραθῇ. (Ἐν Αἰ. διμως 658 «κρύψω τόδ' ἔγχος.. δρύζας, ἔνθα μή τις ὅψεται» εἶνε λόγ. ὄρθ.) Οἰδ. τ. 1247 «καλεῖτ (ἰστορ. ἐνεστῶς) τὸν ἡδη Λάζον πάλαι νεκρόν, μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ», ὑφ' ἄρα ποὺ μὲν αὐτὸς κτλ. ν 796. Φιλ. 281. Τρ. 164. Ἡρδ. 7, 2 «εἵστασίαζον (οἱ παῖδες), δι μὲν Ἀρτεβαζάνης, καθότι πρεσβύτατός τε εἴη παντὸς τοῦ γόνου, καὶ διτι νομίζομενα, εἴη.. πρὸς πάντων ἀνθρώπων τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν». Ξέρκης δέ, ὡς Ἀτόσσος τε παῖς εἴη . . , καὶ διτι Κύρος εἴη δικτησάμενος τοῖσι Πέρσησι τὴν ἐλευθερίην». Θουκ. 2, 21 «οἱ ἄγριοι» ἐκάκιζον (τὸν Περικλέα), διτι στρατηγὸς ὃν οὐκ ἐπεξάγειο = quod (quia) exercitum non educere et (e mente Acharnensium) = διότι: ἐνῷ ἡτο στρατηγ. δέν ἡθελε νὰ ἔχειγρ τὸ στράτ. κατὰ τῶν πολεμίων (ἀπὸ μέρους τῶν Ἀχαρνῶν). 4, 65 «τοὺς στρατηγούς.. ἐζημιώσαν.., ὡς (= quia, ἐπειδή).. δώροις πειθέντες ἀποχωρήσειαν». Σεν. ἀν. 1, 8, 12. ἐλλ. 3, 2, 20 «ἄλληλοις σπονδάς ἐποιήσαντο, ἔως ἀπαγγειλθεῖται τὰ λεχθέντα Δερκυλίδα μὲν εἰς Λακεδαίμονα, Τισσαφέρνει δὲ ἐπὶ βασιλέαν. Πλείονα παρόδγμ. ἐπὶ τοῦ εἰς ίδ. §. 576, σημ. 8. Οὗτω καὶ ἐν τῇ λατιν. Cic. Tusc. 5 §. 105 «Aristides nonne ob eam causam expulsus est patria, quod praeter modum justus esset (ἥς ιδέα τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ), μ. σ. Kühn. εἰς 5 §. 62.

4. Ἐὰν ἡ εὐκτικὴ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ κηται ἀντὶ τῆς ὑποτακτικ. τοῦ δρθοῦ, ἀπαντεῖς οἱ σύνδεσμοι καὶ τὰ dragorixά δύνανται νὰ συνδεθῶσι μετὰ τοῦ ἄρτ¹). Η. 387 «ἡνώγει Πρίαμος.. εἰπεῖν, καὶ περ ὅμιλον καὶ ἡδὺ γέροιτο, μῆθον Ἀλεξάνδροιο» (e mente Priami, non referentis, ἀπὸ μέρους τοῦ Πριάμου καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ διηγουμένου). Β. 597 «στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικητεύειν, εἴπερ ἀντὶ τοῦ Μοῦσαι δελδούειν». Τ. 208 «ἡ τὸ ἔγωγε νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν μίας Ἀχαιῶν νήστικς ἀκμήνους, οὓς δὲ ἡσίλιφ ακταδύντι τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην», ἔνθι ἐκ τοῦ ἀρώγοιμι νοητέον πρὸ τοῦ ἄμα ἡδμα λεκτικὸν = καὶ λέγουσιν, διτὶ θὰ εἰμεθικ ἔτοιμοι (λ. δρθ. = τεύξδυτικ, ἐπὴν τισαμεθα). Αἰσχλ. Πρ. 443 «ἐνταῦθι πέμπει τούσδι», δπως, ὅταν νεῶν φθικρέντες ἔχθροι νῆσον ἔχωσιοιατο, κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν». Σοφ. Τρ. 687 «ἔως ἄν.. ἀρμόσακμι». 164 «ἥτιν' ἄρ.. ἀπείλῃ». Θουκ. 8, 27 «ἐκέλευσε.. τοὺς ἐπίπλους, ἦν που καιρὸς εἴη ποιεῖσθι» (Vat. ȝ.). 54 «ἐψήσισαντο πλεύσαντα τὸν Πείσανδρον καὶ δέκα ἀνδράς μετ' αὐτοῦ πράσσειν, δηγὴ ἀντοῖς δοκοίη ἀρισταῖς ἔξειν». 8. 68. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 48 «οὐκ οἶνται καλὴν ἣν ἐγγενέσθι: ἀλιγαρχίαν, πρὶν ἀρεὶς τὸ διπόλιον τυραννεῖσθι: τὴν πόλιν καταστησειαν», μ. σ. Breitenb. 2. 4, 18. π. πρό. 5, 13 «ἡ, καὶ ἣν τις ἀδικοῦται πόλιν, λέγεις, ὡς γένη καὶ πρὸς τοῖτον εἰρήνεις ἔγειν;» (δ Sauppe γράφει. ἀνευ λόγου ἀδικη). ἀν. 1. 5, 9 «νομίζων, δσω μὲν ἀρ θατῶν ἐλλοι, τοσούτῳ ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μαχεῖσθαι», μ. σ. Kühners. Οὕτω καὶ μετὰ τό, δσος ἀρ Ήδ. 6, 44· μετὰ τό, ὀπόσσος ἀρ Ξεν. ἀν. 3. 2, 12. 7. 2, 6. Κύρ. 7. 5, 49· μετὰ τό, δσ ἀρ ἀπομν. 4. 1, 2, μ. σ. Kühn.· μετὰ τό, δστις ἀρ πολ. Λακ. 2, 10. Κύρ. 5. 5, 1, μ. σ. Born. ἐν τῇ ἐκδ. Λειψ. Ιδ. σημ. 4, a). Ἀντιφ. 5, 34 «οὖτοι δὲ θάνατον τῷ μηνυτῇ τὴν δωρεὰν ἀπέδοσαν, ἀπαγγορεύονταν τῶν φίλων τῶν ἐμῶν μὴ ἀποκτείνειν τὸν ἀνδρά, πρὶν ἀρ ἐγώ θέλειμι». Ιστ. 10, 13 «κελεύει: δέ νόμος σὺν ταύταις κύριον εἶναι: δοῦναι, εἰρί τῷ βούλοιτο, τὰ ἔκυτον» μ. σ. Schoemann. Ἀνδροι. 1, 81 «ἔως ἄν.. τεθεῖεν». Δημ. 30, 6 «επειδάρ.. δοκιμασθείην». Ἐνταῦθι ἀνήκουσι καὶ τὰ χωρί· οίον Ξεν. Ἀγ. 1, 25 «ζῆται τε προσθῆκε καὶ ταῖς ἵππικατες τάξεσιν, ήτις καράτιστα ἀρ ιππεύει, καὶ ταῖς διπλιτικατες, ήτις ἀν ἀρισταῖς σωμάτων ἔροι» = προετπεν ζῆται εἶναι, μ. σ. Breitenb.

Σημ. 4. Εὔρηται πλὴν τοῖτον ἴνιοτε ἡ σύνταξη. τοῦ δταν, ἐπειδὴν κ. τ.). μετ² εὐκτικής ἐν δυσιν ἔτι περιπτώσισ., α) ἐπὶ δηλώσεως τοῦ ἔρθροιστου πολλάχις (όποτεν, δσάκις), θατορικοῦ γρ. ἀγοραμένου ἐν τῇ κυρ. προτάσ., δις οἱ σύνδεσμοι. οὗτοι, συντάσσονται μεθ' ὑποτακτ., δρκτικ. γρ. ἐν τῇ κυρ. προτάσ. διτος (ȝ. 399, 4). I, 525 «οὗτοι καὶ τῶν πρόσθεν ἐπειθόμενα

1) "Id. Matθ. II. ȝ. 529, 4.

κλίς ανδρῶν ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπίζητιλο; γέλοις τοις (Αλλὰ καὶ πευθερώμεθα, δέ τε καν.. ἔχῃ). δ, 105 «νύκτας δὲ ἀλλάζεσκεν, ἐπήν δεῖται παραθεῖτο». ε, 298 «ἐν πολλῇ κόπρῳ, οὐδὲ προπάροιθε θυράων.. κάχυτ», ὅφει ἀν ἄγοιεν δμῶες = ητοι ἵπποσιν ητο συνταρευμένη, ἔως ὅτου οἱ θυράται θὰ τὴν ἀπέσυρον. Ήρδ. ἔρ. 132 «ἄλλα δὲ» ἀν ἡβῆσειε καὶ ἔτης μέτρον ἴκοιτο, παυρίσιον ζωσκον ἐπιχρόνον». Ηρδ. 1, 196 «Ἄντις ἀν αἰ παρθένοι γενοίστο γάμων φράται, .. ἐς ἐν γαρίον ἴσαγεσκον ἀλέαση». Σεν. Κύρ. 8. 1, 44 «καὶ γάρ οὐ πόταν ἐλίνονται τὰ Οηρία.. εἰς τὰ πεδία, φέρεσθαι στον εἰς θήσαν τούτοις ἐπέτρεπε» (ἔνθι μάνον ἡ οὐ κάθ. Alteri ἔχει οὐ πότε). 5. 3, 47 «καὶ οὐταν τημοσται δὲ ποτέ τινα βούλεσθαι, πρέπον αἰτῷ θέρκει εἶναι ὀνομαστι προσαγορεύειν». Εντάθια δμως ποικίλλουσιν οι κάθ. πολλ. γε. Born. ἐν τῇ ἔκδ. Λεψ. οὕτω πως καὶ τὸ ἀναφορικόν. Σεν. Κύρ. 8. 3, 38 «διτο γάρ ἀν λίθοις σπέρμα (οὐ χρός), καλῶς καὶ δικτίως ἀπεδίθου αἰτῷ», μ. σ. Born. ἐν ἔκδ. Λεψ. Σεν. ἀν. 2. 4, 26 «ὅσον δὲ ἀν γρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστήσεις (δῆλος Κλέαρχος), τοσούτον ἦν ἀνάγκη γρόνον διτο δλοις τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπιστάσιν, οὕτως οἱ ζητιστοι κάθ., μ. σ. Kühn. = δούκις (κατὰ τὰς περιστάσεις, δούκις; ἀνάγκη ητο) ἡ Κλ. Κθελει στρατητήται ἐπὶ τινα γρόν. τὰ ἡγούμενα τοῦ στρατεύμ. τάγματα.. 2. 6, 25 «καὶ ὅσους μὲν ἀν αἰσθάνοντο ἐπόρκους καὶ θέρκους,.. ἱσοθέτο» = καὶ ὅσους μὲν (περιστίσεως δυθείσης) οὐ παρετηρεῖ ἐπόρ. κ. ἀδ. π. Αιχ. 1, 8 «τούτων νύμον ἐποιήσειν, ἥντινα ἀν εὔτεκνον καὶ γενναῖαν δρψη, πείσαντα τὸν ἔγωντα ἐκ ταύτης τεκνοποιείσθαι» (β. Haase, παρασάλλει δμως οὕτος διαφορούσθη πρόδημο). = ἀποίαν τινάς (κατὰ τὰς περιστάσ.). Κθελει ιδετ.—β) οὐταν ή πρότασ. ἀποτελεῖ μίλο; θερκιμένης προτάσ. εἰδυὴν ὀηλούσης; 1). "Ιδ. §. 399, 6, 6 σ. 458 κ. §. 577, 1. σ. 1488. Γ, 321 «οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμ, οὐδὲ τοις τοῦ πατέρος ἀποφθιμένοιο πυθοίμην». 1,304 «νῦν γάρ οὐ 'Εχτωρ' ἔλοις, ἐπειδὲ οὐ.. ξλύθοισι». Ω, 227, ἐπήν σ. εὐκτ. (συνέχεια τῆς εὐχῆς); "Ιδ. 149. δ, 223 ἐπήν σ. εἰ τ. Ο, 70 «ἐκ τοῦ δὲ οὐ τοι ἐπειτα.. τεύθοιμι διαμπερές εἰσάρχη 'Αγαποι' Ιδίον αἰπὺν ἔλοισεν». δ, 78 «τέρηρας γάρ οὐ.. ποτιπτοσθέματο μέρομ, έως καὶ διπάντα δοθεῖη». 1, 414 «οὐς ἀν ἐπειτ' ἀπὸ σεο.. οὐδὲ θέρλοιμι λείπεσθ', οὐδὲ εἰς κέν μοι θυσιαῖη θεός αἰτός». Ζ, 49. η, 314. δ, 352.ν, 689. «Ἀρρέπητον 1056 «ἐπειδὲ καν.. ἀναθείη» (ο Bergk. ἀναθείη). Σεν. Κύρ. 1. 3, 11 ὀπόταν κ. ἐπειδὰν σ. εὐκτ. (Ἐν §. 18 δμως ἀναγνωστέον ἀντί, ἐπειδὰν οἷοι ήσαν, ἀναγκαῖος ήσαν,

¹⁾ O Schneider εἰς Πλ. πολ. 501, ο ἀναφέται τὴν ἔξης διαφορὰν μεταξὺ δμως σ. εὐκτ. καὶ τοῦ ἔως ἀν σ. εὐκτ., τὸ πρώτον σημεῖναι ἐνθα id, quo ad usque facere aliquid aliquis ostendit, intra ejusdem cogitationem quidem versari, sed sine dubitatione ei futurum esse vel fieri tamen posse videri significatur. Sed ubi id tale est, ut a facientis voluntate pendeat, arbitrariori significatio per particulam οὐ accedere potest = ὀποιουμένωτο, ἐφ' οὓσον γρόνον φάνεται τις ποιῶν τι, δηλούσται διάρχει μὲν ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ, ἀναμφιλέκτως; δμως θά τῷ συμβῇ η τοιλάχιστον δινεταινά συμβῇ. "Οποι δμως τοῦτο ἔνε τοιούτον, διστε νὴ ἐξετάσαι ἐπὶ τῇ βουλήσεως τοῦ πράτοντος, ή ἐγλωτις; τοῦ ἀδεβάου δινεται νὴ συμβῇ διὰ τοῦ ἔναν." "Οταν δμως παρασάλη τις τὰ λοιπὰ ἀνωτέρω καταλέγεται γαρία, δύσκολον εἶναι νὴ ἐξεγίγη τις διαφοράν τινα μεταξὺ τῶν δύο οὐτῶν συνταξ. "Ιδ. Bäumlein Untersuch., über d. Gr. Modi s. 332.

ώ; οαρέος βλέπει τις τοῦτο ἵκες γραφ. τῆς ἐν τοῖς χώδ. Med. Vat. καὶ m. Vict. οὐχοὶ γῆς, καθότι τὸ τοῦ οὐχοὶ ἐπινελθόμενος τὸ γῆς). 4, 2, 6 «ἀπεκρίναντο, διπλ., καὶ ἡν αὔριον θωβεν εἴκωνος πορεύοντο, καταλήψοντο», κατὰ Cū. Par. A. B. "Id. 1, 6, 22 «οἶκους ἄν. δοίης». Πλ. Φαιδ. 101, δ «εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὀποθέσεως λύχοιτο, χαίρειν ἔψης ἀν καὶ οὐκ ἀποχρίνατο, θῶς ἀν (= λύκος ὅτου) τὰ ἀπ' ἔκεινης ὄρμηθέντα σχέψιον», μ. σ. Stallb. πολ. 412, δ «οἶκαν.. οἰκοτο». 501, σ. «εῶς; ἄν.. ποιήσαντα». Τίμ. 56, δ «γῆ.. φέρει τ' ἄν.., μέχρι περ ἄν.. γένοιτο» (κατὰ τὸν χώδ. Par. A, τε. Stallb.). 'Αλ. 2, 146, α «φάντα γε ἄν.. οἷμα, οὐδέταν δρψῆς». Οὕτω καὶ δέ ἀν σ. εἰκάτ. Σεν. ἀν. ἀπομν. 1, 5, 1 «ἀρ', δοτιν' ἀν αἰσθανούμεθα ηττω γαστρός ή οἶνου.., τούτον ἀν αἰρομέθα»; 4, 4, 17 «φ (= τίνι) δέ ἄν τι; ηττον πολεμήσειν ή φέρειν μάλιστα μὲν φίλος εἶναι βούλοιτο;» ἀν. 1, 3, 17 «ἔγώ γάρ δυναίνην μὲν ἄν εἰς τὰ πλοῦτα ἴμβαντεν, ή ἡμετέραις,.. φοδούμην δέ ἄν τῷ ἡγεμόνι: φέρειν δοτινή ἐπεσθαί». Περιεργωτάτην εὑρίσκουσι τὴν χρήσιν ταύτην, ἐπειδὴ δὲν ἀναφέρεται εἰς ὑποτακτικ. μετὰ τῶν διτῶν κ.τ.λ. Μετ' ἀκριβεστέραν δύμων λίτεταιον διορεξτικής τοιναντίον. "Il εἰκάτ. μετά ή ἄνευ τοῦ ἀν ἐν τῇ χωρ. προτάσ. ἐκφέρει τι παρὸν ή μέλλον, καὶ λοιπὸν κατὰ τὸν κανόνα ἐπρεπε τὸ διτῶν κ.τ.λ. νὰ ἐπηται σ. ὑποτακτ., ἀντὶ τῆς ὑποτακτ. δύμων κατὰ τὰ ἐν §. 399, 6, b) τίθεται: ή εἰκάτική ἔνεκα λιπίδεων ή δρομοιώσ. τῶν ἐγχιλίσ., τὸ δὲ ἀν τῶν συνδέσμ. διτῶν, ἐπάν τ. κ.τ.λ. διετηρήθη ὁς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς προφηθείσ. περιπτώσ.

5. 'Η Β' Ελλην. γλῶσσα ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ ποιῆται χρῆσιν τῆς αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ἐν παντὶ εἰδεῖ δευτερεύουσ. προτάσ. ἀντὶ τοῦ παρεμφατικ. φήμη. "Il Λατινικὴ μεταχειρίζεται μὲν καὶ αὐτητὸν ἐκφραστικὸν τοῦτον τρόπον, πλὴν ἐν περιωρισμένῳ μόνον τρόπῳ, διτῶν δῆλ. αἱ δευτερεύουσ. προτάσ. κατάτην σημασ. ἀποτελῶσι κυρίως προτάσ. κυρίας τοῦ πλαχ. λόγου, παριστῶνται δὲ οὔτεως ὑπὸ τὸν τύπον δευτερ. προτάσ. ἔνεκκ περιοδολογικῶν μόνον λόγων¹⁾.

a. Ἐπιθετικαὶ προτάσ. Ηρδ. 1, 141 «τοῖσι (οἷς). δεδούσθαι ἐξαιρέτους ἐκάστω δώδεκα ἀρούρας». 6, 117 «ἄγρορα οἱ δυούειν διπλίτην ἀντιστῆναι μέγχν, τοῦ (ἀντὶ οὗ) τὸ γέρειον τὴν δοσπίδων πᾶσαν σκιάζειν». Θουκ. 1, 91 «(ἐρχοσαν) ὅσα αὖ μετ' ἔκεινων βουλεύεσθαι, οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι» = de quibus rebus c onsultavissent, (οὐχὶ δημ. καὶ d. qu. r. se consultavisse), 2, 13, 5, 2, 24 «τριηρέες.. ἐκκατὸν ἐξαιρέτους εποιήσαντο.. καὶ τριηράρχους αὐταῖς, ὡρ μὴ χρῆσθαι μηδεμιᾷ εἰς ἄλλο τι ή μετὰ τῶν χρημάτων περὶ τοῦ αὐτοῦ κινδύνου, ἦν δέρην, ἔνθα ἐν τῇ αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. πρέπει τις νὰ νοήσῃ φήμα τι· οἷον ἐγχωσαρ, ὅπερ περιέχεται ἐν τῷ συντακτικῷ φήμ. τῆς χωρ. προτάσ. Ηδ. 5, 63, 4, 4, 98, 4 «ὑδωρ τε ἐν τῇ ἀνάγκῃ κινηθεῖται, ἦν οὐκ αὐτοὶ οὗρει προσθέσθαι, ἄλλ' ἔκεινους.. ἀμυ-

1) "Id. G. T. A. Krüger Untersuchungen aus d. Gebiete der Latein. Spr. I. Heft 2. 38 καὶ πολλαχοῦ.

γύμνεροι βιάζεσθαι χρῆσθαι (δνομαστ. σ. ἀπαρεμφ. ἐπὶ ταύτο-προσωπίκης μετὰ τῆς κυρ. προτάσ.). 6, 64. 6, 72 «δσος εἰκός εἴραι». Σεν. ἀν. 2. 2, 1. ἀπομ. 1. 1, 8, μ. σ. Kühn. 3, 11, 1. Πλ. Φαίδ. 72, α «ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἰναί που, ὅθεν δὴ πάλιν γέγνεσθαι». Αἰσχυ. 3, 69 «εἰναί δὲ πολλοὺς ἄλλους τῶν Ἑλλήνων, οὓς βούλεσθαι κοινωνεῖν τῆς συντάξεως». Ἡδ. Nep. Them. 7 «illorum urbem ut propugnaculum oppositum esse barbaris, apud quam jam bis classes regies fecisse naufragium» (b. e. apud hanc enim etc., καὶ λοιπὸν κυρίως κυρίᾳ πρότασ.).

b. Ἐπιρρηματ. προάσ. α) τοπικαί, χρονικαί, αἰτιολογικαί, ὅμοιωματικαί. Ἡρδ. 3, 26 «λέγεται . . . , ἐπειδὴ ἐκ τῆς Ὁζοίς ταύτης ἔται . . . , ἐπιπνεῦσαι νότον μέγχν». 35 «ώς δὲ (quum) ἐν τῇ καρδίῃ εὑρεθῆται ἐνεόντα τὸν διστόν, εἰπεῖν πρὸς τὸν πατέρα». 6, 84 «Σκύθες γάρ (δῆλ. φασι) τοὺς νομάδας, ἐπεὶ τέ σφι Δαρεῖον ἐσθαλεῖ ἐς τὴν χώρην, μετὰ ταῦτα μεμονέναι μιν τίσσοθαι», τοῦτ' ἔστι, postquam invasisisset. 7, 148 «μετὰ δέ, ώς ἐλθεῖν τοὺς ἀγγέλλους ἐς δὴ τὸ Αἴγαος, ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ θουλευτήριον». 150 «ἐπεὶ δέ οὐρας παραλαμβάνειν τοὺς Ἑλληνας, οὗτοι δὴ ἐπισταμένους, ὅτι οὐ μεταδώσουσι τῆς ἀρχῆς Λακκεδαιμόνιοι, μετατίθειν κτλ.» 3, 55 «διέτι ταφῆται οἱ τὸν πάξπον δημοσίη ὑπὸ Σαμιῶν». 2, 121; 2 «ώς δὲ τυχεῖν τὸν βιστήρην ἀνοίξαντα τὸ οὔκημα, θωμάσσαι κτλ., ώς δὲ ἀεὶ ἐλάσσω γινεσθαι τὰ χρήματα . . . , ποιησάται μιν τάδε». Παρ' Ἡρδ. ἡ σύνταξ. αὕτη εἶναι συνηθεστάτη. Θουκ. 2, 102 «λέγεται δέ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, δτε δὴ ἀλλοθαί αιτὸν κατὰ τὸν φόνον τῆς μητρός, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν». Μετὰ τὸ ἐπει = ἔφος, postquam Σεν. ἀν. 5. 7, 18, μετὰ τὸ ἐπει = ἐπειδή, quia Θουκ. 2, 93, 3. Σεν. ἀπομν. 1. 1, 13. Κύρ. 5. 2, 4 «ἀπήγγελλον τῷ Κύρῳ, ὅτι τοσαῦτα εἴη ἔνδον ἀγαθά, οἷς ἐπ' ἀνθρώπων γενεάν, ώς σφίσι δοκεῖν (δῆλ. ut sibi vide-retur, ώς φαίνεται αὐτοῖς), μὴ δὲ ἐπιλιπεῖν τοὺς ἔνδον ὅντος». Πλ. πολ. 408, c «οἵ τραχωδοποιοί . . . Ἀπόλλωνος μέν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ πειθῆναι πλούσιον ἀνδρα όχνατιμον ἥδη ὅντα ιάσασθαι, ὅθεν δὴ καὶ κεφαντωθῆται αὐτόρν, Λατιν. u a d e fulmine eum percussum esse, i. e et inde (καὶ λοιπὸν λογικῶς πρότασ. κυρ). πολ. 614, b «ἔφη δέ, ἐπειδὴ οὖς ἐκλήγει τὴν ψυχήν, παρεύεσθαι μετὰ πολλῶν καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς εἰς τόπον τινὰ δαιμονιον, ἐν φ. . δύ' εἴραι χάσματα», μ. σ. Stallb. συμπ. 174, d. e. Stallb πολ. 359, d «ἰδεῖν.. νεκρόν, ώς γαλεσθαι, μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον».

b) ὄποιτερικα. Ἡρδ. 3, 108 «λέγουσι δὲ καὶ τότε Ἀράβιοι, ώς πᾶσα δὲ γῆ ἐπίμπλατο τῶν δφίων τούτων, εἰ μὴ γένεσθαι κατ' αὐτούς, οἵον τι κατὰ ἐχίδνας ἡπιστάμην γίνεσθαι». 2, 64.

Θουκ. 4, 98 «οἱ Ἀθηναῖοι ἔρχασαν, εἰ μὲν ἐπιπλέον δυνηθῆται τῆς ἑκείνων κρατήσαι τοῦτο ἢν ἔχειν» i. e. si ampliorem illorum agri partem in suam potestatem redigere possent, se eam retenturos, ἢν μέρος τῆς χώρας ἑκείνων ἡθελον δυνηθῇ νῦν κρατήσωσιν ὑπὸ τὴν ἑξουσίαν αὐτῶν ἐπὶ περισσότερον χρόν., οὕτως θὰ διατηρήσωσιν αὐτόν,

c) ἀποτελεσματικαὶ ἡ συνεπειαὶ μετὰ τοῦ ὕστε *ιδ.* §. 594, f).

d) Πρόδμ. ἀράμικτα. Ἡρδ. 6, 137 «έπει τε γάρ θέτιν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφιτιν ὑπὸ τῶν Υμηττὸν ἑοῦσαν οἰκηταὶ μισθίν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν ἀκρόπολίν κοτε ἐληλαμένους τεύτην ὃς ἰδει τοὺς Ἀθηναῖοὺς ἐξεργασταμένην εἴ, τιγρ (= ἄν) πρότερον εἰναὶ κακήν τε καὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίην, λαζανὸν φένον». 3, 105 «εἰναὶ δὲ (λέγεται) ταχυτηταὶ οὐδέναι ἐτέρῳ ὅμοίν, οὕτω ὕστε, εἰ μὴ προλαμβάνεται τῆς ἔδου τοὺς Ἱερούς, ἐν ᾧ τοὺς μέριμνας συλλέγεσθαι, οὐδένας δὲ σφιτιν ἀποστάζεσθαι».

§. 595. Οριστικὴ καὶ ὑποτακτικὴ ἐν ἀντικειμενικῇ παραστάσει.

1. Ἄντι τοῦ πλαγίου λεκτικοῦ τύπου διὰ τῆς εὐκτικής, ἡ τῆς αιτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ἡ ἐλλ. γλῶσσα μετ' ιδικζούστης τινὸς ἀγράπης ποιεῖται γρῆσιν τοῦ ὄφθοι λόγ., καθότι καὶ ιστορικοῦ γράφ. ἡγούμενον ἐν τῇ καρ. προτασ. ὄντις, καθὼς καὶ εὐκτική σ. ἀνθήστορικοῦ γρ. δριτικ. σ. ἀν. ἀκρέρει τὸ κατηγήρημα (ὅμημα) τῆς δευτερ. προτάσ. οὕτως ὡς καὶ ἐν τῷ ὄφθῳ λόγῳ, δι' ἀρχτικοῦ ἡ καὶ τοῦ ἀριστον γρ. τῆς δριτικ. καὶ διὰ τῆς ὑποτακτικής. Τὰς ἐν τῷ παρελθόντι ἀνηκόστα πράγματικὰς ἡ δοξατικὰς ποάζεις, μεταφέρει ὁ δριλῶν ζωηρῶς; ἐκ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ ἐρεστόν τὸ παρελθόν παρέταται αὐτῷ ὡς παρών. Ο δριλῶν ἐλαφράζεται περὶ τῶν παρελθόντων πράγματων οὕτως ὡς ταῦτα ἐν τῷ καιρῷ τῆς εκυτῶν ἀναπτύξεως, θεῶνται ἡ ὑπολαχυθένονται εἰτε ὑπὸ αὐτοῦ τούτου, εἴτε καὶ ὑπὸ ἄλλου τινος, καθότι μεταρρέει εἴκυτὸν εἰς τὴν εξέτασιν ἡ δοξασία τούτου περὶ αὐτῶν. Τὸν ἐκρρόστη τοῦτον τρόπον, οἵτις παρήγει τῇ ἐκλέσει μεγάλην ζωηρότηταν καὶ σφρήνειν, καλοῦσι ἀντικειμενικὸν ἡ ἐκδηλωτικόν¹⁾.

2. Δέδο μὲν περιπτώσεις πρέπει νῦν δικαιίνωμεν τόσῳ διὰ τὴν δριτική, διφορ καὶ τὴν ὑποτακτική, ἡ δευτερεύουσα πρότασ. ἔγει τὸν αὐτὸν τύπον, οἷον ἡθελεν ἔχει: ἡ δὲ αὐτῆς ἐκρεομένη ἐν τῷ δριθῷ λόγῳ ἔννοια, εἴτε κατὰ τὴν ἱδέν τοῦ λαλοῦτρος εἴτε κατὰ τὴν τοῦ ὑποκειμένου τῆς καρτ. προτασ. *Ιδ.* §. 550, 2. 3, a) b).

1) *Id. 184 L. Kühnast's Schrift: Die Repräsentation im Gebr. des sog. apotelestischen Konjunktivs. Rasienburg 1851, εἰτα Μάζα. παρατηρήσ. über einige Punkte der Gr. Wortfig. s. 7.*

Διὰ τὴν ὄριστικ. ὅμως ὑπέρχει καὶ τρίτη περιπτώσ., ἣν θὰ προγράψτευθῶμεν ἐν τῷ ἀριθ. 3. Κατὰ πρώτον δικαιοφόρουμεν διὰ πρδγ. τὴν ὄριστικ. καὶ εἰτα τὴν ὑποτακτικ.

a. Ὁριστική.

a) *Προτάσεις οὐσιαστικαί*. Περὶ τῶν διὰ τοῦ ὅτι ἡ ὁρ=δτι, εἰσηγούμεν. οὐσιαστικ. προτάσ. Ἡδ. §. 550, 2. 3, a) b). Ἡρδ. 3, 61 «τοῦτον τὸν ἔνδον ἀνιγνώσκ; (postquam persuasit = χροῦ ἀκτέπεισε) ὁ Μάγος Πατιζεῖθν; ὡς οἱ αὐτὸς διαπρῆξει, εἰσες ἄγων ἐς τὸν βασίλειον θρόνον. 84 οοὶ δὲ λοιποὶ τῶν ἐπτὰ ἔβουλεντο, ὡς βασιλέας δικαιότατα στήσονται». 7. 8, 1 «τοῦτο ἐφράτειον ὅκως μὴ λειψόμαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν τιμῇ τῆς (ne inferior est, οὐταν μὴ κατώτερος γένωμα) μηδὲ ἐλάσσω προστήσομαι δύναμιν Πάτεσσοι». Ξεν. Κύρ. 2, 2, 1 «ζεῖ μὲν οὖν ἐπεμελεῖτο ὁ Κῦρος ὅπτες συστηνοῦεν, δπως εὔχαριστότατοι... λόγοι εἰσθιμήσονται». Πλείον παρόδημ. ἐν §. 552, 1.

b) *Προτάσ. ἐπιθετικαί*. Ἡρδ. 7, 54 «Ξέρξης εὑρέστο πρὸς τὸν ἥλιον μηδεμίην οἱ συντυχίην τοικύτην γενέσθι, ἢ μιν παύσει καταστρέψασθι τὴν Εὐρώπην πρότερον, ἢ ἐπὶ τέρμασι τοῖς ἐκείνης γένηται» (ἀριθμ. 4). 6, 132 «(Μιλτιάδης) αιτήσας νέας ἐθομήκοντα καὶ στρατιήν τε καὶ γρήματα τοὺς Ἀθηναίους, οὐ ρράσας σφι, ἐπ' ἦν ἐπιστρατεύεται γάρων, ἀλλὰ ψάξας αὐτοὺς κατεπλουτεῖν, ἢν οἱ ἐπωταὶ (ἀριθμ. 4)· ἐπὶ γάρ γάρ γάρων τοικύτην δὴ τινα ἔξειν, θθερ γουσὸν εὐπετέως ἀρθονον οἴσονται» λέγων δὲ τοικύτην αἵτες τὰς νέας». Ιδίᾳ δὲ ἐπὶ τῶν ἀναρροσικ. σ. μελ.), τῆς ὄριστικ. κατὰ τὰ §. 387, 4 Ξεν. 2. 3, 2 πεδοῖξε τῷ δῆμῳ τριάκοντα ἐλέσθι, οἱ τοὺς πατρίους νόμους ἔνυγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσονται». Δην. 2. 3, 6 «εἰλεγον, δτι... ἡκοινες ἡγεμόνικς ἔχοντες, οἱ αὐτούς, ἐὰν σπονδαὶ γέρωται (ἀριθ. 4), ἔξουσιν, ἐρθερ ἔξουσι τὰ ἐπιτήδεια». Δημ. 9, 64 «ἐρ' οἰς ηδη γαριοῦται, ταῦτ' εἰλεγον».

c) *Προτάσ. ἐπιρρηματικαί*. Ἡρδ. 1, 136 «ἐκέλευε τῆς ἐώστου χώρης οἰνεῖν, ὅκου βούλεται». Ξεν. Δην. 1. 3, 14 «εἰς δὲ δὴ εἶπε.. στρατηγοὺς μὲν ἐλέσθι: ἀλλοις ὡς τάχιστα, εἰ μὴ βούλεται Κλέρχος ἀπάγειν.. ἐλθόντας δὲ Κῦρος αἰτεῖν πλοῖα, ὡς ἀποπλέοιεν· ἐὰν δὲ μὴ διρφ (ἀριθ. 4) ταῦτα, ἡγεμόνικας αἰτεῖν Κῦρον, στοις [ώς] διὰ φιλίας τῆς χώρας; ἀτάχει.. πέμψῃ: δὲ καὶ προκαταληφούμενους τὰ ἄκρα, ὅπως μὴ γέθασουσιν ὁ Κῦρος μῆτε οἱ Κίλικες καταλαβόντες, ὃν πολλοὺς καὶ πολλὰ γρήματα ἔχομεν ἡρπακότες», μ. σ. Kuhn. 4. 1, 24 «εἰλεξει, δτι οὗτος μὲν διὰ ταῦτα οὐ φαίνειδεντι, δτι (quia, διετι) αὐτῷ τυγχάνει θυγάτηρ ἐκεῖ παρ' ἀνδρὶ ἐκδεδομένη». 2. 3, 19 «ταῦτα δὲ γνοὺς γῆτομην βασιλέας λέγων αὐτῷ, δτι δικαίως ἂν μοι γαριζούτο, ὅτι

(quia, διότι) κύντῳ Κύρον τε ἐπιστρατεύοντα πρῶτος ἥγγειλα κτλ».

δ) Πλάγιαι ἔρωτηματ. προτάσ. «Ἐν ταῖς δευτερ. ταύταις προτάσ. συνηθεστάτη είνε ἡ ὄριστική. Μ., 59 «μετανέροι, εἰ τελέοντοι οὐ. ρ., 120 «εἶρετο δὲ κύτικ' ἔπειτα βοὴν ἀγνθὸς Μενέλαιος, ὅττε χρῆσιν ικνομην Λακκεδαμίουν δίκνων». ο., 386. Ἡρδ. 3, 78 «εἶρετο, δὲ τι οὐ χρῆται τῇ χερόι». Ἰσοχρ. 4, 79 «τὰς στάσεις ἐποιῶντο πρὸς ἀλλήλους οὐχ ὀπότεροι τῶν λοιπῶν ἀρέουσιν, ἀλλ' ὀπότεροι φθῆσονται τὸν πόλιν ἀγνθόν τι ποιήσαντες». Θουκ. 1, 107 «ἔδοξε δὲ κύτοις.. σκέψασθαι, δτω τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύονται». Ξεν. ἀν. 1. 4, 13. «Μένων δέ, πρὶν δῆλον εἰνι, τι ποιήσουσιν οἱ ἄλλοι στρατιῶται, πότεροι ἔγονται Κύρως η οὖ, συνέλεξε τὸ κύτον στράτευμα». 1. 7, 8. 1. 8, 16. 21. 7. 8, 1. ἀπομν. 2. 2, 50 «πολλάκις ἐσκόπει τι διαφέρει μανίκις ἀμαθίκι». 1. 1, 12. Κύρ. 4. 2, 3 «ἰννοηθέντες δέ, οἴτα τε πάσχουσιν ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ δτι νῦν τεθνάκιν μὲν ὁ χρυσῶν κύντων, ἔδοξεν κύτοις.. ἀποτηῆναι». Ἑλλ. 2. 2, 10 «ἡπόρουν, τι χρή ποιεῖν». Κύρ. 1. 4, 24. 5, 19. Ἀγ. 2, 13 «ἡρώτων τι χρή ποιεῖν». Πλ. ουμπ. 190, ε μ. σ. Stallb ἀπολ. 21, b «πολὺν μὲν χρόνον ἡπόρουν, τι ποτε λέγειν». Ἰσοχρ. 19, 28 «ἡβουλόμην δ' ἂν ὑμεν οίος τ' είναι ποιήσαι φωνερόν, οὐος περὶ κύτων ἐγενόμην». 6, 88 «ἡδέων δ' ἂν κύτων πυθοίμην, ὑπὲρ τίνων οἴονται χρῆναι μαχομένους ἡμᾶς ἀποθνήσκειν».

Σημ. 1. Ἀναγκαῖα είνε ἡ χρήσις τῇ δριστικῇ, δταν δλαλῶν, δις λέγων τὰς ἐννοίας η λέξις; ἄλλου τινός, ἐνσπείρη εἰς κύτος; τὰς ἐνυποδού παρατηρήσεις.

3. Ως τρίτη περίπτωσις τῆς χρήσης, τῆς ἔρωτικης. Διτὶ τῇ εὐκτικ. σημειωτέα καὶ τάδε· ἡ τε κυρία πρότασ. καὶ ἡ δευτερ. ἀναφέρονται ἀμφότεραι εἰς τὸ παρόν τοῦ λέγοντος, καὶ κατὰ τόπαρον τοῦτο δρίσεται ἡ χρονικὴ σχέση. ἀμφοτέρων δ ἀρκτικ. λοιπὸν χρόνον. τοῦ δεύτερου λόγου μεταξέχλεται τότε ἐν τῇ δευτερευ. προτάσ. εἰς χρόνον. ἴστορικά. Περὶ τῶν διὰ τοῦ δτι η ὁς = δτι) εἰσηγούμεν. οὐσιαστικ. προτάσ. ίδ. §. 550, 3, ε). Θουκ. 1, 134 «λέγεται δὲ κύτων (Πλυντανίαν).. γρῶται, ἐφ' ὃ ἐχάρει, .. προκαταφυγεῖν» = διτὶ ἐφ' ὃ χωροῖν, quo consilio veniret (= μὲ ποίαν σκέψιν, σκοποῖν ἦθελε προχωρεῖ, ποι ἦθελε προχωρεῖ), η κατὰ τὰ ἐν δριθ. 2 διτὶ ἐφ' ὃ χωρεῖ. (λ. δριθ.=γιγνωσκω, ἐφ' ὃ χωρεῖ). 6, 29 «ἔτοιμος ην.. κρίνεσθαι, εἰ τι τούτων εἰργασμένος ην.. καὶ, εἰ μὲν τούτων τι εἰργαστο, δίκην δοῦναι εἰ δὲ ἀπολυθείη, ἀργεῖν». λ. δριθ. = ἔτοιμός είμι: κρίνεσθαι, εἰ εἰργασμένος είμι.. καὶ, εἰ μέν.. εἰργασματί δίκην δοῦναι, ἐὰν δὲ ἀπολυθῶ, ἀργεῖν). 9, 33 «ἔλεγον οὐ κακλῶς τὴν Ἐλλάδα ἐλευθεροῦν κύτον, εἰ ἄνδρος διέρθειρε». (λ. δρ. = οὐ κακλῶς τὴν Ἐλλ. ἐλευθεροῦς, εἰ.. διέρθειρες). 7, 60 «εἰσόυκενταντο.. ἀπὸ τοῦ ἄλλου πεζοῦ τός;

ναῦς πάσας, ὅσαι ἡσαρ καὶ δυνταῖ καὶ ἀπλοώτεραι.. πληρῶσαι». λ. δρθ. = βουλεύονται τὰς ναῦς π., ὅσαι εἰσὶν, πληρῶσαι. Εὐεν. Κύρ. 2. 2, 9 «ὅ λογχγὸς ηδει ὅπου ἔκειτο ἢ ἐπιστολὴν, (λ. δρ. = οἰδε, ὅπου κεῖται). Δημ. 48, 14 «ἡδει .., τὸ ἀργύριον οὐ ηγ». 16 «ἔρη εἶναι παρ' ἑαυτῷ, ὃσον μὴ ηγ ἀνηλωμένον» (λ. δρ. = παρ' ἐμκυτῷ ἐστιν, ὃσον οὐκ ἔστιν ἀνηλ.). Αἰσχυλ. 3, 95 αἰδειλογίζετο οὐσορ ἔκάστους, ἔδει συντελεῖν» (λ. δρ. = διαλογίζομαι, ὃσον δεῖ).

Σημ. 2. Τῶν ῥηθέντων χωρίων πρέπει νὰ διαχριθῶσιν ἔκεινα, ἐν οἷς διστορικ. χρον. ἔπειπε νὰ τεθῇ ἐν τῷ δρθῷ λόγιφ. Δημ. 30 19 «ἡρόμην.. Οὐνήτορα καὶ Τιμοκράτην, εἴ τινες εἰεν μάρτυρες, ὃν ἴναντίον τὴν προτελεῖδόσσαν, αὐτὸν δ' Ἀφοδον, εἴ τινες παρῆσαν, ὃτι ἀπελάμβανεν» (λ. δρθ. = ἄρα παρῆσι, τινες, δτ' ἀπελάμβανες;).

b. Υποτακτική.

4. Ως τίθενται οἱ ἀρχτικ. χρόν. τῆς δριστικ. ἐν ἐξηρτημένῳ λόγῳ, ἰστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, καὶ τούτου ἔνεκκ ὁ πλάγι. λόγ. λαμβάνει τὴν χροιὰν τοῦ δρθοῦ, καθότι ὁ λέγων μεταφέρει τὸ παρελθόν εἰς τὸ ἔκυτον παρόν, οὕτω τίθεται καὶ ἡ ὑποτακτική, ἰστορικοῦ χρ. ἡγουμένου, ὡστε αἱ εἰς τὸ παρελθόν ἀνήκουσαι δοξασίαι (ἰδεῖαι, εἰκασίαι) δὲν παρίστανται ως συντελεσθεῖται πλέον, ἀλλ' ὡς τοιχῦται, ὃν ἡ κρίσις, ἡ ἔκτελεσις προσδοκάζεται ἔτι. Οἱ ἀντικειμενικὸς οὗτος παραπτωτικ. τρόπος είνει ιδίος τοῖς ἰστορικοῖς καὶ ιδίχ τῷ Θουκυδίδῃ. Δ. 230 «τῷ μάλιστα πόλλῳ ἐπέτειλε παρισχέμεν, ὅππότε κέρ μιν γυναῖ λάβῃ κάματος», μ. σ. Spitzn. ψ. 274. Ἡρδ. 1, 29 «δρκίοισι μεγάλοισι κατελγοντο Ἀθηναῖς, δέκα ἔτες χρήσεοθαι νόμοισι, τοὺς ἄρ σφι Σόλων θῆται». 7, 146. Θουκ. 2, 13 «(Περικλῆς) προηγόρευε τοῖς Ἀθηναῖσι οἵτι.. τοὺς ἄγρους τοὺς ἔκυτον καὶ τὰς οἰκίας, τὴν ἄρχ μὴ δηώσωσεν οἱ πολέμιοι.. ἀγίησαι αὐτὰ δημόσια εἰναῖ». 3, 33 «μέγα τὸ δέος ἐγέρετο, μὴ παραπλέοντες οἱ Πελοποννήσιοι, εἰ καὶ ως μὴ διενοῦντο (ἰδ. ἀρθ. 3) μένειν, πορθῶσιν .. τὰς πόλεις». 1. 137, 2. Εὐεν. Κύρ. 2. 2, 8 «εἴπουν μηδένα τῶν ὅπισθειν κινεῖσθαι πρὶν ἄρ ὁ πρόσθεν ηγῆται». 4. 5, 36 «τοὺς ἵππεας ἐκέλευσε φυλάκτειν τοὺς ἀγγειότας, ἔως ἄρ τις σημάνη». Ἑλλ. 2. 1, 24 «Λύσανδρος τὰς ταχισταῖς τῶν νεῶν ἐκέλευσε ἐπεσθιτοῖς Ἀθηναῖοις· ἐπειδάρ δ' ἐκβῶσι, κατιδόντας δ. τι ποιοῦσι, ἀποπλεῖν». ἀν. 2. 3, 6 «ἔλεγον οἱ ἀγγελοι, οἵτι εἰκεῖται δοκοῖσι λέγειν βασιλεῖ, καὶ ἱκούσαι ἡγεμόνας ἔχοντες, οἱ αὐτούς, ἄρ σπουδαὶ γένωνται, ἀξούσι. . ἐνθερ ἐξωνοι τὰ ἐπιτήδεια». 1. 3, 14 «ἄρ δὲ μὴ μιδῷ», μ. σ. Kühn. 1. 4, 12 «οὐκ ἔφασαρ λέναι, ἄρ μὴ τις αὐτοῖς χρήματα μιδῷ». 13 «ὑπέσχετο

ἀνδρὶ ἐκάστῳ δώσειν πέντε ἀργυρίου μηνὸς, ἐπὰρ εἰς Βασιλῶν ἡκωσι, καὶ τὸν μισθὸν ἐντελῆ, μέχρι ὅτε καταστήσῃ τοὺς «Ἐλληνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν». ἀπομν. 1. 2, 2, μ. σ. Kuhn. Πλ. ἀπὸ λ. ἐν τῇ ἀρχῇ «έλεγον, ως χρῆτος ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι, μὴ δὲ ἐμοῦ ἔξαπατηθῆσθαι». Ισαΐ. 4, 27 μ. σ. Schoemann.-Συμβούλευτικὴ ὑποτακτικὴ ἔντι εὐντικῆς. Ἡρ. 2, 52 «Ἄρηματίστοτε, εἰ ἀρέλωται τὰ οὐνόματα». Θουκ. 1, 63 «ἡ πόρρος μὲν, ὀποτέρως διακινδυνεῖσθ ζωρῆσας». 2, 4 «ἴστουλεῖστο, εἴτε κατακαθεσθαι». εἴτε τι ἄλλο χρῆσται». Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 21 «φησὶ γάρ Ηρακλέα.. καθῆσθαι ἀποροῦται, ὀποτέρας τῶν δύον τριπληται» (λ. δρ. = Ἡρακλῆς ἐκάθητο ἀπορῶν, δποτ. δρ. τριπλητο).

Σημ. 3. Η αλλάξις μετὰ ἱστορικῶν ἐν τῇ κυρ. προτίσ. γρόν. τίθεται κατὰ πρῶτον ὄριστικὴ ἢ ὑποτακτικὴ, καὶ εἶτα εἰκτικὴ, ἢ κατὰ πρῶτον ἡ εἰκτ. καὶ εἶτα ὄριστ. ἢ ὑποτακτ., καθότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσῃ ὁ λόγος μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ δρόμου τοῦ (ἀντικειμενικοῦ) εἰς τὸν πλάγιον (τὸν δροκειμενικόν), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τονταντίνῳ ἀπὸ τούτου εἰς ἴκεταν. Τό εἰτο φαινόμενον εἴδομεν ἐν τῇ §. 551, 3 ἐπὶ τῶν μετὰ τοῦ διτ. ἢ ὡς οὐσιαστικ. προτάσ. Ή ἵναλλαγὴ αὕτη καθόδου μὲν πρέπει νὰ θεωρήθῃ ὡς τοπικὴ οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς ἀναφερομένη εἰς τὴν ομηρας ἀν., μάταις ἡ μὲν ὄριστικη ἐκφάραξη τι βέσσαιον, πραγματικόν, ἡ δὲ ὑποτακτ. προσδοκώμενόν τι μετὰ βεβαιότητος, ἐνῷ δὲ εἰκτ. ἀγλοτοι τι ιδέσσαιον, κατηχριθεὶς δύναται καὶ ἐνδειχθεῖνον. Οὐδὲ δὲ τούτος ὁ λόγος περὶ πράξεων, αἵτινες προσκείντο (προσπήργον) ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λέγοντος ὡς ὄντως συρρέαται ἡ μετά τίνος πεποιθείσις προσδοκώμεναι, ἡ ὡς ἀλήθεια καθοδικαῖ, ἡ δόση τὰ διανοήματα ἔλλους τινὸς συμφωνοῦσα πρὸς τὰ τοῦ λέγοντος δύναται νὰ προεκλήθῃ οὐχ ἀπανίως ἡ γρήσις τῆς ὄριστικ. καὶ ὑποτακτ. ἀντὶ τῆς εἰκτ. δύναται τις τοῦ τὸ δρματητῆσης, τὸ δέ τοῦ προηγούμενον ἐξηγήσθειν. 18. §. 553, 9 καὶ πολλαγός. α) «Οριστικὴ καὶ εἰκτ.» Ἡρ. 7, 208 «ταῦτα βούλευμαρμένον αρέων ίπεμπει Σερῆνος κατάσκοπον ἴππια λεῖθοι», δόσης τέ εἰσι καὶ διτ. ποιέοντεν», μ. σ. Baehr. 7, 151. Μεν. dv. 3. 5, 15 «δρμοῖς ἡσσαῖ θαυμάζοντες, δόσης ποτὲ τρέψονται»; «Ἐλληνες καὶ τί ἐν τῷ ἔχοντεν. 5. 6, 34 «ἡ πειλῶνος αὔτῷ, διτ., εἰ λήψονται ἀποδιδράσκοντα, τὴν δίκτην ἐπιθέσσοντεν». Εἰλ. 2. 3, 50 «γνῶν; οἱ Κριτίαι, διτ., εἰ ἐπιτερέψει τῇ βοσλῆδειαφέζεισθαι περὶ αἰλού, ἀναγεένεστο,.. ἐξηλθεῖ κτλ.» 5. 2, 13 «οἱ Ολύνθοι προστέποντεν, διτ., εἰ μὴ παρεσθέμεθα συστρεπεσθέμενοι, ἐκεῖνοι ἦσαν ὅμεις Κοινων. ἀπομν. 4. 8, 4 «(Ερμογίνης Κρητ.) εἰπεῖν αὐτὸν (Σωκράτη), διτ. οὐδὲν ἄλλο ποτὲ διαγεγένηταις η διασκοπῶν μὲν τὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκα, πράξεων δὲ τὰ δίκαια..., ἥπινον νομίζοι καλλίστην μελέτην ἀπολογίας είναι». (Ἡ δρμοῖς δηλοῖς τὴν ἔννοιαν ἐληθῆναις ὡς καὶ διτ. αὐτοῦ τοῦ ἀρηγούμενου ἴνεγκωμαρμένην, ἡ δὲ εἰκτ. ὡς λεῖθον μόνον τοῦ Σωκράτους). Κίρ. 4. 2, 3 «ιν-νομοθέντες δέ, οἴτε τα πάσχονταν ὅπε τῶν Ἀσσυρίων καὶ διτ. νῦν τεθυντική μὲν ὡς ἄρχων αὐτῶν, ἥσσημένοι δὲ εἰσιν, φόδος; δὲ πολὺ; ἔνεινή τῷ στρατεύματι, οἱ δὲ ἔμμαχοι αὐτῶν ὡς, διδύμως ἐχούσιν καὶ ἐπο-

λείπονταν (θήλ. αὐτοῖς), ταῦτα ἐνθυμουμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς· νῦν καὶ λόγοι προστηνεῖσθαι. — b) Εὐτάκτ. καὶ ὄριστ. Ἡρ. 8, 70 ἀπερράδεον δι, δῆτα (=dicitur quod αὐτοὶ μὲν ἐν Σαλαμῖνι κατέβαντο ὑπὲρ γῆς τριῶν Αἰθηναῖς ναυμαχίαιν μετὰ λοιπούν νικήθενται; τε ἐν νήσῳ ἐπολεμοῦσι τε; πολιορκήσαντας. Σιν. ἀν. 1, 2, 2 «τούς; συγγένας ἐκέλευσε σὺν αὐτῷ στρατιώτεςθαὶ ὑποσχόμενος αὐτοῖς, εἰ καὶ λόγος κατεπράξειν, ἐφ' ἁστρατεύματο (γέροντο 3), μὴ πρόσθιν παύσασθαι, ποὺς αὐτοῖς κατέγοισι οἰκανοῖ (λ. ὅρο. = ἐν κατεπράξω, ἐφ' ἁστρατιώματι, οὐ πρ. παύσουμαι πρὸν ἐν καταγάγω)» 1, 2, 28 «ἔσπουσθαι οἰλογεγέτο, δῆλοισι, οὖς; τιμῆσ». 2, 1, 2 «ἴδε καὶ μαζῶν, δῆτα Κύρος εὗται ἄλλον πέμπει σημανοῦσαν, δῆτα γῆρας ποιεῖσθαι». 4, 1, 24 «ἴλεξεν, δῆται οὗτος μὲν οὐ φαίη, εἰδίνας, δῆται αὐτῷ ἵττογχανε θυμότορε ἔχει παρ' ἀνδρὶ ἐκδεῖσθαιντα». Ἐλλ. 4, 8, 6 «προτροχόρευεν αὐτοῖς, οὓς; εἰ μὴ ἐκπέμψοιτεν τοὺς Λακεδαιμονίους, πόλεμον ἔχοιστε πρὸς αὐτούσιν». 5, 4, 36 «γιγνώσκων δ', δῆται εἰ μή τις προκαταλήψοιτο τὸν Κυθαρίδην, οὐ δόδιον ἔσται εἰς τὰς Θήρας ἐμβαλεῖν». 5, 2, 38. 'Υποτάκτ., μέλλει ὄρισται. σ. ἄν, καὶ εἰσ-κτική. Θουκ. 2, 80, 1.—c) Υποτάκτ. καὶ εἰστ. Ε, 507 «περὶ γύρω δῆται πομπίν λαῦν, μηδὲ τοπίον, μέργα δὲ σφαῖς ἐποστρήψατε πόνονος» (τὸ πά-θον ἔμπειν ἀντικείμενον τοῦ ρόδου, τὸ δὲ ἀποστρήψατε τὸ δὲ τούτου προστρέμμενον ἐποτίθεμα). II 650 «οὐράζετο θυμῷ μεριηρίζων, ἡ κῆρη καὶ κείνον...». Εἰστρωγγλεῖσθαι δημάση ἀπὸ τὸ βόμβων τεύχει τοληται, ή ἔτι καὶ πλεύσεσσιν δρεῖλλασιν πόνον ἀπόνων (αἱ δύο πρώται: ἔννοιαι: δροφῶσιν δρέ-των; εἰς τὸν Δίκην, ἡ τελευταῖς περιέχει θυτερον προτιθέσαν σπίφιν = ἡ μήπως εἰν δὲ ξεῖνος καλλίτερον οὐτις θυτερον τὸν πόνον.). Ἡρ. 1, 53 «ἰνε-τίλλετο οἱ Κροῖσος ἐπειρωτεῖς τὴν κρητηστήρια, εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πίραιας Κροῖσος καὶ εἰ τὰς στρατῶν ἀνδρῶν προσθίειται φίλον», μ. σ. Bachr. (Η πρώτη πρότασις περιέχει τὴν ἔννοιαν, ἡντὶ κατὰ πρώτων ἡγαπάται ο Κρ., ἡ δὲ δευτέρα ἔννοιαν τὰς δευτερεύουσαν, ητοῖς εἶναι συνίσται τῆς πρώτης= καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτα διεν ἐπρεπε νὰ προσλήσῃ φίλικον τὰς στρα-τῶν Οὔστοις καὶ διεῖται; κακόνην μετὰ γρόνων ἔνεποντα νῦν δημίας ἐπειρωτᾶ (Κροῖσος), εἰ στρατεύηται ἐπὶ Η. καὶ εἰ τὰς στρατῶν ἀν. προσθίειται στρατιγούν, θ. 2, 594, σημ. 3). 1, 117 «ἴδεοντεςν ακοπόν, δκως; σοὶ τε ποτέ τοι κατέιλεν, καὶ λιγό... μήτις θυγατρὶ τῇ σῇ μήτῃ αὐτῷ σὺ εἴην αἰθίτης». Σιν. ἀν. 7, 7, 57 «ἴσθεντο μὴ ἀπλήσθην, πρὸν ἀνδραγάγγη τὸ στρατεύοντας καὶ (θήλ. ποὺν ἐν τῷ Χν.) Θερωνον παρατοῖσιν (ἡ εἰστ. περὶ τούτου, θοτος ἔξιγίται τὸ τοις προτροχόρευεν πρότασις. Θ. σ. Kühners) 1).—d) Εὐτάκτ. καὶ θυτ. Σ, 163 «ἥδε δὲ οἱ κατί θυμὸν ἰστενη φαίνεται θεοῦδη, θεοῖσι, εἰς Τίμηνον ιντόνεταιν ἐνθήτη, εἰ ποιεῖται παραδέρ-θειν τὸ κότητον γροῦσι, τῷ δὲ θυνόν.. γενέρη τοι δέλεσάρα τοι δέλεσάρα περιέργαστον, ή τελευταῖς πρότασις περιέργαστον, τόνισσόν τοι, θεοῖς; Φ, τοποῖος θύματος τοῦ ινελλαχεῖ ταῦτη πρέπετος τὸν πολεμῆτη μετέβασθαι τὰ τοι πλαγίου λόγου εἰς τοὺς δρόμους. Θουκ. 1, 91 «ἴσθεντο, μηδὲ θεοτερμούσιν αὐτοῖς, θυτοῖς αὐτοῖς, ἀκούσασι ταν, εἰσκίτινται δέ φθοραιν». 2, 5 «ἴδεοντες τοὺς θεούς τοὺς, εἰταν λαζίσασιν, θυργάσαν δυντι τῶν ἔνδουν, ήν κέρη το-γνωτὶ τοις; θεωρημένους». Σιν. ἀν. 1, 6, 3 «κυράρεις (=θεραψία) . . . δῆται τοῖς γρόνιν ἴστενται διελεύσασι. 3, 5, 18 «παράγγειται λα-θεῖται, εἰς πανδέσσαν... θεωρημένοις καὶ θυτοῖς, ἡνίκαν τοις παραγ-

1) In Baumlein Untersuch. über d. Gr. Modi s. 208 Kühnast έν τῇ διηθῇ σεμείᾳ σ. 59

γέλλη. 4. 1, 3. 4. 3. 29. 7. 1, 33. Ἀγ. 8, 3. Εὐκτ., δριστ. καὶ ὑποτάξτ. Ξεν. ἀν. 2. 3, 6. Ἀγ. 2, 31.

5. Ὁ ζωηρὸς παραστικ. τρόπος τῶν Ἑλλήν. καὶ ἡ τάσις αὐτῶν πρὸς τὸ μεταφέρειν ἐν τῷ παρόντι συμβάντα παρελθόντα προεχόλει συχνὰ μετάβασιν a) ἀπὸ τοῦ πλαγίου λόγου εἰς τὸν ὄρθιον, μετὰ τῆς προσθήκης πολλάκις τοῦ ἔρη, ἢ b), εἰ καὶ σπανιώτερον, ἀπὸ τούτου εἰς ἔκεινον. a) Καὶ περὶ Οὐμήρῳ ἔτι ἀπαντᾷ τοικύτη τις μετάβοσις, θ. Spitzn. εἰς B, 802. Ἰδ. Δ, 301. (Περιέργος μετάβοσις ἀπὸ τῆς ἀπλῆς διηγήσεως εἰς τὸν ὄρθιὸν λόγ. Ψ, 855 «εἴκεν δὲ τρήρωνα πέλειχν. δῆσεν ποδός, ἵνα ἅρ' ἀνώγει τοξεύειν «ὅς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, πάντας χειράμενος πελέκενς οἰκόνδε φερέσθω κτλ.ν», ἐνθα ἐν τῷ ἀνώγει περιέγεται τρόπον τινά. ἡ ἔννοια μετοχῆς ῥήματ. λεκτικοῦ.) Ξεν. ἀν. 1. 3, 14 «εἰς δὲ δὴ εἶπε.. στρατηγοὺς μὲν ἐλέσθαι ἄλλους..., πέμψῃ δὲ καὶ προκαταληφομένους τὰ ἄκρα, ὅπως μὴ φύσσωσι μήτε Κύρος μήτε οἱ Κίλικες καταλαβόντες, ὃν πολλούς καὶ πολλὰ χρήματα ἔχομεν ἀνηρπακότες», μ. σ. Kühn. 16 «ῷ λυμαῖνόμεθα». 20 «ῆμετς.. βουλευτόμεθα». 4. 1, 19. 4. 8, 10 «ἔλεξεν οὖν Ξενοφῶν, δτὶ δοκεῖ.. λόχιος ὄρθιος ποιησαί· ἡ μὲν γάρ φάλαγξ διασπασθήσεται εὐθύς· τῇ μὲν γάρ ἀνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὐρήσομεν τὸ ὄρος». 5. 6, 19. 37 «Ξενοφῶν δὲ ἀπεκρίνατο, δτὶ οὐδὲν ἐν τούτων εἰποι εἰς τὴν στρατιών· ὑμεῖς δὲ ἔναλλεξαντες, ἔφη, εἰ βούλεσθε, λέγετεν. 6. 2, 5. 7. 3, 17. 34. 41. Ἑλλ. 1. 1, 27 «παρήνεσάν τε προθύμους εἰναι μεμνημένους, δτο; τε ναυμαχίας αὐτοὶ καθ' χύτους νεικήκατε καὶ ναῦς εἰλίγατε, δτο; τε.. ἀνττητοι γεγράτε, ἡμῶν ἡγουμέρων». 2. 1, 25 «οὐκ ἐν καλῷ ἔφη χύτους ὄρμεν, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστόν παρήνει πρός τε λιμένα καὶ πρὸς πόλιν· οὐ δύντες ναυμαχήσετε, ἔφη, δταρ βούλησθε». 2. 3, 16. 19. 2. 4, 18. 3. 3, 5. 7. 1, 24. 7. 1, 44. Κύρ. 1. 4, 28. 2. 4, 1 «ἡλθε παρὰ Κυζέρου ἀγγελος λέγων, δτὶ Ἰνδῶν παρείη πρεσεῖαι· κελεύει οὖν σε ἐλθεῖν ὡς τάχιστα», μ. σ. Born. 6. 1, 3. 7. 3, 13 «ἡδὲ γυνὴ τοὺς μὲν εὐόχους ἐκέλευσεν ἀποστῆναι, ἦως ἄγ, ἔφη, τόνδε ἐγώ διέρωμαι, ὡς βούλομαιν. 8. 3, 3 «(Κύρος;) ἐκέλευσεν χύτους τούτοις (τοῖς ἴματοις;) κοσμεῖν τοὺς αὐτῶν ρίλους, ωσπερ, ἔφη, ἐγώ ὑμᾶς κοσμῶ». Πλ. Πρωτ. 322, c «έρωτῷ οὖν Ἐρμῆς Δίκ, τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶν ἀνθρώπουις. Πότερον ὡς αἱ τέχναι· νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύταις νείμων;» μ. σ. Hdrf. 338, b «εἰποι οὖν ἐγώ, δτὶ αἰσχρὸν εἴη βραχευτὴν ἐλέσθαι τῶν λόγων· εἴτε γάρ χειρῶν ἔσται ἡμῶν ὁ αἱρεθεὶς, οὐκ ὄρθιῶς ἐν ἔρησι τὸν χειρὸν τῶν βελτιώνων ἐπιστατεῖν, εἴτε δρμοῖος, οὐδὲ οὔτως δρυῶς». Λυσ. 32, 9 «καλέσας αὐτοὺς εἶπε Διογείτων, δτὶ καταλιπὼν χύτους ὁ πατήρ εἰκοσι μνᾶς ἀργυρίου καὶ τριάκοντα στατῆρας. Ἐγώ οὖν πολλὰ τῶν ἐμκατιοῦ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμετέραν τροφήν, καὶ ἦως μὲν

εῖχον, οὐδέν μοι διέφερε· νῦν δὲ καὶ κύτος ἀπόρως διάκειμαι· σὺ οὖν». Προσταχτική μετὰ αἰτιατικής τ. ἀπαρεμφ. Θουκ. 5, 18, 4 «ὅπλα δὲ μὴ ἔξιστα ἐπιφέρειν».-b) Ξεν. ἀν. 7, 1, 39 «ἔλθων δ' ὁ Κλέανδρος. Μάλα μόλις, ἔφη, διαπραξάμενος τίκων λέγειν γάρ Ἀναξίειον, διτὶ οὐκ ἐπιτήδειον εἶη». Θουκ. 5, 47 «ὅπλα δὲ μὴ ἔξιστα ἐπιφέρειν...· κατὰ τάδε ξυμμάχους εἴησι τοις Αθηναίοις καὶ τοις Αργείοις».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

‘Ανάπτυξις ιδίων τινῶν γλωσσικῶν ιδιωτισμῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ τῶν λέξεων καὶ τῶν προτάσεων, ήτοι περὶ σχημάτων.

§. 596. I. Ἔλλειψις.

1. “Ἐλλειψις καλεῖται ἡ παράλειψις μέλονος μόνον τῆς προτάσεως. ὁ ὀλοκλήρου, λογικῶς μὲν ὑποτεταγμένων, διὸ καὶ ἡτοι ἀραγκαῖων, γραμματικῶν ὅμιως, ἡτοι πρὸς ἔκφρασιν ἔργων ἡ διαροήματος, ἀραγκών συμπληρωτέων μελῶν. Ή αἱτία τῆς ἐλλείψεως κεῖται ἐν τῇ τάσει τῆς γλώσσης τοῦ νὰ ἔχφράσῃ καὶ κατὰ τὸν τύπον ἔτι τὴν ἐνότητα τῆς σχέσεως ἀπλῆς ἡ συνθέτου προτάσεως, καὶ νὰ δώσῃ προσέτι εἰς τὴν παράστασιν συντομίαν, ισχὺν καὶ ζωηρότητα.

2. “Ἡ ἔννοια τῆς παράλειψης μένενης λέξεως δύναται, ὡς ἀρχές ἔχου τοῦ νοεῖται, νὰ ἔννοια μόνον γενική πάντων καὶ χώριστος, καὶ περιέχεται πολλάκις ἐν τῇ ἔννοιᾳ τῆς διορίζοντος λέξης, ὡς π. γ. ἐν τῷ, οἱ θηταὶ (δῆλ. ἀνθρώποι), η αὔριον (δῆλ. ημέρα), ἡ δίδοται ἐκ τῆς συναρπάξας τοῦ λόγου. ἢ τῆς συγχρήσεως, ὡς π.γ. ἐν τοῖς, εἰς διδασκάλουν οἴεται. Οὕτω πως ἐπὶ τοῖς καὶ ἡ παράλειψη μένη πρότερο. ἔκφράζει διανόημα γενικόν, διὸ καὶ εὐκόλως συμπληρωτέουν.

α. Ἔλλειψις τῆς ἀπλῆς προτάσεως.

3. Περὶ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ κατηγορικοῦ (ἐπαρκεικοῦ) εἴραι λ. §§. 352 κ. 354· περὶ τοῦ διὰ κατηγορικοῦ ἐπιθέτου ἡ μετοχῆς, ἡ διὰ κατηγορικῆς γενικῆς διορίζομένου ὀντιστικοῦ (οἷον οἱ θηταὶ, τὸ κατόρ, οἱ ἔχοντες (= οἱ πλούσιοι), εἰς ἄδουν ἀρχέσθαι, ὁ Σωφρούλος κ.τ.λ.), λ.δ. §. 403.

4. “Ἐν τισι φράσεσι περιέχεται ἐν τῷ ὅντι. τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτ. συμπληρωτέον οὐσιαστικόν” οἷον Β, 379 «εἰς γε μίαν βουλεύσομεν, ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΠΠΕΡΟΥ ΓΠΟ ΣΤΑΘΑΚΠ. 81.

(δῆλ. βουλήν). Σοφ. Οἰδ. τ. 810 «οὐ μὴν ἵση γε ἔτισεν (δῆλ. τίσιν)». Λουκ. θ. ἐνυάλ. 2 «ὦς βαθὺν ἐκουμένης (δῆλ. οὐπον). Εὔρ. Ἡρακλ. μαν. 180 «τὸν καλλίτερον.. ἐκώμαστε (δῆλ. κῶμον)». Ἡλ. 835 «πεντηγριαὶ θαινασόμεσθε (δῆλ. θείνην)». Ἡρδ. 1, 109 «τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ» (δῆλ. κόσμησιν, δ' Baehr θέλει: νὰ τὸ συμπληρώσῃ διὰ τοῦ ὄθρ). 3, 119 «συλλαζέων δὲ σφένας ἔδησε τὴν ἐπὶ θάνατον» (δῆλ. δέσιν). 5, 72. 3, 64 «καιρόν ἔδοξε τετύρχειν» (δῆλ. πληγῇ). Ξεν. ἀν. 5, 8, 12 «ἀνένερχον, ὡς οὐλίγας πάτερειν» (δῆλ. πληγάς). Σοφ. Ἡλ. 1415 «πατέσσον διπλήγον». Πλ. συμπ. 185, d «ἐν τῇ κάτιτο γάρ εὐτοῦ.. Ἐρυζίμαχον κατακείθειν» (δῆλ. κλίνη). Ξεν. Κύρ. 2, 4, 18 «προελεύθετος.. Κυαζάρου.. τὴν πρὸς τὰ φρούρια (δῆλ. ὄδόν)» 22 «θι τὴν φρεατήν». Πλ. Αλέξ. 184, d «τὴν ἐρατιαὶ Δάχης Νικία θέτειν» (δῆλ. ψήφον, κατὰ τὴν συνάθη φρέσο. θεσθαι ψήφον) ¹⁾.

5. Εν τῇ ἀντικειμενικῇ σχέσι. τῆς προτάσ. δύναται νὰ παρατηθῇ τὸ ῥῆμα, ὡς τὸ ὑποτεταγμένον μέλος τῆς προτάσ. Ἐκλαμψίεις τοῦ εἰδόντος τούτου ἀπαντῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μόνον ἐν τῷ πλήρει πάθους (τῷ παθητικῷ) λόγῳ²⁾ οἶον ἐπὶ τῶν ἴκεσιῶν, καταρᾶν κ.τ. δύοις³⁾ κινημάτοις δίδονται κανονικῶς ἐν τῇ γράμμεσσι⁴⁾ οἶον ἐς κέρακας, ἐς γούργορ, εἰς θλείρορ (δῆλ. ἀπιθεῖ ἢ ἔργε), πρὸς σὲ γοράτωρ (δῆλ. ἰκετέων). Ἐν ταῖς συνδέσεσιν μάτι τὸν (τῆρ) δὲν παρακλείπεται: ἔνεκκα σεβασμοῦ τινος; τὸ οὐρανός μόνον τῇ; θεότητος; εἰ; ήν θέλει τις νὰ δραισθῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ὅρου. Πλ. Γοργ. 466, ε «μη τὸν οὐ σύγε, ἐπει κτλ.», μ. ε. Stallb²⁾ "Id." Άρρ. Βάτ. 1374.

Σημ. 1. Ἡ προσδιορίζουσα ἔννοια οὐδέποτε δίνεται: νὰ παραλειφθῇ ἐν σχέσει τινὶ προτάσ. Πίγνεται δύοις ὑπὸ τῶν γλωσσῶν χρῆσις: ἐκφράσσουν τινῶν τῇ τις συγχάν θαντωτικούς αντίτιθες: ὑπὸ σημασ. περιεκτικήν, ὥστε ἡ προσδιορίζουσα ἔννοια περιέχει εύναυμα καὶ τὴν διορίζουσαν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν συνεκρίεται: οἶον φυλάξσειν, ἐπὸ Ομρ. ἐν τῇ σημασ. = ἀγρυπνίαν, excubias agere, φυλακήν φυλάσσειν. Θουκ. 2, 13 «τοσοῦτοι: ἱδίλλασσον τὸ πρώτον» φρονεῖν=σωφρονεῖν ἢ μέγα φρονεῖν. 3)

b. Παραλειγόμενοι περιεδοῦν.

6. Ἐν τῇ περιόδῳ δύνανται νὰ συμβῶσιν τὰ ἔξτι; εἰδὴ ἐλεῖψεων:

a. Ηρώτον τὸ δι' ἀναρροικ. προτάσ. διοριζόμενον οὐσιαστικ. δύναται νὰ παρακλειθῇ, ὡς ἐν τῇ ἀπλῇ προτάσ. τὸ δι' ἐπιθέτ. προσδιορίζουσεν. οἶον πελη, δοτις ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλείδη». Θουκ.

1) "Id." Ματθ. II. §. 635. Bos ellips. σ. 65. 385. 474. 509, 567.

2) "Id. Bos ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 181. Περσαν. λιξ. III. σ. 104. Σ αὐτολλ.—ζρῆ. μά. 3) Πατσαν. λιξ. IV. σ. 2315. Σ αὐτολλ., φρονεῖν. Mehlborn de Schemate ἐπὸ κοινῶν, Glogau 1833. σ. 3.

2, 11 «έπεσθε, δύοι ἐν τις ἡγηται» ήτοι, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, δύοι = εἰς; τὸν ὑπὸ τινος δειχθέντα τόπον. *Ιδ. §§. 548, 1 b).* 554, 3· 563, 1.

b. Δεύτερον δίνεται ἐν τῇ δευτερευ. προτάσ. νὰ παραλειψῃ τὸ κατηγόρημα (ὅπου) τῆς κυρίας, ὡς ἐν ταῖς συντάξεσιν' οὐχ ὅτι, μὴ ὅτι..., ἀλλὰ §. 525, 3· οὗτοι καὶ οὐχ ὅτι ἐν τῇ σημεῖο = εἰς καὶ, ἢν καὶ, quanquam §. 525, 4, b) ἐν ταῖς διὰ τῶν, ὅτως, διασ. μὴ καὶ μὴ εἰσηγοφεν. τελικοῖς καὶ ἐρωτηματικ. προτάσ. παραλειπεται ὀλόκληροι ἡ κυρία πρότασ. ἐπὶ εὐχῶν καὶ ἀπαγορεύσεων, *Ιδ. 552, σημ. 6.* οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν ἐκρηκτῶν. εὐχῆς ἐν ὑποθετικῷ τόπῳ οἷον εἴσθε τοῦτο γέροντο, εἴθε τοῦτο ἐγένετο (§. 395, 6 κ. σημ. 4), ἢ ἐπὶ αἰτιώσεως δύο ὑποθετικ. προτάσ., ὅτε κανονικῶς παραλειπεται ἡ κυρ. πρότασ. τῆς πρώτης (§. 577, 3, c). Μετὰ ἐπιθετικής δὲ πρότασ. παραλειπεται συνηθέστατα τό, τοῦτο εστι πρὸ τῆς ἐπομέν. δευτερευούσα. ἢ πρὸ κίτικτικῆς; σ. ἀπαρεμφ. οἷον διαγνωστότατος (δῆλ. ἐστίν), οὗτοι κατλ., *Ιδ. §. 406, σημ. 9.*

Σημ. 2. Ἐν γὰρ τῷ ἰσχάτῳ; ἀναγραφέντες ἐκεραστικῷ τούτῳ τρόπῳ διὰ τῆς παραλειψ. τῆς ψράσ. τοῦτο ἔστιν, διτι, ἡ πρότασ., ητις ἐκ ταῦτης ἐπερεπε νὰ ἴσχεται, ἐκρηκταὶ ὡς κυρία πρότασ., τότε συμβαίνει μὲν συντεκμημένος τρόπος τοῦ λόγου, οὐδὲ διπλῶς καὶ ἐλλειψις, ἐπειδὴ γραμματικῶς οὐδὲν ἐλλείπει. Πλ. Φαίδρ. 248, b. «οὐδὲν δὲ οὐδεὶς» ἡ πολλὴ ἀπουδὴ τὸ ἀληθείας λίτιν πεδίον, οὐδὲν, ἡ... προσάρκουσα φύλα; τῷ ἀρίστῳ νομῇ ἐν τοῦ ἐκεὶ λειμῶν; ταγχὺν οὖσαν π. a. Stallb. Ήντιν δύος μετὰ τὴν παραλειψ. τῆς ψράσ., ταῦτης κατὰ δευτερεύουσα πρότασ., πρέπει νὰ παραδειγματικοῦ ἐλλειψι. Ἄρρ. 6. 109 «ἄλλα» ὀπίστερα ἔνεκα τῆν σκευὴν ἔγων ἥδην κατὰ σὴν μηδεσιν, ένα μοι τοῦς ξένους τοῦς τοὺς φράσεις; εἰ δεοίην, ητοι τούτο ἦν, ένα κατλ. Πλείονα πρόδημ. §. 406, σημ. 9, b).

7. Ήπειτὴς τῶν ἐλλειψ. τούτων ἐν τῇ περιόδῳ ὑπάρχει καὶ ἑτέρης τις τρίτη, ητις ὅμως διακρέει πάντας τῶν ἀ.ωτέρω κατακλεγμένων κατὰ τοῦτο, καθότι συνίσταται εἰς τὴν παραλειψ. προσδιορισμός τινὸς προτάσ., τοῦ ἡγονιέρου δῆλ.). (τῆς προτάσ.) τοῦ ἐποιητικοῦ λόγου, οὐδὲν ητοι ὅμως ὑποδηλοῦται σκρῦς ὑπὸ τοῦ τύπου τῆς κυρίας προτάσ., ἐκρηκτομένης διὰ τῆς εὐκτικ. ἢ τῆς ὁριστικ. μετὰ τοῦ ὑποδεικνύντος τὸ ἀνωτέρω ἀρ' οἷον ἡμέως ἀρ' ἀκούειναι μέδεων ἀρ' ἥκοντα (§. 396 κ. 392 a, 5 κ. 6). 1).

Σημ. 3. Πολλαὶ οὐλαὶ ἐλλειπτικαὶ ἐκρηκταὶ. ἐμνημονιζόμεναν ἥδη πρότερον, *ἴδι τοι πίνακα τῶν πραγμάτων περὶ ἐλλειψεως.*

§. 597. II. Βραχυλογία²⁾.

I. Διάφραστος τῆς ἐλλειψεως εἶνας ἡ βραχυλογία. Ἐν τῇ ἐλλει-

1) *IB Stallb εἰς Πλ. Γοργ. σ. 450, E.-2) Πρόλ. τὴν εἰρηνιστήν πραγματείαν τοῦ Döderlein: Comment de brachyl. sermon Gr. et Lat. Erlangae 1831.*

ψει παρελείφθη τῷ ὄντι γραμματικῶς, ἥτοι πρὸς παράστασιν ἐννοίας ή δικνούματος, ἀναγκαῖον ἀληθίως στοιχεῖον, ἐν τῇ βραχυλογίᾳ δημως δὲν συμβίνει πραγματική τις, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαιρόμενον παράλεψη. στοιχείου ἀπιτηδείου πρὸς παράστασην ἐννοίας ή διανοήματος, καθότι τοῦτο ὅπωσδήποτε περιέχεται ἐν τῇ προτάσῃ. ή μέλει τοι τοῦτο αὐτῆς. Ἡ χρῆσις τῆς ἐλλείψεως δίδοται τὸ μὲν ἐκ τῆς φύσεως τῆς γλώσσης, τὸ δὲ ἐκ τῆς χρήσεως, καὶ ἀλλοτε ἐκ τῆς συνηθείας· ἡ χρῆσις ὅμως τῆς βραχυλογίας ἔξαττάται ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ λέγοντος, καθότι δύναται οὗτος νὰ ποιῆται χρῆσιν ταύτης διάκρισης νομίσῃ, διτὶ ή συντομία τῆς ἐφράσεως του δύναται νὰ εὑρῃ τὴν ἑαυτῆς ἔξήγησιν καὶ κατάληψιν ἐν ταῖς ἔξενεχθείσαις λέξεσι τοῦ ἑαυτοῦ λόγου.

2. Ἡ δεξιότης καὶ ταχύτης ἐν τῷ σκέπτεσθαι, ἢπερ ἡσαν ἴδιαίτετα τοῖς "Ελλησιν, ἔκχριμον, ὥστε ἡ χρῆσις τῆς βραχυλογίας παρ' αὐτοῖς νὰ ἦν συχνοτέρω. Πλείονας εἰδὴ τῆς βραχυλογίας εὔρομεν ἡδη ἐν τῇ μέχρι τοῦδε ἀναπτύξει τῆς γραμματικής ταύτης ὑπὸ διάφοροι ὄντος [πρᾶλ. οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀλθρωποι ἀπέφυγος (§. 448) κ.τ.λ.] Αἱ πλείσται περιπτώσεις τῆς βραχυλογίας στηρίζονται ἐπὶ τοῦ σχῆματος, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ καλοῦσι σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ, ὅπερ ἀπαντᾷ πανταχοῦ, ὅπου μία ἡ πλείονες λέξει δύνανται ἐν μέρει ἡ καθόλου ἐν τῷ αὐτῷ ἡ ἀλλωτινὴ τύπῳ νὰ λαμβάνωνται ἡ συμπληρῶνται ἐκ τῶν προηγουμένων ἡ τῶν ἐπομένων¹⁾. Ἐν πολλαῖς περιπτώσεσιν ἡ βραχυλογίη συμπίπτει πρὸς τὴν ἀμέσως κατόπιν ἀναπτυχθησομένην συνχρέσειν τῶν προτάσεων. Ἐκ τοῦ εὐρέως χώρου τῆς βραχυλογίας δέλομεν ἐκλέξει ἐνταῦθι ὀλίγης τινὰς καὶ σημαντικωτέρας.

3. Ἐν τῷ πεζῷ συγχρόνῳ, σπανίως δὲ τῇ ποιήσει, τὸ ἀντικείμενον ἢ ἐν γένει οὐσιαστικόν τι κατὰ πλαγίαν τινὰ πτῶσιν γίγνεται: αἱ φυητικὲς ὑποκείμενοι τῆς ἐπομένης, χωρὶς τοῦτο νὰ ὑποσημανθῇ δι' ἀντωνυμοῦ.²⁾ Ἡσδ. ἔρ. 513 «καὶ τε διὸ δύον βοδὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἵσχει» (δῆλ. ἁνός). Θουκ. 2, 65 αἴσον χρόνον προῦστη (Περικλῆς), τῆς πόλεως..., ἀσφραλῶς διεφύλαξεν αὐτήρ, καὶ ἐγένετο (δῆλ. καύτη) ἐπ' ἐκείνου μεγίστη». 4, 96 «τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Βοιωτῶν.. ἡσάσθι ὑπὸ τῶν Ἀθηναλωρ, καὶ ἐπίεσαν (δῆλ. οἱ Ἀθηναῖ). τούς τε ἀλλούς». 1, 45 «νῦν παρ' ὑμῶν τὸ αὐτὸν ἀξιούμενον κομίζεσθαι καὶ μὴ (δῆλ. ὑμῖστε, ὑποκείμ.). τῇ ἡμετέρᾳ ψήφῳ φέληθέντας τῇ ἡμετέρᾳ (ψήφῳ) ὑμᾶς, βλάψαι». 8, 44 «ἔξεφρόνταν μὲν τοὺς πολλοὺς οὐκ εἰδότας τὰ πρασσόμενα, καὶ ἔρευγον» (οἱ πολλοί). Πλ. Γοργ. 510, b «φροθίστο δὴ που ἀν αὐτὸν (τὸν βελτίονα) δι τύριννος, καὶ τούτῳ ἔξ ἀπαντος τοῦ νοῦ οὐκ ἀν ποτε

1) *Id. Mehlhorn de chemata ἀπὸ κοινοῦ Glogau 1833.—2) Id. Berhardy Gr S. 468. Popp. εἰς Θουκ. M. I. T. 1. σ. 283. Stallb. εἰς Πλ. Φαῖδ. 72, b. Πρωτ. 320, a. b. πολ. 360, a. Maetzner εἰς Διανιφ. 1. 26 Λυκούρ. 25. σ. 128. Schoemann εἰς Ισαϊ. 4, 3.*

(δῆλο. δι βελτίων) δύναται φίλος γενέσθαι», μ. σ. Stallb. Ξεν. ἀν. 1. 4, 5 «ὅπως... βιασάμενοι τοὺς πολεμίους παρέλθοιεν, εἰ φυλάκτοιεν (δῆλο. οἱ πολέμιοι) ἐπὶ ταῖς Συρίξις πύλαις», μ. σ. Kühn. καὶ εἰς Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 8. Περιεργον τὸ ἐν Ἀντιφ. 3, 8, 7 «ὅ μὲν γάρ οὐδένας ὄρῶν διατρέχοντα πᾶς ἂν ἐφυλάξατο μηδέτα βιλεῖν; ὁ δ' ἴδιων τοὺς ἀκοντίζοντας εὐπετῶς ἂν ἐφυλάξετο μηδέτα μὴ βιλεῖν» = ne quem feriret? ne quis se feriret. Mae-tzner. = πᾶς.. νὰ μὴ κτυπήσῃ τινάς.. ίνα μὴ τις πληγῇ.

b. Συχνάκις παραλείπεται τὸ ἀρτικελμενορ ῥήματος, δταν εὐ-κόλως δύνηται νὰ νοηθῇ ἐκ τῆς συναφείς τοῦ λόγου. Ξεν. ἀν. 1. 8, 15 «ὅ δ' ἐπιστήσας (δῆλο. τὸν ἵππον) εἶπεν», ἐπειδὴ πρότερον ἔρρηθη «ὁ Κύρος παρελαύνων» = ἀντιπαρερχόμεν. κατέναντι ἔφιππος. 3. 4, 99. «οὐ δὲ ἀράβας (δῆλο. ἐπὶ τὸν ἵππον), ἔως μὲν βάσιμα ἦν, ἐπὶ τοῦ ἵππου ἦγεν». Ἑλλ. 5. 4, 39 «τῶν δὲ ἵππεων τῶν μὲν ἔτι καταβεηκότων (δῆλο. ἀπὸ τῶν ἵππων), τῶν δ' ἀράβαιοντων (δῆλο. ἐπὶ τοὺς ἵππους), ἐπελαύνουσι». ἀν. 4, 3, 13 «ἔγγετην (δῆλο. οἴνον) ἔκελευε» 4, 3, 17 «ἀποδύς (τὴν ἑσθῆτα, vesta exuta) ἐλάμ-βην τὰ ὅπλα». 5, 8, 23 «πολλοὺς ἥδη ἀποδέδυκεν», veste spoliavit, ἔχει ἀφαιρέσθαι τὴν ἑσθῆτα. 4. 8, 28 «ἐπιειδημένους (δῆλο. τάτοξεμάτα) ἐπὶ ταῖς νευραῖς τοὺς τοξότας». 5. 2. 12. Συχνοτάτη είναι ἡ παράλειψις ἀρτωνυμίας κατὰ πλαγίαν πτῶσ., δταν πρέπη νὰ ἀναγεθῇ εἰς προηγηθὲν οὐσιαστικόν, καὶ δταν δὲν ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ ἴδιαιτέρα τις ἔμφασις. Z, 124 «τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, κα-ταθητῶν ἀνθρώπων; οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα» δῆλο. σέ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 3 «ἐπαγγειλαχμένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατείαν, διδόσαι τε (δῆλο. αὐτῷ) οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅσα περ ἥτησε καὶ ἔξα-μήνου σῖτον». Καὶ ἐν τῇ μεταάστει ἔτι ἀπὸ αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. εἰς ῥῆμα παρεμφατικ. Πλ. Γοργ. 464, a «τὸ τοιοῦτον λέγω καὶ ἐν σώματι εἰναι καὶ ἐν ψυχῇ, ὅ.τι ποιεῖ δοκεῖν μὲν εὗ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἔχει δὲ (δῆλο. τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ) οὐδὲν μᾶλ-λον», μ. σ. Hdrf. «quum tamen nihilo magis bene valeant = οὐχ ἡττον ὅμως δὲν ἔχουσι καλῶς, δὲν ὑγιαίνουσι. 468, d «εἴ τις ἀ-ποκτείνει τινάς ἡ ἔκβαλλει ἐκ πόλεως ἡ ἀφαιρεῖται χρήματα.., οὐδέμενος ἀμεινον εἰναι αὐτῷ, τυγχάνει δὲ (δῆλο. τοῦτο) δν κάκιον» = quum tamen id sit deterius» = οὐδὲν ἡττον ὅμως συμβαίνει νὰ ἡνεοῦτο χειρότερον. Εὰν δύο συνδεδεμένα πρός ἀλληλα ῥῆμα. ἔχω-τιν ἐν κοινῷ ἀρτικελμεν., συνειθίζει ἡ Ἑλλην. γλῶσσα, καὶ δταν ἔτι ἡ σύνταξ. αὐτῶν ἡνε διάφορος, νὰ τίθηται τὸ ἀρτικείμ. ἀπαξ μόνον καὶ νὰ ὑποβάλῃ αὐτό εἰς τὴν σύνταξ. τοῦ πλησίον κειμέν. ῥῆμα., συγνότερον ὅμως εἰς τὴν τοῦ πρώτου ἡ εἰς τὴν τοῦ δευτέρ. Συχνότατη γίγνεται τοῦτο ἐν τῇ συνδέσει μετοχῆς μετὰ ῥῆμ. πα-ρεμφατικ.¹⁾, καθότι ὁ "Ἑλλην ἀμφότερα ταῦτα περιλαμβάνει ὡς

¹⁾ "Id. Matth. II. §. 428, 2. Nügelsbach XVIII. Excurs. zur Iliade σ. 311.

μίκν διλικὴν ἔννοιαν. τ. 537 «καὶ τέ νοιρ *iaitopmai* εἰσορόσωσ», ἔνθα κατὰ τὴν ἀντίληψήν τῶν νεωτέρων γλωσσῶν καὶ αὐτοῦ ἐπι τοῦ ἡμετέρου τῷ Ἑλλήνι ἴδιωματος πρέπει νὰ συμπληρωθῇ διὸ τοῦ, αὐτούς, κατὰ τοὺς ἀρχῆματος; Ἐλλην. ἐλαζμβάνεται τόσο, ότι *iaitopmai* εἰσορ., ώ; μήδικὴν ἔννοιαν. Ήσδ. ἑ. 166 «τοῖς δὲ δίκαιονθρώπων βίοιον καὶ καθ' ὅτις οὐρανοί Ζεὺς; Κρονίδης; κατένασσε (δῆλ. κύτον); πατήρ εἰς πείρατον γκίτης». Εὐρ. Ἀλκ. 195 «ἢν οὐ προσέπτει καὶ (δῆλ. ὁρθὸς) προσεργήθη πάλιν». Θουκ. 5, 54 «εἰσέβαλον τὸ τῆρα Ἐπιδαιγλαρ καὶ (δῆλ.). κατέπιν) ἐδίφουν. 1, 20 «τῷ Ἰππάρχῳ περιτυχότεο.. ἀπέκτεινον» (δῆλ. κύτον). 144 «τοῖς ἀποκριτάμενοι ἀποπέμψωμεν (δῆλ. κύτον)». 5, 22 «καὶ κατῶν τοὺς μὴ δεξαμένους τὰς υπονήδια ἐκέλευσον οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιεῖσθιν (δῆλ. κύτάς)». Ξεν.οἰκ. 4, 8 «τούτους μὲν γάρων τε ἀλλήλην προστίθησι καὶ δώροις κομιεῖ (δῆλ. αὐτούς)». Ξν. 1, 7, 8 «οὐδὲ ἐμπίπλως ἀπάρτων τὴν γράμμην ἀπέπεμψε (δῆλ. κύτον)». 4, 5, 8 «διεβίδον καὶ διέπεμπε διδότας τοὺς διαραμένας παρατρέγγειν τοὺς βουλιμιδῶν» ἦγουν, διεβίδου τοὺς δυναχέντας παρατρέγγειν καὶ διέπεμπεν κύτον. 1, 8, 11 «καλέσας παρεκελένετο τοῦς Ἑλληνούς. 2, 6, 22 «τῶν δὲ συνόρτων πάρτων ὡς καταγελῶν διελέγετο». ἀπορ. 1, 4, 17 «ὅς νοῦς ἐνῶν τὸν σῶματον, μεταχειρίζεται», ἦγουν «ὅς οὐδὲ ἐν τῷ σώματι ἐνῶν νοῦς αὐτὸν μεταχειρίζεται, Ἐλλ. 1, 3, 9 «καὶ δρυοὺς ἐδισσαν, (Φαρναζακήφ) καὶ ἐνθένον παρὰ Φαργαβαῖον». 1, 5, 6 «αὐτῷ προπιών ὁ Κέρος ἔρετο». Ηλ. Γοργ. 460, ε «οὐδὲ δεῖ τοῖς παιδιούσιαις ἀρχαλεῖσιν οὐδὶ ἐκβάλλειν (δῆλ. κύτον) ἐκ τῶν πόλεων». Μενέξ. 243, δ «ἥτετος δὲ κύτοις ήμάς αὐτοῖς καὶ ἐρικήναρεν καὶ ἡττήθηγεν (δῆλ. ὁρθός κύτον κύτος)», ρ. σ. Stallb. πολ. 358, ε «ὅταν ἀλλήλοις ἀδικήσοτε καὶ οὐδικῶνται (οὐδὲ, ὥστε ἡλική) ων». 468, β «τὸ δικῆσον τοῦ (δῆλ. κύτον) καὶ γελήσῃς εἰπὲ ἱκάστον». 465, α «περιθυτέρῳ γῆτην νεωτέρων πάρτων ἀργεῖσιν τε καὶ (δῆλ. κύτον) κολάζειν προστέκτωται».

Σημ. 1. Τὸν ἡ πάτην τοῦ οἰσταστοῦ δίνεται νὰ ἀνανεγθῇ καὶ ποὺς τὸ ἀποτέλεσμα δήμαρ, ἔτι ποὺς ἀμφισσόλον. Τὸ πρότυρο, ἀτινα φύρουσαν ὑπὲρ τῆς γράμματος ταύτης, στηρίζονται ἡδὲ μὲν ἐπὶ βασιδός ἐξηγήσεως, τὸ δὲ ἐπὶ βασιδός ἐναγγώνωσις. Πλ. Φαῖδ. 91, δ «τὰ μὲν ἀποτελοῦσα, τὰ δὲ νοοῦσιτον ταῦτα ἐπιθυμεῖται καὶ δρᾷσι, καὶ φέροις, ώ; ἔτι δὲ καὶ ἄλλω πράγματι, διαλεγομένη». Ἐνταῦθα μετὰ τὸ νοοῦσιτον ταῦτα πρέπει νὰ τεθῇ κύμρως, διότε αἱ δοτ. ταῦτα ἐπὶ θυμοῦσις κατ. ἐξηρτῶνται κατόταν διαλεγόμενην. Πεισχρ. 7, ο ἀντὶ «Οἰρακάζοντες κατ. ἐξηρτῶνται τούτους τούτους πρωτίστους, ἀναγγωνάσσουν μετί τοι. ἐξηρτίου καθι. Urbin. «Θαυμ. καὶ ζηλούσυνται». Περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. Ἀντ. 537 θ. περικατ. ὧν §. 597, p.

ε. Τὰ μετὰ προθέσεως, ιδίᾳ δὲ τὰς μετὰ τὴν ἔξι, σύνθετη δήμαρ. τίθενται ἐνίστοτε ἐν σηματο. περιεκτικῇ οὐδων;, διότε πρὸς τῷ

σημασ. τοῦ συνθετ. ἡρμ. καὶ ἡ τοῦ ἀπλοῦ σύναψις πρέπει νὰ ἔκληγθῃ¹⁾. Εὐρ. Ἰρ. αὐλ. 343 «μεταβαλὼρ ἄλλους τρόπους» = moribus mutatis alios induens, μεταβαλὼν τοὺς τρόπους ἔλατεν (ἀπέκτησεν) ἄλλους. 363. Πλ. Φιδίρ. 241, α «μεταβαλὼρ ἄλλον ἀρχοντα». Θουκ. 1, 44 «οἱ Ἀθηναῖοι μετέγρων Κερκυρίους ξυμπράττου μὴ παιήσασθαι» = mutato consilio decreverunt, μεταβάλοντες γνώμην ἀποφάσισκν (ἔγνωσκι). Ξεν. Κύρ. 1, 1, 3 «ἡναγκαζόμεθα μεταροεῖν (sententia mutata cogitare, μετανοήσαντες νοεῖν), μὴ (= μὴ δὲν) οὕτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν χαλεπῶν ἐργῶν ἢ τὸ ἀνθεφῶν ἀρχεῖν». 5, 5, 40 «Ἄστε τὸν Κυκεζάρην μεταγιγνώσκειν (mutata sententia judicare, μεταβαλὼν γνώμην γιγνωσκειν), ὁ; οὔτε δὲ Κύρος ἀφίστη αὐτοὺς ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε κτλ.» Ηλ. Γοργ. 493, ε «πότερον.. μετατίθεσαι εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκινάστων» = mutata sententia statuis, μεταβαλὼν γνώμην ἡγῆσαι, Stallb. Ήρδ. 1, 31 «ἐκκλησίμεροι δὲ τῷ ἡρῷ οἱ νεανῖσι . εἰληκον τὴν ἀμαζῶν», tempore exclusi, i. e. urgente tempore prohibiti exspectare jumentorum adventum τῇ ἀρκεσίᾳ τοις ἀποκλεισθέντες, ἄτοι οικλυθέντες ἐκ τοῦ ἐπείγοντος γρόνου νὰ ἀνακένωσι τὴν ἀριξιῶν ἀμάξιν, ίδ. Schneigh. κ. Baehr. 7, 96 «ἡγεμόνες, τῶν ἔγω, οἱ γάρ ἀναγκαῖη ἐξέργομαι ἐξ ἴστορίης λόγον, οἱ παραμέμνηκιν» = διότι κωλυόμενοι ἐκ λόγων ἀναγκαίων δὲν θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἀναρρέω τὰ ὀνόματα. 139 «ενταῦθι ἀναγκαῖη ἐξέργομαι γνώμην ἀποδέξασθαι». (Ἀνευ λόγου δημως συγκαταλέγεται ὅδε τὸ Σοφ. Ἀντ. 1105 «κακεδίκες ἐξίτηκαν τὸ δρῦν» = ἐξιτηκοι τῶν δρενῶν μου ἐπὶ τῷ δικτυόκει αὐτῶν, διὸ νὰ ἐκτελεσθῶ δῆλο. ταῦτα γάνω τὸ μυαλόν μου). «Η πρέπει νὰ νοηθῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ οικλῷ τῇ προτάσ. ἐκ τοῦ συνθέτ. ἡρμ. τὸ ἀπλοῦν» οἰον Θουκ. 2, 64 «ὑμεῖς δὲ ἔ; τε τὸ μέλλον οικλὸν προγνότεο ἔ; τε τὸ αὐτίκα μὴ αἰσχύρον (δῆλο). γνόντες; τῷ ἥδη προσέμμα φύμασθερη κτήσασθε».

d. Τὸ ἀπότινος ἡρμ. ἐξαρτώμενον ἀπαρέμφ. ἡρματος κινήσεως σημαντικὸν παρκλείπεται: ἐνίστε, ὑποδηλοῦσται δημως διά τινος προστεθειμένης προθέσ. ἡ τοπικ. ἐπιρήμ., ὡς τοῦτο καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσ. καὶ αὐτῷ τῷ οὐδήμαξι θέλωσται οἰον ich will nach Berlin.Arpinum volebamus, Cic. Att.9, 1· εἰλαι: διὸ τὴν πατρίδα, σα; θέλω τὸ τοῦ σπίτι = ἐπιθυμῶ νὰ σα; θέλω κατέσθιον κτλ. Ν, 135 «οἱ δὲ ιθίς γρόβεον». II, 694 «οἱ δὲ ἄλλοι φύγαδε μηδωστού. Ω, 327 «ἴπποι, τοὺς ὃ γέρων ἐρέπων μάστιγι κέλευνει καρπαλίνως κατὰ ἀστυν». Λαρ. 6. 1279 «ἐγὼ μὲν οὖν ἐει τὸ βαλαρεῖον βούλομαι». Ξεν. ἀν. 1, 5, 13 «παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα». Εὐλλ. 2, 3, 20 «κελεύσαρτες ἐπὶ τὰ ὅπλα». 34

1) Ιδ. Ματθ. ΙΙ. §. 535, τηλ. 3. §. 634, 3.

«έκελενσε . . τοὺς ἔνδεικα ἐπὶ τὸν Θηραμένην» χν. 7. 7, 57
«φυνέρὸς ἡν̄ σίκαδε παρατεκουζόμενος» = ὡς οἰκαδε ἀπιών. ¹⁾

ε. Όταν σύνχρονον προηγούμενον οὐσιαστικόν ἔπειτε νὰ ἐπανάληφθῇ πάλιν ἐν παρατεταγμένῃ τινι προτάτ., κανονικως τίθεται μόνον τὸ ἄρθρον, τὸ δὲ οὐσιαστικ. παραλείπεται. Φεύδ. Πλ. ἐπ. 8, 354, ε «μετρίζῃ θεῷ δουλείᾳ, ἀμετρος δὲ η τοις ἀνθρώποις».

f. Λέξις τις ἀπαξί μόνον τεθειμένη πρέπει νὰ νοιηῇ δῖ, ίδιᾳ δέ, ὅταν τὸ ὑποκείμενον λαμβάνηται ἀπὸ τοῦ κατηγορούμενον ἢ τὸ κατηγορούμενον ἀπὸ τοῦ ὑποκείμ. ²⁾ οἷον Ἡρδ. 8, 80 «τῇ έξ ἐμεῖον(δῆ). ποιεύμενον, κατηγορούμ.) τὰ ποιεύμενα (ὑποκείμ.) ὑπὸ Μάδων». 142 «τούτων ἀπέντων αἰτίους γενέσθαι (δῆλ. αἰτίους) τῆς δουλοσύνης τοῖς Ἑλλησι Ληνοντίοις». Θουκ. 1, 134 «καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν (δῆλ. ἐμέλλειν), οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰδίθεσαν». 7, 68 «τῷ πάσῃ Σικελίᾳ, καρπουμένη (δῆλ. ἐλευθερίαν) καὶ πρίν, ἐλευθεροὶ βεβαιοτέρων παραδοῦναι». Πλ. Μέν. 89, α «οὐκ ἂν εἰεν φύσει οἱ ἀγαθοὶ» (δῆλ. ἀγαθοί). Πρωτ. 344, δ «τῷ δὲ κακῷ εὐκ ἐγχωρεῖ γενέσθαι» δῆλ. κακῷ. Ξεν. ἁπομν. 1. 2, 49 «φάσκων κατὰ νόμον ἔξεναι παρανοίας ἀλόντι (δῆλ. τὸν πυτέρα) καὶ τὸν πατέρα δῆσαιν». Ἐλλ. 2. 2, 20 «ἐποιοῦντο εἰρήνην, ἐφ' ᾧ.. τὸν αὐτὸν ἄχθρον καὶ φίλον (δῆλ. λακεδαιμονίους) νομίζοντας Λακεδαιμονίοις ἐπεσθαί». 2. 3, 19 μ. σ. Breitenb. χν. 3. 4, 13 «Τισσαφέρηνς ἐπεράνη, οὓς τε αὐτὸς ἵππεις (δῆλ. ἔχων) ἥλθεν ἔχων καὶ τὴν Ὀρόντου δύναμιν».

g. Οὐσιαστικόν τι πρέπει νὰ ληφθῇ ἔνιοτε ἐκ συγγενοῦς οὐσιαστικ. ἢ ἐπιθέτ. ἢ ἐπιρήμ. ἢ ἥρμ. ἢ καὶ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ³⁾. Ἡρδ. 9, 23 «οἱ ἵπποιει.. ἀλλοις προσαπόλεσαν τῶν ἵππεων ἀποστήσαντες ὅν (δῆλ. τοὺς ἵππους) ὅσον τε δύο στάδια ἔσουσεύοντα». Οὕτω μεταχειρίζεται δ Θουκυδ. 2, 47 τὴν λέξ. νόσος ἐπὶ τοῦ λιμοῦ, ἐν τῷ ἐπομένῳ δὲ κεφαλ. δμικεῖ περὶ ταύτης πάντοτε κατὰ γένος οὐδέτερον, ὡσεὶ προϋπόθεσε ρόσημα, διπερ ἀναφρίνεται μόδις ἐν τῷ 51 κεφαλ. Λουκίαν. νεκρ. διάλ. 15 «τότε μέν.. τὸ δύστανον ἐκεῖνο δοκάριν προστίμων τοῦ βίου» νῦν δὲ συνίημι δῆλο, ὡς ἔκεινη (δῆλ. ἡ δύξα) μὲν ἀναφελής». — Παρό. Ὀμρ. τίθεται μετὰ τά, ἐπταετές, ἐπταετές, ἐπτημαρ, ἐπτήμαρ ψ δῆλ. ἔτει, ἐπτημηρ δῆλ. ἡμέρα. Θουκ. 2, 45 «εἰ δέ με δεῖ καὶ γνωστεῖς τι ἀρετῆς, ὅσαι (δῆλ. γνωστεῖς) νῦν ἐν χηρεῖς ἔσονται, μνησθῆναι». Δημ. 18, 104 «δυσεν (δῆλ. τριήρουν) ἐράνη τριψαρχος ὁ τῆς μιᾶς (δῆλ. τριήρους) ἔκτος».

¹⁾ Ζ. Ματθ. II. §. 5. 5, ερμ. 2.—2) Ζε. Ματθ. II. §. 634, 1; Doeberlein lv εἰδ. ἥρμ. ειργετει 4 Popp. ει; Θουκ. M. I. T. 1. σ. 284. Stallb ει; Πλ. Ροργ. 470, α.—3) Popp. ει; Θουκ. M. I. T. 1. σ. 282.

Καὶ περὰς κατῷ τῷ Σοφ. Ἀντ. 513 «ὅμαιρος ἐκ μιᾶς τε (δῆλ. μητρὸς) καὶ ταῦτοῦ ποτερός». Πλ. νόμ. 627, ε «πολλοὶ ἀδελφοί που γένονται» θνὲτοι ἀνδρέσι τε καὶ μιᾶς (δῆλ. μητρὸς) υἱεῖς· Φίλ. 30, δ «ἐν μὲν τῇ τοῦ Διός ἔξει; φύτει..., ἐν δὲ ἄλλοις (δῆλ. θεοῖς)», ὅπερ ληπτέον ἐκ τοῦ Διός, ίδ. Stallb. - Ἀρρ. 6. 693 «ταυμαχήσαντος μίκρην δῆλ. ταυμαχίζειν. Θουκ. 1, 22 «ἢ μέλλοντες πολεμήσειν ἢ ἐν αὐτῷ (δῆλ. τῷ πολέμῳ) ἥδη ὅντες». Περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 1, 91. 5, 47, ίδ. §. 352, d. Ἐκ τοῦ γελάσσειν ληπτέον τὸ σύστασιν. τὴν φιλακήν 7, 28. Ἀντιφ. 5, 13 «ἀπολογησαμένω τὴν προτέρον (δῆλ. ἀπολογίζειν)», μ. σ. Maetzn. τ, 188 «παῦσε δ' ἐν Ἀμνισθῇ... ἐν λιμέσσιν» δῆλ. νοῦν. (Μετὰ τοῦ ἡμερὸς διαβατοῦ ἐν γ, 180). Ο, 358 «ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐξωὴ γίγνεται, ὅππότ' ἀνήρ σθένεος πειρώμενος ἤστιν» δῆλ. δόρυ. ι, 499. Θ, 198 «ὑπερβάσιν δῆλος δίσκον, ὃς ἐξάγει τις ἐκ τοῦ προηγουμένου. Καὶ ἕδη μικροὶ προσέπται δύνανται ἐνίστε νὰ ληφθῇ ἐκ δόρυ. ἢ ῥάσσεως συνυνάθουσι. Α, 512 «ἢ μὲν ἔπειτα εἰ; Κλαῖς δλατο..., Ζεὺς δὲ ἐδόν πρὸς δάκρυν δῆλο. ἔθν. θ, 107 »ἥργε δὲ τῷ αὐτῷ δίδυν, ἥπερ οἱ ἄλλοι δῆλο. ἥταν.— ίδ. §. 352, d).

h. Ἐνίστε πρέπει νὰ ληφθῇ ἐκ ταῖς ἀντωνυμ. αὐτὸς ἢ ἀυτοπαθ. θαυτοῦ. Α, 355 «ἄλλων γάρ ἔχεις γέρκας, αὐτὸς (δῆλ. ἔχυτη) ἀπούρας». Σοφ. Φ. 691 «ἴνι αὐτὸς (δῆλ. ἔχυτη) ἦν πρόσουρος».

i. Συγχάτατη πρέπει νὰ ληφθῇ γραματικ. τίπ. ἐκ τινος ἐτέρου¹⁾. οὕτω π. γ. παθητικὸν ἐξ ἐπεργητικ. ἢ τούνναντίον. Θουκ. 6, 79 «καὶ τοῖς γε Ἀθηναῖσι βοηθεῖν, ὅταν δὲ τὸν ἄλλων (δῆλ. ἀδικῶντα) καὶ μή... τοῖς ἄλλους ἀδικῶσιν». Σοφ. Οἰδ. κ. 1108 «τῷ τεκνού τῷ (δῆλ. τεκνέν) φίλον». Θουκ. 2, 11 «τὴν τῶν πέλκες δρυῶν μαζίλλον ἢ τὴν ἔχυτὸν δρῦν (δῆλ. δρυομένην)». Ξεν. Κύρ. 4, 4, 13 «ὅπως ὑμεῖς ἔκεινων (δῆλ. ἔργητε), μὴ ὑμεῖς δὲ ἔκεινων ἀρχησθεῖς» κατὰ τὸν Guelph. Par. A. B. Ἐκ τοῦ παρεργατικ. φίλμ. ἢ τὸν ἀπαρεμφ. λαμβάνεται μετοργὴ ἢ ἀπαρεμφ. Θουκ. 8, 141 «χρεῖται τὸ ἐξ τῆς τὴν Χίον (δῆλ. πλεύν) ἐπλεῖται ἐξ τὴν Κασσίνον». Αἰσχ. Αγ. 838 «καὶ τὸν μὲν ἄκεν (δῆλ. πῆμα φέροντα), τὸν δὲ ἐπεισέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα λάσκοντας δόμαται». ο, 152 «χαλρετον, ὃ καὶρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαζῶν εἰπεταιν δῆλο. χαίρειν. Δημ. 18, 125 «οὖσα, μὴ τούτων μὲν ἐγθύδει; φίλ., ἐμδεῖ δὲ (δῆλ. εἰναι) προσποιητη», μ. σ. Bremi Πλ. Φιλόδ. 230, δ «Ὥστερ οἱ τῷ πεινῶντα θέρμακται (δῆλ. ἀγοντες) θαλλῶν ἢ τινα καρπὸν προσείσοντες λγοταιν. 247, ε. Συγχάτη καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ πεζῷ εἶναι ἢ περίπτωσ. αὔτη, δταν ἐπρεπε νὰ ἐπακολουθήσῃ ἀπκρεμφτι. μετὰ τό, οἷμαι δὲ καὶ Πλ. ἀπο. 25, ε «ταῦτα ἔγω σοι οὐ πειθόμασι, δὲ Μίλητος, οἶμαι δὲ οὐδὲ ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα (δῆλ. πείσειθαι σοι)», μ. σ. Stallb. καὶ

1) Meiblhorn ἐν τῇ βιβλ. συγγρ. 1. 16.

εἰς πολ. 608, b «ἔμφροντι σι . . . οἷμα: δὲ καὶ ἄλλοι ὀντωνοῦ (δῆλοι, ξυγράπειν)». συμπ. 176, a. Ήσν. συμπ. 8, 7. Συγχρότητη εἶναι τὸ παρέλθειν· τοῦ προηγούμενον. ἔπει. ἐπὶ τοῦ μόλλον, οὐδὲ δὲ παρέλθειν; Απτικ. Εὐρ. Ιππ. 442 «τοῖς ἐρῶσι . . . οὗτοι τε μέλλουσι» (ἔρζεν δῆλο). Θουκ. 3, 55 «οὕτε ἐπιθετε οὔτε ἔρει γένεσις (παθεῖν)». Πτολεμ. 10, 26 «τὰς μὲν πρόρθεν, τὰς δὲ ἔμελλον (παρέβεντα), ταῖς δὲ ἡπείρουν τῶν παθεών (πορθεῖν)». 4, 130. Δημη. 18, 192 «τὰς μὲν ἔμελλεν, ὡς ἔδοκεν, τῶν δεινῶν (δῆλοι παρέβενται), τὰς δὲ ἔρει παρέβησαν». Έν τῷ δικαλόγῳ καὶ θέτι παρόπλευρον (παράγαμον) = πᾶς δὲ δὲν ἔμελλε, δὲν ἔπειτε; πολ. 494, b. Ιππ. 2, 365, e¹). Τιδ. §. 599, 2.

κ. Ἐν ταῖς ἀντιθέσεις τοῦ πολλάκις καθόλου τοῦ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τοῦ ἑτέρου. Υ. 265 «Θεὶς οὖν ἔστι» ἔμὲ καὶ τὸ φίλημαντι «ἄντι, ἔμὲ τὸ καὶ τὸ ἔμέ». Ήτδ. ἔρ. 182 «οὐδὲ πατητὸς παίδεσσον δυσίοις, οὐδὲ τὸ πατήσεις (δῆλο, πατέσι), οὐδὲ λέναι ξενοδόκῳ καὶ ἐπιτηροῦ ἑταίρῳ». Σοφ. Οἰδ. τ. 489 γρο. αὐτὸν γάρ η Αἰεθεξιδίνιος (δῆλο). πρὸς τὸν Ηλείωνα η τῷ Ηλείωνι. (δῆλο). πρὸς τὸν Λαζαρίδην; νεῖκος ἔκειτο;» Εὐρ. Όρ. 742 «οὖν ἔκεινος (δῆλο). ἔκειναι», στλλᾱ ἔκεινη καίνον ἔνθαδι ἄγγειν. Ίρ. κιλ. 23 «τοῦτο δε γ' ἔστιν τὸ καίνον σποκλεῖρον καὶ φίλοτυπον, γλεκὴ πέρ (δῆλο πάροικοι φιλούμενοι). λυπεῖ δὲ προσαντάρεντο = hoc est bo-num fallax et ambitiosum (in ambitione positum) dulce quidem, sc. ubi procul conspicitur, sed molestum, usq[ue] prope accedit = τοῦτο δε το καίνον εἶναι φελαιος φευδες καὶ φιλοδοξησι (ἐν φιλοδοξησι κείμενον) γλυκι μεν, (θεται δῆλοι δη ισοτται υπαρχηθεν). λεπτοράδη δε, (θεται προσπίπτη πλησίον). Θουκ. 1, 73 «οὐ γάρ παρέλθεισι πατεῖσις ἡμέρων (δῆλο). πρὸς τούτους), οὐδὲ τούτων ὅδη. πρὸς ἡρακλεῖ) οἱ λόγοι θε γίγνοντο». Δημη. 3, 7 «επορθεῖσιν ἔμετες (δῆλο. πρὸς ἔκεινους) καὶ ἔκεινοι πρὸς ἔμετες εἰρήνην». Εν τῷ συνδέσει τοῦ νῦν καὶ πάλαι, η τότε, η νετερορά πάπεξ μονον τίθεται το εἰς ἔμφροντα τὸ καίνον ἀνηκονο ἔρημον καὶ δη κατ' ἔντετθετα. 1, 105 «οἰον ἔγω νοίον ἔμετε πάλαι ηδ ἔτι καὶ νῦν». Σοφ. Ηθ. 676 «εὐτὸν τε καὶ πάλαι ιέγω». 907. Αντ. 181 «οῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖν. Θουκ. 1, 86 «ἡμετες δὲ θυμοι καὶ τότε καὶ νῦν ἔσμεν» μ. σ. Ρορ. 3, 40 «καὶ τότε περιτον καὶ νῦν διαμάχουμεν. 6, 60 «οὕτε τότε οὔτε θετερον ἔχειν». Ηερὶ τῆς παρολείψι. τοῦ οι μέρι, θεται ἔπειται τό, οι δε ιδ. §. 527, σημ. 4. Δύναται καίλιστα νὰ παρακλειθῇ καὶ διλόνηρο. η ζντίθεσις κ. 35 «ερετε δέ ἔμως πλείειν» δῆλο. καὶ ἔμετε²).

I. Πολλάκις πρέπει νὰ ληφθῇ λέξις τις καὶ ἔκτινος προηγουμένης, η ἔπομέν, ητις εἶναι μὲν τὰς αὐτής δίζηνε, δὲν εἶναι δύμοις τὸ καίνο γλωσσικὸν μέρος³). Οὕτω: δευτορ, δευτὰ βοῶν δῆλο. βόημα,

1) Ιδ. Μαζ. Η. §. 498, e.—2) Ιδ. Döderlein iv τῷ βιβ. συγγρ. σ. 16.—3) Ιδ. Doederlein τῷ βιβ. συγγρ. 12.

βοήθηται. Οὕτως ἡσας εἶνε καὶ τὸ Σοφ. Ἡλ. 1075 χρ. «Ἡλέκτηρ τὸν δὲ πατέρας (δῆλ. στόνον) δεινήκις στεράγουσα». Εὐρ. Φ. 323 «δικαιούθεσσαν (δῆλ. τὸν) ἵεσσα». Ηροτέτι δὲ Ἡρδ. 8, 114 «ώς εἰπεῖ, δῆλ. ἔπος» = prope dixerim, ὡς ἡδυνάμην σχεδὸν νῦν εἴπω, ἵνα δὲ ἀπλῶς εἴπω, καὶ ἔκτοτε καὶ παρὰ τοὺς Ἀττικούς οἷον τῷ Θουκυδ. κ. Ξενοφ. ¹⁾ Ιδ. §. 585, 3. σ. 1519.

μ. «Ἐκ τούς προηγουμένων. λέξι. πρέπει πολλάκις νὰ ληφθῇ λέξ. τὸ ἐκρατήριον ἐκράζουσα, ἥποι ἐὰν λέξι. ἀργητικῆς λέξις καταγατικῆς συγχέτεται συμβίκινες τοῦτο ἐν ἀντιθετικῇ προτάσσει. εἰσηγουμένη δὲ ἐναντιωματ. συνδέσμῳ. ¹⁾ Ε. 819 «οὖ μ' εἴας μακαρεσσοι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι τοὺς ἄλλους» ἀπόρ., εἴ τε Διὸς θυγάτηρος Ἀρρενίτηρ ἔλικος εἰς πόλεμον, τάν γ' οὐτάμεν δέξιν γράπτῳ» (δῆλ. ἐκέλευες, ὅπερ κεῖται ἐν τῷ εἴας). ²⁾ Ιδ. Εὐρ. Φ. 1217 μ. σ. Klotz. Σοφ. Οἰδ. τ. 236 «τὸν ἄνδρ' ἀπανθάτους... μάτιτες προσδεχομένης μήτε προσδεχομένης τινα, ὁθεν δὲ ἀπ' οἴκων πάντας». Εὐρ. ix. 466. Σοφ. Ἡλ. 71 «καὶ μὴ μ' ἄτιμον τῆσδε ἀποστειλῆτε γῆς, ἀλλ' ἀγχεπλουστον καὶ καταστέτην δόμῳν» (δῆλ. στέλλετε = ποιεῖτε). Εὐρ. Ορ. 717 «ὦ πλὴν γυναικὸς οὗνεις στρατηλατεῖν τέλλεται οὐδὲν» = δέ... στρατηλατεῖν δεινόν, ὅπερ νοκτέον ἐκ τῆς ἀντιθέσ. οὐδὲν = κατὰ τὰ ἄλλα πάντας ἀνωρεύεις. Ἡρδ. 7, 104 «ἢ νόμος. ἀνάγει τῷτο δέιν, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατεῖν ἢ ἀποιλησθεῖν». 9, 2 «οὐδὲ ἔωρ iέναι ἐκπεστέρω. ἀλλ' αὐτοῦ ιέρομενον ποιεῖται». Πλ. ἀπολ. 36, β «ἀμελήσας, ὃν οἱ πολῖτοι (δῆλ. ἐπιμελοῦνται)», μ. σ. Stallb. Πλ. Φιλίδ. 245, δ. ε «τοῦτο δὲ οὐτιστόπλοιονται: οὔτε γίγνεσθαι δυνατόν, η πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γένεσιν συμπεσοῦσαν στῆναι» δῆλ. ἀναγνωστὸν μ. σ. Stallb. Σοφ. Τρ. 166 ληπτέον ἐκ τοῦ Αρείην ἔχειν, ιδ. τὸ λατιν. π. γ. Cic. N D. I. 7, 17 «tu autem nō oī o existimes nī e adjutore huic venisse, sed auditorem». Οὕτως ληπτέα ἐκ τοῦ, τοῦδε εἰς, οὐδεὶς, η ἔννοια τοῦ εἰς, ἔκστος η πάρτει. Πλ. συμπ. 192, ε «ταῦτα ἀκούσας οὐδὲ ζητεῖ ἔξαρνηθεῖν..., ἀλλ' ἀτεγγνῶς οἴοιτο θν ἀνηκούσαι: κτλ.» μ. σ. Stallb. καὶ εἰς πολ. 366, δ. Φιλίδ. 260, δ. Θουκ. 4, 10 «μηδεὶς ὄμδων.. ξυνετοῖς βουλέσθω δοκεῖν εἶναι..., μαζίλον δὲ (δῆλ. ἔκκαστος βουλέσθω) .. χωρῆσαι» μ. σ. Pop. 8, 66 «ἀντέλεγέ τε οὐδεὶς ἔτι τῶν ἄλλων δεδιώς (δῆλ. ἔκκαστος) καὶ δρῶν πολὺ τὸ ξυνεστηκόν». Ξεν. Εἰλλ. 2, 2, 3 «ἐκείνης τῆς νοκτὸς οὐδεὶς ἔκομήθη, οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες (δῆλ. πάντες), ἀλλὰ κτλ.».

1) "E. Maxlb. II. §. 634, 3. Mehlhorn in τῷ ἡρῷ συγγρ. τ. 17. Fritzschē Cqaeſt. Luc. s. 131.

π. Ἐνίστε πρέπει νὰ νοηθῇ ὅπου αἰσθητικὸν ἡ λεκτικὸν ἐκ τυνος προηγουμένου ἔχει. κατὰ τὴν σημασ. συγγενοῦς, ἀγγελτικοῦ, δῆλο. αἰτητικοῦ, προτερεπτικοῦ κ.τ.λ.¹⁾ Ηλ. Γοργ. 467, α «ἐὰν μὴ Σωκράτης ἔξελεγχθῇ ὑπὸ Πιώλου, ὅτι ποιοῦσιν, ἢ βούλονται»=nisi, S. a Polo refutatus eoque edoctus fuerit illos facere, quae velint» Stallb.=έὰν ὁ Σ. δὲν ἔξελεγχθῇ ὑπὸ τοῦ Π. καὶ δὲν διδαχθῇ ὑπὸ αὐτοῦ ὅτι ἔκεινοι ποιοῦσιν, ἢ βούλονται. 482, a. 508, a. Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 17 «ἀπήγγειλεν, ὅτι αὐτὸν Δύσανθρος; κελεύει ἐις Λακεδαιμονικὴν ιέναι· οὐ γάρ (δῆλ. ἔτη) εἰναι κύριος ὃν ἐρωτᾷτο ὑπὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὺς ἐρόρους». Ἰδ. §. 593, σημ. 1. Οὕτως ἐκ τοῦ ἀξιοῦ νοεῖται ὅπου αἰσθητικὸν Θουκ. 1. 136, 3. 4, 3, ἐκ τοῦ παραιεῖται 3, 31, ἐκ τοῦ ἀραιείθεσθαι 3, 94, ἐκ τοῦ κελευεῖται 3, 94, ἐκ τοῦ ἔτη 5, 41, ἐκ τοῦ ἐπιμαρτύρεσθαι 6, 29, ἐκ τοῦ μέμρεσθαι 8, 50· ἐκ τοῦ παραιείσθαι 5, 63, ἐκ τοῦ ἐπικαλεῖται 5, 56, ἢ ὅπου δοξαστικὸν ἐκ ἔχει. αἰσθητικοῦ, φύσιον σημαντικ. καὶ τῶν δημ. οἷον ἐκ τοῦ διαροεῖσθαι 6, 96. ὁπτοῦ ἔτηρ 4, 27. 7, 42, ἐκ τοῦ εἰδέται 6, 64, ἐκ τοῦ γοθεῖσθαι 4, 8 κτλ.

ο. Ἐξ ἐπομένου ἔχει. σημασ. εἰδικῆς πρέπει νὰ ληφθῇ ὅπου αἰσθητικής οἷον τέλος, ποιεῖται, ἐργάζεσθαι, γίγνεσθαι, εἶται, συγβαίνει. Τοῦτο δὲ συμβάνει ἐν ταῖς ἐκρόκεσσιν, οὐδὲν ἄλλο ἂλλο, ἀλλοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτας ζηλοτυποῦσσα). Αἰσχ. Ηρ. 205 «ὅ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξεις; δέμας προεῖχε». Θουκ. 4, 14 «οἱ Αιγαίδαιμονι... ἄλλο οὐδὲν ἢ ἐκ γῆς ἐναυμάχουν». 3, 85 «ὅπως ἀπόγνοιεις ἢ τοῦ ἄλλοτε (δῆλο. ποιεῖν) ἢ κρατεῖν ταῖς γῆς». Κύρ. 1. 4, 24 «μόνος ἐκεῖνος; οὐδὲν ἄλλο (δῆλο. ἐποίει) ἢ τοὺς πεπτωκάτες; περιελκύνων ἔθεστο». Ηλ. Εὐθύδ. 277, d «καὶ νῦν τούτῳ οὐδὲν ἄλλο ἢ γορεύετον περὶ σέν». (Σπανίως; πλήρες, Ηλ. πολ. 424, d «οὐδὲν γάρ ἐργάζεται ἄλλο γε (δῆλο. ἢ ποκονομίκη) ἢ κατὰ σμικρὸν εἰσοικηστρεμένη ἡέμερα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἔθνη». Λυκοῦργ. 92 «οἱ θεοὶ οὐδὲν πρότερον ποιοῦσιν ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι», μ. σ. Maetzen. Δημ. 8, 10 «οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσιν ἢ καθιστᾶσι τὴν πόλιν εἰ; τὸν κύρτον τρόπον κτλ., ίδ. καὶ 27). Ἐνεκκ τῆς συγγῆς δὲ χρήσ. τῆς συντάξης. ταύτης ἢ πρώτη αὐτῆς σημασ. τοσοῦτον ἀπωλέσθη, ὥστε ἐτίθετο καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἐπρεπε, καὶ ἔθεωρεστο οἵονεις ὡς ἐπέργυμα. Θουκ. 7, 75 «οὐδὲν γάρ ἄλλο ἢ πόλεις ἐκπεπολιτορχημένη ἐώκεσσαν ὑποφευγούσῃ²⁾. Οὕτως οἱ Λατ. γεῶνται ὡς ἐπιφρόνητοι, nihil aliud, amplius quam. Liv. 37, 21 «classis ad insulam se recepit, nihil aliud quam amplius quam Adminio.. in ditionem rece-

1) ίδ. Ματθ. II. §. 634, 4. Popp. εἰ; Θουκ. 4. 3, 2 καὶ. Γοργ. —2)

ίδ. Ματθ. II. §. 635, G. T. A. Krüger Comm. de ἄλλῃ etc. Brunsvig 1834 σ. 31.

pto magnificas Romam litteras misit». Τὸ ωτὸ ἵσχυει καὶ ἐν τῷ ἑρωτηματ. τύπῳ, ἄλλο τι ἦ, ἦ, ἄλλο τι, ἦ, τι ἄλλο ἦ. *”Id.* §. 587, 18. Ἐνταῦθι προσέτι ὑπάγεται καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν πρέπει νὰ ληφθῇ ἐκ συνθέτου ἥκμ. ἥκμας σημασ. γενικῆς, ὡς π. χ. Ξεν. οἰκ. 11, 18 «τὰ μὲν βάθην (δῆλ. λών), τὰ δὲ ἀποδραμών», μ. σ. Breitenb.

ρ. Ἐκ προηγουμένου μετὰ προγέσεως συνθέτ. ἥκμ. ἡ πρόθεσις πρέπει νὰ νοηθῇ ἐνίστε καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἥκμ. Αἰσχ. Πρ. 331 «πάντων μετασχῶν καὶ τετολμηκώς ἔμοι». Σοφ. Ἀντ. 537 «καὶ ξυμμετίσχων καὶ φέρω τῆς αἰτίας», ἔνθα ἡ ἔννοια τῆς συμμετοχῆς ἔντεν τῷ τῆς ξυμμετ. μεταφέρεται καὶ εἰς τὸ φέρω, διὸ καὶ γενικὴ τῆς αἰτίας. Εὐρ. Ορ. 1101 «Πι. πιθοῦ νυν, ἀράμεινορ δὲ φρογάνου τομάξ. Ὁρ. μερῶ, τὸν ἔχθρον εἴτε τι τιμωρήσομαι». Πλ. Φιλ. 59, b «οὗτός τε δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος... παρῆν. ·· ηγέρθε καὶ Κτήσιππος», μ. σ. Stallb. Φιλ.δρ. 248, a «ἡ μὲν... ὑπερῆφερ εἰς τὸν ἔξω τόπον τὴν τοῦ ἱνέργου κερδικήν.. ·· ηδὲ τοτὲ μὲν ἥρε, τοτὲ δὲ ἔδυ». Ξεν. Κύρ. 7. 1. 1 «προσήνεγκαν οἱ θερζόντες ἐμπιεῖται καὶ γαγεῖται ἔτι οὖσιν ἀμφὶ τὰ ιερά», κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. ἀντί, ἐμραγεῖται καὶ ἐμπιεῖται, *”Id.* Born. 8. 7, 9 «τὸ δὲ προσοντεύειν καὶ τὸ ἡγείσθαι ἐφ' ὅ, τι ἂν καριόδες δοκῆται», μ. σ. Born. Δημ. 21, 208 «έξαιτησθαι καὶ λιπαρήσειν παρ' ὑμῶν αὐτόν¹⁾». Οὔτω καὶ Θουκ. 2, 74 «ἀπεθένον Πλαταιεῦσι γῆν καὶ πόλιν τὴν σφετέρων ἔχοντας αὐτονόμους ζοικεῖν, στρατεῦσαι τε μηδένα ποτὲ ἀδίκως ἐπ' αὐτούς», ἔνθα ἐκ τοῦ ἀπεθένον (reddebat)εἰ; τὸ στρατεῦσαικτλ. πρέπει νὰ ληφθῇ τὸ ἀπλοῦν ἀδίδον, πρᾶξι. Πόππιον. Ήπειρὰ τοῖς τραγικοῖς πολλάκις πρῶτον τίθεται τὸ σύνθετον ἥκμας, καὶ εἰτα τὸ ἀπλοῦν. Εὐρ.Μ. 1252 χρο. «κατίδετ» *”Idετε τὰν ὀλογένεν γυναῖκα»*. μ. σ. Elmsley (1219). Ξεν. 167 μελ. «ἀπωλέσαιται ὀλέσαιται». Ορ. 181 χρο. «διοιχόμενοι οἰχόμενοι». 1465 μελ. «χ δὲ ἀνίκητον ἵχγεν». Σημ. Περὶ τῆς παραλειψεως καὶ θέσεως τῶν προθέσεων ἐπὶ ὀνόματός τινος. *”Id.* §. 451¹⁾ περὶ τῆς παρατίθεσις. τῆς ἀρνήσας. εἰς ἥκμα παρεργατ. ἐν συνδέσει μετὰ ἀρνητικῆς μετοχῆς *”Id.* §. 515. σημ. 1.

φ. Ἐν λόγῳ ζωηρῷ δὲν ἐκρέβεται ἐνίστε διάμεσορ τι διατέρημα μεταξὺ ἡγουμένου καὶ ἐπομέν. τῆς πρωτάσ. Ξεν. ἀν. 3.3, 13 «ἐπειδὴ δὲ ἐδιώκομεν, ἀληθῆ, ἔσῃ, ὑμεῖς, λέγετε» ἦτοι, ἐγένετο ταῦτα, ἀνέμετ; ἀληθῆ λέγετε. Σοφ. Τρ. 752 «ὅδι εἰρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν..., ἀκτὴ τις; ἀμφίκλυστος; Εὐθείας ἄκρων Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα κτλ.» = ὅτε δὲ Ἡρ. εὐρίσκετο εἰς τὸ Κήν., εὔρον ἐγὼ αὐτὸν ἔκει, ἔνθα κτλ., *”Id.* Schneidew. Εὐρ. Ἰππ. 1199 «ἐπειδὴ ἔρημον γώρον εἰσεβάλλομεν, ἀκτή τις ἔστι.., ἔνθεν τις ἥχω κτλ.» Ιφ. τ. 262. 1450

ρ. Ιδιωματική τις τῶν Ἑλλήνων καὶ Λαζίν. βραχυλογία εἶνε ἡ ἔξης, ἔξαγγελλεται δῆλ. ἐνίστε πρᾶξις περὶ ἀντικειμένου τι-

1) *”Id.* MehIhorn ἐν τῇ δημ. συγγρ. σ. 7.

νὸς (προσώπ. ἢ πράγμ.), ἥτις τότε μόνον κυρίως δύναται νὰ συμβῇ, διὰ τὸ ἀντικείμενον. ὑποτεθῇ δὲ ἐν ἀρνητικῇ σχέσῃ. πρὸς τὴν πρᾶξιν· οἷον Cic. N. D. 2, 19 «sol ita movetur, ut, quum terras larga luce compleverit, easdem modo his modo illis partibus oportet». Θ. 485 «ἐν δὲ ἐπεστὶ Ὡκεανῷ λαμπρὸν φόρος ἡλίου ἔλκον νύκτα μέλκων ἐπὶ ζείδωρον ἄρρωφον». Ω; δὲ ἡλίος φωτίζει τὴν γῆν διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ, οὗτως ἐπισκοτίζει· αὐτὴν διὰ τῆς ἀπομακρύνσεώς του, κατὰ τὸν ἀντιληπτικὸν δὲ τρόπον ἡμῶν τῶν νεωτέρων πρέπει νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ορατὸν ἢ μετοχὴ recedens. Τὸν ἐκρροκοπικὸν τοῦτον τρόπον συνειδήζουσι νὰ δηλῶσι διὰ τῆς ἑζῆς φράσ.: res ponitur pro defectu rei=tίθεται τι ἀντὶ νὰ ἐλλείπῃ¹⁾. Ἐνῷ εἰς τὰ νεωτέρων τῶν ἔθνων φάνεται τοῦτο περίεργόν τι φυινόμενον, εἰς τὴν δοξασίαν δύως καὶ τὸ παρατηρητικὸν τῶν ἀρχάρχων εἶναι βαθέως ἐρριζωμένον. Εἰς τοὺς θεοὺς δέδοται ἡ δύναμις τοῦ ἐνεργετοῦ καταρχητικῶν καὶ ἀνητικῶν· διὸ δὲ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμίς εἰσι θεοὶ οὓς μόνον λυτρωταῖς, σωτῆρες, καὶ ἀλεξιτῆρες, ἀλλὰ καὶ θανατηρόροις καὶ ὀλετῆρες, εἰς τὸν Αἴολον δίδωσιν δὲ Κρονίων τὴν δύναμιν ἐπὶ τῶν ἀνέμων «ἥμεν πνεύμενοι· ἡδὲ δρυμένες δὲν κ' ἔθέλησιν» κ., 22, 1d. Virg. Aen. 1. 65. Hor. Carm. 1. 3, 15· δὲ "Ἄρης δύναται νὰ δένῃ καὶ λύῃ, ἥτοι διὰ μὲν τῆς παρουσίας αὐτοῦ νὰ φέρῃ πόλεμον, τρόμον καὶ συμφοράς, διὰ δὲ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἥτοι μετὰ τὴν συντελεσθεῖσαν μάχην εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν. Διὸ Σοφ. Αἰ. 706 χορ. «εἰλυσεταιὸν χρός ἀπὸ δύματων "Ἄρης». Τρ. 653 χορ. «νῦν δὲ "Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλιστος ἐπίπονον ἀμέρων». Ἰντεπιτύχη δὲ τό, λόγις πότωρ, εἰλην ἀνάγκην τῆς μαχητικῆς αὐτοῦ Οἰκείας, ἥν μάχην ἥνκαψεν δὲ ἄργιος τοῦ πολέμου θεός, δὲ αὐτὸς δύως θεός μετὰ τοῦτον φέρει περὶ τοῦ κακοῦ καὶ ἐπιφέρειειρήνην Schneidewin. Η δὲ πλὴν αὐτῆς σημάζει, ἡ τε καταρχητικὴ καὶ ἡ ἀπορρατικὴ ἔμενεν ἔτι καὶ διὰ τὸ δύομα τῆς θεότητος μεταβάλλεται εἰς δύομα πράγματος σημαντικόν. Σοφ. Αἰ. 675 «οἱ παγκράτης ἀποκαὶ λένε πεδήσκεις οὐδὲ δεῖ λαβῶν ἔχειν». Θεόκρ. 11, 22. Οὕτω τὰ ἡλίος, 1d. ἀνωτέρω, τύρη, καλὴ καὶ κακὴ, Ἀρρηγμένα δύως ὀνόματα, διὰ τὸ δύομα τῆς ἀρρενοκατικῆς, ἀπόλυτον ἀντίθεσιν ὡς π. χ. σύνεσιν καὶ μαρίαν, ἀλλ' ἔννοιαν ἀναρροικήν, τίθενται· τόσῳ ἐν ἔννοιά καταρχητικῇ, ὅσῳ, εἰ καὶ σπουδωτέρῳ, καὶ ἐνἀποφρατικῇ, καὶ παρίστανται ὡς λέξεις μέσου, vocabula media, π. χ. ἀλεή, vis, vires, ἴσχυς καὶ ἀδυναμία. I, 34 «ἀλεή μεν μοι πρῶτον ὀνείδισκες ἐν Δαναοῖσιν, φά; ἔμεν ἀπόλυτον καὶ ἀ-

1) Id Lobeck s.; Σοφ. Αἰ. 674. Wunder s.; Σοφ. Αἰ. 674 κ. in der Rezens. über Lobecks neue Ausg. des Soph. Aἰ. Lpz. 1837. σ. 152. Reisig Vorles. über d. Lat. Sprachw. 3 306, δετος; Ιεροάριττα; ἀπαρφῶ; id p. 1 Grauer Zeitschr. f. d. Altenthumsw. 1842. σ. 10.

νάλικιδα». "I. Virg. Aen. 686. Θεόγν. 420 «ὑπέντιγκης σιγῶ,
γιγνώσκων ἡμετέρην δόραμιν». Ξεν. ἀν. 1. 6, 7, μ. σ. Künh.
Θεόγν. 686 «εἰργει τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος» = τοὺς
μὲν (= τοὺς πενήτη τειρομένους) καλύει ἡ κακὴ αὐτῶν οἰκονομικὴ¹⁾
κατάστασις (ἡ ἐλλειψίς περιουσίας), τοὺς δὲ (= τοὺς ἀδέρφους) ἡ
ἐλλειψίς, νοῦ πρὸς τὸ ἐνεργεῖν. Ηἱ δ. Π. 1. 72 «νεῦσον, Κρονία..
ζμερον δρρχ κατ' οἰκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσηνῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχει»,
da ut pacatam domum Phoenius Tyrrhenorumque tunc u-
tus (δ ἀλαλαχμός) teneat = δός, ἵνα ὁ Φοῖνιξ καὶ ὁ τῶν
Τυρρηνῶν ἐλαλαχμός μένη ἡσυχος κατ' οἰκον. Σοφ. Αἴ. 674 «μει-
ρῶν τ' ἄρμα πνευμάτων ἐκόμισε στένοντα πόντον», ἡ πνοη τῶν
δεινῶν ἀνέμων ἔχει τὴν δύναμιν οὐ μόνον νὰ συντερρέσῃ τὴν
θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν καταπραῦνῃ. Ξεν. ἀν. 5. 1 τῆς
γυλακῆς = ουκκῆς. Ἐν τοῖς μέχρι τούδε πρόδρυμ. κεῖται ἡ ἀρνητικὴ²⁾
σημασία. ἐν αὐτῇ τῇ λεξίᾳ οὐχὶ ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῆς (εἰς τὰς
περὶ αὐτήν). Ἀπαντῶσιν ὅμως καὶ πρόδρυμ. οὐσιαστικῶν, ἐν οἷς
δὲν ὑπάρχει ἡ ἀναφορικὴ σημασία. διὸ κατὰ ταῦτα ἡ ἔννοια τοῦ
χωρίου γιγνώσκεται ἐκ τοῦ κατηγορούμενου μόνον τῆς προτάσσας. ἡ
ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἡ ἐκ τῆς ιστορίας. Α. 65 «εἰτ'
ἄρ' ὅγ' εὐχαλῆς ἐπιμέμφεται εἰθ' ἔκατόμβης». Ε. 177 «ἀράν
μητίσας». Ν. 165 «χώσατο δὲ κινῶ; ἀμφότερον, νίκης τε καὶ
ἔγχεις, δξυνέαζεν», διὰ τὴν μὴ ἀποκτηθεῖτεν νίκην, ob victoriam
non reportatam, ως εἰπεῖται: ἐκ τῶν ἀγωτέρων. Σοφ. Οἰδ. κ.
443 «ἄλλ' ἐπονει μικροῦ χάριν φυγάς σφιν ἔξω παραχός ἡλώμην
ἀειν» = ἐπονει μικροῦ οὐ λεγομένου, ως τοῦτο εἰξεύρει τις ἐκ τῆς
ιστορίας περὶ Ολύμπ. Εὔρ. Φ. 1657 «καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκαιην
παραχρέτων» δ Σχολ. Ἡγουν ἐν τῷ τάφῳ μὴ τυγχάνει τιμωρηθήτω.
Δημ. 29, 16 «ἐν ᾧ καὶ περὶ χρημάτων καὶ περὶ ἀτιμίας ἀνθρώ-
ποι κινδυνεύουσι», ἥτοι de amissis pecuniis, ως καταρρίπτεται
ἐκ τοῦ ἀτιμέτας.

8. Σημαντικὸν βραχυλογικὸν σχῆμα εἶνε τὸ καλούμενον ζεῦ-
γμα¹⁾, ἐκείνην δῆλο. ἡ συμπλοκὴ τῶν προτάσσ., ἐν ἡ ἀναρρέεται εἰς
πλείονα ὑποκείμενα ἡ ἀ. τικείμ. ἐν ῥῆμα, κατὰ τὴν ἔννοιαν ὅμως
τοῦτο εἰς ἐν μόνον ὑποκείμ. ἡ ἀντικείμ. ἀρμόζει. Τὸ ῥῆμα οὐχ
ἥττον εἶνε πάντοτε τοιοῦτον, ὅπερ ἐκρράξει: ἔννοιαν περιέχουσαν
σημασίαν τόσωεντρέφατος καὶ στενωτέρ. Γ. 326 «ἥγει ἐκάτω
ἴπποι ἀεροπόδες καὶ ποίκιλα τεύχες ἐκείτο» (τὸ κεῖτο, τόσω
κεῖσθαι, εἶναι, ὅσῳ καὶ γενικῶς ἐτοιμος εἶναι). Μ. 319 «ἔδονοι
τε πίονα μῆλον τὸ ἔξειτον» αἱ ἔννοιαι ἐσθίειν καὶ πίνειν
ἀνήκουσιν εἰς τὴν γενικὴν ἔννοιαν τοῦ γενεσθαι. ο. 312 «οὖνοι

1) "I. Bernhardy Gr. Synt. σ. 457 Bremi Exc. III εἰς Λυσ. 437. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 1035. Nitzsch εἰς Οδύσ. IX, 166. Mehl-
horn εἰς τὴν ἡρῷ. συγγρ. σ. 5.

τε πινομένου καὶ σίτου». ι, 167 «Κυκλώπων δὲ ἐς γαῖαν ἔστησομεν ἑγγὺς ἔντων καπνόν τ' αὐτῶν τε φθοργὴν ὅπων τε καὶ αἰγῶν» (τὸ ὄφρ καὶ ἀκούειται = αἰσθάνεσθαι). Αἰσχυλ. Ηρ. 21 «οὗτε φωτὴρ οὕτε του μορφὴν βροτῶν δύειν». Κ, 334 «εσσακτὸ δὲ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοτο λύκοιο κρασὶ δὲ ἐπὶ κτιδέντρῳ κυρίῃν». Ηρδ. 4, 106 «ἔσθητα δὲ γορέουν τῇ Σκυθικῇ ὅμοιόν, γλωσσαν δὲ ιδίνην». Σοφ. Ηλ. 435 αὐλλ᾽ η προαιτούν η βαθυσκηφετ κόνει χρύψον νιν», ἔνθι χνέμενε τις εἰς τὸ προαιτούν τὸ μέθεις = ventis permitte, ίδ. Schneidew. Ισοχρ. 4, 26 «εὐρήσομεν αὐτὴν (τὴν πόλιν) οὐ μόνον τῷ πρὸς τὸν πόλεμον κινδύνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς.. αἰτλαρ οὖσαν» ἔνθι εἰς τό, τῷ.. κινδύνων, πρέπει νὰ ληφθῇ ἐκ τοῦ αἰτλαρ τὸ κυρίαρ η κρατοῦσαν. (Δὲν ἔνθικουσιν. ὅμως ἔνταῦθι τὰ τοιωτα πρόδημ., ἐν οἷς ἥημά τι συντάσσεται μὲν δυσὶ διαφόροις; συντάξ., δὲν μεταβάλλει ὅμως τὴν ἔκτοτο σηματο. κατά Ελληνικ. ἔντιληψιν, εἰ καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσοις. καὶ αὐτῷ τῷ καθ' ἡμᾶς ἴδιώματι πρέπει νὰ μεταφρασθῇ τὸ τοιοῦτον διὰ δύο διαφόρ. ὅμως Λ, 328 «ἔνθι ἐλέτητοι δίερον τε καὶ ἀνέρε», ἐπειδὴ παρ. Ομρ. τὸ αἴρεται τινὰ δὲν δηλοῦ μόνον συλλαχμένειν τινὰ αἰχμάλωτον, ἀλλὰ καὶ φονεύειν, καθόλου δὲ λαμβάκειν, capere. Πίνδ. Ολ. 1, 88 «ἔλεν δ' Οἰνομάζου βίαν πάρθενόν τε σύνευνον» = vicit Oenomaum, obtinuit virginem, μ. σ. Dissen. N. 10, 25 «ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἐλληνας στρατόν, τύχει τε μαδῶν καὶ τὸν Ίσθμοῦ καὶ τὸν Νεμέα στέφχον», μ. σ. Diss. Σοφ. Τρ. 354 «ώς τῆς κόρης ταύτης ἔχατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἐλοι τάν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν». Ηλ. Κρίτ. 48, ε «χρήματα τελούντες τούτοις.. καὶ γέριτες». Οὕτω τὸ τιθέται = θεωρῶ τινα τι, ποιῶ τινά τι καὶ κατορθώ, ὁστε Π. 9, 63, = ponere u. reddere, τιθέναι καὶ ἀποδιδόναι: Εὑρ. Φ. 950).

§. 598. III. Αποσιώπησις.

Η ἀποσιώπησις, οχηματίσκον, κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ὁ ἄρχαμενος λόγος ἔνεκα αἰτίας τινος, ιδίᾳ δὲ ἐκ πάθους ψυχ. διακόπτεται αἰρόντης ὑπὸ τοῦ λέγοντος. Α, 342 «εἴποτε δὲντε γρειώ ἐμοῖς γένηται ἀεικέα λογίγων ἀμύναι τοῦς ἄλλοις». Ιδ. §. 577. 3, b. Οὕτως ἄλλείπει καὶ η ἀπόδοσις ἐν τῷ Δημ. 18, 126. μ. σ. Dissen. Σοφ. Οἰδ. τ. 1289 «βοῦτο.. δηλοῦν τινα τοῖς πάσι Καθμείσι τὸν πατροκτόνον, τὸν μητρός δηλ. μιάστορα, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. σημειοῦ «σιγῆ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρόν». Ψευδ. Ηλ. ἐπ. 4, 320, ε «ἀναμιμνήσκειν δὲ ὅμως δεῖ ἡμᾶς κύτους, ὅτι προσήκει πλέον η παίδων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρειν, τοὺς οἰσθι δήπουσ. Οὕτω πολλάκις μετὰ τὸ μὴ παρχλείπεται τὸ ἥημα ἐν λόγῳ ζωηρῷ καὶ ἔξεγειγερμένῳ. Σοφ. Αντ. 577 «μὴ τριθάς ἔτι, ἀλλά κινομίζετε» -

σω». Εύρ. Ι. 1331 «μὴ ταῦτα» δῆλ. ποιήσῃς. Ἀρρ. Ἀχ. 345 «ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν» δῆλ. πάρεχε. σφ. 1179 «μή μοι γε μύθους». Ιδίᾳ δὲ συχνή εἶναι ἡ ἀποσιώπησις ἐν τῷ, μή σύ γε, ἐπὶ ζωηρῶν ἐν τῷ δικαλόγῳ ἀπαγορεύετεων. Σοφ. Οἰδ. κ. 1441 «Π. εἰ χρή, θανοῦμα». Αντ. μή σύ γ' (δῆλ. ταῦτα εἴπης), ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ». Εύρ. Φ. 532 μ. σ. Klotz. Ἀρρ. Λυτ. 189 «μὴ σύ γ', ὁ Λυτιστράτη». Οὕτω καὶ ἐν τῷ, μή γάρ, ἐπὶ ζητευχῶν, absit, ut, εἴθε νὰ μὴ γείνη, οὐ μὴ γείνη. Δημ. 18, 200 «τίς οὐλὶ κατέπτυσεν ἄντοι; μὴ γάρ τῆς πόλεως γε, μηδὲ ἐμοῦ» δῆλ. καταπτύσειν. ίδ. Schaefer appar. Η.σ. 271. Πλ. πολ. 381, εαμὴ γάρ, ἔφη δῆλ. τοιαῦτα λεγόντων. Εύρ. Τρ. 212 χορ. «μὴ γάρ δὴ δίναν γ' Εὐρώτα», δῆλ. ἔλθουμεν. Οὕτως καὶ ἐν τῷ, μὴ οὔτως Πλ. Πρωτ. 318, b «ἀλλὰ μὴ οὔτως»* προτέτι δὲ καὶ ἐν τοῖς, μὴ τι γε, μὴ τοι γε δῆλ. ὑπολάθης, νομίσῃς = παντάπασιν δηλ. Ἡρδ. 4, 76. Δημ. 2, 23, καὶ ἐν τῷ ἀπλῷ μή. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 24. Δημ. 4, 19 «μὴ μοι μυρίους μηδὲ δι σμυρίους ξένους μηδὲ τὰς ἐπιστολιμακίους ταύτας δυνάμεις (δῆλ. ψηφίστηθε), ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔσται», δῆλ. ἢ δύναμις, μ. σ. Cremi¹⁾.

§. 599. IV. Συναίρεσις τῶν προτάσεων.

1. "Οτκν πλείονες προτάσσ. ἔχωσι κοινὰ μερικὰ μέλη διμοίκις γραμματικῆς ἀναφορῆς, καθόσον πάντα ταῦτά είσιν ὑποκείμενα ἢ ἀντικείμενα τοῦ κύτου κατηγορούμενου (ρήμα.) ἢ κατηγορούμενα (ρήμα.) τοῦ κύτου ὑποκειμ. ἢ ἀντικείμεν., τότε ἡ γλῶσσα συνειθίζει νὰ συναιρῇ τὰς προτάσσ. τιθέσσας ἀπαξέ μόνον τὰ κοινὰ μέλη (§. 517, 4). οίον δ' Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ησαν σοφοί, δῆλ. ὁ Σ. ἢ σοφὸς καὶ ὁ Πλ. ἢ σοφός. Διὸ τῆς συναιρέσεως ταῦτης δύο ἢ καὶ πλείονες προτάσσ. ἢ ὄντως συγχωνεύονται (συζεύγηνται): εἰς μίαν πρότασ. ἢ τούλαχιστον συνδέονται πρὸς ἀλλήλας οὔτως, ὥστε ἡ μία νὰ πάρῃ μένον μετά τῆς ἑτέρας συνδεομένη, ἐπειδὴ καὶ ιδιαίτεραι ἔννοιαι μικρές καὶ τῶν προτάσσ. συνέχουνται ὑπὸ τῆς εἰς ὅλκς μὲν κοινῆς, ἀπαξέ διμως ἐξενεγχίστησης ἔννοιας ὡς ἐν δόλον²⁾. Ἐν τῇ συναίρεσιδὲν παραλείπεται, ὡς ἐν τῇ ἐλλείψει, ἀναγκαῖον τι γραμματικὸν μέλος, ἀλλὰ τὸ κοινὸν μέλος ἀπαξέ μόνον ἐξενεγχθὲν ἔνηκει εἰς πᾶσαν μερικὴν πρότασ.

2. "Η συναίρεσις ἀπαντᾷ συχνότατα a) ἐν τῇ παρατακτικῇ συνδέσ. τῶν προτάσ. σπανιώτερον μὲν καθ' ἔσυτήν, συγχότερ. διμως ἐν τῇ Ἑλλην. ἢ ἐν ἀλλαχις γλώσσ. b) ἐν τῇ ὑποτεταγμένῃ συνδέσ. τῶν προτάσ. a) δ' Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ησαν σοφοί. Αἰσχ. Εύμ. 135 «ἔγειρε καὶ σὺ τὴνδ', ἐγώ δὲ σέ». Σοφ. Ηλ. 365 «τῆς

1) "Ιδ. Ματθ. II. §§. 635 G. 610. 465, 2. Hartung Gr. Part. II.σ. 153.

—2) "Ιδ. Herling Synt. d. Deutsch. Spr. M. II. §. 14.

σῆς δ' οὐκ ἔρω τιμῆς τυχεῖν, οὐδὲ ἡνὶ σὺ (δῆλος ἥρκε), σώρεων γ' οὖσαν». Σοφ. Τρ. 462.=b) Πολλάκις ἐν ταῖς δευτερ. προτάσ. ταῖς εἰσηγουμέναις διέπει τῶν, ὅτι, ὑπερ., ὑπερ. λ., 415 «έτοντον νωλεμέως κτείνοντο, σύες ώς ἀργιόδοντες, εἴς ἦκ τὸν ἄρνειον ἀνδρός; . . . ἢ γάρ μοι ἡ ἐρένων ἢ εἰληπίνη» δῆλοι κτείνοντας γ., 275 «έκτελέσας μέγχεργον, θεοπότες ἐλπετο θυμῷ δηλ. ἐκτελέσας. Εὑρ. Μ. 1153 «φίλους νομίζουσι», οὓς περὶ τὴν πόσιν σέθεν» δῆλοι νομίζουσι. Πλ. νόμ. 710, δ. «πάντας σχεδὸν ἀπείργαστα τῷ Θεῷ, ἀπέρ (δῆλος ἀπεργυζεται) ὅταν βουληθῇ διαφερόντως; εἰς πράξας τινας πόλιν». Οὕτω συγχρ. καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερ ἀντὶ εἰ, καθότι πρέπει νὰ νοηθῇ πάλιν ἐν τῷ ὑπερ ἀντὶ τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἡρκας ἥ. 398, σημ. 4. Οὕτω καὶ ἐν ἄλλαις δευτερ. προτάσ. Σοφ. Ηλ. 1434 «βάτε.. τα πρὸν εἷς θέμενοι, τέλι ὡς ως πάλιν» δῆλοι. εἰς θήσεις. Θουκ. 3, 16 «ἀνεγώρησαν δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνους εἰδοντες» δῆλοι. ἀναγωρήσαντας. Ξεν. ἀν. 1. 3, 6. Συγχρότετα ἐν ταῖς μετὰ δεῖ, χρῆ, προσήκει κ. τ. ὅμ. δευτερ. προτάσ. Θουκ. 3, 13 «εἴνα φρίνησθε ἀμύνοντες.., οἵς δεῖν» δῆλοι. ἀμύνειν. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 2 «προστάσουσιν κύτοις.. μὴ παίειν, θν μὴ δίκαιους». Ισοκρ. 4, 71, 72. Κανονικῶς, ὅταν ἐν τῇ δευτερ. προτάσ. ὑπάρχῃ τὸ τεγχάρω, εἰς δι πρέπει νὰ νοήθῃ μετοχὴ τοῦ ἐν τῇ κυρ. προτάσ. ἡρκ. Θουκ. 4, 25 «διεῖ τάχους ἀπέπλευσαν, ως ἐκκεστος ἐτυχοντα δῆλοι. ἀποπλέοντες». Ξεν. ἀν. 2. 2, 17. 3. 1, 3. ἀπομν. 3. 12, 1. μ. σ. Kühn. Συγκένθετη εἰνες ἡ συναίρεσις ἐν τῇ ὑποθετικῇ περιόδῳ, ὅταν ἡ ὑποθετικὴ μόνον πρότασ. (ἡ πρότασις) χρητιμεῖη εἰς τὸ νὰ δείξῃ, διτι τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. (τῇ ἀπόδοσει) κατηγορούμενον (ἡρκας) ἀρμόζει: ἐν προτάσιω πινί ἡ πράγματα: μάλλον παρὰ ἐλλοφ τινι. Διὸς ἡ ὑπόθεσις (ἡ πρότασ.) ἀποτελεῖται ἐκ τῶν, εἰ, ἡ, εἰπερ τις, η, ἀλλοι τις, ἡ, εἰπερ που, εἰπερ ποτέ καὶ τῶν δη. Σπανίως πηγής. Διγμ. 24, 4 «ἐγώ δ', εἰπερ τινὶ τοῦτο καὶ ἐλλοφ προσηκόντως εἰρηται, νομίζω κάμοι νῦν ἀρματτειν εἰπεῖν». Εὑρ. Φ. 1596. Συγγρημέραι Ηρδ. 9, 27 «ἥμεν ἔστι πολλοῖς τε καὶ εἴς ἔχοντα, εἰ τέσσι καὶ ἔλλοις: Ἐλλήνων». Θουκ. 1, 70 «εἰπερ τινὲς καὶ ἔλλοι, ἔξιοι νομίζουσι εἶναι τοῖς πέλκας ψύροι, ἐπενεγκεῖν». Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6. συμπ. 2, 6. ἀπομν. 3. 6, 2 μ. σ. Kühn. ἀν. 1. 3, 15. 2. 4, 6. Θουκ. 4, 55 «εἰς τὰ πολεμικά, εἰπερ ποτέ, μάλιστα δὴ ἀκνηρότεροι ἐγένοντο». Πλ. ἀπολ. 21, ε «ἔλλοις ἐπὶ τινας τῶν δοκούμτων συρρᾶν εἶναι, ως ἐνταῦθι, εἰπερ που, ἐλέγχων τὸ μαντεῖον». Ηροσέτι δὲ καὶ τὸ εἰπερ μονον. Πλ. πολ. 497, ε «οὐ το μη βούλεσθαι, ἔλλοι, εἰπερ (δῆλοι τι διακωλύσει), τὸ μη δύνασθαι διακωλύσει», μ.σ. Stallb. Οὕτω καὶ, ως τις καὶ ἀλλοι· ως οὐδείς. Ξεν. ἀν. 1. 3, 15 «ἄρχεσθαι: ἐπίστημαι, ως τις καὶ ἔλλοις, μάλιστα ἀνθρώπους». 2. 6, 8 «ἰκανός.., ως τις καὶ ἔλλοις. Πλ. ἀπολ. 35, δ «νομίζω (θεούς), ως οὐδείς τῶν ἐμῶν κατηγόρων». Εγ τῇ κύτῃ

τις εδόν σημασ. Πλ. απ. 28, ε «τότε μέν, οὗ ἐκεῖνοι ἔταπτον, ἔμενον, ὥσπερ καὶ ἀλλος τις». Οὕτω καὶ ὅταν, εἰ τις, εἴ που, εἴ ποθεν κ.τ.λ. κῆνται ἀντὶ τῶν, τίς, πού, ποθέν κ.τ.λ. Ξεν. ἡν. 5. 3, 3 «οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπό τε τῶν πολεμίων καὶ τῆς γιόνος καὶ εἰ τις νόσῳ» δῆλ. ἀπώλετο, et si quis morbo. 6. 2, 17. 7. 3, 21. Ἑλλ. 4. 2, 21 «οὐκ ἀπέθυνον κύπτων, πλὴν εἰ τις ἐν τῇ ζυμεδοῇ ὑπὸ Τεγεατῶν» δῆλ. ἀπέθυνεν. (Ἐν τῷ εἰ τις πρέπει νὰ νοηθῇ ἐνίστε τὸ ἔστιν οἶον Ξεν. Κύρ. 5. 2, 5 «ἐλαύνοντας βοῦς, αλγκές, οἵς, σῦς καὶ εἰ τι βρωτὸν δῆλ. ἦν». Εἰ ἔτερος ἀντὶ εἰ ἀλλος τις Ἡρ. 7. 21 «αὔται καὶ πᾶσαι καὶ οὐδὲ» εἰ ἔτεραι πρὸς ταῦτην γενόμεναι στρατηλασάται μιῆς τῆσδε οὐκ λέξιαι», τοῦτο ἔστιν οὐδὲ εἰ ἔτεραι δῆλ. ἐγένοντο μ. σ. Baehr.) Σοφ. Αἰ. 880 «τίς ἂν.. τὸν ἀμάθυτον εἰ ποθεὶ πλαζόμενον λείσσων ἀπόνοι; εἰ ποθι» (sicubi) δῆλ. λείστοι. Φιλ. 1204 «ξέρος εἰ ποθον (sicunde) η γένυν η βελέων τι προπέμψετε¹⁾.

§. 600. V. Ἐπαλλαξίς (συμπλοκή) καὶ σύζευξις ἐν τῇ συνδέσει τῶν λέξεων καὶ προτάσεων.

Προαγάμησις. Παρακλείποντες πάσας τὰς κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γραμματικ. ταύτης μνημονεύσισις ἐπικλλαχέεις (ἐπικλλαχγκή, συμπλοκής, ἀντὶ τοῦ ἐνιακοῦ τοῦ κειμένου τεθέντος ἐν κλλαχγκά) ἐν τῇ συνδέσει τῶν λέξεων καὶ προτάσ. π. χ. ἐν ταῖς προτάσ. μετὰ τοῦ γάρ (§. 544, 3), μετὰ τοῦ ἀλλά γάρ [§. 509, 8, α], δυνάμεις ήδη νὰ ἀναρρέψουμεν καὶ ἐκείνης, ὅν τὴν ἀνάπτυξιν δὲν ἐπέτρεψεν ήμδην ὁ προστικων τόπος.

1. Ἡ Ἑλλην. γλῶσσα ἔχει τὴν ἐλεύθερίαν ἐν τῇ συνακιρέσει τῆς συνέδου προτάσ. (§. 599, 2) νὰ τιθῆται ἐνίστε τὸ κοινὸν ἡδυμά τῆς τε κυρ. καὶ τῆς δευτερεύουσας προτάσ. ἐν τῇ δευτερεύουσαν καὶ τῆς συμβονῆς τοῦτο πρὸς τὸ ὑποκείμ. αὔτης, ἐνῷ κατὰ τὸν συνήθη λεκτικὸν τρόπο. ἐπρεπε τοῦτο να κηται ἐν τῇ κυρίᾳ. Οὕτω πως δε ἀμφότεραι αἱ προτάσ. συζεύγνυνται (συγχωνεύονται, η λέξ. αὔτης ἀδημοσίεις) ἐν τοῖς ἐπὶ μαζίν η ἐν τῇ συνήθει συνακιρέται. Συγχοταται δε συμβονεῖ τοῦτο ἐν ταῖς δρμοικατικαῖς προτάσ. καὶ ταῖς ἐπιθετικ. θεογν. 542 «θειμακίνω, μη τάνδε πόλιν, Πολυπαξίδη, θέρις (δῆλ). ὀλέσῃ, ἤπερ Κενταύρους ἀλογάγους ὀλεσεῖ» (ὁ Βέκκαρ. γράφ. ἐκ διορθ. ὀλέσῃ). Θουκ. 1, 82 «ἀνεπίρθονον, δοσι ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ὑπὸ Ἀθηναῖν ἐπιμονεύσμεδα, μη τῇ Ἑλληνες μόνον, ἀλλὰ καὶ βραχέρους προσλαβόντας δικτωθῆσαι» (ἀντὶ, οἵσι επιθουλεύονται, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἐπιθουλεύσμεν), μ. σ. Poppl. 3, 67 «ἢν οἱ ἡγεμόνες, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς κερδαλιώσαντες πρὸς τοὺς ξύμπαντας δικγνώμας ποιήσασθε, ἡσάσν τις ἐπὶ ἀδίκους ἔρ-

1) Mat. II. § 617 e. f. g.

γους λόγους παλοὺς ζητήσει». Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3 «κατόδιοι οἶδες οἵος ἦν· τὰ μὲν γάρ ἀλλα, δισ περ, οἴμαι, καὶ πάντες ὑμεῖς ἐποιεῖτε» (ἀνθ' οὐ παχῶς; δ Sehneid. ἐποίει γρ.) συμπ. 2, 17 μ. σ. Herbst. Δημ. 4, 12 «ἥπερ (τύχη) δεῖ βέλτιον ἡ ὑμεῖς ἡμῶν κατάτην ἐπιμελούμεθα», Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. ἐπὶ τῶν παραμειώσ. π. χ. ei cariora semper omnia quam decus atque pudicitia fuīt 1). Σπανίως τοῦτο γίγνεται ἐν ἄλλαις ὑποτετραγμέναις προτάσεσ. Σοφ. Τρ. 305 «μηδέ, εἰ τι δράσεις, τῆσδε γε ζωτική δῆλος. εἰσίδομις σε δράσαντα. Εὐρ. Όρ. 644 «γρήματ', ἣν φυγὴν ἔμην σώσεις», δῆλος. σώσεις, μ. σ. Klotz. 1037 «οὐ νῦν μ', ἀδελέσ, (δῆλος. κτεῖνε), μή τις Ἀργείων κτάρη», μ. σ. Porson. u. Schaefer (ἐν 1035). Άλλα καὶ οὕτως, ὅστε κατέται ἐν τῇ κυρ. προτάσ. τὸ κοινὸν ἔρμα. I, 47 «εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ (δῆλοι. φεύγουσι), φευγόντωρ.. ἐς πατρίδα γαταν». Δημ. 18, 191 «ἐπειδὴ οὐ τότε (δῆλοι. ἔδειξις), ἀλλὰ νῦν δεῖκον».

2. Καὶ ἐν τῷ τόσον συχνά ἀπαντῶντι ἐν ταῖς δρομοματικ. προτάσ. μετὰ τοῦ οὐδὲ ὀστερ (ώς), διότι τοῦ ἐργοῦ δυνάμεθι νὰ μεταρρίστωμεν, συμβέβηνει σύνεντης τῆς ὑποκειμένης προτάσ. μετὰ τῆς παραβολικῆς (δρομοματικῆς), καθότι κατη μένειντα ἐντελῶς ἀνεπιγμένην, ἐν τῇ ἀρνήσ. ὅλως, οὐχ πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τῆς δρομοματικῆς προτάσ. τὸ κατηγορούμ. (ἔρμα). Πλ. Περιτ. 341, a. σὺ δὲ ἀλλων πολλὰν ἔμπειρος ὥν τκύτης (τῆς σοφίας) ἀπειρος εἶναι φάνει, οὐχ ὀστερ ἐγὼ ἔμπειρος δὲ τὸ μαθητής εἶναι Προδίκου = ἐνῷ ἐγὼ εἰμι εἴμπειρος, προσῆλθε δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ, οὐκ ἔμπειρος εἴηται, ὀστερ ἐγὼ ἔμπειρος είμι, ι. Ηριν. κ. Sauppe. τομπ. 179, ε «ἐποίησαν (θεοί) τὸν θάνατον κατοῦ ὑπὸ γυναικῶν γενέσθαι, οὐχ ὀστερ Ἀχιλλέα.. ἐτίμησαν καὶ εἰς μακάρων γένους ἀπέπειροψιν» = ἐνῷ ἐτίμησαν τὸν Ἀχ. Καὶ τοι «Ἄλλοι οὐκ ἐτίμησαν κατόταν, ὀστερ Ἀχιλλ., θν εἰς μ. ν. ἀπέπ.» μ. σ. Stallb. Ρωγ. 522, α «τοὺς νεωτάτους ὑμῶν.. ἀπορεῖν ποιεῖ.. πεινᾶν καὶ διψᾶν ἀναγκάζων, οὐχ ὀστερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπάκι εὐλάβειν ὑπέξῃ = ἄλλοι οὐκ εὐωγῶν ὑμῖς, ὀστερ ἐγὼ, δις οὐτοί. Λαρ. Ιππ. 784 «ἐπὶ ταῖς πέτραις οὐ ωροντίζει σκληρῶς τα εκδίκευσον οὕτως; οὐχ ὀστερ ἐγὼ ἔκγάμενός σος τούτῳ ψέρω». Εὐρ. Βάλ. 929 «ἄλλος ἐξ ἔδρας ποι πλόκαρμος ἔξεστηγι» δῆλος, οὐχ ὁ τοι ἐγὼ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθηγμαστα». Οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ μηδ ὀστερ. Ξεν. συμπ. 2, 17, ἐπειδὴ ἐνταθήκει ἐκ τῶν ἐπομένων πρέπει νὰ ληρηθεῖται τὰ ἀπεράμφ. παχύνεσθαι κ. λεπτύνεσθαι.

3. «Οταν ἐν μιᾷ προτάσει ὑπέροχη πρόδις τῷ παρεμφρατικῷ (κατηγορικῷ) ἔρμα. καὶ ἔρμα μὴ παρεμφρατικὸν ήτοι ἀπαρεμφρατικὸν οἱ Ἐλληνες συντάσσουσι συγγάννεις τὸ οὐτιστικ., ὀστερ ἔπειρε

1) "F. G. T. A. Krüger Unters. aus d. Gebiet der Lat. Spr. III. Heft. §. 28.

νὰ ὑποθίληῃ εἰς τὴν σύνταξ. τοῦ ἀπαρεμφκτικοῦ ῥήμ., μετὰ τοῦ παρεμφατικοῦ.

α) *Μετοχή*. Σοφ. Ἡλ. 47 «ἄγγελλε δ' ὅρκω προστιθείς», ἀντί, ἔγγ. προστιθεὶς ὄρκον. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐν §. 597, 5 καταλεχθεῖσι πρόδημοι· οἷον «τῶν συνόντων πάντων ὡς καταγελῶν ἀεὶ διελέγετον», συμβείνει ἐρότης τις τῆς συμπλοκῆς τῶν λέξεων, ἣτις δέν θὲ συνέχινε διὰ τῆς προσθήκης ἀντωνυμίας τινός· οἷον «τῶν συν. π. ὡς κ. αὐτοῖς διελέγη.», ἢ, «τοῖς συνοῦσι πᾶσιν, ὡς καταγελῶν κατάπι, ἀεὶ διελ.»· στενωτέρᾳ δημος πολὺ ἢ ἐντήτης τις παρίσταται ἡ σύνδεσ. τῶν λέξεων, ὅταν σύνημα συμβείνη καὶ ἡ δημείσα ἐπάλληλεις. *Id. σημ.* 1. Σοφ. Ἀντ. 23 «Ἐτεοκλέα μέν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαῖα καὶ τῷρῳ κατὰ χθονὸς ἐκρυψε». Φιλ. 54 «λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων». *Αρρ. ὅρ. 56* «σὺ δ' οὖν λίθῳ κεφόν λαβών». 1004 «έρθω μετρήσω καρδίη προστιθεῖς». Θουκ. 3, 59 «(δεόμεθε ύμαδν) φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθηναι τῇ γηώμῃ οἰκτιώ σώφρον λαβόντας». 6, 58 «ἀδήλως τῇ ὄψει πλασμάτερος πρὸς τὸν ξυμφορὰν ἐκέλευσεν αὐτοῖς.. ἀπελθεῖν» = *vultum componens ad calamitatem*. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 40 «ὕτοι δὲ ἐπειδὴ ἡ ποροῦντο, κάκιλο πάντοθεν πανοδίμεροι, ὅστε δρασθαι τὰ ὅπλα, ὅποι τοῖς ἀσπίσιν ἐκάθηντο ἀντί, κύκλον ποιησάμενοι ἐκάθηντο. 1. 6, 33 «ὅπως οὐρ τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες πραστέροι πολεῖται γένοντο». 2. 3, 17 «τοῖς δ' ἐπέροις εἶπεν, ὅτι βάλλειν δέσποινται ἀραιομέτρους ταῖς βάλλοις». (Ἐν 8. ἔμως καὶ 3, 27 «βαλλεῖ γε ταῦτη τῇ βάλιῳ ἔρη ἀνελέμενος» τὸ ἀνελέμη. ἀνέκει εἰς τὸ ἔρη, *iaciam quidem hac gleba, inquit, sumblata gleba*, *Id. Born.* θὲ κτυπήσω μὲ ταῦτ. τὴν βάλλ. εἶπεν ἀναλαζών τὴν βάλλ.). 7. 3, 11 «οὐ δὲ λαβοῦσα τούσδε ἐπικέδησει κατὸν τοῖς παρ' ἔμοιν». 8. 2, 25 «καὶ τοῖς ιταροῖς δὲ γάριν ἔδει, ὅπότε τις λέσσαιτε τινα τοῖς παρ' ἐκείνου λαμβάνων» = λαμβάνων τὰ παρ' ἐκείνου δηλ. φάρμακα, *Id. Born.* ἐν ἑκδ. Λειψ. Τάν. 1. 5, 3 «τοῖς δὲ πτέρυνται ἄρασα (ἢ στρουθίος) ὁσπερ ἱστιῷ γραμμένη». Ομοιοι τὰ ἐν §. 486, σημ. 10 περὶ τὸ τέλος καταλεγθέντα πρόδημο.

β) *Απαρεμφράτον*. Σ. 585 «οἱ (κύνες) δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων». Η. 409 «οἱ γάρ τις φειδῶ νεκύων κατατεθηγότων γίγνεται.. παρὸς μειλισσόσιν ὄνται» ἀντί, νεκύας μειλισσειν. Σ. 100 «έμετο δὲ ὄχησεν (=εἰλένται ἀνάγκην) ἀρῆς ἀλκητῆρος γενέσθαι». Ήμν. Δῆμ. 283 «οὐδέ τι παιδὸς μηδέσατο τηλυγέτοιο καὶ δικπέδου ἀνελέσθαι». Ηενδ. Ο. 3. 33 «τῶν (δενδρέων) νιν γηλούντες ἔσχεν.. φυτεῦσαι», ρ. σ. Boekh. Σοφ. Ἡλ. 542 «τῶν ἔμων Αἰδης τινὲς ὕμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνων ἔσχε διάσκοται πλέον». 1277 «μηδὲ πατούστερήσις τῷρ σῶν προσώπων ἴδοται μεθέσθαι» (ἀποστερεῖν τινά τι καὶ μεθίσθαι τινός). Φιλ. 62 «οἱ τοιοῦτοι τῶν Αγγελῶν ἀπλανοὶ ἐκβάντι μοιραῖν.

847 χρ. «πάντων ἐν νόσῳ εὐδρόκης ὑπνος ἀϋπνος λεύπσειν». Ἀντ. 490 πεινῆντα.. ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάχθον» ἀντί, βουλεῦσαι τόνδε τάχθον. Φίλ. Ιππ. 1375 μελ. «λόγγκας ἔρωμι δικροιόθεσαι» = ἔρ. διαμ. με λόγγη. Ελ. 675 «τίνων γρήγορος προσθεῖνται κακῶν» = τίνη κακὴ προσθ. γρήγ. Μ. 1399. Σοφ. Οἰδ. χ. 1211. Ἡρδ. 5, 38 «ἔδεις γὰρ συμφυγίης τινὸς οἱ μεγάλης ἔξειρθναι». 1, 73 «γῆρας ἵριψα προστέχοσθαι πρὸς τὴν ἔωστον ματρὸν βουλόμενος». 7, 52 «εἰπὲ τούτοις ἡ πᾶσι Περσικὴ στρατιὴ ἐγένετο διαρθεῖσαι καὶ περιπολοῦσαι» = in eorum potestate fuit Persicum exercitum vel perdere, vel servare, περιῆλθεν εἰς τὴν ἔξουσίν την καταστέψωσιν η σώσωσιν ζητῶν τὸν Περσ. στρατόν. Οὐροιον Ηλ. Ηεωτ. 313. α «ἐν δ' πάντῃ ἐστὶ τὰ σὰ η εὐ η κακῶς πρόστειν» = in quo positum est, ut tua aut bene aut male se habeant, ἐν τῷ δποίῳ κεῖται, οὐκ πάντα τὰ σὰ ἔγωσιν η καλῶς η κακῶς. Θουκ. 1, 138 «τοῦ Ἐλληνικοῦ ελπίδα η διεπιθεῖται κύτῳ διοικήσειν». 3, δ «εἴη μὲν θαλάσσης εἰργον μὴ χρήσθαι τοὺς Μιτυληναῖους». 5, 15 «πιθεύεται τῶν ἀρδρῶν τῶν ἐν τῇς νήσου κομίσασθαι». Μετὰ προθέσεως. Η. 408 αὐτῷ δὲ νεκροῖσιν κατακειμένειν οἵτι μεγάρων». Θουκ. 5, 63 «περὶ Ὀρχομενοῦ ἡγγέλλετο ἐκλωκέντιν». 6, 69 «Ἀθηναῖοι γένει (ἔγχωρουν μαχούμενον) περὶ τῆς ἀλλοτρίας οἰκείαν σχεῖν καὶ τὴν οἰκείαν μὴ βλέψαι ήσσωμενοι» = περὶ τε τοῦ τὴν ἀλλοτρίαν οἰκείαν σχεῖν καὶ τίνοι. (Ἐν Εβρ. Ζωας Οἰδ. τ. 1169 «πόδες κυτῶ γ' εἰμι τῷ δεινῷ λέγειν» τῷ λέγειν ἀνήκει εἰς τὸ δεινό = in eo ipso sum, quod horribile dictu est, ἐν κύτῳ τούτῳ δηντῶς εἰμι, διτὶ δεινὸν εἶναι εἰς τὸ λέγειν). Ξεν. Διν. 5, 4, 9 «τὶς ἡμῶν δεήσεσθε γρήσασθαι» μ. σ. Kühn. Κύρ. 5, 2, 23. πολ. ΑΘ. 1, 3. οἰκ. 21, 11 μ. σ. Breitenb. Ηλ. Τίμ. 33. ε «οὐδὲν οὐ τινος ἐπιδεῖς ην δργάνου σχεῖν», μ. σ. Stallb. 33, δ. Ποργ. 513, ε «Ἄρι οὖν οὗτοις ἐπιχειρητέοντις ἐστι τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις θεαπούειν». πολ. 443, δ «εὐθὺς διχρόμενοι τῇς πόλεως οἰκίζειν». 556, ε. Κρήτ. 52, δ «οὐδὲν ἐπιθεύεται σε ἀλλης πόλεως, οὐδὲ ἀλλων πορων ἔλασθεν.. εἰδέναι». νομ. 626, δ «ἀδοκεῖς μοι τῇς θεοῦ ἐπωρυγίας ἀξιος εἶναι μάλλον ἐπορυγάζεσθαι». (Περίεργον τὸ ἐν πολ. 459, δ «οὐδέδητα ἡμῖν δεῖ ἔκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων», ἀντί, ἡμῖν δεῖ ἔκρους εἶναι τοὺς ἀρχόντας, ἐπειδή η γενικὴ ἔξαρτηται ἀπὸ τοῦ δεῖ ὑπὸ τὴν σηματ. opus est, ἀνάγκη ἐστι, τὸ δὲ ἀπαρέμφ. εἴται διπὸ τὴν σηματ. opertet, ἔξεστι: πρᾶτο Schneider.) 437, δ «τὸ ἔριεσθαι τινος λαβεῖν». Δημ. 19, 137 «ἐπύθετο οὐτὸν τεθνεῶτα καὶ οὐδὲ τοῦ ζῆν ὄντα κύριον κύτῳ βεβεκιῶται». 93, 69 «ἐκείνου μὲν οἱ νόμοι κύριοι κολάσκειν», καὶ 209. Οὕτω καὶ μετ' ἄρθρου. Σοφ. Τρ. 56 «εἰ πατέρος; νέμοι τιν' ὄφεν τοῦ καλῶς πράξειν δοκεῖν» ἀντί νέμοι τιν' ὄφεν τοῦ τὸν πατέρα κ. πράξειν, Ηδ. Schneider. "Αλεξίς παρ' Αθην. 431, ε «τῶν δ' ω-

νουμένων προνοούμενοι τοῦ τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν ἐν κρατιπάλης». Δημ. 5, 22 «τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τοῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν κρίσιν εἰλιγρένικι» ἢτοι τὴν δόξαν τοῦ τὸν πόλεμον.. κρ. εἰλ. 2, 4 «τούτον οὐχὶ νῦν δῶ τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν», ἀντί, οὐχὶ δρῶ τὸν καιρὸν τοῦ ταῦτα λέγειν. Πρέλ. καὶ τὴν λατιν. σύνταξ. «horum non videe opportunitatem dicendi¹⁾.

Σημ. 1. Τὸν μηδεῖντα ὅδε συντακτικ. τρόπον ἔτιγρος τινες, ἐκ τοῦ διεις τὸ ἀπαρεμφατικὸν ῥῆμα πρέπει νὰ νοήθῃ κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην πτῶση. ἀντωνομία ἐκπροσωποῦσα τὸ οὐδετατικ. Πλὴν πόσον γχλαρὰ εἶναι ἡ τοιαύτη ἔξιγησις, φάνεται ἀφ' ἐντῆς. Ἐπειδὴ τὸ μὲν ἡμίεις προκύψῃ ω̄τις πως τελεολογία, δταν παραδεγμάτιμεν, διτὶ π. γ. ἐπὶ τοῦ ἄγγελλες δρκιώ προστιθεῖς, ὁ συγγραφένις εἶχεν ἐκλάδη τὴν πρότασ. οὕτω ἔγγ. δρκιώ αὐτὸν προστιθεῖς, ἢ ἐπὶ τοῦ, τὶ ἡμὶ τὸν διεισεσθε χρήσασθαι, οὕτω τί ἡμῶν δεισεσθε ἡμῶν χρήσασθαι²⁾ τὸ δὲ διὸ τὴς τοιαύτης ουμπληρώσεως; ηθελεν δροθῇ ἡ ἀναμφιβόλως ὑ-ὸ τοῦ συγγραφέως σκοπουμένη ἐνότης τῆς συνδέσης. τῶν λεξ. Δυσχερεστέρα δ' εἴτι θὰ διο ἡ συμπληρωσις ἐπὶ δροίας πτῶσ. οἷον ἔγγος ἐστησε φέρων περ³⁾ Οὐρ. «Ἄλλοι πάλιν ἐκλαμβάνουσι τὴν σύνταξ. ταῦτην ὡς σύμμικην διο συντάξ. οἷον ἄγγελλες δρκιώ καὶ ἔγγ. δρκιών προστιθεῖς, δπερ οὐδὲδλως ἐπιδοκιμάζομεν. Ιδ. τὴν ὑποσημ. 1) ἐν §. 600. 3, ε.

4. Όμοίς τις ταύτη πάντως εἶναι ἡ ἀφ' ὅλα σχεδὸν τὰ εἰδή τῶν δευτερευουσι. προτάσι: ἐπεκτεινομένη καὶ παρὸ τοῖς συγγραφεῖσιν ὅλων τῶν αἰώνων συχνότατα ἐν γράπται οὖσα ἐφελκυτικὴ ἐπάλληλαξις δύο προτάσ. τῆς κυρίας δῆλο. μετὰ τῆς δευτερευουσίς εἶναι δ' αὕτη, δτα τὸ ἀποκείμενον τῆς δευτερευούσης. προτάσιο μεταφέρεται εἰς τὴν κυρίαν καὶ γίγνεται ἐτριτύθι ἀρτικείμενον αὐτῆς²⁾. Οὕτως πως δὲ ἡ δευτερεύουσα πρότασ. συνδέεται μετα τῆς κυρίας στενώτερον καὶ συγχωνεύεται οἵονει (συζεύγνυται) μετὰ ταύτης εἰς ἐνότητα, προτέται δὲ καὶ τὸ ὑποκείμ. τῆς δευτερ. προτάσ., δπερ καθίσταται τὸ κυρίως; πρὸς ἐξέτασιν ἀντικείμενον, καὶ δπερ ὑπέρχει ἐν τῇ δοξασίᾳ (-ῷ νῷ) τοῦ λέγοντος ζωηρόν, παρίσταται οἵονει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ μαζλίον σαρφῶς. Καὶ ἐν τῇ Λατιν. γλώσσῃ ἀπαντᾷ τὸ ὕδωρα τοῦτο, εἰ καὶ πολὺ σπανιώτερον, συχνὸν δημως σχεδὸν παρὸ τῷ Ηλαύντῳ καὶ Τερεντίῳ π. γ. nosti Marcellum, qua m tardus sit³⁾. B, 409 «ἡδει γάρ

1) "Id. Mat. II. §. 633, 6. Porson εἰς Ehr. M. 1396. Pflugk εἰς Ehr. 'Ελ. 675. M. 1399. Schneidew. εἰς Σοφ. Τρ. 56. Haase εἰς Σεν. πολ. Λαζ. 2, 12. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 342, εἰς Φαίδρ. 242, b. 'Ο Κνιέ-αλα Beitr. z. Krit. u. Erkl. des Soph. 1864. σ. 7. ἐκλαμβάνει δροθῶς τὸ Σοφ. 'Ελ. 47 δρκιώ δ.; δοτικ. τροπικ. (ἰνόφρων), ήτοι ἀνήκει εἰς τε τὸ ἄγγελλες καὶ εἰς τὸ προστιθεῖς, G. T. A. Krüger Untersuch. aus d Gebiete d. Lat. Spr. III., Heft. σ. 141—152. — 2) "Id. κυρίας Lehmann de Gr. linquac transp. Gedani 1832. σ. 17. — 3) "Id. G. T. A. Krüger εἰς τῇ δηθ. συγγρ. §. 58. Kühner εἰς Cic. Tusc. 1 24, 56.

κατὰ θυμὸν ἀδελφεοῦ ὡς ἐπονεῖτο». α, 115. Ἡρδ. 3, 68 «οὗτος . . πρῶτος ὑπόπτεινε τὸ Μάγον ὡς οὖν εἴη ὁ Κύρου Σμέρδης». 80 «εἰδετε μὲν γὰρ τὴν Καρβούσεω ὅθειρις ἐπ' ὅσον ἐπεξῆλθε». 6, 48 «ἀπεπειρᾶτο τῷρ 'Ελλήνων ὅτι ἐν νῷ ἔχοιεν». Θουκ. 6, 76 «τοὺς μέλλοντος ἀπ' αὐτῶν λόγους (δείσαντες) μὴ ἡμᾶς πείσωσι». 3, 51 «τοὺς τε Πελοποννησοῦς (ἔσυλάττετο ὁ Νικίας) ἐπως μὴ ποιῶνται ἔκπλους αὐτόθεν». 1, 72 «τὴν σφετέρουν πόλιν ἐβούλοντο σημαίνειν δὴ εἴη δύναμιν». Ξεν. Κύρ. 2, 1, 11 «ἄρχοντός ἐστιν οὐκ ἔχοτὸν μόνον ἀγαθὸν παρέχειν, ἀλλὰ δὴ καὶ τῷρ ἀρχομένωρ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ὡς βέλτισται ἔσονται». 5, 3, 40. ἀν. 1. 1, 5 μ. σ. Kühn. ἀπομν. 1. 4, 13 «τίνος γὰρ ἄλλου ζώου ψυχὴ πρῶτη μὲν θεῶν.. ἥσθηται ὅτι εἰσί;» Κύρ. 2, 1, 4 «τί οὖν οὐ καὶ τῇρ δύναμις ἐλεκάς μοι, εἰ οὐτίς, πόση τις ἡ προσιδούσα, καὶ πάλιν τὴν ἡμετέραν». Εὐρ. Μ. 37 «δέδοικα δ' αὐτὴν μὴ τι βουλεύσῃ». 39 «δειμαίνω τέ νιν (κατὴν) μὴ θηκτὸν ὥση φάσγυνον δι' ἥπτος». 248 «(ἄνδρες) λέγοντοι δ' ἡμᾶς (γυναικες) ὡς ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν κατ' οἶκους». Ἰππ. 1251 «οὐδὲνάσματι ποτε τῷρ σοι πιθέσθαι (= νομίζειν) παῖδες ὅπως ἐστὶν κακός». (Μετὰ προσθετικ. διορισμ. 1395 «έρας με, δέσποιν, ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον». Πλ. πολ. 372, ε «σκοποῖντες . . τοιαύτην τάχ' ἐν κατίδουμεν τὴν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν δηγη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται»). 407, α «φωκιδίδουν . . οὐκ ἀκούεις πῶς φησι δὲν, ὅταν τῷρ ἄλλη βίος ἡ, ἀρετὴν ἀποτελεῖν». 472, ε «έληποδημεν αἵτο τε δικαιοσύνην οὖν ἐστι, καὶ ἀνδρῶν τὸν τελέως δίκαιον». Θεοκτ. 146, ε «γρῶμαι ἐπιστήμην αὐτὸ δ, τι ποτ' ἐστιν» Ἰσοκρ. 4, 78 «τοὺς νόμοντες ἐσκόπιστεν ὅπως ἀκριβῶς καὶ καλῶς ἔξουσιν». Δημ. 27, 57 «οὐσίκιν, μη καὶ θυμῶν οἱ πολλοὶ σινγήδεσσαν ἐτι κατελείψθη, .. αἰσχρῶς διάτησεν». 29, 10 «βούλομαι δὲ ταύτην (τὴν ἀπόκρισιν) ὡς ἐστιν ἀληθῆς ἐπιλεῖξαι». 28, 7 «δειξατε ταύτην τὴν οὐσίαν τις ἡν, καὶ ποῦ παρέδοτε μοι καὶ τίνος ἐνχατίον». 9, 61 «τῷρ Εὐγραιορ οὐλα ἐπαθε μεμνημένος». — Σπουνιώτεροι εἶνε τὰ πρόδημ. οἷον Σοσ. Οἰδ. τ. 767 «δέδοικε ἐμαντέρ, ω γύναι, μὴ πόλλα ἔχαν εἰσηργέν· ἡ μοι», ἔνθα ἐν τῷ μοι ἐκ τοῦ παθητικ. ἔξαρτωμένῳ κεῖται τὸ λογικὸν ὑποκείμ. ἔχω = δέδοικα ἐμχωτὸν μη. εἰρήκω. Ἀρρ. δρ. 1269 «δεινότερος γε τῷρ κήρυκα, τὸν περὶ τοὺς βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσαι πάλιν», ὡς ὁ Σενέκ. de benef. 4, 32 «d e o s v e r i s i m i l e e s t u t a l i o s i n d u l g e n t i u s t r a c t e n t». Ἐπὶ παθητικοῦ. Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 14 «καὶ τοὺς βιαίορε δὲ ἵππους ἔχαν μοι δοκεῖ εἶναι προρρηθῆναι ὅτι ἀποδοκιμασθήσονται». π. πόρ. 1, 1 «τῶν Ἀθηνῆσι προεστηκότων ἐλέγοτο τινες ὡς γιγνώσκουσι μὲν τὸ δίκαιον οὐδὲνός ἔττον τῶν ἄλλων ἀνθεώπων, διὰ δὲ τὴν τοῦ πλήθους πενίναν ἀναγκάζεσθαι: ἐφτανε ἀδικιώτεροι εἶναι περὶ τὰς πόλεις», ἔνθα σημειωτέον, ὅτι

μετεβλήθη καὶ σύνταξ. ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσ. ἀντί, «διὰ δέ.. . ἀναγκαῖονται φρονικτόν.» Πλ. Ἰππ. 2, 367, b «ὅ γάρ ἀδέρατος ψεύδεσθαι, εἰ μέμνησαι, ὑπὸ τοῦ ἐλέγετο ὅτι οὐκ ἔν ποτε ψεύδης γένοιτο». (Ἐν Ἡρόδ. ὅμως 2, 174 «λέγεται δὲ δῆμος Ἀμαρτιας.. . ὡς φιλοπότης ἐνόν.. . αὐτῷ» = λέγεται δὲ δῆμος Ἀμαρτιας, οὗτος ἡγάπτει τὸ πίνειν). Περίεργον εἶναι τὸ ἔξτις. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 5 «τοὺς μὲν τοις "Ελληνας, τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, οὐδέν πω σχετές λέγεται εἰ ἔπονται», ἔνθι καὶ αἰτιατ. κεῖται ὥστε οὗτος λέγουσι, διδτοί καὶ πρότερον κεῖται πολλαὶ αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ἔξαρτώμεναι ἀπὸ τοῦ λέγοντος. Οὕτω πως καὶ ἐπὶ προτάσ. οὐσιαστικ. Ἀρρ. 1, 27 «ἡγγέλθη.. . τοὺς Ἀσπερδίους, οἵτινες οὐδέν τῶν συγκειμένων πρᾶξιν ἔθέλοιεν». Καὶ Ξεν. οἰκ. 4, 21 «ἔθαμψατεν αὐτὸν δὲ Λύσανδρος ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη» μ. σ. Breitenb. ἀντί, εὐθ. τὰ δ. αὐτοῦ δέ ταῦτα εἴη.

Σημ. 2. Ἐνίστε δέ, εἰ καὶ οὐχὶ συγνά, δείκνυται γάριν σφραγίδες καὶ ἐμφάσεις διά τονος ἀντωνυμ. ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσ. τὸ ἐξελκόμενον οὐσιαστικ. Γ. 192 «ἴππος» ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέχος, οὗτος δὲ διατίνει. ¹⁾ Ιδ. σημ. 3. Ἀναγκαῖα εἶναι καὶ τοιαύτη δεῖξης ἐν πρόδημοις οἷον Θουκ. 4, 8, 7 «τὴν δὲ νῆσον ταῦτην φοδούμενοι μήτε εἴη αἰτίης (οἱ Ἀθηναῖοι) τὸν πόλεμον σφίσις (Λακεδαιμονίος) ποιῶνται, δηλίται; διεβίβασαν (οἱ Λακ.) ἐις αἰτίην».

Σημ. 3. Εὑρηνται δὲ καὶ πρόδημ., ἐν οἷς τὸ ἀντικείμ. τῆς δευτερευ. προτάσ. γίγνεται ἀντικείμ. τῆς κυρίας Γ. 311 «νύγαντον Λίνείαν ἢ κέν μιν ἐρύσσεται ἢ κεντάρεις» δῆλον. νόησον, ἢ κεντάρειν ἐρ. καλ. (Περὶ τοῦ περιττοῦ μηνὸς ιδ. σημ. 2). Ηγεμ. Π. 2, 242 «Ἄλιον.. . υἱὸς δέρμα λαμπρὸν ἔνθεν εἰνθά νιν ἔκτανθανεν Φρέσου μάργαρισα». Θουκ. 6, 76 «οὐ τὴν παροῦσαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων μήτε αἰτίην κατεπλαγῆτε δείσαντες ἐπερσευσάμεθα». Πλ. Ἰππ. 2, 364, d «τὸν Ὁδούσσεα εἴπεις; οὖτι πεποιηκόδις εἴη δὲ ποιητὴς πολυτροπόποτατον». πολ. 327, a «κατέβην γένεις εἰς Πειραιά.. . προσευξόμενός τε τὴν θεφ καὶ ἄμα τὴν ἔστρην βουλόμενος θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσα».

Σημ. 4. Εὑρηνται προσέτι: καὶ ἔντα τῶν πρόδημ., ἐν οἷς, οὐταν τὸ οὐσιαστικ. ἔχει παρ' αὐτῷ κατηγορικ. προσδ., δὲν λαμβάνεται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ἐκ τῆς δευτερευούσης, διλόχηρον τὸ ὑποκείμεν., ἀλλὰ μόνον δὲ κατηγορικ. τούτου προσδ., τὸ δὲ οὐσιαστικ. ἀφίεται: δις ὑποκείμ. τῆς δευτερευούσης. Εὔρ. Ψρ. μαν. 840 «ώς.. . γνωφ μὲν τὸν "Πίρας οἰός ἐστ' αἰτῶ μηδέλος». Εὔρ. πορ. Ἀθην. 641, c «ὁρᾶς; τὸν εἰντράπεζον δις ἡδὺς βίος». Εὔρ. ἀποστ. Φαιδ. 2, 18 «τοὺς σοὺς ἐλέγχω, μητερ, εἰ φευδετες λόγοι». Σοφ. Τρ. 17 γορ. «Ἀλιον αἰτῶ τοστο, κηρύξει τὸν Ἀλκυρῆνας πόθι μοι πόθι πατες ναίει» (τὸ τοῦτο εἶναι ἀπλῶς προπαρακευαστικὸν τῶν ἐπομένων ἔννοιῶν). «Ομοιον παρὰ Πλ. Γοργ. 460, a «ἀποκαλύψεις τῆς φροντικῆς εἰπὲ τίς ποθι' ἡ δύναμις ιστιν, δῆλος ἀποκαλύψεις εἰπέ, τίς ποτε θεσιν τῆς φ. ἡ δύναμις» 1). Ιδιωμα-

1) ¹⁾ Ιδ. Ματθ. Π. 2, 296, σημ. Porson εἰς Εὔρ. Ἐκ. 1030. Klotz εἰς Εὔρ. Ηρ. μαν 840 G. T. A. Krüger εἰς τῇ φημ. συγγρ. 74.

τική τις ἑπάλλοτος (συμπλοκή) ἀπαντᾷ παρ' Εὐρ. "I. 1307 τὴν οὖν δύοις σοι μητέρ̄ δίστι νουθετεῖς καθέτι ἡ αἰτίας μητέρα χωρίζεται ἀπὸ τοῦ σὴν καὶ δρέλλεται εἰς τὴν δευτερέως πρότας. ἀντί, «τὴν σὴν δύοις μητήρως τοῦ ἐστι νουθετεῖς» ἥδην τοῦ συνθῆτον δύοις η σὴν μητηρούσσεστιν. Δύναται προσέτι καὶ τὸ οδοιποτικόν, νὰ προσληφθῇ ἐν τῇ κυρ. προτάσ., ὁ κατηγορικός. Διως προσδ., δρέσται ἐν τῇ δευτερευόμενῃ οἷον Σοφ. Φ. 549 «ὦ; ἔκρουσα τού·» ναύτας; δις τοῦ πάντας εἰναι οἱ νεανιστοληχότες» δῆλος. δις οἱ ναύται πάντας; οἱ νεανιστοληχότες; Λυγίογρον τις πάντας φανιόμενον εὔρομεν ἀνωτέρω καὶ ἐν τῇ ἀναφορικῇ περιόδῳ τῶν προτάσ. §. 556, 3.

Σημ. 5. Σποραδικά εἰναι τὰ πρόγματα, ἐν οἷς οὐ μόνον τὸ δημοκρίτειν, τῆς δευτερ. προτάσ., ἀλλὰ καὶ τὸ κατηγορούμενον (ὄνομα κατηγορικῶν) Ἐλκονταῖς ἐν τῇ κυρ. προτάσ. ὡς αἰτιατικά. Αἰσχ.λ. ἐπ. 17 ἡ γάρ νέους; Ἐρποντας εἴμενεν πέδω, ἀπαντάς πανδοκούσας παυδείας; δῖλον, θύρεψάτ' οἵκις στήρας ἀσπιδηφόρους πιστούς; δύοις γένοισθε πρὸς γρέος τόδεα, ἀντί, θύρεψάτο, δύοις γένοισθε πιστοὶ οἰκιστῆρες ἀσπιδηφόροι. Εὐρ. Ιφ. τ. 951 «οὐ γῆ δὲ τεκτήναντ' ἀπόφθεγγυτόν μ' δύοις δαιτοῖς; γενούμαν πώματος; τ' αὐτῶν δίχα» ἀντί οὐγῆ δὲ τεκτήνατο, δύοις ἀπόφθεγγυτος δαιτοῖς πώματος; τ' αὐτῶν δίχα γενούμην, τοῦ. "Ἐρμανν. ad Vig. σ. 950. Συγγνά εῖτω παρὰ Πλάτωνος Poen. II. V. 5 «nec potui tamen propitiam Venerem facere uti esset mihi».

5. Κατὰ τὸν κύτον λοιπὸν τρόπον καὶ ἐξὸν ἡ δευτερ. πρότασ. ἡνε τὸ ἀρτικείμενον, οὐσιαστικὸν τῆς κυρ. προτάσ., ἔκλεκτοι συγχάν τὸ δημοκρίτειν. τῆς δευτερ. προτάσ., ἐν τῇ πρωτευόμενῃ, καὶ τίθεται κατὰ γενικὴν ὡς ἀρτικείμενον τοῦ οὐσιαστικού. Θουκ. 1, 61 «Ἄλιθος δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναῖς εὐθὺς ἡ ἀργελία τῶν πόλεων ὅτι ἀρεστήσι». 97 «Ἄγαρ δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξις ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων ἐν οἷς τρόπῳ κατέστητο. 2, 42 «οὕτε (τις) περίας ἐλπίδι ὡς καὶ ἔτι διαφρύγων κύτῳν πλοιοτήσειν, ἀναβολὴν τοῦ δεινοῦ ἐποίηστο ἀντί, ἐλπίδι, ὡς καὶ διεκρυψών τὴν περίας πλοιοτήσειν». (Περίας ἐλπίδι, ἐλπίς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἔκυτῆς πενίαν ἡ δευτερ. πρότασ. περίέχει τὸν ἀντροθέστερον προσδιορ. τοῦ ἀντικειμένου. τῆς ἐλπίδος, ἀναφερομένης εἰς τὴν πενίαν. "Ἐπειτα ἡ περία ἐνταῦθη δὲν εἶνε τὸ δημοκρίτειν. τῆς δευτερ. προτάσ., ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον, ἔνεκα τῆς προστήκης τοῦ αἰτήτος. ίδ. σημ. 2.) 1, 138 «τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἡν δημοτίθεις κύτῳ δουλώσειν» δῆλος. ἐλπίδικ, ἡν δέ. κύτῳ δουλώσειν τὸ Ἑλληνικ. Λυκοῦργ. 90 «οὐ γάρ τοῦ πρόχυματός ἔστι σημεῖον ὡς οὐ πεποιήκεσσιν» ἥτοι, σημεῖον, ὡς τὸ πρόχυμα οὐ πεπ., υ. σ. Maetzner, ίδ. Λυτ. 29, 1.

Σημ. 6. "Ομοιόν τι φαινόμενον εἶναι ἡ παρὰ Πλάτωνι πολλάκις ἀπαντῶσα σύνταξις, καθοὐδινοτικόν, διπεριέπειται τὴν σύνταξην. τοῦ ἐργ. νὴ τεῦθι κατὰ δοτικήν, ἔλεσται ὑπὸ τίνος παρακειμένου οἰσταστικόν, καὶ τίθεται διὰ τοῦτο κατὰ γενικήν. Πλ. οὐρ. 266, b «τούτων δὲ γε ἐκάστων εἰδωλῶν, ἀλλ' οὐκ εἰδῶν παρέπεται» ήτοι, τούτων εἰκόστοις εἰδῶλαι, ἀλλ' οὐκ εἰδῶν παρέπεται = haec singula comitantur imagines, non res, ipsae. Stallb. = ἔκαστον τούτων παρακειμένους εἰδῶλα, καὶ σγῆ αἰτεῖ ταῦτα τὰ

πράγμα Τίμ. 43, ε «πάσας δὲ κλάσεις καὶ διεχορᾶς τῶν κόκκλων ἐμποιεῖν». ήτοι, π. κλ. καὶ δ. τοις κύκλοις ἐμποιεῖν. συμπ. 182, c «οδ. . συμφέρει τοις ἀρχομέναις φρονήματα μεγάλα ἔγγιγνεσθαι τῶν ἀρχομένων· ἀντί, τοις ἀρχομένοις πολ. 404, d «ἡδονάς τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦνταις ἰδίων ὅντων ἴδιας· ἀντί, ἴδιοις οὖν. Φιλ. 45, b «οὐδὲ αὔται τῶν ἡδονῶν ὑπερβάλλουσιν, ὃν ἂν καὶ ἐπιθυμίας μέγισται προσγίγνωνται», ἀντί, αἱς.. προσ. «πονηταὶ εἰς voluptates magnitudine sua eminent, a quas etiam manimae cupiditates accedunt». Stallb. = δὲν ὑπερβάλλουσι: κατὰ τὸ μέγεθος αὔταις αἴ ἡδοναῖ, πρὸς δὲ οὐδὲ συμβῆ νὰ προστεθῶσιν ἔτι καὶ μέγισται ἐπιθυμίας.

6. Ἡ κυρία πρότασ. συγχώνεις ἔνεκκ τούτου συγχωνεύεται (συζεύγνυται) μετὰ τῆς δευτερ. εἰς μίκην ἐνδητητα, διότι ἡ κυρ. πρότασ. a) ὡς πρότασ. οὐσιαστική, διὸ τοῦ ἔτι ἡ ὁρ εἰσηγουμένη, η b), ὥσπερ καὶ συγνότερον, ὡς αἰτικτ. σ. ἀπαρεμφ., σπανιώτερον δὲ c), ὅπου τὸ μὲν ἥπτικ τῆς δευτερ. προτάσ. ἐκλαμβάνηται προσωπικόν, τὸ δὲ ὑποκείμεν. ταύτης εἶναι ὄμοιον τῇ δνομικοτικῇ σ. ἀπαρεμφ., ὡς ὀνομαστ. σ. ἀπαρεμφ. καθίσταται ἐξαρτωμένη ἀπὸ τῆς δευτερεουσίας.¹⁾ Συγνοτάτη εἶναι ἡ σύνταξ. αὕτη παρ' Ἡρδ., σπανιώτερά δὲ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ, καὶ ἔτι σπανιωτέρα παρὰ τοῖς ἑταῖροις, πρὸ τοῦ Ἡροδότ. ὄμως οὐδὲμιν εὑρηται. a) Ξεν. ἀν. 6. 4, 18 «ὡς γάρ ἐγώ.. ἥκουσά τινος, ὅτι Κλέανθρος ἐκ Βυζαντίου ἀρμοστής μέλλει ἥξειν». Πλ. Φιλίδ. 272, d «παντάπασι γάρ, οὐ καὶ κατ' ἀγχὸν εἰπομέν τοῦδε τοῦ λόγου, ὅτι οὐδὲν ἀληθεῖας μετέχειν δέου.. τὸν μέλλοντα ἵκενδες ἥτορικὸν ἔσεσθαι» μ. σ. Stallb. b) Ἡρδ. 1, 65 «ὡς δ' αὐτοὶ Λακεδαιμονίοις λέγονται Λοκοδρυοὶ ἐπιτροπεύσανται.. ἐκ Κρήτης ἀγαγέσθαι τεῦται». 1, 91 «Ὕπο μεγαλεος τῆς πόλιος, ὡς λέγεται.. τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἐκλωκότων τοὺς τὸ μέσον οἰκεότας τῶν Βαζευλωνίων οὐ μαρτήσαντες ἐκλωκότας». 3, 14 «ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων δακρύειν μὲν Κρείσον». 4, 5 «ὡς δὲ Σκύθαι λέγονται νεώτατοι ἀπάντων ἔθνέων εἶται τὸ σηρέπερον». 95 «ὡς δὲ ἐγώ πυρθάροιμι τῶν τὸν Ἐλλήσποντον οἰκεόντων Ἐλλήνων καὶ Πόντον, τὸν Ζάλιμοῦτον τοῦτον, ἔντα ζνθρωπον, δοιλεῖσαι ἐν Σάμῳ». Πλ. πολ. 347, a «οὗδὲ ἔνεκκ, ὡς ἔσκε μισθὸν δεῖται ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσιν ἔθελόσειν ἀρχειν», μ. σ. Stallb. Φιλ. 20, c «τόδε γε μάνι, ὡς οἴμαι περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατο εἶται λέγειν». Ἐκ τῆς ποιήσ. Αἰσχ. Πρ. 556 «πυτθά δὲ ἐγνυγέσθαι αὐτῷ, ὡς ἀκούομεν». 184 «τοιτῷ στάσιν τινὶ ὡς ἐγώ θάκοντι δρῶν, τεύγειν ἐν ἀλλήλῃ.

1) Ο Kliēlas (II. B. der Symbola philologor. Bonnens. in honorem Fr. Ritschelii σ. 657 ἐποδίδωσι: τὴν γίνεσιν τῆς συντάξης ταῦτα εἰς τὸν §. 406, τημ. θ μηνημονεύσιταιν Ἑλλειπτικὴν ἐκφράσιν οἷον δὲ στιθαυμαστόν, διτε τοῦτο οὕτως: ἔχει, η, τοῦτο οὕτως: ἔχειν, δηλ. διτειθαυμ., τοῦτο ξετιν, διτε κτλ. η ξετι άπλουματερν, διτει θαυμ.

ληπτοί». (Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ παρενθετικῶν παρεισαγομένου δοκεῖν [ἀρ. 585, 3] Ἡρδ. 7, 229 «εἰ μὲν νυν ἦν ., δοκεῖν ἐμοί, οὐκ ἔν σφι Σπαρτιῆτας μῆνιν οὐδεμίνιν προσθέσθαι».)¹⁾ Πλ. σοφ. 263, δ «παντάπασιν, ὡς ἔσικερ ἡ τοιαύτη σύνθεσις . . γίγνεσθαι λόγος ψευδής» υ. σ. Hndrf. Σοφ. Τρ. 1238 «ἐνήρη δὲ ὡς ἔσικερ οὐ νέμειν ἐμοὶ φίλοντι μοῖρον». (Περίεργον τὸ ἐν Ξεν. ἑλλ. 2, 4, 27 «εἰ δὲ καὶ τοῦτο δεῖ εἰπεῖν τοῦ μηχανοποιοῦ τοῦ ἐν τῷ ἄστει, διὰ . . ἐκέλευσε κτλ.» ἀντί, οὗτος . . ἐκέλευσε κτλ. Προσέτι δὲ πρῶτον μὲν ἡ κανονικὴ σύνταξις, εἰτα δὲ τὸ ἀπαρέμφ. Ἡρδ. 5, 10 «ώς δὲ Θρήνεις λέγουσι, μέλισσαι κατέχουσι τὰ πέρον τοῦ Ἰταροῦ, καὶ ὑπὸ τουτέων οὐκ εἶναι (=ἐξενκινι, licere) διελθεῖν τὸ προσωτέρῳ». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. εἰ καὶ σπανιότερ. π. χ. Cic. Off. 1, 7, 22 «atque ut placet Stoicis, quae in terra gignuntur, ad usum hominis omnia creari, homines autem hominum causa esse generatos», ρ. σ. Beier²⁾.

§. 601. VI. Πλεονασμός³⁾.

1. Πλεονασμὸς κακλεῖται ἡ θεσις λέξεων, ὥρη ἡ ἔργοια περιημβάρεται ἐν ἑτέρῳ μέλει τῆς προτάσι· οἷον πάλιν αὐθίς. «Οταν ὅμως διὰ τοῦ πλεοναστικοῦ ἐκφραστικοῦ τρόπου τὸ διανόημα τῆς προτάσι. ἡ μία ἐκάστη ἔννοια χωριστὰ διορίζεται ἀκριβέστερον, παριστάνεται σχέστερον, πλαστικώτερον, ἐξάλογηται ἐμφαντικώτερον, καὶ πολλάκις δηλῶνται αἱ λεπτότεταὶ καὶ χριέστεραι σκιαγραφίαι, δὲν δύναται τότε νὰ γένηται λόγος οὔτε γραμματικὸς οὔτε λογικὸς περὶ κυρίων πλεονασμοῦ. Η πόλησις δὲ; γραφικὸς πλεοναστικοῦ τρόπος είναι φύτει πλεοναστάτη ἐν τοιούτοις νομιζομένοις πλεονασμοῖς,³⁾. Μετὰ τὴν προσχάμνησιν ταῦτην θὰ ἐκθέσωμεν ὡδε τάς σημαντικωτέρας πλεοναστικοῦ ἐκφράσεις παραλείποντας τὰς ἐν τοῖς πρότερον ἐν παρόδῳ μηχανονευθέσας περιπτώσι.

2. Πολλοὶ κυρίων πλεονασμοὶ φάνονται μετενεχθέντες εἰς τὸ γραπτὸν λόγον ἐκ τῆς γλώσσης τοῦ λαχοῦ ἀγχοπῶντος τὰς ταῦτα λογικὰς ἐκφράσ. γ. 472, «οἴνον οἰνοχοεῦντες». Δ, 3 «νέκταρος ἐφνογχεῖν». Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 10 «οἴκον κακλῶς οἰκονομεῖν». Ἡρδ. 1, 114 «οἰκίζεις οἰκοδομεῖειν». Οὕτω καὶ τάχις, τηγάνι, περαμίδα, τεῖχος οἰκειδ. 1, 21. 2, 101. 8, 71. Πλ. Γοργ. 514, b «οἰκοδόμημα ωκεανού ήκκημεν». Ἡρδ. 6, 46 «νακῆς ναυπηγεύμενοι μακράζει». (Τὸ δέ, ὃδε ὁδοποιεῖται δὲν δηλοῖ ποιῶ, κατατκευάζω δρόμον, viam facere, ἀλλὰ κάμνω δρόμον δηντα πρότερον ἀδετον, διαβάνω, viam inviam, δύσπορον ὄδου. =κακθιστῶ δύδην δύσδετον δια-

1) Ιδ. G. T. A. Krüger ἐν τῇ ἑτούτῃ συγγρ. §. 170. Kahner εἰς Cic. Tusc. 1, 30, 13. Λατιν. Γρ. §. 164, 2.—2) Τὴν ὑπὸ Weiske de pleonasmō συγγραφὴν καταχρίνει δριμέων; καὶ δριμύτερον γάρ τοῦ δέοντος ὁ Ἐρμαν. εἰς τὰ opusc. I. σ. 217. — 3) Id. Lübecker gramm. Studien I. σ. 93.

έκτην, κάμνω δρόμον perviam reddere, μ. σ. Kühn. εἰς Ξεν. ἀν. 4. 8, 8). γ, 422 «βιῶν ἐπιθυμόλος ἀνὴρ» μ. σ. Nitzsh. ρ, 247 «κίπόλος αἰγῶν», ξ, 101 «τυῶν συβόσεις, κίπόλια αἰγῶν». Ξεν. ἀν. 4. 7, 22 «γέρρος δασειῶν βιῶν ὡμοδέσεις». Οἰκ. 7, 21 «ἡ τῶν νεογνῶν τέκνων παιδιοτροφία».

3. Ιδίωμα τῆς Ἑλλην. γλωσσ. εἰνε ὅτι φίλετ νὰ ποοστιθηται ὡς ἀκριβέστερον προσδιοιεισμ. ἡ πρὸς ἐνίσχυσιν ἐννοίας λέξιν τινὰ τῆς κύτης ῥ[έ]της¹⁾ οὕτω α) ἥμημα μετ' ἀργηρημένου κατ' αἰτιατικ. οὐσιαστικοῦ οἰον μάχημ μάχεσθαι, πόλεμον παλεμεῖν (§. 410, 2), καὶ κατὰ δοτικ. οἰον γενέγειρ φυγῆ (§. 410, σημ. 4), οὕτω καὶ γένει περικάδ. Ξεν. Κύρ. 5. 1, 24. Ήρ. 3, 9. Σοφ. Φ. 79. παιδεῖα τινὶ παιδείας αι (§. 411, σημ. 8) καὶ δὲλλαχοῦ συγχά §. 410, σημ. 4)-b). ἥμημα παρεμφατικ. μετὰ μεταχῆς οἰον Ἡρ. 4, 72 «ἔντι ἔκκαστον ἀραβιθάλονοι ἐπὶ τὸν ἵππον, ὅδε ἀραβιθάλοντες». Προσέτι δὲ τάξις γενήσεις κ. τὰ παρόρ. (§. 410, σημ. 4)-c) ἐπίθετον μετὰ ἀργηρημ. κατὰ δοτικ. οὐσιαστικοῦ οἰον Σοφ. Οἰδ. τ. 1469 «Ὥρος γενναῖς». Πλ. Σ.ρ. 231, b «ἡ γένει γεννικία σορθιτική», μ. σ. Hdrf. Ἡρ. 1, 51 «κρητῆρες δύο μεγάθει μεγάλους», μ. σ. Baehr. 5, 31 «γῆσσος μεγάθει μὲν οὐ μεγάλη» 2, 96 «τὰ πλοῖα τεῦτα πλήθει πολλάν». Πλ. Φιλίδ. 111, a - d) ἐπίθετον ἡ ἐπίρρημα μετὰ ἐπιρρήμ. (ποιητικὸν ὡς τὸ πολύ), οὕτω παρ' Ὁμ. τάξις, οἰδίθειρ οἰοι=δλομόντηρος, αἰρόθειρ αἱ ὁῖς = λίτιν δεινῶς, καταπληκτικώτερα, κείτο μέγιας μεγαλωτὴ Η, 776 = ἔκειτο ἤκτηλωμένος μακριὰ πλοτειά. Οὕτω καὶ Πλ. Αἰχ. 183, d «ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς». —ε) ἥμημα μετ' ἐπίθετον. Θουκ. 4, 17 «τοὺς δὲ λόγους μακριστέρους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς γιγκινοῦμεν».

4. Συχνὰ ὅμιλα σύνθετον μετὰ προθέσ. συνάπτεται μετὰ ἐπιρρήμ. τῆς αὐτῆς τῆς προθέσει σημασίας. Θουκ. 1, 23 «τὰς αἰτίας προέργαμα πρᾶτον», μ. σ. Haack. 6, 57 «ἐθούσιοντο προθερον προτιμωρήσασθαι». 1, 29 «προπλέμψατες αὔρυκτα πρότερον πόλεμον πρεροΐτα Κορινθίοις». Ξεν. ἀν. 1. 4, 14 «τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσεθε». Δημ. 18, 26 «προλαβεῖν πρὸ τοῦ τοῦς ὄρκους ἀποδοῦναι». ἔκει 60. Πλ. Φιλίδ. 245, b «πρὸ τοῦ κεινημένου τὸν σώφρους δεῖ προκιρεῖσθαι φίλον». Οὕτω πολλάκις ὅμιλος σύνθετος μετὰ ἐπικανδήψεως τῆς προθέσ. οἰον ἐκαλεῖται ἐκ σ. γεν., ἀπελαύνειται ἀπὸ σ. γεν., ἐπιμέρειται ἐπὶ σ. δοτ., εἰσέρχεται, εἰσιέται, εἰσβαίνειται. εἰς σ. αἰτιατ. ²⁾ Προσέτι δὲ καὶ μετ' ἐπιρρήμ συγωνύμ. τῆς προθέσ. Ἡρ. 3, 165 «ἐκ τῆς ταφῆς ἐκφέρειν ἔξω». 2, 144 «ἐσαγαγόντες ἐκ τὸ μέγχρον ἔσω». 156

1) "Id. Lobeck Paralip. Dissertation VIII, σ. 501.—2) "Id. Bornemann εἰς Ξεν. Κύρου παιδ. 1. 3, 9. Schneider εἰς Πλ. πολ. T. I. σ. 109. Πόππ. εἰς Θουκ. M. III. T. 1. σ. 209.

«ἔσω ἐό τὸ ἦδον ἔσελκύσαι». Ἀρρ. Πλ. 238 «κατώρνιέτε με κατὰ τῆς γῆς κάτω». Αἰσχυν. 3, 100 «ἀπαγγαγῶν δὲ νῦν δὲ ἀτωθεὶς ἀπὸ τοῦ κλέμματος», μ. σ. Bremi¹⁾). Πρὸς δέ: Θουκ. 5, 84 «πρὶς δίκιεν τι τῆς γῆς λήγους πρῶτον ποιησομένους ἔπειρον πρέσθεις»; 3, 53 «προκατηγορίας οὐ προγεγενημένης»; 1, 109 «πάλιν ἀνεκομίσθη». Ξεν. Ἐλλ. 5, 4, 64 «πάλιν κύτας ἀνελάμβανον. ἀπομν. 2, 4, 4 «πάλιν ἀνατίθεσθαι». 3, 5, 7. Ἡρδ. 4, 1 «πρότεροι οὐ πῆρον ἀδικητοῖς». 6, 133. 6, 91 «ἔφθησαν ἔκπεσόντες πρότεροι ἐκ τῆς νήσου».

5. Συνάντησα δὲ ἐπιγράμμ. ἡ ἐπιγραμματικ. ἔκφρασ. πολλάκις συνδέονται πρὸς ἄλληλα²⁾). Πλ. Φιλίδ. 66, ε «ἄς ἀληθῶς τῷ θρήτῳ», μ. σ. Stallb. Φιλ. 64, ε «ἄληθιδις ὄντως» μ. σ. Stallb. Δημ. 29, 15 «εὖθις παραχρῆμα» = statim in ipso facinore, μ. σ. Schaefer. Ξεν. πολ. Λακ. 8, 4, μ. σ. Haase. Ἀντιφ. 1, 20 «εὐθέως παραχρῆμα χποθνήσκει». Θουκ. 6, 101 «εὖθις κατὰ τάχος». Εὐρ. Εἴκ. 489 «δόξαν ἀλλῶς τὴν δεκατῆσθαι μάτην φευδῆ». (Ἐν Φοινίσ. ὅμως, 1304 «σχεδὸν τύχη πέλας γόνου», τὸ σχεδὸν = σχεδόν, paene, παρ' ἐλίγον). Ξεν. συμπ. 8, 4 «νῦν ἐν τῷ περόντι». Περὶ τῶν ὁσαντῶν οἰτῶν ίδ. §. 468. συμ. 7, σ. 681. Πλ. Φιλίδ. 78, δ «κύτον καθ' αὐτὸν ὁσαντῶν κατὰ ταῦτα ἔχει», μ. σ. Hdrf. ἡ Φιλ. 61, ε «τὸν κατὰ ταῦτα καὶ ὁσαντῶν ὄντα». Ξεν. Κύρ. 8, 6, 14 «τῷ αὐτῷ τρόπῳ.. φυλακῇ ὑμοίως φυλάκτωνται». Τό, αὐτίκα ἀγρως, ἔκαιγρης εὐθέος³⁾ πάλιν αὲ Δημ. 18, 102. Αἰσχυν. 3, 160· αἰθίς αὲ Εὐρ. Φοιν. 487· πάλιν αὐτὶς Ε., 257· αἰθίς πάλιν Σοζ. Φιλ. 127 καὶ πολλαχοῦ, ἡ πάλιν αὐθὶς Εὐρ. Ἡράκλ. 587 πολλαχοῦ· αἰθίς αὲ πάλιν Σοζ. Οἰδ. χ. 1418. Φιλ. 952 ὑστεροὶ εἰσιπτέσων 1104. Δημ. 18, 137 «πέλιν μετὰ ταῦτα υστερον». Πλ. Φιλ. 45, α μ. σ. Stallb. καὶ πολλαχοῦ τάχα ἵσως Πλ. πορ. 243, ε· συγκότερον τό, τάχ' ἀττίκως Θουκ. 6, 10, 4, 34, 2. 78, 3. Πλ. πολιτ. 264, ε. Τιμ. 38, ε κτλ., δεῖ συνεχῶς Ἡρδ. 1, 67· ἐπειτα μετὰ ταῦτα Πλ. Εὐθύρρ. 2.δ. ἐπειτα ὑστεροὶ Θουκ. 3, 5· πάρτη πάρτως Πλ. Φιλίδ. 246, α· πάρτως καὶ πάρτη Φιλ. 60, ε. πολ. 490, α· οὐδαμῆς οὐδαμῶς Φιλ. 60, ε καὶ πολλαχοῦ ἀττη καὶ ὅπως πολ. 612, α μ. σ. Stallb. (= καθ' ὅποιον είδος καὶ τρόπον). Φιλίδ. 106, δ κτλ.—Ἡ συγκότη πλοκὴ τοῦ ἀλλος ἐτερος ἔξηγεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐτερος σημαίνει ἡ διάρροος ἡ προστί, ἐπὶ ἴσης. Πλ. Κρητ. 438. δ «οὐ γάρ που ἐπὶ ὀνόματά γε ἐτερα ἀλλα τούτων» = alia ab his diversa, ἄλλα διάφορα τούτων, μ. σ. Stallb. καὶ εἰς νόμ. 780, δ. Δημ. 15,

1) Lobeeck εἰς Σοζ. Αἰ. 741.—2) Ήδ. Lodeck εἰς Φρύν. 753. Bornemann εἰς Ξεν. συμ. 8, 4. Πόππ. εἰς Θουκ. Μ. I. T. I σ. 197—3) "Ιδ. Jacobs in Antholog. epigr. I, 5. σ. 3. ξεδ. Γοτίγγ.

27 «Κῶν καὶ Ρόδον καὶ ἄλλας πόλεις ἐτέρας Ἐλληνίδας» = καὶ ἄλλας προσέτι Ἐλλην. πόλ., ἴδ. Εὐρ. Ὁρ. 345 μ. σ. Klotz. Αἱ πλεῖσται τῶν παραχθέσεων τούτων χρησιμεύουσι πρὸς ἐνίσχυσιν, ἐπίτασιν καὶ γενίκευσιν τῆς ἐπιρρηματικ. ἐννοίας· διὸ πολλάκις παρὰ ποιητ. ἡ ἐννοικ, ἐν ᾧ ὑπάρχει ίδια τις ἔμφασις, ἐκφέρεται διὸ δύο ἡ καὶ τριῶν ἔτι συνωνύμ. λέξεων, ἵνα συγχρητήσωσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἐπ' αὐτῆς προσοχήν. Κ, 158 «λᾶξ ποδὶ κινήσας». Τοῦτο ἐμιμήθη ὁ Πλούτ. Β. Κάτ. μεζ. κεφ. 20 «τῇ χειρὶ πᾶξ παίειν». Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 1393 «πίπτον.. ὀδαξ τετρηχότα βῶλον ὀδούσιον λαζόμενον πρηνεῖς». Σοφ. Αἴ. 310 «κόμην ἀρπλέξ οὐρᾶς εὐλαβεῖν χερί», μ. σ. Lobeck κ. Schneidew. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἐνίστε. Ψευδ. Δημ. 10, 59 «δροθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης». Ἐνταῦθα προσέτι ἀνήκουσιν ἐκφράστεις, οἵτινες νεοσφραγῆς Σοφ. Αἴ. 898. Τρ. 1130. ἀρτὶ νεότυμος. Ἀντ. 1283· οἶος ἄρειθ ἄλλων X, 39. δ, 367. φ, 364· μόρος ἄρευ στρατιᾶς Πίνδ. N. 3, 34, μ. σ. Dissen. Σοφ. Τρ. 689 «κατ' οἶκον ἐν δόμοις» = ἐντὸς ἐντῇ οἰκίᾳ. Παρὰ τοῖς ῥήτοροις συχνότατα συνάπτονται πρὸς ἄλληλα συνώνυμα χάριν ῥητορικ. ἐμφάσεως. Δημ. 18, 6 «ἄξια καὶ δέομαι ὡς τὸ λατ. orgo rogoque, ιδ. Bremi. Ἐκεῖ 7 «παρασχὼν ἔκυτὸν λοιρ καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροστήν». 21, 187 «αλάειν καὶ δικρύειν». Αἰσχυν. 3, 155 «τί ποτ' ἀνερεῖ ἡ τί φιέγεται;» Ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλοις;. Πλ. πολ. 382, b «ἔχειν τε καὶ κεκτηθεῖ τὸ φεῦδος». Κρατ. 393, b. Σοφ. Ἀντ. 1278 μ. Schneidew. [Δὲν ἀνήκει ὅμως ἐνταῦθα τὸ Εὐρ. Ἰφ. τ. 492 «πότερον ἀρ' ὑμῶν ἐνθίδ' ὡ.οματσμένης Πυλάδης κέκληται», ἐπειδὴ λέγεται συνήθως καὶ δρομα κατέτη τιτα = κελῶ τινα μὲν οὐρα §. 411, 3, b].

6. Τὸ παρεμφρτικ. ῥῆμα συχνὰ συνάπτεται, καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἔτι, μετὰ μετοχῆς τοῦ αὐτοῦ ῥήμ. (ιδ. ἄριθ. 3) ἡ ῥήμ. συνωνύμου· οἶον βλέποντα ὄραν· ἐφη λέγων· ἐλεγε σύ· εἶπον λέγων· ἡ δὲ λέγων· Ἀρφ. σφ. 795· ἐφασκε λέγων¹⁾). Οὐχὶ σπενίως ἐξαρτηται ἀπὸ ῥήμ. τὸ αὐτὸν ἡ συνώνυμ. ῥῆμα, εἰ καὶ τὸ συντακτικὸν ῥῆμα καθίστησι περιττὸν τὸ δεύτερον. Ηλ. νόμ. 839, c «τὸ τῶν ζυστιών ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατὸν εἶται δύνασθαι διὸ βίου πόλιν ζῆν πράττουσαν τοῦτο». Ἀλκ. 2. 144, d «ἄρ' οὐκ ἀραγκαῖντι σοι δοκεῖ εἰναι· .. οἰηθῆναι δεῖν · εἰδέναι». 146, b. Δημ. 22, 8 «τοῦ νόμου τοῦ διαφρήδην οὐκ ἐῶντος ἐξειραι· .. αἰτησαι τὴν δωρεάν». Ψευδ. Δημ. 59, 106²⁾. [Δὲν ἀνήκουσιν ὅμως ὥδε τὰ πρόδγμα, ἐν οἷς ἐπεται μετὰ τὸ δοκῶ τὸ φατεοσθαι ἡ ἐσικέραι³⁾].

1) "Id. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 757. Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 4.60.

2) "Id. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 5, 13.—3) "Id. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 6.

7. Συχνότατα συνάπτεται τὸ μέρος μετὰ τοῦ ἔλου διὰ τῶν καὶ, τέ, ἵνα ἰδίᾳ τὸ μέρος ἐξηρθῇ. Οὕτω καὶ περὶ Ὀμρ. Τ, 63 «Ἐκτωρι μὲν καὶ Τρωσί». Αἰσχλ. χονρ. 146 «ξὺ θεῖσι καὶ Γῆ καὶ Δίκη». Συχνότατα, ὡς Ζεῦ καὶ θεοί. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ οἶνον Ἀθηναῖον καὶ Ἰρικράτης· Αἴγυπτος καὶ Ἀλεξάρδρεια. Θουκ. 1, 116 «ἐπὶ Κρύνου καὶ Καρύνε», υ. σ. Haacke, 5, 112 «τῇ ἀπὸ τῶν ἀθρώπων καὶ Λακεδαιμονίων τιμωρίᾳ». Ἰστ. 1, 16 «οἱ τούτων φίλοι καὶ Κηφίσιανδρος» (ὅστις ἐπίστης ἡτο φίλος). Πολλάκις καὶ ἐν τῇ λατιν. Cic. Divin. 1, 53 «fore, ut armis Darius et Persae ab Alexandro et Macedonibus vincerentur¹⁾.

8. Ἰνα ἐπισπάσωνται δὲ ἐπὶ μᾶλλον τὴν προσοχὴν ἐπὶ κυρίας τινὸς ἐννοίας ἢ δικαιοήματος, οἱ Ἑλλην. φιλοῦσι νῦν ἐκφράζωσιν αὐτὴν δἰς καὶ δὴ ἢ δὶς καταφατικῶς ἢ ἐπεξ ὡς καταφατικῶς εἰτα δὲ ἀπογατικ. ἢ καὶ τούναντίον τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλοῦσι παραλληλισμόν, τὸ δὲ τῆς τελευταί. περιπτώσ. παραλληλισμὸν ἀρτιθετικόν. a) Σοφ. Ἡλ. 958 «ποτ γάρ μενεῖς ῥέθιμος, εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψυς» ἔτ' ὁδήν!» υ. σ. Schneidew. Τρ. 707 «πόθεν γάρ ἂν ποτ' ἀρτὶ τοῦ θησαυροῦ διθῆρ ἐμοὶ παρέσχ' εἴνοισιν;» Εὔρ. Τρ. 1105 «Ι.ιεθέρ ζ; με πολύδακρον Ἐλλάδι λάτρευμα γάθερ ἔξοριζει». Ἐλ. 2 «οἱ (Νεῖλος) .. Αἰγύπτου πέδον, λευκῆς τακείσης χιόνος δηραίνει γέας». b) ρ, 415 «οὐ γάρ μοι δοκεῖει δι κάκιστος Ἀχαιῶν ἐμμενεῖ, ἀλλ' ἀριστος». α, 279. 6, 170. υμν. Ἔρ. 243 «γρῶ δ' οὐδὲ ηγροίησεν». Αἰσχλ. χονρ. 825 «ηκὼ μὲν οὐκ ἀκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος». Σοφ. Οἰδ. τ. 58 «γρωτὰ κούκλη ἀγρωτά μοι». Αἰ. 289 «ἀκλητος οὗδ' οὐπ' ἀγγέλων κληθεὶς.. οὔτε τοῦ κλάνων σάλπιγγος», υ. σ. Lobeck. Τρ. 474 «φράσω τάληντες οὐδὲ κρύψομαι». Εὔρ. Ἄλ. 1057 «καὶ νῦν γέ φυμι κούδι ἀπαροῦμαι». Ἀνδρ. 357 «ἐκόντες οὐκ ἀκοτεῖς». Ἡράκλ. 531. Ἡρδ. 2, 43 «οὐκ ἦκιστα, ἀλλὰ μάλιστα». 49 «οὐκ ἀδιής, ἀλλ' ἔμπειρος». 3, 25 «ἔμμανής τε ἐών καὶ οὐ πρεμήρησεν». Ἄθ. 5, 42. Θουκ. 6, 84 «οὐκ ἀκλητος παρακληθέτεις δέ». 7, 44 «μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἦκιστα ἔβλαψεν δι παιωνισμά». Ἀντιρ. 2. Ε, 5 «ἔστι δὲ οὐκ ἀπεικός.., ἀλλὰς εἰκός», υ. σ. Maetzner. 3, 2, 2 «ἐκόντα μὲν οὖν.., ἀκοτα δέ». Λυσ. 4, 12 «ψεύδεται καὶ οὐκ ἀληθῆ λέγειν». Διηρ. 8, 73 «λέξω πρὸς οὐκέτις καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι», υ. σ. Bremi. 19, 3, 18, 265 «ἔζετανον.. πράως, μὴ πικράς.

9. Καὶ δι' ὄλοκλήρωτ προσέτι προσέδι. ἐπαραλαμβάνεται ἡ ἔργοια λέξεως τινος. I, 124 «ἴππους παγόδις ἀθλογέροντος, οἱ δέθλια ποσσοὶ ἀροτον». N, 482 «δεῖδις δ' ξινῶς Αἰνείκιν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὃς μοι ἐπεισιν». ρ, 1 «ἄνδρας μοι ἐννεπε Μοῦσα, πολύτροπος, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχη». 299 «ἔκτανε πατροφο-

1) Ἰδ. Bernhardy Gr. Sgnt. σ. 48. Schoemann εἰς Ἰστ. 1, 16. Kühner εἰς Cic. Tusc. 4. 5, 9.

νῆα, Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα». Β, 66. α, 87 «*γέστον Ὀδυσσῆος...*, ὡς κε *ρέγται*». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 5 «εἰσὶ δὲ καὶ τῶν γερχιτέρων προστάται ἥρημένοι, οἵ προστατεύσουσιν, ὅπως καὶ οὗτοι τὰ καθήκοντα ἀποτελῶσιν», μ. σ. Born. 8. 2, 14 «λόγος αὐτοῦ ἀπομνημονεύεται, ὡς λέγει κτλ.» ἀν. 1. 9, 11 «καὶ εὐχήρ δέ τινες αὐτοῦ ἔξεφερον, ὡς εὐχούσιο κτλ.» Ηρδ. 1, 79 «ὅς οἱ παρὰ δόξαρ ἔσχε τὰ πρήγματα, ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε». Ιδίχ δὲ συχνὴ παρὰ τῷ τὴν συντομίαν θηρεύοντι Θουκυδίδῃ. 2, 48 «τὰς κίτιας, ἕστινς νομίζει τοσκύτης μεταβολῆς ίκανάς εἶναι δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν». 5. 23, 1 «ώφελεν Ακκεδαιμονίους; τρόπῳ διότι ἀν δένωται ισχυροτάτῳ κατὰ τὸ δερατόν», ιδ. §. 2 κ. 47, 3 κ. 4.

10. Τὰ παρασυμέντα πράξεώς τινος, ζτινα ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου προκύπτουσιν ἀφ' ἔκπτωσιν καὶ ἐπομένως δὲν ἐκφέρονται ώς τὸ πολὺ ἐν ταῖς γλώσσαις, ή Ἑλλην. γλώσσαι, καὶ μάλιστα ἡ ποιητική, φιλεῖ νὰ ἐκφράζῃ ιδίχ διὰ μετοχῶν. Τοικῆται μετοχαὶ εἰνε, ιώρ, μοιώρ, ἐλθώρ, παρώρ κτλ. ἔχωρ, ἄγωρ, γέρωρ (§. 486, σημ. 10). Ήντικαὶ οὐσιοτήτης δὲ καταστήσωσι τὰ οὐσιοτικά καὶ εξάρωσιν ἐπὶ τῆς αὐτά, καθὼς πολλάκις καὶ ίντι ἀποδώσωσινεις τὸν λόγον μείζονας ἀρθροίνειν, προστιθέσαι συχνότατα οἱ ποιηταὶ εἰς ταῦτα τὰ καλούμενα κομμητικά ἐπίθετα epitheta ornantia, ζτινα ἐκράξουσιν ἀφ' ἔκπτωσιν ιδίοτητα νοούμενην ἢ ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν οὐσιοτικ. ἢ ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου. Δ, 334 «γάλλα λευκόν». Ε, 902. Ψ, 281 «ὑγρὸν ἔλαιον χυτάων κατέχειν, λοίσσας ὑδάτη λευκῷ». γ, 71 «πόθεν πλείσθι ὑγρὰ κέλευθον». δ, 842. Ησδ. ἔρ. 535 «νίφα λευκήν», ὡς ὁ Λουκρήτ. 6, 736 «albas nives». 739 «χειρας νιψάμενος... ψεύτη λευκῷ». Θεογ. 553 «λευκόν ψλειφό». Πιεδ. Π. 4, 40 «ὑγρῷ πελάγει». Ν. 4, 36 «ποντικές ψλιμαχού». Αἰσχλ. Πρ. 419 «πελαχίστη ψλίχ». 459. Εὔρ. Ἐλ. 129 «ποντίκες ψλόξ». Αἰσχλ. ἐπ. 1011 «πετεινῶν.. ὑπὸιωνῶν». Σοφ. Φ. 288 «ὑποπτέρους... πελείας». Αἴ. 140 «πτηνὴ πέλεια». Εὔρ. Ορ. 1399 «ζέρεσιν σιδαρέοισιν». Έχ. 719 «σιδηρέψ φασγάνῳ».

Σημ. Περὶ τῶν πλεοναστικῶν ἀντωνυμ. ιδ. §. 469 περὶ τοῦ πλεοναστικ. ἀν (κτ.) §. 398, σημ. 8 περὶ τοῦ πλεοναστικ. τίς, τὶ §. 470, σημ. 3 περὶ τῆς συνδέσεως δύο προθέσεων §. 444, καὶ ὁ λέγεται ἀπό τινος ἐνεκά, περὶ τινος ἐνεκά, τίνος χάριν ἐνεκά §. 444, 3, οὗτα παρομοίως ὁ Εὔρ. Ηρ. ματιν. 65 «τυραννίδ», ἡς μαρχαὶ λόγχαι πέρι πηδῶσ' ἔρωτις σώματ' εἰς εὐδαίμονας ἀντι, ἡς πέρι, ἡς ἔρωτι, τὸ Pflugk.

§. 602. VII. Ανακολουθία.

1. Τὸ ἀραχόδουθον εἶνε πλοκὴ λέξεων ἢ προτάτ. τοικύτη, ἐν ᾧ ἡ ἡ ἀρξαμένη οὐρταξ. τῆς προτάσ. δὲν ἀποπερατοῦται, ἀλλὰ ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΑΔ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ.

μετατρέπεται εἰς ἑτέραν σύνταξην, ἢ τις γραμματικῶς μὲν δὲν ἔντλογετ πρὸς ἑκείνην, λογικῶς δῆμως, ἢ τοι κατὰ τὴν σημασίαν, καὶ τὸ περιεχόμενον, εἶναι ἡ αὐτὴ ἡ δύναμις ἑκείνη. Πηγή, ἐξ ἣς προέκυψεν τὸ ἀνακολουθούμενον, εἶναι τὸ ζωηρὸν τῆς φυντασίας; δοξάζεις, ἢ τις καθιστᾷ τὸν λέγοντα νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀρξαμένην σύνταξην, καὶ νὰ δικτηρήσῃ ἐν νῷ τὸ πρᾶγμα μόνον οὐχὶ δὲ καὶ τὸν τύπον τοῦ λόγου, ἡ εἶναι ἡ τάξις ὅπως ὑπόσονθήσῃ εἴτε τὴν σχρήνειν τοῦ λόγου, ἡ συνάφεια τοῦ ὅποιου διεταράχθη ἐκ παρεμβληθεισῶν προτάσεων, εἴτε καὶ τὴν συντομίαν, τὴν δύναμιν ἡ εύρυθμίαν αὐτοῦ. Συγχύνεται ἡ ἀνακολουθία προέρχεται ἐνεκα τῶν παρενθετικ. προτάσεων.¹⁾ Διὸ οὐχὶ σπανίως συμβαίνει, ἵνα μετὰ τὸ ἥγονον προτάσ. μετ' ἄλλων παρεμπιπισθεῖν ἐλλείπῃ τὸ γραμματικῶς ἐπόμενον αὐτῆς ἢ τοις ἡ ἀπόδοσις (λόγος ἀγαπόδοσος), πολὺ δὲ ἀργά μετὰ ταῦτα προστίθεται τὸ ἐπόμενον τοῦτο ὡς κύτοτελής κυρία πρότασ., ὡς π. χ. Σεν. ἑλλ. 2. 3, 15 «ἐπεὶ δὲ κτλ.» 18 «ἐκ τούτου μέντοι κτλ.» μ. σ. Breitenb. 6. 4, 2 μ. σ. Kühn. κ. Breitenb. Σορ. Οἰδ. τ. 227 «καὶ μὲν φοβεῖται . . . πείσεται γάρ ἄλλο μὲν ἀστεργεῖς οὐδέν, γῆς δὲ ἀπεισαὶ ἀσφαλής, ἐνθα ἡ ἀπόδοσις γῆς δὲ ἀπεισαὶ ἀσφαλής, ἡ ἀπέταξη πατερόθην ἐν τῇ παρενθέσει²⁾. Ἐν ἀπειροίς δὲ χωρίοις ἡ ἀνακολουθία φύνεται προελθοῦσα ὡς τὸ πολὺ ἐκ τοῦ δτοι δὲ "ΕἼλλοι ἐφίλει νὰ ἔζεγείρῃ τὴν ζωηρότητα τοῦ λόγου διὰ ποικίλης ἀκολουθίας τῶν λέξης. Οὕτω π. χ. ἐν ταῖς συνδέσεσι διὰ τῶν, ἦ.. ἦ.. καὶ.. καὶ τέ.. καὶ κ. τ. δμ. Πλ. ἀπολ. 28, d «οὐ ἄν τις ἔχοντι τάξην ἡ ἡγησάμενος βέλτιον εἶναι, ἡ ὑπ' ἄρχοντος ταχθῆ» ἀντί, ἡ ὑπ' ἄρχ. ταχθεῖς, ίδ. Stallb. Δημ. 15, 23 «εἰ γάρ τι που κεκράτηκε τῆς πόλεως βασιλέυς, ἡ τοὺς πονηροτάτους τῶν Ἑλλήνων καὶ προδότας κύτων χρῆματι πείσκει, ἡ οὐδαμῶς ἄλλως κεκράτηκεν», ἀντί, ἦ.. ἐπεισεν. (Ήττον περιέργον εἶναι, δταν τὰ μέλη τῆς προτάσ. διεσταχτεῖ ἀπ' ἄλλήλων πολὺ οἷον Θουκ. 6. 18, 4 ἐπὶ τοῦ τέ.. καὶ, μ. σ. Ποππ.) Τὴν μετάβασιν τῆς μετοχικ. συντάξεi. εἰς τύπ. φόμ. παρεμφρατικ. ἡ τούναντίον ἀνεπτύχαμεν ἐν §. 490, 4, κχθῶς καὶ τὴν μετάβ. τοῦ πλαγίου λόγου εἰς ὄρθιον καὶ τούναντίον ἐν §. 595, 5. Μετάβασις εἶναι ἀπὸ τῆς εὐκτικῆς φράσης ὥρετον σ. ἀπαρεμφρ. εἰς τὸ γ'. πρόσωπ. προστακτικ. ἀντὶ ἀπαρεμφρ. Εὐρ. Ἡρ. ματ. 654 χορ. «κατὰ κυριάτων δὲ ἔρροις (τὸ λυγρὸν γῆρας) μηδέ ποτ' ὥφελεν θνατῶν δώματα καὶ πολεις ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' δεὶ πτεροῖς φορείσθω». Ἐνίστε μεταπίπτει ἡ σύνταξη. ἀπὸ τῆς ἀπαρεμφρατικ. (χιτιατ. σ. ἀπαρεμφρ.) εἰς πρότασ. δευτερεύουσα. Θουκ. 3, 51 «ἔβούλετο δὲ Νικίνας

1) ίδ. Πόππ. εἰς Θουκ. M. I. T 1. σ. 305. Fritzsche quaest. Laciān. σ. 176. Kühner εἰς Σεν. ἀν. 2. 5, 13. ἀπομ. 4. 2, 33. — 2) Ματ. Η 2. 631,2). Bremi εἰς Αἰσχυν. 2, 22. σ. 149 έιδ. Turic, καὶ εἰς 3, 69 έιδ. Γοτιγγ.

τὴν φυλαχήν αὐτόθεν.. εἴησι τούς τε Πελοποννησίους, ὅπως μὴ ποιώνται» ἐκπλους αὐτόθεν λανθάνοντες, τριήρων τε.. καὶ ληστῶν ἑκαπομπαῖς τοῖς τε Μεγχρεῦσιν ἔμα μηδὲν ἐσπλεῖτο» μ. σ. Ποππ. Μ. I. T. I. σ. 272. 6, 75 «ἥσαν γάρ ὅποπτοι αὐτοῖς οἱ Καμαριναῖοι μὴ προθύμως σφίσι.. πέμψαι ἢ ἐπεμψαν, ἃς τε τὸ λοιπὸν μὴ οὐκέτι βούλωνται ἀμύνενα».

2. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων. διεκρίνετο διὰ σπανίξις τινὸς ὄντως εὐκαρπίας, ἐπιτηδειότητος καὶ ταχύτητος τῆς νοήσεως, καὶ ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα αὐτῶν προηλθεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βίου αὐτῶν, καὶ ἐπομένως πανταχού ἥδυνατον καὶ νῆται ἐλευθέρως, εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, διατὶ οἱ "Ἑλλην. συγγραφεῖς βρίθουσι συντάξεων ἀνακολουθίας.

3. Οὐδὲ ἡττον δμως πρέπει τις ἐξετάζων τὴν ἀνακολουθίαν νὰ κάμῃ δικρορέν τίνα τὸ μὲν μεταξὺ αὐτῶν τούτων τῶν ἀνακολουθίων, τὸ δὲ μεταξὺ τῶν συγγραφέων τῶν ταύτης χρωμένων. Αἱ ἀνακολουθίαι δικρούνται εἰς τρία εἶδη: a) εἰς τὴν γραμματικήν, b) εἰς τὴν ἱστορικήν, καὶ c) εἰς ἐκείνας, αἵτινες φανερὸν τοι προήλθον ἐξ ἀμελείας καὶ ὀλιγωρίας. Τοὺς συγγραφεῖς δέ, τούλαχιστον τοὺς πεζούς, ἥδυνατό τις νὰ δικιρέσῃ εἰς τὰς ἐπομένας τάξεις¹⁾.

4. Εἰς τὴν πρώτην τάξιν ἀνήκουσιν ἐκεῖνοι τῶν συγγραφ., ὡς ἡ γλῶσσα εἰνες ὀτιμελής καὶ ἀνευ περιόδων. Παρὸ τοῖς τοιούτοις εὑρίσκει τις τὴν ἀνακολουθίαν συχνότατα. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην πρέπει τις νὰ κατατάξῃ τὸν Ἡρόδοτον, θιτις ἀρροντις περὶ τὸν ἐπιμεμελημένον κατὰ τοὺς κκνόνας τῆς γραμματικῆς παραστατικὸν τρόπον, καὶ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ λογογράφων ἀφηγεῖται τοῖς "Ἑλλησι μὲν ὄφος ἀφελές καὶ ἀνειμένον τὰ κατορθώματα τῶν συμπολειτῶν αὐτῶν καὶ ἐκτείνεται μετὰ μεγάλης γέρεος ἐφ' ὅλων τῶν εἰς τὸ ἵστορικὸν αὐτοῦ ἔπος ἀνηγομένων ἀντικειμένων. Ἡ συγγή λοιπὸν χρῆσις τοῦ ἀνακολούθου προηλθεν πάντως ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, ἐκ τοῦ πατιδίκου δηλ. διηγηματικοῦ τρόπου.

5. Ἡ δευτέρᾳ τάξις περιλαμβάνει ἐκείνους τῶν συγγραφ., οἵτινες προσηλωμένοι εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ πραγματεύονται, ἔρπλοι πληθύος διανοημάτων καὶ βεβλημένοι ὑπὸ τῆς τάσεως καὶ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ συμπεριλάθωσιν ὅσον οἷόν τε δι' ὅλιγων λέξη. Σπασχν τὴν πληθύν ταύτην τῶν ἰδεῶν, κατελήφθησαν ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων οὕτως, ὥστε περὶ αὐτὰ καὶ μόνχ καταγγέλμενοι, καὶ πάνο ἐνοίας εἰς ἔννοιαν προβάίνοντες ὀλίγην προσοχὴν διδοῦσιν εἰς τὴν γλωσσικὴν σύνδεσ. τῶν μερικῶν τῆς προτάσ. μελῶν. Ἡ πληθύς τῶν διανοημάτων ἐπὶ τοσοῦτον συμπιέζεται ἐν τῷ

1) "Id. Kähner in Kritische Biblioth für d Schul- u. Unterrichtswesen herausgeg. v. Seebode. 1830. άρθ. 40. σ. 159.

τοιούτῳ πνεύματι (ἀνθρώπῳ), ὥστε ἀνχρεάφων οὗτος ἰδέαν τινὰ σπεύδει εἰς ἔτερον καὶ συνδέει ταύτην μετὰ τῆς προγενεστέρας κατ' ἄλλην σύνταξ. ἐκείνης, ἡς ἐν τῷ προτάξ. ἡρέκτο, εἴτε διότι αὐτη ἀρμοδιωτέρα τῷ ἐφίνετο, εἴτε διότι τῷ προσεφέρετο εὐκολώτερον. Εἰς τὴν τάξιν ταῖτην ἀνήκει κατ' ἔξοχὴν δὲ Θουκυδίης, περὶ ὧν αἱ ἔπειροι ἀνακολουθίαι ἔξηγονται: ὅπερις ἐκ τῆς πληθύνος τῶν διανοημάτων αὐτοῦ, ἐκ τῆς βαθυνοίκης καὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ τάξεως πρὸς συντομίαν καὶ συμπύκνωσιν.

6. *Τρίτηγ τάξιν ἀποτελοῦσιν ἔκεινοι τῶν συγγράφεων, ἐν οἷς αἱ ἀνακολουθίαι δὲν προσῆλθον ἐξ ἀμελείας, οὔτε ἐκ τάξεως πρὸς συντομίαν οὔτε καὶ ἐκ συμπτύξεως τῶν ιδεῶν, ἀλλὰ παρήγγεται ταύταις ἡ σκόπιμος μάνον τάξις καὶ ἐπιθυμία τοῦ νὰ δώσωσιν εἰς τὴν ἑκτῶν παρόρθατον μεγάλειτέρουν σχρήνειν, εὐκρίνειν, εὐκολίζειν καὶ προσεγγίσειν τινὰ πρὸς τὸν ἀτεχνον καὶ εὐκίνητον λεκτικὸν τρόπον τοῦ κοινοῦ βίου. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην καταλέγονται τὰ διαλογικὰ συγγράμματα. Οἱ διάλογοι φέρουσιν ἐνώπιον τῆς ψυχῆς ἡμῶν ζωηρῶς τὰ λαχλοῦντα πρόσωπα, μεταφρεόμεθα ἐντελῶ; διὰ τῆς δραματικῆς ταύτης παραστάτες ἐν τῷ κίκλῳ τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ λαμβάνουμεν μέρος εἰς τοὺς διιλόγους κατῶν μεθ' ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ μεθ' ὅλων τῶν συνκινημάτων ἡμῶν. Ἐντεῦθεν προκύπτει σφρᾶς διὰ τὸ διάλογος ἐν τοῖς διιλόγοις δὲν δύναται νὰ συνδεθῇ διὰ τῶν αὐτηρῶν κκενῶν τῆς τέχνης, ἀλλὰ περιπίπτει εἰς φυσικὴν τεξτόν τινὰ ἀμέλειαν καὶ ὀλιγωμάν. "Ἄς ἔξετάσῃ τις τοὺς διιλόγους τοῦ Πλάτωνος καὶ θὰ ἰδῃ πόσον ἀνεπτύχθη ἐν κύτοις ἡ δραματικὴ τέχνη εἰς τελειότητα ἀξίζειν θυμασιόδυν. "Ο μέγας οὗτος τεχνίτης τῆς Ἑλλην. γλώσσης ἀπειράκις ἐποιεῖσθατο χρῆσιν τῆς ἀνακολούθου συντάξ., δὲν προσῆλθον δύως ἐν κύτῳ αἱ ἀνακολουθίαι αὗται ἐξ ὀλιγωμάτων, ἡ ἀγνοίας περὶ τὴν γλώσσαν, ἀλλὰ τούναντίον φέρουσιν ἡρ' ἔχοταν τὸν τύπον γνησίκας τέχνης.*

7. *Γραμματικῶν ἀνακολουθίῶν ἐν πλείστοις χωρίοις μνείζειν ἐποιητάσμεθα διεργάμενοι τὴν γραμματικήν. Πολλάκι τούτων στηρίζονται ἐπὶ τῆς συντάξ. τῆς καλούμενης πρὸς τὸ γνωμένον, πρᾶξ. π. ς. 493· αἱ πλεῖσται: δύως τούτων προεκλήθησαν ἐκ τῆς ἐφέλξεως ἡ ἀρμοματισμός, ἐπειδὴ διακόπτεται διὰ ταύτης ἡ κανονικὴ συνάρτεις τῆς προτάξ., ακούστις μέλος τι τῆς προτάξ. οὐδούσιλλεις ἔτερον τι μέλος εἰς τὴν ἔκυτον σύνταξ. ἀναντίον τῆς γραμματικ. σχέσεως, ἡ παρεμπίπτουσα πρόταξ. ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς κυρίκης οὕτως, ὥστε αὐτη συμπλέκεται μετὰ τῆς συντάξ. ἐκείνης, τῆς ὑποτεταγμένης. Ἐντεῦθεν προσέτι ὑπάρχονται καὶ τὰ πρόδγμ. οἷον τὸ Θουκ. 4, 93 «τῷ δὲ Ἰπποκράτει δοντὶ παρὰ τὸ Δήλιον, ὃς αὐτῷ ἡγέλθη, διει τοις οὐ περέρχονται, πέμπει κτλ. ἡ ἀντὶ ὃ δὲ Ἰππ. ὃν π. τ. Δ., ἐνθα τὸ ὑποκείμ. αὐτῷ ἐτέθη ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάξ., ἦ. Popp.*

8. Αἱ ἐξ ὀλιγωμάτων προελθοῦσαι ἀνακολουθίαι δὲν δύνανται νὰ

ὑπαγθῶσιν εἰς ὥρισμένας περιπτώσεις¹⁾). Τινὰς τούτων ἀνεφέρομεν πρότερον ἐν παρόδῳ, *βλ. π. χ. §. 550, σημ. 3.*

9. Εἰς τὰς ἡρτορικὰς ἀνακολουθίας ἀνήκουσιν π. χ. αἱ ἐν §. 356, 6 καταλεγθεῖσαι περιπτώσεις. Ἰνας ἔξχρωσι δ' αὐταις ἀντιθέτους ἐννοίας ἔν τινι συντακτικῇ περιύδωμετά ἡρτορικῆς ἐμφάσις., τίθενται πολλάκις ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσεως. ἐν δροῖψι τύπῳ, εἰ καὶ ἔχεστη τούτων ἀνήκει εἰς διάφορον σφαῖραν συντάξεως. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 19 «τοὺς ἵπποκενταύρους οἷμαι ἔγγωγε πολλοῖς μὲρις ἀπορεύτων ἀθλρώποις εὐημένων ἔγκυθῶν ὅπως δεῖται χρῆσθαι, πολλοῖς δὲ τῶν ἵππους πεφυκότων ἡδέων πᾶς αὐτῶν χρὴ ἀπολαύειν», ἀντί, πολλῶν δέ.. ἀπολαύειν ἔνευ τοῦ ἐπαναληπτικοῦ αὐτοῖς. Πλ. Φαίδρ. 233, b «τοικῦται γάρ δὲ ἐρώς ἐπιδείκνυται· διστυχοῦντας μέρις, ἢ μὴ λύπην τοῖς ἀλλοις παρέχει, ἀνιαρά ποιεῖ νομίζειν, εὐτυχοῦντας δὲ καὶ τὰ μὴ ἡδονῆς ἔξια παρέχεινων ἐπαίνου ἀναγκάζει τυγχάνειν», ἀντί, παρέευτυχοῦντων δὲ καὶ τὰ μὴ ἡδονῆς ἔξια ἐπαίνου ἀναγκή. τυγχ., ἔνευ τοῦ ἐπαναληπτικοῦ παρέχεινται. Ρητορικὴν ἀνακολουθίαν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν καὶ ἑκεῖ, ὅπου δὲ συγγραφεὺς ζητεῖ διὰ τῆς συγκοπῆς τῶν προτάσεων παραστήσῃ ψυχικὰ πάθη, οἷον χροὸν ἢ λύπην, καὶ σινεῖ ζωγραφήση σύντάξη, ὡς εἰς τὰ ὥρατα χωρίς παρέχει. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 3 καὶ 4, ἔνθια γίγνεται ὁργήσις παθητικωτάτη περὶ τῆς λύπης πατρὸς ἐπὶ τῷ θυνάτῳ τοῦ ιεοῦ αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

§. 603. Τόνος (ἐπίτασις) τοῦ λόγου.—Θέσις τῶν λέξεων καὶ προτάσεων (Τοπικόν).

1. Η ἐσωτερικὴ ἀναφορὰ τῶν μελῶν τῆς προτάσεως καὶ τῶν προτάσεως πρὸς ἀλλήλας καὶ ἡ σύνδεσις αὐτῶν εἰς ἐνότητα διανοήματος ἢ ἐννοίας ἐκφέρεται τὸ μέν, ὡς εἰδομεν, διὰ τῆς κλίσεως ἢ τῶν τὴν κλίσιν ἐκπροσωπουσῶν τυπικῶν λέξεων (λέξεων ἀσήμων), τὸ δέ, διὰ τοῦ τόρου καὶ τῆς θέσεως τῶν μελῶν τῆς προτάσεως καὶ τῶν προτάσεων.

A. Τόρωσις ἢ τόνος (τονικόν.)

2. Ως ἔκάστη λέξις τούτου ἔνεκα τὸ πρῶτον περιέχει ψυχὴν καὶ ζωὴν, καθότι, ἐπειδή ἡ μὲν μία τῶν συλλαβῶν, εἴκ. ὃν αὕτη ἀποτελεῖται, ἔξαιρεται διὰ τῆς φωνῆς, καὶ δὲ ἄλληι ὑποτάξσονται εἰς

1) Παρδίγμ. ἐκ τοῦ Λεω. ἔχει περισυλλέξη ἡ *Bremi in d. V. Excurs ad Lysiam.*

τὴν μίαν ταύτην, εἰνε τοικύτη, ὅστε δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ συλλαβαῖς τῆς λέξεως δεσπόζουνται οἵοντες καὶ συγχροτοῦνται ἀπὸ μιᾶς κορυφῆς καὶ ἀποτελοῦσιν ἐρότητα μίαν, ἐν δὲ, ἐνῷ ἀλλώς αὐταις οὐδὲν ἔτερον. Θὰ ήσχεν ἡ ἔξωτερικόν τι ἀθροιμαὶ ἴδικιτέρων φωνῶν, οὕτω καὶ ἡ ὄργκωνται ἐνότης τῆς προτάσσει. (ἐνότης τοῦ διανοήματος) καὶ τῆς σχέσεως τῆς προτάσσει. (ἐνότης τῶν ἔννοιῶν) τούτου ἔνεκα τὸ πρῶτον ζῶσα ἐκφραίνεται, καθότι μία λέξις, ὡς ἡ κυρίκη, ἔξαίρεται διὰ τῆς ψύχωσεως τῆς φωνῆς μχλὸν ἢ καὶ λοιπά, ὡς ὑποκείμεναι ταύτη.

3. Ἐν τῇ φηματικῇ σχέσει τῆς προτάσσει. ὁ τόνος κεῖται ἐπὶ τοῦ κατηγορούμενου· οἷον τὸ ῥόδον θάλλει· ἐν τῇ ἐπιθετικῇ (κατηγορικῇ) ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου (κατηγορήματος)· οἷον τὸ καλὸν ῥόδον· δὲ Κύρου πατέρας· Κύρος ὁ βασιλεὺς· ἐν τῇ ἀντικειμενικῇ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου· οἷον μὴ κολάκευε τοὺς φίλους· δημιεῖται τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις· περὶ τῆς πατριδὸς ἐμμαχέσαντο· οἱ στρατιῶται καλῶς ἀπέθανον· τῆς ἀρετῆς· πειθαρέεται· ἐθέλω λέγειν κ.τ.λ. Ἐν τῇ συνδέσει. δύμας τῆς φηματικῆς σχέσεως τῶν προτάσσει. μετὰ τῆς κατηγορικῆς ἢ ἐπιθετικῆς πρόπει· νὰ διακρίνωμεν πλείουντας βαθμοὺς τόνου· Ἐν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἢ κατηγορικοῦ. διωρισμ. ὁ μὲν κύριος τόνος κεῖται ἐπὶ αὐτοῦ, δὲ δὲ ἀσθενέστερος ἐπὶ τοῦ κατηγορούμενου· οἷον τὸ καλὸν ῥόδον θάλλει· Ἐν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἀντικειμένου δὲ μὲν κύριος τόνος κεῖται ἐπὶ αὐτοῦ, δὲ δὲ ἀσθενέστερος ἐπὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἢ κατηγορικοῦ. διωρισμ. καὶ δὲ ἀσθενέστατος ἐπὶ τοῦ κατηγορούμενου· οἷον τὸ τοῦ πατρὸς ῥόδον καλὸς θάλλει. "Ο, τι ἐσημειώθη περὶ τῶν μερικῶν μελῶν τῆς προτάσσει, τὸ αὐτὸν λογίει καὶ ἐπὶ τῶν δευτερευτῶν προτάσσει, αἰτινες ὡς ἡδη εἰδόμενον ἐν §. 547, 4, δ, ἔχουσιν οἵοντες τὴν δύναμιν τῶν εἰς πρότασ. ἐπεκταχθέντων μελῶν αὐτῆς· οἷον δὲ ἡρή, δὲ εἰδες· ἐπει ἡ νῦν ἐγένετο, ἐπηλθεῖν λέγεται, διει οἱ πολέμουι ἀπέργυοι.

4. Δύναται δὲ ἡ τόνωσις ἢ ἀπίτασιν γείνη καὶ ἀντιστρόφως, ὥστε νὰ μὴ ἔξαρσηται διὰ τοῦ τόνου ἢ δηλοῦσα τὴν κυρίαν ἔννοιαν λέξεις, ἀλλὰ ὅμοιαστα τὴν εἰς ταύτην ὑποτεταγμένην ἔννοιαν· οἷον δὲ πατήρ (δῆλ. οὐχ ἡ μήτηρ) γράφει· δὲ πατέρα μισεῖ τοὺς γυνεῖς; (δῆλ. οὐ μόνον οὐ φιλεῖ, ἀλλὰ καὶ μισεῖ τ. γ.)· δὲ τονισμὸς οὗτος καλεῖται ἀντεστραμμένος ἢ ἡρή, πατήρικός κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πρῶτον, διει τα καλεῖται συρήθης ἢ γραμματικός.

5. Ἐπὶ τῆς ἀρμονικῆς ἐναλλαγῆς τονουμένων καὶ ἀτόνων μεταλλῶν προτάσσει. στηρίζεται ἡ εἰρυθμία, εὐφωνία ἢ ὁρθυμός (ἡ συμμετρία πυμεργος) τῆς προτάσσει. (τοῦ λόγου). Ως ἡ εἰρυθμία ἢ ὁ ὁρθυμός τῆς λέξεως κεῖται ἐν τῇ ἐναλλαγῇ τονουμένων καὶ ἀτόνων συλλαβῶν, οὕτω καὶ ἡ εἰρυθμία ἢ ὁ ὁρθυμός τῆς προτάσσει. κεῖται ἐν τῇ ἀρμονικῇ ἐναλλαγῇ τονουμένων καὶ ἀτόνων μελῶν τῆς προτάσσει. ἔξαίρεται ἐπὶ μελῶν ὥρκιστερον, διει οὐ μόνον ἡ ἐνότης τῆς προτάσσει. ἢ τῶν σχέσεων αὐτῆς ἢ τῆς συντακτικ. περιόδου παριστήται διὰ τοῦ τονισμοῦ σαφής καὶ ἐναργής, ἀλλὰ

καὶ διτανή εὔρυθμος ή ἡ σύμμετρος ἐναλλαγὴ τῶν ηχῶν καὶ συλλαβών ήτοι τῶν ποδῶν τῶν λέξη. τὸ μακρὸνδῆλοντί τῶν ηχῶν καὶ διτανή διτύπος τοῦ λόγου ἀρμόζῃ ὅσον οἶν τε αὐλλαιον εἰς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

6. Οἱ Ἑλλην. ἐγένοντο οἱ προσεκτικώτατοι διερευνηταὶ τοῦ ρύθμου καὶ εἰνες ἄξιοι νὰ θυμάζωνται παρ' ήμῶν ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ νὰ θεωρῶνται ὡς οἱ μέγιστοι γλωσσικοὶ τεχνέται. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἐν τοῖς ποιηταῖς ὁ Ὅμηρος., ἐν δὲ τοῖς πεζογράφοις ὁ Ἱσοχράτης καὶ Δημοσθένης. Ἐκ τῶν ἀπείρων χωρίων τοῦ ποιητοῦ τούτου, ἐν οἷς τὸ περιεχόμενον τῶν στίχων διὰ ρύθμου ἀπαρχμίλλως πως παρίσταται, θὲ ἀναφέρωμεν τὸ χωρίον μόνον ἔκεινο (Ὀδυσσ. λ. 593), ἐνῷ περιγράφεται ἡ ἀνιαράς καὶ ἐπίμοχθος ἐργασία τοῦ Σισύφου.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
λᾶκαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν·

ἥτοι δέ μέν, σκηνιπτόμενος χερόν τε ποσίν τε,
λᾶκαν ἀνω ὕθεσονε ποτὶ λόρον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
ἄκρον ὑπερβολέειν, τότ' ἀποστρέψκονε κραταῖς
αὐτοῖς· ἔπειτα πέδονδε κυλινδετο λᾶκας ἀναιδῆς·
αὐτάρ δ' ἄψ ὁστακες τιτανόμενος· κατὰ δ' ἴδρως
ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατός ὀρώρει.

Ἡ ρύθμικὴ τῶν στίχων τούτων κίνησις συμφωνεῖ ἐντελέστατα πρὸς τὰς ἐκφερομένας ἐννοίας· πῶς δῆλο. διὰ τελειοτάτης εἰκόνος παρίσταται οἵονει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ήμῶν ἡ πλήρης ἐδύνων καὶ ἀκαρπος ἐργασία τοῦ Σισύφου. Οἱ μὲν βαρεῖς καὶ βραδεῖς σπονδεῖοι ἐκφέρουσι γραφικῶς τοὺς ἀτελευτήτους μόχθους τοῦ ἀτυχοῦς, ἡ δὲ δακτυλικὴ κίνησις δηλοῦ τὴν ταχεῖαν κατακύλισιν τοῦ λίθου. Ἐξηρευνήθη δὲ προτέτι μετά μεγάλης τέχνης καὶ ἡ σχέσις τῶν ηχῶν ἐν μιᾷ ἐκάστη τῶν λέξεων, καὶ αὐτῇ δὲ ἡ τῶν ρωνήντων σύγκρουσις (χασμαφόδικ). λαλαράρω ὥθεσκε δέν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀπλὴν συμπτωσιν.

7. Ἐνταῦθη παρατιθέμεθα χωρίον τι τοῦ εὐφυοῦς κριτικοῦ Διονυσίου «περὶ τῆς λεκτικῆς Δημοσθένους δεινότητος» τόμ. VI, σ. 1087 ἔκδ. Reisch. «Τὰ μὲν (δῆλο. εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένεν.) ἀποτρχύνει τε καὶ πικρίνει τὴν ἀκοήν, τὰ δὲ πραύνει καὶ λεπίνει· καὶ τὰ μὲν εἰς πάθος ἐκτρέπει τοὺς ἀκούοντας, τὰ δ' εἰς ηθος ὑπάγεται, τὰ δὲ ἀλλας τινὰς ἐργάζεται καὶ πολλὰς διαφορὰς παρ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν, οἴλα ἐστὶ ταυτί· (χρήσομαι δὲ παραδείγμασιν οὐκ ἔξι ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ' οἷς ἐνέτυχον, ἔξι ἐνὸς τῶν Φίλιππικῶν λαζών.) «Εἰ δέ τις ίδμων, ὃ ἔνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὅρων, ταύτη φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει, σώφρονος μὲν ἀνθρώπου προνοίᾳ χρῆται· μεγάλη γάρ ἱοπή, μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἔστι τὰ τῶν ἀνθρώπων οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγε, εἰ τις αἱρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ημετέρας

πόλεως τύχην ἀν ἐλοίμην, ἔθελόντων & προσήκει ποιεῖν ὑμῶν καὶ κατὰ μικρὸν ἡ τὴν ἔκεινου».

Ἐν ταῖς τρισὶ περιόδοις ταύταις τὰ μὲν ἄλλα ὀνόματα πάντα εὐφώνως τε συγκειται καὶ ὑδέως τῷ σφόδρᾳ συγκειθαι καὶ μαλακὰς αὐτῶν εἰναι τὰς ἀρμονίας· ὅλιγα δὲ ἔστι παντάπασιν, οὐ διίστησι τὰς ἀρμονίας καὶ τραχείας φάνεσθαι ποιεῖ αὐτάς· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ κατὰ δύο τρόπους τὰ φωνήντα συγκρουόμενα (σύγκρουσις τῶν φωναίντων, χασμωδία), ἐν τῷ· «ἄριδρες Ἀθηναῖοι» καὶ ἐν τῷ· «Εὐτυχοῦτα ὥρῶν» καὶ διίστησι τὸ συναρφές· καὶ κατ’ ἄλλους δύο τρόπους ἡ τρεῖς τὰ ἡμίφωνα παραπίποντα ἀλλήλοις τὰ φύσιν οὐκ ἔχοντα συναλείφεσθαι (δῆλ. τὰ νφ., νπ.), ἐν τε τῷ· «Τὸν Φιλιππον», καὶ ἐν τῷ· «Ταύτη φιλερὸν προσπολεμήσαι», ταράττει τοὺς ἄχους μετρίως καὶ οὐκ ἐξ φάνεσθαι μαλακούς· ἐν τε τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ τραχύνεται μὲν ἡ σύνθεσις ἐν τῷ· «Μεγάλη γάρ γοπή» διὰ τὸ μὴ συναλείφεσθαι τὰ δύο ρρ κατλ.»

§. 604. 6. Β. θέσις τῶν λέξεων καὶ προτάσεων (Τοπική)

1. Εἰς στενὴν συγγένειαν μετὰ τοῦ τονισμοῦ ὑπάρχει ἡ θέσις (ἡ τοπικὴ) τῶν λέξεων καὶ προτάσεως. Ἀμφότερος ὁ τε τόνος καὶ ἡ θέσις σκοπὸν ἔχουσι νὰ ἐκφέρωσι τὴν ἐνότητα (τὸ ἐνιαίον) προτάσεως. Ἡ τῶν σχέσεων αὐτῆς ἡ τῆς περιόδου, καὶ κατὰ τοῦτο ἀμφότερος συμφωνοῦσιν ἀλλήλαις κανονικῶς. Ὡς δὲ τονισμὸς διειρεῖται εἰς συνήθη καὶ ἀντίστροφον, οὕτω καὶ ἡ θέσις.

2. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἑλλ. γλῶσσα εἶχε μέγαν ἀριθμὸν κλίσεων, δι’ ᾧ ἡδύνκτο νὰ δηλώσῃ τὴν ἀμοιβαίαν πρὸς ἄλληλα σχέσιν τῶν συγγενῶν μελῶν τῆς προτάσεως, ἥτοι φυσικόν, ὅτι, ὡς αὐτὴ ἡ κολούθει εἰς ὅλα κύτης τὰ μέρη ἐλευθέρων τινα ἀνάπτυξιν, οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀντιστρόφου, ἀναστρόφου ὑπερέβη τὰ συνήθη ὅρια ἄλλων γλωσσῶν. Πόσον μέργα προτέρημα γλώσσης τινὸς προκύπτει ἐξ ἐλευθέρας καὶ ἀκωλύτου θέσεως τῶν λέξ. καὶ προτάσ., εἰνε καταδηλον. Ἐπειδὴ, διότι τὸ δικνόνημα δύναται νὰ χωρήσῃ ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ, δὲ λόγγος λαμβάνει δύναμιν καὶ ζωτρότητα, αἱ λεπτόταται τροποποιήσεις τῆς ιδέας δύνανται νὰ δηλωθῶσιν ἐμφανέστατα καὶ ἡ ὁμιλικὴ τοῦ λόγου κίνησις ἀποκτᾷ τελειότητα, ἡς οὐδέποτε γλῶσσα τις δύναται νὰ ἐπιτύγῃ μετὰ περιωρισμένης θέσεως (τοπικῆς) τῶν λέξεων.

§. 605. I. Θέσις συνήθης.

a. Ἀπλὴ πρότασις.

1. Τὸ ὑποκείμενον λαμβάνει τὴν πρώτην θέσιν, τὸ δὲ κατηγοροῦμεν. (ἥπμχ, ἐπίθετον η οὐσιαστικ. μετὰ τοῦ εἴραι) τὴν τε-

λενταλαρ: τὸ ἀρτικείμενον. τίθεται πρὸ τοῦ κατηγορουμένου, δὲ ἐπιθετικόν. (κατηγορικόν.) προσδιορισμόν. τίθεται μετὰ τὸ οὐσιαστικόν. αὐτοῦ οἰον Κέρος, δὲ βασιλεύς, αὐλῶς ἀπέθανεν. Κύπριοι πάντα προθύμως αὐτῷ συνεστράτευοντος Σεν. Κύρ. 7. 4, 1. Πατήσιοι μέγας, ἀνὴρ ἀγαθός, δὲ πατήσιοι μέγας, δὲ ἀνὴρ ἀγαθός, δὲ πατήσιοι οἱ Κύρου, δὲ πόλεμος δὲ πρὸς τοὺς Πέρσας.

2. Ὁ κανών, καθ' θνάτους πάσσονται πολλὰ εἰς ἐν ἑῆμας ἀναφερόμενον ἀρτικείμενον, στηρίζεται κυρίως εἰς τοῦτο, διτὶ τὸ ἀντικείμενον, οὗτον διατίθεται πολὺ ἀνάγκην διάρχεις ἐν τῇ ἀντικειμενικῇ σχέσει τῆς προτάσεως, προτάσσονται τοῦ κατηγορουμένου, τὰ δὲ λοιπὰ ἀντικείμενα. ἐπακολουθοῦσιν ἀλλήλους κατὰ τὴν τάξιν, καθ' ἣν παρουσιάζονται πρὸ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, καὶ δὴ οὕτως, ὅπερ τὸ νέον πάντοτε προστιθέμενον ἀντικείμενον. προτάσσονται τοῦ προϋπάρχοντος οἰον οἱ Ἐλλήνες τοὺς Πέρσας ἐρίκησαν. Οἱ Ἐλλήνες ἐρ Μαραθώνι τοὺς Π. ἐρίκησαν. Οἱ Ἐλλ. ταῦτη τῇ ἡμέρᾳ ἐρ Μαραθώνι τ. Π. ἐρίκησαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπὶ ἵστη τρόπον κανονικῶς τὸ τοπικόν καὶ χρονικόν. ἐπίτροπος προτάσσονται τοῦ διὰ πλαγῆς πτώσης μετὰ ἡ ἔνευ ποσθέσ. ἐκπεφρασμένου ἀρτικειμένου («τότε ἡ ταύτη τῇ ἡμέρᾳ τοὺς Π. ἐνίκησαν»), τὸ προσωπικόν ἀντικείμενον τοῦ ἀντικείμενον τοῦ πράγματος, καθὼς καὶ ἡ δοτικὴ τῆς αἰτίας («τὸν παῖδα τὴν γραμματικὴν διδάσκων τῷ παιδὶ βιβλίον διδώμων»), τὸ χρονικόν. ἐπίτροπος τοῦ τοπικοῦ («τότε ἡ ταύτη τῇ ἡμέρᾳ ἐν Μαραθώνῃ τοὺς Π. ἐνίκησαν»). Τὸ ἐπίτροπον τρόπον τίθεται κανονικῶς, καὶ δταν ἔτι ἐπέρχεται λέξη. ἦν τὸ κυρίως ἀντικείμενον, ἀκέσως πρὸ τοῦ κατηγορουμένου (βῆμα). οἰον «οἱ Ἐλλήνες ταύτη τῇ ἡμέρᾳ ἐν Μαραθώνῃ τοὺς Πέρσας κατέδικτον ἐνίκησαν».

b. Πρότασις σύνθετος.

3. Η θέσις τῶν δευτερείους προτάσεως ἀντιστοιχεῖ πρὸ τὴν θέσιν τῶν λέξεων (οὐσιαστικοῦ, ἐπιθέτου, ἐπιφράζματος), αἵτινες ἐκπροσωποῦσιν ἔκείνας οὐον Πλ. Φαίδ. 59, ε «ό θυρωρός, ὁ σπερ εἰώθει ἱπακούειν, εἶπε περιμένειν». Σεν. Κύρ. 3. 2, 3 «δὲ Κύρος, ἐρ φορελέγοντο, ἔμετο· ἐπειδὲ κατὰ ἥρα αὐτῷ, συνεκάλεσε τοὺς τε τῶν Περσῶν ἡγεμόνας καὶ τοὺς τῶν Μῆδων. Ἐπειδὲ δὲ ὅμοιος ήσαν, ἔλεξε τούτῳ». Αἱ οὐσιαστικαὶ οὐχ ἡτον προτάσει. τίθενται μετὰ τὸ συντακτικόν. ἑῆμα καὶ ὄταν ἔτι ἐκφέρωσι τὸ γραμματικόν. ὑποκείμενον οἰον Σεν. Κύρ. 1. 4, 7 «οἱ δὲ ἔλεγον, διτὶ ἀρχοτοι.. πολλοὺς ἥδη π.λησιάσαστας διεγένετον».

§. 606. Θέσις ἀντιστροφος, ἀνάστροφος.

a. Απλῆ πρότασις.

1. Ἐν τῇ ἀντιστροφῷ θέσει τὸ κατηγορουμένον προηγεῖται τοῦ ὑποκειμένου, δὲ ἐπιθέτικὸς (κατηγορικός) διορισμὸς τοῦ προσδιοριζομένου

ούσιαστικοῦ, τὸ ἀντικείμενον. ὅμως; καὶ ιδίχ τὸ ἐπίρρο., τίθεται μετὰ τὸ κατηγορούμενον. ή μετὰ τὸ ἐπιθετικ. (κατηγορικὸν) ἐπίθετον. οἷον «οὐκ ἀγαθὸς πολυκοιρχίνης εἰς κοίρανος ἔστω». Ξεν. Κύρ. 3. 2, 25 «καὶ γάρ, ἔφασαν, πολύχρυσος ὁ ἀνήρ». 7 «εἰχον δὲ Χαλδαῖον γέρρον... καὶ παλεμικῶτατοι δὲ λέγονται οὗτοι τῶν περὶ ἀκείνην τὴν γωρᾶν εἰναῖς». Δημ. 9, 5 «οὐδὲ ἂν ἐλπὶς ἡν αὐτὰ γενέσθαι βελτίω». Ἀγαθὸς ὁ ἀνήρ. Τὸ τῆς ἀρετῆς κάλλος, ἡ ἴσχυρότερον: τῆς ἀρετῆς τὸ κάλλος. Πλ. Πρωτ. 343, b «οὗτος δὲ τρόπος ἡν τῷ παλαιῷ τῆς φιλοσοφίζει». Ὁ βασιλεὺς Κύρος. Ὁ πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμος. Ἡρð. 7, 53 «τῶνδε δὲ εἴς εκκ προαγορεύωντες τοῦ πολέμου ἐντεταχέτων». Θουκ. 2, 64 «φέρειν τε χρὴ τὰ τε δαιμόνια ἀραγκαλως τὰ τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀρθρεῖσθαι». Πλ. Φειδρ. 256, e «ταῦτα τοσαῦτα καὶ θεῖα οὐτω σοι δωρήσεται ή παρ' ἐραστοῦ φιλίκη», μ. σ. Stallb. = καὶ θεῖα, καὶ μάλιστα τόσον θεῖα. πολ. 500, a «χαλεπὴν οὐτω φύσιν εἰναι». Ιερ. 3, 37 «διλέγωρως οὕτως» μ. σ. Schoem. Δημ. 18, 126. 21, 66. Πλ. Ηερμ. 129, e «ἀνδρείως πάρν» = ἀνδρείως; καὶ μάλιστα πολύ. Γοργ. 488, e «βελτίους πολὺ». σοφ. 225. c «κατὰ τὰ σωματικὰ πλαν». Ἰππ. 1, 282, e «ἐν ὅλῃ γυνών φύσιν πάρν». Πλ. Φειδ. 58, d «ἄλλα πεισθ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν πάτα». Δημ. 9, 6 «ἀνάγκην φυλάκτεοθι καὶ διορθοῦσθι περὶ τούτου». 3 «εἰ δὲ τοικῦνται πολιτεῖαι συνήθεις μέν εἰσιν ὕμνοι, αἵτιαι δὲ τῆς ταραχῆς καὶ τῷ ἀμαρτημάτω».

2. «Οταν τὸ ὑποκείμενον. ιδίχ πρέπη νὴ ἐξαρθῆ, τίθεται εἰς τὸ τέλος τῆς προτάσιος, ὅταν δὲ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσι. διὰ τῆς θέσ. πρέπη νὰ ἐξαρθῶσι λέξ. διό, ή μὲν μία τίθεται ἐν κεφαλίδι τῆς προτάσι, ή δὲ ἀλληλὴν τῷ τέλει. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 9 «οὕτω δὴ ἡγοῦντο μὲν οἱ Ἀρμένοις τῶν δὲ Χαλδαίων οἱ παρόντες, ὡς ἐπλησίκουν οἱ Ἀρμένοις, ταχὺ ἀλλαξίζαντες; ἔθεον». Πλ. Φειδ. 58, e «εὐδαίμονωρ γάρ μοι ἀνήρ ἐφαίνετο, ὃ Ἐγέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῷ λόγῳ».

3. Καθ' ὅλου δὲ τόσῳ ή πρώτῃ δσῳ καὶ ή ἐσχάτῃ θέσ. πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς θέσεις ισχύος, ἐπιτίσεως, δταν καταληγόθωσιν ὑπὸ μελῶν προτάσ. μὴ ἀνηκόντων ἐνταῦθι κατὰ τὴν συνήθη τάξιν. Πλ. ἀπολ. 18, e «ἔπειτά εἰσιν οὗτοι οἱ κατηγοροῦ.. ἀτεγνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες (reum absentem accusantes, ἐνοχον ἀπόντα κατηγοροῦντες), ἀπολογουμένου οὐδειρός». «Οταν δὲ συγγραφεὺς ἐρράζῃ ἔννοιαν τὸ μὲν πρῶτον γενικήν, εἰτα δύος; καὶ οὐδίδωσι ταύτην εἰς μερικὴν περίστασιν ή ἀντικείμενον, καὶ μάλιστα εἰς τοῦτο θέλῃ νὰ δώσῃ ιδίαν τινα ἔμφασιν, τότε τὸ τέλος τῆς προτάσι. εἰνε ἐπιτήδειον νὰ ἐξεγείρῃ τὴν προσοχὴν καὶ νὰ προκαλέσῃ διαρκὴ ἐντύπωσιν. Πλ. πολ. 572, b «δεινόν τι καὶ ἄγριον καὶ ἀνεμον ἐπιθυμιῶν εἰδος ἐκάστῳ ἔνεστι, καὶ πάρν δοκούσιν ἥμνον ἐριοις μετρίοις εῖται»=etiam in nonnullis nostrum,

qui admodum videantur moderati esse = καὶ εἰς τινας ἐξ ἡμῶν προσέτι, οἵτινες ὁπωσδήποτε φάνιονται, ὅτι εἶνε μέτριοι, Stallb. Δημ. 4, 8 «ἀλλὰ καὶ μισεῖ τις ἑκεῖνον, ὁ ἔνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ δέδιεν καὶ φίουει, καὶ τῶν πάρυν κῆρυξ σοκούετων οἰκεῖως ἔχειται αὐτῷ».

Σημ. "Ο, τι δὲ πρέπει τις νὰ παρατηρήσῃ περὶ τῆς θέσης μερικῶν γλωσσικῶν μιρῶν, διὸ τῶν προθίσεων, καὶ συνδέσμου, εἰδομεν, διε τὸν πόντονον πραγμάτων ἐν τῇ λαξ. Τοπικὴ ἡ θέσις τῶν λέξιῶν περὶ δὲ τῆς ἱερούρχας θέσεως τῶν ἴγχλιτικῶν. "Ιδ. M. I. §. 89, σημ. 8, καὶ M. II. §. 470, σημ. 6.

β. Πρέπεις σύνθετος.

4. Ἐπὶ τῶν δευτερευούσων. προτάσ. γίγνεται χρῆσις τῆς ἀντιστροφῆς (ἀναστροφῆς) συγκότερον ἢ ἐπὶ τῶν λέξεων, ὃν τὴν θέσιν αὗται ἔκπροσωποῦσι, ἐπειδὴ ταύτην ἐπιβάλλει πολλάκι. ἡ τάσις πρὸς σχρήνειαν καθὼς καὶ ἡ βούθηκη σχέσις. .

5. Αἱ οὐσιαστικαὶ μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς προτάσ. προτάσσονται τοῦ συντακτικ. ῥήμα, ὅταν τὸ περιεχόμενον κύτῳ πρέπη νὰ προβάλῃ οἷονει πρὸ τῶν ὁρθούλμων ἡμῶν σκρέστερον. Δημ. 9, 21 «ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ.. . ὁ Φίλιππος γῆγεται .., παραλείψω». Τὸ κύτῳ ισχύει καὶ ἐπὶ τῶν τελεκῶν ἀλγῶν οἷον Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15 «ἴνα δὲ σκρέστερον δηλωθῆ πᾶσαι ἡ Περσῶν πολιτείαι, μικρὸν ἐπάνειμι». Ως πρὸς τὰς οὐσιαστικ. δὲ μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς προτάσ. πρέπει νὰ σημειώσωμεν προσέτι, ὅτι, ἐκνῶσι συνδεδεμέναι μετ' ἄλλης δευτερ. προτάσ., πολλάκις κύτη μὲν ἡ ἀλληλή ὡς σημαντικωτέρη προτάσσεται, ἔκειναι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς ἐπιτάσσονται. Θουκ. 6, 86 «τὸ γάρ πρότερον ἡμᾶς ἐπηγάγεσθε οὐκ ἀλλοι τινὰ προσείοντες φόβον ἢ, εἰ περιοψόμεθα ὑμᾶς ὑπὸ Συρακοσίοις γενέσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν» ἀντί, ἢ δτι, ει.. . γενέσθαι, καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1. 34 «τούτοις προεπει, τοῖς μὲν, εἰ μὴ ἐκπέμψοιεν τοὺς Ἀργείους, τοῖς δέ, εἰ μὴ ἀποιειν ἐκ τῆς Κορίνθου, ὅτι πόλεμον ἔζεισε πρὸς κύτούς». 6. 4, 6. Ἀγ. 9, 7. Ισοχρ. 5, 74. Ἀντιρ. 4, 6, 4 μ. σ. Maetzern. Τὴν ἀντιστροφὴν τῶν ἐπιτάσσεται προτάσ. (θν εἰδεῖς ἀνδρῶν, οὔτε δὲ ἔστι) εἰδομεν ἀνωτέρων ἐν §. 556. Η κύτη ἀντιστροφή, ἀναστροφὴ συμβάλλει καὶ ἐν ταῖς ἐπιρρηματικ. τοπικαῖς προτάσ., ταῖς διὰ τῶν ἀναφορικ. τοπικ. ἐπιφορη. οἷον οὖ, ἢ, ἵτα κ.τ.λ. εἰσηγουμέναις οἷον M, 48 «ὅταπη τ' Ἰθύνη, τῇ τ' εἴκουσι στίχεις ἀνδρῶν». Ἐπὶ τῶν ἐπιρρηματικ. προτάσ. τοῦ γρόφου καὶ τῆς ὑποθέσεως δέν δύναται νὰ γείνῃ γρῆσις τῆς ἀντιστροφῆς, ἐπειδὴ αὗται συνειθίζουσι νὰ προτάσσονται τῆς κυρίας προτάσ. κατὰ τὴν συνήθη θέσιν.

6. "Οταν ἐν δευτερευούσῃ προτάσ. λέξεις τινές πρέπει νὰ ἐξαρθῶσι τῶν λοιπῶν, προτάσσονται ἐνίστε τῶν εἰσαγωγικῶν συν-

δέσμ. P. 60 «Ἀτρειδῆς Μεγάλαος ἐπεὶ κτίνε». Θουκ. 1, 144 «τούτοις ἀποκρινάμενοι ἀποπέμψωμεν, Μεγαρέας μὲν ὅτι ἔχομεν ἔγος καὶ λιμέσι χρῆσθαι»· ἐκεῖ «εἰδέναι δὲ γρή.., ἐκ τε τῶν πιεγίστων κικδίκων ὅτι καὶ.. μέγισται τιμὴ περιγράφονται». 4, 80 «προεῖπον, αὐτῶν δοῦ: ἀξιωσιν ἐν τοῖς πολεμίοις γεγενῆσθαι σφίσιν ἄριστοι, κρίνεσθαι». 3, 39, 2 «εῆσσορ δὲ οὔτινες κτλ.», μ. σ. Popp. Περὶ τοῦ εἰς Θουκ. 1. 10, 2, μ. Pop. 1. 142, 4. 4. 63, 2· πρὸ τοῦ ἡ 1. 68, 1, μ. Ποπ. 6, 79· πρὸ τοῦ ὁς = ὅτι 3. 88, 3· πρὸ τοῦ ὅτι = ὅτι 8. 108, 1. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 2 «Κναξάρη ἦν οἱ Μῆδοι: ἔξελλον», μ. σ. Born. 1. 6, 2 «ἀποροῦς, θελοῖς σημειώνεις ὅτι γρῆδ γε». Πλ. Ἀπολ. 19, d «τοιεῦται» ἐστὶ καὶ τἄλλα, περὶ ἐμοῦ δὲ οἱ πολλοὶ λέγουσι. Μενέξ. 234, b. Φαίδρ. 238, a, μ. Stallb.: πρὸ τοῦ ἡταν Ἀντιφ. 5, 11, μ. σ. Maetzner. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. π. χ. Cic. Divin. 1, 40 «deus ut haberetur».

7. *Οταν ἐν τινι περιόδῳ ἡ προσοχὴ πρέπη νὰ στραφῇ διὰ τῆς θέσεως πρὸς ἵξεν τινά, ἢ νὰ δηλωθῇ ἡ λέξ. αὕτη ὡς τὸ κυρίως ἀντικείμενον τῆς ὅλης περιόδου, τότε κύτη τίθεται ἢ ἐν κεγαλλίδι: τῆς ὅλης περιόδου ἢ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς. *Id. ἀριθ. 3. Θουκ. 3, 5* «οἱ δ' ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις ὡς οὐδὲν ἥλθον πράξαντες, ἐς πόλεμον καθίσταντο οἱ Μιτυληναῖοι». 3. 4, 1 μ. Ποππ. 5. 28, 1. 7. 32, 1. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 11 «τοιάτων ἐγώ σοι, εἰ ὕσθι, ἔως ἂν ἀνήρ δίκαιος ὁ.., οὕποτ' ἐπιλήσσομαι». Πλ. Φαίδρ. 59, d «τῇ γὰρ προτεραιᾳ ἡμέρᾳ ἐπειδὴ ἔζηλθομεν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἐσπέξας, ἐπυθόμεθα, διὰ τὸ πλοῖον ἐκ Δήλου ἀφιγμένον εἴη». Ἰδίδι δὲ συγχάπτοτάσσεται τὸ κοινὸν τῇ τε κυρίᾳ προτάσσεται. καὶ τῇ δευτερᾳ. ὑποκείμενον. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 26 «οἱ δὲ Ἀσσύριοι ὡς ἤκουσαν ταῦτα, πάντα ἐποίουν». ἀν. 7. 1, 18. 19.

8. *Ἴδιωμα τῆς Ἑλλην. καὶ Λατινικ. γλώσσ. ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῶν προτάσσεται. εἰναὶ ἡ ἐπαλλαγὴ τῆς κυρίας προτάσσεται. μετὰ τῆς δευτερευ. ὑστ., καθότι ἡ κυρία πρότασσεται εἰς δύο, ἢ δὲ δευτερεύ. τίθεται ἐν τῷ μέσω αὐτῶν, ἢ ἡ κυρ. τίθεται ἐν τῷ μέσω τῆς δευτερευούσ. ὥστε ἀμφότεροι αἱ προτάσσεις συμπλέκονται ἀλλήλαις¹⁾.* Π. χ. ἡ ἐκ κυρίας καὶ δευτερ. προτάσσεται. συγκειμένη περίοδος ἐν τῇ συνήθει θέτει «ἔγωγε θαυμάζοιμ' ἄν», εἰ δὲ φίλος ἀφίξεται, «ἢ κατὰ τὴν ἀντίστροφον (ἀνάπτυροφον) θέτειν, ἐὰν πρέπη νὰ ἔξαρθῃ, ἢ δευτερεύουσα, «εἰ δὲ φ., ἔφ., ἔγωγε θαυμάζοιμ' ἄν» δύναται νὰ ἔχενεγκθῇ κατὰ τὴν ἐπαλλαγὴν οὕτω: a) «ἔγωγε, εἰ δὲ φίλος ἀφίξεται, θαυμάζοιμ' ἄν, ἢ b) δὲ φίλος ἔγωγε θαυμάζοιμ' ἄν εἰ ἀφίξεται. (Κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ συμβῇ ἡ ἐπαλλαγὴ αὐτῇ, ὅταν ἡ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσσεται. ἀντανωμ. δὲν ἀνήκῃ εἰς τὴν κυρίαν πρότασσεται, ἀλλ' εἰς τὴν δευτερ.» οίον Ηλ. Χαρρ. 176. a «πῶς γὰρ ἂν εἰδείην, ὃ γε μηδ' ὑμεῖς; οἵοι τέ ἐστε ἔξευξεν δ, τι ποτ' ἐστιν» =

1) *I. Lehmann de Graecae linguae transpositione Gedani 1832a. 8.*

quod ne vos quidem potestis reperire quale sit. Εὐθύρ. 6, c «περὶ τῶν θείων διηγήσομαι, ἐπεὶ ἀκούων εὖ οἴδ’ ὅτι ἐκπλαγήσει». Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 17 «ὅσα μὲν οὖν μὴ φανερός ἦν δόπις ἐγίγνωσκεν, οὐδέν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ κύτου παρχγνῶναι τοὺς δικαστάς». Πλ. Πρωτ. 336, c «τοῦ δὲ διαχλέγεσθαι οἶδός τ’ εἰναι.. θαυμάζοιμ. ἀντὶ εἰ τῷ ἀνθρώπῳ παρχγωρεῖ», μ. Stallb. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 25. Ηλ. Εὐθύρ. 271, d «ἐφιέμεναι γάρ ἔκεινων οἴδ’ ὅτι καὶ ήματις παιδεύσουσι». 289, c «οὐδέ μην αὐλοποιικῆς γε δῆλουν δότι δεδρμεθικά». Πρωτ. 319, a «οἱ δὲ λέγοντις οὐκ ἔχω δόπις (ἀν) ἀπιτπῶ». Ἰσοκρ. 5, 47 «οὗτοι γάρ ἀρχοντες τῶν Ἑλλήνων οὐ πολὺς χρόνος ἔξι οὖν.. εἰς τοσαύτην μεταβολὴν ἥλθον». Οὔτω καὶ Σοφ. Οἰδ. τ. 1251 «γῶπως μὲν ἐκ τῶνδ’ οὐκ εἴτε οἴδ’ ἀπόλλυται» ἀντί, καὶ ἐκ τῶνδ’ οὐκ εἴτε οἴδ’ ὄπις ἀπόλ. Εὑρ. Ὁρ. 600 «ἀλλ’ ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ’ εἰργασται τάδεν. Καὶ ἐπὶ πλειόνων προσέτι δευτερ. προτάσ. Ηλ. Πρωτ. 313, d «καὶ γάρ οὗτοι που δῶν ἔγουσιν ἀγγύιμων οὔτε αὐτοὶ ἵσασιν δι, τι χρηστὸν ἢ πονηρόν.. οὔτε κτλ.» ἀντί, κ. γ. οὗτοι που οὔτε αὐτοὶ ἵσασιν, δι, τι δῶν ἄγ. ἀγ. χρ. ἢ πονηρόν ἔστιν. Εὑρ. Ἡράλ. 976 «τοῦτον δ’, ἐπείπερ χειρας ἥλθεν εἰς ἐμάξι, οὐκ ἔστι θυητῶν στις ἔξιρήσεταιν.

9. Ἐν τῷ συνθέτῳ λόγῳ τίθεται ἐν κεφαλίδι τῇς προτάσ. ἡ λέξις, ητοις ἐν τῇ δευτερευούσῃ συνάπτεται στενῶς πρὸς τὰ δικινούματα. τῇς ἀμέσως προηγουμένης προτάσ. Ἡρδ. 7, 104 «ποιεῦσι.. τὰ δὲ ἔκεινος ἀρώγη” ἀρώγει δὲ τωντὸ αἰείν. Ηλ. Φειδ. 60, ακαὶ δ Σωκράτης βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα· ὡς Κρίτων, ἔφη, ἀπαγαγέτω τις ταῦτην οἰκαδε. Καὶ ταῦτην μὲν ἀπῆγότ τινες τῶν τοῦ Κρίτωνος γοῶσάν τε καὶ κοπτομένην.

§. 607. Παρατηρήσεις ἐπὶ ιδίων τινῶν ιδιωτισμῶν ώς πρὸς τὴν θέσιν.

1. Ἀπόχλεισις ἡ διαχώρισις ἡ διάστασις (ὑπερβατόν). — 2. Παράθεσις δομοίων ἡ ἀντιθέτων ἐννοιῶν. — 3. Χιασμός. — 4. Πρωθύστερον. (ὕστερον πρότερον) — 5. Ἡ κατόπιν θέσις μορίων, ἐπισοδίων (παρενθέσεων) καὶ προσφωνήσεων πρὸς ἔμφροσιν ἐννοίξι.

1. Ἰδιαίτερον τι ἴσχυρὸν μέσον πρὸς ἐπίτασιν λέξεως διέ τῆς θέσεως; εἰνε ἡ διάστασις ἡ ἡ διαχώρισις. (τὸ ὑπερβατόν) δύο πρὸς ἐνότητας μίαν ἡνωμένων λέξεων διά παρενθέσεως μιᾶς ἡ πλειόν. λέξεων ἡτον σημαντικῶν. Διὰ τοῦ χωρισμοῦ τούτου ἔξιρέται κανονικῶς μὲν ἡ μία μόνον τῶν δύο λέξεων, ηγοντις ἡ πρώτη, οὐχ ἡτον διμοις καὶ ἀμφότεραι, καὶ μάλιστα, διτον ἀμφότεραι ὡσι τεθειμέναι ἐν ἐπιτατικῇ θέσει τῆς προτάσ. (§. 606, 3). B, 483 «ἐκπρεπές ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν». κ, 4 «πολλὰ δ’ ὅγ’ ἐν πόντων πάθεν ἀλγεα διν κατὰ θυμόν». Ἡρδ. 3, 135 «ἔξηγησάμενος

πάσαν καὶ ἐπιδέξας τὴν Ἐλλάδαν». Σοφ. Αἰ. 187 «ἄλλη ἀπερύκοι καὶ Ζεὺς κακὰ καὶ Φοῖος Ἀργείων γάταιν». Πλ. πολ. 401, δ «ἄρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν ἐπιστατητέον καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκότα ἥδους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν ἀντί, τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἥδον. εἰκ. Λυσ. 24, 21 «πρὸς ἄγρα ἔκαστον ὑπὲν τῷρ εἰρημένων», μ. σ. Bremi. Δημ. 18, 158 «ἄρ' ἔρδε τοιχῶτα πέπονθεν ἡ Ἑλλὰς ἀρθρώπου». 9, 1 «πολλῶρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδργωτοι γιγνομένων», 3 «ἄξιῶ.. μηδεμίας μοι διὰ τοῦτο παρ' ὑμῶν ὀργὴν γενέσθι». Οὕτω πως συγχάκις χωρίζονται τά, οὐτως, πάντα, μάλα κ. τ. δη. τῶν ἔχυτῶν ἐπιθέτων ἡ ἐπιστρημάτ. Ξεν. συμπ. 4, 40 «οὐδὲν οὔτως ὅρῳ γαῦλοι ἔργον». Ιερ. 1, 1. συμπ. 2, 2 «ἐδόκουν μάλα ἀμφότεροι ἵκανας εὑρετίνειν», μ. Herbst. ἐλλ. 4, 5, 1 μ. σ. Breitenb. 4, 5, 4 «πάντας ἄρ' ὑψηλοῦ». Κύρ. 1, 6, 39 «πάντας ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις». Οὕτω καὶ τὸ πάντα ἀπὸ τοῦ τοῦ πλ. Αἴσ. 204, ε «οὐ γάρ πάντα, ἔφη, τι ἀυτοῦ τούνομα λέγουσιν. Τι.. μᾶλλον [ἥτοι] ἀντί, μᾶλλον [ἥτοι] τι. Πλ. Ηρωτ. 327, δ «οἵτις ἂν τι, ἔφη, μᾶλλον» μ. σ. Hdrf. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 11 «οἵτις τι, ἔφη, ἦττον τοῦτο εἶναι κισσῆρόν». Οὕτω συγνά τά, πολέμῳ κεχωρισμένα τοῦ συγκριτικοῦ. Ξεν. συμπ. 1, 4 «οἷματι οὖν πολὺ ἢν τὴν πατασκευὴν μοι λαμπροτέρα φανῆναι». μ. σ. Born Κύρ. 6, 4, 8 «ἄξειν κατέφερε πολὺ Ἀράσπου ἄνδρας καὶ πιστότερον καὶ ἀμείνονα». 8, 3, 11. ἀν. 1, 5, 2. 3, 1, 22. 3, 2, 19. ζητούν. 2, 10, 2. Πλ. "I. 110, ε. Φιλδ. 110, ε πολλάκις; τὸ εὖ χωρίζεται τοῦ ἕρματος αὐτοῦ. Δημ. 18, 144 «εὖ πρᾶγμα συντεθὲν ὄψεσθε» ἀντί, εὖ συντεθὲν μ. σ. Schaefer in app. T. II. σ. 212.

Σημ. 1. Οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ καλοῦσι τὴν διάταξιν ταῦτην διερευτάν, οἱ δὲ Αἰτ. verbi transgressio. "Id. Quintil. 8, 6, 62.

Σημ. 2. Τὸ διερευτὸν εὐόλως δύναται νὰ προσινήσῃ εἰς τὸν λόγον δοξάειν τίνα, καὶ διὰ τοῦτο οὐχὶ ἐπιδοκιμαστέον, π. γ. Πλ. πολ. 358, ε «περὶ γάρ τίνος ἀν μᾶλλον πολλάκις τις νοῦν ἔχων χειρὶς λέγων καὶ ἔχουνας» ἔνθα τὸ πολλάκις ἀνήκει εἰς τὰ λέγει. ἀν. 523, δ «εὖ πάντας γάρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἡ φυσὴ τὴν νόσους ἐπερέσθαι, τὶ ποτὶ ἔστι διατύλος», ἀντί, τί ποτε τῶν πολλῶν ἔστι διάτυλος, = quid tandem sit e multis rebus digitus = τί τάχα ἔχ τῶν πολλῶν πραγμάτων νά την δίκτυον Stallb. Κρίτ. 50, ε «πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ εἰς ήσους ἢν τὸ θίκαιον καὶ πρὸς τὸν δεσπότην», ἀντί, ἐξ ήσου σοι ἡν. Λυσ. 1, 16 «προσειλιθίσας οὖν μοι ἐγγένεις ἡ ἔνθρωπος τῆς οἰκίας τῇς ἐμῆς» ἀντί, ἐγγένεις τ. οἰκ. τ. ἱμ., μ. Bremi. 13, 28 «καὶ αὐτὸν τὸ φύσισμα οὐδὲ τὸ τῆς βουλῆς καταμαρτυρίζει. ἀντί, οὐδὲ καταμαρ. Περὶ Θουκυδ. Ιδίᾳ ἐνέργειει τις πολλὴ περιέργα, ἔνιστε δὲ καὶ πολὺ τραχέας διερευτά, το. Popp. M. I. T. 1. σ. 304 «καθὼς καὶ ἐν τῇ ποιήσει. Εἰδρ. M. 473 «ἴγια τε γάρ λεῖπεται κουφεῖσθαιομένη φυγὴν κακῶς; οἱ καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων» ἀντί, λεῖπεται κακῶς σι, ιδ. Elmsl. 'Ex. 1224 «καὶ μήν τρέψων μὲν ἄνδρας τοις τρέψειν τοῖς ἴμον, εἰχες; ἀν καλὸν κλέψειν.

Σημ. 3. Περὶ τῆς κατ' ἔξιστοιν θέσεως τῶν προθέσιων Κδ. §. 452. περὶ δὲ τῆς τῶν δρνήσ. οὐ καὶ μὴ Κδ. §. 512, σημ. 1. 2. 3.

Σημ. 4. Ἐν τῇ ποιήσει πολλάκις ἐπιθετική (κατηγορική) γενετὴ ἡ ἀντικείμενή τι κοινὸν ὃν δύο παρατεταγμένουν μελῶν προστίθεται εἰς τὸ δεύτερον μόνον μέλος. Αἰσχλ. Πρ. 21 «οὗτοι φυνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὅψειν. Εὔμεν. 9 «λιπὸν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα». Ἀγ. 575 «φράξων ἄλωσιν Ἰλίου τὸ ἀνάστασιν». Σοφ. Οἰδ. τ. 802 «ἐνταῦθι μοι καρβύτε τε καὶ πωλικής ἀνήρ απήντης ἴμενδὼς» ἀντί, ἐπὶ πωλ. ἀπ. ἴμενδὼς καρβύτε τε καὶ ἀνήρ, τὸ Schneidew. Οἰδ. κ. 1399 «οἵμοι κελεύονται τῇ ἡμῇ; θυσπραξίας». 1778 χορ. «ἄλλας ἀποπαύστε μηδὲ ἐπὶ πλεισ Θρήνον ἐγείρετε». Ηλ. 105 χορ. «ἴς τ' ἀν (quamdiu, ἵψ' ὁσον) παμφεγγεῖς ἄστρων ῥίπας, λέσσων δὲ τοδὶς ἡμαρτίαιντι, παμ. ἄσ. β., τόδε δὲ τὸ ἡμαρτίωνον 929 «ἡδὸς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής». Εἰρ. Τρ. 1209 «Ἄτε τέκνον, οὐδὲ Ἰπποῖσιν νικήσαντί τοις οὐδὲν ἡλικίας, τόξοισιν. Μ. 1366 «ἄλλας δημορίες τοις οὐδὲν νευδρήτες φύονται». Όρ. 578 «ἰζημώσως πατέρες κακπάτειν» ἀμόνως. Διὸν ἀνήκει δὲ ἐντεῦθα τὸ Εἰρ. Τρ. 1017 «ἢ γὰρ καθείλεις Θρῆνα καὶ κρατεῖς ἔνονται, ὅπερ δὲν εἶναι ἀντί, καθεῖλ. Θρῆνας ἔνονται, ἀλλὰ τὸ ἔνοντο κείται ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ», τὸ Pflugk. Ἐνιστεται ἐν δυσι φῆμα. μετὰ διεργόρου συντάξῃ. τὸ ἀντικείμενον τοῦ πρώτου. φῆμα. τίθεται μετὰ τὸ δεύτερον. φῆμα. Ν. 475 «ὦς μένεν Ἰδομενεὺς δομικλυτός οὐδὲν ὑπεχώρει Λινεῖαν ἐπιδόνταν». Ηλ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἰ. 475.

2. Αἱ αὕται ἡ ὅμοιαι ἡ ἀρτίθεται ἔννοιαι ἔξαρσονται ἐν τῇ θέσει διὰ τοῦτο, διότι τίθενται παραλίγως (Oposita juxta se posita magis explendescunt, ἀντίθεται παραλλήλως τιθέμεναι ἐπὶ μᾶλλον ἔξαρσονται), ἔνθα σημειωτέον, ὅτι ἡ δυομοχτικὴ προηγεῖται τῶν πλαγίων πτώσ. γ. 272 «τὴν δὲ έθέλων έθέλουσαν χρήματαν». ε. 155 «παρ' οὐκ ἰθέλων ἐδελούσῃ» ἀντί, οὐκ ἰθέλων παρ' ἔθ. Πλ. Φίλ. 60, εἰς αγωρίς ἔκατερον ἐκατέρου θέντες» ἀντί, ἔκατ. χ. ἔκατ. Σοφ. Αἰ. 467 «ξυμπεσῶν μόγος μόροις» μ. Lobeck. Ξεν. Ιερ. 6, 2 «ζυνθὴν μὲν ἡλικιώτας ἡδόμονος ἡδομένους ἔμοι» ἀπομν. 3. 12, 6. μ. σ. Kühn. Οὔτως, αὐτὸς αὐτοῦ κ.τ.λ. Δημ. 9, 2 «ἥ μὲν πόλις αὐτὴ παρ' αὐτῆς δικηναι λήψεται». Διὸ καὶ ἐπ' αὐτὸς αἰτῷ. Αἰσχλ. Αγ. 1179 ἀντί, αὐτὸς ἐφ' αὐτῷ. Πλ. Φιλίδρ. 277, εἰς παικτὴν μὲν παικτῶν ψυχῆς καὶ παναρμονίους διδοὺς λόγους, ἀπλοὺς δὲ ἀπλῆς. Ιππ. 1, 299, δ «ἄρις οὖν ἡδὸς ὅτιον ὅτονοι διαχέρει τούτῳ τῷ ἡδὸν εἰναι»; ἀντί, ἡδὸς διτιοῦν ἡδός διτοῦσην, μ. Stallb. Ξεν. ἀν. 5. 6, 2 «ἡζίουν Ἐλληγρας ὄντας Ἐλλησι κτλ.» Διὸ καὶ, ἀλλος ἀλλος, alias aliud. ἀλλος ἀλλοη, alias aliibi. ἀλλος ἀλλοε, alias alio-ἀλλος ἀλλοερ, alias alliunde. ἀλλος ἀλλη, προσέτι δὲ καὶ «πρὸς ἄλλοτες ἄλλον πημονὴν προσίζεντες» Αἰσχλ. Πρ. 276 ἀντί, πρὸς ἄλλον ἄλλοτε, alius aliā (δηλ. νιά, δδῷ) κ.τ.λ., ὅτε ἄλλαι γλωσσαί, εἰον ἡ Γερμ., συγημπτιζούσιν ἐκ τούτων δύο προτάσ. = δ εἰς πράττει τοῦτο, δ ἄλλος ἐκεῖνο κ.τ.λ. Πλ. ἀπολ. 37, δ «κακλός οὖν ἡν μοι δ βίος εἰνη.. ἄλληρ εξ ἄλλης, πολλη-

πόλεως ἀμειβούμενῷ¹⁾). — Πλ. Μενέξ. 241, α ἀκμήνεσθαι τοὺς θαρρέζους; ὅλγοις πολλούς». 246, δ «ἥμιν δὲ ἔξιν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς κίρούμεθα μᾶλλον τελευτὴν».

3. Όροις ἐπὶ τοῖς σχῆμα τὸν λέξ. καὶ προτάσ. εἰναι καὶ τοῦτο, ὅτι πολλάκις, ἐξ δύο ἀλλήλαις συνδεδεμέναι λέξεις ἀντιτίθενται πρὸς δύο ἀλλὰς συνδεδεμένας ἀλλήλαις λέξεις ἡ ἀντιτίθενται ἀλλήλαις, ἀντιτίθενται ἀλλήλαις αὐταις ἐν ταξίστροφῳ, καὶ λοιπὸν α: b=b': a'. Τὴν τοιχύτην σύνδεσιν καλοῦσι χιασμὸν (χιασμὸς κυρίως εἰναι ἡ σταυροειδῆς θέσις κατὰ τὸ σχῆμα X). οἷον πολλάκις ήδονὴ βραχεῖα μακρὰ τίκτει λέπην. Ξεν. συμπ. 8, 27 «οὐδέ γε (οἴον τε) ἔναποντίκιν καὶ ἀκροῖσιν παρεχόμενον ἔγκρατη καὶ αἰδούμενον τὸν ἔρωμενον ποιῆσαι». Πλ. Φειδ. 60, α «ὑστερτὸν δὴ σὲ προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι καὶ σὺ τούτους». Ισοχρ. 4, 95 «τοὺς καλοὺς καγκρίους κίρετωπερόν ἐστι καλῶς ἀποθανεῖν ἡ ζῆν κισχρῶν». Δημ. 30, 25 «μάχτυρας δὲ τῶν μὲν ὄμην παρέζομαι, τῶν δὲ πειδεῖσιν μεγάλα τεκμήριαν μ.σ. Bremeri. 18, 163 μ. Dissen. 172. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 6 «τοὺς δὲ ἀθέμιττα εὐχομένους ὅμιώις ἔρησθα εἰκὸς εἰναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, φύσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους». Θεόφρ. 8, 1, 2 «Δάζφνιδι τῷ χρίεντι συνήντετο βωκολέοντι μᾶλλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὥρειν μακρὰ Μενάκας». Τὸ σχῆμα τοῦτο ἔρεσκε πολὺ καὶ εἰς τοὺς Ρωμ., Cic. Somn. Sc. 8 «fragile corpus animus sempiternus mouet». Kühners Gr. Lat. §. 167, 7, c).

4. Ἐνίστε τὰ κατηγορούμενα δύο παρατεταγμένων προτάσ. τίθενται ἐραντίον τῇς φυσικῆς τάξ., καθότι προτάσεται ὅτι κατὰ τὸν χρόνον ἐπρεπε νὰ ἐπιτάσσοται. Τὴν τοιχύτην θέσ. τῶν λέξ. ἡ προτάσ. καλοῦσι σχῆμα προθύστερον (ὕστερος πρότερος). Γίγνεται δὲ χρῆσις αὐτοῦ, ὅταν ἡ κατὰ τὸν φυσικὴν τάξ. ἐπομένη ἔννοια ἡ διανόημα πρέπη νὰ παρασταθῇ ὡς ἡ ἴσχυροτέρα, ὡς ἡ κυρία ἔννοια ἡ διανόημα. B, 547 «οὐ ποτ' Ἀθήνην θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τεκε δὲ ἵειδωρος "Ἄρουρα". μ. 41 «ὅστις αἰδερέη πελάσῃ καὶ φύργγον ἀκούσῃ», μ. σ. Nitzsch. 134 «τὰς μὲν ἄρα (δῆλ. Νύμφας) θύραίσα τεκοῦσά τε πότνιας μήτηρ Θεινακίην ἐς νῆσον ἀπόκισε τηλόθι νατεῖν». Οὔτω, τριγὴ καὶ γέρεσσις Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 10 μ. τ. Kühn. Πλ. πολ. 436, α, «τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα» 470, δ. Ηρωτ. 325, ε. Σοφ. Τρ. 234 «ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα».

5. Ἡ Ἑλλ. γλῶσσα εἶχε καὶ ἔτερον ισχυρὸν μέσον νὰ ἐξάρῃ λέξιν τινὰ τὸ ἔξης, διτὶ δῆλ. τὰ μόριας οἷον δῆ, πέρ, γέ (§§. 500).

1) ΙExterη περὶ τοῦ ἀντικειμ. τούτου πραγματίαν ἔχει ὁ E. A. Dilleri comment. de consensu notionum qualis est in vocibus ejusdem originis diversitate formarum copulatis Misenae 1842.

510), προσέτι δὲ τὸ ἀιριστολογικὸν (τραπολογικὸν) ἄρ (§. 398, 5. 6. σημ. 5. 6. 7), εἰτα τὰς παρεντάξεις (ἐπεισόδεις): οἷον οἵμαι κ.τ.λ., καθὼς καὶ τὰς ἐν τῷ λόγῳ προσφωνήσεις, ὡς ἄγριος Ἀθηναῖοι, ἐπίστετο ἀμέσως μετὰ τὴν λέξιν, ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ πλήρης ἔμφασις: οἶον Δημ. 4, 2 «τί οὖν ἐστι τοῦτο; οὗτοι οὐδέποτε, ως ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν δεόντων ποιούντων ὅμων κακῶν τὰ πράγματα» ἐχειν». 10 «πότε οὖν, ως ἄνδρες Ἀθ., πότε ἢ χρὴ πράξετε;» 44 «εὑρήστε τὰ συθράξ, ως ἄνδρες Ἀθην., τῶν ἔκεινου πράγματων κατόπιν ὁ πόλεμος».

6. *Ρυθμικὴ θέσις συμβαίνει, διταν ἐν ἀναπτυγμένῃ ἀπλῇ προτάσῃ, τὸ κατηγορούμενον, ὡς τὸ σημαντικώτερον μέλος τῆς προτάσης, διὸν τίθεται εἰς τὸ τέλος τῆς δῆλης προτάσης, ἀλλ᾽ ἐν τῷ μέσῳ κύτης, φύστε δὲ λόγος ἔξαίρεται μετὰ τὸ μέσον καὶ εἰτα πάλιν καταπίπτει (θεσις, ἄρσης, θεσις). Θουκ. 1, 2 «οὕτε μεγέθει πόλεων ἵπποις οὔτε ἄλλῃ παρασκευῇ». 6, 7 «καὶ τῇ ὑπεροχῇ οἱ Ἀργεῖοι ὡς ἥτισθοντο, κατασκάψαντες τὰς Ὀρνεάς ἀκεχώρησαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεροχὴν ταῖς νυκτὶς ἐπ' οἴκουν». Ηλ. Χαρμ. 157, b «ὅπως, ἐρη, τῷ φραμάκῳ τούτῳ μηδείς σε πείσει τὴν κύτου κερχλήν θεραπεύεν· διὸ ἂν μὴ τὴν φυγὴν πρῶτον παράσχῃ τῇ ἐπιφύλῃ ὑπὸ τοῦ θεραπευθῆναι». Έκεῖ «καὶ μοι πάντα σρόδρος ἐνετέλλετο μήτε πλούσιον οὔτω μηδέρα είραι μήτε γενναῖον μήτε καλόν, διὸ ἐμὲ πείσει ἄλλως ποιεῖν». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 8 «οὐκ ὅρχει . . . ὡς καλῶς οιορχεῖ καὶ εὐσχημόνως»;*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

§. 608. Περίοδος.

1. Οἱ ἀπλούστατοι τύποις περιόδου κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι εἰς τὴν κυρ. πρόταση μία μόνον δευτερεύουσα ὑπόκειται οἶον Ξεν. Κύρ. 3, 2, 3 «οἱ δὲ Κύροις, ἐν ᾧ συνελέγοντο, ἐθύετο· ἐπεὶ δὲ κακλὰ ἦν τὰ ιερά αὐτῷ, συνεκάλεσε τοὺς τε τῶν Περσῶν ἡγεμόνας καὶ τοὺς τῶν Μῆδων Ἐπεὶ δὲ ὅμοι ἦσαν, ἔλεξε τοιαδε». Δύνανται δέ μως νὰ ὑπόκεινται τῇ κυρίᾳ πρότασι. δύο η καὶ πλειόνες δευτερεύουσαι, καὶ πάν μάλιστα μέλος τῆς κυρ. προτάσης, ἐκτὸς τοῦ κατηγορούμενου, δύνανται νὰ ἀναπτυχθῇ εἰς δευτερ. πρόταση. Η Ἑλλ. ὅμως γλῶσσα πλειστας δύσας μετοχάς ἔχουσα φιλεῖ συχνὰ νὰ ἐκφέρῃ τὰς δευτερεύουσας προτάσης διὰ τύπου συντόμου: οἶον νυκτὸς ἥδη γενομένης (ἥτοι, ἐπεὶ νῦν ἥδη ἐγένετο) ὁ ἄγγελος, ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανελθὼν (ἥτοι, διὸ ἐκ τ. π. ἐπανῆλθεν), ἐπήγγειλε τῷ Κύρῳ, ὅτι οἱ πολέμιοι ἀποφύγοιεν».

2. Δύνανται τέλος εἰς τὰς δευτερ. ταύτας προτάσης, καθότι τὰ μέλη κύτην ἀναπτύσσονται εἰς νέας δευτερ. προτάσης, νὰ ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 84.

ύπόκηνται πάλιν ἄλλαι καὶ εἰς τὰς ἄλλας πάλιν ταύτας ἄλλαις δύνανται προσέτι νὰ παραταχθῶσι καὶ δευτερόουσκι προτάσ. ἄλλαις δευτερούσ. Οὕτω πως ἡ περίοδος δύναται νὰ λαμβάνῃ μετζούς πάντοτε πλάτος. Πάσαι ὅμως καὶ δευτερόουσκι προτάσ. εἰσὶν ὑποτεταγμέναι τῇ κυρίᾳ, ἡ δὲ κυρία πρότασ. παρίσταται ὡς ὁ κοινὸς ἔχων ὅλων τῶν δευτερ. ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὰς δευτερούσ. προτάσ. ὑπόκεινται ἔτεραι τοιαῦται, δικηρίνομεν διαφόρους βαθμοὺς ὑποταγῆς ἢ ὑποτάξεως. Αἱ δευτερ. δῆλ. προτάσ., κατεναὶ ἀνεπτύχθησαν ἀμέσως ἐκ τῆς κυρ. προτάσ., κατένται εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς ὑποταγῆς, ἐκεῖναι δέ, αὐτίνες ἀνεπτύχθησαν πάλιν ἐκ τούτων, ἐν τῇ δευτέρᾳ κ. οὕτω καθεξῆς π. χ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 8 «καὶ δὲ Κύρος εἰπών, ὅτι εἰδείν τοῦτο, εὑθὺς παρηγγέλει τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι, ὡς κατίκα δεῖπον διώκειν, ἐπειδὴν ὑπαγγέλωσι τοὺς πολεμίους ὑπορεύοντες οἱ Ἀρμένιοι, ὥστ' ἔγγρυς ἡμῖν γενέσθαι». Καρίκ πρότασ; εἶναι ἡ ἀραιοὶς γράμματος γεγραμμένη καὶ μεταξὺ τῶν 2 κομμάτων τεθειμένη ἡτοι εἰδὸς παρηγγήσει κτλ., τό, εἰπὼν δῆλ. ἐπειδὴ εἰπεν, συντετμημένη ἐπιρροη. πρότασ., κατέται ἐν τῇ πρώτῃ βαθμίδι τῶν δευτερ. προτάσ., τό, ὡς αὐτίκα δεῆσον διώκ.. συντετμημένη ἐπιρροη. πρότασ., ἐν τῇ πρώτῃ τό, ἐπειδάρ.. οἱ Ἀρμ., ἐπιρρ. πρότ., ἐν τῇ δευτέρᾳ, τό, ὥστε.. γενέσθαι, πρότασ. ἐπιρροη., ἐν τῇ τρίτῃ.

3. Περβάθος καλεῖται ὑπὸ τὴν γενικωτάτην σημασ. τῇ λέξ. πᾶν σύμπλεγμα προτάσ. συγκείμενον ἐκ πρώτευούσ. καὶ δευτερούσ. προτάσ., ἐν τῷ ὅποιών παρίσταται ἡ ἐνότητος, το ἔνιατον δῆλ. τοῦ δικαιοήματος ὑπὸ τὴν στενὴν ὅμως σημασ. τῇ λέξ. περιοδὸν νοεῖ τις τοιούτον σύμπλεγμα προτάσ., ὅπερ σύγκειται ἐκ δέν θ πλειστῶν δευτερ. προτάσ., καὶ εἶναι καθ' ὅλα κύριον τὰ μέρη οὕτω τεταγμένον, ὥστε το ἔνιατον τόσῳ μιᾶς ἐκάστης γνωριστὰ προτάσ. δισφακιτότοις ὅλου συμπλέγματος νὰ παριστάνται σχῆμα; τὸ δὲ ὅλον μετά τῆς τελευταίκας λέξ. νὰ παρουσιάζῃται ὥστε κεχωρισμένον καθ' ἔσυπτο καὶ τέλειον. Ή περίοδος δύναται νὰ ἀνεπτύχθῃ εἰς μέγιστον πλάτος, καὶ ὅμως τὸ ἔνιατον τοῦ ὅλου δικαιοημάτος σχῆμας καταφίνεται; ὅταν τὰ μερικὰ μέλη δύστεκτά τεταγμένα, ῥύμιτρῶν κινῶνται, ἐπικείσθωνται πρὸς ἔλληλας ὑπὸ διαρρόους τύπους, καὶ ὅταν τέλος κηντάται πρὸς ἔλληλας ἐν ὥρισμένη τινὶ ἴσορροπίκῃ συμμετείξ.

4. "Αρισται περίοδοι είναι έκειναι, όπινες συντίθενται έκ δύο άντιπαραβαλλομένων οὐλήσιοις κυρίων μελῶν, όπινα πάλιν ἀποτελοῦνται έκ δύο ή καὶ πλειόνων παραχτεταγμένων ή ὑποτεταγμένων προτέρω. Ἐν τῇ τοικύτῃ περισσῷ τῷ πρώτῳ κύριον μέλος ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ δεύτερον, οἷσαν ή ἄρσις πρὸς τὴν θεσιν. Ἡ καλῶς ἀνεπιτυγμένη περίοδος είναι τὸ ὅπκτον καὶ τελειότατον, διπερ δύναται νῦν ἐπιδεῖξη ή γλωσσικὴ παράστασις.

δ. "Οτι δὲ ἐν τοῖς διαφόροις εἴδεσι τοῦ οὗρου αἱ περίοδοι: λαμβάνουσι διάφορον τύπον, εἰναι φυνερὸν ἀρ' ἔχυτοι: ἐν τῷ ἴστορικῷ π. χ. ὑρει, ἐν ᾧ ἀργησθήσεται καὶ ἔξιστοροῦνται τὰ συμβέβητα, αἱ περίοδοι πρέπει νὰ ὅσιν ἀπλατὶ καὶ μετρίας ἐκτάσεως καὶ πρέπει νὰ ἀπορεύησαι τὴν τεχνικὴν θέσιν τῶν λέξεων καὶ προτάσεων. "Ἐργον ὅμως κατὰ τὸν κυρίως εἶναι, πῶς νὰ διακρίνωσι σφῶς τὰ σημαντικὰ γεγονότα τῶν ἡτον τηματικῶν, πῶς νὰ παραστήσωσι τόσῳ ἐκεῖνοι, ὅσῳ καὶ ταῦτα ἀναλόγως τῆς προσελεύσεως κατὰ τὸν τούτων τῶν συμβέβηταν ἀπλῶς, εὐκρινῶς καὶ σφῶς. 'Ως ὑπόδειγμα ἴστορικῶν περιόδων δύναται νὰ θεωρηθῇ δ. Ξενοφῶν ἐν τοῖς ἴστορικοῖς κατοῦ συγγράμμασιν. 'Ο Ἡρόδοτος πρέπει νὰ ἔκληφθῇ ὡς ἴστορικός ἀπλοῖκος. Διὸ καὶ τὸ οἰκοδόμημα τῶν περιόδων κατοῦ εἶναι χαλαρώτατον, ἀνειμένον καὶ πολλάκις τεθορυθμημένον ἐκ τῶν συντάξεων τῆς ἀνακολουθίας. Τὸ οἰκοδόμημα τῶν περιόδων τοῦ Θουκυδίδου είναι ἔνεκκα τῆς μεγάλης κατοῦ τάσεως πρὸς συντομίαν βαρὺ καὶ σκοτεινόν¹⁾. Τέλος περιόδους τοῦ διαλεκτικοῦ λόγου διακρίνει ἐπὶ ἵσης τὸ ἀπλοῖκὸν τοῦ σγηματισμοῦ καὶ ἡ σχρήνεις. "Οταν ὅμως διαλεκτικὸς λόγος λαμβάνῃ τὸν διαλεκτικὸν τύπον, κινεῖται τότε ἐλευθέρις, ὑποβέβλεται ἡτον εἰς τοὺς αὐτοτηρούς κανόνας τῆς ταξίδεως τῶν μελῶν τῆς προτάσεως, καὶ τῶν προτάσεων, περιπότει εἰς εὐάρεστόν τινα ἥρθυμαίνει, ἐνὶ δὲ λόγῳ ζήτεται πανταχοῦ νὰ λαποδάσῃ τὸν τύπον τῆς καινῆς τοῦ λαοῦ γλώσσης. Τὸ πελειότατον ὑπόδειγμα τοῦ διαλεκτικοῦ τύπου είναι ὁ Πλάτων. "Αριστα δὲ περὶ κατοῦ λέγει δ. F. G. Engelhardt²⁾ Placide ac sedate cuncta persequitur, simpliciter adjungens, quaecunque ad rem certius desyniendam apta videntur, quomo- do inceptam verborum structuram concludat, minime sollicitus, redintegrans, ubi in oblivionem venit, revertens in viam, ubi commode fieri potest, ut tamen, ubi res fert, nec aberrare poeniteat. Semper colloquentes inter se homines, saepe adeo confabulantes audimus, id unice agentes, ut veritatem inquirant, ut prolatas in disputatione sententias examinent, ne quid temere sibi persuaderi patientur, adesse quenquam, qui audiat, nihil suspicantes = πρέψας καὶ ἡρέμας διεξέργεται τὰ πάντα, οὐ ζευγνὺς ἀπλῶς διαδήποτε φαίνονται κατῷ ἀρμόδια πρός ἀκριβεστερὸν διορισμὸν τοῦ πράγματος, ἐλάχιστα μεριμνῶν πῶς νὰ περάνῃ τὴν ἀρχαμένην σύνταξιν, ἀνακαίνων, ὅταν περιπέτη εἰ; λόγην, ἐπιστρέφων πάλιν εἰς τὴν ὁδόν, ὅταν τοῦτο ἀρμόδιως δύναται νὰ συμβῇ, καὶ νὰ μὴ ἀποπλανηθῇ ὅμως πάλιν, ὅταν τὸ πράγμα ἀπαιτῇ, μεταφέλεται. 'Ακούομεν ἀνθρώπων ἀλλήλοις πάντοτε διαλεγομένων, πολλάκις δὲ καὶ φλυκρούντων, τοῦτο

1) Ἡδ. Πόπκ εἰ; Θουκ. M. I. T. 1. σ. 290.—2) De periodorum Platoniarum structura Gedani 1853, σ. 36.

ὅμως μόνον ἐπιδιωκόντων τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας, τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ συζήτῃσι φηφθεισῶν ἐννοιῶν, οὐαὶ μὴ ἀ-
βασκνίστως πεισθέντες πάθωσι τι, οὐδὲ λωρὰς δ' ὑποπτεύοντων,
ὅτι πάρεστι ὁ ἀκούσων. Τεχνικώταται περίοδοι εἰνε αἱ ἡγε-
μαντικαὶ ἔκειναι, ἐν αἷς συγγράφονται εἰ πολιτικοὶ λόγοι. Εἶνε
ώς τὸ πολὺ αὗται εὑρύτεραι, τὰ μερικὰ τούτων μέλη εἰνε καλῶς;
διατεταγμένα καὶ δῆθις πρὸς ζλληλούς κατκατετμημένα, μέγας κόσ-
μημης τούτων εἰνε αἱ ἀντιθέσεις, τῆς μιᾶς ἑτέρη προτάσ. ἀντιτιθε-
μένης, μεταξὺ ὅλων τῶν μερικῶν μελῶν ἐπικρατεῖ δῆθι συμμε-
τρία, φέσε τὸ μῆκος τῶν ἡγουμένων (τῶν προτάσ.) συμφωνεῖ πρὸς
τὸ μῆκος τῶν ἐπομένων (ἀποδόσεω), μεταξύ τῶν μερικῶν μελῶν
τῶν προτάσ. ὡς καὶ τῶν ὅλων προτάσ. συμβίνει ἐναλλαγή. ὅλα
τὰ μέρη τῆς περιόδου κινοῦνται ῥυθμικῶς, ἢ δὲ ἔξοδος; ἔχει
ώρατόν τι ῥυθμικὸν τέλος¹⁾). Παραβαλέτω τις π. χ. τὸν ὡραῖον
πρόλογον τοῦ περὶ στεφάκου, *pro corona*, λόγου τοῦ Δημοσθένε.,
ἢ ἐκ τῶν φιλοπικῶν τὸν πρῶτον σ. 51, §§. 38 καὶ 39. Εἶθε δὲ
αἱ διλίγχι αὗται περὶ ταύτης ὑποδηλώσεις νὰ φανῶσιν ἐπικρατεῖ.
Ἐπειδὴ σκοπὸς τῆς Γραμματικῆς εἰνε νὰ χωρήσῃ μέχρι τῆς πε-
ριόδου, ἢ ἀχριθεστέρα δ' αὐτῶν ἔσεσυνχ δὲν ἔνηκει εἰς τὴν σφατ-
ραν τῆς Γραμματικῆς. ἀλλ' εἰς τὴν 'Ρητορικήν.

1) "Id. Dissen Dissert de structura periodorum oratoria in τῇ ὑπ-
αύτου ἐκδόσει: τοῦ λόγ. τοῦ Δημοσθ. de corona, Gottingae 1837.

I. ΠΙΝΑΞ

τῶν ἐν τῷ συντακτικῷ μέρει περιεχομένων πραγμάτων.

Προσνάμνησις. Οἱ πρῶτοι ἀράβικοὶ ςριθμοὶ δηλοῦσι τὴν σελ., οἱ δεύτεροι τοὺς ἀριθμ. ἡ τὰ ἑδάφια. Τὸ πρῶτον τιμῆμα τοῦ δευτέρου μέρους λήγει εἰς τὴν σελ. 692.

Αἰτιατική, 5, 9° σημασ. αὐτ. 294, 2. χρῆσ. 295.

Αἰτιατικὴ ἐπὶ ὅημ. μεταβατ. ἡ ἀμεταβατ., μεταβατικ. τεθειμένων 295· ὀφελεῖται, ὀντάραι, ἀρέσκειται, προσίστεται μέ τι, ἀραρίσκειται, ἐπαρχεῖται, λίσται ἀρτίλυστεται—βλάπτειται, ἀδικεῖται, ὕβριζειται, λυματεσθαι, λωβᾶσθαι, βιάζεσθαι, στρεσθαι, λοιδορεῖται, ἐροχ-λεῖται—ἀσεβεῖται, ἀλιταίρεσθαι—ἐκεδρεῖται, λοχάρ., ἐπιβούλευειται τιμωρεῖται—εῖσθαι, —θεραπεύειται, λατρεύειται, δορυφορεῖται, ἐπιτροπεύειται—κολακεύειται, θωπεύειται, θώπτειται, προσκυνεῖται—πειθεῖται—ἀμελεσθαι, ἀττ., —ἀμύνεσθαι—φυλάττεσθαι, εὐλαβεσθαι—μημείσθαι, ἔηλονται 296· —ἐπὶ τῶν ὅημ. τῶν σηματινότων λόγῳ καὶ ἔργῳ εἴς ἡ κακῶς ποιεῖν ἡ λέγειν, (εἰεργετεῖται, κακουργεῖται, κακοποιεῖται εὐλογεῖται, κακαλογεῖται, κατηγορεῖται· εῦ, καλῶς, κακῶς ποιεῖται, ὄφαρ., λέγειται, εἰπεῖται, ἀπαγορεύειται) 297· αἰτιατ. προσφωνήσεως 298, σημ. 8° μετὰ τῶν ὁημάτων. τῶν σηματινῶν. ἐμμονὴν, ὑπομονὴν, ἐπιμονὴν, ἐγκαρπτέρησιν κ. τῶν τούτων ἐνκυτί. (μέρειται, περιμ., γιμερεῖται, θαρρεῖται, καρτερεῖται, ἐγχ-, ἴγλοτασθαι, ἵποστηται, φεύγειται, ἀποφ-, ἀποδιδράσκειται, ἀλύ-

σκειται, δραπετεύειται, ἐξιστασθαι, ἐκτρέπεσθαι, ὑπέρχεσθαι, ὑπεξ-, ἀποστρέψεσθαι, ὑποχωρεῖται, ἐξαραχ-, ἀποχ-, ὑπείκειται, ἐκβατεῖται, ἐγκλίταιται), 298, 3° ἐπὶ τῶν ὁημάτων. ἐπιθέτ., φίξιμος, συνετός, τριβων κτλ. 300, σημ. 4 b.—ἐπὶ τῶν λαρθάρειται, γυθάρειται, λεπτεῖται, ἐπιλ., —ἐπὶ τ. δηλούντ. ὄρχον (= ἀντιμαρτύρησιν, διαμαρτύρησιν) 300, 4° ἐπὶ τῶν ψυχικ. παθημ. σημαντικ. ὁημ. 302 5° μετὰ τῶν δεῖ, χρή, 300, σημ. 5.—Μετὰ τῶν ἀτσειται, περάρ., πλεῖται, σπείδειται, 303, 6° μετὰ τῶν ὁημ. τῶν σηματινῶν. ποιεῖν τι ἡχεῖν, χροτεῖται λεβητα, ἐκεῖ μετὰ τ. ὄφημάτ. τῶν δηλούντ. χορεύειν πρὸς τιμὴν θεοῦ, ἐκεῖ μετὰ ὁημ. τιφεῖται, ἐκεῖται (τῶν ὁημάτων ὡσιαστ. σ. αἰτ. συντασσομ.). (δ. ὁημάτ. ὡσιαστ.). Αἰτιατικὴ τόπου ἡ ὁδοῦ ἐπὶ τῶν κινήσ. σημαντικ. ὁημάτ.: οἷον βάτειται, πορεύεσθαι ὁδόν 304, 7° αἰτ. τῶν ἐπιφρηματικ. ἐκφρ.: οἷον τὴν ταχιστην, πρώτην, τὴν ἀ.λ.λως, εὐθεῖται· ἀττλορ., π.ηστορ., ἄραρτα κ.τ.λ. 305, σημ. 8° αἰτ. τοῦ τόπου ἡ τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τῶν στάσεως σημαντικ. ὁημ.: οἷον ἥσθαι, πλεσθαι, ἐξεσθαι, καθίζειται, θαύάζειται, θάσσειται, κείσθαι, στῆγαιται, ἐστηκέραι 505,

σημ. 9' κλ. τοῦ τόπου ἢ τῆς
ὅδου μετὰ προθέσ. 305, σημ. 10.
Αἰτιατικὴ ἐπὶ τῶν ἀμεταβόλων,
μέσων γιγνομένων μεταβότικη.
διὸ τῆς μετὰ προθέσ. συνθέ-
σεως αὐτῶν 305, 8).
Αἰτιατικὴ ἐπὶ ἑμ. συνθέτων
μετ' οὐσιαστικ. οἷον διοργα-
φεῖρ τινα 305.

*Αἰτιατική ἐπὶ ὄντητά. ἀμεταχέ-
των η πεθητικ. κ. ἐπιθέτου
ώς ἀκριβεστέρου διορισμού (ἐ-
πιδιορισμοῦ) 308' λίτιτα. μετὰ
ὄντητά. τῆς αὐτῆς ἐξ. η συγγε-
νοῦς σημασ. (μάχην μάχεσθαι
ἢη βλο) 309, οὖτω καὶ ἐπὶ
ἐπιθέτ.: οἷον κακός κακιαρ,
οογός, σογιαρ κ.τ.λ. 313, σημ.*

τινάριαν ταυμαχίας, πυγμήρ, Ὀλύμπια, γρύψηρ, δικηρικ.τ.λ., κρατεῖρι μάχηρ, θίειρ ἐπιτίκαια, γάμους κτλ., τέμπειρι ὄρκια, συνθεσίας κτλ., ἑστιάρι γάμους, ταράττειρ πόλεμος κ. τ. δύ. 311, c)· μετὰ τῶν ἥμηρ. τῶν σημασιών. λάζηπειν, καλεῖν, ρέειν, ἀνθεῖν, χύνειν, ἔχντζειν 314, a)· μετὰ τῶν ἡχεῖν, καλεῖν, κατηγορεῖν, γελᾶν, φυσᾶν, ἀναπνεῖν, δέζειν 314, b)· — τῶν

ὅρχν, προσθέλεπιν 314, c).
Αἰτιατική τοῦ οὐδετέρου. τῶν ἀν-
τωνυμ. ἡ ἐπιθέτ. μεταφράζο-
μένη δι' ἐπιρρημάτ. οἵον ταῦτα
ματέρεσθαι = οὕτω μαίν., μέγα
χαλεπεῖ = πο.λὺ χ. κ.τ. λ. 315,
σημ. 5' αἰτιατ. τοῦ οὐδετέρου.
τῶν ἀντωνυμ. τοῦτο, τό, ταῦ-
τα, τί, ὅ, τι μεταφράζομένη
διέξ, διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα,
διότι 316, σημ. 6' αἰτιατ.
τοῦ οὐδετ. τῶν ἀντωνυμ. ἡ
ἐπιθέτ., ἐνίστε δὲ καὶ οὐσια-

στικ. μεταφράζουμένη διά,
πρός τι, εἰς τι, οἷον χρῆσθαι
τιτὶ τι πελθεῖν, ἀποτρύπειν
τιτὰ τι κ.τ.λ. ἐκεῖτον κίτικη
μετὰ σημασ. ἐπιφρονεῖσθαι.
οἷον χάρις σ. γεν., χάρις ἐψήρ,
σήρ κ.τ.λ., ἐρεξα σ. γεν., δω-
ρεάς κ.τ.λ. 317, σημ. 7.

*Αἰτιατική μετὰ τῶν κινήσ. σημαντικ. ἡρημ. πορεύεσθαι, ἔργεσθαι, πέμπειν, μετακαλεῖσθαι πρὸς δῆλωσιν τῆς εἰς τόπον, πρόσωπ. ἡ πρᾶγμα. κινήσεως 317, 4· ἐν συνθέσ. τούτων μετὰ προθέσ. 318, σημ. 9· αἰτιατ. ἐν ἐπιφρενικτικ. ἐκφράστ. οἶον ἀρτηρίας έρχεσθαι, ὑπόθρυγχα τιθέσαι 318, σημ. 10. *Αἰτιατική χρονικοῦ ἀρτικειμένου* ἐν τῇ ἐξωτηρίᾳ. ἐπὶ πόσον χρόν. 318, 5· ἐκφράστ. ἐπιφρεν. 319, σημ. 11· μετὰ προθέσ. 320, σημ. 12.*

*Αἰτιατικὴ ποσοτικὸς ἀντικείμενη.
ἐν τῇ ἐργασίᾳ. πόσοοι πο-
λύ; (ἐπὶ μέτρων, σταθμῶν,
βάρους) 318, 5· ἐκφράστ. ἐπιφ-
ρομ. 319, σημ. 11· μετὰ
ποσθέσ. 320, σημ. 12.*

Aitiatikhē τοῦ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ (ἐπιδιορισμοῦ) ἐπὶ ἑκατὸν ἀμεταβόλητη. ἡ παθητική, καὶ ἐπιθέτω γαντζιδῶν οἰον ἀλγεῖται τῷ κεφαλήι, καὶ τὰ δυματά 320, 6° ἐν συνδέσει μετὰ προθέτη. 321, σημ. 13° αἰτ. ἐν ἐπιφρονητῇ ἐκφράζεται. οἰον εὐγος, ὑψος, ἀριθμός, γένος, μέρος κ.τ.λ. προσέστη δὲ τάχις, τούτας τις τάξεις, τάλλα, λοιπόν, ἀμφότερος κ.τ.λ. 322, σημ. 15.16. *Aitiatikhē* διπλῆ: α) ἐν ταῖς ἐκφράσεις ποιῶ τινά τι, αἱροῦμαι τινά τι, παίζειν τινά τι; β)

περγάζομαι, πλάττω, μορφόνω
τινά τι, προσαγορεύω, δύναμή-
ζω, καλῶ, τιμῶ κ.τ.λ. 323· —
b) ἐπί ρημάτ. συνθέτ. μετ' οὐσιαστικ. τῆς αὐτῆς τῷ ρήμ.
ρίζης ἡ δύμωνύμου (φι.ώ φι.λιαρ
μεγάλην σε, θοιτέλω δεῖπτέρεσ) 324· ἐν ταῖς συνδέσ. πελθειρ,
ἐπαίρειρ, ἐποτρύνειρ, προκα-
λεῖσθαι, ἀραγκάζειρ τινά τι
κ.τ. παρόμ. 316, σημ. 6· — c)
ἐν ταῖς περιγρ. φρέζ. μετά τῶν,
ποιείσθαι, τίθεσθαι, ἔχειρ
οίον θαῦμα ποιοῖμαι, τίθεμαι,
ἔχω τι 227· — d) ἐν ταῖς
φράζ. ταῖς δηλούσ. κακλῶς ἢ
κακῶς ποιεῖν ἢ λέγειν τινά
(καλά, κακά ποιῶ, λέγω σε) 328, 5· — e)
μετά τῶν ρήμ.
τῶν δηλούντ. αἰτεῖν, ἀπκι-
τεῖν, ἐρωτᾶν· διδάσκειν, ἀ-
ναμιμηνήσκειν, ὑπομιμ-, δι-
κιρεῖν, μερίζειν· ἀφκιρεῖσθαι,
στερίσκειν, σιγῆν, κρύπτειν,
ἀποκρ., ἐνδύειν, ἐκδύειν, πε-
ριβάλλειν, περικλείειν 329·
εἰργειν, ἀπειρ-, πλύνειν, κα-
θαίρειν κ. ἄλλων ἐν τῇ ποιή-
332, σημ. 9· — f) αἰτιατ. προ-
σώπ. ἢ πράγμ. καὶ κίτιατ.
τοπικοῦ ἢ χρονικ. ζητικειμ.
(λέγω σε τὴν οἰδίον) 335, 7. ἢ
αἰτιατ. εξηρτωμένη ἀπὸ τῆς
προθέσ. τῆς μετά τοῦ ρήματ.
συντεθειμένη· οίον ειστίθεσθαι
τι τόπον ἐκεῖ· — g) δύο κίτιατ.:
αἰτιατ. τοῦ τόπου, χρόνου, μέ-
τρου, καὶ αἰτιατ. τοῦ προσώπ.
ἢ πράγμ. 335, 7· — δύο αἰ-
τιατ. ἐν τῷ, σχῆμα καθ' δλον
καὶ μέρος; 291.

Aἰτιατική ἐπί τῶν παθητικ.
ρήμ., ὃν τὸ ἐνεργητ. συντάσ-
σεται δυσὶν αἰτιατ. 331, σημ. 7.

Aἰτιατική πρὸς δήλωσ. ἐπιρ-
ρηματικ. ἐκφράσ. : a) τὴν τα-
χίστην δῆλ. ὕδωρ· τὴν εὐ-
θεῖαν κτλ. ἀρτηρ, ἀρτλος ἀ-
ραρτα κτλ. 305, σημ. 8·
b) ταῦτα ματρεσθαι, μακρὸν
κλαίειρ, μέγα χαλφειρ κτλ.
315, 5· c) τοῦτο, τό, ταῦτα =
διὰ τοῦτο κτλ., δ=διὰ τὸ δ-
ποῖον, τί, δ, τι= διὰ τί κτλ.
316, σημ. 6· d) χάριρ, δω-
ρεάρ, δίκηρ, τοῦτο τὸ τρί-
ποι, δμοια κ. τὰ τ. δμ. 317,
σημ. 7· e) ἀτιτίθηρ, ὑπόδρυ-
χα 318, σημ. 10· f) ἥμος,
τῆμος, ἀρχήρ, τὸ πρὶν κ.τ.λ.
319, σημ. 11· g) πολλὰ =
πολλάκις, ὀλίγον κτλ. ἐκεῖ h)
εὑρος, ὕψος, γένος, πρόφασιν,
τάλλα = ceterum, τὰ δ' ἀλ-
λα, ἀλλά κτλ. 322, σημ. 15·
i) τοὐρατιορ, τάλλα, ἀμφό-
τερορ κτλ. 322, σημ. 16·
αἰτιατ. οὐδετέρο. ζητωνυμ. ἢ
ἐπιθέτ. ἐπί ρημάτ. συντασ-
σομένων μετ' ἄλλης πτώσ. ἢ
μετά προύσ. 315, σημ. 5·
327, σημ. 4 π. τὸ τέλος.

Aἰτιατική ἐλευπτικῶς μετ' ἄρ-
θρου· οἷος ὁ τὴν πορφυρίδα
(ἄηλιγματεμένας) 323, σημ. 17·
ἐπὶ προσφωνήσ. 331, 1· ἐν
φράσεις ικεσίας, παρακλήσ.: μή,
πρός σε θεῶν 336, 1· ἐν συν-
τάξεσ. οἷοι μή τριβάς δῆλ.
ποιεῖτε, ἐκεῖ ἐπὶ ζωηρῆς ἐρω-
τήσ.: τί σ. αἰτιατ., ἐκεῖ.

Aἰτιατική ἐπὶ ζητωνήσ. 336, 2

Aἰτιατική ἀπολύτως τεθειμένη
336, 3· 336, σημ.

Aἰτιατική ἐπὶ οὐσιαστικῶν ἤδ.
ρημάτ. οὐσιαστικά.

Aἰτιατική ἐπὶ ἐπιθέτωρ ἤδ. ρη-
μάτ. ἐπίθετα.

Αἰτιατικὴ ἐπὶ ράχητικ. ἐπιθέτ. εἰς τέος ληγόντ. ἔντι δοτ. 516, σημ. 11.

Αἰτιατικὴ σ. ἀπαρ. οἶον ἐποτρύνω σε μάχεσθαι, πείθω σε πρόθυμον εἴραι 714· κτ. σ. ἀπαρεμφ. μετὰ ῥῆμα συντασσόμενον γενικῇ ἢ δοτ.· οἶον δέομαι σου βοηθόν μοι γενέσθαι, συμβουλεύω σοι πρόθυμον εἴραι 714, α) b) κ. σημ. 1· 716, σημ. 2· ἔντι τῆς γεν. ἢ δοτ. σ. ἀπαρεμφ. 716, σημ. 2.

Αἰτιατικ. σ. ἀπαρεμφ. (κυριολεκτικῶς) μετὰ τὰς ἐκφράσ.: α) τοῦ νοεῖν, ὥγεισθαι, λέγειν· b) ποιεῖν, διατράπτεσθαι, κατορθοῦν· c) βούλεσθαι, ἔαρ, ἐπιτρέπειν· b) δεῖν, χρῆσαι, δρειλεῖν· a) αγκατον εἴραι, πρέπειν, κ.τ. τούτ. ἐρατιώρ· τοῦ δύνασθαι, καὶ τῶν τούτ. ἐναντίων (ε) συμβαίνειν, συμφωνεῖν, συνεργοῦσθαι· f) γίγρεσθαι, συμβάνειν 717·—αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ἐπὶ ταύτοπροσωπίκες μετὰ τοῦ συνταχτ. ῥήμ. (οἵμαι ἐμαντὸν εὐδαιμονα εἴναι) 718·—αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. ἔντι αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. μετὰ αἰτιατικῆς οἶον πείθω σε συφωτερον ποιεῖν ἀντί, π. σὲ ἐμαντὸν σὲ συφωτερον ποιεῖν 722, 2.

Αἰτιατικὴ σ. ἀπαρεμφ., γρυμματικῶς μὲν ὑποκείμ., λογικῶς δὲ ἀντικείμ. μετὰ ῥήμ. ἀπόστωπα· οἶον λέγεται, πρέπει δοκεῖ, καλός ἔστι κ.τ.λ. 694, σημ. 719, σημ. 3.

Αἰτιατικὴ σ. ἀπαρεμφ. μετὰ τ. ἔρθρον· ἀπαρεμφατος.

Αἰτιατικὴ σ. ἀπαρεμφ. εἰς ἀναρωνήσ. 713, c.

Αἰτιατικὴ σ. ἀπαρεμφ. μετὰ-

πίπτει εἰς τὴν μετὰ τοῦ ὅτι, ἢ ὡς σύνταξ. ἢ καὶ τούνατίον 1060, σημ. 3.

Αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ἡγουμένου ὅτι ἢ ὡς 1060, σημ. 3.

Αἰτιατικὴ σ. ἀπαρεμφ. συνάπτεται μετὰ ἡγουμένης παρενθετικ. προτάσ. 1611. 6.

Αἰτιατικὴ σ. ἀπαρεμφ. ἐν τῷ πλαγ. λόγῳ 1567· 1576, 5.

Αἰτιατικὴ σ. μετοχῇ· οἶον ὄρῳ τινὰ τρέζοντα 738, 2· ἐπὶ ἀπροσώπ. ῥήμ. κ. ἐκρράστ. οἶον ὄρῳ δέοι, δυνατὸν δὲ 740, σημ. 1· ἀντὶ ὀνομαστικ. σ. μετοχῇ, ὅταν τὸ ὑποκείμ. τοῦ συνταχτικ. ῥήμ. ἤνε σύνημα καὶ ἀντικείμεν. καύτοι· οἶον οὖδα ἐμαντὸν οὐκ ἀδικήσατα 740, σημ. 2.

Αἰτιατικὴ μετοχῇ, αἰτιατ. ἀπόλυτος κ. αἰτιατικαὶ ἀπόλ. [accusativus (i) absolutus (i)]

782· ἐναλλαγῇ τῆς αἰτιατ. ἀπόλ. πρὸς τὴν γεν. ἀπόλ. 785, σημ.· ὡς σ. αἰτ. ἀπόλ. 789· ὡς σ. αἰτ. ἀπόλ. καὶ ὡς σ. γεν. ἀπόλ. συδέονται πρὸς ἔλληνα 789, c· ὡς κ. ὀσπερ σ. αἰτ. ἀπόλ. 790, d κ. σημ. 6· 792, 3,

Αἰτιατικὴ μετοχῇ ἀντὶ κατ' ἔλλ. πτῶσ. 807.

Αἰτιωλογικὴ πρότασ. διὰ τοῦ γράφ 1032.

Αἰτιωλογικὴς ἀντωνυμ. (εἰς τὸ πρῶτον τεῦχ. ἐκλήθ. οὐκ δρθ. αρταραχλόμερα) ἦδ. Ἀντωνυμίαι.

Αμετάβατα ῥήμ. 90, a· ἀντὶ τῶν παθητικ.· οἶον ἐκπίπτειν ὑπό τυρος expelli ab al 100.

Αραγκατον, τό, πῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς γλώσσης 194, σημ.

Αραχολονθλα ἐν τῇ μετοχικῇ

συντάξ. ἡτοι ὄγραμαστ. μετοχ. ἀντὶ κατ' ἄλλην πτῶσ. 799.

ὄγραμαστ. ἔνευ παρεμφατ. ὥρμ. 805, σημ. 3· γερ. ἀπόλ. ἀντὶ τῆς κατ' ὄνομαστ., αἰτιατ. ἢ δοτ. ἀναφορικ. μετοχ. 804· αἰτιατ. μετοχ. ἀντὶ κατ' ἄλλην πτῶσ. 807· δοτ. μετοχ. ἀντὶ κατ' ἄλλην πτῶσ. 809.

Ariachelouθορ, σχῆμα, 1617.

Aralutixikos ἐκεραστικὸς τρίπος ἀντὶ τοῦ συνέτικ. οἷον δεδορκώς είμι 38 σημ. 1.

Araστροφὴ ἡ ἀτιαστροφὴ τῆς ἀπιθετικῆς ἢ κάλλιον κατηγορικῆς σχέσ. τ. προτάσ. (οἱ χρηστοὶ τῶν ἀγθρώπων, ἀντὶ οἱ χρηστοὶ ἄγθρωποι· τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων, ἀντὶ τὰ σπουδαῖα πράγμα· ἡ ἀρετὴ τῆς γῆς, ἀντὶ τὸ ἄριστον τῆς γῆς). 280.

Araστροφὴ ἡ ἀτιαστροφὴ τῶν προθέσ. 583, 2.

Araστροφὴ ἡ ἀτιαστροφὴ ὡς πρὸς τὸν τόρον 1622, 4· ὡς πρὸς τὴν θέσιν 1625· 1626.

Artarax.λωμέρη ἡ αὐτοπαθής. Ἡ. Ἀντωνυμ.

Aragorà τῶν ἐνθοῖῶν 31, 1.

Aragorixik- προηγοῦνται ἔνευ τοῦ εἰς διανήκουσιν οὐσιαστικ., τιθεμένου τούτου κατόπιν ἐν τῷ κυρ. προτάσ. 1458, 2.

Aragorixikή ἐπιφρήμ. ἀντὶ τῶν, ὃς, ᾧ, δι 1097, σημ. 4· μεταπίπτουσιν εἰς δεικτικὰ ἐπιφρ. 1133, σημ. 1.

Aragorixikή ἀντωνυμ. Ἡ. *Artarax.* ἀναφορικ. ἀντὶ δεικτικ. ἀντωνυμ. 1135.

Aragorixikή σύνταξις μεταπίπτει εἰς σύνταξ. δεικτικ. 1132.

Aragorixikai ἀντωνυμ. ὡς πρὸς

τὴν συμφωνίαν αὐτῶν κατὰς γέν. κ. ἀριθ. 55.

Aragorixikai ἀντωνυμ. ὡς πρὸς τὴν πτῶσιν: ἔφελξις 1103·

ἔφελξ. τῶν οἵος ὅσος, ἡλλος 1107· ἔφελξ. ἀνάστροφος ἢ ἀντίστροφος 1117· ἐπὶ τοῦ, οὐδεὶς διτοις οὐ 1112· ἐπὶ τοῦ, ὃς βούλει 1113, σημ. 13·

ἐπὶ τῶν τοπικ. ἐπιφρημάτ. 1113, σημ. 14· ἔφελξ. ὡς πρὸς τὴν θέσιν 1114· *āragor.*

ἀντωνυμ. ἔφελκεται ὑπὸ δευτερευούσ. προτάσ. 1119· σύνταξ. τῶν ἐγκλίσ. ἐπὶ τῶν ἀναρροφικ. ἀντωνυμ. 1129· *āragor.* ἀντων. μεταπίπτει εἰς δεικτικ. ἢ προσωπικ. 1131· *āragor.* ἐν συνδέσ. μετὰ δεικτικ. (θεοῖς ποταμοῖς) 1133, σημ. 2· *āragor.* ἀντὶ δεικτ. (θεοῖς οὐτοις) 1134· *ārag.*

μετ' ἐπανακλήψεως; ποῦ ἐν τῇ κυρ. προτάσ. ἡμ. (ηγγειλας οὐδὲ ηγγειλας) 1137, 1· *āragor.* μετ' ἐπεζηγηματικοῦ ἀπερεμ. ἢ ἀπαρεμοδικικ. προτάσ. 1137.

Aragorixikή πρότασις (λόγος) Ἡ. Ἐπιθετικ προτάσ.

Aresτραγμέναι περίοδ., προτάσ. κτλ. Ἡ. Ἀναστροφή, Μετάθεσις.

Artibethetikή πρότασ. συμπληρωτέας ἢ ἄλλης 1594, K· παράλειψις τῆς ἀντιθετικ. προτάσ. ἐκεῖνη ἀτιθετική πρότασ. ληπτέας ἐκ προηγουμέν. λέξ. π.γ. ἐκ λέξ. ψρηντικ. ληπτέα καταφατική 1595, m.

Artikeimērīkai σχέσ. 293, 1.

Artikeimērīkai σχέσ. τῆς προτάσ. 5, 9· 293.

Artikeimērīkōs παρατατικ. τρό-

- πος : ύριστική κ. ὑποσταχτικά.
ἀντὶ τῆς εὐκτικ. 253.
- Ἀρτικείμερα* (ἐνιαχοῦ τοῦ κει-
μένου δὲν διεσαρθήθη διὰ τοῦ,
προσώπ. ἡ πράγμ., ἀλλ' ἀρέ-
θη γενικὸν ὡς εὐκόλως νοού-
μενον) 5, 7· τὸ ἀντικείμ. τῆς
δευτερευούσ. προτάσ. γίγνεται
ὑποκείμ. τῆς κυρίας· οὖν τὸ
Ὀδησσού εἰπες, ὅτι πεποιηκώ
εῖη ὁ ποιητὴς πολυτροπώτατος
1609, σημ. 3.
- Ἀρτικείμερος* οὐσιαστικοῦ ἐν τῇ
κυρίᾳ προτάσ. ἀντὶ ὑποκείμ.
ἐν τῇ δευτερευούσῃ· οὖν ἥλ-
θει ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων,
ὅτι ἀφεστάσιν, ἀντί, ἥλθ. ἡ ἀγ-
δει αἱ πόλεις ἄρ. 1610, 5.
- Ἀρτιστροφὴ* ἔδ. Ἀναστροφὴ καὶ
μετάθεσις.
- Ἀρτωνυμία* 7, 13, a· χρῆσ.
τ. ἀντωνυμ. 584.
- Ἀρτωνυμ.* αὐτὸς 677.
- Ἀρτωνυμ.* δεικτικ., σημασ. 668·
ἀρκτικὴ χρῆσις αὐτῶν καὶ
ἀντὶ τῶν ἀναφορικ. 944, 2·
605· κεχωρισμέναι τοῦ οὐσια-
στικ. αὐτῶν διὰ μιᾶς ἡ καὶ
πλειόν. λέξ. 655, σημ. 3· ἡ
γεν. ἀντων. δεικτ. ἐξαρτωμένη
ἔξι ἄλλης γενικ.· οὖν τῷ ἐκε-
ίνῳ τι χωρίων = aliquod ex
illorum oppidum 655, σημ.
4· θέσις τῶν δεικτικ. μετὰ
συνάρθρ. οὐσιαστικὴ κατηγο-
ρικοῦ διορισμοῦ 655, σημ. 5·
παράλειψ. τοῦ χρήσ. ἐπὶ οὐ-
σιαστικ. μετὰ δεικτικ. ἀντων.
655· δεικτ. ἀντων. μετά, τι,
τι 689.
- Ἀρτωνυμ.* δεικτικά, προπαρχ-
τικειαστικὴ χρῆσ. αὐτῶν 685.
- Ἀρτωνυμ.* δεικτικ. (ἐτέθη ἐνια-
χοῦ τοῦ κειμ. οὐκ δρθ. ἐπανα-
- ληπτική) μετὰ ἐπαναφορικῆς
δυνάμεως 687, 4.
- Ἀρτωνυμ.* δεικτ., παράλειψις
αὐτῶν πρὸ τῶν ἀναφορικ. 687,
4· ἐν λόγῳ πληρει πάθους
689, 1· ὅταν τὸ ῥήθεν περι-
λαμβάνηται συνοπτικ.. ἐκεῖ
ἐν ταῖς φράσ. τεκμήριον δέ,
μαρτύριον δέ κ.τ.λ. 683, 1·
ἀντων. δεικτ. παρὰ ταῖς ἀ-
ναφορικ. 1133, σημ. 2.
- Ἀρτωνυμ.* δεικτ. ὅγε ἀναλημ-
βάνουσα πάλιν τὸ ὑποκείμ.
τῆς προηγουμένης προτάσ.
683, 2.
- Ἀρτωνυμ.* ἀόρ.: τις, τι, σημασ.
αὐτῶν 689· περιληπτικὴ χρῆ-
σις αὐτῶν 689· εἰρωνικῶς
περὶ μεγάλου ἀριθμ. 689·
ἀναφορικῶς πρὸς προρρήθεντα
πρόσωπα ἐκεῖτο χρῆσις αὐτῶν
ἀντὶ τῶν προσωπικ. ἐκεῖτο ὡς
ἄρθρ. ἀόριστ. 620, σημ. 2· ἐπὶ
οὐσιαστικ. μετ' ἀρθρου δριστ.
689, 2· ἐν συντάξῃ. μετ' ἐπι-
θέτ., ἐπιρρημάτ., ἀντωνυμ. κ.
ἀριθμητικ. ἀπολύτ. 690· =e-
xīmīus qnidam, exīmīum
quiddam = μέγας τις, μέγα
τι 691. σημ. 1· ἡ τις ἡ οὐ-
δεὶς ἐκεῖ, σημ. 2· ἐπανάληψις
τοῦ τις, τι 692, σημ. 3· ἡ
τι παραλειπομένη κατ' ἐπί-
φασιν· οὖν θαυμαστὸν (θαυμα-
στὰ) λέγεις ἐκεῖ, σημ. 5· ἡ
τις παραλείπεται ὡς ὑποκείμ.
36, g)· ἡ τις μετὰ δέ. προσώπ.
προσταχτικ. 87, γ)· αἱ τις, τι,
ἐν συνδέσ. μετὰ πληθυντικ.
55, h)· θέσις τῶν τις, τι 692,
σημ. 6. κ. 638, 1· κεχωρι-
σμέναι τῶν λέξεων αὐτῶν διὰ
μιᾶς ἡ καὶ πλειόν. λέξ. 692,
σημ. 6· αἱ ἀδριστοι ἀντων.

- όστις, δροῖος, δρόσος κ.τ.λ. 1095, σημ. 1.
- 'Αρτωνυμίαι ἐρωτημ.,* Ἡδ. Ἐρωτηματ. προτάσ. μετὰ τῶν, τὸ 690· μετὰ μετοχ. 797· μετὰ προτασσομ. ἀρθρ. καὶ τῆς εἰς τοῦτο ἀνηκούτ. λέξ. ἐν προτάσ. ἐρωτημ. (τὸν ἐκ πολέως στρατηγὸν προσδοκῶν ταῦτα πράξειν;) 1534, 6· δύο λέξ. ἐρωτημ. ἐν μιᾷ προτάσ. 1534, 7. Ἡδ. "Αρθρον.
- 'Αρτωνυμ. προσωπικαὶ* (ἐγώ, σύ, κτλ., ἐμός, σὸς κτλ. 584· θέσις καὶ παράλειψις αὐτῶν 584, σημ. 1. *'Αρτωρ. προσωπ. τοῦ χ. ή θ'. προσώπ. ἐπὶ διπλωσίᾳ ποτε ὡς παρόντος νοούμενου προσώπ. 485, σημ. 2· διαφορὰ τῶν τονούμενων κ. ἐγκλινούμενων τύπ. τῶν προσωπικ. ἀντωνυμ. 485. *'Αρτωρ. προσωπ. μετὰ τῆς αὐτὸς 486, σημ. 6. *'Αρτωνυμ. προσωπ. κατὰ γενεικ. ἀντὶ τῆς κτητικ. 588, 3.***
- 'Αρτωνυμ. προσωπικαὶ ἐπαγαλαμβάνονται τὸ ὑποκείμ. η ἀντικείμ. τῆς προηγουμέν. προτάσ. διὸ ἐπαγαληπτικαὶ, 683 κ. 687, 4.*
- 'Αρτωνυμ. προσωπικὴ τοῦ γ'. προσώπ. τιθεμένη προπαρασκευαστικῶς 685, 3. *'Αρτωρ. προσ. μετὰ ἀναφορικήν 1134, σημ. 2.**
- 'Αρτωνυμ. προσωπ. μετὰ σημχο. ἐπαγαφορικῆς 687.*
- 'Αρτωνυμ. κτητικαὶ 584· ἐκφέρονται διὰ τῆς γενεικ. τῶν προσωπικ. 588, 3· τὸ ἐμόρ, τὰ ἐμὰ κτλ. ἀντὶ τῶν προσωπικ. 249, σημ. 1· η σὸς δεικνύει περιφρονητικῶς ἀντικείμερ. ΓΡΑΜΜ. ΕΔΔ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ*
- μενόν τι (πρόσωπ. η πρᾶγμα) διπέρ ἐκφέρει δ προσφωνούμενος 588, σημ. 10. *Άντωνυμ. κτητικὴ ἀντὶ τῆς ἀντικειμενικ. γενεικ. τῶν προσωπικ. ἀντωνυμ. 588, σημ. 11· αὐτοπαθεῖς η ἀταραχλόμεραι κτητικὲς 598, 6.*
- 'Αρτωρ. ἀληλοπαθεῖς 603, 8.*
- 'Αρτωνυμίαι αὐτοπαθεῖς* (έμαντον κτλ.) 589· ἔαντοι ἀναφέρεται εἰς γοούμερον πρόσωπ. 592, σημ. 2· διαφορὰ μεταξὺ τῆς αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. καὶ τῶν πλαγίων πτώσ. τῆς αὐτὸς 592, 5· διάφοροι σημασίει τῆς αὐτοπαθοῦς σχέσ. περ' Όμρ. 594, σημ. 5.
- 'Αρτωνυμ. αθτοπαθ. τοῦ γ'. προσώπ. (οὖ, σρῆσιν, ἔαντοι, ἔօς; σῆρετερος κτλ.) ἀντὶ τῶν κύτοπαθ. τοῦ χ. κ. θ'. προσώπ. 600. *'Αρτωνυμ. αὐτοπαθ. ἀντὶ τῶν ἀλληλοπαθ. 603, 8.**
- 'Αρτωνυμ. ἀραφορικαὶ 617· ἀρχικ. δεικτικὴ η χρῆσ. αὐτῶν 943, 944, 2. 3· ἀντὶ τῶν δεικτικ. ἀντωνυμ., Ἡδ. δις κτλ. πολλάκις εἰσιτεθειμέναι μακράν τοῦ εἰς ταύτας ἀνάγκοντος οὐσιαστικ. 1097, σημ. 6· ἐ, συνδέσ. μετὰ μετοχ. 673· ἀναφέρονται εἰς ἀντωνυμ. κτητικ. 1098, σημ. 5· ἐναλλαγὴ τῶν ἀναφορικ. ἀντωνυμ. πρὸς τὰς ἐρωτηματικ. 1139· δύο ἀναφρο. ἀντωνυμ. ἐν μιᾷ προτάσ. 1534. "Id. *'Αναφορικ. ἀντωνυμ.**
- 'Αίριστος σημχος. 153· χρῆσ. αὐτοῦ 158· ως ἀντιθετικ. τοῦ παρατατικ. κ. ὑπερσυντελλ. 154, 3· τοῦ παραχειμ. 166, 13· 167, 14· χρόνου διηγη-*

- ματικ. 155, 4· 156, 6· Ἀδρίστ. ἐπὶ ἐνάρξει πρᾶξ. 155, 5· ἐναλλαγὴ πρὸς τὸν παρατατικ., ἐνεστῶτα ιστορικ. κ. ὑπερσυντέλ. 157· 167, 14· Ἀδριστ. ἀντὶ τοῦ γερμαν. ὑπερσυντέλ. μετὰ τό, ἐπει, ἐπειδή, ὅτε κ.τ.λ. 168, 15· Ἀδριστ. κατ' ἐπίρχον διηγηματικὸς 158, σημ. 1· Ἀδρισ. γνωμολογικὸς ἐπὶ καθολικῶν υρίσ. (ἐν πειραματικ. προτάσ.) 158, 7· Τι οὖ, ἦ, τι οὐδὲ μετὰ ἀδρίστου ἐπὶ συντόνων καὶ ίσχυρ. προτροπῶν ἢ παρακελεύσεων 164, 10.
- Ἀδριστ. ἡ. μετὰ σημασ. μεταθετικ. 98, 4· Ἀδρ. 6· μετὰ σημασ. ἀμεταθέτ. ἔκει.
- Ἀδριστ. ἡ. κ. 6· μέσοι μετὰ σημασ. αὐτοπεχθοῦς (ἀντκναχλωμέν.) καὶ οὐχὶ παθητικ. 119, 5.
- Ἀδριστ. 6· παθητικ., ἀρκτικὴ σημασ. αὐτοῦ 131, 1· διάφορος τοῦ ἀδρ. ἡ. παθητ. ἔκει.
- Ἀδριστ. κατ' ἐπίρχο. ἐπὶ ἐπαναλήψεως, τοῦ πολλάκις γιγνομέν., τοῦ συνήθως γιγνομέν. καὶ τῆς διαρκείας 161, σημ. 3· μετὰ τῆς καταλήξ. σκοτ. ἔκει.
- Ἀδριστος ἐν ταῖς παρομοιώσεις 160, 8.
- Ἀδριστ. δὲν δύναται νὰ δηλώσῃ τὴν σημασ. τοῦ δύρασθαι 161, σημ. 4.
- Ἀδριστ. κατ' ἐπίρχο. ἀντὶ τοῦ ἐρεστ., ἥρεσα, ἀπώμοσα, ἀπέπτυσα κ.τὰ παρόμ. 162.
- Ἀδριστ. ἀντὶ τοῦ μέλλοντος 165, 11.
- Ἀδριστος οὐδέποτε ἐκφράζει ἀπόπειραν, ἐπιγέιρησ., conatus 165, 12.
- Ἀόριστος, ἀντίθετος πρὸς τὸν παρατατικ., παρακείμ. κ. ὑπερσυντέλ. 181, 3.
- Ἀόριστ. τῆς ὑποτακτικ., εὐκτικ., προστακτικ. κ. ἀπαρεμ. 210· ὁ. 209.
- Ἀοριστολογικὰ (ἐν τῷ κειμένῳ ἐκλήθησαν γενικῶς τροπολογικά, ἀντὶ ἐγκλιτικὰ καὶ ἀντὶ ἀοριστολογικὰ ἐπιφράμ.) 810, 3.
- Ἀπαρέμφατος, γένεσις αὐτοῦ 5, 9· ἔνοια καὶ σημασ. αὐτοῦ 693.
- Ἀπαρέμφατος ὡς πρὸς τὴν χρονικὴν αὐτῆς σφαῖραν (γένος) 178, 3· ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα (τὸ εἶδος) αὐτῆς 178, 3· 693· ὡς πρὸς τὰ γένη (τὰς διαθέσεις) τοῦ ἥρμ. 693· ἀπαρέμφ. μετὰ ἡ ἄνευ ἥρμ. 694· ὡς πρὸς τὴν σύνταξ. αὐτῆς 693· ἀπαρέμφ. ἐκληπτέον γραμματικ. μὲν ὑποκείμ., λογικῶς δὲ ἀντικείμ. 694, σημ.: 727, 1· 728, 3.
- Ἀπαρεμφάτ. ἐνεστῶς ἀντὶ ἀορίστ. 179, 4· παρακείμ. παθητικ. ἐν λόγῳ πλαχ. ἀντὶ παρακείμ. προστακτικῆς τοῦ ὅρθου 185, d).
- Ἀπαρεμφάτ. ἀόριστ., ἀντίθετος πρὸς τὸν ἐνεστ. ἢ παρακείμ. τῆς ἀπαρφ. 185· ἀπαρφ. ἀόριστ. ἐπὶ παρελθόντων ἢ μελλόντ. 186, σημ. 3· ἀπαρεμφ. μέλλων, ἐνεστ. κ. ἀόριστ. μετὰ τὰ ἥρμ. τὰ σημαίνοντα βούλησιν, ἔρνησιν, ἀναβολὴν, παράκλησιν, τὸ πείθειν, προστχγήν, ἀπαγόρευσιν, κώλυσιν, ἔλευσιν, προσδοκίαν, δοξασίαν, ἐλπίδα, λέγειν, ὑπόσχεσιν, ὅρκον 190, σημ. 8· 192, σημ. 9.
- Ἀπαρεμφατος μετὰ τοῦ ἄρ 243, 3.

Απαρέμφατος ἀντὶ τῶν εἰς τέος ῥηματικ. ἐπιθέτ. 466, σημ. 2.

Απαρέμφατος ἄνευ ἄρθρ. ὡς ὑποκείμ., ὡς κατηγορούμενον, ὡς ἐπεξηγηματικ. προσθετικ. διορισμ. ἢ ὡς προσθετικ. διορισμ. 695.

Απαρέμφατ. ἄνευ ἄρθρ. ὡς ἀντικείμ., ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῆς νοήσεως ἢ τῆς δηλώσεως αὐτῆς κ. τούνχντίον 696· τῆς βουλήσεως καὶ μὴ βουλήσ. 697· τοῦ δύρασθαι· τοῦ δυρατοῦ· διαπράτεσθαι, κατορθοῦν· τῶν σημαντικ. δύραμιν, ικαρότητα, ἐπιτηδειότητα 701, 3· ἐπὶ τῶν γίγνεται συμβίζειν, γίγνεται μοι = obtingit mihi, συμφέρει - εται = accidit, συμπίπτει=contingit, κ.τ.λ. 705· ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. δεῖ, χρή, πρέπει, ὁφεῖλει 704· ἐπὶ τῶν ἐπιθέτ. φάδιος, χαλεπός, ἡδύς, ἄξιος, δεινός κ.τ.λ.· ἐπὶ τῶν ὅρα, καιρός, σχολή, ἀσχολλα, ἀράγχη ἐστὶν κ.τ.λ. 705· ἐπὶ ἀμεταβάτ. ῥημάτ., ἐπιθέτ. κ. οὐσιαστικ. (οἶον θαῦμα) 706, 6· ἐπὶ τῶν δουλούντων / δεδόνται, διαπιστεύειν, λαμβάνειν, αἴρεσθαι, καθιστάναι, εισποιεῖν απέραντι, προτέραι, ἀπολέμπειν κτλ. 708, 7.

Απαρέμψατ. ἄναρθρ. ὡς ἐκφράσ. ἐπιρρηματικὴ (κατὰ τοῦτο εἰραι, εἰς ἢ κατὰ δύραμιν εἰραι) 736.

Απαρέμφατος ἢ αἰτ. σ. ἀπαρφ. ἐνχλλάσσει πρὸς τὰ ὅτι, ὡς (= ὅτι) 1060, σημ. 3· δάφορος τῆς μετοχῆς μετὰ τὰ αἰσθητικὰ ἢ πνευματικῆς ἀντιλήψ. σημαντ. ὅρμ., μετὰ τὰ δηλωτικά, τὰ ψυχικά; παθήσεως

σημαντ. κ.τ.λ. 761· ἀπαρέμφ.

ἢ αἰτικτ. σ. ἀπαρφ. διάφορος τῶν ὅτι, ὡς = ὅτι 1059, σημ. 2.

Απαρέμφατος ἐπὶ τῶν προσταγῶν, εὐχῶν, παραχλήσ., καὶ παρχγγελμάτων 710· ἐπὶ τῶν ἐμπλέων πάθους, τῶν ἀνχρωνήσ. 713, c· εἰς τὰς μετ' ἀγανακτήσεως καὶ δυσκρεσκείας ἐρωτήσ. 713, d· εἰς τὰς ἔξηρητημέν. ἐρωτήσ. 714, σημ. 1· μετὰ τῶν, αἱ γάρ, εἴθε ἔκειται σημ. 2.

Απαρεμφάτου παράλειψις ἐν ταῖς δευτερευόντισ. προτάσ. καὶ ἐκ τῆς κυρ. προτάσ. συμπληρωτέου ἐπὶ τῶν δεῖ, χρή, προσήκει κ.τ.λ. 1601, 2.

Απαρέμφατος ἢ αἰτ. σ. ἀπαρφ. ἐξχρωμένα ἐκ παραχλειπομένου ὅρμ. λεκτικοῦ ἢ αἰσθητικοῦ 1568, σημ. 1.

Απαρέμφατ. σ. γεν., δοτ. αἰτ. οἷον δέοματος τοῦ ἐλθεῖν· συμβουλεύω σοι σωφροτεῖν· ἐποτρύνω σε μάχεσθαι. 714. "Ιδε γεν. δοτ. αἰτ. σ. ἀπαρφ.— κυριώτερον δὲ τίθεται αἰτ. σ. ἀπαρφ. μετὰ τὰς ἔξης ἐκφράσ. a) τῶν γοεῖγνηγεσθαι, λέγειν, b) ποιεῖν κ. κατορθοῦν, c) βούλεσθαι, ἀφιέραι, ἐπιτρέπειν, d) δεῖγ, χρήγαι, προσήκειν καὶ τῶν τούτ. ἐναντίων, τῶν δύρασθαι καὶ τῶν τούτ. ἐναντίων, e) συναιρεῖν, συμφωρεῖν, f) συμβαλεῖν 718, 4, ἕδ. αἰτ. σ. ἀπαρφ.

Απαρέμφατος ἀντὶ αἰτ. σ. ἀπαρφ. οἷον οἴομαι ἀμαρτεῖν = credo me errasse 768· ἀπαρέμφ. μετ' δνομαστ. ἀντὶ αἰτικτ. (οἴομαι εὐδαίμων εἰραι) 718, ἕδ. Ονομαστικὴ σ. ἀπαρφ.

- σύγχρουσις πολλῶν ἀπαρεμφάτων.
723, σημ. 2° σύνταξ. προσωπικὴ ἐπὶ ἀπαρεμφ. ἀντὶ τῆς ἀπροσωπ. 723.
Ἀπαρεμφατος ληπτέα ἔκ του παρεμφατικ. ῥήμ. ἢ τούτου ἐξ ἑκείνης 1593, 1.
Ἀπαρέμφ. ἐνεργητ. ἢ μέσον ἀντὶ παθητικ. (ἀξιος θαυμάσαι) 708, σημ. 14° 708, 7.
Ἀπαρέμφ. ἐν συντάξῃ. μετὰ ῥήμ. παρεμφ. καὶ ἀντικειμένου οἷον αὐτῆς θαλάσσης εἰργω τινὰ μὴ χρῆσθαι» ἀντὶ «εἰργω τινὰ μὴ χρῆσθαι τῇ θαλάσσῃ» 1605, 6);
Ἀπαρέμφ. μετὰ τῶν, πρίν, ὥστε, τῶν οἶος, δόσος, ἕδ. πρίν κ.τ.λ., τῶν δσον, δσα, δ, τι 1521° ἀπαρέμφ. σ. ἀγ ἐπὶ τοῦ ὥστε 1517.
Ἀπαρέμφατ. ἢ πρότασ. ἀπαρεμφατικὴ ὡς ἐπεξήγησις ἐπιθετικ. προτάσ. 1137, 2.
Ἀπαρέμφ. σ. ἢ μετὰ συγχριτικὸν ἀντί, ἢ ὥστε σ. ἀπαρεμφ. 1514, σημ. 1° ἀντί, ὡς σ. ἀπαρφ. (οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, ὅληγον δεῖν) 1518, 3.
Ἀπαρέμφατ. σύναρθρ. 695, 4° 728° ὑποκείμ. κ. κατηγορικοὶ (ἐπιθετικ.) διορισμ. κατ' αἰτιατ., ἐπὶ ταῦτητος δύμως τοῦ ὑποκειμ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ τοῦ τῆς κυρ. προτάσ. κατ' ὄνοματος. 728, 3° ὄνοματ. τό, τόσ. ἀπαρφ. 729, 9° αἰτιατ. τό, τό σ. ἀπαρεμφ. 729, b° γεν. τό, τοῦ σ. ἀπαρεμφ. 729, c° δοτ. τό, τῷ σ. ἀπαρεφ. 732, d° ἀπαρεμφ. σύναρθρ. ὡς προσθετικ. ἢ ἐπεξηγηματικ. διορισμ. 732, 5° ἀπαρφ. σ. τό ἐπὶ ἐπαναληπτ. δεικτικ. 733, 1° ἀπαρέμφ. σύναρθρ. κανονικῶς ἐπὶ προθέ-
- σεων 735, 3° σπάνιαι αἱ ἐξαιρέσ. ἔκειται.
Ἀπαρέμφ. σ. τό ἐν πλήρει πάθους ἀναφρωνήσει 735, 3° ὡς ἔκφρασ. ἐπιφρηματικὴ (τὸ νῦν εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι κ.τ.λ.) 736, 4.
Ἀπόδοσις ἐν τῇ ὑποθετ. περιόδῳ 1468, 1.-2° ἐλλείπει ἐν τῇ ἀποσιωπήσ. 1600. "Ιδ.
Ἐπιφρημ. ὑποθετικ. προτάσ.
Ἀποθετικὰ 121° μετὰ σημασ. παθητ. ἔκειται.
Ἀπόκρεσις μετὰ ἐρώτησιν 1564. ἐν τῇ ἐναλλαγῇ ἐρωτήσ. κ. ἀποκρίσ. διακοπὴ τῆς ἐρωτήσ. 1566, σημ. 3° ἀπόκρισ. διπλῆν ἐρωτήσ. 1566, σημ. 3° ἀπόκρισ. ὑπὸ τύπ. ἐρωτήσ. ἔκειται σημ. 4.
Ἀποσιώπησις 1600° μετὰ πρότασ. ὑποθετικ. 1491, b.
Ἀποτελεοματ. (συνεπείας) πρότασ. μετὰ τῶν, ἄρα οὖν, τοινυν κ.τ.λ. 1037° μετὰ τῶν, ὥστε, ὡς 1509, 1.
Ἀποφασίς, ἀποφαντικὰ ἴδ. Κατηγορία, Κατηγορικά.
Ἀπόφασις ἴδε "Αρνητις.
Ἀπρόσωπα ῥήμ. ἐκλαμβανόμενα προσωπ. 37, σημ. 3° ἀπρόσωπα. σύνταξ. ἴδ. Προσωπικὴ σύνταξ.
Ἀρθρος ἀνῆκον τῷ οὐσιαστικῷ ἀντί, τό, δταν ἢ λέξ. Θεωρηται παρηγμένη, τροπικὴ οἷον οἱ ἥρωες=ἥρως 32, σημ. 1° ἐλλειπτικὴ χρῆσ. τ. ἄρθρ. ἐπὶ γραμματικ. δηλώσ. οἷον ἡ ἔγω δηλ. ἀρωρυμία κ.τ.λ. 32, σημ. 2.
Ἀρθρος, τό, κ. τά, μετὰ γενικῆς ἢ προθέσ. μετὰ τῆς ἐσατ. πτώσ. συντάσσεται μετὰ ῥή-

- μυκτος πληθυντικου 58, 4.
 "Αρθρον, χρῆσ. αὐτοῦ παχρ. Όμρ. δεικτική 605· τοῦ ἀντὶ ἐμοῦ 670, 3· ὡς κυρίως ἄρθρ. 609· παρὰ τοῖς μεθόμηρον ποιητ. 611· ἐν τῷ πεζῷ 613· διδα- σκαλίκι περὶ τοῦ κυρίως ἄρθρ. ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ 619· ἐν σχέσ. δεικτικῇ 628, 8· ἄρθρ. ἀδρίστον τίς 620, σημ. 2· δι- φορά μεταξὺ ἀνάρθρ. οὐσιαστ. καὶ συνάρθρ. 619, 1.
 "Αρθρον κανονικῶς ἐπὶ τοῦ ὑπο- κειμένου 619· κανονικῶς ἐλ- λείπ. ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου 621· τίθεται δὲ εἰς αὐτὸν ἐν ὥρισμέν. τισὶ περιπτώ. 621.
 "Αρθρον ἐπὶ δύομάτ. περιεκτι- κῶν πρὸς δήλωσιν τοῦ ἔν τινι ἀντικειμ. (προσώπῳ ή πράγμ.) ἀρήκοντος, ίδιου, ἀρμόδογτος 624, 2· πρὸς δήλωσιν διενε- μητικῆς σχέσ. 624, 3· ἄρθρ. ἐπὶ οὐσιαστικοποιηθέντ. ἐπι- θέτ. καὶ μετοχῶν 624· ἄρθρ. μετὰ γενικῆς (*Ἀλέξανδρος δ Φιλέππου, τὸ τῶν ἀλιέων, τὰ τῆς πόλεως*) 250· ἐπὶ τῶν ἐ- πιφρημάτ. τοῦ τόπου, χρόνου, ποιστητος, βαθμοῦ, καὶ τῆς ἀρ- νήτ. οὕτοις τῶν προθέσ. μετὰ τῆς ἔσωτῶν πτώσ. 625, 6· 251· μετὰ πάσης λέξ. καὶ πάσ. συντάξ. 627, 7· τὸ ἄρθρ. τό ἐφέλκεται· οἷον *ακκλήν πα- ραίνεσιν τὴν καὶ δύναμιν ἐρ- δειν* ἀντί, τὸ καὶ δύν. ἔρδ. 628, σημ. 7· ἄρθρον μετὰ ἀν- τωνυμίας κτητικ. ή κατηγο- ρικ. γενικ. προτάσσεται τοῦ ἐν τῇ ἐπομένῃ δευτερευούσῃ προτάσσ. ἀνήκοντος αὐτῷ οὐ- σιαστικοῦ (*τῆς ἐμῆς, εἰ δή τίς ἔστι σογλα*). «ἡ τῶν ἀλ-
- λων *Ἐλλήνων*, εἰ κακίας χρὴ εἰπεῖν) 628, σημ. 8.
 "Αρθρον σ. οὐσιαστ. συνδεδεμέ- νω μετὰ λέξ. ἐρωτηματικ. 623, σημ. 6.
 "Αρθρ. ἐπὶ τοῦ πρὶν σ. ἀπαρφ. 626 π. τ. τέλ.
 "Αρθρον παράλειψις εἰς τὰ κύ- ρια δυνάμ. καὶ τὰ τῶν ἑορτῶν 629· 630 κ. σημ. 1· ἐπὶ δη- νομάτ. περιεκτικ. 632, b) c)· ἐπὶ δύομ. περιεκτικῶν μετὰ σημ. ἀφηρημ. 634, h)· ἐπὶ συγγενικῶν κ. τῶν δύοις. προ- σηγοριῶν 632, d)· ἐπὶ δη- λώσεως ἐνδος δόλου (παῖδες καὶ γυναικες) 633, e)· ἐν συνδέσ. μετὰ προθέσ. ἐκεῖ, f)· ἐπὶ γρονικ. διορισμ. 633 g)· ἐπὶ ἀφηρη- μέν. 634, i)· ἐν τῇ συντάξ. οὐσιαστ. μετὰ κατηγορικ. γε- νικ., ἐννοίας καθολικῆς (τελευ- τῇ τοῦ βίου = τέλος τοῦ βίου) 635, k)· ἐπὶ ἐπιθέτ. ή μετοχ. οὐσιαστικῶς τεθειμέν. 636. l)· ἐπὶ ἐπιφρημάτ. ἐπιθετικ. τε- θειμέν. 637, m)· ἐπὶ οὐσια- στικ μετὰ ἀντωνυμ. δεικτικ. (οὗτος ἀνήρ κ.τ.λ.) 656, σημ. 6· 657.
 "Αρθρον ἐν τῷ προσθετικῷ διο- ρισμ. 630, σημ. 1.
 "Αρθρον χρῆσ. ἐπὶ δύο συνημ- μένων ἀλλήλ. οὐσιαστικ. (τέρ- μα τοῦ βίου κ. τὸ τέρμα τοῦ β.) 635 k).
 "Αρθρον θέσις 633· ἐπὶ οὐσια- στικ. μετὰ κατηγορικ. ἐπιθέτ. 642· ἐπὶ ὅρματικ. οὐσιαστικ. 644, 1· ἐπὶ ἀκριβεστέρ. οὐ- σιαστικ., ἀπαρεμφάτ. ή μετοχ. 644. 2· ἐπὶ οὐσιαστικ. σ. γεν. (ό τῷ *Ἀθηναλων δῆμος* κ. ὁ δῆμος τῷ *Ἀθην.*) 645, 3·

- 646, σημ. 1· ἐπὶ οὐσιαστικ. σ. γεν. ἀντωνυμ. οὐσιαστικ. (τὸς ἐμαυτοῦ πατέρα, ὁ πατήρ μου κτλ. ὁ τούτου πατήρ κτλ.) 647, 4· 647, σημ. 2 κ. 3· ἐπὶ οὐσιαστικ. μετὰ τῶν, ἄχρος, μέσος, ἐσχατος 648, 5· μετὰ τοῦ μόρος 649. 6· ἐπὶ οὐσιαστικ. μετὰ δύο ἢ πλειν. κατηγορημάτων 649, 7· ἐπὶ κατηγορικ. μετοχ. μετὰ ἀκριβεστέρ. διορισμ. 650, 8· 652 σημ. 5· ἐπὶ κατηγορικ. ἐπιθέτ μετὰ ἀκριβεστέρ. διορισμ. 652. σημ. 4· ἐπὶ οὐσιαστικοποιηθέντ. μετοχ. μετὰ κατηγορικ. διορισμοῦ 652, σημ. 7.
- "Αρθρον ἴπαρα. ἡγίς 539, 2.
- "Αρθρος ἐπὶ ἀντωνυμ. κ. αριθμητικῶν: μετὰ οὐσιαστικῶν προσωπικ. ἀντωνυμ. κατ' ξιτιατικὴν (τὸς ἐρέ, τὸς αὐτοῦ κτλ.) 652, 1· ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων. ἀντωνυμ. τίς, τι, ποιος (τὰ τίτρα, τὸ ποδον κτλ.) 652· μετὰ ἀντωνυμίαν ἐρωτηματικ. ἐπὶ οὐσιαστικ. (ποιον τὸν μύθορ ἔειπες;) 654, σημ. 1· κατ' ἐπίφρασ. ἐπὶ χορίστ. ἀντωνυμ. τίς, ἐκεῖ σημ. 2· ἐπὶ οὐσιαστ. μετὰ ἀνωνυμίας κτητικ. ἢ γενικ. τῶν προσωπικ. ἢ κυτοπαθ. ἀντωνυμ. (ό ἑρός πατήρ, ὁ πατήρ μου, τὸς ἐμαυτοῦ πατέρα κ.τ.λ.) 654, 3· ἐπὶ οὐσιαστ. μετὰ δεικτικῶν ἀντωνυμ. οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος, αὐτός 659· ἐπὶ οὐσιαστικ. μετὰ τῶν ταιούτος, τοισθε, τοσοῦτος, τοσοῦσθε, τηλικοῦτος 658, 5.
- "Αρθρος ἐπὶ τῶν, πᾶς, πάντες, ὅλος 659· τοῦ ἔκαστος 661, 7· τῶν, ἐκάτερος, ἄμγω, ἀμφίτερος 661, 8· τοῦ ἄλλος,
- ἐκεῖ 9· τοῦ ἔτερος 663, 10· τῶν, πολὺς, πλειω, π.λειστος, 663· τοῦ δλίγοι 665, 12· ἐπὶ τῶν ἀπολύτ. κ. τακτικῶν 665 -666.
- "Αρθρος ἀντὶ τῶν προσωπικ. ἀντωνυμ. (ὅ πατήρ ἀντὶ ὅ μου πατήρ) 584, 1.
- "Αρθρον ιστορία 667.
- "Αρθρος ἀνευ οὐσιαστικ. ἀντὶ ἐπανελαχθνομέν. συνάρθμ. οὐσιαστικοῦ 1592, ε.
- "Αρθρος προτακτικὸν κ. ἐπιτακτικόν praepositivus κ. positivus 1097, 2.
- "Αριθμητικά 8, ε) μετὰ τοῦ τίς, τί. 690, 3.
- "Αριθμητικοὶ διορισμοὶ τοῦ περίπου καὶ δικνεμητικοὶ 32, 3.
- "Αριθμὸς 3, 4· ἐταλλαγὴ τοῦ ἀριθμ. ἐν ταῖς ἀντιθέσεσι 19, σημ. 4· ἐν τῇ κατὰ σύνεντρο συντάξῃ. 53· ἐπὶ κατηγορικ. οὐσιαστικ. 63· ἐπὶ τῶν εἰς τὸ κ. τέος ἥρηματικ. ἐπιθέτ. 67· ἐπὶ πολλών συνημμένων οὐσιαστικ. 78.
- "Αριθμὸς τοῦ λόγου ἢ ῥυθμὸς 1622, 5.
- "Αριθμὸς (ἐνικχοῦ τοῦ κειμέν. ἐν ταῖς παραπομπαῖς ἐγράφη ἄρθ. ἢ ἐδάγ. ἢ. λεξιλόγιον, ἀντὶ ἀριθμ. ἢ ἐδάριον.
- "Αρκτικὸν χρόν. ἰδ. Χρόνος.
- "Αργησις ἵδε οὖ, μή 896· συστάρευσ. ἀρνήσ. 918· ἐπανάληψ. ἀρνησ. ἐξ ἀμελείας ἢ χάριν σαφηνείας 921, σημ. 2· ἢ ἀρνησ. τῆς κυρ. προτάσ. δεικνυσιν ἐνίστε τὴν ἐκυτῆς δύναμιν ἐν τῇ δευτερευόντη μάλιστα προτάσ. 918, 1 π.τ. τέλ. κ. 922, σημ. 6· πλεονκαμόδετῆς ἀρνήσ. μὴ ἐπὶ ἀπαρεμφ. 922, 2.

"Αργησις πρὸς ἐπίτασιν ὑπερθετικῶν χρνητικ. ἐπιθέτ. ἡ ἐπιφρημ. (οὐ κάκιστος = ἄριστος, optimus) 26, 5.

"Αργητικὴ συμπλοκὴ κ. ἀρτίθεσις τῶν προτάσ. 1002· ἐκ λέξ. χρνητ. ληπτέχ καταφατ. οἶον ἐκ τοῦ οὐκ ἔαρ ληπτ. τὸ ἔῆμα κελεύειν, ἐκ τοῦ, οὐδεὶς ἡ ἀντων. ἔκαστος κ.τ.λ. 1595, π.

"Αρσενικὸν κατὰ πληθυντικ. μετὰ ἥημ. εἰς ἔνικ. 68, 1· ἐν συνδέσ. μετ' οὐδετέρ. (οἱ πολλαὶ δεινός) 59· ἀρσενικ. ἐπὶ οὐδετέρ. γιδε τέκνον 54 α).

"Αρσενικὸν πρὸς ἔκφρασ. καθολικήρ ἀντὶ Θηλυκοῦ 84, 1. 2.

"Αρσενικὸν ἀντωνυμ., ἐπιθέτ. κ. μετοχ. κατὰ τὸ φυινόμενον ἀντὶ Θηλυκ. 74, σημ. 2· 84, σημ. 1.

"Αρσις τῶν προτάσ. διὰ τοῦ ἄλλα 995.

"Ασημοι φωραὶ ἡ λέξ. τυπικ. 7, 12. Ἰδ. κατηγορ. θέματα.

"Ασύρδετος συμπλοκὴ τ. προτάσ. 1041· ἐπὶ περιφρασῶν

1042, 3· ἐπὶ συμπλοκῆς λέξεων 1043· ἐπὶ τῶν, τὰ τοιαῦτα, ἄλλαι, ἔτεραι, πάντα ταῖτα

ἐκεῖ· ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων (τῶν κυριητικῶν) ἐκεῖ· ἐπὶ τῶν ἀντιθέσ. 1043, 4· ἐπὶ ἀνομοίας σχέσ.

τῶν προτάσ. πυραλεῖψεις τῶν, ἄρα, οὖν 1044, α) κ. β)· παρέχλειψ. τοῦ δέ ἐπὶ τῶν δεικτικῶν ἐν συνεχείᾳ λόγου 1045,

γ)· παράλειψ. τοῦ γάρ 1045, δ)· παράλειψ. τοῦ τοῦ ἐπὶ τέ-

πων κοινῶν ἐκεῖ· ἐπὶ ἐπαναλήψεως; προηγηθείσ. ἐννοίας δι' ἄλλων λέξ. 1046, ε)· ἐπὶ ἐπαναλήψ. προηγηθείσ. λέξ. ἐκεῖ b)· ἐπὶ τῆς ἀραροτάς ἐκεῖ

ε)· ἐπὶ πυραλλήλως κειμένων ἴσχυρῶν ἀντιθέσεων ἐκεῖ d)· ἐπὶ μεταβάσεως εἰς νέαν ἔννοι. 1048, ε)· παράλειψ. τοῦ δέ ἐπὶ τῶν αὐτίκα, εὗρετ, εὗτε (= δτε) 1048, f).

"Ασύρδετος ἐπὶ μετοχῶν 799.

"Ασύρδετος ἐν τῇ διὰ τῶν οὐκ, οὐκ συμπλοκῆς χρνητικ. μελῶν 1004, ε).

"Αὐτοπαθῆ (ἀντανακλώμενος) ἥημ. 92, 2.

"Αὐτοπαθής (ἀντανακλώμ.) ἀντωνυμ. ἵδ. Ἀντωνυμίζει.

"Αγηρημένα ἀντὶ τῶν συγκεκριμ. 10, 2· ἀφηρημ. ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν προερχομένου ἀποτελέσμ. 13, 6· ἀφηρημ. ὃς κατηγορούμενα διαρισμοῦ, σκοποῦ, ἀποτελέσματος 63.

B.

"Βεβαιωτικὰ ἐπιφρήμ., μέρια· ἵδ. Ἐπιφρ., Μόρ.

"Βοηθητικά· ἵδ. Κατηγορικῶν θέμα κ. Φωνὴ ἁσημος.

"Βραχυλογία 1587· οὐσιαστικοῦ πτῶσ. πλαγ. γίγεται ὑποκείμενος χωρὶς νὰ ὑποδειχθῇ τοῦτο διά τυνος ἀντωνυμ.. ἐκεῖ a)·

παράλειψ. τοῦ ἀντικειμένου 1589, b)· μετὰ προθέσεως σύνθετη ἥημ. τίθενται ὑπὸ τὴν ἐπικρατεστέρων σημασ. τοῦ περιεκτικ. ἡ συνεπτυγμέν. οὖν μεταγιγράσκειν = μεταβάλλων γνώμην ἀποφασίζω, malato consilio decernere 1590, c·

ἐκ συνθέτ. ἥημ. ληπτέον ἐν τῷ δειπνῷ μέλει τὸ ἀπλοῦ ἐκεῖ, c)· παράλειψ. ἥημ. κινήσεως σημαντικ. βούλομαι εἰς τὸ βαλαρεῖον 1591 d)· παρά-

λειψ. οὐσιαστικ. ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. μετὰ προηγηθὲν σύναρθρον οὐσιαστικ. ἔκει εἰς ἀπαξι τεθειμένη λέξ. πρέπει νὰ νοηθῇ δίς (οὐχ ἀντὶ εἰλεγένους οἱ ἀγαθοὶ, δῆλ. ἀγαθοὶ) ἔκειται οὐσιαστικ. ληπτέον ἐξ λέξι συγγενοῦς (ώς γρόσος καὶ γρόσημα) ἔκειται g). ἔκτης αὐτὸς νοητέα ἡ αὐτοπιθ. ἑαυτοῦ 1593, h. τύπος; ὁμοτάκι. ληπτέος ἐξ ἄλλου ἔκειται i. ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν τὸ ἐν μέλος συμπληρωτέον ἐκ τοῦ ἑτέρου 1594, k. ἐξ ἡγουμένης ἢ ἐπομένην. λέξ. ἔτερα τις πρέπει νὰ ληφθῇ ἔκειται l. ἐξ ἡγουμένην. λέξ. πρέπει νὰ ληφθῇ ἔτερα ἐκφράζουσα τὸ ἐναντίον, ἴδια μάλιστα ἐξ ἀρνητικῆς καταφατικῆς, ἔκειται m. ὁμοιαὶ αἰσθητικὸν ἢ λεκτικὸν ληπτέον ἐκ τῶν προηγούμενων 1596, n. ἐξ ἐπομένου ὁμοι. σημασ. εἰδίκης πρέπει νὰ ληφθῇ ὁμοιαὶ σημασ. γενικῆς ἔκειται o. ἐν ὁμοι. συνθέτου ἢ προθεσ. πρέπει νὰ ληφθῇ μέσην τις ἔννοιας 1597, q. res ponitur pro defectu rei, θετεῖται τι ἀντὶ νὰ παραλείπηται οἷον γυλακή=κακή φύλαξις ἔκειται r. ζεῦγμα 1599, s.

Γ.

Γένη (ἢ διαθέσεις) ὁμοίατ. 4. περὶ τῶν διαθέσεων (γενῶν) τοῦ ὁμοι. 90. "Id. καὶ Εἴδη. Γενικὴ 5, 9· 53, b) 337· χρῆσ. αὐτῆς 337· γεν. κατηγορική (ἢ ἐπιθετική) 6, 10· γεν. δι-

αιρετικὴ ὡς ὑποκείμ. 32, 3. Γενικὴ (κατηγορική) ἀντὶ ἐπιθέτου· οἷον ἐκπτωμα ἔνδον 333, c).

Γενικὴ (κατηγορική) ἀντὶ προσθετικ. διορισμ. οἷον Ἰλλου πόλις, δρομα πηγῆς κ.τ.λ. 334, d).

Γενικὴ (κατηγορική) ἐλλειπτ. χρῆσ. αὐτῆς Δαρεῖος ὁ Ψτάσπειος 250, b).

Γενικὴ ἐπὶ οὐσιαστικ. κ. οὐσιατικοποιηθέντ. ἐπιθέτ. κ. ἐπιρρημ. 337· γεν. ὑποκειμενικὴ κ. ἀντικειμενικὴ, subjectivus κ. objectivus 338· προθέσ. μετὰ τῶν ἐκυτῶν πτώσ. ἀντὶ τῆς γενικ. 342, σημ. 2· δύο γενικαὶ ἐπὶ ἐνδός οὐσιαστικ. 342, σημ. 3· γεν. διαιρετική a) ἐπὶ οὐσιαστικ. 343· b) ἐπὶ οὐσιαστικοποιουμένην. ἐπιθέτων (μετοχ.), ἐν τοῖς θετικοῖς, συγκριτικ. κ. ὑπερθετικ. ἐπ' ἀντωνυμιῶν κ. ἀριθμητικ. 344· c) ἐπὶ ἐπιρρημάτ. 346· ἐπὶ τῶν προθέσ. ἐξ, ἀπό, ἐπὶ σ. γεν. ἀντὶ τῆς γεν. διαιρετικ. 346, σημ. 4· γεν. διαιρετικὴ ἐπὶ τῶν ὑπερθετικ. διάφορος τῆς συγκριτικ. γεν. 344, b) γεν. διαιρετ. ἐπὶ τῶν ὑπερθετικ. ἐπιρρημάτ. 346, σημ. 5.

Γενικὴ ἐν συντάξει μετὰ ὁμοίατ., ἐπιθέτ. (μετοχ.) κ. ἐπιρρημάτ. 348.

Γενικὴ ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῆς συμμετοχῆς, μεταλήψεως, μεταδόσεως κ. κοινωνίας 349, 1· (διαφορὰ μεταξὺ τῶν μετέχεις, μεταδιδόται κ.τ.λ. τιμής κ. τι 351, σημ. 1) ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῆς ἀφῆς, λήψεως, συνδέσεως, συνοχῆς,

353, 2· (τῆς ἵκεσίας, τοῦ ὄρχου 356, σημ. 8·) ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῆς κτήσεως κ. ἐπιτυχίας 356, 3· ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. φυσικῆς ἢ πνευματικ. λήψεως, ἀφῆς, ἐπιτεύξεως, ἐπιτυχίας, βιαίας κινήσεως, τάσεως καὶ ἔφεσεως, τοῦ σκοποῦ 358, 4· ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῆς προσεγγίσεως καὶ συντυχίας 359, 5.

Γενικὴ ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τοῦ ποιεῖν, πλάττειν, μορφοῦν τι ἐκ τίνος ἢ ἀπό τίνος ὥλης 361· τῶν πλησμονήν καὶ στέρησιν δηλούντων ῥημάτων 362, 2· τῶν ἀπολυτικῶν, τρώγειν, πίνειν, κορέννυσθαι, 364· τῶν ὀσφρησιν καὶ ὅξειν, ἀπόξειν δηλούντ. 366, 4· ἐπὶ τῶν ἡνθεῖν, σταλάζειν, ἔψειν, βράζειν, κατακάκειν, λούεσθαι, πλύνειν, ῥυντίζειν 366, σημ. 5· ἐπὶ τῶν κισθητικὴν ἢ πνευματικὴν χντίληψιν δηλούντων 367· ἐπὶ τῶν δηλούντ. πείραν, διλασκαλίαν, ἔρευναν, γνῶσην, κρίσιν, δοκιμήν, λόγον, θυμοκσμόν, ἐπικινον, ψόγον, 370· τῶν μνήμην καὶ λήθην δηλούντ. 373, 6· ἐπὶ τῶν γνῶσιν ἢ σχένοικαν, ἐμπειρίαν ἢ ἀπειρίαν, δοκιμήν τινος 374, 7· ἐπὶ τῶν δηλούντων ἴκανότητα, ἐπιτηδεύστητα, δύναμιν, διὸ καὶ ἐπὶ τῶν ῥηματικ. εἰς ικις ἐπιθέτ. 376. 8. σημ.

Γενικὴ ἐπὶ τῶν ῥημάτ. εἰρκι, γίγνεσθαι, γέγραι 377· ἐπὶ τῶν ῥημάτ. τῶν σημανόντ. τιθέναι, ιστάναι, λογαριάζειν, λογίζεσθαι, ποιεῖν, καταλέγειν τι εἰς τινα τάξιν προσώπ. ἢ πραγμάτ. 380, 2· μετὰ τῶν

ποιεῖσθαι=σφετερίζεσθαι, γανεσθαι, κρίτειν 381, 3· ἐπὶ τῶν λέξιν. τῶν περιεχουσῶν τὴν ἔννοιαν τῆς κατοχῆς, ἰδιοκτησίας, κτήσεως, (ἴδιος, αἰκεῖος, κύριος, ιερός, ἐπιχώριος, πρέπων, πρεπόντως, πρόσφορος) 381, 4· ἐπὶ τῶν ποιεῖσθαι, τιμᾶσθαι τι πολλοῦ πλεονορος, ὀλίγου κτλ. 382, 5· ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῶν δηλουσ. ἀγοράν, πώλησιν χνταλλαγήν, τιμήν, καὶ ἀξίαν 382, 6· ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῆς γεννήσεως, καταγωγῆς, καλεῖσθαι ἀπό τίνος, καὶ ἐπὶ τῶν μετοχ. τραφεῖς, τεθραμμένος, σφαγεῖς, πληγεῖς, διδακτός 384, 7.

Γενικὴ τόπου ἐν τῇ ἐρωτήσ. ποι; 385 a).

Γενικὴ χρόνου ἐν τῇ ἐρωτήσ. πότε; 387, b).

Γενικὴ ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῶν ἔφεσιν, ἐπιθυμίαν καὶ πόθου δηλουσ. 388, a)· ἐπὶ τῶν ρροντίδος σημαντικ. 388, b)· τῶν ἡδονῆς, λύπης, οἰκτου, ἐλέους, σημαντικ. 389, c)· ἐπὶ τῶν ἀναφωνήσεων, τῶν σχετλιασμῶν, ἐκεῖ τῆς ὁργῆς, δυσκρεσείας, ἀγνακτήσεως, εὐαρεστείας, εὐχαριστήσεως 389, d)—τῶν φθόνου σημαντικ. 390 e)· — τῶν τοῦ θυμοκσμοῦ, ἔγκωμίου, ἐπαίνου, ψόγου, δνείδους, μίσους, κολάσεως σημαντικ. ἐκεῖ f)· — ἐρίζειν περὶ τίνος ἐκεῖ g)· — ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῶν δηλουσ. ἐκδίκησιν, ἀποζημίωσιν, ἴκανοποίησιν, κατηγορίαν, καὶ καταδίκην 396, 2· ἐπὶ τοῦ μαρτύρεσθαι 398, 3· ἐπὶ τῶν ῥημάτ. τῶν σημανόντ. τρώ-

γενιν, πίνειν, σπουδάζεις ποιεῖν, προπίνειν ὑπέρ τινος 398, 4· μετὰ τῶν ἐπιφρημ. εὖ, καλός, μετρήσως κ. τ. δύ., μετὰ τῶν ώς, πᾶς, ὅπως, ἥ, ὅπη, συτως, ὁδός, ωσαύτως μετὰ τῶν ἔχειν, ἤκειν, εἶναι 398, 5.

Γερεκή ώς ἀκριβέστερ. διορισμ. παραβολῆς τινος ἐπὶ συγχριτικ. κ. ὑπερθετικ. 400, 1· ίδ. 25 σημ. 1· ἐπὶ συγχριτικ. ἡμάρτ. οἷον ἡττάσθαι, μειωδόθαι, ὑστερέειν κ.τ.λ. 402, 2· ἐπὶ ἐπιθέτ. κ. ἐπιφρημάτ. μετὰ σηματ. συγχριτικ. 400, 1· ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῶν δηλουσ. ὑπεροχήν, προτίμησιν, ὑπερτέρησιν, ἔξουσίζειν, κυριαρχίζειν 402, 2.—Παρεκτηρήσεις ώς πρὸς τὴν χρῆσ. τῆς γεν. κ. τοῦ ἢ ἐπὶ τῶν συγχριτικ. 1022 - 1032· γεν. ἀντὶ τοῦ ἢ μετὰ τοῦ εστίν οἷον μάχεσθαι ἀνδρὶ σὺν ἀμείροι, ἀντί, ἢ σὺ εἰ 1025, ε)· γεν., διτεν τὸ ὑποκείμ. συγχρίνηται πρὸς ἔσωτον οἷον ἀρετῶν εἰμὶ ἔμαυτον, ἀγιστος αὐτὸς ἔαυτον ἔστιν 1028, 6· γεν. μετὰ τὰ συγχριτ. ἀντὶ δόλοκλ. προτάσ. οἷον λόγου μετέων 1030, 7.

Γερεκή ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῶν δηλουσ. ἀπομάκρυνσιν, ἀποχώρησιν, διάκρισιν, διαιρέσιν, χωρισμόν, ἄφεσιν, ἀποχήν, λύτρωσιν, κώλυσιν, ἀποτροπήν, ἀποπαγήν, ἀποτυχίαν, στέρησιν, ἀποφυγήν, ἐκτροπήν, διαφοράν, ἔναρξιν, παῦσιν καὶ λῆξιν 406· ἐπὶ ἐπιθέτ. κ. ἐπιφρημάτ. διαιρέσιν, χωρισμὸν κ. διάκρισιν δηλουντ. 408.

Γερεκή = περὶ σ. γεν. (ὡς πρός

τί, περὶ τινος) πρὸ προτάσ. τινος 397, σημ. 11.

Γερεκή ἐπιθέτου τίθεται ἐπὶ ἐπιθέτ. συνωνύμ. (ἐχθρὸς ἐχθρῶν. = omnium inimicissimi, ἔχθιστοι πάντων) 344, b).

Γερεκή δεικτικοῦ ἔξηρτημένη ἐξ ἄλλης γενικ.: οἷον τῶν ἐκείνων τι χωρίων = aliquod ex illorum oppidis 655, σ.4.

Γερεκή τῶν προσωπικ. ἀντωνυμ. (μοῦ, εοῦ κ.τ.λ.) οἷον ὁ πατήρ μου ἀντὶ τῆς πατητικ. (ἐπόμενος κ.τ.λ.) 588, 3.

Γερεκή σ. ἀπαρεμφ. οἷον δέομαι σον ἐλθεῖν, δέομαι σον προθύμου εἶναι 714· μετὰ μετοχῆν κατὰ γεν. (τῶν Λυκίων φραμένων Ξερθλων εἶναι) 720, 6· ἐν συντάξεσιν, οὐκ «καταγιγνώσκω ἔμαυτος ἵκκηνῶς πλουτεν» ἀντὶ «κατ. ἐμκυτοῦ ἔμαυτον ἵκ.πλ. 722, 2.

Γερεκή σ. μετοχῆς οἷον ἀκούω τινὸς λέγοντος 739, 2.

Γερεκαὶ ἀπόλυτοι 387, σημ. 8· 772-782· ἀντὶ ἐπιθετικ. προτάσ. (ἢ λόγων) 782· ὕστερον σύστασιν. οἷον ιότων δῆλ. αὐτῶν, δηλωθέντος, nuntiatio 776 σημ. 2· γεν. ἀπόλυτ. μετὰ ἡγουμένου δεικτικ. 778, 2· γεν. ἀπόλυτ. ἀντὶ ἀναρριζητῆς κατ' ὄνομαστικ., κιτικτ. ἢ δοτ. μετοχῆς 805,

Γερεκή ἀπόλυτ. μετὰ τοῦ ώς 888, μετὰ τά, εἰδέται, ἐπισταθμοῖ, γιγράσκειν, τοεῖν, ἔχειν γνώμην, δαικεῖσθαι τὴν γνώμην, λέγειν κ.τ.λ. 888.

Γερεκή μετοχῆς (genitivus participii) ἀναφερομένη εἰς δοτικ. ἀντωνυμίας 807, σημ.

Γέρος 3, 4· ἐπὶ τῶν ἐπιθέτ. Διακεμητικὴ ἀριθμητικὸν διορισμ. 32, 3.
 κ.τ.λ. ἐν τῇ κατὰ σύνεσιν συντάξ. 53· γέν. τοῦ κατηγορικ. πρὸς συνώνυμον οὐσιαστικ. 58, σημ. 3· ἐπὶ τόπων κοινῶν, καθολικῶν προτάσ. (αἱ μεταβολαὶ λυτηρόδρ) 59· ἐπὶ κατηγορηματικ. οὐσιαστικ. 63· ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμ. 78· γέν. τοῦ ὑπερθετικ. ἐπὶ γενιν. διαιρετικ. 64.

Γ.λῶσσα 1.

Γραμματικὴ, σκοπὸς κατῆς 1.

Δ.

Διαθητικὸς κανὼν 1088,
σ. 5.

Δεικτικὴ κατωνυμ. "Id. Αντωνυμ.

Δεικτικ. κατωνυμ. κ. ἐπιρρήμ. ἀντὶ τῶν ἀναφορικ. 943.

Δευτερεύουσαι προτάσ. (ἢ λόγοι) ἦτοι ὑπόταξις 942, 4.

Δευτερεύουσ. προτάσ. (ἢ λόγοι) 9, 16· 1057· εἰδὴ τῶν δευτερεύουσ. προτάσ. (ἢ λόγων): προτάσ. οὐσιαστικαὶ, ἐπιθετικαὶ κ. ἐπιγραμματικαὶ 1050, 6· γνωρίσματα τῶν δευτερεύουσ. προτάσ. 1052, 9· ἵδ. 1052, 10· ἐναλλάξσουσιν ἀλλήλαις 1053· συντομὴ αὐτῶν 1055, 2· προτάσ. δευτερεύουσ. μετατρέπονται εἰς ὄφθατες ἐρωτηματικ. προτάσ. (λόγους) 1533, 5.

Διάλεκτος ἢ διαξιευτικὴ τῶν προτάσ. (λόγων) παράταξις ἢ, ἢ . . . ἢ εἴτε . . εἴτε κ.τ.λ. 1010.

Διάμεσα ῥήμ. ἵδε Μέσα.

Διάμεσος ἔννοια συμπληρωτέας μεταξὺ ἡγουμένου καὶ ἐπομένου τ. προτάσ. (λόγου) 1597. q.

Διατριβικὴ ἀριθμητικὸν διορισμ. 32, 3.

Διατόνημα 31, 1· ἵδε κ. "Εννοια.

Διδασκαλία περὶ τῶν προτάσ. (ἢ ἀπλῶς περὶ τῶν προτάσ. ἢ λόγων) 1. κ. 2.

Διάρκεια τῆς πράξ. πῶς ἐκληπτέα 161, σημ. 3.

Δοτικὴ 5, 9· σημασ. αὐτῆς καθόλου 416.

Δοτικὴ κατ' ἔξοχὴν ἢ δοτικὴ προσωπικὴ 418· κατ' ἐπίφρασιν (τὸ φαινόμενον) ἀντὶ ἐν ἣ παρὰ σ. δοτ. 418, 3· ἐν τῇ ἐρωτήσ. ποῖ ἢ διὰ ποῦ; εἰς τί; (ἀρέχειν, ὑφέγειν χεῖρας οὐγανῶ, πλέπειν πεδίῳ, προσκαλεῖσθαι χάρμη, πέμπειν ἄδη κ.τ.λ.) 420 — 422· ἐπὶ τῶν ῥημάτ. τῶν δηλούντων ὅδηγίαν, ἀρχήν, ἔξουσίαν 422· ἐπὶ τῶν ῥημάτ. τῶν σημαντόντων. δόσιν, ληψίν, δικαιομήν 424· ἐπὶ τῶν ῥημάτ., ἐπιθέτ. κ. ἐπιρρημάτ. τῶν ἐπιμέζιαν, συνανακτροφήν, κοινωνίαν καὶ σύνδεσιν δηλούντων 425· ἐπὶ τῆς αὐτὸς = προσέτι, καί οἶον ῥῆμας αὐτοῖς ἀρθράσι 426· ἐπὶ τῶν ῥημάτ. τῶν ἔριν, ἀμφισθήτησιν, ἀμιλλαν δηλούντ. 426, 11· ἐπὶ τῶν ῥημ. τῶν ἔχόντων τὴν ἔννοιαν τῆς ἀντιστάσεως, ἀντιτάξεως, συναντήσεως, προσπελάσεως κ. ὑποχωρήσεως 428, 12· ἐπὶ τῶν ἐπιθέτ. κ. ἐπιρρημάτ. π.ησίος, ἀρτίος, ἐραρτίος, πληστορ, πέλας, ἀρτίορ, ἀρτία, ἔμπαλιν, ἐγγύς, ἀγχοῦ 428, 13· ἐπὶ τῶν ῥημ. τῶν δηλούντ. διαταγήν, ἀπαγόρευσιν, παραγγελίαν, συμβουλήν, ἀκολουθίαν, συναδίαν,

ύπηρεσίαν, ύπακον κ. πίστιν 429, 14· ἐπὶ τῶν ἐπιθέτ. κ. ἐπιρρημάτ. ἀκόλουθος, -ως, ἀκόλουθητικός, ἐπομέως, διάδοχος, φέγγις κ.τ.λ., πλευρος, κατήκοος, εὐπειθής 431. 15· δοτ. τῆς ἐπακολουθίας· οἶνον γέρος γέρωφ = μετὰ φόνον φένος; 431, σημ. 15· ἐπὶ τῶν λέξιν, τῶν σημανουσῶν δύοιστητα κ. ἀνομοιότητα, λεστητα κ. ἀνιστητα, συμφωνίαν κ. διαφωνίαν, διαφοράν 438, 16· ἐπὶ τῶν ἐκφράσ. τῶν δηλουσ. τὸ προστήκον, ἀρμόδιον, πρέπον 433, 17· ἐπὶ τῶν εὐχρέστειαν ή δυσχρέστειαν δηλούντων 434, 18· ἐπὶ τῶν συμφωνίαν, ἐναντίωσιν, διαφωνίαν, σνειδός, μομφήν, προσθιάνην, ὄργήν κ. φθόνον 434, 19· ἐπὶ τῶν, ποιεῖται, ἐργάζεσθαι ἀγαθά, κακά σ. δοτ. ἀντὶ τῆς συνήθ. αἰτιατ. 329, σημ. 6· ἐπὶ τῶν δηλούντ. βοήθειαν, ἀπόκρουσιν, ἔμμυνχν, ὡφέλειαν καὶ βλάβην 435, 20· ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τῶν ἔχοντων τὴν ἀμέσως προρρήθεσαν σημασ. ἐκεῖ, 21· ἐπὶ τῶν, εἴται, γίγνεσθαι, ἀπάρχειται, γίνεται, περικέραι, μέκειται 437, 22· ἐπὶ παντοίων ἥημάτ. ἐν ταῖς ἐρωτήσ. διὰ ποσον; ὑπὲρ τίρος; πρὸς τιμήν, χάριν, ὑπέλειαν, ἔμμυν, βλάβην τίρος; 438, 24· ἀξιώς εἰμι σ. δοτ. 440, a· δοτική = κακτὸς τὴν κρίσιν, ιδέαν τίνος ἐκεῖ b· δοτ. ἐν τοῖς παθητικ. καὶ τοῖς εἰς τέος ή τὸς λήγουσ. ἥηματικ. ἐπιθέτ. ἀντὶ τῆς ὑπὸ τ. γέν. 442, c· δοτ. μετὰ τοῦ ὥρ. οἷον ὡς ἐμοὶ = κακτὸς ἐμέ, κακτὸς ἐμὴν i-

δέαν 441, b· δοτικὴ ἥημικη τῶν προσωπικ. ἥητων γε. τοῦ ζ. κ. 6'. προσώπ. κ. σπανίως τοῦ γ'. 443, d· δοτ. μετοχῆς ἥημ. κινήσεως σημαντικοῦ, ὡς ἕρχεσθαι, πορεύεσθαι, ἀπέρχεσθαι κ. τ. δμ. (ἐσπ. λέοντι, λιοντί, ὑπερβάντει κ. τ. δμ.), ὡς καὶ ἥημ. δηλοῦντος; κρίσιν, ἔξετασιν, ἐκτίμησιν, δοξαίνεν (σκοποῦται, σκοπούμενόφ, συλλαμβάνονται κ. τ. παρόμ.) 444, e· δοτ. μετὰ μετοχῆς πρὸς δηλωσιν καταστάσεως; ἡ χρονικοῦ διορισμοῦ («ἀποστάσιν αἵτοις Βρεσίδες διέπλευσε»· «π.λέοντι μοι δευτέρᾳ ἥημέρᾳ ἦν» κ. τ. παρόμ.) 445, f· καὶ δοτ. βουλομένω, ἥημορμένω, ἀστρέντη κ. αἱ παρόμ. μετὰ τῶν εἴται, γίγνεσθαι κ. ἄλλ. ἥημάτ. 446· δοτ. ἐπὶ οὐσιαστικ. ἀντὶ τῆς γεν. 446· δοτ. κατὰ τὸ φανόμεν. μόνον a) ἐν τοῖς πρόγμασ. οἶνον φλετατορ μέλημα δώμασιν· κλειρὸν οἴκοις θάλος 450, σημ. 1· b) ἐν τοῖς παρόγμ., οἶνον σπένδεσθαι ἀταίρεσιν τοῖς νεκροῖς 450, b· c) δοτ. τῶν προσωπικ. ἥητων γε. τοῦ Ἐκτίρου οἱ θυρὶς ἔβοιλετο κῦδος ἀρέβαι 451, c) δύο δοτικα, ὡν ἡ δευτέρᾳ εἶνε προστεθειμένη ὡς προσθετικ. διοισιμ.. οἶνον «κόσμους οὐρὶ Ζεὺς; γένει τῷ πατερεν»=εἰς αὐτούς, τῷ γέν. = εἰς τὸ γέν. αὐτῶν 451, σημ. 2· δύο δοτ. κατὰ τό, σχῆμα καθ' ὅλην καὶ μέρος 291.

Δοτικὴ πράγματος, δοτ. ἀργανική 451· δοτ. τοῦ μέσου ἡ ἀργάρον (μὲ τί; διὰ τίνος;) 452, 3· καὶ περὶ προσώπων

καὶ προσωπικ. δυτῶν 454, 4· ἐπὶ στρατιώτικῶν ἔκφράσ. οἷος στρατῷ, στόλῳ, στρατιώταις, *ravoir* κ.τ.λ. ἔκειτο ἐπὶ τῶν χρῆσθαι κ. τοφίζειν, uti aliqua re 455· ἐπὶ τῶν δημάρχ. τῶν δηλούντων μετρεῖν· δρίζειν, κρίνειν, ἀποφασίζειν· ἐπὶ τῶν, κολάζειν, λημοῦν, βλάπτεσθαι, ψεύδεσθαι, σφάλλεσθαι, ἔκπατασθαι 456· περὶ τῆς ὑλῆς, ἐξ ᾧ γίγνεται τι, περὶ τῆς τιμῆς, δι' ᾧ ἀποκτᾶται τις τι, περὶ τῆς αἰτίας, ἀφορμῆς, τοῦ λόγου 457· περὶ τοῦ μέτρου ἐν τοῖς συγχριτικ. κ. ὑπερθετικ. καθὼς καὶ ἄλλας συγχριτικ. ἔκφράσ. 459, 10· περὶ τοῦ εἴδους κ. τρόπου (= πῶς;), ἔκειτο, 11· δοτ. ὁργαρικὴ ἀντὶ τῆς κίτιατ. ἐν τοῖς, θαράτω ἀποθήκαιειν, ζῆτρος βλῷ, ὅπρω εὑδεῖν, κραυγῆ βοῶν κ. τ. δμ. 313, σημ. 4· ἐπὶ ἐπιθέτ. κ. δημάρχ. παθητικ. ἡ ἀμετάβλετη. ἀντὶ τῆς αἰτίατ. τοῦ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ οἷον *iσχυρός ποσίν* 321· σημ. 14· δύο δημοῦ συνημμέναι δοτικαὶ πράγματα. σημαντικαὶ οἷον *ρυγῆ* ποδὶ 460, σημ. 9.

Δοτικὴ ἐπὶ οὐσιαστικῶν 417.

Δοτικὴ, τόπου κ. χρόνου^{a)} τοπικὴ ἐν τῇ ἐρωτήσ. εἰς ποῖον; (εἰς τί; πρὸς τί; ἐπὶ τίνος; περὶ τίνι;) 460· d) χρονικὴ ἐν τῇ ἐρωτήσ. πότε; 462, 2· περὶ περιστάσεων, καθ' ἃς συμβαίνει τι (κακῆς αἰσχ. = κατὰ κακὴν μοῖρ., ἐν κκκῆ μ.) 464, 3.

Δοτικὴ σ. ἀπαρεμφ. οἷον συμβουλεύω σοι σωματοειδῶς σημ-

βουλεύω σοι προθύμως εἶραι 714· δοτ. σ. ἀπαρεμφ. κ. σ. αἰτ. κ. ἀπαρεμφ. 715, σημ. 1· δοτ. σ. ἀπαρεμφ., μετοχῆς κατὰ δοτικ. ἡγουμένης (τῷ εὐδαίμονι εἶραι γάσκοντι) 720, 6· δοτ. σ. ἀπαρεμφ. ἐν συντάξεσ, οἷς πιστεύω σοι πιστῶς εἶραι, ἀντί, πιστεύω σοι σε πιστὸν εἶναι 722.

Δοτικὴ σ. μετοχῆς οἰον χαρω σοι ἐλθόντι 730, 2· δοτ. σ. μετοχῆς μετὰ ὥσπα σ. δοτ. συνταξσόμενον (συνέθη αὐτοῖς ἔχουτος πεπραχθσιν αἰτθέσθια) 742, σημ. 4.

Δοτικὴ μετοχῆς, datus participii, ἀντὶ κατ' ἄλλην πτῶσ. 809.

Δυτικός, ἀπόδειξις τῆς ἀρχτικῆς χύτου γενέσεως 20, 1· κυρία σημασ. τοῦ δυτ. 70· δυτ. ἀντὶ πληθυντικ. 20, 2· δυτ. μετὰ ὥσπατ. ἀριθ. πληθυντικ. 71· ἐναλλάσσει πρὸς τὸν πληθυντικ. 71, σημ. 1· 73, 3· ὥσπα ἀριθ. δυτ. μετὰ οὐσιαστικ. κατὰ πληθυντικ. 71· δυτ. γένους κοινοῦ, οἷον τών κ. τά, πράσσουστε = πράσσοντε καὶ πρασσούσα κ.τ.λ. 74, σημ. 2.

Δυταρικὰ μέστα τὸ. Μέσα.

Δυταρικὴ δοτική, τὸ. Δοτική.

Δυτατόρ, τό, πῶς τοῦτο διὰ τῆς γλώσσης δηλοῦται 194, σ.

E.

'Εγκλησεις 5· σημασία καὶ διαίρεσ. αὐτῶν 193· ἀκριβεστέρα αὐτῶν ἀνάπτυξ. 195· ἐγκλίσ. τῶν δευτερευομένων. προτάξ. (ἢ

- λόγων) 252 ἀρακολούθια ἐγ-
κλίσ. (ὑποτακτ. κ. εὐκτ.) μετὰ
ἀρκτικὸν ἡστορικ. χρόν. 253,
2. 3. ἔφελξις ἡ ἀρμοσίωσ. τ.
ἐγκλίσ. 256· ἵδε τὰ μερικὰ
εἰδὴ τῶν δευτερευουσ. προτάσ.
(λόγ.) καὶ τοὺς συνδέσμους κα-
τῶν. — Ἐγκλίσ. ἐν συνδέσ.
μετὰ μετοχῶν ἐν ταῖς διὰ τοῦ
καὶ συνδεομέν. παρατακτικῆς
προτάσ. 795, 4.
- Ἐθνικὸν ὄρορα καὶ ἑνικ. ἀντὶ
κατὰ πληθ. 14, 2.
- Εἰδη ἡ γένη ἥματικ. ἔρροτας
(ἥτοι διαθέσεις) 4, 6· διδι-
σκαλίχις περὶ τῶν εἰδῶν τοῦ
ἡρμ. (ἥτοι περὶ τῶν δικιθέσεων
τοῦ ἡρμ.) 90.
- "Ἐλλειψίς· Βραχυλογίκ." Ἐλ-
λειψις ἀπλῆς προτάσ. "Ἐλλειψ.
περιβόου.
- "Ἐλλειψή. (ἢ παράλειψής) τοῦ
ὑποκειμ. ἡ γενικ. τοῦ οὐσια-
στικ. 33.
- "Ἐλλειψής (ἢ παράλειψή.) συν-
δετικοῦ εἶραι 40.
- "Ἐλλειψής (ἢ παράλειψή.) τοῦ
οὐσιαστικοῦ ἀκριβέστερον διο-
ριστέου διὰ κατηγορήματ. 248.
- "Ἐλλειψής (ἢ παράλειψή.) τῶν,
ἄνθρωπος, ἀνήρ, γυνή, πατήρ,
μήτηρ, νίστη, παῖς, θυγάτηρ,
ἀδελφός, πρᾶγμα, χρῆμα,
χρόνος, ἡμέρα, γῆ, ὁδός,
γράμμη, οἰκία, χειρ κ.τ.λ. 248.
- "Ἐλλειψής (παράλειψή.) τοῦ ἄρ,
ἰδ. ἂν.
- "Ἐλλειψής (ἢ παράλειψή.) τῆς
προτάσεως (τοῦ ἡγουμένου) τῆς
ὑποθετικ. περιβόου 1490, 2·
ἔλλειψή. ἐν τῇ βραχυλογ. ἱδ.
Βραχυλογίκ. ἐν τῇ συνκιρέσει
τῶν προτάσ. 1601· ἔλλειψή.
- τῆς ἀποδόσεως τῆς ὑποθετ.
περιβό. 1490.
- "Ἐλλειψής (ἢ παράλειψή.) τοῦ,
ὅταν εἰδῆτε πρὸ τοῦ ὅτι, τοῦ
τοῦ πρὸ τοῦ ὃς = ὅτι 1075,
σημ. 4.
- 'Ἐλλειπτικὴ χρῆσ. τοῦ γάρ κατ'
ἐπίφρσιν 1033, σημ. 1· τοῦ
ὅς = ἀροῦ, ἐπειδὴ 1465,
σημ. 1.
- "Ἐλξίς (ἢ ἔφελξις) ἐπὶ τῆς
αλητικ. 51, 7.
- "Ἐλξίς ἐπὶ τῶν προθέσ. μετὰ
ἀρθρου (οἱ ἐκ τῆς ἀροράς ἀρ-
θρωποι ἀπέφυγοι, ἀντὶ, οἱ ἐν
τῇ ἀρροφῇ ἀνθρ.) 574.
- "Ἐλξίς ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτ. (τὰ
ἐκεῖθεν ἀγγέλλεται, ἀντὶ, τὰ
ἐκεῖ) 575, σημ. 1· 575,
σημ. 2.
- "Ἐλξίς ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφ. 714·
ἐπὶ τοῦ ὕστε 1511.
- "Ἐλξίς ἐπὶ τῶν μετοχ. 739, 3.
- "Ἐλξίς τοῦ ἀναρροφικ. ἱδ. 'Ἐπι-
θετικ. προτάσ.
- "Ἐλξίς τῆς πτώσ. ἐν ταῖς μετὰ
ώς, ὥσπερ εἰσηγουμέν. συγκρι-
τικ. ἡ ὅμοιωματικ. προτάσ. 1501, 3.
- "Ἐλξίς τῶν ἐγκλίσ. 256: a)
ἐπὶ τῶν, ἴστορικ. χρ. τῆς ὥρι-
στ. 256· b) ἐπὶ τῆς εὐκτικ. 258.
- 'Ἐλκτικὴ (οὐχὶ ὅρθὸν τὸ ἐλκτι-
κοειδῆς) σύνδεσις ἐπὶ τῶν ἀν-
τωνυμ.: οἷον αὐτὴ ἐστὶν ἀρ-
ιστὴ διδασκαλία 75, 1· ἐπὶ
οὐσιαστικῶν οἷον ἡ περιόδος
εἰσι στάδιοι ἔξ 76, 3· ἐπὶ τῶν
ἀναρροφικ.: οἷον ἀργοί, ἀς ἐλ-
πίδας ὄφραδομερ 77, 4·
δικη ἐστὶ καλόρ, ὅτα ἀνθρώ-
πικα ἡμέρωκερ ἀντί, ἡ 78, 5
- 'Ἐλκτικὴ συγχώνευσις (ἢ κάλλι.

- σύζευξις· οίον οίδα τὸν ἄρθρωπον, ὅτι θητός ἐστιν, ἀντί, οἰδη, ὅτι δὲ ἀνθ. θ.έσ. 1607, 4· ἥλθεν ἡ ἀγγελία τῷ πόλεων, ὅτι ἀφεστάσιν, ἀντί, ἥλ. ἡ ἡγ-γελ. ὅτι αἱ π. ἀφ. 1610, 5.
- 'Ελκτική ἐπάλλαξις ἡ συμπλοκὴ ἐπιθετικ. προτάσ. μετὰ εἰς κατὴν ὑποκειμένης δευτερευούσα. 1119. "Ιδ. Σύζευξις.
- 'Εραλλαγαί προτάσ. 1053· ἐναλλαγὴ δευτερευουσα. προτάσ. μετὰ ἐπιθετικ. προτάσ. 1141.
- 'Ερατικαὶ παράταξ. τῶν προτάσ. διὰ τῶν δέ, ἀλλά κατ. 973· δρονητικά 1002.
- 'Ερδοτικαὶ προτάσ. διὰ τῶν, εἰ, εἰ κατ., καὶ εἰ 1495.
- 'Ενεργητικὸν 4, 6· 90, 1· διδυσκαλίχ περὶ τῶν ἐνεργητικ. (ἢ ἀπλῶς περὶ τῶν ἐνεργητικ.) 92· ἐνεργητικ. μετὰ σημασ. μετακατικ. 92· ἐνεργητικ. ἀντὶ μέσου· οίον μισθὼν γέρειν 112, 2· ἐνεργητ. χρηματ. ἀντὶ παθητικ. ἀξίος θαυμάσαι 708, σημ. 14· μετὰ σημασ. μέσης διαμέσου = οὔρινω ἡ ἀρήνω νὰ γένη τι 102, 6· ἐνεργητ. μετὰ σημ. μέσου μέλλοντ. 104, 3· μετατροπὴ τοῦ ἐνεργητικ. εἰς παθητικ. 115.
- 'Ενεργητικός ἔρματικ. τύπος ληπτός ἐν παθητικοῦ 1593, i·
- 'Ερεστικός, χρῆσ. κατοῦ 133· εἰς ἐννοίας καθολικές, ἐπὶ γνωμῶν, τόπων κοινῶν, παρομοιώσεων, πρὸς δήλωσιν ἡθῶν καὶ ἔβιμων 134· ἐνεστ. ἐπὶ πράξ., αἵτινες μεταφέρονται ἀπὸ τοῦ παρελθόντ. εἰς τὸ παρόν ἡ διαρκοῦσσιν ἔτι ἐν τῷ παρόντι κατὰ τὰ ἔχουσαν ἀποτελέσματα
- 135, 3· ἐνεστ. ἴστορικός 134, 4· ἐνεστ. ἀντὶ παραχειμ. ἐν τοῖς ἀκούω, κλέψω, πυρθάρομαι, αἰσθάρομαι, γιγρώσκω, μαρθάρω, λέρω κ.τ.λ. 136, a)· ἐν τοῖς, φεύγω, τυκῶ, κρατῶ, ἡττῶμαι, ἀδικῶ, προδίδωμι κ.τ.λ. 136, b)· ἐν τοῖς, ἥκω ἔρχομαι, ἵκω, ἵκροῦμαι, ἀφ-, ἵκάρω, οἴχόμαι, ἀπ-, ἔρρω, πέριτω, κεχάρω, 137, c)· ἐπὶ τῶν, τίκτω. γεννῶ, γένω = εἰμὶ πατήρ, μήτηρ, θεῖοςκω = εἰμὶ νεκρός, ὅλημαι = εἰμὶ ἀπολλωλώς 138, d)· ἐπὶ τῶν, καλούμενος, λεγόμενος κ. τ. δημ. ἀντὶ παραχειμ. 138, e)· οὐ σ. θ'. προσώπ. ἐνεστ. ἐν ἐρωτήσ. ἀντὶ προστακτικ. 174, σημ. 1· ἐνεστ. ἀντὶ μέλλ. 138· ἐπὶ πράξεως σκοπουμένης 139, 6· ἐπὶ τῶν, ἔρχομαι, παρείμαι, νέομοι, εἶμι 141, 7· ἐν τοῖς παρομοιώσεσιν ἡ ἔξισώσεσιν 1499, 3.
- 'Επικός, περιληπτικ. ἀντὶ πληθυντ. 13· ἐνικ. ἔθνικὸν ἀντὶ πληθυντ. 14, 2· ἐνικ. οὐσικοῦ διακεμητικ. ἐν συνέσ. μετὰ πληθυντικ.: οίον γένεγή μέριστοι 15, 4· ἐνικ. βάζω μετὰ χρεσιν. ἡ θηλού. εἰς πληθυντικ. 68· κατηγορούμενον ἐνικ. ἀνακρεδόμενον εἰς πολλὰ ὑποκείμ. 80· κατηγορούμενον ἐνικ. ἀνακρεδόμενον εἰς πολλὰ κατὰ πληθυντ. ὑποκείμ. 82, 4· ἀνακρεδόμενον εἰς οὐδέτερ. πληθυντικ. 65· εἰς πολλὰ κατὰ πληθυντικ. πράγματος σημαντικὰ ὄντα. 82, 4.
- 'Ερικός οὐσιαστικ. μετὰ σημασ. περιληπτικῆς 13, 1· ἐνικ. οὐδετέρ. ἐπιθέτων μ. ση-

- μησ. περιληπτικ. 14, 3· ἐνι-
κὸς ἀντὶ πληθυντικ. 14, 2·
15, 4· δὲ ἐνικ. μεταπίπτ. εἰς
πληθυντικ. 87, 2· ἐνικ τῆς
προσταχτικ. οἷον εἰπέ ἐπὶ^τ
προσφωνήσ. πρὸς πολλούς 86,
α) ἐνικ. κλητικῆς ἐπὶ προσφω-
νήσ. εἰς πολλούς 88, b).
- "Erroia, διαρόημα* 2· 31, 1. 2.
- "Erroias λέξ.* Ἡδ. φωναὶ ση.
μαντικαὶ 7, 12.
- 'Εξαγγελικὰ ἥντικ., ὄριστικά,
κατηγορικ. ἢ καλλ. παρεμφα-
τικὰ 37, 2 κ. σημ. 1· "Id. Κα-
τηγορικά, Παρεμφατικά, Απο-
φατικά.*
- 'Εξηρτημέν. ἐρωτηματικ. προ-
τάσ. "Id. Ἐρωτηματ. προτάσ.*
- 'Επαλλαγή, ἐπάλλαξις, συρά-
ρεσις ἐπιθετικ. προτάσ. μετὰ
εἰς κύτην ὑποκειμένην δευτε-
ρεύουσ. πρότασ. 1119· δύο προ-
τάσ. τῆς μιᾶς ἐπεξηγητέας;
τῆς δὲ ἐτέρας ἐπεξηγούσης διὰ
τοῦ γάρ 1034, 3· Ἡδ. Συγ-
χώνευσις ἢ κάλλιον Σύζευξις.*
- 'Επαραληπτικὸς παρατατικ. κ.
ἀρριστ. κ. ἢ δικροφὸς κύτῶν
154, 3.*
- 'Επαράληψις πράξ., τὸ συνήθως
τὸ πολλάκις, τὸ θαμὴ γιγνό-
νον, ἐπαναλαμβανόμεν. πῶς ἐκ-
φέρεται 161, σ. 3, Ἡδ. Πολλά-
κις γιγνόμ., Συνήθ. γιγνόμ.· ἐ-
πανάληψις ἀντωνυμ. "Id. Ἀν-
τωνυμίαι· ἐπανάληψις οὐσια-
στικ. ἀντὶ ἀντωνυμ. δεικτικ.
688, σημ. 2.*
- 'Επαράληψις τοῦ ἐν τῇ χωρ.
προτάσ. ἥντικ. ἐν τῇ ἀναφορικῇ
προτάσ. 1137, 1·*
- 'Επεκήγησις, οὐσιαστικὸν ἐν ἐ-
πιθετικῇ προτάσ. 1119, σημ.
2· ἀπαρέμφ. ἢ ὄλοκληρ. πρό-*
- τασ. ἐν ἐπιθετ. προτάσ. 1137.
*'Επιθετα ἡγματικά. "Id. Ἕγμα-
τικὰ ἐπίθ.*
- 'Επιθετα σύναρθρα γέν. οὐδετ.
καθ' ἐνικ. ἢ πληθυντ. ἀριθμ.,
διάφορα (τὸ κακὸν κ. τὰ κακὰ)
250, σημ. 2.*
- 'Επιθετα σ. γέν., ἢ δοτικῆ, ἢ
αιτ., Ἡδ. Γεν. Δοτ. κτλ.*
- 'Επιθετα μετὰ τοῦ τε, τί,
690, 3.*
- 'Επιθετα μετὰ σημασ. συγκρι-
τικ. σ. ὁστε (ώς) κ. ἀπρεμφ.
1514, 1· σημ. 2.*
- 'Επιθετικαὶ οὐσιαστικαὶ προτάσ.
1097. 1141, 1· 2.*
- 'Επιθετικὰ ἐπίθετα, οὐσιαστ.
κτλ. "Id. Κατηγορικά.*
- 'Επιθετικαὶ ἀντωνυμ. καταστᾶ-
σαι οὐσιαστικά 248.*
- 'Επιθετικαὶ προτάσ. 1050, 6·
1094· ἀμοιβαίσ σχέσ. τῆς
κυρίας κ. ἐπιθετικ. προτάσ.
1096, 2· παράλειψις τοῦ δει-
κτικ. διὰ τοῦ ἀναφορικ. 1098,
4· ἔστιν οἱ, ἔστιν ὁρ, κ.τ.λ.
1100, 5· πρόσωπ. τοῦ ἥντικ.
1102, 6· συμφωνίας τῆς ἀνα-
φορικ. ἀντωνυμ. κατὰ γέν. κ.
ἀριθμ. 54. 55. 56. 58, σημ.
1. 2· 59. 61. 62· πτῶσ. τοῦ
ἀναφορικ. 1103· ἔφελκῖς αὐ-
τοῦ, ἔκειτ παράλειψις τῆς ἔλξ.
1105, σημ. 3· σπανία ἢ ἔλξις
ἐπὶ τῆς ὀνομαστ. καὶ δοτ.
τοῦ ἀναφορ. ἔκειτ σημ. 4· ἔλ-
ξις κατηγορικοῦ οὐσιαστ. ἢ ἐ-
πιθέτ. ἐν ἔφελκυθέντι ἀναφορ.
1107, σημ. 5· ἔλξις τῶν ἀνα-
φορικ. τοπικ ἐπιρρημ. ἔκειτ σημ.
6· ἔλξις ἐπὶ τῶν, οἰος, ὅσος,
ὅποσος, ὅστις, ὁστισοῦρ, ὅποιο-
οῦρ, ὅπτερος, ἡλίκος 1107,
3· τοῦ ὅσον = μόνον 1109,*

- σημ. 7· ἔλξ. ἐπὶ τοῦ, ὁ οἶος,
ὁ ἡλίκος 1110, σημ. 10· ἔλ-
ξις ἀνάστροφος (*inversa*) 1111
4· ἔλξ. ἐπὶ τοῦ, οὐδεὶς δότις,
(ὅς) 1112, 5· τοῦ ὃς βούλει =
quivis, πᾶς τις, ὁ στισδήποτε
1113, σημ. 13· ἔλξ. ἀνάστρο-
φος ἐπὶ τῶν τοπικ. ἐπιφρημ.
1113, σημ. 14· ἐπὶ τῶν,
θαυμαστὸς δόσος, θαυμαστὸς ὃς
κ.τ.λ. 1113, σημ. 15· τοῦ,
ώς ἀληθῶς κ. τ. δμ. 1412·
ώς ἔκαστος (ἔκαστοι), ἔκάτεροι
1113, σημ. 15· ἔλξ. τοῦ ἀνα-
φορ. ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀναφορ.
(μετάστασις τοῦ οὐσιαστ. ἐν
τῇ ἀναφορ. προτάσ.) 1114·
ἔλξ. τοῦ προσθετικ. διορισμ.
ἐν τῇ ἐπιθετ. προτάσ. 1111,
4· ἔλξ. τοῦ ἀναφορικ. ἐπὶ δευ-
τερευούσ. προτάσ. ὑποτεταγ-
μένης εἰς πρότασ. ἐπιθετικ.
1114· ἐπιθετ. προτάσ. ἐναλ-
λήσσει πρὸς ἄλλας δευτερευ-
ούσ. προτάσ. 1141· ἐγχλίσεις
τῶν ἐπιθετικ. προτάσ. 1120·
σύνδεσις δύο ἢ καὶ πλειόν. ἐ-
πιθετικ. προτάσ. 1131· μετά-
βοσις τῆς ἀναφορικ. συντάξ.
εἰς τὴν δεικτικ. ἐκεῖ ἀναφο-
ρικ. ἀντὶ δεικτικ. 1134· ἀ-
ναφορικὸν μετ' ἐπαναλήψ. τοῦ
ἐν τῇ χωρ. προτάσ. ἥρματος
(ἥγγιεις οὐλὰ ἥγγιεις) 1137,
1· ἀναφορικ. μετ' ἀπαρεμφ.
ἐπεζηγηματικοῦ ἢ ὀλοκλήρ.
προτάσ. 1137· συναίρεσις δευ-
τερ. προτάσ. μετὰ τῆς ἐπιθε-
τικ. 1138· ὃς, οἶος, δόσος κατ'
ἐπίφρσιν ἀντί, δότις, ὅποιος
κ.τ.λ. 1139· ἐναλλαγὴ δευ-
τερευούσῶν προτάσ. μετὰ ἐ-
πιθετικ. 1141.
- Ἐπιθετικαὶ προτάσ. ἀντὶ οὐ-
ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ
- σιαστικ. 1054, b) 1097, 3.
1141, 1. 2· ἐπιθετ. πρότασ.
ἀντὶ ὑποθετικ. 1490, 2.
Ἐπιθετικαὶ προτάσ. συμπεπλεγ-
μέναι μετὰ δευτερευούσ. εἰς
αὐτὰς ὑποκειμένων 1119.
Ἐπιθετορ, κατηγορηματικόν, γέ-
νεσις αὐτοῦ 3, 3· ἐπιθετικόν
ἢ καὶ κατηγορηματικόν 6, 10.
Ἐπιθετορ μετὰ τοῦ ἀρ 247,
σημ. 4.
Ἐπιθετορ ἀντὶ γενικ. 243.
Ἐπιθετορ ἀντὶ οὐσιαστικ. ἐν τῷ
προσθετ. διορισμῷ 246, b)
Ἐπιθετορ γιγνόμενον οὐσιαστικ.
248.
Ἐπιθετ., κατηγορηματικόν 242·
ἀντὶ τῆς γενικ. ἀπλοῦ οὐσια-
στικ. 245 σύνθετ. κατηγορημ.
ἐπιθετ. ἀντὶ γενικ. ἀπλοῦ οὐ-
στικ. οἷον καρπὸς μηλοφόρος
ἀντὶ κ. μήλων 245, σημ. 1·
κατηγορημ. ἐπιθετ. ἀντὶ γενικ.
οὐσιαστικ. μετὰ κατηγορημα-
τικῆς γεν. οἷον νεῖκος ἀρδρῶν
ξύραιμον, ἀρτί, r. ἀρδρῶν ξυ-
ραγμῶν 245· σημ. 2· λευκο-
πήχεις κτύπαι χεροῖν· ἀρτί,
λευκῶν πήχεων· οὖράχειρ κτύ-
πος, ἀντὶ ὅξες χειρῶν κτύπος
κ. τ. δμ. 245, σημ. 3· κατη-
γορημ. ἐπιθετ. ἀντὶ οὐσιαστικ.
ἐν τῷ προσθετ. διορισμῷ ("Ε-
λεγοκάριοτόματικ, ἀντὶ "Ελ.,
ἄριστος μάρτικ) 247, a).
- Ἐπιθετορ, κατηγορηματικ., προ-
ληπτικῶν ἀλημάτηνόμενον 278.
Ἐπιθετορ, κατηγορηματικόν, ἐν
τῇ παρκτάξ. κ. παρενθέσ. 279, 4.
Ἐπιθετορ, ὡς οὐσιαστικ., ἐ-
συνδέσ. μετὰ γενικ. οὐσιαστι-
κοῦ (οἱ χρηστοὶ τῷ ἀρθρώ-
πων· τὰ σπουδαῖα τῷ πραγ-
μάτων τῷ πολὺ τοῦ βίου) 279.

- Ἐπίθετος, ὁς οὐσιαστικόν, κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, μετά γενικ. ἀρσεν. ἡ θηλυκ. οὐσιαστικόν. (τὰ πολλὰ τῆς χώρας, ἀβρά παρηγόδος) 280, b).*
- Ἐπίθετος, ὁς οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ κατὰ γέν. πρὸς τὴν εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαν γενικ. (ἡ πολλὴ τῆς γῆς ἀντὶ τὸ πολὺ τῆς γῆς) 281, c).*
- Ἐπίθετος ἀντὶ ἐπιρράμ. (χιτῶν ἡ λίθειρ ἀντὶ χθέος) 275.*
- Ἐπίθετος(κατηγορηματικόν) μεθίσταται ἐν τῇ ἀναρροφ. προτ. 1117.*
- Ἐπικρατεστέρα ἡ κρατοῦντα ἔννοια 13, 6d. Συνεπτυγμένη κ. Ηφειεκτική.*
- Ἐπίρρημα, σημασ. αὐτοῦ 5, 9· 7, a) κ. b) ἐπίρρ. μετὰ τῶν εἴται, γλύρεσθαι 39, 4 κ. σημ. 2.*
- Ἐπίρρημα τιθέμενον ἐπιθετικ. (οἱ ῥῆραι ἄρθρωποι) 242, d).*
- Ἐπίρρημα οὐσιαστικόν. ἐκλαμβάνοντα. (οἱ ῥῆραι) 626, 6.*
- Ἐπίρρημα, σημασ. αὐτοῦ 810· ἐπίρρ. ἀναρρεόμενον εἰς τὸ ὑποκείμ. ἡ ἀντικείμ. τῆς προτάσ. 810, 4· προσληπτικὴ χρῆστ. αὐτοῦ ἀντὶ δευτερευούσης. συμπερικυρωτικόν. προτάσ. 811· 5· ῥῆραι, ρυραι, ρύραι, ρέ 812-816· ἄρτι, ἄρτιως 816· ὥδη 816· δή 820· δήποτε, δήποτεθερ, δήθερ, δήτα, δαί, θήρ 829· μήρ, μάρ 833· μέρ 837· μέρη δή, μέρτοι, μεροῦρ 837· η, ητοῦ 843· ρή, ρατ, μά 846· τὸ βεβαῖωτικ. καὶ ἀδριστ. τὲ 848· πέρ 885· οὖρ 6d. οὔρ· οὐ, οὐχ, μή 857.*
- Ἐπίρρημα μετάτοις τῇ πᾶς 690.*
- Ἐπίρρ. ληγόν εἰς οὐ· οἶον οὖ,* ποί, πῶ; πρέπει νὰ ἔξηγηθῶσι 385, a).
- Ἐπίρρημα εἰς θερ· οἶον ἔρδοθερ επί της ἔξηγητέον 386. σ. 7.*
- Ἐπιρρ. ἐν τῇ ἐπικρατεστέρῃ (περιεκτικῇ) συντάξῃ. (ὅποι γῆς ἐσμέν, καὶ τ. παρόμ.) 573, 4· τὰ ἐπιρρήματα. ἐκεῖθερ, ἐνδέθερ, ἐνδένδε μετὰ τοῦ χρθοῦ. ἀντί, ἐκεῖ, ἐνδορ, ἐνθα (ό ἐκεῖθερ πόλεμος δεῦρο ἔξει, ἀντί, ο ἐκεῖ π.).) 575, σημ. 1· ἔξεις τῶν τοπικ. ἐπιρρημ. 1107, σημ. 6· 1109, σημ. 7· ἀνάστροφος ἔσελξ. τῶν τοπικ. ἐπιρρήμ. (βῆραι κείθερ ὅθερ ἤκει, ἀντί, ἐκεῖσε, ὅθερ) 1113, σημ. 14· ἐπιρράμ. ἀναρροφ. μεταπίπτουσιν εἰς δευτ. ἐπίρρ. 1113, σημ. 1· ἐπιρρ. ἀναρροφ. μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ὥδη. ((ἐπ.λενού ὅπως ἐπ.λενού) 1137, 1.*
- Ἐπίρρημα συνημμένον μετὰ προθέσ.: οἶον ἐμπροσθερ, εἰς ῥῆραι τ.λ. 566.*
- Ἐπιρρηματικά ἀναρροφικά ἀντὶ τῶν ἐπιθετικῶν ἀναρροφικ. 1097, σημ. 4.*
- Ἐπιρρηματικαὶ σχέσ. ἐκρεόμεναι δι' ἐπιθέτ. 275.*
- Ἐπιρρηματ. προτάσ. 1050, 6· 1145· ἀντιούσιαστικ. 1055, c).*
- Ἐπιρρηματ. προτάσ. (ἡ λόγοι) τοῦ τόπου 1145· ἐγκλίσεις κύτῶν ἐκεῖ.*
- Ἐπιρρηματ. προτάσ. (ἡ λόγοι) τ. χρήσιον διὰ τῶν, δέε, ὡς, ἐπει πρίρ, ἐως, κ. τ. λ. 1146· ἐγκλίσ., ὄριστ. 1148· μέλλ. δριστ. σ. κέρ 1149, σημ. 2· ὑποταχτ. 1149· εὐκτ. 1152· εὐκτ σ. ἀρ 1155, 7· παρκτηρήσ. ἐπὶ*

τῆς συντάξεως. τοῦ πρίν 1156.
Ἐπίφρημ. προτάσις. (ἢ λόγοι) τοῦ σκοτοῦ διὰ τῶν ἵτα, ὡς, ὅπως, δρῆ, ἔως 1082.

Ἐπιρρήμ. προτάσις. (ἢ λόγοι)
τῆς αἰτίας διὰ τῶν ὅτε, ὅποτε,
ώς = ἀφοῦ, ἐπειδή, ἐπειν,
ἐπειδὴ, ὅπου 1464 διὰ τῶν
ὅτε, διάτι, οὐρεκα, ὁθούντεκα,
εἰρεκεν, ἔρεκα 1466, 2.

Ἐπιρρημ. προτάσις. (ἢ λόγοι)
τῆς ὑποθέσεως ἐνθερόμενοι
διὰ τῶν, εἰ, αἱ, ἄει, ἥη, ἄῃ
1467· τύποι τῆς προτάσεως
(τοῦ ἡγουμένου) 1468· τύποι
τῆς ἀποθύσεως (τοῦ ἐπομένου)
1469· τύποι τῆς προτάσιος μετὰ
τῶν τῆς ἀποδόσεως: I. εἰ σ. δριστ.
ἐν τῇ προτάσιο, ἐν δὲ τῇ ἀπο-

δόσι. δριστ., εὔκτ. σ. ἄῃ, πα-
γαχημέν. δριστ. σ. ἄῃ, ὑπο-
τακτ. προτροπῆς, εὔκτ. εὐγῆς,
εὔκτ. ἀντὶ εὔκτ. σ. ἄῃ, μέλλ. δριστ. σ. ἄῃ 1473 καὶ ἐφεζῆς.

—II. εἰ σ. ἴστορ. χρ. δριστ.
ἐν τῇ προτάσιο, ἐν δὲ τῇ ἀπο-
δόσει παρωχημ. χρ. δριστ.
σ. ἄῃ (ἴνιοτε καὶ ἔνευ ἄῃ),
εὔκτ. σ. ἄῃ, κ. ἀρχικ. χρόν.
δριστ. 1473.—III. Εάρ, ἥη,
ἄῃ, εἴ κει, αἴ κει, καὶ μόρον
εἰ ἐν τῇ προτάσει, ἐρ δὲ τῇ
ἀποδόσει δρεστική, μέλλ. δρι-
στ. σ. ἄῃ, ὑποτακτ. σ. ἄῃ καὶ
ἔνευ ἄῃ, ἀπαρέμφ. ἀντὶ προ-
στακτ., ὑποτακτ. ἐρωτήσ.
δικπορητικ. (συμβουλευτικ).
ἀόρ στ. δριστ., εὔκτ. σ. ἄῃ κ.
παρωχημ. δριστ. σ. ἄῃ 1479·
ἐπαλλαγὴ τοῦ ἔαρ σ. ὑποτακτ.
μετὰ τοῦ εἰ σ. μέλλ. δριστ.
1481, σημ. 4· ἔαρ σ. δριστ.
1481 σημ. 5. — IV. εἰ σ.
εὔκτ. ἐν τῇ προτάσιο, ἐν δὲ τῇ

ἀποδόσει εὔκτ. σ. ἄῃ καὶ ἔ-
νευ ἄῃ, ἀρχικ. χρ. δριστ.,
ὑποτακτ. σ. ἄῃ, μέλλ. δριστ.
σ. κέρ, παρωχημ. δριστ. σ. ἄῃ
καὶ ἔνευ ἄῃ, ὑποτακτ. προ-
τρεπτικὴ 1482· διαφορὰ με-
ταξὺ τοῦ εἰ σ. εὔκτικ. καὶ ἔαρ
σ. ὑποτακτ. 1485, σημ. 7· δ
εἰ σ. εὔκτ. κατὰ τὸ φαινόμενον
μόνον τίθεται ἐπὶ παρελθόν-
των 1485, σημ. 8· εἰ σ. εὔ-
κτ. περὶ παρόντων ἢ μελλόντ.,
ὅ δὲ εἰ σ. παρωχ. δριστ. περὶ
παρελθόντ. μέν, μὴ πραγματι-
κῶν δέ 1486, σημ. 9· δ εἰ
σ. εὔκτ. κ. σ. ἀρχ. χρ. δριστ.
1487, σημ. 10· δ εἰ σ. ἀρχ.
χρ. δριστ. κ. εὔκτ. ἐκεῖ. —
Περιτηρήσεις περὶ τῶν ἰδιω-
τισμῶν τῆς ὑποθέτικ. περιβοδ.:
εἰ ἄῃ (κέρ) 1487· ἔλλειψις
τῆς προτάσεως 1490, 2· ἔλ-
λειψ. τῆς ἀποδόσεως 1491·
μετὰ τό, εἰ δ' ἔθελεις 1491,
εἰ· μετὰ πρότασ. ὑποθέτικ.
ἔπειται κυρ. πρότασ. ἀντὶ ἴσθι,
ἴστε, ὅτι σ. βήμ. παρεμρατ.
1491, εἰ· πρότασ. ὑποθέτική
ἔνευ ἀποδόσ. παρεντίθεται ἐν
τῷ λόγῳ ἐκεῖ εἰ (έαρ) μέρ..
εἰ (έαρ) δὲ μή, ἐνθα παρκλει-
πεται ἡ ἀποδόσ. ἐν τῇ πρώτῃ
ὑποθέτ. προτάσ. ἐκεῖ καὶ
πολλαχοῦ δέ πρέπει νὰ συμ-
πληρωθῇ ἡ ἀποδόσ. ἐν τῇ
συναρτίσεις τοῦ λόγ. ἐκεῖ εἰ δ'
ἄγε 1492, 4· μάλιστα μέρ..
εἰ δέ 1492, 5· εἰ δὲ ἀντὶ εἰ δέ
μή, κ. εἰ δέ μή ἀντὶ εἰ δέ
1492, 6· εἰ μή ἦ εἰ μή ἔρα
εἰρωνεϊῶ; 1493, 7· εἰ μή =
ἐκτός, εἰ μή εἰ = nisi si =
ἐκτός ἦν 1493, 8· εἰ μή,
ἔαρ μή = ἐκτός, μετὰ μετοχῶν

- έκεινον πλήρεις είναι η πλήρης εἰς μήναν
έκεινον πρότασις κυρίων ἀντί οὐποθετικών προτάσεων (ἡγούμενων) 1494, 9.
 Ἐπιρρηματ. προτάσις. ἐνδύσσεως (ἐνδυτικής ἐπιρρηματ. προτάσιος) μετὰ τῶν, εἰς, εἰς καὶ, ἔαρ καὶ, καὶ εἰς, καὶ ἔαρ, καθὼς καὶ μετὰ τῶν, εἰς εἴπερ 1495.
 Ἐπιρρηματ. προτάσις. τῆς συνεπένειας η ἀποτελέσματ. διά τοῦ ὕστε η ὡς 1509. σύνεξις: ὕστε η ὡς σ. ἀπαράμφ. 1511, μετάβασις τοῦ ὕστε σ. ἀπαράμφ. εἰς λόγον δρόμου 1517, 1. ὕστε σ. ἀπαράμφ. κ. ἄρ 1517. ὡς σ. ἀπαράμφ. ἐν κατὰ τὸ φυινόμ. παρενθετικόν προτάσεων 1518, 3. ὕστε η ὡς σ. παρεμφατικόν. 1523. ὕστε σ. προστακτ. η ἀστριστικής ἀντί προστακτ. οὐποτακτικής μετὰ τῶν μὴ η μετὰ δρόμου ἐρωτηματικής λόγ. 1526, σημ. 2. ὕστε σ. μετοχῆς ἀντί λόγου συνεπείας μετὰ ὕστε 1527, σημ. 3. ἐφ' ὧ, ἐφ' ὧτε σ. μέλλ. δριστική. η σ. ἀπαράμφ. 1516, σημ. 3.
 Ἐπιρρηματ. προτάσις. τοῦ εἰδούς κ. τρόπου η τῆς παρομοιώσ. μετὰ τῶν, ὡς, ὕσπερ, ὕστε, ὕστε κ.τ.λ. 1497. μετὰ τῶν, οἶος, ὕσσος ἔκειν, σημ.: I. τῆς ποιότητος μετὰ τῶν, ὡς, ὕστε, ὕσπερ, ὕστε, ἀτε, ἥντε, εἴτε 1498, 1. χρόνοι κ. ἐγκλίσ. ἐν ταῖς παρομοιώσεσι 1499, 3. προτάσις. διμοιωματική. ἐλλειπτικῶς 1500, συντετριμμέναι καὶ συνεζευγμέναι μετὰ τῆς κυρίως προτάσιος. 1501, 2. ἐφελκίσις τῶν πτώσης. ἐν ταῖς διμοιωματικής προτάσιος. μετὰ ὡς,
 ὕσπερ, 1501, 3. η κεῖται η ὄνοματική. ἔκεινον διανότητος, ὕσσος, τὸ τιμωντος, ὕσπερ 1502, 4. ὡς, ὕστε, ὡς, ὕστε, ὕστε εἰς 1500, 1. ὡς, ὕστε προσθετικής διορισμού μετὰ τημάτων. διαφόρος. 1502, 5. ὡς ἔσικα, γατόρωμα, δοκῶ ἀντί τῶν ἀπροσώπης. ἔσικα, γαταρεταί, δοκεῖ 1503, 6. οὐτως, (ώς). . ὡς, ἐπὶ εὐχῶν κ. δρκων 1503, 7. συγκριτ. ἐπιρρηματ. προτάσις. κατὰ τὸ φυινόμενον ἀντί η ἐπιθετικής προτάσιος. 1504, 8. II. ἐπιρρηματ. προτάσις. τῆς ποσόνητος, τοῦ βαθμοῦ, (τῆς ἐπιτάσεως) μετὰ τῶν ὕστε, ὕστε 1505.
 Ἐπιρρηματ. προτάσιος. ἀντί τῶν οὐσιαστικής προτάσιος. 1055. c).
 Ἐπίτασις τῶν προτάσεων. διά, καὶ, οὐ μόνον.. ἀλλὰ καὶ κ.τ.λ. 969.
 Ἐπιρρηματ. 8, 12.
 Ἐπόμενον ἐν ὑποθετικής προτάσιος. 1468, 1. ἐλλείπει ἐν τῇ ἀποστολής. 1600.
 Ἐρωτηματ. λέξη. 8, 12.
 Ἐρωτηματ. πρότασις. = πρότασις οὐσιαστική 1051, 7. δικίεστος. τῆς ἐρωτήσης. εἰς: ἐρωτήσουν λέξεως (λεκτικήν) κ. ἐρωτητού προτάσιος. 1527, 1. θέσις τῶν ἐρωτηματικών. λέξη. 1528, 2. λέξη. ἐρωτηματικής. ἐν τῇ ὅρθῃ (η ὅρθική) κ. πλαγίᾳ ἐρωτήσης. τῶν λέξεων ἔκειται 3. 4. σημ. 1. 2. λέξη. ἐρωτηματικής. λέξη. 1528, 2. λέξη. ἐρωτηματικής. ἐν τῇ πλαγῇ οἷον τίς, ἀντί δοτος ποιος ἀντί οὐποῖος κ.τ.λ. 1528, 4. ἐναλλαγή πρὸς διληλήσας τῶν δρόμων καὶ πλαγή. ἐρωτηματικής λέξη. ἔκειται πλαγή. ἐρωτηματικής λέξη. κατά: ἐπίφασιν ἀντί τῶν δρόμων. 1520

σημ. 1· ὃς ἐν ἔξηρτημένῃ ἑρωτήσ. 1139· μετάβασις εἰς ὄρθιαν ἐρωτηματικ. πρότασιν δευτερευούσης εἰς ηγουμένης διὰ συνδέσμου ἢ ἀναφορ. ἀντωνυμ. (ὅταν τί ποιήσωσιν οἱ θεοι, ρομεῖς αὐτοὺς σοῦ προτελέειν;) 1533, 5· λέξ. ἐρωτηματ. κενταρικ. μεταξύ τοῦ ἀρθρου καὶ τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντος οὐσιαστικ. (τὸν ἐκ ποίας πόλεως στρατηγὸν προσδοκῶν ταῦτα πράξειν;) 1534, 6· ἐγκαίσ. ἐν τῇ ἐρωτημ. προτάσ. 1552· ἀρχτικ. χρ. x. ἀδριστ. ὀριστ. τίθενται ἐν ἔξηρτημένῃ ἐρωτ. προτάσ. μετὰ παρωχημένου ὑποθετικῆς ἢ ὑποτιθεμένης ὄριστικ., ἢ μετὰ κυρίαν πρότασ. εὐχὴν δηλοῦσαν 240 ἢ 260 σημ. 6· ἀπόκρισις; 1564· συνάρεσις τῆς ἀναφορικ προτάσ. μετὰ τῆς ἐρωτηματικ. (ποῖον τὸν μῆθον ἔειπες; ἀντὶ ποιός ἔστιν ὁ μῆθος, οὐ εἶπες) 654, σημ. 1· σύζευξις (συγχώνευσις) δύο ἢ πλειόν. ἐρωτηματ. προτάσ. εἰς μίαν («τίς τίνος αἴτιός ἔστι») 1534, 7· διακοπὴ τῆς ἐρωτήσ. ἐν τῇ ἐναλλαγῇ τῶν ἐρωτήσ. καὶ ἀποκρισ. 1566, σημ. 3.

Ἐρωτηματικὸν λέξ. "Ιδ. Ἐρωτηματ. προτάσ. σύναρθροι ἐρωτηματ. λέξ. 652.

Ἐνδιχορ 1632, 5.

Ἐνέκτικη, ἔννοια αὐτῆς 193, 2. 3· τροπικὴ σημασ. αὐτῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑποτακτ. 211· χρῆσ. τῆς εὔκτ. 222.

Ἐνέκτικης ἀδριστ. κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν παρατατικ. κ. ὑπερσυντέλ. αὐτῆς 182.

Ἐνέκτικ. ἀδρ. κ. παρατατ. (ὑπερ-

συντέλ.) ἐν δευτερευούσ. προτάσ. ἐπὶ παρελθόντος 182, σημ. 1· εὔκτ. ἀδρ. ἢ παρατατ. ἐν κυρ. προτάσ. ἐπὶ παρόντων ἢ μελλ. 184, σημ. 2, Εὔκτικ. μέλλων 210, 3. Εὔκτικὴ ἐπὶ ἀμφιβόλων ἐρωτήσ. 222, 1· εὔκτ. ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσ. μετὰ ἀρχτικὸν χρ. ἐν τῇ κυρίᾳ 226, σημ. 2.

Εὔκτικὴ ἐπὶ καθολικῶν, ἀσφιστῶν δηλώσεων· ἐπὶ τῶν εἰδῶν προσώπων, πραγμάτων, πράξεων, περιπτώσ.: ἐπὶ τῆς ἀσφιστ. ἐπαναλήψ. ἢ πολλάκις ἐπαναλαμβανομένης πράξ. 254, 4.

Εὔκτικὴ ἐν τῇ τροπικῇ αὐτ. σημασ. (ὑπόθεσις, ἀναπορήσιστ. πιθανότης, ἀποδοχή, συμφωνία, ἔνδοσις), ἢ καλουμένη δυναμικὴ εὐκτικὴ, optativ. potentialis 223, 3· ἐπὶ εὐχῆς 226, 6· ἐπὶ δροῦ (κατὰ παραδρομὴν ἐτέθη ἐνικχοῦ τοῦ κειμέν. θαυμασμοῦ, ἢ βεβαιώσεως) 227· ἐπὶ δριμολογίας, συμφωνίας 227· ἐπὶ εὐχῆς ἀναφορικ. πρὸς προηγούμεν. 227, σημ. 3· εὔκτικ. ἀντὶ προστακτικ. 229, 7· 6· καὶ γ'. πρόσωπ. εὔκτικ. ἐπὶ προτροπῶν 229, 7· εὔκτικὴ ὡς ἔκφρασ. τῆς βουλής. 224, 4· εὔκτ. εἰς ἀρθ. ἐρωτήσ. 225, 5.

Ἐύκτικὴ ἄγει ἀγέντη ἐν δευτερευούσ. σηρ προτάσ. ἀντὶ εὔκτ. σ. ἀγ 260 ἢ 241, 7· ἐν τῇ ἀποδόσ. ὑποθετικ. περιοδ. 1473 σημ. 2· 1483, σημ. 2.

Ἐύκτικὴ σ. ἀγ 229· ἐπὶ ἀπλῆς ἀποδοχῆς, ἰδέας, ἀναποροφορίστου πιθανότητος ἐξαρτωμένης ἐκ περιστάσ. (ἔγκλισ. δυναμική)

230. 1. 2· ἀναφορικ. πρὸς τὸ παρελθόν 231· ἀστυκή τις ἔκφρασις γνώμης, ὑδέκς 231, 3· εὐκτ. ἀντίτης προσταχτικ. 232, 4· εὐκτ. σ. ἄλτε ἐν ἔρωτηματικ. προτάσσ. 233, 5· εὐκτ. ἐπὶ εὐχῆς 233, 6· εὐκτικ. σ. ἄλτε ἐναλλάσσει πρὸς τὸν μέλλ. δριστικ. 234, σημ. σημ. 1· μέλλ. εὐκτικ. σ. ἄλτε 234, σημ. 2.
- Εύκτικὴ πρὸς τῇ προσταχτικῇ 236, σημ. 1.*
- Εύκτικὴ ἐν δευτερειούσ. προτάσσ.* π. χ. ἐπὶ τῶν, ὅτι, ὡς (=ὅτι) 1064, 4· τῶν ὡς, δπως 1076· ἐπὶ τῶν, ἵτα, ὡς, δπως, δρρα, ὡς 1082· τῶν, μή, μὴ ἐθ 221· 1456, 3· εὐκτ. σ. ἄλτε ἐπὶ τοῦ δπως = ἵνα 1080, 3· ἐπὶ τῶν, ὡς, δπως, δρρα = ἵνα 1089, 5· ἐπὶ τῶν ἀκαροφικ. 1126· ἐναλλαχή αὐτῆς; πρὸς τὴν ὑποτακτικ. 1129, σημ. 2· μετὰ τῶν χρονικ. συνδέσμ. οἷον ὅτε, ὡς = ὅτε, ὡς κ.τ.λ. 1152· ἐπὶ τοῦ δποθετικ. εἰ 1601· ἐπὶ τοῦ ὕστε 1525, 5· ἐνεκα τῆς ἐφέλξ. τῶν ἐγκλίσ. 275, σημ. 4· εὐκτ. ἐν τῇ κυρ. προτάσ. μετὰ παρῳχημένου δριστικ. (ἐπὶ τοῦ μὴ προχγματικοῦ, ἀληθινοῦ) 257, σημ. 4 260, σημ. 6.
- Εὔκτικ. ἐν πλαγ. λόγῳ 1567· ἐν ταῖς κυρ. προτάσ. τοῦ πλαγ. λόγ. ὡς τὸ πολὺ μετὰ τῶν, γάρ, οὖν, ἀνευ εἰσαγωγικ. συνδέσμ. 1568, σημ. 2· εὐκτ. ἐν ταῖς δευτερειούσ. προτάσ. τοῦ πλαγ. λόγ., ἕδ. Προτάσεις ἢ Λόγοι πλάζοι.*
- Εύκτικὴ ἐν πλαγ. λόγῳ ἐπὶ ἄλτα, ὅταρ, πρὶν ἄλτ. κ.τ.λ. 1574*
- 4· 1574 σημ. 4.
- Εὔκτικὴ ἐπὶ τῶν, ὡς εἰ= ὡς; ἐν ταῖς παρομοιώσ. 256, σ.2.*
- Εὔκτ. σ. ἄλτε ἐν δευτερειούσ. προτάσ. π.χ. ἐπὶ τῶν, ὅτι, ὡς = ὅτι 1060, 2· ἐπὶ τῶν ἀραγορικ. 1129, 6· ἐπὶ τοῦ χρονικ. συνδέσμ. οἷον ὅτε, ὡς = ἐπειδή, ἐπει = ἐπειδή κ.τ.λ. 1464, b· ἐπὶ τοῦ ὕστε 1525, 5.*
- Εὐρυθμία 1632, 5.*
- Εὐγωνία 1632, 5.*
- Εὐχή δι' εὐκτικ. 926, 6· ἀπὸ μέρους ἀλλοῦ ἐκφερομένη ἐκεῖ διὰ τῶν παρῳχημ. δριστικ. 228, σημ. 4.*
- "Ἐγειλεῖς ἕδ. ἔλξις.*
- Z.
- Ζεῦγμα 1599.*
- H.
- Ηγούμενος προτάσ. 1468, 1· ἕδ. Ἐπιρρηματ. διάστικ. προτάσ.*
- Θ.
- Θαμά, τό, ἐπαράληψις, τὸ συρηθως γιγνόμενον, πᾶς; ἔκφραστέον 161, σημ. 3.*
- Θέσις (τοπική) τῶν λέξ. καὶ προτάσ. 1624· θέσις ἀνεστραμμένη, ἀντίστροφος ἀνέστροφος, 1625· ἀποκλειστικὴ ἢ διαστατικὴ θέσις (ὑπερβατίς) 1629· παράταξις δροίων ἢ ἀντιθέτ. ἐννοιῶν 1631, 2· χωμόδες ἐκεῖ 3· ὑστεροπρόστερος 1632, 4· κατόπιν θέσις μορίων, ἐπεισοδίων (παρενθέσ.) καὶ προ-*

σφωνήσ. πρὸς ἔξαρσιν τῶν ἐν-
νοιῶν ἔκειται· θέσις ἕθυμικὴ
ἔκειται.

Θέσις τοῦ ἄρ (χεί) 248, 5. 6.
249, σημ. 5. 6. 7.

Θέσις τοῦ ἄρθροῦ δ, ἡ, τό 638·
τῶν ἀντωνυμ. 652· θέσ. τοῦ
ἄπει πλητικ. 50, 5.

Θέσ. τῶν προθέσ. 581.

Θέσ. τῶν ἀγιωνυμ. π. χ. τῆς
γεν. προσωπ. μοῦ, σοῦ, αὐτοῦ,
ἔμαυτοῦ κτλ. 588, 3· 647·
θέσις τ. αὐτὸς ἐπὶ τῶν, ἔκα-
στος, ἑκάτερος 678, 2· τῆς
αὐτὸς ἐπὶ τῶν αὐτοπαθ. ἀν-
τωνυμ. μ. προθέσεως (ἐπ' αὐ-
τῷς αὐτῷ) 590 κ. σημ. 1· τοῦ
τοῦ βδ. Ἀντωνυμ. ἀδρίστ.

Θέσις τῶν ἐπιρρημάτ. κ. μο-
ρίων, βδ. ἔκκαστον τῶν ἐπιρρημ.
κ. μορίων.

Θέσις τοῦ τέ 956, σημ. 5.

Θέσις τοῦ μέρ κ. δέ 980.

Θέσις τοῦ γέ 888.

Θέσις τοῦ οὐ κ. μή 896.

Θέσις τῶν ἐρωτημάτων. λέξ.
1527, 2.

Θετικόν ἐν συντάξ. μετὰ γενικ.
τοῦ κύτου θετικ. (κακά κακών)
ἀντὶ ὑπερθετικ 21, 1· θετικόν
ἐν συντάξ. μετὰ τῶν, ἐν οἰ-
γοις, ἐν τοῖς σφόδρα, μάλα,
πάντα, ἀντὶ ὑπερθετικ. 30, σημ.
5· ἐν συντάξ. μετὰ συγχριτικ.
ἢ ὑπερθετικ. 25, σημ. 2· θε-
τικόν ἀντὶ συγχριτικ. μετὰ τ.
ἢ ὥστε 1514, σημ. 2.

I.

Ίδιώματα λόγου, βδ. Θέσις ('Γο-
πική') κ. λεξιλόγ. σχῆμα.

Ίστορεικοί χρόνοι, βδ. χρόνοι.

K.

*Καθ' οἶον καὶ μέρος, βδ. λε-
ξιλόγ.*

Κατηγορία 3, 3· 5, 9· 38, σ.
5 43, Γένταυθα καὶ παρακα-
τιὸν ἢ μετάφρασις καπως ἐ-
θορυβόθη ἐνεκα τῆς περὶ τὴν
ἀνεύρεσιν καταλλήλων ὅρων
διηγερίας, καὶ τινος ἀβλε-
ψίας, διὸ ἀνάγνωθι ὡς ἔκτις,
τὸ ἐν 3, 3 στίχ. «ώστε συνέ-
θη ἐπὶ τέλους νὰ ἐκφράζωσι
τὴν γενικὴν μόνον ἀφηρημένην
ἔννοιαν τῆς ὑπέρξεως (εἴται)
καὶ τὸν τύπον μόνον τῆς κα-
τηγορίας; ἀνευ τ. συγχεκριμένου,
τοῦ ἐν τῷ κατηγορίηματι (κα-
τηγορηθέντι) περιεχομένου ...
καλοῦνται τὰ ἁρματα ταῦτα
ὑπαρκτικά, ῥηματικὰ ἢ κατη-
γορικὰ θέματα (ἀσημοι φωναί)
καὶ σύνδεσμοι» τὸ ἐν σελ. 5,
9, στ. 18 «ἐν δὲ τῇ συνδέσει
αὐτοῦ μετὰ τοῦ ῥηματικ. ἢ
κατηγορικ. θέματος καὶ ὡς
κατηγορούμενον», τὸ ἐν 6, 10,
στίχ. 9 «καὶ νέα τις σχέσις
τῆς προτάσ. ἢ τῶν ἐπιθετικῶν
ἢ ἢ κατηγορηματική, καθ' ἣν
συνεέγκυθ (συνεχωνεύθη) τὸ
κατηγορούμενον μετάτοικατοῦ
ὑποκειμένου ἐν μιᾷ ἐνοίᾳ τού-
του δὲ γενομένου παρελείφθη
φυσικὰ ἢ κατηγορία τῆς προ-
τάσ... "Οταν δὲ τὸ κατη-
γορούμενον ἐκφράζηται δι' ἐ-
πιθέτου μετὰ τοῦ κατηγορικ.
θέματος εἴται, τότε παραχεί-
πεται τοῦτο... ἐν δὲ τῇ κατη-
γορηματικῇ (ἐπιθετικῇ) θεωρε-
ται ὡς συμβάσσα πλέον. Τὸ κα-
τηγορηματικὸν ἐπίθετ. διαφέρει
τῆς κατηγορηματικ. μετοχή,

καθότι ἐκεῖνο μὲν τὸ πρῶτον παριστάνει τὴν ιδίωτην τάξην τηγρέματα. . Ἐπειδὴ δὲ τὸ κατηγορηματικόν, ἐπίθετόν ἡ κατηγορηματικόν, μετοχὴ συζεύγηντας (συγχωνεύοντας)... καὶ ἐπειδὴ πάλιν προσόν τι (κατηγόρημα) δὲν ἀποδίδοται... καὶ τὸ κατηγορούμενον δέ, τὸ δὲ οὐσιαστικόν, καὶ τοῦ κατηγορικού θέματος ἔκφερόμενον... δύναται καὶ οὐσιαστικὸν νὰ γείνῃ, παραχειτιπομένουτοῦ κατηγορικού (ρήματικού) θέματος, κατηγορηματικὸν (ἐπίθετικο), ὅπερα καλεῖται προσθήκη, ή προσθετικό κατηγορηματικόν (ἐπίθετικό) διορισμός... οὐ τὸ ἐν 7, 13, α) στίχ. 33 αδιό, τίθενται ἐν τῷ προτάσει. ως ὑποκείμενα, ἔντικειμένα, ἐπίθετικά (κατηγορηματικά). Η ἐπίθετικοί διορισμοί) καὶ ως κατηγορούμενα ἐν συνδέστι. μετὰ θέματος κατηγορικού (φωνῆς; χρήματος...) τὸ ἐν σελ.

8, f) «ἄλλα χρησιμεύει μόνον
ώς θέμιχ κατηγορικ. πρὸς σύν-
δεσιν τοῦ κατηγορουμένου . . .
μετὰ. . .» τὸ ἐν σελ. 8, 15,
αἳ πρότασις ἡ συνισταμένη ἐκ
τῆς ἐν κύτῃ ἀντικειμένης. καὶ
κατηγορηματικ. ἡ ἐπιθετικὴς
σχέσις...καί κατηγορικοῦ διορισμοῦ
(ἡ ἐπιθετικὰ) συνδέονται μετὰ
νέων ἀντικειμενικ. καὶ κατη-
γορηματικ. διορισμῶν (ἐπιθε-
τικῶν). τὸ ἐν σελ. 9, 16 «ποτὲ
δὲ πρὸς τὸ κατηγορηματικ (ἐ-
πιθετικ.) ἐπιθετον καὶ ἄλλο-
τε...» τὸ ἐν σελ. 37. 1, «ἡ
διάζ ρήματος μόνον ἡ δἰ ἐπι-
θέτον ἡ οὐσιαστικ. ἡ δἰ οἰ-
παστικοῦ μετ' ἐπιθέτον ἐν συν-
δέσ. μετὰ τοῦ ὅρμ. εἴται, ὅ-

περ διὰ τοῦτο καλεῖται ἀσημίος φωνὴ κατηγορικός. θέμα καὶ σύνθεσμος . . . τὸ ἐν σελ. 37, 2. «Τὸ παρεμφεγατικὸν ἢ ὀριστικὸν ρῆμα (verbum finitum) δηλοῖ καὶ τὸ κατηγόρημα καὶ τὴν κατηγορίαν ἦτοι τὴν ἀραράσαρ τοῦ κατηγορήματος πρός τε . . . θεσιλεύω. Ἡ σημαία λατπὸν φωνὴ (τὸ κατηγορικόν. θέμα) . . . κειται ἐντὸν τοῦ σχηματισμοῦ (τῆς κλίσεως) τοῦ ῥήματος.» τὸ ἐν σελ. 38, 4 «Οτι δὲ τὸ ἀργηρημένον κατηγορικόν. ἡ ῥηματικός θέμας (ἡ σημαία φωνῆς) εἴραι ἐν ἀρχῇ . . . τὸ ἐν σελ. 41, d) «ἐπὶ τῶν ἔφελκτικῶν συντάξεων.» τὸ ἐν 53, 1 «(ἢ καὶ κατηγορηματικοῦ ἐπιθέτου)» ἐκεῖb) «(ἢ κατηγορηματικῆς γενικῆς)» τὸ ἐν σελ. 74, σημ. 2. «Περὶ τῆς ἐπιθετικῆς ἢ κατηγορηματικῆς», τὸ ἐν σελ. 75, ἐλεύσινη.]

*Κατηγορηματική ἡ ἐπιθετική σχ.
τῶν προτάσεων. (τοῦ λόγου) ἡποι
ἡ σχέση. τῶν ἐπιθετικῶν 5, 10
31, 3. γένεσ. κ. ἀργανικὴ σχέση.
κύτης 262^ο ἀναστροφὴ ταύτης
(οἱ χρηστοὶ τῷ ἀρθρώπων ἀν-
τὶ οἱ χρηστοὶ ἀνθρωποι κ. τ.
παρόμ. 1280.*

Katηγορηματική ἢ ἐπιθετικὴ σύνδεσ. προθέσ. μετὰ τῆς έσυ-
τῶν πτώσ.· οἷον οἱ ἀμγὶ (περὶ)
tira 262, c).

Kατηγορηματική γενετική
γεν. 53, b).

*Κατηγορηματικοὶ ἢ ἐπιθετικοὶ
διορισμοὶ 52.*

Κατηγορηματικοί ή επιθετικοί τύποι 52· 262· ἐναλλαγὴ αὐτῶν 263·

*Κατηγορηματικὸν ἢ ἐπίθετικὸν
ἐπίθετον 53, α). 263. δικφορὰ
τοῦ κατηγορηματικ. ἐπίθετ.
κ. τ. κατηγορημ. μετοχ. 6, 10.
Κατηγορηματικὸν ἢ ἐπίθετικὸν
ἐπίρρημα γίγνεται οὐσιαστικ.
οἱ ρῦρ, τὰ οἶκοι 262, ε).*

Katηγορηματικὸν ἢ ἐπιθετικόν.
οὐσιαστικόν. 6, 10.

*Κατηγορικὸν ἢ ρηματικ. θέμα,
σύνδεσμοι 3, 3· 5, 9· 7, 13,
a) 37, 1· 38, 4.*

Κατηγορηματικὸς διορισμὸς [ἐν τῷ κειμένῳ ποῦ μὲν ἔγραφη ἀπλῶς προσδιορισμὸς οὐ διορισμός, ποῦ δέ ἐπιθετικόν, ποῦ ἐπιθετικὸν ἐπιθετο, ἀλλοῦ κατηγορικόν, κατηγράφημα ἀλλοῦ ἐπιθετικό σχέσ. κτλ. ἀντὶ κατηγορηματικὸς διορισμὸς ὡς συεδόνι συνώνυμα καθίσται καὶ αἱ

Γερμαν. λέξ. Adjektiv, Attribut, Praedicat, Attributiv, Praedikativ, Ausgesagt. Praedizirt, Aussagewort, Praedikativeswort]. τίθεται ἐν τῇ κυρ. προτάσ., τὸ δὲ ἀνηκόνιον αὐτῷ οὐσιαστικ. ἀφίεται ἐν τῇ δευτερευούσῃ ὡς ὑποκείμ. 1609, σημ. 4.

Κατηγορικὸν ἐπίθετον η οὐσιαστικόν μετὰ τοῦ εἰδῆς 31,
2· 37, 1. 2· κατηγορούμενον,
κατηγόρημα μετ' ἀλλων ἡμέρας.
οἴον»*Αλκιβιάδήρ στρατηγὸν εἶλοντο»*· «τούτῳ φίλωφρομαι». «οὗτοι ἔτυχον φίλους» 38,
αντ. 1· 323· 286. 5.

Κτητηγορικὸν οὐσιαστικ. διάφο-
ρον τοῦ ὑποκειμένου αὐτοῦ
κατὰ γέν. κ. ἀριθμ. 63· μετὰ
τοῦ εἶδος 24· 2

Katηγορηματικ. ἐπίθετον παρεντίθεται 279.

Κατηγορούμενος 3, 31· 3, 37·
κατηγορούμενον ἔμα τε καὶ
ὑποκείμενον 36, f). τὸ κατη-
γορούμεν. ληπτέον ἐξ τοῦ ὑ-
ποκειμ. 1592, i). ἀκριβέστε-
ρος προσδιοριτμ. τοῦ κατηγο-
ρουμέν. 52.

*Κατηγορούμενος ἐπὶ πολλῶν ὅ-
ποκειμέν. 78.*

Κλητική 5, 9° χρήσ. αύτης 48°
Θέσις κύτ. 49, 3° μετά ή σκευ
ώ 49, 4° ἔφελξις ἐπὶ τῆς κλη-
τικ. 51, 6° μετά κλητικὴν ἔ-
πεται πολλάκις πρότασ. εἰση-
γουμένη διὰ τῶν, δέ, ἀλλά,
γάρ, ἐπειδή 51, 8° κλητικὴ ἔ-
νικὴ ἐπὶ προσφωνής. πρὸς πολ-
λοὺς 86, 6).

Κολασμὸς ἢ περιορισμὸς τῶν προτάσ. διὰ τῶν, δέ, αἰτια κτλ. 973.

Κύρια δύνματα ήδ. "Ονομα.
Κυρλα πρότασ. 1.049· ἐντὶ προ-
 τέσ. οὐσιαστικ. 1053, 1· ἀν-
 τὶ προτάσ. ἐπιθετικ. 1034,
 σημ. 3· ἐντὶ τοῦ ἡγουμένου
 τῆς ὑποθετικ. περιόδ. 948·
κυρία πρότασ. μετὰ πρότασιν
 ὑποθετικ. ἀντὶ ἶσθι, ἴστε, ὅτι
 σ. ἥγμ. παρεμφατικῷ ἢ κατη-
 γορικῷ 1055, c).

A.

*Λεξικαλ, λέξεων, ἡ ὄνοματικαὶ
ἔρωτήσ. 1527· προσλαμβάνε-
ται ἐξ ἔρωτημ. προτάσ. 1537
σημ. 11.*

Λέξεις τυπικαὶ ἡ ἀσημοε φωραὶ
εἰδ. ἀστυν. φων. πτον. 7. 12.

Αέξεις ὥλης 7, 12.

λέξεις ἐρροιῶν ἡ φωταὶ σημα-
τικαὶ 7. 12.

Λέξεις μέσαι ἡ μέσα δύνητος.

οίον τύχη = εἰτυχ. κ. δυστυχ.
ἀλεή = λαχὺς καὶ ἀδυναμ. 1598, γ.

Λέξεων κατακεκενή, δημιουργία
8, 14.

Λέξεις 31.

Λιτότης ἐπὶ συγκριτι. κ. υπερθετικ.· οίον οὐχ ἥττος = μάζλιον· οὐχ ἥκιστα = μάζλιστα 26, 5.

Λόργος ἡ πρότυτης 1' 31, 1'. λόγ. σύνθετ. 8, 15. 16. "Ιδ. Ηερὶ προτάτεων.

M.

Μέλλων σημασ. 169. χρῆσ. αὐτοῦ ἐκεῖ.

Μέλλων πρὸς δήλωσιν σημασ. καθολικῆς 169, 2.

Μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος 170, 3
Μέλλων ὡς ἔκφρασις τοῦ βούλεοσθαι, δεῖται, γρήγοραι, ὀρείλευκ, δύνασθαι 171, 4.

Μέλλων ἐν παρομοιώσεσιν, ἀμφίβολον 256, σημ. 2.

Μέλλων ἀντὶ προστακτικ. 173
5' πρὸς δήλωσιν πορείας, κινήσεως ἐκεῖ· μέλλει μετὰ τοῦ οὐ ἐν τῷ ἐρωτήσ. ἀντὶ προστακτικ. 173, 6' μετὰ τοῦ μὴ κατὰ 6'. πρόσωπ. ἀντὶ τοῦ μὴ σ. προστακτ. 174, σημ. 1.

Μέλλων κατὰ τύπ. μέσον ἀντὶ τύπ. ἐνεργητικ. 104, 3' μέλλει μέσους μετὰ σημασ. παθητικ. 116, 3.

Μέλλων ἀπαρεμφάτ. μετὰ τὰ φέρμ. τὰ δηλοῦντα δοξανίν, ἐπιλέπται κτλ. 190, σημ. 8.

Μέλλων κ. μέλλωσ. ἀπαρεμφ., διάφορα 174, σημ. 2.

Μέλλων τετελεσμένος, σημασ. κ. χρῆσ. αὐτοῦ 175.

Μέλλων τετελεσμέν. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μέλλ. 176, 2 κ. σ. 1.

Μέλλων τετελεσμέν. τῶν Αττίν. πῶς μεταφραστέος ἐν τῷ Ἑλλην. 177, σημ. 2.

Μέρη τοῦ λόγου, ἀνάπτυξ. καὶ τύπ. κύτῶν ἐκ τῆς προτάσ. 2.

Μέρος 4, 6' 92, 2'. χρῆσ. 102' μέσος μετὰ παθητικ. χορίστ.· οίον φοβοῦμαι, ἐφοβήθητο κτλ. 106, σημ. 1' μέσα μετὰ παθητικ. χορίστ. κ. παθητικ. μέλλ. ἐκεῖ· μετὰ σημασ. μέσος; διαμέσον, δι' ἄλλον ποιεῖται, διδόραι κτλ. 110, 7' μετὰ σημασ. μέσου ὠρείλευκ ἢ βλάβης τοῦ ὑποκειμέν. 111,

1' μέσος μετὰ αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. 113, 3' μέσον ἀντὶ ἐνεργητικ. 104, 3' μέσον ἀντὶ ἐνεργητικ. μὲν, ἀναφερομένου ὅμως εἰς ὑποκειμενικήν αὐτεργειαῖς· διὸ καὶ ἐν σημασ. τροπικῇ, μεταχρονικῇ 113, 4' μέσος μετὰ σημασ. παθητικ. 115' μέσος. ἀπαρέμφατ. ἀντὶ παθητικ.· οίον θαῦμα ἰδεούμαι 708, σημ. 14.

Μεταβατικά φήμ. 325, b) μετὰ σημασ. ἀμετακέχτ. ἢ αὐτοπαθ.

(τρέπω ἀντὶ τρέπομαι) 92' ἀντὶ μέσου διαμέσου, ἀφήνω νὰ γέλη τι 102, 6.

Μετάβασις ἀπὸ ἔνικ. εἰς πληθυντικ. καὶ τούναντί 87' μετάβασις. ἐν τῷ ἐπιστολικαίῳ ὅφει ἀπὸ τοῦ γ'. πρόσωπ. εἰς κ. κ. 6'. 89, σημ. 3' μετάβ. ἀπὸ λέξ. γενικῆς· οἴον ἀντρώποι εἰς τὸ ά. πρόσωπ. 89, σημ. 4' μετάβασις. τοῦ κατὰ γ'. πρόσωπ. περὶ ἔχυτοῦ λαχοῦντος εἰς τὸ ά. 89, σημ. 5' μετάβασις. ἀπὸ μετοχ. εἰς ἀ-

παρεμφ. μετὰ ἥημικ κισθητικὸν 763, σημ. 1· μετάβασ. ἀπὸ συντάξ. ἀναφορικ. εἰς δειχτικ. 1131· μετάβασ. ἀπὸ δευτερευούσ. χρονικ. προτάσ. εἰς μετοχ. καὶ τούναντίον 1119, σημ.: μετάβασ. τῆς συντάξ. ἀπὸ ἐπιθετικ. προτάσ. εἰς κυρίαν 1134, σημ. 3· μετάβ. τῆς συντάξ. τοῦ ὀστέος αὐταφ. εἰς λόγ. δρθίον 1517, 1· μετάβ. τοῦ πλαγ. λόγου εἰς δρθ. καὶ τούναντίον 1584, 5.

Μετάθεσις οὐσιαστικ. ἀπὸ τῆς ἀναφορικ. εἰς τὴν ἐπιθετικ. πρότασ. 1114· μετάθεσις ἐπὶ ἄλλων δευτερευούσ. προτάσ. 1118, σημ. 1,

Μετατροπή τοῦ ἔνεργητικ. εἰς παθητικ. κ. τούναντίον 126, 7· μετατρ. δευτερευούσ. προτάσ. εἰς δρθίκαν ἐρωτημάτ. πρότασ. 1533, 5.

Μετοχή, γένεσ. αὐτῆς 6, 10· 693· ἔννοια καὶ σημασ. αὐτῆς 693.

Μετοχὴ ἐκληπτέα ὡς ὑποκείμ. 36, g).

Μετοχὴ ὡς πρὸς τὴν χρονικὴν περίοδον 178, 3· 180, 5· ὡς πρὸς τὴν ποιότητα 178, 3· 693· ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν (τὰ γένη) τοῦ ἥημ. ἐκεῖ ὡς πρὸς τὴν σύνταξ. ἐκεῖ χρήσις τῶν μετοχ. διάφορος 737 κυρία σημασ. αὐτῆς 738, 2.

Μετοχὴ ὡς συμπλήρωμα ἔννοιας ἥηματικ. 738, 1· σύνταξ. αὐτῆς ἦτοι κατὰ γεν. δοτ. αἰτιατ. κ. ὄνομαστικ. 738· a) μετὰ τὰ αἰσθητικά ἥημ. 742· b) μετὰ τὰ δηλωτικά 743· c) μετὰ τὰ πάθοντα σημαντικά ἥημ. 745· d) μετὰ τὰ ἥημ.

τὰ σημαίνοντα κόροι, ἀπόλαυσις, πλήρωσις, ἐπάρχεια 746, 4· e) μετὰ τὰ μέσα διάμεσος ἥημ. ἦτοι τὰ δηλοῦντα ἀργάνω ἢ κάμνω νὰ γείνῃ τι, τὰ ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπιμενω, καταπονῶ 746· f) μετὰ τὰ ἐνάρξεω, ἢ λήξεως σημαντικά, κάμνω νὰ ἀρχηται ἢ λήξη τίστινος, παρατῶ, καταλείπω, ἀδιαφορῶ 748· g) μετὰ τὰ δηλοῦντα ἐπιτυχίαν, ἀποτυχίαν, ὑπεροχήν, ἕττων εἰμι, εὑρεγεσίαν, χάριν, εύγνωμοσύνην 749· h) μετὰ τῶν πειρῶν, πολλοῖς εἰμι, ἔγκειμαι, παρτοῖος γιγνομαι, πάρτα ποιῶ, ἐπελγομαι, σπουδάζω, παρασκευάζομαι 750, 8· i) ἐπὶ τῶν φράσ. τῶν δηλουσῶν, δεῖν, χιθραι, πρέπει, ὁρεῖται, βλάπτει, ὠφελεῖ, καλύτ, ἀγαπητός, ἀρκτότεροι εἰραι, φέρειν ὅρειδος, παρέχειν μοι τινα πέροι, φεύγον· κ. τ. δρ. 751· k) μετὰ τὰ κινήσεως σημαντικά ἥημ. 753, 10· l) μετὰ τὸ ἔχειν οἷον ἔχω τι κτησάμενος, ἔχω ταρθῆσος 735, 11· m) μετὰ τὰ, εἴηται, γίγνομαι, ὑπάρχω 754, 12· n) μετὰ τὰ ἥημ. τὰ δηλοῦντα γίγνεται, σχώπτει, ὀκρεῖται κ. ἄλλα μετὰ τοῦ ἔχω (τὸ κυπτάζεις ἔχω) 754, 13· o) ὡς συμπλήρωμα ἥημ. μετὰ δεικτικοῦ συνημμένου 755, 14· p) μετὰ τῶν τυγχάρω, κυρῶ, λαρθάρω, διατελῶ, διαγίγνομαι, διάγω, διατέω, θαρίτω, φθέγξω, οἴχομαι 756.

Μετοχὴ (συνημμένη κ. γενικ. ἀπόλ. participium conjunctum et genitivi absoluti) ὡς

- ἔκφραστ. ἐπιφρηματικ. σχέσ. τοῦ χρόνου, *aitiac*, εἰδ. κ. τρόπ. 773· a) σχέσ. χρονικὴ 774· b) *aitiac* 778· c) ὑποθέσεως 779· d) ἐδόσεως 779· e) τοῦ ἔρεκά *tiroc*, τῆς ἀφορμῆς, τοῦ σκοποῦ 781· f) τοῦ εἰδ. κ. τρόπ., τοῦ μέσου, τοῦ παρασυμβάσματος 781.
- Μετοχή*, ποιήσας ταῦτα = μετὰ ταῦτα 774, 1· μετοχὴ προηγθεόντος ὥρμ. παρεμφατικ. ἐπιναχληπτικῶν οίον «δειπνεῖτε» δειπνησαρτες δὲ ἀπελαύνετε» 774· μετοχὴ αἰτιολογικὴ μετὰ προπαρχευστικ. δεικτικ. 778, 2·
- Μετοχὴ* μετὰ τοῦ ὡς 788· μετὰ τῶν, ὅστε, ἀτεροῦ, οἷα, οἷος, ὁσπερ 791.
- Μετοχή*, συγχ. ἡ χρῆσ. κύτης παρ "Βλ. 793, 1.
- Μετοχὴ* ἀντὶ ὥρμ. παρεμφατικ. 793, 2· μετοχὴ ἐν συνδέσ. μετὰ ὥρμ. παρεμφατικ. ἐν προτάσ. εἰσηγουμένη διὰ τῶν, καὶ τε . . . καὶ μέρ . . . δὲ 795, 4.
- Μετοχὴ* ἐν συνδέσ. μετὰ ὥρματ. τῶν αὐτῶν, ἡ συνωνύμ, ὥζεν (ὑπακούων ὑπακούει) 794, 3.
- Μετοχὴ* ἐν συνδέσ. μετὰ ἀναφορικ. κ. ἐρωτηματικ. ἀντωνυμ. 795.
- Μετοχὴ* κατ' ὄνομαστικ. ἀνεύ ὥρμ. παρεμφατικ. 805, σ. 3.
- Μετοχὴ* ληπτέα ἐκ ὥρμ. παρεμφατικ. ἡ ἀπαρφ. 1593, i)
- Μετοχὴ* δούρδετος 799.
- Μετοχὴ* μετὰ τοῦ εἶται, γίγνεσθαι ἀντὶ ἀπλοῦ ὥρμ. 39, σ. 3.
- Μετοχὴ* τοῦ εἶται παραχείπεται ἐπὶ τῶν αἰσθητικ. καὶ δηλωτικ. ὥρματ., ἐπὶ τῶν τυγχάνει, κυρεῖ, περιορᾶ, διατε-
- λεῖ, διαγίγνεσθαι, συμβαίνει, ιδ. λεξιλόγ. εἶται· ἐπὶ κατηγορηματικ. οὔσιαστικ. ἡ ἐπιθέτ. 797.
- Μετοχὴ* μετὰ τοῦ ἄρ 245, x. σημ. 5.
- Μετοχὴ* οὔσιαστικοποιηθεῖσα 248.
- Μετοχὴ* σύναρθρ. ἀντὶ ἀνάρθρ. (βλάβην δέρει τι τῷ χαλροτι) 752, σημ. 9.
- Μετοχὴ* ἐν συντάξ. μετὰ ὥρμ. παρεμφατικ. καὶ τίνος ἀντικειμ.: οἷον ἀγγελεῖ δρκω προστιθεῖς ἀντὶ δρκων προστιθ. 1605, x).
- Μετοχῆς* ἀδριστ. κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν ἐνεστ. ἡ παρακείμ. αὐτῆς 187, σημ. 4.
- Μετοχῆς* ἐνεστ. κατ' ἐπίφασιν ἀντὶ τοῦ χορίστ. 190, σημ. 5. 6.
- Μετοχῆς*, διαφορὰ μεταξὺ αὐτῆς κ. ἀπαρεμφ. μετὰ τῶν ὥρματ. τῶν δηλούντ. ἀντίληψιν αισθητικ. ἡ πνευματικ., τῶν πάθους δηλωτικῶν, μετὰ τῶν δηλωτικῶν, μετὰ τῶν ἀρέχεσθαι, τ.λῆται, τολμᾶται, ἐπιτρέπειν, περιορᾶται (ιδεῖται), ἀποκάμψειν, ἀρχεσθαι, παίειν, παρτοῖον γίγνεσθαι, πειρᾶσθαι, παρασκευάζεσθαι, ἐπείγεσθαι· μετὰ τῶν φρέσκ. τῶν δηλουσ. δεῖν, χρῆται, προσήκειν, ὡφελεῖται, καλόται, ἀρεστὸν εἶται, δέρειται βλάβην, πόνον· μετὰ τῶν γήρατος 761· μετὰ τῶν γόβων σημαντικ. 1562, f).
- Μετοχῆς* 693, ιδ. Ἀπαρεμφ. κ. *Μετοχή*.
- Μετοχῆς* σύνταξ., μετάβασ. ταύτης εἰς ὥρμα παρεμφατικ. ἡ τούναντίον 795, 4· μετοχῆς

σύνταξη. ἀνακόλουθος 801.
Μετωρυμία τῶν οὐσιαστικ. 10.
Μόρια, ἔδ. Ἐπιφρήμωτα καὶ Σύν-
δεσμοι.

N.
Νόημα, ἔδ. "Εννοια, Διανόημα.

O.
Όμοιωματικοὶ ἡ παραβολικοὶ
προτάσ. τοῦ εἰδ., τρόπ. ποσό-
τηγος, ἐπιτάσεως, ἐγχώριος. καὶ
χρόνοις αὐτῶν 1501, 3° ὁμοιω-
μωτ. προτάσ. ςνευ ὡς 1504,
9° ἔδ. Ἐπιφρήμωτ. Προτάσ.
τοῦ εἰδ. κ. τρόπ.

Όμολογητικοὶ οὐνδεσμοι, ἔδ.
Ἐνδοτοικοὶ.

"Ορογια συγκεκριμέν. πράγματος
τημαχτικ. ἀντὶ προσώπου·
οἶον θέατρον = θεατὴ 12, 4.
ὄνομα ἔθνικὸν ἀντὶ τοῦτῆς χώ-
ρας; 12, 4° ὄν. ἔθνικὸν καθ' ἔ-
νικ. ἀντὶ πληθυντικ. 14, 2.

'Οροματικὴ ἐρώτησις ἔδ. Ἐρώ-
τησ. λέξ. ἡ Λεκτικοῖ.

'Οροματικὴ, ὑποκείμεν. 3, 4°
διπλῆ ὀνομαστ. ἡτοὶ ὀνομαστ.
ὑποκειμέν. κ. ὀνομαστ. κατη-
γορουμέν. 43° ὄνομ. ἐπὶ ἀρ-
γήσεως ἀντικειμέν. χωρὶς νὰ
ληφθῇ ὑπ' ὅψεις ἡ σύνταξη. τῆς
προτάσ. 45, 2° ἐπὶ τῆς μετα-
τροπῆς τῆς ἐνεργητικ. συν-
τάξη. τῶν μετὰ γενικ. ἡ δοτ.
συντασσομέν. ῥημάτ. εἰς οὐν-
ταξη. παθητικ.. οἶον ἐγὼ πι-
στεύομαι ἐκ τοῦ πιστεύειν τοῦ
126, 7.

'Οροματικὴ, χρῆσ. αὐτῆς 45.

'Οροματικὴ εἰς τό, ὄρομα ἐστὶ
μοι, ὄρομα ἔχω, ὄρ. τιθεται

κ.τ.λ. ἐπὶ τῶν κλητικ. ῥη-
μάτ. 45, 2.
'Οροματικὴ ἀργηρημένου ἀντὶ^{τῆς} λατινικ. δοτ. (mihi est
honori) 45.

'Οροματικὴ ἀντὶ κλητικ. 48, 2.
'Οροματικὴ ὡς ἀναφώνησις
46, 3. 4.
'Οροματικὴ ἐν κεφαλίδι τῆς
προτάσ. ἀντὶ ἐτέρως πτώσ.
47, 6.

'Οροματικὴ ἐν τῷ σχήμ. καθ'
ἄλορ καὶ μέρος 291.
'Οροματικὴ σύναρθρ. ἐν τῇ
προσφωνήσει ὡς προσθετικ.
διορισμ. 47, 5.

'Ορομαστ. σ. ἀπαρεμφ. ἐπὶ
παθητικ. μεταβλητικ. ῥήματ.
(πειθομαι πρόθιμος εἴται) 715,
c) ἀντὶ αἴτιατ. σ. ἀπαρεμφ.
(οἴομαι εὐδαιμωρ εἴται) μετὰ
μετοχῆν κατὰ γενικ. 720,
σημ. 4° μετὰ αἰτιατικὴν σ. ἀ-
παρφ. ὄνομα τ. αὐτὸς κ. σφεις
σ. ἀπαρφ. ἀντὶ, ἑαυτόρ, σφάς
(«Κιέων οὐκ ἔρη αὐτός, ἀλ-
λὰ Νικίαρ στρατηγεῖν. "Ἐρχ-
ονται οὐ σφεις ἀδικεῖσθαι, ἀλλὰ
ἐκείνους") σ. ἀπαρφ. 720, 1,
ὄνομαστ. σ. ἀπαρφ. μετὰ προη-
γηθεσσαν αἰτ. σ. ἀπαρφ. ἐκεῖ-
μετὰ τά, ἡγούμαι, οἴομαι,
ψημει δεῖται ἡ ἀράγκην εἴται
722, 3° ὄνομαστ. σ. ἀπαρφ.
ένουται μετὰ τοῦ ὑποκειμέν.
τῆς δευτερευούσα. προτάσ. 723
σημ. 1.

'Οροματικὴ σ. μετοχῆ (οὖμα
θητὸς ὥρ) 739, 3.

'Ορομαστ. μετοχῆς ἀντὶ κατ'
ἄλλην πτῶσ. 801. ὄνομαστ.
οὐσιαστικ. μετὰ μετοχῆς καθ'
ἔτερ. πτῶσ. 804, 4.

'Οροματικὴ μετοχῆς ἂνευ ῥήμ.

- παρεμφατικ. 805, σημ. 3.
 Ὁρθαὶ προτάσ. Ἡ. Πλάγιαι.
 Ὁριστική, σύνοικις κύτη; 193.
 193, 3· χρῆσ. αὐτῆς; 195.
 Ὁριστική ἐπὶ ἀποδοχῆς, δύο-
 λογίς; 195· δριστ. ἐν ζωηρῷ
 ἐρωτήσ. 196, 2.
 Ὁριστική μετὰ τοῦ μὴ ἐπὶ φρον-
 τίδος, μήπως συμβῆτι, μετὰ
 τοῦ, μὴ οὖ, μήπως; δὲν συμβῆτι
 220, 6.
 Ὁριστική ἐν δευτερευούσ. προ-
 τάσ. Ἡ. λεξιλογ. διτι, ὁ (=ὅτι),
 μή, δὲ, στε (quum, ἐπειδή),
 ἐπει, μέχρι κ.τ.λ.: διτε, ὀπότε,
 ὁ (=ὅτε), ἐπει, ἐπειδή, δπον·
 διτι, διτε, οὐδεκα, θθεύρεκα·
 εἰ: ὕστε, ὁ.
 Ὁριστική μετὰ ἀναφορικὰ ἢ
 συνδέσμ. ἐπὶ ςορίστου θαυμά,
 ἐπαναλήψ. 255, σημ. 1.
 Ὁριστ. μετὰ ἀναφορικὰ ἢ συν-
 δέσμ. σ. ἄρ 241, σημ. 1.
 Ὁριστ. ἐν λόγῳ πλιχγ. ἀντὶ τεύ-
 χτικ. 254· 1571, σημ. 1·
 1572, σημ. 2· 1573, σημ. 3.
 Ὁριστικής παραχείμ. ἢ ἐνεστ.
 μετὰ σημασ. παραχειμ.: οἷον
 οἴχομαι ἐν συντάξ. μετὰ τοῦ,
 τὸ ἐπ' ἔμιτ, τὸ ἐπὶ σοι κ.τ.λ.
 196, 3.
 Ὁριστικής παρατατ.κ. ὑπερτυν-
 τέλ. κ. ςόριστ. σ. ἄρ 201, 4.
 Ὁριστικής μέλλων σ. ἄρ 198·
 ἐν τῇ ἀποδόσ. ὑποθετικ. πε-
 ριόδ. 1473, σημ. 3· 1483,
 σημ. 3..
 Ὁριστικής ἐνεστ. ἢ παραχείμ.
 κατ' ἐπίφασιν συντάξσονται σ.
 ἄρ 199, 1.
 Ὁριστικής μέλλων ἀντὶ προσ-
 τακτ. 173, 5· ἐπὶ τῶν κινή-
 σεως σημαντικ. ἐκεῖνος μετὰ τοῦ
 οὐ π. χ. οὐ παίσῃ λέγων; ἀν-
- τὶ παίσου λέγων 173, 6· μὴ
 σ. μέλλ. δριστ. ἀντὶ τοῦ μὴ
 σ. προστακτ. 174, σημ. 1·
 ἀντὶ τῆς προτρεπτικῆς ἢ πα-
 ρανετικ. ὑποτακτικ. 171, 4·
 ἀντὶ τῆς ὑποτακτικ. ἐν ἀμφι-
 βόλοις ἐρωτήσ. 219, σημ. 3.
 Ὁριστικής μέλλ. ὡς ἔκφρασ.
 τῶν, βούλευθαι, δεῖρ, χρῆγαι,
 δύρασθαι. 171, 4.
 Ὁριστικής μέλλ. ἐπὶ τῶν, ὥπως,
 ὡς=ἴτα 1076, 7· ἢ 1· ἐπὶ τῶν
 τελικ. ὅγρα, ὅπως, ὡς, ἴτα
 1087, σημ. 4· ἐπὶ τοῦ, ὅπως
 ἄρ 1087, σημ. 4· ἐπὶ τοῦ οὐ
 μὴ σ. μέλλ. δριστ. 937, 9·
 μέλ. δριστ. σ. ἄρ, κέ 1122, 8.
 Ὁριστικής ςρ. ίστορικοὶ ἐπὶ τῶν
 ἴτα, ὡς, ὥπως = ut, ίτα 1092,
 7· ἐπὶ τοῦ ἥως 256, b, a)
 μετὰ τοῦ, ἄρ ἐπὶ τῶν, ὅτι,
 ὡς = ὅτι: 1060, 2· ἐπὶ τῶν
 ἀναφορικῶν 1122, 7· ἐπὶ τῶν
 αἰτιολογικ. συνδέσμ.: οἶον ὅτε
 (=ὅρος, ἐπειδή) κ.τ.λ. 1464,
 [ἐνταῦθι καὶ ἐν τῷ τίτλῳ καὶ
 1077—1081 κατὰ παρα-
 δρομὴν ἐγράφη ςποτελεσμού-
 τικ. ἀντὶ τοῦ τέλους, σκοτοῦ,
 ἐρεκά τιρος] ἐπὶ τοῦ ὑποθετικ.
 εἰ 1473· μετὰ τοῦ ἄρ ἐπὶ
 τοῦ ὥστε 1586, 3.
 Ὁριστικής ςρ. ίστορικοὶ ἐν πα-
 ρενθετικαῖς προτάσ. δυνάμει
 τῆς ἐφέλξ. τῶν ἐγκλίσ. 256·
 257, σημ. 3.
 Οὐδέτεροι ἐνικ. ἐπιθέτων καὶ
 μετοχῶν ἐν σημασ. περιλη-
 πτική 14, 3· οὐδέτερ. δυνομά-
 των προσώπων ἡνωμένον μετὰ
 ἀρσενικ. ἢ θηλυκ. 53· οὐδέτ.
 ἐνικ. ἐν συντάξ. μετὰ ἀρσενικ.
 ἢ θηλυκ. ἢ καὶ οὐδετέρ. κατὰ
 πληθυντικ.: οἶον ἢ γυνὴ θηλύ

ιστι· ταῦτά ἀδέρατάν ἐστι) 58· 59· 61, σημ. 2· οὐδέτε· ένικ. ἀντωνυμιῶν δεικτικ. ἀναρροφικῶς; πρὸς οὐσιαστικὸν ὀρθεντικὸν ἡ θηλυκόν 61, 1· οὐτικά καὶ οὐδέτε· πληθυντικ. 62, σημ. 1· τὸ οὐδέτερον. ἀναρροφικόν, ἀναρροφικῶς; πρὸς οὐσιαστικόν ἀρσενικόν. ἡ θηλυκόν 62, 2· οὐδέτερον. πληθυντικ. ἀντί ένικ. εἰς τὰ ἔργατακ ἐπίθετα καὶ ἀντωνυμίας 67, 68, σημ. οὐδέτερον. πληθυντικ. μετὰ ἥρμ. καθ' ένικὸν 65· μετὰ ἥρμ. κατὰ πληθυντικ. 65, a).

Οὐσιαστικὴ πρότασις 1050· 1057.

Οὐσιαστικὴ πρότασις μετὰ τῶν, ὅτι, ὡς = ὅτι κ.τ.λ. 1057· ἐγκλίσεις; αὐτῶν 1060, 2· ἀρκτικ. γρ. ἡ ἀδρόστ. δριστικ. μετὰ ἰστορικὸν γράμνον ὁρτικ. τοῦ ἡγουμένην, ἡ ἐπομένην. τῆς; ὑποθετικ. περιοδό. ἡ καὶ μετὰ κυρίκων πρότασ. εὐχή, δηλούσσων 260, σημ. 6· προσωπικὴ σύνταξ. ἀντὶ τῆς ἀπροσώπ. 1071 διαρροφὴ μεταξὺ τῆς συντάξ. τῶν ὅτι καθ', τῆς ἀπαρεμφατικ. (κίτικτ. σ. ἀπαραμφ.) καὶ τῆς μετοχικῆς 1058, σημ. 2· ἐναλλαγὴ τῶν ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ἀπαρεμφ. (κίτικτ. σ. ἀπαρεμφ.) 1090, 3· τὸ ὅτι ἐναλλάσσει πρὸς τὸν ὅτι 1072, 7· πρὸς τὸν εἰ 1072 8· ἐπιθετικὴ οὐσιαστικὴ πρότασ. 1054, b).

Οὐσιαστικὴ πρότασις; τοῦ ἔνεκά τυρος, τοῦ σκοποῦ, ἡ τέλον μετὰ ὅπως, ὡς 1076· ἐγκλίς. αὐτῆς 1076· ὅπως σ. μέλλ. δριστικ. ἡ εὔκτικ μετὰ γράμνον ἴστορικ. 1077· 1078, σημ. 2·

ὅπως κ. ὡς ἀρκτικῶς, ἡ ταχιναρροφικὴ ἐπιφράγμ. = ὅπως; ὡς, καθ' ὃν τρόπον 1078, σημ. 3. Οὐσιαστικὸν 2, 2· χρῆστ. κύτος μετωνυμικὴ 10· οὐσιαστικ. ληπτέον ἐκ λέξ. τῆς; προτάσ. 34, d· ἐπανυκλώψ. οὐσιαστικ. ἀντὶ τῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. 688, σημ. 2· οὐσιαστικ. ληπτέον ἐκ συγγενοῦς ἐν τῷ προτύπων κειμένης ἵεξ 1592, g).

Οὐσιαστικὸν ἀντὶ ἐπιθετικοῦ (κατηγορημ.). ἐπιλέπ. 274.

Οὐσιαστικὸν ἀντὶ ἀντωνυμ. προσωπικὴ δεικτικ. 585, σημ. 2.

Οὐσιαστική ὡς τὸ πολὺ συναρθρόφον ὡς ἐπεξάγγησις ἐν τῷ ἀναρροφικῇ προτάσ. 1119, σημ. 2.

Οὐσιαστικὸν ἀνήκοντι εἰς ἐπιθετικ. πρότασ. πίθεται κατόπιν ἐν τῷ κυρίῳ 1119, σημ. 3.

Οὐσιαστικὸν ἀντητικῶς ἐκλαγ-

ενόμενον σιον γελάκη = κακὴ

φύλαξις; δόμαρι = ἀδυνατία

1597, r.

Παθητικὸν 4, 6· 91, 3· γένεσις καὶ οἱ 123· γέζος 124· προσωπικὸν παθητικ. ἐκ τῶν ἀμεταβάτ. σιον γελάσιμαι ἐκ τοῦ γελοειρ τοῦ 126, 7· ἐπιτρέπομαι, ἐπιτάπτομαι, ἐπιτάλλομαι, πιστευομαι κατ. σ. αἰτ. ἐκ τοῦ ἐπιτρέπω κ.τ.λ. τι τοῦ 127, 8· παθητικὰ εἴς ἐνεργητικ. εἰρόντων τὸ μέσον σιον γελάττεοι = φυλάττεοι, φυλάττεοισι, γελαγθήραι = custodiri, νὺς φυλαχθῆ ὑπό τινος; 128, 9· παθητικ. εἴς ἀμεταβάτ. σιον καταρειεσθαί, ἀμαράρατεσθαι κ.τ.λ. 129, 10· τὸ κίτιον τοῦ παθητος ἐκρέοται διὸ τῶν, ὑπὸ σ. γετ. κ. -

δοτ., ἐξ, (εἰ) σ. γεν. πρός, παρά, διά, ἀπό, σ. γεν., διὰ
χεῖλος δοτικ. 129, 11· 442,
c) 443, σημ. 27· παθητικ.
ἱματικ. τούπος ληπτέος ἐκ
τοῦ ἐνεργητικ. 1593, i).

Παραβολὴ ἡ παρομοιώσεις, ἐγ-
κλίσεις κ. χρόνοις αὐτῶν 1501,
3· 73. Ὁροιωματική προτάσ. *Παραβολὴ* ἡ σύγχρονη σύντομος

= comparatio compendiaria
1025, 3 κ. σημ. 4.

Παραβολικαι προτάσει, ἡδε Ὄ-
μοιωματικοὶ καὶ Συγκριτικοί.
Παραγωγὴ τῶν λέξ. 8, 14.

Παράθεσις ἡ σφραγίς 6, 11·
21· ἐπὶ τῶν ἁρμάτ. 22, 2,
iδ. Σύγχρονες.

Παραθετικαι προτάσ. iδ. Ὁροιω-
ματικοί.

Παρακείμενος, χρῆσ. αὐτῷ 146.

Παρακείρ. ἡ μετὰ σηματο-
τέσκτικ., παρακείμ. δι. μετὰ
σηματο- ἀμετεσκέτ. 99· 100,
σημ. 7.

Παρακείμεν. παθητικ. προστα-
τικ. 184, c).

Παρακείμεν. μετὰ σημ. ἐνε-
στῶτ. 184, 3.

Παρακείμεν. ἡντὶ λορίστ. 150,
σημ. 2.

Παρακείμεν. ἡντὶ μέλλοντ. 150, 4.

Παράλειψις iδ. "Ελλειψις.
Παράταξις κ. παρέταξις τῶν
ἐπιθετικ. (κατηγορημ.) ἐπιθετ.
279, 4.

Παράταξις τῶν προτάσ. 943·
ἡντὶ ὑποτάξ. 943· συνδετική
παράταξ. ἦτοι συμπλοκή (τέ,
καὶ) ἐπέταξις ἡ κλίμαξ (οὐ
μόνον.. ἀλλὰ καὶ ταῦ). 969·

ἐργατιωματική παράταξ. ἦτοι
καλαστική κ. ἐπιτατική ὅσν
δέ.. *ἄλλα* κτλ. γέρ.. δὲ
κτλ. 973· συρπλοκή καὶ ἀρ-
τίθεσ. ἀρνητικ. προτάσ. (οὐτε
οὐδὲ) 1002· διάλεκτος (ἢ.. ἢ
κτλ.) 1011· αἰτιολογική πα-
ράταξ. ἦτοι ὁ αἰτιολογικ. κ.
ἐπειηγματικ. γάρ 1032· πα-
ράταξ. συνεπειας, ἄμα, οὖρ,
τούτων, τοιγάρα, τοιγάρτου τοι-
γαροῦ) 1037.

Παρατατικός, χρῆσ. 142· ἐπὶ
πρᾶξ. ἐν τῇ οὐκαπτέῃ. κατῆσ-
σονται 142, 1· ἐπὶ περιγραφῶν,
ἐπὶ δηλώσεως ἥθους κ. ἔθιμων,
καὶ ἐπὶ παρασυμβαμάτων 143
2· παρατατικ. κατ' ἐπιφά-
νειν ἀντὶ τοῦ ἀσφίστ. 143, 3
σηματ. τοῦ παρατατ. ἐν συν-
δέσ. μετ' ἀλλων παρελθουσῶν
πρᾶξ. 144, 4· ἐν τοῖς ἀγγέλη-
μασι ἀγγέλων 146, σημ. 2·
παρατατικ. ὄμράτ., ἢν δὲ ἐνε-
στ. εἰνε ἂντι παρακείμ. οἷον
εἰκό = εἰκὼν νικητής, εἰκὼν =
γῆγνη νικ., iδ. ἐνεστ. παρατα-
τικ. ἐν συνδέσ. μετὰ γνωμο-
λογικ. ἀσφίστ. 158, 7· παρα-
τατικ. ἐν παρομοιώσεσιν 160,
σημ. 2· ἐπὶ πρᾶξ σκοπουμέ-
νης 140.

Παρατατικός κατ' ἐπίσταν περὶ
ἐπικινδυντικ. πρᾶξ. 642, 1·
παρατατικ. μετὰ τὰς κατε-
λήσ. σκοτ. 161, σημ. 8.

Παρατατικός κατ' ἐπίσταν ἡντὶ
ἐπιστῶτ. 145, 5.

Παρατατικ. δριστ. ἐπὶ τοῦ μὴ
παραγματικοῦ, ἀληθίους, ἢ ἐπὶ
τοῦ ἀδυνάτου 201, 4.

Παρεμβολὴ ἡ παρενταξις τῶν
κατηγορημ. ἐπιθέστ. 279, 4·
iδ. Παρεμβολή.

Παρεμφατικόν, [ἐν τῷ κειμένῳ
ἐπέθη ἀδιανείτ. ποσὶ παρεμφ-

- φατικ. κ. ποῦ κατηγορικ., ὀ-
μοτικόν] Ἡ. Κατηγορικόν.
Παρενθετική ἔννοια συμπληρω-
τέα μεταξὺ τοῦ ἡγούμεν. κ.
ἔπορεν. τῶν προτάσ. 1597, φ.
Παρένθεσις 1055, 3.
Περιεκτικὴ ἔκκοιτα [βόλθινοι.
περιεκτικήν γραφεῖσαν παντα-
χοῦ τοῦ καιμούν, ἐν δὲ σελ.
13 καὶ ἀλλαγούσανεπτυγμένη,
ζτινα ἀδόκιμά ποιεῖ, νένει παντα-
χοῦ ἀρθρὸς ὑπὸ ἀντικατ. ἐπικρα-
. τεστέφαν ἡ κρατόσσα].
Περιεκτικὴ οὐταξ. τῶν προθέσ.
Ἡ. Ηροθέσις.
Περιητικὰ οὐσιαστ. συντασ-
τόμενα μετὰ πληθυντικ. 53.
Περίοδος 9, 16· κ. 1633.
Περιορισμὸς ἡ κοιλαγγὴς τῶν
προτάσ. 973.
Περιγράφεις δικ τῶν βίτι, ἵς,
μέρος, σθένος, κήρ, δέμας,
χάρα, ὅμιλα, ληφθῆται. 2. 282, d).
Πλάγιοι ἡ ἔηρτημένου λόγοι
1567 (ἐν παραδρομῇ ἐτεῖη
αὐτόθι «ἢ ὁρ. λόγου» ἀντὶ ἔ-
ηρτημ.) ἡ προτάσ. δι' αἰτιατ.
σ. ἀπαρεμρ., ἐπὶ τῶν, ὅτι,
ῶς = ὅτι, σ. εὔκτ., ἀπαρεμ.,
ἐκεῖτικτ. σ. ἀπαρεμ. ἐ-
ζητητωμένῳ ἐν παραδειγμέντος
έρμη. αἰτητικοῦ ἡ δηλωτικ.
1568, σημ. 1· προτάσ. πα-
ρενθετικ. ἐπερρραχμέναι δι'
εὔκτικ. ἀνει εἰσχωγηκ. συν-
δέσμ. ἐκεῖ σημ. 2· ἔγκλισ.
τῶν δευτερευούσ. προτάσ. ἥτοι
εἰκεική 1567· ἐπὶ πραξ. πα-
ρελθουσ. 1571, σημ. 1· ἐπὶ
ἀρίστ. ἐπικινδήψ. θυμαὶ ἐκεῖτικ.
περὶ τοῦ εἴ σ. εὔκτ. αὐτόθι:
σημ. 3· εὔκτ. εἰς δευτερευούσ.
προτάσ. μετὰ χρόνον ἀρκτικ.
ΜΕΡ. ΓΡΑΜΜ. ΕΔΑ, ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΥΝΟ ΣΤΑΘΑΚΗ
- αὐτόθι 3· εὔκτ. ἐν ἔηρτημέν. ἔρωτήσ. ἐκεῖτικ. τάξ, ὅρα, δέμοικα
μή σ. εὔκτ. ἐκεῖτικ μετὰ χρόνον
ἀρκτικ. πρῶτον μενή ὑποτακτ.
καὶ εἰτική εὔκτ. 1573, σημ.
3· εὔκτ. ἐν δευτερευούσ. προ-
τάσ. τοῦ ὄρθιου λόγ., ἃς ὁ
λκλῶν ἐκρέσει ὡς ἀπὸ μέρους
ἄλλου τινός 1573, 3· εὔκτ.
μετὰ θλους τούς μετὰ τοῦ ἀν-
συνημμένους συνδέσμ. κ. ἀνα-
ροικής ἀντωνυμ. ἐκεῖ 4· ἐπὶ
δηλώσ. πορίστ. επανακτήψ. κ.
ὅταν ἡ πρότασ. ἀποτελῇ με-
λος προτάσ. εὐχήν δηλούσης
1574, σημ. 4· ιστορικοῦ Ηρ.
όριον. 1571, σημ. 1· ἔνεκ
τῆς τῶν χρόνων ἔρελξ. ἡ ἀρ-
ματιώτ. πρὸς τὴν κυρίαν πρότασ.
1571, σημ. 1· αἰτιατ. σ. ἀπα-
ρεμ. ἐν ταῖς δευτερευούσ. προ-
τάσ. 1576, 5· φρωτ. ἡ ἀποτακτ.
ἀντὶ τῆς εὔκτ. ἐν ἀντικειμενι-
κῇ πρακτικ. 1578· ἐναλλα-
γὴ τῆς ὄριστ. ἡ ὑποτακτ.
πρὸς την εὔκτ., ἡ τῆς εὔκτ.
πρὸς την ὄριστ. ἡ ὑποτακτ.
1582, σημ. 3· μετάθεσις τοῦ
πληριοῦ λόγ. εἰς τὸν ὄρθ. καὶ
τούσκαντίον 1584, 5.
- Πλευρασμὸς 1612.
- Πληθυντικός, γρῆσ. 15· τῶν κυ-
ρίων ὄνομάτ. 15, 1· τῶν ὄνομάτ.
ταῖς θλους 15, 2· τῶν ἀρρην-
μέν. 16, 3· τῶν συγκεκριμέν.
ἀντὶ τοῦ ἐνικ. οἷον ἄρματα
κ. τ.λ. 18, σημ. 2· τῶν ἑορ-
τῶν κ. ἀγώνων αὐτόθι πόλεων
τινῶν ὄνόματα ἐκεῖτικ. τῶν ὄρ-
γάνων ἐκεῖτικ. τῶν μερῶν κ. με-
λῶν τοῦ σώματ. ἐκεῖτικ. ἐν τῷ
προσμετ. διορισμ. καὶ ἐπὶ κα-
τογορημ. οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ
ἐνικ. αὐτόθι πληθυντικ. ἀρρ-

- ρημ. καὶ συγκεκριμέν. ἀναρο-
ρικῶς πρὸς πλείονα ἀντικείμ.
οἶον οἱ κράτισται τὰ εἰδὴ 19,
σημ. 3.
- H.ηθυτικ.* οὐσ.κατικ. μεθ' ἐ-
νικοῦ 69.
- H.ηθυτικ.* οὐσικατικ. μετὰ γε-
νικῆς 59, 5.
- H.ηθυτικ.* μετὰ βάρ. κατὰ
δικ. 71, 2.
- H.ηθυτικ.* ἀπὸ ἑνίκ. 17 με-
ταξίων εἰς ἑνίκ. 88, 4 ἐπὶ
προσωπικό. εἰς δὲ πρόσωπ.
86, 6; ἢ πληθυντικ. πρόσωπ.
χιτὶ τοῦ ἑνίκ. 86, 3.
- H.ηθυτικ.* τίθεται τῷ βαρι-
τικ. ἐπιθήτ. καὶ θιτιωμ. ἀν-
τὶ τοῦ ἑνίκ. 67· 68, σημ.
- H.ηθυτικ.* βάρος ἐπὶ τῷ περι-
τητικ. βαράτ. καθ' ἑνίκ. 54·
ἐπὶ οὐσικατικ. καθ' ἑνίκ. μετὰ
τῆς μετὰ 59, σημ. 5. πλη-
θυντικ. μετὰ οὐσικατικ. κατὰ
δικ. 70.
- H.ηθυτικ.* ἐπιθέτων καὶ μετουγ.
γένους καὶ τοῦ 81, σημ. 1.
- H.ηθυτικ.* τι, τικτα, τάδε, δι-
κεῖται ἐπὶ μικρ. εἰνοτα; Υἱούσιούτα. 88, σημ.
- H.ηθυτικ.* ἐναρκίσσονται πρὸς τὸν
δικ. 71, σημ. 1· 73, 3.
- H.ηθυτικ.* βάρος. αἱ προσώπ.
καὶ ήμερος ἡτοι τοῦ ἑνίκ. 85,
3· μετάκτητος ἡπὸ τοῦ πλη-
θυντικ. πρὸς τοῦ ἑνίκ. κ. τοῦ
ναντίου 85.
- H.ηθυτικ.* σφραγιστή. 13,
1· 18, σημ. 2.
- Προθίστασι,* 7, c) σηματ. κ. ση-
ιτικ. αὐτῶν καθ' ὅλου 467· ση-
ιτικ. τῶν μετὰ ποιήσα. συνθέ-
των βαρικά. 470, σημ. 3· δικ-
ροφὲ μεταξὺ τῶν προθέτ. κ. τοῦ
τοπικ. ἐπιφράζετ. 471.
- τημ. 4· προθέτ. κύριαι κ. κα-
ταχρηστικ. αὐτόθι.
- Προθέσι.* σ. γεν. συντασσόμ. (ἀγ-
τι, πρό, αὐτό, ἐξ) 471—482.
- Προθέσι.* σ.δοτ. συντασσόμ. (ἐγ,
εγ) 482—488.
- Προθέσι.* τ. αἰτιατ. συντασσόμ.
(ἀρά, εἰς, ὁ) 488—493.
- Προθέσι.* σ. διτ. κ. αἰτιατ. (ἀρά),
καὶ προθέσ. σ. αἰτ. κ. γεν.
(κατι, διά, ἵπερ) 493—510.
- Προθέσι.* σ. γεν. δοτ. κ. αἰτιατ.
(ἄργι, περί, ἐπι, μετά, παρά,
πρό, ὑπό) 510—551.
- Προθέσι.* ὡς τοπική ἐπιφράζη.
551.
- Προθέσι.* δύο η καὶ τρεῖς συντα-
μέναι: οἷον ἀμφιπερφ. παρέκ:
κ.π.λ. 553· ἄρ.. ἀντασθαι:
έρ.. ἐνθειρ 555, σημ. 2·
προθέσ. κύρ. μετὰ προθέτ. κα-
ταχρηστικ. οἷον ἀπό των οὔτε-
ρων, ἀμφιπερφ. έτεκα κ.π.λ., η
δύο καταχρηστικ. ἀλλήλ. συν-
δεδεμέναι: οἷον χάριτ. έτεκα
555, 3.
- Προθέσιαι* κατ' ἐπίσκοπον η καὶ
πρεμπτικῶν; γωρίζονται τοῦ
έρω. (*Τμῆμα*) 556.
- Προθέσι.* κεγχωριμέσαι: τῶν οὐ-
σιαστικ. κύτῶν παρ' Οὐράνῳ
559, σημ. 4.
- Προθέσι.* ἐν συνδετ. μετ' ἐπιφρά-
ματ. 560.
- Προθέσι.* καταχρηστική
η ἐπιχρατεστέρῃ (πιπτεῖτο ἐν
γούναις, κείσθαι εἰς τι) 568.
- Προθέσι.* σύναρθρ. ἐρεῖκαθετοῖς
(αὐτὸς ἐπὶ τῷ δρυμῷ ἔθισαποι
ἀπέργυοντα ἡτοι, οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ
ρράζει. ζητ.) 574.
- Προθέσι.* μετὰ δικρόβων πτώσ.
συντασσόμ. 575.
- Προθέσι.* ἐπαναλημβάνομ. ἐν ἐνὶ

- καὶ τῷ αὐτῷ μέλει τῆς προτάσ. 576, σημ.
- Προθέσ.* ἐπαχειρόμεναι (αἴρα πᾶντα τὴν Ἑλλάδα καὶ περὶ Ἰωνίαν ἣν λόγον;) 576.
- Προθέσ.* ἐπανιχλεμένον. κ. παραλειπόμεν. 577· παρατείπονται ἐν συνθέτῳ ἡμί. μετὰ προηγούμενον σύνῃ τ. ἡμίκ (κατηγερήγετος) 581, σημ.
- Προθέσεις* ἀντὶ βήματ. ἐπὶ ἐπαντλήψ. συνθέτ. ἡμί. 557, σημ. 1.
- Προθέσ.* μετὰ τῶν ἔκχυτῶν πτώσ. ἀντὶ ἐπιθετικ. (κατηγορημ.) γενικ. 342, σημ. 2.
- Προθέσεων* θέσις 581· 559, σημ. 4· ἀναστροφὴ αὐτῶν 583. κ. σημ. 4.
- Προσθήκη* ἡ προσθετικ. διορισμ. 6, 10· 53, ε). γρῆσ. αὐτῆς; 284· προσθετ. διορισμ. μετά τοῦ ὡς 284, σημ. 1· ίδ. 286, 5· 1502, 5· προσθ. ἔνει τὸ ἀντὶ τῆς μεθ' ὡς 1502, 5· θέσις τῆς προσθήκης 285, 2· ίδ. 288, σημ. 7, 8. προσθετικ. διορισμ. μετ' ἐπανιχλήψ. τοῦ ἐπεξηγητέου αὐστητικ. 285, σημ. 3· προσθήκην πρὸς ἀκριβέστερ. διορισμ. ἐννοίας καθολικῆς 286, 4· προσθήκη ἐπὶ τοῦ ὄρομα §. 356, 2· ἐπὶ μετριῶν διορισμ. 247, ε). ἀντὶ τοῦ προσθετικ. διορισμ. τίθεται ἐνίστε τὸ λέγω σ. αἰτ. ἡ ἐρελκτικῶν μετ' ἐπανιχλήψ. τῆς προηγηθείσ. πτώσ. 286, σημ. 4· προσθετικ. διορισμ. ὡς ἔκφρασ. τοῦ πρὸς τι, τοῦ τέλους ἡ ἀποτέλεσματος 286, 5· προσθετικ διορισμ. διοχληροῦ προτάσ. ἡ πλειόν. λέξ. τ. προτάσ. 287, 6· οὐδέτερ. μετοχ. ἡ ἐπιθέτ. ὡς προσθετ.
- διορισμ. διοχληρ. προτάσ. 288 σημ. 6· προσθετ. διορισμ. ἐκφράζον κρίσιν περὶ τῆς προτάσ. ἡ ἀποτέλεσμα προηγεῖται ἐνίστε τῆς προτάσ. 288, σημ. 7, 8· δυοὶ θάτεροι, ἀμφότεροι (α), οὐδέτεροι, πᾶν τούτων τούτων, ταῦτα τοῦτο κ. τ. παρόμ. ὡς προσθετ. διορισμοὶ 289, σημ. 10· προσθήκη διαιρετικὴ ἡ διαιρεμητικὴ parti-tiva ἡ distributiva 289, 7· σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος 291, 9.
- Προσθετ.* διορισμ. ἐν τῇ προσφωνήσ. 47, 5· συμφωνία κ. ἀσυμφωνία ἐν τῷ προσθετ. διορισμ. 63.
- Προσθετ.* διορισμ. ἀντὶ τῆς γενικ. 247, ε).
- Προσθετικ.* διορισμ. κατὰ γενικ. ἐπὶ τῶν κτητικ. ἀντωνυμ. (ἐρὶ τῷ ἀθλίου βίος) 285, 3.
- Προσθετ.* διορισμ. ἐφελκυθεὶς ὑπὸ τῆς ἀναφορικ. προτάσ. (προτάσ. ἐπιθέτικ.) 1118, 4.
- Προσθετικαὶ* προσθήκαι 286.
- Προστακτική*, ἔννοια αὐτῆς; 193, 2, 3· γρῆσ. αὐτῆς; 235· ἐπὶ ἀποδοχῆς, διολογίκες 235, 2· προστακτ. ἀντὶ τοῦ ἡγουμέν. ὑποθετικ. περιόδου αὐτόθι: προστακτ. μετὰ τοῦ μὴ 236, 3· προστακτ. ἐν δευτερευούσῃ προτάσ. 238, σημ. 5.
- Προστακτικὴ* ἄρεν ἄρ 200, 3.
- Προστακτικῆς* 6'. πρόσωπον ἐπὶ τοῦ τις ἡ πᾶς τις 87, γ).
- Προστακτικῆς* ἀόριστ., κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν ἐνεστ. κ. παραχειμ. αὐτῆς; 187.
- Προστακτικῆς* παθητικ. παχοκείμ. κατὰ γ'. ἐνικ. πρόσωπ. 184, ε).

Προσγηματισμὸς ἡ προσπεφυκὸς
ἢ παραπληρωματικὸν μέριον
τὸ τε 896, 1· 850, 3.
Προσωπικὴ σύνταξι. Σὺντὶ τῆς χ-
προσώπη. ἐπὶ ἀποχρεμφ. λέγο-
μαι, κομίζομαι τοῦτο πουη-
σαι, δίκαιος είμι τοῦτο πρά-
τειν 723· ἐπὶ μετοχῇ. 745,
σημ. 3· ἐπὶ τῶν δὲ, ὡς 1071,
6· ἐπὶ τοῦ ὁμοκαθίσας, ὡς ἔοικα,
ραιρομαι, δοκῶ 1503, 6· ἐπὶ
τοῦ φιλερός είμι, μὴ σ. ἀπορφ.
ἢ εὐπτ. Σὺντὶ γαμητέος ἐστε, γῆ
1554, 2· 1556, 3.
Πρόσωπον τοῦ ἑρμ. ἐπὶ πλειό-
νων ὑποκειμένου. 83, 6 καὶ σημ.
4. 5· 6· πρόσωπ. προστακτικ.,
ἐν συνδέσε. μετὰ τοῦ τέος, πᾶς
τις 87, γ· μετάβασι. ἀπὸ τοῦ
γ· πρόσωπ. εἰς τὸ χ. κ. 6·
ἐν τῷ ἐπιστολικαύῳ ὅμει 89,
σημ. 3· μετάβασι. ἀπὸ λέξ.
καθολικῆς ὡς ἄκηρωπος εἰς
πρόσωπ. ς. 89, σημ. 4· με-
τάξις; τοῦ κατὰ γ'. πρόσωπ.
περὶ αὐτοῦ λαλοῦντος εἰς ς.
89, σημ. 5.
Πρόσωπ. τοῦ ἑρμ. ἐν τῇ ἐπιθετι-
κῇ προτάσ. 1102, 6.
Προσώπων ἐναλλαγὴ ἐν τῷ
πλαγ. λόγῳ 719, 5.
Προτάσεων διδασκαλίχ οἵτοι
περὶ προτάσ. 1.
Πρότασις 1· 31, 1· σύνθετος
πρότασ. 8, 15· 9, 16· ἀνά-
πτυξ. τῆς προτάσ. 8, 15.
Πρότασις ἐρωτηματική 13. Ε-
ρωτηματικ. προτάσ.
Πρότασις κυρίως, ὡς ἡγούμενον
τῆς ὑποθετικ. περιοδ. 1468,
1· 13. Τετρ. προτ. ὑποθέσ.
Πρότασ. δευτερεύοντα, 13. Δευ-
τερεύοντα προτάσ.
Πρότασ. κύριαι, 13. Κυρίκ πρότ.

Πτωσις 5, 9· σημασ. αὐτῆς 293.
Πτώσεις ἀπόλντοι 772· γενν.
ἀπόλυτ. 773· αἰτιατ. ἀπόλυτ.
783· πτώσ. ἀπόλυτ. μετὰ τ.
ὡς 788· μετὰ τῶν ὀστεος, ἄτε,
οἴλα, οἶος, ὀσπερ 791.

P.

Πῆμα, ὁ πρεστος λεκτικ. τύπ.
τῆς προτάσ. 2, 1· γένη ἡ δια-
θέσεις τοῦ ἑρμ. 92, 13. Ἐνερ.,
μέσον κ. παθητικ. [ὅπου ἐν τῷ
κειμένῳ ἀπαντᾷ γένη ἡ εἰδη
τοῦ ἑρμ. νόει διαθέσεις τοῦ
ἑρμ., ἐν δὲ σελ. 13 κατὰ πα-
ραδορήν ἐγράφη «διακείνομεν
ἐν τῷ ἑρματι. γένῃ ἡ εἰδη
σύντι «Κατὰ τὰ γένη ἡ εἰδη
ἥτοι τὰς διαθέσεις διακείνο-
μεν ἐν τῷ ἑρματι»].

Πῆμα ὑπὸ σημασ. καταρκτικ.
ἢ ἀπορκτικ. 1597, 2· ἑρμα
κοινὸν τῷ τε κυρ. προτάσ. καὶ
τῷ δευτερεύ. τίθεται ἡ πατέ-
μον ἢ ἐν τῇ κυρ. ἢ ἐν τῇ
δευτερ. 1603, 1.

Πήματα κύτοπεδη 102.

Πήματα λήγοντα εἰς ενω κ. ειο-
μαι 113· εἰς ήσω κ. ήσομαι
115.

Πήματα συντατόθμενα ἐν τῇ
ἐνεργητ. φωνῇ σ. γεν. ἢ δοτ.
ἐν τῇ παθητ. συντάτσονται
ὡς τὰ μετ' αἰτιατικῆς ἑρμ.
(γρηγορίδης ἐν τοῦ φθορῷ τοι
invidetur mihi) 126, 7.

Πῆμα ἀπ.τοῦτον Σύντισθετ. 581
σημ.

Πῆμα σύνθετον ὑπὸ τὴν ἐπι-
κρατεστέρην αὐτοῦ σημασ. οἷον
μεταγεγράσκειν=γράμμηρετε-
θεῖλων νομίζειν, mutata senten-
tia judicare 1590, c· ἐκ ἑρ-
ματ. συνίστ. νοητέον ἐν τῷ
ἐπομένῳ κώλῳ τῇ προτάσ. τῷ

ρήμα χάπλοον· οίον ἐκ τοῦ προγράψοντος τὸ χάπλον γιγνώσκειν 1590, σ' ἐκ δημάτου συνθέτων νοητέον ρήμα σηματ. γενικῆς (ἐκ τοῦ ἀποτρέχειν τὸ λέραι) 1596, οὐ ἐκ συνθέτων μετὰ προθέσ. ἡγμ. ἢ πρόθεσ. νοητέα καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἡγμ. αὐτόθι.

Ρῆμα λεκτικὸν ή αἰσθητικ. ληπτέον ἐκ προηγουμένου ρήματ. σημασίας συγγενοῦς 1596, π.

Ρῆμα παρεμφατικὸν (ἐνιακοῦ τοῦ κειμένου ἑτέθη ἀδιακριτ. ἢ κατηγορικὸν ἀπορχντικὸν) ἐν συνδέσ. μ. μετοχῆς ἐπὶ προτάξ. συνκπομέν. μετὰ τῶν κατέτε. κατ' μέρ. δὲ 795, 4^ο ἐκ ἡγμ. παρεμφατικ. νοητέον μετοχῆς ἢ ἀπαρέμφ. 1593, 1^ο ρήμα παρεμφατικ. ἐν συνδέσ. μετά μετοχ. ἢ ἀπαρεμφ. συντάσσεται πολλάκις μετάδοσιστικοῦ, ὅπερ ἔπειτε νῦν ὑποβιληθῆ εἰς τὴν σύνταξ. τοῦ ἡγμ. οἰον ἄγγειον ὄρκῳ προστιθεῖσαντες. ἀγγ. ὄρκον προστιθ. 1604, 3.

Ρῆμα ἀπλοῦν κ. σύνθετον κείνται πολλάκις παραλλήλως 581, σημ.

Ρηματικὰ ἐπίθετα εἰς τὸς ἡτέος κατ' οὐδέτερ. πληθυστικ. ἀντὶ καθ' ἐνικ. 67^ο σύνταξις αὐτῶν 465 κ. 442.

Ρηματικὰ ἐπίθετα σ. αἰτ. 300 σημ. 4 b^ο εἰς τὸν κ. ἀιλωτ., σ. γεν. 376, 8.

Ρηματικὸς τύπος, ὃμοιός τι ληπτέον ἐξ ἀλλοῦ, π. χ. παθητικὸν ἐξ ἐνεργητικ. κ. τοῦ ναυτίου.

Ρηματικὰ ή κατηγορικὰ θέματα "Id. Κατηγορία.

Σ.

Σηματικαὶ φωταὶ ίδ. Λέξ. ἐνοῖσιν.

Συγχριτικὸν 6, 11· 21^ο *Συγχρ. κατὰ τὸ φυσικόν*. ἀντὶ ὑπερθετικ. 22, 3^ο *ἀρνητικ.* συγχριτ. μετὰ ἡγουμέν. οὐδὲ ἀντὶ συγκριτ. καταρχτικ. (οὐδὲ ἡττον=μαζίλον) 26, 5^ο μετὰ προθέσ. ἀντὶ γενεικ. 402, σημ. 3^ο ἐπίσχυσις ή ἐπίτικος καὶ ἀκριβεστερ. διορίσμ. τοῦ συγκριτ. 27, 6^ο σύνδεσ. κατοῦ μετὰ θετικ. ἢ ὑπερθετ. 25, σημ. 2^ο συγκριτ. σ. γεν. 400, 1^ο συγκριτ. μετὰ ή ὕστε σ. ἀπαργ. 1513, 8^ο) μετὰ τοῦ, ἢ σ. ἀπαργ. ἵκετι σημ. 1^ο δύο συγκρ. ἀντιπαριθίθενται ἀλλήλ. 1021 σημ. 7.

Συγχριτικὸν παρὰ θετικῷ κ. ὑπερθετ. 25, σημ. 2.

Συγχριτικαὶ παραθολικαὶ ή ὄμοιωματικαὶ δευτερεύουσα. προτάσ. ίδ. Ἐπιφρηματ. προτάξ. τοῦ εἴδους κ. τρόπ. τῆς ποσότητ. η ἐντάσ. (ἐπιτάξ.), καὶ Περιβολικαὶ ή Ομοιωματικαὶ.

Συγχριτικ. η 1017^ο συγκριτ. η κ. συγκριτ. γεν. 1022.

Συγκριτ. ἀνεύ τοῦ θ'. κάλου η κάλλισιν ὄρου τῆς συγκρίσεως 1021, σημ. 7^ο δύο συγκριτ. συνδεδεμ. διὰ η (θάττων η σοφώτερος) 1028, 5^ο συγκριτ. μετὰ οὐδεὶς 1031, σημ. 5.

Συγχριτικ. κατ' ἐπίρχος. ἀντὶ τοῦ θετικ. 1021, σημ. 7.

Συγνεκριμέρα δύομιν. σημαντικὰ πράγματ. ἀντὶ προσώπ. 12· 4.

Σύλευκος [ἐνιακοῦ τοῦ κειμένου ἔγραψη ἐκ παραδοσῆς συνταγῆς, πανταχοῦ δὲ σχεδὸν

συγχώρευσις] ἐν τῇ συμπλοκῇ τῶν λέξ. καὶ τῇ συμπλοκῇ τῶν προτάσ. 1603· τῆς κυρ. προτάσ. μετὰ συγκριτικῆς δευτερευούσ. προτάσ. 1501, 2· 1603, 1.2· σύζευξ. δύο κακί πλειόν. ἐφωτηματ. προτάσ. εἰς μίσην (τίς τίκος αἰτίος ἔχετε;) 1534, 6· ἐπὶ τῶν μετογ. κ. ἀπαρεμφ. οἷον ἄγγελος ὄφεω προστιθεῖ· τῇδε θαλάσσης εἰργογ μὴ χρῆσθαι 1604· τὸ ὑποκείμ. τῆς δευτερευούσ. προτάσ. μεταβασίνει εἰς τὴν κυρ., ἡς γίγνεται ἀντικείμ. (ὑπώπτευσε τὸν Μάγον ὡς οὐδε εἴη ὁ Κύρου Σμέρδις) 1607, 4· τὸ ἀντικείμ. τῆς δευτερευούσ. προτάσ. γίγνεται ἀντικείμ. τῆς κυρ. 1609, σημ. 3· τὸ κατηγορημ. (ἐπιθετικ.) οὐσιαστικ. παραλημβάνεται ἐν τῇ κυρ., ἀφίεται δὲ τὸ οὐσιαστικ. ὡς ὑποκείμ. τῆς δευτερευούσ. 1609, σημ. 4· τὸ ὑποκείμ. μετὰ τοῦ κατηγορουμένου. ὀνόματ. ἔλκονται ἐν τῇ κυρ. προτάσ. ὡς κλιματ. αὐτόθι σημ. 5· συναίρεσις ἐπὶ οὐσιαστικ.: οἷον «ἡλθεν ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων διτι ἀφεστάσιον» 1610, 5· γεν. ἀντὶ δοτ. ἐν ταῖς συντάξ. οἷον «τοίτων ἔκαστων εἰδωλα παρέπεται», ἀντὶ τούτοις ἔκαστοις εἰδ. παρ. 1610, σημ. 6· ἐν ταῖς συντάξ. οἷον «ὡς ἐγὼ ἦκουσα, διτὶ Κλέανδρος μέλλει νῆσειν» ἀντὶ, ὡς ἐγὼ ἦκουσα, Κλ. μέλ. ἥ. 1611, 6.

Συμπλεκτικοί σύνδεσ. 942, 4.

Συμπερασματικαὶ προτάσ. ἥ. Αποτελεσματικαὶ.

Συμφωνία 4, 5· διδασκαλ. περὶ τῶν 40.

συμφωνίας (ἐκ παραδρομῆς ἐν ταῦθι ἐτέθη ἀφομοίωσις) 53.

Συμφωνία οὐσιαστικοῦ ἐπὶ περιγραφῶν οἰον ψυχὴ Τειφεσταοὶς Τηλεμάχοιο κ.τ.λ. 58, 5· συμφωνία τοῦ κατηγορημ. οὐσιαστικ. 63· τοῦ ὑπερθετικ.

64· ἐλκτική (οὐχὶ ὅρθιον τὸ ἐν τῷκειμ. ἐλκτικοειδῆς συμφων.) ἐπὶ τῶν ἀντωνυμ.. οἰον «αὕτη ἐστιν ἀρίστη διδασκαλία» 75 1· δικηφορά μεταξὺ τοῦ αὐτῆς τοῦτο ἐστιν ἀρίστη διδασκαλ. 75, 2· ἐλκτική συμφων. ἐπὶ οὐσιαστικ.: οἷον «ἡ περίοδός εἰσι στάδιοι ἔξ 76, 3.

Συμφωνία τοῦ κατηγορουμένου (ὅμη. ἡ ἡρματικ. θέματ. καὶ ἐπιθέτ.) ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμ. 78· ἐπὶ τῶν, ᾧ ᾧ. . ᾧ οὔτε.. οὔτε 82, 5· συμφων. τοῦ κατηγορημ. ἐπιθέτ. ἡ μετοχ. ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμέν. 83, σημ. 3· συμφ. ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμέν. διαρρό. προσώπ. 83, 6· κ. σημ. 4. 5.

Συμφωνία τοῦ κατηγορημ. ἐπιθέτου 53· τοῦ ἐπιθέτ. ἀναφερομέν. εἰς οὐσιαστικ. μετὰ γεννικ. συντασσόμενον (ἔμα κήδεα θυμοῦ) 265, σημ. 2.

Συναίρεσις δευτερευούσ. προτάσ. ἥ. Ἐπαλλαγή.

Συναπτικαὶ ἥ. 942, 4· ἥ. Συνηγμέναι μετοχή. Μετοχή. Σύνδεσμοι, εἴραι, πέλειν, πέλεσθαι, γῆραι, τελέθειν 3, 3 (οὐχὶ παλῶς ἐτέθη ἐν σεῖ). 43 ἡρματα κατηγορικὰ κ. συνδεσμοειδῆ, ἡ.τ.ν. ἡρματικὰ θέμη, σύνδεσμοι ἡ συνδετικαὶ ἥ. Κατηγορία), γέρευ. αὐτῶν 9, 15· 16· παράλειψ. αὐτῶν 40.

Σύνδεσμοι παρατητικοί κ. ίποτακτικοί 942, 4· τῶν δευτερευουσ. προτάσ. 1052, 9. Σύνδεσμοισιδή φήμ. 43 (γράφει κατηγορικὴ θέματα, τὰ κατ' ἔλλους ἴβοηθητικὰ καλούμενα) Σύνδεσμικὴ παράταξ. ήτοι συμπλοκή (τέ, καὶ) 952· καλίμακ; ή ἐπίτιχος; 969· Συνέπεια, (τελειών αἴτιον, αποτέλεσμα, συνώνυμα), ίδ. Αποτελεσματικὴ προτάσ. καὶ Ἐπιρρηματική.

Συνεπυγμένη σημασ. 13, b) (γράφει ἐπικρατεστέρων. σημ., ώς καὶ ὅπου εὑρηται ὅποι σηματ. περιεκτικὴν νόσιν ὅποι τὸν ἐπικρατεστέρων σημασ).

Σύνεσις ίδ. Σύνταξ. κατὰ σύνεσιν.

Σύνταξις 31, 1· σύνταξ κατὰ σύνεσιν 53· σύνταξ. ἐπὶ ἐπιθετ. ή μετοχῶν 54, 3· ἐπὶ τῶν ἀντιστοιχ. κ. ἀναρροφικ. ἀντιστοιχ. 55, c).

Συνσάρενται ἀράντοι. 918· συσάρενται. καταρρατικ. ἐνρράσται, πᾶς πάντως; 918, 1.

Σχῆμα ίδ. Λεξιλόγ. σχῆμα.

Τ.

Τελικοὶ σύνδεσμοι, ἡτα, ώς, ἐπως, δῆμα, ὡς 1082, ίδ. *ira*: ώς, ὅπως, *ira* σ. ὅποταν. ή εὐκτ. μετὰ κυρίων πρότασιν δηλοῦσται εὐχήν 258· 259, σημ. 5.

Τελικαὶ προτάσ. μετὰ τῶν *ira*, ώς κ.τ.λ. 1082.

Τετελεσμένες μέλλων, ίδ. Μέλ. τετελεσμ.

Tic, ὄποκειμ. ἀδρίστ. 37, τ. 4.

Τμῆμας τῶν προθέσ. 556.

Τετοική ήτοι θέσ. τῶν λέξ. καὶ προτάσ. ίδ. Θέσις τ. λέξ. κτ.). Τοπικὲ τόποι εἰς οἱ, οἱ, ησι, ασι κτ). 461, σημ. 1.

Τραπολογικὴ σχέσ. 8, f) (γράφει καζλιον ἐγκλιτικαι σχέσ). Τραπολογικὰ ἐπιρρήμ. (δρήστερον ὄμψαδοριστολογικά) 810, 5.

Τυπικαὶ λέξ. = φωναὶ σημουοι 7, 12.

Τύποι ἐπιθετικῶν ίδ. Επιθετικ. τύπ.

Υ.

Τύλικαι ή ὄλης λέξ. = φωναὶ σημαντικαι 7, 12.

Τύπαρξις. 3.

Τύπαρκτικὰ 3, 3 (ἐνταῦθοι καὶ ὅπου θίλλοι τοῦ καμένου ἀπαντᾶς τοῦτο νόσι: καὶ γράφει καζλιον ἀγματικὰ ή κατηγορικὰ θέματα ίδ. Κατηγορία).

Τύπερθατόν 1509, ίδ. καὶ λεζιόδηγ. Τύπερθατόν.

Τύπερθετικῶν 6, 11· 21· ἐν τῇ Εὐλύν. ἀράρθρ. 21, 1· ἀπερθ.

ἐν συντάξ. μετὰ γενικ. τοῦ κατούς ἐπιθέτ., βαθμοῦ θετικ.

(κακῶν κάκιστος) ή βαθμοῦ ὑπερθετικ. (ἔσχατα ἐσχάτων) κατόθι· ἐν συντάξ. μετὰ γενικ.

συγκριτικ. ή διαιρετικ. 25, σημ. 1· 400, σημ. 1· ἀράρτ.

ὑπερθετικ. μετὰ ἄγνωστων οὐ ἀντὶ καταρρατικ.ὑπερθετικ.

(οὐχ ἥκιστα = μάλιστα) 26, 5· κατ' ἐπίρροιν ἀντὶ συγκριτικ.

23· ἐριογνοίς ή ἐπίτασις κ. ἀκριβεστερ. διαρισμ. τοῦ ὑπερ-

θετικ. 27, 6· ἀπερθετικ. μετὰ συγκριτικοῦ ή θετικ. 29, σημ.

1· συμφωνία τοῦ ὑπερθετικ. 64.

Τηρεσυντελικος, γραπταις κύριος 150· ἐπὶ περιγραφῷ 152, 3· μεταρρωστέος διὰ παρατατικ. γερμαν. 148· ὑπερσυντέλ. ἐν συνδέσ. μετὰ προηγηθείσ. πρᾶξ. δηλοτὸν τὴν πρᾶξ. ὡς συγχρόνως διεκρούσαν. ἔτι ἐν τῇ ἔκυρῃ ἀναπτύξει, τελέσει 152, 4· ὑπερσυντέλ. ἐν παραγοιώσεσαι ἢ παραβολαῖς 160, σημ. 2· ἐν τῇ δριστ. περὶ μὴ πραγματικ. ἢ ἀδυνάτου 206, 4.

Τηρόθεσις καὶ ἡποτιθέμενος, γραψμέν. κ. ἐπόμεν. 1467, 1· id. Τηρογραμματ. ὑποθετικ. προτάσ.

Τηροθετικαὶ προτάσ. μετὰ εἰ, τάρ, id. Επιρρηματ. ὑποθετικ. προτάσ.

Τηροθετικ. σύνθεσιμοι id. Σύνδ.

Τηροκείμενος 2· 3, 4· 31· ὑποκείμ. κατ' ὄρομαστικ. 32, 3· ὑποκείμ. διὰ προθέσ. μετὰ τῆς ἁντ. πτώσ. εἰναὶ εἰς σέκα ἄρδρας ἥλιος 32, 3· διὰ διαιρετικ. γενικ. κατέθοι· ἢ προηγονεμένη πρότασ. ἐκλαχθέντεις ὡς ὑποκείμ. 34, e)· ἐν τῇ μετατροπῇ τῆς ἐνεργητικ. συντάξ. εἰς παθητικ. οἷον πιστεύομαι ἐν τῷ πιστεύῳ τινι 128, 7· παράδειγμ. τοῦ ὑποκείμ. 33· ὑποκείμ. συμπληρωτέον ἐκ τινος λέξ. τῆς προτάσ. 34, d)· συμπληρωτέοις ἐκ τοῦ ἀντικειμένου. τῆς προηγηθείσ. προτάσ. 35, e)· τὸ ἡποκείμενον τοῦ ἄγομένου τῆς προτάσ. τίθεται ἐν τῷ ἐπομένῳ κύριῳ; 35, e)· τὸ ὑποκείμ. κεῖται ἐν τῷ κατηγορογέρῳ 36, f)· τὸ ὑποκείμ. ληπτίσιν ἐκ τοῦ κατηγορογέρ. 1592, f).

Τηροκείμενος τῆς δευτερευούσ.

προτάσ. μετενεγκθὲν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. γίγνεται ταῦτης ἀντικείμ. οἷον αἴδη τὸν ἀρθρωπον δὲ θητεύεις τοιν, ἀντί, οἵδικ ὡς ὁ ἄνθρ. θν. ἐσ. 1607, 4· οὕτω καὶ ἐπὶ οὐσιαστικ. οἶνον ἥλιθερ ἢ ἀγγελία τῶν πόλεων, οὗτοι ἀγρεσταῖσι, ἀντί, ἥλι. ἢ ἄγγ. οὗτοι καὶ π. ἀρ. 1610, 5· τὸ ὑποκείμ. τῆς δευτερευούσ. προτάσ. μετὰ τοῦ κατηγορηματικοῦ διόρμυκτ. ἐλκεται ἐν τῇ κωρίᾳ ὡς αἰτιατικ. 1610, σημ. 5.

Τηροταγή, ἐπόταξις τῶν προτάσ. 942, 4.

Τηροτακτική, ἔννοιας αὐτ. 193, 1. 3· ἡποτακτ. κ. εὐκτ. σπουδα. αὐτ. 209· παραγρένη ἡτοι τεσπική ἡποτακτική ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τὴν εὐκτ. 212.

Τηροτακτική, γραπταις 214· περὶ μελλούσα. πρᾶξ. 214, 1.

Τηροτακτικ. ἀδίπτ. κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν ἐνεστ. κ. παρακείμ. κύτης 181, a) ἀδίπτ. ἡποτακτ. ἀντὶ τοῦ λατιν. τετελεσμέν. μέλλ. 177, σημ. 2. Τηροτακτική σ. ἀρ 210. σημ. 4· 240, 2.

Τηροτακτική μετὰ ἢ ἔνει αἱ κύτη τοῦ μέλλ. τῆς ἀριστ. 214 2· 3· 214, 3· ἡποτακτ. σ. ἀρ ἐν ἔξιτρημέν. συμβουλευτική ἐρωτηματικ. προτάσ. 219, σημ. 4· ἐν ἀνακρούσι. προτάσ. 1124· ἐν τῇ ἀποδίσ. τῆς ἡποθετικ. περίθ. 1485, σημ. 5· ἐν ταῖς παραβολαῖς ἢ παρογονίσεις 255, 5.

Τηροτακτικ. ς. προσώπ. ἐπὶ προτιγμῷ 216, 4.

Τηροτακτική ἐν δικαιορητικῇ ερωτήσ. 217, 5· ἐν ἐρωτήσ.

- δυσαρεσκείας, θαυμασμοῦ, εἰ-
ρωνείας 218.
- 'Υποτακτική μετὰ μὲν τοῦ μὴ
ώς ἔκφρασις τοῦ φύσου ὅτι θά-
συμβῆτι, μετὰ δὲ τοῦ μὴ οὐ
ώς ἔκφραστ. τοῦ φύσου μὴ δὲν
συμβῆ 220, 6.
- 'Υποτακτική μετὰ εἴθε ἀντί^τ
εὔκτικ. 222, 7.
- 'Υποτακτική ἀντί προστακτικ. ἡ
εὐκτ. 236, σημ. 1. 238, σ. 4.
- 'Υποτακτική μετὰ μὴ μὴ δὲν
συμβῆ 237.
- 'Υποτακτική ἐπὶ γενικῶν κ. δο-
γμ. δηλώσ., ἐπὶ γένους προ-
σώπ., πραγμάτ. κ. πράξεων,
ἐπὶ χριστ. θυμός, τῆς; συγνάκις;
ἡ πολλάκις ἐπιναὶ κυριαρχούμεν.
πράξ., 254, 4.
- 'Χριστική μετὰ τά, ὁι, ὁπας
1076 μετὰ τά, ἵνα, ὁι, ὁπας
ὅρα, ἵνα 1082 μετὰ τά,
μη, μὴ οὐ 220, 6. 937, 7.
μετο τῷ εὐ μὴ 937 μετὰ τοῦ
ἄν μετὰ τῷ ὁπας = δηι 1080
2 ἐπὶ τῶν ὁι, ὁπας, ὅρα =
ἵνα 1089, 5 ἐπὶ τῶν δι, ὁ-
στις κ.τ.λ. ἡ τοῦ δ; ἄρ 1124,
1 παράλειψ. τοῦ ἄρ ἐπιτῶν δε,
ὅτις κ.τ.λ., τῶν δταν, ὁπό-
ταν, ἵνακ ἄρ, ἐπάρ, ἵνα ἄρ,
ἔταν κ.τ.λ. 241, σημ. 2.
- 'Υποτακτική μετὰ παραφράγματα.
χρόνον δροσικ. (ἐπὶ μὴ πραγ-
ματικοῦ) 257, σημ. 4 μετὰ
κυρίαν πρότασ. εὐχὴν δηλοῦσ. 259, σημ. 5.
- 'Υποτακτική ἐν πλαγίῳ λόγῳ
ἀντὶ τῆς εὐκτικ. 253. 1578.
1581. 1582, σημ. 3.
- 'Υπεροχ πρότερον, σχῆμα,
1632, 4.
- Φ.
- Φωναι λέγοι 7, 12.
Φωναι σημαντική 7, 12.
- Χ.
- Χιασμός, σχῆμα 1629, 3.
- Χρέοι, 4, 7 χρόν. πρώτοι κ.
δεύτεροι 98, 3 ἀνάπτυξις
τοῦ περὶ χρόνων 131 ἐπιθεώ-
ρησις τοῦ περὶ τῶν χρόν. 132
χρῆσ. τ. γρ. 178 χρόν. ὑπο-
τακτικ., εὔκτικ., προστακτ.
ἀπαρεμ. κ. μετογ. 178, 1.
Χρονιά ἐπιφρήμ. id. Ἐπιφρη-
ματ. προτάσ. τ. γρ.
- Χρονικοί τέλοι id. Χρόνοι.
- Χρονική σχέσ. τοῦ κατηγορου-
μένου id. Χρόνοι.

Λεξιλόγιον Ἀ. — Ἀγνός.

II. Λεξιλόγιον Ἐλληνικὸν τοῦ Β'. μέρους ἥτοι τῆς Συντάξεως.

Τὸ πρῶτον τμῆμα τοῦ II μέρους γράψει μέχρι τῆς σελίδ. 992.

A.

- "Α ἀντὶ οὐσιαστικ. κειμένου ἐν προηγουμένῃ λέξῃ. 35, σημ. 1. ἡ δὴ (= ἔπει) μ. μετοχ. 791, 2· 797.
- "Α =ώς πρὸς τοῦτο, ὅτι ἐν τῷ περιπτώσει· δὲ μέχθε 1138.
- 'Αγαθός σ. ἀπαρεμφ. 701· ἀγαθ. συμπληρωτέον ἐν τῷ ἀπαρεμφ. κύτῳ.
- 'Αγαθῶν κράτεσσος 21, 1.
- 'Αγάλλεσθαι σ. δοτ. 457, 8· ἐπὶ τοῦ 458, σημ. 6· σ. μετοχῆς 745, 3.
- 'Αγαρακτεῖρ σ. αἰτιατ. ἀντων. 315 σημ. 5· σ. δοτ. 434, 19· ἐπὶ τοῦ, διὰ τοῦ, περὶ τοῦσα 458, σημ. 6· σ. μετοχῆς 745, 3.
- 'Αγαρακτεῖρ, ἥτι 1057, 1 ἀγαρ., εἰ ἀντὶ ὅτι 1072, 8· ἀγαρ., ἐπειδάρ 1072, 8.
- 'Αγαπᾶτος σ. αἰτ. 390, σημ. 1 458, σημ. 6· σ. δοτ. 457, 8· σ. μετοχῆς 745, 3· σ. ἀπαρεμφ. 767, σημ. 3· ἀγαπ. εἰ ἀντὶ ὅτι 1072, 8.
- 'Αγαπητόν, εἰ ἀντὶ ὅτι 1073, 8.
- "Αγασθαι σ. γεν. 370, σημ. 9· σ. αἰτιατ. 395, σημ. 10· σ. γεν. προσώπ. καὶ αἰτ. πρόσγρ. 370, σημ. 9· τινά τινος 389, f) σ. γεν. πράγμ. καὶ γεν. προσώπ. 389 f) καὶ 395, σημ.
- 10· σ. αἰτ. προτ. καὶ ἐπὶ τοῦ κύτου· σ. δοτ. 457, 8.
- 'Αγγελίης ἔρχομαι, πωλοῦμαι 311, c).
- 'Αγγέλειρ σ. μετοχῆς 743· διαφορὰ συντάξ. μετ' ἀποχεμφ. καὶ μετοχῆς 766, 17· σ. ὁς κ. μετοχ. κατ' αἰτιατ. 789, σημ. 5· σ. ὅτι 1057, 1.
- 'Αγγέλομαι σ. ἀπαρεμφ. καὶ ἀγγέλεται σ. αἰτιατ. μετ' ἀπαρεμφ. 723, a).
- "Αγε ἐναντερέμενον εἰς πολλοὺς 86, z).
- "Αγε σ. ὄποτακτ. 216, 4.
- "Αγειρκ. σύνθετα ἀκετάξ. 92 z).
- "Αγειρ σ. γεν. 355, σημ. 5· ἀγειρ τοῦ πρόσωπος 385, 8 ἀγειρ σ. γεν. ἀντὶ ἀπὸ σ. γεν. 396, 2· ἀγ. ἑδὼ 304, 7· ἀγειρ τιὰ σ. αἰτ. ἑδὼ 335, 7· ἀγειρ=ἡγετεθαι, putare σ. δυσιν αἰτιατ. 323· ἀγ. ἔργηγη θεῷ 439· ἀγ. ἐρ δέλφ. ἐκ βίᾳ 453, σημ. 2· ἀγεοθαι σ. γεν. 355, σημ. 5.
- 'Αγεμορευγα ἀντὶ ἡγεμών 10, 2.
- "Αγεντος σ. γεν. 364.
- "Αγκαθεὶρ λαβεῖρ τοῦ 373, σ. 4.
- "Αγλαΐζεσθαι ἐτ τοῦ 453, σ. 2.
- 'Αγρειρ σ. γεν. 370, σημ. 9· σ. μετοχῆς 742, 1· ἀγροήσομαι παθητικ. 116, 4.
- 'Αγρὸς σ. γεν. 412, 4· ἀπὸ τοῦ

- ρος* 414, σημ. 7.
Ἄγρως σ. γεν. 374, 7.
Ἄγοράλειρ σ. γεν. 382, 6.
Ἄγρύπραστος σ. γεν. 374, 7.
Ἄγχι σ. γεν. 359, 5° ἄγχι εἴ-
ραι 39, σημ. 2.
Ἄγχιστήρος ἀντί *ἄγχι* *ἀλλή-*
λων 276, α.
Ἄγχος *εἴραι* 39, σημ. 2.
Ἄγχος σ. γεν. 359, 5° ἄγχος
σ. δοτ. 428, 13.
Ἄγων = μετά 782, σημ. 10·
πλεοναστικ. χρήση.
Ἄγωνικεσθαι *γόρον* 311, c).
σ. δοτ. 426, 11· πρός *τινα*
ἐκεῖ, σημ. 9° ἄγωνικεται πλε-
θητικ. 116, 4.
Ἄδαήμων σ. γεν. 374, 7.
Ἄδαις σ. γεν. 375.
Ἄδης σ. γεν. 362, 2.
Ἄδεια τοῦ μῆ σ. ἀπαρεμφ.
934, ο).
Ἄδελφος παραλείπεται 248· σ.
γεν. 349, 1° σ. δοτ. 349, 1°
432, 16.
Ἄδηλος ὅρ. χιτικτ. ἀπόλ.
783, 1.
Ἄδην ἡ ἄδην σ. γεν. 347, c).
481, σημ.: ἄδην ἔχει σ. με-
τογὴ 746, 4.
Ἄδικείρ = εἰμι: ἀδικος; ἀδι-
κεῖσθαι = ἀδικοῦμι, βλάπτο-
μαι 136, b).
Ἄδικέιρ σ. ριτ. 296, 1° ἀδ. εἴς
ἡ περὶ *τινα* 297, σημ. 1°
μεγάλα ριτ. σ. αιτ. 326, σ.
4° ἀδικεῖσθαι τι 331, σημ. 7.
σ. μετ. 749, 7.
Ἄδικήσεθαι παθητικ. 116, 4.
Ἄδικος ἀδικιαρ 313, σημ. 1.
Ἄδικατος ριτ. ἀπόλ. 783. 1.
Ἄδικατός ἐστι σ. ἀπαρ.
3° μετ' αιτιατ. σ. ἀπαρεμφ.
718, 4° σ. μῆ οὖ μετ' ἀπαρμφ.
- 926, 5° σ. μῆ μετ' ἀπαρεμφ.
931, b) ἀδέρατός είμι σ. ἀ-
παρεμφ. 701, 3° σ. ὥστε
703, σημ. 9.
Ἄδωρος σ. γεν. 413, σημ. 4°
ἀδ. χρημάτων 413, σημ. 5.
Ἄειδειρ σ. δοτ. 426, 11.
Ἄειρας πλεοναστικ. 782, σ. 10.
Ἄειρειν σ. γεν. 406, 2.
Ἀηθεσσειρ σ. γεν. 374, 7.
Ἄζεν λέκτηρ 413, σημ. 5.
Ἄγδεις ἐστι σ. μετ. 751, 9.
Ἄγοθαι παθητικ. 129, 10.
Ἄθεατος θεάματος 413, σ. 5.
Ἄθερλειρ σ. γεν. 388, b).
Ἄθηραι = Αθῆναι 18, σημ. 2.
Ἄθηραιος ἀντί *Ἀθηναῖος* 14, 2.
Ἄθηραις = ἐν Αθ. 460.
Ἄθηρησι 461, σημ. 1.
Ἄθικτος ὑγητῆρος 413, σημ. 6.
Ἄθηρός ἀντί *ἐπιπρόν.* 277, c).
Ἄθυμειρ σ. δοτ. 457, 8° σ. ει=
μήπω; 1561, b),
Ἄθως π. ληγῶν κτλ. 413, τ. 6.
Ἄθωπεντος γ. λώσσης 413, σ. 6.
Αἱ = ει· - κε γάρ, αἱεξετι ει γάρ,
εἴθε 1467, 1° αἱ γάρ σ. ἀπα-
ρεμφ. 716, σημ. 2° αἱ κα, αἱ
κε ήδ. *Ἐάρ* αἱ κε σ. ὑποτακτ.
κ. εὐκτ. 720, 1, υποσημ. 1.
Αἱαί σ. γεν. 392, c).
Ἄγια.λῆ = ἐν κιγ. 460, 1.
Ἄιδεισθαι σ. ριτ. 302, 5) μετά
τοῦ, τὸ σ. ἀπαρεμφ. 733, 1
σ. μετογὴ 745, 3° δικροφὰ
τῆς μετ' ἀπαρεμφ. καὶ μετογ.
συντάξεις κύτοις 21.
Ἄιδηρος σ. γεν. 374, 7.
Ἄιδώς περὶ προσώπ. 10, 2.
Ἄιειρ σ. γεν. 376, 5.
Ἄιθε ήδ. *Αἱ καὶ Εἴθε*
Ἄιθέρι = ἐν αιθέρ. 460, 1.
Ἄιθρίας, γεν. χρόν. 387, b).
Αίκισθεὶς ίδειν 696, b).

Aίματα 15, 2.

Aἰρεῖται σ. γεν. 389, f). *aἰρεῖται* *aἰρόνται* σ. αἰτ. 325, a). *ἀλεῖται* σ. δοτ. 434, 19). *aἰρεῖθαι* ἐτὶ *tūti* 453, σημ. 2.

Aἰρόθεται *aἰρόνται* 20, 1.

Aἰρούσθαι σ. γεν. 351, σημ. 2. *Aἴτιος* σύνθετον ἀπετάχεται. 92, x). 96, 6). *aἴτιος* *ravoi*, στρέπτη, 97 σημ. 2). *aἴτιος* ἀντὶ μέσου 112, 2.

Aἴτιος τινὰ μέγχαν κτλ. 121, 1.

Aἴτιος γάτιν σ. αἰτ. 325, b).

Aἴτιος σ. γεν. 355, σημ. 5). *aἴρει* δινας τινά 325, b). *aἴρει* = ἀπεκτάνει σ. γεν. 396, 2). *deprehendere* = συλλαμβάνειν σ. μετοχῆ 742, 1). *aἴτιος* = κιγκυζλωτή, εἰν καὶ ἀπλῶς λαμβάνειν, νινᾶν κ. κατέχειν 1599, 8). *Aἴτιοθαι* = *creare*, ἔκλεγειν σ. διπλῆ αἰτιατ. 411, 1). *aἴρει* (= ἀραιζεῖσθαι) σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6). *τι τυρος* 334 σημ. 10, d). *aἴρει*. τι σ. γεν. τῆς τιμῆς; 382, 6, a). *zíp.* σ. γεν. ἀντὶ αὐτό σ. γεν. 406, 2). *μετ' ἐπομένῳ*. *εἶται* 44. σημ. 2). *μετὰ* ἡ 1018, σημ. 2.

Aἴτιοθαι, *creari* = ἐκλέγεσθαι σ. ὄνοματος. ὃς σύνδεσμ. 43,

Aἴτιοθαι ὃς; σύνδεσμ. 43, *Aἴτιος* δοῦται σ. ἡ 1018, σ. 2.

Aἰσθάνεσθαι αἰσθάνεσθαι. 136, a).

Aἰσθάνεσθαι σ. γεν. 367, 5). 368, σημ. 7, a). σ. κιτ. ἐκεῖτε c) κ. d). σ. γεν. προσώπω. καὶ δευτερεύοντά προτάξσ. ἡ μετοχῆ κατὰ γεν. 368, σημ. 7, f). *αἰσθεῖται* ὑπό *tūti* 370. σημ. 8). *περὶ* *tūti* κατόθει. *αἰσθεῖται* σ. γεν. ἀντὶ αὐτό σ. γεν. 406, 2). σ., μετοχῆ 742, 1). *δικαῖορά* μεταξὺ ἀπαρφά καὶ μετ. 761, 4).

μετὰ τοῦ ὅτι (ὅ); 1057, 1.

Aἴσης κακῆ = ὅποι κακὴν μεταρρύνειν 464, 3).

Aἰσχεται σ. αἰτ. 303, 6.

Aἰσχυράται σ. γεν. 402, 2.

Aἰσχύρος ὁ κ. αἰσχυρός. ὁ ὁ 208, σημ. 2). *αἰσχυρός*. ἐστι μὴ σ. ἀπαρφά. 926, 5). μὴ σ. ἀπαρφά. 931, h). *αἰσχυρός*. ὁ, αἰτιατ. ἀπόλ. 783, 1). *αἰσχυρός*. ἐστιν εἰ ἀντὶ ὅτι 1072, 8).

Aἰσχύρος ἴρασθαι 707, b).

Aἰσχύρεσθαι σ. αἰτ. 302, 5).

σ. δοτ. κ. ἐπίτιται 458 κ. σημ. 6). σ. ἀπαρφά. 697, 2). *μετὰ τοῦ* σ. ἀπαρφά. 733, 3). σ. μετ. 745, 3). *δικαῖορά* μεταξὺ μετοχῆς κ. ἀπαρφά. 767, 21). *αἰσχύρογαται* μὴ προσομοιολογῆσαι σ. ἀπαρφέμφ. καὶ μὴ σ. ὁ 924, 4). 926, 5). *αἰσχυρός*, ὅτι 1057, 1). *Aἰσχύρεσθαι* εἰ ἀντὶ ὅτι 1072, 8). *Aἰσχύρη* ἐστι μὴ σ. ἀπαρφέμφ. 926, 5).

Aἴτε ἵδε *Eἴτε*.

Aἴτειται, - εῖσθαι σ. διπλῆ αἰτιατ. 329, 6). 333, σημ. 10, a). *aἴτειται*, *aἴτεισθαι* τι παρά *tūti* 333, σημ. 10). *aἴτειται* σ. γεν. 351, σημ. 2). σ. ἀπαρφέμφ. 696, 2). *aἴτεισθαι* σ. ὅπως 699, σημ. 6).

Aἴτια ἔχειται ὑπό *tūti* 100, 5).

(*Aἴτιασθαι*) παρόντα. μετοχῆς ἡ τιμήρος παθητικ. 121, a).

Aἴτιασθαι τι *tūti* 327, σημ. 4). σ. γεν. 396, 2). σ. ἀπαρφά. 996, 1). σ. ἔχωται 754, 13). σ. ὅτι 1057, 1).

Aἴτιος δὲ ἔνει τοῦτο 682, 1).

Aἴτιος εἶμι σ. ἀπαρφά. 701, 3). σ. τοῦ μετ' ἀπαρφά. 703, σημ. 9). *αἴτιος* εἶμι σ. τῷ τοῦ μετ' ἀπαρφά. κατόθει. *αἴτιος* εἶμι (τε)

- ποιεῖται ἐκεῖν. 718, 4· αἰτώς
εἴη; τό οε ποιεῖται 703, σημ. 9· 745.
Αἰργίδιος ἀντὶ ἐπιφρήμ. 227 c).
Αἴχμη ἡντὶ κλίγηται 13, 1.
Αἰκηδεῖται σ. γεν. 390, b).
Αἰκήσατος σ. γεν. 413, σημ. 4.
Αἰλαντος γίλωρ 413, τ. 6.
Αἴρηται εἰς ἀερήν, εο ipso
tempore, ἐγκαίρως 319, σ. 11.
Αἴρυτος σιτοῦ 413, σημ. 5.
Αἰατοθεῖται σ. δοτ. 420, 14·
μετά τινος, εἰς τὸν αὐτόθι
σημ. 12.
Αἰολοθετικός σ. δοτ. 431, 15.
Αἰολοθία ἡντὶ αἰολοθετίου 11, 3.
Αἰολοθετος σ. γεν. 353, 2· σ.
δοτ. κύριοι 431, 15.
Αἰολοθώτως σ. δοτ. 431, 15.
Αἴσιος σ. γεν. 358, 4· σ.
ζίτ. 359, σημ. 10· αἰ. αἴσι-
ματις 452, 3.
Αἴσηρτος σ. γεν. 362, 2.
Αἴνοντας ἡντὶ -ζέων 104, 3.
Αἴσοειται φροντιζούσι, ὡς τον-
δετικόν 43· αἴσοειται ἐπει τινος
100, 5.
Αἴσοειται audivisse, θάκησιν
136, a).
Αἴσοειται σ. γεν. 367, 5 καὶ
368 σημ. 7· σ. ζίτιται. ἐκεῖται
σ. γεν. προσ. ἢ πράγμα. καὶ
αἰτιπράγμα. κύριοι· σ. γεν. προσ.
καὶ δευτερεμόνης προτίται. ἢ
μετογὴ κατὰ γενον. ἐκεῖται
δοτ. 438, 24· 369, g), 18.
370, σημ. 9· αἰ. τ., παρά,
πρός, ἐκ., ἀπό τινος 370, σ.
8· περὶ τινος ἐκεῖται. σ. δοτ.
ἢ διά σ. γεν. 453, σημ. 2·
ἀἰ., στι (ῶς, ὅπως) 1057, 1·
1058, σημ. 1.
Αἴσοειται ὄπεκούσιν, σ. γεν. π.
δοτ. 367, σημ. 6· 429, 14.
- Αἰειται σ. μετ. 742, 1· δια-
φορὰ σημασία. τῆς μετά μετγ.
ἢ ἡπεκτική. συνταξή. κύριος 761,
1· ἀκ., στε ἀντὶ δι 1072, 7.
Αἰονειται σ. ἐπιφρήμ.: ἀκούω
(=γίγνομαι, existimor) ἀγαθία
εἰται 723, a).
- Αἰονειθαι ἀντὶ αἰονεῖται 104, 3.
Αἰονειται πειθετικ. 116, 4.
Αἰονειτος σ. γεν. 367, σ. 6.
Αἴρα (τά), θειροφράν. πρὸς πρό-
σωπ. ζε 63, 1.
- Αἴρατήσι σ. γεν. 402, 2.
Αἴρατωρ σ. γεν. 402, 2.
Αἴροσθαι σ. γεν. 367, 5·
(=ὑπκοινεῖν σ. γεν. 367, σημ.
6·) σ. ζίτ. 368, σημ. 7, c).
σ. γεν. προσ. κατίτιται. πράγμα.
ἐκεῖται σ. γεν. προσ. καὶ με-
τογὴ κατὰ γεν. 368, σημ. 7,
f); σ. μετογὴ 742, 1.
- Αἴρεται ἀντὶ ἐπιφρήμ. 276, a).
Αἴτημαται σ. γεν. 362, 2.
Αἴτηται ἀκτίταιται 13, 1.
Αἴτωται ἡντὶ ἐπιφρήμ. 277, c).
Αἴτιαται ἐπει περιφράχ. 282, d).
Αἴτιατείται σ. γεν. 285, 3· σ.
δοτ. 435, 20.
- Αἴτιτης ἥτιος 288, σημ. 6.
Αἴτιος σ. γεν. 285, 3.
- Αἴτισθαι σ. ζίτ. τῆς ὁδοῦ viae
304, 7· σ. γεν. 285, 3.
- Αἴτιεται σ. γεν. 380, c); σ.
ζίτ. 302, 5); σ. δοτ. ἢ εἰτι
τινος, διὰ τι 303, σημ. 6· 457
8 κ. σημ. 6· τὴν κερατίτη
320, 6· σ. μετογὴ 745, 3.
- Αἴτιεται σὲ τόσοις 453, σ. 2.
- Αἴτιεταιται σ. δοτ. 457, 8.
- Αἴτιεται τ. -τείται σ. γεν. 388,
b); σ. ζίτ. 391, σημ. 2.
- Αἴτιεταιταις σ. απαρηγ. 705, 5.
- Αἴτιεταιται σ. δοτ. 435, 20.
- Αἴτιος 15, 2

- ¹ Αληθεια, τῇ ἀληθείᾳ 456, 6.
² Αληθεια, ἐν τοῖς ἀποκρίσ. 1566
 σημ. 4^τ τῷ ἀληθεῖ καὶ. 322,
 σημ. 15.
³ Αληθειασθαι περιτταῖς 129, 10.
⁴ Αληθῆ, ἀληθεστάτα, ἀληθῆ λέ-
 γεις ἐν ταῖς ἀποκρίσ. 1565, c).
⁵ Αληγα ἐπὶ προσώπων 10, 2.
⁶ Αλίγιος σ. δοτ. 432, 16.
⁷ Αλίς εἴραι 39, σημ. 2. ἀλί-
 σ. γεν. 346, c). ὡς ἐπίσης,
 ἀλίς ἔχω τι ἡτοῦ. 347^τ ἀλίς
 εἴραι σ. μετογή 746, 4.
⁸ Αλισκενούι, ἀλάραι, ιλωκεραι,
 ἀλώσεσθαι σημάσ. 99, σημ.
 4^τ 100, σημ. 6^τ 118, σημ. 1^τ.
 ἀλισκενθαι = κυριεύεσθαι, συλ-
 λυθεύεσθαι 136, b). ἀλίσκε-
 σθαι τὴν γραφήν 331, σημ.
 7^τ ἀλ. σ. γεν. 388, a). ἀλ.=
 κατεδανιζεσθαι σ. γεν. 396,
 2^τ ἐπ' αἰτίᾳ τινος 397, σημ.
 12^τ ἀλ. τινὸς γερού 453, σ.
 2^τ σ. μετογή 742, 1.
⁹ Αλιταιεσθαι σ. καὶ. 296^τ ἀ-
 λιτ. τιν. 297, σημ. 1.
¹⁰ Αλιτήριος σ. γεν. 376, 8.
¹¹ Αλιτερος σ. ἀπερρ. 701, 3.
¹² Αλλά καλοστικὸν ἢ ἐπιτικίν.
 995^τ = ςλλά 995, 2^τ μετὰ
 τῷ πέρ 984, 1^τ 995, 2^τ ἀλλ
 οῦ (μῆ) 995, 2^τ = δρῶ; 996,
 3^τ μετὰ τῷ πέρ κατόπιν ἀλλά
 ἐπικακίηπται. 997, σημ. 1^τ
 μετὰ πρότασ. ἀρνητικ. ἢ ἐφω-
 τηρικτικ. μετὰ σημάσ. ἀρνη-
 τικῆς = τούναντιον 997, 4^τ
 μετὰ τὰ σῶν ἀλλοι, εὐγέτερος
 ἢ καὶ ἐπίλος; μετὰ τὸ σῶν = εἰ-
 μά, nisi 997, 5^τ οὐ πατέλοι,
 οὐ τὸ πλέον, ἀλλά ἢ μετὰ
 ςλλά συγκριτ. 997, σημ. 2^τ
 οὐ μῆτρ ἀλλά^τ οὐ πέρτι τοι ἀ-
 λλά^τ οὐ γάρ ἀλλά 999, 7^τ ἀλ-
 λά μεταβεκτικ. εἰς ἐπέραν ἔν-
 νοικι διάροσον ἢ ἀντιθετον
 τῆς προσγηθ. 1000, 8^τ εἰ,
 ἐπει. . ἀλλά 1001, σημ. 6^τ
 εἰ . . ἀλλ' οὐρ. . γέ (ἀλλά οὖν
 γε) ἢ ἀλλά . . γε αὐτόθι· εἰπερ
 . . ἀλλά ἢ αὐτάρ 988, 1^τ ςλλά
 οὐδὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσ.
 αὐτοῦ^τ ἀλλά = τῷ ὅντι,
 εέρτι, ἐν τῷ μέσῳ τῆς προ-
 τάσ. 1001, σημ. 6^τ ἀλλά
 ἐν κεραμίδι τῆς προτάσεως
 1002, σημ. 7^τ ἀλλά σ. βῆμα
 παρεμψατ. ζντι εἰ μῆ σ. πε-
 ριφράσεωφ δριστ. 1490, 2.
¹³ Αλλά ἐν τῇ ἐξωτήσ. 1002,
 σημ. 7^τ 1542, 16.
¹⁴ Αλλά μετὰ Κινητικήν 51, 8.
¹⁵ Αλλ' ἄρα 882, e). ἀλλά ..
 ἄρα 882, c).
¹⁶ Αλλά γάρ, ἀλλά.. γάρ 877, a).
¹⁷ Αλλά γε 894, b). ἀλλά .. γε
 ἐκεῖτι ἀλλά γε δη 828, 6.
¹⁸ Αλλά δῆ, 827, 6^τ ἀλλά δῆτα
 831, 4.
¹⁹ Αλλ' ἦ 844, 2^τ 1542, 16.
²⁰ Αλλ' ἦ = ςλλά δητῶ;, τῷ ὅντι.
 at profecto 844, σημ. 1^τ ἀλλ'
 ἥτοι, ἀλλ' ἥτοι πέρ 845, 4.
²¹ Αλλ' ἦ, γραψή, φεδή; ςντι
 ἀλλ' ἦ 844, 2.
²² Αλλ' ἦ (οὐδε, οὐδείρ ἀλλ' ἦ οὐ-
 δείρ ἀλλο, ἀλλ' ἦ οὐδείρ ἐτε-
 περ, ἀλλ' ἦ τι ἀλλο, ἀλλ' ἦ
 ἀλλο τι, ἀλλ' ἦ) 998, 6^τ
 998, σημ. 3. 4.
²³ Αλλ' ἥδη = ςλλά δρῶ;, sed
 etiam 818, 2.
²⁴ Αλλ' ἥτοι 845, 4^τ 846, 5.
²⁵ Αλλά .. μέρ 838, 2^τ 840, e.
 ςλλά μέν 840, e). ἀλλά μέρ
 δη 840, f.
²⁶ Αλλά πάρ 836, d). 1000, 8.
²⁷ Αλλ' οὐ γάρ, ἀλλά γάρ 877, a).

- "*All* οὐ πήρ 836, δι' *all*οι οὐ τι πήρ ἐπειτά *all*α.. πέρτοι οὐτι *all*α γέτων 841, γ).
- "*All*οι οὐδή 827, 6.
- "*All*οι οὐδή, *all*οι οὐδή γε, *all*οι οὐδή.. γε 864, β).
- "*All*α πέρ 887, 5.
- "*All*α τι 849, 2.
- "*All*α τι, *all*α τι πέλλει; ζητᾷ τι; *all*α τι γάρ γέλλει; *all*α τι εἰσι; ἐν τοῖς; ζητῶντας 1566 σημ. 4.
- "*All*α τοι κ. *all*α.. τοι 856, b).
- "*All*α, *all*οι, εἰ *all*οι ζητεῖ καὶ συναπόδειν 1042, 3.
- "*All*ιττειν κ. τὰ ἔξι κλιτούσιν θετικά, ζητεῖσαν 92, α).
- "*All*ιττειν = εσθαι σ. γεν. 382, 6.
- "*All*ιχνοῦ γεν. τόπου 385, 8.
- "*All*οι = alio, ἐν ἔλλοις μέρει 461, σημ. 3* = alio modo, κατ' ἔλλοις τρόπον 459, 11.
- "*All*ηδον κ. διντάρ 603, 8.
- "*All*ηρ καὶ *all*ηρ 305, τ. 8*
- "*All*οι τι οὐ κ. *All*οι τι = nonne μάν δεν 1543 18 κ. σημ. 16* *all*οι ἐν τῷ ἐρωτητι. ζητᾶται *all*οι τι 1544, σημ. 17.
- "*All*οισι σ. γεν. 346, ε.
- "*All*οισι σ. γεν. 412, 4* *all*οι η 1017, 1.
- "*All*όστοις σ. γεν. 412, 4.
- "*All*οις μετὰ ἡ ἡνευ ςφηρ. 662, 9.
- "*All*οις *all*οις, (ἔλλοις ἔλλοσθεν), παρ' ζητῆν ἐνομαστ. 289, 7.
- "*All*οις *all*οισι, *all*οις *all*οισι, *all*οις *all*ηρ κατ. 1631, 2.
- "*All*οις σ. γεν. 412, 4* *all*οις η 1017, 1.
- "*All*οις περιττῶν κατὰ τὸ φυνόμενον ἐπὶ οὐσιεστικ. ὥπο τὴν σημαστ. = ἔξι ἔλλοις μέ-
- ροις, πλὴν τούτου, ἐν γένει 277, σημ. 1.
- "*All*οι (*all*οι) πέρ.. δέ 997, 5.
- "*All*οι τι η κ. *all*οι τι ἐν ἐρωτάσι: nonne, μάν δεν 1543, 18 κ. σημ. 16, 17.
- "*All*οις ἀπει ζητᾶται *all*οις οὐ ποιεῖνται ἐργάζει 1113, σ. 14.
- "*All*οις σημαδός 850, 3* ζητάσθαι πέρ.. δέ δέ 977, σ. 2.
- "*All*ότριας σ. γεν. 412, 4.
- "*All*οτριοῦ, οὐσθαι σ. γεν. 408, 3.
- "*All*οις οὐται = frustra esse, μάττην εἶναι 38, 4* *all*. η 1017, 1.
- "*All*οις η οὐ ζητᾶται *all*οις η 935, 6* οὐκ *all*οις ολεσθαι σ. ζητηρ. κ. μή οὐ 924, 4* *all*οις τε καὶ = praesertim, μάτησθαι δέ, 961, 4* *all*οις τε ζητεῖ καὶ οὐτοῦ: *all*οις τε πάστρων καὶ 961, 4.
- "*All*ογειν σ. γεν. 388, b).
- "*All*ογόρ λοτιρ μῆ σὲ σ. ἀπαγγ. 926, 5.
- "*All*οι ζητᾶται τοῦ συνθ. *all*οις 15, 2.
- "*All*οπος ἀτης 413, σημ. 5* ζητ. γέρως 413, σημ. 6.
- "*All*οσκειν σ. ζητατ. 298, 3.
- "*All*οσκειν σ. γεν. 406, 2.
- "*All*αραι σ. γεν. θ. Αλίσκεσθαι.
- "*All*ώραις 462, 2.
- "*All*ώσομαι, παθητικ. 116, 4.
- "*Aμ*α σ. δοτ. 425, 9* σ. δοτ. κ. μετωπῇ (ἀμ' ἡμί ἀρχομένῳ) 776, σημ. 3* μετὰ μετοπ. 777, σημ. 4* ἄμα.. καὶ κ. ἄμα.. δέ ζητᾶται 948 8* ἄμα μέρ.. καὶ ζητᾶται ἄμα μέρ.. ἄμα δέ 977, σημ. 2* ἄμα μέρ.. ζητᾶται δέ καὶ οὐτοῦ.
- "*Aμ*αθῆς ἀμαθίας 313, σημ. 1.

- 'Αμαρτάνειν σ. αἰτ. 412, σημ. 3· ἐπη 312· ἀμ. τὴν ἀμαρτίαν 333, σημ. 3· σ. γεν 408, 3. σ. μετοχῆς 749, 7. 'Αμαρτάνεσθαι παθητικ. 129, 10, δι. 313, σημ. 2. 'Αμβλύεσθαι σ. γεν. 408, 3. 'Αμείβειν, - εσθαι σ. γεν. 297, 6· ἀμείβεσθαι σ. αἰτ. 296, 1)· ἀμ. τι σ. αἰτικτ. 327, σημ. 4· ἀμ. σ. διπλῆς αἰτικτ. 332, σημ. 9. 'Αμεινόν ἔστι κ. ἀμεινών εἰπε σ. μετγ. 751, 9. 'Αμειρεῖν σ. γεν. 349, 1. 'Αμειλεῖν σ. γεν. 388, b)· σ. αἰτικτ. 391, σημ. 2· ἐπει τοι 392, σημ. 4· σ. ἀπαρφ. 697, 2· χνευ τοῦ ἐναντίου κύτῳ ἐπιμελεσθαι 1595, m. 'Αμελήσειν σ. γεν. 388, b). 'Αμελῶμεν ὑπὸ τινος 126, 7. 'Αμερυγία σ. δοτ. 447, 1. "Αμεναι σ. γεν. 364, 3. 'Αμερδεῖν σ. διπλῆς αἰτιατ. 329, 6· τινά τινος 333, σημ. 10, d)· 408, 3. 'Αμέτοχος σ. γεν. 349, 1. 'Αμήκαρός εἴμι μετὰ τοῦ, τὸ σ. ἀπαρφ. 733· σ. ἀπομρ. ἀντὶ ἀμήκαρός εστὶ μετ' αἰτικτ. σ. ἀπαρφ. 725, d). 'Αμηχαρος δύος, διος 1113, σημ. 15. 'Αμηχάρως ὁς 1113, σημ. 15. "Αμηφορος σ. γεν. 349, 1. 'Αμημονεῖν σ. γεν. 373, 6· σ. αἰτικτ. κύτῳ· σημ. 12. 'Αμημων σ. γεν. 373, 6. "Αμοιρος σ. γεν. 349, 1. 'Αμολγῷ ρυτὸς 462, 2. "Αμορφος ὄφασθαι 707, b). "Αμπελος ἀντὶ ἀμπελοι 13, 1. 'Αμπέρειν, ἀμπισχεῖν σ. διπλῆς 329, 6. 'Αμπλακεῖν σ. γεν. 408, 3. 'Αμπικλαις = ἐν Ἀρ. 460, 1. 'Αμένειρ, - εσθαι σ. γεν. 408, 3· 435, 20· ἀμύνειν τι τινι 408, 3. 'Αμόνεοσθαι σ. αἰτ. 296, 1· σ. γεν. 396, 2. 'Αμνητικος τινῦ μὴ σ. ἀπαρφ. 934, o). 'Αργει, προθεσ. σ. γεν., δοτ. κ. αἰτ. 510· ὡς ἐπίρρ. 552· σ. δοτ. ἐν σημασ. ἐπικρατεστέρᾳ ἀντὶ σ. αἰτ. 570, b)· σ. δοτ. κ. αἰτ., ἐν καλλίσσονται κάριν παιγνικοῦ κόσμου 575, g. 'Αμφιπερί κ. ἀρρέν. περὶ 553. 'Αμψι.. ἔρεκα 555, 3. 'Αμψεύλειν σ. διπλῆς αἰτιατ. 330. 'Αμψηράραι σ. διπλῆς αἰτ. 329 6· ἀμφιέννυμεντι τι 331, σ. 7. 'Αμψικαλλίπτειν τινὶ τι 298 σημ. 2. 'Αμψιλέγειν σ. ἀπαρφ. καὶ μὴ 923, 3. 'Αμψιμάχεσθαι σ. γεν. 388, b). 'Αμψίκη σ. γεν. 414, 5. 'Αμψιοντεῖν σ. δοτ. 426, 11· τινὶ τινος 390, g)· περὶ τινος 395, g). σ. ἀπομρ. καὶ μὴ 923, 3· σ. ὡς (=τι) οὐχ ἔντι χνευ οὐ 924, b)· οὐχ ἀγρια. σ. ἀπομρ. καὶ μὴ οὐδὲ 925· ἀμψιοντησται παθητ. 116, 4. "Αμψιτιέραι ἀντὶ μέσου 112, 2. 'Αμψιτομεῖν σ. γεν. 388, b). 'Αμψιτομεῖν σ. γεν. 388, b). 'Αμψιτεφος ἀμψιτεφα, προσθετικ. διορισμ. 289, σημ. 10· ἀμψιτεφος μετὰ ἡ χνευ ἀρθρ. 661, 8. "Αμψιω μετὰ ἡ χνευ ἀρθρ. 661, 8· ἀμψιω λιγεται 65 (§. 364).

- "Ἄγ γέροντος ρομπολογικ. (προπολογικ.), σηματ. 197· ἀνμετὰ τοῦ κέρα συντάμνεν. 197· προκνάμνης. ἐτυμολογίχ τούτου 240· δικρόξα κύτος καὶ τοῦ κέρα 197 προκνάμνης.
- "Ἄγ σ. μέδλη. δριστικ. 197.
- "Ἄγ κατὰ τὸ φρινόμενον σ. ἐνεστ. ἢ παρκειμ. δριστικ. 198 n. 399.
- "Ἄγ, οὐγὶ μετὰ προστακ. 200.
- "Ἄγ σ. παρκτικῶν, θεραπειῶν, καὶ κάριστ. δριστικ ἐπὶ πράξ. παρελθούσης, ἡτις ὑπὸ δρους τινας ἡδύνατο νὰ συμβῇ 203· ἐπὶ ὑπὸ τινας ὄφους επικνιληρίζομένης πράξ. 202· ἐπὶ χρυσικαῆς πιθανότητος, ἐπὶ πράξ. δηλ. ἡτις ἡδύνατο μὲν συμβῇ ὑπὸ τινας ὄφους δὲρ συνέθη δρω; 204· παρκτείπεται 204· ἐν ἥρτοις. λόγων 204· ἐν εἰρωνείᾳ 206, 3· ἐπὶ τῶν χρήματων. εἰς τοὺς ληγόντ., ἐπὶ τῶν προσῆκε, καλῶς εἶχε, ἐξῆγη, ἔμελλον, ιθολέμην κ. τ. ὅμ. 207· ἐπὶ τῶν ἐκινδένευεν, ἐκινδένενεν 209, 5· ἐπὶ τῶν ὀλύγων, ἐλαχιστού, μικροῦ, τάχα κύτοι.
- "Ἄγ σ. ὑποτακτ. κ.). παρ' Οὐρ. 204· 6) ἐν πλαγ. ἐρωτηματ. λόγῳ 219, σημ. 4· γ) ἐν δευτερευόντος. προτάσ. καὶ μάλιστα μετὰ συνδέσμων καὶ ἀναφορών. οἷον ἄρ, ἐπάρ, ὅταρ, πρὸς ἄρ, δὲ ἄρ κ.τ.λ. 240, 2.
- "Ἄγ σ. εὐκτικὴ 229, 1· παρκτείπεται 223, 3.
- "Ἄγ σ. ἀπαρεμφ. κ. μετοχὴ 243, 3· ἀρ κατὰ τὸ φρινόμενον σ. μετοχὴ 246, σημ. 3.
- "Ἄγ κανεν ἐγκλίσ. 247, σημ. 4· κανεν τῆς κύτῳ ἀνηκούσ. ἀπαρεμφ. 247, σημ. 4.
- "Ἄγ ἐπὶ ἐπιθέτων 247, σημ. 4.
- "Ἄγ, θέσις κύτος 248, 5. 6· 249, σημ. 5. 6. 7.
- "Ἄγ γαῖν (εἴποι) 249, σημ. 7.
- "Ἄγ ἐπικνιληπτικ. ἐν μη καὶ τῇ κύτῃ προτάσ. 249, 7· 250, 8· 251, σημ. 8.
- "Ἄγ παρκτείπεται ἐν τῇ συνδέσμῳ δύο ἢ καὶ πλειστ. προτάσ. 252, 9· ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν. κ. συνδέσμου σ. ὑποτακτ. 241, σημ. 2· ἐπὶ τῶν ἴστορικ. γράμ. τῆς δριστικ. 204· ἐπὶ τῆς εὐκτικ. 223, 3.
- "Ἄγ πατερ μάνων τίθεται ἐπὶ δύο ἕρματ. τῆς κύτης σγέσ. 252, 9.
- "Ἄγ παρκτείπεται ἐπὶ εὐκτικ. ἐν ταῖς ἀναφορῶις προτάσ. 1127, 2.
- "Ἄγ ἐν τῇ προτάσ. (τῷ ἄγουμένῳ) 1487.
- "Ἄγ κέρ 197 προκνάμνης. καὶ 251, σημ. 8.
- "Ἄγ κύτη ἔάρ 1467, 1· ὁ. ἔάρ. ἐν τῇ πλαγ. ἐφωτάσ. ὁ. ἔάρ. ὁ τε ἀντὶ ἔάρ τε ὁ. ταῖται.
- "Ἄγ . ἀλιτατο 555, σημ. 2.
- "Ἄρα, πρόθεσ. σ. δητ. κ. κίτικτ. 493· ω; ἐπίρρημα 552.
- "Ἄρα κ. πεγέσ. κίτ. ἐναλλαγὴ κύτῶν 576 (§. 450).
- "Ἀραβάτερ σ. γεν. 353, 2.
- "Ἀραβάλλεσθαι σ. ἀπαρρ. 697, 2· μετὰ τοῦ, τῷ σ. ἀπαρρ. 685, 3· οὐκ ἀραβάτ. σ. ἀπαρρ. καὶ μὴ σύ 925.
- "Ἀποβλεπειν σ. κίτ. 314, ε): ἀράβι. τοι 420, 4.
- "Ἀραγγηνώσκειν δηλ. ἐάρα γραντης 33, b.

- 'Αραγγηλώσκειν σ. ἀποφέμεν. "Αράκτα, αἰτιατ. τῆς ὁδοῦ, viae, 697, 2.
- 'Αραγκάζειν τινὰ τι 316, σημ. 6·-ἀραγκάζονται 316, σημ. 6· ἀραγκάζειν σ. ἀποφέμεν. 704, 4.
- 'Αραγκαῖος ἐστὶ σ. ἀποφέμεν. 704, 4· μετὰ κατ. σ. ἀποφέμεν. 718, 4· ἀραγκαῖος εἴμι σ. ἀποφέμεν. ζντὶ ἀραγκαῖος ἐστι μετὰ κατιατ. σ. ἀποφέμεν. 725, d).
- 'Αράγκη ἐστὶ σ. ἀποφέμεν. 704, 4· 705, 5.
- 'Αράγκη ἦρ ο. ἀρ. ἄρ. ἦρ 208, σημ. 2.
- 'Αραδεῖν εὐαγγέλια σ. κατιατ. 325, b).
- 'Αραδίραι σ. γεν. 406, 2.
- 'Αραίρεσθαι σ. μετοχῆς 766, σημ. 2.
- 'Αραιεῖσθαι πάλεμός τοι 421, 5.
- 'Αραιούειν ίδ. 'Αράσσειν
- 'Αρακαγχάζειν σ. κατ. 314, b).
- 'Αρακαλέτειν ὅροπα τινὰ 325, b).
- 'Αρακαλέπτειν χωρτάζειν. 96, 6).
- 'Αραξεγάρρωσθαι galliar 311.
- 'Αραχογῆςειν σ. γεν. 406, 2.
- 'Αρχκάς ἔχειν σ. γεν. 388, b),
- 'Αραλαμβάκειν σ. γεν. 351, σημ. 2.
- 'Αραμάρτητος σ. γεν. 413, σημ. 4.
- 'Αραμάρτητος σ. αἰτ. 305, 8.
- 'Αραμένειν σ. ἀπαρρ. (κατ. σ. ἀποφέμεν.) 699, σημ. 3.
- 'Αραμιμήσκειν σ. αἰτ. 374, σημ. 12· τινὰ τινος 333, σημ. 10, b)· τινὰ περὶ τινος 333, σημ. 10, b)· σ. διπλῆ αἰτιατ. 329, 6.
- 'Αραμιμορένειν σ. μετοχῆς 743, 2.
- "Αρακτα, αἰτιατ. τῆς ὁδοῦ, viae, 305, σημ. 8.
- "Αράξ σ. δοτ. 549, 3.
- "Αρδέκιος σ. γεν. 382, 6.
- "Αραπαίεσθαι ἐκ τινος 411, σημ. 2.
- "Αραπειθεῖν σ. ὥστε 699, σ. 6.
- "Αραπτεῖν σ. γεν. 408, 3.
- "Αραπάττειν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
- "Αράραθμος σ. γεν. 413, σ. 4.
- "Αραράππειν κίνδυνον 311, c).
- "Αράσσειν σ. γεν. 406, 2· φυνομενικ. σ. αἰτ. 413, σημ. 6· σ. δοτ. 422, 6· μετὰ τῶν, μετά, ἐν ο. δοτ. 423, σημ. 4.
- "Αράσσειν εἰς ἔριν σ. ὡς ο. μετοχῆς κατ' αὐτ. 789, σημ. 5.
- "Αρατείνειν ἀντὶ μέσου 112, 2.
- "Αρατίθεσθαι μετὰ τοῦ τὸ σ. ἀπαρρ. 733, 1· σ. ἀπαρρ. ο. μὴ 923, 3· οὐδὲ ἀρατ. σ. ἀποφέμενος οὐ 925,
- "Αρατος κακῶν 413, σημ. 5.
- "Αρατραπήσαι ο. ἀρατρεψθῆσαι σημασ. 123, 1.
- "Αραγάζεσθαι σ. γεν. 406, 2.
- "Αραβόχειν σ. γεν. 408, 3.
- "Αρδάρειν σ. δοτ. 434, 18· σ. αἰτ. 434, σημ. 21.
- "Αρδριστέον = πρέπει τις νὰ θύδριζηται, λαμβάνει δύναμιν 466, σημ. 1.
- "Αρεκτόν ἐστιν μὴ οὐ σ. ἀποφέμεν. 926.
- "Αρελπις σωτηρίας 413, σημ. 5.
- "Αρέλπιστον καθιστάται, ὡς οἱ ζντὶ ἀπλῶς ὡς 924, b).
- "Αρέμω καλῷ= ἐν καλῷ ζνέμω, ἐν οὐρῷ 464, 3.
- "Αρέοπος ἰερῶν 413, σημ. 5.
- "Αρεπωτήμων σ. γεν. 373.
- "Αρερεθίζεσθαι σ. γεν. 388, a).
- "Αρεν, ἄρενθε σ. γεν. 414, 5.

- "Αρεν σ. γεν. ἀντὶ εἰ μὴ σ. ἕρμ. παρεμφέτ. 1490, 2· ἀρεν τοῦ μὴ σ. ἀπαρρ. ἀντὶ ἀρεν τοῦ σ. ἀπαρρ. 935, 6.
- 'Αρέχειρ σ. γεν. 393, d)· ἀρέχειρ χειράς τινι 412, 4.
- 'Αρέχεσθαι σ. γεν. 389, d)· σ. αἰτ. 393, d). σ. μετοχῆ 746, 5· σ. μετ. κ. σ. ἀπαρρ., διαφορὰ κύτων 768, 23.
- 'Αράκοος σ. γεν. 367, σημ. 6· ἀρ. δικούγατος 413, σημ. 5· σ. αἰτ. 300, σημ. 4 b.
- 'Αρηκονοτείρ σ. γεν. 367, σημ. 6· σ. δοτ. 429, 14.
- 'Αρήρεψος χειρώνων 413, σ. 5.
- 'Αρήρης ἀρήρες παρκλεῖπ. 268.
- 'Αρθάπτεσθαι σ. γεν. 353, 2.
- 'Αρθείρ σ. γεν. 362, 2.
- 'Αρθιστασθαι σ. δοτ. 428, 12.
- "Αρθος ἐπὶ προπώπ. 11, 3.
- "Αρθρωπος, ἀρθρωποι παρ. 268.
- 'Αρθρώπων ἐπὶ ὑπερθετικ. 21, 1.
- 'Αριάλειρ σ. δοτ. 457, 8.
- 'Αριάσθαι σ. δοτ. 457, 8· ἐπὶ τινι 458, σημ. 6.
- 'Ανιέραι σ. γεν. 408, 3· σ. μετ. 748, 6.
- 'Ανισοδή σ. δοτ. 432, 16.
- 'Ανιστάμαι σ. γεν. 355, σ. 5.
- 'Ανιστερεῖσ. διπλῇ αἰτ. 329, 6.
- 'Αρόντορ, ἄροιά ἔστι μὴ εὖ σ. ἀπαρρ. 926.
- 'Αρόντος σ. γεν. 364.
- "Αρομος κακῶν 413, σημ. 5.
- 'Αρτ' εὖ ποιεῖ, ἀρτ' εὖ πάσχειρ 565, 13.
- "Αρτα σ. γεν. 359, 5.
- 'Αρταλέιρ ἡμετάζ. 92, 2.
- 'Αρταλλάσσειρ σ. δοτ. 383 σημ. 6· ἀρταλλάσσεσθαι σ. γεν. 382, 6.
- 'Αρταμεθεσθαι σ. αἰτ. 296, 1.
- 'Αρτᾶρ σ. γεν. 359, 5· σ. αἰτ.
- 361, σ. 11· σ. δοτ. 361, σημ. 11· 428, 12.
- 'Αρτάξιος σ. γεν. 382, 6.
- 'Αρταυγεῖρ σ. αἰτιατ. 314, a).
- 'Αρτεπείρ σ. ἀπαρρ. κ. μὴ 923, 3· σ. ὁδ. (=ὅπ.) εὖ ἀντὶ ως μόνον 924, h)· εὖ ἀρτεπείρ. σ. ἀπαρρ. κ. μὴ εὖ 924, 4.
- (Άρτέχειρ) εὖ ἀντέχειρ. σ. ἀπαρρεψηρ. κ. μὴ εὖ 925· ἀρτέχεσθαι σ. γεν. 353, 2.
- "Αρτηρ 305, 8.
- "Αρτηρ ἔχεσθαι 318, σημ. 10.
- 'Αρτί πρόθεσ. σ. γεν. 472· ἀντὶ σ. ἀπαρρ. ἀντὶ τοῦ σ. ἀπαρρ. 735, 2.
- 'Αρτία σ. γεν. 359, 5 σ. δοτ. 428, 13.
- 'Αρτιάλειρ σ. γεν. 359, 5· σ. δοτ. 428, 12.
- 'Αρτιάρ σ. γεν. 359, 5· σ. αἰτ. 361, σημ. 11· σ. δοτ. 361, σημ. 11· 428, 12.
- 'Αρτιβίηρ 305, σημ. 8· ἀρτιβίηρ ἔργεσθαι 318, σημ. 10.
- 'Αρτιέδειρ σ. γεν. 359, 5· σ. δοτ. 428, 12.
- (Άρτιγραμοτείρ) εὖ ἀρτιγρ. σ. ἔπιχεμψ. κ. μὴ εὖ 925, 4.
- 'Αρτικόπτειρ ἡμετάζ. 92, 2).
- "Αρτικόρ(;) σ. γεν. 359, 5.
- 'Αρτιλλυνθαι σ. γεν. 353, 2.
- 'Αρτιλυβλάρεσθαι σ. γεν. 353, 2.
- 'Αρτιλέγειρ σ. δοτ. 434, 19· μετὰ τοῦ τὸ σ. ἀπαρρ. 733, 1· σ. ἔπιχεμψ. κ. μὴ εὖ 923, 3.
- 'Αρτιλογία σ. δοτ. 417, 1,
- 'Αρτιλογίκειδειρ 707, b).
- 'Αρτιμάγεσθαι τινι 423 σ. 4.
- (Άρτιξοορ) εὖ ἔγω ἀρτιξ. σ. ἔπιχεμψ. κ. μὴ εὖ 927.
- 'Αρτιορ, οἰτ. οἴτ; διδοῦ, viae 305, σημ. 8· σ. γεν. κ. δοτ. 359, 5 καὶ 428, 13.

- 'Αρτίος σ. γερ. 359, 5· σ. δοτ. 428, 13.
 'Αρτισθαι σ. δοτ. 428, 12· σ. αἰτ. ἔκει σημ. 10.
 'Αρτίπαλος σ. γερ. 359, 5.
 'Αρτιποιεῖρ ἀγαθά κ.τ.λ. σ. αἰτ. 328, 5· ἀττιπ. σ. γερ. 349, 1 καὶ 415, σημ. 8.
 'Αρτιποιεῖσθαι σ. δοτ. 426, 11· τινί τιρος 390, g)· περὶ τιρος 395, g).
 'Αρτιστροφος σ. γεν. 359, 5.
 'Αρτιτημάσθαι σ. γερ. 379, c) κ. 415, σημ. 8.
 'Αρτιφερέζευ σ. δοτ. 432, 16.
 'Αρνέας σύνθετ. χρετάζει. 93, a).
 'Αρνός = τέλος πάντων, χρέστως, πάρχυτος 774, σημ. 1.
 "Άρω σ. γεν. 346, c) ἄνω καὶ πρὸ; τὰ ἄνω 461, σημ. 3.
 'Αξιώμαχος σ. δοτ. 426, 11.
 "Άξιν *ήτε καὶ ἀξίνη* 208, σημ. 2.
 "Άξιός εἶμι σ. χταπρ. 705, 5· ἀντὶ ἀξιώς εστί μετ' αἰτιατικ. σ. ἀπαρρ. 725, d).
 "Άξιος, ἀξιωτ., ἀξιοῦρ,-οῦσθαι σ. γερ. 382, 6· ἀξιώς τιρίς εἰμι τινί 440, a)· ἀξιώτιος τινί τινι σ. ἀπαρρ. χρ. 691.
 'Άξιοδη σ. ἀπαρρ. κ. αἰτιατ. σ. ἀπαρρ. 697, 2· 718· σ. ὥρα 699, σημ. 6.
 'Άξιώμα, ἐρ ἀξιώματι εἶναι ὅπο τιρος 100, 5.
 "Άξιορα παθητική 116, 4.
 "Άυκρος ἀντὶ ἐπιφράμ. 277, c).
 'Απαγγέλλειρ ίδ. 'Αγγέλλειρ.
 "Άπαγε = πανόν σ. μετοχῆ 748, 6.
 'Απάγειρ σ. γεν. 406, 2.
 'Απαγορεύειρ εὖ, κακῶς σ. αἰτ. 298, 2· ἀπαγ. σ. δοτ. 429,
 14· σ. ἀπαρρ. 697, 2· ἀπαγ. 148, 2· μετὰ δοτικῆς ἢ αἰτιατ. σ. ἀπαρρ. 716, σημ. 2· ἀπαγ. σ. μετοχῆ 746, 5· ἀπαγ. σ. ἀπαρρ. καὶ μὴ 923, 3.
 'Απαθῆς κακῶρ, πότωρ 413, σημ. 4· 413, σημ. 5.
 'Απαΐδειτος σ. γεν. 374· ἀπ. μονικῆς 413, σημ. 6.
 'Απαιθρέζει δηλ. ἐθεός 33, b).
 'Απαίρνεσθαι τι τιρος 408, 3.
 'Απάρειρ ἀχετάζει. 92, a)· ἀπάρειρ (=ἀπέρχεσθαι) πρεσθειας 311, c).
 "Άπαις τέκνωρ, παλδωρ, γέρον 413, σημ. 5.
 'Απαιτεῖρ σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6· ἀπαιτεῖσθαι τι 331, σημ. 7.
 'Απαλλακτέος εστὶ τιρα κ. τιρος 466, σημ. 1.
 'Απαλλάξτειρ ἀχετάζειτ. 92, z)· σ. γεν. 408, 3· μετὰ τῆς αὐτοῦ, ἐκ 412, σημ. 3· - εσθειτ. σ. μετοχῆ 748, 6.
 'Απάρενθε (v) σ. γερ. 414, 5.
 "Άπαρτα εἴραι τινί 63, 1.
 'Απατᾶρ σ. αἰτ. 361, σημ. 11· σ. δοτ. 428, 12.
 'Απατικρέ (c) σ. γερ. 359, 5.
 'Απαξιοῦρ σ. γερ. 382, 6.
 'Απαρέσκειρ σ. δοτ. 434, 18· σ. αἰτ. 297, σημ. 1.
 ('Απαρεισθαι) εσκέ ἀπαρ. σ. ἀπρρ. καὶ μὴ εσκέ 927.
 "Άπαρτος εἴμι σ. ἀπαρρ. κ. μὴ 923, 3.
 "Άπαστος σ. γερ. 364.
 'Απατᾶρ κλέμματα σ. αἰτ. 325, b)· -χεσθαι σ. γεν. 408, 3.
 'Απάτερθειρ σ. γεν. 414, 5.
 'Απατονίους 462, 2.
 'Απάτωρ πατρὸς 413, σημ. 5.
 'Απανδᾶρ μετὰ δοτ. ἢ αἰτ. σ. ἀπαρρ. 716, σημ. 2· ἄνευ τῆς

- ἀντιθέσ. κελεύειν 1595, m.
 Ἀπανράω iδ. Ἀπηγόρω.
 Ἀπέβη δῆλ. τὰ πράγματα 34, c).
 Ἀπειθεῖται σ. γεν. z. δοτ. 367,
 σημ. 6· 429, 14.
 Ἀπειχότως ἀντὶ ὁλοκλ. προτάσσειν
 811· 5.
 Ἀπειλοῦμαι ἐπό τινος 126, 7.
 Ἀπειπεῖται σ. μετ. 746, 5· σ.
 ἀπαρρ. καὶ μή 923, 3.
 Ἀπείργειται σ. γεν. 408, 3· μετὰ
 ἀπό σ. γεν. 411, σημ. 2· σ.
 ἀπαρρ. 930, a) σ. τοῦ σ. ἀ-
 παρρ. 931, c).
 Ἀπειργήσαι σ. μετ. 746, 5.
 Ἀπειρος σ. γεν. 374, ἀπειρως
 ἔχειν σ. γεν. 374· περὶ τινος
 476, σημ. 14.
 Ἀπέχει 553.
 Ἀπεκείθεται σ. ἀπεκείσεις 566, a).
 Ἀπελαύνειται τι 470, σημ. 3.
 Ἀπεγτεῦθεται 566, a).
 Ἀπεπλος γαρέων 413 σημ. 5.
 Ἀπέπτυναι ἀντὶ τοῦ ἐνεστ.
 164, 10.
 Ἀπαρτεῖ 850, 3.
 Ἀπερύκειται σ. δοτ. 435, 20.
 Ἀπέρχεσθαι σ. δοτ. 438,
 24.
 Ἀπεύχεσθαι σ. δοτ. 424, 8.
 Ἀπέχειται σ. γεν. 406, 2· 408,
 3 καὶ 415, σημ. 8· ἀπό τινος
 408, σημ. 1· ἀπ. τινί τι 435
 20· ἀπ. σ. ἀπαρρ. καὶ μή
 923, 3· ἀπ. τοῦ μή σ. ἀπαρ.
 934, o)· ἀπέλεσθαι σ. γεν.
 408, 3· σ. ὥστε 699, σημ. 6.
 σ. ἀπαρρ. καὶ μή 923, 3·
 ἔχει μή 930, a)· σ. τοῦ μή
 σ. ἀπαρρ. 931 c)· σ. ὥστε μή
 931, f)· μετὰ τοῦ σ. ἀπαρρ.
 733, 1· 932, k).
 Ἀπέχρη καὶ ἀπέχρη ἦρ 206, 4·
 208, σημ. 2.
- Ἀπηγόρωται, γενικὴ γρονική
 388, b).
- Ἀπηγόρωται σ. διπλῇ αἰτιατ.
 323, 1· τινί τινος 334, σημ.
 10· d) 408, 3· τι τινί 333,
 σημ. 10, d· σ. μετ. 746, 4.
 Ἀπιέραι σ. γεν. 406, 2.
 Ἀπιθεῖται σ. γεν. ἀντὶ δοτ. 367,
 σημ. 6.
 Ἀπιστεῖται σ. δοτ. 429, 14· σ.
 ἀπαρρ. 996, 1· σ. ἀπαρρ.
 καὶ μή 923, 3· σ. ὅτι οὐ ἀν-
 τὶ ὅτι 924, b).
- Ἀπιστία σ. δοτ. 447, 1· σ.
 ἀπαρρ. καὶ μή 923· μετὰ τοῦ,
 τοῦ μή σ. ἀπαρρ. 934, o).
- Ἀπιστος σ. γεν. 367, σημ. 6
 ἀπ. ἐλπιδῶν 413, σημ. 5.
 Ἀπιστοῦμαι ἐπό τινες mihi
 non creditur ab aliq. 126, 7.
 Ἀπιληστος 362, 2.
 Ἀπό, πέθεσται σ. γεν. 475, 1· ἐν
 τῷ ἐπικρατεστερῷ σημαντικῷ ἐπὶ
 τῶν ὄντων τῶν σημαντόντων ισ-
 τυσθαι, τιθέσαι, κρέμασθαι, ε-
 λυστάσθαι, προσκυλλᾶται ἀντὶ
 ἐρ σ. δοτ. 572, c)· ἀπό ἐν
 συνδέσ. μετ' ἔφθονται ἀντὶ (οἱ
 οἱ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἀνθρώπων
 ἀπέργυγον) 574· ἀπό κ. ἔξ.,
 ἀπὸ κ. ἐπὶ σ. γεν. ἐναντίλλασ-
 σόμεναι 575· ἀπ' αἰτούγει =
 ἀπ' κύτῶν 566, a).
- Ἀπό . . ἐνεκά 555, 3.
 Ἀπό σ. ἐπιφύμη. 566 καὶ.
 Ἀποβάλλειται σ. γεν. 406, 2.
 Ἀποβολιμαῖος σ. γεν. 376, 8.
 Ἀπογιγνώσκειται σ. γεν. 408, 3
 κ. 415, σημ. 8· σ. αἰτ. 411.
 σημ. 2· 470, 3· σ. ἀπαρρ. κ.
 μή 923, 3.
 Ἀποδεικνύται σ. διπλῇ αἰτ.
 323, 1.
 Ἀποδεικνύται μετ' αἰτ. κ. ἡ-

- ππορρ. (εἶναι) 44, σημ. 2· 701, 3· 718, 4· ἀποδ. σ. μετοχῇ κ. σ. ἀπαρρ. 765, 15.
- Ἀποδείκνυσθαι, creari, αἱρεῖσθαι ὡς σύνδεσμ. 43.
- Ἀποδειλιᾶτ τοῦ σ. ἀπαρρ. 1562, g).
- Ἀπολέτειρ σ. γεν. 369, 2.
- Ἀπολέγεσθαι σ. γεν. 370, σημ. 9, σ. ὡς κ. γεν. ἀπολέτω 788, 6).
- Ἀποδίδοσθαι σ. γεν. 384, 6.
- Ἀποδιδύσκειρ σ. ait. 298, 3· σ. δοτ. 438, 24.
- Ἀποδοκεῖρ σ. ἀπαρρ. κ. μή 923, 3.
- Ἀποδοκιμάζειρ σ. ait. 470, σημ. 3
- Ἀπόδοσις σ. δοτ. 447, 1.
- Ἀποδύνεσθαι σ. γεν. 406, 2.
- Ἀποδυτέον=πρέπει τις νὰ ἀποδύῃ, γυμνωθῇ 466, σημ. 1.
- Ἀποθηγήσκειρ ὑπό τινος 100, 5· ἀποθ. θαράτῳ 313, σημ. 4
- Ἀποικεῖρ σ. αἰτ. 299, 3).
- Ἀπολγεσθαι= abisse ἀπεληλυθεῖν, εἰς σ. γεν. 406, 2.
- Ἀποκαθαρόθαι πεθητικ. κατὰ τὸ φρινόν. 118, σημ. 1.
- Ἀποκάμψειρ σ. ait. 302· σ. γεν. 408, 3· σ. μετ. 746, 5· σ. ἀπαρρ. καὶ σ. μετοχῇ διαφορά 769, 26,
- Ἀποκρεῖρ σ. αἰτ. 302.
- Ἀποκρίνεσθαι τὸ ἔρωτά μερος 311 ε). ἀποκεκρίθαι παθητ. 121, 4, a).
- Ἀποκρύπτεσθαι σ. μετοχῇ 755, 15· σ. ἀπαρρ. κ. μή 923, 3.
- Ἀπόκρυψειρ σ. γεν. 373, 6.
- Ἀποκτείνειρ τιμωρία σ. ait. 325, b).
- Ἀποκωλύειρ σ. δοτ. 438, 24.
- Ἀπολαύειρ σ. γεν. 364, 3·
- ἀπολ. τιρός, τι, ἀπό, παρά τιρος, σ. αἰτ., σ. γεν. κ. ait. 365, σημ. 3 κ. 4.
- Ἀπολείπειρ μετ' αἰτ. σ. ἀπαρρ. 697, 2· ίδ. 718, 4· ὀλλήσορ, βραχὺ ἀπολείπω σ. ἀπαρρ. 726, ε)· 930, a)· ἀπολ. σ. μετ. 748, 6.
- Ἀπολείπεσθαι σ. γεν. 408, 3· μετὰ τοῦ, τόσ. ἀπαρρ. 733, 1.
- Ἀπολήγειρ σ. γεν. 408, 3.
- Ἀποληχμᾶσθαι σ. διπλῆ ait. 332, σημ. 9.
- Ἀπολλοίσθαι σ. γεν. 389, e).
- Ἀπολογεῖσθαι σ. δοτ. 424, 8.
- Ἀπολέιρ μετ' αἰτ. σ. ἀπαρρ. 718, 4· σ. ἀπαρρ. κ. μή 924, σημ. 7· σ. τοῦ μή σ. ἀπαρρ. 934, 0).
- Ἀπολωλέται κακὸς μέρος 310, b).
- Ἀπολωτίζειρ σ. διπλῆ ait. 329, 6.
- Ἀπομάχεσθαι σ. αἰτ. 305.
- Ἀπομιμήσκεσθαι σ. ait. 374, σημ. 12.
- Ἀπορέμειρ σ. γεν. 351, σ. 2.
- Ἀπορόσηιρ σ. γεν. 414, 5.
- Ἀποξηράρ σ. διπλῆ αἰτ. 332, σημ. 9.
- Ἀποταΐεσθαι σ. γεν. 408, 3· μετὰ ἐκ σ. γεν. 411, σημ. 2.
- Ἀποπειρᾶσθαι σ. γεν. 374, 7.
- Ἀποπεράλειρ τι 470, σημ. 3.
- Ἀποπλάζεσθαι σ. γεν. 407, 2.
- Ἀπόρρο σ. γεν. 414, 5· 555.
- Ἀπορεῖρ κ. -εσθαι 115, 4.
- Ἀπορεῖρ σ. γεν. 362, 2· σ. ait. 363, σημ. 2· σ. δοτ. ἐκεῖ κ. 457, 8.
- Ἀπορία τοῦ μή σ. ἀπαρρ. 934, 0).
- Ἀπορράτειρ σ. διπλῆ aitiat. 329, 6· τιρά τιρος 333, σημ. 10, d)· 408, 3.

- 'Απορροφεῖν σ. γεν. 3· 4, 3.
 'Αποσπάρ σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
 'Αποστερεῖν σ. γεν. 408, 3· σ.
 διπλῆ αἰτ. 329, 6· ἀποσ. τι
 333, σημ. 10, d)· ἀποσ. τινά
 ἔκειται ἀποστ. τινά τινος 333,
 σημ. 10, d)· ἀποστ. τι (τινά)
 τινός ἔκειται ἀποστ. σ. ἀπαργ.
 κ. μή 923, 3· ἀποστεροῦσαι
 τι 331, σημ. 7.
 'Αποστιλθεῖν σ. γεν. 366, σ. 5.
 'Αποστρέψεσθαι σ. αἰτ. 298, 3·
 ὁδ. 305, 8).
 'Αποστροφὴ τοῦ μή σ. ἀπωρ.
 934, o).
 'Αποσυλλασθαι τι 331, σημ. 7.
 'Αποταυροῦσθαι σ. αἰτ. 311, e).
 'Αποτίσσασθαι δίκην σ. αἰτ
 325, b).
 'Αποτρέπεσθαι τοῦ μή σ. ἀπαργ.
 934, o).
 'Αποτυγχάνειν σ. γεν. 356, 3.
 'Αποτίρασθαι, παθητικ. κακτὸν
 πίρχει. 119, 5.
 'Αποφαίνειν σ. διπλῆ αἰτ. 323, 1·
 σ. μετ. κ. σ. ἀπαργ. 765, 15.
 'Απογείγειν σ. αἰτ. 298, 3· σ.
 δοτ. 438, 24· μετὰ τοῦ, τὸ
 μή σ. ἀπαργ. 932, l).
 'Αποχωρεῖν σ. αἰτ. 298, 3· ὁδ.
 305, 8).
 'Αποψηγίζεσθαι σ. ἀπωρ. κ.
 μή 923, 3,
 "Απρακτὸς ματικῆς 413, σ. 6.
 'Απρεπῶς σ. δοτ. 433, 17.
 "Απτερεσθαι σ. γεν. 353, 2· σ.
 δοτ. 355, σημ. 7· ἀπτορέω
 si quis tangit, ἐάν τις ἀπτη-
 ται: 444, e).
 'Απωθεῖσθαι ταυραχίας σ. αἰτ.
 325, b).
 'Απώλεια ἡντὶ ἐνεστ. 162, 9.
 'Αρα βεβαιωτ. ἐπίφρ. 873·
 μετὰ ἀναφορικὰ κακὰ δεικτ.
- 883, g)· 884· ἐν δευτερευούσῃ
 προτάσται μετὰ μετοχῆς 883,
 g)· συμπεριχωματικ. 1037, 1.
 ἄρα παρακλείπ. 1044, a)·
 1044, 6).
- Τάρα ἡντὶ ἄρα 874, σημ. 1.
 Τάρα λέξ. ἐφωτησμένη. 1540,
 14· ὅρεος, ἄρα μή 1541, 14·
 ἄρα μή ἡντὶ ἄρος 1538, σημ.
 13· ἄρα . . . μή 1542, σημ. 15·
 ἄρα γε 886, 2.
- Τάρα δῆται 831, 4.
- Τάρασσειν σ. αἰτ. 296.
- Τάρασθαι σ. δοτ. 424, 8.
- Τάργαλλος εἴριν σ. ἀπωρρ. ἡντὶ
 ἀργαλλῶν ἐστὶ μετ' αἰτ. σ.
 ἀπαργ. 725, d).
- Τάργειν σ. γεν. 408, 3.
- Τάργια = ἀργαλαί αἰτία 13, 6.
- Τάργυροδογεῖν σ. αἰτ. 307, 9.
- Τάρδειν σ. γεν. 366, σημ. 5.
- Τάρσασθαι σ. γεν. 364, 3.
- Τάρεσκειν σ. αἰτ. 296· σ. δοτ.
 297, σημ. 1· 434, 18.
- Τάρεσκοθαι σ. γεν. 364, 3· σ.
 δοτ. 434, 18· 457, 8· τινά
 τιν 434, σημ. 21.
- Τάρεστός (ῶς) σ. δοτ. 434, 18.
- Τάρετὴ = virtutis existimatio,
 ἢ περὶ ἀρετῆς ἰδέα 13, 6.
- Τάριγειν σ. δοτ. 435, 20.
- Τάρη μή κακτὸν ἐπίφρασ. ἡντὶ ἄρος
 ἐστοι 145, 5.
- Τάριθεκτος ἡνδρῶν 344, b).
- Τάριθμειν κ. -εῖσθαι 115, 4·
 ἀριθμεῖσθαι σ. γεν. 380, 2.
- Τάριθμός, κατικτ. ἀριθμεῖστέρου
 προσδιορισμ. 322, σημ. 15.
- Τάριθμος, certo numero, ἐν ὕ-
 ρισμένῳ ἀριθμ. 456, 6.
- Τάριστεράς (χειρός) 385, a).
- Τάριστεντι τὰ κατικτιστικά 311,
 e) σ. γεν. 418, 2· σ. ἀπωρ.
 706, 6.

- "Αριστος σ. ἀπαργ. 701, 3.
 "Αρκειρ ἔργα 311, c). ἀρκεῖρ
 σ. δοτ. 435, 20 (arcere ἐμπο-
 δίζειν, κωλύειν) μετὰ τοῦ, τὸ σ.
 ἀπαργ. 733, 1· σ. μετ. 746,
 4· ἀρκεῖ σ. ἀπαργ. 768, 22·
 ἀρκεῖσθαι σ. δοτ. 457 8· σ.
 μετ. 745, 3.
 "Αρματα ζητὶ ἄρμα 18, σ. 2.
 "Αρμόττειρ (ἀρμόττειρ) ζητέει.
 96, 6). σ. δοτ. 433, 17·
 μετὰ τῶν εἰς, πρός, περί, ἐπί¹
 σ. αἰτ. 434, σημ. 19· μετὰ
 δοτ. ἢ αἰτ. σ. ἀπαργ. 716,
 σημ. 2.
 "Αργεῖσθαι σ. ἀπαργ. 696, 1
 καὶ αἰτ. σ. ἀπαργ. 696, 1·
 μετὰ τοῦ τὸ σ. ἀπαργ. 733· σ.
 μετ. 766, σημ. 2· μετὰ τοῦ
 μὴ σ. ἀπαργ. 923, 3· ἀνευ²
 μὴ 930, a). σὲς ἀργ. μὴ εὐ³
 σ. ἀπαργ. 926.
 "Αργυραῖι τιμὴ σ. δοτ. 438,
 24.
 "Αρξάμερος ἀπό ἢ ἐκ τοῦ
 a) περὶ τοῦ ἀπ' ἀρχῆστημένου
 411, σημ. 2· b) = *idīq*, πρὸ⁴
 πάντων 774, σημ. 1· ἀρξαμέρῳ⁵
 444, e).
 "Αρξαμεῖαι παχθητικ. 116 4.
 "Αρπάζειρ σ. γεν. 355, σημ. 5.
 "Αρται ζητὶ ἔνια. 18, σημ. 2.
 "Αρρητή ἀρρήτων 21, 1· 344, b).
 "Αρτι, σηματ. 816, 6· ἐπὶ ἔνε-
 στῶτ. 135, 3· 137, c). ἐπὶ⁶
 μετοχ. 777, σημ. 4.
 "Αρτιμαθής σ. γεν. 374.
 "Αρτίως, σηματ. 816, 6· μετὰ⁷
 ἔνεστ. 135, 3· 136, a).
 "Αρχαῖοι τι, σ. αἰτ. 319, σ. 11.
 "Αρχαῖρεσταις 462, 2.
 "Αρχειρ ν. - εσθαι = ἀρχομεῖ⁸
 διαφορὰ 102, 2.
 "Αρχειρ = εἶμαι ὀρχων, σ. γεν.
- 406, 2· σ. δοτ. 422, 6· ἀρ-
 χειρ ἀρχάς 313, σημ. 3.
 "Αρχειρ, -εσθαι = ποιῶ ἔναρξιν,
 ἀρχήσω σ. γεν. 408, 3· δια-
 φορὰ 408, 3· σ. αἰτ. 411,
 σημ. 2· ἀρχεσθαι ἀπό, ἐκ
 τοῦσι 411, σημ. 2.
 "Αρχειρ, -εσθαι σ. μετ. 748,
 6· σ. μετ. κ. σ. ζηταρρ. δια-
 φορὰ 769, 27.
 "Αρχεῖνειρ σ. γεν. 402, 2· σ.
 δοτ. 422, 6.
 "Αρχηγετεύειρ σ. γεν. 402, 2.
 "Αρχήρ κ. τὴρ ἀρ. = ἐν ἀρχῇ,
 ομινοί, πάντως, οὐ τὴρ ἀρ-
 χήρ = παντεῖος; ὅχι 319 σ. 11.
 "Αρχῆρ = κατὰ πρῶτον, ἐν
 ἀρχῇ 774, σημ. 1· b). "Αρ-
 χέρενος.
 "Ασαι, ἀσαισθαι σ. γεν. 364, 3.
 "Ασθεῖρ σ. αἰτ. 296· εἰς, πρός,
 περὶ τινα 297, σημ. 1.
 "Ασθενεῖρ κόσορ 315, b).
 "Ασκενος ἀσπίδων 413, σημ. 5.
 "Ασμερος ζητὶ ἐπιφερόμ. 277, c).
 "Ασμέρῳ 445, f).
 "Ασπάλεσθαι τί τινα 327, σ. 4.
 "Ασπίς ζητὶ ἀσπιδηρός 12, 5·
 ζητὶ ἀσπιδηρός 13, 1.
 "Ασπινδος ζητὶ ἐπιφερόμ. 281, c).
 "Ασσατε, σηματ. 850, 3.
 "Ασσος σ. γεν. 359, 5.
 "Αστράπτει δῆλ. δέεις 33, b).
 "Αστράπτειρ σ. αἰτ. 314, 3, a).
 "Ασφαλής τοῦ μὴ σ. ἀπαργ.
 934, o).
 "Ασγαλῶς σ. γεν. 414, 5.
 "Ασχαλίειρ σ. γεν. 389, c).
 "Ασχαλάρ σ. δοτ. 457, 8· σ.
 μετ. 745, 3.

- 'Ασχολάζειν σ. ἀπαργ. 705, 5.
 'Ασχολίαι παρέχειν σ. ἀπαργ. 697, 2^ο ἀσ. ἔχειν σ. ἀπαργ. 705, 5.
 'Ατάρ 984, 1· 992, 3· ἀτάρ μέρ 840, ε); ἀτάρ οὖν, ἀτάρ οὖν δή 864, b) ἀτάρ τε 849, 2^ο ἀτάρ τοι 856, b) ἀτάρ μετὰ κλητικήν 51, 8.
 'Ατε, σηματ. 850, 3^ο αἰτιατ. 322, σημ. 16^ο ἄτε σ. μετ. κ. ἀπολύτοις πτώσειν 791, 2^ο ἁνεύ μετοχ. 797^ο ἄτε οὐ σ. μετ. κ. ἀπολύτ. πτώσεις 915, 3^ο ἄτε εἰς τὰς δυοιωματικ. προτάσ. 1498, 1^ο σύνταξ. ςύτοθι 2.
 'Ατέλεστος σ. γεν. 374, 7.
 'Ατέμβεσθαι σ. γεν. 408, 3.
 'Ατερ, ἀτερθε σ. γεν. 414, 5.
 "Ατη, ἐπὶ προσώπ. 10, 2.
 'Ατημελή σ. γεν. 388, b).
 'Ατημάζειν ἐπη σ. αἰτ. 325, b)^ο ἀτ. σ. γεν. 408, 3^ο μετὰ τοῦ τὸ σ. ἀπαργ. 733, 1.
 "Ατημός τιμῆς, ἐπιζίνων 413, σημ. 5.
 "Ατηλῆτος ὄφρων 707, b).
 "Ατεπόρ ἔστει, εἰ ἁντὶ ὅτι 1072, 8.
 'Ατοπώτατος, ὁστε σ. ἀπαρρ. 1514, σημ. 2.
 "Ατος σ. γεν. 362, 2^ο 364, 3.
 'Ατρίμων κακῶν 413, σημ. 6.
 'Ατέλεσθαι σ. γεν. 385 a).
 'Ατυχίσθαι παθητικ. 129, 10.
 Λδ, σηματ. 991, 1^ο μετὰ τὸ, μέρ 984, 1^ο 992, 2^ο ἁνεύ προσηγορ. μήρ ἔστιν αὐτὸν μετὰ προσωπικ. ἀντωνυμιῶν αὐτοθι.
 Αέδαρ, προστρωνεῖν, σ. κίτ. 298, σημ. 3.
 Αέδασθαι ἔντι αἰδάρ 104, 3.
 Αέθέκαστος 678, 2.
- Αέθις μετὰ τὸ μέρ 984, 1.
 Αέλεσθαι παθητικ. 129, 10.
 Αένθερεσθαι ὡς σύνδεσμ. 43.
 Αέξειν σ. διπλῆ αἰτ. 323^ο σ. γεν. τῆς τιμῆς 382, 6, a).
 Αέριον, κλιτικτ. 319, σημ. 11.
 Αέτιδα ταῦτα κλιτικτ. = κύτικ τὰς ίδιας 316, σημ. 6.
 Αέτιρ, ἐπωρολογ. 882, ε); σηματ. 992, 3^ο μέρ.. αὐτάρ 984, 1.
 Αέτεις σηματ. 992, 3^ο μετὰ τό, μέρ 984, 1^ο 992, 3.
 Αέτη εἰς ἀναρρωτήσ. heus = ὃ τάν, ὃ οὔτος 47, 4.
 Αέτικα, ἀτυνδέτ. συνείρεται 1048, f).
- Αέτικα σ. γεν. 346, ε); μετὰ μετοχῶν 777, σημ. 4^ο τὸ αὐτίκα κίτ. 319, σημ. 11.
 Αέτις 992, 3.
 Αέτιδε ἐπρροσωπεῖ οὐσιαστικ., ὅπερ κεῖται ἐν προηγορυ. τινὶ λέξει 35, σημ. 1.
 Αέτιδο τοῦτο αἰτ. = κύτιδο τοῦτο, κύτιδο τὸ ίδιον 316, σημ. 6.
 Αέτοκράτωρ σ. γεν. 402, 2.
 Αέτος, παραγωγὴ κ. σηματ. 677^ο αέτος, κι πλάγ. κύτος πιώσ. ἐν συνδέσ. μετὰ ἀντων. προσωπικ. 586, σημ. 6^ο αέτος κατ' ἐνομαστικ. ἀναρροφ. κῶς πρὸς τὸ ἐν τῷ ἥρμ. κείμενον πρόσωπ. 587, σημ. 7^ο 678, 2^ο κι πλάγ. κύτης πιώσ. ἁνεύ προσθήκης τῆς προσωπικ. ἀγων. κύτοθι^ο προσωπ. ἀντων. κίτι τῶν κύτοπαθ. 588, σημ. 8^ο διαρροὴ τῶν πλάγ. πιώσ. τῆς αἴτεος κ. τῆς κύτου παθητοῦ 592, 5^ο κι πλάγ. πιώσ. τῆς αἴτεος κ. τῆς κύτου παθητοῦ 593, σημ. 3^ο 594, σ. 5^ο κι ἐνομαστ. αέτοι αἴτοι

μετὰ τῶν πλαγ. πτώσ. τῆς αὐτὸς ἐν σημασ. τῶν κύπεων 594, σημ. 4^ο αἱ πλάγ. πτώσ. τ. αὐτὸς ἀντὶ καὶ τῶν τριῶν προσώπ. τῶν προσωπικ. ἀντωνυμ. μετὰ τῆς αὐτῆς οἰον αὐτός ἀντὶ ἐμὲ αὐτός, σὲ αὐτός 681, σημ. 5^ο σημασ. τῆς αὐτός = ipse, διδος, αὐτός του 677· αὐτός ἔκαστος, ἔκάτερος 678· ἀπὸ ἀντιθέσεως εἰς ἀντίθεσ., ἥτις δὲν εῖ. νε ὄπιλα ἡ ἐν τῷ αὐτῷ νοητέα ἀντίθεσ. 678, σημ. 1^ο = solus, μόνος 679, σημ. 2^ο αὐτοὶ ἐσμεν = ἐν πίστει, ὅμονοι καὶ εἰς αὐτούς αὐτοῦ = ἔκουσικ, sua sponte ἐκεῖ = θικὲς, ἀκριβῶς κύτοις αὐτῷ· αὐτὸν κ. τοῦτο αὐτῷ ἐκεῖνος αὐτῷ περὶ προσώπ., ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ἀκριβῶς δι λόγος ἐκεῖ μετὰ τῶν ταυτικ. ἀριθμητικ.=καὶ ἔξοχὴν αὐτὸς ἐκεῖνος καὶ αὐτός = ἐπὶ ἕτης ἐκεῖνος αὐτῷ ἐπὶ ἀριθμητικ. ἐννοιῶν (καὶ τὸ καλόν, αὐτὸς ἡ ἀριθμητική) 680, σημ. 3^ο κ. ἀριθμ.: αὐτὸς καλλος 657, σ.) 680, σημ. 3^ο αὐτὸς πρὸ ἀναφορικ. προτάσ. 680, σημ. 4^ο μετὰ πρότικον ἀναφορικ. κύτοις μετὰ κατωνυμίας κύτοπαζοῦς; ἡμῶν αὐτῶν (by or αὐτ., σφῶν αὐτῶν κτ. l. 589· αὐτός εμαντοῦς, σεαντοῦ, ἑαντοῦ, αὐτός πρόσωντος, ἐπ' αὐτός αὐτῷ κτ. l. 589, 2^ο τὸν ἡμέτερον αὐτῶν πατέρα κτλ. 596, σημ. 9^ο αὐτός γρῆσ. προπαρατένευστική 685· αὐτός γρῆσ. ἐπαναφορική 687· αὐτῷ, ἡ δοτικ. γαριστ. 443, d).

Αὐτός ἐν: αὐτοῖς ἵπποις καὶ μετὰ τοῦ παρακειμ. κτλ. 426.

Αὐτὸς ἀντὶ αὐτὸς ἔαντοῦ, αὐτὸς ἔαντῷ κτλ. 1593, h.
Αὐτὸς αὐτοῦ, αὐτὸς αὐτῷ κτλ. 1631, 2.
Αὐτός, δι αὐτός = διδος, δι κύτος σ. δοτ. 432, 16^ο δι αὐτός καὶ 433, σημ. 18^ο δι αὐτός ὡς ἡ ὕσπειρ ἐκεῖ τὸ ταῦται = ἡ ταῦτά της, ἡ ἐνότης 652, σ. 6^ο αὐτός ἀντὶ δι αὐτός = διδος; 658, e).
Αὐτός σ. ἀπαρχ. ἀντὶ ἔχοντόν σ. ἀπαρχ. (Κλεψών οὐκ ἔφη αὐτός, οὐλλὰ Νικίνην στεφανηγεῖν) 720, 1· αὐτὸς σ. ἀπαρχ. ἀντὶ αὐτός; σ. ἀπαρχηφ. ἐκεῖ.
Αὐτοῦ γεν. τοῦ τόπου 385, 8^ο αὐτοῦ ταῖτη 672, 6.
Αὐτοῦ ἀντων. κύτοπαζ. ἰδ. Εὔτοι.
Αὐτῷ αὐτῇ δοτ. γαριστ., ἡθική 443, 25, d).
Αὐτῷ κ. αὐτῷ σημασ. 681, σημ. 7^ο σ. δοτ. 1498· 681, σημ. 7^ο αὐτῷ ἀνταποδοτικ. τοῦ ὡς 1448, 1.
Αγαριεῖρ τίτιρι 334, σ. 10, d).
Αγαριεῖσθαι τι 334, σημ. 10, d)^ο ἀρ. τίτα ἐκεῖ σ. διπλῆ αἰτιατ. 329, 6^ο ἀρ. τίτιρος ἐκεῖ ἀρ. τι τίτος ἐκεῖ ἀρ. τί τίτιρι ἐκεῖ κ. 424, 7^ο ἀρ. τίτα παρά τίτος εἰς τι 334, σημ. 10, d)^ο ἀρ. σ. ἀπαρχ. κ. μή 624, σημ. 7^ο ἔνευ μή 930, a)^ο ἀγαριεῖσθαι παθητικ. σ. κίτ. 331, σημ. 7^ο ἀγαριεῖσθαι κ. ἀγαριεῖθησθαι 119, σημ. 2.
Αγάλλεσθαι πιθημα 310, b).
Αγειδεῖρ σ. γεν. 388, b).
Αγεστέρ = πρέπει τις νὰ ἀπέγγ 466, σημ. 1.
Αγθυος ὁσος 1113, σημ. 15.

- 'Αριέραι - ιεροί σ. γεν. 408,
3· ἀριέραι σ. ἀπαρφ. κ. αἰτ. Baθος αἰτ. 322, σημ. 15.
σ. ἀπαρφ. 697, 2· 717, 3. 4· Ba/reir σ. γεν. 406, 2· σ. αἰτ.
. ἀριέραι σ. ἀπαρφ κ. μή 924,
σημ. 4. (όδόν) 304, 7· 6. πόδια 311,
'Αριχρεῖσθαι σ. αἰτ. 317, 4. εἰς τὸν
'Αριχρεῖσθαι = ἐληλυθέντι 137, c). οἶκον 317, 4· 6. σ. δοτ. 438,
'Αριλος γίλωρ 413, σημ. 5. 4· 6. ἐκ ποδός 453, σημ. 2·
'Αριετάραι,-ασθαι σ. γεν. 408, Βάκτρα ἀντὶ ἔνικ. 18, σημ. 2.
3· ἀριετασθαι σ. αἰτ. 298, 3. Bál/leir καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύν-
'Αριεύς σ. γεν. 362, 2· σ.δοτ. θετικ. ἀμεταβότ. 92, α.)
363, σημ. 2. 96, 6).
- 'Αριθήτος σ. γεν. 413, σημ. 4. Bál/leir σ. γεν. 358, 4· ἀντὶ
'Αργ' οὐ = ἀροῦ, ἀρ' ὅτου 1147, ἀπό σ. γεν. 406, 2· 6. λίθοις
b), ήδ. "Ote. 452, 3.
- "Αρρακτος γίλωρ 413, σημ. 6. Bál/leir ἔλκος τινά, 325, b).
- "Αρροτος σ. γεν. 388, b).
- "Αρροτιστειρ σ. γεν. 388, b).
- "Αρύσσειρ σ. γεν. 406, 2.
- "Αρφωρος ἄρφας 413, σημ. 5.
- "Αχαλκος ἀσπιδωρ 413, σ. 5.
- "Αχέωρ σ. γεν. 389, c).
- "Αχθεσθαι σ. γεν. 389, d)· σ.
δοτ. ἡ ἐπὶ τινι 303, σημ. 6.
457 κ. σημ. 6· ἐπι, περὶ τινος
394, σημ. 8· 458, σημ. 6.
"Αγθεσθαι ὅτι 1057, 1· ἄχθι,
εἰς ἀντὶ ὅτι 1072, 8· ἄχθο-
μένῳ, -οι; 446, g).
- "Αγνοεσθαι σ. αἰτ. 302, 5· σ.
γεν. 389, c)· σ. μετ. 745, 3.
- "Αχρι (ε) σ. γεν. 353, 2.
- "Αχρι, ἄχρι οὖ, ήδ. Μέχρι· ζ-
χρις ἢν σ. ὑποτ. ήδ. "Εως ἢν
ἐν τῷ "Εως.
- Αἴγανετος σ. γεν. 353, 2.
- "Αἴρορος ἀντὶ ἐπιρρήψ. 276, a).
- "Αἴρορης κωκηγάτωρ 413, σ.5.
Λαρι σ. γεν. 346, c).
- "Αωρίαρ = ἐν ἀκαταλήλω χρ.
319, σημ. 14.
- B.
- Bákeir τι τινα 328, 5.
- Báθος αἰτ. 322, σημ. 15.
- Ba/reir σ. γεν. 406, 2· σ. αἰτ.
(όδόν) 304, 7· 6. πόδια 311,
ε)· δόλον κ.τ.λ. = εἰς τὸν
οἶκον 317, 4· 6. σ. δοτ. 438,
4· 6. ἐκ ποδός 453, σημ. 2·
6. σ. μετ. 751, 9· σ. ἀπαρφ.
710, 7.
- Báktro ἀντὶ ἔνικ. 18, σημ. 2.
- Bál/leir καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύν-
θετικ. ἀμεταβότ. 92, α.)
θετικ. 96, 6).
- Bál/leir σ. γεν. 358, 4· ἀντὶ
ἀπό σ. γεν. 406, 2· 6. λίθοις
452, 3.
- Bál/leir ἔλκος τινά, 325, b).
- Bárbapor τό, ἀντὶ εἰ βάρ-
εχοι 11, 3.
- Barewa γέρειρ σ. δοτ. 457, 8·
σ. αἰτ. ἐκεῖ σημ. 6· σ. μετ.
745, 3.
- Bariresai σ. μετ. 745, 3.
- Bácaroς διὰ βασικού λέναι ὑπό^τ
τινος = torqueri, βασική-
σθαι, στρεβλοῦσθαι 100, 5.
- Bauileterir = βασικένειν καὶ
βασιλέα εἰναι 134, 2· σ. γεν.
102, 2· σ. δοτ. 422, 6· μετὰ
τῆς ἐν σ. δοτ., κατὰ σ. αἰτ. ἐκεῖ
σ. 4· βασικένεισθαι βασικέναι
331, σημ. 7.
- Baskeireir σ. δοτ. 434, 19·
σ. αἰτ. ἐκεῖ σημ. 22.
- Bébaioς ειρι σ. ἀπαρφ. ἀντὶ
βέβαιον ἐστι σ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.
725, d).
- Beldora εῖραι σ. μετ. 751, 9.
- Bla, ἐν περιγραφαῖ; 282, d).
- Biaίεσθαι σ. διπλὴ αἰτ. 329,
6· βιασθῆναι παθητικ. 123,
ε)· βιάζεσθαι σ. αἰτ. 396, 1.
- Bloc = τὰ πρὸς τὸ ζῆν, 11, 3.
- Blaberidēs σ. δοτ. 436, 21
- Bla/θη ἐστι μοι σ. μετ. 751, 9.

- μετὰ τὸν ἄρθρ., τῷ 752, σ. 9.
B. lachēter κ. - εσθαι 113.
B. lāptēter σ. αἰτ. 396, 1) σ. γεν. 408, 3· σ. δοτ. 297, σημ. 1.
B. lāptēter μετάλλα κτλ. σ. αἰτ. 327, σημ. 4.
B. lāptēteros σ. δοτ. 456, 6.
B. lastāteros γενσι 310, b) βλ. σ. γεν. 384, 7.
B. lātēsthai παθητικ 116, 4).
B. lēptēter σ. αἰτ. 314, c).
Bodr̄ ἄξεια κτλ. σ. αἰτ. 316, c) 6. πρωγή 313 σημ. 4· 6. σ. γεν. τόπου 385, 8· 6. σ. ἀπωρ. 697, 2.
Bon̄d̄or̄mēter σ. δοτ. 435, 20.
Bon̄d̄esia σ. δοτ. 447, 1· 3δ. 435, 20.
Bon̄d̄etēter τινὶ τὰ δίκαια 311, c).
Bólesthai (=βούλεσθαι) ἢ 1018, σημ. 2.
Bor̄sion σ. γεν. γρόνος 387, b).
Bōs̄k̄n̄ha ἐπὶ κυρίων ὑνομάζτ. 10, 2.
Boūv̄tēter εὐαγγέλιον 311, c).
Boūxolēter σ. αἰτ. 307, 9) ἔνους. (ππους 307, 9).
Boūlēter, βούλεσθαι σ. ὅποτε κτ. ἐν ἐρωτήσ. 217, 5· ἂνευ ἐρωτήσ. 219, σημ. 2· βουλούνω μετὰ ὥρμ. 445, f) βούλεσθαι σ. ἀπωρ. 697, 2· σ. ὅπως 699, σημ. 6· 1076, 1· μετ' αἰτ. σ. ἀπωρ. 718, 4· βούλ. ἢ 1018, σημ. 2· βουλήσομαι = volo, sc. si licet, θέλω δηλ. ἐν ἔξεστι 170, 3· βούλεσθαι σ. ἀπωρ. 942, 2· 6. ἐ; τὸ βικλινεῖον 1591, d).
Boūlēnesthai σ. ἀπωρ. 697, 2· μετὰ τοῦ ὅπως σ. ὅποτε κτ. ἐνεκτ. 1076, 1.
Boū=d̄st̄p̄is ἐκ δέρμ. βούς 12, 5.
- Βραδές ἀντὶ βραδέως 277, c).
Brauywōr̄ios 462, 2.
Braχ̄iōres ἀντὶ τοῦ ἐνικ. 18, σημ. 2.
Braχ̄ēs σ. ἀπωρ. 701, 3· βραχ̄χὺ ἀπολείπω σ. ἀπωρ. 726, e).
Bridēter ἀμετάξ. κ. ρεταζεκτ. 97, σημ. 1.
Brid̄θēter σ. γεν. 362, 2· σ. δοτ. 363, σημ. 2.
Briyōs̄thai σ. δοτ. 434, 19.
Brot̄q̄ d̄q̄l. ὁ θεός 33, b).
Brot̄ter σ. γεν. 362, 2· σ. δοτ. 363, σημ. 2.

Γ.

- Giā th̄yr* 832, 6.
Gálađci 15, 2.
Galiđ̄y 462, 2.
Gamēter γάμῳ 313, σημ. 4· σ. γεν. 351, σημ. 2· γ. γάμους σ. αἰτ. 325, 3, a) γ. λέκχος τινά 325, b).
Gám̄oi = nuptiae, οἱ γάμοι 18, σημ. 2.
Gár̄v̄st̄hai σ. γεν. 364, 3.
Gář̄p̄ βεθαιωτικ. ἐπίρρ. 877, 8, a) εἰς τὰς ἀπωντήσ. κ. ἀποκρίσ. 877, 8, a) ἐν ταῖς εὐγετικαῖς προτάσ. 877, 8, a) ἐπὶ προστακτικ. ἐκεῖ ἐν ταῖς ἐρωτηματικ. προτάσ. ἐκεῖ—αἰτιολογικ. γάρ. ἐπὶ αἰτίας ἢ ἐπεξηγήσ. 1032· κατά τὸ φυινόμενον ἀναφέρεται εἰς παραλειψίεσσαν πρότασ. 1033, σημ. 1· γάρ πολλάκις ἐπαναλημματόμενον 1036, σημ. 4· γάρ προηγεῖται τῆς αἰτιολογιούμενης ἢ ἐπεξηγουμένης προτάσ. 1033, 2· γάρ μεθ' ἐπαναμένου τῷ (= διὰ τοῦτο), οὖν ἐκεῖ συναίρεσις μετὰ τῆς

αἰτιολογητέας; ἢ ἐπεξηγητέας προτέσσ. 1034, 3· ἀλλ' οὐ γάρ, ἀλλὰ γάρ, ἀλλ' οὐ γάρ, νῦν δέ.. γάρ 877, 8, a)· καὶ γάρ 1034· γάρ δή 827, 6· γάρ δήπου 829, 1· γάρ δῆτε 831, 4· γάρ θν 832, 6· γάρ δά, γάρ ἀρχ 881, b)· γάρ οὖν 860, b)· ἐν ταῖς ἀποκρίσ. κύπεθι· γάρ παραλείπεται 1045 δ)· ἐν τῷ ἀπαντήσ. 877, 8), a)· γάρ μετά κλητικήν 51, 8.

Γάρ τε 849, 2.
Γάρ τοι 856 c).
Γαρέσθαι σ. δοτ. 426, 11.

Γαυριᾶρ, -ιασθαι, -ονθαι σ. δοτ. 457, 8.

Γέ 888, 1). Θέσις 888, 1). γέ ἐπιτατικὸν 889, 2· ἐπὶ χνκρωνήσ., ὅρκον, εὐχῶν, δικταγῶν ἔκειτο ἐπὶ ἐντόνων ἑρωτήσ. ἔκειτο ἐν εἰρωνικῇς προτάσσ. ἔκειτο ἐν ἀντιπαραχέσει δύο ἀντιθέσεων 890, 3· ἐπὶ ἀπαρθμήτ. πλειόνων ἀντιθέσ. ἔκειτο ἐν ταῖς ἀποκρίσ. 890, 4· κολκετικὸν = quidem τούλαχιστον 891, 5· ἐπὶ ἀντωνυμ. ὅτι αὐτοὶ ἀντιτίθονται ἔκυταξις 891, 6, a)· ἐπὶ ἀντωνυμ., ὅταν ἐν κύταξις πρόπη ἔννοιά τις νῦν ἐπικαλληρύῃ 892, 6, b)· αἰτιολογικόν 892, 7· ἐν συνδέσει μετά δοριστολογικ. (τροπολογικ.) ἐπιφρημάτων, ἀναρροφικῶν, καὶ συνδέσμων 893· τίθεται δίξις ἐν μιᾷ προτέσσ. 896, σημ. γέ δή 827, 6· γέ που 889, 2· γέ δήπου 829, 1· γέ μὲν 840, d, γέ μὲν δή 840, f· γέ μέντοι 841, g)· γέ μάν 837, f· γέ οὖν 859, a)· γέ τοι 857, e)· γέ τοι δή 827, 6 κ. 857, e)· γέ τοι που ἔκειτο.

Γέ ἐν ταῖς ἀπαντήσ. 890, 4.
Γεγραμένορ, κατ. ἀπόλ. 783, 1.
Γελᾶρ σ. αἰτ. 310, b)· 391, σημ. 2· σ. γεν. 388, b)· σ. δοτ. ἐπὶ τινι, εἴ; τινι 391, σημ. 2· 457, 8· 458, σ. 6.
Γέλως = homo ridiculus, γελοῖος 10, 2.
Γέμειρ σ. γεν. 362, 2.
Γενεὴ ἀντὶ νίσ 10, 2.
Γενεθλη ἀντὶ νίσ 10, 2.
Γερεσις, γεννάρχης 10, 2.
Γερραῖος γέρεος ἡ γορῆ 1613, 3.
Γερρᾶρ, parentem esse = πατέρως εἶναι 138, d).
Γέρος ἀντὶ νίσ 10, 2· γέρος κατίκτ. 322, σημ. 15.
Γέρων, ἐπίθετον 274, 1· γέρων εἰμί σ. ἀπαρχ. 701, 3· γέρων σ. ὅστε καὶ ἀπαρχ. 1514, σημ. 2.
Γενέιοι, -εοθαι σ. γεν. 364, 3· γενέων μέθο σ. αἰτ. 325, b).
Γερυφοῖρ σ. γεν. τῷ; ὅλης, materiae 361, 1.
Γεωμετρεῖρ σ. αἰτ. 307.
Γῆ παραλειπομένη 248.
Γηθεῖρ σ. αἰτ. 302, 5· σ. δοτ. ἡ ἐπὶ τινι 303, σημ. 6· σ. μετ. 745, 3.
Γηροτροφεῖρ σ. αἰτ. 307.
Γίγνεσθαι σύνδεσμος 43, a)· γίγνεσθαι σ. μετ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ φήμ. 39, σημ. 3· γίγνεσθαι ὑπό τινος 100, 5· γίγνεσθαι = ἔγειν τὴν καταγωγήν 136 b)· ίδ. 138, d)· μετ' ἐπιφρήμ. 41, σημ. 1.
Γίγνεσθαι περιττῶν κατ' ἐπιφράσιν ἐπὶ τοῦ ὄνομάζειν, -εσθαι κατ. 44, σημ. 2.
Γίγνεσθαι σ. γεν. 377, 1, ἐκ,

- χπό τινος 380, σημ. 3· γίγν. Γόρος ἀντὶ υἱός 10, 2· ἡ γό-
πρὸ δόδοι 385, a).
- Γίγνεσθαι* σ. δοτ. 437, 22· τί πλέον γίγνεται ἐμοί; η οὐδὲν
πλέον γ. ἐμοί 437, σημ. 26.
- Γίγνεται* ἐν τῇ ἀργῇ τῇ προ-
τάσ. μεῖντι ἐπομέν. πληθυντ. 71, 2.
- Γίγνεται* μοι τι βούλομένω,
ιδομένω, ἀσμένω, ἐλπομένω,
416, g).
- Γίγνεται* κ. γίγνεται ποι σ. ἀ-
παρφ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρφ. 704,
4· 717, 3· σ. ὥστε 704, σημ.
11· σ. ὡς η ὄπως ἔκειται ἐπὶ τινι
γίγνομαι σ. ἀπαρφ. ἀντὶ ἐπὶ τινι
γίγνεται μετ' αἰτικτ. σ. ἀ-
παρφ. 727, f).
- Γιγνώσκειν* σ. γεν. 370, σημ.
9· τί τινι 456, 6· σ. υετ.
742, 1· διαρροή μεταξύ ἀ-
παρφ. κ. μετ. 762, 5· σ. ὡς
καὶ γεν. ἀπολύτῳ 788, 6· σ.
ὅτι 1057, 1.
- Γιγνώσκειν* καλῶς ἀντὶ ὥστε
γ. κ. εἴναι καλῶς τις γνωρίζῃ,
καίνη 1518, 3 ἐν τῇ παρεγ-
θετι.
- Γιγνώσκειν* ἀντὶ ἐγνωκέναι
136, a).
- Γλίχεσθαι* σ. γεν. 353, 2· σ.
αἰτ. 355, σημ. 7· περὶ τινος
ἔκειται σ. ἀπαρφ. 697, 2· σ. ὡς
κ. μέλλοντι ὁριστικ. 699
σημ. 6.
- Γράμμη* παροκλείπεται 255, 5.
- Γράμμη* ἐμψή 322, σημ. 15·
γιώμην ἔχειν σ. ὥστε 699,
σημ. 6· γνώμην ἔχειν (δικ-
τεῖσθαι) σ. ὡς κ. γεν. ἀπολύ-
τῳ 788, 6· σ. ὡς καὶ μετοχῆ
κατ' ὄνομαστικ. 789, σημ. 4.
- Γοῦσθαι* παρὰ τῷ γοῦν 104, 3·
βδύρυκτα σ. αἰτ. 325, b).
- Γόρος ἀντὶ υἱός 10, 2· ἡ γό-
πρὸ 274.
- Γοργότερος* ὄρχσθις, ιδεῖν
707, b).
- Γ' ὅντε κ. γοῦν 859, a) ἐν τῇ
ἀποκρίσ. ἔκειται.
- Γοννάζεσθαι* σ. γεν. 356, σημ.
8· πρός, ὑπέρ τινος ἔκειται.
- Γράγειν* κ. εσθιεινόμονος 107, 5·
γράγειν σ. γεν. 380, 2.
- Γράγεσθαι* σ. γεν. 396, 2· ἐνε-
κά τινος, γράγεσθικαι γράφην
τινος 397, σημ. 12· γράγε-
σθικαι γράφην σ. αἰτ. 325, 3, a).
- Γεμήτες* ἐπιθετικῶς 274,
- Γεμρός* σ. γεν. 412, 4.
- Γενή* παροκλείπεται 268
- Γῷρ ἦδ. Γοῦν.
- Δ.
- Δαήμων* σ. γεν. 374.
- Δαῆραι* στρατος κύτοι 123, 1.
- Δαι* 832, 5.
- Δαισθαι* σ. διπλῆ αἰτ. 329,
6· σ. γεν. τόπου 385, 8.
- Δαιροίς* ἔκειται 344, b).
- Δαιτέραι γάμον*, ὑμενίους, τά-
χον 311, c).
- Δακρέιν* σ. αἰτ. 302, 5· δ.
βλέφαρα 311, e) δ. σ. γεν.
389, e).
- Δάκρυον* ἀντὶ δάκρυν 13, 1.
- Δακρυρροεῖν* σ. γεν. 389, c).
- Δακρυγέιν* σ. γεν. 389, c).
- Δαμάζειν* γερσίν κ. ἐν χεο.
453, σημ. 2.
- Δαμῆραι* γερσίν κ. ὑπὸ γερ.
453, σημ. 2.
- Δαυοδογεῖν* σ. αἰτ. 409, 9.
- Δάς* ἀντὶ δάδεις 13, 1.
- Δαΐς* σ. γεν. 362, 2· σ. δοτ.
363, σημ. 2· δ' αὗταις 992, 3.
- Δέ*, σύνδεσμ. ἐνκατιωμένη.

973· ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει διπλοῦ προσθετικ. διορίσμ. οἷον Ιπποκράτης, Ἀπολλοδώρου οἰός, Φάσωνος δὲ ἀδελφός; 955, σημ. 1· μέν.. δέ 976· θέσις αὐτοῦ 980· ἔνομοιότης τῶν μελῶν: μετοχήκ. ἔμμα πασεμόρχτικ. 795, 4· δέ. δέ 981· μέν.. μέν.. δέ.. δέ 982, 3· μέν.. δέ.. δέ.. καὶ τότε δή ἔκει· μέν.. δέ.. ἀλλὰ ἔκει· μέν.. καὶ.. καὶ.. δέ.. αὐτὰρ κ.τ. παρόμ. ἔκει· δέ ἔνει προηγουμέν. μέν 985, 3· 986, 4· δέ οὐ ἀντί οὐδέ 1009, σημ. δέ ἐπί ἀναρρωνής. δυσκαρεσκεία, 974· δέ συμπλεκτικ. 987· ἐπί ἐπανακλήσεως; καὶ συνεχείας; δικινοπέντος; λόγου ἔκει 2· δέ ἀντί γάρ, οὖν οὖν 946, 7· 987, 2· δέ ἐν ἐρωτήσ. κ. ἀποκρίσει 974· 1566, σημ. 2· καὶ δέ κ.καί.. δέ 965, 3· δέ ἐν δευτερευ. προτάσ. 988· μετὰ μετοχήν 890, σημ. δέ αὖ ἢ δέ.. αὖ 991, 2· δέ παραλείπεται (ἀσύνδετον) 1045, γ)· μετὰ τάς, αὐτίκα, εἴρεν, εἴτη, ἔπειτα, εἴτε (=ὅτε 1048, f).

Δέ μετὰ κλητικήν 51, 8.

Δέ ἐν τῇ ἐρωτήσ. 1543, 17· μετὰ ἐρωτηματικάς λέξ. 974.

Δέ ἄρα 882. e) δέ.. ἄρα ἔκει.

Δέ γε 840, d.

Δέ δή 827, 6.

Δέ τε 849, 2.

Δέ οὖν 863, b).

Δέ τοι 856, b).

Δέ προσχηματισμός, π. χ. ὅδε, ἥδε, τόδε, τοσοσδε, προελθών ἐκ τοῦ δή 820, 1.

Δεδιέραι σ. ἀπαρφ. 1562, g).

σ. ὕστε 699, σημ. 6· 1564, h). Δεδογμένον, κιτικτ. ἀπόλυτ. 783, 1.

Δεδοικέται τί τινος; 370, σημ. 9· σ. ἀπαρφμφ. 697, 2· σ. ἀπαρφ. κ. μή 923· σ. ὕπως; κ. μή 1560, a)· σ. εἰ 1561, b)· σ. μετ. 1562, f).

Δέδεκται σ. ἀπαρφ. 697, 2.

Δέει θηγοκειτι τι ἡττικά 302, 5.

Δεῖ εἶνε ἔνδεια σ. κιτ. προσώπ. κ. γεν. πράγμ., ἢ σ. δοτ. προσώπ. κ. γεν. πράγμ. ἢ αἰτ. οὐδετέρ. 300, σημ. 5· δεῖ = ἀνάγκη ἔστι, ἔξεστι, necesse est, oportet, σ. κιτ. ἢ δοτ. προσώπ. κ. ἀπαρφ. ἔκειται 704, 4· 718, 4· δεῖν κατ' ἐπίριτιν παρακλείπεται ἐπὶ ἀπαρφ. μετὰ τὰ δρῦ. τὰ σημαντίνοτα νομίζειν, ἡγετήσιαι, κρίνειν 697, σημ. 2· δεῖν πολλοῦ, μικροῦ, ὀλίγου 1518, 3· ἐν τῇ παρενθέσ. πολλοῦ, ὀλίγου, μικροῦ, τοσούτου (τοσοῦτον) δέω σ. ἀπαρφ. 726, e)· οὐδενὸς δεῖ σ. ἀπαρφ. κ. μή οὗ 925· πολλοῦ δέω σ. ἀπαρφ. κ. μή οὗ ἔκει.

Δεῖ σ. ὕπως ἀντί δεῖ σε σκοπεῖν, ὕπω; 1081, σημ. 6.

Δεῖγμα ἐπί τόπου 12, 5.

Δεικνύει σ. μετ. 743, 2· διαφορὰ μεταξὺ ἀπαρφ. κ. μετογή· 755, 15· σ. ὅτι 1057, 1· δεικνύναι ἀντὶ τοῦ μέσου 112, 2.

Δειλαιος σ. γεν. 389, c).

Δειλές ζείνων 344, b).

Δειλεῖα δειλαζίων 344, b).

Δειλία crimen ignaviae, ἔγκλημα ἐπί δειλέων 13, 6.

Δειλιόρ αἰτιαι· 319, σημ. 11.

Δεῖ=δένειν σ. γεν. 355, σ. 5·

- ἔχειν ἐνάγκην σ. γεν. 362, 2· Δέος, κατ. ἀπόλυτ. 783, 1.
 ἀπείροιν, ἀποκρύψειν σ. γεν. Δέος (τό), δέει θυνήσκειν τι ἡ
 408, 3. τινά 302, 5· δέος σ. ἀπαρφ. 1562, g).
- Δεῖται τια μεσμοῖς κ. ἐν δεσ.* Δέος ἐστὶ σ. ἀπαρφ. 697, 2.
 453, σημ. 2. Δέρκεσθαι σ. αἰτ. 314, c).
Δεῖται δέ ἔνει τοῦτο 682, 1· Δεργάθηται, παθητικ. 122, b).
 δεινόν ἐστι μὴ οὐ σ. ἀπαρφ. Δεσπόζειν σ. γεν. 402, 2· σ.
 926, 5· μετὰ τοῦ μὴ κ. μὴ αἰτ. 405, σημ. 6.
 οὐ 931, h).
- Δεῖται τι ἔχει με σ. ἀπαρφ.* Δεῖται σ. αἰτ. 314, a).
 704, 4. Δενέσθαι σ. γεν. 362, 2:
Δεῖται ἰστι, δεινὸν παιεῖθαι, Δοῖφο σ. διποταχτική 216, 4·
 εἰ ἀντὶ δι 1072, 8. σ. γεν. 346, c).
Δεῖται εἴμι σ. ἀπαρφ. 701, 3· Δεῖται σ. διποταχτ. 216, 4.
 705· πρὸς τῷ δεινῷ εἴμι σ. Δευτεραῖος = τὴν δευτέραν ἡ-
 ἀπαρφ., εκεῖ. μέρο. 276, a).
Δεῖται σ. αἰτ. 302, 5· δεῖσθαι Δεύτερον, τὸ δεύτ., κατ. 319,
 σ. γεν.=κατόδυενος 303, σημ. σημ. 11.
 6· 388, b): δεῖσθαι φύσι 313,
 σημ. 4· δεῖσθαι σ. ὁς = δι 1561, c): σ. ἀπαρφ. 1562,
 g): 1563, σημ.: σ. τὸ κ. ἀ-
 παρφ. 1562, g).
- Δεῖσθαι σ. γεν.* 362, 2· σ. κατ.
 362, 2· κ. σημ. 2· σ. ἀπαρφ.
 997, 2· σ. δέστε 699, σημ. 6·
 σ. δέως 699, σημ. 6· δεῖσθαι
 μετὰ κατ. σ. ἀπαρφ. ἀντὶ τῆς
 γενικ. 716, σημ. 2.
- Δεῖσθαι, δειθῆναι δεσμόν* 331,
 σημ. 7.
- Δεῖται με ἡ μοι σ. ἀπαρφ.* 300,
 σημ. 5.
- Δεῖται δῆλοι δῆλοι.* δ δεῖεις/ῶν
 33, b).
- Δεῖγοι πληθ.* 18, σημ. 2·
Δεῖχοις = ἐν Δ. 460, 1.
- Δέμας, ἐν περιγραφαῖς* 282, d).
- Δέμας σ. γεν.* = δίκαιη, instar
 317, σημ. 7.
- Δεῖροτομεῖν σ. αἰτ.* 307, 9.
- Δεῖταις (γειρός)* 385, a).
- Δεῖταιοθαι πολλά καὶ λ.* σ. αἰτ.
 327, σημ. 4.
- ΜΕΡ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ

- γούμ. 824, 4· = λοιπὸν ιγί-
τυρ ἔκειτο ἐπικοντληγηπτικὸν τῶν
προτιγουμένων. ἔκειτο ἐν τῇ ἐπι-
τήσει. ἔκειτο μετὰ σηματο. διορί-
στικῆς, ὡς προτιγηματισμὸς
825, 5· ἐπὶ ἀντωνυμιῶν 825
5· ἐντυθόθεν δή, ἐνίκα δή, ἐν-
δεῦθεν δή, τότε δή 825, 5.
μετὰ μετοχῆς ἔκειτο μετὰ ἀν-
τωνυμ. ἐρωτηματικὴν ἔκειτο οὐ
δή ἐν τῇ ἐρωτήσει. ἔκειτο μετὰ
ἀπορίστων ἀντωνυμ. ἔκειτο τῇ
δή, ἢ μάλιστα δή, μὲν δή, οὐ
(μή) δή, δή γε, γέ δή, γάρ
δή, δὲ δή, καλλίδή 827, 6·
ἄλλα γε δή 828, 6· οὖν
δή, ὡς δή, ὕπερ δή, οἷα
δή, ἵνα δή, ὅπως δή, οὗτε δή,
ὅπότε δή, ἐπειδήν. οὐνεκκα δή,
εἰ (ἔξι) δή 828, 6· δή οὖν
806, a· δύο δή ἐν μιᾷ προ-
τάσει. 829 σημ.
(Δὴ τότε) ἦμος... δὴ τότε
1148, 2.
Δῆθε, δῆθεν 830, 3.
Δηκτήριος σ. γεν. 376, 8.
Δῆλα δή 823, 3.
Δηλημώρ. σ. γεν. 376, 8.
Δῆλος εἴραι σ. δοτ. τῇ ἐν τινι
452· 453; σημ. 2· δ. ποιεῖν σ.
μετοχῆς 743, 2· δῆλος εἴμι ποι-
ῶν τι σύνταξι. προσωπ. ἀντὶ^{τῆς} χρησιμωπ. 744, σημ. 2.
Δῆλος δή, κιτ. χρόλ. 783, 1·
καὶ ἀπλῶς δῆλον ἄνευ δή 745,
3· ὡς δῆλον 797, 4· δῆλον
ἔστιν ἀντὶ δῆλον ἔστιν, ζτι
1053, 1· δῆλον δή: ἄνευ ἄριμ.
1055, 3· 1071, σημ. 1· δῆ-
λον δέ ἄνευ τοῦτο 682, 1·
δῆλον ποιεῖν δή: 1057, 1.
Δηλοντί = δῆλος δή, scilicet
1071, σημ. 1.
Δῆλος εἴμι δή: ἀντὶ δῆλον ἐ·
στιν δή: 1071, 5.
Δηλοῦται ἀμετάθ. 92, a· δ. τί^{τινι} κ. ἔν τινι 453, σημ. 2·
δηλοῦν ἀντὶ μέσου 112, 2· σ.
γεν. 370, σημ. 9· σ. μετ.
743, 2· διαφορὰ μεταξὺ συν-
τάξεων σ. μετ. κ. σ. ἀπαρά.
765, 15· σ. δή: 1057, 1·
δηλοῦσθαι: ὡς σύνδεσμ. 43.
Δηλωμα σ. δοτ. 449, 4.
Δημαρχεῖν σ. κιτ. 307, 9·
δημαρχωγῶν σ. δοτ. 458, 9.
Δημιουργός σ. δοτ. 449, 4.
Δημοσίχ = δημοσίως, publice
459, 11.
Δημον 829, 1.
Δημονθερ 830 2.
Δημόρος κ. δημόρον χρόνον 319,
σημ. 11.
Δῆτα 831, 4.
Δημητε 821, 2.
Διά (δια), πρ. δ. σ. γεν. κ. αι-
τικτ. 502· διαφορὰ μεταξὺ^{τῆς} συντάξεων διά σ. γεν. καὶ
διά σ. αιτικτ. 507, σημ. διά
λέγων ἀρικνεῖσθαι σ. δοτ.
424, 8· διά πολέμου ιέναι σ.
δοτ. 426, 11· διά τὸ σ. μετ.
616, g· διά τοῦτο (ταῦτα)
μετὰ μετοχῆς 778, σημ. 6.
Δῆτα θεάων, γυναικῶν 344, b).
Διαβατεῖν σ. κιτ. 305, 8.
Διαβάλλειν, οἱ διαβάλλοντες
ἀντὶ παρακειμ. 136, b· δια-
βάλλ. = μετατιθέναι μεταρρί-
ψειν σ. κιτ. 304, 7· διαβ. τι-
νὰ πρός τινα 426, 11· διαβ.
τι τινα 327, σημ. 4· διαβάλ-
λεσθαι σ. δοτ. 426, 11.
Διαβιούρ σ. μετ. 756, 15.
Διάγειρ σ. μετ. 756, 15.
Διαγύγνεσθαι σ. μετ. 756, 15·
ἄνευ μετοχ. 760, c).
Διαδεικνύειν, ἀμετάθ. 93, κ).

- Διαδέχεσθαι σ. δοτ. 429, 14. πως 699, σημ. 6° κατά τὸ
 Διαδιδόνται σ. γεν. 349, 1. φχινόμεν. σ. μετ. 771, σημ.
 Διαδοχὴ σ. δοτ. 431, 15. 4° σ. ὁ; κ. γεν. ἀπολ. 788, 6).
 Διάδοχος σ. γεν. 353, 2° σ. Διαγίειν σ. μετ. 756, 15,
 δοτ. ἐκεῖ 431, 15. Διαπατᾶσθαι σ. γεν. 408, 3.
 Διαείδειν σ. δοτ. 426, 11. Διαπειρᾶσθαι σ. γεν. 374, 7.
 Διαθεᾶσθαι σ. γεν. 370, σ. 9. Διαπιστεῖν σ. δοτ. 429, 14.
 Διαθρύπτεσθαι σ. δοτ. 434, 18. Διαπόρημα σ. δοτ. 449, 4.
 Διαιρεῖν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6° Διαπραθέσθαι κατὰ τὸ φχινόμ.
 κ. εἰς, κατά τι 333, σημ. 10, πειθῆται. 119, 5.
 ο) διαιρεῖν μέρη, μόρια; σ. Διαπράττεσθαι σ. ἀπαρρ. κ.
 γεν. 333, σημ. 10, ε) δ. σ. αἰτ. σ. ἀπαρρ. 701, 3° 717,
 γεν. 351 σημ. 2° διαιρεῖσθαι 3° σ. ὅστε 703, σημ. 9.
 μέρη 331, σημ. 7. Διαπρέπειν σ. γεν. 402, 2.
 Διαιρήσομαι, πχθηται. 119, Διαπρεπής σ. γεν. 402, 2.
 σημ. 2. Διαπρήσσειν σ. γεν. 385, a).
 Διακείσθαι τὴν γνώμην σ. ὡς Διαπρό 555, 2.
 κ. γεν. ἀπολύτῳ 788, 6) σ. Διαπυκτεύειν σ. δοτ. 426, 11.
 ὡς κ. ὄνοματ. ἀπολ. 789, Διασκοπεῖν σ. γεν. 370, σ. 9.
 σημ. 4. Διασπᾶσθαι σ. δοτ. 438, 24.
 Διακελεύεσθαι σ. δοτ. 429, 14° Διαστασιάζειν σ. δοτ. 426, 11.
 σ. ἀπαρρ. 697, 2° σ. δύως Διάστασις σ. δοτ. 447, 1.
 699, σημ. 6. Διαστῆραι σ. γεν. 408, 3.
 Διακορεῖν σ. δοτ. 429, 14. Διατελεῖν σ. μετ. 756, 15° ἀ-
 Διακορία σ. δοτ. 447, 1. νευ μετ. 760, c).
 Διακοσμεῖν τί τινα 327, σ. 4. Διατέμερειν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
 Διακωλύειν σ. μετ. 748, 6. Διατρίβειν, ἀμετάξ. = cessare,
 Διαλέγεσθαι σ. δοτ. 424, 8° δικεῖν 92, α) σ. γεν. 408, 3°
 πρός τινα 425, σημ. 7. σ. ἔχων 754, 13° σ. διπλῆ
 Διαλιπών χρόνον 774, σημ. 1. αἰτ. 332, σημ. 9.
 Διαλλάττειν, - εσθαι σ. δοτ. Διαφέρειν σ. γεν. 408, 3° διαφ.
 424, 8° - ειν σ. μετ. 748, 6. τί, εἰς, πρός, κατά τι 318, 5°
 Διαμαρτάνειν σ. γεν. 408. 321, σημ. 13° διαφ. τινί, ἐν,
 Διαμάχεσθαι σ. δοτ. 426, 11° ἐπί τινι 453, σημ. 2° διαφ.
 σ. ἀπαρρ. κ. μή 923, 3° τὸ τινός τινι 457, 8° διαφ. ἢ
 μή σ. ἀπαρρ. 932, 1). 1017, 1° διαφέρει μοί τι =
 Διαμελεῖσθαι σ. γεν. 382, 6. ἐνδικφέρομαι διά τι 438,
 Διαμηνορεύειν σ. γεν. 373, 6. 24° διαφέρειν σ. ἀπαρρ. 706, a)
 Διαραστῆναι σ. γεν. 408, 3. Διαφέρεσθαι τινὶ τινος 390, g).
 Διαρέμειν σ. δοτ. 424, 7. περὶ τινος 395, g) διαφ. τινὲ¹
 Διαρέμεσθαι τι 331, σημ. 7. 426, 11° διαφ. πρός τινα ἐ-
 Διαροείσθαι σ. γεν. 370, σημ. κεῖτ σημ. 9.
 9° σ. ἀπαρρ. κ. αἰτ. σ. ἀ- πειθεῖται 1017, 1.
 παρρ. 697, 2° 718, 4° σ. δ.

- (Διαφεύγειν) οὐ διαφ. σ. ἀπαρχ. κ. μὴ οὖ 927 διαφ. σ. τῷ τό μετ. ἀπαρχ. 932, Κ).
- Διαγέρεσθαι κατ' ἐπίστος. περιπτών. 118, σημ. 1.
- Διαφοράς ἔχειν σ. δοτ. 426, 11.
- Διαφορος σ. γεν. 412, 4· σ. ὅ 1017, 1· σ. δοτ. 426, 11.
- Διάφωνος σ. δοτ. 432, 16.
- Διαχρήσθαι σ. δοτ. 455, 5· σ. χιτ. ἔκει σημ. 4.
- Διδακτός τυρος ἀντὶ ὑπὸ τιν. 385, 7.
- Διδάξομαι παθητικ. 116, 4.
- Διδασκαλίκος σ. γεν. 376, 8.
- Διδάσκειν σ. διπλῆ χιτ. 329, 6· σ. δοτ. 438, 24· διδάσκεσθαι τι 331, σημ. 7· διδάσκειν σ. ἀπαρχ. κ. χιτ. σ. ἀπαρχ. 701, 3. 717· σ. ὄντε 703, σημ. 9 σ. ὅπι 1057, 1.
- Διδασκόμενος σ. γεν. 376, σημ. 13.
- Διδαχῆς δεῖσθαι σ. ὄντε 703, σημ. 9.
- Διδόται κ. τὰ σύνθετα, ἀμετάθ. 93, α· 96, 6· σ. γεν. 349, 1· σ. γεννητῆ τὰς τιμῆς 382, 6· τι τιν. 424, 7· μετὰ τοῦ, ἐν τιν. 424, σημ. 5· σ. ἀπαρχ. 697, 2· μετὰ τοῦ ὄντε 699, σημ. 6· μετὰ χιτ. σ. ἀπαρχ. ἀντὶ δοτ. 716, σ. 2.
- Διέκ., διέξ 554.
- Διελαΐνειν τι ᾧ τιν; 415, σημ. 8.
- Διέρχεσθαι σ. γεν. 415, σ. 8.
- Διερέειν νέα; Ιεθρόν 335, 7.
- Διεσθαι σ. γεν. 385, α· σ. γεν. ἀντὶ ἀπό σ. γεν. 406, 2.
- Διενταλεσθαι σ. γεν. κ. χιτ. 388, β).
- Διέρχειν σ. γεν. 406, 2.
- Διέραι λόγιην στέρνω = εἰς τὰ στήθη 317, 4.
- Διυπόλιος 462, 2.
- Διεστάραι, διεστάραι σ. γεν. 408, 3.
- Δικάζειν σ. γεν. 396, 2· δικάζ. ζειν σ. δοτ. 438, 24.
- Δικιάζοθαι σ. δοτ. 426, 11.
- Δικαιός εἰμι σ. ἀπαρχ. 701, 3· δίκαιον ἔστι σ. ἀπαρχ. κ. χιτ. σ. ἀπαρχ. 704, 4· 718, 4· 725, δ)· δίκαιος εἰμι σ. ἀπαρχ. προσωπικ. ἀντὶ δικαιον ἔστι μετ' χιτ. σ. ἀπαρχ. 725, δ)· δίκαιος ποιεῖν σ. μετ. 749, 7· δίκαιον ἔστι σ. ὅ 1018, σημ. 2.
- Δικαιώειν σ. ἀπαρχ. 697, 2· σ. ὄντε 699, σημ. 6.
- Δικαιώς ἀντὶ προτέρ. 811, 5.
- Δίκη = δικαιώς, iure 459, 11,
- Δίκηρ σ. γεν. = κατὰ τρόπουν 317, σ. 7· δίκην λαγκάνειν σ. δοτ. 426, 11.
- Δίλημμας ἐπιφρηματικ. 276, α).
- Διορέιν, ἀμεταβήτ. 96, 6)
- Διορυσίου 462, 2.
- Διόπερ = διότι, οὐδ. Διότι.
- Διορίζειν σ. γεν. 408, 3.
- Διοτι = δότι 1057, 1· 1058, σημ. 1,
- Διότι = διότι, ἐπειδή, οὐδ. Οτι = ἐπειδή, διότι.
- Διπλίσιος σ. γεν. 400, 1· διπλ. ἦ 402, σημ. 4· 1017, 1.
- Διπλίσιος σ. γεν. 400, 1· διπλ. ἦ 402, σημ. 4· 1017, 1.
- Δισκεῖν σ. δοτ. 426, 11.
- Δισκεύεσθαι ζληκ 331, σημ. 7.
- Δις τόσος, τόσως σ. γεν. 400, 1.
- Διφρηλατεῖν σ. χιτ. 307, 9.
- Δίχρι σ. γεν. 414, 5· δίχρι εἰναι 39, σημ. 2· δ. γίγνεσθαι, περιφένειαι 41, σημ. 1.
- Διγῆ = κατὰ διπλού τρόπου,

- duplici modo 459, 11.
 Διψήν σ. γεν. 338, a).
 Διώκειν σ. γεν. τοπική 385, a).
 σ. γεν. ἀντὶ ἀπὸ σ. γεν. 406,
 2· τινάς τινος 396, 2· ἔνενν, περὶ τινος 325, b).
 Δοῖα = κατὰ δύο τρόπους 322, σημ. 16.
 Δοκεῖ σ. ἀπαρρ. ἢ αἰτ. σ. ἀπαρρ. 697, 2· 718· μετὰ τ. ὥστε 699, σημ. 6.
 Δοκεῖν σ. ἀπαρρ. κ. αἰτιατ. σ. ἀπαρρ. 696, 1· 718· δοκῶ (=φάνιομαι, videor) μοι σ. ἀπαρρ. κ. δοκεῖ μοι μετ' αἰτ. σ. ἀπαρρ. 724, b)· ώς δοκῶ=ut videor, ώς φάνιομαι 725, σημ. 1.
 Δοκιμάζειν σ. μετ. κ. σ. ἀπαρρ. 765, 16.
 Δοκοῦν, αἰτ. ἀπόλυτ. 783, 1· κ. τούτου δοκεύντος 785, σ.
 Δοκῶ ἀντὶ δοκῶ ὅτι 1053, 1· παρενθετικῶς 1055, 3· δοκῶ μέν 985, 2.
 Δόμοις = ἐν δόμοις 460, 1.
 Δόξα σ. δοτ. 449, 4.
 Δόξαν, κίτικτ. ἀπόλ. 783, 1· ζῆτο δόξαν 784, b)· κ. δόξαντος τούτου, δοξάντων τούτων 785, σημ.
 Δόξαν τεῖται κ. δόξανται τεῖται 65, σημ. 784, b)· καὶ σημ.
 Δογμαφορεῖν σ. αἰτ. 307, 9· σ. δοτ. ἐκεῖ.
 Δοσίς σ. δοτ. 447, 1.
 Δοτήσ σ. δοτ. 447, 1.
 Δοντεία ἀντὶ δοσθοι 11, 3.
 Δοῦλος, παραλείπεται ώς ὑποκείμ. 34, c).
 Δοῦλος δουλείας 313, σημ. 1.
 Δουλεῦν ἀντὶ μέσου 112, 2.
 Δοῦρες ἔλλημα 70, 1.
 Δούρη, αἰτ. τῆς δόδοι 305,
- σημ. 8.
 Δρᾶται εὖ, κακῶς σ. αἰτ. 298, 2· κακά, κακά αἰτ. σ. κίτ. 328, 5· σ. δοτ. 328 σημ. 6.
 Δραπετεύειν σ. αἰτ. 298, 3.
 Δράσσεσθαι σ. γεν. 353, 2.
 Δράται, σηματ. 123, 1.
 Δράσασθαι ὡς συνδεσμ. 43, 1· σ. κίτ. 318, 5· σ. ἀπαρρ. 701, 3· σ. ὥστε 703, σημ. 9· μετὰ τοῦ, τό σ. ἀπαρρ. 733, 1.
 Δρατάτη ἔστι σ. ἀπαρρ. κ. κίτ. σ. ἀπαρρ. 701, 3· 718, 4.
 Δρατός εἴμι σ. ἀπαρρ. 701, 3· προσωπικ. ἀντὶ δυνατῶν ἔστι μετ' αἰτ. σ. ἀπαρρ. 725, d)· δυνατῶν ὅν, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1.
 Δρατώτατος = τὸ δύσιαδέστατον, ἢ καρδίκια τοῦ στρατοῦ 11, 3.
 Δύο, δύω, δυοῖν μετὰ πληθυντικ. (δύο σκόπελοι) 70, 1· δυοῖν θάτερον, προσθετικ. διορισμ. 289, σημ. 10.
 Δυσάλωτος σ. γεν. 349, 1.
 Δυσέρωσ σ. γεν. 388, a).
 Δυσμενής σ. γεν. 436, σημ. 24.
 Δυσσέβεια, ἔγκλημα ἐπὶ δυσσεβείᾳ 13, 6.
 Δυστάλας σ. γεν. 389, c).
 Δυτομεῖται τί τινα 328, 5.
 Δυναοῦται σ. δοτ. 457, 8.
 Δυναχερατεῖν σ. αἰτ. 302, 5· σ. δοτ. ἢ ἐπὶ τινι, ἐπὶ δὲ καὶ περὶ τι 303, σημ. 6.
 Δωδάται = ἐν Δ. 460, 1.
 Δώμαται ἀντὶ δῶμα 18, σημ. 2.
 Δύρα ἀντὶ δύρον 18, σημ. 2· 64, 2.
 Δωρεάν, gratis, δωρεάν 317, σημ. 7.
 Δωρεῖσθαι τινί τι κ. τινά τινι 298, σημ. 2.

- Δωρηθήναι, παθητικ. 122, b). ἐὰν προσέπι: δῆ: 1495, 2.
 Δώρημα σ. δοτ. 323, 1. Ἐάρ μέν, ἀνευ ἀποδόσι... εἰ
 Δωρικόν, τό, ἔντι οἱ Δωρεῖς; (ἐὰν) δὲ μή 1591, e).
 14, 3. Ἐάρ μετὰ τὸ θυμῷζειν ἔντι
 Δῶρος σ. δοτ. 323, 1. ὅ: 1072, 8.
 Δωτίην = δωρεάν, gratis Ἐάρ μή 901, b): ἐὰν οὖ 906,
 317, σημ. 7. 4· ἐὰν μή = ἐκτός, σ. μετ.
 1493, 8.
- E. Ἐάρ περ 887, 5· ἐάν περ γε
 894, c).
- "Εα σ. ὑποτακτ. 216, 4. Ἐάρ τε... ἐάν τε 1015· ἐάν
 'Εάρ σ. ἀπεξφ. κ. αἰτ. σ. ἀ- τε τοι... ἐάν τε καὶ 1016,
 πρφ. 697, 2· 718, 4· σ. σημ. 2.
 διπλῆ αἰτιατ. 332, σημ. 9.
- 'Εάρ 1467, 1· ἐάν, ἦν, ἀν, Ἐάρ τι τιος 400, 6.
 διάφορος ή γρῆσις ἐν τῷ δια- Ἐαριός, ἐπιφρεματικ. 846, b).
 λόγῳ ἔκει ἐναλλαγὴ τῶν ἐάν,
 ἦν, ἀν ἔκειται σύντοξες. αὐτῶν Ἐασθεος, παθητικ. 116, 4.
 μεθ' ὑποτακτ. 1479· ἐν τῷ δια- Ἐατέορ τι τιος 400, 6.
 ἀποδόσει: ἀρκτικ. γρόν. δριστ., Ἐαντοῦ 589· ἀντὶ ἐμβαυτοῦ,
 μέλλ. δριστ. σ. ἀν, ὑποτακτ. σαυτοῦ 600, 7· ἐχυτῶν, οἵ;
 μετὰ ή ἀνευ τοῦ ἀν, ἀπεκριφ. ἐχυτοὺς ἀντὶ ἀλλήλων κ.τ.λ.
 ἀντὶ τῆς προστακτ., ὑποτακτ. 603, 8.
- ἐν ἀπορηματικῇ ἐρωτήσ., ἀδ- Ἐθουλόμην κ. ἐθουλ. ἀν 208,
 ριστ. δριστ., εὐκτ. σ. ἀν, πα- σημ. 2.
 ρωγημ. δριστ. σ. ἀν αὐτόθι:
 ἐάν σ. ὑποτακτ. ἐναλλάξσει Ἐγγελᾶν τινι 420, 4.
 πρὸς τὸν εἰ σ. μέλλ. δριστ. Ἐγγελειν σ. γεν. 359, 5· σ.
 1481, σημ. 4· ἐάν σ. δριστ. δοτ. 428, 12.
 1481, σημ. 5· ἐάν σ. ὑπο- Ἐγγελοσθαι ἐγγίηρ 313, σημ. 3.
 τακτ., εἰτε σ. εὐκτ. αὐτόθι:
 ἐάν (εἰ κεν, εἰ ἄγ) σ. εὐκτ. ἐν
 λόγῳ πλαχ. 1574, 4· 1574,
 σημ. 4· ἐάν γε 894, c): ἐάν
 δή 827· ἐάν μή ἄξια 884, h).
 ἐάν... ἐάν τε ἀντὶ ἐάν τε...
 ἐάν τε, sive... sive, 1016,
 σημ. 3.
- 'Εάρ, an, 1548, 21· ἀναρροφικ. Ἐγείρειν, ἀμετακ. 96, 6).
 πρὸς δῆμα συμπληρωτέον Ἐγέλασα ἀντὶ ἐνεστ. 164, 10.
 1550, σημ. 27. Ἐγκαλειν σ. δοτ. 434, 19·
 τινι τινι; 396, 2· τινι τι 398
 σημ. 13.
- 'Εγκαρπετεῖν σ. αἰτ. 298, 3.
 Ἐγκεισθαι ή πολὺν ἐγκ. σ.
 μετ. 750, 8.
- 'Εγκειλημένος σ. γεν. 385, 8.
 'Εγκαλλειν σ. αἰτ. 298, 3.
 ἐάν καὶ μή = ἐάν καὶ δέν, Ἐγκρατής σ. γεν. 402, 2.

- 'Ἐγκυρεῖν σ. γεν. κ. δοτ. 356, 3.
 'Ἐγκωμιάζειν τι σ. αἰτ. 327,
 σημ. 4.
 'Ἐγκώμιον σ. δοτ. 449, 3.
 'Ἐγχασκεῖν σ. γεν. 388, b).
 'Ἐγχείρι τινός = πρὸς τιμήν
 τινος; 398, 4.
 'Ἐγώ, γρῆσ. ἵδ. Ἀντωνιμ. προ-
 σωπ. ἐγώ, ἔγωγε ἐν τῇ ἀπαν-
 τήσ. 1564, b).
 "Ἐδει ἀντὶ ἔδει ἂν 208, σ. 2.
 "Ἐδειν σ. γεν. κ. αἰτ. 365,
 σημ. 3° = τρώγειν κ. πίνειν
 (γεύεσθαι) 1599, s.
 'Ἐδεξιάμην ἀντὶ ἐνεστ. 162, 9.
 "Ἐξεσθαι σ. αἰτ. τόπου 305,
 σημ. 9.
 'Ἐθέλειν, -εις (θέλεις) σ. ὑπο-
 τακτ. ἐν τῇ ἐρωτήσ. 217, 5°.
 σ. ἀπαρυφ. 697, 2° σ. ὕστε 699,
 σημ. 6° ἐθέλειν = συνειθέλειν,
 161, σημ. 3° μετὰ τοῦ, τὸ
 σ. ἀπαρφ. 733, 1° ἐθ. ἡ 1018
 σημ. 2° ἐθελήσω, volo, sc. si
 licet. θέλω ἂν εἶναι ἐστι
 170, 3.
 'Ἐθελοτής, ἐπιφρηματ. 277, v).
 'Ἐθέλοτι 446, g).
 'Ἐθέλειν σ. διπλῆς αἰτ. 329, 6°
 ἐθίζεσθαι: μετὰ τοῦ τὸ σ. ἀ-
 παρφ. 733, 1.
 Εἰ/ἐξωτηματικ.=μή, μήπω; 1548
 21 εἰ.. ἡ.. εἰ.. εἴτε 1551, 22.
 Εἰ = ἂν 1467, 1° ἐτυμ. 1468,
 σημ.
 Εἰ σ. ἀπαντι τοῖς χρ. δριστ.
 1470° ἐν τῇ ἀποδόσ.: δ-
 ριστ., εὐκτ. σ. ἄν, εὐκτ. ἂνευ
 ἄν, παρωχημ. δριστ., ὑποτακτ
 προτρεπτική, εὐκτ. τῆς εὐ-
 χῆς, εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. σ. ἄν,
 μέλλ. δριστ. σ. ἄν αὐτόθι.
 Εἰ σ. παρωχημ. δριστ. 1473°
 ἐν τῇ ἀποδόσ.: παρωχ. ὁ-
 ριστ. σ. ἄν, ἂνευ ἄν, εὐκτ. σ.
 ἄν, ἀρχτικ. χρ. δριστ. αὐτόθι.
 εἰ, εἰ γάρ, εἴθε σ. παρωχ. δ-
 ριστ., ὡς ἔχφρασ. εὐχῆς 228,
 σημ. 4° 1476, σημ. 1° πα-
 ρωχημ. δριστ. ἂνευ ἄν ἐν τῇ ἀ-
 ποδόσ. 205, 1° εἰ σ. παρωχ.
 δριστ. ἐπὶ ἀναποφροσίστου πιθα-
 νότητος ὡς πρὸς τὸ παρελθόν
 1476, σημ. 3.
 Εἰ σ. ὑποτακτ. ἀντὶ ἐάν 243, 3.
 Εἰ σ. εὐκτ. 1481° ἐν τῇ ἀπο-
 δόσῃ εὐκτ. σ. ἄν, εὐκτ. ἂνευ
 ἄν, δριστ., μέλλ. δριστ. σ. ἄν,
 παρωχημ. δριστ., ὑποτακτ. σ.
 ἄν ἡ ἂνευ ἄν, προτρεπτικὴ ὑπο-
 τακτ. ἐκεῖ διαφορὰ μεταξὺ^{τοῦ} εἰ σ. εὐκτ. κ. ἐάν σ. ὑ-
 ποτακτ. 1483, σημ. 7° εἰ σ.
 εὐκτ. κατὰ τὸ φρινόμεν. ἐπὶ
 πράξ. παρελθόνσ. 1485, σημ.
 8° εἰ σ. εὐκτ. περὶ τοῦ παρόντ.
 ἡ μέλλοντ. κ. εἰ σ. παρωχ.
 δριστ. 1486, σημ. 9° ἐναλ-
 λάσσει πρὸς τὸν εἰ σ. δριστ.
 1487, σημ. 10° εἰ σ. εὐκτ.
 πρὸς ἔχφρασ. εὐχῆς 228.
 1485, σημ. 5° εἰ ἂνευ δευ-
 τερευόνσ. προτάσ. 1490, 3.
 Εἰ ἄν, εἰ κεν 1487, 1° εἰ ἄν,
 εἰ κε σ. εὐκτ. ἐν πλαγ. λό-
 γῳ 1574, 4.
 Εἰ, ἐνδοτικός 1497, σημ. 2.
 Εἰ, ἐπὶ εὐχῆς 226, 6° 227,
 σημ. 3 κ. 4.
 Εἰ ἀρά 884, h).
 Εἰ γάρ σ. εὐκτ. ἐπὶ εὐχῆς 226,
 6° 878, a° εἰ γάρ δὴ αὐτόθι.
 εἰ γάρ οὗτω σ. εὐκτ. αὐτόθι.
 εἰ γάρ σ. παρωχ. δριστ. 228,
 σημ. 4° εἰ γάρ ὥφελον σ. ἀ-
 παρφ. ἐπὶ εὐχῆς 228, σημ. 4.
 Εἰ.. εἴτε κ. εἴτε.. εἰ δέ 1016
 σημ. 3.

- Εἰ ἀντὶ ὅτι 1072, 8.
 Εἰ ἀντὶ μή, μετὰ τὰ φέν. σημ. μακρινά δῆμ. 1561, b).
 Εἰ ., ἀλλ’ οὖν.. γέ 864, b).
 Εἰ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ παραγνθετικ. πρότασ. 1071, 6.
 Εἰ μετά τὸ θυμούχειν κτλ. ἀντὶ ὅτι 1072, 8.
 Εἰ ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσ. = μή δέν, μήπως δέν, καὶ, μήπως, μήτοι: 1548, 21· κατ’ επίφασιν ἐν δρόσικ ἐρωτήσ. 1549, σημ. 24· ἀναφορικ. πρὸς συμπληρωτέον δῆμα 1550, σημ. 27· εἰ οὐ κ. εἰ μή 899, 2, b) 904, 2· 1549, σημ. 25· εἰ = μή δέν, μετὰ προστακτ. 235. 1· εἰ ἄρα 876, 6· εἰ καν 1548, 21· ἀναφορικ πρὸς συμπληρωτέον δῆμα 1550, σημ. 27· εἰ καν.. ἢ κατόθιε εἰ.. ἢ μή 1551, 22· εἰ.. ἢ οὐ καὶ .. εἰ.. εἰ μή 1551, 22· εἰ.. εἰτε ἀντί, εἰτε.. εἰτε 1551, 22· εἰ=μή δέν, ἀν δέν, μήπως, μήτοι, μετὰ φέν. σημαντικ. δῆμα 1561, b).
 Εἴ γε 894, c).
 Εἴ γε μήν 837, f).
 Εἴ δ’ ἔχει 1492, 4.
 Εἴ δ’ ἔθέλεις, ἔνευ δευτερευούσ. προσάρτ. 1491, c).
 Εἴ ἔτεον δή 823, 3.
 Εἴ δέ, ἀλλειπτικ. 1491, c) εἰ δέ ἀντὶ εἰ δέ μή 1492, 6· εἰ δέ μή ἀντὶ εἰ δέ ἔκει.
 Εἴ δή 827, 6.
 Εἴ δ’ οὐρ 863, b).
 Εἴ καὶ = ἔν καὶ 1495, 2· εἰ καὶ μή = ἔν καὶ δέν 1496, 2.
 Εἴ καὶ ίδ. Εἴνι εἰ κενσ. μέλλ. ὄριστ. 1473, σημ. 3.
 Εἴ μέρ ἔνευ δευτερευούσ. προ-
- τάσ.., εἰ δὲ μή 1491, c).
 Εἴ μέρ δή 840, f).
 Εἴ μέρτου 841, g).
 Εἴ μή 901, b) εἰ οὐ 906, 4· εἰ μή κ. εἰ οῦ ἀντὶ ὅτι οὗ 907, 5· εἰ μή, εἰ μή ἄσα, εἰρωνικῶς 1493, 7· εἰ μή = ἔκτος, πλὴν 1493, 8· εἰ μή εἰ= ἔκτος; ξν, nisi an ἔκει· εἰ μή= ἔκτος, σ. μετοχῆ ἔκει.
 Εἴ μή ἄρα 884, h).
 Εἴ περ ἀν σ. εὐκτ. 1574, 4.
 Εἴ τις καὶ ἀλλος 968, 3.
 Εἴ τις οὐ=δοτις οὗ 907, 5.
 Εἴ πατ’ ἔηρ (γε) 228, σημ. 4.
 Εἴτε = ἔν τι, ἔν περίπου 850, 3.
 Εἴ τις ἢ εἰ ἀλλος τις, ἀλλειπτικ. 1601, 2· εἰτις, εἰ που, εἰ ποθεν, κτλ. ἀντὶ τίς, που, ποθεν κτλ. ἔκειτε ἔτερος ἀντὶ εἰ ἀλλος τις ἔκει.
 Εἰδέραι σ. γεν. 370, σημ. 9· εἰδέναι, εἰδώς=εἰμι γνώστης, σ. γεν. 376, σημ. 13· σ. μετοχῆ 742, 1· διαφρενὰ μεταξὺ ἀπορρ. κ. μετοχ. 762, 7· σ. ως κ. γεν. ἀπολύτ. 788, 6· σ. ως κ. μετοχῆ κατ’ ἀνομοστικ. 789, σημ. 4· σ. ως κ. μετοχῆ κατ’ αιτικτ. 789, σημ. 5· σ. δῆτι 1657, 1· εἰ δέναι, δῆτι 1072, 7.
 Εἰδέσθαι, εἰδόμενος σ. δοτ. 432, 16· σ. ἀπορρεμ. 706, 6.
 Εἴτε καὶ δή σ. δέιστ. = εἰθε οὕτως εἶναι 195, 1.
 Εἴθε, τύπος 833, σημ. σ. εὐκτ. ἐπὶ εὐχῆς 226, 6· εἴθε ως σ. εὐκτ. αὐτόθι εἴθε σ. ὑποτακτ. ἀντὶ εὐκτ. 222, 7· εἴθε σ. παροχή. ὄριστ. 228, σημ. 4· εἴθε φελον (σφελον) σ. ἀπορρ. ἐπὶ εὐχ. 228, σημ. 4· εἴθε σ. ἀπορρ. 714, σημ. 2.

- Εἴθε γάρ σ. εὐκτ. ἐπὶ εὐγ. τεινός 380, σημ. 3· εἰναι σ. 226, 6.
 Εἰκάσειν =εσθαι σ. δοτ. 432, 16· 456, 6· μετὰ τῆς ἀπὸ σ. γεν. 456, σημ. 5.
 Εἰκεῖν σ. γεν. 406, 2· σ. δοτ. 428, 12· τί τινι 408, σημ. 1· τινι δόδοι 418, 3.
 Εἰκελος σ. δοτ. 432, 16.
 Εἰκῆ = μάτιν, frustra 459, 11.
 Εἰκός ἔστι σ. δοτ. 433, 17.
 Εἰκός ἦτοι ἄνευ ὅν 207, σημ. 1.
 Εἰκότως σ. δοτ. 433, 17· ἀντὶ προτάσ. 811, 5.
 Εἰγιλ = εἰρὶ ἐπιτίθειν, ἵκενδες σ. ἀπαρ. 701, 3.
 Εἰράτετε, αἰτιατ. 319, σημ. 11
 Εἰραι, σύνδεσμος 3· 37, 2· κ. σ. 1· εἰναι συνδεσμος πρὸς δήλωσιν μετρικῶν διορισμῶν 38,
 3· εἰναι ὡς λέξ. ἐννοίας, φωνὴ σημαντική (εἰναι, ὑπάρχειν, ζῆν κτι.) 38· εἰναι συντασσόμενον μετ' ἐπιφράμ. 39· εἰναι σ. μετοχῇ (όλον ἐπιστάμενός εἰμι) ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ῥήμ. 39, σημ. 3· εἰναι ὡς σύνδεσμ. ἐνίστετε παράλειπεται· καὶ ὡς ἔημις συγκεντιμέν. 41· καὶ ὅδικ 797 τὸ ἀπαρέμφ. εἰναι 42, σημ. 2.
 (Εἰραι) ἡν ἀμφὶ ἡλίου δυσκάς κ. τ. παράμ. δῆλ. ἡ ἡμέρα 34, c).
 (Εἰραι) ἔστιν κ. ἡν. ἐν ἡρχῇ τῆς προτάσ. μεθ' ἐπομένου πληθυντ. 69, 2· ἔστιν οἱ ἀντὶ εἰσιν οἱ 1100, 5.
 (Εἰραι) ἡν ἄρα, κατ' ἐπίφρασ. ἀντὶ ἔστιν 145, 5.
 * Εἰραι ἐπὶ τοῦ δινομάζειν, -εσθαι, ἤδ. Ονομάζειν.
 Εἰραι σ. γεν. 377, 1· σ. ἀπό τινος; 378, σημ. 1· ἔχ, ἀπό τινος 380, σημ. 3· εἰναι σ. γεν. τόπου 385, 8.
 Εἰραι σ. δοτ. ἔστι μοί τι 437, 22· μετὰ δύο δινομαστικ. ἔκειται 23· τί ἔστιν ἔμοι καὶ σοί; τί τινι ἄνευ τοῦ ἔστιν ἔκειται σημ. 26· ἔστι τί τινι κοινόν ἢ ἐν μέτῳ 437, σημ. 26 πρᾶγμά μοι καὶ τινι ἔστιν κατέθοι· τί μοι τοῦτο δῆλ. ἔστιν αὐτόθι· τί πλέον ἔστιν ἔμοι; οὐδὲν πλέον ἔστιν ἔμοι αὐτόθι.
 Εἰραι σ. ἐπιφρ. (κατὰ ταῦτα) κ. γεν. 398, 5.
 Εἰραι σ. αἰτ. ἀντὶ ἀπλῆς αἰτ. ἐπὶ τῶν ἔημάτ. τῶν δηλούντ. ποιεῖν, δινομάζειν κ.τ.λ. 44, σημ. 2.
 Εἰραι κ. οὐσιαστικ. σ. ἀπαρ. (ad, εἰς, πρός) 701, 3.
 (Εἰραι) εἰμι σ. ἀπαρ. ἀντὶ ἐστι (=ἔξεστι) μετ' αἰτιατικῆς σ. ἀπαραμφ. 727, f)· εἰμι ἐν σοί σ. ἀπαραμφ. ἀντὶ ἐν σοὶ ἐστι μετ' αἰτιατ. σ. ἀπαρεμφ. ἔκειται.
 (Εἰραι) ἡ μετοχὴ τῶν παρκλείπ. ἐπὶ ἐπιθέτ. κ. οὐσιαστ. μετὰ τὰ αἰσθητικὰ κ.δηλωτικὰ ῥήμ. 759, a). ἐπι τῶν περιορῶν, ἔγειραι = ἀνέγειραι 760, b)· ἐπὶ τῶν τυγχάνειν, κυρεῖν, διατελεῖν, διαγίγνεσθαι, συμβιβλεῖν κατόθι c)· ἐπὶ κατηγορικοῦ οὐσιαστικ. ἢ ἐπιθέτ. 795, 5.
 Εἰράνηρες, αἰτ. 319, σημ. 11.
 Εἰρεκα, ἐπειδή 1466, 2.
 Εἰρο ἀντὶ ἔμοι 601, a).
 Εἰπέ, εἰς πολλοὺς ἀναφερόμ. 86, a).
 Εἰπεῖν σ. γεν. 370, σημ. 9.
 Εἰπεῖν εὖ, κακός; τινα 298, 2).

- εἰπεῖν κακά, καλά σ. αἰτιατ. 328, 5.
- Εἰπεῖν = προσφωνεῖν, σ. αἰτ. 298, σημ. 3.
- Εἰπεῖν σ. δοτ. 424, 8· ἀπὸ στόματος, ἀπὸ γλώσσης 453, σημ. 2· = jubere, κελεύειν, σ. ἀπαρφ. 697, 2· μετ' αἰτ. σ. ἀπαρμφ. 716, σημ. 2· σ. δοτ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρμφ. 716, σημ. 2.
- Εἰπεῖν 887· = εἴπερ . . , διλλὰ ή αὐτάρ 989, 1· σ. ὑποτακτ. 241, σημ. 2· εἴπερ, ἐνδοτικόν 1497, σημ. 2· εἴπερ η εἴπερ τις η εἴπερ ἀλλος τις, εἴπερ που, εἴπερ ποτε, ἐλλειπτικ. 1601, 2· εἴπερ τε, εἴπερ γάρ τε, σημαχ. αὐτῶν 850, 3· εἴπερ γε 894, c) εἴπερ τις καὶ ἀλλος; 968, 3.
- Εἴποτε ἀντὶ ἔνεστ. 162, 9.
- Εἴργειν σ. γεν. 408, 3· μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ σ. γεν. 411, σημ. 2· τινί τι 435, 20· εἴργ. σ. διπλῆ αἰτιατ. 332, σημ 9· σ. ἀπαρμφ. 697, 2· σ. ὥστε 699, σημ. 6· σ. ἀπαρφ. κ. μή 923, 3· ἡνεκ μή 930, a) εἴργ. τοῦ σ. ἀπαρμφ. 931, d) εἴργ. σ. ὥστε μή 931, f) σ. τὸ μή κ. ἀπαρφ. 932, l) μετὰ τοῦ, τὸ σ. ἀπαρφ. 733, 1.
- Εἰρημέρον, αἰτιατ. ἀπόλ. 783, 1.
- Εἰρήνηρ ποιεῖσθεί τινι 424, 8.
- Εἴρξομαι, παθητικ. 116, 4.
- Εἰς (ἐς), πρόθεσ. σ. αἰτ. 488, 1· ὑπὸ ἔννοιαν περιεκτικήν ἀντὶ ἐν σ. δοτ.· οἷον εἰς ἀνάγκην κεῖσθαι 571, B· εἰς κ. πρὸς σ. αἰτ., ἐναλλάσσουσι 576· ἐν συνδέσ. μετ' ἄρθρ. ἀντὶ τῆς ἐν («ἡ λίμνη ἐκδιδοῖ εἰς τὴν Σύρτιν τὴν εἰς
- Αἰδίνην) 575, b) εἰς ἀπαντά, ἐπὶ συγκριτικῶν 27, 6· εἰς ἀγῶνα ἀφίκεισθαι, εἰς διαρράγειν ηκειν σ. δοτ. 426, 11· εἰς δύναμιν εἰναι, ώς ἔκφρασ. ἐπιρρημ. 736, 4· εἰς σ. ἐπιρρήμ. 567· ἐς κόρακας, εἰς φθόρον (ὅλεθρον), ἐλλειπτικ. Εἰς (ἐς) δ, ἐς οὖ, εἰς ὅτε κεν, δις 1147, e) iδ. Οτε, Ὅταν= quum,
- Εἰς ἔγιν αἰράσσειν σ. ὡς κ. αἰτιατ. μετοχῆς 789, σημ. 5.
- Εἰς δ, iδ. Ἔως· εἰς δ σ. ὑποτακ. ἀντί, εἰς δ ἀν 241, σημ. 2· εἰσόντε σ. μέλλ. δριστ. 1149 σημ. 2· εἰς ὅτε κεν σ. ὑποτακ. 1149, 2.
- Εἰς (ἐς) οὖ σ. ὑποτακτ. ἀντί εἰς (ἐς) οὖ ἀν 241, σημ. 2.
- Εἰς σ. δοτ. 432, 16· εἰς, ἐπὶ ὑπερθετικ. 28, 7·
- Εἰσάγειν σ. γεν. 396. 2· εἰσάγ. γυναικα ἀντιεισάγεισθαι 112, 2.
- Εἰσαγγέλειν τινὰ περὶ τινος 397, σημ. 12.
- Εἰσαυκούειν σ. δοτ. 429, 14.
- Εἰσάλλεσθαι σ. δοτ. 470, σ. 3.
- Εἰσάπαξ 442, c).
- Εἰσαντο iδεῖν, ἀνασται 706, a).
- Εἰσθαιρεῖν εἰς τι κ. σ. δοτ. 470, σημ. 3.
- Εἰσθάλλειν στρατῷ 97, σ. 2.
- Εἰσδέλχεσθαι σ. γεν. 385, a).
- Εἰσέρχεσθαι σ. αἰτ. 305, 8· σ. δοτ. 421, 5· 470, σημ. 3.
- Εἰσεται, παθητικ. 116, 4.
- Εἰσέτι σ. αἰτ. 567, σημ.
- Εἰσιδεῖν iδ. Εἰσορχν.
- Εἰσι τιρεc, σ. 1100, 5.
- Εἰστροι λέγοντες ἀντὶ οἱ λέγουσιν 1100, 5.
- Εἰστροι π.γ. λέγουσι 1098, 4.5.
- Εἰσιέται σ. αἰτ. 305, 8· εἰς.

- τυράννους=παχίζειν τὸ πόσωπ. τῶν τυράνν. 303, 6· σ. δοτ. ἦ αἰτ. 421, 5· 470, σημ. 3. Ἐένειν σ. δοτ. 432, 16. Εἰσέκειν τὸ. ἔως ἢν ἐν τῷ Ὅ. Ἔως· σ. μέλλ. δριστικ. 1149, σ. 2. Εἰσοπίσω, ἐσοπ. 566, a). Εἰσοφῆτρ σ. μετογῆ 746, 5· σ. ώς κ. γεν. ἀπολύτ. 788, 6). Εἰσπιπτεῖν γῆρας = in senectutem, εἰς γῆρας 317, 4· σ. δοτ. 421, 5. Εἰσπιπτεῖν διάνευσιν 311, c). Εἰσπράττειν. διπλῆ αἰτ. 329, 6. Εἰστιθεσσαι τι τόπον 335, 7. Εἴτ' ἄρα τῷ. Εἴτε. Εἴτα = ὅμως, καὶ ὅμως; 994, 6· μετὰ μετογῆν 777, σημ. 5· 780, σημ. 8· εἴτε, ἐν τῷ ἐρωτήσ. 994, 6· 1542, 15· εἴτε, συνειρεύοντασυνδέτ. 1048, f). Εἴτε.. εἴτε, σημασ. αὐτῶν 850, 3· 1015, 1· εἴτ' οὖν 863, a)· εἴτ' οὖν.. εἴ τε ἦ εἴτε.. εἴτ' οὖν ἢ εἴτ' οὖν.. εἴτ' οὖν ἐκεῖ εἴτ' ὅρα.. εἴτε ἢ εἴτε.. εἴτ' ὁρα 884, i)· εἴτε.. εἴτε 890, 3· εἴτε δή.. εἴτε ἢ εἴτε.. εἴτε δή 1016, σημ. 2· εἴτε καὶ.. εἴτε καὶ αὐτόθι: εἴτε.. εἴτε καὶ ἐκεῖ εἴτε.. εἰ δέ 1016, σημ. 3· εἴτε.. ἢ ἡ ἢ.. εἴτε 1016, σημ. 2· εἴτε, ἥπαξ μόνον ἐκεῖ εἴτε δή 825, 5. Εἴτε.. εἴτε.. εἴτε.. ἢ, ἐν τῷ πλαχγ. ἐρωτήσ. 1551, 22· εἴτε.. εἴτε οὖ ἢ μή 908, σημ. 1· εἴτε.. ἢ 1551, 22· εἴτε, ἐν τῷ δευτέρῳ μόνον μέλει τῆς ἐρωτήσ. αὐτόθι. Εἴχει καλῶς ἔνει 207, σημ. 1· μετὰ τοῦ ἔνει 208, σημ. 2. Εἰωθέται σ. ἥπαρηφ, 697, 2· τὸ συνήθως γιγνόμενον 161, σημ. 3. Εἰωθέτως σ. δοτ. 431, 15. Ἐ, ἐξ, πρόθεσ. σ. γεν. 478, 2· ἐπιφρέμ. 551, 2· ὑπὸ τῶν ἐπικρατεστέρων σημασ. ἐπὶ τῶν ἐργάτ. τῶν σημανόντ. Εἰσταθεῖαι, κατεσθιαι, κρέμασθαι, ἀναρτᾶν, προσκολλᾶν ἀντὶ τῆς ἐν 572, c)· ἐκ ἐν συνδέσ. μετὰ ὅρη. ἀντὶ της ἐν (οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀνθρώποι ἀπέφυγον) 574. Εξ, ἐξ, σ. ἐπιφρέμ. 567, a). Εξ τούτου, μετὰ μετογῆν 778, σημ. 6· ώς (ἐπει) .. ἐκ τούτου 1148, 2. Εὔδος, ἐκαστέρω, -άτω σ. γεν. 346, c) 414, 5· ἐκκ; εἰναι 39, σημ. 2· ἐκ. γίγνεσθαι κ. τ. πικρόμ. 44, σημ. 1. Εὔκαστος πικρός ἐνομαστικῇ 289, 7· σύναρθρ. ἢ ἀναρθρ. 661, 7· αὐτὸς ἔκκαστ. 678, 2. Εὔκατερος πικρός ἀλληλ ἐνομαστ. 289, 7· σύναρθρ. ἢ ἀναρθρ. 661, 7· αὐτὸς ἔκ. 678, 2. Εὐβαίρειν σ. αἰτ. 298, 3· τῷ. 305, 8. Εὐβάρτι 444, e). Εὐδιδάσκειν τιτά τι 329, 6· ἐνδιδάσκεσθαι σ. διπλῆ αἰτ. 323. Εὐδένειν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6· ἐκδύομάτι 331, σημ. 7. Εὐεῖ = ἐκεῖ κ. ἐκεῖθι, illuc et illuc 461, σημ. 3. Εὐεῖθεν ἐπὶ τοῦ ὅρη. ἀντὶ ἐκεῖ (ὅ ἐκεῖθεν πόλεμος δεῦρο ἤζει) 450, σημ. 1· ἐκεῖθεν, θεον, ἐλκτικ. ἀντὶ ἐκεῖτος θεον 1113, σημ. 14. Εὐεῖθι = ἐκεῖθι κ. ἐκεῖ, illuc κ. illuc 461, σημ. 1.

- 'Ἐκεῖνα, ἀναρρέομεν. εἰς μίνα ἔν-
νοιαν ἡ ἐν δικανόημα 68, σημ.
'Ἐκεῖνος, π. ο, χρῆσ. 668· ἀρ-
κτικ. δεικτικ. τοπικόν 668·
διπλοῦν, ἐπὶ ἔνδις ἀντικειμ.
(προσώπ. ἡ πράγμα.) 675, 10·
κατ' ἀντίθετ. πρὸς τὴν ὅδε
κ. οὗτος 675· ἐπαναφέρεται εἰς
προηγούμεν. οὐτικτικ. ἡ προη-
γουμ. πλαχ. πτῶσ. τῆς αὐτὸς ἡ
ἐκποτοῦ 676, 12· περὶ γνωστῶν,
ἔνδιξιν καὶ περικλεῖδων ἀντι-
κειμένων(προσώπ. ἡ πράγματ.)
676, 13· ὅδε ἐκεῖνος, οὗτος
ἐκεῖνος, ποῦτ' ἐκεῖνο, τόδι· ἐ-
κεῖνο 677, 13· ἐπαναληπτικ.
ἡ ἐπαναρροήν. 687, 4· ἐκεῖνος
γρῆσις προπαρακαλευκτική
685, 3.
'Ἐκεῖνος, ἥντι προτάσ. ὑποθε-
τικ. 1490, 2.
'Ἐκεῖσε, γρῆσ. προπαρακαλευκ-
στική 686, σημ. 1· ἐν ση-
μασ. ἐπικράτεστέρῃ ἥντι ἐκεῖ
573, σημ. 4.
'Ἐκεῖνη σ. γεν. 366, σημ. 5.
'Ἐκητι σ. γεν. 481, σημ.
'Ἐκιδένενεν, ἐκινδύνευσεν μετὰ
ἡ ἔνευ ἥν 209, 5.
'Ἐκκάγνενεν σ. κιτ. 302, 5.
'Ἐκκηρίττεν μετὰ τοῦ, τὸ σ.
ἀπαρ. 733, 1.
'Ἐκκλείω σ. ἀπαρ. 930, a)
ἐκκλείεσθαι ἐν τῇ ἐπικράτε-
στέρᾳ σημασ. 1590, c).
'Ἐκλιβθάρεοθαι, ἐκλείλαθεν σ.
γεν. 373, 6.
'Ἐκλανος ἥντι ἔνεστ. 162, 9.
'Ἐλάγειν=εἰσπράττειν τι παρά
τινος, σ. διπλῆ κιτ. 329,
6· ἐκλ. τι παρά ἡ ἔν τι ος
333, σημ. 10, a)· ἐκλ. ἥντι
τοῦ μέσου 112, 2.
'Ἐκλείπειν σ. μετοχῆ 748, 6.
- 'Ἐκλίγειν σ. μετοχῆ 748, 6.
'Ἐκπαγλεῖσθαι σ. κιτ. 302, 5.
'Ἐκπαλαι 507, b).
- 'Ἐκπινειν σ. κιτ. 365, σημ. 3.
'Ἐκπλιττειν σ. γεν. 415, σημ. 8.
'Ἐκπλαγῆται κ. ἐκπληγήσαντι,
σημασ. κύτων 123, 1.
'Ἐκπληγῆσι σ. ἀπαρεμ. 708, e).
'Ἐκπληττεοθαι σ. κιτ. 302, 5·
σ. δοτ. 457, 8.
'Ἐκπλάτειν σ. κιτ. 305, 8.
'Ἐκποδὼν εἰναι, ἔχειν σ. γεν.
406, 2· ἐκπ. εἰναι, γίγνεσθαι,
ἀπέργεσθαι κτλ. σ. δοτ. 408,
σημ. 1.
'Ἐκστηναι σ. κιτ. 298, 3.
'Ἐκτελεῖν τι 470, σημ. 3.
'Ἐκτινεοθαι ὕπορ 311, c).
'Ἐκτιθεν, ἐκτισθεν, ἐκτός σ.
γεν. 414, 5· ἐκτός εἰ μή ἄντι
ἐκτός εἰ 936, 6.
'Ἐκτρέπεοθαι σ. κιτ. 298, 3·
ιδ. 305, 8.
'Ἐκφεγγειν μετά τοῦ, τὸ σ. ἀ-
παρ. 733, 1.
'Ἐκροθεῖν τι τινα 327, σημ. 4.
'Ἐκγορτιῖεν σ. κιτ. 391, σ. 2.
'Ἐκγωφεῖν σ. δοτ. 428, 12.
'Ἐκώρ, ἐπιφραγτικ. 277, e).
'Ἐκώρ εἰναι 707, σημ. 13.
'Ἐλαυρ, ἐπὶ τόπου 12, 5.
'Ἐλάττορες (ἐλαττοί) μετὰ τοῦ
ἢ 1026, 4.
'Ἐλάττονθαι σ. γεν. 400, 1.
'Ἐλάττων κ. τὰ σύμβολα κύτων,
ἀμετακίτ. 92. x)· ἐλαζύειν
ἴππω = ἴππεύειν 97, σημ. 2·
ἐλαζύεσθαι σ. κιτ. τῆς ὁδος
304, 7· ἐλ. γῆν = παρείσθαι
κατὰ ζηρὴν 317, 4· ἐλ. σ. γεν.
406, 2.
'Ἐλαγίστον σ. παραγημ. ὄμιστ.
ἥ. ειν ἥν 209, 5· ελαχ. ἡγε-
σθαι, ιδ. Ἡγεῖσθαι.

- *Ἐλδεοθαι σ. γεν. 388, α) σ. αἰτ. 390, σημ. 1· ἐλδομένῳ 416, g).
- *Ἐλεατεῖν σ. ἀπκρεμφ. 697, 2· ἰδ. 767, σημ. 3.
- *Ἐλέγχεα, ἐπὶ προσώπ. 10, 2.
- *Ἐλέγχειν σ. μετοχῇ 743, 2.
- *Ἐλεεῖν σ. αἰτ. 302, 5· σ. γεν. 389, c).
- *Ἐλειμων σ. γεν. 389, c).
- *Ἐλευθεροῦν σ. γεν. 408, 3· μετὰ τῆς ἀπό, ἐν. σ. γεν. 411, σημ. 2.
- *Ἐλεύθερος σ. γεν. 412, 4· ἀπό τινος 413, σημ. 6.
- *Ἐλευθρί = ἐν Ἐλ. 460, 1.
- *Ἐλευθερία, τά, 18, σημ. 2.
- *Ἐλευθερίας 462, 2.
- *Ἐλθεῖν ἀγγείην, ἔξεσίνην 311, c).
- *Ἐλθώρ, πλεοναστικ. 782, σ. 10
- *Ἐλυτεῖν σ. μετ. 748, 6.
- *Ἐλλοσειν θεόν 303, 6.
- *Ἐλκειν σ. γεν. 355, σημ. 5· σ. γεν. τόπου 385, a) ἔλκεσθαι χάτζες σ. δοτ. 439, 24.
- *Ἐλλάς, ἐπιθετικ. 274, 1. Ἐλλάδη = ἐν Ἐλ. 460, 1.
- *Ἐλλεπειν σ. γεν. 362, 2· εσθαι σ. μετ. 748, 6 κ. 7· οὐδὲν ἐλλ. σ. ἀπκρεμφ. κ. μάζη 926, 4.
- *Ἐλλην, ἀντὶ Ἐλληνες 14, 2· Ἐλλην ἐπιθετικ. 274, 1.
- *Ἐλληνικόν, τό, ἀντὶ οἱ Ἐλληνες 14, 3.
- *Ἐλλιπής σ. γεν. 412, 4.
- *Ἐλπεσθαι θεμῶ κ. ἐν 0. 453, σημ. 2.
- *Ἐλπίδα ἔχειν, ὥστε σ. ἀπκρφ. 697, σημ. 1· σ. ὡς 1058, σημ. 1. ἐλπίδος δράττεσθαι μετὰ τοῦ, τὸ σ. ἀπκρφ. 734, 1.
- *Ἐλπίζειν σ. δοτ. 457, 8· σ.
- ἀπκρψφ. 696, 1· μετ' αἰτιατῷ σ. ἀπαρμφ. 718, 4· ἐλπ., ὡς σ. αἰτ. κ. ἀπκρεμφ. 697 σημ. 1· ἐλπ. μετὰ τοῦ ὡς σ. περιεμρητικῷ ἑκάμ. 1058, σημ. 1.
- *Ἐλπαρέψφ 445, f).
- *Ἐλπαρή ἔστι σ. ἀπκρμφ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρμφ. 696, 1. 718, 4.
- *Ἐμαντοῦ, χρῆσ. αὐτοῦ 589, 1.
- *Ἐμβατεῖν, ἐμβατεύειν σ. αἰτ. 304, 7) ἐμβῆσκαι δίρρον = ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 317, 4· ἐμβ. σ. γεν. 353, 2.
- *Ἐμβλέπειν τινὲ 421, 5.
- *Ἐμελλον ἄνευ ἃν 207, 4· μετὰ τοῦ ἃν 208, σημ. 2.
- *Ἐμβλέψει σ. μετοχῇ 751, 9.
- *Ἐμπαντὶ ἐμπυτῷ 588, σ. 8.
- *Ἐμφορος σ. γεν. 349, 1.
- *Ἐμψις ἀντὶ ἀντικειμενικ. γεν. 588, σημ. 11· αἰτοπν. 598, 6.
- *Ἐμοῦ ἀντὶ ἐμπυτοῦ 588, σ. 8.
- *Ἐμπάτεσθαι σ. γεν. 388, b) σ. αἰτ. 391, σημ. 2.
- *Ἐμπατος σ. γεν. 374, 7.
- *Ἐμπατον σ. δοτ. 428, 13· ἐμπ. ἦ 1017, 1· ἰδ. Τοῦμπαλιν.
- *Ἐμπατ, ἐμπατ, ἐμπατα 994, 5· ἐπὶ μετοχ. 780, σημ. 8.
- *Ἐμπάσσειν σ. γεν. 366, σ. 5.
- *Ἐμπειρος σ. γεν. 374, 7· πασι τινος, περὶ τι 376, σημ. 14.
- *Ἐμπελάτεσθαι σ. γεν. 359, 5· ἐμπελάζειν, -εσθαι σ. δοτ. 428, 12.
- *Ἐμπηκ 994, 5· ἐπὶ μετοχ. 780, σημ. 8· ἐμπηκ οὖν 862, e).
- *Ἐμπιπλάραι σ. γεν. 362, 2.
- *Ἐμπίπλασθαι σ. μετοχῇ 46, 4.
- *Ἐμπίπτειν σ. αἰτ. 305, 8.

- 'Ἐμποδίζειν σ. γεν. 305, 8· σ. δοτ. 436, σημ. 23.
- 'Ἐμπόδιος εἶμι σ. ἀπαρχή. 930, a) μετά τοῦ, τοῦ μὴ σ. ἀπαρχή. 934, o).
- 'Ἐμποδὼρ εἰναι σ. ἀπαρφ. 697, 2· μετά τοῦ, τὸ σ. ἀπαρφ. 733, 1· μετά τοῦ, τὸ μὴ σ. ἀπαρφ. 932, l) σ. ἀπαρφ. κ. μὴ 923, 3· οὐκ ἐμπ. εἰναι σ. ἀπαρφ. κ. μὴ οὐ 924· ἐμπ. γίγνομαι τοῦ σ. ἀπαρφ. 931, c) τοῦ μὴ σ. ἀπαρφ. 934, o).
- 'Ἐμπρήθειν σ. γεν. 366, σ. 5.
- 'Ἐμπροσθεῖν σ. γεν. 346, c) 386, σημ. 7.
- 'Ἐμφερῆς σ. δοτ. 432, 16.
- 'Ἐμφρονεῖσθαι σ. γεν. 364, 3.
- 'Ἐρ, ἐρί, εἰν, εἰνί, προθέσ. σ. δοτ. 482, 1· ως ἐπιφράμ. 552, 2· ἐν.. ἐνέδησεν ἐν τινι, ἐν δὲ καὶ ἐν τινι 555, σημ. 2· ἐν ἀντὶ εἰς· οἷον πίπτειν ἐν γούνασι 568, a) ἐν τινι ἀντὶ δοτικ. δργανικ. ἐν τοῖς, ἀρύστειν εἰνον ἐν ἀμφιφροεῦσιν· λαβεῖν τι ἐν χειρί· δεῖν ἐν δεσμοῖς 570, σημ. 1· 484, 1.
- 'Ἐρ σ. ἐπιφράμ. (ἐμπροσθεν) 568, a).
- 'Ἐρ ἐν τῇ ἀπαρεμφ. τῶν συνθέτ. ἔξητημένη ἡς ἐπιψέτ. ἡ ἥπιμάτ. οἷον οικία ἡδεῖται ἐνδικιτάσθαι· ἐμκυτόν σοι ἐμμελετῶν παρέχω 706, σημ. 12.
- 'Ἐρ οἰλιγωρὰ ποιεῖσθαι σ. μετοχῇ 746, 5.
- 'Ἐρ τοῖς, ἐρ ταῖς σ. ὑπερθετικ. 30 κ. σημ. 3. 4.
- 'Ἐρ οἰλιγοις, ἐν τοῖς σφόδρᾳ, μάλιστα, πάνυ μετά θετικῶν 30, σημ. 5.
- 'Ἐρ σοὶ εἶμι σ. ἀπαρχή. ἀντὶ ἐν σοὶ ἔστι μετ' αἰτιατικῆς
- σ. ἀπαρμό. 727, f).
- (Ἐρ τούτῳ) ἐν φ.. ἐν τούτῳ = ἐνφ.. τότε 1148, 2.
- Ἐρ φ = ἐνφ 1146, a) lδ. "Οτε· ἐν φ.. ἐν τούτῳ 1148, 2· ἐν φ ἢ σ. ὑποτακτ., lδ. "Οταν.
- Ἐρ μέρ.. ἄλλο ἀντὶ ἄλλο δέ 984, 1.
- "Eraxιος, αἰτιατ. νεωστί, πιπερ 319, σημ. 11.
- 'Eralīxios σ. δοτ. 432, 16.
- 'Eralīdeσθαι σ. δοτ. κ. εἰς τι 470, σημ. 3.
- "Erarta σ. γεν. 359, 5.
- 'Erartiov, το = οἱ ἔχθροι, 14, 3· σ. γεν. 359, 5.
- 'Erartios σ. γεν. 359, 5· σ. δοτ. ἔχετ κ. 428, 13· ἐνχετίος (ως) ἦ 1017, 1.
- 'Erartioσθαι σ. δοτ. 428, 12· ἐν. τινι τινος 390, g) περί τινος 395, g) σ. ἀπαρχή. κ. μὴ 923, 3· οὐκ ἐν. σ. ἀπαρχή. κ. μὴ οὐ 924, 3.
- 'Erartίωμα σ. δοτ. 448, 1.
- 'Eratίπεσθαι τι 331, σημ. 7.
- 'Erapíceιν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
- 'Eratilicēιν ἀμετάθ. 96, 6).
- 'Ερδεής σ. γεν. 362, 2· μικροῦ ἐνδεής· εἴμι σ. ἀπαρφ. 726, e).
- 'Ερδείειν σ. γεν. 362, 2· μικροῦ ἐνδέω σ. ἀπαρφ. 726, e).
- 'Ερδείσθαι σ. γεν. 362, 2,
- 'Ερδέχεται σ. ἀπαρφ. κ. μετ' αἰτ. σ. ἀπαρφ. 701, 3· 718.
- "Ερδηλός εἶμι, γίγνομαι ποιῶν τι lδ. Δῆλος.
- "Ενδόθεν ἐπὶ ἕρθο. ἀντὶ ἐνδον (τὴν ἐνδόθεν τράπεζαν φέρε) 575, σημ. 1.
- 'Ερδορ σ. γεν. 386, σημ. 7.
- "Ερδοκόστι κ. εἰς τι 321, σ. 13.
- 'Ερδείειν σ. διπλῆ αἰτιατ. 329, 6· ομοί τι 331, σημ. 7.

- 'Ἐρεδρεύειν σ. αἰτ. 296, 1· -
ομακι, παθητικ. 116, 4.
- 'Ἐρεῖται σ. δοτ. 447, σ. 28.
- "Ἐρεκα, αἰτ. 317, σημ. 7.
- "Ἐρεκα, ἔνεκκ, εἰνεκκ, εἴνεκεν,
οῦνεκκ σ. γεν. 481, σημ.· ἔ-
νεκκ τίνος χάριν 555, 3)· ἔ-
νεκκ = ἐπειδή 1466, 2.
- "Ἐρεστιρ σ. ἀπαρυφ. 701, 3.
- 'Ἐρην ἄνευ ἃν 207, 4· μετὰ
ἢν 208, σημ. 2.
- "Ἐρθα ubi κ. quo, ἐνταῦθα κ.
ἐνθι, διποι 461, σημ. 3· iδ.
- 'Ἐπιρρηματ. προτάσ. τοῦ τόπου.
- "Ἐνθ' ἥρχ 883, g)· ἔνθα μή
903· ἔνθι περ 887, 5.
- "Ἐρθα τε, σημασ. αὐτ. 851, 3.
- 'Ἐρθάδε, ἐνθάδε κ. δεῦρο, ἔδω,
hic κ. huc 462, σημ. 3.
- "Ἐρθετ, unde, iδ. Ἐπιρρηματ.
τρατάσ. τοῦ τόπου.
- "Ἐρθετ, unde, ἀντὶ οὗ, ἐξ οὗ
1097, σημ. 4.
- 'Ἐρθέρδε ἐπὶ ἥρθρ. ἀντὶ ἔνθι (δ
ἐνθένδε πόλεμο; ἐκεῖσε τρέψε-
ται) 575, σημ. 1.
- (Ἐρθυμεῖσθαι) ἐντεθυμημένος,
παθητικ. 122, a).
- 'Ἐρθυμεῖσθαι σ. γεν. 370, σημ.
9· ἐνθ. περὶ τίνος κ. ἐνθ. τι
ἐκεῖτ σ. μετ. 742, 1.
- 'Ἐριαόσιος, ἐπιρρηματ. 276, a).
- 'Ἐκπλήγτται, ἀμετάξ. 96, 6).
- 'Ἐρρέπειν = προσφωνεῖν, σ. αἰτ.
298, σημ. 3· = κελεύειν, ju-
bere μετ' αἰτ. σ. ἀπαρυφ.
716, σημ. 2.
- 'Ἐρημαρ, αἰτ. 319, σημ. 11.
- 'Ἐρροεῖν σ. γεν. 370, σημ. 9·
σ. μετ. 742, 1.
- *Ἐρρυθαι δινόν κ. ἔνν. κτιδέην
1799, s).
- 'Ἐρόται. αἰτ. ἀπόλ. 783, 1.
- 'Ἐρογλεῖν σ. αἰτ. 296, 1· 435,
- σημ. 22· σ. δοτ. 434, 19.
- "Ἐροχος σ. γεν. κ. δοτ. 396, 2.
- 'Ἐρταῦθα σ. γεν. 346, c). ἐνταῦ-
θι, hic κ. huc, ἔδω κ. ἐνθάδε
462, σημ. 3· μετὰ μετοχήν
777, σημ. 5· ἐνταῦθι ἥδη
819, 2· ἐνταῦθα δή 824, 4·
ἐνταῦθα μέν.. ἐκεῖ ἀντὶ ἐκεῖ δέ
981, 1· ώς (ὅτε).. ἐνταῦθα
1148, 2.
- 'Ἐρταυθοῖ, ἔδωντι κ. ἔδω, huc
et hic 462, σημ. 3,
- 'Ἐρτελλεσθαι σ. δοτ. 429, 14.
(Ἐρτελθετ) ώς (ἐπειδή).. ἐν-
τελθετ 1148, 2.
- 'Ἐρτύς, ἐντοσθεν σ. γεν 386,
σημ. 7.
- 'Ἐρτρέπεσθαι σ. γεν. κ. σ. δοτ.
356, 3· 428, 12.
- 'Ἐρτυγχάρειν σ. γεν. κ. δοτ.
356, 3· 428, 12.
- 'Ἐξ σ. γεν. iδ. 'Ἐκ.
'Ἐξ οὐρανόθετ, ἐξ ἀλόσεν, ἐξ
ὄμβοθεν, ἐκ τότε κτλ. 566, a).
- 'Ἐξ οὗ, ὅτου, ὡν = ἥρχ οὗ
1147, b)· iδ. "Οτε· ἐξ οὗ
περ 887, 5.
- 'Ἐξαγγέλλειν σ. μετ. 743, 2.
- 'Ἐξαιρεῖν ἐκυτῷ τι ἀντὶ τοῦ
μέσ. 112, 2.
- 'Ἐξαιρεῖσθαι, λαχυρώγωγεῖσθαι,
spoliari, σ. αἰτ. 331, σ. 7.
- 'Ἐξαιτεῖν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
- 'Ἐξαιτεῖν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
- 'Ἐξαλγῆς ἐπὶ μετοχ. 777, σ. 4.
- 'Ἐξαμαρτάρειν σ. μετ. 749, 7.
- 'Ἐξαραλεῖν σ. αἰτ. 314, 3, a).
- 'Ἐξαραρωεῖν σ. αἰτ. 298, 3.
- 'Ἐξαρέχομαι σ. μετ. 746, 5.
- 'Ἐξαριέραι σ. γεν. 408, 3.
- 'Ἐξαπατᾶν τι τινκ 327 σημ.
4· ἐξαπατηθῆναι τι 331, σ.
7· -σθαι σ. δοτ. 456, 6· ἐξ-
πατησομαι, παθητικ. 117, 4.

- Ἐξαπατητικός σ. γεν. 376, 8.
 Ἐξαργέσκεσθαι, -εύεσθαι σ.δοτ. 434, 18.
 Ἐξαρεῖσθαι σ. ἀπαρφ. κ. μή 923, 3.
 Ἐξαργητικός ἀπαρφ. 707, b).
 Ἐξαρρος σ. ρίτ. 300, σημ. 4 b) ἔξ. εἰμι σ. ἀπαρφ. κ. μή 923, 3· σ. ὅτι οὕτως ἔτι ἔτι ἔτι εἴναι οὕτως 924, b).
 Ἐξάρχειν σ. γεν. 409, 3· σ. ρίτ. 412, σημ. 2· ἔξ. μολπάν σ. ρίτ. 325, b).
 Ἐξείργειν σ. γεν. 408, 3· -εσθαι οὕτως οὕτως τὴν ἐπικρατεστέραν σημασ. 1590, c).
 Ἐξελέγχειν σ. μετ. 743, 2.
 Ἐξερέσθαι σ. γεν. 370, σημ. 9.
 Ἐξερεύεσθαι τοῦ μή σ. ἀπαρφ. 934, o).
 Ἐξέρχεσθαι σ. γεν. 415, σημ. 8· σ. ρίτ. 305, 8· ἔξ. ἔξερ-δους 310, b) ἔξ. χελώνα 311, c).
 Ἐξεστιν σ. ἀπαρφ. 701, 3· μετὰ δοτ. κ. ρίτ. σ. ἀπαρφ. 416, σημ. 2· 716, σημ. 2· 718, 4·
 Ἐξετάζειν σ. γεν. 370, σημ. 9· σ. διπλῆ ρίτ. 329, 6· -εσθαι σ. γεν. 380, 2.
 Ἐξεταστικός σ. γεν. 376, 8.
 Ἐξέτι σ. γεν. 568, σημ. ἔξετι κενθενέκετι.
 Ἐξεγίσκειν τί τινι (=παρά τινι) 418, 3.
 Ἐξηγεῖσθαι σ. αἵτ. 405, σημ. 6· σ. δοτ. 422, 6.
 Ἐξῆτην 207, 4· μετ' ἔτι 208, σημ. 2.
 Ἐξῆσαι σ. γεν. 353, 2· σ. δοτ. ἔκει κ. 431, 15.
 Ἐξέρειν στρατελαρ 311, c).
 Ἐξικρεύεσθαι σ. γεν. 353, 3.
 Ἐξισοῦν, χρεταβάτεται 94, z)
- Ἐξίστασθαι σ. ρίτ. 298, 3.
 ίδ. 305, 8· σ. γεν. 407, 2 κ. 415, σημ. 8· σ. δοτ. 428· 12· ἔξίστασθαι καρδίας τὸ δρόγη 734, 1.
 Ἐξιγκώσται, πεθητικ. 116, 4.
 Ἐξίτερ, exinde 567, b).
 Ἐξαργίναι μετὰ τοῦ, τό σ. ἀπαρφ. 734, 1· μετὰ τοῦ, τό μή σ. ἀπαρφ. 932, l).
 Ἐξότ, ρίτ. χπότ. 783, 1.
 Ἐξέπισθετ, ἔξοπλω 566, a).
 Ἐξαρχῶν σ. ρίτ. 300, 4.
 Ἐξωτερικός διδόται σ. ἀπαρφ. 597, 2.
 Ἐξοχα, ἐπὶ ὑπερβετικ. 28, 7.
 Ἐξοχα, -ος, ον, ἔξοχως, σ. γεν. 402, 2.
 Ἐξω σ. γεν. 414, 5· ἔξω ἢ 1017, 1.
 Ἐξωθεῖν σ. ἀπαρφ. 930, a).
 Ἐσθιαντί σοί 598, a).
 Ἐσκεψεται μετ' ρίτικτ. σ. ἀπαρφ. 718, 4· προσωπικ. ὡς ἔσκεψη 725, σημ. 1.
 Ἐσκέψαι τι κ. εἰς τι 320, κ. σημ. 13· σ. δοτ. 432, 16· 433, 17· σ. μετ. διαρρόου συντάξης 740, σημ. 3· 743, 2· διαφοράς μεταξὺ τῆς συντάξης μετ' ἀπαρφ. κ. μετ. 764, 14.
 Ἐσφρέται καλά, κακά σ. ρίτ. κ. δοτ. 328, κ. σημ. 6.
 Ἐσθιαντί θεός, σός 602, c).
 Ἐπαγγέλλεσθαι τι εἰς 324 σ.3.
 Ἐπιδόμαι ἕπο τινος 126, 7.
 Ἐπασίρεται τινά σ. γεν. 415. σ.8.
 Ἐπαιτεῖτι τι τινος 372, σημ. 9· σ. γεν. 389, f)· σ. ρίτ. 435, σημ. 22· σ. δοτ. 434, 19· τινά τινος; 389, f)· τινά ἐπί τινι 395, σημ. 10· πολλά κτλ. σ. ρίτ. 327, σημ. 4· σ. ὥστε 699, σημ. 6.

- 'Ἐπαιρεῖσθαι τι 331, σημ. 7.
 "Ἐπαιροῦχειρύπό τινος 101, 5.
 'Ἐπαλγειρ τινά τι 329, σημ. 6.
 -εσθαι σ. δοτ. 457, 8· ἐπί τινι 458, σημ. 6· ἐπ. σ. ἀπορευματ. 697, 2· σ. ὕστε 699, σημ. 6.
 'Ἐπαίσχου σ. γεν. 358, 4· σ. αἰτ. 303, 6· ἦ. 305, 8.
 'Ἐπδιοτορ γίγνεσθαι σ. μετ. 743, 2.
 'Ἐπαιτιάσθαι σ. γεν. 396, 2· ἐπ. τι τινι 329, σημ. 4.
 'Ἐπακούειρ σ. γεν. 367, 5.
 "Ἐπαλέξις ἀντὶ πληθυντ. 13, 1.
 'Ἐπαμιένειρ σ. δοτ. 437, 22.
 'Ἐπαμιγνειρ σ. δοτ. 435, 20.
 'Ἐπάρ ἰδ. ὅταν ἐν τῷ "Οτε ἐπάν σ. εὐκτ. ἀντὶ ἐπεί 1574, 4· 1574, σημ. 4.
 'Ἐπαράστασις σ. δοτ. 447, 1.
 'Ἐπαριέραι σ. μετ. 748, 6.
 'Ἐπαρχεῖρ σ. αἰτ. 296, 1· σ. γεν. 349, 1· σ. δοτ. 435, 20.
 'Ἐπαργίσκειρ, -εσθαι σ. γεν. 356, 3· σ. αἰτ. 357, σημ. 9.
 'Ἐπεγγελᾶρ τιν 421, 5.
 'Ἐπει=μετὰ τινται, ἀροῦ 1142, b)· ἰδ."Οτε· ἐπεὶ τάχισται=εὐθὺς ὡς κύτοθι, ἰδ."Οτε· ἐπειδή· τότε (τότε δή, τότ' ἥδη, οὔτω, ἐντεῦθεν) 1148 2· =ἀροῦ, ἐπειδή. ἰδ."Οτε· ἐπειδή σ. ὑποτακτ. ἀντὶ ἐπειδάν 242, σημ. 2.
 'Ἐπειδή, ἔνει ἀποδόσεως 1465, σημ. 2.
 'Ἐπειδή γε 895, c)· ἐπειδή περ 887, 5· ἐπειδή περ γε 895, c).
 'Ἐπειή (ἐπεὶ ἦ) 844, σημ. 1· ἰδ. 'Ἐπει.
 'Ἐπειπερ 887, 5.
 'Ἐπεισπλιτειρ σ. αἰτ. 305, 8.
 "Ἐπειτα = πλήν, δρώσ, καὶ ὅμως 994, 6· ἐπειτα ἐν ἐρωτήσ. ἐκεῖ 1542, 15· ἐπ. ἀσυνδέτ. συνέρεται 1048, f)· ἐπειτα μετὰ μετοχῆν 777, σημ. 5· 780, σημ. 8.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ

- 'Ἐτείτε, σημασ. 850, 3· 1147, b). Ἰδ. "Οτε.
- 'Ἐπέκειται σ. γεν. 346, c).
- 'Ἐπεμπίπτειν βάζειν 309, b).
- 'Ἐπεξέρχεσθαι τινὶ τυροῖς 396, 2.
- 'Ἐπεκίεται σ. δοτ. 421, 5· τινὶ τινος 396, 2.
- 'Ἐπέρχεσθαι σ. κιτ. 305, 8· σ. δοτ. 421, 5.
- 'Ἐπερωτᾶν τινα περὶ τυροῦ 333, σημ. 10, a).
- 'Ἐπεσθαι σ. δοτ. 429, 14· μετὰ τῶν, δημιθεν., σύν, ἐπὶ σ. δοτ., μέτη σ. γεν. 430, σημ. 12· ἐπὶ σ. γεν. 430, σημ. 12 σ. κιτ. 430, σ. 12.
- 'Ἐπεσσούσθαι, ὕστε σ. ἀπαρχή. 699, σημ. 6.
- 'Ἐπευχεσθαι σ. μετ. 766, σ. 2.
- 'Ἐπέγειρ (in animo habere, ἔχειν κατὰ νοῦν) σ. ἀπαρχή. 697, 2· = παύεσθαι, σ. μετ. 748, 6.
- Ἐπήγειρ** Ἰδ. Ἐτάν.
- 'Ἐπήβολος σ. γεν. 340, 1.
- 'Ἐπήκοος σ. γεν. 367, 5· σ. δοτ. 367, σημ. 6.
- 'Ἐπήρεου, ἀντὶ ἑνεστ. 162, 9.
- 'Ἐπηρεάλειρ σ. δοτ. 435, 20.
- 'Ἐπι, πρόθετ. σ. γεν. δοτ. κιτ. 518· ἐπὶ Κυρίου βασιλεύοντος, ἐπὶ χιόνι πεσούσῃ 776, σημ. 3· ὡς ἐπέρρο. 552 ἐπὶ σ. δοτ. 5πὸ τὴν ἐπικοπτεστέρ. σημασ. ἀντὶ ἐπὶ σ. κιτ. (τιθέναι τι ἐν φρεσὶ) 570, c). Ἰδ. 570, σημ. 2· ἐπὶ σ. κιτ. 5πὸ τὴν ἐπικοπτεστέρ. σημασ. ἀντὶ ἐπὶ σ. δοτ. οἷον εἶναι, προσέναι: ἐπὶ τὰς θύρας ἔκειται ἐπὶ σ. κιτ. ἐναλλάσσει πρὸς τὰς εἰς, εἰς, ἐπὶ σ. γεν., κ. ἐν σ. δοτ. 576.
- 'Ἐπι σ. ἐπιφράμ. 567, c).
- 'Ἐπ' αὐτῷγειρ 566, a).
- 'Ἐπί τινι γίγνομαι σ. ἀπαρχή. ἀντὶ ἐπὶ τινι γίγνεται μετὰ κιτ. σ. ἀπαρχή. 727, f).
- 'Ἐπὶ τούτοις (τοῖσιδε) = ἐπὶ τῷ οὐρανῷ, hanc conditione, σ. ἀπαρχή. 1516, σημ. 4.
- 'Ἐπὶ τούτῳ, ἐπὶ τοῖσιδε, ἐφ' ὅτε (ώστε) σ. μέτηλ. δημιτ. ἢ ἀπαρχή. 1516, σημ. 3.
- 'Ἐπὶ τῷ οὐρανῷ, ὕστε σ. μέτηλ. δημιτ. κ. σ. ἀπαρχή. 1516, σημ. 3.
- 'Ἐπενηγητεῖν = acclamare, ἐπιχωνεῖν, ἐπιδοκιμαζεῖν, ἐπιβούν, σ. ἀπαρχή. 697, 2.
- 'Ἐπιθαίτειρ σ. γεν. 343, 2· 415, σημ. 8. σ. κιτ. 355, σημ. 7· σ. δοτ. 421, 5.
- 'Ἐπιβαλλεῖσθαι σ. γεν. 358, 4.
- 'Ἐπιβατεῖσθαι σ. γεν. 353, 2.
- 'Ἐπιβούντειρ σ. κιτ. 296, 1· σ. ἀπαρχή. 697, 2· ἐπιβούντειρι: ὑπὸ τινος 126, 7· ἐπιβούλευσομαι: παθητικ. 116, 4.
- 'Ἐπιβούλη σ. δοτ. 448, 1.
- 'Ἐπιγιγνώσκειρ σ. γεν. 370, σημ. 9.
- 'Ἐπιδαψιλεῖσθαι σ. γεν. 349, 1· σ. κιτ. 351, σημ. 1.
- 'Ἐπιδεήρ σ. γεν. 362, 2.
- 'Ἐπιδεκνύεται Ἰδ. Δεικνύναι.
- 'Ἐπιδεέσθαι σ. γεν. κ. κιτ. 363, σημ. 2.
- 'Ἐπιδέοδης εἰρὶ τινι 438, 24· σ. ἀπαρχή. ἀντὶ ἐπίδεοδην ἔστι σ. κιτ.. κ. ἀπαρχή. 725, d).
- 'Ἐπιδρομή σ. δοτ. 448, 1.
- 'Ἐπιεικές ἔστι μετ' κιτ. σ. ἀπαρχή. 718, 4.
- 'Ἐπιεικῶς, ἀντὶ διλοκλήρ. πρότασ. 811, 5.
- 'Ἐπιέραι σ. κιτ. 305, 8.
- 'Ἐπιζείρ σ. κιτ. 314, 3, a).

- Ἐπιθυμεῖν σ. γεν. 388, 1· σ. ἀπορρηφ. 697, 2.
- Ἐπιθυμητής, - γητικός σ. γεν. 388, a).
- Ἐπικαλεῖν σ. δοτ. 434, 19.
- Ἐπικεδέσθαι σ. αἰτ. 331, σ. 7.
- Ἐπικελένεσθαι σ. δοτ. 429, 14.
- Ἐπικείσθαι πληγής σ. αἰτ. 325, b).
- Ἐπικελοπος σ. γεν. 374, 7.
- Ἐπικοινωτία σ. δοτ. 447, 7.
- Ἐπικορεῖν σ. δοτ. 435, 20.
- Ἐπικοργος σ. γεν. 412, 4.
- Ἐπικρατεῖν σ. γεν. 402, 2· σ. αἰτ. 405, σημ. 6· σ. δοτ. 422, 6.
- Ἐπικρύπτειν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
- Ἐπιλαρβάρεσθαι σ. γεν. 353, 2.
- Ἐπιλυθάρεσθαι σ. γεν. 373, 6· σ. αἰτ. ἐκεῖ σημ. 12· περὶ τῶν; σ. μετ. 742, 1· διαχροὴ μεταξὺ τῆς σ. μετογῆς κ. ἀπαρέμφ. συντάξ. 764, 11· σ. δοτ. 1057, 1.
- Ἐπιλέγεσθαι σ. γεν. 351, σ. 2.
- Ἐπιλείπειν σ. αἰτ. 300, 4· σ. δοτ. 300, σημ. 5· σ. μετ. 748, 6.
- Ἐπιλείπεσθαι σ. γεν. 362, 2.
- Ἐπιλήθεων, ἐπίληθος σ. γεν. 373, 6.
- Ἐπιλέσθαι τὸ σ. ἀπορρηφ. 733, 1.
- Ἐπιμαλεσθαι σ. γεν. 358, 4· σ. αἰτ. 359, σημ. 10.
- Ἐπιμαρτύρεσθαι σ. αἰτ. 300, 4.
- Ἐπιμελεῖαι = ἐπιμελῶς, diligenter 459, 11.
- Ἐπιμελεῖσθαι σ. γεν. 388, b· σ. αἰτ. 391, σημ. 2· περὶ τινος 392, σημ. 4· μετ' αἰτ. σ. ἀπορρ. 716, σημ. 2· μετὰ τοῦ, τὸ σ. ἀπορρηφ. 733, 1.
- Ἐπιμελέσθαι μοι τὸ ἔστι, γίγνεται 65, σημ.
- Ἐπιμελήσθαι σ. γεν. 388, b).
- Ἐπιμέργεσθαι σ. γεν. 395, f).
- Ἐπιμέτρειν σ. ἀπορρηφ. (αἰτ. σ. ἀπορρ.) 699, σημ. 3.
- Ἐπιμηκοεσθαι σ. γεν. 373, 6· σ. αἰτ. ἐκεῖ σημ. 12.
- Ἐπιμολεῖν σ. γεν. 406, 2.
- Ἐπινέειν τι οὐ τινάς σ. γεν. 415, σημ. 8.
- Ἐπινκίοις 463, 2.
- Ἐπινίσσεσθαι σ. γεν. 385, a).
- Ἐπίπαγγε 567, c).
- Ἐπιπλήσσειν σ. δοτ. 434, 19· κατ' ἐπίρροσ. σ. αἰτ. 435, σημ. 22.
- Ἐπιπολαῖος, ἐπιπολαῖος 276, a).
- Ἐπιπροσθετερ 566, a).
- Ἐπισκῆπτειν σ. διπλῆ αἰτ. 332, σημ. 9.
- Ἐπισκῆπτεσθαιτινί τιρος 396, 2
- Ἐπισπάτη σ. γεν. 355, σημ. 5.
- Ἐπισπέργχειν τιρά τι 316, σ. 6.
- Ἐπισπεέδειν μετὰ τοῦ, τὸ σ. ἀπορρηφ. 733, 1.
- Ἐπιστάμενος σ. γεν. 374, 7· σ. δοτ. 376, σημ. 14.
- Ἐπιστασθαι σ. γεν. 370, σημ. 9· σ. μετ. 742, 1· διαφορὰ τῆς μετ' ἀπορρηφ. κ. μετογής. συντάξ. 762, 7· σ. ὁς κ. γεν. ἀπολύτῳ 788, 6· σ. ὁς κ. δημογενεῖς. ἀπολ. 789, σημ. 4· σ. δοτ. 1057, 1.
- Ἐπιστιπεῖν σ. γεν. 403, 2· σ. δοτ. 422.
- Ἐπιστέλλειν σ. δοτ. 429, 14.
- Ἐπιστέλλεματι 127, 8.
- Ἐπιστέγεσθαι σ. γεν. 362, 2.
- Ἐπιστεγής σ. γεν. 362, 2.
- Ἐπιστήμων σ. γεν. 374· περὶ τινος 376, σημ. 14. σ. αἰτ. 300, σημ. 4, b).

- 'Ἐπιστῆναι σ. γεν. 409, 3.
 'Ἐπιστολαὶ ἀντὶ ἐπιστολῇ 18,
 σημ. 2.
 'Ἐπιστρατεύειν σ. αἰτ. 305, 8·
 σ. δοτ. 421, 5.
 'Ἐπιστρέφεσθαι σ. γεν. 358, 4.
 'Ἐπιστροφὸς σ. γεν. 376, σ. 13.
 'Ἐπισχὼν χρόνον 774, σημ. 1.
 'Ἐπίταδε σ. γεν. 346, c).
 'Ἐπιτάξιμαι, παθητικ. 117, 4.
 'Ἐπιτάστειν σ. γεν. 402, 2· σ.
 δοτ. 429, 14· σ. ἀπαρυφ. 697, 2.
 'Ἐπιταχύνειν σ. γεν. 351, σ. 2.
 'Ἐπιτελλεσθαι σ. δοτ. 429, 14·
 -ειν σ. ἀπαρυφ. 697, 2.
 'Ἐπιτηδεῖς = ἐπίτηδες, consulto
 317, σημ. 7.
 'Ἐπιτήδειος εἶμι σ. ἀπαρυφ.
 701, 3.
 'Ἐπιτιμᾶν σ. δοτ. 434, 19.
 'Ἐπιτρέπειν σ. ἀπαρυφ. 692, 2·
 σ. μετοχῆ 746, 5· δικροφῆ
 τῆς μετά κ. ἀπαρυφ. συν-
 τάξ. 769, 25.
 'Ἐπιτρέπομαι τι 127, 8.
 'Ἐπιτροπεύειν σ. αἰτ. 296· σ.
 γεν. 297, σημ. 1· 402, 2.
 'Ἐπιτυγχάνειν σ. γεν. 356, 3·
 σ. αἰτ. 357, σημ. 9.
 'Ἐπιτύγεσθαι σ. γεν. 383, a).
 'Ἐπιγέρων διακείσθαι σ. γεν.
 389, e).
 'Ἐπιγουτᾶν σ. αἰτ. 305, 8.
 'Ἐπιγουτέον, τό, ἀντὶ ἐπιρι-
 τέοντες; 14, 3.
 'Ἐπιχαλέειν σ. αἰτ. 302, 5· σ.
 μετ. 745, 3.
 'Ἐπιχειρεῖν σ. δοτ. κ. πρός, ἐπὶ
 τινα 421, 5· σ. ἀπαρυφ. 697,
 2· ἐπιχειροῦμαι: ὑπό τινος
 126, 7.
 'Ἐπιχεισθαι τινος = πρὸς τιμήν
 τινος, 398, 4.
- 'Ἐπιχώριος σ. γεν. 353, 2·
 381, 4.
 'Ἐπιψηφίζειν σ. δοτ. 438, 24·
 σ. αἰτ. κ. μετὰ τοῦ ἔ; τι ἐκεῖ
 ὑποσημ. 1.
 'Ἐπόμενος σ. γεν. 253, 2· σ.
 δοτ. ἐκεῖ.
 'Ἐπομένως σ. δοτ. 431, 15.
 'Ἐπορομάζειν τινί τι 324, σ. 1.
 'Ἐπορομάζεσθαι τινος 384, 7.
 'Ἐποτρύγειν τινά τι 316, σημ.
 6· σ. δοτ. 429, 14.
 'Ἐπωρυγιλαρ ἔχειν σ. πῶλπαχροφ.
 εἰναι 44, σημ. 2· ἐπωνυμίκ
 ἐστί μοι κ. τ. πυρόμ. σ. ἐνο-
 μωστ. 45, 2.
 'Ἐπώρυμός τινος 384, 7.
 'Ἐρᾶν, ἔρασθαι, ἔρχεταιν σ.
 σ. γεν. 388. a).
- "Ἐρασθαι ἀντὶ ἔρζν, 104, 3.
 'Ἐραστὴς σ. γεν. 388, a).
 "Ἐργα ἐν τῷ προσθετ. διῳρ.
 ἀντὶ ἔργον 18, σημ. 2· 64, 2·
 ἔργον παραλείπετ. 248.
 ("Ἐργάζεσθαι) εἰργάζεσθαι, ἔργα-
 θῆναι, ἔργασθήσεσθαι, παθη-
 τικ. 122.
 'Ἐργάζεσθαι εὖ, κακῶς, σ. αἰτ.
 298, 2· κακό, κακὰ σ. αἰτ.
 328, 5· σ. δοτ. 329, σημ. 6.
 'Ἐργον, ἔργα παραλείποντ.
 248· τῷ ἔργῳ 456, 6.
 "Ἐργον ἐστὶ τινος ἀντὶ, ἐστί τι-
 νος 380, σημ. 2.
 "Ἐργειν κακά σ. αἰτ. 328, 5·
 σ. δοτ. 329, σημ. 6.
 'Ἐρεείκειν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
 'Ἐρειδεσθαι σ. γεν. τόπιον 385, 8.
 'Ἐρειν (μέλλ.) σ. μετ. 766,
 σημ. 2.
 'Ἐρέσθαι σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
 'Ἐρημοῦν σ. γεν. 408, 3· σ.
 διπλῆ αἰτ. 330, 6.
 "Ἐρημος σ. γεν. 412, 4.

- 'Ἐρητόειν σ. γεν. 409, 3· μετὰ τῆς ἡπό 411, σημ. 2· σ. ἡ- παραφ. 698, 2.
- 'Ἐριζειν, ἔχειν ἔχειν σ. δοτ. 427, 11· ἐρίζειν πρός τινα ἐκεῖ σημ. 9.
- "Ἐρις, ἐπὶ προσώπ. 10, 2.
- "Ἐρκεῖ = ἐν ἕρ. 460, 1,
- "Ἐρπειν σ. αἰτ.-τῆς; δὸδος 304, 7
- "Ἐρρειν= νὰ ἔχει μακράν, οὐ φύγει 137, c).
- 'Ἐργειν σ. γεν. 355, σημ. 5· -εσθαι σ. γεν. 406, 2.
- 'Ἐργεσθαι = venisse, ἐληλυθεῖν 137, c) = θέλω νὰ ὑπάγω 141, 7 δὸδος 304, 7· ἔργ. ἐξεσίνην 311, c). (τὸ δὲ ἔργ. ἀγγελήνη περὶ ἀγγελίκας ἐκεῖ)· ἔργ. τόπον = πορεύεσθαι εἰς τόπον τινά 317, 4· ἔργ. σ. γεν. τόπ. 385, a) ἔργ. σ. γεν. ἀντί, ἀπὸ σ. γεν. 406, 2· παρὰ μικρὸν (τοσοῦτον) ἔργ. σ. ἀπαρεμφ. 704, 4· ἔργ. τινι ἀντὶ πρός τινα 421, 5· ἔργεται (=ἔργ. ἀγγελος, nuntius venit) μετ' αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 718, 4· σ. μετ. 753, 1
- 'Ἐργεῖν σ. γεν. 406, 2.
- 'Ἐρῶμαι ὑπὸ τινος (ἐκ τοῦ ἔργην τινος) 126, 7.
- 'Ἐρωτᾶρ σ. διπλῆς αἰτ. 329, 6· ἔρ. τινά περὶ τινος 333, σημ. 10· a). ἐρωτᾶσθαι τι 331, σημ. 7.
- "Ἐρωτεῖς, amores 17, c).
- 'Ἐρωτικῆς ἔργειν, δικαιεῖσθαι σ. γεν. 385, a).
- 'Ἐς ἤδ. Εἰς 241, σημ. 2· ἐς οὖσ. σ. ὑποτακτ. ἀντὶ ἐς οὖσ. ὃν 241, σημ. 2.
- 'Ἐσακούειν σ. δοτ. 429, 14
- 'Ἐσθολῆ 463, 2.
- "Ἐσθ' ὅστις (ὅς) ἤδ. "Ἐστιν, ὅστις (ὅς).
- 'Ἐσθίεις=ἐνδυμασίκ, φόρεμα 13, 1· μετὰ πληθυντ. ἐκεῖ.
- 'Ἐσθίειν σ. γεν. 364, 3· σ. αἰτ. 365, σημ. 3.
- 'Ἐσιστει 444, e).
- 'Ἐσκεμμένος, παθητικ. 121, 4.
- 'Ἐσπεριος ἐπιφριματικ. 276, a).
- 'Ἐσπλέσατε 444, e).
- 'Ἐστίμενος σ. γεν. 358, 4.
- "Ἐστ' ἄρ τοις. "Ἐως ἢν ἐν τῷ Ἐως.
- "Ἐστε, σηματ. 851, 3· 1146, a)· 1147, c)· ἤδ. 'Οτε=quum.
- "Ἐστε σ. ὑποτακτ. ἀντὶ ἔστι· ὃν 241, σημ. 2· ἐστε ἐπὶ σ. αἰτ. 555, 3.
- "Ἐστε γε 894, c) ἔστε περ 887, 5.
- 'Ἐστηκέραι σ. αἰτ. τόπ. 305, σημ. 9· σ. γεν. τόπ. 385, 8· γειρός δεξιῶς κτλ. 385, a).
- "Ἐστιν αἴτως, ἔστι ταῦτα ἐν τῇ ἡπαρτήσ. 1565, c).
- "Ἐστι τῶν αἰσχρῶν, ἀτόπων κτλ. 378, b).
- "Ἐστι μοι τι βουλομένῳ, ἥδομένῳ, ἀσυένῳ, ἐλπομένῳ 445, f).
- "Ἐστι (=ἔξεστι, licet) σ. ἀπαρεμφ. 701, 3· μετὰ ὕστε 703, σημ. 9· κ. 704 σημ. 11· μετ' αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 716, σημ. 2· ἤδ. 716, σημ. 2.
- "Ἐστι τις, ὅστις 1099, σημ. 7.
- "Ἐστιν αἱ = ἐνιοι, ἔστιν ὃν = ἐνιών κτλ. 1100, 5.
- "Ἐστιν, ὅστις (ὅς) 1098, 4· σ. μετ. αὐτόθι.
- "Ἐστιν ὅτε, ὅπου, ὅπη, ὅπως, ὅποι, ἔστιν οὗ, ἵνα, ἔνθι, ἦ 1101, σημ. 9.
- 'Ἐσταμά τινι ἀντί, τινος 449, 3.

- *Ἐστιάρ σ. γεν. 364, 3.
 *Ἐστιάρ γάμους, νικητήρις 311, c).
 *Ἐστω = ἔστω, ἂ; ἡνε, sit sane 235, 2· ἐν ταῖς ἀπαντήσ. 1565, c).
 *Ἐσχατίσθατωρ 21, 1· 344, b).
 *Ἐταιρία ἀντὶ ἑταῖροι 11, 3.
 *Ἐτει 463, 2· ἔτει τρίτῳ σ. γεν. = τὸ τρίτον πρό τινος ἔτος ἢ τὸ τρίτον μετά τη ἔτος, tertio anno ante al. ἢ tertio anno post al. 339, 4.
 *Ἐτερος σ. γεν. 412, 4· ἔτ. συνάρθρ. ἢ ἀνάρθρ. 663, 10· ἔτερος ἢ 1017, 1.
 *Ἐτέρωθι σ. γεν. 346, c) 414, 5.
 *Ἐτι ἐπὶ συγχρητικ. 27, 6.
 *Ἐτι τοτέρω 1038, 4.
 *Ἐτοιμάς εἶμι μετά τοῦ, τὸ σ. ἀπαρεμφ. 727, 1.
 Εὐ ἀντὶ δλοκλήρο. προτάτ. 811, 5· εὖγε ἐν ταῖς ἀποκρίσ. 1565, c).
 Εὐ εἰπεῖν, λέγειν, ἀπαγορεύειν ποιεῖν, δρᾶν σ. αἰτ. 298, 2).
 Εὐ ἔχειν, ἔχειν σ. γεν. 398, 5.
 Εὐ ἴσθι (ἴστε) μεθ' ἐπομένης κυρ. προτάσ. ἀντὶ ὅτι 1053, 3· ἐν τῷ τέλει της προτάσ. 1054, a)· παρενθετικ. 1055, 3· εὖοιδ', ὅτι, παρενθετικ ἔκειται 1071, σημ. 1.
 Εὐ οἴδ', ὅτι ἔνευ ἥκι. 1071 σημ. 1.
 Εὐ πάσχειν σ. γεν. 364, 3.
 Εὐ ποιεῖν σ. μετ. 749, 7.
 Εὐ πράττειν τιός 364, 3.
 Εὐδαίμονίσθαι, εὐδαίμων σ. γεν 394, f)· τινὲς ἐπὶ τινὲς 395, σημ. 10· ὑπέρ τινος κατόπι.
 Εὐδαιμονίσθαι 313, σημ. 4.
 Εὐδόκημεῖν, -εῖσθαι 113, 4.
 Εὐεργετεῖν σ. αἰτ. 298, 2· εὐεργ. μισθοῦ 382, 6, a)· εὐεργ. εὐεργεσίκν σ. αἰτ. 325, 3, a).
 Εὐθέτ σ. γεν. 358, 4· εὐθύς ἐπὶ μετοχ. 777, σημ. 4· μετὰ μετοχῆς 777, σημ. 5.
 Εὐθύνειν σ. γεν. 396, 2.
 Εὕκλειαρ ἔχειν ὑπότινος 101, 5.
 Εὐλαβεῖσθαι σ. αἰτ. 296, 1· σ. ἀπαρεμφ. 697, 2· σ. ἀπαρεμφ. κ. μή 923· ἔνευ μή 930, a)· σ. δπως μή 1560, a).
 Εὐλογεῖν σ. αἰτ. 298, 2.
 Εὔρις σ. γεν. 362, 2.
 Εὔροια σ. δοτ. 449, 2.
 Εὔροιαι = δῶρα εὐνοίζ. 17, c).
 Εὔροις σ. δοτ. 436, 21.
 Εὐφρετήρ σ. αἰτ. 300, 4.
 Εὐτειθής σ. γεν. κ. δοτ. 368 σημ. 6· 431, 15.
 Εὐπορεῖν σ. γεν. 362, 2.
 Εὔρεται, συνείρεται ἀσυνδέτ. 1048, f).
- Εὐρίσκειν τί τινι (=παρά τινι) 418, 3· σ. μετ. 742, 1· σ. ἀπαρεμφ. 765, 16.
 Εὔρος αἰτιατ. 322, σημ. 15.
 Εὐσέθεια = ἔπαινο ἐπ' εὐσεβείκ 13, 6.
 Εὐσέθειν σ. εἰς, πεῖν, πρέπει τινα 297, σημ. 1.
 Εὐτ' ἄρ τιδ. ὅταν ἐν τῷ "Οτε.
 Εὐτε, σηματ. 850, 3· 1146, a).
 εὗτε = ἐπειδή τιδ. "Οτε=ἀροῦ, ἐπειδήν εὗτε σ. ὑποτακτ. ἀντιτεῦται ἄντε 211, σ. 2· εὗτε συνειρμέν. ἀσυνδέτ. 1048, f).
 εὗτε .. τόρροξ 1148, 2· εὗτε ἀντὶ ἡύτε=ώς, καθώς, ἐν τοῖς δροιωματικ. προτάτ. 1498, 1· σύνταξ. ἀντοῦ ἔκειται 2· εὗτε γε 894, c).
- Εὐτυχεῖν σ. μετ. 749, 7.
 Εὐτυχεῖσθαι, πεθητικ. 129, 10.

- Εὐχεσθαι σ. δοτ. 424, 8· πρός τινα 425, σημ. 7· σ. ἀπερφ. 697, 2· κ. αἰτ. σ. ἀπερφ. 697, 2· 717.
- Εὐωχεῖται σ. γεν. 364, 3· εἰσθαι πολλά κτλ. σ. αἰτ. 327, σημ. 4.
- Εὐωχεῖται τι τινα 327, σημ. 4.
- Ἐφ' ἄπαιξ 567.
- Ἐφάπτεσθαι σ. γεν. 353, 2· σ. αἰτ. 355, σημ. 7· σ. δοτ. 355, σημ. 7.
- Ἐγεζῆς σ. γεν. 353, 2· σ. δοτ. 431, 15.
- Ἐγεσίς σ. δοτ. 449, 4.
- Ἐγεστάραι σ. γεν. 402, 2.
- Ἐγέστος σ. γεν. 376, 8· ἀντί εἰπορήμ. 276, a).
- Ἐγέσθαι σ. γεν. 358, 4 κ. 415, σημ. 8· σ. δοτ. 429, 14· σ. αἰτ. 359, σημ. 10· = δικτύσσειν, μετ' αἰτ. σ. ἀπερφ. 716, σημ. 2.
- Ἐγιρεῖσθαι σ. γεν. 356, 3.
- Ἐγρέστασθαι βάσισι σ. αἰτ. 325, b).
- Ἐγορᾶτη σ. μετ. 746, 5.
- Ἐγροτικός σ. γεν. 376, 8.
- Ἐγρομᾶτη τινα τι 316, σημ. 6· -θεσθαι σ. αἰτ. 305, 8.
- Ἐγρημοῦσθαι ἵπο τινος 126, 7.
- Ἐφ' ὑπερβήν 566, a).
- Ἐφ' φ., ἐφ' ὅτε σ. μέλλ. διστ. ἢ ἀπερφ. 1514, σημ. 3.
- Ἐχει μή τι σ. ἀπερφ. 704, 4.
- Ἐχειται τὰ τύνεται κύται, ἀγεταθ. 93, x) ἔχει. σπουδήν, μομφήν σ. αἰτ. 327, 4· = κτείχειν σ. γεν. 355. σημ. 5· = ἀπέχειν σ. γεν. 408, 4· ἔχει τι τιν 435, 20· (= κτείχειν) σ. ἀπερφ. 697, 2· μετά τοῦ, τὸ σ. ἀπερφ. 733, 1· σ. ἀπερφ. κ. μή 923, 3· ἀνευ μή 930, a) (= δύνασθαι, posse) σ. ἀπερφ. 701, 3· σ. ὁστε 703, σημ. 9· σ. ὁστε μή 931, f) σ. τὸ μή σ. ἀπερφ. 932, l) σ. τοῦ μή σ. ἀπερφ. 934, o).
- Ἐχειν εῖ, καλῶς, οὕτως κτλ. σ. γεν. 398, 5· περί τινος, πρός τινα 399, σημ. 15· σ. αἰτ. (ώς, τὸ σῶμα) αὐτόθι σ. δοτ. 399, σημ. 15· ἔχει σ. ἐπιφρήμ. κ. δοτ., σ. γεν. ἀντόθι: ἔχειν τι χερσίν κ. ἐν χερ. 453, σημ. 2· ἔχειν = παύειν σ. μετ. 748, 6.
- Ἐχειν γνώμην σ. ὡς κ. γεν. ἀπόλ. 788, 6).
- Ἐχειν σ. μετ. (ἔχω κτησάμενός τι, ἔχω ταχθήσας) 753, 11.
- Ἐχεσθαι σ. γεν. 353, 2· = se abstinen, ἀπέχειν σ. γεν. 408, 3· = ἀνέγεσθαι 760, b).
- Ἐχθαίρειν ἔχθος σε 325, 3.a).
- Ἐχθρός ἔχθρῶν 344, b) · ἔχθρος σ. δοτ. 436, 21· σ. γεν. αὐτόθι σημ. 24.
- Ἐχορ, οὕτως; ἔχον, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1· ἔχοντα ταῦτα, αἰτ. ἀπόλ. 784, b).
- Ἐχωρ σ. γεν. = μέτοχος 351, σημ. 2.
- Ἐχωρ ληρεῖς, παίζεις, φλυαρεῖς, κυπτάζεις 754, 13· ἔχων = μετά 782, σημ. 10· πλεονεκτικ. κάτοθι·
- Ἐκθινδε. ἐπιφρηματικ. 276, a).
- Ἐκωνημένος, ἐωνήσθαι, παθητικ. 121, a).
- Ἐως σύνδεσμ. τελικ. = ἵνα ἤδ. “Ινας ἀρκτ. κύτοι σηματ. 1082 σημ. 1.
- Ἐως = ἐνῷ κ. μέχρι: 1146, a) κ. 1147, c) ἤδ. “Οτε= quum· ἔως οὗ = μέχρις οὗ 1147, c).

έως.. τέφρα 1148, 2· σ. δρι-
ντ. 1149, 1· έως; ξν σ. ίπο-
τακτ. 1149, 2· έως; ξνευ ξν
σ. ίποτακτ. 241, σημ. 2· έως;
σ. εύκτ. 1152· έως σ. παρθ-
γην. δριντ. κ. ξν 1456, 8·
έως ξν σ. εύκτ. 1574, 4·
1574, σημ. 4· έως; ξν μή
901, b).

"Εως ξντί τέως; 945, 3 κ. 4.

"Εως σ. γεν. 353, 2.

"Εως γε 894, c).

"Εως κε ίδ. Εως; ξν.

"Εωσπερ 887.

Ζ

Zēt̄ σ. γεν. 366, σημ. 5.

Zηλοῦr σ. αἰτ. 296, 1· σ. γεν.
389, f).

Zηλώματα, περὶ προσώπ. 10, 2.

Zημιοῦr τιρά τι 327, σημ. 4·
ζημιοῦn τινά τιν 456, 6· ζη-
μιοῦθαι ζημίχν, πολλά κτλ.
331, σημ. 7.

Zημιώσομαι κ. ζημιώθησομαι
119, σημ. 2.

Zῆr βιοr 310, b· ζ. βίω 313,
σημ. 4.

Zητεῖr σ. άπαρηρ. 697, 2·
μετά αἰτ. σ. άπαρηρ. 718, 4·
μετά η 1018, σημ. 2.

Zῶa γράψειν σ. αἰτ. 307, 9.

Zωγραγεῖr σ. αἰτ. 307, 9.

Zώrrυθαι τι 331, σημ. 7.

Η.

"*H*, διαζεκτικόr = ή, η .. η
1011· η = alioquin, ἐν ἐνα-
τίκ περιπτώσ., άλλω; 1012,
4· η .. η ξντί ειτε .. ειτε
1015, σημ. 1· η τι; η οὐδείς;
692, σημ. 2· η .. τέ 955,

οημ. 2· η οῦ η η μή 908,
σημ. 1· η .. η τοι η η τοι ..
η 1013, 5· η .. δέ 986, σημ.
"H, ἐν έρωτήσ.: αν, η 1536, 9·
η .. η=utrum.. αν, πότερον ..
η 1544, 19, 1546, σημ. 19·
ἀναρροήν. πρὸς συμπληρωτέον
ξῆμα 1549, σημ. 24. η ..
η καὶ 1548, σημ. 22· η.
η (ηέ .. ηε) 1545, σημ. 18
η = αν 1547, 20· η οῦ η η
μή = αν non, μή δέν 908,
σημ. 1· η ξντί ει = η 1545,
σημ. 18· 1549, σημ. 26· η ..
ειτε ξναποδεικτον 1551, 22·
η .. ειτε 1018, σημ. 1· 1016,
σημ. 2· η οῦ .. ει μή ξντί η
οῦ .. η έκει.

"*H* συγκριτικ. 1017· οῦ (μή),
οὐδείς; (μηδείς); .. η 1019,
σημ. 4· τί, τι .. η έκειτι
η = άλλο τι; η έκειτη η μετά
παραλειφθὲν μετλλον, μετά τι,
θούλεσθαι, έθέλειν, αἱρεσθαι,
δέχεσθαι, ζητεῖν, μετά τι,
δίκαιον ἔστι, λυτιτελεῖν κτλ.
1018, σημ. 2· η έλλειπ. μετά
τι συγκριτ. 1020, σημ. 6· η
μετά άγνωσιν κ. μετά τις, τι
ξνευ άλλος; 1019, σημ. 4·
έπι τιν, πλέον, πλείω, ἔλατ-
τον ἐν συνδέσ. μετ' θριμητικ.
1026, 4· η πρὸς τη γενική
μετά συγκριτικόν 1027, σημ.
2· γρήσ. τοῦ η κ. της; γενικ.
ἐν τοῖς συγκριτικ. 1022.

"*H* μετά συγκριτικὸν μετ' ὀνο-
ματοτικής ξνευ φέρμ. 1024, a·
μετ' ἔρελξεως; οἷον άρείσιν
η άμετη ξντί η άμετη; έστε έκει
b· η μετά συγκριτικοῦ μετά
συγκριτικόν; οἷον θάττων η
σοφωτερού; ταχύτερον η σο-
φώτερον 1028, 5.

- "*H σ. ἀπαρεμφ. μετὰ συγκριτικὸν ἐντὸν ἔντονι τὸν περιθετικὸν αὐτόθι τὸ μέθινον περιθετικὸν καὶ τοῦ δύναμιτον δυνατὸν κατὰ 1097, σημ. 4.*
- "*H . γε 890, 3.*
- "*H καὶ μετὰ συγκριτικὸν 967, 2.*
- "*H κατά τὴν πρὸς σ. αἰτ. μετὰ συγκριτικὸν 1031, 8.*
- "*H τε μετὰ συγκριτικὸν 849, 2. τὴν τε . . ἄπτε, αὐτοὶ . . αὐτοὶ.*
- "*H ὁς = τὴν ὁς, μετὰ συγκριτικὸν 1020, σημ. 5. τὴν ὁς σ. εἰντ. κ. ἄν, τὸ. "H ὅστε.*
- "*H ὅστε σ. ἀπαρφ. κ. τὴν ὁς σ. εἰντ. κ. ἄν μετὰ συγκριτικὸν 1030, σημ. 3. 1514, σημ. 1.*
- "*H = δῆτας, ἀληθῶς, prolecto 843, 1. λεξ. ἐξωτερικότερον 845, 3.*
- "*H ἄρα 844, 2.*
- "*H ἄρα, τὴν ἥδη νῦν, τὴν που ἔφεν 876, 6.*
- "*H γάρ 844, 2. 877, 8. 879, a). τὴν . . γάρ τοι εἴπει.*
- "*H δή 827, 6. τὴν δή μήν (μάν) 834, a).*
- "*H δῆτα 831, 4.*
- "*H θηρ 832, 6.*
- "*H κάρτα 843, 1.*
- "*H γάλα, τὴν μάλικα δή 827, 6. 843, 1.*
- "*H μέρ 839, a).*
- "*H μέρη δή 840, f).*
- "*H μήν (μάν) 834, a).*
- "*H.. εὖρεν τῷ ἐρωτήσ. 865, d).*
- "*H πον, τὴν πονέ γε 844, 2.*
- "*H τε 849, 2.*
- "*H, ἐπίκρ. ἀντὶ ἐν, παρὰ δῆ, οἷς 1097, σημ. 4. σ. γεν. 346, c). τοῦ = quatenus, μέγρις ὅτου 456, 6. quo modo, κατὸν δὲ τρόπουν 459, 11. = ubi, ενθε 461. = quoniam, δηπον, κατόθι σημ. 3. τὸ. "Επιεξημερωτικότερον τοῦ τόπου.*
- "*H = ὁς, ἐπὶ τῶν ὑπερθετικῶν. 28, 7. τὴν τάχιον; αὐτόθι τὸ μέθινον περιθετικὸν καὶ τοῦ δύναμιτον δυνατὸν κατὰ 1097, σημ. 4.*
- "*H ἔχειν, ἔχειν σ. γεν. 399, 5.*
- "*H, λέξη, ἐξωτερικότερον 1539, 13. τὴν μήτε τὴν ἔρχοντα, τὴν ἔρχοντα δή, τὴν ἥδη νῦν, τὴν πη, τὴν που, τὴν γάρ 1539, 13.*
- "*H δ' ὁς, τὴν δ' τὸ 945, 4.*
- "*H γείσθαι σ. γεν. 373, σημ. 11. τὴν πολλοῦ, διάγου κατὰ. τὴν περί σ. γεν. 382, 5. τὴν = δέδηγεν, ἀρχὴν ποιεῦμαι σ. γεν. 402, 2. σ. αἰτ. 405, σημ. 6. σ. δοτ. 422, 6. σ. διπλῆς αἰτ. 323, 1. σ. ἀπαρφ. κ. σ. αἰτ. μετ' ἀπαρφ. 696, 1. 718, 4. = νομίζω δίκαιον, καλόν, δρόθον, ἀναγκαῖον 697, σημ. 2. τὴν ποιεῦμαι δεῖν τὴν ἀνάγκην εἶναι μετ' ἀνομαστικῆς σ. ἀπαρφ. 722, 3. τὴν ποιεῦμαι μέν 985, 2. "Hγεμονεύειν σ. γεν. 402, 2. σ. δοτ. 422, 6. τὴν γεμονεύομαι τὸ πότινος 126, 7.*
- "*Hγοντις 867, d).*
- "*Hδέ = καὶ 1014, σημ. 2.*
- "*Hδεσθαι σ. αἰτ. 302, 5. σ. γεν. 389, c). σ. δοτ. τὴν ἐπὶ τινι 303, σημ. 6. 393, σημ. 6. 457, 8. 458, σημ. 6. τὴν δομένῳ 446, g). σ. μετοχῆς 745, 3. σ. ἀπαρφ. 767, σημ. 3. σ. δῆτα 1057, 1.*
- "*Hδη, σημασ. αὐτοῦ 816, 1. τὸν ἤδη, τὴν ἤδη νῦν 817. τὸ λοιπὸν ἤδη αὐτόθι τὸ δην οὖς 817. τὴν ποτέ 818, 1. = προσέτι, etiam 819, 2. = πρὸς τούτοις 819. = τέλος, τέλος πάντων κατόθι τοῦτος; τὸ δην, τότε τὸ δην, ἐνταῦθον τὸ δην 819. ἐπὶ τόπου κατόθι.*

- 'Ηδύς σ. χπαρμφ. 705, 5· ήδύς
ιδεῖν 707, b).
- 'Ηέ =η̄ ίδ. "Η· ήίπερ ίδ." Ηπερ·
ήέ. . ήε, ἐν τῇ ἐρωτήσ. 1545,
σημ. 18.
- 'Ηέριος, ἐπιφρηματικ. 276, a).
- 'Ηθάς σ. γεν. 374, 7.
- 'Ηκειρ εῦ, καλῶι, οὐτως κτλ.
σ. γεν. 398, 5· καὶ ἀνευ εὖ
κύτοθι.
- 'Ηκειρ = ἔχει ἔλθη, ἐκτλυθέντι
venisse 137, c)· σ. ἐνεστ. ή
μέλλ. μετοχῆς 753, 10.
- 'Ηκιστα, ἄκιστά γε (δῆτα) ἐν
τῇ χποκρίσ. 1565, c).
- 'Ηλίθε παρά μικρόν, τοσοῦτον
704, 4.
- 'Ηλικλα ἀντὶ ἥλικες 11, 3· ή-
λικίνην ἔχειν σ. χπαρμφ. 705, 5.
- 'Ηλίκος, σηματ. 1095, σημ. 1·
ἐρέλκεται 1107, 3.
- 'Ηλιοι soles 18, σημ. 2.
- 'Ημαρ ἀντὶ πλήθυντικ. 13, 1·
ήμαρ εἴδεται σ. χπαρφ. 705, 5.
- 'Ηματι 463, 2.
- 'Ημίτιος ἐπιφρηματικ. 276, a).
- 'Ημείς, χρηστ., ίδ. 'Αντωνυφ.
προσωπ.
- 'Ημέρ.. ήδε 1014, σημ. 2·
ήμέν.. τέ, ήμέν.. καὶ, ήμέν..
δε 1014, σημ. 2.
- 'Ημέρα, παραλείπ. ἐν τῷ, ήν
ἀμφὶ ἥλιου δυτιμάς κ. τὰ πα-
ρόμ. 34, c)· ήμέρα 463, 2.
- 'Ημερεύειν σ. γεν. 385, a).
- 'Ημερήσιος ἐπιφρηματικ. 276, a).
- 'Ημέτερος ἀντὶ τῆς ἀντικειμε-
νικ. γενικ. 588, σημ. 11· αὐ-
τοπαθ. 598, 6.
- 'Ημήρ, ἀντὶ τῆς αὐτοπαθ. 588,
σημ. 8· δοτ. χαριστ. 443, d)·
ἐπὶ οὐσικοτικ. καὶ ἐπίφρε.
ἀντὶ γενικ. 451, c).
- 'Ημιθλίος σ. γεν. 400, 1· ήμι·
η 402, σημ. 4· 1017, 1.
- "Ημισους (δ) τοῦ χρόνου, ή ήμι-
σεις τῆς γῆς κτλ. 281, c).
- "Ημισους ή 402, σημ. 4· 1017, 1.
- "Ημος αἰτιατ. 319, σημ. 11·
ήμος =οτε 1146, 1· ίδ. "Οτε·
ήμος σ. ο. οποτεκτ. ἀντὶ ήμος
ἄν 241, σημ. 2· ήμος.. δή
τότε, καὶ τότε, καὶ τότε δή,
καὶ τότ" ἐπειτα 1148, 2·
ἀντὶ τοῦ οτι 1072, 7.
- "Ημῶν ἀντὶ ήμέτερος 588, 3.
- "Ηρ ίδ. 'Εξι· ήν μέντοι 841, g)
ην τε.. ήν τε ίδ. 'Εξι τε· ήν,
ἐν πλαγι. ἐρωτήσ. ίδ. 'Εξι· ήν.
ή 1548, 21.
- "Ηρ, οī, ὁν κτλ. 1100, 5· ήν,
ὅτε ἐκεῖ σημ. 9.
- "Ηρέσα ἀντὶ ἐνεστ. 162, 9.
- "Ηρίκα =οτε 1146, a)· ίδ. "Οτε·
ήνικ' ζη σ. ο. οποτεκτ. ίδε οταν
ἐν τῷ "Οτε· ήνικα σ. εὐκτ. κ.
ἄν 1155, 7· ήνικ' ζη σ. εὐκτ.
1574, 4 καὶ σημ. 4· ήνικα
σ. παρωχημ. δριστ. κ. άν
1456, 8· ήνικα δριτ. ήτι =
οτι 1072, 7.
- "Ηρίκα περ 887, 5.
- "Ηριοχείρ σ. γεν. 396, 2.
- "Ηριοχείνειν σ. γεν. 396, 2.
- "Ηρ περ γε 894, c).
- "Ηρᾶς, χρονική γεν. 387, b).
- "Ηπατημένος τινός 408, 3.
- "Ηπερ 1048, σημ. 1.
- "Ησαρ, οī 1100, 5.
- "Ησθαι σ. κιτ. τόπου 305, σ. 9.
- "Ησθητική ήδους 163, 9,
κ. πρκτ.
- "Ησσαζεθοξι = εἰμα: νικημένος
136, b)· ήσσ. τι (μάχην)
331, σημ. 7· σ. γεν. 400, 1·
οπό τινος 402, σημ. 2· θδετ.
ἐκεῖ σ. μετ. 749, 7· ήσσή-

- τομαι κατ' ἐπίφρασ. παθητικ. σ. ἀπαρρ. 733, 1.
118, σημ. 1. Θάσσειν σ. κιτ. τόπ. 305, σ.9.
 Ήσυχέορ τιρός 465. Θάτερα, θάτεροι, κιτ. 322,
 Ήσωρ εἰμι σ. ἀπαρμφ. 701,3. σημ. 16· τὸ θάτερον = ἡ δια-
 Ήσυχῆ = ἡσύχως 459, 11. ρροῦ 652, σημ. 6.
 Ήσυχέαν παρέχειν σ. ἀπαρμφ. Θάτημα σ. ἀταρμφ. (ἰδεῖν, ἀ-
 697, 2. κοῦσαι) 708, c).
 Ήσυχος, ἐπιρρηματ. 277, c). Θαυμάζειν σ. γεν. προσώπ. κ.
 Ήτάρ = ἥτοι ς 845, 4. αἰτ. πράγμ. 370, σημ. 9· τι-
 Ήτάρ' = ἥτοι ς 845, 4. νά τινος 389, f). σ. κιτ. 373,
 Ήτε . . ἥτε = εἴτε . . εἴτε σημ. 10· θ. σ. γεν. πράγ. κ.
 1015, σημ. 1· ἐν τῇ ἐρωτήσ. προσώπ. αὐτόθι: σ. αἰτ. προ-
 1545, σημ. 18· 1552, σ.28. σώπ. κ. ἐπὶ τινι αὐτόθι σ.
 Ήτοι (ἥτοι), ζεβαιωτικ. 845,4 δοτ. καὶ ἐπὶ τινι 457, 8· κ.
 ἐπὶ προστακτ. 846, 5· = δη- σημ. 6· σ. μετ. 745, 3. κ.
 λα δῆ, ἔγουν 867, d). ἥτοι 767, σημ. 3· μετ' αἰτ. σ. ἀ-
 μὲν κ. ἥτοι . . μένεκεν ἥτοι . . παρμφ. αὐτόθι: θαυμάζω, ὅτι
 γε 845, 4· 890, 3· ἥτοι . . 1057, 1·θ., εἰ ἀντὶ ὅτι: 1072,
 δέ, ἥτοι . . αὐτάρ 1013, 5· 8· 0. ἐάνν 1073, 8· θ., πῶς,
 ἥτοι . . ᾧ, αὐτ.. αὐτ 1013,5, δύως, πότερον ὅστις κτλ.
 Ήττασθαι ἵδε Ήσαζθει.
 Ήντηται, παθητικ. 121, a). 1074, σημ.2·, -εσθαι τι:331,
 Ήντε =ώς, ακινώς, ἐν ταῖς τυγ- σημ. 7.
 χατικ. ἐπιρρηματικ. προτάσ. Θαυμάσιος σ. γεν. 389, f).
 1498, 1· σύνταξ. αὐτ. ἐκεῖ Θαυμασθως ὁς 1113, σημ. 15.
 2· μετὰ συγκριτικόν 1020, Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ ἄντι ὅτι:
 σημ. 5. 1073, 8.
 Ήγειρ σ. κιτ. 303, 6· 310,b). Θαυμαστέρ ἐστι, μετ' αἰτ.σ. ἀ-
 Θ. παρμφ. 716, σημ. 2· μετὰ τοῦ εἰ ἄντι ὅτι: 1072, 8.
 Θαυμαστός ὁσος 1113, σημ.15. Θαυμαστῶς ὁς 1113, σημ. 15.
 Θαυμαστῶς ὁς 1113, σημ. 15. Θε, προτζηματικ., προεῖθ. ἐκ
 Θαυμαστῶς θόν 883, σημ. τοῦ θήν 883, σημ.
 Θεάσθαι σ. γεν. 370 σημ. 9
 Θέατρος αἰτι: θεαται 11, 4.
 Θεειρ σ. αἰτ. δόσ 304, 7· 0. Θεειρ σ. αἰτ. δόσ 304, 7· 0.
 Θαυμειρ 17, c). δρόμον 310, b)·0. δρόμω 313,
 Θαυμειρ σ. αἰτ. 314, 3, a). σημ. 4· 0. σ. γεν. 385, a).
 Θάλη 17, c). Θέλειρ τιδ. Εθέλειν.
 Θαυμειρ σ. αἰτ. 362, 5. Θέμις = δικαιοτικὸν συνέδριον
 Θαυμειρ σ. μετ. 755, 15. 12, 5.
 Θάρατοι 16, a)· 17, c)· = φό- Θεμιστεύειρ σ. γεν. 403, 2· σ.
 νος 18, σημ. 2. δοτ. 422, 6.
 Θαγγειρ σ. αἰτ. 298, 3· τινι

229, σημ. 4 a)· σ. γεν. θντι περι σ. γεν. 388, b)· σ. ἀ-
 παρρ. 697, 2.

Θάρσος ἐστι γοι, μετὰ τοῦ τό

Θεμιστεύειρ σ. γεν. 403, 2· σ.
 δοτ. 422, 6.

- Θερ., προσχηματισμ., προελθ. ἐκ τοῦ θήν 833, σημ.
- Θεραπεία = θεράποντες. 11, 3.
- Θεραπεύειν σ. αἰτ. 296, 1.
- Θεραπεύεσθαι θεραπεῖν 331, σημ. 7.
- Θεραπεύεσθαι, παθητικ. 116, 4.
- Θέρεσθαι σ. γεν. 366. σ. 5.
- Θεριός ἀντὶ ἐπιφρήμ. 276, b).
- Θερμότερος σ. ἀπαρ. 705, 5.
- Θέργατος ίκενται, ὥστε σ. ἀπαρφ. 697, σημ. 1' δ. Ήστε σ. ἀπαρφ.
- Θεωρεῖν σ. γεν. 370, σημ. 9.
- Θηλεῖν σ. γεν. 366, σημ. 5.
- Θήρ 832, 6.
- Θηρᾶς κ. -ζηθι: 113, 4.
- Θησαυρός βελέεσσιν 449, 3.
- Θητεῖειν σ. δοτ. 429, 14· μετὰ τῆς παρήσ σ. δοτ. 430, σημ. 12.
- Θιγγάρειν σ. γεν. 353, 2· σ. αἰτ. 355, σημ. 7· σ. δοτ. 355, σημ. 7.
- Θρήσκειν ὅπο τινος; 100, 5· θνήσ. = mortuum esse, ειναι: νεκρόν 138, d). θν. τῷ φρέσῳ (δέει) σ. αἰτ. 302, 5· θν. τύχην 313, e). θν. τιν 438· θν. ὅπο γειρί τινος 453, σημ. 2.
- Θοαίτειν σ. αἰτ. τόπιο 305, σημ. 9.
- Θοαιτίειν δεῖπνον τινα 325, b).
- Θρόσος ὕπεστι μοι σ. μετ. 751, 9.
- Θρέμμα, =τρόφιμος alumnus 63.
- Θρέψεσθαι, παθητικ. 116, 4.
- Θρηγεῖν σ. αἰτ. 302, 5· 314, b).
- Θρόροις ἀντὶ ἐνικ. 18, σημ. 2.
- Θρώσκειν δόμεν 317, 4.
- Θιγάτηρ, παραλείπ. 248.
- Θίει ἀντὶ δυτήρ 33, b).
- Θίειν κ. θύεσθαι 116, 4.
- Θίειν ἐπινίκια, εὐχαριστία, διξ-
- θετήρια, γενέθλια, Λύκεια, γάμους 311, c).
- Θυμοθέος σ. αἰτ. 300, σ. 4. b).
- Θυμοδέσθαι σ. γεν. 389, d). σ. δοτ. 434, 19.
- Θύγαι ἀντὶ ἐνικ. 18, σημ. 2.
- Θυραῖος ἀντὶ ἐπιφρήμ. 276, a).
- Θυροκοπεῖν σ. αἰτ. 307, 9.
- Θυροσοφεῖν σ. αἰτ. 307, 9.
- Θῶκος = συνάθροισις, συνέλευσις 12, 5.
- Θωπείειν, θώπτειν σ. αἰτ. 296, 1.

I.

- Τάπτειν ἐργάματα 311, c).
- Τάις, ἐπιθετικ. 274, 1.
- Ταΐειν ἔπειρ 310, b).
- Τίδε = καὶ 1014, σημ. 2 ἐν τῇ πανεύθεστ.
- Τίδε = ίδε, vide, ἀναγέρ. εἰς πολλοὺς 86. a).
- Τίδεαρ, πᾶσαν ιδέαν = omni modo, παντὶ τρόπῳ 317, σημ. 7.
- Τίδειν, ίδεσθαι ίδε. Ορζύ.
- Τίδει = privatum, ίδικιτέψω; 459, 11.
- Τίδεος σ. γεν. 381, 4.
- Τίδιωτείειν, ίδιωτης σ. γεν. 382, 4.
- Τίδιωτης (=ἀγαθής, imperitus) μετὰ τοῦ ὁς (ῶστε) σ. ἀπαρφ. 1514, σημ. 2.
- Τίδης σ. γεν. 381, 4.
- Τίδρωτες 16, 2.
- Τείς, ιέτες, πλεοναστικ. 782, σημ. 10.
- Τέραι κ. τὰ σύνθετα, ἡμεταθ. 93, x). 96, 6). σ. γεν. 358, 4· οἴναι ἀξίνη 452, 3· οἴναι δῆλ. ιάν 1591, l).
- Τέραι, εἵρι, σημαντ. μέλλ. 141.7.
- Τέραι ηέας κτλ.=πρότεττο πλοῖα 317, 1· i. τοῦ πρόσω 385, 8·

- ι. πεδίων 385, a) σ. αἰτ. τῆς
ιδρού 304, 7.
- Ιέραι* σ. ἐνεστ. ἡ μέλλ. μετογ.
753, 10.
- Ιερεῖεν* τι σ. δοτ. 438, 24.
- Ιερός* σ. γεν. 381, 4.
- Ιεσθαι* σ. γεν. 358, 4.
- Ιευτ* σ. γεν. τόπου 385, 8.
- Ιευθαι* σ. αἰτ. τόπ. 305, σ. 9.
- Ιθιώς* σ. μετ. 777, σημ. 4.
- Ιθέωρ* σ. γεν. 358, 4· σ. γεν:
τόπ. 385, a).
- Ιθέωρ* σ. αἰτ. = εἰς τινα τό-
πον 317, 4
- Ιθι(ε)* σ. γεν. 358, 4. ιθι;
φρονεῖ=ιθι; ιέναι φ. 1591, d).
- Ιτάνειρ* = εἰκληθέναι venisse
137, e).
- Ικαρος* εἰμι σ. ἀπωρρ. 701, 3·
σ. θέτε 703, σημ. 9· ίκνός;
εἴμι σ. ἀπωρρ. ἀντὶ ίκνόν ἔστι
σ. αἰτ. μετ' ἀπωρρ. 725, d);
ίκνός εἴμι σ. μετ. 746, 4· ίδ.
768, σημ. 22.
- Ικάρω* ἄρομερωτική 446, g).
- Ικειν* = venisse 137, e) σ.
αἰτ. 317, 4.
- Ικελος* σ. δοτ. 432, 16.
- Ικετεῖεν* σ. γεν. 356, σημ. 8·
σ. ἀπωρρ. 697, 2.
- Ικρείσθαι* = venisse 137, e)
σ. γεν. 356, σημ. 8· σ. αἰτ.
317, 4· ίκνεισθαι τινα = προ-
σκειν, ἀρνεῖσθαι τιν 317, 4·
ικ. τιν = ἐλθεῖν εἰς τιν, ve-
nire ad aliq. 420, 4· σ. μετ.
753, 10.
- Ιμείσειν*, -εσθαι σ. γεν. 388,
a) σ. αἰτ. 390, σημ. 1
- Ira*, σύνδεσμ. τελυκός = ίνξ,
νάξ 1082· χρητ. σημασ. αὐτ.
1082, σημ. 1· σ. ὑποτακτικ.
εὑτ. 1082· ἐπὶ συνεπείκι,
ἀποτελέσμ. 1083, σημ. 3·
- σ. ὑποτακτ. μετὰ ίστορικῶν
χρ. δριστ. 1083· σ. εὔκτ.
μετὰ ἀρχιτεκτὸν χρ. 1085, 4·
σ. μέλλ. δριστ. 1087, σημ.
4· κακῶν Δικαιοικὸς 1088,
σημ. 5· ίνξ κεν (ίνξ ἥν;) σ.
ὑποτακτ. κ. εὔκτ. 1090, σ.
6· ἐναλλαγὴ τῆς ὑποτακτ.
καὶ εὐκτικ. 1090, 6· σ.
παρφράγμ. δριστ. 1092, 7· σ.
παρφράγμ. ἀντί 1094,
σημ. 7· σ. εὔκτ. ἀντὶ τῶν
παρφράγμ. δριστ. αὐτόθι σ. 8.
Ira γε 895, c) ίνξ δή 827,
6· ίνξ περ 887, 5.
- Ira* μη 901, b).
- Ira* τε, σημασ. αὐτ. 850, 3.
- Ira* τι; 1533, 5.
- Ira* = ἔνθα, ὅπου, σ. γεν.
346, c) = ubi κ. quo, ἔν-
ταῦθα, ἔνθα κ. οὗ 461, σημ.
3· ίνξ σ. γεν. ἀντὶ δηι ἐν το-
ισθερ σ. γεν. 1074, 9· ίδ.
Ἐπιφράγματ. τοπική προτίση.
- Ira* ἀντὶ ίνταδος 944, 3.
- Iridάττεσθαι* σ. μετ. 743, 2.
- Ιππεῖσαι*, ιππεῖψῃ, ιππος =
μεθ' ιππ. 454, 4.
- Ιππικόρ*, τό, ἀντὶ οἱ ιππεῖς;
15, 3.
- Ιππος*, τὸ ιππικόν 13, 1.
- Ις*, ἐν περιγραφ. 282, d)).
- Ιστή* ὅτι, ἀνεῳ παρεμφράτ. βάρ.
1055, 3· 1071, σημ. 1.
- Ισθθι*, ίστε, ἀντὶ ίσθι, ίστε ὅτι
1054, 1· συμπληρωτέον μετὰ
πρότετον ὑποθετικ. πρὸ τῆς
κυρ. προτάσ. 1491, c).
- Ισθμῷ* = ἐν ίσ. 461, 1.
- Ισκειν* σ. δοτ. 432, 16.
- Ισόμοιρος* σ. γεν. 349, 1.
- Ισούντη*, ίσος, ίσως, ίσοφαρζέειν
σ. δοτ. 432, 16· ίσος, — ως,
ἐν ίσῳ καὶ 433, σημ. 18·

- ἵσως, ὡς; ἢ ὅσπερ ἐκεῖ κ. 1502.4.
Ισόρροπος σ. γεν. 349, 1.
Ιστάραι χορός σ. δοτ. 439, σημ. 24.
Ιστασθαι σ. γεν. 407, 2.
Ιστορεῖν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
Ισχαρᾶς σ. γεν. 353, 2.
Ισχεῖν ληστής σ. αἰτ. 327, 4.
 ἵσχ. σ. γεν 241, σημ. 2· σ. ἀπαρχμφ. κ. μή 923, 3· ζευ
 μή 930, a).
Ισχύειν σ. δοτ. 457, 8.
Ισχυρός σ. δοτ. 458, 9· ἵσχ.
 θέεν 707, b).
Ιγθίεσ=ιγθυοπωλεῖον 12, 5.
Ιώρ, πλεοναστικ. 782, σ. 10.

K.

Κά βδ. "Αν.

- Καῆραι*, σημασ. αἰτ. 123, 1.
Καθαλέειν σ. διπλῆ αἰτ. 332,
 σημ. 9.
Κάθαρμα, περὶ προσώπ. 10, 2.
Καθαρός σ. γεν. 412, 4.
Καθεστηκέατι, ὡς σύνδεσμος 43.
Καθηγεῖσθαι σ. γεν. 403, 2·
 σ. δοτ. 422, 6.
Καθιζεῖν σ. αἰτ. τόπ. 305, σ.9.
Καθιζεῖν σ. ἀπαρχμφ. κ. αἰτ. σ.
 ἀπαρφ. 701· 717, 3· σ. μετ.
 767, 26.
Καθικρεῖσθαι σ. γεν. 353, 2·
 σ. γεν. ἀντὶ ἐκ σ. γεν. 407,
 2· σ. αἰτ. 356, 3.
Καθιστάραι σ. ἀπαρχμφ. κ. αἰτ.
 σ. ἀπαρφ. 701· 717, 3· μετ'
 ἐπομένου εἰναἱ 44, σημ. 2·
 καθ., ἀμετάξ. 94, a) καθ. σ.
 διπλῆ αἰτ. 323, 1· καθ. ἀντὶ
 τοῦ μέσου τύπ. 112, 2· καθε-
 στασθαι καλῶς κτλ. σ. γεν.
 398. 5.

- Καθυβρίζειν* τοι 421, 5· 470,
 σημ. 3.
Καί, παράλειψ. αἰτοῦ ἐπὶ τῶν,
 ἄλλοι, ἄλλα, οἱ ἄλλοι, τὰ τοι-
 αῦτα 1042, 3.
Καὶ 957· ἐπιτακτικὸν 958, 2·
 959, 5· ἐπεξηγηματικ. ἐκεῖ
 ἐν κερχλίδ. ἔρωτηματ. προ-
 τάτ. κύτοθι· ἐνχυτωματικ
 959, 4· ἐπὶ προστακτικ. 959,
 5· ἐπὶ συνεπείκ; κύτοθι· καὶ.
 καὶ 960· τέ.. καὶ 960· καὶ..
 τέ.. καὶ 963, σημ. 1· καὶ..
 τέ καὶ .. καὶ ἐκεῖ καὶ .. τέ
 963, σημ. 2· καὶ .. δέ 986,
 σημ. καὶ καὶ κ. καὶ. καὶ 992,
 2· καὶ .. ἥδε 1014, σημ. 2·
 ἐπὶ τοῦ πολὺς 964, 1· καὶ ..
 καὶ οὖν 867, c) καὶ ἐπὶ τῶν
 θυατίας, θυατ., δ κύτοθις 433, σ.
 18· ἐπὶ τῶν ὑπερθετικ. 965,
 1· καὶ σ. δέκα. παραμετα. μετά
 μετογὴν 795, 4· καὶ ἀντὶ οὗτος
 948, 8· καὶ ἀντὶ τῶν συνδε-
 τικ. εἰ ἢ ἐάν 948, 8· καὶ,
 παραλείπ. (καύνθετον) 1043,
 3· 1047, b), c), d).
Καὶ, ὡς ἐπίρρο.= προσέτι, etiam
 965, 1· καὶ δλίγοι = δλίγιστοι
 περπαυτι, ἐπὶ τῶν ὑπερθετι-
 κῶν καὶ λίην (κάρπα, μάλια),
 ἐν ταῖς ἀντιλογίαι. κ. ἀποκρίσ.
 965, 1· καὶ τρίς, καὶ πολὺς,
 καὶ πᾶς, καὶ κατίκα κτλ., καὶ
 μόνος, κατίεις 967· μετάτοις κύ-
 τοστ. ἀντωνυμ., μετά λέξιν ἐ-
 ρωτηματικ. ἢ ἀναρροικ. ἐκεῖ
 καὶ, ἐν τῷ ἐπομένῳ (τῇ ἀπο-
 δόσ.) τῶν προτάτ. 967, σημ.
 2· ἐν ταῖς δρασιματικ. προ-
 τάτ., πολλάκις διπλασιά, επει
 967, 2.
Καὶ, ἐπὶ μετογὴν 780,
 σημ. 8.

- Kai*, ἐν ταῖς ἀπαντήσ. 1566,
σημ. 2.
Kai autός = ἐπίσης 679 σημ.
2° = vel iqse, καὶ αὐτός μάζηστα ἔκει.
- Kai γάρ* 878, a) κ. idic 1035
σημ. 2° 1036, σημ. 3° καὶ γάρ οὖν 860, b).
- Kai γε* 894, b) καὶ . . γέ 890, 4° ἐν ταῖς ἀποκρίσ. 1566, σημ. 2.
- Kai δέ* κ. καὶ . . δέ 965, 3.
- Kai δῆ,* σημασ. 840, f) σ. δῆστ. ἐπὶ δύοθέσ., παραδοχῆς 195, 1.
- Kai δῆ, καὶ* 840, f) καὶ δῆ μὲν οὖν 861, c).
- Kai δῆται* 831, 4.
- Kai ἑάρ,* καὶ εἰ 1495,
- Kai εἰ,* ἐπὶ ἐπιθέτ. ἢ μετογ. 247, σημ. 4.
- Kai μᾶλα* 1565, c).
- Kai μέρ* 839, c).
- Kai μέρ δῆ,* καὶ μὲν δῆ καὶ 840, f).
- Kai . . μέρται* 842.
- Kai μήρ* 835, c).
- Kai ρέρ* 813, 2.
- Kai οὖ* ἡντι ἀλλ οὖ 996, 2.
- Kai οἱ,* καὶ ἡ ἡντι καὶ οὗτοι, καὶ οὕτη 945, 4.
- Kai οἴτος,* σημασ. 674, 8.
- Kai . . πέρ,* ἐπὶ μετοχ. 780, σημ. 8.
- Kai πός;* ἡνευ ἐγκλήσ. 247, σημ. 4.
- Kai ταῖτα* = idque, καὶ μάζηστα 68, σημ. 674, 8° 958, 2° ἐπὶ μετογ. 780, σημ. 8 καὶ ταῦτα ἡ καὶ τοῦτο, ἐν τῷ ἀποκρίσ. 1566, σημ. 2.
- Kai τε* = et vero, et quidem, καὶ δῆ, καὶ μάζηστα 849, 2.
- Kai . . τοί* 856, σημ. 1.
- Kai τοῖν* 1038, 4.
- Kai τοί' ἄρα* 883, g).
- Kai τότε,* καὶ τότε δῆ, καὶ τότε ἔπειτα μετὰ τὸ ὥμος 1148, 2.
- Kai ὡς,* ἐπὶ μετογ. 780, σ. 8.
- Kaleσθαι* σ. γεν. 388, a).
- Kaleur* περὶ κ. ἐν π. 453, σ. 2.
- Kairvοθai* σ. γεν. 402, 2° σ. αἰτ. 404, σημ. 5° ἔν, μετά σ. δοτ., ἐπὶ σ. αἰτ. ἔκειταιν.
- τινα* σ. ἀπαρμφ. 706, 6.
- Kalipερ,* ἐπὶ μετογ. 780, σημ. 8° καὶ περ, οὖ σ. μετ. 915, 3° καὶ περ ὡς σύνδεσμ. quamquam, ἣν καὶ 1497, σημ. 3.
- Kangόr,* αἰτ. = ἀξμοδίως, ἐπιτηδείως, ἐπωφελῶς, commodity 319, σημ. 11° καιρῷ = ἐγκαίρως, ἐν καιρῷ, in tempore 463, 2° καιρός ἔστι σ. ἀπαρμφ. 705, 5.
- Kaitoi* 855, 7° ἐπὶ μετογ. 780, σημ. 8.
- Kaitoi γε* 855, a) καίτοι . . γέ ἔκειται.
- Kakά κακῶν* 21, 1° 344, b)
κακά τινι ἡντι τινος 449, 3.
- Kakή=ἐγκληματιδονησίζι* 13, 6.
- Kakηροεῖται,* κακολογεῖν, κακοποιεῖν, σ. αἰτ. 298, 2.
- Kakής πάσαν κακιαν* 313, σ. 1.
- Kakής εἶμι* σ. ἀπαρμφ. 701, 3° σ. μετ. 701, 9° κακόν ἔστι μετ' αἰτ. σ. ἀπαρμφ. 778, 4.
- Kakouργεῖται* σ. αἰτ. 298, 2.
- Kakouργος* σ. γεν. 376, 8.
- Kakών κάκιστοι* 21, 1°
- Kakώς λέγεται κατα-, ποιεῖν, δράν* σ. αἰτ. 298, 2°
- Kakώμος ἡντι κάκαμοι* 13, 1.
- Kaleidē* ὄνομά τινα 325, b)
καὶ ὄνομά τινι 324, σημ. 1° ἐπὶ τινι ἔκειται.

- Kaleίσθαι σ. διπλή κατ. 323, 1.*
- Kaleίσθαι σ. διπλή ὀνομαστ., ώ; σύνδεσμο. 43· καλεῖσθαι τινος 380, 2· 384, 7· ἐπί τινος 384, 7· = κατιδύκη, κατηγορῶ, καλ. τινά τινος 396, 2· καλεῖσθαι βουλήν 331, σημ. 7· καλεῖσθαι ὄνους ἔσει.*
- Kalλιεῖσθαι, -εῖσθαι 113, 4· καλ. σ. ἀποκρό. 709, 7.*
- Kalλισταέπι ὑπερβέττην. 28, 7.*
- Kalλιστεῖσθαι, -εοθει σ. γεν. 402, 2.*
- Kalλιστος, περὶ προσώπ. 11, 3· = δόσον ἐπ' ὡραιωτην, pulchritudinis praemium 13, 6.*
- Kalλιπτεῖσθαι σ. δοτ. 457, 8.*
- Kalλίστη, αἰτ. ἀπολ. 783, 1.*
- Kalλίστη (= ornatus, κεκοσμημένος) σ. γεν. 361, 1· καλός θεός 707, b) καλόν ἔστι μετ' αἰτ. σ. ἀποκρό. 718, 4.*
- Kalλιφερος = οὕτω κακοδημενος 273, σημ.*
- Kalλιπτειν τινά τιν. κ. τινά τι 298, σημ. 2.*
- Kalλίστη γε, ἐν ταῖς ἀποκρότ. 1565, c).*
- Kalλίστη ἔχειν, ἔχειν σ. γεν. 398, 5· καλός; ἔχειν, εἰ, ζεῖν διτ. 1072, 8.*
- Kalλίστη λέγειν κατ., ποιεῖν, δοζεῖν σ. αἰτ. 298, 2.*
- Káμψης = ζητητική ή καμψή, 13, 1.*
- Káμψης σ. δοτ. 438, 24· σ. αἰτ. 320, 6· σ. μετ. 747, 5.*
- Kār = καὶ ἂν, τό. Καὶ ἔτιν.*
- Kār, κατ. ἐπίρρος. ἐπὶ προστατ. 206, 3.*
- Kār = καὶ ἔτιν, ζητεῖ ἐγκλίσ. ἐπιθέτ. ἢ μετογ. 247, σημ. 4.*
- Kār εἰ = μάκιστα 247, σημ. 4· καὶ εἰ ἀντὶ καὶ, εἰ.. ἂν*
- 249, σημ. 6· καὶ εἰ.. ἂν = καὶ ἂν, εἰ 249, 7.
- Kápteta 966, 1· 994, 6· ἐπιμετογ. 780, σημ. 8· 966, 1.*
- Kápteta, ἐν περιφρε. 282, d).*
- Kapóthētēs ἐξίστασθαι μετὰ τοῦ πό σ. ἀποκρό. 734, 1· 1591, c).*
- Kápteta, ἀντὶ ἐνικ. 18, σημ. 2· ἐν περιφρε. 283, d).*
- Kapóthētēs ἀντὶ παρπότ. 13, 1.*
- Kapóthētēs σ. αἰτ. 365, σ. 3.*
- Kápteta, κατὰ τὸ, ἐ. ταῦτ; ἀποκρίσ. 1565, c).*
- Kapóthētēs σ. αἰτ. 298, 3· σ. μετ. 747, 5.*
- Kapóthētēs σ. γεν. 403, 2· σ. ἀποκρό. 701, 3.*
- Katá, πρότερ. σ. γεν. κ. αἰτ. 495· κατὰ τοῦτο εἰναι, κατὰ δόνυκαν εἰναι, ώ; ἐπιφρηματ. ἔρροστ. 736, 4· κατά τ. αἰτ. κ. εἰς, κατὰ σ. αἰτ. κ. διά τ. σ. γεν. ἐνκλιάσσοντιν ἔλληνες; 576· κατά σ. ἐπιφρήμ. 566, a).*
- Katá, ἐπὶ μετογ. 780, σημ. 8.*
- Katábaírein σ. αἰτ. δοθ. 304, 7 σ. γεν. 406, 2.*
- Katábaíreinai θαλάσσαι = εἰς τὴν θαλάσσην. 317, 4.*
- Katábaírein σ. αἰτ. 305, 8· σ. γεν. 415, σημ. 8.*
- Katayelákein σ. γεν. 388, b) 415, σημ. 8· 470, σημ. 3· σ. αἰτ. 391, σημ. 2· σ. δοτ. 421, 5· καταγελῶμεν διό τινος 126, 7.*
- Katayelákein τινάς, τι τινος, τινά τινος, κατ. τινά 415, σ. 8· κατ. ἐκκυτοῦ σ. ἀποκρότ., π.γ. πλουτεῖν ἀντὶ κατ. ἐκκυτοῦ ἐμρυτὸν πλουτ. 722, 2· ἢ μετ. διορμαστικῆς σ. ἀποκρό. (κατ. ἐκκυτοῦ) δυνατότ.; εἰναι;) 722, 2.*

- Καταγνόμενοι, κατεάγμα σ. γεν. 351, σημ. 2.
- Καταδεῖρ μετ' αἰτ. σ. ἀπαρχμ. 718, 4.
- Κατέχηλός εἴμι, γίγνομαι ποιῶν τι 1071, 5.
- Καταδικάζειρ τι τινος 415, σημ. 8.
- Καταδοκεῖρ τί τινι (=παρά τινι) 419, 3.
- Καταδύλωσις σ. δοτ. 447, 1.
- Καταθρώσκειρ σ. αἰτ. 304, 7.
- Καταθίσσειρ εύδίκη σ. αἰτ. 325, b).
- Κατατιᾶσθαι σ. γεν. 415, σ. 8.
- Καταχερματίζεσθαι τι 331, σημ. 7 εἰς τι 333, σ. 10, c).
- Κατακλείσειρ σ. γεν. 385, a).
- Κατακοίτειρ σ. γεν. 367, 5 σ. δοτ. 367, σημ. 6 429, 14.
- Καταχράζειρ σ. αἰτ. 305, 8.
- Καταχρέειρ τί τινος 415, σημ. 8 σ. δοτ. 421, 5· 570, σ. 3.
- Καταδείπειρ σ. ἀντωνυμ. κύτοποι. ἀντί τοῦ μέσ. 112, 2· μετ' ἐπομέν. εἴναι 41, σ. 2.
- Καταλυμάνειρ με σ. ἀπαρχμ. 704, 4· καταλυμάνειρ σ. μετ. 742, 1.
- Καταλύμπειρ σ. γεν. 415, σ. 8.
- Καταλύγειρ σ. γεν. 351, σημ. 2· -εσθαι σ. γεν. 380, 2.
- Καταλύφοραι κ. καταλυμάθησομεν 118, σημ. 1.
- Καταλίειρ σ. γεν. 408, 3· -εσθαι σ. δοτ. 424, 8.
- Καταλόσμαι κατ' ἐπίρχος. παθητικ. 118, σημ. 1.
- Καταλύττειρ, -εσθαι σ. δοτ. 424, 8· πρός τινα 425, σ. 7.
- Καταρράβανειρ σ. γεν. 370, 9.
- Καταραγέιρ σ. αἰτ. 305, 8.
- Καταριέλειρ σ. γεν. 388, b).
- Καταρεψίειρ = διαγέμειν, dis-
- tribuere, σ. δοτ. 424, 7.
- Καταρέμειρ σ. διπλῆς αἰτιατ. 329, 6.
- Καταριγειρ σ. αἰτ. 303, 6· 314, a).
- Καταροειρ σ. γεν. 370, σημ. 9.
- Καταρτα, αἰτ. τῆς ὁδοῦ 305, σημ. 8.
- Καταρτικρέ σ. γεν. 355, 5 σ. ἡ 1017, 1.
- Καταπάσσειρ σ. γεν. 361, σ. 5.
- Καταπανέιρ μετὰ τῆς ἀπό σ. γεν. 411, σημ. 2.
- Κατάπασμα, περὶ προσώπ. 11, 2.
- Καταπεράζειρ σ. αἰτ. 376, σημ. 14.
- Καταπλάσσεσθαι σ. διπλῆς αἰτ. 325, b).
- Καταπλήττεσθαι σ. αἰτ. 302, 5· σ. δοτ. 457, 8.
- Καταπολεμεῖρ σ. αἰτ. 305, 8.
- Καταπολιτεύεσθαι σ. αἰτ. 305, 8.
- Καταπράξειρ σ. μετ. 749, 7.
- Καταράσθαι σ. δοτ. 424, 8.
- Καταρκεῖρ σ. μετ. 746, 4.
- Καταρρεῖσθαι σ. ἀπαρχμ. κ. μή 923, 3.
- Καταρρηγήται τροπάς 311, c).
- Κατάργειρ γρος τινά 307, σημ. 11· κατ. σ. γεν. 408, 3· σ. αἰτ. 411, σημ. 2· σ. μετ. 748, 6.
- Κατασκεδανίειρ τι τινος 415, σημ. 8.
- Κατασκενάζειρ σ. ἀπαρχμ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρχμ. 701, 3· 717, 3· κατ. ἐκυτῷ ἀντί τοῦ μεσοῦ 112, 2.
- Κατασκηπτειρ, ἀμεταξ. 93, a).
- Καταστῆραι, ώς σύνδεσμ. 43· καταστῆναι: ὑπὸ τινος 100, 5.
- Καταστῆσαι, ἀμετάξ. 93, a).
- Καταστήσουμαι κατ' ἐπίρχος. παθητικ. 118, σημ. 1.

- Κατατέμειν** σ. διπλῇ αἰτ. 329, 6· παθητικ. τί 331, σημ. 7. **Κατατίθειν** σ. γεν. τιμῆμεν. 382, 6. **Καταντόθι** 566, a). **Καταφελη**, περὶ προσώπ. 11, 2. **Καταρροεῖν** σ. γεν. 388, b). 415, σημ. 8· σ. αἰτ. 391, σημ. 2· τινός τι 415, σημ. 8· σ. ἀπαρρ. 697, 2· μετ' αἰτ. σ. ἀπαρρ. 716, σημ. 2· καταρρονοῦμαι ὑπό τινος 126, 7· καταρρονήσουμαι, πρθ. 116, 4. **Καταχείν** τι σ. γεν. 415, σημ. 8· κατ. τινί τι 470, σημ. 3. **Καταχειροτοεῖν** τι τινος 415, σημ. 8. **Καταχρῆσθαι** σ. δοτ. 455, 5· σ. αἰτ. αὐτόθι σημ. 4. **Καταψεύδεσθαι** σ. γεν. 408, 3· τί τινος 415, σημ. 8. **Καταψηφίζεσθαι** βαράτον, φυγῆς 397, σημ. 11· τί τινος 415, σημ. 8· καταψηφίζουμαι θυνάτου ὑπό τινος 126, 7. **Καταψυχθεῖν** ὡς θηλυκ. 81, σημ. 1. **Κατείγη τῆς κεφαλῆς** 352, σ. 2. **Κατεδάχνωσι** ἀντὶ ἐνεστ. 162, 9. **Κατεπείν** τι τινος 415, σ. 8. **Κατέλαβε** με σ. ἀπαρρ. 701, 4. **Κατεραττεῖν** σ. γεν. 359, 5. **Κατεργάζεσθαι** σ. ἀπαρρ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρρ. 701, 3· 717, 3. **Κατέρχεσθαι** σ. γεν. 407, 2. **Κατεύχεσθαι** σ. γεν. 415, σημ. 8· σ. δοτ. 424, 8. **Κατέχειν** σ. ἀπαρρ. 698, 2· μετά τοῦ, τὸ σ. ἀπαρρ. 733, 1· 932, 1) σ. ἀπαρρ. ἄνευ μή 930, a). **Κατηγορεῖν** τινος 415, σημ. 8· σ. μετ. 743, 2. **Κατήκοος** σ. γεν. κ. δοτ. 367, σημ. 6· 431, 15. **Κατηλογεῖν** σ. γεν. 388, b). σ. αἰτ. 391, σημ. 2. **Κατηφερῆσθαι** σ. γεν. 362, 2. **Κατοφρέω** αἱ σ. αἰτ. 306, 4. **Κατόπισθεν** 566, a). **Κατορθόδον** = κατορθώνειν, ἐπιτυγχάνειν 93, a). **Κατόφιος** σ. γεν. 376, 8. **Κάτω, κατωτέρω** σ. γεν. 346, c)=ὑποκάτιο κ. πρὸς τὰ ἔνω 461, σημ. 3. **Κατάμοσι** ἀντὶ ἐνεστ. 162, 9. **Κατωκτείρω**, ἀντὶ ἐνεστ. 162, 9. **Κάχληξ** ἀντὶ κάχληκες 13, 1. **Κέ, κέτι** ή. "Αν' κέν ἐπαναληγόσιν. 250· 8· κέν κ. ἂν συνδεδεμ. πρὸς ἔκλιτα 197, προσανάμνησ. κ. 351, σημ. 8· ἐπιμολογ. τοῦ κέν 240, 1· κέ σ. εἰπτ. ἐπὶ εὐχῆς 233, 6. **Κεῖσθαι**, κεῖθι, ή. Ἐκεῖθεν, Ἐκεῖ **Κείρος** ή. Ἐκεῖνος. **Κείστειρ** φύνον 311, c). **(Κείσθαι)** προσκ. ὅπό τινος 100, 5. **Κείσθαι** σ. γεν. τόπ. 385, a)=μακρὴν κεῖται, σ. γεν. 407, 2· σ. αἰτ. τόπ. 305, σημ. 9· κεῖ. θέσιν 331, σημ. 7· κεῖσθαι = κεῖται καὶ εἶνε παρόν 1576, 5. **Κείσθαι** καλῶς, ἐτε καλῶ κτλ. σ. γεν. 398, 5. **Κείται** 966, 1· 904, 6. **Κεκαδήσω** σ. γεν. 406, 2. **Κεκλειμένος** σ. γεν. 385, 8. **Κεκληθῆσθαι** σ. γεν. 384, 7. **Κέκραται** γ'. πληθ. προσωπ. τοῦ παρχ. 69, σημ. 2. **Κεκτημένος**, παθητικ. 127, a). **Κέλεσθαι** σ. δοτ. 429, 14· σ. αἰτ. 430, σημ. 13.

- Κελεύειν* σ. δοτ. 429, 14· σ. αἰτ. 430, σημ. 13· σ. ἀπαρεψ. 697, 2· σ. δοτ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 430, σημ. 13· ἕδ. 714, 1· κελεύειν κατὰ ὅστον, ἐπὶ τὰ ὅπλα κτλ. 1591, d).
- Κερδός* σ. γεν. 421, 4.
- Κεροῦρ* σ. γεν. 408, 3.
- Κέραμος*=εἰρητή 12, 5· ἀντὶ κέραμου: 13, 1.
- Κερδαίνειν* σ. δοτ. ἡ ἔκ, ἀπό σ. γεν. 452, 2.
- Κερδαλέος* σ. ἀπαρεμφ. 707, b).
- Κερδίσσαι* εἶναι σ. μετ. 751, 9.
- Κεύθειν*, ἀμετάθ. 96, 6)* σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
- Κεράλαιο*, δέ, ἔνειν τοῦτο 682, 1.
- Κηδεῖν* σ. αἰτ. 391 σημ. 2· κήδειν περὶ τινος 392, σημ. 4·-εσθαι σ. γεν. 388, b)
- Κηδευμα*=συγγενῆς, affinis 10, 2· 63.
- Κῆρ*, ἐν περιγραφ. 282, d).
- Κηρύσσαι* δῆλ. ὁ κηροῦς 33, b).
- Κικλήσκειν* σ. διπλῆ αἰτ. 323, 1.
- Κιρδεύειν* σ. ἀπαρεμφ. 697, 1· ἔκλιδόνευεν, ἔκινδύνευεν μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ ἡν 203, 5· κιν. σ. δοτ. 438, 24.
- Κιρδυρέσθαι*, περιηγ. 129, 10.
- Κιρδεύός* ἔστι, μετ' αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 718, 4.
- Κιττέιν* σ. γεν. 351 σημ. 2.
- Κίρησις* σ. δοτ. 449, 4.
- Κιττᾶρ* σ. γεν. 388, a).
- Κιχάρειν* μετὰ σηματ. παρακ. 137, c)* σ. γεν. κ. αἰτ. 356, 3· σ. μετ. 742, 1.
- Κιλίειν* ἐπινίκια σ. αἰτ. 325, b).
- Κιλίειν* σ. αἰτ. 302, 5· σ. γεν. 389, c).
- Κιλίεσθαι* ἀντὶ κιλίειν 104, 3.
- Κιλίεσθαι* ἐν τινὶ ἀντί, τινὶ 453, σημ. 2.
- Κιλέπτειν* σ. γεν. 351 σημ. 2.
- Κιληρομείρ* σ. γεν. 356, 3· σ. αἰτ. 357 σημ. 9.
- Κιληροῦσθαι*=τυγχάνω κλήρου, sortiri σ. γεν. κ. αἰτ. 356, 3· περιηγ. 380, 2.
- Κιλητός* σ. γεν. 388, a).
- Κιλιμακες* ἀντὶ ἔνικ. 18, σημ. 2.
- Κιλιεῖν* καὶ τὰ σύνθετα, ἀμετάθ. 93, x).
- Κιλιεσθαί* τινὶ ἀντὶ εἴς τι 420, 4 κ. 422, σημ. 2.
- Κιλιεῖν*=εἰμι ἐν τιμῇ, δόξῃ, φημίζομαι, ὡς σύνδεσμος 43· μετὰ σηματ. περιηγ. 100, 5=ἀκηκοέναι, audivisse 136, a)* σ. γεν. 367, 5· σ. αἰτ. κ. γεν. 368, σημ. 7, c)* σ. δοτ. 438, 24· 367, σημ. 6· 369, σημ. 7, g)* μετὰ τῶν, ἔκ, πρός, ὑπὸ τινος 370 σημ. 8· σ. μετοχῆ 742, 1
- Κιράσασθαι* κατ' ἐπίφασιν περιηγ. 119, 5.
- Κριζεσθαι* σ. γεν. 388, a).
- Κοιμάσθαι* ὑπνον 310, b).
- Κοινῆ*=κοινῶς, publice 459, 11.
- Κοινός* σ. δοτ. 425, 9· κοιν. ἐπὶ τιν., αὐτόθι σημ. 8.
- Κοινῶρ,-οσθαι* σ. γεν. 349, 1· σ. αἰτ. 351, σημ. 1· σ. δοτ. 424, 8· κοιν. ἔξι, πρός τινας 425, σημ. 7.
- Κοινωνεῖν* σ. γεν. 349, 1· σ. δοτ. 351, σημ. 1· 424, 8.
- Κοινωρός* σ. γεν. 349, 1.
- Κοιφαρεῖν* σ. γεν. 402, 2 σ. δοτ. 456, 6.
- Κοιλάειν* ἐπη σ. αἰτ. 325 b)· κοιλ. σ. γεν. 389, f) κοιλ. τινάς τινος 396, 2.
- Κοιλακεύειν* σ. αἰτ. 296, 1.
- Κομιδῆ*=τῷ ὄντι πολὺ, πολὺ μάλιστα 459, 11· κομιδῆ κ. κομιδῆ

- μὲν οὖν, ἐν τῇ ἀπαντήσει 861, εἰς τὸν πρώτον περὶ τοῦ θανάτου 397, σημ. 11 περὶ τοῦ θανάτου ἔχεται σημ. 12· καὶ σ. γεν. διαιρετ. 351, σημ. 2· καὶ τί τινι 456, 6· εἰσθιεις κάτισιν 331, σημ. 7· καὶ νέος εἰσθιεις, σύνδεσμος 43. Κρόμινος = κρέμαδος πωλεῖτον 12, 5. Κροταλίζειν, κρατεῖτεν σ. αἰτ. 303, 6). Κρότηγα, περὶ προσώπου 10, 2. Κρόβδα, κρύβδην σ. γεν. 373, 6. Κρύπτειν, -εῖσθιεις σ. διπλῆς αἰτ. 329, 6· καὶ τί τινι καὶ πρός τινας 333, σημ. 10, d). Κρύπτομαι, celor, λαθόνει μέτι σ. αἰτ. 331 σημ. 7. Κρύγα σ. γεν. 373, 6. Κτάσθαι σ. γεν. 382, 6. Κτήμα μετ' επιθέτ. ἀντὶ ἀπλοῦ οὐδέτερος επιθέτ. 60, σημ. 1· κτάρκατα σ. δοτ. 449, 4. Κτυπεῖν νίκην 311, c· αἰτ. πλάγια σ. αἰτ. 325, b). Κόκλων = εἰς κόκλουν, in orbem 317, σημ. 7· κόκλωφ = ἐν κ. 461, 1. Κρεκλοῦρ, χρεττάθ. 96, 6). Κέγα ἀντὶ κύρικτον 13, 1. Κεροκοπεῖν σ. αἰτ. 307, 9. Κεπταλίζειν ἔχων 755, 13. Κρεδεῖν, σύνδεσμος 43· σ. γεν. 356, 3· σ. αἰτ. 357, σημ. 9· σ. μετ. 755, 15· καὶ κατὰ μετογή, σ. ἕρμ. πατερόπτ. 758, σημ. 14· ἀντὶ μετογής, 760, c). Κυριεῖτεν σ. γεν. 402, 2. Κύριος σ. γεν. 381, 4· κύριον εἶναι σ. μετογῆς 751, 9. Κυριαθέν, αἰτ. ἀπλοῦ 783, 1· κυρωθέν οὐδέτι 784, b). Κάκημα, περὶ προσώπου 11, 2. Κωλύειν σ. διπλῆς αἰτ. 332, σημ. 9· σ. γεν. 408, 3· σ. ἀπαξεμέρ. 697, 2· μετὰ τοῦ τὸ

- σ. ἀπαρεμφ. 733, 1· σ. μετ. 740, σημ. 3· λ. κατὰ μετοχ.
 748, 6· σ. ἀπαρεμφ. κ. μή σ. παρεμφάτ. βῆμ. 758, σημ.
 923, 3· ἄνευ μή 930, σημ. 14· σ. ἀπαρεμφ. 771, 32· σ.
 9, α)· κωλ. τοῦ σ. ἀπαρ. 931, δτ. 1057, 1.
 ε)· κωλύεσσομαι, παθητ. 116, 4.
 Κωλύειν, σ. ἀπαρεμφ. 705, 5.
 Κωμφίειν, σ. αἰτ. 307, 9.
 Κώπη = κωπηλάται, remiges
 13, 1.
 Κωγός σ. γεν. 374, 7.

Λ

- Λαβόν* = μετά 782, σημ. 10· πλεοναστικ. αὐτόθι.
Λαγχάρειν = κλήρῳ ἐκλέγομαι: sorte creari, ὡς σύνδεσμ. 43.
Λαγχάρειν σ. γεν. 356, 3· σ.
 αἰτ. 357, σημ. 9· λ. τὸν τί-
 νος 396, 2· δίκην σ. δοτ. 397,
 σημ. 12.
Λάζεσθαι, -υσθαι σ. γεν. 353,
 2· σ. αἰτ. 355, σημ. 7.
Λάθρα, *λαθραῖος* σ. γεν. 373, 6.
Λαιᾶς (χειρός) 385, a).
Λαιγολ ἀντὶ ἔνικ. 18, σημ. 2.
Λάκων ἀντὶ Λάξωνες 14, 2.
Λαλεῖν σ. δοτ. 424, 8.
Λαρβάρειν ἐν τοῖς συνέθ., χ-
 μετάθ. 93, a).
Λαρβάρειν, -εσθαι σ. γεν. = λαυ-
 θένειν, λπτεσθαι, ἐπιλαμβά-
 νεσθαι 353, 2· σ. μετ. 742, 1·
 σ. γεν. διακρίτ. 351, σημ. 2·
 λαρ. σ. γεν. ἀντὶ ἐν σ. γεν.
 406, 2.
Λάμπειν σ. αἰτ. 314, a).
Λάμπεσθαι ἀντὶ λάμπειν 104, 3.
Λαρθάρειν σ. αἰτ. 300, 4· λ.
 περὶ τίνος 300, σημ. 5· εσθαι
 σ. γεν. 373, 6· λ. γόλου σ.
 δοτ. 438, 24.
Λαρθάρειν σ. μετ. 755, 15·
 ἄνθητῷ ἐμπυτῶν ποιῶν τι:
- 740, σημ. 3· λ. κατὰ μετοχ.
 σ. παρεμφάτ. βῆμ. 758, σημ.
 14· σ. ἀπαρεμφ. 771, 32· σ.
 δτ. 1057, 1.
Λαρθάρω, δτι ταῦτα ποιῶ ἀντὶ
 λανθάνει δτι κτλ. 1071, 5.
Λατρεύειν σ. αἰτ. 296, 1· 430,
 σημ. 12· σ. δοτ. 429, 14.
Λάχαρα περὶ τόπου 12, 5.
Λέγειν ἀντὶ παρακειμ. 136, a).
Λέγειν σ. γεν. 370, σημ. 9·
 σ. διπλῇ αἰτ. 323, 1· σ. δοτ.
 424, 8· σ. ἀπαρεμφ. κ. αἰτ.
 σ. ἀπαρεμφ. 696, 1· 718, 4·
 = jubere, κελεύειν 697, 2·
 λέγω (κελεύω, jubeo) σο: κ.
 σε ποιεῖν τι 716, σημ. 2· λέ-
 γειν μετὰ τοῦ τό σ. ἀπαρεμφ.
 733, 1.
Λέγειν, -εσθαι σ. μετ. 766,
 σημ. 2.
Λέγειν σ. ώ; κ. γεν. ἀπολ. 788,
 6· σ. ώ; κ. μετοχῇ κατ' ὀ-
 νοματ. 789, σημ. 4· σ. ώ;
 κ. μετ. κατ' αἰτ. 789, σημ.
 5· σ. δτι 1057, 1.
Λέγειν εὖ, κακῶς σ. αἰτ. 298,
 2· καλά, κακά κτλ. σ. αἰτ.
 328, 5.
Λέγομαι σ. ἀπαρεμφ. κ. λέγε-
 ται: σ. αἰτ. μετ' ἀπαρεμφ. 723,
 a)· ώς λέγομαι, προσωπ. 725,
 σημ. 1· λέγεσθαι, σύνδεσμ. 43·
 λεγόμενον αἰτ. ἀπόλ. 783, 1·
 τὸ λεγόμ. = ώς λέγεται, κατὰ
 τὸ λεγόμ. 317, σημ. 7.
Λεγύμενος = οὗτοι λεγόμ. 273,
 σημ.
Λέγω σ. αἰτ. ή δι' ἐφέλξ. μετ'
 ἐπαναλήψεως τῆς προσρηθείσ.
 πτώσ. ἀντὶ τοῦ προσθετικ. δι-
 ορισμ. 286, σημ. 4.
Λεῖος σ. γεν. 362, 2.
Λείπειν = ἀφήνω, σ. αἰτ. 300, 4).

- Λείπειν* ἐν τοῖς συνθέτ., ἀμετάχθιστ., μετά τοῦ τό σ. ἀπαρεμφ. 733, 1.
- Λείπεσθαι* σ. γεν. 362, 2· 408, 3· σ. μετ. 748, 6 κ. 7.
- Λειψόροι*, κατ' ἐπίρροις. παθητικ. 118, σημ. 1.
- Λέκτρα* ἀντὶ λευτρῶν 18, σημ. 2.
- Λελαχεῖται* τινα σ. γεν. 356, 3.
- Λεξόμαι*, παθητικ. 117, 4.
- Λευκὸς* ἰδεῖν 707, b).
- Λεύσσειν* σ. αἰτ. 314, c) λεύσσειν = δρᾶν κ. ἀκούειν (ἀντιλαμβάνεσθαι) 1599, s.
- Λέχη* ἀντὶ λέγοι: 18, σημ. 2.
- Λέων* = λεοντῆ 12, 5.
- Λήγειν* σ. γεν. 408, 3· 409, 3· σ. αἰτ. 412, σημ. 3· σ. αἰτ. κ. γεν. αὐτόθι: σ. μετ. 748, 6· οὐ λ. σ. ἀπαρεμφ. κ. μὴ οὐ 358, 4.
- Ληθάρειν* σ. γεν. 373, 6.
- Λιθεῖν*, -εσθαι σ. γεν. 373, 6· λύθειν σ. μετ. 755, 15.
- Ληρεῖν* σ. δοτ. 424, 8· ληρεῖν λήρον 313, σημ. 3.
- Ληρεῖς* ἔχων 755, 13.
- Ληρός*, φλύκρος, nugator 11, 3.
- Λησόμενος*, παθητικ. 116, 4.
- Λιλαίεσθαι* σ. γεν. 390, a).
- Λιπαρεῖν* σ. μετ. 746, 5.
- Λισσοεῖται* σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6· σ. γεν. 356, σημ. 8· σ. ἀπαρεμφ. 697, 2· σ. ὄπως; 699, σημ. 6.
- Λιπαρεύειν* σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
- Λογίζεσθαι* σ. ἀπαρεμφ. 697, 1· κ. μετ' αἰτ. σ. ἀπαρεύειν 697, 1· 718, 4· σ. μετ. 764, 12· σ. οὖτι 1057, 1.
- Λόγος*, τὸν κύτον λ. = κατὰ τὸν κύτον λέγ. 317, σημ. 7· τῷ λόγῳ 456, 6.
- Λογοποεῖν* σ. αἰτ. 307, 9.
- Λόγχη* = λογγοφόρος 13, 1.
- Λοιδορεῖται* σ. αἰτ. 296, 1· κ. 303, σημ. 6· 435, σημ. 22· λοιδορεῖται τινι ἐκεῖ λ. τί τινας 327, σημ. 4· εσθιται τινι ἐκεῖ κ. 434, 19.
- Λοιπότερον* = μετὰ τοῦτο 319, σημ. 11· τοῦ λοιποῦ 387, b).
- Λούειν* σ. διπλῆ αἰτ. 332, σημ. 9.
- Λούεσθαι* σ. γεν. 366, σημ. 5.
- Λοχάρ* σ. αἰτ. 296, 1.
- Λόχευμα* ἀντὶ παῖς 10, 2.
- Λέειν* κ. -εσθιται τι 107, 5.
- Λέειν* σ. γεν. 408, 3· μετὰ τῆς ἀπὸ 411, σημ. 2· σ. γεν. τῆς παιδὸς 382, 6· σ. αἰτ. ἀντὶ λουσιτεῖται 296, 1· λέλυται μοι ἐφώνη, σ. μετ. 751, 9.
- Λέειν τελητηλουσιτεῖται*, σ. δοτ. 435, 20· σ. αἰτ. αὐτόθι: σημ. 23· σ. μετ. 751, 9.
- Λυματρεύεσθαι*, σ. αἰτ. 296, 1· σ. δοτ. 297, σημ. 1· λ. λύματι 313, σημ. 4.
- Λυπεῖται* τινά τι 327, σημ. 4.
- Λυπεῖσθαι* σ. δοτ. κ. ἐπὶ τιν 457, κ. σημ. 6· λ. λύπην 331 σημ. 7· λ. σ. μετ. 745, 3· λ. οὖτι 1057, 1.
- Λυσιτελεῖται* σ. δοτ. 435, 20· σ. μετ. 751, 9· μετὰ τοῦ τι 1018, σημ. 2.
- Λύτρα*, τάξις = τὰ λύτρα 18, σημ. 2.
- Λυθάσθαι* σ. αἰτ. 296, 1· σ. δοτ. 297, σημ. 1· λωθίσθηναι, παθητικ. 122, 6) λωθίσθαι λύθην σ. αἰτ. 325, 3, a).
- Λύθρος* ἔστι σ. μετ. 751, 9 κ. σ. ἀπαρεμφ. 770, 31.
- Λυγάρ*, ἀμεταθ. 93, a) σ. γεν. 408, 3.

M.

Má 847, 3· μά σ. αἰτ. ἐκεῖ
ν. 300, 4· ἐν τῇ ἀπαντήσει
1565, c).

Má τόν (τύν) 1580, 5.

Maiμᾶρ σ. γεν. 358, 4.

Makáρōs τι κ. εἴ; τι 321,
σημ. 13· μακάριον είναι τινί^ν
438, 24.

Makáρatōs, κατ' ἐπίφασ. ἀντὶ^ν
συγχριτικ. 23, 4.

Makáρow μακάριτος 21, 1.

Makrā κ. μακρόν, αἰτ. = μα-
κράν, πολὺ μακρό. 315, σημ. 5·
319, σημ. 11· μακράν=μακράν
ἀπ' ἐκεῖ 305, σημ. 8· μικρῷ
μετὰ συγχριτικοῦ 27, 6· μεθ'
ὑπερθετικ. 28, 7· σ. ἀπαρεψ.
701, 3· μετὲ τοῦ τό σ. ἀ-
παρεψ. 733, 1.

Málā ἐν συνδέσ. μετὰ θετικ.
ἀντὶ μεθ' ὑπερθετ. 26, σημ. 3·
μάλα εἰναι 38, 3· μάλκ, μάλκ
γε, ἐν τῇ ἀπαντήσ. 1565, c).

Malikós σ. ἀπαρεψ. 701, 3.

Malássosθai σ. γεν. 408, 3.

Malθakán ἔστι μὴ οὖ, σ. ἀπα-
ρεψ. 928.

Málisotá ἐν συνδέσ. μετὰ θετικ.
ἀντὶ μεθ' ὑπερθετ. 26, σημ. 3·
μετὲ τῶν ὑπερθετικ. 28, 7·
μάλιστα, ἐπὶ ἀριθμῶν 319,
σημ. 11· τὰ μάλιστα = vel
maxime, τὰ μάλιστα, τὰ μέ-
γιστα ἐκεῖ μάλιστα, μάλι-
στά γε, ἐν τῇ ἀποκρίσ. 1565,
c.) μάλιστα μέν.. εἰ δέ μά-
λιστα μέν.., ἔπειτα δέ 1492, 5.

Mallor ἐν συνδέσ. μετὰ θε-
τικ. ἀντὶ μετὰ συγκριτ. 26, σημ.
3· μάλλον εἰναι 39, 4· μάλ-
λον ν̄, θέσ. κύτος 1019, σημ.
3· μάλλον ὡς ἀντὶ ν̄ 1020,

σημ. 5· μάλλον ν̄ οὐ ἀντὶ
μάλλ. ν̄ ἔνευ οῦ 935, 6· μάλ-
λον καὶ μὴ ἐκεῖ ἐπὶ συγκρι-
τικ. 27, 6.

Már ἦδε Μάν.

Martháreir ἀντὶ μεμαθηκέναι
136, a).

Martháreir σ. γεν. 370, σημ.
9· σ. μετ. 742, 1· διαφορὰ
τῆς μετ' υπαρκ. κ. μετρ. συν-
τάξ. 763, 9· σ. ὁς κ.
γεν. ἀπολύτ. 788, 6· μετὰ
τοῦ ὅτι 1058, σημ. 1.

Mariái 17, b).

Marteíneσθαι σ. δοτ. 452, 3.
Mártis εἰμί, σ. αἰτ. 300 σημ.
4 b· μάντις τινί ἀντὶ τινός
449, 3.

Máξaσθai, κατ' ἐπίφασ. παθη-
τικ. 119, 5.

Maraθóni ἀντὶ ἐν Μ. 460, 1.

Maraτreir τι σ. αἰτ. 327, σημ. 4.

Mápráσθai σ. γεν. 395, g)· σ.
δοτ. 426, 11· ἐπὶ τινι 427,
σημ. 9.

Máρptei σ. γεν. 353, 2.

Mártéreσθai τινά τινος 398, 3.
μαρτυρήσεται, παθητ. 117, 4.

Mártímuor δέ ἔνευ τοῦτο 682, 1.

Mastigócr πληγάς τινα 325, b).

Mastigóσθai, κατ' ἐπιφάν. πα-
θητικ. 115 1· μαστιγώσεσθαι,
παθητικ. 116, 4.

Máτηr είναι 38, 4.

Máχaipai πληθυντ. ἀνή^ν ἐνικ.
18, σημ. 2.

Máχeσθai σ. δοτ. 426, 11·
πρός τινα κύτοθι σημ. 9· ἐπὶ^ν
τινι 427, σημ. 9.

Máχy, περὶ τοῦ πεδίου τ. μάχ.
12, 5· μάχη = ἐν καιρῷ τῆς
μάχ., pugnae tempore 463, 2.

Méga μετὰ θετικ. ἀντὶ ὑπερ-
θετικ. 26, σημ. 3· μέγα, με-

- γάλλα, κιτ.=πολύ 320, σημ. 11.
Μέγα μετὰ συγκριτικ. κ. ὑπερθετ. 27, 6· 28, 7· τὸ 318, 5
 κ. σημ. 11.
Μέγα φρονεῖσι σ. ἀπόκρισις. 996, 1.
Μεγαιρεῖσι σ. γεν. 389, e)· σ.
 δοτ. κ. κιτ. σ. ἀπαρεμφ. 716
 σημ. 2.
Μέγαμα ἡντὶ μέγαρον 18, σημ. 2.
Μέγας μεγέθει, μέγας μεγαλωστί 1613, 3.
Μέγεθος, περὶ προσώπ. 11, 3=θυμακτὸν ὅσον, *mirum in modum* 317, σημ. 7· αἰτιατ. τοῦ ἀκριβεστέρ. διορισμ. 322, σημ. 15.
Μέγιστον δέ ἂνευ τοῦτο 683,
 1· μέγιστον ἐν τοῖς μεγίστοις
 21, 1· μέγιστον, ἐπὶ ὑπερθετικ. 28, 7.
Μέδεισι σ. γεν. 402, 2.
Μέδεσθαι σ. γεν. 388, b).
Μεδεῶσι σ. γεν. 402, 2.
Μεθιέραι,-εσθιει σ. γεν. 408, 3· μεθιέναι χόλον σ. δοτ. 438, 24· μεθιέναι,-εσθιει σ. μετ. 748, 6· δικρορά τῆς μετὰ μετοχ. κ. ἀπαρεμφ. συντάξ. 770, 29.
Μεθιστάραι,-εσθιει σ. γεν. 408, 3.
Μεθύσκεσθαι σ. γεν. 364, 3.
Μεῖζον τῶν κακίστων 344, b)· μείζων ἰδεῖν 707, b).
Μεῖον, μείονες μετὰ τοῦ ἢ ἡ μετὰ γεν. ἄνευ τοῦ 1026, 4.
Μειονεκτεῖσι σ. γεν. 400, 1.
Μειονεθεῖσι σ. γεν. 400, 1.
Μείρεσθαι σ. γεν. 349, 1.
Μελεόδαιτεισι σ. γεν. 388, b)· σ. κιτ. 391, σημ. 2.
Μελεῖσι σ. γεν. 388, b)· μέλεισι τοῖς 392, σημ. 3· μέλισι μοῖσι σ. ἀπαρεμφ. 697, 2· σ. ὥστε 699, σημ. 6· σ. μετ. 745, 3.
Μέλιος σ. γεν. 389, c).
Μέλεσθαι σ. γεν. 388, b)· μέλεται μοῖσι τοῖς 392, σημ. 3.
Μελετᾶσθαι σ. γεν. 388, b)· σ. ἀπαρεμφ. 697, 2.
Μελιγμα=ἀγριπνητός 10, 2.
Μελισσεῖσι σ. γεν. 366, σημ. 5.
Μελλεῖσι σ. ἀπαρεμφ. 697, 2· μέλλων γορέφειν (*γράψει*, *γράψειν*) δικρορά τοῦ γορέφου 174, σημ. 2· δικρορά τοῦ μελλούσι 1026· μελ. σ. ἀπαρεμφ. ἡντ. μελ. σ. ἀπαρεμφ. κ. μελ. σ. 926· μελ. ἄνευ ἀπαρεμφ. 1593, i).
- Μέλλον, κιτ. ἀπό* 783, 1.
Μελπηθεῖσι ἡντὶ ἐνίσι. 18, σημ. 2.
Μεριάδις σ. γεν. 358, 4.
Μεμβρετται μοῖσι τοῖς 392, σημ. 3.
Μεγαλώσι σ. γεν. 388, b).
Μεγηγαγήσθαι, παθητ. 121, 4.
Μεγηγηγένειος, παθητικ. 122, a).
Μεγηγῆσθαι σ. γεν. 373, 6· σ. κιτ. αὐτοθι: σημ. 12· περὶ τινος; καὶ ἔθισται σ. ἀπαρεμφ. κ. μετ. 764, 10· μέμνησται; ὅτε ἀντὶ οὗ = οὗ 1072, 7.
Μέγρεσθαι σ. οὗ 1057, 1· σ. εἰ 1072, 8.
Μέγρεσθαι σ. κιτ. 435, σημ. 22· μ. τί τινος 370, σημ. 9· σ. γεν. 389, f)· μ. τινα εἰς τοῖς 395, σημ. 10· τινά τινος; 389, f)· σ. δοτ. 434, 19.
Μεγαγγιαρεῖσι σ. δοτ. 434, 19.
Μέν ἀντὶ μοῖρ 837, 1· ἐν ἐρωτήσ. 837, 1· ἐν ἀπαντήσ. κ. ἀποκρίτ. 838, 2· μετὰ κλητικὴν δηλοτὸν ἀντιθεσ. ἐκεῖτο μετὰ ἀνωνυμίαν δηλοτὸν ἀπαντήσ. 839, σημ. 1· μετὰ ἀνωνυμίαν είνε ἐναντιωματ. ἐκεῖτο μέν...μέν, βεβιωτικ. κ. ἐνδοτικὸν ἐκεῖτο μέν δητα 838, 2.

- Μέν ἄρε.. δέ τι μέν.. δέ ἄρε 884, i).
- Μέν.. δέ 976· ἐπὶ διπλοῦ προσθετικ., διορισμ.; οἶνον Τυδεύς; τόκος μὲν Οἰνέως, πατήρ δ' ἔμος 955 σημ. 1· ἐπὶ διπλέσι. κατὰ τόπον, γεόν, ἀριθ., τάξιν, πρόσωπα 976, a)· ἐπὶ πολλῶν επιθετικῶν τὸ κατηγορικόν 979, b)· ἐπὶ ἡντιθέσ. προχρήστικῶν ὅντων τὴν μήκειν.. νῦν δέ αὐτόθι· εἰ ἐπὶ τοῦ ἄλλους (ἄλλως) μετὰ διρήσεως κ. ἐπομέν. καταρχτικ. προτάσ. κατότοι δ' ἐναντιορικῶν 948, 9· ἐπὶ ἐπικυκλήψ. τοῦς αὐτῆς τὴν συνωνύμ. λεξιών 979· ἐπὶ μεταβάσι. τῆς ἀναφορικ. συντάξ. εἰς τὴν διεκτικ. εκεῖ γ. θεσις τοῦ μέν κ. δέ 980· μέν.. μέν 981, 1· δέ.. δέ 981· μέν.. μέν.. δέ.. δέ 982· μέν.. μέν.. δέ, μέν.. μέν.. δέ.. τέ, μέν.. δέ.. δέ.. δέ αὐτή. 983· μέν.. δέ.. δέ, τι, μέν.. δέ.. καὶ τι μέν.. δέ.. τίττη κ. π. πορόμ. 989· μέν.. ἄλλα(αὖ, κύτε, ἄλλις, κύτάρι, ἄτταρι, μέντοι, δικώς, μήν) 984, 1· μέν.. τέ, μέν.. καὶ, μέν.. τιδέ 984· μέν.. ὅντες ἐπομέν. ἐναντιωμάτων. συνδεσμ. 984, 1· μέν μάνον, salitarium 985, 2· μέν .. τιδέ 1014, σημ. 2.
- Μέν.. δέ οὖν 866, f.
- Μέν.. δέ τοι 856, b).
- Μέν γε 840, d· μέν γέ που 889, 2.
- Μέν δέ 824, 4· 827, 6· 840, f· ἐπὶ προστατικ. ἐκεῖ.
- Μήτρ δή ἄρε 882, d).
- Μέτρ. ρυτ. 814, 4.
- Μέτρ οὖν 860, c)· μέν οὖν.. δέ, μέν οὖν.. δ' οὖν αὐτόθι.
- Μέτρ οὖν, ἐν τῇ ἀποκρίσει 860, c).
- Μέτρ τι = μέντοι.
- Μέτρ τοι ίδ. Μέντοι.
- Mētreatreū σ. δοτ. 434, 19.
- Μέτρειν, σύνδεσμος 43· μέν. σ. αἰτ. 298, 3)· σ. δοτ. 437, 22· σ. ἀπαρεμφ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 701, 3· 718, 4.
- Mētrodōr ίδ. Μέν οὖν.
- Μέτρος, ἐν περιγραφαῖς 282, d).
- Μέντοι 841, g)· ἐν ταῖς ἀποκρίσ. ἐκεῖ· μέντοι.. δέ 842· μέντοι γε αὐτόθι· μέντοι γε οὗ ἐκεῖ· μέν.. μέν τοι 984, 1· μέντοι οἷμα; 993, 4. μέντος, αἰτ. τοῦ ἀκριβεστέρου διορισμ., τὸ σὸν μέρος, τὸ αὐτοῦ μέρος. 322, σημ. 15· αἰτ. τοῦ μετροῦ 320 σημ. 14.
- Mētretēr σ. γεν. 355, σημ. 4.
- Mētrotikos ἀντὶ ἐπιρ. 276, a).
- Μέσος σ. γεν. 355, σημ. 4· ἡντὶ ἐπιφέρων. 276, a).
- Μεσοδή σ. γεν. 355, σημ. 4.
- Mēsodēr 444, e).
- Μεσοηρί σ. γεν. 355, 4.
- Μετατοχή σ. γετοχή 746, 4.
- Μετός μετοῦ σ. γεν. 362, 2.
- Μετά, ποθέσ. σ. γεν., δοτ. κ. αἰτ. 530, μετ' ἔλιγον, μετ' οὐ πολλ. σ. γεν.=μετ' ἔλιγον, διέλιγον ὕστερ., μετά τι 340, 4· τρίτῳ ἔτει μετά τὴν μαχηνήν 459, 10· σ. αἰτ. κ. μετοχή (μετὰ τοῦτο γενόμενον) 776, σημ. 3· ᾧς ἐπίρρ. 553.
- Μεταβάλλειν, διπό σημασ. ἐπικρατεστέρων π. γ. μ. ἄλλους; τρόπους=μεταβάλλων τρόπους ἀποκτήσαιλους; moribus mutatis alios induere 1590, c.

- Μεταβούλεισθαι** σ. ἀπαρεμφ. κ. μή 923, 3.
- Μεταγιγρώσκειν** σ. δοτ. 438, 24· σ. ἀπαρεμφ. κ. μή 923, 3· σημασ. ἐπικρατεστέρω = **μυτατά sententia decernere**, μεταβελών γνώμην ἀποφεύξω 1591, c.
- Μεταδιδόται** σ. γεν. 349, 1· σ. αἰτ. 354, σημ. 1.
- Μεταδοκεῖν**, -εῖσθαι σ. ἀπαρεμφ. κ. μή 923, 3.
- Μετατείν** σ. γεν. 349, 1.
- Μεταλτιος** σ. δοτ. 425, 9.
- Μεταλαγχάρειν** σ. γεν. 349, 1· σ. αἰτ. 354, σημ. 1.
- Μεταλαμβάρειν** σ. γεν. 349, 1· σ. αἰτ. 354, σημ. 1.
- Μεταμέλει μοι τινος** 388, b)· μ. μοι τι 392, σημ. 3.
- Μεταμελεῖν**, -εσθαι, σ. μετ. 745, 3.
- Μεταμέλον**, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1.
- Μεταξύ**, ἐπὶ μετογ. 355, σημ. 4.
- Μεταξύ**, σ. γεν. 355, σημ. 4.
- Μεταπέμπειν** ἀντὶ τοῦ μέσου 112, 2.
- Μεταποιεῖσθαι** σ. γεν. 349, 1· σ. αἰτ. 354, σημ. 1.
- Μεταπρέπειν** σ. ἀπαρ. 706, 6.
- Μεταστρέψεσθαι** σ. γεν. 358, 4.
- Μετατίθεσθαι** σ. ἀπαρεμφ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 696, 1· 718, 4· ὑπὸ σημασ. ἐπικρατεστέρων=μεταβελών γνώμην τίθημι, **mutata sententia statuere** 1591, c.
- Μετατρέπεισθαι** σ. γεν. 358, 4.
- Μετάγρεντα** ἀνθ' ἔν. 18, σημ. 2.
- Μετέρχεσθαι** σ. γεν. 356, σημ. 8· σ. αἰτ. 305, 8)· μετέργη· αἴματα τινα 325, b)· μετέργη· σ. δοτ. 438, 4.
- Μετεστί μοι τινος** 349, 1· μέτ. μοι τι 354, σημ. 1.
- Μετέχειν** σ. γεν. 349, 1· σ. αἰτ. 354, σημ. 1· σ. δοτ. 354, σημ. 1· 424, 8.
- Μετέωρος** ἀντὶ ἐπιρ. 276, a).
- Μετόρ**, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1.
- Μετομοάλεσθαι** τι 331, σημ. 7.
- Μετοχος** σ. γεν. 349, 1.
- Μετέριεν** σ. δοτ. 456, 6.
- Μετέρω** ἔχειν, ἔκειν σ. γεν. 398, 5.
- Μέτωπα** ἄνθ' ἐνικ. 18, σημ. 2.
- Μέχρι** σ. γεν. 353, 2· μέχρι· πρός, ἐπί, εἰς, σ. αἰτ. 555, 3· μέχρι=μέχρι τοσούτου 1146, a)· μέχρι, μέχρι οὗ=μέχρις οὗ 1147, c)· ἰδ. "Οτε, "Εώς" μέχρι ἂν σ. ὑποτάκτ. ἰδ. ἐώς ἂν ἐν τῷ Εώς" μέχρι, μέχρι οὗ ἂνευ ἂν σ. ὑποτάκτ. 241, σημ. 2.
- Μέχρι** σ. ἐπιφρήμ. (μέχρι δεῦρο κτλ.) 566, a).
- Μή**, σημ. αὐτ. 896 θέσις 897, σημ. 1· ἐν κυρ. προτάσ. 901· ἐν δευτερεύσῃ 901, b)· μὴ κατ' ἐπιφάν. ἀντὶ οὗ 904· ἐν τῷ 6· μέλει ἐξηρτημ. διαζευκτικ. ἐρωτημ. προτάσ. 908, σημ. 1· ἐν ἐξηρτημέν. ἐρωτήσ., ἐν καὶ ὑπάρχει δικαιορήματος ὑποτάκτ. κ. μή ὑπτος ἐκεῖ οὔτω πως καὶ ἐκτὸς τῆς ἐρωτήσ. ἐκεῖ· μή ἐπὶ ἀπαραμ. 909· μή ἐπὶ συνάρθ. ἀπαραμφ. 913, 3· ἐπὶ τῶν ἀρχηγομενῶν οὐσιαστικ. ἢ ἐπιμέτ. οὐσιαστικοποιηθέντ. 913, 4· μή ἐπὶ μετογ. κ. ἐπιμέτ. 914· μή ἐπὶ μετογ. οὐσιαστικοι προσέτι τὴν ὅλην προτάσ. ἀρνητικ. 914, σημ. 1· μή ἐπὶ μετογ. ἀντὶ οὗ, ἔνεκα τῆς συντάξ. τῆς προτάσ. 916, σημ. 2· μή σπανίως μετὰ κίτιολογικ. μετογ. 916, σημ. 3· μή ἐπὶ

τῶν συνάρθμ. μετογ. ἡ ἐπιβίστ. 916, σημ. 4· μή ἀντὶ οὐ ἐπὶ μετογῆς μετ' οὐσιαστικοῦ ὡς ἀντικειμένου. δόκιμ. αἰσθητικοῦ; δηλωτικ. κτλ. 918, 4 κ. σημ. 5· συστάθμενος. ἀρνήσ. 918· μή.. μή 918, 1· (ἐπίστεις αἴρονται ἀλληλούχεις) μή.. μή ἀντὶ μή.. οὐ 921, σημ. 3· μή.. μηδέ (μηδείς κτλ.) 918, 1· (μή.. τίς, πώ, πάς κτλ., μή.. μηδείς, μήπω κτλ. 921, σημ. 4·) μή ἐπαναλημβάνειν. μετὰ δευτερόουσαν πρότασιν 1071, 6· μή πλεοναστικ. ἐπὶ ἀπορειμ. μετὰ τὰς ἑκοράσ. τὰς δηλούσ. φέρειν, ἀμφιέσιλίαν κτλ. 922· μή σ. ἀπορειμ. ἀντὶ μή οὐ μετὰ τὸ οὐκ ἀπέχεις κ. τ. παρόμ.. μετὰ τὸ οὐ δύναμαι κ. τ. παρόμ. 931, h), lδ. Οὐ.

Μή σ. εὐκτ. περὶ εὐχῆς ἀρνητ. = ἀπευχῆς 226, 6· σ. παροψικ. δριστ. περὶ εὐχῆς ἀρνητικ. = ἀπευχῆς 228, σημ. 4.

Μή σ. τῷ 6· προσάπωφ τοῦ ἀδρ. τῆς ὑποτακτ. ἀντὶ τῆς προστ. 236, 3· σ. τῷ 6. προσ. ἔνεστ. τῆς ὑποτακτ. κ. γ'. προσ. ἔνεστ. ἡ ἀδρ. τῆς ἰδίας ἀντὶ προστακτ. 238, σημ. 1.

Μή σ. τῷ 6. προσ. τοῦ ἀδρ. τῆς προστ. ἀντὶ τῆς ὑποτακτικῆς 238, σημ. 3· μή σ. τῷ 6· προσ. τοῦ μέλλ. δριστ. ἀντὶ μή σ. προστακτ. 174 σημ. 1.

Μή μὲν σ. ὑποτακτ. ἡ δριστ. περὶ τοῦ φέρειν ἡ ὑποψίκεις μή οὐμένη τι, μή οὐ δέ, μή δὲν συμβῇ τι 220, 6· 221, σημ. 5· 937, 7. 8.

Μή, λεξ. ἐρωτηματική, a) ἐν τῇ δοθίκῃ ἐρωτήσ. 1537, 11 κ. σημ. 13· μή.. ἡ = num.. an ἀρικ, ἀριά γε.. ἡ 1538, σημ.

12· ἐν πλαγής ἐρωτήσ.: θν, μή- πως, μετὰ τὰς ἑκοράσ. τὰς δη- λούσ. φροντίδα καὶ φόβον, σκέ- ψιν, προσογήν, γνῶσιν, ἔρευναν, καὶ ἐρωτήσ. 1553· μή μετὰ τὸ βέηκα τῆς ἐρωτήσ. 1554, σημ. 2· σύνταξ. χύτου 1553· μή ἀ- ναφορικ. πρὸς συμπληρωτέον βήματα οἷον τὸ σκοπεῖν 1559, σημ. 4.

Μή.. ἀλλὰ καί = ὅχι.. ἀλλὰ μάλιστας μή.. ἀλλάς οὐδὲ = ὅχι.. ἀλλ' οὐδὲ μάλιστα 973, 5.

Μή, μή οὐ γε, μή γάρ, μή οὐ- τως, μή τι γε, μήτοις γε ἔνει φέρμ 1600.

Μή γάρ ἐπὶ εὐχ. ἀρνητικ. (ἀ- πευχῆς) 226.

Μή δή 827, 6.

Μή δῆτα 831, 4· ἐν τῇ ἀ- πνητάσει. 1565, c).

Μή μέρ 839, b· μή μὲν δή τι. Οὐ μὲν δή.

Μή μέντοι 841, g).

Μή μήρ 835, b.

Μή δτι.. ἀλλὰ καί (ἀλλάζ) 970, a) = οὐ μόνον ὅχι.. ἀλλὰ καί ἔκειται b) μή δτι (ὅπως).. ἀλλά οὐδὲ ἡ ἀλλάς οὐ = οὐ μόνον ὅχι.. ἀλλάς οὐδὲ 971, c) μή δτι, ἐν τῷ δευτ. μέλει = ἐκτὸς τοῦ δτι, (nendum) 972, a).

Μή οὐ σ. ἀπαριμφ. 924, 4· σ. μετ. 929, σημ. 8 μή οὐ εἰς κατ' ἐπιφάνειαν κυρίας προτάξ. σ. φέρμ. παρεμφατ. 220, 6· 221, σημ. 5· 1559, σημ. 5· μετὰ τὰς ἑκοράσ. τὰς δηλούσ. μέριμναν, φροντίδα, φόβον, σκέ- ψιν, προσογ. γνῶσιν κ. ἔρευναν 937, 7. 8· 1553, 1· μή οὐ, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψει τῆς σύνταξης, παρεντίθεται ἐν τῇ προτάξ. 1559, σημ. 5.

- Μή οὖν 865, c).
 Μή δρελον, ὕφελον, σ. ἀπαρχφ.
 ἐπι εὐχῆ, 228, σημ. 4.
 Μή τί γε = ἔκτος τοῦ ὅτι, ne-
 dum 972, a).
 Μή τοι 857, g).
 Μή τοίνυν 1038, 4.
 Μηδαμοῦ που μετά τοῦ διελθεῖν
 573 σημ. 4.
 Μηδαρῶς, ἐν τῷ ἀπαντήσει
 1565, c).
 Μηδέ ιδ. Οὐδέ.
 Μηδὲ μέντοι 841, g).
 Μηδ' ὅστις οὖν 866, f).
 Μηδέλε, -έν ιδ. Οὐδέτις; ὁ μηδείς
 917, σημ. 4.
 Μηδέρι κιτ. = ἐν μηδεμιᾷ περι-
 πάσ. 315, σημ. 5· τὸ μηδέν
 917, 4. ιδ. Οὐδέν.
 Μηδεσθαι ωκκά σ. κιτ. 328, 5.
 Μηκος, κιτ. 322, σημ. 15.
 Μηκύρειν λίγον, σ. κιτ.
 325, b).
 Μήρ (γάν) 833, 1· μέν . μάν
 984, 1·
 Μηριαῖος ἀντὶ ἐπιφέρμ. 276, a).
 Μηκλειν σ. γεν. 389, d)· ρ. ἐξα-
 τί τινος 394, σημ. 8.
 Μηριμα, περὶ προσώπ. 10, 2.
 Μηρις, περὶ προσώπ. 10, 2.
 Μηρέσιν σ. ώς κ. γεν. ἀπο.
 788, 6).
 Μήτε ιδ. Οὔτε.
 Μήτη, προσήπ. 248.
 Μήτη γε δῆ 822, 6· φήτι ποτ'
 οὖν 864, a).
 Μητεσθαι ωκκά σ. κιτ. 328, 5.
 Μητις, περὶ προσώπ. 10, 2.
 Μήται ιδ. Οὔτοι μάται γε ἄνευ
 φέρμ. 1600, 1.
 Μηγαράσθαι σ. ἀπαρχφ. 697, 2·
 σ. ὄπως 699 σημ. 6.
 Μηγαρὴ οἰδεμία ἔστιν σ. ὄπως;
 703, σημ. 9· μετ' κιτ. σ. ἀ-
- παρχφ. 718, 4· μετὰ τοῦ
 ὥστε 718, 4.
 Μηγαρητικός τοῦ γεν. 376, 8.
 Μία, σ. δοτ. 432, 16.
 Μιαρῶν μικρώτων; 21, 1.
 Μιασμα, περὶ προσώπ. 19, 2.
 Μίγα, μίγδα, σ. δοτ. 425, 9.
 Μιγρέται κ. τὰ ἐξ αὐτοῦ σύν.,
 ἀρετάζ. 93, x)· μιγνύνται,-εσθαι
 σ. δοτ. 424, 8· μετὰ τῶν ἐν,
 σὺν σ. δοτ., μετά σ. γεν., ἐ;
 σ. κιτ. 425, σημ. 7.
 Μικρόν μικρά, κιτ., 319, σημ. 11.
 Μικρού σ. πικρού· δριστ. ἄνευ
 ἡν 203, 5· μικροῦ δέω σ. ἀ-
 παρ. 704, 4· μικροῦ δέω, ἐνθέντες
 εἰρι σ. ἀπαρχφ. 726, e)· μι-
 κρὸν ἀποδείπειν τοῦ μή σ. ἀ-
 παρχφ. 934, o)· μικροῦ δένην
 1518, 3 ἐν τῷ πικρενθέσ.: μι-
 κρῶν ἐπὶ συγκριτικ. κ. ὑπερ-
 θετ. 459, 10.
 Μιγεῖσθαι σ. κιτ. 296, 1· ρ.
 τζήκαντή, σ. κιτ. 327, σημ. 4.
 Μίγηστι σ. δοτ. 449, 4.
 Μίγρετ σ. κιτ. 298, 3).
 Μιγρηστειν, εσθαι σ. γεν. 373,
 6· σ. κιτ. 374, σημ. 12· εσθαι
 περὶ ὄπερ τινος ἔκειν μηρ. σ.
 δοτ. 438, 24.
 Μιγρήσκεινθαι σ. μετ. 742, 1·
 δικροτὴ τῆς μετὸς ἀπαρχφ. κ.
 μετογ. συντάξ. 764, 10· τ.
 δοτ. 1057, 1.
 Μίν, ἀπτωνηρ. ιδ. 63.
 Μινθείτι, ἀρετάζ. 96, 6).
- Μιγεύειν κ. τὰ ἐξ αὐτοῦ σύν.,
 ἀρετάζ. 93, x).
- Μισεῖν σ. ἀπαρχφ. 697, 2· σ.
 μετ. κ. ἀπαρχφ., δικροτὴ αὐ-
 τῶν 767, σημ. 3.
- Μισθοδοτεῖν σ. κιτ. 307, 9.
 Μισθία την ἀντὶ τινος 419, 3·
 μισθοῦ=δικ μισθίν 382, 6, a).

- Μρᾶσθαι** σ. γεν. 373, 6^ο σ. κιτ. Μρᾶψ = ἐν μυχῷ 460, 1.
κύτῳ: σημ. 12 περί, ὑπέρ τινος Μόρ 1538, 12^ο μῶν οὖν, μῶν
κύτῳ: μν. φύγαδε 1591, d. μῆ 1538, 12^ο μῶν.. ἢ κύτῳ
Μημεῖται ἀνθ' ἔντι. 18, σημ. 2. τόθι: σημ. 14.
Μημορεύειν σ. γεν. 373, 6^ο σ. Μᾶψον εἶναι σ. μετ. 751, 9.
αἰτ. ἔκει, σημ. 12 σ. ἀπαρεμ. 696, 1^ο σ. μετ. 743, 2^ο μν.,
ἡνίκα 1072, 7. N
- Μημορεύομαι** σ. ἀπαρεμ. κ. Ναΐ, ναὶ μὴ Δίξ 847, 2^ο 300,
μνημονεύεται μετ' αἰτ. σ. κύτῳ 4^ο 1565, 6).
πρεμφ. 723, a).
- Μημών** σ. γεν. 373, 6. Ναρμαχεῖν σ. δοτ. 426, 11.
Μημοκακεῖν σ. γεν. 373, 6. πρὸς τινα κύτοθι: σημ. 9.
Μοί, ἀντὶ τῆς αὐτοπαθ. ἀντων. Ναυτηγεῖν ναῦς 307, 9.
588, σημ. 8^ο δοτ. χαριστ. Ναυσίρ=σὺν ναυσ., cum navibus
443, d)^ο μετὰ κλητικὴν 444,
d)^ο ἐπὶ οὐσιαστικ. κατ' ἐπι- Νεαρίας, ἐπιθετικ. 274, 1.
φάν. ἀντὶ γενικ. 451, c). Νέοσθαι μετὰ σηματ. μέλλ.
Μοῖρα, παρχλείπ. 248. 141, 7.
- Μοῖρα** σύνεστι μοι, σ. μετ. 751, 9. Νεικεῖν σ. δοτ. 426, 11.
Μοίλειν σ. αἰτ.-τῆς ὕδος 304, 7)^ο Νεμεσᾶ,-χεῖος: σ. δοτ. 434, 19.
μοῖλ. ζητοῦ = ἐν τῇ πόλει Νεμεοῖσθαι σ. δοτ. 434, 19.
317, 4^ο μολών, πλεοναστικ. μετ' αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 716,
782, σημ. 10. σημ. 2.
- Μόλις** κατέγειν, ὥστε μὴ οὐ σ. Νέορ = νεωτὶ 319 σημ. 11.
ἀπαρεμφ. 932, i).
- Μομφήτη** ἔχειν σ. δοτ. 434, 19. Νέος, ὥστε σ. ἀπαρ. 1514, σημ. 2.
Μόρος ἀντὶ ἐπιφράμ. 271, c)^ο Νέότης ἀντὶ νέου 11, 3.
μόριος κ. μόνον διάζορος 278,
σημ. 3^ο σ. γεν. 412, 4.
Μοροῖν σ. γεν. 408, 3^ο-οσθαι
μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ σ. γεν. 411,
σημ. 2.
- Μοῦ**, μοῦ, μέ τέ παναρφ. (ἐπιχναλ.). Νίκεσθαι σ. διπλῆ αἰτ. 332,
687, 4^ο ἀντὶ ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ 9. σημ. 9.
586, σημ. 4^ο μοῦ ἀντὶ ἐμός Νικᾶν, ἀμεταθ. 93, a)^ο νικᾶν =
(μοῦ δι πατήρ ἀντὶ ἐμός) 588, 3. εἶναι νικητὴν 136, b). ν. νικη-
Μοχθεῖν θεραπεύματι πόδι 307, υχίκιν, Ὄλυμπικ, γνώμην, δι-
σημ. 11. κτην., ἡρετήν 311, c)^ο ν. μά-
χη 313 σημ. 4^ο ν. Ὄλυμπιά-
σιν 313 σημ. 4^ο ν. μάχην σ.
κιτ. 325, b)^ο ν. αλγέρου 396, 2^ο
σ. μετ. 749, 7.
- Μεχοίταος** ἀντὶ ἐν μυχαιτάτῳ Νικᾶν, νικησθαι σ. γεν. 402,
276, a). σημ. 2.

- Nίκη* σ. δοτ. 449, 4.
Nίπτεσθαι σ. γεν 366, σημ. 5.
Nίφει δῆλ. ἐ Θεδ; 33, b). νίρει:
 σ. αἰτ. 303, 6). νίρειν σ. δοτ. 314, a). νίφεσθαι, παθητικ. 129, 10· 303, 6.
Noεῖν κ. νοεῖσθαι 113, 4.
Noεῖν σ. μετ. 742, 1· σ. ὁς
 κ. γεν. ἀπολ. 788, 6). σ. δοτ.
=δη 1057, 1.
Noμίζειν σ. διπλὴ αἰτ. 323, 1·
 σ. δοτ. (uti, χρῆσθαι) 455, 5·
 α. ἀπεργρ. 696, 1· μετ' αἰτ.
 σ. ἀπεργρ. 718, 4· σ. μετ.
 763, 8· μετὰ τοῦ ὅτι, ὁς
 1058, σημ. 1· νομίζεσθαι σ.
 δημοκρατ., ὁς σύνδεσμοι 43· νο-
 μίζομεν σ. ἀπεργρ. κ. νομίζε-
 ται μετ' αἰτ. σ. ἀπεργ. 723, a).
Noμοθεσία σ. δοτ. 447, 1.
Noμοθετεῖν σ. αἰτ. 307, 9.
Nόμος σ. γεν. = κατὰ τούπ.
 317, σημ. 7.
Noσεῖν σ. δοτ. 457, 8· 313,
 σημ. 4.
Nόσος, περὶ προσώπ. 10, 2.
Nόστος τινός = ἐπάνοδος εἰς τὸν
 τόπον, reditus in locum 339, 4.
Noστίζειν σ. γεν. 408, 3.
Nόστροι σ. γεν. 414, 5.
Noυθετεῖν σ. αἰτ. 307, 9· σ.
 ἀπερ. 697, 2· σ. ὁς κ. γεν. ἀ-
 πολ. 788, 6).
 Νδ 815, 5.
Nόχτεις=δρα: νυκτερινά, horae
 nocturnae 17, c); νυκτί 163, 2.
Nόχτωρ, αἰτ. 319, σημ. 11.
Nίμφειν ἀντὶ νυμφεῖν 18, σημ.
 2· ἀντὶ νύμφην ἔκειται = τὸ μει-
 λόγχυμον ἔκειται.
Nύμφειν ἀντὶ νύμφην 10, 2·
= γέμως, matrimonium 18,
 σημ. 2.
Nύρ, rurī 812, 1· νῦν,
 νῦν δέ = τώρα δέ, πώρα δύμως;
 813, 2· νῦν δέ ἔκειται 3· νῦν ἐν
 συνδέσ. μετὰ τῶν πάλκαι, ποτέ,
 οὐτερον μετὰ ἐ-εστῶτος συν-
 τεττομέν. 1594, K· νῦν ἥδη
 816, 1· νῦν δέ. γάρ 877, a).
 νῦν δή 821, 2· νῦν μὲν δή σ.
 μέλλει. 840, f) τὰ νῦν, αἰτ. 319,
 σημ. 11.
- Nύρ* ὅτε (ὅπερ)=νῦν 1148, σημ.
Nύριος ἀντὶ ἐπιρρήμ. 276, b).
Nύμαρ κ. τὰ ἐξ κύτου σύνθ.,
 ἀμετάβ. 96, 6).
- Nάρτα* ἀντὶ ἐντ. 18. σημ. 2.
- E
- Εράρειν* σ. γεν. 402, 2.
Εύρος σ. γεν. 374, 7.
Εροῦσθαι σ. δοτ. 424, 8.
Εύρως ἔχειν σ. γεν. 374, 7.
Εύρη ἀντὶ ζέρος 18, σημ. 2
Εύλα 15, 2.
Εύρι ίδ. Σύν.
Εγρεῖν σ. διπλὴ αἰτ. 332,
 σημ. 9.
- O
- 'Ο ἐν ταῖς ἀντων. δέστις ὄποιος
 ὄποιος κατά. 1094· 1528, 3.
'iΟ αὐτὸς=οὐδετερός, idem 655, 4·
 δι βασιλέων, ὁ τούρον κατά.
 424, 4· δι κύτος σ. δοτ. 66.
 Αὐτός=οὐδετος ὄπερερ 1052, 4.
'iΟ, Ή, Τό ὁς ἀντων. δεικτ. κ.
 ζερος 605, 1· περὶ Οὐρ. 605, 1·
 περὶ τοῖς μακρόμην ποιητ.
 611, 1· ὁς δεικτ. ἀντων. ἐν
 τῷ πεζῷ 613, 1· ὁς νορθως
 ζερος περὶ τοῖς Αττικ. 619, 1·
 τοῦ = τούτου ἀντὶ ἐγοῦ 670, 3·
 ίδ. Πάν. πραγμάτ. ἐν τῷ "Αρ-
 θρον" τοῦ δεικτικου. Ο γράσ. προ-

- παρασκευαστική 685, 3· ἐπαναφορική 687, 4.
- 'Ο, Ή, Τό* ὡς ἀντωνυμ. ἀναφορά. 617· 943, 1.
- 'Ο, Ή, Τό* ἀντωνυμ. δεικτ., προπαρασκευαστικῶς 682, 1· ἐπαναφορική (ἐπανακληπτική) χρῆση. 687, 4.
- 'Ο οἶος*, *'Ο ήλικος* μετ' ἐφέλξ. 1110, σημ. 10.
- 'Ο=δεσον* ἀφορῷ, δτι... διὸ ἀκουον, μάθε δτι: 1137, 2· διτ. =διό, διτ. τοῦτο 316 σημ. 6.
- 'Ο* ἀντὶ δτι = δτι: 1057, 1 κ. 1058, σημ. 1.
- 'Ο δέ*, τὸ ὑποκείμ. ἐπανακλημέζν. ἔνεκκ προηγηθείσ. ἀντιθέσ. 683, 2· =idemque, εἰς καὶ διατὰς: 678, 2· δέ ἀνευδό μεν 978, σημ. 4.
- 'Ο ήλικος* ἐφέλκεται: 1110, σημ. 10.
- 'Ο μέρ.. δέ*, τίθεται πολλάκ. οὕτω; ὥστε τὸ μέν, δέ μέν ἀναρρέεται εἰς; τὸ πλησιέστερ. οὐσιαστικ. τὸ δέ, δέ εἰς τὸ ἀπωτέρῳ 977, σημ. 1· δέ μέν.. ζῇλος δέ, οἱ μέν.. ἔνιοι δέ, οἱ μέν. ἔτεροι δέ κ. τ. παρόμ. καύτοις σημ. 2· δέ μέν τις.. ἀλλοὶ δέ. δέ δέ τις. δέ δέ αὖ 677, σημ. 2· δέ μέν. οἱ δέ ἐκεῖ· δέ μέν.. δέ εἴν συνδέσ. μετ' οὐσιαστικ. 978 σημ. 3· δέ μέν.. δέ δέ, οἱ μέν.. οἱ δέ παρ ἐπέρρη δινομαστ. 289, 7.
- 'Ο πέρις*; δέ 945, 4.
- 'Ο ποῖος*; 653, 2.
- 'Ού σ. γεν.* 389, c).
- 'Ούσιοι* = τόποις διδοῦσι: 12, 5.
- 'Οθίμες* παιδῶν 344, b).
- 'Ογκος* ἔχειν ὑπὸ τίνος 100, 5.
- 'Ογκες*, ἦγε, ἐπανακλημέζνεις τὸ ὑποκείμ. προηγηθείσ. προ-
- τάσ. 683, 2· 891, 6, a. b. c.
- "Οδε*, ἦδε, τέλει, χρῆσ. αὐτ. 668, 1· ἀρχτικ. δεικτ. τοπικά 668, 2· μετὰ ἀναφορικὰ ἢ ἐρωτηματ. 669, 2· ἀντὶ τῶν κτητικ. ἀντωνυμ. 669, 2· ὅδε ἀντὶ ἐγώ 670, 3· ἀνὴρ ὅδε ἢ ὅδε δὲ ἀνὴρ ἀντὶ ἐγώ 657, d). ὅδε περὶ τίνος σπουδάζουν καὶ σηματικ. κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὴν οὗτος τὴν ἡττον σημαντ. δηλοῦσ. 671, 4· ὅδε ἀναφορ. πρὸς δ'. ἢ γ'. πρόσωπ. 671, 4· ἀντὶ τῆς ἐκείνος ἐκεῖνος ὅδε κ. οὗτος περὶ τοῦ κατοῦ ἀντικείμ. ἐκεῖνος ὅδε ἐν συνδέσ. μετὰ τοπικ. ἢ χρονικ. ἐπιφρημ. 672, 6· ὅδε ἀναρρέεται εἰς τὰ ἐπόμενα, σπαν. εἰς τὰ ἡγεμόν. 673, 7· ὅδε σπαν. πρὸς ἀναφορικ. προτάσ. 674, 9· ὅδε, ἐκεῖνος, τοδι' ἐκεῖνο 677, 13· ὅδε προπαρασκευαστ. 685, 3.
- 'Οδός*, παραλίσπ. 248.
- 'Οδός τιρος*, πρὸς τίνη τόπ. 366, 4.
- 'Οδύσσεοθαι σ. γεν.* 389, c)· σ. αὐτ. 302, 5).
- "Οζειρ σ. γεν. κ. ἀπό* 366, 4· σ. αὐτ. 314, b).
- "Οθερ* ἀντὶ ἐξ οὗ 1097, σημ. 4· οὗτον τε 850, 3, τὸ Πίν. πράγμα. ἐν ταῖς Ἑπιφρηματ. προτάσ. τοῦ τόπου.
- "Οθειπερ* 887, 5.
- "Οθεοθαι σ. γεν.* 388, b)· σ. μετ. 745, 3· σ. ἀπερρημ. 771, σημ. 3.
- "Οθί σ. ὑποτικτ.* ἀντὶ οὗ: 241, σημ. 2· οὗτοι τε 850, 3· οὗ: περ 887, 5.
- "Οθούρεκαι* = διέται, δτι: 1057, 1. 1058 τὸ. *"Οτι* = ἐπειδή.
- Oī* (= κατῷ) παρ' οὐσιαστικῷ

- κατ' ἐπιφάν. ἀντὶ γεν. 451, c). *Oίκλα*, οἶκος, παροχήσιπ. 248.
Oι ἄλλαι κ. ἄλλοι, οἱ ἔτεροι κ. ἔτεροι, οἱ πολλοὶ κ. πολλοί, οἱ πλείους κ. πλείους, οἱ διάνοις 662, 9· γοι κ. διάγοι 272.
Oι ἀμφὶ (περὶ) τινα, οἱ μετά τινας, οἱ κατά τινας, οἱ ἐπί τινος, οἱ σύν τινι, οἱ ἀπό τινος, οἱ περὶ φίλοσοφίαν κ. τ. πατρόμ. 978, σημ. 4.
Oι δέ = τινές, ἄνευ τοῦ οἱ μέν 318, 5.
Oι, quo, ἔνθα, σ. γεν. 346, c)* ίδ. ἐπιφρονματικ. προτάσσ. τοῦ τόπου
Oι = quo, ὅποι 462, σημ. 3· ἀντὶ εἰς 8ν (8) 109, σημ. 4.
Oi, quo, ὅποι τὴν ἐπιφρατεστ. σημασ. ἀντὶ οὗ 573, σημ. 4.
Oia σ. μετ. κ. πτώσ. ἀπολύτ. 792, 2· ἄνευ μετ. αὐτόθι κ. 797· οἷς οὖ σ. μετ. κ. πτώσ. ἀπολύτ. 915, 3.
Oia δῆ 827, 6.
Oia τε, σημασ. 850, 3.
Oida ἀντὶ οἴδα ὅτι 1053, 1· παρενθετικ. 1055, 3· οἴδα μέν 985, 2.
Oida ὅτε ἀντὶ ὅτι 1072, 7.
Oid ὅτι ἄνευ δήμ. 1055, 3· 1071, σημ. 1.
Oiesθαι σ. γεν. 373, σημ. 11· σ. ἀπαρχμ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρχ. 696, 1· 717, 3· οἴσματι δεῖν ή ἀνάγκην εἰναι μετ' ὀργιστικ. σ. ἀπαρχμ. 722, 3.
Oikεῖν, ἀμετάβ. 93, a)* οἰκ. δεξιεῖς κτλ. 385, a).
Oikεῖν σ. γεν. 381, 4.
Oikέτης, ἐπιθετικ. = δουλικός, servilis 274, 1.
Oikήσομαι, παθητικ. 116, 4.
- Oikλα*, οἶκος, παροχήσιπ. 248.
Oikοιδεμεῖν οἰκοδέματα, τεῖγος κτλ. 308, 9.
Oikορομεῖν σ. αἰτ. 307, 9.
Oikτείρειν σ. γεν. 389, c)* σ. αἰτ. 302, 5· σ. ἀπαρχμ. 697, 2· 767, σημ. 3.
Oikω = ἐν οἴκῳ 460, 1.
Oigμα ἀντὶ οἴγμα ὅτι 1053, 1· παρενθετικ. 1055, 3· οἴγμα μέν 985, 2· οἴγμα δέ κατ' ἄνευ ἀπαρχμ. 1593, i.
Oimoi σ. γεν. 389, c).
Oimάζειν σ. αἰτ. 902, 5).
Oirίζεσθαι σ. δοτ. 383, σημ. 6.
Oiroc = οἰνοπωλεῖον 12, 5· οἴνοι 15, 2.
Oiroγοσεῖν δῆμ. οἰνοχόος 33, b)* οινοχοεῖν οἴνον, νέκταρ 207, 9.
Oiūθερ οἶος 21, 1.
Oionώς πρὸς τὸ δόπον, κατὰ τὸ δόπ. 322, σημ. 16· οἴον τε δν, αἰτ. ἀπόλ. 783, 3· οἴον σ. μετ. κ. πτώσ. ἀπολύτ. 791, 2· οἴον οὖ σ. μετ. κ. πτώσ. ἀπολύτ. 915, 3.
Oios, σημασ. 1095, σημ. 1· σ. δοτ. πῶς ἐκληπτίον 433, σημ. 16· οἶος σ. δριστ., ὑπότ., εὐκτ. ίδ. "O;" οἶος παρ' ὑπερθετικῷ 28, 7· παρὰ θετικῆστετ οἶος εἴμι σ. ἀπαρχμ. 701, 3· μετά τοῦ το σ. ἀπαρ. 733, 1.
Oios ἀντὶ ὅτι τοιοῦτος 1074, 9· οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβοιος = θύμοις εἰνε ἡ ὑπερβολικὴ ἐκείνου σκληρότης οὐας εἵνε est atrocitas, κ. τ. παρόμ. 1074, 9.
Oioς, ἐρελκεται 1107, 3.
Oioς μετ' ἐπαναλήψ. τοῦ ἐν τῇ κυρ. προτάσσ. καιμέν. δήμ. (ἢ γειλκ; οἱ ἥγγειλκ;) 1137, 1.

- Oīos* ἡ πλαγή, ἐφωτησμός, προπόντια, κατ' ἐπίρροια, αντί διποίος 1139, 4^ο ἐν ἀνακρωνήσ., 1140^ο μετὰ δῆμα ρύσιον σημαντικόν, 1562, e).
- Oīos*, οἶος, αὐτός κατί, μετὰ μετοχή, 795, 5^ο αὐτός σ. ἀπαρχή, 1521, 5.
- Oīos* ἄρα 883, g).
- Oīos* γε 893, a).
- Oīos* περ 887, 5^ο αὐτός; περ αὖ 866, f)
- Oīos* μεν... 5 ή 977, σημ. 2.
- Oīos* οὗ 899, b); τοιοῦτος, οἷος οὗ 885, σημ. 2^ο αὐτός μή 902, b).
- Oīos* τε, σηματ., 850, 3.
- Oīos*, μετὰ τὰ συγκριτ. ξντί ή 1020, σημ. 5.
- Oīos* μετὰ ὑπερβετανῆς ή ἔτιδις (οἴος; ήν εἰτι δημόσιο) 1508, σημ. 4.
- Oīos*, ἐν τουδέσσ. μετὰ δεικτικ., 669, 2.
- Oīotate* σ. ἀπαρχή, 701, 3^ο 1521, 5^ο ἐξέλκεται 1110, σημ. 9.
- Oīotata*, ποθητικ., 116, 4.
- Oīotū* διδόσαν, διδού, φεποίησαν, αἰσθάνεται, γενέσθαι σ. τ. παρόμ., 249, σημ. 6.
- Oīotētēr* σ. γεν. 358, 4.
- Oīotētēr=abisse, ἀπελκληθέντε:* 137, e^ο σ. δοτ., 438, 2^ο σ. μετ., 755, 15.
- Oīoū*, πρενθετικῶς 1055, 3.
- Oīoū*, εἰ τις ανακρωνήσ., 1139, 4.
- Oīotētēr* σ. ἀπαρχή, 697, 2^ο 1562, g).
- Oīotētēr* πασέγειν σ. ἀπαρχή, κ. μή 923, 3^ο θνατός, έστι σ. απαρχή, 1562, g).
- **Oīotētēr* = ὅπως; θνατός τε σηματ., 850, 3.
- Oīotētēr* σ. γεν. 376, 8.
- "*Oīotētēr*, περὶ προσώπων, 11, 3.
- "*Oīotētēr*, οὐδὲ, ἐπιθετικ., 274, 1.
- "*Oīotētēr*, μετὰ η ἔνευ ἥψη, 665, 12.
- "*Oīotētēr*, κιτ., 319, σημ. 44^ο μετὰ συγκριτικῶν 318, 5.
- "*Oīotētēr* σ. ἀπαρχή, 701, 3^ο σ. βαστε κ. ἀπαρχή, 1514, σημ. 2.
- "*Oīotētēr* σ. παρόμ. δριστ. ξνευ ην 203, 5^ο ἐλίγους = παρόμ. δηλιγόν, σχεδόν, propemodum 382, 6, a); ἐλίγους δέω, ἐλίγους ἀποιείπω σ. ἀπαρχ., 726, ε); ἐλίγους δεῖν 1518, 3^ο ἐλίγους ἡγεσθαι, iδ. "Ηγεσθαις ἐλίγωφ, ἐλίγον μετὰ συγκριτικ., 27, 6^ο ἐλίγω μετὰ συγκριτικῶν η ὑπερβεταν., 459, 10.
- "*Oīotētēr* σ. γεν. 388, b).
- "*Oīotētēr*=απτεστρεψμένον ελύτη, 138, d); ἐλίγοσθαι αἴτον, σημ. 310, b).
- "*Oīotētēr* μετὰ η ξνευ ἥψη, 659, 6.
- "*Oīotētēr* σ. γεν. 392, c); σ. κιτ., 302, 5).
- "*Oīotētēr*, τι, 18, σημ. 2.
- "*Oīotētēr* κ. διώλεσκέναι, 123, 1.
- "*Oīotētēr* σ. δοτ., 420, 14^ο κατ' ἐπιφάν. σ. κιτ., 430, σημ. 12 ή τη παρενθέσ.
- "*Oīotētēr* τι, γεν. 349, 1.
- "*Oīotētēr* σ. δοτ., 449, 2.
- "*Oīotētēr* διμηλική, aequalis 10, 2.
- "*Oīotētēr*, κατ' ἐπίφανα. ξντί ήν Όρη, apud Homerum 418, 3.
- "*Oīotētēr* σ. δοτ., 424, 8^ο μετὰ τινα, έν, μετά, παρόμ. σ. δοτ. κ. μετὰ τις μετά σ. γεν., περὶ, πρὸς 455, σημ. 7.
- "*Oīotētēr*, περιγραφικῶς 283, d).
- "*Oīotētēr* σ. κιτ., 300, 4^ο ήν. δέρους; 310, b); σ. ἀπαρχή, κ. κιτ. σ. ἀπαρχή, 996, 1.

- "Ομόγλωσσος σ. δοτ. 432, 16.
 "Ομογνωμορείτ σ. δοτ. 432, 16.
 "Ομοδοξείτ σ. δοτ. 432, 16.
 "Ομόδουλος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
 "Ομοια = δμοίω; 317, σημ. 7.
 δμοτζ τοτ; σ. δνερθετ. 30,
 σημ. 5.
 "Ομοιος είναι σ. μετ. διαφορά
 συντάξ. 740 σημ. 3.
 "Ομοιος σ. γεν. 349, 1· σ. χ-
 παρεμφ. 707, b).
 "Ομοιος σ. δοτ. 423, 16· δ-
 μοιος καὶ 433, σημ. 18.
 "Ομοιοτης σ. δοτ. 448, 1.
 "Ομοιούρ, -ούσιαι σ. δοτ.
 432, 16.
 "Ομοίως χντι δμως 993, 4· δ-
 μοίως σ. δοτ. 432, 16.
 "Ομοκλω, -έω σ. δοτ. 429, 14.
 "Ομολογείτ σ. δοτ. 432, 16·
 434, 19· σ. μετ. 743, 2· σ.
 ςπχρεμφ. κ σ μετ. 766, 18.
 "Ομολογοῦμαι σ. ςπχρεμφ. κ.
 δμολογείται μετ' ςι. σ. ς-
 πχριφ. 723, a) δμολογήσουμι,
 πχθητικ. 116, 4.
 "Ομοροείτ σ. δοτ. 432, 16.
 "Ομορος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
 "Ομωστόρος σ. γεν. 349 1.
 "Ομοϊ σ. γεν. 349, 1· σ. δοτ.
 425, 9.
 "Ομόροιτος σ. γεν. 349, 1.
 "Ομώνυμος σ. γεν. κ. δοτ.
 349, 1· 432, 16.
 "Ομως 993, 4 ἐν δευτερ. πρω-
 τάσ. χντι ἐν κυρ 993, 4·
 μετὰ μετοχῆς 780, σημ. 8·
 δμως καίπερ 780, σημ. 8
 δμως μήν 837, c) δμως δέ..
 γάρ 877, a) μέν.. δμω;
 984, 1· 993, 4.
 "Οραιό τινος χάριν (= macte,
 εὐγε) 365 σημ. 3.
- "Οραρ ο. ὑπαρχίτ., 319,
 σημ. 11.
 "Ορεδίζειτ σ. δοτ. 434, 19·
 τινί τινος 389, f) περί τινος
 395, σημ. 10· σ. δι 1057, 1·
 δνειδιωματι, παθητικ. 116, 4.
 "Οριάραι σ. αιτ. 296, 1· 436,
 σημ. 23.
 "Οριασθαι σ. γεν. 364, 3· σ. ςιτ.
 365, σημ. 3· δι. τι ἀπό τινος
 365, σημ. 4.
 "Ορομα, ἐν περιγραφ. 284, 1·
 δνοματ λέγομαι σορὸς είναι 44,
 σημ. 2· δνοματ ἐστί μου, δνομα
 ἔχω, δνοματ τίθεται κ. σ. πε-
 ράμ. σ. δνομαστ. 45, 2· δνομα
 ἔχειν δπό τινος 100, 5· δνομα
 καλεῖν τινα 325, b) δνομα
 καλεῖν τιν 324, σημ. 1· αιτ.
 322, σημ. 15· δνόματι 456, 6.
 "Ορομάζειτ, -εσθαι μετὰ εί-
 ναι 44, σημ. 2· 701, 3· διε
 717, 3· δνομάζειν σ. διπλή
 ςιτ. 323, 1· δνομάζειν ἐπί^{τιν} 324, σημ. 1· δνομάζεσθαι.
 ως σύνδεσμος 43· εσθαι τινα
 πατάδη 107, 5.
 "Ορτι, -ῷ δητι 456, 6.
 "Ορές σ. ςπχριφ. 701, 3· ςαντι
 δέξιως 277, c).
 "Οράζειτ τι ἐν τιν 424, σημ. 5
 τινά τιν 429, 14· σ. αιτ.
 430, σημ. 12.
 "Οπη σ. δηποτακτ. χντι δηπη δ-
 241, σημ. 2.
 "Οπη ubi κ. ρηο ἐνταδημα, ενθω,
 οὗ, δηπου 461 σημ. 3· δηπη ἔχειν,
 ήκειν σ. γεν. 398, 5· δηπη
 μετὰ δημα φόβου σημαντικ.
 1562, e) δηε Ἐπιμέρημ. προτάσ.
 τοῦ τόπου.
 "Οπη ςι σ. εύκτ. 1574, 4·
 1574, σημ. 4.
 "Οπηδείτ σ. δοτ. 429, 14· μετὰ

- τῶν, χρικ, μετά σ. δοτ. ἐκεῖ
σημ. 12.
- Ὅπηλίκος, σημασ. αὐτοῦ 1059,
σημ. 1.
- Ὅπηρίκα, σημασ. αὐτοῦ 1146,
α) ἵδε Ὅτε = quum· ὁπηρίκα
καὶ 965, 1.
- Ὅπισθιν σ. γεν 346, ε) 386,
σημ. 7.
- Ὅπισθογέλαχες, ἐπιθετικ. 274, 1.
- Ὅπιλα ἀντὶ διπλήται 12, 5.
- Ὅπιλιτικ=σ. διπλ. 454 4.
- Ὅπιλιτικό, τό, ἀντὶ οἱ διπλῆ-
ται 14, 3.
- Ὅποι = quo, ἐν τῷ ὁποίῳ, εἰς
τὸ διποῖον 461, σημ. 3· διπὸ
τὴν ἐπικρατεστέρη. σημασ. ἀντὶ¹
ὅπου 573, σημ. 4. ἵδ. Ἐπιφ-
ρομητικ. τοπικὰς προτάσ-
- Ὅποιος, σημασ. αὐτοῦ 1095,
σημ. 1· ἐν πλαγῇ. ἐρωτήσ., ἐλ-
λειπτικ. 1139· ὁποῖος οὐ
898, 2.
- Ὅποιοσδικ, ἐρελκυθὲν 1107, 3.
- Ὅπιμοστιούρ, σημασ. 866, f
ἐρελκυθὲν 1107, 3.
- Ὅποσάκις, σημασ. 1147, 1· ἵδ.
- Ὅτε, quum· περὶ ζωρίστου θι-
μά, ἐπανακτήψ. σ. δριστ. ἢ διπο-
τακτ. κ. εὐκτ. 1154, σημ. 5.
- Ὅπότε σ. ὑποτακτ. ἀντὶ διπόσε
ἄν 241 σημ. 2.
- Ὅπόσσος, σημασ. 1095, σημ. 1· σ.
δριστ. 1122, 7· σ. ὑποτ. 1125,
κ. σημ. 1· ἐν τῇ πλαγῇ. ἐρω-
τήσ., ἐλλειπτικ. 1139, 4· σ.
ἀπαρχηρ. 1522, σημ. 2· ἐρελ-
κηθὲν 1107, 3· διποῖος ἄν σ.
εὐκτ. ἵδ. Ὅσος ἄν πρᾶλ. Ὁς, ἥδ.
- Ὅποσδικ, σημασ. 866, f), πρᾶλ.
Ὅπόσος.
- Ὅπόταν ἵδε ὅταν ἐν τῷ Ὅτε.
Ὅπιτ' ἄν ἵδε Ὅπόταν.
- Ὅπότε=διπότε, σημασ. 1147, a)
- 850, 3· ἵδε Ὅτε· διπότε = ἐπει,
ἐπειδή, ἵδ. Ὅτε· διπότε σ. πι-
ρωχ. δριστ. ἀντὶ εὐκτ. ἐπὶ τοῦ
ζωρίστου θιμά, τοῦ πολλάχις
1154, σημ. 5· σ. ὑποτ. ἀντὶ¹
διπὸ αν 241, σημ. 2· διπότε
γε 894, ε) διπότε δὴ 827, 6·
διπότε κε ἵδ. Ὅπόταν διπότε μὴ
901, b) ἐν τῇ παρενθέσ.
- Ὅπότερος - ἔρως; καὶ¹ ἐπίφρτ.
ἀντὶ πότερος, -έρως; 1529, σημ.
1· 1536, σημ. 10· διπότερος,
διπότεροσοῦν ἐρέλκουντ. 1109, 3.
- Ὅπου ἀντὶ ἐξ οὐ 1097, σημ.
4· διπού, γεν. τοῦ τόπ. 385,
8· διπού σ. γεν 346· διπού διπὸ
τὴν ἐπικρατεστέρη σημασ. ἀντὶ¹
ὅπου 573, σημ. 4· διπού σ. δι-
ποτ. ἀντὶ διπού ἄν 241 σημ.
2· διπού=ὅτε, quum 1145,
ἵδ. Ὅτε· πρᾶλ. Ἐπιφραματ. το-
πικ. πρᾶτκα.
- Ὅπον = διπουδήποτε, quando-
quidem, ἵδε Ὅτε=ἀφοῦ, ἐπειδή.
Ὅπον ἄν σ. εὐκτ. ἵδ. Ὅτη ἄν·
ὅπου γε 894, ε) διπού μὴ 901,
b· διπού μὴ = ἡροῦ ὅγι, ἡροῦ
δέν 901, b· μετὰ τὸ εἰ 905,
3· διπού περ 887, 5.
- Ὅπταρ σ. γεν. 351, σημ. 2.
- Ὅπως (λέξ. ἐρωτημ.) καὶ¹ ἐ-
πίφρασ. ἀντὶ πᾶς 1529, σημ. 1.
- Ὅπως ἀντὶ δι: αὔτως 1074, 9.
- Ὅπως = ὡς, μετὰ δῆμον
σημαντικ. 1562, ε)
- Ὅπως μετὰ ὑπερθετικῶν 28, 7.
- Ὅπωμ=ἴνα, δι: 1057, 1· 1058,
σημ. 1· ἵδε Ὅτε· διπώς μὴ ἀντὶ¹
οὐ 900, 3· διπως; ἐπὶ λόγ.
συνεπείξ 704, σημ. 11.
- Ὅπως, σύνδεσμ. οὐσιαστικῶν
τελειῶν περιτάξ. = ίνα, διπως,
ut 1076, 1· ἐγκλίσ. ἐκεῖτο
κτικ. ἐπίρρ. ἀνυφορικ. = ὡς

- 1078, σημ. 3· ὅπως ἂν σ. ὑποτ. κ. εὐκτ. 1080, 2· διαφορὰ τῶν συντάξεων, ὅπως ἂν σ. ὑποτ. κ. ὅπως σ. μέλλ. δριστ. κύτσθι: σημ. 4· ἐναντίλληχγή τοῦ ὅπως σ. μέλλ. δριστ. κ. ὅπως σ. ὑποτ. κύτσθι: σημ. 5· ὅπως κ. ὅπως μή σ. μέλλ. δριστ. κ. σ. ὑποτακτ., ἐλλειπτικ. ἐπὶ προτροπῆς κ. παρακινέσ. ἐκεῖ σημ. 6· ὅπως σ. ἀπαραρφ. (κιτ. σ. ἀπαραρφ.) ἀντὶ παρεμφεκτικ. ὄνται 1081, σημ. 7· ὅπως μή μετὰ βῆμα ρέσιν, μερίμνης κτλ. σημαντικ. 1560, a).
- "Οπως, σύνδεσ. τελικοῦ=ίντι, ίδι. "Ιντι" κακίν κύτσ. σημαντ. 1082, σημ. 1· ὅπως ἂν σ. ὑποτ. κ. εὐκτ. 1089, 5· ὅπως δή 827.
- "Οπως=ὅπως, φιν. 1560, a).
- "Οπως=ὅπως, μετ' ἐπινοιήσ. τοῦ ἐν τῷ κυρ. προτάσ. βῆμα. ἐπιλευστ., ὅπως ἐπιλευστα) 1137, 1.
- "Οπως=ὅπως, ως, σ. ὑποτακτ. ἀντὶ ὅπως ἂν 241, σημ. 2.
- "Οπως (ὅπως, ως) μή 901, b) ἐν πλαγῇ. ἐπωτήτ. κύτσθι: μετά τὸ θυματέον 1074, σημ. 2.
- "Οπως ἔχειν, ἔκειν σ. γεν. 398, 5.
- "Οπως γε 894, c).
- "Οπως μεθ' ὑπερθετικ. κ. δύναται, δύνατόν κ. τ. παρόμ. 1508, σημ. 4.
- "Ορᾶς σ. κιτ. 314, c): δρ. π. δούλων σ. κιτ. 325, b): δρ. σ. δοτ. σ. διά σ. γεν 453, σημ. 2· δρ. δριθιλμοῖς κ. ἐν δρ. 453, σημ. 2· δρ. τινὶ τι=δρῖν τι ἐν τινὶ 418, 3· σ. γεν. 370, σημ. 9· σ. γεν. τόπου 385 8· σ. γεν. ἀντὶ ἀπό σ. γεν. 406, 2· ἐπὶ τῶν ἕημ. τῶν δηλούντ. φάνεσθαι, δείκνυσθαι 711, a):
- η μετ. 742, 1· = περιορίζει σ. μετ. 746, 5· δρ. σ. ἀπαραρφ. 761, 2· μετὰ προηγηθεῖσα μετοχῆς 763, σημ. 1· σ. ως κ. γεν. ἀπολ. 788, 6): σ. δὲ 1057, 1· δρῖν, ὅπως μή 1560, a). δρῖν = αἰσθάνεσθαι 1599, s. "Ορᾶς, δρῖτες ἀντὶ δρ., δὲ 1053, 1· παρεμφεκτικ. 1055, 3· ἐν τῷ τέλει τῆς παρατάσ. 1053, a). "Ορᾶσθαι ἀντὶ δρῖν, 104, 3.
- "Ορᾶσθαι, πάσχει δε = πάσχει σπουδῆ omni studio 317, σημ. 7.
- "Ορᾶσθαι σ. γεν. 370, σημ. 9· 389, d): σ. γε. 745, 3.
- "Ορέγεται γειτόνες τινὶ ἀντὶ εἰς; τι 420, 4· κ. 422, σημ. 2.
- "Ορέγεσθαι σ. γε. 358, 4· σ. κιτ. 359, σημ. 10· σ. ἀπαραρφ. 697, 2.
- "Ορῆσθαι γε, ἐν τῷ ἀπαντήσει 1565, c.
- "Ορηγεῖσθαι σ. γεν. 358, 4.
- "Οριζεσθαι κ.-εσθαι 413, 4· δριζεσθαι σ. γεν. 408, 3.
- "Ορισθείται, κιτ. ἀπόλ. 783, 3.
- "Ορκισθείται, ἐπιρρηματικ. 277, c).
- "Ορκούσιοι δρουσι: τινὲς 325, 3, a).
- "Ορκωμοτεῖται μετὰ τοῦ τοῦ σ. ἀπαραρφ. 733, 1.
- "Ορμάται τὰ εἴδη κύτσου σύνθ. ἀλεταῖ. 92 a): δριμῆν στρατείαν, πλάνης 311, c): δριμῆσις τινος ἀντὶ ὅπε τινος 384, 7· -εσθαι σ. γεν. 358, 4.
- "Οργαθεῖται σ. ἀπαραρφ. 697, 2.
- "Οργανίσθαι σ. γεν. 408, 3.
- "Οργαρίσθαι σ. γεν. 412, 4.
- "Ορχεῖσθαι σχηματίται 311, c).
- "Ορχεῖσθαι σ. δοτ. 438, 24.
- "Ος, ἡ, ὁ, qui, quae, quod (εἰ). "Επιθετικ. παρατάσ.) σημασ. 1095, σημ. 1· ἀρκτικοὶ τόποι. κατ. 1096, σημ. 3· ἀντὶ οἵος

- 1096, 2· ἀναφερομένη εἰς πκράλει πομένην δεικτικ. ἢ προσωπικ. ἀντωνυμ. 1097, 3· ἀναρρέεται εἰς ἀντων. κτντικ. 1098, σημ. 5· συμφωνία κατὰ γένος κ. ἡριθμ. 57, 6) 62, 2· 75, 1 κ. 77, 4· πτώσ., ἔφελξ. 1103, 1· ἔφελξ. ἀναστροφός 1111, 4· ἔφελξ. ἐν τῇ θέσει 1114, 1· δς, ἦ, δ ἔφελξεται ὑπὸ παρενθετικ. προτάσ. 1119· σ. δριστ. 1120, 1· σ. παρωγ. δριστ. περὶ μὴ παργραφτικ. 1123, σημ. 2· 1131, σημ. 4· σ. δριστ. κ. ἐν (κέν) 1122, 8· δς, δς ἐν σ. ὄποι. 1121, 1· δς σ. ὄποι. ἄνευ ἐν 241, σημ. 2· δς σ. ὄποι. ἄνευ ἐν ἐν ταῖς παρομοιώσ. 255, 5· σ. εὐκτ. 1126, 1· 1131, σημ. 4· σ. εὐκτ. ἀντὶ σ. εὐκτ. κ. ἐν 1131, σημ. 5· σ. ὄποι. κ. ἐν κ. εὐκτ. ἐναλλάξ 1129, σημ. 2· σ. εὐκτ. κ. ἐν 1129, 6· εἰν ἐν, οὐκ ἐν εἴη, δστις σ. εὐκτ. ἐν ἐν, οὐκ ἐν ἐν, οὐδεὶς ἐν ἐν, δστις σ. παρωγ. δριστ. 1131, σημ. 4· δς ἐν σ. εὐκτ. ἐν πλαγή. λόγω κ. ἀντὶ δς σ. εὐκτ. ἄνευ ἐν 1574, 4 κ. σημ. 4· δς, ἦ, δ μεταπτίτει εἰς δεικτικ. 1131, 1· δς ἐν συνδέσ. μετὰ δεικτικ. 1133, σημ. 2· δς ἀντὶ δεικτικ. (qui ἀντὶ is, δς ἀντὶ οὔτος) 1134, 2· δς ἀντὶ οὔτος γάρ 1135, a)· δς ἡρξ = οὔτος λοιπόν, is igitur 1135, b)· δς ἀντὶ οὔτος ἐν τῇ προσφωνής κ. ἔρωτής. 1136, c)· δς ἀντὶ οὔτος ἐν προσφωνής, εὐχαριστία, προσταγή. 1136, d)· ἐν ἀλλοις περιπτώσ. 1136, e)· δς ἀντὶ εἰ οὔτος 1490, 2· δ; μετὰ ἐπεξηγηματικοῦ οὐσιαστικ. 1119, σημ. 2· μετ' ἐπεξηγηματικ. ἀπαρυφ. ἢ ὁμοιλήρου προτάσ. 1137, 2· δς ἀντὶ διτι, ἐπειδή 1142, a)· δς ἀντὶ ίνα, ut, αὐτόθι b)· δς (μετὰ τὰ ούτως, ὃδε, τοιοῦτος, τηλικοῦτος, τοσοῦτος, ἀντὶ θστε αὐτόθι. c)· δς, δς ἐν, καὶ δστις ἐν ἀντὶ εἰ, ἐάν αὐτόθι d)· δς σ. προστακτ. 238, σημ. 5· δς οὐ 899, b)· δς οὐ ἀντὶ δς; μά 908, σημ. 2· δς μή 901, b) 1122, σημ. 1· δς μή μετὰ τὸν εἰ 905, 3· δς οὐ μετὰ τά, οὐδεὶς (μηδεὶς) τοιοῦτος 908, σημ. 2· κ. ἄνευ δρονήσ. τοιοῦτος δς οὐ αὐτόθι· δς καὶ 965, 1· δς ἀντὶ δτι οὔτος 1074, 9.
- "Ος ἐν πλαγή. ἔρωτήσ. κατ' ἐπιφάνης ἀντὶ δστις 1139, 4.
- "Ος, ἦ, δ ἀντὶ δεικτικ. 944, 2, 3· δς μέν.. δς δέ 945, 4· δς καὶ δς αὐτοθι.
- "Ος ἐν, ἀναφορικ. πρὸς πληθυντικ. 57, 6).
- "Ος δέκ 893, g).
- "Ος δηται 831, 4.
- "Ος οὖν 866, f).
- "Ος βούλεις ἀντὶ δν βούλει 1113, σημ. 13.
- "Οσγε 893, a).
- "Οσα σ. ἀπαρυφ. lñ. "Οσον" δσκ μή 901, a).
- "Οσακις, σημασ. 1146, a) lñ. "Οτε, quoniam κ. "Οποσάκις.
- "Οσινις ἀντὶ δτι τοσοῦτος 1074, 9
- "Οσοι μή 901, b).
- "Οσο δσον, tantum.. quantum 944, 3.
- "Οσον, αιτ. ἐπὶ συγκριτικ. κ. οὐπερθετικ. 319, σημ. 11· οσον

- ἐπὶ ὑπερθετικ. 287· ὅσον τέλ· "Οσος μή 901, b.
 χος αὐτοῖς ὅσον.. τοσοῦτον "Οσος τε, σημασ. 850, 3.
 1505, 1· ὅσον.. τοσοῦτον μετὰ "Οσπερ, ὅσοσπερ κτλ. 887, 5·
 συγκριτικοῦ ή ὑπερθετ., ὅσον "ὅσπερ καὶ 965, 1· 967, 2.
 περισσότερ. τοσοῦτ. κατάλι- "Οσπρικ 16 2.
 τερ. 1505, 2· ὅσον. τοσοῦτον, "Οσσατικ ἀντὶ θτι τοσοῦτος
 παραλείπονται ἐπὶ συγκριτικ. 1074, 9.
 ή ὑπερθετ. 1507, σημ. 2· "Οσσε διάτεται 65, (§. 364).
 ὅσον = ἐπειδή, καθίσον 1507, ὅσσε φρενά 70, 1.
 σημ. 3· ὅσον = μόνον· ὅσον "Οστε, σημασ. 850, 3· δ; δέ τι
 μόνον = ὅσον μόνον, σχεδὸν ἔκει.
 tantum non· ὅσον οὐ ή ὅσο- "Οστις σημασ. κ. χρῆτ. αὐτ.
 νού = σχεδόν, prope, ὅσον ηδη. 1095, σημ. 1· διὰ τικός. κε-
 ὅσον οὖπω (οὐδέπω) = ἀμέσως, γωσισμέν. 1096, σημ. 2· ὅστις,
 μετ' οὐλίγον 1109, σημ. 7· ἀναρριζικ. πρὸς πληθυντικ.
 ὅσον δυνατὸν ἀκριβεῖς 1508, 57, 6).
 σημ. 4· ὅσον, ὅσα σ. ἀπεριμφ. "Οστις μετὰ φόβου σημαντικ.
 οἶον ὅσον γ' ἐμ' εἰδίναι 1523, ἕπικ 1562, e).
 σημ. 3. "Οστις ἐν συνδέσ. μετὰ δεικτικ.
 "Οσον μή 901, b).
 "Οσον τε, σημασ. 850, 3.
 "Οσος, σημασ. 1095, σημ. 1· "Οστις μεθ' ὑπερθετικοῦ κ. ἔστιν
 ἐν συνδέσ. μετὰ θετικ. 28, 7.
 (ὅστις ἄριστός ἔστιν = quam
 "Οσος ἔντι διτι τοσοῦτος 1074, 9. optimus, πᾶς ἄριστος, ἡς οἶν
 "Οσος, ἐφέλκεται 1107. τε ἄρ.) 1508, σημ. 4.
 "Οσος σ. δριστ., ὑποτ. κ. εὐκτ.
 ιδ. "Ος.
 "Οσος μετὰ συγκριτικὸν ιδ. "Η 1071,
 1020, σημ. 5.
 "Οσος μετὰ ὑπερθετικοῦ κ.
 δύναται, δυνατὸν κ. τι παρόμ.
 1508, σημ. 4.
 "Οσος σ. ἀπεριμφ. 1521, 5.
 "Οσος ἐν πλαγῇ, ἐρωτήσ. κατ'
 ἐπίφρασ. ἀντὶ διπόσος 1139, 4.
 ἐν ἀναρριζήσ. 1139, 4
 "Οσος ἂν σ. εὐκτ. 1574, 4 κ.
 σημ. 4.
 "Οσος γε 893, a.).
 "Οσος δή, δποσοῦν, quantus-
 cunque, σ. δριστ. 1122, 7· σ.
 ὑποτακτ. 1125, σημ. 1, ιδ.
 "Ος, η, ο.
 "Οσος μέν.. δ δέ 977, σημ. 2.
- "Οσος μή 901, b.
 "Οστις τε, σημασ. 850, 3.
 "Οσπερ, ὅσοσπερ κτλ. 887, 5·
 "Οστις διάτεται 65, (§. 364).
 "Οστις φρενά 70, 1.
 "Οστε, σημασ. 850, 3· δ; δέ τι
 εἴκει.
 "Οστις σημασ. κ. χρῆτ. αὐτ.
 1095, σημ. 1· διὰ τικός. κε-
 γωσισμέν. 1096, σημ. 2· ὅστις,
 πρὸς πληθυντικ. 57, 6).
 "Οστις μετὰ φόβου σημαντικ.
 ἕπικ 1562, e).
 "Οστις ἐν συνδέσ. μετὰ δεικτικ.
 (ὅστιν τοσοῦτον ἄγει) 668, 2.
 "Οστις μεθ' ὑπερθετικοῦ κ. ἔστιν
 (ὅστις ἄριστός ἔστιν = quam
 optimus, πᾶς ἄριστος, ἡς οἶν
 τε ἄρ.) 1508, σημ. 4.
 "Οστις μετὰ τὸ θαυμάζειν 1071,
 σημ. 2.
 "Οστις ἄρ σ. εὐκτ. ιδ. "Ος ἄν.
 "Οστις, δστις δή, ὅστις δή ποτε,
 quicunque, σ. δριστ. 1122, 7·
 δστις ἄν σ. ὑποτακτ. ἀνευ ιδ 241
 σημ. 2· δστις κατέπιρχος, ἀντὶ^{τοῦ τις} 1529, σημ. 1· δστις
 δή δστις οὖνέριλκούμ. 1107 3.
 "Οστις γε 893, a) δστις καὶ
 905, 1.
 "Οστις οὐ 899, b) δστις μή
 901, b; 904, 2· δστις οὐ ἐν
 τοῖς οὐδεῖς (μηδεῖς) τοιοῦτος
 δστις οὐ 908, σημ. 2.
 "Οσφραίνεσθαι σ. γεν. 367, 5·
 σ. ζιτ. 368, σημ. 7, e).
 "Οσω παρὰ συγκριτ. κ. ὑπερθε-
 τικ. 459, 10· δσφ ἀντὶ ἐν

ὅσῳ γρόνῳ 462, 2· ὅσῳ . τοσούτῳ 1506, 2· ὅσῳ .. τοσούτῳ μετὰ συγχριτικ. καὶ ὑπερθετ. 1506, 2· ὅσῳ .. τοσούτῳ, παραλείπονται παρὰ συγχριτ. καὶ ὑπερθετ. 1507, σημ. 2· ὅσῳ =έπειδὴ η καθόσον 1507, σημ. 3· ὅσῳ ἂν σ. εὐκτ. 1575, 4· ἔδ. ἔκει σημ. 4.

"Οτι ἄρ =ὅταν, ἔδ. "Οτε.

"Οταρ ἔδε "Οτε' ὅταν γε μήν 837, f· ὅταν μή 901, b· ὅταν ἀντὶ ὅτι =ὅτι 1072, 7.

"Οτε, σημασ. 850, 3· 1147, a· ὅτε .. τότε (ἐνταῦθι, τόφρα) 1148, 2· ὅτε τε, ὅτε τίς τε ἔκειτο ὅτε οὕτις. ὅτε μήν 1149, σημ. 1· σ. ὁριστ. 1149, σημ. 1· σ. παρωχ. δριστ. περὶ συμβάντος μήν γενομένου 236, 6· ὅτε κεν. σ. μέλλ. ὁριστ. 1149, σημ. 2· ὅτε κεν σ. ὑποτ. ἔδ. "Οτε' ὅταν σ. ὑποτ. 1149, 2· ὅτε σ. ὑποτ. ἀντὶ ὅταν 241, σημ. 2· ὅτε σ. εὐκτ. 1152, 5· περὶ τοῦ ἀρρίστου θρυψίας, τοῦ πολλάκις, μετὰ παρωχ. χρόνου, 1152, 5· μετὰ ἀρκτικὸν 1554, σημ. 6· περὶ ἔθεσιν, ἀμφιθόλου ὑποθέσ. 1554, 6· ὅτε σ. εὐκτ. κ. ἂν 1555, 7· ὅταν σ. εὐκτ. 1574, 4· 1574 σημ. 4· —ὅτις =ἀφοῦ, ἐπειδήν, σύνταξις. αὐτ. 1464, 1.

"Οτε ἐπανυικυράνεται μετὰ παρενθετικὴν πρότασ. 1071, 6.

"Οτε μετὰ πά, μέτηνημι, οἰδίχ, ἀκούω ἀντὶ ὅτι 1072, 7.

"Οτε ἄρρω 882, c).

"Οτε δή 827, 6.

"Οτε δῆτα 831, 4.

"Οτε περ 887, 5.

"Οτε κεν ἔδε "Οταν.

Οτε οὗ 898, 2· ὅτε μή 901, b.

"Οτέ =ἐνίστε, interdum 945, 4. "Οτὲ μέν .. δτὲ δέ 945, 4· δτέ μέν .. ἐνίστε δέ η ἀλλοτε δέ 977, σημ. 2.

"Οτι, qnod, σ. ἀπαρμφ. οἷον οἱ, τι μ' εἰδέναι 1522 σημ. 3. "Οτι, =ἐν η περιπτώσ. 322, σημ. 16 δτι ἐπὶ ὑπερθετικ. 28, 7· δτι τάχος ἔκειτο δτι =διότι, διὰ τὸ δπ. 316, σημ. 6· δτι μή 901, b.

"Οτι =ὅτι 1058, 1· διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ως; 1058 σημ. 1· δτι κ. ώς κ. ἀπαρμφ. η κατ. σ. ἀπαρμφ. η μετοχ. 1059 σημ. 2· ἐναλλαγὴ τοῦ δτι κ. ώς σ. ἀπαρμφ. η κατ. σ. ἀπαρμφ. 1060 σημ. 3· δτι κ. ώς σ. ὁριστ. 1061, 2· 1062 3· 1063, b), c) 1064, σημ. 5· σ. εὐκτ. κ. ἂν 1061, 2· 1062, 3· 1063, b) οὐχὶ δυμας; καὶ σ. ὑποτ. κ. ἂν ἔκειτο σημ. 4· σ. εὐκτ. 1064, 4· 1065 κ. σημ. 6· οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ εὐκτ. κ. δριστ. 1066 εὐκτ. μετὰ γρόνου ἀρκτικ. 1067, 2· μετὰ δέ ιστορικὸν πρῶτον η ὁριστ. καὶ εἰτα η εὐκτ. η καὶ τούναντίον 1068. 3· μετάθασις εἰς λόγον δρθ. 1070, 4· δτι, ἐπὶ παραθέσεω; τῶν ἴδιων λέξεων ἀλλού τινὸς ἔκειτο ἐν τῇ παρενθέσει: δτι μετ' ἀπαρ. 1060, σημ. 3· δτι μετὰ ἔτημα φόρου σημαντικ. 1562, d) δτι σ. προσταχτ. 238 σημ. 5· 1070, 4· δτι ἄρρω 876, 5· δτι γε 894, c) δτι μέν (=μήν) 838, 2· δτι οὗ 899, b) δτι μή 905, 3· δτι οὗ μετὰ πλεοναστικ. οὗ 924, b) δτι η ω;

ἐπικαλαμβάνεται μετὰ παρενθήσεων. πρότατος. 1071, 6· ὅτι (ῶς) μετὰ παραλειφθέντων τίνα εἰδῆτε 1075, σημ. 4· μετὰ παραλειφθέντων, αὐτόθι.

"Οτι = διότι, ἐπειδή, ἀρσος, σύνταξι, αὐτ. 1146, 2· κατὰ τὴν φρικινόμενον ἐπὶ συνεπέκτι; 1467 σημ. 5· ὅτι δὲ 827, 6· ὅτι ἢ 844, σημ. 1· ὅτι ἢ 882, c). ὅτι οὐ 898, 2· ὅτι μή 905, 3· ὅτι τὸ 1533, 5.

"Οτι μαθὼν ταῦτα ἐσίνεται; 1531, σημ. 6.

"Οτιο 844, σημ. 1.

"Οτρίνειν τ. δοτ. 429, 14.

Οδ = ubi, ἔνθι, τι. Ἐπιφράκτης ποτικ. προτάτος.

Οὐ, σηματ. αὐτ. 896, 1· θέσις αὐτ. 896· οὐ ἐν κυρ. προτάτος. 898, a)· οὐ ἐν δευτερευούσῃ προτάτος. 899, b)· ἐπὶ ἀποράσεως τῆς ἐνόσις; μᾶς; ἐκάπτη; γωριστὴ λέξ. 900, 3· οὐ, εἴτε δέ, μή 904· οὐ κατ' ἐπίφρακτον, αὐτὸν μή 904· οὐ ἐν τῷ β. κάτιφ εξηρτημένης διακεζουμένης, ἐρωτήτης = ἡ δένη, μηδὲ 908, σημ. 1· ἐν ἐξηρτημένης. ἐρωτήσ., ἐν καὶ; ὑπαρχεῖ διακροτὸν γετεκόν τοῦ ὄντος καὶ μή ὄντος; ἐνετοῦτως; ἐπὶ τίσης καὶ ἄνευ ἐπωτήσ. ἐκεῖνος οὐ ἐπὶ ὑπαρχειμάρ. 909, · ἐπὶ χρηγρημάν. οὐσικότητα. Η οὐσικότητον οὐθίστηντεν ἐπιθέτ. 913, 4· ἐπὶ μετοχ. κ. ἐπιθέτ. 914, οὐ μετὰ μετοχῆς καθίστησιν ἔρωτικήν καὶ ὅλην τὴν πρότατ. 914, σημ. 1· οὐ ἐπὶ μετοχ. μετὰ τῶν, οὓς, ὥστε, οἷς, οἷν, ὥσπερ, κακίπερ 915, 3· οὐ ἐπὶ μετοχ. χντὶ τοῦ μή 916, σημ. 2· οὐ ἐπὶ μετοχ. αἰτιολογικ.

916, σημ. 3· οὐ ἐπὶ συνάρθητο μετοχ. Η ἐπὶ 0 916, σημ. 4· οὐ ἐπὶ μετοχ. μετὰ οὐσικότητος ἡ τίτικεψίνους ἕρμη. αἰτιοτητικ., δηλωτικοῦ κτλ. 917, 4· συστάρθεντο; χρηνήσ. 918· οὐ .. οὐ 920, σημ. 1 (ἐπιστε καρρουσιν ἀλληλικινετο); οὐ .. οὐδέ, οὐδεῖς; κτλ. 918, 1· οὐ ἐν κυρ. προτάτο. κ. οὐτε .. οὐτε ἐν δευτερευ. 918, 1· (οὐ .. σίς, πώ, πώ, χντὶ οὐ .. οὐδεῖς, οὐπώ κτλ. 921, σημ. 4· οὐ .. οὐτε .. οὐτε 1003, b)· οὐ .. οὐ. χντὶ οὐτε.. οὐτε 1004, e)· οὐ οὐδέ 1004, f)· οὐ .. τε η καὶ χντὶ οὐ .. οὐδέ 1006, m)· οὐ (οὐδέ κτλ.) μετὰ τοῦ η 1019, σημ. 4· οὐ πλεονακτικ. ἐπὶ τῶν, δτι, ὃς (=ὅτι) μετὰ τὰς ἐκρηνάς. τὰς ἀκματολίκια; κ. χρηνήσ. 924, b)· οὐ πλεονακτικοῦ μετὰ την, πλήρη, γωριά, ἐκτός, ἀλλως; μετὰ την πρότισ. παρόν τ. α. κατ. = ἀλλως; ἐκτός, μετὰ τὸ ἄνευ, μετὰ τὰ συγκριτικὰ 935, 6.

Οὐ τ. ατ. χντὶ οὐ μά 300, 4)· οὐ μετὰ χρήματος (η οὐ περιειχούσις). 625, 6.

Οὐ γάρ αἰλλά = τῷ δητι 999, 7.

Οὐ .. οὐδέ 1004, f)· οὐ οὐτε 1003, b).

Οὐ ἐν τῇ ἐρωτήσ. 1537, 10· τ. δ'. προσώπῳ μέλλ. δριστ., ςμ. φίλοιος δέρωται ματικ. ἐνεστῶ; χντὶ προστατητ. (οὐ λέγεις; χντὶ λέγε) 173, 6· 174, σημ. 1· οὐ συγκένει; καὶ μή, η μηδὲ μεθίσεις αἰτηγροῦς λόγους; = σίγη κ. μή λέγε 173, 6.

Οὐ τ. μέλλ. δριστ. ἐν τῇ ἐρωτήσ. ἐπὶ προτροπῶν 171, 4.

Οὐ τ. ς. προσώπῳ μέλλ. δριστ.

- έρωτηματικ. ἀντὶ ὑποτακτ. λείπεται μὴ οὖ σ. ἀπαρ. 925.
προτρέπτικ. 171, 4.
- Οὐ ἐπὶ ὑπερθετικ. ἀρνητικ. ἐπιθέτ. (οὐ κάκιστος = βέλτιστος) Οὐ μά σ. αἰτ. 300, 4.
- Οὐ μᾶλλον ἀλλάζεται. Οὐ μάλλον 997, σημ. 2.
- Οὐ μέμφομαι τὸ μὴ οὖ σ. ἀπαρυφ. 933, m).
- Οὐ. ἀλλὰ καί (ἀλλ' οὐδέ) = Οὐ μέρ 839, b. οὐ μὲν γάρ
σχ.. ἀλλ' οὐδὲ μάλιστα, (ἀλλ' οὐδέ) 839, b. οὐ μὲν δή 840, f.
οὐδέ) 973, 5.
- Οὐ γάρ, ἐν τῇ ἐρωτήσ. 877, a.
ώς ἀπάντησ. ἔκειτο. 1566,
σημ. 4° οὐ γάρ ἀλλάζ 999, 7.
οὐ γάρ οὖν 860, b).
- Οὐ, οὐκ, ἐν τῇ ἀποκρίσ. 1564,
a). 1565, c). οὐκ ἐγώ 1564,
b). οὐ φημι, οὐκ ἔστιν, οὐ δη-
τε, οὐ μάλιστα 1565, c).
- Οὐ βέβαιον ἔχω μὴ οὖ σ. ἀπα-
ρευφ. 926, 5.
- Οὐ δή, ἐν τῇ ἐρωτήσ. 825, 5.
κ. ἄνευ ἐρωτησ. 827, 6.
- Οὐ δῆπου 829, 1.
- Οὐ δῆτα 831, 4.
- Οὐ δίκαιον ἔστι μὴ οὖ σ. ἀπα-
ρευφ. 926, 5.
- Οὐ δύναμαι μὴ οὖ σ. ἀπαρυφ.
927. μὴ σ. ἀπαρεμφ. 931, h).
μὴ κ. μὴ οὖ σ. ἀπαρεμφ. ἔκειτο.
- Οὐ δύσελπις είμι τὸ μὴ οὖ σ.
ἀπαρυφ 933, m).
- Οὐ δυνατόν σ. ἀπαρεμφ. ἄνευ
τοῦ ἀντιθ. ἀναγκῶν 1595, m.
- Οὐ θερῶ μὴ οὖ σ. ἀπαρ. 925.
- Οὐ θηρ 832, 6.
- Οὐ κατεπείγειν τὸ μὴ σ. ἀπα-
ρεμφ. 933, n).
- Οὐ κατέχω ὥστε μὴ οὖ 932, i).
- Οὐ κρύπτω τὸ μὴ οὖ σ. ἀπα-
ρεμφ. 933, m).
- Οὐ κωλύω σ. ἀπαρεμφ. 930, b).
- Οὐ λείπει (= οὐδὲν ἔλλειπει),
τὸ μὴ οὖ σ. ἀπαρεμφ. 933, m).
οὐ λείπεται τὸ μὴ οὖ σ. ἀπα-
ρεμφ. 933, m).
- Οὐ λόγον ἔχει, οὐ λόγος οὐπο-
- λείπεται μὴ οὖ σ. ἀπαρ. 925.
- Οὐ μά σ. αἰτ. 300, 4.
- Οὐ μάλλον ἀλλάζεται. Οὐ μάλλον 997, σημ. 2.
- Οὐ μέμφομαι τὸ μὴ οὖ σ. ἀ-
παρυφ. 933, m).
- Οὐ μέρ 839, b. οὐ μὲν γάρ
839, b. οὐ μὲν δή 840, f.
οὐ μέντοι 839, b).
- Οὐ μέρ θηρ 832, 6.
- Οὐ μέρ τοι 841, g. οὐ.. μέντοι,
ἐν ἐρωτήσ. ἔκειτο οὐ μέντοι γε
841, g. οὐ μέντοι οὐδέ 919, 1.
- Οὐ μέρ οὖν 861, c).
- Οὐ μέρται ἀλλάζεται 999, 7.
- Οὐ μή, σύνταξ. αἴτ. 937. κα-
νῶ Δαβίδηνός 1088, σημ. 5.
- Οὐ μή σ. Β'. προσ. μέλλ. δριστ.,
προστακτικῶς (οὐ μὴ φλυαρή-
σεις; ἀντὶ μὴ φλυάρει) 940, 10.
- Οὐ μήρ 835, b). οὐ μὴν ἀλλάζεται
999, 7. οὐ μήν οὐδέ 919, 1.
- Οὐ μισῶ τὸ μὴ οὖ σ. ἀπαρεμφ.
933, m).
- Οὐ μόρον.. ἀλλὰ καί (ἀρνητικ.
δέ, ἀλλ' οὐδέ) 969, 2. οὐ μό-
νον.. ἀλλάζεται καί ἔκειτο σημ.
1° οὐ μόνον, ὅτι.. ἀλλὰ καί
970, a).
- Οὐ παρέρχεσθαι μὴ σ. ἀπαρεμφ.
931, h).
- Οὐ παρήημι τὸ μὴ οὖ σ. ἀπα-
ρεμφ. 933, m).
- Οὐ πάσχω τοσοῦτον, ὥστε μὴ
οὖ 932, i).
- Οὐ πείθω (πείθομαι) μὴ οὖ σ.
ἀπαρεμφ. 925. τὸ μὴ οὖ σ. ἀ-
παρεμφ. 933, m).
- Οὐ πιστεῖτο μὴ οὖ σ. ἀπαρ. 927.
- Οὐ ποιῶ μὴ οὖ σ. ἀπαρ. 927.
- Οὐ προσδοκεῖται μὴ οὖ σ.
ἀπαρεμφ. 926.
- Οὐ προσήκει μὴ οὖ σ. ἀπαρ. 925.
- Οὐ προτιμᾶτοι οὖ οὐ μὴ οὖ σ.
ἀπαρεμφ. 935. σημ. 11.

- Οὐ δέομαι ὥστε μὴ οῦ 932, i).
 Οὐ συγχωθεῖ μὴ οῦ σ. ἀπε-
 ρεμφ. 925.
 Οὐ σφαλλομαι τὸ μὴ οῦ σ. ἀ-
 περεμφ. 933, m).
 Οὐ τάδ' ἔστει, εἰσὶν 68, σημ. 670, 3, c).
 Οὐ τὸ πλέον ἀλλά 998, σημ. 2.
 Οὐ τοι 857, g).
 Οὐ φθάρω σ. μετ. κ. καὶ η καὶ
 εὐθὺς 757, σημ. 11.
 Οὐ φροντίζειν σ. μετ. 746, 5.
 Οὐ = ἔνθι, ubi, γεν. τόπ. 385,
 8° σ. γεν. 346, c) οὐ μή 901,
 b) οὐ = δύουσ, σ. ὑποτακτ. ἀντὶ
 οὗ ἀν 240, 2.
 Οὐ, οὐ, οὐ, κατλ., καττανυμ. κατοπεθ.
 κ. προσωπ. 595, σημ. 6° μή
 κατ' ἐπίφρασ. ἀντὶ ἔστιν 592,
 5° ἀντὶ ἐμοῦ, σοῦ, ἐμοῖ, το
 κατλ. 598, a).
 Οὐ. οὐ, οὐ, μίν, ἀντανυμ. προσωπ.,
 προπαρκτικευαστ. χρῆσ. 685,
 3° χρῆσ. ἐπαναρροικη 687, 4.
 Οὐδὲ ἄμα 882, f).
 Οὐδὲν αὐτ. 992, 2.
 Οὐδὲ εἰ (ἐάν), ne si . . quidem
 1495, 2.
 Οὐδὲν οὐτρ. 864, 3, c) οὐδὲ οὖν,
 οὐδέτε.. οὖν 858, 1.
 Οὐδὲν ἀλίγου δεῖται οὐδέντως, τί-
 ποτε δὲν λείπει, minime gen-
 tium 921, σημ. 5.
 Οὐδὲν ἀπαστιστη 866, f).
 Οὐδὲν ἀποιοῦν 866, f).
 Οὐδὲν ὡς = οὐδέτει οὐτως, nec sic
 quidem 1009, 4.
 Οὐδὲν ὡς, μετά μετογήν 780,
 σημ. 8.
 Οὐδαμαστοῦ, γεν. τόπ. 335, 8° σ.
 γεν. 346, c).
 Οὐδαμῶν, ἐν ταῖς ἀπεκντήσ.
 1565, c).
 Οὐδέται 1007, 1° οὐδέτει .. οὐδέται
 1009, 2° διεκριθεῖ μεταξὺ^ν
 τοῦ οὐδὲ κ. καὶ οῦ 1008,
 b).
- Οὐδέται .. οὐδέται 1003, c) οὐτε..
 οῦ 1004, d) οὐτε.. οὐδέται .. οὐδέ-
 ται 1004, g) οὐδέται .. οὐτε.. οὐδέ-
 ται .. οὐδέται 1009, 3° τε οῦ ..
 οὐδέται 1005, i) οὐδέται .. τε 1007,
 σημ. 2° οὐδέται οὐδέται .. οὐδέται
 1005, l) οὐδέται μετά η 1019,
 σημ. 4° οὐδέται, ne .. quidem
 1009, 4.
- Οὐδέται σ. μετ. 780, σημ. 8.
 Οὐδέται γάρ 877, 8° οὐδέται γάρ
 οὐδέται 918, 1.
- Οὐδέται εἰς, οὐδέται ἔτερος διάφορος
 τῶν οὐδείς, οὐδέτερος 566,
 σημ. 7° 1009, 4° οὐδέται εἰς ἂ-
 νευ τοῦ ἀντιθέτου ἔκαστος η
 πάντες 1595, m).
- Οὐδέται γε 890, 3° οὐδέται γε .. οὐδέται
 918, 1.
- Οὐδέται μή σ. ὑποτακτ. 937, 9.
 Οὐδέται μέν 839, b) οὐδέται μέν οὐ-
 δέται, οὐδέται μήν οὐδέται 918, 1°
 οὐδέται μήν 835, b) οὐδέται μέντοι
 841, g).
- Οὐδέται .. οῦ 918, 1° σπαν. =
 neque .. non 920, σημ. 1.
 Οὐδέται περ 780° σημ. 8.
 Οὐδέται πολλοῦ δεῖται οὐδέντως, οὐ-
 δέμαρτος, οὐδέντως εἰνε ἐλλειπέσι,
 minime gentium 921, σημ. 5.
 Οὐδέται περ 827, 6.
 Οὐδέται τε 849, 2.
 Οὐδέται τοι οὐδέται 918, 1.
 Οὐδείς (μηδείς) κατγορούμενος
 = ἀνηγός; προσογής; ἀναξίος;
 λόγος; τὸ δὲ οὐδέν (μηδέν) = οὐ-
 τιδικότης, μηδαμινότης; μη-
 γήνεια 62, σημ. 2.
 Οὐδείς ἔστιν δοτις 1099, σημ. 7.
 Οὐδείς οὐ = nemo non 920.
 Οὐδέται οὐδέται οὐδέται σημ. 1.

- Οὐδεὶς δοτεις οῦ, *nemo non, εἰ-*
φέλκουθὲν 1412, 5.
- Οὐδεὶς ἡ 1019, σημ. 4: οὐδὲν
ἄλλο πλήν αὐτοῦ σημ. 5.
- Οὐδεὶς οὐδέ οὐδὲν κτλ.) 918,
1: οὐδεὶς οῦ . . οῦ η οὔτε . .
οὕτε 920, σημ. 1.
- Οὐδεὶς ἀκριτεύει τῆς ἀντιθέστ
στος η πάντες 1595, m.
- Οὐδεμία μηχανή ἔστι υὴ οῦ σ.
ἀπαρεψ. 926: τὸ μή σ. ἀπα-
ρεψ. 933, n).
- Οὐδέτερ. αἰτ. = ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ
315 σημ. 5: οὐδέν, ἐπὶ θρηνο-
τικ. οὐδετέρ. ἐπιθέτ. κατ: ἐ-
πίφρασ. παραλείπ. 62, σημ. 1.
- Οὐδέτερ. ἔλλειπειν τὸ μή σ. ἀ-
παρεψ. 933, n).
- Οὐδέτερ. επὶ συγκριτ. 27, 6: δ,
τὸ οὐδεν 913, 4.
- Οὐδέτερ. ἔμι καὶ οἵ ἔστι κοινὸν
η ἐν μέσῳ 437, σημ. 26.
- Οὐδέτερ. ἄλλο η η ἄλλ' η 999,
σημ. 4.
- Οὐδέτερ. ιυπετ. ὕστε μὴ οῦ σ.
ἀπαρεψ. 932 i).
- Οὐδέτερ. τέγγομαι, ὕστε μὴ οῦ
932, i).
- Οὐδέτεροι (οὐδένων) ἐλάσσων,
τέσσαν, ἐνδεέστερος 1031,
σημ. 5.
- Οὐδέτεροι σίνοι σ. ἀπαρεψ. η μετὰ
τοῦ τὸ σ. ἀπαρ. 1101 σημ. 8.
- Οὐδέπερ, ἐπὶ μετογ. 780, σημ. 8.
- Οὐδέτερα, κατ. 322, σημ. 16:
οὐδετέρων, προσθήκη 289,
σημ. 10.
- Οὐκ εἰτιώμας μὴ οῦ σ. ἀπα-
ρεψ. 926.
- Οὐκ εκρινέτεν μὴ σ. ἀπαρεψ.
941, h): τὸ μὴ οῦ σ. ἀπαρ.
933, m): τὸ μὴ σ. ἀπαρεψ.
933, n).
- Οὐκ ἂν οὐδὲ εἰ, οὐκ ἂν οὐδὲ δ, τ:
- 249, σημ. 6: οὐκ οὐδὲ, εἰ =
haud scio, an non. δὲν εἰ-
ζεύξω, μήπως, ἀν, δτ: 1548, 21.
- Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων 758,
σημ. 12.
- Οὐκ ἂνέχομαι τὸ μὴ οῦ σ. ἀ-
παρεψ. 933, m): τὸ μὴ σ.
ἀπαρεψ. 933, n).
- Οὐκ ἂντιλέγειν τὸ μὴ οῦ σ. ἀ-
παρεψ. 933, m).
- Οὐκ ἂντιλογεῖν σ. ἀπαρεψ.
930, b).
- Οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ σ. ἀπα-
ρεψ. 933, n).
- Οὐκ ἀπέχομαι τὸ μὴ οῦ σ. ἀ-
παρεψ. 923, m).
- Οὐκ ἀπήλλαχμας σ. ἀπαρεψ.
930, b).
- Οὐκ ἀπολείπομαι τὸ μὴ σ. ἀ-
παρεψ. 933, n).
- Οὐκ ἀποστέλλειν ἀνευ τῆς ἀν-
τίθεσ. στέλλειν 1595, m.
- Οὐκ ἀρχεῖ τὸ μὴ οῦ σ. ἀπαρεψ.
933, m).
- Οὐκ ἀρνοῦμαι σ. ἀπαρεψ. 930,
b): μετὰ τοῦ τὸ σ. ἀπαρεψ.
932, k): μετὰ τοῦ τὸ μὴ σ.
ἀπαρεψ. 933, n).
- Οὐκ ἀσχοίξι, ἔχω τὸ μὴ σ.
ἀπαρεψ. 933, m).
- Οὐκ ἀτικάζω σ. ἀπαρεψ. 930,
b): τὸ μὴ οῦ σ. ἀπαρ. 933, m).
- Οὐκ ἔξι σ. ἀπαρεψ. ἀνευ τοῦ
ἀντιθέτ. κελεύειν 1595, m.
- Οὐκ ἔγγωρει μὴ οῦ σ. ἀπα-
ρεψ. 926.
- Οὐκ εἰκός ἔστι μὴ οῦ σ. ἀπα-
ρεψ. 926: μὴ σ. ἀπαρεψ.
931, h).
- Οὐκ ἐμποδὼν εἰμι σ. ἀπαρεψ.
930, b).
- Οὐκ ἐναντοῦμαι τὸ μὴ οῦ σ. ἀ-
παρεψ. 933, m).
- Οὐκ ἐπαρκεῖ τὸ μὴ οῦ σ. ἀπα-

- ρεμψ. 933, m). τὸ μὴ σ. ἀπα-
ρεμψ. 933, n).
- Οὐκ ἐπέχειν μὴ σ. ἀπαρεμφ. 931, h).
- Οὐκ ἐπιλύειν τὸ μὴ οὐ σ. ἀπα-
ρεμψ. 933, m).
- Οὐκέστι μὴ οὐ σ. ἀπαρεμψ. 926.
- Οὐκ ἔστιν ὅπου, ὅπῃ ὅπως, ὅπω;
οὐ 1101, σημ. 9.
- Οὐκ ἔστιν, ὅστις 1098, 4 κ.
σημ. 7.
- Οὐκ εὐλαβεῖσθαι σ. γεν. 930, b).
- Οὐκ ἔχειν ἐλπίδα μὴ οὐ σ. ἀ-
παρεμψ. 926* μὴ σ. ἀπαρεμφ.
941, h).
- Οὐκ οὖν 865, c). οὐκ δὲ (=οὖν)
ἰδίᾳ γρῆσ. παρ' Ἡραcl. ἐκεῖ
οὐκ δέ.. δέ 895, c). οὐκ δέ
δή αὐτόθι.
- Οὐκαντὶς 867, x). οὐκουν 865,
c). 870, d). οὐκουν ὅπως..
ἀλλὰ ἀντὶ οὐχ ὅπως; οὖν..
ἀλλά 970, b).
- Οὐν, βεβούωτικ. ἐπίρρ. 858,
x. 872, σημ. 2. μετά ἡ ἄνευ
λέξ. ἐρωτηματικής 865, d).
μετά ἀναφορικάς 866, f). μετά
τὸν γάρ 1033, 2· οὖν δέ 827,
6· 866, a). οὖν δῆτα 831.
4· οὖν σύνδεσμ. συνεπείκες
1037, 2· 1037, 3· παράλειψ.
αὐτ. 1044. a). 1044, b). οὖν
ἐν ταῖς ἀποκρίσ. 860, c).
- Οὐν συλογιστικ. 866, e).
- Οὐτεκα σ. γεν. 483 σημ.: οὐ-
νεκα=δι- 1057, 1· 1058, σημ.
1· δι. "Οτι=διότι δι." Οτι=δι-
ότι οὐνεκα δέ 827, 6· οὐνεκα
ἄρα 882, c).
- Οὐτερ 1018, σημ. 1.
- Οὐτως . . οὐ = nullo modo ..
non ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ .. οὐ
920, σημ. 1.
- Οἱράνιος ἀντὶ ἐν οὐρ. 276, a).
- Οὐρεσι=ἐν οὐρ. 450, 1.
Οὐταν ἔλκος 310, b).
- Οὔτε .. οὔτε 1092, 1· οὔτε =
καὶ ὅγι, ἔγρηστ. ἐκεῖ σημ. 1·
οὔτε τέ .. οὕ τη οὔτε .. τε ..
οὔτε .. οὔτε 1003, a). οὕ ..
οὔτε κατόθι; b). οὔδε .. οὔτε
1003, c). οὔτε .. οὕ ἐκεῖ b).
οὔτε .. οὕ .. οὔτε οὔτε ..
οὔτε .. οὕ .. οὔδε κ. οὔτε ..
οὔτε .. οὔδε .. οὕ ἐκεῖ οὔτε
παραχλείπ. ἐν τῷ πρώτῳ μέλ.
1005 ει οὔτε .. οὔδε 1004,
g). οὔτε .. οὔδε .. οὔτε ἐκεῖ
h). οὔτε .. τε ἡ καί 1006,
a). οὔτε .. δέ 1007 b). οὔτι
οὖν .. οὔτε κ. οὔτε .. οὔτι
οὖν 862, d). οὔτι χρόν .. οὔτε
ἡ οὔτε .. οὔτι χρόν 884, i).
οὔτε μήν 835, b). οὔτε οὐδεὶς;
οὐδὲν κατ. 918, 1.
- Οὔτε γε 891, 4.
- Οὔτι ει.. οὔτι ει, οὔτι ἐξν..
οὔτι ἐξν 1015, σημ. 1.
- Οὔτος ἔστιν, δι, σπαν. ὅστις
1099, σημ. 7.
- Οὔτος 857, g).
- Οὔτος, αῦτη, τοῦτο, γρῆσ. 668,
1· ἀρνητικῶς τοπικη δεικτ.
668, 1· μετά ἀναφορικὸν ἡ
ἐρωτηματικ. 669, 2· ἀντὶ ἐγώ
670, 3· οὔτος ἀνήρ ἀντὶ ἐγώ,
σι 657, d). οὔτος, περὶ τι-
νος ἀντικειμέν. ἡττον σημαν-
τικοῦ, κατ ἀντίθεσ. πρὸς τὴν
ὅδε τὴν σημαντικωτέρων 671.
4· οὔτος; κ. ὅδε περὶ τοῦ κατοῦ
ἀντικειμέν. 671, 4· οὔτος; ἀντὶ
ὅδε 672, 5· περὶ ἀντικειμένου
ἐνδόξου ἡ περικλεοῦ; 672, 5·
ἐν συνδέσ. μετά τοπικ. ἡ γρη-
νικ. ἐπιφρημ. 672, 5· οὔτος
ἀναφορικ. πρὸς τὰ προηγούμ.
673, 7· πρὸς τὰ ἐπόμ. 673, 7·

- οὗτος πρὸ ἀναφορικ. προτάστ. Οὐχὶ ἡκιστα κ. τ. παρόμ. 26, 5.
 674, 9· οὗτος δἰς ἢ καὶ πολ- Οὐχὶ ίκνόν; εἰμι μὴ οὕ σ. ἀπε-
 λάκις περὶ ἐνὸς ἀντικειμένου.
 675, 10· οὗτος ἐκεῖνος, τοῦτον Οὐχὶ οἴδες τ' εἰμι μὴ οὕ σ. ἀπε-
 τοκεῖνο, ταῦτη ἐκεῖνα 676, 13· ρεμφ. 926· μὴ σ. ἀπερεμφ.
 παρχλείπ. 668. 1· κατ' ἀντί- 931, h); ὥστε μὴ οὕ 932, i).
 θετιν πρὸς τὴν ὅδε κ. ἐκεῖνος
 675, 11· 685, 3· γοῦν. προ- τὸ μὴ σ. ἀπερχμφ. 933, n).
 παρακειμεναστ. 685, 3· ἐπανα- Οὐχὶ οὐσίαν ἔστι μὴ οὕ σ. ἀπε-
 φορικὸν (ἐπαναληπτ.) 687, 4.
 Οὗτος, ἐν ταῖς ἀπαντήσ., heus!
 διά τὰν! διά οὗτοι; 47, 4.
 Οὗτω καὶ 968, 2· ἐπειδὴ .. Οὐχὶ οὐσία (ζῆται),
 οὗτω (οὗτω δὴ) 1148, 2.
 Οὗτως, ἐπὶ συγκριτικ. 27, 6· οὐχὶ διτι μάνον.. ἀλλὰ καὶ 970,
 ἐπὶ διαθετικ. 28, 7· οὗτως;
 ἀναφορικ. εἰς πρωτηγόρ. 673,
 7· εἰς ἐπόμεν. 673, 7 κ. 686,
 σημ. 1· οὗτως τι, οὗτω πως;
 sic fere 690, 3· οὗτως; ξαν- οὕ = οὐ μάνον διτι.. ἀλλ' οὐδὲ
 προτάσεως; 811, 5· ἀντὶ παρ- 971, c); οὐχὶ διτι.. ἀλλ' οὐδὲ=
 τάσ. διποθετικ. 1490, 2· ἀν- οὐ μάνον.. ἀλλ' οὐδὲ 971, σημ.
 ταποδοτικ. τοῦ εἰ 1467, i·
 τοῦ ὡς = ὡς; 1498, 1.
 Οὗτως σ. εὔκτ., οὗτως .. ὡς;
 ἐπὶ εὐγῆς; 1503, 7.
 Οὗτως ἐν τῷ ἀπαντ. 1565 c). Οὐχὶ 896, 1.
 Οὗτως διάφορον τοῦ διδε 673, 7. Οὐγέλειν σ. γεν. 382, 6.
 Οὗτως, οὗτω δὴ, οὗτως ἤδη Οὐγέλας, περὶ προσώπ. 11, 3.
 μετάξ μετοχής; 777, σημ. 5· Οὐρλείρ ύπό τινος; 100, 5.
 778, σημ. 6· 779, σημ. 7· Οὐρλεικάρειν σ. γεν. 396, 2.
 μετάξ γενικήν ἀπόλ. μετάξ τοῦ
 ὡς; 787, b) z).
 Οὗτως ἐπίστασθαι γιγάντων,
 γνώμην ἔχειν, μαχιλένειν, δικα-
 νοεῖσθαι κατ. σ. ὡς κ. γεν,
 ἀπόλ. 788, 6); σ. ὡς κ. με-
 τοχῇ κατ' διηγαστικ. 789,
 σημ. 4· σ. ὡς κ. μετοχῇ κατ'
 κλίνατ. αὐτόθι σημ. 5· οὗ-
 τως ἵσθι συμπληρωτέκ πρὸ τοῦ
 ὡς κ. γεν. ἀπόλ. αὐτόθι σημ. 3.
 Οὗτως ἔχειν, ἔχειν σ. γεν.
 398, 5.
- Οὐχὶ ἡκιστα κ. τ. παρόμ. 26, 5.
 Οὐχὶ ίκνόν; εἰμι μὴ οὕ σ. ἀπε-
 λάκις περὶ ἐνὸς ἀντικειμένου.
 Οὐχὶ οἴδες τ' εἰμι μὴ οὕ σ. ἀπε-
 ρεμφ. 926· μὴ σ. ἀπερεμφ.
 931, h); ὥστε μὴ οὕ 932, i).
 τὸ μὴ σ. ἀπερχμφ. 933, n).
 Οὐχὶ οὐσίαν ἔστι μὴ οὕ σ. ἀπε-
 φορικὸν (ἐπαναληπτ.) 687, 4.
 Οὐχὶ οὐσία (ζῆται),
 οὐχὶ διτι μάνον.. ἀλλὰ καὶ 970,
 a); οὐχὶ οὐσία.. ἀλλάξ (καὶ) = οὐ
 μάνον διτι.. ἀλλάξ καὶ 970, b); οὐχὶ
 οὐσία (ζῆται).. ἀλλάξ οὐδέ τι ἢ ἀλλ'
 οὕ = οὐ μάνον διτι.. ἀλλ' οὐδὲ
 971, c); οὐχὶ διτι.. ἀλλ' οὐδέ=
 οὐ μάνον.. ἀλλ' οὐδὲ 971, σημ.
 2· οὐχὶ οὐσία, ἐν τῷ δευτ. με-
 λει = πολὺ δι ἀλιγάτερον, διτι,
 οὐχὶ ηκιστα δέ, ne dum 972, a).
 Οὐχὶ διτι = διν καὶ, quanquam
 972, b).
- Οὐχὶ ὄστερ, ἐλλειπτικ. = ἐνῷ
 1604, 2.
- Οὐχὶ 896, 1.
- Οὐγέλειν σ. γεν. 382, 6.
 Οὐγέλας, περὶ προσώπ. 11, 3.
 Οὐρλείρ ύπό τινος; 100, 5.
 Οὐρλεικάρειν σ. γεν. 396, 2.
 "Ορρα, σύνδεσμ. τελικ. = ἴνα,
 tō. "Ινα" σηματ. ἀρκτ. 1082,
 σημ. 1· ὅρθι ἄν σ. ὑποτ. κ.
 εὐκτ. 1089, 5· ὅρθι σ. διπο-
 τακτ. αὐτὶ διρθί ἄν 241, σημ.
 2· διρθί ἄν σ. εὔκτ. 1574, 4·
 1574, σημ. 4.
- "Ορρα ἀντὶ τόρρα, 944, 3.
 "Ορρα = ἐφ' ὅστον, μέγιος οὗ
 1147, 1, i). "Οτε, γινομ' =
 μέγιος 1147, c), i); "Οτε· διρρα..
 τόρρα 1148, 2· διρρα· ἄν, διρρα
 κεν σ. ὑποτ. i). "Οταν.

"Οφρώ" ἔτοι 845, 4.

"Οχυρό", ἐπὶ ὑπερθετικ. 28, 7.

"Οχυλον παρέχειν σ. ἀπαρεμφ. 697, 2.

"Οψέ σ. γεν. 346, c).

"Οψείειν σ. γεν. 388, a).

"Οψηγαθής σ. γεν. 374, 7.

"Οψίος ἀντὶ ὄψέ 276. b).

"Οψός, ἐπὶ τόπου 12, 5.

II

Παγκάλως ἔχειν σ. ἀπαρεμφ. 706, a).

Πανδαγωγήσομαι, παθητικ. 116, 4.

Παιδεῖς Λυδῶν κτλ. 282, d.

Παιδείειν παιδείαν, σ. αἰτ. 325, 3, a) παιδείειν τινὰ μουσικῆ κτλ. 452, 4· 332, σημ. 8· π. τινὰ ἐν τινι, εἰς ἐπί, πρὸς τι 333, σημ. 10, d) παιδ. π. διπλῆ αἰτ. 323, 1·

π. τι τινα 327, σημ. 4· 329, 6· παιδεύεσθαι τεγνην 331, σημ. 7· —εσθαι παιδείζ, μουσικῆ κτλ. 332, σημ. 8· παιδεύειν μετὰ τοῦ τό σ. ἀπαρεμφ. 733, 1· —εσθιει σ. ὀνομαστ., ως σύνδεσμ. 43, 1.

Παλθενμα, ἀναφερόμεν. εἰς πρόσωπ. 63.

Παιδεύματα, περὶ προσώπ. 18, σημ. 2· 64, 2.

Παιδενσιε=η διδάσκαλος 11, 3.

Παιέιειν ἀνταίαν (δηλ. πληγήν) 310, b).

Παιζειν παιδιζ. 313, σημ. 4· παιζώ ἔχων 755, 13.

Παιπάλημα, περὶ προσώπου 10, 2.

Παις παραλείπ. ως ὑποκείμ. 34, c) παιστ=εῖν τῇ ἡλικ. τ. παιδ. 463, 2.

Πάλαι, μετὰ ἐνετῶτος 135, 3· 136, a) 137, c) 1594, κ· τὸ πάλαι. αἰτ. 319, σημ. 11.

Παλατειειν σ. δοτ. 427, 11.

Παλαιόν, τό, αἰτ. 319, σημ. 11.

Πᾶρ σ. γεν.: οἷον εἰς πᾶν, ἐν παντὶ κακῷ 280. b) πᾶν τούναντίον, προσθετικ. διορισμ. 289 σημ. 10.

Παραθηραίοις 463, 2.

Παρηγέριος ἀντὶ πᾶσαν τὴν τηρέαν 277, b).

Πάρρυχα, κτι. 319, σημ. 11.

Παροῦρον, τό, ἀντὶ οἱ πανοῦργοι 15, 3.

Πάρτα, τὰ πάντα, 63, 1 πάντα ἐπὶ συγκριτικ. 27, 6· πάντα, τὰ πάντα, ἐπὶ ὑπερθετ. 28, 7· πάντα εἰναι τινι 38, 3· 63, 1.

Πάρτα=έν πάσῃ περιπτώσ. 329, σημ. 16.

Πάρτα· ποιειν κ. λέγειν σ. μετ. 750, 8.

Πάρτα τιντί 669, 2.

Παρτάπασι γε, παντάπασι μὲν οὖν, ἐνταῖς ἀποκρί. 860, c) 1565, c).

Παρταγή=πανταχοῦ, εἰς δλα τὰ μέρη 462, σημ. 3· σ. γεν. 346, c).

Παρταχοῦ, μετὰ τοῦ πρεσβεύειν 773, σημ. 4.

Πάρτεις, δστις η δς ἀλ. 57, 6).

Παρτῆμαρ, αἰτ. 319, σημ. 11.

Παρτοιορ εἰναι, γίγνεσθαι σ. μετ. 750, 8· σ. ἀπαρεμφ. 770, 30.

Παρτὸς μᾶλλον, πάντων μᾶλλον 1031, σημ. 5.

Πάρτων, ἐπὶ ὑπερθετικ. 21, 1.

Πάρε, πάνυ γε, ἐν ταῖς ἀποκρί. 1565, c) πάνυ μὲν οὖν 860, c) 1565, c).

Παρέστατος, κτι. 319, σημ. 11.

- Παρά, πρόθεσ., σ. γεν., δοτ. κ. αιτ. 534· παρά τινι = κατά 323, **1**.
 τὴν χρίσιν τινός· **441**, b). ὡς Παραλιπότι 444, e).
 ἐπίφρ. 552· σ. δοτ. εν τῇ ἐπι-
 χρήσει τέχνη σημασ. ἀντὶ σ. οιτ. 570, d).
 Παρά κ. ὑπό σ. γεν ἐναλλάσ-
 σουσι 576· παρά σ. αιτ. (=ἐ-
 κτός, πλὴν ἄν) μεθ' ἐπομένου
 περιτοῦ οὕ 935, 6.
 Παρά μικρόν, τοσοῦτον ἔρχομαι
 σ. ἀπαρυφ. 704, 4.
 Παρά πολύ, ἐπὶ ὑπερθετ. 28, 7.
 Παρά σ. ἐπιχρήμ. 566, a).
 Παρ' αὐτόφι=παρ' αὐτοῖς 566, a).
 Παραγγέλλειν σ. δοτ. 429, **14**.
 σ. ἀπαρυφ. 697, 2· σ. ὅπως 699,
 σημ. 6· μετ' αἰτικτικῆς;
 σ. ἀπαρυφ. ἀντὶ δοτ. 716,
 σημ. 2· παραγγέλλειν εἰς τὰ
 ὅπλα 1591, d).
 Παράδειγμα ποιεῖν, καθιστάναι
 σ. ρετ. 743, 2.
 Παραδίστρα σ. ὕστε 699, σημ. 6.
 Παράθυρος, ἐπιφρηματ. 279, a).
 Παραιτεῖν σ. δοτ. 429, **14**. σ.
 ἀπαρυφ. 697, 2· μετὰ τοῦ τό-
 σ. ἀπορρ. 733, 1.
 Παραιρεῖνθαι τί τινος 333, σημ.
 10, d).
 Παραιτεῖσθαι τί τινα 333, σημ.
 10, a).
 Παρακαλεῖσθαι σ. αιτ. 430, σημ. 12.
 Παρακαταβάλλειν τινὶ τοῦ κλή-
 ρου 395, g).
 Παρακελεύεσθαι σ. δοτ. 429,
14. σ. ἀπαρεμφ. 697, 2· σ.
 ὅπως 699, σημ. 6.
 Παρακέλευοις σ. δοτ. 447, **1**.
 Παρακινεῖν, ἀμετάθ. 93, α).
 Παράκοπος σ. γεν. **412**, 4.
 Παρακρούεσθαι τί τινα 325, b).
 σ. γεν. 408, 3.
 Παραλαμβάνειν σ. γεν. 382, 6.
- Παραλαμβάνειν σ. διπλῆς αιτ.
 323, **1**.
 Παραλιπότι 444, e).
 Παραλίειν σ. γεν. 408, 3.
 Παραμελεῖν σ. γεν. 388, b). σ.
 αιτ. 391, σημ. 2.
 Παραμεύεσθαι σ. γεν. 403, 2.
 Παραμέθυτικ τοῦ μή σ. ἀπαρυφ.
 934, o).
 Παραπλάζειν, -εσθαι σ. γεν.
 406, 2.
 Ηάραται, αιτ. : τις ὁδ. 305,
 σημ. 8.
 Ηαρπλήσιος σ. γεν. 359, 5·
 σ. δοτ. 432, 16· παρ. κκι
 433, σημ. 18.
 Παρασκευάζειν, -εσθαι σ. ἀπα-
 ρεμφ. 697, 2· σ. ὅπως 699,
 σημ. 6· σ. μετ. κ. μετά τοῦ
 ὡς σ. μέλλ.). μετ. 570, 8· ἵδ.
 770, 36· σ. ὥστε 699, σημ.
 6· σ. ὅπως 699, σημ. 6· -
 εσθαι οἷλαδε δηλ. λέναι 1591,
 d). παρασκευαζεῖν ἔχωτῷ ἀντὶ
 τοῦ μεσ. 112, 2.
 Παρασκευαστέον= πρέπει τις νὰ
 παρασκευασθῇ, παρσκ. σ. αιτ.
 =πρέπει τις νὰ παρασκευάσῃ τι
 466, σημ. 1.
 Παρασκευαστικός σ. γεν. 376, 8.
 Παρασχότι, αιτ. ἀπόλ. 783, 1.
 Παρατόθι 566, a).
 Παραχωρεῖν σ. γεν. 406, 2 κ.
 415, σημ. 8· σ. δοτ. 428, 12.
 Παρεγγνᾶται σ. δοτ. 429, **14**.
 Πάρειμι= εἰμι πρές τι, εἰς τι,
 σ. ἀπαρυφ. 701, 3.
 Παρ εῖναι σ. δοτ. 447, σημ. 28.
 Παρέχει, παρέξ κ. πάρεξ 554.
 Παρεκεῖ 566, a).
 Παμερεγκῶν σ. ἦ **1017**, 1.
 Παρευτηκός, αιτ. ἀπόλ. 783, 1.
 Πάρεοιν σ. ἀπαρεμφ. 701, 3.
 Παρέχει δηλ. ὁ θεὸς 34, c).

- παρέχειν τί τινι σ. δοτ. 438· παρέψειν π. 754, 4
 παρέχειν ἀντὶ τοῦ μέσ. 112, 2.
Παρέχειν δοσιολίκην, πρόγυματα,
 ὅγλον σ. ἀπαρχ. 697, 2·
 παρέχον, κιτ. ἀπόλ. = quum
 licet (liceret) = ἐπει, ὅτι ἔξιν
 ἔστι, ἦν, ἔξεστι, ἔξην 34,
 ε) 783, 1.
Παρέρεσα ἀντὶ τοῦ ἐνεστ.
 162, 9.
Πάρθερος, ἐπίθετικ. 274, 1.
Παρολεύειν σ. γεν. 351, σημ. 2.
Παρομαρτεῖν σ. δοτ. 429, 14.
Παρότι, κιτ. ἀπό). 783, 1.
Παροῦντειν σ. κιτ. 430, σημ.
 12· σ. ἀπαρχ. 697, 2.
Πάρος, ἐπὶ ἐνεστ. 135, 3· πά-
 ρος ἀντὶ πρίν 1147, ε), ίδ.
Πάρων σ. ἀπαρχ. 1463, σημ. 8.
Παρών, πλεονεκτ. 782, σημ. 10.
Πᾶς, πάντες μετὰ ἡ ἔνευ χρήμ.
 695, 6.
Πᾶς, ἐπιφρυκτικ. 277, ε).
Πᾶς πάντως διὸ πάντες κ. τ.
 παράρ. 918, 1.
Πᾶς τις, μετὰ θ'. προσώπ. προ-
 στικτ. 87, γ).
Πασσαλεύειν λάζφρα θεοῖς
 438, 24.
Πασσεύειν σ. γεν. 352, σημ. 2.
Πάσογειν ὑπὸ τινος 100, 5.
Πατεῖσθαι σ. γεν. 864, 3·
Πατήρ, παρεκλεπτ. 248.
Πᾶς ἀντὶ πακίν 93· παύειν κ.
 τὰ ἔξι αὐτ. τὸν. ψυτεῖδ. 96,
 ή). παύειν - εσθκι σ. γεν.
 408, 3· μετὰ τῶν ἐλ., ἀπό σ.
 γεν. 411, σημ. 2· σ. μετ.
 748, 6· παύειν σ. ἀπαρχ. 770,
 28· σ. ἀπαρχ. κ. υγ. 923, 3·
 ἔνευ μὴ 930, α) μετὰ τοῦ,
 τὸ μὴ σ. ἀπαρχ. 932, 1).
Πεδοῖ, humi κ. humum, γαμαῖ,
 462, σημ. 3.
- Πεζῷ=σὺν π. 754, 4
Πειθεῖν σ. κιτ. 295, 1· πειθεῖν
 τινά τι 316, σημ. 9· πειθῆ-
 ναι τι 331, σημ. 7· σ. ἀπα-
 ρεμφ. 697, 2· σ. ὕστε 699,
 σημ. 6· μετὰ τοῦ τὸ σ. ἀπα-
 ρεμφ. 733, 1· καταπιθεῖναι σ.
 ὧς ἢ κιτ. σ. ἀπαρχ. ἡ μετ./
 700, 7· ίδ. 715, ε)· πειθω τε
 σ. ἀπαρχ. ἀντὶ κιτ. σ. ἀπα-
 ρεμφ. οἷν πειθω τε σοφωτε-
 ρον πουεῖν ἀντὶ πειθω τε ἐμκυ-
 τόν τε σοφωτ. π. 722, 2.
Πειθεῖσθαι σ. γεν. κ. δοτ. 307,
 σημ. 6· 429, 14· κατ' ἐπι-
 οχο. σ. μετ. 771, σημ. 4.
Πεινήν σ. γεν. 388, α).
Πειράειν, πειράν κ.-χεῖκι γεν.
 374· πειράν,-χεῖκι σ. κιτ.
 376, σημ. 14· χεῖκι σ. δοτ.
 κατόθι κ. 427, 11· σὺν κιτ.
 πράγμ. κ. γεν. προσώπ. ἐκεῖ
 πειράζθαι ἔνι, σὺν τινι ἐκεῖ σ.
 ἀπαρχ. 697, 2· πειράν κ.
 -χεῖκι σ. ὥς, δπως 699, σημ.
 6· σ. μετ. 750, 8· διαρρὼ
 τῆς μετ' ἀπαρχ. κ. μετ.
 συντάξ. 710, 30.
Πειρατα διέθρου = ισχάτη κα-
 τητηροφ. 382, d.
Πειρητέειν σ. γεν 374, 7.
Πεισογαί κ. πεισθήσαντι 119,
 σημ. 2.
Πειστέον ἐστί τιν κ. τιν 466,
 σημ. 1.
Πειδίειν τόπον=πλησιάζειν εἰ;
 τό· ον τινά 317, 4· πει. σ.
 γεν. 359, 5.
Πειδις σ. γεν. 359, 5· σ. δοτ.
 359, 5· 428, 12.
Πειδεῖν, - εσθκι, ὡς σύνδεσμος,
 343, ς)· σ. μετ. ἀντὶ τοῦ χ.
 πλοῦ βῆμ. 39, σημ. 3.
Πειτασταί, ἐπιθετικ. 274, 1.

- Πελταστικῷ = σ. πελτ. 454, 4.
 Πέμπτει μετὰ σημασ. παρακειμ. 137, c). ἔσορτήν, Πανχήνυκις 311, c). π. πομπάν = ἄγειν πορπ., πανηγυρίζειν, pomparam ducere 313, σημ. 3. π. Ἐλλάζειν = κατὰ τὴν Ἐλλ. κατλ. 317, 4.
- Περεοθαι σ. γεν. 362, 2.
 Πέρης σ. γεν. 362, 2.
 Περθεῖται σ. αἰτ. 302, 5)
 Περθικῶς ἔγειν σ. γεν. 389, c).
 Πέπαλται μοι κέρα σ. μετ. 751, 9.
- Πεπειραμένω μοι γίγνεται εἰ 436, g).
- Πεποιθεῖται σ. δοτ. 429, 14.
 Πέρ 885* ἐπὶ μετοχ. 780, σημ. 8* πέρ ἔμπος; 780, σημ. 8.
 Περαιτέρω τι σ. αἰτ. 328, 5.
 Περα σὸν ἀντὶ περαιωτῆκι 93, z).
 Πέρα (ε) σ. γεν. 414, 5.
 Περάν σ. αἰτ. 303, 6; σ. αἰτ. τῆς δόδος 304, 7).
- Πέρηγρ σ. γεν. 114, 5.
 Πέρας, τὸ πέρ.=τέλος; 319, σημ. 11.
- Πέρι, πρόθεσ. σ. γεν. δοτ. κ. αἰτ. 514* ὡς ἐπίπερ. 552* περὶ τε ἀκμῇ τε, πέρι... ἀκμῇ ἐν τοῖς συνθέτ. 553* περὶ τενοῦς ἔνεκκ 555, 3.
- Πέρι σ. δοτ. ἐν τῷ ἐπικρατεστέρῳ σηματ. ἀντὶ αἰτ. 570, b); περὶ σ. δοτ. κ. αἰτ. δικριτοὶ κατ' ἔνοικοι. ἐπιλεκτισματικοὶ 575, (S. 449)
- Πέρι σ. γεν. ἐνικητας. προ; τὴν δύερ σ. γεν. 576.
- Περιαμπετεῖ 553.
- Περιβαίνειν σ. γεν. 388, b)* τ. αἰτ. 470, πηγ. 3. σ. δοτ. 438, 24.
- Περιβάλλεσθαι τετχος πόλιν κ. τ. παρόμ. 329, 6.
- ΜΕΡ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΕΣΣΗΒΡΟΓ ΤΗΟ ΣΤΑΘΑΚΗ
 Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής
- Περιγίγγεσθαι σ. γεν. 403, a).
 σ. δοτ. 749, 7.
 Περιθεούσαι σ. γεν 388, d)* σ. δοτ. 438, 24.
 Περιθίσσοθαι σ. γεν. 382, 6.
 Περιείναι σ. γεν. 403, 2* σ. ἀπαρυφ. 706, 6.
 Περιεργάζεσθαι σ. μετ. 749, 7.
 Περιέρχεσθαι ὑπό τινος 100, 5.
 Περιέχεσθαι σ. γεν. 355, 2.
 Περιέψομαι, πειθητικ. 116, 4.
 Περιμπεκτεῖν σ. μετ. 745, 3.
 Περισθεῖται id. περιορίζειν.
 Περιποτασθαι σ. αἰτ. 305, 8).
 Περικείσθαι τι 331, σημ. 7.
 Περιμένειν σ. αἰτ. 298, 3* σ. ἀπαρυφ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρυφ. 690, σημ. 3.
 Περιστοσορ (τάν) 322, σημ. 15.
 Περιορᾶς σ. μετ. 746, 5* σ. ἀπαρυφ. 769, 24 [ἐπειδότως ἐγράφη ὅτι ἀντὶ τοῦ (να)] περιορίζεσθαι σ. γεν. 388, b)
 Περιπό 555.
 Περιφύτος σ. γεν. 376, 8.
 Περιστεθών σ. γεν. 400, 1.
 Περισσός σ. γεν. 400, 1.
 Περιστερής σ. γεν. 362, 2.
 Περιτριγμα, περὶ προσώπ. 10, 2.
 Περιτυγχάνειν σ. γεν. 356, 3.
 Περιόδος σ. γεν. 388, b).
 Περιγραφεῖται σ. γεν. 388, b)* τ. αἰτ. 391, σημ. 2.
 Περιγλώσσαι σ. γεν. 393, d).
 Περιδε, ἐπιθετικ. 274, 1.
 Πετεσθαι σ. γεν. 385, a)* σ. γεν. ἀντὶ ἀτό σ. γεν. 406, 2* π. πνοῇ κ. ἄκμα πν. 452, 3* σὸν πτεροῦ; 453, σημ. 3* σ. μετ. 753, 10.
 Πενθεούσαι τι τινος 368 σημ. 7, e).
 Περεττεῖς ἀπὸ βοτ. 453, σημ. 2.
 Περικείται, ὡς σύνδεσμος σ. δι-

- πληρ ὀνομάζετ. 43· πεφ—μετὰ τόπον=εἰς τόπον τινά 317, 4.
ἐπιπρότιμ. 44, σημ. 1.
- Ηερυχέναι σ. γεν. 380, d)· ἔκ, ἀπό, διά τινος, αὐτόθι: σημ. 3·
σ. δοτ. 437, 22· σ. ἀπαραμφ. 701, 3· σ. ὥστε 703, σημ.
9· σ. μετ. ἐκεῖν· περιχέναι κ. οὐσιαστικ. τ. ἀπαραμφ. (ad,
εἰς, πρός) 701, 3.
- Πῆ σ. γεν. 346, c).
- Πῆ τ' ἄρχ 849, 2.
- Ηηδᾶρ σ. κιτ. τῆς ὁδοῦ 304, 7·
σ. γεν. 408, 3.
- Ηῆμα, περὶ προσώπ. 11, 2· πά-
μετα πάσχειν 313, σημ. 3.
- Ηημαρούμενος, κατ' ἐπίφρεσ. πα-
θητικ. 118, σημ. 1.
- Ηημαλίαι σ. γεν. 362, 2· σ.
δοτ. 363, σημ. 2.
- Ηηρειν σ. γεν. 364, 3· σ. κιτ.
365 σημ. 3= πίνειν κ. τρώ-
γειν (γεύεσθαι) 1599, s.
- Ηηπλοκειν ὅδωρ τινά 325, b).
- Ηηπτειν ὑπό τινος 100, 5· π.
τινί ἔντι ἔντι εἰς τι 420, 4· τι
422, σημ. 2.
- Ηηστεια, μαρτυρία, *testimonia*
17 e).
- Ηηστειειν δόξαν 310, b)· π. σ.
δοτ. 429, 14.
- Ηηστειόμεναι ὑπό τινος = mihi cre-
ditur ab al. 126, 7.
- Ηηστείω μετὰ δοτ. σ. ἀπαραμφ.:
πιστεύω εἰς πιστῷ εἰναις ἔντι π.
νοί εἰς πιστὸν εἰναι 722, 2·
- Ηησυος σ. δοτ. 431, 15.
- Ηηλίος ἔντι ἐπιπρότιμ. 276, a).
- Ηηλίθειν ἄδ. πιλάζειν.
- Ηηλιασθαι σ. κιτ. τόπ. 304, 7·
σ. γεν. 406, 2.
- Ηηλιασαι=εἰν Η. 460, 1.
- Ηηλίτειρ κ. —εσθιει 113, 4.
- Ηηλίτηρ σ. κιτ. 303, 6)· σ.
κιτ. τ. τῆς; δόξα 304, 7· πλ.
- τόπον=εἰς τόπον τινά 317, 4.
Π.λεῖτον ἄδ. πλέον.
- Π.λεῖονες (πλεῖους), πλείω ἦ, ἢ
μετὰ γεν. ἦ ἔνειν ἦ 1026, 4.
- Π.λεῖστα κιτ= saepissime, συ-
χνότατα 319, σημ. 11.
- Π.λεῖστον ὅσον 1113, σημ. 15.
- Π.λεῖστον, ἐν συνδέσ. μετὰ θετικ.
ἔντι ὑπερθετικ. 26, σημ. 3·
ἐπὶ ὑπερθ. 28, 7.
- Π.λεῖστον τοῦ χρόνου 281, c).
- Π.λεῖστος μετὰ ἦ ἔνειν ἄδιθο.
663, 11.
- Π.λείω ἄδ. Πλείωνες.
- Π.λείων μετάθηκεν εὔχρο. 663, 11.
- Π.λεῖτον ἡ κ. ἔνειν ἦ, ἢ μετὰ γε-
νιν. 1026, 4· τί πιλέον ἔστι
(γρίγνεται) ἔμοι· ἦ, οὐδὲν πλέον
ἔστι(γρίγνεται) ἔμοι 428, σημ. 26.
- Π.λεῖστον σ. γεν. 362, 2.
- Π.ληγές λαβεῖν ὑπό τινος 101, 5.
- Π.ληγεῖς τινος 384, 7·
- Π.ληγοι, κιτ., 322, σημ. 15·
πληγήσι, cum multit., μετὰ
πληθ. 454, 4· πληγήσι πολλοῖ
1613, 3.
- Π.ληγειρ σ. γεν. 362, 2.
- Π.ληκτέσθαι σ. δοτ. 427, 11.
- Π.λήρ σ. γεν. 414, 5· πλήρης
κ. μετὰ τοῦ τοῦ
σ. ἀπαραμφ. 735, 3.
- Π.λήρ = εὐλάξ 999, σημ. 5·
1020, σημ. 5· πλήρης ἦ· πλήρην
ἀλλά· πλήρης ἀλλά ἦ 999, σημ.
5· πλήρης εἰς ἦ πλήρης εἰς μή
1493, 8· πλήρης οὖς ἔντι πλήρης
935, 6· 999, σημ. 5.
- Π.λήρη εἴναι σ. μετ. 746, 4.
- Π.λήρης, πληροῦν σ. γεν 362, 2·
σ. δοτ. 363, σημ. 2.
- Π.ληγαλίειρ σ. γεν. 359, 5· σ.
κιτ. 361, σημ. 11· σ. δοτ.
359, 5· 428, 12.
- Π.ληγοτορ, κιτ. τῆς δόξα 305,

- σημ. 8^ο πλησ. σ. γεν. 359, 5^ο. Ποιεῖται = παραστάνειν, ἐκπιθένειν,
δοτ. 438, 13.
- Πλησίος σ. 428, 13.
- Πλιθίος ἀντὶ πλίνθοι 13, 1.
- Πλούσιος σ. γεν. 362, 2
- Πλούτειρ σ. γεν. 362, 2.
- Πλοῦτος, divitiae 18 σημ. 1.
- Πρειτήρ σ. αἰτ. 314, b. σ. γεν. 366, 4.
- Πρεύμα ἔστι σ. ἀπαρχμ. 705, 5.
- Πόλις ἔστι σ. ἀπαρχμ. 705, 5.
- Ποδὸς εὐσφύρου ποιεῖν τι 381, σημ. 4.
- Ποθεῖται σ. αἰτ. 390, σημ. 1^ο σ. ἀπαρχμ. 607, 2^ο ποθεῖνται 446, g.) ποθεῖσθαι ἀντὶ ποθεῖν 104, 3.
- Πόδηρ σ. γεν. 346, c) ποθεῖν; κ. πόθεν γάρ; 877, a) ἐν τῇ ἀπαντήσ. 1566, σημ. 4.
- Πόδιος, τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόδου 11, 3.
- Ποῖ = quo 461, σημ. 3^ο ἐν τῇ ἐπικρατεστέρῃ σημασ. ἀντὶ ποῦ (ubi) 373, σημ. 4^ο ποῖ καὶ 965, 1.
- Ποία ταῦτα λέγεις; κ. τὰ ποῖα ταῦτα λέγ. ; 1532, σημ. 7
- Ποιεῖται, —εῖσθαι σ. γεν τῆς γῆς; 361, 1.
- Ποιεῖται εὖ, κακῶς, σ. αἰτ. 298, 2^ο ἀγαθῶς, κακός κτλ. σ. αἰτ. 328, 5^ο σ. δοτ. 329, σημ. 6^ο π. τι εἴτε, πρὸς τινας 329, σημ. 6^ο σ. διπλῆς αἰτ. 323, 1^ο ποιεῖται = παραχθέομαι, ὑποθέναι σ. ἀπαρχμ. κ. αἰτ. σ. ἀπαρχμ. 696, 1^ο 717, 3^ο = καταρθεῖν σ. ἀπαρχμ. 701, 3^ο σ. ὕπτε 703, σημ. 9^ο σ. δύω; 703, σημ. 9^ο μεθ' ἐπομένου εἰναι 44, σημ. 2^ο π. ἄσυγίαν σ. ἀπαρχμ. 698, 2.
- Ποιεῖται ποίησιν 313, 3, σημ. 3.
- Ποιεῖται = παραστάνειν, ἐκπιθένειν, σ. μετ. 743, 2^ο τὸ 766, 19.
- Ποιεῖσθαι σ. διπλῆς αἰτ. 323, 1^ο π. τι ἔκυποι 381, 3.
- Ποιεῖσθαι σ. γεν. = στηριζομαι, βραστομαι εἰς; τι 380, 2^ο π. τι πολλοῦ, διλίγου ἢ περί σ. γεν. κτλ. 382, 5 κ. 6^ο π. περὶ πολλοῦ σ. ἀπαρχμ. 696, 1^ο ποιεῖσθαι ὑπὲρ γειτνα 351, σημ. 2.
- Ποιεῖσθαι θεῦμα, λείχην κτλ. σ. μετ. 327, 4.
- Ποιεῖσθαι ἐν ὀλιγωρίᾳ σ. μετ. 747, 5.
- Ποιήσας ταῦτα = μετὰ ταῦτα π. 774, 1.
- Ποιητός σ. γεν. 361, 1.
- Ποιητηρι, περὶ προσώπ. 10, 2.
- Ποῖον τὸν μῆναν εἴειπες; κ. τὸν ποῖ μ. εἴπει; 654, σημ. 1.
- Ποῖος οὗ, μετὰ σηματ. βεβοῶτικ. 1535, σημ. 9:
- Ποῖος ἀντὶ ὅποιος; ἐν πλαγ. ἐρωτήσ. 1528, 3.
- Ποῖος εἰμι σ. ἀπαρχμ. 701, 3.
- Πολεμεῖται σ. δοτ. 427, 11^ο πρός τινα κύτοθι σημ. 9^ο π. τινὶ ἀπό τινος; 453, σημ. 2^ο πολεμοῦμαί οὗ ποτα 126, 7^ο παθητ. πόλεμος ἐπολεμήθη 313 σημ. 2^ο πολεμήσομαι, παθητικ. 116, 4.
- Πολεμίζειται σ. δοτ. 426, 11.
- Πολέμιος ἀντὶ πολέμιοι 14, 2.
- Πολέμιος σ. δοτ. 436, 21^ο σ. γεν. 493, σημ. 24^ο πολέμιον εἶναι σ. μετ. 751, 9
- Πολεμήσομαι, παθητικ. 117, 4.
- Πολετεύειται κ. εῖσθαι 113, 4).
- Πολιτικόν, τό, ἀντὶ πολέται 15, 3.
- Πολλά αἰτ. = πολλάχις, τὰ πολλάχις; τὸ πολύ, τὰ μέγι-

- πτζ, plerumque, valde 319, πονηρεύειν κ. - εσθι: 113, 4.
 τημ. 11· πολὺ χίτ. 319, σημ. Πέρας, περὶ προσώπ. 10, 2.
11· κατὰ πολλὰς περιπτώσ. Πορείρ μετ' ἐπομέν. εἰναι 44,
 315, σημ. 5.
Πολλάκις σ. γεν 346, c) = κα-
 πως, θσως 811, 5.
Πολλαπλάσιος σ. γεν. 400, 1·
 πολλ. ἢ 482 σημ. 4. σ. ἢ
 1017, 1.
Πολλοῖ ξντὶ οἱ πολλοῖ = δικίς,
 διδόμος plebs 665, 12.
Πολλόρ, ἐπὶ συγκριτ. 27, 6·
 ἐπὶ ὑπερθετικ. 28, 7.
Πολλόρ εἰναι, ἔγκεισθαι σ. μετ.
 750, 8.
Πολλοῦ, ξντὶ πολλοῦ 382, 5·
 πολλοῦ δέω σ. ςπερχρ. 704,
 4· 726, e)· πολλοῦ δέω μὴ οὐ
 σ. ςπερχρ. 926, 5· πολλοῦ δεῖτ,
 μή σ. ὑποτεκτ. 1554, σημ. 1.
Πολλοῦ δεῖτ 1518, 3· εν τῷ
 παρενθέτ. πολλοῦ δέω σ. &
 παρχρ. κ. μὴ οὐ 924, 4.
Πολλῷ μετὰ συγκριτ. κ. δ-
 περθετ. 28, 7· 459, 10.
Πολέ χίτ. = πάροι πολέ 319,
 σημ. 11· ἐπὶ συγκριτ. κ.
 ὑπερθετ. 27, 6. 28, 7· 33,
 318, 5· 319, σημ. 11· πάροι
 πολέ ἐπὶ ὑπερθετ. κύτθοι.
Πολυκτήρων σ. γεν 362, 2.
Πολέος, πολέοι μετὰ ἢ ξντὶ ζήτη,
 693, 11· ξντὶ ἐπιφρήν 277, c).
Πολέος συνήπτεται μετὰ ζήλων
 ἐπιθέτων διὰ τῶν κατέ, τέ . .
 τέ, τέ . . ξντὶ 964, 4.
Πολέος (δ) τοῦ χρόνου, πολέοή
 τῆς χρόν.; 281, c).
Πολυτεγέρη σ. γεν. 362, 2.
Πομπεύειρ τέργην 311, c).
Πορείρ, ζμετάξ. κ. μετεκβατ.
 97, σημ. 1· πονεῖν γυρνάσια
 310, b)· πονεῖσθαι σ. μετ.
 749, 7.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πορείειρ σ. διπλῆ χίτ. 335, 7·
 κ. π. τι εἴ; τι ἔκει.

Πορεύεσθαι, μετὰ σημασ. μέττ.,
 142, 7.

Πορεύεσθαι διδότ. 304, 7), σ. φυ-
 γήν 311, c).

Ποριστική σ. γεν. 376, 8.

Πέρρω σ. γεν. 346, c) 414, 5.

Πέσσω δικετ.; παρενθέτ. 1055, 3.

Πέσσος ξντὶ διπόσος ἐν πλαγ.
 ἐψωτήτ. 1528, 3.

Ποστ ποε=ει; π. σκι: ήμέρ. quo-
 to die 276, a).

Ποτ' οὖν 864, a).

Ποτέ, πονείθην ἐκ τοῦ πό κ.
 τέ 850, 3· ποτὲ μετά ἔνεστ.
 135, 3· ποτε μεν.. ζήλοτε
 985, 1· ποτέ, μετά λεζ, ἐρω-
 τηματικήν 1530, σημ. 3.

Πότερα, πότερον, χίτ. 322,
 σημ. 16· πότερον.. ἢ 1544,

19· πότερον.. ἢ ξντὶ 1547,
 σημ. 22· πότερον ξνευ τοῦ
 δευτέρου, μέτ., τῆς διπλῆς ἐρω-
 τήτ. 1546, σημ. 20· πότερον,
 παρεκτίσπεται ἐκεῖ σημ. 21·

πότερος διδότ. 831, 4· ποτέρω;
 οὖν 865, d)· πότερον οὖ 899,
 b)· πότερον μετά τὸ θυμρ-
 ζειν 1074, σημ. 2.

Ποτέρος τῆς γειδές 385, a).

Πάτρος, κατ' επίχριτ. alter
 uter = δέσπος, διπονοδήποτε
 τῶν διδό 1533, 5· ξντὶ διό-
 τερος alter uter 1534, 7· πό-
 τερος . . ἢ 1544, 19.

Ποδ., πού σ. γεν. τόπ. 385, 8·
 σ. γεν. 346, c) ἐν σημασ.
 ἐπικρατεστ. ξντὶ πολ 573,
 σημ. 4.

- Πούς σ. γεν. ἀντὶ μετογ. κατηγ. γορηφ. 282, d).
- Πράγμα, πρόσωπόν τι, 11, 3· πρᾶγμα μέγχ εἰναι = σημαίνει πολύ. ἀντὶ πολλοῦ 34, 3· μετ' ἐπιθέτ. ἀντὶ ἀπλοῦ οὐδετέρο. γέν. ἐπιθέτ. 60, σημ. 1· πρᾶγμα, πρᾶγματα, παραλείπ. ὡς ὑποκείμ. 34, c.
- Πρᾶγμά μοι καὶ τινὲς ἔστιν 438, σημ. 26.
- Πράγματα ἔχειν ὅποι τινος 100, 5· πρ. παρέχειν σ. ἀπαραφ. 697, 2· πρ. ἔχειν σ. μετ. 749, 7.
- Πρᾶξις σ. δοτ. 449, 4.
- Πράξιαι, παθητικ. 116, 4.
- Πράττειν, ἀμετάθ. 92, a) εὖ πράττειν = εὐτυχεῖν, felicem esse, κ. ποιῶ τι καλῶς, rem bene gerere 97, σημ. 1· ἁγαθά, κακά κτλ. 328, 5· πρ. τι πρός τινα, ἐπὶ τινι 329, σημ. 6· πρ. τινί = γραμματίζειν τινί agere cum al. 424, 8· = ποιεῖ. τι πρὸς γάρ τινος, in alicui. gratiam agere 438, 24· πράττειν - εσθιεῖ, = εἰσπράττειν τι πασχ τίνος, σ. διπλῆ αἰτ. 329, b) παθητικ. σ. αἰτ. 331, σημ. 7· πράττειν σ. γεν. 351, σ. 2· πράττεσθαι σ. γεν. τ. τιμῆς 382, 6. a) πράττειν τι ἐκ τέγνης ἀντὶ τέγνηρ 377, σημ. 2· πράττειν σ. ἀπαραφ. κ. αἰτ. σ. ἀπαραφ. 701, 3· 717, 3.
- Πρέπειν σ. δοτ. 433, 17· μετὰ εἰς σ. αἰτ. ἔκει σημ. 19· σ. ἀπαραφ. 706, 6· πρέπει σ. ἀπαραφ. 704, 4· μετὰ δοτ. ἢ αἰτ. σ. ἀπαραφ. 716, σημ. 2· 716· πρέπω σ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ πρέπει μετ' αἰτ. σ. ἀ-
- πρέμερος 725, c) σ. μετ. 751, 9· δικροφὰ τῆς μετ' ἀπαραφ. κ. μετογ. συνταξ. 770, 31· πρέπον, καὶ τ. ἀπόλ. 783, 1.
- Πρεπάτω, πρέπων σ. γεν. 381, 4· σ. δοτ. 433, 17.
- Πρέσβεια θυγατρῶν 344, b).
- Πρεσβεία ἀντὶ πρέσβεις 11, 3.
- Πρεσβεῖειν εἰρήνην 311, c) πρ. σ. γεν. 402, 2.
- Πρεσβεύματα, περὶ προσώπ. 10, 2.
- Πρησσειν δόδοι 385, a).
- Πρόσθαι σ. γεν. 382, 6· σ. δοτ. 383, σημ. 5.
- Πρέπει, τό πρίν, αἰτ. 319, σημ. 11· σ. ἢ 1017, 1.
- Πρέπει, πρίν 943, 1.
- Πρέπει ἢ σ. ὑποτακτ. 1457, b) πρίν ἢ σ. εὐκτ. 1574, 4· 1575, σημ. 4.
- Πρέπει περ 887, 5· πρίν γε 893, 9· 894 c).
- Πρέπειοῦ σ. ἀπαραφ. ἀντὶ πρίν σ. ἀπαραφ. 935, 6.
- Πρέπει, πρίν ἢ 1147, e) πρίν.. πρίν, πρότερον.. πρίν, πρόσθειν.. πρίν, πρίν ὅτε 1147, c) σύνταξ 1456, a) πρίν ἢ πρίν ἢ σ. ὑποτακτ. ἀντὶ πρίν ἢ 241, σημ. 2.
- Πρέπεισσος, σ. γεν. 473, 2· σ. γεν. κ. μετ. πρὸς ἄλλου δύναντος 776 σημ. 3· ὡς ἐπίσηρ. 551, 2· πρὸς μικρὰς ἡμέρας, πρὸς τεσσάρων ἡμερῶν σ. γεν. 330, 4· δέκα ἔτεσι πρὸς τῆς μάχης 459, 10· πρὸς σ. ἐπίσηρ. 567, b) πρὸς τοῦ = πρὸς τούτου 616, g).
- Προαγορεύειν μετὰ αἰτ. σ. ἀπαραφ. ἀντὶ δοτ. 716, σημ. 2· προαγορεύσομαι παθητικ. 116, 4.
- Προαιδεῖσθαι σ. δοτ. 438, 24.
- Προαιρεῖσθαι σ. ἀπαραφ. 697, 2.

- Προσμένεσθαι σ. γεν. 396, 2.
 Προποπτέψεσθαι σ. μετ. 748, 6.
 Προβάλλειν πόδα 311, c).
 Προβάλλειν κ. — εσθι: 113, 4.
 Προβάθρα = εἰλαζί προβάθρης 136, b).
- Προεστάται σ. γεν. 402, 2.
 Προέχειν σ. γεν. 402, 2 σ. αἰτ. 404, σημ. 5 σ. δοτ. 457, 8.
 Προθυμεῖσθαι σ. ἀπαρχφ. 697, 2.
 Πρόθυμος σ. γεν. 388, a) πρ. εἶναι σ. ἀπαρχφ. 697, 2.
 μετὰ τοῦ, τὸ σ. ἀπαρχφ. 733, 1.
 Προιέναι = τοῦ πρόσω 385, 8.
 Προϊέσθαι σ. γεν. τ. τιμῆς 382,
 6 σ. μετ. 746, 5.
 Προϊώντι 444, e).
 Προϊκά = δωρεάν, gratis 317,
 σημ. 7.
- Προϊστασθαι σ. γεν. 402, 2.
 Προκαλεῖσθαι τινά τι 316, σημ.
 6 προκ. χάρμη ἔντι εἰ; χάρ-
 μη 420, 4 κ. 422, σημ. 2.
 Προκαλεῖσθαι σ. γεν. 415,
 σημ. 8.
 Προκεῖσθαι σ. γεν. 415, σημ. 8.
 Προκινητεύειν σ. γεν. 388, b)
 σ. δοτ. 427, 11.
 Προκινητεύειν σ. γεν. 351, σημ. 2.
 Προκινεῖν σ. γεν. 402, 2.
 Προκινητεῖσθαι σ. δοτ. 415,
 σημ. 8.
 (Προλείπειν) οὖ πρ. σ. ἀπαρχφ.
 κ. μὴ οὖ 926, 4.
 Προλογίζειν ἐνέδρας; 310 b) πρ.
 ἐνέδρας; 313, σημ. 4.
 Προμήθεσθαι σ. αἰτ. 391, σημ. 2.
 Προμηθεῖσθαι σ. γεν. 388, b)
 Προσεῖν σ. γεν. 388, b).
 Προξεῖται σ. γεν. 403, 2.
 Προσφέρειν σ. γεν. 388, b).
 Προσπαλί 567, b).
 Προπάσθε σ. γεν. 346, c).
 Προπέρους 567, b).
- Προπομπή σ. αἰτ. 300, σημ.
 4 b.
 Προφεύειν σ. αἰτ. 314, 3, a).
 Προσ, πούθεσ. σ. γεν., δοτ. κ.
 αἰτ. 540· ώς ἐπίρο. 553· σ.
 δοτ. ἐν τῇ ἐπικυρωτεστέρῃ ση-
 μασ. ἔντι σ. αἰτ. 570, d); πρὸ;
 τῷ δεινῷ εἰμι σ. ἀπαρχφ. 705,
 5 πρὸς κ. εἰς, ἐναλλάσσει 576·
 πρὸς σ. ἐπιφρ. 567, b) πρὸς
 τέ γονάτων, ἐλλειπτ. 1586, 5.
 Προσαγορεύειν μετὰ τοῦ εἰναι
 44, σημ. 2 προσαγ. σ. αἰτ.
 425, σημ. 6.
 Προσάδογαι, παθητικ. 116, 4.
 Προσανδάρ ἐπει σ. αἰτ. 325, b).
 Προσβάλλεσθαι σ. γεν. 355, σημ.
 4 προσβάλλειν σ. αἰτ. 305, 8·
 σ. γεν. 366, 4.
 Προσβλέπειν τινί κ. τινά 421, 5.
 Προσγεγέληρ σ. αἰτ. 305, 8.
 Προσδεῖται κ.—εσθι: σ. γεν. 362, 2.
 Προσδέρκεσθαι δύματα σ. αἰτ.
 325, b).
 Προσδεχομένω 446, g).
 Προσδίδεται σ. γεν. 349, 1.
 Προσειπεῖν σ. αἰτ. 425, σημ. 6.
 Προσεπιλαγθάρεσθαι σ. γεν. 355,
 σημ. 4.
 Προσείχεσθαι σ. δοτ. 424, 8·
 εσθι: σ. αἰτ. 485, σημ. 6.
 Προσέχειν = ἀπίθετην ποιοῦματι,
 κατάγειν σ. αἰτ. 305, 8.
 Προσήχορος σ. γεν. 376, 8.
 Προσηκάμηρ ἀντὶ ἐνεστ. 162, 9.
 Προσήκει σ. ἀπαρχφ. 704, 4· σ.
 φτε 705, σημ. 11· μετὰ δοτ.
 ἢ αἰτ. σ. ἀπαρχφ. 716, σημ.
 2 π. 718, 4 πρ σήκω σ. ἀπαρχφ.
 ἔντι προσήκει μετὰ αἰτ. σ.
 ἀπαρχφ. 725, c).
 Προσήκει μοι σ. γεν. 356, 3.
 Προσήκειν σ. δοτ. 433, 17.
 Προσήχορ, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1.
- Πηφιστοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

- Πρεσημαίνει δῆλ. ἡ θεός 34, c). Πρεστιγχάρειν σ. γεν. 356, 3.
 Πρεσβύθαι σ. αἰτ. 305, σημ. 9. Προσφίεσθαι τινι κ. πρός τινα
 Προσθακεῖν σ. αἰτ. τόπου 305,
 σημ. 9. 421, 5.
 Προσθεικ., εἰς τὸ πρ. σ. γεν. 346,
 c). πρόσθεν .. πάντα 1147 c). Προσφερήσης σ. γεν. κ. δοτ. 349,
 1· 432, 16.
 Προσιεται ψέ τι 296, 1.
 Προσκαθίζεσθαι σ. αἰτ. 305, 8.
 Προσκαλεσθαι σ. γεν. 396, 2.
 Προσκείσθαι ὑπό τινος 100, 5.
 Προσκυνεῖν σ. αἰτ. 296, 1· σ.
 δοτ. 297, σημ. 1.
 Προσκυρεῖν σ. αἰτ. 358, σημ. 9.
 Προσλαμβάρειν σ. γεν. 349, 1·
 πρ. τῆς δόδοι, τῆς φυγῆς 351,
 σημ. 2· -εσθικ. σ. γεν. 355,
 σημ. 4.
 Προσμάξασθαι κατ' ἐπιφάν. πα-
 θητ. 119, 5.
 Προσμηγράται τόπον = παρεύε-
 σθική που, 317, 4· πρ. σ. δοτ.
 424, 8.
 Προσάειν σ. γεν. 366, 4.
 Προσοικεῖν σ. αἰτ. 305, 8.
 Προσπαῖτειν ὅμον σ. αἰτ. 325,
 b). προσπ. τινι κ. τινά 421, 5.
 Προσπελάξειν σ. γεν. 359, 5.
 Προσπιτρεῖν σ. αἰτ. 305, 8· πρ.
 ἔδρα; τινά 325, b).
 Προσπιτρεῖν σ. γεν. 366, 4.
 Προσπολεμεῖν σ. αἰτ. 305, 8.
 Προσπομβάτισθαι σ. γεν. 355,
 σημ. 4.
 Προσπατέειν σ. γεν. 402, 2.
 Προσπάτειν σ. δοτ. 429, 14·
 σ. ἀπαρμφ. 697, 2· μετ' αἰτ.
 σ. ἀπαρμφ. ἀντὶ δοτ. 716,
 σημ. 2.
 Προσταγθέν, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1.
 Προστήναι τινα=ἐλθεῖν πρό τινος
 317, 4.
 Προστρέπειν = ἵστεύειν, σ. δι-
 πλῆ αἰτ. 329, 6.
 Προστρέπαιος σ. γεν. 376, 8.
- Προστιγχάρειν σ. γεν. 356, 3.
 Προσφίεσθαι τινι κ. πρός τινα
 421, 5.
 Προσφερής σ. γεν. κ. δοτ. 349,
 1· 432, 16.
 Προσφέρος σ. γεν. 381, 4· σ.
 δοτ. 436, 21· τὰ πρόσφρορά σ.
 γεν. κ. δοτ. 436, σημ. 24.
 Προσφωρεῖν σ. αἰτ. 425, σημ.
 6· προσφ. προσίμιον σ. αἰτ.
 325, b).
 Προσω, (εἰς τὸ πρ.) σ. γεν 346,
 c). 414, 5· τοῦ πρόσω πέντε
 κατλ. 385, 8· 385, a).
 Πρόσωπα, ἁνθρώπινα 18, σημ. 2·
 πρόσωπον αἰτ., κατὰ τὸ πρόσ-
 ωπον, τὴν ὅψιν 322, σημ. 15.
 Προσωφελεῖν, -ητέον σ. γεν.
 351, σημ. 2.
 Προσωδός σ. δοτ. 432, 16.
 Προτογένειν σ. αἰτ. 302, 5.
 Προτείνειν κ. -εσθικ. 113, 4.
 Προτεραῖςς ἥ 1017, 1.
 Προτερεῖν ὅδοι 351, σημ. 2.
 Πρότερον μετ' ἔνεστ. 135, 3·
 αἰτ. 319, σημ. 11· πρότερον ἥ
 1147, c). πρότερον ἥ σ. ὑπότ.
 ἄνευ ἃν 241, σημ. 2· πρότε-
 ρον .. ποίν (ἥ) 943, 1· 1147,
 c), ὥ. Πρόν.
 Πρότερος, ἐπιφραγματικ. 276, a)
 διεκροκή τοῦ πρότερος κ. πρότε-
 ρον 278, σημ. 3.
 Προτιβάτισθαι σ. αἰτ. 305, 8.
 Προτιθέται σ. γεν. 402, 2.
 Προτιμάτη σ. γεν. 390, b) 402,
 2· μετὰ τῶν πρό, ἀντί σ. γεν.
 392, σημ. 4· προτιμήσομαι,
 πενθητικ. 116, 4.
 Προτίσαι σ. γεν. 384, c).
 Προτοῦ (πρὸ τοῦ) 616, g).
 Προτρέπειν κ. -εσθικ. 113, 4·
 προτρέπεσθαι τινά τι 316,
 σημ. 6· προτρέπειν σ. αἰτ.

- 430, σημ. 12· σ. ἀπαριφ. 697, 2· σ. ὥστε 699, σημ. 6.
 Προτύπτειν, ἀμεταθ. 96, δ).
- Προϊπτάρχειν σ. γεν. 408, 3.
 Προσαιτεῖν μετὰ αἰτ. σ. ἀπαριφ. 765, 15· προσφιλομένιν ποθεῖντι 446, g).
- Πρόφασιν = πρόφασιν 322, σημ. 15· πρ. λαβεῖν σ. ἀπαριφ. 705, δ· πρόφασίς ἐστι τοῦ σ. ἀπαριφ. αὐτόθι.
- Προσέρειν σ. γεν. 351, σημ. 2· σ. γεν. συγχριτ. 402, 2.
 Πρόφυλάστειν σ. γεν. 388, b)· 415, σημ. 8.
- Προφωτεῖν = κελεύειν, jubere σ. ἀπαριφ. 697, 2.
- Πρήμυρός ἄντι ἐπίφρ. 276, a).
- Πρώτη, πρώτιστα σ. γεν. 346, e).
 Πρώτα, τάξ, ἀναρροφικ. πρό; πρόσωπόν τι 63.
 Πρωτεύειν σ. γεν. 402, 2.
 Πρώτοι, τὸ πρῶτ., αἰτ. 319, σημ. 11· πρῶτον μέν.. οὕτω δέ 977, σημ. 2· πρ. μέν.. ἔπειτα (εἰτα) ἄντι ἔπειτα δέ 985, 1.
- Πρώτος, ἐπιφρηματικ. 276, a)· δίκροφρός τοῦ πρῶτος κ. πρῶτον 278, σημ. 3.
- Πτιαίειν ι. τ. σύνθ., ἀμεταθ. 92, α).
- Πτερό=ιλινδός, augurium 12, 5.
 Πτηῆσειν σ. αἰτ. 302, 5).
 Πτηῶσειν σ. αἰτ. 302, 5).
- Πνεῦ=έν II. 460, 1.
 Πνεῦδος, ἐπιφρηματικ. 277, c).
 Πνέαι διθ' ἐνν. 18, σημ. 2.
 Πνεύταρεσθαι μετὰ σηματ. παρακειμένου 136, a).
- Πνεύταρεσθαι σ. γεν. 366, 5· Ἡράδιος σ. ἀπαριφ. 705, 5.
 π. πρός τινος; 370, σημ. 8· Ἡράδιος φέρειν σ. μετ. 745, 3.
 π. τινά τινος; 371 σημ. 9· π. Ἡράθυτα = ἔγχλημα ῥάθυμίκς σ. γεν. προσώπ. κ. δευτερευ- 13, 6.
- ούσῃ προτάσσει. ἢ μετοχὴ κατὰ γενικ. 371. σημ. 9· π. τί τινι = γανθίζειν τι διά τινα 418, 3· σ. μετ. 742, 1· διάφορά τῆς μετ' ἀπαριφ. κ. μετ. συντάξ. 761, 3· σ. ὅτι 1057, 1.
- Πυροί 15, 2.
- Πωλεῖν σ. γεν 382, 6.
 Πωλεῖμαρεῖν σ. αἰτ. 307, 9.
 Πώλαια 1566, σημ. 4.
 Πώλε μετὰ τὸ θαυμάζειν 1074, σημ. 2· μετὰ ἕπικα φόρου σημαντικ. 1561, e)· πᾶς; ἂν π. εὐπ. επὶ εὐχῆς 233, 6.
 Πώλε γάρ; πᾶς; γάρ οὖ; ἐν ταῖς ἀποκρίτ. 877, a)· 1566, σημ. 1· πᾶς; γάρ οὐ μελλεῖ, ἂνευ ἀπαριφ. 1593, i)· πᾶς; γάρ ἂν; πῶς; δ' οὐκ ἂν; καὶ πῶς ἂν; ἂνευ ἔγκλισ 247, σημ. 4· πᾶς δοκεῖ; πᾶς; οἶει; παρενθετικ. 1055, 3· πᾶς; καὶ 965, 1.
 Πώλε δ' οὖ; ὁς; ἀπάντησ. = καὶ πᾶς ὅγις μηδέν; nonne 1535, σημ. 9· 1566, σημ. 4.
 Πώλε μη..; κατ' ἐπίφρασ. ἄντι πᾶς οὖ..; 904, 2.
 Πώλε οὖν 865, d).
 Πώλε οὖ μετὰ σηματ. βεβχιώτ. 1535, σημ. 9.
 Πώλε ἔχειν, ἔκειν τ. γεν. 398, 5.
 Πώλε οὖν δῆν, πᾶς; δῆ οὖν 827, 6.
 Πώλε τ' ἄρχ 849, 2.
 Πώλε, μετ' ἐπιφρημάτ. 696, 3.
 Πωτασθαι σὺν πτέρους 453, σημ. 2.

P.

- Ραμφοῦται = εἰ. Ρ. 460, 1.
 Ράπτεσθαι σ. γεν. τ. θ. τ. 361, 1.
 Ρέπει σ. αἰτ. (βόωρ, γάικα κτλ.)
 314, 3, a) ἢ. οὐδατι οὐτοθι: ἢ.
 σ. γεν. 366, σημ. 5.
 Ρηγήραι πέπισιν ἀντὶ ἑργο-
 θι: 112, 2) ἢ. ξένει 311, c).
 Ρηγεῖν σ. αἰτ. 302, 5).
 Ρίπτειν σ. γεν. 358, 4.
 Ρίπτειν, ἀμεταβάτ. 92, 2).
 Ρίπεσθαι σ. γεν. 408, 3) μετὰ
 τῆς; ἐκ σ. γεν. 411, σημ. 2).
 σ. ἀποχρυψ. 697, 2) 701, 3)
 σ. ἀποχρυψ. κ. υὴ 924, σημ.
 7) ἔνει μὴ 930, a) μετὰ τοῦ,
 τοῦ μὴ σ. ἀποχρυψ. 934, e).
 Ρηγραι, σηματ. 123, 1.
- Σ.
- Σαλαρίται = εἰ. Σ. 460, 1.
 Σαλπίζει δῆλ. ὁ αὐλαίγυγτός
 33, b).
 Σάρκει 16, 2.
 Σατραπεῖσιν σ. γεν. 402, 2.
 Σάττειν σ. γεν. 362, 2.
 Σαντοῦ ἢ σεκυτοῦ, γράπτ. 589, 1.
 Σαγρὸς γύνεται τί τινος; 370,
 σημ. 9).
 Σεκαζ, εἰ. περιγραφ. 282, d).
 Σεκαζει εἰνεῖται σ. ἀποχρυψ.
 697, 2).
 Σὲ δη, ἐλλειπτικ. δῆλ. λέγο
 335, 1) σε γε εἰναι Σερ. Οἰδ.
 κ. 1191, πῶς ἔσηγκτέον.
 Σελεί δῆλ. ὁ θεός 33, b).
 Σεγριρεθοῖ σ. δοτ. 457, 8).
 Σεισμημένος σ. γεν. 376, σημ. 13).
 Σημαίνει τῷ σάλπιγγι δῆλ. 5
 αὐλαίγυγτός 33, b).
 Σημαίνει σ. γεν. 402, 2) σ.
 δοτ. 422, b) μετὰ εἰλ. τινος
 εκεῖ σημ. 4) μετὰ ἐν τινι
 453, σημ. 2).
- Σημεῖον δὲ ἔνει τοῦτο 682, 1·
 σημεῖον εἰσὶ τινος; ἀντὶ ἐστὶ
 τινος; 380, σημ. 2) σημεῖα
 οὐρῆ φύειν σ. μετ. 734, 2).
 Σημειώσις, ἐπιρρημάτ. 276, b).
 Σημειούρ, αἰτ. 319, σημ. 11.
 Σηματα, περὶ τόπου 12, 5.
 Σημειεῖται ἐν τινι 453, σημ. 2).
 Σημέρος, ἐν περιγραφ. 282, d).
 Σηδημός, σιδηροπωλεῖον 12, 5.
 Σηδηροφορεῖται εἰς οἰσθαι 113, 4.
 Σηλάμωρος σ. γεν. 376, 8.
 Σηνεσθαι σ. αἰτ. 296, 1.
 Σηνιδεροφορεῖται σ. μετ. 751, 9.
 Σηνηπτία ἀντὶ οικηπτρίαν 18,
 σημ. 2).
 Σηκά εἴτε σ. ἀποχρυψ. 705, 5.
 Σηληνός σ. ἀποχρυψ. 701, 3).
 Σηωπᾶν σ. δοτ. 438, 24.
 Σηκοτείκι κ. -εῖσθαι 113, 4.
 Σηκοτεῖρ σ. γεν. 370, σημ. 9)
 μετὰ δηποὺς μὴ 1560, a).
 Σηκοτερητικοποιεῖν 444, e
 Σηκτιαῖς ἀντὶ ἐν σκότῳ 276, a).
 Σηκτεσθαι σ. δοτ. 434, 19.
 Σηκυροῖς = δῆκν τὰ περίγυγτα
 ῶσι σημεῖξ, quum res par-
 vae sunt 464, 3).
 Σοῖ, δοτ. γχριτ. 443, d) ἐπὶ
 οὐσιοτετ. κατ' επίρχος. ἀντὶ γε-
 νικ. 451, e).
 Σόε, περιφρονητικῶς δεικνύει τι,
 ὅπερ φέρει ἀντὶ τὸ στόμα χό-
 τοῦ ὁ ποιοσφρονούμενος 588,
 σημ. 10).
 Σοῖ ἀντὶ σοῦ 588, 3).
 Σοῖ, σοῖ, σε επινερρορικῶν (ἐπ-
 ανθληπτικ.) 687, 4).
 Σορει, περὶ προσώπ. 12, 4).
 Σοῖ ἀντὶ γενικ. ἀντικειμενικ.
 588, σημ. 11).
 Σορφε σ. γεν. 374, 7) σ. σορφε
 308, σημ. 1).
 Σπαρτίται σ. γεν. 362, 2).

- Σπάριος, ἐπιφρηματικ. 277, c).
ιδεῖν 707, b).
- Σπάρτη=έν Σπ. 460, 1.
- Σπάρθειν τινός=πρὸς τιμήν τινος 398, 4. -σθαι σ. δοτικ. 424, 8.
- Σπέρχεσθαι σ. δοτ. 434, 19.
- Σπείνειν σ. αἰτ. 303, 6). σ. ἀπαρυφ. 697, 2. μετ' αἰτ. σ. ἀπαρυφ. 718, 4. σ. δπως; 699, σημ. 6. μετὰ τοῦ, τό σ. ἀπαρευφ. 733, 1.
- Σπορδᾶς ποιεῖσθαι σ. δοτ. 424, 8.
- Σπουδάζειν σ. ἀπαρυφ. 697, 2. σ. δπως; 699, σημ. 6. μετ. 750, 8. δικροφά μεταξὺ τῆς παρεμφατικ. κ. μετογ. συντάξ. 770, 30.
- Σπουδῆ=ξοθενῶς, aegre 459, 11.
- Σταγών ἀντὶ -όνες; 14, 1.
- Στάλειν σ. αἰτ. 314, a).
- Σταμᾶν κ. -στήκι, 113, 4. -στήκι τί τινι 456, 6.
- Στασιάλειν σ. δοτ. 426, 11.
- Στάχυς ἀντὶ στάχνες 14, 1.
- Στείρεσθαι σ. γεν. 362, 2.
- Στελχεῖν σ. αἰτ. 304, 7.
- Στέλλειν, ἀμεταβάτ. 96, 6). σ. ἔλλειν τι σ. δοτ. 438, 24. στ. τινὰ ἐν λιταῖς 453, σημ. 2.
- Στέμματα ἀνθ' ἐνικ. 18, σημ. 2.
- Στείλειν σ. αἰτ. 314, b). σ. δοτ. 457, 8. ἐπὶ τινι 458, σημ. 6.
- Στεράχειν τὴν πατρός δηλ. στόνον 1594, 1.
- Στέρειν σ. αἰτ. 302, 5). σ. μέλος σ. αἰτ. 325, b). σ. γεν. 389, c). ἐπὶ τινι, ὑπέρ τινος 393, σημ. 6.
- Στέργειν σ. αἰτ. 390, σημ. 1. 458, σημ. 6. ἐπὶ τινι ἐκεῖ σ. δοτ. 457, 8.
- Στερεῖν, στέρεσθαι σ. γεν. 408; 3. σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6. τινά τινος; 333, σημ. 10, d).
- Στερήσθαι, πεθητικ. 116, 4.
- Στερίσκειν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 5.
- Στεργάντι στέρνον 18, σημ. 2.
- Στεργαροῦ εὐαγγέλια σ. αἰτ. 325, b). στεφχνοῦν ἀντὶ μέσου 112, 2.
- Στεργαροῦσι στεφάνους, τείσειν 331, σημ. 7. σ. δοτ. 438, 24. στεφχνώστεσθαι κατ' ἐπιφάν. παθητικ. 119, 5.
- Στηθή ἀντὶ στήθος 18, σημ. 2.
- Στήραι, στήσαι κ. σταθῆσαι 123, 1. στήναι σ. αἰτ. τόπου 305, σημ. 9. σ. δοτ. 428, 12.
- Στηρίζειν, ἀμεταβάτ. 93, a).
- Στίλλειν σ. αἰτ. 314, a).
- Στριλῷ ειπιμ caterva, μετὰ πληθύος πλοίων 454, 4.
- Στρόματα ἀντὶ στόμων 18, σημ. 2.
- Στρογάλεσθαι σ. γεν. 358, 4.
- Στραγγεῖσθαι ἔχων 755, 13.
- Στρατεύειν κ. -εσθαι 113, 4. στρατεύειν πόλεμον 310, b).
- Στρατηγιματι=στρατεύμ. 454, 4.
- Στρατηγεῖν σ. γεν. 402, 2. σ. δοτ. 422, 6.
- Στρατηγατεῖν σ. γεν. 402, 2.
- Στρατιώτης ἀντὶ στρατιώται 14, 2. στρατιώταις =σὺν στρατιώτ. 454, 4.
- Στρατοπεδεῖν κ. -εσθαι 113, 4.
- Στρεβλώσομαι, πεθητικ. 116, 4.
- Στρέψειν κ. τὰ σύνθ. ἀμεταβ. 93, a). -εσθαι σ. γεν. 358, 4. στρέψουσι ἔχων 755, 13.
- Στρατῷ=σὺν στρ. 454, 4.
- Στρώνυνθαι σ. γεν. τ. 361, 1.
- Στρυγεῖν σ. αἰτ. 302, 5). σ. γεν. 389, f). σ. ἀπαρυφ. 697, 2. ίδ. 767, σημ. 3.

- Στύγος, περὶ προσώπ. 10, 2.
 Σέν, χρῆσ. αὐτ., ἔδ. Ἀντωνιν. προσωπική.
- Συγγένεια = συγγενής 10, 2. ἀντὶ συγγενεῖς; 11, 3.
- Συγγενής σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1· σ. δοτ. 425, 9.
- Συγγεγράσκειν σ. γεν. κ. δοτ. 394, σημ. 7· σ. μετοχ. διαφόρου συντάξ. 740, σημ. 3· 742, 1· σ. ἀπαρμφ. 762, 6.
- Συγγράμμων λαβεῖν σ. ἀπαρμφ. 705, 5.
- Συγγράμμη σ. γεν. 374, 7.
- Συγκεράννυσθαι φύλακν 311, 6.
- Συγκλείειν, ἀμεταβάτ. 93, 2).
- Συγκοινώσθαι σ. κίτ. 351, σημ. 1.
- Συγκριτεῖν σ. μετ. 755, 15.
- Συγχωρεῖν σ. γεν. 406, 2· σ. ἀπαρμφ. 697, 2· σ. ὥστε 699, σημ. 6· μετ' αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 718, 4.
- Συνῆγρ σ. δοτ. 424, 8.
- Συνοφαγεῖν σ. αἰτ. 307, 9.
- Συλλαρ σ. διπλὴ αἰτ. 329, 6.
- Συλλαμβάνειν σ. γεν. 349, 1· σ. δοτ. 435, 20· -εσθαι σ. γεν. 353, 2.
- Συλλαμβάνοντι 444, 6).
- Συλλήψομαι, παθητικ. 116, 4.
- Σύμμοι λάβεσθε 565, 13.
- Συρβαίνειν σ. δοτ. 434, 19· ὑπὸ τίνος = conciliari, συμβιβάζομαι: ὑπὸ τίνος ὡς διαιτητοῦ 100, 5· (=συμβιβάζομαι) μετ' αἰτ. σ. ἀπαρ. 718, 4· συμβιβάνειν σ. ἀπαρμφ. 704, 4· σ. ὥστε 704, σημ. 11· σ. μοι κ. με ποιεῖν τι 716, σημ. 2 κ. 718, 4· συμβιβάνειν σ. ἀπαρμφ., προσωπικ. 725, 6) συμβιβάνειν σ. μετ. 751, 9· ἀνευ μετοχ. 760, 6).
- Συμβάλλειν κ.-εσθαι 113, 4.
- Συμβάλλεσθαι σ. γεν. 355, σημ. 4.
- Συμβουλεύειν σ. ἀπαρμφ. 697, 2.
- Συμμαχεῖν σ. δοτ. 447, σημ. 28.
- Συμμαχία ἀντὶ σύμμαχοι 11, 3.
- Συμμαχικόν, τό, ἀντὶ οἱ σύμμαχοι 14, 3.
- Σύμμαχος σ. γεν. κ δοτ. 349, 1.
- Συμμετρεύσθαι σ. δοτ. 456, 6.
- Σύμμιγχα σ. δοτ. 425, 9.
- Συμμιγνύειν σ. δοτ. 324, 8· 447, σημ. 28.
- Συμπαρομαρτεῖν 429, 14· σύντινι αὐτόθι σημ. 12.
- Συμπλέκειν σ. ἀπαρμφ. 704, 4· σ. ὥστε 704, σημ. 11· συμπλίπειν σ. μετ. 751, 9,
- Σύμπλεως σ. γεν. 362, 2.
- Συμπράννουσειν σ. δοτ. 435, 20.
- Συμφάραι σ. δοτ. 434, 19.
- Συμφέρειν σ. δοτ. 435, 20· σ. μετ. 751, 9· συμφέρει -εται σ. ἀπαρμφ. καὶ αἰτ. σ. ἀπαρεμφ. 704, 4· 718, 4· σ. ὥστε 704, σημ. 11· συμφέρεσθαι σ. δοτ. 434, 19· συμφέρομαι = congruo, συμφωνῶ, σ. ἀπαρμφ. 708, 7.
- Συμφέρον, τι, σ. γεν. κ. δοτ. 436, σημ. 24.
- Σύμφορος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1· συμφορόν ἔστι μετ' αἰτ. σ. ἀπαρμφ. 716, σημ. 2· συμφορός εἰμι σ. ἀπαρμφ. ἀντὶ σύμφορόν ἔστι μ. αἰτ. σ. ἀπαρμφ. 725, d) σ. μετ. 751, 9.
- Συμφροσεῖν σ. δοτ. 434, 19.
- Συμφυής σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
- Σύμφυτος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
- Συμφωτεῖς σ. δ. 432, 16· 434, 19.
- Συμφωτία σ. δοτ. 447, 1.
- Συμφωνος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1· 432, 16· 434, 19.

- Σύν, ξέν, πρόθεσ, σ. δοτ. 487,
2^ο σ. δοτ. κ. μετ. (σὺν τῷ
φίδιῳ ληγοντι) 776, σημ. 3^ο
ώς ἐπίρρ. 552, 2.
Σύν κακῶς ποιεῖν, σύν εὖ πά-
σχειν 565, 13.
Συραγωιζείσθαι σ. δοτ. 435, 20.
Συραγωισθῆσαι σ. δοτ. 447, 1.
Συραίρεσθαι σ. γεν. 349, 1^ο σ.
αἰτ. 351, σημ. 1.
Συρακαλοῦσθαι μετά τυνος 430,
σημ. 12.
Συραλλάξειναι σ. δοτ. 424, 8.
Συράπτειν, χρεταζέτ. 93, α).
Συραρρόειν, χρεταζέτ. 93, α).
Σύρεγγος 566, α).
Συρεθίζεσθαι μετὰ τοῦ, τῷ σ.
ἀπαρχῷ, 733, 1^ο συνειθυμένος
μετ' αἰτ. σ. ἀπαρχῷ, 716,
σημ. 2.
Συρεθισθένται σ. ἀπαρχῷ = πρέ-
πει τις νῦν συνείθεσται, συνείθετ.
τινας σ. ἀπαρχῷ = πρέπει τις
νῦν συνείθεσται 466, σημ. 1.
Συρειθεῖν, συνειδὼς σ. γεν
374, 7^ο 376, σημ. 13^ο συν-
ειδὼναι σ. αἰτ. 376, σημ. 14^ο
περὶ τυνος ἐκεῖτ. σ. μετ. δικ-
ρό. συντάξ. 740, σημ. 3^ο
742, 1.
Συρειθεῖται 444, εἴ δ; συνείθεται
εἰπεῖν κύτοθι.
Συρεπόμεισαι σ. γεν. 353, 2
Συρεργεῖν σ. δοτ. 435, 20.
Συρεργέος σ. γεν. κ. δοτ. 349,
1^ο σ. δοτ. 447, 1.
Συρεπτηκός, τό, ἔντι οἱ συνεπτῶ-
ταις 14, 3.
Συρεστή μοι μοῖρα σ. μετ.
751, 9.
Συρετός σ. αἰτ. 300, σημ. 4 b
σ. γεν. 374, 7.
Συρῆγορος σ. δοτ. 447, 1.
Συρῆμης σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
- Συρῆκα ἔντι ἐνεστῶται. 162, 9.
Συρῆκος σ. γεν. 367, 5.
Συρῆκειν σ. ἀπαρχῷ. κ. σ. φ-
στε, θ. Συρῆκειν.
Συρῆκας ποιεῖθαι σ. δοτ.
424, 8.
Συρῆπαι, -εσθαι σ. γεν. 367, 5.
συνέναι σ. αἰτ. 368, σημ. 7,
ε) σ. τί τιν 438, 24.
Συρῆτωρ σ. αἰτ. 300, σημ. 4
b σ. γεν. 374, 7.
Συρῆρει δῆλ. δ θεός 33, b).
Συρῆρος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
Συρῆτειν σ. δοτ. 424, 8 μετὰ
τῆς ἐτ. σ. δοτ. 425, σημ. 7.
Σύροικος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
Συρτείνειν, χρεταζέτ. 96, 6).
Συρτεύειται 444, ε).
Συρτίθεσθαι σ. δοτ. 424, 8.
Συρτίθεναι, συντριβόναι τῆς κε-
ροκήλης 351, σημ. 2.
Συρτρόφος σ. γεν. κ. δοτ. 349,
1^ο 425, 9.
Συρτογάρειν σ. γεν. κ. δοτ.
356, 3^ο 428, 12.
Συρφόδεις σ. δοτ. 432, 16.
Συρώνυμος σ. γεν. κ. δοτ. 349, 1.
Συρρηγρόται, χρεταζέτ. 93, α).
Συσκευαῖσι δῆλ. δ θεός 33, b.
Συγρι, αἰτ. 319, σημ. 11^ο συ-
γριν, επιστρηκτ. 277, ε).
Συγαγεῖ τινα 384, 7.
Συγκειτέσιν, χρεταζέτ. 92, α).
Συγάλλεσθαι σ. γεν. 408, 3^ο σ.
δοτ. 456, 6.
Σχεῖν σ. ἀπαρχῷ. ἔντι σφές σ.
ἀπαρχῷ 720, 1.
Σχετεῖν ἔντι ἡμέτερος, ὑμέτε-
ρος 602, ε) σφέτερος ἔντι ἴ-
μος, σὸς κύτοθι ἐν τῷ παρενθ.
Σχηττοῦ 460, σημ. 1.
Σχέι (=κύτοθι) ἐ-ι οὐσιαστ. κατ'
ἐπίρρος. ἔντι γενιν. 451, ε).
Σχετται ἔντι ὑμῶν 60, a).

- Σφωτέρος ἀντὶ ἐμός, σόμ. 602, οὐκ ἐν τῇ παρενθέσ. *Tà πολλά, αἰτ. 319, σημ. 11.*
Tà τίτα; 653, 2.
- Σχεδόρ σ. γεν. 353, 2· σ. δοτ. 431, 15. *Tà τιαντα, συνειρμένα ἄνευ καὶ 1042, 3.*
- Σχέσθαι κ. τὰ σύνθετ. κατέπι- φασ. παθητικά 119, 5. *Taγεῖτ σ. γεν. 402, 2.*
- Σχέτλος σ. γεν. 389, c). *Tάδε αἰτ.=οὗτο 315, σημ. 5· ταδ' ἐστίν, οὐ ταδ' ἐστίν 668,*
2· τάδε, ἀναρροφικ. πρὸς μίκην ἔννοιαν ἢ ἐν διανόημα 68,
σημ. ταδε, πάντα 668, 2· τάδε,
ἐν συνδέσ. μετὰ γρονικ. κ. το- πικ. ἐπιφρημάτ. 672, 6.
- Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος 391, 9. *Tá.laura παρθένων 344, b.*
- Σχολή ἔστι σ. ἀπαραμ. 705, 5. *Tá.lauros σ. γεν. 389, c.; σφάλ- μα τυπογραφικ. ἀντὶ τάλας.*
- Σώζειν σ. γεν. 408, 3· μετὰ τῆς ἐκ σ. γεν. 411, σημ. 2· σ. ἀπαραμ. 701, 3· (930, a); σ. ἀπαραμ. κ. μὴ 924 σημ. 7. *Tá.lla, αἰτ. 322, σημ. 16.*
- Σώμα ἀντὶ σώματος 15, 4· 18, σημ. 2. *Tá.má, τὰ σά κατα. ἀντὶ ἐγώ, σύ κατα. 249, σημ. 1.*
- Σωτήρ, ἐπιθετικ. 274, 1. *Taμείειν κ. - εσθαι 113, 4.*
- T.
- Τά, μετὰ γενικ. πληθυντ. εἰς ἑρμ. κατὰ πληθυντ. 58, 4. *Tá.ravtía, αἰτ., 322, σημ. 16.*
- Τά = ταῦτα, ἀναρροφικῶς πρὸς μίκην ἔννοιαν ἢ ἐν διανόημα 68, σημ. *Tariceor τί τινι, κατά τινος 420, 4.*
- Τά, μετὰ γενικ. πληθυντ. εἰς ἑρμ. κατὰ πληθυντ. 58, 4. *Tarīr, αἰτ. 319, σημ. 11.*
- Τάδε ταδ' εἰστιν παθητικά 119, 5 ἐν τῇ παρενθέσ. *Tarīr τάδε 673, 6.*
- Ταπεινός σ. ἀπαραμ. 701, 3. *Táδασθαι κατέπινόρκο. παθη- τικ. 119, 5 ἐν τῇ παρενθέσ.*
- Τάρη 876, 6. *Tapeinóς εἰστί μοι σ μετ. 751, 9.*
- Τάρταρος πόλεμον, νεῖκος 311, c); παθητικ., πόλεμος ἐπαρά- γθη 313, σημ. 2· ταράτουρι, παθητικ. 116, 4.
- Ταρήειν σ. αἰτ. 302, 5· σ. ει= ςν δὲν 1561, b).
- Τάρης ἔστι μοι σ μετ. 751, 9. *Tártaros, αἰτ. 319, σημ. 11.*
- Τάρητα, αἰτ.=οὗτο 315, σημ. 5· διὰ τοῦτο, ταῦτα 316, σημ. 6.
- Ταῦτα, ἀναρροφικ. εἰσγίζων ἔννοιαν ἢ ἐν διανόημα 35, σημ. 1· 68, σημ. *Taūta, ταῦτα δέ, τ. ὥν, ἐ· τῇ*
- Τά ποια; 653, 2· 1532, σημ. 7. *Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής*

- ἀποκρίσ.** 1565, c) 1466,
σημ. 2.
Taῦτ' ἔκεινον 676, 13· τεῦται,
ἐν συνδέσ. μετὰ γρονικ. κ.
τοπικ. ἐπιφρήμ. 672, 6· τεῦται,
χρῆσ. προπτερωτευόστα. 685, 3.
Taῦτα μέν... τεῦται δέ, οἵτ.
329, σημ. 16· τεῦται ἥρος =
κατὰ τεῦται ἔκεινον.
Taῦτηγ = ἐντεῦθε, ἐνθάδε, κα-
τοῦ hic, ibi 460, 1· τοιου-
τοτέρως; hoc modo 459, σημ.
11· τεῦτημελέγο: τούτου, ha-
cetenus 456, 6· ἐν συνδέσ.
μετὰ γρονικ. κ. τοπικ. ἐπιφ-
ρήμ. 672, 6.
Taῦτην = ἐπὶ θητη, ὀστεύως;
pariter 317, σημ. 7· τεῦτον
τοῦτο, προσθετικ. διορισμ.
289, σημ. 10.
Taῦγαι = κηδείκι, ἐκροσάζ, τὰ
κατὰ τὴν ταφὴν 17, c).
Taῦγα σ. προφρ. ὄριστη. ἁνευ
ζί 209, 5.
Taῦγος κ. κατὰ τάχι, = ταχίως;
celeriter 317, σημ. 7.
Taῦχος σ. δοτ. 458, 9.
Tέ = καὶ 952· τέ... τέ 954·
τέ... τέ ἵπποι δι-λοῦσ προσθε-
τικ. διορισμ.: οἷον «Πεπονιά-
της, ὅτε Ἀπολληλώρου οὗτος,
Φέσωνός τε ἀδελφός» 955,
σημ. 1· τέ, ἁνευ ἑπομέν. ζη-
τιστοίχου τέ, 956, σημ. 4·
τέ γάρ ἁνευ ἑπομένοιχον μέ-
λουν; καύθοι: τέ.. ἢ 955,
σημ. 2· τέ.. δέ 955, σημ.
3· 986, σημ.: τέ.. ἀπεξ 955,
σημ. 3· τέ.. οὐδὲ (μηδέ) ἔ-
κεινος θέσις τοῦ τέ 956, σημ. 5·
τέ.. καὶ 960· τέ.. καὶ ἡντι;
ὅτε 948, 8· τέ.. καὶ.. καὶ
963, σημ. 1· τέ.. τέ.. τέ..
καὶ 963, σημ. 1· τέ.. καὶ.. τέ..
- τέ ἔκεινος τέ.. τέ.. καὶ.. τέ
ἔκεινος τέ.. τέ.. καὶ.. καὶ
ἔκεινος τέ.. τέ.. καὶ.. καὶ.. τέ..
καὶ.. καὶ ἔκεινος τέ.. καὶ.. καὶ
ἡ τέ.. τ' αὖ 991, 1· τέ..
ηδέ 1014, σημ. 2· τέ οὖ..
οὐδέ 1005, i) τέ οὖ.. τέ οὖ
ἔκεινος τέ.. τέ οὖ.. τέ ἡντι οὔτε..
οὔτε ἔκεινος τέ.. οὐδέ 1007,
c) τέ, περιαλείπ. (ἀσυνδέτ.)
1042, 3· 1047, b) c) d).
- Τέ επί τοῦ πολύ 663, 11.
Tέ, ἐπίρρ. βεβλιωτικ. 848, 1·
καὶ τε 849, 2· δέ τε καύθοι
μέν τε ἔκεινος οὐδέ τε ἔκεινος
τάρο (ἀλλάζ) τε ἔκεινος γάρ τε
ἔκεινος ἢ τε ἔκεινος μετὰ ἐπιφρή-
ματος οἷον μάλα τε κιεῖ τε,
νύ τε 849, 2· μετὰ λεξίν ἐφω-
τηριστικ. ἔκεινος.
- Tέ, ζόριστος προσχρυστικός. π.*
χ. πν-τέ, οσ-τε, οσοι τε, οτε
τε, εἰ-τε, εἴπερ τε καὶ
850, 3.
- Tέ οὖρ, τέ οὖν 867, b).*
Tέγειρ σ. κλίτ. 314, a).
Tεττάραι τῷ φύσιμῳ (δέσι) σ.
κλίτ. 307, 9).
- Tεθφρυμένοις τινός* 384, 7.
Tελείειρ κατὰ σύνθ. ἀμετ. 96, α).
Tεκμαλέψισθαι τι τινος 456, 6
κ. ἐν τινος 456, σημ. 5.
Tεκμηρίσαι ἔγειν μετὰ τοῦ το σ.
ἀπορικ. 733, 1.
Tεκμηρίσον δέ ἁνευ τοῦτο 682, 1.
Tεκνών σ. γεν. 384, 7.
Tεκνώτες, οἱ=πατέρες 18, σημ. 2.
Tελεστερ, ὡς σύνδεσμος 3· 43.
Tελεῖται γένησται κ. τελ. γένηται
1599, s.
Tελειωσ σ. γεν. 376, 8.
Tελεισθαι τελετάς 331, σημ. 7.
Tελευταῖον το, τὰ τελευταῖα=
ἐν τελει 319, σημ. 11.

- Τελευτὴ* ὑπό τινος 100, 3· τελευτὴν = ἀποθνήσκειν 92, α);
τελευτὴν σ. γεν. 408, 3.
Τελευτῶν = τέλος, ἐπὶ τέλους 774 σημ. 1.
Τελέων τελεώτατος 21, 1.
Τέλη λέγειν τὸ. Λέγειν τέλην.
Τέλος, το τέλος, αἰτ. = τέλος 319, σημ. 11.
Τέμνειν δρκια, φιλότητα, συνθεσίας, φύλια 311, c)· τ. θάνατον δρκια 311, c).
Τερπεῖν σ. διπλῆ αἰτ. 329, 6.
Τερπεῖν τὰς γῆς κ. τὴν γῆν 351, σημ. 2.
Τέρπας λέγειν, εἰ λέγει 1072, 8.
Τέρπεσθαι σ. γεν. 364, 3· σ. δοτ. 457, 8· σ. μετ. 746, 4.
Τεταγμένος σ. γεν. 380, 2.
Τεταγμένη σ. γεν. 353, 2.
Τετραρμένος σ. γεν. τέπου 385, a).
Τετράθυι, ώς σύνδεσμος 43, x).
Τετράειν σ. γεν. 361, 1.
Τεχνίσματα, τεχνήματα ἡ.θ' ἔνα. 18, σημ. 2· 64, 2.
Τέξηγην λέγειν σ. ἀπόρ. 701, 3.
Τέως ἔντι ἔω; 943, 1· τίς μέν.. εἰτικάντι εἰτικά δὲ 984, 1· ἔως.. τέως 1148, 2.
Τῆς = κύτος ibi 460, 1· τῆς σ. γεν. 346, γ)=ibl κύτος 460, 1· = eo, huc, ἐνταῦθα, ἐνθαύθοι; σημ. 3.
Τηκεῖν σιρωγάνη σ. αἰτ. 325, b).
Τηλέσ σ. γεν. 414, 5.
Τηλίκος εἴτι σ. ἀπόρημ. 701, 3.
Τηλεκύσθε, χνιφορικ. πρὸς ἐπέμβανον, σπαχν. δὲ πρὸς προνύμοι. 673, 7.
Τηλικόδτος, ώς θηλυκ. 84, σημ. 1· μετὰ ἡ ἄνευ χρόν. 658, 5.
Τηλόθετη, τηλόθητι, τηλοῦ σ. γεν. 414, 5.
- Τημελεῖται* σ. γεν. 388, b)· σ. αἰτ. 391, σημ. 2.
Τημος, αἰτ. 319, σημ. 11· τῆμος; ἥρα 883, g)· ἥμος.. τῆμος; 1148, 2.
Τὴρ ςχρήν 319, σημ. 11.
Τὴρ ταχίστην, τὴν πρώτην, τὴν ἀλλως, τὴν εὐθεταν 305, σημ. 8· τὴν πρώτην εἰναι, πᾶς εὐηγγητέον 736, 4.
Τὴρ ὄρχην = στὴν ὄρχην, ἐγκαίρως, ad tempus 319, σημ. 11.
Τητίκας ἴνικα.. τητίκα (τηνικαῖς) 1148, 2.
Τητεΐν σ. γεν. 406, 2· τητηίσαρκι, πιθητικ. 116, 4.
Τητεις, αἰτ., 319, σημ. 11.
Τί επὶ συγκριτικ. 27, 6.
Τί μετὰ οὐδετέρου ἐπιθέτ. 60, σημ. 1· τί παρακλείπ. οὐτε ἐπίρρος. ἐπὶ οὐδετέρου. ἐπιθέτ. κατόθι.
Τί αἰτ. = κατὰ τι, ώς ποὺς τι 315, σημ. 5· τι εἰναι=εῖν τι, aliquid esse 691, σημ. 1.
Τί πρᾶλ. τίς τι αἰτ. = πῶς. εν περιπτώσει τινὶ 315, σημ. 5 = διὰ τι 316, σημ. 6.
Τί μετὰ ςφνήσ. κ. μετογ. ἔντι οὐδὲν οὖ, παρεντίθεται ἐν τῷ μέτω τῇ; πρωτίσ. 796.
Τί ἀ.λ. ἡ τ. ζηλ. 999, σημ. 4.
Τί βουλομένος — ; eur 778, 2.
Τί γάρ; ἐν τῇ ἀπαντήσ. 1566, σημ. 4.
Τί δακ. 832, 5· διάχρονον τοῦ τι δε; κύτοι.
Τί δέ, μετὰ διορχοτικῆς ἡ αλτικτικ. πρὸς ἐρωτηματικ. προτίσ. 1531, σημ. 4.
Τί δέ; μετὰ γεν. δῆλ. κρίνεις, οἱε; 373, σημ. 11· τί δε; = πῶς; μαζίλλον; τι δέ μαζίλλον; καὶ τί μαζίλλον; 988, 3.

- Τί δ' οἱ 1531, σημ. 4· τί δ'
οὐ μέλει, ἔνευ ἀπὸ χρ. 1594, i.
Τί δράσεις; 171.
- Τί ἔστιν ἐμοὶ καὶ σοὶ; κ. τί
ἐμοὶ καὶ σοὶ; τί τινι καὶ τίνι;
438, σημ. 26· τί ἔστιν ἐμοὶ;
καὶ σοὶ καινόν ἡ ἐν μέσῳ; 438 σημ. 26.
- Τί ἦ· τί ἦ 844, σημ. 1.
Τί λέξεις; 171.
- Τί μαθὼν κ. τί παθὼν ταῦτα
ἐποίησες; 1531, σημ. 6.
- Τί μέλει; τί γάρ μέλει, τί δ'
οὐ μέλει; τί δ' οὐκ ἔμελει;
ἐν τῇ ἀπαντήσ. 1566, σημ. 4.
Τί μήρ; ἐν τῇ ἀπαντήσ. 1566,
σημ. 4.
- Τί μοί τίνος 438, σημ. 26.
Τί μοι τοῦτο; = τί πρὸς ἐμέ; quid
ad me? 438, σημ. 26.
- Τί οἰόμεθα ἔνευ κατ. σ. ἀπα-
ρεμφ. πᾶδε ἔρωτηματιν. προ-
τέσ. 1531, σημ. 4.
- Τί οὖ, τί οὖν οὐ μετ' ἕορίστου
ἐν ἀπακτήσει, μεγάλῃ προ-
κλήσει 164, 10· τί οὖ (=πάν-
τα) ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτέσ.
1534, 5.
- Τί οὖν δή; 828.
- Τί παθὼν ταῦτα ἐποίησες; iδ.
τί μαθὼν.
- Τί πλέον ἔστιν (γίγνεται) ἐμοὶ
438, σημ. 26.
- Τί πρόξεις; 171.
- Τί τοῖτο τί ἔστιν 345, b).
- Τί γρῆμα = διὰ τί 317, σημ. 7.
Τίν (τινή) 844, σημ. 1.
- Τιθέμει, μεθ' ἐπορέν. εἰναῖ: 41,
σημ. 2.
- Τιθέμει κ. -εσθαι νόμους; 109,
5· τ. σπουδήν κ. τ. παρόμ. 114.
- Τιθέμει, -εσθαι σ. γεν. 380, 2·
σ. γεν. κ. εἰναῖ: 381, 2. σ. διπλῆ κατ. 323· τιθέναι = θε-
- ωρῶ ὡς; τι κ. κατορθώω, red-
dere κ. ponere 1600, s. τι-
θεσθαι γέλωτα, θεῦμα, ψήφου;
κατ. σ. αἰτ. 327, 4· τιθέναι
τινὰ θητὸν σύν ζωίδες; 453,
σημ. 2.
- Τιθέτες, ὡς θηλυκ. 84, σημ. 1.
Τίκτειν = γονέων, πατέρων εἰναῖ
138, d) — σ. διπλῆ κατ. 324.
- Τίλλειν σ. διπλῆ κατ. 332,
σημ. 7· τίλλεσθαι τινά 303, 5.
- Τιματ, περὶ προσώπ. 11, 2.
- Τιμάσθαι σ. γεν. 382, 5 κ. 6·
ἡ περὶ τίνος τιμὴν, -χοῦξι
τινί τίνος κ. τινά τίνος 384, c);
τιμὴν τί τίνοι 439, 24.
- Τιμησῆται τι 332 σημ. 7· τι-
μήσουσι, παθητικ. 117.
- Τίμιον ἔστιν τίνι 440, 25, κ).
- Τιμωρεῖ,-εσθαι σ. αἰτ. 296·
σ. γεν. 396, 2· ετεῖσθαι σ. δι-
πλῆ κατ. 333, σημ. 9· τιμω-
ρεῖν σ. δοτ. 435, 20· τ. τίνι
ὑπέρ τίνος, τιμωρεῖσθαι τινά
ἀντι, ἡ περὶ τίνος 397, σημ. 12.
- Τιμώρημα σ. δοτ. 448, 1.
- Τιμωρίας τυγχάνειν ὑπό τι οἱ
101.
- Τιράξασθαι κατ' ἐπιφάν. πα-
θητικ. 121 στίχ. 4.
- Τίρεσθαι σ. γεν. 396· ὑπέρ τί-
νος 397, σημ. 12.
- Τίπτε 1530, σημ. 3· τίπτε τ'
ἄρ 850, 2.
- Τιπερθί = ἐν Τ 461.
- Τίς, τί id. Ἀντωνικ. δέρ· τίς,
τί ἦ 1020, σημ. 5· τί; τε =
καποίος τις 850, 3.
- Τίς, τί ἦ 1019, σημ. 4· τί;
μετὰ ἔρημα φόβου σημαντικ.
1562, e) τίς ἡν σ. εὔκτ. ἐπὶ
εὐχῆς 234, 6.
- Τίς ἀντί ὅστις ἐν πλαγ. ἔρω-
τήσ. 1528, 4.

- Τίς, τί δῆτε 831, 4· τίς οὖν, τί οὖν 865, d· τί δή οὖν 867, a· τί οὖν δή κατέθοι; τίς (τί) κατί 967.
- Τίς ζηλός ή, η ζηλόη, η πλήν 997, 5.
- Τίς δστις οὐ, ἐφέκετ. 1113, 5.
- Τίς ἔστιν, δστι; 1099, σημ. 7.
- Τίς ποτε 1530, σημ. 3· τίς ζών 876, 6· τίς τί ζήτων αντέθοι; τίς γάρ; 880· τί γάρ; (881, a).
- Τίς μή...; κατί επίρροια. ζντι τίς οὐ...; 904, 2.
- Τίς αὐτή μετά σηματ. καταρρετικ. 1535, σημ. 9.
- Τίς τί ζεῖ 850, 2.
- Τίσασθαι ἔργον των 325, b).
- Τίτισκειν φόνον 311, c).
- Τίτισκεσθαι οφργάς 331, σημ. 7.
- Τίτισκασθαι σ. γεν. 358, 4.
- Τίτιμαρ σ. κιτ. 300, σημ. 4 b· σ. γεν. 393, c),
- Τίτιμαι σ. ἀπαρχή. 697, 2· μετά τοῦ, τό σ. ἀπαρχή. 733, 1· σ. μετ. 747, 5· διαρροὴ τῆς ἀπαρχεμάτω. κ. μετογ. συντάξ. 768, 23.
- Τό κιτ. = οὕτω 315, σημ. 5· διὰ τοῦτο 316 σημ. 6· τό κάρτα, τό πλύπνη, τό παράπνη, τό καρτερόν = καρτερῶς; τό καλὸν = καλῶς 627· 315, σημ. 5.
- Τό σ. ἀπαρχή. μετά βῆμα όντι τοῦ ἀπλοῦ ἀπαρχῆ. 733· μετά τής, ἀπέγεισθαι, διαφεύγειν κ. τ. παρόμ. 932, k)· μετά τό, οὖν ἀρνεῖσθαι κατέθοι.
- Τό, τοῦ, τῷ σ. ἀπαρχή. η μετ' αἰτ. σ. ἀπαρχή. 728· τό σ. ἀπαρχή. η κιτ. σ. ἀπαρχεμάτω. επὶ κακωνίσ. κ. ἐρωτήσ. 735, 3.
- Τό σ. γεν. = κατά τὴν γνώμην, κατά τὸν τρόπον τινός 317, σημ. 7.
- Τό, μετά γενικ. πληθυντ. κ. δέκα. κατά πληθυντ. 58, 4.
- Τό ζηγχόν, τό καλὸν κτλ., τά ζηγχα, τά καλά κτλ. 270, σημ. 2· τό καλόν, τό καρτερόν, κιτ. = καλῶς, καρτερῶς 315, σημ. 5· 625, 6.
- Τό κατίκα, κιτ. 319, σημ. 11.
- Τό δὲ μέγιστον, κατί το μέγιστον, τό δὲ δεινότατον, κατί τὸ ἔσχατον, τὸ τελευτικὸν κτλ. 288, σημ. 8· τό δὲ μέγιστον κτλ., διει λόδιο μέγιστον κτλ., διει λόδιο αἰτ. σ. ἀπαρχή. 289 σημ. 9.
- Τό ἔρδον ὄντι ἐγώ 249, σημ. 1.
- Τό ἐπ' ἔρδον, τό ἐπὶ σοὶ κτλ., τό ἐπ' ἔρμε, τό ἐπὶ σέ, τό πρὸ τούτος, τό ἐπὶ τούτῳ 272, d); τό ἐπ' ἔρμον, τό ἐπὶ σοὶ κτλ. μετά παρκατεμένου δριστ. κ. ἐνεστῶτ. μετά σηματ. παρκατεμημ., η μετά παραγγημένου δριστ. σ. ζεν 196, 3.
- Τό ἡμέτερον=ἡμετέρα 269, σημ. 1.
- Τό θάξτερον 652, σημ. 6.
- Τό κατί τό, τὸν κατί τόν 615, f).
- Τό κατά (ἐπί, εἰς) τι η τινας = ζσον ἀρορῆ 322, σημ. 16· τό κατά τοῦτον εἶναι ἔκει.
- Τό λεγόμενον = ω; ἐργάζον 317, σημ. 7.
- Τό λαμπέν 319, σημ. 11.
- Τό μή σ. ἀπαρχή. μετά βῆμα ἀρνητικαν· οἷον εἴργειν, πασίειν κ. τ. παρόμ. 932, l· τό μή σ. ἀπαρχή. ὄντι τό μή οὗ 933, n).
- Τό μή οὗ σ. ἀπαρχή. ἀντί, μη οὗ σ. ἀπαρχή. 933, m).
- Τό οὖν εἶναι. τό τήμερον εἶναι, τό ἐπὶ σρᾶς εἶναι, τό ἐπ' ἐ-

- κείνους εἶναι, τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι 736, 4· τὸ σύμπαν εἰ- ναι, πῶς ἔξηγητέχει αὐτόθι.
 Τὸ πέρχει, τὸ τέλος, τὸ τεῖχον, τὸ παλαιόν, τὸ πρότε-
 ρον, τὸ δεύτερον, τὸ πρῶτον, τὸ τρίτον, τὸ πάλαι, τὸ πρόν, τὸ πέρσος, τὸ αὐτίκα, τὸ χρ-
 χενόν, τὸ λοιπόν, τὸ ἐωθινόν κ. τ. παρόμ., τὸ χτὸνιον = μετὰ τοῦτο, posthae, τὸ πρὸ^τ
 τούτου, τὸ ἐπὶ τούτῳ 319, σημ. 16.
 Τὸ πλέον . . καὶ οὕ 936 ἐν τῷ περιενέσ.
 Τὸ ποτον; 653, 2· 1532, σημ. 7.
 Τὸ πρόσω, αἰτ. τῆς ὁδοῦ 305, σημ. 8.
 Τὸ σὸν, τὸ σὸν τοῦτο = κατὰ τὴν σὴν ἔχοντα. 317, σημ. 7· τὸ σὸν = σὺ 249, σημ. 1· τὸ σὸν μέρος, αἰτ., 322, σημ. 15.
 Σὸ τεῦτόν 652, σημ. 6.
 Τὸ τέλος, τὸ τελευταῖον = εἰ; τὸ ἔτιχτον, ad postremum 319, σημ. 11.
 Τὸ τί; 653, 2.
 Τὸ τοιοῦτον, ὅπερ 1502, 4.
 Τὸ ὄμβρετον=μεῖ; 249 σημ. 1.
 Τόδε, αἰτ. = οὗτο 315, σημ. 5.
 Τόλο = ἔνθι κ. ἐνθήδε, hue κ. hic 668, 2· τόδε ἐν συνδέσ. μετὰ γρονικ. κ. τοπικ. ἐπιφ. σημάτ. 672, 6· εἰ γρον. προ- παρατευστ. 685, 3.
 Τόδι ἔκεινο 676, 13.
 Τόδι ἔντι ὅθι 943, 1· τότε; τε, τόθι: πέρ τε 943, 1.
 Τοὶ 852, 1· παρκλείπεται εἰ; ἔννοια; καθηλυκή, τὰς γρώμας 1045, δ) ἐν τῷ περιενέσ. ἐν τῷ αποκρισ. 852, 1.
 Τοὶ γαρ 857, σημ. 2· 1040, 5.
- Τοιγαροῦτο 857 σημ. 2· 1040, 7.
 Τοιγάρται 857, σημ. 2· 1040, 6.
 Τοίρει 857, σημ. 2· 1038, 4.
 Τοῖον = μόνον 1110, σημ. 8.
 Τοῖος σ. ἀπαρμφ. 701, 3.
 Τοισδε, διαχορικ. πρὸς ἐπόμε- νον, σπαν. δὲ πρὸς ἡγούμ. 673, 7· μετὰ ἡ ἔνει αὔρη. 658, 5 σπαν. πρὸς ἡναχορικ. προτάτ. 673, 7· σ. ἀπαρμφ. 701, 3.
 Τοιοῖτος σ. δοτ. πῶς ἔξηγητέ· 433, σημ. 16· τ. ἡναχορικ. πρὸς ἡγούμεν. 673, 7· πρὸς ἐπόμεν. 673, 7· τοιοῦτος; μετὰ ἡ ἔνει αὔρη. 658, 5· πρὸς ἡναχορικ. προτάτ. 674, 9· τοιοῦτος; εἰπι· σ. ἀπαρμφ. 701, 3· τ. θεῖτν 707, b) τοιοῦτος; δι ἔντι τοιοῦτος; οἷος ἔκεινος; 8; 1110, σημ. 12.
 Τοίως, ἀνταποδοτικ. τοῦ ὡς = ὡς 1500, 1.
 Τοκεῖ περὶ ἔντις τὸν γονέων 18, σημ. 2.
 Τολμαῖτ σ. ἀπαρμφ. 697, 2· σ. μετ. 746, 5· διαχορὶ τῆς ἀπαρεμφοτικ. κ. μετοχικ. συν- τάξ. 768, 23.
 Τὸν καὶ τὸν 615, f).
 Τοῖαι ἔντι τόξον 18, σημ. 2.
 Τοζίζεσθαι σ. γεν 358, 4·
 Τοζεῖται σ. γεν. 358, 4· σ. αἰτ. 359, σημ. 10.
 Τίσαι κατ. = τόσον πολὺ 315, σημ. 5.
 Τίσαι . . τόσον ἀντὶ τόσον . . δι· ον 943, 1.
 Τίσαι=τόσον μόνον, μόνον 1110, σημ. 8.
 Τίσαι σ. ἀπαρμφ. 701, 3.
 Τοσδε μετὰ ἡ ἔνει αὔρη. 658, 5· ἡναχορικ. πρὸς ἐπόμεν. σπαν πρὸς ἡγούμεν. 673, 7.
 Τοιοῖτο, αἰτ. 331, σημ. 7· το-

- σοῦτο, ούτε φέπι συγκριτ. κ. καίμενον ἐν τινι προηγουμένῃ
ὑπερθετ. 459, 10.
- Τοσοῦτος μετὰ ή ἀνευ τοῦ χρόνου. 658, 5^ο ἀναφορικ. πρὸς προηγ.
μεν. 673, 7^ο πρὸς ἐπόμεν. 673, 7 κ. 685, 3^ο τοσοῦτον,
αἰτ. μετὰ στρατιώτικ. κ. ὑπερθετ. 319, σημ. 11^ο τοσοῦτον.
ὅστον· τοσοῦτῳ.. ὅσφ 319,
σημ. 11^ο τοσοῦτον, τοσοῦτῳ παραλείπ. πρὸ τοῦ ὅστον, ὅσφ
παραλείπ. πρὸ τοῦ ὅστον, τοσοῦτῳ συγκριτ. ή ὑπερθετ.
1498, σημ. 1, 2.
- Τοσοῦτου (τοσοῦτον) δέω σ. ἀπαρπ. 704, 4 726, ε).
- Τρέω .. ὅσφ 1505, 1.
- Τοσῷδε ἀντὶ τοῦ συνήθ. τοσοῦτῳ ἀναφορικ. εἰς τὸ ὅσφ
674, 9.
- Τότε, προελθόν ἐκ τοῦ, τό κ. τέ
849, 2^ο τότε, συντασσόμεν.
μετὰ ἐνεστ. 1594, κ^ο τότε,
τότ^ο ήδη μετὰ μετοχήν 777,
σημ. 5^ο ὅτε .. τότε, ἐπει (ἐ·
πειδή, ἐπειδάν.. τότε, τότε
δή, τότ^ο ήδη) 1148, 2^ο εἰ ..
τότε, τότε δή 1467, 1.
- Τότε όχος 833, γ).
- Τοτέ μεν.. τοτὲ δέ, τοτὲ μέν
.. ἐνίστε (ἔστιν δέτε) κ. τ.
παρέμ. 977, σημ. 2.
- Τοῦ = τούτου ἀντὶ ἔμροῦ 670, 3.
- Τοῦ σ. ἀπαρμφ. ή μετ' αἰτ. σ.
ἀπαρμφ. 729, ε) ὡς ἐπεξήγησ.
οὐσιαστ. 266, δ) τοῦ κ. τοῦ
μή σ. ἀπαρμφ. ή μετ' αἰτ. σ.
ἀπαρμφ. πρὸς δήλωσιν σκοποῦ
729, ε).
- Τοῦ λοιποῦ 387, δ) τοῦ πρόσω
λέναι κτλ. 385, 8
- Τοῦμπαλιν σ. γεν. 359, 5.
- Τοθραυτλον, αἰτ. 322, σημ. 16.
- Τούτει' ρέα 883, γ).
- Τοῦτο, ἐκπροσωποῦν οὐσιαστικόν,
- καίμενον ἐν τινι προηγουμένῃ
λέξ. 35, σημ. 1.
- Τοῦτο, αἰτ. = οὗτο 315, σημ.
5^ο = διὰ τοῦτο 316, σημ. 6.
- Τοῦτη, ἐν συνδέσ. μετὰ χρονικ.
κ. τοπικ. ἐπιφρήμ. 672, 6^ο
τοῦτ^ο ἐκεῖνο 676, 13^ο τοῦτ^ο ἐ^σ
στι τοντή 673, 7^ο τοῦτο ἐστι
παραλείπ. πρὸ ὅτι = ὅτι 1057,
1^ο πρόλ. 1587, σημ. 2^ο
τοῦτο, γενήσ. προπαραχοκευτ.
685, 3.
- Τοῦτο ἐν τῇ ἀπολογίᾳ. 1566,
σημ. 2.
- Τοῦτο δ, id quod, ἀναφέρετ. εἰς
διάλληλ. πρότασ. 1142, 2.
- Τοῦτο μέν .. τοῦτο δέ, τοῦτο
μέν .. τοῦτ^ο δίλλο, τοῦτο μέν
.. ἐπειτα κ. τ. παρόμ. 977,
σημ. 2^ο αἰτ. 322, σημ. 16.
- Τοῦτο τι δέ ἐστιν 344, δ).
- Τρέψα, ὅφρα .. τέφρα, ἔως ..
τέφρα 1148, 2.
- Ταγῳείρ σ. αἰτ. 307, 9.
- Τραγωδοῖς 463, 2.
- Τραπεζῆ = ἐν τρ. 460, 1.
- Τραυματιζεσθαι τι 331, σημ. 7.
- Τραφεῖς τινες 384, 7.
- Τραγῆπαι, σημασ. 123, 1.
- Τραχής σ. δοτ. 458, 9.
- Τρειτ^ο σ. αἰτ. 302, 5).
- Τρέπεται κ. τὰ σύνθ., ἀμετέχ.
92, x)^ο εσθιει σ. σ. γεν. 406,
2^ο σ. αἰτ. τῆς ὁδοῦ 304, 7.
- Τρέψεις τροφήν σ. αἰτ. 325, 3,
α)^ο τρ. τι τινες 327, σημ. 4^ο
σ. διπλῆ αἰτ. 323, 1^ο τρέφειν
(=παριδεύειν) σ. διπλῆ αἰτ.
329, 6^ο -εσθιει τροφή, παιδείξ
332, σημ. 8.
- Τρέψεις σ. αἰτ. τῆς ὁδοῦ 304,
7^ο) τρ. ἀγῶνας; 311, ε).
- Τριβωτ^ο σ. γεν. 374, 7^ο σ. αἰτ.
300, σημ. 4.

- Τριήρεσι = σὺν τρ. cum trire-
mibus 454, 4.
- Τρίμητα, περὶ προσώπ. 10, 2.
- Τριταῖος = τὴν τρίτην ἡμέραν
277, b).
- Τρίτος, τὸ τρίτον, αἰτ. 319,
σημ. 11.
- Τριγύεσθαι, παθητικ. 116, 4.
- Τρομεῖται σ. αἰτ. 302, 5.
- Τρόποι, τοῖς τὸν τρόπον, πάντα τρόπον 317, σημ. 7.
τούτῳ τῷ τρόπῳ, παντὶ τρ.
κτλ. 459, 11.
- Τροφή, συγκεκριμέν. 10, 2.
- Τρύχεσθαι σ. γεν. 388, a).
- Τρωάς, ἐπιθετικ. 274, 1.
- Τρυγχάρειν σ. γεν. 356, 3· σ.
αἰτ. 356, 3 κ. 357, σημ. 9.
σ. μετ. 755· τρυγχίειν κατὰ
μετογ. σ. ὅδη. παρεμφ. 758,
σημ. 19· ἀνευ τῆς μετ. ὃν
760, c)· τρυγ., ἐν δευτερουόσῃ
ποντάσ. ἀνευ μετογῆς νοητές;
ἐκ τῆς; καρ. προτάξ. 760, σημ.
1601, 2· σ. ἀπερμφ. 771, 32.
- Τύμβος, περὶ προσώπ. 12, 4.
- Τύπτειν πληγάς τινα 325, b).
- Τύπτεσθαι τινα 302, 5.
- Τύπτεσθαι πολλὰς πληγάς; 331,
σημ. 7.
- Τυραρρεῖν, -γείειν σ. γεν. 402,
2· σ. αἰτ. 405, σημ. 6· τυ-
ραννῶν σ. δοτ. 458, 9.
- Τυροπωλεῖται σ. αἰτ. 307, 9.
- Τυρός, τυροπωλεῖται 12, 5.
- Τυρ-λός σ. γεν. 374, 7.
- Τυρ-λοίσθαι σ. γεν. 409, 3.
- Τέλη σ. ἀπερμφ. 696, c) μέση
τεξ., εὐτυχία κ. δυστυχία
1597, r.
- Τυχθῆναι, ὡς σύνδεσμ. 43.
- Τυχεῖται, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1.
- Τῷδικα τοῦτο, τότε. ἔπειτα, ἐν
τῇ περιπτ. σ. 857, σημ. 2·
- ἀνταποδοτικ. τοῦ εἰ 1467,
1.
- Τῷ σ. ἀπερμφ. ἢ αἰτ. σ. ἀπα-
ρεμφ. 732, d.
- Τόσος ἀντὶ οὗτως ἀνταποδοτικ.
τοῦ ὡς = ὡς 1498, 1.
- γ
- Τρέπειν σ. αἰτ. 296, 1· εἴ;
περὶ τινα 297, σημ. 1· ὅθεΐ.
τι τινα 327, σημ. 4.
- Τρέπεις, ἐπιθετικ. 374, 1.
- Τρέπομαι, περὶ προσώπ. 70, 2.
- Τρόπαταινερά 15, 2.
- Τρεῖς δῆλ. δ θεό; 33, b)· οἵσι σ.
αἰτ. 333, 6)· οἵσι γρυπόν κ. τ.
παράγ. 314, a)· οἵσι οὔδετι
313, σημ. 4· 314, a)· οἵσιοι,
παθητικ. 129, 10· 303, 6)·
οἵσιοι πολλῷ 314, a).
- Τρίες Αγαῖων 282, d).
- Τρίσις παραχλεύπ. ἐπὶ γενικ. 268,
- Τρίηστει, ὡς ιηλιον. 84, σημ. 1.
- Τριεῖται, γρῆσα., ίδ. Ἀντωνούμ.
προσωπ.
- Τριέτερος ἀντὶ τῆς ἀντικειμε-
νικ. γεν. 588, σημ. 11· αὐτο-
πεζ. 598, 6.
- Τριτη ἀντὶ τῆς αὐτοπεζ. 588,
σημ. 8· δοτ. γραμπ. 443, d)
ἐπὶ οὐσιαστικ. κατ' ἐπίρρο
ἀντὶ τῆς γενικ. 451, c).
- Τριτεῖν τι τινα 327, σημ. 4.
- Τριτος σ. δοτ. 449, 3.
- Τριψιται ξντὶ οὐρέτερος 588, 3.
- Τριπάγειν σ. γεν. 397, σημ. 11·
θυνάτου αὐτόθι· δη. σ. γεν.
ἀντὶ χπό σ. γεν. 406, 2· ο-
πάγεσθαι τῆς δόσης 385, a).
- Τριπάθια σ. γεν. 386, σημ. 7.
- Τριπάσσειν σ. γεν. 406, 2.
- Τριπακούειν σ. γεν. 367, 5·
σ. δοτ. 367, σημ. 6· 429, 14·

- σ. αἰτ. 368, σημ. 7, ε) ὑπκ- Τπερβάλλειρ σ. γεν. 402, 2·
κούστεται, παθητ. 116, 4. σ. αἰτ. 404, σημ. 5· ὑπ. τινά
Τπαρίστασθαι σ. γεν. 406, 2· τιν 457, 8.
μετὰ τῆς ἀπὸ σ. γεν. 408, Τπερβάλλεσθαι σ. αἰτ. 404,
σημ. 1· ὑπ. τιν ὁδοῦ 418, 3. σημ. 5· ὑπ. νκυτικόν σ. αἰτ.
Τπαντάρ, ὑπαντικέειν σ. γεν. 325, b) ὑπ. τινά τινος; 400, 6.
359, 5· σ. αἰτ. 361, σημ. 11· Τπερβάτι 444, e).
σ. δοτ. 428, 12. Τπερβατόρ 1629.
- *Τπαρ, αἰτ. 319, σημ. 11. Τπερέχειρ σ. γεν. 402, 2 κ.
Τπάρεται σ. γεν. 408, 3· σ. 415, σημ. 8 σ. αἰτ. 404, σημ.
αἰτ. 411, σημ. 2· σ. δοτ. 5· τί τιν 435, 20.
437, 22· σ. μετ. 748, 6· 6· Τπερβερ σ. γεν. 386, σημ. 7·
πάρχειν ὡς σύνδεσμος; 43, 2)· σ. ἦ 1017, 1.
σ. μετ. ἀντὶ ἀπλοῦ ἔκμ. 39, Τπερβάρ σ. γεν. 388, b)· σ.
σημ. 3. αἰτ. 391, σημ. 2.
- Τπάρχορ, αἰτ. ἀπόλ. 783, 1. Τπερπότιος ἀντὶ ὑπὲρ πόντου
Τπανδοι σ. γεν. 385, 8. 276, a).
- *Τπείκειρ σ. γεν. 406, 2 κ. Τπερστατεῖρ σ. γεν. 388, b).
415, σημ. 8· σ. αἰτ. 298, 3)· Τπεργαίρεσθαι σ. γεν. 470,
σ. δοτ. 428, 12. σημ. 3.
- *Τπείκαι σ. δοτ. 447, σημ. 28. Τπεργέιριν σ. γεν. 402, 2· σ.
Τπείπορ, ἀντὶ ἐνεστῶτ. 162, 9. αἰτ. 404, σημ. 5· ναῦς λευκόν
Τπέκ, ὑπέξ 554, ὑπεκπέρ 555. 335, 7.
- *Τπεκστῆραι σ. αἰτ. 298, 3). Τπεργύθοτεῖρ σ. δοτ. 394, σημ. 9.
Τπεκτρέπεσθαι, οὐχ ὑπεκ. σ. Τπεργύροτεῖρ σ. γεν. 388, b)·
ἀπαρυφ. κ. μὴ οὐ 924, 4. σ. αἰτ. 391, σημ. 2.
- *Τπεκτρέχειρ σ. ἀπαρυφ. κ. μή, 923, 3. Τπεργυῆς ὄσος; 1113, σημ. 15.
Τπεξάγειρ πόδικ σ. αἰτ. 298, 3) κ. 325, b). Τπεργυῖς ὡς; 1113, σημ. 15.
Τπεξίρχεσθαι σ. αἰτ. 298, 3), Τπεργύσθαι σ. αἰτ. 298, 3· ὥ.
305, 8. *Τπεστί μειθράτος; σ. μετ. 751, 9.
Τπεξίστασθαι σ. αἰτ. 298, 3). Τπειθερος σ. γεν. 396, 2.
Τπέρ, πρόθεσ. σ. γεν. κ. αἰτ. 367,
507· ὑπέρ σ. γεν. κ. περὶ σ. Τπηλεος σ. γεν. κ. δοτ. 367,
γεν. ἐντλήστουσι; 576· ὑπέρ σ. Τπηλεος σ. γεν. κ. δοτ. 431, 15.
ἐπιφρήμ. 566. Τπηλοῖς, ἐπιφρηματ. 476, a).
- *Τπεραίσειρ σ. γεν. κ. σ. αἰτ. 402, 2. Τπηρεσία ἀντὶ ὑπηρέται; 11, 3.
Τπεραλγειρ σ. γεν. 392, e). Τπηρεστεῖρ σ. δοτ. 429, 14·
Τπεράρω 566, a). 435, 20.
Τπερατοθρήσκειρ σ. γεν. 415, Τπηρετική σ. δοτ. 447, 1.
σημ. 8. Τπηρητέρ σ. αἰτ. 314, b).
Τπεραρρώ 466, a). Τπιαχρείσις αι σ. ἀπαρυφ. κ.
Τπερατοθρήσκειρ σ. γεν. 415, αἰτ. σ. ἀπαρυφ. 696, 1· 719, 5.
σημ. 8. *Τπηροι=ἐντπηνοις, ἡσυχία, qui-
etas 17, e); ὅπνου = ἐν κακοῖ

- τοῦ οπνου, somni tempore 387, b).
 Ὑπά, πρόθεσ. σ. γεν. δοτ. κ. zit. 547· ώ; ἐπίση. 553· σ. δοτ. ἐν σημασ. ἐπικράτεστ. ἡτίσ. zit. 570, f) ὥπ' αὐγής ὁζή 571, B· σ. zit. κ. μετ. (ὑπὲλθοδεν νύκτα) 776, σημ. 3· σ. γεν. κ. μετ. ἐπὶ zitίσ. 778 σημ. 6.
 Ὑπέρρυχα θεῖναι, γενέσθαι 318, σημ. 10.
 Ὑποδέμεισ. σ. γεν. τ. θίνες 361, 1.
 Ὑπόδικος σ. γεν. 396, 2.
 Ὑποδύνεσθαι σ. zit. 305, 8· σ. γεν. 406, 2· σ. δοτ. 470, σημ. 3.
 Ὑποκάτω 566, a).
 Ὑποκεκτηρήσω = παράρρων, de-mens 96, a).
 Ὑποκέπτειν, ἀμετάξε. 93, a).
 Ὑπολαμβάνειν τί τινι (ἐν τῷ παρενθέσ.) 419, 3· -εσθαι, ώ; σύνδεσμ. 43.
 Ὑπομέρειν σ. ἀπαρυφ. 697, 2· σ. μετ. 746, 5· δικρορά τῆς μετοχικ. κ. ἀπαρεμφ. συντάξ. 768, 23.
 Ὑπομέτρος, τό, ζώτι οἱ ὑπομένοντες 14, 3.
 Ὑπομητήσκειν σ. γεν. 373, 6· σ. zit. αὐτόθι σημ. 12· τινά τινος κ. περί τινος 333, σημ. 10, b)· σ. διπλῆ zit. 329, 6.
 Ὑποροεῖν σ. γεν. 370, σημ. 9.
 Ὑποπτεύειν σ. ἀπαρυφ. 696, 1.
 Ὑποτήσκειν σ. zit. 302, 5· σ. δοτ. 438, 24.
 Ὑποπτος σ. γεν. 376, 8· ὑποπτον είναι σ. ἀπαρυφ. 696, 1.
 Ὑπόστεγος σ. γεν. 385, 3.
 Ὑποστῆγαι σ. zit. 298, 3· σ. φαγεῖν σ. γεν. κ. σ. zit. 364, δοτ. 428, 12.
- Ὑποστρέψομαι σ. γεν. 358, 4.
 Ὑποταρθεῖν σ. zit. 302, 5.
 Ὑποτελής σ. γεν. 376, 8.
 Ὑποτίθεσθαι σ. δοτ. 429, 14· σ. ώ; κ. γεν. ἀπολ. 788, 6).
 Ὑπογθάρω ίδ. Φθάρω.
 Ὑπογραφεῖν σ. γεν. 406, 2· σ. zit. 298, 3), ίδ. 305, 8).
 Ὑπογιανέχειν, ώς=ὅτι 156 f, c).
 Ὑσαροι, παθητικ. 116, 4.
 Ὑστατος, ἐπιρρηματικ. 276, a).
 δικρορά μεταξύ ὑπτάτος, ὑστερος κ. ὑστάτον(α), ὑστερον σημ. 278, σημ. 3· ὑστερον, zit. 319, σημ. 11.
 Ὑστεραῖος, ὑστερειν, ὑστερον είναι, ὑστερίζειν σ. γεν. 400, 1· σ. δοτ. 402, σημ. 2· 459, 10· ὑστερχος; ή 1017, 1.
 Ὑστερον, ἐπίσηρ σ. δοτ. 459, 10· συντάξ. μετὰ ἐνετ. 1594 k.
 Ὑστερος, ἐπιρρηματικ. 276, a).
 σ. γεν. 400, 1· ὕπτ. ή 402,
 σημ. 4· 1017, 1.
 Ὑγαιρεσθαι τί τινος; 333, σημ.
 10, d).
 Ὑγέλκειν σ. γεν. 355, σημ. 5.
 Ὑγειατι, -εσθαι σ. γεν. 404,
 3· ὕρευκι μετὰ δοτ. σ. ἀπα-ρεμφ. οἷον ὄφ. τοις εὐδαιμονι είναι ἀντὶ ὄφ. τοις σε εὐδαιμονι είναι 722, 2· ὄφ. σ. ἀπαρεμφ. κ. μή 923, 3.
 Ὑγιότασθαι σ. zit. 298, 3· ίδ.
 305, 8· 428, σημ. 10· σ. δοτ.
 428, 12.
 "Ὕψι = ἐν τῷ ὅψι, εἰς τὸ ὅψο;, in alto, in altum 461, σημ. 3.
 "Ὕψος, zit. 322, σημ. 15.
- Φ.

- Φαινειν, χμετάζει 96, 6).
 Φαινειν κ. τὰ σύνθ., χμετάζει 92, α) κ. 6).
- Φαινειν, -εσθιει σ. μετ. 743, 2· φχίνομαι ποιῶν τι σύνταξι, προσωπ. ἀντὶ ἀπροσώπ. 744, σημ. 2· φχίνεσθαι σ. διπλῆ δνομακτή, ὡς σύνδεσμ. 43· ἐπὶ δηλώσ. μετρικῶν δ.ορισμ. 38, 3.
- Φαινεσθαι σ. γεν. 381, 3· σ. γεν. τόπου 385, 8· σ. ἀπαρμφ. 696, 1· φχίνομαι ὄρχην (ἰδεῖν) 706, α)· φχίνομαι σ. ἀπαρμφ. κ. μετ. διαφορά 764, 13· σ. διτι 1057, 1.
- Φάραι σ. γεν. 370, σημ. 9· σ. ἀπαρμφ. κ. κιτ. σ. ἀπαρμφ. 696, 1· 718, 4· φυκὶ δεῖν ἢ ἀνάγκην εἰναι μετ' ὄνομαστ. σ. ἀπαρμφ. 722, 3· φάναι σ. μετ. 766, σημ. 2.
- Φαρεὶρ εἰναι, φ. ποιεῖν σ. μετ. 743, 2· φχνερός εἰμι ποιῶν τι σύνταξι, προσωπ. ἀντὶ τῆς ἀπροσώπ. 744, σημ. 2· φχνερὸν ποιεῖν σ. διτι 1057, 1.
- Φαγῆται, σηματ. 123, 1.
- Φειδεσθαι σ. γεν. 388, b)· οὐ φειδ. σ. ἀπαρμφ. κ. μὴ οὐ 924, 4.
- Φέρει ἐπὶ πολλῶν χναφερ 86, x).
- Φέρει σ. ὑποκτ. 416, 4.
- Φέρειν κ. τ. σύνθ., χμετάζει 92, α) 96, 6· φέρειν τι ἀντὶ φέρεσθαι 112, 2· φέρειν σ. γεν. 406, 2· φέρειν ψέρων 313, σημ. 3· φέρειν βχρέως, χχλεπῶς, ρχδίως σ. μετ. 745, 3.
- Φερόμενος, φέρων = ἐν μεγίστῃ σπουδῇ, προθυμίᾳ, *maximo studio* 781, 6· φέρων = μετά, 782, σημ. 10· πλεοναστικ. αὐτόθι.
- Φεῦ σ. γεν. 389, c).
- Φεύγειν ὑπό τινος 100, 5· φεύγειν=εἰναι φυγέδω, exsulare 136, b).
- Φεύγειν σ. κιτ. 298, 3· φ. δρόμον 311, c)· φ. = κατηγορεῖσθαι, accusari, σ. γεν. 396, 2· φ. ἐπ' κιτική τινός 397, σημ. 12· φ. σ. γεν. ἀντὶ ἀπό σ. γεν. 406, 2)· σ. δοτ. 438, 24· σ. ἀπαρμφ. 697, 2· σ. ἀπαρμφ. κ. μὴ 923, 3.
- Φεύγειν φυγῆ 313, σημ. 4.
- Φεύγων ἔφυγε 794, 3.
- Φημί, παρενθετικ. 1055, 3· ἐν τῇ ἀποκρίσ. 1565, c).
- Φθάρειν σ. μετ. 300, 4)· σ. γεν. 402, σημ. 2· σ. μετ. 755, 15· σ. μετ. γεθ' ἐπομέν. ἢ, πρὶν ἢ, πρότερον ἢ, ἢ 757, σημ. 11· 1017, 1· οὐ φθίνω σ. μετ. μεθ' ἐπομέν. καὶ ἢ καὶ εὐθὺς 757, σημ. 11· οὐκ ἂν φθίνοις λέγων=λέγε γρίγωρα 758, σημ. 12· σ. ἀπαρμφ. 771, 32· φθίνειν κατὰ μετοχ. μετὰ παρευφτικοῦ φήμ. 758, σημ. 14.
- Φθαρῆται, σηματ. 123, 1.
- Φθέγγεσθαι σ. κιτ. 314, b).
- Φθεούμαι κιτ' ἐπίρρετ. παθητικ. 118, σημ. 1.
- Φθορεῖν σ. γεν. 389, e)· σ. δοτ. 434, 19· ἐπὶ τινὶ 394, σημ. 9· μετ' κιτ. σ. ἀπαρμφ. 716, σημ. 2.
- Φθορεῖν, εἰ ἀντὶ διτι 1072, 8.
- Φθοροῦμαι ὑπὸ τινος = *invideatur mihi ab al.* 126, 7.
- Φθόρος, περὶ προσώπ. 10, 2.
- Φθίρος, ἐπιθετικ. 274, 1· ἡ φθόρος, 274, 1.
- Φύλ' ἀνδρῶν, ὡς φίλα γυναικῶν 344, b).
- Φιλέτη = εἰωθέναι 161, σημ. 3

- Φιλεῖται σ. αἰτ. 390, σημ. 1· δ.
φιλότηται σ. αἰτ. 325, 3, a).
- Φιληγεσθαι, πιθητικ. 116, 4.
- Φιλία σ. δοτ. 449, 2.
- Φιλεύωσις σ. γεν. 362, 2.
- Φιλέται, εἰ, περὶ ἐνδ; προσώπ. 18,
σημ. 2.
- Φιλος = εἰστὶ μετ' αἰτ. σ. ἀπκ-
εμψ. 718, 4· φίλος εἴρι σ.
ἀπκεψυφ. ἀντὶ φίλον εἶστι μετ'
ἀπκεψυφ. 725, d) σ. μετ. 751, 9.
- Φιλετείχειται σ. αἰτ. 307, 9.
- Φιλέτος σ. γεν. κ. δοτ. 353, 2·
376, 8· 436, 21 κ. σημ. 24.
- Φιλοσοφεῖται φιλοσοφίαν 313,
σημ. 3.
- Φιλετηγε, ὥ, = ὁ ἀγαπητός μοι,
ο μι care 11, 3.
- Φιλορρεεῖσθαι σ. δοτ. κ. αἰτ.
437, 24.
- Φιλόρρωσ σ. γεν. 376, 8.
- Φιλτατα, τά, περὶ ἐνδ; προσώπ.
18, σημ. 2· 64, 2.
- Φιλθρα = ἐξ Φλ. 460, 1.
- Φιλξ, περὶ προσώπ. 10, 2.
- Φιλαρεῖς ἔχων 754, 13.
- Φιλεῖσθαι σ. αἰτ. 302, 5) σ.
ἀπκεμψ. 697, 2· 1562, g)
1563, σημ. σ. ὕστε 699,
σημ. 6· 1564, h) σ. δηω; μή
1560, a) σ. εἰ=μήπω; 1561,
b) σ. δηι=δηι 1562, d) σ.
ἀπκεμψ. καὶ μή 923, 3· σ.
τό κ. ἀπκεμψ. 1562, g) 1563,
σημ. σ. τὸ μή κ. ἀπκεμψ.
932, l) σ. μετ. 1562, f) φο-
βεῖσθαι μετὰ τοῦ, τό σ. ἀπκ-
εμψ. 733, 1.
- Φιλος = εἰστὶ σ. ἀπαρεμψ. 697, 2·
φίλος; ἀκούσται: 708, c) φίλος; ἐ-
στιν, ὕστε μή σ. ἀπκεμψ. 931, f)
1564, h) σ. εἰ = μή δει 1561,
b) σ. ώ;=δηι = ἐκτι c).
- Φιλος, ἐν περιγραφ. (φ. δέκανον-
- ἥος = δέκα, ροθερός) 282, d·
φίλος θυγάτειρ τι ἢ τινά 302,
δέκα; παραστατεῖ γετὴ τοῦ,
τό σ. ἀπαρεμψ. 733, 1.
- Φορεύειν = εἰναι ρονέν 134, 2.
- Φόριος σ. γεν. 376, 8.
- Φόροις = ἡ φονεύς 10, 2· 274, 1.
- Φορεῖται εἰσθῆται κ. γλωσσαι
1599, c.
- Φοράσιται σ. γεν. 370, σημ. 9·
σ. ἀπαρεμψ. = κελεύειν, jubere
697, 2 φρεζω(κεινά)ω, jubeo,
σαι ἡ σε ποιεῖται 716, σημ. 2.
σ. μετ. 766, σημ. 2.
- Φρέσσειται σ. αἰτ. 302, 5.
- Φρονεῖται σ. μετ. 742, 1· φρ.
ἀντὶ σωρευονται ἡ μέγικη φρο-
νεύεν 1586, σημ. φρονεῖ, θέο;
δηλ. ιέναι 1591, d).
- Φροντίζειται σ. γεν. 388, b) κ.
αἰτ. 391, σημ. 2· περὶ, ὑπέρ
τινος 392, σημ. 4) μετὰ τοῦ,
ώς σ. μετ. 767, σημ. 3· σ.
μετ. 767, σημ. 3· σ. ἀπκεμψ.
ἐκεῖ.
- Φροντίζειται σ. μετ. 746, 5
κ. 761, σημ. 3.
- Φροντιστήκειται σ. αἰτ. 300, σημ.
4 b.
- Φρύγαδε μνάσθαι 1591, d.
- Φυγάς, κατί ἐπίφρασ. σ. αἰτ.
300, σημ. 4 b.
- Φυρηὴ ἀντὶ φυγάδες 11, 3.
- Φύεσθαι, ἀμετέλ. 96, 6) = γονέων
εἰναι: 138, d) φ. σ. γεν. 384,
7) φύεσθαι, σιδερημ. 43.
- Φυλακή ἀντὶ φύλακες 11, 3·
φύλακκή=λυκη φύλακες: 1597, r.
- Φυλακτεῖται = eavendum est
466, σημ. 1.
- Φυλακή, ἐπιθετικ. 274, 1.
- Φυλάξομαι, πιθητικ. 116, 4.
- Φυλάττειται = ἀγρυπνεῖν πρὸς φυ-
λακήν, excubias agere 1586,

σημ. 1^ο φ. φυλακής 314, 3^ο σ. ἀπαρχφ. κ. μή 924 σημ. 7.
Φυλαττισθαι σ. αἰτ. 296, 1^ο σ. γεν. 388, b) σ. ώστε 699,
 σημ. 6^ο 1564, h) σ. ὅπω. μή 1560, a) σ. ἀπαρχφ. t562 g)
 σ. ἀπαρχφ. κ. μή 923, 3.
 1562, g) σ. τό σ. ἀπαρχφ. κύτοθι.

Φύραι, ὡς σύνδεσμ. 43 μετὰ ἐπιφρήμ. 44, σημ. 1.

Φύραι, σημασ. 123, 1^ο σ. γεν. 380, d) φ. ἔκ, ἀπό, διά τινος ἐκεῖ σημ. 3^ο σ. δοτ. 437, 22·
 σ. ἀπαρχφ. 701, 3.

Φύξιμος σ. αἰτ. 300, σημ. 4 b.

Φύρειν σ. γεν. 362, 2.

Φέσιοι, αἰτ., ἀκριβεστέρ. διορισμ. 322, σημ. 15.

Φύσις τινός, ἐν περιγραφ. 282, d).

Φυτάλμιος σ. γεν. 376, 8.

Φυτεύθεις τινος 384, 7.

Φυτεύσασθαι, κι=μή=ηρ 18, σημ. 2.

Φωτεῖν = φωσφωνεῖν, σ. αἰτ. 298, σημ. 3^ο καλεσθειν. *jubere*, σ. ἀπαρχφ. 697. 2^ο φωνῶ (κελεύω, *jubeo*) τοι ἢ σε ποιεῖν 716. σημ. 2.

X.

Χαζεύσθαι σ. γεν. 406, 2.
Χαζεργ σ. αἰτ. 302, 5^ο σ. δοτ. ἢ ἐπί, ἐν τινι 303, σημ. 6^ο 457; 8^ο κ. σημ. 6^ο χ. ἄδοντας 313, σημ. 4. χαζεριν λέγειν τινά 716, σημ. 2^ο χαζεριν σ. μετ. 746, 3^ο χαζεριν, ὅτι 1057, 1^ο χαζεύσθαι ἢντι χαζεριν 104, 3.
Χαλᾶρ, ἀμετάθ. 92, a) κ. 6).
Χαλεπαινειν, κατ' ἐπίφρα. σ. γεν. 389, d) σ. δοτ. 334, 19· 457, 8^ο σ. ὅτι 1057, 1.

Χαλεπός σ. ἀπαρχφ. 705, 5^ο γχλεπός είμι σ. ἀπαρχφ. ἢντι γχλεπόν ἔστι μετ' αἰτ. σ. ἀπαρχφ. 725, d).

Χαλεπός φέρειν σ. γεν. 389, d) σ. αἰτ. 394, σημ. 8^ο 458, σημ. 6^ο σ. δοτ. κ. ἐπί τινι ἐκεῖ κ. 457, 8 κ. σημ. 6^ο σ. μετ. 745, 3.

Χαμαί=χάμω, humi κ. humum 461, σημ. 3.

Χαγκλεσθαι σ. γεν. 349, 1^ο σ. αἰτ. 351, σημ. 1^ο σ. μετ. 749, 7.

Χάριν = χάριν, *gratia* σ. γεν. 481, σημ. χάριν ἐμήν, σάν, χάριν πατρόφαν 317, σημ. 7^ο 481, σημ. χάριν ἐνεκά555, 3^ο περὶ τινος ἐνεκκ ἐκεῖτ χάριν εἰδέναι, ἔχειν σ. μετ. 749, 7.

Χάριτες = δῶρα 17, c).

Χάρημα περὶ προσώπ. 10, 2.

Χατέσιν, χατίζειν σ. γεν. 362, 2.

Χειμάζειν δῆτ). ὁ θεός 33, b).

Χεῖν τι τινί, ἐν τῷ παρενθ. 420, 4.

Χείρ=χανδρες, ἀνθρωποι πολλοί 13, 1^ο ἐν περιγραφ. 282, d).

Χειρὸς μιᾶς εῦ θεούται τι 381, σημ. 4^ο χειρὸς δέξιας, θριστερος, λακις, ἐστηκέναι, οίκετη ἢ μετὰ τῆς ἐκ σ. γεν. 385, a).

Χειροτοεῖται σ. αἰτ. 307, 9^ο σ. διπλῆ αἰτ. 323, 1.

Χειροτοεῖσθαι, ἐκλέγεσθαι, ετε-
 αρι, ὡς σύνδεσμ. 43^ο χειροτο-
 νιθῆναι ἀρχήν 331, σημ. 7.

Χῆρας σ. γεν. 412, 4.

Χηριδη σ. γεν. 408, 3.

Χθιλός ἢντι χθές 276, a).

Χόλος ἔχειν σ. δοτ. 434, 19.
Χολοῦσθαι σ. γεν. 389, d) χ.
 ἔκ, ἐνεκά τινος, περὶ, ἀμφὶ τινι 394, σημ. 8^ο σ. δοτ. 434, 19.

- Χογδή, παραλείπ. 268.
 Χορεύειν φρούμιον 311, c). χ.
 θεόν 303, 6.
 Χορηγεῖν σ. γεν. 402, 2. χ.
 Διονύσιον 311, c). χ. χορηγία; 313, σημ. 3.
 Χορτάζειν τὸ τινα 327, σημ. 4.
 χορτάζεσθαι τι 331, σημ. 7.
 Χρατερεύειν χειρού 453, σημ. 2.
 Χραιμεῖν σ. δοτ. 435, 20.
 Χρέλα με ἔχει σ. γεν. 300,
 σημ. 5.
 Χρέω σ. γεν. 300, σημ. 5.
 Χρεωμένωφ ἀληθή λόγῳ 444, e).
 Χρεών, κιτ. ἀπόλ. 783, 1.
 Χρή σ. γεν. 300, σημ. 5. σ.
 κιτ. ἢ δοτ. κ. ἀπεκριψ. 704,
 4. βδ. 718, 4. 300, σημ. 5.
 Χρῆν κ. χρῆν ζην 208, σημ. 2.
 Χρῆναι: ζην τῆς; ζητιθέσ. ἔξει-
 ναι 1595, m.
 Χρήσειν, χρῆσειν σ. γεν. 362, 2.
 Χρῆμα, μετ' ἐπιθέτου ζητὶ τοῦ
 ἀπλοῦ οὐδετέρ. ἐπ.θέτ. 60,
 σημ. 1. τι χρῆμα = διὰ τι
 317, σημ. 7.
 Χρῆμα, χρῆματα, παραλείπ. 268.
 Χρῆμα, εν περιγραφ. 282, d).
 Χρηματίζειν σ. δοτ. 424, 8.
 Χρῆσθαι σ. δοτ. 455, 5. χρ.
 τιν φίλῳ 455, 5. χρ. σ. αἰτ.
 ἑκατ σημ. 4. τινι τι 316, σημ.
 6. χρῆσθαι, παθητικ. σ. γεν.
 370, σημ. 9.
 Χρήσιμος σ. δοτ. 436, 21. χρή-
 σιμός τι, οὐδέν 316, σημ. 6.
 Χρόνιας, ἐπιρρηματ. 276, a).
 Χρόνος, παραλείπ. 268.
 Χρόνος πολλοῖ κτλ. 387, b).
 χρόνῳ 462, 2. έν, σὺν χρ. 463
 κ. σημ. 4.
 Χρυσός σ. γεν. ζητὶ τοῦ ἐπιθέτ.
 282, d).
 Χρῶμαι ὑπό τινος 126, 7.
- Χρωμένω φίληθεν λόγῳ 444, e).
 Χώεσθαι σ. γεν. 389, d). σ. δοτ.
 434, 19.
 Χώρα, παραλείπ. 268.
 Χωρεῖν σ. γεν. 406, 2. σ. δοτ.
 428, 12.
 Χωρίζειν σ. γεν. 408, 3. μετὰ
 ἀπό 411, σημ. 2. χωρίζεσθαι;
 σ. δοτ. 412, σημ. 3.
 Χωρίς σ. γεν. 414, 5. χωρίς
 εἶναι σημ. 2. χ. γίγνεσθαι
 κ. τ. παρόμ. — σημ. 1. χω-
 ρίς εἰμή ζητὶ χωρίς ει 935,
 6.
- Ψ.
- Υαχάζειν σ. δοτ. 314, a).
 Υάμαθος, σηματ. 15, 2.
 Υαίνειν σ. γεν. 353, 2. σ. αἰτ.
 355, σημ. 7. ψ. ἐν τινι 453,
 σημ. 2.
 Υέγειν σ. γεν. 370, σημ. 9.
 τι τινα 327, σημ. 4.
 Υειδεῖν, -εσθαι; σ. γεν. 408, 3.
 -εσθαι; σ. δοτ. 411, σημ. 2.
 456, 6. ψεύδεσθαι τι 411,
 σημ. 2. ψ. τι τινα 327, σημ.
 4. ψευτιθῆναι τι 331, σημ. 7.
 Υέδος ζητ. ζητ. ζητ. ζητ.
 11, 3.
 Υηρίζεσθαι σ. δοτ. 438, 24.
 σ. ἀπεκριψ. 697, 2. π. ὥστε
 699, σημ. 6. κατ' ἐπιφέν. σ.
 μεταχῇ 420, σημ. 4.
 Υιδηρόζειν τινί = πρός.. τινα
 420, 4.
 Υιλός σ. γεν. 412, 4.
 Υολόερτος, ως θηλυκ. 84,
 σημ. 1.
 Υέχην 17, c).
 Υεχός, ώστε σ. ἀπεκρ. 1514,
 σημ. 2.
 Υεχρότερος σ. ἀπεκριψ. 705, 5.

Ω.

"Ω σ. γεν. 389, c).

"Ω, ἐπὶ κλητικ. 49, 3 x. 4· θέ-
σις 50, 5· δι πόποι σ. γεν.
392, c) δι τεῦ σ. γεν. κύτθη."Ωδε χνταχπαδοτ. τοῦ ὡς 1498,
1· δῶδ' αὔτως 681, σημ. 7.

"Ωδε ἔχειν, ἔκειν σ. γεν. 398, 5.

"Ωδε= hic κ. huc, ωδε κ. εἰ; τὰ
ἔδω 461, σημ. 3· χνκροσικ.
πρὸς ἐπόμεν., σπαν. δὲ ήγου-
μεν. 673, 7.

"Ωδε, μετὰ μετοχή 777, σημ. 5.

"Ωμοι σ. γεν. 389, c).

"Ωμοισι=ἐν ὥρ. 460, 1.

"Ωμοζή χντὶ ἐνεστῶτ. 162, 9.

"Ων, μετ., ἐπὶ ἐπίθετ. ἡ οὐσι-
αστικ. παρὰ τινι μετοχῇ 797·
παραλείπειν. ίδι. Εἶναι.

"Ωι=οὖ, ίδι. Οὖ.

"Ωροφέρεο, ὀνηθῆναι, ἐωνηθῆναι,
πενθῆται. 122, a). b)."Ωρεισθαι, ὀνητής, θνιο; σ. γεν.
382, 6.

"Ωροσάμηρ ἀντὶ ἐνεστῶτ. 162, 9.

"Ωρα ἑταῖ, ὄραν ἔχειν σ. χπα-
ρεμφ. 705, 5· ὄρας ἑταῖ μετ' αἰτ.

a. χπαρεμφ. 718, 4 ὄρα 462, 2.

"Ωραῖς σ. γεν. 376, 8.

"Ωρας (τήν) = ἐγκυοίως, εἰς τὴν
ώραν, ad tempus 319, σημ. 11.

"Ωραῖος, ἐπιφρενικ. 276, a).

"Ως, πρόθετ. π. αἰτ. 492, 2·
469, σημ. 2· ὡς κ. πρός τ.αἰτ. ἐναλλάξσονται 476, ως εἰς,
ἐπὶ, πρός τινα ἢ τι, ὡς ἐπὶ^{τινι}, ως; ἐπὶ τινος, ως ἐν τινι,
ως ἀντὶ τινος 493, σημ."Ως=ὅτι, ίδε "Οτι" ως μετάρχημα
φόβου σημαντικ. ἀντὶ χποτε-
λεσμητικ. (συνεπείχ;) προτάσ. 704, σημ. 11.

'Ως σ. εὔκτ. ἐπὶ εὔχης 226, 6·

ὦς κενσ. εὔκτ. ἐπὶ εὔχ. 233, 6.

'Ως = ὡς, καθώς, μετὰ συγκρι-
τικὸν ἀντὶ ὅ 1020. σημ. 5· ὡς;
ἀντὶ καὶ οὗτως 1136, σημ. 4·
ἐν συγκριτικ. (πχραθολικ.) ἐ-
πιφρενικ. προτάσ. 1500, 1·
σύντοξ. ἐκεῖ 2· οὗτως (ῶς) ..
ῶς, ἐπὶ εὔχ. καὶ δρκων 1503,
7· ὡς μετὰ οὐσιαστικ. (τοὺς) ἀ-
γιστον ὡς τις «ώς Λακεδαμό-
νιος» ut Laced.) μετὰ προθέσ.
οἷον ὡς ἐν μεγάλῃ πόλει 1502,
5· ὡς κατ' ἐπιφρασ. ἀντὶ δε
1503, 6· ὡς ἔσικ, φάνομαι,
δικῶ, προσωπ. ἀντὶ ἀπροσωπ.
ῶς ἔσικεν κτλ. ut videoor κ.
ut videtur 1503, 6· ὡς, πρ-
ρελείπ. ἐν ταῖς πχρομοιώσεσι
1504, 9· ὡς, μετὰ ὑπερθετικ.
κ. δύναμαι, δύνατόν κτλ. 1508,
σημ. 4· ἀντὶ τούτου καὶ ὡς σ.
εὔκτ. κ. ἀν κ. ὑπερθετικ. ἐκεῖ
ῶς ἀν μετὰ ὑπερθετικ. ἀνευ
ἄνεκτην ὡς δύνατόν, ἀνυστόν
ἐκεῖ.'Ως = ὡς, σ. προστακτ. 233,
σημ. 5

'Ως, εἰ; ἀναφωνήσ. 1139, 4.

'Ως, ἐν τῷ προσθετ. διορισμῷ
1502, 5· πρὸ προθέσ.: οἷον ὡς
ἐν μεγάλῃ πόλει ἐκεῖ.'Ως, ἐπὶ τοῦ, ίσος, ὁ αὐτός, 433,
σημ. 18.'Ως ἐπὶ ὑπερθετικ. 28, 7· ὡς;
τάχης αὐτόθι.'Ως σ. δοτ.: οἷον ως γέροντι, ως
ἔμοι = τὸ κατ' ἐμέ, ως ἐνῇ
δέξῃ = κατὰ τὴν ἐμὴν ίδεσν
441, b).'Ως = ως, μετὰ συγκριτικὸν
1020, σημ. 5.'Ως σ. μέλλ. μετοχ. 750, 8.
'Ως σ. μετ. κ. χπολύτ. πτώσ.

- 785· ώς οὗ τ. μετ. κ. χπολ. πτώσ. 915, 3· ώς μετὰ λέξεως ἐρωτημάτ. κ. μετοχ. 1533, 5.
- Ως τ. αἰτ. κ. μετ., ώς ἀντικείμ. ἔργου. διόξαστικ. ἢ λεκτικ. 791, σημ. 6.
- Ως ἀληθῶς, ἐτέρως, ἄλλως, ἡρθῶς κτλ. 1113, σημ. 15· ώς ἔνεκστος, ἔνεκστοι, ἔνάκτεροι: ἔκεται.
- Ως·ώς ἀντὶ ώς: .οῦτως 944, 3.
- Ως, ἀντὶ ὅτι οὗτως: 1074, 9.
- Ως γε κ. ώς . γε 893, a).
- Ως καὶ σ. εὐκτ. = εὖθε, utinam 233, 6.
- Ως εἰσικα, φαίνομαι, δοκῶ, προσωπ. ἀπότι μηδεσώπ. εἰσικε κτλ. 1503, 6.
- Ως (=ώς) μή 901, b).
- Ως, σύνδεσμ. τοῦ οὐσιαστικ. προτάξ. τοῦ χποτελέσματος, τῆς συνεπείνης = ὥστε, οὐκ ut 1076, 1, ὥδ. "Οπως.
- Ως, σύνδεσμ. τελικός = οὐκ, ὥδ. "Ιντι" ἢ οὐρίν κατ. σηματ. 1082, σημ. 1· ώς ἢ σ. διποτακτ. κ. εὐκτ. 1089, 5.
- Ως=ὅτι, ὥδ. "Οτι" μετὰ βῆμας φέδου σημαντικ. 1562, e).
- Ως=οὗτως; ὥδ. Οὗτως, καὶ ώς, οὐδὲ ώς ἐπὶ μετοχ. 780, σημ. 8· ώς . δις, ἐπὶ εὐχάριτην κ. δηκ. 1503, 7· ώς . ώς, quum .. tum, δισον .. τόσον 1148, 2.
- Ως=ὅτε, quum 1146, a)· ώς τάχιστα = εὐθὺς ώς, δισον τάχιστα 1147, b), ὥδ. "Οτε" ώς . ώς, quum .. tum, δισον τάχιστα, δισεύθειν 1148, 2· — ώς = χρόν, ἐπειδή, κακότον 1464, 1· κατ' ἐπίφρα. ἀντὶ γάρ 1465, σημ. 1.
- Ως, ἀντὶ ὥστε, ὥδ. "Ωστε" ώς γε 894, c).
- Ως ἢν εἰ, = ὥσταντι, ὥστε, quasi 247, σημ. 4.
- Ως ἢν τι, ὑποτακτ. ὥδ. ὅταν ἐν τῷ "Οτε" = ὅτε, χρόν, ἐπειδή, ὥδ. "Οτε".
- Ως ἔρχεται 876, 5.
- Ως γε μήν 837, f.
- Ως γ' ἔργοι κρῖναι, ώς γ' ἔργοι γρῆσμα: κριτή 441, b).
- Ως δ' αὔτως 681, σημ. 7.
- Ως δή 827, 6.
- Ως εἰπεῖν κ. ώς; ἔπος εἰπεῖν 1518, 3· 1594, 1.
- Ως ἔχειν, ἤκειν σ. γεν 398, 5.
- Ως ἥτοι 345, 4.
- Ως θην 832, 6.
- Ως ὕστε πότερον σ. διποτ. 1152, 4.
- Ως ὅτι, ἐπὶ διπερθετικ. 28, 7.
- Ως οὖν 858, 1· 862, f)· 873, σημ. 3.
- Ως οὐδείς, ἐλλειπτικ. 1601, 2.
- Ως τά πολλά 319, σημ. 11.
- Ως τί ; = ἐκ τίνος σκοποῦ ; ἀπὸ τίνος; ιδέα; ; 1533, 5.
- Ως τις καὶ ἄλλος 968, 3. 1601, 2.
- Ως ὄφειλον σ. χπερφρ., ἐπι εὐχῶν 228, σημ. 4.
- Ωσαΐτως, σηματ. 887, 5· ωσαΐτως, οὗτως; ἐκεῖτην ὥσπερ, οἷον .. ωσαΐτω; ἐκεῖτην ωσαΐτως καὶ κατέθηται δοτ. ἐκεῖ, 432, 16· ωσαΐτως; ἀνταποδοτικ. τοῦ ώς; 1498, 1· ώσ. ἔχειν, ἤκειν σ. γεν. 398, 5· ώστ. καὶ 433, σημ. 18.
- Ωσπερ 887, 5· = ώς; κακώδις, ἐν παρεκβολικής ἐπιφρημάτ. προτάξ. 1498, 1· σόνταξ. κατ. ἐκεῖ 2· μετὰ τόλ. ήσος, δι κατός κ. τ. παρόμ. 1502, 4· ώσπερ γε 893, a)· ώσπερ καὶ 967, 2.

- "Ωσπερ σ. μετ. κ. ἀπολύτ. πτώσ. 793, 3· ὥσπερ οὖ σ. μετ. κ. ἀπολύτ. πτώσ. 915, 3.
- "Ωσπερ=δέ τε 1146, α), ἔδ. "Οτε. "Ωσπερ δὲ εἰ = ὡσκνέι, quasi 247, σημ. 4· ὥσπερ δὲ εἰ.. ἂν 249, 7.
- "Ωσπερ δή 827, 6.
- "Ωσπερ καὶ ἄλλος τις ἐλλειπτικ. 1601, 2.
- "Ωσπερ λέγεται 317, σημ. 7.
- "Ωσπερ οὖν 866, β).
- "Ωστε σ. μετ. κ. ἀπολ. πτώσ. 791, 1· ὥστε οὖ σ. μετ. κ. ἀπολ. πτώσ. 915, 3· ὥστε σ. μετ. ἀντὶ ὥστε σ. ἀπαρυφ. ἢ ἥντι. παρεμφατ 1527, σημ. 3.
- "Ωστε=ῶστε, σ. ἀπαρυφ. 1511· ὥστε σ. ἀπαρυφ. κ. ἂν 1518, 2· μετάθεξις τῆς συντάξης. ἀπότοῦ ὥστε σ. ἀπαρυφ. εἰ; λόγον δρθιον 1517, 1· ὥστε, συνήρ. ὡς, τ. ἀπαρυφ. ἐν κατ' ἐπιφάν. ἀνεξαρτήτ. παρενθετικ. προτάστ. (ώς; ἔπος; εἰπεῖν κτλ.) 1518, 3· καὶ ἀνεύ ως 1518, 3· ὥστε σ. παρεμφατ. ἥντι. 1523· σ. μέλλ. διοιστ. κ. ἂν 1525, σημ. 1· ώς συνελόντι εἰπεῖν 444, β).
- "Ωστε οὖ σ. παρεμφατ. ἥντι. 892, 2· ὥστε οὖ σ. ἀπαρυφ. 906, 4· ὥστε μὴ σ. ἀπαρυφ. 901, β· ὥστε μὴ σ. παρεμφατ. ἥντι. 905, 3· ὥστε σ. ἀπαρυφ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀπαρυφ. μετὰ ὥντις ἀποχῆς σημαντικ 931, δ)· ὥστε μὴ σ. ἀπαρυφ. μετὰ τάχ, ἀπέχεσθι, εἴργειν κτλ." ὥστε μὴ οὖ σ. ἀπαρυφ. μετὰ τό, οὐ κατέχω κ. τ. παρόμ., οὖ πείθουμαι, οὐγὸν τ' ἔστιν κ. τ. παρόμ. 932, i)· ἐν τῇ ἀταντήσ. 1566, σημ. 2· ὥστε σ. προσταχτ. 238, σημ. 5· 1526, σημ. 2· μετὰ δορίστ. προσταγήν δηλούσ. ὑποτακτική; μετὰ τὸν μῆνα, ἢ μετὰ προτρεπτικ. ὑποταχτ., ἢ μετὰ δρθίκς ἐρωτήσ. 1526, σημ. 2.
- "Ωστε κ. ὥστε μή σ. ἀπαρυφ. μετὰ ὥντις φόβου σημαντικ. 1564, b).
- "Ωστε γε 894, c).
- "Ωστεώς, τ. ὑποταχτ. ἀντὶ ὥστ' ἂν 241, σημ. 2.
- "Οστε=ώς, καθώς, ἐν παραθετικ. ἐπιφρονματ. προτάξ. 1498, 1· σύντάξη. αὐτ. ἐκεὶ 2· πρὸ προτεθετ. διορισμοῦ 1502, 5.
- "Ωστέζεσθαι σ. διτ. 426, 11.
- "Ωφέλειαν φέρει τινὶ μετὰ τοῦ, τῷ σ. μετ. 752, σημ. 9.
- "Ωφελεῖται σ. αἰτ. 296, 1· σ. διτ. 297, σημ. 1· ὧφελεῖν, -εινθαι σ. γεν. 364, 3· σ. ἀπό, ἐκ τινος αὐτοθί.
- "Ωφελεῖται ὧφελείς; τινα 325, a).
- "Ωφελεῖται μεγάλη κτλ σ. αἰτ. 827, σημ. 4.
- "Ωφεληθῆναι τι 331, σ. 7.
- "Ωφελήσομαι κ. ὧφεληθήσομαι 119, σημ. 2.
- "Ωφελον σ. παραγγημ. δριστ. ἐπὶ εὐχῶν ἃντι εἴκε, 229 σημ. 6.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Χαλεπὸν οὕτω τι ποιήσαι ὥστε
μηδὲν ἀμαρτεῖν, χαλεπὸν δὲ καὶ
ἀναμαρτῆτως τι ποιήσαντα μὴ
ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν.

Ξενοφ. ἀπομν.

Κατανήσας σὺν θεῷ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου, ὑπὲρ οὗ ἐπὶ ἑπτα-
ετίκην ὅλην ἐμόχθησα, καὶ παρεκδιδοὺς κύτῳ τοῖς φίλοις τῶν Ἑλ-
ληνικῶν γραμμάτων, θέλω θεωρήσῃ ἐμψυχὸν εὔτυχη, ἀνὰ παρεκδι-
γθῇ δὲτι ἵκανον ποίησεν δπωσδήποτε τὰς προσδοκίες κύτῶν, καὶ δὲτι
συνετέλεσέ πως κακὴ σὺν ἀλλοις κρίταισιν εἰς τὴν ὡς οἵον τ'
ἀκριβῆ κατανόησιν τῶν γραπτῶν μνημείων τῶν προγόνων ἡμῶν.

Εἰμὶ δὲ βεβαίος δὲτι οἱ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολού-
μενοι ἐκτιμῶσι δεόντως τὴν δυσχέρειαν τῆς ἐπιτελέσεως ἔργου,
οἵον τὸ παρόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο ἐπιεικῆ τὴν κρίσιν κύτῶν ἀ-
πεκδέγομαι, ἀνὰ μάλιστα λάθωσι πρὸ δρθικλμῶν ἔνθεν μὲν τὴν σπου-
δαιότητα αὐτῶν, ἔνθεν δὲ τὴν περὶ τὴν ἐκφράσιν, τοὺς τύπους καὶ
τοὺς ἐπιστραμονικοὺς ὅρους ἀτέλειαν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἴδιώματος.

Τὰς ἐν τῷ κειμένῳ τυχόντας ἀλλεψίξας, ὃν αἱ πολλαὶ διωρθώσαν
ἐν τῷ Ηλίκαι τῶν πραγμάτων, ὡς καὶ τὰ τυπογραφικὰ λάθη, ἀτινα
ἔνι τολμακτα καθορῶντα [οἷον λάθιμοι τινες παραγράφων ἀπεξ
μόνων ἐσφαλμένων; τεθειμένοι ὡς π. χ. ἐν σελ. 394 §. 416 ἀντὶ¹
§. 419, ἐν σελ. 576 §. 459 ἀντὶ §. 450, ἐν σελ. 729 §. 480
ἀντὶ §. 478, ἐν σελ. 741 §. 482 ἀντὶ §. 481, ἐν σελ. 913 §.
515 ἀντὶ §. 514, ἐν σελ. 938 §. 519 ἀντὶ §. 516, ή ἐν σελ.
286 παράλειψις τοῦ ἀριθ. 5 τοῦ ἐδημάρκου, ἔνθι ἐγράφη αἰτίᾳ ἀντὶ²
συντέταια, πρὸς δὲ οἱ αὐξόντες ἀριθμοὶ τῶν σελίδ. ὡς π. χ. ἀντὶ³
1157 καὶ ἔξης ἐγράφη 1457 καὶ ἔξεζης, εἰς ής σελίδ. καὶ αἱ
παραπομπαὶ ἀκριβῶς ἐγένοντο, ὡς καὶ αἱ σελ. 236—238—251,
εἰς ής αἱ παραπομπαὶ ὡς τὸ πολὺ ἐγένοντο ἀντὶ τῶν δρθῶν 256—
258—271, εἰς ής ἐνίστε παραπέμπομεν] ταῦτα, ἀτινα ἀλλως
οὕτε τὴν οὐσίαν τῆς συγγραφῆς ἀλλοιοῦσιν, οὕτε τὴν ταχεῖται
ἀνεύρεσιν δυσχερῆ καθιστάσι, ταῦτα, λέγω, καὶ εἴ τι τούτοις παρα-
πλήττουν, πέποιθε, δὲτι θὰ παρίδωσιν οἱ πεπειρχμένοι τῶν περὶ τὴν
ἔκδοσιν μεγάλων συγγραμμάτων λογίων, δόπταν λάθωσιν ὑπὸ σκέψεων
καὶ τοῦτο, τὰς βιωτικὰς τοῦ μεταφράστου μερίμνας καὶ τὰς πρὸς
τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ὑποχρεώσεις κύτων.

Ἐπὶ τούτοις εὐχομαι, ἵνα τὸ βιβλίον ἀποιδῆ χρήσιμον τοῖς περὶ⁴
τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένοις.

'Er Αθήναις τῇ 10 Μαΐου 1884.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Γ. ΣΤΑΘΑΚΗΣ

4033

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

